

Hỗn Nguyên Võ Tôn

Contents

Hỗn Nguyên Võ Tôn	13
1. Chương 1 : Luyện Thể	14
2. Chương 2 : Tìm Kiếm Dưới Trời Đêm	16
3. Chương 3 : Hồi ức	18
4. Chương 4 : Lão Giả Cổ Quái	20
5. Chương 5 : Bái Sư	22
6. Chương 6 : Nguyên Nguyên Lực	24
7. Chương 7 : Âm Áp	27
8. Chương 8 : Gia Nhập Thú Liệp Đội	29
9. Chương 9 : Tộc Nhân	32
10. Chương 10 : Chấn Nhiếp	34
11. Chương 11 : Ngọc Nữ Phong	37
12. Chương 12 : Muội Không Cần	39
13. Chương 13 : Thu Đồ Đệ	42
14. Chương 14 : Tấn Cấp Vô Đồ	44
15. Chương 15 : Nguyên Thần Quyết	46
16. Chương 16 : Tiểu Nha Đầu Điều Ngoa	51
17. Chương 17 : Thể Kỹ Cùng Nguyên Lực	53
18. Chương 18 : Nguyên Đơn Quyết	56
19. Chương 19 : Nguyên Lực Luyện Đơn	59
20. Chương 20 : Diệu Dụng Của Nguyên Đơn	61
21. Chương 21 : Đấu Trường	63
22. Chương 22 : Để Ta Thử Xem	65
23. Chương 23 : Chứng Minh	67
24. Chương 24 : Bạch Thủy Ứng	69
25. Chương 25 : Văn Thắng	72
26. Chương 26 : Thực Hiện Lời Hứa	74
27. Chương 27 : Ly Biệt	77
28. Chương 28 : Cái Chết Của Phụ Thân	79
29. Chương 29 : Cạm Bẫy	82
30. Chương 30 : Giảng Co	85
31. Chương 31 : Tạm Rút Lui	88
32. Chương 32 : Thất Giai Hắc Hùng	90
33. Chương 33 : Tình Thâm	92
34. Chương 34 : Biến Đổi	94
35. Chương 35 : Thất Phẩm Võ Kỹ : Thập Bát Điệp Chấn	96
36. Chương 36 : Địch Nhân	98
37. Chương 37 : Cơ Hội	100
38. Chương 38 : Huyền Thiết Bồng	103
39. Chương 39 : Sóng Gió Tranh Giá	105
40. Chương 40 : Khai Chiến	108

41. Chương 41 : Bạch Thủy Ngọc	110
42. Chương 42 : Hợp Lực	112
43. Chương 43 : Tầng Tầng Vây Bắt	115
44. Chương 44 : Tế Điện	117
45. Chương 45 : Bại Lộ	120
46. Chương 46 : Bẫy Ngày	122
47. Chương 47 : Tìm Cách Thoát Khốn	125
48. Chương 48 : Tộc Nhân	127
49. Chương 49 : Hóa Hình Đơn	129
50. Chương 50 : Chạy Trốn	131
51. Chương 51 : Mở Đường Máu	133
52. Chương 52 : Dịch Dung Thoát Hiểm	136
53. Chương 53 : Trò Chơi Bắt Đầu	138
54. Chương 54 : Trò Chơi Giết Chóc	141
55. Chương 55 : Rời Đi	144
56. Chương 56 : Tình Thế	147
57. Chương 57 : Diệp Phong Phản Kích	150
58. Chương 58 : Tấn Cấp Ngũ Giai	152
59. Chương 59 : Dung Binh Vây Bắt	154
60. Chương 60 : Sát Cơ Ẩn Tàng	158
61. Chương 61 : Hiện Thân	160
62. Chương 62 : Tru Sát	163
63. Chương 63 : Cạm Bẫy	167
64. Chương 64 : Tử Chiến	170
65. Chương 65 : Thập Diệp Chấn	172
66. Chương 66 : Thảm Thắng	174
67. Chương 67 : Phản Ứng Từ Ngọa Lãng Thành	177
68. Chương 68 : Tấn Cấp Nhảy Vọt	179
69. Chương 69 : Chuẩn Bị Đấu Giá	181
70. Chương 70 : Sóng Gió Giám Định	183
71. Chương 71 : Bại Lộ Thân Phận	186
72. Chương 72 : Yêu Cầu Của Diệp Phong	188
73. Chương 73 : Đấu Giá	190
74. Chương 74 : Đồ Mại	192
75. Chương 75 : Ngày Tàn Của Bạch Thủy Gia	195
76. Chương 76 : Ra Đi	198
77. Chương 77 : Yêu Hạch	200
78. Chương 78 : Như Ảnh Tuỳ Hình	202
79. Chương 79 : Thú Non	204
80. Chương 80 : Viên Chi Thần Tuỷ	205
81. Chương 81 : Bị Tập Kích	208
82. Chương 82 : Bay Lên Trời	210
83. Chương 83 : Kịch Đấu Trên Không Trung	212
84. Chương 84 : Từ Trên Trời Đáp Xuống	215
85. Chương 85 : Tình Thế Nghịch Chuyển	217
86. Chương 86 : Hồng Diệp Bang	220
87. Chương 87 : Liễu Hồng Diệp	222
88. Chương 88 : Xuất Thủ	225
89. Chương 89 : Tiếp Chiến	228
90. Chương 90 : Đẩy Lùi Dịch Nhân	231
91. Chương 91 : Đi Chơi Xuân Lâu	234
92. Chương 92 : Thiếu Nữ	237
93. Chương 93 : Đại Náo Xuân Ý Thành	239
94. Chương 94 : Vô Dung Học Viện	250

95. Chương 95 : Ôn Nhu Hương	252
96. Chương 96 : Mối Thù Ghi Xương	254
97. Chương 97 : Tô Kiệt	256
98. Chương 98 : Mỹ Sắc Dụ Hoặc	259
99. Chương 99 : Quyết Định Của Liễu Hồng Diệp	262
100. Chương 100 : Liễu Thôi	263
101. Chương 101 : Cừu Nhân Tương Kiến	265
102. Chương 102 : Cứu Viện	267
103. Chương 103 : Tử Chiến	269
104. Chương 104 : Diệp Phong Nổi Giận	271
105. Chương 105 : Dòng Máu Đẹp Đẽ Thê Lương	273
106. Chương 106 : Niết Bàn	275
107. Chương 107 : Thời Khắc Sống Chết	278
108. Chương 108 : Linh Ngộ	280
109. Chương 109 : Nhảy Xuống Khe Núi	282
110. Chương 110 : Sào Huyệt	284
111. Chương 111 : Chiếm Lấy Tổ Chim	286
112. Chương 112 : Nham Động	288
113. Chương 113 : Sức Người Mỏ Ra?	291
114. Chương 114 : Tiễn Hoàng	293
115. Chương 115 : Tiên Thiên Kim Nguyên	295
116. Chương 116 : Tru Thần Cung	297
117. Chương 117 : Thù Dai	299
118. Chương 118 : Tru Thần Tiễn Kỹ	301
119. Chương 119 : Gặp Lại	303
120. Chương 120 : Báo Thù Bắt Đầu	306
121. Chương 121 : Loạn	308
122. Chương 122 : Tru Sát Lý Mưu	310
123. Chương 123 : Trợ Thủ	314
124. Chương 124 : Hành Tung Của Tô Kiệt	316
125. Chương 125 : Bắn Chết	318
126. Chương 126 : Đuổi!	320
127. Chương 127 : Câu Đố Về Liễu Hồng Diệp	322
128. Chương 128 : Hóa Ra Là Hấn	325
129. Chương 129 : Diệp Gia Có Chuyện Rồi	327
130. Chương 130 : Cá Chết Lưới Rách	329
131. Chương 131 : Xuất Hiện Ấn Tượng	331
132. Chương 132 : Tái Chiến A Qua	333
133. Chương 133 : Sinh Uy	335
134. Chương 134 : Hồ Được Mê Tung Bộ	337
135. Chương 135 : Khai Cung	338
136. Chương 136 : Áo Ảnh Tiễn	341
137. Chương 137 : Thuần Sát Tiễn	342
138. Chương 138 : Tranh Thủ Từng Giây	344
139. Chương 139 : Diệp Lâm Vs A Qua	347
140. Chương 140 : Nghịch Chuyển	349
141. Chương 141 : Bức Hiếp	351
142. Chương 142 : Nhân Thể Bình Khí Mạnh Nhất	353
143. Chương 143 : A Qua , Chết!	355
144. Chương 144 : Các Phương Phản Ứng	358
145. Chương 145 : Tính Toán	360
146. Chương 146 : Ghi Danh Kết Thúc	363
147. Chương 147 : Kỳ Thi Dễ Dàng	365
148. Chương 148 : Hòa Vào Chúng Nhân	367

149. Chương 149 :	Thất Phẩm Cố Hình Đơn	370
150. Chương 150 :	Tô Dung	372
151. Chương 151 :	Tru Sát	374
152. Chương 152 :	Xông Lên	376
153. Chương 153 :	Trên Trời Đáp Xuống	378
154. Chương 154 :	Viện Thủ	380
155. Chương 155 :	Lôi Kéo	382
156. Chương 156 :	Học Viện Tuần Sát Đội	383
157. Chương 157 :	Khai Giảng	386
158. Chương 158 :	Độc Nhất Vô Nhị	388
159. Chương 159 :	Kém Nhất Học Viện	390
160. Chương 160 :	Lôi Bàn Tử	392
161. Chương 161 :	Kỳ Thật Ta Luyện Thể Cơ Mà	395
162. Chương 162 :	Thử Hấn Xem	397
163. Chương 163 :	Tu Luyện Thần Tốc	400
164. Chương 164 :	Trêu Và Bị Trêu	402
165. Chương 165 :	Tân Sinh Đây Rất Lợi Hại	405
166. Chương 166 :	Lời Uy Hiếp Của An Phan	407
167. Chương 167 :	Dã Tâm Của An Phan	410
168. Chương 168 :	Vạn Thiên Diệp Áo Thích	412
169. Chương 169 :	Giả Diện Cảnh Kỹ Trường : Thực Lực Bảng	415
170. Chương 170 :	Quyền Đầu Của Ai Lớn Hơn	417
171. Chương 171 :	Ấm Toán	419
172. Chương 172 :	Cuồng Vọng	421
173. Chương 173 :	Tô Long Vòi Vĩnh	424
174. Chương 174 :	Quy Tắc Ngầm	427
175. Chương 175 :	Cứu Mỹ Nhân	428
176. Chương 176 :	Tất Thấy Kinh Ngạc	431
177. Chương 177 :	Lời Lễ Kinh Người	434
178. Chương 178 :	Lại Khiến Tất Cả Kinh Ngạc	437
179. Chương 179 :	Diệp Phong Vs Mộ Dung Tử Thanh	440
180. Chương 180 :	Người Lục Lâm Bang Đến	442
181. Chương 181 :	Ấm Sát	444
182. Chương 182 :	Ai Bị Trúng Kế?	447
183. Chương 183 :	Giải Quyết Chúng Đi	449
184. Chương 184 :	Bị Sập Bẫy	451
185. Chương 185 :	Giết Tô Long	453
186. Chương 186 :	Mỹ Nhân Kế	455
187. Chương 187 :	Tứ Phẩm Vô Kỹ : Kinh Cúc Thứ Giáp	457
188. Chương 188 :	Chơi Đùa Với Người	461
189. Chương 189 :	Khiêu Chiến	463
190. Chương 190 :	Ngạnh Khí Bảng	466
191. Chương 191 :	Hôm Nay Tha Cho Hấn	468
192. Chương 192 :	Trái Ôm Phải Ấp	470
193. Chương 193 :	Diệp Phong Khiêu Chiến	471
194. Chương 194 :	Võ Sư	477
195. Chương 195 :	Đùa Thành Thật	479
196. Chương 196 :	Đánh Cho Người Thành Mặt Lợn	480
197. Chương 197 :	Đi Cướp	482
198. Chương 198 :	La Thành Chủ	485
199. Chương 199 :	Điều Hồ Ly Sơn	487
200. Chương 200 :	Khai Chiến	490
201. Chương 201 :	Thu Hoạch	493
202. Chương 202 :	Truyền Gia Chi Bảo	495

203. Chương 203 : Thần Thông Thuật	498
204. Chương 204 : Tấn Cấp Và Huyền Thiên Như Ý Bổng	500
205. Chương 205 : Truyền Thừa Tinh Huyết	502
206. Chương 206 : Tu Luyện Thần Thông Thuật	505
207. Chương 207 : Học Viện Rèn Luyện	507
208. Chương 208 : Tử Mẫu Tỏa Tâm Hoàn	510
209. Chương 209 : U Dương	512
210. Chương 210 : An Phan Xin Lỗi	514
211. Chương 211 : Tử Điện Báo	516
212. Chương 212 : Lật Tẩy	518
213. Chương 213 : Nổi Giận Vì Hồng Nhan	520
214. Chương 214 : Nội Gian	523
215. Chương 215 : Chấn Kinh Toàn Trường	525
216. Chương 216 : Hôn Nhau	528
217. Chương 217 : Dâm Hoa Cốc	530
218. Chương 218 : Yêu Cơ Trong Cốc	533
219. Chương 219 : Loạn Chiến	535
220. Chương 220 : Uy Lực Của Ma Cơ	538
221. Chương 221 : Giao Dịch	543
222. Chương 222 : Thần Uy Của Một Bổng	545
223. Chương 223 : Đẩy Ngã	548
224. Chương 224 : Tử Thanh Trúng Độc	549
225. Chương 225 : Cách Chữa Độc Hương Diễm	551
226. Chương 226 : Người Đã Làm Gì?	554
227. Chương 227 : Mộ Dung Tử Thanh Tấn Cấp	556
228. Chương 228 : Võ Tông	558
229. Chương 229 : Chặn Đường	561
230. Chương 230 : Ném Một Bổng Của Ta	564
231. Chương 231 : U Dương Ngọt Xấu Mặt	566
232. Chương 232 : Có Đi Có Lại	569
233. Chương 233 : Quyết Đoán	572
234. Chương 234 : Dụ Sát	574
235. Chương 235 : Bí Tích	577
236. Chương 236 : Mộ Dung Càn	579
237. Chương 237 : Xung Đột	582
238. Chương 238 : Động Thủ	585
239. Chương 239 : Chĩa Mũi Dùi Vào Nhau	587
240. Chương 240 : Cha Con Đánh Cược	590
241. Chương 241 : Thắng Thuyết Phục	592
242. Chương 242 : Tiểu Hôi Tìm Bảo Vật?	595
243. Chương 243 : Mưu Cao Đoạt Bảo Vật	597
244. Chương 244 : Vong Mạng Và Đắc Thủ	600
245. Chương 245 : Kinh Hiểm Và Thu Hoạch	602
246. Chương 246 : Hết Tiền	605
247. Chương 247 : Thánh Địa	607
248. Chương 248 : Mở Gian Hàng Đổi Võ Kỹ	612
249. Chương 249 : Cút Ngay , Không Tiền	614
250. Chương 250 : Sát Lục Mộ Địa	617
251. Chương 251 : Đắc Thủ	619
252. Chương 252 : Sắp Có Biến Cố	622
253. Chương 253 : Tranh Đoạt Kịch Liệt	625
254. Chương 254 : Ai Là Ngươi Ông?	627
255. Chương 255 : Thâu Long Chuyển Phượng	630
256. Chương 256 : Kết Thúc	632

257. Chương 257 : Thăm Dò Và Uy Hiếp	635
258. Chương 258 : Nguy Cơ Đột Hiện	638
259. Chương 259 : Về Gia Tộc	640
260. Chương 260 : Cái Đuôi	642
261. Chương 261 : Yên Ny Xin Trợ Giúp	645
262. Chương 262 : Tấn Công Mộ Quang Thành	648
263. Chương 263 : Loại Các Ké	650
264. Chương 264 : Gây Hấn	653
265. Chương 265 : Vạn Sự Xong Xuôi	656
266. Chương 266 : Vương Bá Mất Mạng	658
267. Chương 267 : Câu Đố Hành Tung	661
268. Chương 268 : Chiếm Mộ Quang Thành	664
269. Chương 269 : Chiến	666
270. Chương 270 : Chịu Phục	669
271. Chương 271 : Tin Dữ	672
272. Chương 272 : Ngân Tuyển Xà Độc	674
273. Chương 273 : Nhất Tiễn Chấn Hùng Thành	676
274. Chương 274 : Hai Con Đường	679
275. Chương 275 : Thử Động Vào Lão Tử Xem Nào	681
276. Chương 276 : Người Quen Đến Thăm	684
277. Chương 277 : Phong Tử Tô Chiến Thiên	686
278. Chương 278 : Tiểu Hôi Tỉnh Lại	689
279. Chương 279 : Đàm Phán Bắt Đầu	691
280. Chương 280 : Lập Uy	694
281. Chương 281 : Ta Cự Tuyệt	696
282. Chương 282 : Kỳ Binh Đột Nhiên Xuất Hiện	699
283. Chương 283 : Lực Chiến Hai Võ Tông	701
284. Chương 284 : Đánh Lén Thành Công	704
285. Chương 285 : Đối Trận Tô Chiến Thiên	706
286. Chương 286 : Tru Thần Cung Xuất	709
287. Chương 287 : Sư Phụ?	711
288. Chương 288 : Uy Chấn Vân Châu	714
289. Chương 289 : Ưu Thế Khí Hải	716
290. Chương 290 : Vũ Sát Tiễn	721
291. Chương 291 : Quyết Chiến	724
292. Chương 292 : Võ Sư Thực Lực Võ Tông	726
293. Chương 293 : Tấn Cho Một Trận	729
294. Chương 294 : Hắc Âm Dung Binh	731
295. Chương 295 : Thật Ra Là Ai	734
296. Chương 296 : Phân Chia	736
297. Chương 297 : Vô Song Môn	739
298. Chương 298 : Đông Thắng Thần Châu	741
299. Chương 299 : Lên Đường	744
300. Chương 300 : Nhìn Khắp Thiên Hạ	747
301. Chương 301 : Bách Lý Băng Nhi	749
302. Chương 302 : Thần Châu Tặc Phi	752
303. Chương 303 : Mã Bang	754
304. Chương 304 : Mỹ Nữ Gây Họa	757
305. Chương 305 : Gậy Ông Đập Lưng Ông	759
306. Chương 306 : Xung Phong	762
307. Chương 307 : Đá Lăn	765
308. Chương 308 : Giết Chết Trong Nháy Mắt	767
309. Chương 309 : Đại Tôn	770
310. Chương 310 : Một Tia Sinh Cơ	772

311. Chương 311 :	Tiền Phá Vô Tôn	775
312. Chương 312 :	Thánh Giả	777
313. Chương 313 :	Vô Nguyên Thánh Lệnh	780
314. Chương 314 :	Cổ Nguyên Hoàn	783
315. Chương 315 :	Tình Hình Đảo Ngược	785
316. Chương 316 :	Thiên Lý Hàn Đàm Bích Thủy Hồ	788
317. Chương 317 :	Không Biết Lượng Sức?	791
318. Chương 318 :	Bách Lý Huyền Băng Đạo	793
319. Chương 319 :	So Tài Quái Lạ	796
320. Chương 320 :	Không Có Chứng Cớ	798
321. Chương 321 :	Khám Nghiệm Thương Thế	801
322. Chương 322 :	Suất Ca , Chúng Ta Nói Chuyện Nhé	804
323. Chương 323 :	Tiên Tử Xuất Hiện	806
324. Chương 324 :	Bích Thủy Yên Ba Khúc	809
325. Chương 325 :	Tiếng Lòng Hòa Hợp	811
326. Chương 326 :	Lời Đã Hứa	814
327. Chương 327 :	Ngưng Nguyên Ngự Kiếm Thuật	817
328. Chương 328 :	Ta Nhớ Muội	819
329. Chương 329 :	Không Hoan Nghênh Người	822
330. Chương 330 :	Gây Chuyện	825
331. Chương 331 :	Giao Phong Không Khoan Nhượng	827
332. Chương 332 :	Đường Hoàng Dẹp Yên Tình Thế	830
333. Chương 333 :	Long Nhai Giản	832
334. Chương 334 :	Hoàng Cấp Yêu Thú	835
335. Chương 335 :	Yêu Điện	837
336. Chương 336 :	Yêu Vương	840
337. Chương 337 :	Bí Pháp : Thần Thông Biến	842
338. Chương 338 :	Tiên Tử Nổi Giận	845
339. Chương 339 :	Diệp Phong Xuất Quan	847
340. Chương 340 :	Về Bích Thủy Cung	850
341. Chương 341 :	Chúng Đều Phải Chết	852
342. Chương 342 :	Không Tên Nào Thoát	855
343. Chương 343 :	Trò Chơi Tàn Khốc	857
344. Chương 344 :	Phong Loan	860
345. Chương 345 :	Trận Chiến Sinh Tử	862
346. Chương 346 :	Thần Thông Chi Biến	865
347. Chương 347 :	Ta Là Diệp Phong	867
348. Chương 348 :	Sính Uy	870
349. Chương 349 :	Đả Thủ Vô Tôn	873
350. Chương 350 :	Xử Lý Kim Thiên Dực	875
351. Chương 351 :	Vu Ma	878
352. Chương 352 :	Mục Tiêu! Mộ Dung Thế Gia	881
353. Chương 353 :	Manh Mối Về Tiên Thiên Hỏa Nguyên	883
354. Chương 354 :	Tỷ Vô Chiêu Thân	886
355. Chương 355 :	Tình Thế Của Mộ Dung Gia	888
356. Chương 356 :	Biến Cố Lớn Lao	891
357. Chương 357 :	Chỗ Dừng Chân	893
358. Chương 358 :	Tính Toán Của Diệp Phong	896
359. Chương 359 :	U Dương Bái Phổng	898
360. Chương 360 :	Tỷ Vô Bắt Đầu	901
361. Chương 361 :	Thủ Đoạn Vô Sĩ	903
362. Chương 362 :	U Dương Bất Tu Biểu Diễn	906
363. Chương 363 :	Diệp Phong Xuất Hiện	908
364. Chương 364 :	Vô Tông Là Cái Thá Gì	911

365. Chương 365 :	Có Nhận Thua Không?	913
366. Chương 366 :	Để Lại Tính Mạng	916
367. Chương 367 :	Cú Trở Giáo Trí Mạng	919
368. Chương 368 :	Trút Giận Cho Tử Thanh	921
369. Chương 369 :	Định Kế Vô Song Môn	924
370. Chương 370 :	Trở Lại Vân Châu	926
371. Chương 371 :	Trương Gia Nhị Gia	929
372. Chương 372 :	Quỳ Hoa Thần Quyết	932
373. Chương 373 :	Ai Muốn Chết?	934
374. Chương 374 :	Đe Nẹt	937
375. Chương 375 :	Người Thương Gia Tới	939
376. Chương 376 :	Thánh Địa Tuyển Bạt Tái	942
377. Chương 377 :	Lại Vào Vụ Ẩn Sơn	944
378. Chương 378 :	Trì Độn Thần Thông Chú	946
379. Chương 379 :	Lừa Yêu Tôn Đến Gác Cửa	949
380. Chương 380 :	Độc Hỏa Tôn Giả	952
381. Chương 381 :	Giao Phong	955
382. Chương 382 :	Thần Niệm Kinh Thiên	957
383. Chương 383 :	Dục Hỏa Phần Thần	959
384. Chương 384 :	Chịu Ba Loại Độc Của Người	962
385. Chương 385 :	Diễm Tâm Phệ Hồn Chương	964
386. Chương 386 :	Hạ Màn	967
387. Chương 387 :	Vạn Niên Linh Trì	969
388. Chương 388 :	Hậu Đài Thần Bí Của U Dương Gia	972
389. Chương 389 :	Thực Lực Tăng Cao	974
390. Chương 390 :	Thẩm Lan Và Tử Thanh	976
391. Chương 391 :	Phong Vân Đột Biến	979
392. Chương 392 :	Tứ Tượng Hỏa Linh Vực	981
393. Chương 393 :	Uy Lực Của Hỏa Lân	984
394. Chương 394 :	Diệt Khẩu	986
395. Chương 395 :	Thần Thông Thuật Vs Hỏa Nguyên Linh Vực	988
396. Chương 396 :	Bị Diệt	991
397. Chương 397 :	Cường Giả Liệt Hỏa Tông	993
398. Chương 398 :	Thiên Tôn	995
399. Chương 399 :	Nguy Cơ Ẩn Hiện	998
400. Chương 400 :	Vạn Niên Linh Trì , Bại Lộ!	1000
401. Chương 401 :	Va Chạm	1002
402. Chương 402 :	Kinh Hải Rút Lui	1005
403. Chương 403 :	Xin Mời Tự Nhiên!	1007
404. Chương 404 :	Bá Đạo	1009
405. Chương 405 :	Khí Thể Vô Hoàng Đột Ngột Xuất Hiện	1012
406. Chương 406 :	Lời Mời	1014
407. Chương 407 :	Đến Liệt Hỏa Tông	1017
408. Chương 408 :	Manh Mối	1019
409. Chương 409 :	Cửa Ả Thứ Nhất	1021
410. Chương 410 :	Xông Vào Liệt Hỏa Tông	1023
411. Chương 411 :	Hỏa Viêm Động	1026
412. Chương 412 :	Hỏa Nguyên Tinh Phách	1028
413. Chương 413 :	Tu Vi Tiến Bộ	1030
414. Chương 414 :	Tấn Cấp Vô Tôn	1032
415. Chương 415 :	Đấu Hỏa	1035
416. Chương 416 :	Phá Trận	1037
417. Chương 417 :	Kiểu Trốn Chạy Ngông Nghênh	1039
418. Chương 418 :	Quần Yêu Loạn Vũ	1042

419. Chương 419 :	Liệt Hỏa Tông Âm Ưc	1044
420. Chương 420 :	Gặp Lại Yêu Vương	1046
421. Chương 421 :	Không Gian Thông Đạo	1049
422. Chương 422 :	Chân Tướng Về Thánh Địa	1051
423. Chương 423 :	Câu Chuyện Về Sư Phụ	1053
424. Chương 424 :	Nghi Ngờ Của Liệt Hỏa Tông	1055
425. Chương 425 :	Diệp Phong Đến , Võ Hoàng Nghênh Đón	1058
426. Chương 426 :	Trước Khi Đến Thánh Sơn	1061
427. Chương 427 :	Thánh Tộc	1063
428. Chương 428 :	Đông Phương Hồng Diệp	1066
429. Chương 429 :	Cửu Hoàng Niết Bàn	1068
430. Chương 430 :	Hồng Diệp Thư?	1071
431. Chương 431 :	Thi Đấu Bắt Đầu	1073
432. Chương 432 :	Trận Đấu Của Diệp Phong	1075
433. Chương 433 :	Thần Thông Thật Sự	1078
434. Chương 434 :	Diệp Phong Vs Hồng Diệp	1080
435. Chương 435 :	Xung Đột	1083
436. Chương 436 :	Thánh Tộc Thì Sao!	1085
437. Chương 437 :	Ai Là Đệ Nhất	1088
438. Chương 438 :	Đối Thủ Chênh Lệch	1090
439. Chương 439 :	Thắng Bại Đã Phân?	1093
440. Chương 440 :	Thắng Bại Đã Phân?	1096
441. Chương 441 :	Người Chết Chắc Rồi	1098
442. Chương 442 :	Nhất Tuyến Sinh Cơ , Ký Ưc Tỉnh Lại	1100
443. Chương 443 :	Ai Coi Thường Ai?	1103
444. Chương 444 :	Lực Áp Cao Giai	1105
445. Chương 445 :	Trảm Thảo Trừ Căn	1108
446. Chương 446 :	Thánh Giả Giáng Lâm	1110
447. Chương 447 :	Cuồng	1113
448. Chương 448 :	Yêu Vương Đến	1115
449. Chương 449 :	Thầy Trò Diễn Kịch	1118
450. Chương 450 :	Xong Việc	1120
451. Chương 451 :	Ngục Sơn	1123
452. Chương 452 :	Thưởng Và Phạt	1125
453. Chương 453 :	Thánh Khí Cẩm Cỏ	1128
454. Chương 454 :	Ngục Phong Số Một	1130
455. Chương 455 :	Huyết Ma , Cuồng Đồ Và Sát Hoàng	1132
456. Chương 456 :	Thực Lực Quyết Định Địa Vị	1135
457. Chương 457 :	Phiền Phức Đến Rồi	1137
458. Chương 458 :	Nguy Hiểm Trong Kỳ Rèn Luyện	1139
459. Chương 459 :	Nguy Cơ Thiếu Thức Ăn	1142
460. Chương 460 :	Kiểu Rèn Luyện Điên Cuồng	1144
461. Chương 461 :	Săn Bắn Và Tranh Đoạt	1146
462. Chương 462 :	Mộ Dung Yên?	1148
463. Chương 463 :	Ông Cháu Trò Chuyện	1149
464. Chương 464 :	Sát Hoàng Khiêu Chiến	1152
465. Chương 465 :	Không Chiến , Các Hạ Làm Gì Được Ta	1155
466. Chương 466 :	Thu Hoạch	1157
467. Chương 467 :	Không Được Động Vào Cô Bé	1160
468. Chương 468 :	Tranh Chấp Thiếu Nữ	1162
469. Chương 469 :	Thiếu Nữ Không Biết Nói	1165
470. Chương 470 :	Vu Vô Thôn	1168
471. Chương 471 :	Vu Vương	1170
472. Chương 472 :	Thiếu Nữ Hạ Kỳ Lạp	1173

473. Chương 473 :	Ra Oai	1175
474. Chương 474 :	Thời Cơ Chín Muồi	1178
475. Chương 475 :	Thị Huyết Ma Công	1181
476. Chương 476 :	Huyết Ma Thoát Khốn	1183
477. Chương 477 :	Lửa Ma Ngút Trời	1186
478. Chương 478 :	Ẩn Minh	1188
479. Chương 479 :	Chiến! Cuồng Đồ	1191
480. Chương 480 :	Giết Người Như Giết Chó	1193
481. Chương 481 :	Ngũ Hành Thánh Sứ	1196
482. Chương 482 :	Biến Số Từ Diệp Phong	1199
483. Chương 483 :	Diệp Phong Xuất Thủ	1201
484. Chương 484 :	Nghênh Chiến Huyết Ma	1205
485. Chương 485 :	Uy Thế Của Sát Hoàng	1208
486. Chương 486 :	Quyết Đấu Đỉnh Cao	1210
487. Chương 487 :	Kiểm Trận Lĩnh Vực Vs Tru Thần Cung	1213
488. Chương 488 :	Thánh Sứ Xui Xẻo	1216
489. Chương 489 :	Liên Thủ	1218
490. Chương 490 :	Tin Tức Về Yêu Điện	1221
491. Chương 491 :	Thánh Vu Chú : Sinh Mệnh Điều Linh	1223
492. Chương 492 :	Phản Đồ Vu Thánh	1226
493. Chương 493 :	Lại Đến Bích Thủy Cung	1228
494. Chương 494 :	Dương Uy	1231
495. Chương 495 :	Sóng Gió Lại Nổi Lên	1234
496. Chương 496 :	Hàn Diều Bằng Thi	1236
497. Chương 497 :	Cha Con Gặp Nhau	1238
498. Chương 498 :	Băng Phách	1241
499. Chương 499 :	Lẻn Vào Hàn Diều	1243
500. Chương 500 :	Băng Phách Bạo Động	1246
501. Chương 501 :	Bộ Ngựa Bất Ve	1248
502. Chương 502 :	Phát Hiện Mục Tiêu	1250
503. Chương 503 :	Thoát Thân Khỏi Hàn Diều	1253
504. Chương 504 :	Chim Sẻ Sau Lưng	1255
505. Chương 505 :	Bao Vây Bích Thủy Cung	1258
506. Chương 506 :	Thề	1260
507. Chương 507 :	Thành Hôn	1263
508. Chương 508 :	Cảnh Giới Chí Cao	1265
509. Chương 509 :	Lĩnh Vực Siêu Cường Của Diệp Phong	1267
510. Chương 510 :	Vô Nguyên Đại Loạn	1270
511. Chương 511 :	Xuất Quan	1272
512. Chương 512 :	Thống Lĩnh Quần Hùng	1275
513. Chương 513 :	Lập Lại Đồng Minh	1276
514. Chương 514 :	Đông Phương Thế Gia Nội Loạn	1279
515. Chương 515 :	Người Còn Kém Lắm	1281
516. Chương 516 :	Hồn Nguyên Nhất Khí Dạn	1284
517. Chương 517 :	Hồn Nguyên Lực	1286
518. Chương 518 :	Ba Nữ Nhân , Một Vở Diễn	1288
519. Chương 519 :	Cảnh Giới Vô Hoàng	1291
520. Chương 520 :	Thiết Cưu	1293
521. Chương 521 :	Mạnh Nhất Đại Lực?	1295
522. Chương 522 :	Lĩnh Vực Chi Chiến	1297
523. Chương 523 :	Thu Phục	1299
524. Chương 524 :	Mời Các Thế Lực	1302
525. Chương 525 :	Phiền Hà Của Vô Song Môn	1304
526. Chương 526 :	Yêu Nhân	1307

527. Chương 527 : So Tốc Độ? Ta So Với Người	1309
528. Chương 528 : Động Thủ	1311
529. Chương 529 : Cứu Tinh Tới	1314
530. Chương 530 : So Tài Công Bằng	1315
531. Chương 531 : M Chiêu	1318
532. Chương 532 : Báo Thù Xong Xuôi	1320
533. Chương 533 : Tiểu Hôi Xuất Quan	1323
534. Chương 534 : Trước Khi Đàm Phán	1325
535. Chương 535 : Thủ Đoạn Cao Minh	1327
536. Chương 536 : Thực Lực Chân Chính	1330
537. Chương 537 : Chất Độc Uy Hiếp Thánh Giai	1332
538. Chương 538 : Đại Chiến Sắp Nổ Ra	1335
539. Chương 539 : Biến Số	1337
540. Chương 540 : Thánh Sơn Xuất Kích	1339
541. Chương 541 : Lưới	1342
542. Chương 542 : Cá Lớn	1344
543. Chương 543 : Chân Tướng	1347
544. Chương 544 : Khai Chiến	1349
545. Chương 545 : Ngũ Hành Diệt Thức Ẩn	1351
546. Chương 546 : Tàn Rã	1354
547. Chương 547 : Giết Ninh Thu Vũ	1356
548. Chương 548 : Tàn Cuộc	1358
549. Chương 549 : Bắt Sống Hai Tông	1361
550. Chương 550 : Thánh Sơn Cấm Chế	1363
551. Chương 551 : Lạc Nhật Thần Tiên	1366
552. Chương 552 : Đại Cuộc Đã Định	1368
553. Chương 553 : Thử Độc	1370
554. Chương 554 : Hiệp Nghị	1373
555. Chương 555 : Thả Thánh Sứ	1375
556. Chương 556 : Hoàng Cáp Đối Quyết Thánh Giai	1378
557. Chương 557 : Bí Mật Của Thánh Địa : Hồn Lực	1380
558. Chương 558 : Động Thân	1382
559. Chương 559 : Thánh Địa	1385
560. Chương 560 : Lão Mập Xui Xẻo	1387
561. Chương 561 : La Hồn Quả	1389
562. Chương 562 : Câu Đố Về Tiểu Hôi	1392
563. Chương 563 : Hồn Thạch Xuất Hiện	1394
564. Chương 564 : Thu Hoạch Lớn	1396
565. Chương 565 : Đáp Án	1398
566. Chương 566 : Phiên Phức	1401
567. Chương 567 : Kinh Ngạc Tứ Thánh	1403
568. Chương 568 : Liệt Thiên Thánh	1405
569. Chương 569 : Đối Tượng Lập Uy Tự Đưa Đến Cửa	1408
570. Chương 570 : Nhất Chiến Sính Uy	1410
571. Chương 571 : Phần Thưởng	1413
572. Chương 572 : Nhiệm Vụ Của Thánh Điện	1415
573. Chương 573 : Tao Ngộ Vu Vô	1417
574. Chương 574 : Tranh Đoạt Hồn Thạch	1420
575. Chương 575 : Tụ Hợp Chân Không Pháo	1422
576. Chương 576 : Tài Phú Tăng Vọt	1425
577. Chương 577 : Nô Thú	1427
578. Chương 578 : Đấu Thú	1429
579. Chương 579 : Uy Lực Của Tiểu Hôi	1432
580. Chương 580 : Thánh Tôn Đại Nhân	1434

581. Chương 581 :	Câu Đố Về Hành Tung	1436
582. Chương 582 :	Thiên Phú Của Đạo Hồ	1439
583. Chương 583 :	Song Song Tấn Cấp	1441
584. Chương 584 :	Trung Đẳng Hồn Khoáng	1443
585. Chương 585 :	Cường Địch	1446
586. Chương 586 :	Hoàng Cấp Đối Quyết Địa Giai	1448
587. Chương 587 :	Tam Đầu Lục Tí	1451
588. Chương 588 :	Tiểu Hôi Tỉnh Lại	1453
589. Chương 589 :	Thất Huyết Phệ Cốt Thủy	1455
590. Chương 590 :	Đàm Phán	1457
591. Chương 591 :	Kết Minh	1460
592. Chương 592 :	Tấn Nhập Thánh Giai	1462
593. Chương 593 :	Phiền Phúc Đến Rồi	1464
594. Chương 594 :	Cực Cái Mạng Chó Của Người	1466
595. Chương 595 :	Tru Thần Linh Vực	1469
596. Chương 596 :	Tất Cả Đều Kinh Ngạc	1471
597. Chương 597 :	Địa Giai Thánh Kỹ	1474
598. Chương 598 :	Giết Chết	1476
599. Chương 599 :	Đến Gặp Thần Tôn	1478
600. Chương 600 :	Hồn Tâm Khoáng	1481
601. Chương 601 :	Đập Đi Làm Lại	1483
602. Chương 602 :	Xin Phần Thưởng	1486
603. Chương 603 :	Sĩ Nhục Của Vu Vô : Qua Bưu	1488
604. Chương 604 :	Gặp Mặt	1490
605. Chương 605 :	Tính Toán Riêng	1493
606. Chương 606 :	Liên Hệ Với Vu Vô Nhất Tộc	1495
607. Chương 607 :	Thiên Vu	1497
608. Chương 608 :	Bàn Luận Đại Kế	1499
609. Chương 609 :	Mỗi Câu	1502
610. Chương 610 :	Thượng Cổ Vu Mạch	1504
611. Chương 611 :	Vương Tộc Truyền Thừa	1506
612. Chương 612 :	Thăm Dò Phú Nhiêu Hồn Khoáng	1508
613. Chương 613 :	Đại Chiến Bắt Đầu	1510
614. Chương 614 :	Thiên Giai Đại Chiến	1513
615. Chương 615 :	Thánh Điện Trúng Kế	1515
616. Chương 616 :	Hành Động Của Diệp Phong	1517
617. Chương 617 :	Giương Đông Kích Tây	1519
618. Chương 618 :	Vô Gian Đạo	1521
619. Chương 619 :	Lệnh Bài Đến Tay	1523
620. Chương 620 :	Đắc Thủ	1526
621. Chương 621 :	Thủy Mạc Thiên Hoa	1528
622. Chương 622 :	Câu Đố Của Lặc Lôi	1531
623. Chương 635 :	Dọa Khiếp	1533
624. Chương 636 :	Chia Phần , Tồn Thất Thảm Trọng . (1)	1535
625. Chương 636 :	Chia Phần , Tồn Thất Thảm Trọng . (2)	1537
626. Chương 637 :	Không Chạy Thoát	1540
627. Chương 638 :	Bị Dồn Đến Chân Tường	1542
628. Chương 639 :	Không Còn Gì Để Mất	1544
629. Chương 640 :	Thánh Tôn Hiện Thân	1546
630. Chương 641 :	Phụ Thể	1549
631. Chương 642 :	Dọa Lui Cường Địch	1551
632. Chương 643 :	Thân Thể Tiểu Hôi	1553
633. Chương 644 :	Mộc Linh Thạch Hầu	1555
634. Chương 645 :	Đi Ngược Thông Đạo	1558

635. Chương 646 :	Quay Về Đại Lục	1560
636. Chương 647 :	Tình Thế Đại Lục	1562
637. Chương 648 :	Cha Con Gặp Lại	1563
638. Chương 649 :	Uy Thế Của Chúng Nữ	1566
639. Chương 650 :	Xử Lý Những Kẻ Cơ Hội	1568
640. Chương 651 :	Tàn Hồn Ở Đáy Biển	1570
641. Chương 652 :	Biến Hóa Của Sát Hoàng	1571
642. Chương 653 :	Giải Chú	1574
643. Chương 654 :	Tứ Thánh Xui Xẻo	1576
644. Chương 655 :	Đại Lục Ma Tôn	1579
645. Chương 656 :	Hiểm Chiến Ma Tôn	1580
646. Chương 657 :	Mười Năm Sóng Gió	1582
647. Chương 658 :	Dị Biến Ở Thánh Địa Thông Đạo	1585
648. Chương 659 :	Diệp Phong Trở Về	1587
649. Chương 660 :	Hồn Nguyên Lục Viên Mãn	1589
650. Chương 661 :	Đại Chiến Ma Tôn	1591
651. Chương 662 :	Linh Hồn Công Kích - Ma Tôn , Bại!	1593
652. Chương 663 :	Năng Lượng Phong Bạo Biến Mất	1597
653. Chương 664 :	Bí Mật Của Ma Tôn	1599
654. Chương 665 :	Cảnh Giới Chí Cao	1601
655. Chương 666 :	Bí Mật Của Hỏa Lệ	1603
656. Chương 667 :	Chuẩn Bị Phản Công	1604
657. Chương 668 :	Người Thánh Điện Tới	1607
658. Chương 669 :	Thiên Giai Giá Lâm	1608
659. Chương 670 :	Đại Vây Tiếu	1610
660. Chương 671 :	Chiến Đấu Của Cấp Thiên Giai (1)	1612
661. Chương 671 :	Chiến Đấu Của Cấp Thiên Giai (2)	1615
662. Chương 672 :	Chiêu Thức Mới	1617
663. Chương 673 :	Phệ Hồn	1620
664. Chương 674 :	Gián Diệp	1623
665. Chương 675 :	Biến Đổi Của Thánh Địa	1626
666. Chương 676 :	Bị Khốn	1628
667. Chương 677 :	Trùng Phùng	1631
668. Chương 678 :	Con Bài Tẩy Của Ma Tôn	1634
669. Chương 679 :	Ba Bên Hội Đàm	1636
670. Chương 680 :	Ai Làm Lão Đại?	1639
671. Chương 681 :	Tranh Đoạt	1642
672. Chương 682 :	Uy Chấn Lương Tộc	1644
673. Chương 683 :	Đấu Trí Với Dịch Nhân	1647
674. Chương 684 :	Liều Chết Quyết Đấu	1649
675. Chương 685 :	Thần Tôn Đáng Sợ	1652
676. Chương 686 :	Nguy Hiểm Trùng Trùng	1656
677. Chương 687 :	Chí Cao Cảnh Giới . (Đại Kết Cục)	1659

Hồn Nguyên Vô Tôn

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn Thể loại: Tiên hiệp Giới thiệu Võ Nguyên đại lục, linh khí tràn đầy, là thể giới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nguyen-vo-ton>

1. Chương 1 : Luyện Thể

Ráng vàng cuối chiều chiếu vào một gian nhà tuềnh toàng ở khu bình dân, bên trong nhà lấm tấm màu vàng óng ánh.

Một nghìn lẻ bảy mươi sáu, lẻ bảy mươi bảy, lẻ bảy mươi tám...

Mồ hôi như hạt đậu chảy ròng trên mình một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn tuổi, xuống đến mặt đất tụ thành dòng chảy nhỏ xíu lăn đi.

Thiếu niên đang trồng cây chuối, hai tay chống dưới đất đỡ lấy thân thể theo tư thế cơ bản nhất, hai chân đeo thêm bánh xe sắt, gia tăng gấp đôi trọng lượng dồn lên thân thể.

Thực hiện đủ một nghìn hai trăm cái chống đẩy, thiếu niên lại đổi tư thế, buộc hai cái bánh xe vào cổ tay, giờ lên đứng tấn.

Trên thân thể gã, từng khối cơ nhục cuộn cuộn nổi lên thành múi, làn da hai năm trước còn trắng trẻo giờ hơi nhuộm màu đồng, được mồ hôi thấm đẫm ánh lên những tia sáng đặc thù. Những sợi gân vồng lên, khác nào những con giun đậu trên tay cùng chân, cơ hồ nhìn rõ máu chảy trong đó.

Cơ nhục gã không phải theo kiểu phù nề mà đều đặn, đàn hồi, đầy tính bùng nổ, toàn thân như con báo sẵn sàng thủ thế, tuy đơn bạc nhưng cực kỳ dũng mãnh.

Cảm giác tê tê theo tay gã lan đến các bộ phận thân thể, cơ nhục dần được cường hóa theo cảm giác đó.

Gương mặt gã đượm nét kiên nghị. Không thể bỏ cuộc! Diệp Phong ta nhất định sẽ chứng minh rằng dù khí hải bị hủy thì vẫn có thể trở thành cường giả thực lực siêu phàm.

OOo

Hai năm trước, vì bên vực một ca cơ bình dân không quen biết, diệp Phong đắc tội với thiếu bang chủ Lục Lâm bang, một trong tứ đại thế lực ở Vân Châu. Dù gã thiên tư cao vời, mười bốn tuổi đã trở thành nhất giai võ đồ, nhưng suy cho cùng gã mới chỉ mười bốn.

Tô Kiệt - hai mốt tuổi, lực Lâm bang thiếu chủ, thực lực cao hơn Diệp Phong bốn bậc, không chỉ đánh gã trọng thương mà hủy luôn cả khí hải mà người Võ Nguyên đại lục dựa vào để tu luyện.

“Ta muốn người thành phế vật! Ta khiến người phải sống suốt đời trong nhục nhã và hối hận! Ha ha ha.” Đối phương cười điên cuồng, tiếng cười đó trở thành cơn ác mộng mà Diệp Phong không rũ bỏ được.

Võ Nguyên đại lục linh khí tràn đầy, cường giả vô số, phương thức tu luyện chủ yếu là nguyên lực, nguyên lực phân ngũ hành - kim mộc thủy hỏa thổ. Một người sinh ra sẽ do cảm ứng với thiên địa ngũ hành mà thể nội hình thành khí hải có thuộc tính đơn nhất, khí hải đó là cơ sở để tu luyện nguyên lực.

Khí hải bị hủy, thân thể sẽ mất đi phương tiện kết nối với thiên địa linh khí, càng không thể chuyển hóa thiên địa năng lượng thành nguyên lực năng lượng cho bản thân sử dụng. Khí hải của Diệp Phong bị hủy diệt hoàn toàn, mất đi tư cách tu luyện nguyên lực, vĩnh viễn không thể trở thành cường giả.

Một thiên tài tuyệt đỉnh đã lạng lẽ gục ngã, biến thành một phế nhân.

“Ngu ngốc! Đần độn. Vì một cơ xa lạ mà suýt nữa liên lụy đến cả Diệp gia! Thật ra trong óc ngươi chứa cái gì hả?”

“Ngươi có biết mình mang bao nhiêu hi vọng của gia tộc không? Hao phí bao nhiêu tài lực và vật lực không? Ngươi làm cách nào mà vẫn hỏi những tổn thất đó?”

“Ngươi vốn là con cái của bình dân trong gia tộc, dù tư chất có cao hơn đi nữa mà không có được vật cùng tinh thạch do gia tộc cung cấp thì đạt được thành tựu như bây giờ chẳng? Lẽ nào ngươi báo đáp gia tộc như vậy?”

Vốn được tộc nhân trọng thị, thoảng cái gã đã trở thành đối tượng bị chỉ trích. Những nhân sĩ cấp cao trong gia tộc thường ngày vẫn tươi cười với gã, ngay khi gã mất đi tiềm lực trở thành cường giả, tất cả đều đổi giọng, lời lẽ chỉ toàn khắc bạc và trào phúng.

Những kẻ cùng lứa trước kia thường nịnh nọt lấy lòng, thấy gã là nở nụ cười khiêm nhường, đặc biệt là con cháu nhân sĩ cấp cao trong tộc thường coi việc phải cúi đầu với hài tử bình dân như gã là sỉ nhục khôn tả, thì khi gã thành phế nhân, họ liền thừa gió bẻ măng, đủ loại lời lẽ khắc bạc cùng ánh mắt khinh miệt đó khiến lòng tự tôn kiêu ngạo của gã đau đớn.

Đồng thời, Diệp Phong hiểu được rằng, những tôn kính và đãi ngộ từng có đều thuộc về tiềm lực và thực lực...Không có thực lực, một hài tử bình dân như gã, ở trong tộc còn không bằng cả rác rưởi.

“Từ hôm nay, miễn không cần nữa xu bố thí của Diệp gia. Những gì miễn nợ gia tộc, có cơ hội nhất định sẽ trả sòng phẳng...” So với ở lại gia tộc chịu trào phúng và vũ nhục, chi bằng gã tự bỏ đi.

Ngữ khí lạnh lùng của gã khác nào gió bắc thổi qua tim, lạnh thấu xương thấu cốt. Tộc nhân họ Diệp đều không ngờ được một đứa trẻ mười bốn tuổi lại mang trong mình ngạo cốt như thế.

“Hắn nghĩ mình là ai? Một phế nhân thì lấy gì trả cho gia tộc?” Câu nói đó nghẹn trong cổ họng hầu hết tộc nhân, ai cũng ngạc nhiên, không tài nào nói ra thành lời được.

Một tháng sau khi khí hải bị phế, Diệp Phong thần nhiên rời Diệp gia, gia tộc hùng mạnh độc bá một nửa địa bàn Ngọa Lăng thành. Gã thâm hạ quyết tâm, không cần gia tộc trợ giúp, gã cùng phải đứng lên một lần nữa, đoạt lại những vinh dự từng thuộc về mình.

OOo

Diệp Phong từ bé đã mất mẹ, được cha nuôi lớn. Vì gã là con bình dân, lớn lên trong giai tầng thấp nhất, dù sau này thể hiện tiềm lực vô cùng, có được địa vị tôn sùng trong tộc, nhưng bản chất gã không kiêu cuồng, ngược lại vì nguyên do từ cha mà gã luôn có cảm tình đặc biệt với những bình dân yếu đuối.

Nên gặp những chuyện bất bình, gã thường thích dẹp yên, cộng thêm thể lực Diệp gia tại Ngọa Lăng thành rất lớn, gã là nhân vật tiềm lực số một nên không ai dám chạm vào...Nhưng rồi có ngày gã nhai phải sạn.

Lục Lâm bang, một trong Vân Châu tứ đại thế lực, địa bàn khổng lồ chế rộng gấp mấy chục lần Diệp gia, dù một bảo tiêu của Lục Lâm bang thiếu chủ thì thực lực cũng cao hơn tộc trưởng Diệp gia Diệp Thừa Thiên. Nên Diệp Phong bị Tô Kiệt phế khí hải thì Diệp gia cũng chỉ biết ngậm quả đắng, không dám bất mãn tí nào. Với họ, Lục Lâm bang không vì có đó mà trút giận lên gia tộc đã là vạn hạnh rồi.

Gặp nạn, Diệp Phong mới hiểu rằng vì sao phụ thân từng cảnh báo: Ở đại lục, ‘thiên tài’ từng xuất hiện vô số nhưng sau cùng trở thành cường giả thật sự lại không bao nhiêu, trước khi thật sự chuyển tư chất thành thực lực, không được thái quá khoe khoang. Quả nhiên, gã đã phải trả giá đắt vì xung động và lỗ mãng.

“Ta không hề hối hận vì những gì đã làm. Ta chỉ buồn vì thực lực của mình không đủ.” Sau cùng gã cũng hiểu rõ quy luật của Vô Nguyên đại lục, thực lực làm đầu, chỉ cần có thực lực là giẫm được người khác dưới chân, làm gì mình muốn cũng được.

“Đời người sống chỉ trăm năm, không thể việc gì cũng xuôi chèo mát mái. Không cần hối hận, không cần ngoái lại. Phạm sai lầm một lần không là gì, quan trọng là không phạm lại sai lầm đó. Tiến lên thôi, cuối con đường chắc gì đã là vách đá hun hút...Phải tin vào mình.” Nhớ lời cha dặn dò động viên, gã sau rốt cũng hạ được quyết tâm.

Võ Nguyên đại lục trừ tu luyện ngũ hành nguyên lực còn một con đường nữa để chọn là luyện thể. Cách này không chỉ gian nan khổ khó mà tiền đồ cũng thập phần mờ mịt, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, không ai chọn con đường đầy chông gai này.

Võ Nguyên đại lục phân chia đẳng cấp như sau: Bình dân, võ đồ, võ sĩ, võ sư, võ tông, võ tôn, võ hoàng, võ thánh. Mỗi đẳng cấp lại chia làm bảy bậc: Từ 1-3 là cấp thấp, 4-5 là cấp trung, 6-7 là cấp cao.

Vô số tiên nhân chứng minh rằng cảnh giới tối cao của người luyện thể chỉ là thất giai võ đồ, chưa từng có ai chỉ dựa vào luyện thể mà đạt đến cảnh giới võ sĩ, đại đa số cả đời không đạt nổi võ đồ. Một thất giai võ đồ luyện thể cũng hiếm hoi như một võ hoàng tu luyện nguyên lực. Đại lục có đến mấy trăm ức nhân khẩu, trở thành được võ hoàng có mấy ai? Số người luyện thể hiếm hoi, nên dễ hình dung đạt được đẳng cấp đó cần phải vất vả thế nào. Có thể nói rằng luyện thể đạt đến cảnh giới võ đồ chỉ đếm trên đầu ngón tay, đa phần suốt đời chỉ quanh quẩn ở mức bình dân thất giai.

Diệp Phong chọn con đường gian nan này, thông qua rèn luyện cho thân thể trải nghiệm cực hạn khiến nhục thể đạt đến mức ngang với dung nạp nguyên lực. Đã có người chứng minh được luyện thể khả dĩ thành võ đồ, vậy gã sẽ chứng minh có thể đạt đến cảnh giới võ sĩ, võ sư thậm chí võ tông. Không thử, sao lại dễ dàng buông lời từ bỏ.

“Một cường giả thành công tất phải có tâm kế và ẩn nhẫn tương xứng. Dù gặp gian nan gì cũng coi là rèn luyện bản thân. Cái gì cũng có thể bỏ, chỉ tâm là không, bằng không...Bản thân coi như không còn gì.”

OOo

Lắc lắc đầu, diệp Phong tỉnh khỏi hồi ức. Một thời thần đã qua, gã cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, ngồi phệt xuống. Gương mặt trẻ nít đọng đầy mất mát và bất cam, hai tay nắm chặt lại, thân thể hơi run lên.

“Hiện tại ta...Chỉ ngang với bình dân ngũ giai.” Gã lẩm bẩm. Càng về sau, thân thể càng khó tăng tiến. Nhục thể cũng có cực hạn. Luyện thể, lẽ nào thật sự gian nan như thế? Gã từng là đệ nhất thiên tài thiếu niên của Ngọa Lăng thành, mười bốn tuổi trở thành võ đồ, nhưng hiện tại đã mười sáu mà vẫn chỉ bình dân ngũ giai...

Mười sáu tuổi bình dân ngũ giai, thành quả này không có gì ghê gớm. Nhưng nếu biết rằng, mười bốn tuổi gã bị phế khí hải rồi mới bắt đầu luyện thể, không đầy hai năm đã có được thành tựu đó đủ để cười nhạo không ít thiếu niên cùng lứa. Cũng có thể tưởng tượng được gã phải trải qua rèn luyện thống khổ thế nào.

Nhưng rèn luyện nhục thể ngày càng gian nan, hiện tại...Gã đang đối mặt với gút thắt quan trọng. Đạt đến trình độ ngũ giai, tốc độ cường hóa nhục thể cực chậm, theo tiến độ này muốn đạt đến lục gia e rằng mất tới năm năm. Gã từng thử nâng cao cực hạn huấn luyện, nhưng trừ khiến thân thể thụ thương ra không thu được hiệu quả gì rõ rệt.

Đủ thấy nếu gã muốn xung kích lục giai, thất giai, thậm chí võ đồ thì phải đối diện với khiêu chiến cỡ nào. Không có khí hải mà muốn đứng lên...Khó! Nhưng Diệp Phong chưa từng nghĩ rằng sẽ bỏ cuộc, đúng như phụ thân nói, tâm không thể bị phế.

“Bộp”, quyền đầu của gã đâm mạnh xuống đất, nền đá cứng rắn xuất hiện mấy vết nứt. Lắc đầu cười khổ, gã thậm nghĩ hai năm trước chỉ một quyền là đâm xuyên, giờ chỉ miễn cưỡng khiến nó vỡ ra. Chênh lệch thật sự quá nhiều...

2. Chương 2 : Tìm Kiếm Dưới Trời Đêm

“Phong! Muội về rồi!” Ngoài cửa, tà áo lam ôm lấy tấm thân thiếu nữ yếu điệu xuất hiện, đôi mắt to linh động như bảo thạch tươi cười nhìn Diệp Phong.

Mỗi khi gã nhìn thấy gương mặt thanh lệ thoát tục đó, tâm tình liền bình lặng, vui vẻ hẳn, thể nội như có tia ấm nóng chảy qua, thấm vào cõi lòng.

“Thẩm Lan à, hôm nay sao muội về muộn thế?” Diệp Phong sửa sang lại lại thân thể đầy mồ hôi, sắc mặt vẫn bình đạm như trước. Tuy gã có cảm tình không nói ra được với thiếu nữ nhưng chưa từng biểu lộ bao giờ.

“Muội ra phố mua một lọ hoạt cân tán.” Thẩm Lan lấy trong túi ra một cái lọ sứ tinh xảo, bên trong đựng chất thuốc màu đỏ tía có thể thư gân hoạt huyết.

“Gần đây muội thấy cường độ rèn luyện của huynh ngày càng tăng, lọ hoạt cân tán này có thể sẽ giúp huynh nhanh chóng khôi phục thể lực.” Từ tay áo lam nhạt, cô thò cổ tay trắng như ngó sen, đưa lọ sứ đến trước mặt gã.

Diệp Phong thoáng cảm động, thiếu nữ thanh nhã này luôn hiểu ý người khác như thế. Gã không sao hiểu nổi vì sao cô lại đối tốt với gã như thế.

Ngơ ngẩn đón lấy lọ thuốc từ tay cô, vô tình chạm vào bàn tay mềm mại của đối phương, lòng gã run lên, cảm giác mịn màng từ ngón tay đưa lại khiến lòng gã xáo động...Sắc mặt cô đỏ ửng, càng tô thêm nét khả ái.

Hồi lâu gã mới thở dài náo nuột, ngượng ngừng rút tay lại cùng ánh mắt ngơ ngẩn của Thẩm Lan, rồi cười trừ.

“Hi hi...”

Tròng mắt đen láy của Thẩm Lan mờ đi, dáng vẻ ngượng ngừng xen lẫn hoan hỉ trở thành thất vọng. Tình cảnh này không chỉ diễn ra lần đầu, mỗi lần cô cho rằng quan hệ giữa mình và Diệp Phong tiến thêm một mức thì bức tường dày trong tâm linh sâu thẳm của gã lại khiến cô công cốc.

Diệp Phong nhìn theo bóng dáng xinh đẹp cô độc của cô, lòng cũng ảo não, sau cùng tự tôn của nam nhân khiến gã thu lại ánh mắt. Những gì đẹp đẽ cần có thực lực để bảo vệ, gã hiện tại...Còn chưa đủ tư cách.

Nhất thời im lặng, cả hai ăn cơm tối xong, màn đêm dần buông xuống.

Diệp Phong vẫn chìm đắm trong rèn luyện thể phách, thẩm Lan lấy từ hộp gỗ cổ kính ra một sợi dây chuyền đeo lên cần cổ trắng ngần, sợi dây chuyền đính một viên bảo thạch tỏa ánh lam nhàn nhạt.

Ngồi xếp bằng trên giường, thiếu nữ nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn, cùng với khí tức lúc cao lúc thấp, mũi cô lẩm tấm mồ hôi. Tu luyện bằng khí hải là hút lấy linh khí trong trời đất chuyển hóa thành ngũ hành nguyên lực trong khí hải rồi nén xuống tại đó. Thuộc tính của nguyên lực liên quan với khí hải. Thẩm Lan đang tu luyện thủy nguyên lực.

Thiên địa linh khí tụ quanh cô thành một vũng xoáy, bị viên bảo thạch hút lấy, thoáng sau năng lượng màu lam nhạt - thủy nguyên lực - tràn ra, dần dà thủy nguyên khí tỏa như hơi sương quanh mình bị thân thể Thẩm Lan hút vào.

Màn đêm đã bao phủ Ngọa Lãng thành, trên thính không, một bóng đen vun vút lao tới. Nếu cường giả trong thành nhìn thấy tất sẽ kinh hãi vô cùng, muốn ngự không phi hành, chí ít cũng phải đạt tới võ tôn. Tốc độ của bóng đen, dù một võ tôn cũng không thể nhanh như thế được.

“Dao động của Thủy lam chi tâm...Tốt quá, sau cùng cũng có tin tức về Lan nhi.” Bóng đen lăm lăm, mục quang lộ ra mừng vui, nhưng trong đáy mắt sâu thẳm vẫn ẩn chứa buồn bã: “Tổ Thanh, hi vọng nàng bảo vệ cho con gái chúng ta bình an vô sự...”

Tốc độ phi hành của bóng đen xứng danh với hai chữ kinh nhân, như một tia sét đen ngòm không thể nhìn rõ lóe lên trên trời, chỉ vài hơi thở đã lướt đi mấy ngàn thước, thân hình chợt dừng lại trên nóc nhà Diệp Phong và Thẩm Lan cư trú.

“Đây rồi, ta đi khắp Vân Châu mới tìm được manh mối về Lan nhi...Lan nhi...Nó, nó còn sống...” Giọng nói thoảng run khiến người ta khó tin được người nói là cường giả tuyệt đỉnh cấp võ tôn có thể ngự không phi hành.

“Giờ ta cứ thế này xông vào? Không...Không được.” Bóng đen lắc đầu, tỏ ra trù trừ.

“Dù Lan nhi còn sống...Hiện tại ta cũng không thể nhận nó. Nhưng...Ta thật muốn gặp nó, không hiểu những năm qua nó có sống vui vẻ không!” Một cường giả có thể coi là tuyệt đỉnh ở Võ Nguyên đại lục lại quanh quẩn trên nóc nhà một bình dân, tựa hồ không biết nên làm gì.

Đang lúc ông ta chần chừ thì “kẹt”, cánh cửa được Diệp Phong mở ra. Khởi động nóng người ở trong nhà xong, gã ra sân, bắt đầu chính thức rèn luyện thân thể. Hai năm nay, gã chưa từng ngưng nghỉ.

Chìm đắm trong luyện thể, gã không nhận ra ánh mắt sắc bén đang quan sát mình thật kỹ.

“Ồ, lẽ nào Lan nhi ở cùng tiểu tử này?” Bóng đen thoáng trầm ngâm, lẩm bẩm bằng giọng chỉ mình nghe được: “Cổ quái! Cổ quái! Thiên tài như thế sao lại chọn cách luyện thể?”

Đồng tử vốn đen ngòm của ông ta chợt hiện lên một lớp u quang xanh thẫm từ từ quét qua thân thể Diệp Phong, lúc nhìn đến đơn điền gã mới tỉnh ngộ: “Hóa ra...Y không có khí hải.”

Quan sát nửa canh giờ, ánh mắt bình thản của bóng đen sau rốt cũng tỏ vẻ hân thưởng. Luyện thể gian nan hơn tu luyện khí hải nhiều lần, rất nhiều người trời sinh khí hải yếu ớt hoặc khí hải thụ tổn thà cam tâm làm bình dân cũng không chọn luyện thể.

Tu luyện khí hải, chỉ cần lắng sâu tâm thần, cảm thụ thiên địa linh khí, rồi vận chuyển khí hải hấp thu năng lượng chuyển thành nguyên lực, tuy khô khan nhưng thân thể không phải chịu khổ, có chăng chỉ tốn thời gian. Dù vậy, ở đại lục cũng không mấy người có thể kiên trì mỗi ngày luyện hai canh giờ trong mấy chục năm liền.

Còn luyện thể cần người tu luyện không ngừng đột phá cực hạn nhục thể khiến thân thể liên tục được rèn luyện, mài giũa. Phương thức rèn luyện này, mỗi ngày hoàn tất tu luyện thì thân thể đều trong tình trạng cực độ mệt mỏi đau đớn, cơ hồ không thể chịu đựng được, kiên trì được một năm đủ coi là nghị lực hơn người.

“Theo tình huống của tiểu tử này, e rằng đã huấn luyện ít nhất cũng hai năm rồi...Có thể đào tạo được.” Bóng đen gật đầu, nét khen ngợi khó lòng phát hiện loáng qua con người.

“Nhưng không biết y có quan hệ gì với Thẩm Lan, đã có manh mối rồi, ta không cần vội vàng...” Thở dài mấy tiếng, bóng đen tựa hồ đã quyết định, nhìn Diệp Phong một lần nữa, thân hình tan biến trên lưng chừng không.

Thẩm Lan ở trong nhà và Diệp Phong đang rèn luyện hoàn toàn không hay biết mọi sự.

3. Chương 3 : Hồi Ức

Diệp Phong hoàn thành lượt huấn luyện đầu tiên, lê tấm thân đau nhức mệt mỏi vào nhà để nghỉ ngơi thả lỏng. Nhìn thiếu nữ thanh nhã đang tu luyện, trông mắt gã thoáng nét ôn nhu.

Hai năm trước, gã không chịu đựng được cảnh bị tộc nhân trào phúng miệt thị nên rời Diệp gia.

Đem tối, gió lạnh nổi lên.

Cả ngày không ăn gì, gã co mình trong góc, thân thể run rẩy vì lạnh. Khí hải bị phế, không còn nguyên khí hộ thể, gã không cách nào chống chọi được với khí lạnh thấu xương. Nếu cứ tiếp tục mấy canh giờ nữa, có lẽ gã đã mất mạng chốn đầu đường xó chợ ấy.

Ngay lúc gã tuyệt vọng thì trong gió lạnh thoảng mùi thịt, gã liếm môi, mắt đầy khát vọng nhìn về phía có mùi thơm...

Gương mặt thanh tú còn vương nét trẻ con đang tỏ vẻ quan tâm, đôi mắt đen láy hấp háy nhìn gã. Cô cột tóc đuôi ngựa, đen nhánh, sáng lấp lánh. Tà áo lam nhạt càng tô thêm nét thanh nhã, gương mặt cô hơi đỏ lên, hé nụ cười thân thiết.

Bất quá Diệp Phong không chú ý đến gương mặt cô mà tham lam nhìn vào miếng thịt thơm lừng trên tay cô, nước bọt cơ hồ ứa ra.

“Cho huynh này!” Thiếu nữ đưa miếng thịt nướng cho gã, giọng nói ngọt ngào, mười phần lọt tai.

Diệp Phong hít sâu một hơi, quay mặt đi, cơ hồ sử dụng hết nghị lực mới chặt vật nói ra được một câu: “Ta không cần người thương hại.”

Thiếu nữ không phải là người đầu tiên muốn cho gã thức ăn. Tuyệt đỉnh thiên tài sa vào cảnh đầu đường xó chợ, không ít người vừa xem náo nhiệt vừa đồng tình với gã, họ từng nhìn gã với ánh mắt sùng kính, hâm mộ nhưng hiện tại hoặc thương xót hoặc cười nhạo, hoặc coi rẻ khinh thị...

Nếu gã muốn nhận bố thí, hà tất còn rời Diệp gia? Tuy gã không còn khí hải để tu luyện nhưng vì là tộc nhân nên Diệp gia tất có thể lo cho cái ăn cái mặc. Cùng là chịu ơn bố thí của người ta, thà nhận của tộc nhân còn hơn của người ngoài. Nên ấn tượng gã chỉ để lại cho những người đó chỉ là bóng dáng cô ngạo.

“Tôi không thương hại...Chỉ vì hiện tại huynh cần trợ giúp.” Giọng nói dịu dàng của thiếu nữ như dòng hơi ấm thấm vào lòng.

“Con người, sẽ có lúc khó khăn. Nếu được người khác giúp đỡ có lẽ sẽ thoát được cảnh khốn khó. Dù gì...Còn sống mới còn hi vọng.” Chỉ là một thiếu nữ mới lớn nhưng ngữ khí phảng phất của một người từng trải, ấm áp thấm vào lay động đáy lòng Diệp Phong.

Gã ngây ngô nhìn gương mặt cô, trong đôi mắt đầy quan tâm đó, gã không thấy mảy may thương xót hay đồng tình. Chỉ có hơi ấm đầm lòng...

Không sai! Chỉ cần còn sống mới có hi vọng. Dù gã muốn báo thù hay đoạt lại vinh quang, tiền đề tất yếu là phải còn sống.

Nhìn thiếu nữ đầy cảm kích, gã đón lấy miếng thịt nướng từ tay đối phương, nhai nhồm nhoàm. Gương mặt trẻ thơ của cô nở nụ cười vui vẻ.

“Tôi tên Thẩm Lan.” Diệp Phong nhớ kỹ tên thiếu nữ.

Rời khỏi Diệp gia, gã tất nhiên không có nơi ở, thiếu nữ liền đưa gã về nhà.

Nhà Thẩm Lan là một gian nhà tranh ở khu bình dân. Nhà tranh tuy đơn sơ nhưng thanh nhã sạch sẽ, càng quan trọng hơn là lần đầu tiên gã cảm thụ được hơi ấm, trừ lúc ở với phụ thân.

Vốn Thẩm Lan và cô cô đã thu dưỡng cô ở tại đây nhưng khi cô chín tuổi thì cô cô bất hạnh khước từ, bỏ lại cô một mình. Thẩm Lan nhường cho Diệp Phong phòng mình, còn cô đến ngủ tại phòng cô cô.

Ngửi mùi hương thiếu nữ còn đọng trên giường, Diệp Phong bất ngờ cảm thấy yên tâm, nhẹ nhõm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cứ thế, hai người ‘sống cùng’ nhau. Đến giờ gã vẫn không hiểu vì sao cô lại tín nhiệm, lại quan tâm gã đến thế.

OOo

Đêm khuya, Diệp Phong mệt mỏi quá ngủ vùi trên giường.

Lúc đó Thẩm Lan mới kết thúc tu luyện, lặng lẽ đến bên ngơ ngẩn nhìn gã ngủ, gương mặt thiếu nữ còn vương nét e thẹn, ánh mắt dần mờng lung.

Gã...E rằng không nhớ lúc đã cứu giúp cô khi cô chín tuổi. Thẩm Lan ngây người chìm vào hồi ức.

Từ lúc sinh ra, cô không biết cha mẹ ở đâu, một vị cô cô hảo tâm ở Ngọa Lăng thành thu dưỡng, nhưng vào năm cô chín tuổi, cô cô bất ngờ rời nhân thế...Khoảnh khắc đó như trời đất sụp đổ, lòng cô đầy thương tâm cùng tuyệt vọng.

Trong lúc tinh thần hoảng hốt, cô vô tình đắc tội với thiếu gia Bạch Thủy Ứng của Bạch Thủy gia, gia tộc tề danh với Diệp gia ở Ngọa Lăng thành, hấn cùng lâu la đâm đá và nhục mạ để hành hạ cô. Đúng lúc cô cho rằng cuộc đời không còn hi vọng, chỉ bằng chết đi thì Diệp Phong như ánh nắng ấm xuất hiện trước mắt...

Diệp Phong mới mười tuổi nhưng đã trở thành thiên tài trọng điểm bồi dưỡng của Diệp gia. Vì một người không quen như cô mà gã đã đấu với Bạch Thủy Ưng. Họ Bạch hơn hai tuổi nhưng Diệp Phong hơn ở tư chất, trận đó...Lưỡng bại câu thương!

“Huynh có đau không?” Cô cảm kích bò dậy, thấy trên mình gã đầy dấu máu.

“Hi hi, nếu hấn chạy chậm hơn một chút thì nhất định ta đã đánh cho hấn còn thắm hơn đầu lợn.” Khua tay hình như động đến vết thương, gã há hốc miệng nhưng vẫn cố nở nụ cười với cô.

Từ khi nhìn thấy gương mặt trẻ thơ đầy dấu máu đó nhìn đau nở nụ cười xán lạn nhất với mình, cô lập tức bị chinh phục, nụ cười đó trở thành ánh nắng ấm áp nhất trong đáy lòng cô, cho cô động lực và hi vọng sinh tồn.

Sau đó...Thiên phú của Diệp Phong dần hiển lộ, vầng sáng đội trên đầu ngày càng chói rực. Là thiếu niên tối kiệt xuất trong lớp trẻ Diệp gia, quanh mình gã có vô số thiếu nữ mỹ lệ, ai cũng có gia thế hiển hách. Còn cô...Chỉ là một nữ hài bình dân không thể bình thường hơn.

Theo thời gian, cảm kích và sùng bái lúc trước chuyển thành ái mộ, gương mặt trẻ thơ đó là thứ duy nhất cô gửi gắm vào đáy lòng. Khi cô cho rằng cả đời mình phải ngưỡng vọng gã thì vận mệnh lại đưa gã đến với cô...

Khẽ vuốt trán gã, ánh mắt sáng rực của Thẩm Lan tỏa ra hơi ấm nồng đượm.

4. Chương 4 : Lão Giả Cổ Quái

Sáng sớm hôm sau, tuy thân thể mệt mỏi còn chưa hoàn toàn khôi phục, Diệp Phong vẫn tinh thần phơi phới đi ra ngoại thành. Hiện tại gã chỉ là một bình dân, đời sống của bình dân tất nhiên chỉ dựa vào lao động vất vả.

Là nam nhân, tuy tạm thời gã chưa thể nuôi được cả Thẩm Lan nhưng ít nhất cũng phải nuôi được mình, không để cô thêm gánh nặng. Từ lúc luyện thể đạt được tam giai, gã được cô giúp đỡ nhận công việc khuôn vác ở ngoại thành.

Người Võ Nguyên đại lục, lúc khí hải sơ sinh, năng lượng để sinh ra thành ngũ hành nguyên lực rất ít, loại nguyên lực cực kỳ yếu ớt được gọi là “nguyên khí”.

Khí hải trưởng thành dần, đến trình độ cần thiết sẽ ép nguyên khí trong thân thể thành “nguyên lực”, lúc đó tu luyện giả mới thật sự bước vào cảnh giới “võ” trở thành võ giả chân chính.

Không phải ai cũng có năng lực thành công tu luyện được nguyên lực, nguyên nhân thất bại chủ yếu gồm: 1. Ngưng áp ‘nguyên khí’ thất bại, khiến khí hải thụ tổn; 2. Khí hải thiên sinh yếu ớt, không thích hợp tu luyện.

Nên đẳng cấp bình dân để chỉ những người bình thường chưa tu luyện được nguyên lực. Những người như thể chiếm một nửa nhân khẩu đại lục, họ chỉ vào lao động cần cù để sinh tồn. Phần lớn vật chất sinh hoạt ở Võ Nguyên đại lục đều do bình dân làm ra.

Tuy bình dân làm ra mọi vật chất sinh hoạt cho đại lục nhưng tuyệt đại bộ phận lại không thuộc quyền sở hữu của họ, mà do những võ giả thực lực cao siêu chiếm giữ. Những người này không cần lao động nhưng vẫn ngồi hưởng thành quả, trong mắt họ, bình dân cũng như sâu kiến, chỉ là nô lệ cống hiến tài phú cho họ mà thôi.

Đó là thế giới tôn sùng thực lực. Diệp Phong từng lên voi xuống chó nên hiểu rõ.

OOo

Nửa đường, trước mặt gã xuất hiện một bạch phát lão giả y phục lam lũ, đầu tóc rối bời, bước đi loạng choạng, mắt trợn như mắt cá chết, tay cầm một bình rượu vỡ, mũi đỏ ửng lên, hiển nhiên đã ngà ngà say.

Lúc lướt ngang vai gã, lão giả say rượu đột nhiên ngã người ngã vào lòng Diệp Phong. Gã sinh lòng thương hại, thuận thể đang tay ra định đỡ.

Lão giả cao bảy thước, thể hình gầy gò, dù thể nào cũng không thể nặng hơn 120 cân. Trọng lượng đó thì Diệp Phong chỉ dùng một tay cũng xách được, nhưng đỡ rồi thì gã mới kinh ngạc nhận ra, lực đạo dồn lên tay như đá nặng ngàn cân, gã vốn không đỡ được.

Gã kinh hãi, theo ý thức rút tay nhảy lùi lại, ánh mắt kinh nghi quét lên mặt lão giả. Gương mặt già nua bình thường, trừ dính nhiều cát bụi ra thì không có điểm gì đặc biệt.

Bịch! Lão giả ngã phịch xuống đất, mặt đất chắc nịch lõm xuống in hình người, xem ra còn nặng hơn cả một tảng thép giáng xuống.

Lẽ nào lão đầu này lại đúc bằng sắt? Bằng không sao lại nặng thế? Diệp Phong lấy làm lạ, hỏi thầm.

“Tiểu tử ngươi đúng là không lẽ mạo gì cả, thấy lão nhân gia ngã lẽ nào không đến đỡ. Hôm nay ta phải giáo huấn tên nhóc không hiểu quy củ gì như ngươi.” Lầm bầm bất mãn, lão giả nằm dưới đất lắc người, vút lên không như không có trọng lượng, chân phải khê ấn xuống vai Diệp Phong.

Động tác của lão giả không nhanh, xem ra không có lực đạo, nhưng tạo cho Diệp Phong cảm giác phi thường nguy hiểm. Không kịp nghĩ ngợi, gã đập mạnh chân, thân thể nhanh chóng lùi ngược lại.

Chát một tiếng giòn đanh, chân phải lão giả giáng xuống chỗ Diệp Phong vừa đứng bằng động tác cơ hồ mắt thường không nhìn rõ. Mặt đường lập tức xuất hiện một cái hố không lớn nhưng sâu cả nửa thước. Uy lực của ngọn cước không ngờ lại đạt mức đó.

Không đợi gã kịp phản ứng khỏi cơn kinh ngạc, đôi mắt mờ đục của lão giả chợt lóe sáng, thoáng qua rồi tắt, thân thể còn gầy gò hơn Diệp Phong chợt trở nên phiêu hốt, mũi chân khê điểm mấy lần lướt theo trước mặt gã theo cách cực kỳ quỷ dị.”

“Thân thể, chỉ dựa vào cường tráng cũng vô dụng...” Lời lão giả lọt vào tai gã nhẹ tênh, khiến lòng gã thất lại. Tiếp đó ngực nghẹn lại bởi lực đạo vô hình, bàn tay lão giả ấn lên thân thể gã, diệp Phong bắn đi đạn pháo, đập mạnh vào một cành cây.

Sờ loạn xạ lên ngực, gã phát hiện chưởng của lão giả tuy nặng nhưng không khiến ngực mình thương tổn gì, ngược lại phần lưng va vào cành cây nhói lên.

Rắc...Rắc...Rắc...Thân cây sau lưng đột nhiên nứt toác từ giữa thân, như bị búa sắc bổ vào, tách ra làm đôi đổ xuống.

Gì cơ! Chuyện gì thế này! Diệp Phong hơi há miệng, mắt đầy kinh hãi, thân hình cứng lại đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn bất động.

Chỗ gốc cây làm đôi thì theo gã biết, ít nhất cũng cần đạt tới trình độ võ sĩ. Hà huống lão giả phát chưởng nhằm vào gã, chỉ cách không đánh vào thân cây, gã không hề hấn gì nhưng sức mạnh dồn hết lên gốc cây, khả năng khổng lồ chế tinh diệu cũng phương cách vận dụng đặc thù đó lẽ nào võ sĩ tầm thường có được?

Đầu óc hỗn loạn của gã chợt lóe linh quang, thân thể đột nhiên run rẩy. Lời lão giả nói ban nãy vang lên trong óc, lúc này gã mới chú ý rằng thân thể lão giả không hề có dấu hiệu của nguyên lực.

“Lão tiền bối! Có phải tiền bối cũng là luyện thể giả?” Tim gã thất lại, luyện thể nếu đạt đến cảnh giới của lão giả có thể coi là vô tiền khoáng hậu. Gã cho rằng ít nhất thực lực của lão giả phải đạt tới võ sư.

“Luyện thể? Cũng coi là vậy.” Lão giả nhướn mí mắt lên, tỏ vẻ đùa cợt: “Nhưng mà tiểu tử, ngươi có biết luyện thể là gì không?”

Diệp Phong ngạc nhiên ngẩn người, gã luyện thể hai năm rồi, tuy không thể coi là đạt thành quả gì cao siêu nhưng sao lại không biết luyện thể là gì.

“Nhưng ngươi miễn cưỡng coi là cường thân. Còn về luyện thể...Cách xa lắm.” Ánh mắt lão giả tỏ rõ vẻ coi thường, nhưng khiến Diệp Phong chợt hiểu.

Gã quỳ phịch xuống, cung cung kính kính dập đầu: “Xin lão tiền bối thu tiểu tử làm đồ đệ.”

Cũng coi như tiểu tử này thông minh...Bất quá để lão phu thử xem đã. Lão giả ngậm gật đầu, thần sắc thoáng tỏ ra khen ngợi.

“Vì sao tiểu tử báỉ lão phu làm sư phụ?” Lão giả bình thản hỏi.

“Tiểu tử muốn trở thành cường giả, muốn ánh mắt người khác nhìn mình chỉ có tôn sùng và kính sợ. Tiểu tử không muốn bị người khác coi thường và vũ nhục.” Thân thể gã run lên vì những lời này, cơ hồ mỗi câu đều gian nan lắm mới thoát khỏi kẽ răng được.

“Chỉ thế thôi ư?” Lão giả liếc xéo gã.

“Quan trọng nhất là tiểu tử muốn bảo vệ người mình quan tâm và yêu thương. Không để họ bị thương tổn gì.” Trong óc gã xuất hiện hình ảnh phụ thân và Thẩm Lan, ánh mắt trở nên nhu hòa mà kiên định.

Khóe môi lão giả sau cùng cũng lộ ra nụ cười khó thấy, gật đầu về vĩa ý.

Hồi lâu, điệp Phong cứ lo lắng chờ đợi, giọng lão giả lại vang lên: “Nếu muốn báỉ sư, không thể tiền hành ở vệ cỏ thể này nhĩ?”

Nghe thế, điệp Phong hoan hỉ đến phát cuồng, cảm giác bức bối trong ngực chợt tan hết. Tuy đại lực vẫn lưu truyền quan niệm rằng luyện thể không thể đột phá được thành võ sĩ nhưng gã càng tin hơn và sự thật trước mắt, lão giả này chí ít cũng là cao thủ cấp võ sư, hơn nữa sử dụng chính thị luyện thể chi thuật!

Võ Nguyên đại lực rộng lớn, kỳ nhân dị sự không hiếm, nên gã tin rằng lão giả chính là một bậc kỳ nhân. Hơn nữa thực lực mà lão giả thi triển ra đủ để nói lên rằng dù không vận dụng nguyên lực, thân thể vẫn có thể thi triển được kỹ năng chiến đấu đầy uy lực.

“Nếu sư phụ không hiềm thiếu thốn, thì theo đệ tử về nhà chính thức hành lễ báỉ sư, được chăng?” Diệp Phong cung kính.

“Thành tâm là được, thành tâm là được rồi.” Mắt lão giả thoáng qua tia kích động, ông ta đến thu gã làm đồ đệ chỉ là một mục đích, mục đích quan trọng khác là xác định xem trong căn nhà tranh kia có người muốn tìm chăng. Kiến nghị của gã chính hợp ý ông ta.

Cả hai mang theo tâm tình kích động cùng quay về Ngọa Lăng thành.

5. Chương 5 : Báỉ Sư

Lúc đó trời mới tảng sáng, mặt trời còn chưa nhô lên hết, đường sá trong thành còn thừa thớt bóng người.

“Ban nãy nhất thời kích động, đệ tử quên chưa hỏi danh hiệu của sư phụ.” Diệp Phong háy mắt hỏi, luyện thể được đến mức đó, lão giả quyết không thể là người vô danh.

“Danh hiệu? Hắc hắc, chỉ là phù vân mà thôi. Chuyện này tạm thời con không cần biết.” Hai người xác lập quan hệ thầy trò xong, nói năng cũng thân thiết hơn mấy phần.

“Hả...” Diệp Phong ngẩn người, trợn tròn trắng lên: “Lão nhân gia hôm nay đến đặc biệt thu con làm đồ đệ, cả danh hiệu cũng không nhớ nói ra sao?”

Qua cơn kích động, đầu óc Diệp Phong linh động hẳn. Việc hôm nay tuyệt không thể là lão đầu này đột ngột muốn thu gã làm đồ đệ tử mà cố ý đợi sẵn. Tuy được người khác coi trọng đúng là việc may mắn, nhưng thiên hạ không ai cho không ai thứ gì, ai biết được lão đầu này còn ý đồ gì khác?

Gã tự nhận mình tay trắng, không có gì đáng cho đối phương nhòm ngó, nhưng việc gì cũng nên làm rõ mới được.

“Ha ha, tên của vị sư tạm thời còn là cầm kỵ, nếu con biết thì cũng vô ích cho tu luyện.” Lão giả cười bình thản: “Con không cần lo, tuy ta có mục đích khác nhưng không phải mưu đồ gì, cứ việc yên tâm.”

Tâm tư thầm kín bị sư phụ nói toạc ra, điệp Phong đỏ mặt, nhưng xem ra sư phụ có vẻ không để tâm, gã tiếp tục rặn cười hỏi: “Sư phụ chọn đệ tử vì con thiên tư thông tuệ, tư chất hơn người nên có ý đến thu nhận?”

“Vớ vẩn.” Lão giả bị gã khiến cho dở khóc dở cười, tiểu tử này tự cao quá đi mất. “Ta chỉ ngẫu nhiên đi ngang đây, thấy tiểu tử có thể đào tạo được nên nổi hứng muốn đến chỉ bảo đôi điều.”

“Sư phụ chấp nhận đệ tử, chỉ ít cũng chứng tỏ đệ tử có điểm nổi bật.” Diệp Phong vẫn chìm trong niềm vui, có hi vọng trở nên mạnh mẽ, tâm cảnh gã chợt thoáng dâng hẳn.

“Điểm nổi bật? Nói là có thì là hiện tại người không có khí hải.” Lão đầu liếc gã, tắt cười nghiêm mặt bảo: “Thiên phú tuy khó có được nhưng muốn thật sự trở thành cường giả, tâm tính mới là trọng yếu hơn hết. Võ Nguyên đại lực có vô vàn thiếu niên thiên tài, nhưng có thể đào tạo được lại chẳng bao nhiêu...”

“Tuy công pháp của vi sư không hẳn chỉ chọn những người không có khí hải, nhưng nếu còn khí hải, mấy ai chịu chọn lối tu luyện gian nan?” Lão giả nhìn Diệp Phong thật sâu: “Tu luyện công pháp của vi sư tất phải trải qua rèn luyện gian khổ nhất, tôi luyện thân thể đến trình độ nhất định mới có thể dùng nhục thân nối kết với thiên địa. Hiện tại con...Vừa hay phù hợp điều kiện!”

Diệp Phong tỉnh ngộ, lão giả nói không sai, nếu khí hải vẫn còn, e rằng bảo luyện thể có thể trở thành vô hoàng thì gã vị tất đã động tâm, hoặc sau khi khí hải bị phế mà gã buông xuôi tất khó lòng được sư phụ nhìn đến...

Khổ tận hai năm qua không hề uổng phí, sau cùng cũng đến ngày cam lai.

“Sư phụ vừa bảo con cũng không có khí hải...Lẽ nào sư phụ...” Diệp Phong lúc đó chợt hiểu, nếu không vì mất đi khí hải, cả đại lực e rằng không ai chọn lối luyện thể. Nhưng luyện thể đến cảnh giới cao như thế, lão đầu quả thật bất phàm.

“Đúng như con nghĩ, bất quá tình huống của chúng ta khác nhau, khí hải của con bị hủy, còn ta...Thể nội chưa từng có khí hải.” Lão giả mỉm cười đáp.

“Không thể nào! Con chưa từng nghe nói người Võ Nguyên đại lực sinh ra mà không có khí hải.” Diệp Phong dứt khoát phủ định lời lão giả.

“Nhưng nếu không phải người Võ Nguyên đại lực thì sao?” Lão giả nhướng mắt mỉm cười.

“Không phải người Võ Nguyên đại lực?” Diệp Phong ngạc nhiên, lẽ nào thế giới này trừ Võ Nguyên đại lực còn có những địa phương khác?

“Thôi vậy, việc này có nói con cũng không hiểu được, chỉ cần biết vi sư đến từ Hoa Hạ là được.” Nhắc đến Hoa Hạ, mắt lão giả không khỏi nhớ nhung.

Hoa Hạ? Là nơi nào nhỉ? Diệp Phong không hiểu, chỉ cần lão giả có năng lực biến gã thành cường giả là đủ rồi.

OOo

“Ồ? Phong! Sao huynh quay về?” Thẩm Lan chuẩn bị rời nhà, gặp ngay Diệp Phong và lão giả. Cô hiếu kỳ quan sát lão giả trông nhếch nhác như khát cái, lòng dấy lên cảm giác lạ lùng.

Sao mà lão nhân gia này...Lại khiến cô có cảm giác thân thiết như thế? Cô chưa từng gặp ông ta cơ mà. Mắt cô dấy lên vẻ nghi hoặc.

Giống quá...Tổ Thanh! Con gái chúng ta lớn lên giống nàng quá...Không thể nhầm được, nhất định đó là Lan nhi! Tổ Thanh, nàng có thể nhầm mất rồi, sau cùng ta cũng tìm được con gái. Ngàn vạn cảm khái lướt qua lòng lão giả.

Chỉ nhìn qua, lão giả đã nhận định Thẩm Lan là mục tiêu ông ta khổ công tìm kiếm lâu nay, mắt thoáng qua tia từ ái khó phát giác nhưng rồi nhanh chóng che giấu đi.

Nhìn kỹ lão giả lần nữa, thẩm Lan xác định chưa từng gặp ông ta, đành nén nghi hoặc trong lòng lại.

“Việc này nói ra dài lắm, tối về huynh sẽ kể kỹ cho muội.” Diệp Phong mỉm cười ôn hòa, dịu giọng đáp.

“Vậy...Muội đi trước.” Thẩm Lan ung dung đến bên Diệp Phong, đưa bàn tay trắng nõn nà khẽ phất qua vai gã, ở đó còn dính cát bụi từ lúc chiến đấu với lão giả. Mỉm cười với gã đoạn cô đi về đường Đông.

Xem ra Lan nhi rất thích tiểu tử này. Tổ Thanh, con gái chúng ta quả nhiên biết nhìn người. Lão giả gạt đầu vui mừng.

Tuy căn nhà tranh tuềnh toàng nhưng Diệp Phong vẫn chuẩn bị mọi thứ để bái sư đầy đủ. Xong xuôi, gã quỳ trước mặt lão giả.

“Bái lão phu làm sư phụ tất phải theo lễ Hoa Hạ, thực hiện nghi thức ba vái chín lạy.” Thần sắc lão giả nghiêm túc hẳn.

Diệp Phong cung cung kính kính vái lạy xong, mặt lão giả nhu hòa trở lại, ngữ khí thêm mấy phần thân thiết: “Vi sư còn nhiều tục sự, không thể ở bên cạnh chỉ bảo con. Nhân hôm nay, vi sư sẽ đem linh ngộ một đời ra truyền thụ hết cho con.”

“Cái gì? Lão đầu, ông đùa với tôi hả!” Diệp Phong lập tức có cảm giác bị lừa gạt. Ở đại lục, sư phụ dạy đồ đệ, tuy không cần lúc nào cũng ở bên dạy từng tí một nhưng cần phải thường xuyên chỉ giáo, lấy đầu ra đạo lý thu đồ đệ xong rồi thì phát tay bỏ đấy?

“Xú tiểu tử! Quả không biết lễ mạo gì cả.” Lão giả trừng mắt, không hề khách khí gõ lên đầu gã, bực mình mắng: “Được chân truyền rồi thì tiểu tử sẽ biết, thời gian một ngày là quá đủ.”

Diệp Phong ngượng ngùng gỡ đầu gỡ tai, biết mình đã đường đột. Dù gì đối phương cũng là nhất phương cường giả, làm gì có chuyện đến tận Ngọa Lãng thành để đùa cợt với gã.

“Con có biết luyện thể là gì không?” Lão giả không rườm lời, đi thẳng vào chủ đề.

“Tôi luyện gân da xương, khiến thân thể rắn chắc như sắt thép, ép chặt mỗi phân tiềm năng trong thân thể trở thành mạnh mẽ như có nguyên lực rót vào, đó là luyện thể.” Diệp Phong ngẫm nghĩ một chốc rồi khẳng định.

“Con có biết trình độ tối cao mà luyện thể đạt được?” Lão giả thông thả hỏi.

“À...Võ sư?” Diệp Phong ngần ngừ một lúc rồi đáp không xác định: “Hoặc là...Võ tôn chăng?”

“Ha ha, xem ra con vẫn cho rằng luyện thể chỉ đạo không bao giờ bằng được tu luyện khí hải.” Lão giả mỉm cười lắc đầu, đôi mắt mờ đục trở nên sắc bén, nhìn gã chăm chăm, nói từng chữ: “Luyện thể nếu đại thành, tuyệt không kém hơn kẻ tu luyện khí hải.”

Nụ cười của Diệp Phong cứng lại, ánh mắt đầy chấn kinh. Cảnh giới tu luyện tối cao của khí hải là vô thánh! Hơn nữa còn cảnh giới nào không thì hiện thời gã chưa biết, nhưng dù là vô thánh thì ở Võ Nguyên đại lục cũng là cảnh giới cao nhất, cơ hồ đếm không hết hai bàn tay. Luyện thể đạt được mức vô thánh ư?

Nén kinh hãi xuống, gã khe thở dài, lập tức tỉnh ngộ: Nếu không ai luyện thể đạt tới cảnh giới vô thánh thì sao sư phụ khẳng định như vậy? Cách luyện thể đó tựa hồ do sư phụ tự lĩnh ngộ, lẽ nào lão nhân gia...

Chấn kinh khoảnh khắc đã biến thành kinh hãi. Gã bái một vị vô thánh làm sư phụ? Đó là may mắn và vinh dự thế nào? Tuy lời sư phụ có phần khó tin nhưng gã loáng thoáng cảm giác được, ông ta không hề nói khoác. Có lẽ...Con đường tu luyện của gã còn sáng sủa hơn hai năm trước.

“Kỳ thật, đại lục lưu truyền phương thức rèn luyện dồn nén cực hạn thân thể chỉ là cái vỏ của luyện thể, căn bản không chạm đến bản chất, tất nhiên không thể so với tu luyện ngũ hành khí hải.” Lão giả bĩu môi coi thường.

“Vậy thể nào mới là bản chất của luyện thể?” Diệp Phong gấp gáp hỏi.

“Kỳ thật...Cũng là một loại nguyên lực!” Lão giả cười thần bí: “Bản chất luyện thể là tu luyện nguyên nguyên lực.”

6. Chương 6 : Nguyên Nguyên Lực

“Nguyên nguyên lực?”

Diệp Phong nhú mày, tỏ vẻ nghi hoặc: “Nguyên lực chẳng phải chỉ có ngũ hành ư, lấy đầu ra nguyên nguyên lực gì đó?”

“Ai bảo con nguyên lực chỉ có ngũ hành?” Lão giả bữu môi giễu cợt: “Mỗi cá nhân đều có một tia nguyên nguyên lực trong mình, chỉ là kẻ tầm thường không biết mà thôi.”

“Đại lực cường giả vô số, lẽ nào chỉ mình sư phụ phát hiện?” Diệp Phong không tin, tuy sư phụ đích xác là cao thủ nhưng đại lực nhân khẩu đến mấy trăm ức, nếu thật sự có nguyên lực khác tồn tại, tuyệt đối không thể không ai phát hiện.

“Phát hiện ra nó...Đương nhiên không chỉ mình ta.” Lão giả cảm khái thở dài: “Mười vạn năm trước, đại lực từng có phương pháp tu luyện nguyên nguyên lực, chỉ là hiện giờ...”

“Nhưng vì sao ở đại lực lại không ai nói đến có phương pháp tu luyện như thế?” Diệp Phong nghi hoặc.

“Hừ, tất nhiên có người cố ý che giấu...” Đôi mắt vốn mờ đục của lão giả chợt lóe lên hận ý.

“Ai có bản lĩnh đó?” Diệp Phong cả kinh, tiêu diệt một cách tu luyện thì thần thông của người đó không cần nghĩ cũng biết quảng đại cỡ nào.

“Việc này giờ con vẫn chưa hiểu...Đợi khi con đạt đến mức đó sẽ hiểu thôi.” Lão giả khẽ run cơ mặt, từ từ áp chế tình cảm chực bùng nổ, khe khẽ xoa tay.

“Sau này con hành tẩu đại lực, quyết không được đề cập đến ba chữ nguyên nguyên lực, bằng không sẽ dẫn đến họa sát thân.” Lão giả thần sắc ngưng trọng dặn dò: “Hơn nữa cũng không nhắc đến nội dung công pháp ta truyền cho, bằng không khi thực lực chưa đại thành, phiền toái sẽ đến ngay...”

“Chà...” Lòng Diệp Phong dấy lên khí lạnh, thân phận sư phụ không hề đơn giản.

“Được rồi, hiện giờ con có hai lựa chọn.” Mặt lão giả lại nở nụ cười trên chọc, từ tốn hỏi: “Con muốn theo ta học tiểu đạo hay đại đạo luyện thể?”

“Tiểu đạo? Đại đạo?” Diệp Phong không khỏi ngạc nhiên: “Có gì khác biệt?”

“Tiểu đạo đảm bảo cho con chí ít cũng thành võ sư, nếu con có ngộ tính hoặc may mắn có thể sẽ tiến thêm một bước nhưng cả đời không tài nào chạm được đỉnh cao luyện thể. Nhưng tu luyện đạo này con sẽ bình bình an an suốt đời làm một cường giả tầm thường. Từ rày, trừ danh nghĩa thầy trò ra, chúng ta sẽ không gặp lại.”

“Đại đạo nếu tu luyện đại thành sẽ khiến con vượt lên mọi cao thủ tuyệt đỉnh ở đại lực, thành một tuyệt thể cường giả. Nhưng con sẽ đối mặt với uy hiếp chưa từng có. Sẽ có ngày con là địch nhân của toàn đại lực...Con sẽ phải đánh cược tính mạng hoặc mở ra một vùng trời đất mới.”

“Lựa chọn thể nào là tùy con.” Lão giả nói xong, nhìn gã chăm chăm.

Không khí chung quanh nhất thời như đọng lại, Diệp Phong cứng người vì những lời lão giả nói. Hồi lâu sau gã mới nheo mắt, vuốt mũi, khóe môi thoáng nụ cười khinh ngạo: “Bị cường giả cả đại lực truy sát tuy khiến người ta hoảng sợ nhưng con càng sợ mình sẽ giống như các trưởng lão trong tộc, sống cả đời vô vị vị, dốc toàn bộ sinh mệnh và tinh lực theo đuổi lợi ích của gia tộc. Con nguyện ý đứng giữa rừng cường giả, oanh oanh liệt liệt vẽ lên một vùng trời đất cho mình.”

Nắm chặt tay, ánh mắt gã kiên định và tự tin vô cùng, nói ra câu khẳng định: “Con chọn đạo mạnh mẽ nhất.”

Mắt thoáng nét kinh ngạc, lão giả không giấu được niềm hân thưởng, nếu Diệp Phong chọn tiểu đạo, có lẽ gã và Lan nhi suốt đời vô duyên...Bất quá Diệp Phong chọn đạo mạnh mẽ nhất cũng ngoài ý liệu của ông ta, đại đạo cũng vị tất đã là đạo mạnh nhất, tiểu tử này có khí phách đó...Bất phàm!

“Con đã chọn con đường không tầm thường vậy cần có dũng khí để đối diện. Bất quá con không cần khẩn trương, trước khi đạt được thực lực nhất định, con cứ yên tâm trong vai trò một võ giả phổ thông.” Lão giả cười ha hả.

Tâm trạng căng thẳng của Diệp Phong lỏng hẳn ra, gương mặt còn vương nét trẻ con nở nụ cười nhẹ nhõm. Cũng đúng, nếu hiện tại bảo gã đối diện với cường giả thối một hơi cũng giết chết đối thủ thì gã không cần sống làm gì nữa.

Đang chính ngộ, lão giả không rườm lời, bắt đầu truyền thụ. Đầu ngón tay ông ta khẽ rung lên, một dải sáng xanh nhạt dần tụ lại, điểm nhẹ lên trán Diệp Phong, tia sáng chìm khuất vào chân mây gã.

Gã lập tức cảm giác được một luồng năng lượng kỳ dị chảy khắp kinh mạch, được luồng năng lượng này kích phát, một luồng năng lượng yếu ớt không phát hiện được ra cũng tuần hoàn theo. Cổ năng lượng này di chuyển một vòng, gã cảm giác được rõ ràng cơ nhục, cốt cách tràn đầy sức mạnh, chưởng ngại nhục thể lâu này không đột phá được thì sau khi sự phụ dồn luồng năng lượng kia vào gột rửa, lập tức được đả thông...

“Đó là nguyên nguyên lực ư?” Diệp Phong cảm nhận được năng lượng đó như dưỡng chất nuôi thân thể, hoàn toàn bất đồng với năng lượng đầy tính chiến đấu của ngũ hành nguyên lực.

“Nguyên nguyên lực là nguồn gốc sinh mệnh, con gọi nó là sinh mệnh nguyên lực cũng được. Nguyên nguyên lực không trợ giúp con chiến đấu nhưng thân thể được nguyên nguyên lực tưới nhuần sẽ dễ dàng đạt đến mức độ mạnh mẽ như nguyên lực rót vào. Có nghĩa là sức chiến đấu của con đến từ trình độ thân thể.” Lão giả giải thích.

“Hiện tại, bế mục ngưng thần! Ta truyền cho con phương pháp tu luyện nguyên nguyên lực.” Tiếng lão giả quát khẽ vang bên tai Diệp Phong.

Đồng thời, trong óc Diệp Phong xuất hiện cảnh tượng như giấc mộng: Một người áo trắng, thân hình múa may nhẹ nhàng, tổng cộng bảy mươi hai tư thế; có động tác như gấu vồ, trầm ổn ẩn chứa cả nhẹ nhàng, hiện rõ nét mạnh mẽ; có động tác hùng tráng uy mãnh như mãnh hổ; có động tác mẫn tiệp nhanh nhẹn như khỉ vượn; còn cả động tác nhu hòa điềm nhiên tựa hươu nai; có động tác như phi diều xòe cánh vút lên mây. Mỗi tư thế phẳng phát dung hòa cả hình và thần thành một thể, chứa đầy dã tính. Cả chuỗi động tác lúc nhanh lúc chậm, lúc cương lúc nhu, kết hợp chặt chẽ, động tĩnh kiêm toàn. Thiên địa cơ hồ chỉ có người đó, hình thần hợp nhất, sướng khoái lâm li!

Tâm thần Diệp Phong say mê, hồi lâu vẫn không dứt ra được, chuỗi động tác in sâu vào ý thức gã, không thể quên được.

“Những động tác này là Ngũ Cầm quyền. Ở quê cũ của ta có một vị kỳ nhân phát minh ra Ngũ Cầm hí, vốn chỉ là một thuật dưỡng thân, nhưng Võ Nguyên đại lực linh khí sung mãn, tác dụng của Ngũ Cầm hí là mô phỏng động tác của dã thú, đạt đến hiệu quả kết nối với tự nhiên, nên ta dung hợp với đặc điểm của thiên địa linh khí thành một pho quyền thuật huyền ảo.”

“Tu luyện Ngũ Cầm quyền, đem thân tâm dung nhập vào thiên địa, con có thể lợi dụng nguyên nguyên lực vừa đả thông trong thân thể để tuần hoàn, hấp thu thiên địa linh khí chuyển hóa thành nguyên nguyên lực cho mình sử dụng. Tu luyện nguyên nguyên lực cũng có thể chiếu theo cách phân chia đẳng cấp của đại lực. Nơi chứa ngũ hành nguyên lực là khí hải còn nơi chứa nguyên nguyên lực là cả thân thể. Khi nguyên nguyên lực đạt đến trình độ nhất định, thân thể con cũng như khí hải, sẽ thăng cấp sang cảnh giới khác. Hơn nữa tu luyện nguyên nguyên lực, năng lực khôi phục của thân thể, năng lực kháng lại các loại độc và trạng thái dị thường đều tăng cao.”

“Quả thật thần kỳ.” Diệp Phong phỏng theo Ngũ Cầm quyền múa hoàn chỉnh một lượt, lập tức cảm thấy thân thanh khí爽, toàn thân thông sướng, lỗ chân lông cơ hồ được mở ra, tinh hoa linh khí trong đất trời bị hút vào.

Linh khí vào trong thân thể liên chảy khắp toàn thân, từ từ tan vào tia nguyên nguyên lực yếu ớt khiến nó mạnh lên hẳn, cốt cách, kinh mạch, cơ nhục của gã cũng nhờ thế mà dẻo dai rắn chắc hơn. Toàn thân cơ hồ sung mãn sức mạnh, bao nhiêu cảm giác đau nhức mệt mỏi từ buổi huấn luyện tối qua bị quét sạch, thư sướng như mới được sinh ra.

Sau rốt gã hiểu vì sao sư phụ nói luyện thể chỉ thuật ở đại lực chỉ là vỏ ngoài.

Phương pháp luyện thể ở đại lực không có tiền đồ vì nhục thể con người sinh ra đã chịu đến cực hạn, khi nhục thể tiếp cận cực hạn, muốn cưỡng ép đề cao thì khó khăn vô vàn. Còn tác dụng ban đầu của nguyên nguyên lực là tưới tắm toàn thân, khiến cực hạn của nhục thể được đề cao, cũng có thể nói là khi nguyên nguyên lực đạt đến trình độ nhất định thì nhục thể mới đạt tới trình độ tương ứng.

Cũng như một khí cầu, dung lượng chỉ hữu hạn, nếu cứ cố bơm vào tất sẽ nổ, nhưng nếu gia tăng độ dày

và độ đàn hồi võ thì khí cầu sẽ lớn hơn. Nguyên nguyên lực cũng có tác dụng khiến thân thể người tăng cường “độ dày và độ đàn hồi.”

Tuy rèn luyện thân thể thuần túy có thể khiến nguyên nguyên lực từ từ tăng trưởng nhưng tốc độ không thể so với trực tiếp tu luyện nguyên nguyên lực. Nên người bình thường tốn cả đời cũng chỉ khiến thân thể đề cao đến cảnh giới võ sĩ là cùng.

7. Chương 7 : Âm Áp

Lần đầu tiên vận dụng Ngũ Cầm quyền, thân thể Diệp Phong dâng tràn cảm giác dễ chịu không nói thành lời, tinh thần tựa hồ phơi phơi hơn hẳn. Làn da ngăm đen như được phủ một lớp ánh sáng ôn ngọc, lấp lánh dưới ánh nắng.

“Thân thể ta còn mạnh hơn được nữa.” Gút mắc nhục thể tan biến, gã cảm giác rõ ràng được thể nội đang khát vọng sức mạnh, phảng phất chỉ cần hơi huấn luyện thêm, thân thể sẽ tăng tiến với tốc độ phi mã.

Ai dám nói luyện thể không có tiền đồ!

“A...” Diệp Phong ngửa mặt gầm vang, âm ức tích tụ bấy lâu dốc hết ra, hào khí từ đáy lòng trào lên, con người vì buồn rầu đọng lại lâu nay mà mất đi ánh sáng giờ tỏa rạng tự tin...

Gầm hét hồi lâu, gương mặt thiếu niên từ từ cúi xuống, khoe môi treo nụ cười thanh thản, nét mặt đầy tự tin phơi phới, cuốn hút lòng người.

Nụ cười hoan hỉ mới thoáng hiện trên nét mặt lập tức tan biến, khoe mắt lão giả lại tỏ vẻ khinh thường, bĩu môi trào phúng: “Một pho Ngũ Cầm quyền đã khiến con vui thế này rồi, đến khi truyền thụ công pháp tu luyện thực thụ, chẳng lẽ con phát điên? Đáng thương cho lão đầu này, vất vả lắm mới thu được một đồ đệ thì hẳn lại nhanh chóng đi gặp diêm vương.”

“Pho...Pho Ngũ Cầm quyền này lẽ nào không phải là công pháp tu luyện?” Diệp Phong ngăn người trước lời lão giả nói, ngũ Cầm quyền không chỉ có thể tu luyện nguyên nguyên lực mà tốc độ tăng trưởng cũng hơn xa tốc độ hút nguyên lực lúc gã còn tu luyện bằng khí hải. Theo tốc độ này, gã sẽ nhanh chóng vượt qua thực lực từng có trước đây.

“Con cho rằng chỉ dựa vào Ngũ Cầm quyền là đủ để bước lên đỉnh cao của các cường giả đại lục ư?” Lão giả nhìn xéo, tỏ vẻ coi thường.

À...Đích xác không ổn.

Tốc độ hút linh khí của Ngũ Cầm quyền nhanh bởi đối tượng tham chiếu của gã chỉ là võ đồ nhất giai trước kia. Nên biết khí hải mở rộng chút nào thì tốc độ hấp thu năng lượng tăng thêm phân ấy, một võ giả tu luyện khí hải đạt đến trình độ võ sư, võ tôn thì khí hải có thể chuyển hóa số lượng nguyên lực kinh nhân.

Thứ bản thân gã tu luyện đích thị nguyên nguyên lực, tốc độ hút lấy linh khí tựa hồ có liên quan đến Ngũ Cầm quyền, mà không liên quan gì đến cường độ thân thể, dù thân thể tu luyện đến trình độ võ sư, võ tôn vị tất đã đề cao được mấy may tốc độ tu luyện.

“Sư phụ, không còn sớm nữa, có gì muốn truyền đạt thì lão nhân gia mau dạy con. Lão nhân gia chỉ có mình con là đệ tử, không thể để con sống dở chết dở thế này chứ? Thế tất sẽ ảnh hưởng đến danh dự của lão nhân gia.” Diệp Phong tươi tỉnh lấy lòng.

“Hừ, đã thu còn làm đồ đệ tất nhiên sẽ không giấu nghề.” Tuy lão giả tỏ vẻ giận giữ nhưng trong đáy lòng đang cười thầm, tiểu tử này có mấy phần khiến người ta thích mến.

“Nên nhớ sau này không được đề cập đến nguyên nguyên lực, cũng không được để ai biết đã bái ta làm sư phụ.” Lão già thò tay như chớp, ấn lên trán Diệp Phong, tạo thành một vòi máu.

Hai mắt lão giả chợt ánh lên hai đạo thanh quang quỷ dị, một dải năng lượng xanh lục từ trán ông ta từ từ phát ra, lớn bằng nắm tay thì chui luôn vào cái lỗ trên trán Diệp Phong.

“Ngũ Cầm quyền là trức cơ thể thuật của Nguyên Thần quyết, con nên chăm chỉ tập luyện. Cách tu luyện Nguyên Thần quyết đã được vi sư đưa vào óc con, khi thực lực của con đạt yêu cầu sẽ tự hiểu.” Diệp Phong nghe thấy câu nói sau cùng của lão giả, tiếp đó đầu óc gã nhói lên, hôn mê bất tỉnh.

OOo

Đợi khi Diệp Phong tỉnh lại, lão giả đã khuất bóng. Sờ lên trán, hốc má đã không còn dấu vết gì, ngay cả vết sẹo cũng không thấy.

Sư phụ bảo là để lại một bộ công pháp Nguyên Thần quyết trong óc ta...Kỳ quái thật. Bất quá lão nhân gia vẫn thần thần bí bí, ngay cả thân phận vẫn là một câu đố, dù thế nào, người cũng mang lại cho ta hy vọng đứng lên lần nữa.

Từ đáy lòng, gã phi thường cảm kích ông ta, nên tiếng sư phụ này, gã tâm cam tình nguyện.

“Phong...Hình như huynh...” Lúc mặt trời lặn, thẩm Lan về đến nhà, ánh mắt chạm vào thiếu niên đứng thẳng thớm ở cửa, bất giác chấn động vì nụ cười mỉm say lòng của gã.

Cảm giác này thân thuộc vô cùng. Nụ cười ấy, vẫn khiến người ta say đắm như xưa. Phong của hai năm trước hình như đã trở lại.

“Huynh sao cơ?” Diệp Phong tiêu sái nhướn mày, khóe môi vẫn giữ nụ cười thấp thoáng, đi về phía thiếu nữ.

“Phong của hai năm trước...Hình như đã trở lại.” Nheo đôi mắt to tròn, thẩm Lan đáp trả lại gã nụ cười ngọt ngào vô kể.

Mặt đối mặt, hai người đến gần nhau. Thẩm Lan hơi ngượng với ánh mắt Diệp Phong nhìn chăm chăm, mặt cô ửng hồng.

Giang hai tay ra, diệp Phong cực kỳ tự nhiên kéo cô vào lòng, ghé miệng sát tai cô lẩm nhẩm: “Thẩm Lan...Đa tạ muội...”

Không hề có tạp niệm, không hề có ý nghĩ lòng hươu dạ vượn nào, gã chỉ đơn thuần nói theo cảm xúc. Nếu không có Thẩm Lan, gã khi xưa dù không chết đói ngoài đường cũng sẽ gục ngã. Không có cô, vĩnh viên gã cũng không đứng lên được.

Tim như có luồng điện chạy qua, thẩm Lan ngẩn ngơ trước động tác vô cùng thân mật của gã, hồi lâu vẫn chưa định thần lại được. Đến khi tay phải gã hơi lỏng ra, cô mới giật mình, hai bàn tay mềm mại từ từ quẩn lấy eo gã, mắt hơi ươn ướt.

Chà...Vốn Diệp Phong không cả nghĩ, giờ cũng ngạc nhiên. Ngửi mùi hương thiếu nữ, cảm nhận ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, thân thể chưa trưởng thành hoàn toàn của Thẩm Lan cũng khiến gã nảy sinh cảm giác lạ lẫm.

Định thần lại, gã thầm trách mình vô sỉ, tuy ở cùng cô đã hai năm nhưng đây là lần đầu tiên hai người thân mật như thế. Quan hệ song phương vẫn hoàn toàn thuần khiết...Chí ít...Chí ít đến giờ Thẩm Lan vẫn là một thiếu nữ mới lớn.

“Tiểu ny tử! Ôm huynh có cần chặt thế không? Còn sợ huynh chạy mất sao?” Tổ vẽ cổ tình trần định, diệp Phong lên tiếng, hàm ý trêu chọc.

Khẽ lau mắt, thẩm Lan buông hai tay Diệp Phong ra như con thỏ bị dọa nạt, lùi liền hai bước, sắc mặt đỏ lên vì xấu hổ, thì thầm bằng giọng cơ hồ không nghe rõ: “Rõ ràng huynh làm chuyện xấu trước...”

Cười ngượng ngùng, diệp Phong dịu dàng vuốt tóc cô, mái tóc mềm mại trơn bóng, mười phần thoải mái.

“Cho muội biết một tin tốt lành, từ hôm nay trở đi, không còn ai dám gọi huynh là phế vật nữa.” Chuyển chủ đề, tâm tình vui vẻ này, gã muốn chia sẻ với Thẩm Lan đầu tiên.

“Xưa nay Phong chưa bao giờ là phế vật.” Thẩm Lan gật đầu thực thà, nhớ lại lão giả kỳ quái lúc sáng, lẽ nào thay đổi của Diệp Phong có liên quan đến ông ta?

“Dù không còn khí hải, điệp Phong ta cũng phải chứng minh cho tất cả thấy rằng mình vẫn là thiên tài của hai năm trước.” Nắm chặt tay lại, gã ngẩng đầu nhìn về chân trời, tịch dương rủ bóng, một vầng mây đỏ đang từ từ lan rộng...

8. Chương 8 : Gia Nhập Thú Liệp Đội

Sáng sớm, ánh nắng long lanh chiếu xuống mặt đất trước cửa, ấm áp, hiền hòa. Điệp Phong cổ trần, đứng thẳng thớm trong sân, hai mắt nhắm chặt, hơi thở đều đặn, trong óc đang từ từ diễn lại pho Ngũ Cầm quyền.

Ngũ cầm gồm có: Hồ, lộc, hùng, viên, hạc. Pho thể thuật này mô phỏng mười hai động tác của mỗi loài động vật, tổng cộng có sáu mươi động tác, mỗi chuỗi mô phỏng lại có đặc điểm riêng, hàm ẩn ngũ hành, huyền diệu cực độ.

Sau cùng, y động.

Phảng Hồ thể: Trọng tại thể cơ mình, như mãnh hổ vồ mồi, một khi sức mạnh bạo phát, không thể ngăn cản, hàm chứa đặc tính “bạo phát” của hỏa nguyên lực.

Phảng lộc thể: Động tĩnh đủ cả, nhẹ nhàng phiêu hốt khiến người ta không nắm bắt được, hàm chứa đặc tính “cương nhu” của thủy nguyên lực.

Phảng Hùng thể: Trầm ổn mạnh mẽ, dày dặn hữu lực, lực đạo miên man, hàm ẩn cả đặc tính “trầm trọng” của thổ nguyên lực.

Phảng viên thể: Khinh linh mẫn tiệp, hiểu động hoạt bát, nhảy nhót tứ phương, đi khắp trời đất, hàm chứa đặc tính “linh mẫn” của mộc nguyên lực.

Phảng Hạc thể: Thể như gió lốc, nhanh như thiểm điện, lừng vùn dang cánh, cực tốc sắc bén. Hàm ẩn đặc tính “sắc lẹm” của kim nguyên lực.

Rèn luyện chuỗi động tác này tất phải dung hòa được đặc điểm và thần vận của dã thú mới có thể lợi dụng động tác thân thể để hô hấp với thiên địa...Nắm vững tiết tấu...Thả lỏng thân tâm...Cảm ngộ sức mạnh tự nhiên của trời đất.

Thân thể gã từ từ di động, thiên địa linh khí bao quanh dấy lên một ngọn gió. Lồng ngực gã phập phồng, trong tích tắc, từng tia thiên địa linh khí vây lấy mọi bộ phận thân thể, từ từ thấm vào các lỗ chân lông đang tham lam mở rộng, hòa vào cốt cách, kinh mạch, cơ nhục khiến gã sáng khoải vô ngần.

Thân thể gã lộ trần, phát ra ánh sáng lấp lánh như ngọc, làn da thoáng lóe ánh xanh nhạt.

Múa đến động tác sau cùng, toàn thân gã chìm trong một màn sáng xanh mờ, hơi sương nhàn nhạt nhanh chóng chuyển động quanh gã, tốc độ tăng dần, linh khí tràn vào thân thể tăng theo. Thân thể gã liên tục được linh khí tràn vào tẩy sạch, bồi dưỡng...

Thu công. Hai tay gã nắm lại thành quyền, từ từ thu về eo, hai chân đứng thẳng, thở ra một hơi khí sáng thần thanh. Linh khí quanh đó vì động tác chấm dứt nên mất đi con lạch nổi thông với thân thể gã, lại tan vào không khí.

Tốc độ hấp thu linh khí quả biến thái. Nếu lấy chính gã lúc còn tu luyện khí hải ra so thì ở trình độ bình dân lục giai thật sự không bằng một nửa hiện giờ. Theo tốc độ này, không đầy mười ngày nữa gã sẽ đạt đến cấp võ đồ.

Có điều đơn thuần hút lấy nguyên nguyên lực không phải là luyện thể chân chính. Nguyên nguyên lực tiến vào thể nội, tất phải thông qua tôi luyện thân thể, để luồng năng lượng đó ngưng luyện, tiêu hóa thành năng lượng bản thân có thể khống chế. Đây mới là chính đạo của luyện thể.

Thân thể người cũng như quả khí cầu đầy căng, lớp vỏ khí cầu đàn hồi hữu hạn, còn nguyên nguyên lực là khí thể, nếu bơm vào quá nhiều, lớp vỏ không chịu được thì khí cầu tất nổ tung. Nên cần phải để khí cầu căng lên từ từ, đến khi thích ứng với áp lực rồi mới gia tăng độ đàn hồi để căng thêm. Rèn luyện thân thể chính là phương thức tốt nhất để gia tăng độ đàn hồi cho “khí cầu” cơ thể.

Nên luyện thể chi đạo vẫn lấy rèn luyện thân thể làm chủ đạo, hấp thu năng lượng chỉ là phụ trợ để thân thể không ngừng nâng cao cực hạn chịu đựng để quả “khí cầu” càng phồng lớn, cho tới đỉnh điểm.

Theo tình huống hiện tại của Diệp Phong, múa một lần Ngũ Cầm quyền xong phải tốn bốn canh giờ rèn luyện thân thể. Mỗi ngày một lần là đủ. Dù thể thì tốc độ tu luyện của gã cũng vượt xa trước kia. Nếu thuận lời thì tới đa sau hai tháng, gã sẽ đạt tới cảnh giới vô đồ.

Nụ cười thấp thoáng treo trên khóe môi gã, tuy mất đi mười năm nhưng hiện tại tất cả sẽ bắt đầu lại, không bao lâu nữa, gã sẽ tự tay lấy lại những gì thuộc về mình. Không lâu lắm đâu.

Tô Kiệt...Bạch Thủy Ưng...Khuất nhục mà các người từng cho ta, nhất định ta sẽ trả lại gấp bội.

OOo

“Tiểu huynh đệ muốn gia nhập thú liệt đội?” Một trung niên đại thúc mập mạp trừng mắt không dám tin, ngậy người nhìn thiếu niên thanh tú trước mặt.

Muốn gia nhập thú liệt đội, chí ít cần thực lực bình dân lục giai. Lục giai chỉ là một cái mốc, không phải cứ đạt đến lục giai là có thể gia nhập. Song dù là cái mốc thì không phải thiếu niên từng bị phế khí hải này đạt được.

Trong rừng nguy hiểm trùng trùng, được linh khí Vô Nguyên đại lục nuôi dưỡng không chỉ có nhân loại mà còn cả dã thú và yêu thú.

Lấy thú là ví dụ, không chỉ béo mập, to bằng bắp chân người lớn, hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, hai chân sau có thể đạp vụn đá dăm. Đó mới chỉ là động vật ăn cỏ cỡ nhỏ, những mãnh thú ăn thịt thực lực càng kinh nhân, thậm chí có những mãnh thú ngay cả vô đồ chưa chắc là đối thủ.

Yêu thú tuy có quan hệ với động vật về vẻ ngoài nhưng không có chứng cứ nào chứng minh chúng có quan hệ với dã thú phổ thông, chúng có trí tuệ nhất định, hơn nữa biết lợi dụng linh khí để tu luyện. Yêu thú phổ thông nhất cũng đủ để sánh với cao thủ cấp vô sĩ, yêu thú cao cấp có thể uy hiếp được cả tuyệt thế cường giả cỡ vô hoàng. Cũng may yêu thú chỉ quanh quẩn trong núi sâu hoặc giữa rừng hoặc một vài khu vực đặc thù, gần như không va chạm với bình dân.

“Đúng vậy, tại hạ đến để muốn gia nhập thú liệt đội.” Giọng Diệp Phong ẩn chứa kiên định và tự tin vô chùng. Thời gian một tháng qua, gã không chỉ xung phá xong lục giai mà còn củng cố thân thể đến mức vững chắc.

“Cậu nên biết điều kiện cơ bản để vào thú liệt đội là đạt đến bình dân lục giai...Còn cậu...” Chuyện gã bị phế khí hải từng là tin sốt ở Ngọa Lãng thành, đường đường ông chủ của xưởng thịt tất nhiên phải biết.

“Tuy tại hạ không có khí hải, nhưng chỉ cần đạt được thực lực tương đồng thì không vấn đề gì.” Diệp Phong cười bình thản, lúc nào cũng vậy, thực lực là thứ để nói chuyện.

“Lão phu biết cả việc tiểu huynh đệ luyện thể, nhưng mới có hai năm, thật sự cậu đạt đến bình dân lục giai?” Đại thúc mập tỏ vẻ không xác định, thiếu niên này khiến lão không thể suy đoán theo lẽ thường. Năm xưa gã ý chí cao vọt, có ai nghĩ gã sẽ bị phế? Bị phế rồi, ai cũng nghĩ gã sẽ suy sụp nhưng ai ngờ gã lại chọn con đường luyện thể gian nan nhất?

Chưa đầy hai năm, muốn luyện thể đạt đến bình dân lục giai...Xưa nay chưa nghe thấy ai hoàn thành được. Tuy Vô Nguyên đại lục chủ yếu tu luyện nguyên lực, nhưng cũng có một số ít chọn luyện thể. Luyện thể, bình dân lục giai là một dấu mốc, nhiều người mất đến mười năm trời cũng không vượt qua được mốc này.

“Có được không...Thử là biết ngay mà.” Nụ cười thư thái luôn nở trên môi gã. Nghe thấy ngữ khí tự tin của gã, khách đến mua thịt và người làm đều hứng thú nhìn qua.

Dù gì trước đây ở Ngọa Lãng thành, gã cũng là nhân vật phong vân, giờ đột nhiên nghe nói gã luyện thể đạt đến bình dân lục giai, quả là tin sốt dẻo. Nên biết hiện giờ gã còn chưa đầy mười sáu, ở tuổi này đạt được thành quả bình dân lục giai, cũng coi là không tệ, hà huống gã từng trải cảnh khí hải bị phế, phải luyện thể từ đầu.

Nếu thật vậy, chí ít cũng chứng tỏ, về phương diện luyện thể, điệp Phong vẫn là một thiên tài, dù thiên tài kiểu này không có tiềm lực gì...

“Được, nếu tiểu huynh đệ kiên trì như vậy, lão phu cho cậu một cơ hội.” Lão nhân mập tỏ vẻ hứng thú.

Thú liệt đội viên không hiếm nhiều nhân thủ, tại Vô Nguyên đại lục, thịt mới là thức ăn chính, nếu Diệp Phong có đủ thực lực gia nhập, lão mập tuyệt đối không có lý do cự tuyệt.

Lão lấy một tảng đá kích thước bằng cối xay đặt trước mặt Diệp Phong. Bình dân tuy không có điều kiện thử thực lực chính xác nhưng cũng có cách riêng, tỷ như lực công kích của lực giai đủ để đánh vỡ đá dày, căn cứ vào số mảnh vỡ sẽ tính toán được thực lực của người tham gia.

“Quy củ cũ, đập thành mười mảnh trở lên, cậu thông qua.” Lão mập sáng khoái cười to.

Mấy chục đôi mắt cùng nhìn vào Diệp Phong, họ đều hiếu kỳ, có thật sự gã luyện thể đạt đến lực giai? Toàn trường đều im lặng, tiếng thở cũng nghe rõ mồn một.

Mắt Diệp Phong rực lên, từ từ đến trước tảng đá, quyền đầu nắm chặt nắm mạnh xuống.

Chát một tiếng giòn đanh, tảng đá cứng nứt toác, chỗ tay ấn vào tảng đá in một dấu tay nông choèn... Cùng vô vàn mặt đá.

Tùy ý nhìn qua cũng thấy dưới đất rải rác đến hai chục mảnh, cũng có nghĩa là Diệp Phong đã thông qua.

“Hai mươi ba mảnh.” Kết quả được tuyên bố, tất thấy đều hít một hơi khí lạnh, rõ ràng thực lực của Diệp Phong đã đạt đến mức thượng đẳng trong hàng ngũ lực giai chứ không phải chỉ mới chạm chân vào đẳng cấp này.

“Hảo tiểu tử! Cậu thực sự làm được rồi.” Lão mập tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, vỗ mạnh lên vai Diệp Phong.

Cùng với tiếng khen của lão mập, tiếng kinh hô vang lên không ngớt, không ít người tỏ ra bội phục. Họ đều hiểu rõ, điệp Phong tuy thiên tư hơn người nhưng không trải qua rèn luyện gian nan, tuyệt đối không thể thực hiện được.

Thực lực bình dân lực giai không là gì ở tầm cỡ đại lục nhưng chúng nhân bội phục khắc khổ và nghị lực của gã chứ không phải thực lực. Đa số có mặt ở đó là bình dân, điệp Phong xưa kia tuy nông cuồng nhưng luôn đối đãi tử tế với bình dân, nên họ đều có hảo cảm với gã, sau cơn chấn kinh thì thi nhau đến chúc mừng.

Vẫn giữ nụ cười tươi, những lời khen ngợi không khiến lòng gã xáo động nữa. Mấy năm trước, gã đã đánh mất mình trong những lời khen như thế. Hiện tại... Không thể lặp lại sai lầm.

“Tại hạ có thể gia nhập thú liệt đội?” Diệp Phong không quên mục đích, đợi chung quanh yên tĩnh lại mới khách khí hỏi.

“Đương nhiên không vấn đề gì.” Thực lực của gã đạt tiêu chuẩn, lão mập tất nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Săn thú là công việc nguy hiểm nên thù lao khá cao. Có được nguồn thu nhập này, đời sống của gã và Thẩm Lan về sau sẽ không có gì phải lo lắng, cô không cần ngày ngày vất vả nữa... Tình cảm gã nợ cô cũng đến lúc trả lại rồi.

“Mỗi sáng, thành viên thú liệt đội sẽ chia đội xuất phát từ đây. Nếu cậu đồng ý, sáng mai cứ đến, lúc đó sẽ theo tình huống xếp cậu vào đội.”

“Bất quá... Muốn thành đội viên chính thức, cần qua thời gian thử thách một tháng. Không hiểu cậu còn thắc mắc gì không?” Lão mập bổ sung.

“Còn thời gian thử thách gì nữa?”

“Săn thú trong rừng không đơn thuần dựa vào thực lực là hoàn thành được. Thực lực lực giai chỉ miễn cưỡng đủ để giữ mình, muốn có thu hoạch, cần phải học tập nhiều thứ.” Lão mập kiên nhẫn giải thích: “Săn thú là một môn kỹ xảo, trước khi cậu nắm vững, chưa thể coi là thành viên chính thức được. Trong lúc thử thách, thù lao của cậu chỉ là một nửa.”

“Tại hạ hiểu.” Dù thù lao khởi điểm chỉ là một nửa cũng hơn nhiều khuôn vác thuê trước kia. Hà hướng gã tin rằng mình nhất định sẽ hợp cách, “tiêu chuẩn thử thách là gì?”

“Đơn giản lắm, chỉ cần đội hữu thừa nhận là xong. Lão phu không can thiệp gì, tất cả để cho đội hữu của cậu quyết định. Thậm chí trở thành chính thức trước thời hạn cũng được.” Lão mập nghiêm túc đáp.

“Ngày mai tại hạ sẽ đến báo đạo.” Diệp Phong khẽ gật đầu, quay người rời khỏi.

Thiếu niên này...Thật bất phàm. Nhìn theo bóng dáng có phần gầy gò đó, lão mập thoáng trầm tư: Tin tức này có lẽ sẽ khiến Diệp gia hứng thú.

9. Chương 9 : Tộc Nhân

“Thẩm Lan, hiện tại huynh có thể tham gia thú liệt đội, muội nên nghỉ việc, ở nhà chuyên tâm tu luyện.” Gã hiểu rõ thiên phú tu luyện của cô không hề kém hơn gã trước kia. Tuy cô mười lăm tuổi mới đạt đến trình độ bình dân thất giai nhưng mỗi ngày chỉ tu luyện có một canh giờ, trong hoàn cảnh này thành tựu đó là vô cùng xuất chúng.

Gã tuy mười bốn tuổi tấn nhập võ đồ nhưng tiền đề là mỗi ngày tu luyện bốn canh giờ còn Thẩm Lan mà có điều kiện tu luyện như gã từng có ở Diệp gia, e rằng hiện tại không hiểu đã đạt tới đẳng cấp võ đồ nào rồi.

Đại lục này coi trọng thực lực, nếu vì vậy mà liên lụy đến Thẩm Lan thì thật đáng tiếc.

“Nghỉ việc? Huynh nuôi muội?” Thẩm Lan chấp hai tay sau lưng, mắt nheo lại như mảnh trăng non, cười hỏi. Từ nửa tháng trước, Diệp Phong xóa tan bức tường khép ton trong tâm linh, quan hệ giữa hai người thân mật hơn nhiều, tuy vẫn dừng ở cảm giác mờ mờ của tuổi mới lớn nhưng cũng là khởi đầu ấm áp.

“Thế nào? Sợ huynh không nuôi nổi hả?” Diệp Phong ầm lòng, ngữ khí thoát nghe có vẻ nhẹ nhàng ẩn chứa một chút ấm áp. Mọi thứ đã qua lại tái hiện trong óc, gã không phải đầu đất, tất nhiên hiểu được tâm tư thiếu nữ, tuy vẫn không hiểu vì sao cô đối tốt với một kẻ sa cơ như mình nhưng trong lòng gã, cô và phụ thân là hai người thân cận nhất.

“Hi hi! Nuôi hay không nuôi được, muội nói ra là tính nhé.” Màu đỏ ửng lên trên má Thẩm Lan, cô mỉm cười ngọt ngào, như hoa sen bừng nở.

Khẽ nhướn mày kiếm, Diệp Phong bá đạo kéo cô vào lòng, cổ ra vẻ hung hãn nhìn trừng trừng, từ từ thốt lên: “Tiểu ny tử, tiêu chuẩn không được quá cao đâu.”

Cảm thụ hơi thở gã ở gần, màu đỏ trên má Thẩm Lan càng đậm, bất giác cúi đầu úp vào ngực gã.

“Thế muội có đồng ý không?” Gã cổ ra vẻ khó chịu.

“Nuôi thử xem nào...” Giọng nói nhẹ nhàng từ miệng Thẩm Lan phát ra, nhỏ như tiếng muỗi.

Lòng gã hoan hỉ, vỗ vỗ lên trán cô, nghiêm mặt đùa: “Huynh đây không thích làm nửa chừng, được huynh nuôi là việc cả đời kia.”

Chợt nghe những lời gần như hứa hẹn đó, thẩm Lan run lên, hiểu rằng nụ cười từng mang lại hy vọng cho mình, hiện tại đã vĩnh viễn thuộc về cô...

“Ha ha ha, chẳng trách đại thiên tài của chúng ta lúc xưa kiên quyết bỏ đi, hóa ra là có mỹ nhân bầu bạn.” Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra một cách thô lỗ, mấy bóng người xuất hiện, người đi đầu chứng kiến cảnh tượng liền cất tiếng rồn rảng.

Thẩm Lan nhú mày bất mãn, thậm tức giận mấy tên vô lễ xuất hiện không đúng lúc, đôi mắt như nước hồ thu ánh lên ý lạnh tựa sao, không hề khách khí nhìn theo tiếng nói.

Đi đầu là một thanh niên nam tử ước chừng hai mươi, theo sau là ba người nhỏ hơn một, hai tuổi. Thanh niên hơi mập, dáng vẻ tạm coi là thanh tú, mặt mũi trắng trẻo, thoáng nhìn là biết thuộc hàng con cháu gia tộc có vai vế.

Thấy Thẩm Lan nhìn đến, mắt thanh niên sáng lên, thiếu nữ thanh lệ thoát tục thế này ở Ngọa Lăng thành không nhiều. Nào ngờ tại bình dân khu còn có giai nhân, lập tức mặt hắn xuất hiện nét ganh ghét, tên phế vật Diệp Phong sao vận khí tốt đến thế, bị đuổi khỏi gia tộc mà vẫn gặp được tuyệt sắc như vậy.

“Diệp Bất Quần! Người đến đây làm gì?” Diệp Phong theo phản ứng tự nhiên kéo Thẩm Lan ra sau lưng, lạnh lùng hỏi.

Mấy thanh niên này đều là người Diệp gia, cùng lứa với Diệp Phong. Diệp Bất Quần còn là con út của chấp sự trong tộc, thân phận khá tôn quý. mấy thiếu niên này từng phải cúi đầu trước vòng sáng thiên tài của Diệp Phong, khi gã bị phế, họ là những người vui sướng nhất.

Với một hài tử bình dân từng giẫm lên đầu mình, họ đều cho rằng đó là nỗi nhục phi thường.

Bất quá sau khi Diệp Phong rời Diệp gia, biểu hiện vô cùng khép kín, họ không thể lấy đầu ra hứng thú đến gây phiền, không hiểu vì sao hôm nay lại xông vào nhà gã.

“Tộc trưởng muốn gặp ngươi nên bọn ta đến thông tri.” Diệp Bất Quần không buồn che giấu nét trào phúng, ánh mắt gian xảo đảo qua Diệp Phong, nhìn vào thiếu nữ mỹ lệ đứng sau lưng.

“Tộc trưởng tìm ta làm gì?” Gã chợt nghi hoặc, hai năm nay trừ liên hệ với phụ thân ra, cơ hồ gã không tiếp xúc với người Diệp gia, tộc trưởng sao lại đột nhiên nhớ đến một hài tử bình dân bị phế như gã?

“Muốn ngươi đi thì đi, đừng có rườm rà.” Diệp Bất Quần xua tay khó chịu, héch mắt lên hầm hừ: “Có phải hai năm nay ngươi được ả này nuôi không hả?”

Gã lạnh lùng liếc nhìn Diệp Bất Quần, đối phương hiển nhiên không coi gã ra gì.

Qua hai năm rèn giũa, gã càng hiểu thấu triệt những việc năm xưa, tuy không thích thái độ cù cung của tộc nhân nhưng đó là quy luật sinh tồn của đại lục, “cá lớn nuốt cá bé, thực lực làm đầu.” Gã không nên hận bất cứ ai trong tộc.

Tộc trưởng muốn gặp, gã cũng không cần thiết phải coi gia tộc là cừu nhân. Dù gì gã cũng họ Diệp, hơn nữa phụ thân còn sống dưới vòng tay bảo trợ của gia tộc.

“Vậy thì chúng ta đi thôi.” Diệp Phong chỉnh đốn y phục, lạnh lẽo đợi Diệp Bất Quần đi trước dẫn đường.

“Chắc ngươi chưa quên đường về gia tộc? Tự đi đi.” Diệp Bất Quần không chú ý đến gã, truyền đạt mệnh lệnh của tộc trưởng xong, hất dõn hết chú ý lên mình Thẩm Lan.

Hắn cố tỏ ra ưu nhã đến bên Thẩm Lan, mỉm cười ra vẻ tiêu sái: “Tại hạ Diệp Bất Quần, con út Diệp gia nhị chấp sự Diệp Lăng Thiên, không hiểu có may mắn được mời tiểu thư đi dạo phố chăng, nếu tiểu thư thích vật gì, tại hạ nguyện ý mua tặng, coi như lễ vật gặp mặt.”

Diệp Bất Quần mỉm cười tà dâm, thâm đắc ý: Tại Ngọa Lăng thành dù gì hắn cũng là tiểu thiếu gia, đối phương bất quá là một thiếu nữ bình dân, sao cưỡng lại được hoa ngôn xảo ngữ của hắn? Đã chán những hạng dung chỉ tục phần ở các tiểu gia tộc, thử mùi vị của hoa đại bình dân cũng có cái hay riêng.

Đôi mắt lạnh lùng quét nhìn tên ngốc tự thấy mình là hay, đang đầy đắc ý, từ miệng Thẩm Lan thốt ra ba chữ: “Cút cho mau.”

Diệp Bất Quần sững người, từ từ thu lại nụ cười, ngữ khí âm trầm đượm uy hiếp: “Người có biết đang nói với ai không?”

“Còn ai ngoài một tên ngốc tự tưởng mình là hay.” Thẩm Lan tuy dịu dàng với Diệp Phong nhưng từ chín tuổi cô đã phải sống một mình nên tất nhiên không phải hạng nữ tử tính cách nhu nhược. Từ thái độ ban nãy của cô với Diệp Phong, đủ hiểu quan hệ giữa hai người, đã không phải bằng hữu của gã, cô không cần khách sáo.

“Mềm người không thích thì ta đành dùng thủ đoạn cứng vậy.” Diệp Bất Quần sầm mặt, hai tay xòe ra, chụp xuống đầu vai Thẩm Lan, với thân phận của hắn, bắt một bình dân nữ tử, thật không phải chuyện gì to tát.

Động tác của Diệp Phong càng nhanh, hữu thủ ngưng thành long trảo, mượn đặc điểm bạo phát của hổ, thoáng chốc đã nắm lấy cổ tay Diệp Bất Quần ném mạnh. Thân hình hơi mập mạp của Diệp Bất Quần gần như áp sát mặt đất văng đi, bay qua cửa nhà, giáng mạnh xuống sân.

“Ta thấy ngươi không phải đến đưa tin mà kiếm chuyện, đúng không?” Diệp Phong hơi nheo mắt, lạnh lùng hỏi.

Ba người còn lại trừng mắt. Diệp Bất Quần cũng có thực lực bình dân lục giai, Diệp Phong dễ dàng hất hấn văng đi, xem ra ông chủ tiệm thịt nói rằng gã đạt tới lục giai trung đoạn tuyệt không phải khoác lác.

“Diệp Phong, ngươi dám động thủ với ta?” Diệp Bất Quần tức giận nhảy chơi chơi, ánh mắt thoáng nét nanh ác oán độc.

Không còn là thời điểm hai năm trước, phải uốn gối khom lưng trước mặt Diệp Phong nữa. Một phé vật bị hủy khí hải, dù thực lực tu luyện lại được thì tiềm lực cũng không có gì đáng nói. Tộc trưởng tìm gã chẳng qua để hỏi han tình hình, căn bản không hề trọng thị gã.

Đường đường là con trai chấp sự, thân phận tôn quý hơn một phé vật bình dân bao nhiêu lần, cục tức này sao hắn nuốt trôi được.

“Nể tình các người cùng họ Diệp, hiện tại ngươi rút về thì coi những việc vừa rồi chưa xảy ra.” Diệp Phong phủi tay, nhạt nhẽo thốt.

“Đừng tưởng may mắn thắng lên lục giai là vênh vang.” Diệp Bất Quần nghiêng rằng: “Dù cùng là lục giai, tu luyện khí hải luôn luôn hơn luyện thể, ta nhất định đánh cho ngươi phải quỳ xuống cầu xin.”

Thẩm Lan sầm mặt, trông mắt đen láy lóe hàn ý, thủy nguyên lực từ từ dâng lên, lạnh lùng thốt: “Chỉ bằng để ta lĩnh giáo thực lực của ngươi.”

Liếc xéo Thẩm Lan, lửa giận của Diệp Bất Quần càng giận, đến phút này vẫn còn nữ nhân bên vực Diệp Phong, phé vật này có điểm nào hay. Hắn hậm hực trào phúng: “Chỉ biết nấp sau lưng nữ nhân, phé vật quả nhiên vẫn là phé vật!”

Diệp Phong bước lên trước, lắc người chặn ở cửa, ngăn Thẩm Lan định xuất thủ lại, khe khẽ vuốt mũi, lạnh nhạt thốt: “Xem ra hôm nay ngươi muốn no đòn rồi.”

Diệp Bất Quần ngẩn ra rồi nở nụ cười nanh ác đắc ý: “Đến giờ còn huênh hoang như vậy thì xem ra đời sống của phé vật suốt hai năm nay chưa khiến ngươi nếm đủ khổ đau. Đợi đấy, ta sẽ bù cho ngươi.”

Thẩm Lan bị Diệp Phong chặn lại, thân hình yêu kiều định lướt lên hơi ngừng lại, nhìn bóng dáng tự của gã bằng ánh mắt lạ lùng, khí hải đang vận chuyển dần ngừng lại. Phong...Muội tin huynh!

10. Chương 10 : Chấn Nhiếp

Bầu không khí trong sân khẩn trương lên, ba thiếu niên họ Diệp ở bên ngoài cũng bước đến sau lưng Diệp Bất Quần, bốn đôi mắt lạnh lùng nhìn Diệp Phong đứng ở cửa.

Diệp Phong lười nhác nhướng mắt lên, khóe miệng nở nụ cười khinh miệt, nhạt nhẽo thốt: “Các người chuẩn bị lên một thể hay từng người?”

“Một phé vật luyện thể cũng xứng nói ra những lời to tát đó sao?” Đối diện với dáng vẻ bình thản của Diệp Phong, lửa giận trong lòng Diệp Bất Quần phừng phừng, “ngươi tưởng mình còn là thiên tài như hai năm trước hả?”

“Ta có phải thiên tài hay không, khó nói lắm, bất quá...Ít nhất thì ngươi không phải.” Diệp Phong nhếch môi trào phúng. “Hai năm rồi mà Diệp Bất Quần ngươi vẫn dừng ở lục giai, cái danh phé vật dành cho ngươi mới xứng.”

Sắc đỏ xấu hổ lan khắp mặt Diệp Bất Quần, lời Diệp Phong như tảng đá đè lên ngực hắn, khó chịu vô cùng. Quyền đầu càng nắm chặt hơn, hắn hít sâu một hơi, cất giọng đầy lạnh lẽo: “Hôm nay ai thua thì sẽ vái đối phương ba cái, ngươi dám không?”

“Muốn đánh cược thì cược cho lớn một chút...” Diệp Phong vuốt mũi, nhặt nhẹo thốt: “Ai thua thì từ rày dù ở đâu, thấy đối phương là vái ba cái, thế nào?”

Bốn kẻ đối diện đồng thời hít một hơi khí lạnh, diệp Phong này dựa vào đâu mà tự tin như thế?

Sắc mặt Diệp Bất Quần âm tình bất định, thâm suy tính. Luyện thể kém xa tu luyện nguyên lực, tuy luyện thể giả và nguyên lực tu luyện giả đồng cấp có sức mạnh tương đương nhưng nguyên lực là năng lượng đặc thù hàm chứa đặc tính chiến đấu.

Kim nguyên lực: Sắc bén!

Thủy nguyên lực: Cương nhu!

Hỏa nguyên lực: Bao phát!

Thổ nguyên lực: Trầm trọng!

Mộc nguyên lực: Linh mãnh!

Ngũ hành nguyên lực kinh qua vô số tiền bối nghiên cứu, đã phát triển đến đỉnh cao, để phát huy đặc tính của các loại nguyên lực cũng đạt đến cực điểm, những kỹ xảo chiến đấu diễn sinh từ đó được gọi là võ kỹ.

Võ kỹ là kỹ năng chiến đấu, hiệu quả nhằm lợi dụng đặc điểm của ngũ hành nguyên lực để tiến hành chiến đấu. Võ kỹ cũng phân thành ngũ hành, tu luyện loại nguyên lực nào chỉ có thể học tập võ kỹ thuộc nguyên lực đó, ví như Diệp Phong trước kia tu luyện thổ nguyên lực khí hải thì gã chỉ học được thổ hệ võ kỹ.

Luyện thể giả không có nguyên lực, tất nhiên không thể tu luyện võ kỹ. Không có sức mạnh, không có kỹ xảo chiến đấu, đương nhiên không thể đấu với đối thủ đồng cấp.

Tuy võ kỹ chỉ khi tu luyện nguyên lực đạt đến vô đồ mới có thể tu tập nhưng các loại đặc tính chiến đấu của ngũ hành nguyên lực thì ở giai đoạn nguyên khí cũng có thể phát huy phần nào. Diệp Bất Quần tự nhủ mình tấn nhập lục giai đã hai năm, tương đối hiểu rõ mộc nguyên khí trong thể nội, tất nhiên hơn hẳn Diệp Phong vừa mới luyện thể đạt được lục giai.

“Được, người muốn rước nhục thì ta vui lòng thành toàn.” Lòng tự tin của Diệp Bất Quần dâng cao, nhìn sang Thẩm Lan với vẻ khoe khoang. Ta sẽ cho cô biết ngay Diệp Phong chỉ là loại hoa hòe hoa sói, còn ta mạnh hơn hẳn nhiều.

Cước bộ khê vạch, thân thể Diệp Bất Quần hơi nghiêng về phía trước, cơ nhục căng ra, từng tia mộc nguyên khí nhanh chóng lưu chuyển, cảm nhận được đặc tính linh động lan khắp toàn thân, hần nỡ nụ cười đắc ý.

Diệp Phong hừ lạnh coi thường, thân thể phát ra khí thế lẫm lẫm, tư thế chuyển thành Hạc thế. Tuy luyện thể không thể tu tập võ kỹ nhưng Ngũ Cầm quyền cho gã biết thân thể cũng có thể thi triển đặc tính chiến đấu, hơn nữa còn không bị ngũ hành nguyên lực trói buộc.

Hạc - kim! Hùng - thổ! Viên - mộc! Lộ - thủy! Hổ - hỏa!

Ngũ Cầm quyền lấy cơ sở là lợi dụng thân thể mô phỏng đặc điểm của dã thú để phát huy đặc tính chiến đấu, diệp Phong gọi là thể đấu.

OOo

Diệp Bất Quần điểm hai chân xuống đất, thân thể cử động, hữu quyền mang theo tiếng xé không khí đập vào mặt Diệp Phong.

Mộc nguyên lực, chú trọng tại linh hoạt đa biến, trong hư có thực, nếu Diệp Phong tránh né hoặc đón đỡ, diệp Bất Quần khả dĩ đối hướng quyền đầu trong tích tắc, dồn kinh lực vào khe hở phòng ngự của Diệp Phong.

Gã không hề động tĩnh, ung dung đợi Diệp Bất Quần đến gần, cự ly chỉ còn không đầy nửa thước mới hơi xòe tay chém nhanh vào ngực đối phương.

Nhanh thật. Diệp Bất Quần cả kinh, hần ở gần trong gang tấc nhưng biến hóa quyền kinh thể ào cũng bị Diệp Phong đánh trúng trước. Không ngờ Diệp Phong vừa tấn nhập lục giai lại không hề kém hơn hẳn.

Diệp Bất Quần đổi quyền thành đón đỡ, giơ cẳng tay chặn trước mặt.

“Chát” một tiếng khô khan, bàn tay vào lòng tay giao nhau, thân thể Diệp Bất Quần đang lao tới liên tục lùi năm bước mới đứng vững được, cẳng tay bị Diệp Phong bổ trúng đau nhói, hiển nhiên uy lực một đòn vừa rồi không tệ.

“Đây là chiêu thức gì?” Nhìn Diệp Phong vừa ngạnh tiếp với mình mà vẫn bất động, Diệp Bất Quần hơi biến sắc, hẳn có nguyên lực bảo vệ, sao lại chỉ có hấn chịu thiệt thòi.

“Là Phi điều trác mộc!” Diệp Phong đùa cợt. Hạc hàm chứa đặc tính của Kim. Kim có thể khắc mộc, gã mô phỏng chim hạc, vừa hay khắc chế đặc tính chiến đấu của mộc nguyên.

Diệp Phong tuy nói loạn xạ nhưng cũng có mấy phần đạo lý. Diệp Bất Quần không hiểu, sắc mặt nhợt đi, mộc nguyên khí lại phủ khắp thân thể, phát ra cùng cơn giận, lao bổ vào Diệp Phong, chân phải hấn giơ thẳng, mũi chân lắt lư khiến ai nhìn vào cũng hoa mắt.

Nhất giai mộc nguyên võ kỹ: Áo phi thoát! Khí hải của Diệp Bất Quần vẫn còn giai đoạn nguyên khí, nên không luyện đến nơi đến chốn được, nhưng uy lực không tệ.

Hạc chi...Dực phác!

Đó là một tư thế trong Ngũ Cầm quyền mô phỏng chim hạc, Diệp Phong đem ra chiến đấu lần đầu nhưng khá giống. Thân thể gã nhảy lên không nghênh đón Diệp Bất Quần, hai tay xòe rộng tựa đôi cánh vút trên mây, tay phải vạch thành tàn ảnh đẹp đẽ, hung hãn vô tỷ bổ vào cẳng chân đối phương.

“Rốp”, ở điểm tay và chân va nhau vang tiếng xương gãy, Diệp Phong nhẹ nhàng lướt ra hai thước đáp xuống, vẩy vẩy bàn tay hơi tê tê, vẫn giữ nụ cười nhạo báng.

Diệp Bất Quần lặn dưới đất, ôm lấy cẳng chân đã biến hình, kêu lên thống khổ.

“Tiếc là phải cho người biết...Ba ngày trước, ta đã đạt đến thất giai.”

Lời gã như gió thoảng qua tai, ba người còn lại đang kinh ngạc vì Diệp Bất Quần thất bại quá nhanh, lập tức sắc mặt đều chấn động.

Luyện thể, lúc đầu tiến bộ khá nhanh nhưng từ ngũ giai trở đi là chướng ngại, bởi đó là cực hạn nhục thể của nhân loại. Tấn nhập ngũ giai rồi, chỉ còn cách liều mạng rèn luyện thân thể mới có hi vọng khiến thể nội sinh ra một luồng nguyên nguyên lực để nâng cao cực hạn.

Tuy các thiếu niên này đều không biết về sự tồn tại của nguyên nguyên lực nhưng trải nghiệm của vô số luyện thể chi sĩ cho biết từ ngũ giai, tiến độ của người luyện thể cực chậm. Quy luật này hoàn toàn không có tác dụng với Diệp Phong.

Nếu bảo gã đột phá lục giai còn có thể coi là may mắn, còn tấn nhập thất giai nhanh như vậy...Thì vận khí không đủ để hình dung.

Thành quả này, võ Nguyên đại lục chưa từng có.

Thẩm Lan đứng sau lưng gã mở to mắt, nét hoan hỉ không che giấu được. Phong...Thật sự đã đứng lên.

“Nể tình người hôm nay gãy chân, vái một cái là xong. Nếu lần tới gặp mặt thì không dễ dàng thế đâu.” Diệp Phong lạnh lùng liếc nhìn Diệp Bất Quần lặn lộn dưới đất, không hề thấy thương hại. Nếu thực lực của gã kém tất đối phương hạ thủ còn độc ác hơn, dù gì quan hệ của hai bên không tốt, để hấn ném chút giáo huấn hôm nay, ngày sau không còn phải chịu cảnh bị làm phiền nữa.

Theo giao hẹn, thấy Diệp Phong là phải lạy ba cái, tin rằng Diệp Bất Quần sau này chỉ còn nước ngoan ngoãn cúp đuôi mỗi lần thấy gã.

Ba người cùng đến kinh hãi nhìn Diệp Phong, đỡ Diệp Bất Quần cun cút đi mất.

Việc tộc trưởng muốn gặp...Thôi vậy. Diệp Phong ngẫm nghĩ, dù gì gã cũng hai năm liền không liên quan đến Diệp gia, chắc không có việc gì quan trọng. Chỉ qua hành động phái mấy tiểu tử bất thành khí này đến là biết ông ta không trọng thị gì việc này.

OOo

“Cái gì? Người bảo Diệp Phong đã tấn cấp đến thất giai?” Diệp gia tộc trưởng - Diệp Thừa Thiên lòng rung động nhìn Diệp Bất Quần được khiêng đến đang kêu rên, mười sáu tuổi bình dân thất giai, tuy không bằng kỳ tích Diệp Phong sáng tạo ra hai năm trước nhưng hiện tại Diệp gia không có ai đồng lứa hơn được gã.

“Chắc...Chắc không sai...Bằng không sao chỉ một đòn mà Diệp Bất Quần đã thụ thương thể này.” Ba thiếu niên đồng hành áp ứng.

“Khốn kiếp.” Diệp Thừa Thiên quát to, bốn người còn lại đều kinh hãi, ngay cả Diệp Bất Quần đang khóc lóc cũng lặng người, quên cả kêu gào.

“Ta sai các người đi mời Diệp Phong là hi vọng với quan hệ bạn bè trước đây, các người sẽ hòa hoãn bớt quan hệ. Nhưng vì sao các người lại tự tiện phát sinh xung đột với y.” Diệp Thừa Thiên sầm mặt, tựa hồ phi thường bất mãn.

“Việc này...” Cơ nhục trên mặt Diệp Bất Quần co rút, mắt đảo lia lịa, cướp lời: “Bọn tiểu diệt đã truyền đạt lời tộc trưởng dặn, nhưng Diệp Phong cậy thực lực, thái độ kiêu ngạo, bọn tiểu diệt nhất thời không nhịn được, tranh đấu với hắn.”

Nếu để tộc trưởng biết vì hắn vì mỹ sắc mà chọc giận Diệp Phong thì không biết sẽ xử phạt thế nào. Thành thử hắn nháy mắt ra hiệu cho đồng bạn, cả ba lập tức gạt đầu lia lịa.

Nhưng chút trò vặt của hắn không qua được mắt Diệp Thừa Thiên. Ông ta phát tay, Diệp Bất Quần bị khí lưu đầu lúi về phía sau, đoạn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người còn lại, gằn giọng: “Thật ra là thế nào!”

Run run rẩy rẩy, áp ứng một hồi, cả ba sau cùng không chịu nổi áp lực của Diệp Thừa Thiên, khai sạch mọi sự. Càng nghe sắc mặt ông ta càng sầm xuống.

“Người quả thật lớn mật.” Diệp Thừa Thiên xách Diệp Bất Quần lên, mặc kệ tay phải hắn đau đến độ đỏ mồ hôi lạnh, quát to: “Hiện tại Diệp Phong vẫn là đệ nhất nhân trong lớp hậu bối Diệp gia, nếu vì việc này mà y mâu thuẫn với gia tộc thì cả đời người sẽ phải đi rửa nhà xí.”

Diệp Thừa Thiên ném mạnh Diệp Bất Quần xuống đất, nổi giận bừng bừng đi ra.

Bốn người còn lại nhìn nhau, nét mặt đầy khó xử.

11. Chương 11 : Ngọc Nữ Phong

Võ Nguyên đại lục chia làm chín châu, diện tích mệnh mông, nhân khẩu vô số. Ở đại lục thần kỳ này có mười lăm thế lực được công nhận là lớn nhất, hợp xưng: Thất tông tam bang ngũ thế gia! Đúng như cái tên, là gồm bảy tông môn, ba đại bang phái, năm đại thế gia.

Bên dưới còn có các thế lực tầm trung và nhỏ phụ thuộc vào để sinh tồn phát triển. Thế lực thống trị không giống nhau nên trong phạm vi thống trị của họ có hình thức như liên bang, hoặc quốc gia tập quyền, hoặc hình thức rải rác như bộ lạc...Phương pháp thống trị cũng khác xa nhau.

Trong thất tông tam bang ngũ thế gia, chín thế lực phân chia địa bàn cửu châu, ngoài ra sáu thế lực kia không hỏi đến thế sự, nhưng vẫn danh tiếng vang xa, nổi khắp đại lục, không ai dám coi thường.

Bích Thủy cung là một trong những thế lực này.

Ngàn dặm khói sóng, nước xanh liền trời.

Đông Thắng Thần Châu, một trong Phúc địa thập lục đại động thiên - Thiên lý hàn đàm Bích Thủy hồ.

Mặt hồ trải ra ngàn dặm, nhìn ngút tầm mắt, giữ làn nước xanh có ba ngọn núi là sơn môn Bích Thủy cung.

Bích Thủy cung khá đặc biệt, tông phái chỉ thu nữ tử làm đệ tử, tuy luận thực lực có thể họ không bằng mười bốn thế lực kia nhưng luận về ảnh hưởng thì lại lớn nhất. Bởi nữ đệ tử của họ đều có bối cảnh hiển hách.

Bích Thủy cung chọn đệ tử, trừ tuổi tác còn hai tiểu chuẩn, một là thiên phú hơn người, hai là dung mạo thượng đẳng.

Được Bích Thủy cung dốc lòng bồi dưỡng, khi thành niên, họ đều là cực phẩm nữ tử cả dung mạo và thực lực đều thượng thừa, nên nhiều thế lực và tuyệt thế cường giả đều coi cưới được đệ tử Bích Thủy cung là vinh dự. Năm tháng lâu dần, môn nhân Bích Thủy cung và các đại thế lực có liên hệ mật thiết với nhau, ai biết được nếu gây bất lợi cho Bích Thủy cung thì sẽ trở thành cừu địch của bao nhiêu thế lực? Những môn nhân đã xuất giá, một khi sư môn có biến, tuyệt không đời nào chịu tự tử bằng quan.

Môn nhân Bích Thủy cung đều kết hôn với cường giả thiên tư tung hoành đại lục hoặc người nắm quyền của một thế lực độc nhất vô nhị nào đó, ảnh hưởng của Bích Thủy cung với đại lục không cần nói cũng biết. Vì nguyên nhân này mà Bích Thủy cung tuy hiếm khi xuất hiện thánh giai tọa trấn, song vẫn là một trong thất tông.

OOo

Bích Thủy cung tam đại phong: Ngọc Nữ phong, tú Nữ phong, tiên Nữ phong. Mỗi ngọn lại có đỉnh chính, chia thông phái thành ba hệ.

Trên mặt nước xanh ngàn dặm, một bóng người đang lướt sóng, thân hình cực nhanh, nháy mắt sau đã được cả trăm trượng, tốc độ khiến ai trông thấy cũng phải chất lưỡi khen thầm. Mục đích của người này hiển nhiên là Ngọc Nữ phong cực kỳ hiếm trở, vạn lưỡi đá nhấp nhô bao quanh.

Quanh Ngọc Nữ phong mây khói lờn vờn, hơi nước mù mịt, chính là: Phù quang điểm điểm tự bạch ngọc, diêu quang phiến phiến sinh thái hà (tạm dịch: Phù quang lấm tấm như ngọc trắng, lớp lớp hào quang tựa ráng chiều), xứng danh nhân gian tiên cảnh. Nữ đệ tử đi tuần tra bên trong ai cũng dung mạo tú lệ, thiên kiều bách mị, đương nhiên là phong cảnh đẹp nhất.

Người lướt đi trên mặt hồ y phục lam lũ, đầu tóc rối bời, chính là lão giả truyền công phu cho Diệp Phong hôm nọ, dáng vẻ này mà để đệ tử Bích Thủy cung đi tuần trông thấy tất sẽ đuổi đi ngay. Người đến bái phỏng ai chẳng áo quần là lượt, lễ lạt rình rang, lẽ nào cho phép một lão khất cái xông vào?

Lão giả không hiểu sử dụng thân pháp gì, chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống cực kỳ quen đường, thân thể như chớp lóe giữa ban ngày, lướt qua thị tuyến các nữ tử, ung dung đáp xuống đỉnh Ngọc Nữ phong. Mấy trăm nữ đệ tử không hề bị kinh động.

Trong một lâu cách thanh nhã trên núi, là nơi Ngọc Nữ phong phong chủ - Thu Tổ Nhã tĩnh tu. Trong vòng trăm thước quanh lâu, không hề có ai khác.

Trong phòng nhàn nhạt khói xanh, áo trắng như tuyết, một nữ tử mỹ lệ chừng hơn ba mươi đang nhắm mắt xếp bằng trên đỉnh lâu. Quanh mình bà ta vương một lớp thủy nguyên lực màu lam nhạt, hơi thở mỏng mảnh đều đều, vùng ngực nhô lên phập phồng theo hơi thở, cực kỳ quyến rũ.

Hấp dẫn nhất là phong vận thành thực cao quý, bất khả xâm phạm toát ra từ bà ta, cộng thêm gương mặt trắng ngần nõn nà, càng say lòng người.

Từng ngọn khói xanh từ lò hương bốc lên, cả gian phòng ngập trong mùi thơm thoang thoảng, tâm cảnh con người cũng vì thế bình yên hơn.

“Ai?” Thu Tổ Nhã từ từ mở mắt, trong tròng mắt đen nhánh mỹ lệ toát lên nét lạnh lùng.

“Ta...Đừng kích động.” Lão giả ngượng ngừng vuốt mũi, thân ảnh xuất hiện.

“Huynh đến rồi...” Thấy lão giả, sắc mặt lạnh lẽo của Thu Tổ Nhã mềm mại hơn, ánh mắt có phần kích động, cả giọng nói cũng run run. Hai người có quen biết nhau.

“Tổ Nhã...Lần này ta đến đây có việc cần nhờ.” Đôi mắt mờ đục của lão giả hàm chứa nét mang nợ, không hề thân bí, thâm thúy như lúc truyền công pháp cho Diệp Phong ngày cả lời nói cũng hơi mất tự nhiên.

Kích động nhanh chóng tan biến, ánh mắt Thu Tổ Nhã trở lại lạnh nhạt, trong mắt thoáng qua một tia buồn thương, lạnh lùng nói: “Nếu không có việc gì, chắc huynh không đến tìm tôi.”

“Kỳ thật...Không phải ta không muốn đến...Chỉ là...Muội cũng biết...Ta không tiện đến đây...” Đối diện với thái độ lạnh nhạt của Thu Tổ Nhã, lão giả tựa hồ hơi sợ, thần sắc tỏ ra luống cuống.

“Nói đi, là việc gì?” Thu Tổ Nhã nhìn đối phương một chốc, rồi thở dài dịu giọng hỏi.

“Mười lăm năm trước, ta và sư thư của muội bị họ truy sát, lúc đó Tổ Thanh đã có thai, tuy ta dốc sức kháng cự nhưng cuối cùng vẫn không giữ được tính mạng của nàng...Trong lúc nguy cấp, tổ Thanh đã để mất đứa bé mới sinh ở Vân Châu...Chắc muội cũng biết việc này.” Mắt lão giả ánh lên băng lạnh, lời lẽ hàm chứa hận ý.

“Tổ Thanh sư thư...Ồi...” Thu Tổ Nhã lại thở dài, tỏ vẻ buồn thương.

“Tổ Thanh đặt tên cho nó là Thẩm Lan, để lại Thủy lam chi tâm làm bằng chứng ngày sau gặp mặt...” Lão giả nhẹ giọng kể tiếp: “Ta vất vả tìm suốt mười lăm năm, cuối cùng trời cao không phụ người có lòng, ta tìm được con gái.”

“Huynh đến tìm tôi là ý gì?” Nhớ đến sư thư, ánh mắt Thu Tổ Nhã ánh lên phức tạp, khẽ hỏi.

“Tuy ta tìm thấy Lan nhi nhưng không dám nhận nó. Đáng thương cho nó cô khổ suốt mười lăm năm, không ai trông nom, nên ta muốn nhờ muội thu nó làm đồ đệ, thay ta lo lắng cho nó...” Bích Thủy cung thu đồ chỉ chọn nữ đồng dưới mười hai tuổi, nhưng Thu Tổ Nhã thân là nhất phong chi chủ, đương nhiên có thể phá lệ.

“Huynh đồng ý cho nó làm đệ tử Bích Thủy cung?” Thu Tổ Nhã ngạc nhiên, bà ta hiểu rõ đây mơ rẽ má giữa thất tông tam bang ngũ thế gia, nghe đối phương nói muốn con gái gia nhập Bích Thủy cung, bà ta tất nhiên kinh ngạc.

“Mấy năm nay ta đã nghĩ thông rồi...Việc năm xưa, thất tông tam bang ngũ thế gia chẳng qua là tay chân của người ta, Bích Thủy cung suy cho cùng không đối xử tệ với Tổ Thanh, ta không hận sư phụ muội. Món nợ này...Cứ dồn lên đầu mấy tên khốn đó.” Lão giả nghiêng rằng, hận ý ràn rạt.

“Sao huynh phải khổ...” Thu Tổ Nhã lắc đầu khẽ thở dài, mục quang chứa u oán: “Huynh cũng biết...Việc huynh nhờ, tôi luôn đồng ý.”

“Tạ...” Lão khát cái chưa nói xong câu cảm kích đã bị ánh mắt u oán của đối phương ngăn lại.

“Nó ở đây, huynh sẽ thường đến thăm phải không?” Thu Tổ Nhã đột nhiên hỏi, đôi mắt như nước hồ thu chứa đầy hi vọng.

“Chuyện đó...Có cơ hội, sẽ đến!” Lão khát cái hơi tránh ánh mắt đi không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Thu Tổ Nhã bật ra tiếng cười trong trẻo, liếc lão khát cái, vạn chủng phong tình, quyến rũ mê người.

“Tôi không ăn thịt huynh, sợ cái gì! Vì sao huynh lại biến mình thành...Khó coi thế này.” Không tìm được từ ngữ tho bở hơn, gương mặt Thu Tổ Nhã ửng hồng.

Mỉm cười ảo não, lão khát cái nhăn nhó: “Tổ Nhã...Muội cũng biết ở đại lục này, người ta có thể tin cậy không nhiều. Muội là một trong những người quan trọng nhất.”

Thoáng kinh ngạc, lồng ngực Thu Tổ Nhã phập phồng mấy lượt, lòng ngập trong niềm vui. Còn mong gì nữa đây...

12. Chương 12 : Muội Không Cần

Trong Ngọa Lãng thành đang yên tĩnh, một tin tức đột nhiên xuất hiện khiến tất cả xáo động.

Phong chủ Ngọc Nữ phong của Bích Thủy cung định đến Ngọa Lãng thành tự thu đồ đệ, tin tức này như mọc cánh, lan khắp các thế lực.

Bích Thủy cung tuy không phải là thế lực ở Vân Châu nhưng sức ảnh hưởng lan khắp Vô Nguyên đại lục. Đương nhiên nó là thánh địa trong mắt mỗi thiếu nữ đại lục. Là môn nhân Bích Thủy cung không chỉ có

thực lực ngạo thị đại lực, hơn nữa còn khiến vô số thanh niên tuấn tài tư chất siêu tuyệt, đệ tử môn nhân của các thế lực lớn say mê.

Nam nhân thích chinh phục các dạng mỹ nữ, còn nữ nhân thích tranh đoạt nam nhân ưu tú. Thân là nữ tử, còn gì thỏa mãn lòng hư vinh của họ hơn?

Đại lực tuy có thất tông, nhưng trong lòng mỗi thiếu nữ, duy có Bích Thủy cung là tông phái danh vọng cao nhất, xứng đáng nhất...Không gì hơn được.

Hơn nữa lần này một trong ba phong chủ đến tự thu đồ đệ, thân phận địa vị này so với môn nhân bình thường của Bích Thủy cung thì tôn quý hơn nhiều.

Các thế lực trong thành, thậm chí tiểu thành tiểu trấn phụ cận Ngọa Lãng thành đều tích cực chuẩn bị.

Diệp gia và Bạch Thủy gia dĩ nhiên không ngoại lệ, mọi thiếu nữ phù hợp điều kiện tuổi tác trong tộc đều được chọn ra, mặc cho cha mẹ là bình dân hay võ giả, chỉ cần có hi vọng được Bích Thủy cung chọn là đều được gọi.

Vì Bích Thủy cung đến, mọi phường sản xuất trong Ngọa Lãng thành đều dừng một ngày. Hiếm có cơ hội nghỉ ngơi, diệp Phong vốn định đưa Thẩm Lan đi bắt phố, không ngờ trên đường toàn là người đến xem, gần như mọi đường phố đều đông nghịt, khó lòng đi qua, tất thấy tiệm bán hàng đều đóng cửa đi xem náo nhiệt.

Người Bích Thủy cung là sinh vật hiếm thấy với cư dân Ngọa Lãng thành, ai chẳng hi vọng có cơ hội được thỏa nhân phúc, ngắm nhìn đệ tử Bích Thủy cung nổi danh dung mạo và thực lực đều tuyệt vời.

“Chẳng qua cũng là hai mắt, hai tai, một cái mồm mà thôi, có gì lạ đâu?” Diệp Phong bất mãn lầm bầm. Hiếm có cơ hội cùng Thẩm Lan ra ngoài đi chơi, không ngờ lại là tình huống này.

“Nghe nói nữ tử Bích Thủy cung đều là nhân gian tuyệt sắc, lẽ nào huynh không muốn gặp?” Nhãn mũi mỉm cười, thẩm Lan mím môi hỏi.

“Họ mà tuyệt sắc, thẩm Lan nhà ta chắc là tiên nữ.” Diệp Phong mỉm cười vuốt trán mấy sợi tóc xanh xòa xuống trán cô, đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt thiếu nữ đang ghé sát mình.

Gương mặt trắng ngần, sống mũi đẹp đẽ, làn môi anh đào hồng tươi, đôi mắt biết cười trong như nước hồ thu ẩn chứa cái nhìn lấp lánh linh động, tuy còn vương nét trẻ con nhưng phần nào thể hiện nhan sắc khuynh thành khiến lòng gã xáo động.

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của gã, thẩm Lan nhất thời đỏ mặt: “Phong, huynh đừng nói bừa...”

“Ta đều nói thật mà.” Diệp Phong cười hăng hắc, đoạn bĩu môi: “Trừ cái danh Bích Thủy cung trên đầu họ đi thì không đến nỗi được chú ý thế đâu.”

“Bất quá đến rồi thì đi xem cũng được, thật ra họ kém Thẩm Lan nhà ta thế nào?” Diệp Phong trêu chọc, kéo tay Thẩm Lan định chen vào đám đông.

Mấy phút sau, qua đôi lần thử, gã thở dài bó tay. Đám đông này điên cuồng hơn gã tưởng tượng nhiều.

“Phong ca ca!” Tiếng gọi lanh lảnh như chuông bạc vang lên bên tai, đã lâu không nghe thấy giọng nói này, những Diệp Phong vẫn nhanh chóng tìm được chủ nhân, con gái duy nhất của Diệp Thừa Thiên - Diệp Thi Nhi.

Gã ghé sang nhìn, cô bé con ngày nào giờ đã lớn, đôi mắt sáng ngời, mày liễu cong cong, làn da trắng nõn toát lên ánh hồng hào, gương mặt còn hiện rõ nét vui mừng đi đến chỗ gã.

Bên cạnh cô bé là bạn thanh mai trúc mã Diệp Lam, tuổi tác cả hai ngang nhau. Thiếu niên mặt mũi thanh tú, chỉ thêm mấy tuổi nữa tất sẽ là một thanh niên anh tuấn, thấy Diệp Phong, cậu bé cũng nở nụ cười vui vẻ.

Cùng lứa với Diệp Phong, chỉ có hai vị kim đồng ngọc nữ này ít hơn vài tuổi, lúc gã phong quang, lúc nào cũng bao bọc cả hai như đệ đệ muội muội. Cả hai đều sùng bái gã, thường theo sau cả ngày.

Có thể vì còn nhỏ, cũng có thể vì trẻ con ngây thơ, trong mắt cả hai, không có những ý nghĩ phức tạp về thân phận như Diệp Phong là bình dân gì đó, chỉ là một đại ca ca luôn yêu thương che chở. Lúc gã gục ngã, cả hai không lập tức chuyển thành khinh miệt như những thiếu niên cùng lứa trong tộc, chỉ đồng tình vô hạn với gã...

Đó là niềm an ủi duy nhất khi đó với gã, nên đến giờ gã vẫn có hảo cảm với cả hai.

“Tiểu thi nhi, hai năm không gặp, càng lớn càng xinh.” Diệp Phong mỉm cười véo gương mặt bầu bĩnh của Diệp Thi Nhi, trêu chọc thân mật theo kiểu huynh muội thuần túy.

“Diệp Phong ca ca! Hư quá. Lâu rồi không gặp mà lại trêu người ta.” Diệp Thi Nhi thoáng đỏ mặt, mười phần khả ái.

“Kỳ thật trong lòng muội vui lắm nhỉ!” Diệp Lam chợt buông ra một câu khiến thiếu nữ nhe nanh múa vuốt uy hiếp.

Hai tiểu oa nhi này vẫn chành chọc nhau, gặp mặt là cãi vã, nhưng cảm tình rất tốt, được người trong tộc cho là một đôi trời sinh.

“Ha ha!” Diệp Phong vui vẻ quay lại hỏi Diệp Lam: “Hai năm nay Tiểu Lam có tiến bộ không? Đến mức nào rồi?”

“Tháng trước đệ vừa tấn nhập ngũ giai!” Ngự khí bình đạm của Diệp Lam thoáng nét kiêu ngạo. Cậu bé mới mười hai tuổi, đích xác đáng để kiêu ngạo. Trong cùng trang lứa, có thể xếp trên chỉ có Diệp Phong đạt tới võ đồ khi mười bốn tuổi mà thôi. Sau khi Diệp Phong lụn bại, cậu bé được Diệp gia coi là hậu bối đệ nhất nhân để bồi dưỡng.

“Không tệ, cố gắng thêm nữa, có lẽ sẽ phá được kỷ lục của huynh năm xưa.” Diệp Phong cười cười cổ vũ.

“Thư thư xinh đẹp này là ai?” Diệp Thi Nhi đảo mắt, mục quang dừng lại trên mình Thẩm Lan, bất ngờ nở nụ cười.

Diệp Phong kéo Thẩm Lan đến giới thiệu. Hai tiểu hài tử thuần chân vô tà, thẩm Lan lại hòa ái dễ gần, cộng thêm quan hệ với Diệp Phong, song phương nhanh chóng thân thiết với nhau.

“Phong ca ca, có cần Thi nhi đưa huynh vào không?” Diệp Thi Nhi nháy mắt, cười hi hi hỏi. Hiển nhiên, ban nãy cô bé nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của gã chen trong đám đông.

“Tức là Tiểu thi nhi có cách?” Diệp Phong sáng mắt, lần này Bích Thủy cung giá lâm, hoàn toàn do Diệp gia và Bạch Thủy gia liên hợp tiếp đãi. Thi nhi là con gái Diệp gia tộc trưởng, tất nhiên có đặc quyền.

“Theo muội, dù sao muội cũng tham gia tuyển chọn của Bích Thủy cung.” Diệp Thi Nhi đắc ý hếch mũi lên, đi trước dẫn đường.

“Huynh nhớ là Thi nhi đã qua mười hai tuổi rồi mà, thế nào, còn tham gia tuyển chọn được hử?” Diệp Phong nghi hoặc. Bích Thủy cung không đời nào nể mặt Diệp gia mà để Diệp Thi Nhi phá lệ.

“Lần này Ngọc Nữ phong chủ tự thân thu đồ, tuổi chọn rộng rãi hơn, chỉ cần mười lăm trở xuống là đủ điều kiện.” Diệp Lam giải thích.

“Thẩm Lan thư thư xinh đẹp như thế, nếu tuổi phù hợp tin rằng có thể tham gia tuyển chọn.” Diệp Thi Nhi cầm tay Thẩm Lan, nói đầy thân mật.

“À,” Diệp Phong máy động, đây là cơ hội. Thiên phú tu luyện của Thẩm Lan cực cao, nếu có thể trở thành môn hạ Bích Thủy cung, tất nhiên sẽ đạt thành tựu. “Vậy thế nào thì tham gia được?”

“Mé nam đường có lập một chỗ báo danh. Bất quá Thẩm Lan thư thư đi cùng muội thì không cần những thủ tục phức tạp đó.” Hai đại gia tộc tiếp đãi Bích Thủy cung tất nhiên không thể khiến quý khách ưu ái quá đáng nhưng đủ để cho tộc nhân được ưu tiên chọn trước.

“Vậy phải nhờ vào Tiểu thi nhi.” Diệp Phong cười ha hả, vỗ vỗ lên vầng trán Diệp Thi Nhi đang ngẩng lên vì đắc ý.

Bốn người xuyên qua một đường phố lớn, vào một ngôi nhà thuộc Diệp gia, rồi theo cửa hậu đến quảng trường Bích Thủy cung tạm thời nghỉ chân.

Bất ngờ là Diệp Phong nhận ra nơi này không hề ồn ào như bên ngoài. Các đó không xa là một hàng dài các tiểu nữ hài và thiếu nữ đầy hưng phấn xen lẫn khăn trương, hiển nhiên đó đều là những người đủ tư cách dự tuyển, ai đó được chọn tất sẽ thành thiên chi kiều nữ được hâm mộ.

Tại trường còn có mười mấy nữ đệ tử Bích Thủy cung cùng nữ tộc nhân được Diệp gia và Bạch Thủy gia phái đến giúp sức. Hoàn toàn không có nửa bóng nam nhân, ngay cả tộc trưởng của hai gia tộc, diệp Thừa Thiên và Bạch Thủy Nham cũng không có mặt.

“Đứng lại!” Một nữ đệ tử Bích Thủy cung ngăn Diệp Phong lại.

“Dao thư thư! Họ đều là tộc nhân của muội, thư thư bỏ qua đi.” Diệp Thi Nhi nũng nịu, vẻ mặt quả khiến người khác thương mến.

Nữ đệ tử Bích Thủy cung được gọi là Dao thư thư mỉm cười dịu dàng, giải thích với vẻ xin lỗi: “Muội và vị cô nương này có thể vào, nhưng cậu bé này...Tỷ có thể vào báo, nhưng sư phụ không thích gặp nam nhân lạ mặt, nên...”

Nàng ta liếc Diệp Phong, hàm ý rất rõ, tuy gã chưa thành niên nhưng dung mạo đã gần như một nam tử trưởng thành.

Diệp Phong nhún vai ngạc nhiên, không nói gì, mỉm cười với Diệp Thi Nhi đang tỏ vẻ ăn năn, rồi dừng chân. Cả lưỡng đại tộc trưởng đều không được ở trong quảng trường thì một tộc nhân nhỏ xíu có là gì?

“Phong không được vào thì muội cũng không.” Thẩm Lan dừng bước, đi theo Diệp Phong đang định quay về.

“Ngốc quá, cơ hội tốt thế này, sao muội lại dễ dàng bỏ qua.” Diệp Phong cười khổ, “ta ở ngoài đợi một chốc, không lâu đâu.”

Thẩm Lan kiên định lắc đầu, mặt hơi ửng hồng. Bích Thủy cung tọa lạc tại Đông Thắng Thần Châu xa xôi, hơn nữa là tông phái thuần nữ tử, không hề có nam nhân. Nên nếu như cô được chọn e rằng sẽ triệt để xa Diệp Phong. Nếu bảo cô phải xa gã để đổi lại thân phận và địa vị tôn sùng thì cô nguyện ở cạnh gã, mãi mãi vô danh.

Nhưng cô không tiện nói ra.

“Đó là cơ hội ngàn năm khó gặp. Muội nhất định phải nghĩ cho kỹ.” Diệp Phong hiển nhiên không hiểu tâm tư thiếu nữ, tiếp tục khuyên.

“Muội không cần.” Thẩm Lan đáp chém đinh chặt sắt, khiến chúng nhân đều kinh ngạc.

13. Chương 13 : Thu Đồ Đệ

Giữa quảng trường, thu Tổ Nhã áo trắng như tuyết từ trong trường bông bằng sa xanh đi ra, thân thể yếu điệu, lạnh lùng đứng trước cửa, gương mặt mỹ lệ được sa mỏng che kín, chỉ lộ ra đôi mắt nước hồ thu.

Bên cạnh bà ta là một tiểu nha đầu mũm mĩm, đôi mắt to đen láy, cái mũi nhô cao cao, môi ửng hồng phối hợp hoàn mỹ với gương mặt trắng trẻo, tinh mỹ tuyệt luân, hòa cùng với khí chất thoát tục khiến ai cũng kinh thán. Quả thật là tiểu mỹ nhân.

Đội ngũ thiếu nữ xếp hàng rồng rắn lập tức xáo động, thời khắc quyết định vận mệnh họ đã tới. Chỉ cần ai đó được Bích Thủy cung tuyển chọn, phần đời còn lại của người đó xán lạn vô cùng.

Tuy nhiên cơ hội này không lớn lắm.

Theo kinh nghiệm, mỗi năm cả tây nam Vân Châu không có quá mười thiếu nữ được Bích Thủy cung chọn. Ngọa Lăng thành xa xôi lại nhỏ bé, diện tích chỉ chiếm một phần nghìn Vân Châu, nếu có một thiếu nữ được chọn đã là may mắn cực độ.

Nhưng không ai muốn lỡ mất cơ hội này, không thành cũng không tổn thất gì, nếu thành thì thu hoạch cực lớn. Cơ hồ mọi thiếu nữ độ tuổi phù hợp đều tập trung ở đây.

Ánh mắt lạnh lùng của Thu Tổ Nhã từ từ lướt qua, tựa hồ tìm kiếm gì đó, tiếc rằng đến cuối cùng, ánh mắt như nước hồ thu đó ánh lên tia thất vọng.

“Mọi nữ hài từ tám đến mười lăm tuổi trong thành đều ở đây hả?” Thu Tổ Nhã ngoái hỏi một đệ tử đứng sau lưng.

“Ban này con gái Diệp gia tộc trưởng dẫn một thiếu nữ chừng mười lăm tuổi đến tuyển chọn, hơn nữa khí hải cô bé đó tu luyện cũng là thủy nguyên lực. Có điều...” Dao thư thư vừa ngăn Diệp Phong ban này đột nhiên nhớ ra, báo với Thu Tổ Nhã.

“Chỉ là thế nào?” Thu Tổ Nhã máy động trong lòng.

“Còn có một thiếu niên đi cùng, vì sư phụ không thích gặp nam tử lạ mặt nên đệ tử ngăn lại. Thiếu nữ đi cùng rất quật cường, thà bỏ cơ hội tuyển chọn cũng không muốn bỏ thiếu niên ở lại bên ngoài...”

“Tướng mạo khí chất thế nào?” Thu Tổ Nhã không tỏ vẻ gì, hỏi tiếp.

“Đạm nhã tú lệ, đạt đến yêu cầu chọn đồ đệ của Bích Thủy cung chúng ta.”

“Đã vậy thì đưa đến gặp ta, nếu cô bé muốn đi cùng thiếu niên thì cũng không sao.” Thu Tổ Nhã dặn: “Mọi nữ hài ở đây thì để về nhà thôi, không ai phù hợp.”

Kết quả khiến tất cả thất vọng nhưng cũng nằm trong ý liệu, Bích Thủy cung há dễ dàng vào được?

OOo

Giống, giống quá. Chả trách y nói với bà ta rằng chỉ cần gặp Thẩm Lan là nhận ra ngay. Dáng vẻ cô đến tám phần sao chép từ sư thư, còn hai phần rất giống y...

Vừa thấy Thẩm Lan, sắc mặt Thu Tổ Nhã hơi run lên, ánh mắt ẩn chứa kích động, cơ hồ không kìm nén được. Cổ ghì niềm vui xuống, bà ta nhanh chóng khôi phục thần thái, nếu để cung chủ và trưởng lão biết tất sẽ hoài nghi lại lịch Thẩm Lan.

Vị nhất phong chi chủ ung dung cao quý này từ từ đi đến trước mặt Thẩm Lan, mục quang nhu hòa quan sát cô thật kỹ. Cô hấp háy mắt, thần thái nữ tử đối diện thập phần kỳ quái nhưng mang lại cho cô cảm giác ấm áp nên cô không kháng cự.

Diệp Phong ở ngoài hiển nhiên bị ngớ lờ, thâm kinh thán trước khí chất ung dung cao quý của Thu Tổ Nhã, nhất thời vô liêu đảo mắt đến tiểu nha đầu khả ái ở sau lưng bà ta, lập tức sáng mắt lên, thè lưỡi trêu.

Ai ngờ tiểu nha đầu trừng mắt, giận giữ liếc gã, quay đầu đi làm lơ khiến gã cụt hứng. Lẽ nào gã lại không được trẻ con ưa thích đến thế. Gã chột nghĩ.

“Con là Thiên thủy huyền âm mạch?” Thu Tổ Nhã đột nhiên hô lên khe khẽ, ánh mắt mọi người trong trường bỗng đều đổ dồn về, chỉ là không ai hiểu gì.

“Thiên thủy huyền âm mạch là gì?” Diệp Phong hiếu kỳ hỏi, thẩm Lan cũng hoang mang, hiển nhiên không hiểu gì.

Thu Tổ Nhã không giải thích, ôn hòa nở nụ cười, hỏi Thẩm Lan: “Con có đồng ý vào Bích Thủy cung Ngọc Nữ phong, làm đồ đệ của ta?”

Đồng thời, thu Tổ Nhã hoan hỉ trong lòng, nếu thiên phú của Thẩm Lan không tốt, bà ta tất phải tìm lý do đối phó với cung chủ và trưởng lão, giờ cô mang trong mình kỳ mạch tuyệt diệu này thì bớt được vô số phiền hà...Bất quá cũng đúng, con gái của y, sao có thể bình phàm.

Chúng đệ tử Bích Thủy cung đều tỏ ra kinh ngạc, thiếu nữ mười lăm tuổi này thật ra có điểm nào đặc biệt mà khiến Thu Tổ Nhã coi trọng, ngay cả trắc nghiệm cũng bỏ qua, năm xưa họ vào Bích Thủy cung đều trải qua nhiều ải trắc nghiệm mới thành.

“Con...Con...” Thẩm Lan hiển nhiên luống cuống, nếu bảo cô không muốn thì tuyệt đối là giả, cô hiểu rõ đệ tử của phong chủ Bích Thủy cung có nghĩa là gì, nhưng bảo phải rời Diệp Phong thì cô lại do dự.

Chúng đệ tử Bích Thủy cung sững sờ, thiếu nữ này thật ra sao vậy, thu Tổ Nhã đích thân mở miệng muốn thu đồ đệ mà cô lại do dự. Với người khác đó là cơ may từ trên trời rơi xuống, dù ai cũng sẽ quý xuông đồng ý ngay.

Tiểu nha đầu hiếu kỳ nhìn Thẩm Lan, tỏ vẻ vui mừng, tung tăng chạy đến kéo tay, vui vẻ nói: “Thư thư mau đồng ý đi, sau này chúng ta sẽ cùng tu luyện.”

Tiểu nha đầu là đồ đệ suy nhất của Thu Tổ Nhã, vì duyên cớ đặc thù nên bình thường vẫn một mình tu luyện, tám phần là cảm thấy tịch mịch, chợt nghe sắp có sư thì hơn hử không để đầu cho hết.

“Ngốc quá, nghĩ cái gì nữa, còn không mau đồng ý?” Diệp Phong đứng ngoài cũng nóng lòng, thẩm Lan bình thường rất thông minh, sao hôm nay lại ngốc vậy.

“Con không muốn đến Bích Thủy cung.” Thẩm Lan nghiêng răng lắc đầu cự tuyệt.

Cái gì! Toán đệ tử Bích Thủy cung trở như phỗng, đại lục còn có thiếu nữ cự tuyệt phong chủ thu đồ đệ nữa hả...Quá ngu xuẩn đi mất.

Thu Tổ Nhã tâm tư cực kỳ tinh tế, những lời Thẩm Lan vừa nói rất đáng thăm dò, hiển nhiên không phải cô không muốn bái bà ta làm sư phụ mà không muốn rời Ngọa Lăng thành đến Bích Thủy cung. Còn về nguyên nhân...E rằng là thiếu niên kia.

Thu Tổ Nhã mỉm cười chỉ vào Diệp Phong: “Có phải vì y?”

Đệ tử Bích Thủy cung ở dưới nhất thời thì thầm bàn luận, không ai ngờ thiếu nữ được phong chủ chọn lại vì một thiếu niên không có gì đặc biệt mà từ bỏ cơ hội trở thành nhân thượng nhân. Nên biết, trở thành đệ tử Bích Thủy cung, sau này có vô vàn cơ hội gặp các nam tử ưu tú, một thiếu niên ở thành thị nhà quê này, có gì đáng để lưu luyến?

Tiểu nha đầu không hiểu những điều đó, mím môi đứng sau lưng sư phụ, những lời các nữ tử nói có đến bảy phần lọt vào tai. Không hiểu sao, ánh mắt nhìn Diệp Phong càng lúc càng bất thiện, thậm chí chứa đầy coi rẻ.

Diệp Phong thoáng sững người, hiểu ngay tâm tư thiếu nữ. Lòng gã ảm áp, cảm khá vạ phần, tuy loáng thoáng nghe được những lời kia song không hơi đâu để ý đến những nữ nhân vô liêu.

“Thẩm Lan, muội cứ yên tâm về Bích Thủy cung tu luyện. Huynh hứa là trong vòng ba năm sẽ đến tìm muội.” Gã nắm tay cô, thần tình kiên định nói.

“Phong...” Thẩm Lan hơi xiết tay, ngoan ngoãn gật đầu dưới cái nhìn đầy hào khí của gã.

Thu Tổ Nhã thoáng nghĩ ngợi nhìn gã, đồng tử thoáng nét kinh ngạc.

14. Chương 14 : Tấn Cấp Võ Đồ

Thẩm Lan quyết định đến Bích Thủy cung, diệp Phong buồn bã nhưng cũng được an ủi.

Tuy gã bảo Thu Tổ Nhã là không hiểu gì về Thiên thủy huyền âm mạch nhưng suy cho cùng đó là một dạng thể chất phi thường thích hợp tu luyện thủy nguyên lực, trở thành môn nhân Bích Thủy cung rồi, thực lực Thẩm Lan sau này sẽ siêu việt.

Gã cũng cần cố lên. Chính như toán nữ nhân ngạo mạn của Bích Thủy cung nói...Gã tuyệt đối không được kém hơn Thẩm Lan. Đợi đi! Ba năm nữa, ta sẽ khiến tất cả các người sáng mắt.

Gõ có lòng tin, những lời sư phụ nói còn vang bên tai.

“Cách tu luyện Nguyên Thần quyết đã được vi sư đưa vào ý thức con, khi thực lực của con đạt đến yêu cầu sẽ hiểu tất cả.” Diệp Phong lẩm bẩm: “Lại bảo khi thực lực của con đạt đến yêu cầu sẽ hiểu tất cả. Quý mới biết khi nào mới coi là đạt yêu cầu.”

“Pho Ngũ Cầm quyền này thần kỳ vô cùng, chắc rằng Nguyên Thần quyết còn lợi hại hơn.” Nghĩ vậy, gã mở lòng hẳn.

Tu luyện Ngũ Cầm quyền khiến thực lực của gã ở giai đoạn bình dân tiến bộ thần tốc, cách cảnh giới võ đồ, trở thành một võ giả không còn xa. Theo tốc độ này, khi gã tấn nhập võ đồ thì vẫn gấp mấy lần khí hải tu luyện giả bình thường.

OOo

Nắng sớm rải ánh sáng nhu hòa xuống, xuyên qua kẽ lá dày mật, li ti rắc lên mình Diệp Phong.

Hai ngày gần đây, gã phát hiện thân thể có dấu hiệu đột phá, sáng sớm nay gã vội thông tri cho Thẩm Lan rồi đến Ninh Tĩnh sâm lâm ở ngoại thành. Đột phá cảnh giới không thể so với tăng tiến giai đoạn, gã không muốn bị chú ý nên chọn chỗ này lặng lẽ tấn cấp.

Nguyên nguyên lực do thiên địa linh khí chuyển hóa thành vốn mắt người thường không thấy giờ đang vây phủ quanh gã, theo hơi thở thở nạp cực kỳ có tiết tấu mà từng sợi mảnh như tóc xanh thuận theo miệng và mũi gã chui vào thể nội.

Mặt Diệp Phong lộ ra ánh sáng kỳ dị như ôn ngọc, khoe môi động nụ cười, thần thái nhẹ nhàng, tự nhiên, hài hòa.

Nguyên nguyên lực chui vào thể nội liền theo kinh mạch chảy đi toàn thân, cơ nhục, cốt cách, kinh mạch, bao quát cả tỷ tạng tâm phế đều được gột rửa thư sướng, trở nên càng mạnh mẽ, chắc chắn hơn.

Thân thể hơi tê dại, ngâm ngấm đau, cảm giác lạ lùng từ thể nội dâng lên. Gã đột nhiên cảm giác rung động.

“Nguyên khí mãn, nguyên lực sinh!” Giọng sư phụ vang lên trong óc, đồng thời tin tức đơn giản về việc ngưng áp nguyên nguyên khí truyền theo.

“Ngưng thần tĩnh tâm, chuẩn bị đột phá!” Bên tai lại vang lên tiếng quát nghiêm túc của sư phụ.

Lòng gã lạnh buốt, hít sâu một hơi khí lạnh, vội ngồi xếp bằng, để tâm thần chìm vào linh đài, nguyên nguyên lực bình thường vẫn chảy nhẹ nhàng, tựa hồ đang sôi trào...

Hóa ra nguyên nguyên lực trong thân thể gã và ngũ hành nguyên lực trong khí hải đều ở trạng thái “khí”. Sinh thành nguyên lực là tiêu chí từ bình dân biến thành võ giả, đạt đến bước này mới coi là chính thức tiến vào võ cảnh. Luyện thể cũng không ngoại lệ.

Hoàn thành bức quan trọng nhất này sẽ ngưng ép nguyên khí thành nguyên lực.

Nơi chứa nguyên lực của khí hải tu luyện giả là khí hải, độ bền chắc của khí hải quyết định tỷ lệ thành công khí ngưng ép. Đối với Diệp Phong, nhục thể là nơi chứa nguyên nguyên lực nên trình độ của thân thể mới là yếu tố quyết định. Gã rèn luyện thân thể hai năm, chưa từng gián đoạn, nhục thể đã cực kỳ vững chắc, đủ để chịu đựng xung áp của nguyên nguyên lực, ngưng áp nguyên khí chỉ là việc tương đối đơn giản.

Thể nội, nguyên nguyên khí xanh nhạt như hơi sương cấp tốc lan tràn khắp các kinh mạch, từng làn nguyên nguyên khí phun ra, từ các bộ phận thân thể gã tụ lại, ép vào các kinh mạch vốn khá rộng.

Nhất thời kinh mạch trương lên như được bơm khí vào, cơn đau kịch liệt khiến mặt gã nhăn nhúm, môi run rẩy.

Là lúc này! Nguyên nguyên khí trong thân thể đều tụ tập trong kinh mạch, được thần niệm của Diệp Phong sai khiến, bắt đầu ép lại.

Bóp bóp bóp! Tiếng nổ khe khe vang lên trong thân thể, nguyên khí đang sôi trào tựa dòng thác trong kinh mạch nhanh chóng co lại, kinh mạch bành trướng cũng thu nhỏ, ép dòng sông lớn thành dòng suối nhỏ.

Cơ nhục vốn cuộn cuộn, gân vốn vòng lên, giờ cùng với sắc mặt gã bình tĩnh lại thì từ từ tan đi, qua trình ngưng áp đi được quá nửa chặng đường.

Lợi dụng kinh mạch ép lại, dồn nguyên nguyên lực từ trạng thái khí mỏng manh thành đặc sệt nhưng còn lâu mới đạt đến yêu cầu là trạng thái dịch thể.

Thần niệm vừa động, ở nơi hội tụ gồm đơn điền, kinh mạch, ngưng thành một vùng xoáy màu xanh cấp tốc chuyển động, nguyên nguyên khí thông qua kinh mạch tụ lại, chảy vào theo cửa rộng của xoáy khí rồi theo cửa hẹp ra ngoài, lợi dụng sức ép của xoáy khí chuyển nguyên nguyên khí xanh nhạt thành nguyên nguyên lực xanh thẫm nhỏ tựa sợi tóc.

Xoạt. Nguyên nguyên lực đã chuyển hóa hoàn thành nhanh chóng nhập vào nhục thể Diệp Phong, cảm giác đầy sức mạnh chưa từng có lan khắp toàn thân gã. Cơ đau vì căng cứng ban nãy tan biến cùng với dòng năng lượng chảy vào...

Nằm một mõi dưới đất, lòng gã ngập niềm vui. Sau cùng gã cũng quay lại trình độ của hai năm trước.

Nghỉ một chốc, gã đột nhiên nhớ ra, ban nãy trong óc không hiểu sao lại xuất hiện giọng sư phụ. Lẽ nào sư phụ ở gần đây?

Không đúng. Giọng nói đó từ lòng gã trực tiếp vang lên, tuyệt không phải từ bên ngoài truyền lại. Gã dám khẳng định.

“Nguyên nguyên lực ngưng áp hoàn tất, chuẩn bị ngưng tụ tiên thiên khí hải!” Tiếng quát của sư phụ lại vang lên, điệp Phong vốn chuẩn bị thở phào hơi ngả ra, rồi tâm thần gã bất ngờ được dẫn dắt quay lại đơn điền.

Đơn điền là nơi khởi nguồn của mọi năng lượng trong thân thể người, khí hải cũng thế, nguyên nguyên lực cũng vậy, khởi điểm đều ở đây. Nơi kinh mạch hội tụ, một xoáy khí màu xanh đang cấp tốc chuyển động, không vì ngưng áp thành công mà tiêu tan, ngược lại vẫn chuyển động, tính chất năng lượng tổ thành xoáy khí này vẫn là nguyên nguyên khí.

Không để gã kịp suy nghĩ, một luồng tin tức rõ ràng được dồn vào óc. Gã biết ngay cần phải làm gì.

Cơ sở của khí hải là một tia ngũ hành nguyên lực mang theo tiên thiên thuộc tính hàm chứa thiên địa pháp tắc khi sinh mệnh đến với thân thể, cũng là hạch tâm của khí hải. Khí hải của gã tuy từng bị hủy nhưng tia tiên thiên thổ nguyên lực vẫn tồn tại ở sâu trong đơn điền.

Theo chỉ dẫn, gã nhanh chóng tìm được tia thổ nguyên lực đó, tâm niệm chuyển động đưa tia nguyên lực đó vào trong xoáy khí nguyên nguyên lực đang cấp tốc chuyển động trong đơn điền. Xoáy khí được tiếp thêm tiên thiên thổ nguyên lực liền sinh ra biến hóa, từ xanh chuyển thành đen, dần dần Diệp Phong phát giác được năng lượng vốn có bản chất là nguyên nguyên khí đã chuyển biến thành thổ nguyên lực...

Bốp! Đơn điền vang lên một tiếng động khê, một giọt nước đen ngòm lớn cỡ đầu ngón tay hình thành trong khoảnh khắc, thổ nguyên khí tức chảy vào thân thể khiến gã say mê. Thần niệm tiến vào giọt hắc sắc thủy châu, thổ nguyên khí ở trạng thái hơi sương màu đen mênh mông như biển. Hóa ra...Đó là chân diện mục của khí hải.

Tỉnh khỏi ý thức, điệp Phong cực kỳ kinh ngạc. Không chỉ thân thể có thêm sức mạnh kinh nhân mà cảm giác thân thuộc từng có về thổ nguyên khí hải cũng quay lại.

“Thật ra là sao nhỉ? Khí hải của ta sao lại khôi phục?” Nụ cười của gã cứng lại, lòng ngập trong chấn động.

15. Chương 15 : Nguyên Thần Quyết

Khí hải là nguồn gốc năng lượng mà khi con người sinh ra, quán thông thiên địa mà có được. Một khi bị hủy, gần như không thể khôi phục.

Nhưng việc hôm nay khiến gã có cảm giác không dám tin. Khí hải của gã lại ngưng tụ, hơn nữa...Còn có điểm khác.

Ầm. Vì kinh ngạc mà gã tưởng chừng mất đi tri giác trong giây khắc, lúc tỉnh lại thì cảnh tượng trước mắt đã biến đổi hẳn, không còn ở trong rừng nữa.

Chung quanh trắng xóa một màu, như đang ở trong mây. Toàn thân gã bị hơi sương bao phủ, không thấy trời, không thấy đất, không thấy ranh giới.

Phía trước lóe lên kim quang, một bóng người hư vô phiêu diêu xuất hiện. Người này mặt mũi sáng sủa, tóc dài áo bào trắng, chừng ba mươi tuổi, đôi mắt sắc bén có thần, phẳng phất nhìn thấu tất cả, hàm chứa uy nghiêm duy ngã độc tôn. Không hiểu sao, nhìn ánh mắt này, Diệp Phong nhớ đến vị sư phụ nhếch nhác...

Tuy mất hai người một mờ đục, một sắc bén nhưng đột nhiên khiến gã liên hệ hai người lại với nhau. Hình ảnh này, lẽ nào là hình ảnh thật sự của sư phụ? Chân diện mục của sư phụ quả uy vũ phi thường!

“Ha ha, xem ra con có nhiều vấn đề cần hỏi vị sư?” Giọng nói cơ hồ từ bốn phương tám hướng truyền lại, lại hình như vang vọng trong óc gã. Hình ảnh áo trắng đối diện nở nụ cười ôn hòa, nhưng gã không thấy khóe môi ông mấp máy.

“Sư...Sư phụ?” Gã hơi nghi hoặc: “Thật sự là người ư?”

“Là ta, cũng không phải là ta.” Hình ảnh người áo trắng cười ha hả, buông ra một câu khiến gã không hiểu.

“Là ý gì?”

“Vị sư mà con nhìn thấy bây giờ chỉ là một tia thần niệm được lưu lại trong Nguyên Thần quyết. Nói cho dễ hiểu thì con và ta hiện đều ở trong ý thức của con.” Bạch bào nhân vẫn giữ nụ cười hòa ái, giải thích: “Nguyên Thần quyết là là ta lợi dụng thần niệm của mình biến mọi nội dung công pháp tu luyện mình sáng tạo ra hóa thành một thể năng lượng tái tạo. Ta đưa Nguyên Thần quyết vào thức hải của con, chốc nữa sẽ truyền cho con phương pháp vào đây. Nếu khi tu luyện con gặp vấn đề gì có thể vào đây gặp ta.”

“Ý sư phụ là hiện tại chúng ta đang ở trong Nguyên Thần quyết mà Nguyên Thần quyết tồn tại trong thức hải của con?” Diệp Phong lấy làm lạ.

“Gần như vậy.” Bạch bào nhân khẽ gật đầu: “Vô Nguyên đại lực chẳng phải vẫn có phương pháp lợi dụng thần niệm truyền thụ võ kỹ đó sao? Chỉ là thần niệm chứa tin tức của ta mạnh hơn thần niệm tầm thường, hơn nữa có trí năng.”

Phương pháp truyền thụ võ kỹ phân làm hai:

Một là thông qua bí kíp bằng chữ, ghi chép lại phương thức tu luyện võ kỹ. Người học sẽ thông qua đọc bí cấp mà thu được phương pháp tu luyện. Phương thức truyền thụ này có khuyết điểm là năng lực lý giải của con người khác nhau, có thể người học không hoàn toàn hiểu được thâm ý ẩn trong con chữ, quá trình học sẽ gian nan, chậm chạp.

Nhưng cũng có ưu điểm là vì lợi dụng văn tự ghi lại nên người học sẽ bắt đầu từ đặc tính nguyên lực tối cơ bản mà hiểu những ảo bí của môn võ kỹ, nếu lĩnh ngộ quán thông dù sáng tạo ra võ kỹ mới cũng không hề khó khăn.

Phương thức còn lại là người tinh thông môn võ kỹ đó đem lĩnh ngộ của mình truyền vào thần thức người học thông qua thần niệm. Đạo thần niệm này có thể truyền trực tiếp, có thể truyền gián tiếp thông qua vật phẩm lưu giữ có linh tính như linh ngọc. Nhờ phương thức này, người học có thể qua thần thức hấp thu nhanh chóng tinh túy môn võ kỹ, dễ dàng nắm vững phương pháp vận dụng.

Nhưng truyền thụ bằng thần niệm dựa vào cảm ngộ của người khác để đề cao lĩnh ngộ của bản thân, thủy chung không thể hiểu được bản chất võ kỹ, nên người học tuy nhanh chóng nắm vững song gần như không thể phát dương quang đại hoặc sáng tạo nét mới.

Có thể nói, truyền thụ bằng chữ là truyền thụ bản chất và vận dụng võ kỹ, bằng thần niệm là truyền thụ lĩnh ngộ vận dụng.

Nhưng điểm thần kỳ của Nguyên Thần quyết lại vượt ngoài ý liệu của Diệp Phong. Thần niệm này là hình ảnh sống, có cả trí tuệ. Có thể nói nó kết hợp ưu điểm của truyền thụ bằng văn tự và bằng thần niệm.

Phương thức này...Thật sự quá kinh người.

“À...Vậy thì hình ảnh này mới là chân diện mục của sư phụ?” Gã thè lưỡi, kinh ngạc vô cùng. Tâm tư gã cực kỳ nhanh nhẹn, đáng vẻ nhếch nhác trong lần gặp trước e rằng do sư phụ cố ý sử dụng chướng nhãn pháp che mắt người khác. Còn hình ảnh do thần niệm hình thành không thể ngụy trang được, ai ngờ sư phụ trẻ như vậy.

“Có vấn đề gì sao?” Lão nhân áo trắng mỉm cười hỏi.

“Vốn con tưởng người là một lão đầu nhếch nhác, không ngờ lại trẻ như vậy, đẹp đẽ như vậy, e rằng so với con cũng không kém.” Diệp Phong cười hì hì.

“Hừ, vì sư đến Võ Nguyên đại lục này mới ba mươi một năm, sao có thể biến thành một lão đầu xấu xí.” Bạch bào nhân bắt mắt trừng mắt nhìn Diệp Phong, hình ảnh linh hoạt như người sống, không thể nhìn ra dấu vết khiến gã thầm khen là thần kỳ.

Đồng thời lòng gã máy động, nếu sư phụ thật sự là thánh giai cao thủ như gã đoán thì chẳng phải ông chỉ mất có ba một năm đã từ người không có khí hải tu luyện đến thánh giai? Tốc độ này...Quá kinh nhân. Các thánh giai cao thủ của Võ Nguyên đại lục có ai không là lão quái vật tu luyện bảy, tám mươi năm? Lẽ nào Nguyên Thần quyết thật sự thần kỳ như vậy?

“Hiện tại sư phụ biến đồ nhi thành thể này, có phải muốn truyền thụ Nguyên Thần quyết?” Diệp Phong đảo mắt, mỉm cười hỏi.

“Hiện tại giai đoạn trúc cơ của con đã hoàn thành, đích xác khả dĩ bắt đầu tu luyện Nguyên Thần quyết.” Bạch bào nhân mỉm cười vừa ý, gật đầu nói. Diệp Phong sau cùng cũng hiểu, thời cơ chín muồi chính là khi gã ngưng luyện được nguyên nguyên lực, tấn nhập võ đồ.

Vốn đã không nén được nữa, gã lập tức ngưng thần bế khí, chăm chú lắng nghe.

“Nguyên Thần quyết là một môn công pháp tu luyện nguyên nguyên lực, con có biết bản chất tu luyện nguyên nguyên lực là gì không?” Sư phụ áo trắng hỏi.

“Lẽ nào không phải là cách luyện thể, rèn gân luyện cốt, cường hóa nhục thể?” Diệp Phong ngắt ra, không dám xác định.

“Bản chất của luyện thể là nguyên nguyên lực nhưng bản chất của nguyên nguyên lực lại không phải là luyện thể.” Câu này tuy khó nhưng Diệp Phong hiểu, cũng như bản chất của nam nhân là con người nhưng bản chất của con người không phải là nam nhân.

Xem ra nguyên nguyên lực trừ có thể luyện thể, tựa hồ còn hiệu quả thần kỳ khác.

“Nếu chỉ luyện thể hữu thành, cùng lắm là ngang với khí hải tu luyện giả, không thể khiến con vượt qua họ. Điểm thần kỳ của Nguyên Thần quyết không chỉ có thể.” Sư phụ ngừng cầm lên nói chắc nịch.

Diệp Phong rung động. Đích xác, chỉ dựa vào luyện thể, gã chỉ có thể đấu ngang với khí hải tu luyện giả cùng đẳng cấp. Nếu đối phương có trong tay võ kỹ lợi hại e rằng gã còn kém hơn một chút. Thể kỹ ẩn chứa trong Ngũ Cầm quyền chỉ tương đương với võ kỹ cấp thấp, thực lực càng cao thì sai biệt càng lớn, bởi nguyên lực cơ sở càng lớn, uy lực do võ kỹ phát huy càng tăng lên gấp bội.

“Lẽ nào...Con còn có thể kiêm tu khí hải?” Diệp Phong chợt nhớ ra lúc mình tấn nhập võ đồ, thể nội sinh ra thổ nguyên khí hải.

“Không sai!” Lão nhân áp trắng từ tốn gật đầu, khẽ mỉm cười: “Hơn nữa không phải một khí hải...Mà là năm cái.”

Khóe môi gã co lại, nhìn thần thái tùy ý của sư phụ, gã chặt vật nuốt nước bọt: “Đồng thời tu luyện ngũ hành khí hải? Có thể sao?”

Thường thức của tu luyện giả tại Võ Nguyên đại lục là trừ những trường hợp một phần vận thiên phú dị bẩm, lúc sinh ra có hai khí hải còn thì hai khí hải khác biệt tính chất hình thành vì bất kỳ nguyên nhân hậu thiên nào cũng sẽ tranh đấu với nhau do thuộc tính bài xích. Từng có cường giả thử lợi dụng những biện pháp đặc thù, ngưng tụ khí hải có thuộc tính bất đồng trong thể nội, tiếc rằng kết quả sau cùng là cả hai khí hải đều bị hủy diệt, biến người đó thành phế nhân. Từ đó, không ai dám thử nghiệm nữa, hai khí hải đã vậy, nói gì đến đồng thời tu luyện năm khí hải!

“Vì sao không thể?” Liếc nhìn gã, ngũ khí sư phụ tỏ vẻ coi thường: “Cách cổ ngưng tụ nguyên lực khác nhau vào khí hải sao có thể so với Nguyên Thần quyết.”

“Thật sự có thể đồng thời tu luyện năm loại khí hải?” Diệp Phong nhánh chóng định thần, nóng lòng hỏi gấp.

“Đương nhiên là thật, ta lừa xú tiểu tử làm gì.” Sư phụ tựa hồ nổi giận: “Nếu không tin thì đừng học.”

“Không...Con tin, con tin.” Nghi ngờ của Diệp Phong lập tức chuyển thành nụ cười lấy lòng, gật đầu lia lịa, sợ sư phụ giận sẽ không truyền thụ Nguyên Thần quyết nữa.

“Con có biết vì sao yêu tu luyện Nguyên Thần quyết cần trúc cơ trước không?” Trúc cơ là luyện thể, khiến nguyên nguyên lực hình thành trong thể nội càng đậm đặc hơn.

“Con không biết.”

“Vì chỉ có nguyên nguyên lực mới có thể kiêm dung ngũ hành!” Lần này không đợi gã hỏi, sư phụ nói tiếp: “Nguyên nguyên lực là sinh mệnh chi nguyên, không hề bài xích bất cứ loại năng lượng nào, ngược lại còn bao dung tất cả để cùng chung sống hòa bình.”

“Bản chất tu luyện là hút lấy linh khí trong thiên địa, chuyển thành nguyên lực cho thân thể. Khác nhau ở chỗ: Ngũ hành nguyên lực là lợi dụng khí hải làm phương tiện kết nối với tu luyện, còn nguyên nguyên lực là lợi dụng thân thể. Vì thế mà không hề xung đột.”

Diệp Phong gật đầu. Dích xác, luyện thể và khí hải tu luyện không hề xung đột, đại lực không hiếm người đồng thời tu luyện cả hai, nhưng tu luyện cần có thời gian và tinh lực, đổ thời gian vào hai phương thức tu luyện khác nhau hiển nhiên không phải hành động sáng suốt. Những người này phần lớn khi khí hải đạt đến ngưỡng liền lợi dụng thân thể khiến thực lực tiến thêm một bước.

“Nguyên lực, suy cho cùng là một loại năng lượng, bất quá tính chất năng lượng khác nhau nên trạng thái biểu hiện ra cũng khác. Ngũ hành nguyên lực có đặc tính riêng, không dung hòa nhau nên đồng thời tu luyện hai khí hải, năng lượng tự nhiên sẽ xung đột...Nhưng nếu lợi dụng đặc tính kiêm dung của nguyên nguyên lực để phân cách các loại năng lượng bất đồng của ngũ hành khí hải thì tất không xảy ra chuyện gì.”

Hóa ra như vậy! Diệp Phong coi như hoàn toàn hiểu rõ vì sao nguyên nguyên lực khả dĩ cho phép gã kiêm tu ngũ hành khí hải.

“Người Võ Nguyên đại lực lúc sinh ra sẽ sinh thành khí hải vì sinh mệnh xuất hiện sẽ chạm đến thiên địa pháp tắc của thế giới này, hình thành một tia ngũ hành nguyên lực mang thuộc tính tiên thiên trong sinh mệnh thể. Tia tiên thiên nguyên lực này là điều kiện quan trọng hình thành nên khí hải.”

“Khí hải do Nguyên Thần quyết tu luyện và khí hải trời sinh có điểm khác biệt nhỏ. Khí hải trời sinh chuyển hóa thiên địa linh khí thành ngũ hành nguyên lực, khí hải nguyên nguyên lực có tác dụng chuyển hóa nguyên nguyên lực thành ngũ hành nguyên lực. Bản chất đều là chuyển hóa năng lượng, chỉ là nguyên liệu khác nhau...”

“Khí hải của con bị hủy nhưng tia tiên thiên thổ nguyên vẫn còn, vì thế Nguyên Thần quyết mới có thể lợi dụng nó để hình thành thổ nguyên khí hải. Nếu con muốn có được bốn khí hải kia thì đầu tiên cần có được bốn loại tiên thiên nguyên lực!”

Nghe sư phụ giải thích, Diệp Phong tỉnh ngộ, chẳng trách khi tấn nhập võ đồ, khí hải vốn đã bị hủy lại hình thành. Hóa ra đó là khí hải do lợi dụng nguyên nguyên lực chuyển hóa thành.

Theo truyền thuyết khi Võ Nguyên đại lực khai thiên tịch địa, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hình thành đầu tiên trong thiên địa được gọi là ngũ hành chi nguyên. Năng lượng sinh ra trong đó được gọi là tiên thiên ngũ hành nguyên lực. Đến giờ đại lực đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm, ngũ hành chi nguyên hình thành lúc thiên địa sơ khai này khó mà tìm kiếm được nữa.

Tiên thiên ngũ hành nguyên lực là năng lượng sơ khai nhất, tính chất mạnh hơn ngũ hành nguyên lực bình thường cả trăm lần. Tu luyện giả bình thường mà hấp nạp được một chút thì lợi ích thu được khó mà ước lượng. Nói đơn giản là nếu có được tiên thiên nguyên lực phù hợp thuộc tính thì thiên phú tu luyện nhất định sẽ tăng thêm mấy tầng.

Với bất kỳ ai, tiên thiên nguyên lực đều là dị bảo hiếm có, Diệp Phong muốn thu gom đủ ngũ hành khí hải không phải là việc dễ.

“Sư phụ đã thu thập đủ ngũ hành khí hải rồi ư?” Gã hiếu kỳ.

“Nếu ta gom đủ ngũ hành khí hải, khi xưa Tổ Thanh đã...” Sư phụ lắc đầu thở dài: “Tiên thiên nguyên lực là dị bảo chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Gom đủ hay không là so duyên của mỗi người, không cưỡng cầu được. Bất quá, khi thực lực của con đạt đến trình độ nhất định, chí ít ta có thể giúp con tìm được hai loại. Cộng thêm con là người Võ Nguyên đại lực, thể nội có sẵn một loại, ít nhất con cũng có được ba loại.”

“Hai loại nào nữa?”

“Thủy, hỏa!”

“Vậy là chỉ còn thiếu tiên thiên nguyên lực thuộc mộc và kim?” Diệp Phong liếm môi lẩm bẩm.

“Tiên thiên nguyên lực, đối với con hiện giờ còn là quá sớm. Thủy hỏa tiên thiên nguyên lực mà ta biết đòi hỏi thực lực không kém hơn võ tôn mới có tư cách đoạt lấy...” Mỉm cười gian trá, sư phụ phát tay áo: “Hiện tại con nên ngoan ngoãn tu luyện.”

“Nói này giờ, sư phụ vẫn chưa cho con biết sau khi trúc cơ thì tu luyện thể nào?” Diệp Phong chợt hỏi.

Ngũ Cầm quyền chỉ là công pháp trúc cơ của Nguyên Thần quyết, thực lực tăng lên thì tốc độ ngày càng chậm. Nguyên Thần quyết là phương pháp tu luyện vượt trội bất kỳ công pháp nào, chắc rằng sư phụ sẽ truyền cho gã phương thức tu luyện nhanh hơn.

“Nguyên Thần quyết phân thành ba cảnh giới: Nghĩ hình, nghĩ thần, nghĩ thể! Ngũ Cầm quyền, chính thị cảnh giới đầu tiên của Nguyên Thần quyết...Nghĩ hình.”

Diệp Phong lại liếm môi, hít sâu một hơi hỏi: “Vậy Nghĩ thần và Nghĩ thể là thể nào?”

“Mô phỏng động tác và tư thế của dã thú chỉ là một thủ đoạn tu luyện. Người tu luyện ngũ hành nguyên lực thì tốc độ tu luyện phụ thuộc vào cường độ của khí hải, khí hải càng mạnh thì dung hòa với thiên địa càng hoàn mỹ. Còn con thì lại phụ thuộc vào việc thân thể dung hòa thể nào với thiên địa tự nhiên.” Bạch bào nhân mỉm cười, lớn tiếng.

“Ba cảnh giới của Nguyên Thần quyết, trừ tầng thứ nhất Nghĩ hình có thể thông qua Ngũ Cầm quyền truyền thụ cho con, hai cảnh giới còn lại phải do con tự lĩnh ngộ. Hiện tại ta truyền cho con khẩu quyết. Cảnh giới tầng thứ nhất: Đạt được hình thì ý sẽ thông; cảnh giới thứ hai: Đạt được thần, thần đạt không phụ thuộc vào hình; cảnh giới tầng thứ ba: Đạt được thể, thể thành thì nhất cử nhất động đều là tự nhiên.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi cũng khiến Diệp Phong như sa vào mây mù. Nguyên Thần quyết chú trọng chữ “ngộ”, muốn nâng cao tốc độ, tất phải tự ngộ ra cảnh giới cao hơn, một khi quán thông thì tốc độ tu luyện sẽ tăng vọt.

Trong ba cảnh giới, trình độ cũng cao thấp khác nhau. Hiện tại Diệp Phong đang ở trung đoạn cảnh giới Nghĩ hình, nhưng tốc độ tu luyện tương đương với thất giai võ sĩ. Người khác mà biết được tất sẽ kinh hãi, một võ đồ mới tấn cấp mà có được tốc độ tu luyện ngang với thất giai võ sĩ, đủ biết tiến độ đến mức nào. Dù gã không lĩnh ngộ gì thì trong vòng bốn tháng tất sẽ tiến nhập cảnh giới võ sĩ.

“Nếu con lĩnh ngộ được cảnh giới Nghĩ thể...”

“Thì tốc độ tu luyện của con không kém gì thất giai võ hoàng!” Sư phụ tùy ý mỉm cười nhưng khiến tâm thần Diệp Phong nở hoa, gần như khẳng định được thực lực của sư phụ ở tầm võ thánh, có được tốc độ tu luyện đó thì trở thành võ thánh chỉ là vấn đề thời gian.

Mơ mộng hồi lâu, diệp Phong lại quay về hiện thực. Tương lai tuy đẹp đẽ nhưng cần phải đi từng bước một.

“Sư phụ bảo khí hải của Nguyên Thần quyết khác với khí hải trước đây, sau này ta tu luyện thể nào?” Khí hải mới hình thành của gã chỉ có thực lực bình dân nhất giai, khi gã còn tu luyện bằng khí hải, từ bình dân nhất giai đến võ đồ nhất giai mất gần tám năm. Nếu không có gì đặc biệt, gã đời nào chịu lãng phí tinh lực tu luyện một khí hải không mạnh hơn nhục thể bao nhiêu.

“Tu luyện khí hải? Con không cần cố ý tu luyện khí hải.” Mắt sư phụ loáng lên thần sắc giáo huấn: “Thể nội của con đầy nguyên nguyên lực, thứ mà khí hải cần để nuôi dưỡng. Con không cần làm gì cả thì khí hải cũng tu luyện liên tục mười hai canh giờ mỗi ngày, hơn nữa tốc độ trưởng thành của khí hải liên quan

đến trình độ của nguyên nguyên lực. Thực lực thân thể của con càng cao, khí hải trưởng thành càng nhanh. Bất quá, khi cường độ của thân thể và khí hải bằng nhau thì sẽ ngừng tăng trưởng.”

Diệp Phong hiểu ngay, tu luyện Nguyên Thần quyết thì nguyên nguyên lực là chủ đạo, chỉ cần gã tận lực tu luyện nguyên nguyên lực, khí hải sẽ tăng theo. Tuy cần một quá trình nhưng nhanh hơn khí hải tu luyện giả khí hải bình thường trăm ngàn lần.

“Được rồi, những gì nên nói đã nói hết, còn lại phải dựa vào con tự hiểu.” Sư phụ mỉm cười cảm khái, phất mạnh tay áo.

Diệp Phong chợt thấy trước mắt tối sầm, lúc mở mắt ra thì đã quay về trong rừng.

“Có thêm một khí hải...Thật ra có lợi gì?” Cảm nhận sức mạnh chưa từng có chảy trong thể nội, mắt gã nheo lại, khóe môi hơi mỉm cười.

16. Chương 16 : Tiểu Nha Đầu Điêu Ngọa

Lại có thổ nguyên khí hải, đồng thời học được phương pháp tu luyện Nguyên Thần quyết, tâm tình Diệp Phong hân hoan, hớn hớn về nhà.

Vào nhà, phát hiện Thẩm Lan không ở đó, còn tiểu nha đầu ở cùng đang nhắm mắt xếp bằng tu luyện trên giường.

Thu Tổ Nhã còn một chút việc, nên dẫn chúng đệ tử đi trước, chừng một tháng sau sẽ về Ngọa Lăng thành đón Thẩm Lan, coi như dành cho cô và gã chút thời gian bên nhau sau cùng.

Trước khi đi, bà ta để tiểu nha đầu lưu lại Ngọa Lăng thành bầu bạn với Thẩm Lan, một là truyền thụ cho cô bí pháp tu luyện của Bích Thủy cung, thứ hai để cô hiểu sơ qua một chút tình huống trong cung. Tiểu nha đầu rất thích Thẩm Lan, nên ở luôn lại nhà, cùng phòng với cô.

Phát giác có người vào, tiểu nha đầu mở mắt, nhận ra Diệp Phong liền tỏ vẻ không vui.

“Tiểu nha đầu, thẩm Lan thư thư đi đâu rồi?” Diệp Phong tùy tiện hỏi, tuy tiểu nha đầu ở đây mấy ngày chưa từng nói câu nào với gã, nhưng gã không chấp nhặt, coi là vì chưa quen nhau, hơn nữa tiểu nha đầu thường tu luyện một mình trong sân, gã không muốn quấy nhiễu.

Thẩm Lan không có nhà, lại thấy tiểu nha đầu không chú ý nên mới hỏi.

Tiểu nha đầu nhắm mắt lại, không thèm để ý.

“Này...Tiểu nha đầu!” Diệp Phong cho rằng tiểu nha đầu không nghe thấy nên cao giọng: “Thẩm Lan đâu rồi?”

Cái mũi hơi nhăn nhăn, tiểu nha đầu vẫn ngó lơ, hếch cằm lên như con thiên nga trắng cao ngạo đang đứng đó.

“Đệ tử Bích Thủy cung đúng là vô lễ...” Diệp Phong lầm bầm, tựa hồ gã không đắc tội tiểu nha đầu, song không hiểu sao đối phương luôn ngó lơ.

“Người nói cái gì?” Tiểu nha đầu trừng mắt, giận dữ nhìn gã.

“Hóa ra không bị câm.” Diệp Phong cười hăng hắc, chịu nói là được rồi.

“Người mới câm.” Giọng tiểu nha đầu lãnh lớt lớt tai cát lên.

“Vay ban nãy ta hỏi, sao người không đáp?” Diệp Phong hếch cằm lên hỏi.

“Người là tên lừa đảo, vì sao ta phải để ý.” Tiểu nha đầu hàm hừ, ánh mắt tỏ vẻ khinh miệt.

“Lừa đảo? Ta lừa ai?” Diệp Phong ngạc nhiên.

“Người lừa Thẩm Lan thư thư.”

“Phụt,” Diệp Phong chút nữa sặc, gã lừa Thẩm Lan? “Ai bảo người như thế?”

“Các sư thư bảo người là một tên lừa gạt trái tim, bằng không vì sao một phế nhân không có khí hải lại lừa được Thẩm Lan thư thư hết lòng vì người.” Tiểu nha đầu thật thà đáp, ngôn ngữ đầy khinh thị.

“Một toán nữ nhân điên khùng.” Diệp Phong nghiêm rằng, thăm phần hận. Tình cảm của gã và Thẩm Lan, họ hiểu được sao!

“Sư phụ thường nói, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng nên ta phải cách xa người, không dễ lừa như Thẩm Lan thư thư đâu.” Tiểu nha đầu nói đầy nghiêm túc.

Trời ạ, tiểu nha đầu này không hiểu trừ tu luyện ra, đầu óc toàn bùn hả? Diệp Phong bắt lực vỗ vỗ trán.

“Còn nữa, sau này không được nói xấu Bích Thủy cung. Bằng không ta sẽ giáo huấn người.” Tiểu nha đầu nhú mày, thần thái dễ thương nhưng ngữ khí mười phần khẳng định.

“Bằng vào người?” Diệp Phong cười thầm, một tiểu nha đầu mười hai tuổi lại nói muốn giáo huấn gã.

“Hừ, hiện tại ta là nhị giai vô đồ, giáo huấn một phế nhân không có khí hải có thừa đi chứ.” Tiểu nha đầu khinh miệt.

Nhị giai vô đồ? Diệp Phong chấn động, gã vất vả lắm khi mười bốn tuổi mới đột phá đến vô đồ, mà tiểu nha đầu còn trẻ con hơn này lại đạt đến nhị giai vô đồ! Xem ra Bích Thủy cung quả nhiên không phải hư danh. Đồng thời gã cũng yên tâm hẳn về Thẩm Lan, luyện tại Bích Thủy cung tất sẽ đạt được thực lực bất phàm.

“Tiểu nha đầu, ta cảnh cáo người, đừng có gọi ta là phế nhân, bằng không ta không vui sẽ đánh đít người.” Diệp Phong mỉm cười trêu. Bích Thủy cung lẽ nào đều mực trung vô nhân như thế? Hi vọng Thẩm Lan đừng học được bản lĩnh này.

Tiểu nha đầu hơi đỏ mặt, hàm răng trắng bóng cắn chặt môi, giận dữ nhìn gã.

“Xú lưu manh! Ta phải giết người.”

Tay phải giơ lên, tư thế của tiểu nha đầu đẹp đẽ vô ngần, diệp Phong thấy trước mắt trắng xóa, không kịp đề phòng thì thân thể đã bị lực đẩy nhu hòa hất đi, lưng đập vào tường khiến bức tường rung rinh. Kinh ngạc có thừa, gã liếc thấy một dải lụa trắng đẹp đẽ nhanh chóng thu vào ống tay áo tiểu nha đầu.

Cũng may hiện tại gã đã đạt tới vô đồ, một đòn vừa rồi tuy khiến gã hơi thiệt thòi nhưng chưa bị thương.

Thấy gã lắc lắc đầu bình an vô sự đi tới, đồng tử mỹ lệ của tiểu nha đầu thoáng qua nét kinh ngạc. Một đòn ban nãy, dù nhất giai vô đồ, ít nhất cũng ném khổ đầu, không thể nhẹ tênh như gã.

Khí hải tu luyện giả nếu không vận nguyên lực phòng ngự, cường độ thân thể cũng không lấy gì làm cao, tuy được nguyên lực tự phát ra bảo vệ nhưng quyết không thể bằng người luyện thể như Diệp Phong, thân thể lúc nào cũng đạt đến trình độ phòng ngự của nhất giai vô đồ.

“Tiểu nha đầu! Có dám đánh cược với ta không?” Mắt gã ánh lên giảo trá, cổ ra vẻ khinh miệt.

“Đánh cá gì?” Tiểu nha đầu hỏi.

“Chúng ta so tài một phen, nếu người thua, sau này không được gọi ta là phế nhân, mà phải là ca ca. Hơn nữa trong thời gian ở đây, người phải làm một nha đầu ngoan, không được trả treo với ta, không được cãi lời.”

“Còn nếu người thua?” Giọng tiểu nha đầu hơi chói vì tức giận.

“Người tu luyện ở Bích Thủy cung bao năm rồi?” Diệp Phong hỏi một câu vu vơ, tiểu nha đầu ngẩn người đáp theo ý thức: “Sáu năm.”

“Người cũng biết khí hải của ta bị hủy hai năm trước, tức là ta luyện thể mới được hai năm, nếu người thắng ta cũng không có gì tự hào đúng không?”

Tiểu nha đầu lại gật theo ý thức.

“Nên người thắng ta là đương nhiên, bằng không danh dự Bích Thủy cung bị người làm mất sạch.” Diệp Phong mừng thầm, ngoài miệng lại ra vẻ rộng rãi: “Bất quá nếu người thắng, sau này muốn gọi ta thế nào cũng được, hơn nữa chỉ cần người không thích, ta sẽ không xuất hiện trước mặt người. Thế nào?”

Cách đánh cước của gã khác nào không vốn. Tiểu nha đầu vốn không nể mặt gã, luôn gọi gã là lừa đảo, phé nhân, nếu gã thua cũng chỉ là duy trì hiện trạng, thua một tiểu nha đầu quả thật không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt đối phương nữa.

“Được, ta sẽ cho người thấy đệ tử Bích Thủy cung lợi hại thế nào!” Tiểu nha đầu đơn thuần, rơi vào kế khích tướng của Diệp Phong.

Nghĩ đến cảnh còn phải ở cùng nha đầu điêu ngoa này một thời gian nữa, gã lại nhức óc, thừa cơ hội đánh cước này khiến cô bé ngoan ngoãn một chút. Gã vừa đột phá, lấy luôn đối thủ khó chơi này kiểm nghiệm thực lực, để xem Bích Thủy cung có gì lợi hại.

Phen đánh cá này với gã nhất cử lưỡng đắc.

17. Chương 17 : Thể Kỳ Cùng Nguyên Lực

Hai người từ từ ra sân, tiểu nha đầu vận thủy nguyên lực lên, tà áo trắng như bị gió thổi tung, dải lụa trắng trong tay áo bật ra cuốn quanh mình, hình thành một lớp phòng ngự màu trắng quỷ dị.

Ban này tiểu nha đầu công kích gã, tựa hồ sử dụng dải lụa trong tay áo, xem ra đó là vũ khí của cô bé. Diệp Phong khoanh tay trước ngực, thản nhiên nhìn đối phương, trước khi nắm rõ hư thực, gã quyết định giữ thế thủ.

Thấy gã bất động, tiểu nha đầu hiển nhiên không nhịn được, quát lên vang vang, dải lụa trắng như được thổi vào sức sống, nhanh chóng vút tới. Tuy cách gã đến bốn, năm thước nhưng lợi dụng nhu kinh của thủy nguyên lực dồn lên dây lụa công kích tầm xa thì uy lực không kém gì cận chiến.

Trước khi đạt đến cảnh giới võ sư có thể ngưng hình ngoại phóng nguyên lực, công kích tầm xa với võ đồ và võ sĩ không phải là việc dễ thực hiện. Ở phương diện này, Bích Thủy cung rõ ràng có điểm độc đáo, một nhị giai võ đồ vẫn có thể tấn công chính xác mục tiêu trong vòng mười thước.

Đã lĩnh giáo sự lợi hại của sợi dây lụa trắng, diệp Phong không dám ơ hờ, chân phải búng xuống, thân hình hình thành Hồ thế, đá ra mãnh liệt.

Mũi chân tiếp xúc với dây lụa, gã như đá vào một cái túi da đàn hồi lại mềm oặt, lực đạo cương mãnh bạo phát tan biến trong khoảnh khắc. Đang lúc gã chấn kinh, từ dải lụa truyền lại lực đạo hồn hậu không thể kháng cự được, dồn mạnh lên chân gã, hất gã tung lên cao.

Xoạt! Diệp Phong nhanh chóng điều chỉnh thân thể ở trên không, vững vàng đáp xuống.

Thủy nguyên lực lợi hại thật, gã thầm khen. Truyền qua sợi dây lụa mấy thước mà luồng thủy nguyên lực không giảm tí nào, chiêu này tất được tiểu nha đầu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, e rằng tam giai võ đồ tu luyện khí hải cũng dám nói sẽ thắng được cô bé.

“Chút xíu bản lĩnh này mà dám đấu với ta. Lần này, người thua chắc.” Giọng nói trẻ con mang theo đối chút khinh miệt, tiểu nha đầu đắc ý hếch cằm lên, bĩu môi như tiểu công chúa kiêu ngạo.

“Tiểu nha đầu đừng đắc ý sớm quá.” Diệp Phong vừa động thân hình, thân thể chuyển thành Hạc thế, nhanh chóng lao vào mé tả tiểu nha đầu, tốc độ cực nhanh.

Cách nghĩ của gã rất đơn giản, lợi dụng tốc độ thoát khỏi sợi dây lụa công kích, rồi nhân cơ hội tấn công địch thủ. Đối phương thiện nghệ công kích tầm xa, nếu cứ dây dưa sẽ phi thường bị động.

Khóe môi đỏ hơi nhếch lên, tiểu nha đầu uốn cổ tay, sợi dây lụa vẽ một vòng cung như ngọn roi quét vào bên trái, đập mạnh xuống tay Diệp Phong.

Bịch bịch! Diệp Phong bị nhu kinh từ tay dồn về đẩy lùi liên tục, trượt đi mấy thước mới hóa giải được lực đẩy kinh hồn.

Chà, tiểu nha đầu này có thực lực biến thái quá. Còn cả sợi dây lụa nữa, cách mấy thước mà vẫn đánh trúng gã, chẳng phải rồi sẽ chỉ biết giờ lưng chịu đòn.

Không thể áp sát tiểu nha đầu, đối phó với sợi dây lụa thì gã không có khả năng chiến thắng bởi không có thủ đoạn tấn công tầm xa.

“Mau ngoan ngoãn nhận thua đi, đừng để Thẩm Lan thư thư quay về thấy đáng về người.” Tiểu nha đầu cười vang, đạt thành ước nguyện giáo huấn tên lừa đảo đáng ghét này, tuổi còn nhỏ nên cô bé tất nhiên hơi đắc ý.

“Đánh rắm cái gì!” Diệp Phong buột ra một câu thô thiển, sắc mặt tiểu nha đầu ửng đỏ.

“Đồ phé nhân thô lỗ.” Tiểu nha đầu trả đòn, đã bao giờ cô bé phải nghe hững hờ lời thô bỉ như thế, giận đến độ cắn môi in hằn dấu răng.

Diệp Phong đứng im, neho mắt nghĩ thầm: Tiểu nha đầu sử dụng thủy nguyên lực, gã sử dụng Hổ thể, thể kỹ hàm chứa hỏa nguyên đặc tính, tất nhiên bị đòn công kích của cô bé khắc chế, chẳng trách ngọn cước ban nãy của gã không thu được hiệu quả như mong muốn. Không phải thực lực của gã và cô bé cách nhau xa thế.

Thực lực tiểu nha đầu chắc cao hơn gã một chút, gã còn dùng thể kỹ đã bị khắc chế ra ứng phó, chẳng phải tự lao đầu vào khó khăn ư? Nghĩ thông suốt rồi, thân hình gã hơi lắc, cơ nhục từ từ căng lên - Phẳng hùng thức!

Có câu rằng nước lên thì đất ngăn, thổ có thể khắc chế thủy, trong ngũ cầm thổ nguyên lực tương ứng với gấu.

Chìm vào khí thể mô phỏng gấu, toàn thân Diệp Phong thể hiện khí thể trầm ổn, bức sát đối phương.

Hừ. Tiểu nha đầu lại vận thủy nguyên lực thuận theo dây lụa phát ra, tay phải cô bé linh hoạt như bạch xà, mang theo lực đạo khinh nhu, mãnh liệt lao vào Diệp Phong đang áp sát.

Hùng vũ. Diệp Phong đẩy hai tay ra, khí lưu quanh mình cũng tụ thành một dải, động tác trông có vẻ chậm rãi nhưng chính xác nghênh đón dải lụa trắng.

Như gió phát qua tảng đá, dải lụa phẳng phát gấp phải trở ngại phi thường, vẽ một vòng cung đẹp đẽ xạ vào cạnh sườn Diệp Phong. Thân thể gã hơi lắc lư chứ không lùi, lần này gã thành công hóa giải thể công.

Mắt tiểu nha đầu ánh lên lạ lùng, khả năng quan sát của cô bé không kém, nhận ra đặc tính chiêu thức của gã khác hẳn. Rõ ràng là người luyện thể, vì sao khi công kích lại hàm ẩn đặc tính của thổ nguyên trong ngũ hành? Nếu không có đặc tính hồn hậu của thổ nguyên, với thực lực luyện thể nhất giai võ đồ của gã quyết không tiếp được sợi dây lụa.

Ngẩn ra chốc lát, tiểu nha đầu mím môi nhú mào, tay phải xoay liên tục, thân thể theo đó uốn éo đẹp đẽ, dải lụa được thủy nguyên lực truyền lên, phát ra tầng tầng sóng, liên tục xạ vào Diệp Phong.

Gã đứng vững vàng, song chưởng liên tục bổ ra, lực đạo hồn hậu chặn từng lớp, từng lớp thủy nguyên lực lại. Dải lụa tuy linh hoạt vô tỷ, góc độ công kích cũng cực kỳ tinh xảo nhưng gã lấy tĩnh chế động, phòng thủ chặt chẽ, không mấy may sơ hở.

Nhân lúc nguyên lực của tiểu nha đầu gián đoạn, gã liên tục bước tới, hòng áp sát đối thủ. Tuy hiện tại gã không sợ tiểu nha đầu công kích, nhưng chiến đấu ở cự ly xa luôn là bất lợi.

Gần thêm được mấy bước, gã khẽ thổ ra một ngụm trọc khí, chân phải duỗi ra dùng lực nhảy lên lưng chừng không, lao vào tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu phát tay, sợi dây lụa đột nhiên quay đầu lao lên trời đuổi sát Diệp Phong. Đuôi sợi dây chỉ thẳng vào lưng gã, tốc độ nhanh hơn thân thể gã nhiều, trước khi gã lao đến chỗ tiểu nha đầu tất đã bị sợi dây lụa đánh trúng.

Hổ thể sủi vùi! Diệp Phong xoay người, chân phải đập mạnh giẫm lên dải lụa, mượn luồng thủy nguyên lực cương nhu xung kích, thân thể một lần nữa gia tốc, lao vút xuống.

Chiến đấu cận thân, chắc rằng sợi dây lụa không phát huy được tác dụng chăng? Hình ảnh tiểu nha đầu trong mắt gã ngày càng lớn, khóe môi gã khẽ nhếch lên, tay giơ ngang, chuẩn bị bổ xuống.

Tiếc là gã đã đánh giá thấp thực lực của tiểu nha đầu, đối phương thi triển bộ pháp ưu mỹ, thân hình chuyển động thật nhanh, sợi dây lụa được thu về quần quanh mình cố bé, chỉ cách chừng một gang tay, bảo vệ chặt chẽ chủ nhân. Diệp Phong lao tới, nhát chưởng bổ ra đánh trúng sợi dây lụa, vang lên một tiếng nổ ùng ùng.

Lục phẩm võ kỹ: Nhu thủy phục!

Bị gã áp sát nhưng tiểu nha đầu vẫn bình tĩnh sử dụng con bài tẩy. Tuy chưa luyện tập thuần thực võ kỹ này nhưng uy lực quả thật không thể coi thường.

Sợi dây lụa quay tít, lần này đối tượng bị bao vây không phải bản thân tiểu nha đầu mà là Diệp Phong.

Đó là chiêu thức gì? Gã nhứ chặt mảy, chân hơi ngừng lại, hai tay từ từ dồn lực, lại xuất ra hùng hậu, hùng phách chi chưởng ào ạt đánh vào thủy nguyên lực liên miên bất tuyệt, như đá chìm đáy bể. Gã cảm giác rõ ràng lực đạo của mình chưa chạm đến dây lụa đã bị thủy nguyên lực hỗn hậu chặn lùi, uy lực của sợi dây lụa đã tăng lên mấy lần.

Dải lụa như con rắn cơ hồ có sống, nhanh chóng quấn từng vòng từng vòng phía ngoài Diệp Phong, thoáng sau đã vây khốn gã vào giữa.

Nhu thủy phục, thể hiện đặc tính của thủy nguyên lực, như mãng xà giết chết con mồi, đầu tiên là quấn lấy thân thể con mồi rồi xiết lại cho đến khi con mồi chết vì nghẹt thở.

Sợi dây lụa Nhu thủy phục là con rắn trắng được dồn thủy nguyên lực, chỉ cần bị trói vào là sợi dây sẽ từ từ co lại, thủy nguyên lực phát huy áp lực kinh hồn cho đến khi địch nhân mất mạng mới thôi. Đặc tính lớn nhất của thủy nguyên lực chính là nhu áp.

Ngưng trọng quan sát sợi dây lụa lướt qua lướt lại bên mình, diệp Phong liên tục thể dùng chưởng và cước của Hùng thể mở lối thoát, tiếc là càng công kích đến gần sợi dây lụa thì trở lực của thủy nguyên lực càng lớn, lực đạo đến sát không đầy một ngón tay là tiêu tan triệt để. Nhà tù bằng lụa trắng đang dần siết lại, gã cảm nhận được thủy nguyên lực ngày một áp bức cũng đang áp sát thân thể.

“Người còn không mau nhận thua!” Tiểu nha đầu phẫn hận hếch mũi lên, tuy lục phẩm võ kỹ uy lực kinh nhân nhưng công lực cô bé còn nông, không thể hoàn toàn phát huy uy lực, nên Diệp Phong chưa đến nỗi bị ép đến chết, nhưng sau rốt khó lòng thoát khỏi cảnh bị trói.

Đùa gì vậy? Diệp Phong hiển nhiên ý thức được điểm này, nếu không nhanh chóng thoát khốn, chân tay gã sẽ hoàn toàn bị không gian co lại trói chặt, lúc đó ngay cả muốn giãy giụa cũng không thể.

Chênh lệch quá xa? Gã mới chỉ là nhất giai võ đồ, thể kỹ luyện tập được chỉ ngang với võ kỹ cấp thấp. Đối phương là nhị giai võ đồ, lại thi triển lục phẩm võ kỹ, xem ra không có hi vọng thắng.

Nguyên Thần quyết! Đúng rồi, ta còn có khí hải.

Lòng gã sáng bừng, thổ nguyên khí hải lập tức vận chuyển, tuy chỉ là khí hải bình dân nhất giai nhưng ít nhiều cũng có thổ nguyên lực. Vốn định giãy giụa lần cuối, mắt gã chợt lóe lên tinh quang khác lạ.

Một tia năng lượng trần ỏn chảy vào thân thể vốn thi triển Hùng thể, gã đột nhiên cảm giác được sức mạnh dâng lên đến độ muốn phá tan cơ nhục, áp lực liên miên của thủy nguyên lực lập tức trở thành nhẹ tênh.

Thổ nguyên lực phối hợp Hùng thể không đơn giản là kết hợp một cộng một, hai luồng sức mạnh đầu chứa đặc tính “dày nặng” hỗn hợp lại, hình thành nên biến hóa về chất, thực lực Diệp Phong đột ngột cao lên hai bậc.

“Còn định giãy giụa?” Cảm thụ được lực đạo phản kháng trong Nhu thủy phục, tiểu nha đầu hơi ngưng trọng, thủy nguyên lực dồn ra thêm mấy thành, tay phải nắm chắc một đầu sợi dây lụa, thi triển lục phẩm võ kỹ nên cô bé đã đạt tới cực hạn khổng chế.

Diệp Phong ở trong Nhu thủy phục hơi khom hai chân, như thiếp tháp đóng đỉnh xuống đất, tay bung mạnh ra thành song chưởng, toàn thân đứng tấn theo chữ Đại ( ). Lực đạo trầm trọng từ dưới chân dồn lên, thân thể gã lắc mạnh, lực đạo theo đó dồn lên hai tay, phun ra ào ạt...

Bùng, tiếng nổ như núi lở, như tiếng sấm vang lên trong sân.

Sợi dây lụa bao quanh gã bị chân đứt tung, theo dòng khí tung lên lưng chừng không, như hoa liễu phơ phất trong gió, rải xuống sân...Diệp Phong vẫn giữ tư thế chữ Đại, y phục nát bươm, mái tóc tung bay, tuy hơi nhếch nhác nhưng tạo cho người khác cảm giác uy phong lẫm lẫm.

Mái tóc tiểu nha đầu bị kinh khí thổi rối tung, hứng chịu lực phản chấn từ sợi dây lụa, nên vốn đã miễn cưỡng không chế lực đạo liền đứng không vững, ngã phệt xuống, gương mặt búp bê đầy kinh ngạc, mắt đờ đẫn, nhất thời quên cả đứng dậy.

“Ta thắng rồi.” Khóe môi nhếch lên mê người, diệp Phong vui vẻ thốt.

Chẳng trách sư phụ bảo Nguyên Thần quyết là nghịch thiên công pháp. Hóa ra...Có thể phát huy uy lực như thế, chỉ một tia thổ nguyên lực đã khiến Hùng thế tăng nhiều lần, hiệu quả quả thật khủng khiếp.

18. Chương 18 : Nguyên Đơn Quyết

Trong nhà, diệp Phong cúi đầu, dáng vẻ ảo não, gương mặt ngượng ngùng vương nụ cười trừ.

Lúc này tiểu nha đầu đang nằm trong lòng Thẩm Lan sụt sịt khóc. Không ai ngờ tiểu nha đầu ban nãy còn hung hăng mà nói khóc là khóc, không có chút nào giống với cao thủ nhị giai võ đồ.

“Sợi dây lụa đó do sư phụ tặng cho Linh nhi khi thu đồ đệ, tuy không phải linh khí quý giá gì nhưng vẫn là kỷ niệm, sao huynh lại chấn rách?” Thẩm Lan dịu dàng vuốt tóc tiểu nha đầu, mắt tỏ vẻ trách móc, ánh nhìn dành cho gã cũng tỏ ra hơi giận.

“Sao huynh biết được...Nếu lúc đó nếu huynh không may mắn chấn tan sợi dây lụa, e rằng đã bêu xấu rồi.” Gã lầm bầm, không tiện biện bác. Dù thế nào, đối phương còn nhỏ tuổi, lại là con gái, gã chịu thiệt cũng chỉ biết thở dài.

“Huynh còn oán gì nữa, mau xin lỗi Linh nhi.” Thẩm Lan hơi trừng mắt nhìn gã.

“Tiểu linh nhi, xin lỗi nhé, ngày mai ca ca sẽ mua kẹo cho muội ăn, hiện tại không được khóc.” Diệp Phong ghé đầu sát vào tay phải véo gò máu phúng phính của tiểu nha đầu, nháy nháy mắt ra hiệu.

Gã cúi đầu nên Thẩm Lan không nhìn thấy vẻ mặt đó. Nhưng tiểu nha đầu đối diện nên thấy rõ ràng nét cười cợt này.

Hàm răng tựa bạch ngọc cắn chặt môi, tiểu nha đầu cơ hồ phát cuồng. Tên xấu xa siêu cấp vô địch, dám ngang nhiên véo ta. Mặt cô bé lập tức đỏ lựng, cơ hồ nhỏ máu.

Nhưng phần nộ đến đâu cũng đành giữ trong lòng, cô bé và Diệp Phong đã đánh cược rồi, nếu cô bé thua thì trong khoảng thời gian này, gã nói gì cô bé cũng phải nghe, không được cãi lại. Tuy chỉ là tiểu nha đầu mười hai tuổi nhưng cô bé dù sao cũng là ái đồ của phong chủ Bích Thủy cung, hiểu được phải giữ lời, việc này có liên quan đến hình tượng bản cung nên cô bé đành nhẫn nhịn.

Diệp Phong bảo là không được khóc, rõ ràng muốn nhắc nhở, ra lệnh. Thẩm Lan không nghe ra nhưng tiểu nha đầu hiểu rõ. Tuy giận đến run người nhưng cô bé cố nhẫn nhịn, nuốt hết uất ức và nước mắt xuống bụng.

“Tiểu nha đầu ngoan lắm.” Diệp Phong lại nghịch ngợm véo mũi cô bé, toét miệng cười, lòng thầm thở phào. Nếu tiểu nha đầu cứ không nhẽo thì trước mặt Thẩm Lan, quả thật gã không chống nổi.

Tiểu nha đầu quả nhiên không khóc nữa, thẩm Lan kinh ngạc nhìn Diệp Phong, tuy lấy làm lạ những có thể dễ được tiểu nha đầu thì cô mười phần vừa ý, mỉm cười với gã tựa hồ khen ngợi.

“Được rồi, mấy hôm nữa thú liệp đội nghỉ hai ngày, huynh sẽ đưa muội và tiểu nha đầu lên phố mua áo đẹp, coi như đền bù.” Diệp Phong không định bắt nạt tiểu cô nương này, chỉ cần đối phương không gây phiền là già vui vẻ chung sống hòa bình.

Tiểu nha đầu giằng khỏi lòng Thẩm Lan, lạnh lùng mím môi, đi về phòng Thẩm Lan. Đóng cửa lại, nước mắt tuôn rơi như trân châu đứt chỉ, thân thể run lên vì giận dữ.

Tên khốn thói tha, tên xấu xa siêu cấp. Người nhớ đây, sẽ có ngày Sở Tử Linh ta tìm người báo thù. Giật mạnh chân xuống, tiểu nha đầu nghiêng rầm thềm.

Tên lừa đảo này cũng có đôi phần thực lực, hiện tại ta không phải đối thủ. Quãng thời gian này còn phải nghe lời hán, không báo thù được rồi. Nhưng chẳng phải hán nói ba năm nữa sẽ đến Ngọc Nữ phong đón Thẩm Lan thư thư ư, hừ, ta đời nào để người thỏa nguyện.

Người không có khí hải, dù lợi hại đến đâu thì thực lực tăng trưởng cũng hữu hạn. Ba năm sau, nhất định ta sẽ khiến người hối hận vì chuyện hôm nay.

Tất cả...Diệp Phong và Thẩm Lan đang ở bên ngoài trò chuyện, đều không chú ý thấy.

OOo

Tối đến, diệp Phong tu luyện một mình bên ngoài. Trận chiến hôm nay với tiểu nha đầu khiến già phát hiện ra thể kỹ và nguyên lực cùng tính chất có thể hoàn mỹ dung hợp, khi gặp đối thủ cùng đẳng cấp, già có ưu thế trời sinh.

Đang vui vẻ, già định tìm sư phụ để hỏi han. Tâm niệm vừa động, thần thức liền chìm vào Nguyên Thần quyết.

Sư phụ vẫn đứng đó, tựa hồ đợi sẵn già.

“Xem ra thổ nguyên khí hải và thân thể con đã dung hợp quán thông.” Không để già nói, sư phụ đã mỉm cười vừa ý, gật đầu bảo.

“Xem ra không giấu gì được sư phụ!” Già chấn kinh nhưng cũng hiểu được, thần niệm sư phụ để lại trong Nguyên Thần quyết này cứ như người sống, lại ở trong thức hải của già, hiểu được già cũng không có gì lạ.

“Ở trong Nguyên Thần quyết cũng không khác gì sư phụ tự thân truyền thụ cho con.” Sư phụ uốn ngực mỉm cười, đột nhiên nhớ ra liền bảo già: “Đúng rồi, còn một thiên Nguyên Đơn quyết. Đúng, cũng có ích cho việc tu luyện Nguyên Thần quyết, đó là pháp quyết luyện đơn độc môn, đại lục không ai biết nữa.”

Luyện đơn là một môn học vẫn khác, cần hao phí không ít tinh lực và thời gian mới có được thành tựu, lẽ nào sư phụ không ngại Nguyên Đơn quyết làm lỡ việc tu luyện? Vô số tiền lệ đã chứng minh, chuyên chú vào những việc khác sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của võ giả.

Gã nêu lên nghi vấn, sư phụ chỉ mỉm cười.

“Nguyên Đơn quyết chỉ là phương pháp và kỹ xảo khống chế các loại nguyên lực diễn sinh từ Nguyên Thần quyết chứ không phải luyện đơn chi thuật đơn thuần. Nguyên đơn chỉ là thành quả kèm theo. Nguyên Đơn quyết có tác dụng rất lớn với việc cường hóa thần thức, tăng cường khống chế nguyên lực.” Sư phụ ung dung giải thích: “Đương nhiên con có thể không học. Bất quá nếu có ngày con gom đủ ngũ hành khí hải nhưng không thể khống chế hoàn mỹ ngũ hành nguyên lực...Thì đừng hối hận.”

“Thế nào? Nghĩ cho kỹ đi, có học hay không?” Bạch bào nhân mắt ánh lên tia gian trá, tựa hồ bắt được thóp Diệp Phong.

“Học, vì sao lại không học?” Diệp Phong lý nào còn do dự, tại Võ Nguyên đại lục, nguyên đơn cực kỳ quý báu, có thể mang lại cho già tài phú không nhỏ...Tài phú này, tất nhiên không phải kim tệ, mà là tinh tệ.

Tiền tệ ở đại lục chia làm hai loại: Kim tệ chủ yếu lưu thông trong tầng lớp bình dân, mọi vật phẩm thường nhật và để tu luyện thường thấy có thể giao dịch bằng loại tiền tệ này. Loại thứ hai là tinh tệ, chủ yếu lưu thông giữa các võ nhân, nhưng vật tu luyện quý trọng tỷ như: Đơn dược, linh khí, dị bảo, linh dược chỉ giao dịch được bằng tinh tệ.

Tinh tề do một loại tinh khoáng chứa năng lượng ở Vô Nguyên đại lục đúc lên, quy cách thống nhất toàn đại lục. Tinh khoáng này chứa nhiều năng lượng, có thể nâng cao tốc độ tu luyện của võ giả, không chỉ là loại tiền thông dụng, mà cũng là vật để tu luyện rất hữu dụng.

Luyện đơn sư đều khó đạt thành. Tuy gã không biết luyện đơn sư cần điều kiện hà khắc gì nhưng sớm đã nghe rằng nghề nghiệp này rất quý, rất hiếm. Trong hàng ngũ luyện đơn sư tuy không xuất hiện tuyệt đỉnh cao thủ nhưng rất dễ đạt đến yêu cầu cường giả bình thường. Có nhiều đơn được và tinh thạch bồi bổ, thực lực sao mà thấp được?

Dù là bình dân hay võ giả, tiền tài đều thập phần trọng yếu. Nguyên Đơn quyết có thể giúp gã tăng cường thực lực, lại mang về tài phú, trừ phi đầu óc gã có vấn đề, bằng không sao lại cự tuyệt?

“Ha ha!” Sư phụ phát tay cuốn lên một đạo kim quang hóa thành một con rồng nhỏ xạ vào gã. Theo ý thức gã đưa tỳ gia ra định che chắn, kim long quần quanh cổ tay gã rồi tan biến.

Cúi đầu kiểm tra cổ tay, gã phát hiện được điều khác biệt. Kim long quần một vòng cổ tay gã, đầu rồng hơi nhô lên ở mu bàn tay, thoát ẩn thoát hiện. Đưa tay sờ thì da vẫn trơn láng, không hề gồ lên.

Nếu không nhìn kỹ kim long, cơ hồ không nhận ra. Lúc gã ngẩng đầu lên mới kinh ngạc phát hiện rằng mình đã ở trong nhà, hóa ra ngay giây phút sư phụ phát ra kim quang thì đã cuốn gã ra khỏi thức hải.

Có kinh nghiệm từ lần có Nguyên Thần quyết, gã không kinh nghi mà vội điều động thần niệm hướng tới dấu ấn bàn long ở cổ tay, cơ hồ không phí chút sức nào cũng nắm được mọi tin tức.

Gã nhận được hai nội dung, một là phương pháp tu luyện Nguyên Đơn quyết, hai là tin tức liên quan đến dấu ấn bàn long.

Tên của dấu ấn bàn long là nguyên lực thủ trạch, do sư phụ lấy năng lượng đặc thù của yêu thú chế thành, bản chất là một nguyên lực không gian, đồng thời cũng là đơn lô cho Nguyên Đơn quyết. Kết hợp cả không gian chứa vật phẩm và lò luyện đơn...Sáng ý này quả thật khó tin.

Trong nguyên trạch có hai không gian, một chứa nguyên lực, một chứa vật chất.

Mức độ của không gian sẽ do Diệp Phong dùng nguyên nguyên lực khai mở, hiện tại gã chỉ mở được không gian chừng mười thước vuông, thực lực càng tăng thì không gian gã mở ra càng lớn. Bất quá với diện tích hiện tại đủ khiến gã vừa ý. Không gian chứa vật phẩm cực kỳ trân quý, cả Ngọa Lãng thành chỉ Diệp gia và Bạch Thủy gia mỗi nhà có một cái.

Không gian bảo tồn nguyên lực là đơn lô để luyện chế nguyên đơn, nói rõ ra là một cách khổng chế nguyên lực, chuyển hóa thành đơn được.

Nguyên Đơn quyết tổng cương: Thiên địa linh khí, ngũ hành nguyên lực, nguyên nguyên lực cùng linh lực đặc thù của nhiều yêu thú đều có bản chất là năng lượng. Ở Vô Nguyên đại lục, tổng thể năng lượng bất biến, sư phụ gọi đó là định luật năng lượng vĩnh hằng.

Định luật này có thể giải thích được nhiều điều, bất quá với Nguyên Đơn quyết thì chỉ nhấn mạnh một điểm: Năng lượng là quá trình tuần hoàn của sinh mệnh.

Theo cách nói của Nguyên Đơn quyết, bất kỳ sinh mệnh nào, dù là nhân loại, động vật, yêu thú hoặc các chủng tộc khác đều có một tia nguyên nguyên lực. Nguyên nguyên lực từng được sư phụ gọi là sinh mệnh nguyên lực, nguồn gốc của sinh mệnh. Ngoài ra, trong thân thể tuyệt đại đa số sinh mệnh thể có sẵn sinh một loại trong hành nguyên lực, đây là dấu hiệu đặc biệt của mọi sinh mệnh ở Vô Nguyên đại lục.

Sinh mệnh hoặc có hoặc không có ngũ hành nguyên lực, nhưng tuyệt đối không thể thiếu nguyên nguyên lực.

Sinh mệnh trưởng thành, nguyên nguyên lực hoặc ngũ hành nguyên lực sẽ hút lấy thiên địa linh khí để lớn theo, cho đến khi sinh mệnh chết đi. Chết rồi, mọi nguyên lực trong thân thể sinh mệnh sẽ quay về với tự nhiên, chuyển hóa thành thiên địa linh khí.

Năng lượng, lúc sinh mệnh mới bắt đầu do thiên địa linh khí chuyển thành nguyên lực, lúc sinh mệnh sắp kết thúc lại chuyển thành thiên địa linh khí. Năng lượng chỉ trải qua một quá trình, không hề tổn thất hay

tăng gia. Đó là chân lý vĩnh hằng về năng lượng của sinh mệnh.

Nhưng nguyên lực của sinh mệnh đã chết tan thành thiên địa linh khí lại không phải hoàn thành lập tức mà cần quá trình. Nguyên Đơn quyết lợi dụng quãng thời gian chuyển hóa để thu lấy nguyên liệu luyện đơn - nguyên lực. Sinh mệnh thể vừa chết, nguyên lực sẽ tan vào thiên địa, từ từ chuyển hóa, trong thời gian này nếu thu vào nguyên trạch thì nguyên lực sẽ giữ nguyên tính chất năng lượng.

Nguyên Đơn quyết luyện chế nguyên đơn không cần thảo dược đắt tiền hay nguyên liệu quý hiếm, chỉ cần thu thập nguyên lực ở gần sinh mệnh thể vừa chết.

Nguyên đơn đúng như cái tên, là đơn được chứa nguyên lực, giúp người sử dụng hấp thu nguyên lực, để thăng thực lực, là một trong vài loại đơn được quan trọng nhất. Cấu thành nên nó là các loại ngũ hành nguyên lực.

Môn pháp quyết này được gọi là Nguyên Đơn quyết vì nó để luyện chế nguyên đơn, không luyện được các loại đơn được khác. Học được Nguyên Đơn quyết không có nghĩa là Diệp Phong tinh thông luyện đơn. Nguyên lực phân ngũ hành thì nguyên đơn cũng chia làm năm loại, dành cho những người có khí hải tương đồng, bằng không khí hải không chứa được, năng lượng sẽ tan đi, vô cùng lãng phí.

Nguyên Đơn quyết không phức tạp lắm, một canh giờ sau, do đã thu được hết tin tức vào óc. Gã hiểu đại khái rằng môn pháp quyết này ngoài vai trò là phương pháp và kỹ xảo khống chế nguyên lực thì thông qua đó sẽ cường hóa thần thức lên trình độ cao hơn.

Nguồn gốc sức mạnh là nguyên lực trong khí hải, nhưng muốn khống chế nguyên lực cần thần thức. Có nguyên lực mạnh bao nhiêu thì cần thần thức tương ứng mới mong khống chế hoàn mỹ sức mạnh của thân thể, nếu thần thức yếu hơn nguyên lực, khó lòng chế ngự được toàn bộ sức mạnh trong khí hải.

Thông thường, thần thức tăng theo khí hải, đạt đến trình độ tương đương với nguyên lực. Nhưng việc gì cũng có ngoại lệ, ví như sử dụng quá nhiều đơn được, thần thức sẽ không theo kịp nguyên lực, hoặc tinh thần của tu luyện giả bị tổn hại, thần thức sẽ yếu đi.

Nguyên Thần quyết tu luyện theo lối khác hẳn, không chỉ tốc độ hút linh khí nhanh, hơn nữa nguyên nguyên lực không mang đặc tính chiến đấu, bình thường hiếm khi sử dụng đến, thần thức của Diệp Phong không theo kịp thực lực. Hơn nữa, sau này có khả năng sở hữu nhiều khí hải, cần thần thức với cường độ kinh nhân, bằng không dựa vào đâu mà khống chế nhiều loại nguyên lực trong thân thể.

Nên Nguyên Đơn quyết là một phần bổ sung trọng yếu cho Nguyên Thần quyết.

19. Chương 19 : Nguyên Lực Luyện Đơn

Ninh Tinh thâm lâm. Thú liệt đội mà Diệp Phong tham gia đang săn tìm con mồi.

Diệp Phong đeo trên lưng một cái giá trang bị hình tròn còn lớn hơn thể hình gã, một bên cắm đầy vũ khí như chủy thủ, khảm đao, trường thương, một bên treo các loại công cụ như dây thừng, đinh sắt, tổng thể nặng mấy trăm cân. Vấn việc nặng nhọc tiêu hao thể lực này do thành viên thú liệt đội thay nhau đảm nhiệm, đảm bảo cho tất cả luôn ở trạng thái tốt nhất. Nhưng từ khi Diệp Phong gia nhập, việc này do mình gã gánh vác.

Hai năm nay, gã vẫn lấy rèn luyện thân thể để tôi luyện bản thân, gánh vác nặng nề này không ảnh hưởng gì. Hơn nữa, gánh vác nặng có lợi ích là trong lúc săn thú sẽ tiêu hóa nguyên nguyên lực thể nội hấp thu được, tạo ra hiệu quả đặc biệt với đề cao thực lực.

“Diệp Phong, gần đây thúc thúc thấy cậu vác số trang bị này ngày càng nhẹ nhàng.” Người nói là Trát Mạnh đại thúc, thủ lĩnh thú liệt đội. Diệp Phong gia nhập khiến ông ta rất vừa ý, tiểu tử này thực lực không tệ, lại chịu khó, rất khó kiếm.

“Ha ha, có lẽ là thói quen.” Gã không cho họ biết mình đã là võ đồ, họ đều là bình dân, nói ra chỉ tỏ khoe khoang chứ không có ý nghĩa gì.

Không lâu nữa gã sẽ rời thú liệt đội. Võ giả...Có thể giới riêng.

“Đây là giác lộc vừa sẵn được. Diệp Phong, cậu treo lên xe.” Trát Mãnh đại thúc ôn tồn dặn.

Diệp Phong vui vẻ mỉm cười, trong mắt đen nhánh lóe lên tia kinh ngạc.

Nguyên linh nhân! Đội hữu títt quanh đó không nhận ra mắt Diệp Phong phủ một lớp sắc xanh nhàn nhạt, con ngươi vốn đen nhánh giờ xuất hiện màu lục âm u, phát ra quang mang quỷ dị. Nguyên nguyên lực trừu tượng nhuần nhục thể, cơ hồ không có năng lực chiến đấu nhưng bên cạnh khôi phục thân thể, khu tà tị độc ra còn có vài đặc tính kỳ lạ. Nguyên linh nhân này là bí thuật lợi dụng nguyên nguyên lực mới thi triển được.

Mở được Nguyên linh nhân rồi, gã có thể nhìn rõ mọi nguyên lực năng lượng quanh đó.

Trong mắt gã, quanh con giác lộc vừa đoạn khí có khí thể hơi sương màu trắng xanh bao phủ, trong đó có cả khí thể màu lam nhạt, màu trắng xanh là nguyên nguyên khí trong thể nội nó, còn màu lam là thủy nguyên khí. Sự phụ thuộc bảo năng lượng là vĩnh hằng, quả thật như thế.

Lén vận thần niệm, khống chế thần thức kích hoạt nguyên lực không gian trong nguyên trạc, lập tức hình thành một luồng hấp lực đặc biệt hút nguyên lực mà giác lộc phát ra vào.

Quy nguyên thuật! Đó là công năng cơ bản của nguyên trạc. Được Diệp Phong thôi động, nguyên nguyên lực và thủy nguyên lực bao quanh giác lộc tụ thành sợi như sợi tóc, từ từ bị hút vào trong nguyên trạc.

Nguyên nguyên lực là sinh mệnh năng lượng, sau khi đã thú tử vong, nó tiêu tan nhanh chóng, chỉ mấy phút là tan hết. Thủy nguyên lực kéo dài tới hơn mười phút, diệp Phong theo sát xe chở giác lộc hồi lâu mới thu hết.

Dùng thần thức tra xét nguyên trạc, trong nguyên lực không gian có hai hình cầu lớn bằng hạt gạo ở trạng thái dịch thể, một màu lam, một màu trắng xanh. Gã khinh khinh, vất vất vả vả thu thập nửa ngày mới được một chút nguyên lực này, thể nội đã thú chỉ có ngũ hành nguyên khí, tiến nhập nguyên trạc rồi thì sẽ bị ép thành nguyên lực, tất nhiên thể tích co lại.

Thu thập nguyên lực - nguyên liệu tất yếu để luyện chế nguyên đơn, bỏ vào nguyên lực không gian để chúng giữ được trạng thái năng lượng.

Mỉm cười vừa ý, gã thu Nguyên linh nhân lại, con ngươi trở về màu đen như trước, nhẹ nhàng đến bên Trát Mãnh đại thúc, cười nói đàm đạo với đội hữu.

Ngày tháng còn dài...Thú sẵn được mỗi ngày đều có thể hút lấy, chủng loại dã thú khác nhau nên ngũ hành nguyên lực thu được cũng khác. Hai ngày sau, trong nguyên trạc có đủ các màu ngũ hành nguyên lực. Kim sắc thuộc kim, lục sắc thuộc mộc, lam sắc thuộc thủy, hồng sắc thuộc hỏa, hắc sắc thuộc thổ.

Mỗi hệ nguyên lực lớn cỡ nắm tay, còn nguyên nguyên lực tụ tập lại bằng cả cái đầu.

OOo

Nguyên đơn chia thành cửu phẩm. Cửu phẩm nguyên đơn là phẩm giai thấp nhất, nhất giai nguyên đơn là loại tối cao.

Bản thể nguyên đơn kỳ thật là nguyên lực năng lượng tinh thuần. Nguyên Đơn quyết lấy năng lượng cơ bản nhất để dùng nguyên lực trực tiếp hình thành đơn được. Cách luyện chế nguyên đơn thông thường là luyện đơn sư dùng các loại thảo dược chứa các loại năng lượng theo tỷ lệ nhất định, dùng chân hỏa loại bỏ tạp chất, rút lấy nguyên lực, hình thành nguyên đơn thực chất hóa.

Phương pháp tuy bất đồng nhưng bản chất đơn được giống nhau.

Hiện tại đã có nguyên lực, gã tất nhiên bắt đầu học tập luyện chế nguyên đơn.

Mỗi loại nguyên đơn không chỉ chứa một loại nguyên lực năng lượng mà do loại nguyên lực đó đóng vai trò chủ chốt, bốn nguyên lực còn lại là phụ, tuần hoàn tương sinh, lợi dụng đặc tính của nhau mới khiến nguyên lực chủ đạo phát huy hiệu quả cao nhất khi sử dụng. Thành ra chỉ khi dùng đặc tính kiểm dung của nguyên nguyên lực mới hoàn mỹ kết hợp ngũ hành nguyên lực với nhau, hình thành nguyên đơn.

Dồn thần niệm vào nguyên trạch, sử dụng kỹ xảo trong Nguyên Đơn quyết từ từ rút ra một dải nguyên nguyên lực từ chuỗi năng lượng. Ở trạng thái bình thường, ngũ hành nguyên lực rất khó kiềm dung, nguyên nguyên lực trở thành chất điều tiết tốt nhất, tuy trong nguyên đơn không có nguyên nguyên lực nhưng nó là yếu tố quan trọng nhất để luyện chế nguyên đơn theo phương pháp Nguyên Đơn quyết.

Không chế nguyên nguyên lực tinh tế như thế cần thần thức siêu phàm. Gã vất vả suốt hai canh giờ mới miễn cưỡng đạt đến yêu cầu không chế.

Tiếp đó từ từ để luồng nguyên nguyên lực tỏa đi giữa ngũ hành nguyên lực, liên tục rút ra từng tia nguyên lực các màu. Ngũ hành nguyên lực như giọt nước được nguyên nguyên lực bao lấy, không ngừng thay đổi hình dạng, dần dần tiếp xúc với các hệ nguyên lực khác, hình thành hình thái kỳ quái, ổn định trôi giữa nguyên lực không gian.

Không thể để ngũ hành nguyên lực trực tiếp tiếp xúc, nhưng để từng chút một thì sẽ ngưng áp thành hình đơn hoàn được. Nguyên Đơn quyết thành đơn không cần dựa vào chân hỏa tôi luyện, mà cần không chế tinh tế để trong tích tắc ngũ hành nguyên lực đạt tới trạng thái hoàn mỹ dung hợp thì rút nguyên nguyên lực ra, rồi tái lợi dụng áo lực đặc thù trong không gian để đơn được ngưng thành.

Gã nhắm mắt, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán, gần như đạt đến cực hạn của không chế thần thức.

Bốp, một tiếng nổ khê thông qua thần thức truyền vào tai gã. Viên hỏa nguyên đơn vốn sắp thành hình nứt toác, các loại nguyên lực như được cởi trói, tan biến ngay...Thất bại rồi...

Gã khê thở dài, nở nụ cười thất vọng. Bất quá, gã nhanh chóng vui vẻ trở lại.

Bất quá tổn thất chút xíu nguyên lực mà thôi...Thất bại là mẹ thành công, lần đầu tiên đã suýt nữa khiến hỏa nguyên đơn thành hình, cũng coi là gã lợi hại. So với phương pháp luyện đơn bình thường, nguyên Đơn quyết không hiểu đơn giản hơn bao nhiêu lần.

Các luyện đơn sư chẳng phải đều trải qua vô số lần thất bại, tổn thất vô số được thảo mới thành đơn được đó sao. Tổn thất của gã có đáng gì. So với khí hải bị phế, thất bại này không đáng nhắc đến.

Giữ thái độ lạc quan, gã phân tích nguyên nhân thất bại, đại khái là tỷ lệ khác biệt giữa ngũ hành nguyên lực cao hơn cực hạn cho phép, hơn nữa gã chưa quen không chế nguyên nguyên lực. Những điều đó là dĩ nhiên, kinh nghiệm nhiều dần, trình độ luyện chế sẽ thuần thục hơn, thành công...Không xa lắm.

Phương pháp luyện chế mỗi loại nguyên đơn cũng khác nhau, nhưng nguyên lý tương đối thống nhất. Liên tục thử và thất bại, sau cùng gã cũng luyện chế thành công hai viên thổ nguyên đơn và một viên thủy nguyên đơn. Nguyên lực trong nguyên trạch bị tiêu hao hết sạch.

Hai viên đơn được chỉ lớn bằng hạt đậu, một màu đen một màu xanh lam. Nhìn hai viên thuốc, gã vui đến độ không nói thành lời. Nguyên lực lấy được đều miễn phí, nên gã luyện chế nguyên đơn gần như là không vốn, đợi khi luyện chế được nguyên đơn cao cấp hơn, chỉ dựa vào bán đi cũng đủ phát tài.

Như thấy một lượng lớn tinh tể đang vẫy tay, gã toét miệng cười, nước dãi đọng cả trên khóe môi.

20. Chương 20 : Diệt Dụng Của Nguyên Đơn

Nếu ta dùng một viên cứu phẩm thổ nguyên đơn liệu có khiến khí hải tăng cường hơn chẳng? Diệp Phong cầm viên thổ nguyên đơn đen nhánh, do dự cân nhắc.

Đổi lại là một khí hải tu luyện giả bình thường tất không nghi vấn như gã, nhưng tu luyện Nguyên Thần quyết rồi, khí hải của gã khác thường, vì thế mới nảy ra nghi vấn trên.

Sau cùng, gã không nén được hiếu kỳ, quyết định thử một lần, chỉ một viên cứu phẩm nguyên đơn dù khí hải không hấp thu được thì cũng không đến nỗi tạo thành thương tổn quá mức cho thân thể. Nhục thể nhất giai võ đồ tạo cho gã lòng tin.

Có lẽ có được nguyên đơn quá dễ nên gã không biết quý trọng, ném luôn viên nguyên đơn trị giá mấy chục tinh tể vào miệng.

Thổ nguyên đơn vào miệng, gã khẽ nghiêng vờ, mùi vị đắng ngấm lan khắp, nhanh chóng trôi vào trong họng. Hả, đó là mùi vị thổ nguyên lực. Gã nhăn mặt...Khó nuốt quá.

Gã chưa kịp than vãn thì thể nội dấy lên một luồng năng lượng mạnh mẽ khôn tả chảy vào kinh mạch khắp tứ chi, hồn hậu cực độ, vượt xa áp lực của nguyên nguyên lực trong thể nội khiến thân thể gã căng lên cực kỳ khó chịu, muốn thét to nhưng bị thổ nguyên lực giữ chặt cổ họng, không thể phát ra âm thanh.

Thân thể gã phát ra khói đen, không khác gì lúc khí hải bị phế ngày trước, thổ nguyên lực không có nơi dung nạp, thoát ra qua da gã. Khí hải do Nguyên Thần quyết ngưng tụ quả nhiên không thể trực tiếp hấp thu thổ nguyên lực.

Phịch! Diệp Phong không chịu nổi thống khổ, hai chân quỳ xuống đất, tay nắm thành quyền, để thổ nguyên lực dâng tràn trong thân thể thoát ra, đập mạnh xuống nền lát đá.

Ầm! Khí kinh hùng hậu quét ra, phá tan bức tường đá đối diện với gian phòng, chỗ quyền của gã giáng xuống, nền đá nát vụn, dầu tay sâu hoắm in xuống.

“Chuyện gì vậy?” Thẩm Lan và tiểu nha đầu ở phòng bên nghe thấy tiếng nổ, vội mở cửa phòng ra xe,.

Đập vào mắt là cảnh hoang tàn, ngôi vờ gạch vụn rải rác, diệp Phong quỳ dưới đất, đang thở hồng hộc.

“À...Luyện công gặp trục trặc thôi mà.” Nguyên lực tiết ra xong, thân thể Diệp Phong thoải mái hẳn, trừ cơ nhục hơi đau ra, không có gì đáng ngại. Diệp Phong cũng yên tâm hơn.

“Phong...Nhà do huynh phá hoại hả?” Thẩm Lan hấp háy đôi mắt to, thoáng ngạc nhiên, theo tình hình thì không có thực lực tam, tứ giai võ đồ sao có thể phá hoại phòng ốc đến mức này.

“Coi...Coi như vậy.” Diệp Phong cười ngượng ấp úng.

Đôi người lấp lánh của tiêu nha đầu lóe lên tia phức tạp, tên xấu xa này sao lại có được lực phá hoại mạnh đến thế! Hôm qua lúc đấu với mình, nếu y có thực lực này chẳng phải mình bại trận ngay sao? Lẽ nào y lại đột phá? Rõ ràng là luyện thể giả, tấn nhập võ đồ, tiến độ sao lại biến thái thế được? Cô bé chưa bao giờ được nghe nói luyện thể giả biết thi triển bí thuật!

“Tốt rồi, không sao hết. Hai người đi ngủ đi.” Gã đẩy hai người về phòng, không giải thích thêm. Đoạn gã xử lý xong xuôi đá vờ, lẳng lẽ nằm trên giường, không sao nên được kích động trong lòng.

Lực phá hoại ban nãy chỉ e tương đương với tam giai võ đồ, mỗi quyền phát ra đều không kém hơn nhị giai võ đồ, thậm chí còn hơn. Nhưng ban nãy gã không hề sử dụng thể kỹ.

Thoáng trầm mặc nghĩ ngợi, diệp Phong nghĩ thông được điểm quan trọng.

Nếu là khí hải tu luyện giả tầm thường, phục dụng nguyên đơn có thuộc tính khác vào, nguyên lực sẽ bài xích khí hải, không những không bị hấp thu mà bị bức ra ngoài thân thể. Thân thể gã chứa đầy nguyên nguyên lực, thứ có tính bao dung cực đại, thành thử dù gã không hấp thu được, song không đến nỗi bị bài xích mà có thể không chế được.

Cửu phẩm thổ nguyên đơn tuy là loại nguyên đơn cấp thấp nhất, nhưng thổ nguyên lực bao hàm trong đó tương đương với một đòn toàn lực của tam giai võ đồ. Lợi dụng luồng thổ nguyên lực này, tạm thời gã đạt tới lực công kích của tam giai võ đồ, kết hợp với thể kỹ của bản thân thì uy lực e rằng càng mạnh mẽ.

Nếu đoán không sai, gã có thể phát huy lực công kích của ngũ giai võ đồ. Tuyệt đối là một tuyệt kỹ bất phàm.

Thân thể gã chỉ là nhất giai võ đồ, áp lực nguyên lực mà tam giai võ đồ khí hải chịu đựng, với gã còn hơi miễn cưỡng. Công kích như thế kiểu này không thể sử dụng dày đặc, bằng không thân thể sẽ bị thương nghiêm trọng.

“Tuy dùng nguyên đơn không thể tăng cường khí hải, nhưng tạm thời có thể đạt được thực lực hơn hai, ba cấp. Không đến nỗi thiệt thòi.” Gã vừa ý lắm bầm: “Trong thời gian còn tham gia thú liệt đội, cố gắng thu thập thêm nguyên lực.”

Bất tri bất giác, gã đem theo nụ cười vào giấc ngủ.

OOo

Hôm sau, là lúc gã nghỉ ngơi. Tham gia thú liệp đội mang lại cho gã khá nhiều tiền, trừ chi dùng cho sinh hoạt, còn tích lũy được không ít. Thành thử nhân lúc rỗi, gã quyết định đưa Thẩm Lan đi dạo phố.

Thẩm Lan mặc tấm áo màu lam nhạt, thập phần thanh nhã. Đôi chân thon dài được phủ trong tà váy bó sát, mọi đường nét lồ lộ, khiến ai nhìn vào cũng say lòng, sợi dây chuyền đính bảo thạch sắc lam nổi bật trên làn da trắng như tuyết, cực kỳ bắt mắt.

Thâm mật nín vai gã, thần tình tươi tắn của thiếu nữ kiều mỹ khôn bì, phối hợp với dung mạo tuần tú, ánh mắt tự tin của gã, hai người như một đôi kim đồng ngọc nữ xuất hiện trên phố.

Tiểu nha đầu bĩu môi, mặc áo sa trắng thường thấy ở Bích Thủy cung, một tay nắm tay Thẩm Lan, đôi mắt to đen đảo đi đảo lại khắp nơi, ánh mắt không giấu được nét hiếu kỳ. Tuy cô bé không thích bị Diệp Phong cưỡng ép đi chơi phố, nhưng mọi vật bán ở đây khiến cô bé hoa mắt, tính tình trẻ con ham chơi được thể hiện rõ.

Cô bé sinh trưởng ở Bích Thủy cung Ngọc Nữ phong, chưa từng tiếp xúc với cuộc sống bình dân.

“Tiểu ny tử! Hôm nay chịu đeo dây chuyền hả?” Diệp Phong mỉm cười hỏi. Sợi dây đeo trên cổ cô là di vật duy nhất được cha mẹ để lại, bình thường cô rất quý, cất kỹ trong phòng chứ không chịu đeo.

“Khó lắm mới được huynh hẹn muội đi chơi, đương nhiên phải trang điểm cho đẹp.” Thẩm Lan ngoẹo mặt, mỉm cười: “Thế nào, đẹp không?”

“Tiểu ny tử lớn rồi...Biết làm đẹp cơ đấy.” Diệp Phong khẽ gõ lên mũi cô, cảm thụ mùi hương say lòng từ mình thiếu nữ tỏa ra.

“Nếu muội thích trang sức gì thì huynh mua tặng.” Khiến Thẩm Lan vui, gã cũng vui theo.

Chỉ cần Phong mua, muội thích hết...Thẩm Lan nhủ thầm, nở nụ cười tươi tắn.

Hừ, tên xấu xa lại dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa Thẩm Lan thư thư. Tiểu nha đầu bĩu môi, thâm giễu, đợi khi thư thư đến Bích Thủy cung, ta sẽ lột mặt tên xấu xa. Diệp Phong vô tình đắc tội, tiểu nha đầu coi như cực kỳ hận gã.

Nhìn đám đông nhốn nháo qua lại, tiếng ồn ào lọt vào tai không ngớt, gã thở ra một hơi cảm khái.

Hai năm rồi, vì gã suy sụp nên phải kìm nén quá lâu, đột nhiên thấy quá đông người khiến gã có cảm giác như sống qua một kiếp. Cảm giác có lại thực lực...Quả dễ chịu.

Thiếu đi nét nghênh ngang, gương mặt thiếu niên vẫn treo nụ cười tự tin nhẹ nhõm, mục quang ôn hòa khiến người ta như tắm gió xuân, song không dám nhìn thẳng. Còn nhỏ tuổi nhưng khí thế gã phát ra thoáng ẩn chứa một tia uy nghiêm.

Bên cạnh gã là Thẩm Lan đã được xác định là thân truyền đệ tử của Ngọc Nữ phong phong chủ, còn cả tiểu nha đầu tinh ranh nữa. Nhất thời ánh mắt đám đông đều đổ dồn về.

21. Chương 21 : Đấu Trường

“Có phải Diệp Phong kia không? Sao hôm nay lại đến đây?” Diệp Phong xuất hiện, đám đông ồn ào hẳn lên.

“Lẽ nào năm nay y tham dự?”

“Có thể. Bất quá tuy hai năm trước y từng bốn năm liên tục đoạt ngôi, nhưng giờ phượng hoàng lạc phách kém cả gà, không còn khí hải thì lấy đâu ra bản lĩnh?” Giọng nói khinh thường, nghe là biết do một thiếu niên nói ra.

“Hừ, người ta không có bản lĩnh nhưng lại câu được đệ tử Bích Thủy cung, người được sao?” Tuy cười nhạo đối phương nhưng ngữ khí đầy ganh tỵ.

“Hừ, số y may thật.” Giọng nói đầy ghen tức liên tục vang lên. Nhưng không ai dám lớn tiếng...Dù sao một đệ tử Bích Thủy cung đang đi bên Diệp Phong, không ai dám chạm tới gã.

“Y phong quang không được lâu nữa đâu. Đệ tử Bích Thủy cung thân phận thế nào? Sau này người ta tiếp xúc với nhiều thanh niên tuấn kiệt, có chấp nhận một phé vật nữa không? Có lẽ hiện tại y đắc ý nhất thời mà thôi.”

Chúng nhân cười nhạo. Đích xác, phé vật không có khí hải, chỉ biết luyện thể, sau này sao có thể sánh với đệ tử Bích Thủy cung?

“Y lựa hôm nay đến để khoe khoang hả?”

“Ta thấy thế, hôm nay mọi thanh niên các gia tộc trong thành đều đến thi đấu, diệp Phong y không còn uy phong trên lôi đài được thì ở dưới thể hiện uy phong uy phong, may chẳng thỏa mãn lòng hư vinh.”

“Dựa vào nữ nhân, đúng là vô dụng.” Nét mặt chúng nhất nhất thời đủ mọi hỉ nộ ái ố.

OOo

Quảng trường trung ương, cũng là nơi Bích Thủy cung thu đồ đệ mấy ngày trước, giờ đã dựng lên một lôi đài bằng đá mỗi chiều mười thước.

Trên chủ tịch đài ở phía đông, tộc trưởng Diệp gia và Bạch Thủy gia ngồi phía trước, đằng sau là tộc trưởng các gia tộc khác. Đều là những người có máu mặt trong Ngọa Lăng thành.

Gần lôi đài cũng dựng không ít chỗ ngồi quan sát, các tiệm bán hàng gần đó đều dừng làm ăn, đầy ních người xem.

Một hộ về Diệp gia vội vàng chạy đến cạnh Diệp Thừa Thiên, ghé tai thì thầm.

“À, diệp Phong đến rồi.” Diệp Thừa Thiên nheo mắt, tỏ vẻ thú vị.

Diệp Phong đã đạt đến thất giai, nhân cơ hội này thể hiện ra cũng không hẳn không được. Luyện thể hai năm đạt đến bình dân thất giai, đích xác là thành tựu bất phàm. Chỉ tiếc rằng...Thực lực đó không đủ để dẹp yên tính huênh hoang hai năm nay của Bạch Thủy gia, ôi!

Lần trước phái Diệp Bất Quần đến lấy lòng, không ngờ tên xuẩn tài đó lại tạo thành hiệu quả ngược. Nếu Diệp Phong thật sự nghĩ thông, ông ta có thể nhân cơ hội làm dịu đi mối quan hệ giữa hai bên. Diệp Thừa Thiên thầm hạ quyết tâm. Theo tiến độ của Diệp Phong, thành võ đồ chỉ là việc sớm muộn, cũng coi là một phần sức mạnh của Diệp gia, tất nhiên không đời nào dễ dàng bỏ qua.

Nhĩ lực của Bạch Thủy Nham sắc bén vô cùng, cười ruồi trào phúng: “Sao thế, năm nay Diệp gia các vị không còn ai, phái cả thiên tài không có khí hải xuất trường ư?”

Diệp Thừa Thiên lạnh lùng liếc đối phương, không hề phản bác, con trai Bạch Thủy Nham là Bạch Thủy Ung đã tấn nhập võ đồ, ngôi quán quân lần này nắm chắc đến chín phần. Tranh hơi lời lẽ với nhau không có ý nghĩa gì.

Gần lôi đài, mấy chục thiếu niên đang thư giãn gân cốt, dáng vẻ chỉ chực lên đài. Toán thiếu niên chia làm đôi, đông nhất là thuộc Bạch Thủy gia và Diệp gia, mỗi nhà trên dưới mười người.

Trong các tuyển thủ trẻ tuổi của Bạch Thủy gia, một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi khá anh tuấn, mặt hơi đắc ý được vây quanh như ngàn sao quanh vầng trăng. Hắn giơ tay phải lắc lắc với các tuyển thủ Diệp gia, ra vẻ khiêu khích.

Hắn là con trai duy nhất của Bạch Thủy Nham tên Bạch Thủy Ung, thiên phú tu luyện số một số hai ở Ngọa Lăng thành. Sau khi Diệp Phong gục ngã, trong số các thanh niên dưới mười tám tuổi, thực lực của hắn cao nhất. Hắn hơn Diệp Phong một tuổi, năm nay mười bảy, nửa năm trước tấn nhập võ đồ, là thanh niên đạt đến cảnh giới này nhanh nhất, sau Diệp Phong. Năm xưa, hắn luôn coi Diệp Phong là tử đối đầu, vì Diệp Phong tuy nhỏ hơn một tuổi nhưng thực lực luôn cao hơn, năm nào trên thiếu niên đấu trường, hắn cũng chỉ đạt á quân.

Khí hải Diệp Phong bị phế, thời gian đầu hần liên tục đến làm phiên, sỉ nhục gã. Nhưng vì Diệp Phong tỏ ra suy sụp và ảm nhàn nên hần mất hứng, không buồn đến bêu xấu gã nữa. Nhưng nếu ngẫu nhiên gặp, hần cũng không ngại làm nhục, hai năm nay, diệp Phong tương đối hay gặp tình trạng này.

Diệp Phong gục ngã, lớp hậu bối của Diệp gia không có ai thực lực vượt trội. Hai năm nay, ở thiếu niên đấu trường, thậm chí Diệp gia không vào được ba vị trí đứng đầu. Đối với một gia tộc độc bá nửa địa bàn Ngọa Lãng thành thì quả thật là việc mất mặt. Tuy còn thiếu niên có thiên phú như Diệp Lam nhưng y còn quá nhỏ tuổi, vài năm tới Diệp gia khó lòng vươn lên.

Thành ra, thiếu niên Diệp gia chỉ biết nín nhịn thái độ gây sự của Bạch Thủy Ứng, ai bảo đối phương quá mạnh? Nhất giai võ đồ và thất giai bình dân, khoảng cách như đỉnh cao và vực sâu, tuyệt đối không thể vượt qua. Hà huống trở thành võ giả sẽ bắt đầu tu luyện võ kỹ, bước sang cảnh giới mới về nắm vững nguyên lực. Chỉ khác nhau một cấp nhưng kỳ thật là hai khái niệm khác hẳn.

“Tỷ thí sắp bắt đầu rồi. Vì sao còn chưa thấy vị luyện thể thiên tài của gia tộc các vị?” Diệp Thừa Thiên làm lơ nhưng Bạch Thủy Nham hiển nhiên đắc thế vẫn không tha, kể tục trào phúng.

“Năm nay Diệp gia không để Diệp Phong tham dự...Hơn nữa tỷ thí bắt đầu rồi, không được đối tuyển thủ, tại hạ muốn đối cũng không thể phá hoại quy củ.” Diệp Thừa Thiên bình tĩnh đáp.

“Ha ha, vậy thì lão phu thất vọng quá.” Bạch Thủy Nham ngửa mặt cười chói tai, trong mắt đầy nét khinh miệt: “Nghe nói tiến độ luyện thể của y không tệ, vốn định nhân cơ hội này xem thiên tài khi xưa có bao nhiêu thực lực.”

“Sẽ có cơ hội...Hi vọng Bạch Thủy gia chủ lúc đó đừng kinh ngạc.” Diệp Thừa Thiên lạnh lùng.

“Một con cá ước thôi tha lẽ nào còn giãy được nữa!” Bồi một câu độc ác xong, bạch Thủy Nham lại nhìn Bạch Thủy Ứng, ánh mắt đầy yêu thương.

OOo

Diệp Phong cùng hai mỹ nữ đi loăng quăng du ngoạn, một chốc sau đến chỗ chuyên bán trang phục, trang sức. Trang sức tinh tế cũng các loại y phục đẹp để khiến ánh mắt ba người nhất thời không rời đi được.

Ngọa Lãng thành tuy không quá phồn hoa nhưng với tiểu nha đầu, vẫn là lần đầu tiên đi dạo ở phố phường náo nhiệt như thế, đôi mắt hiếu kỳ không ngừng quan sát, niềm bất mãn vì bị Diệp Phong kéo đi chơi dần tan biến, tính tình trẻ con nghịch ngợm dần bộc lộ.

Thấy cô bé cao hứng, thẩm Lan cũng vui vẻ. Một bên là thiếu niên cô quan tâm nhất, một bên là tiểu sư muội sau này cùng tu luyện, đương nhiên cô hy vọng hai bên cơ mà lạnh canh ngọt. Cô nhận ra tiểu nha đầu hình như bất mãn với Diệp Phong, có lẽ vì gã đánh rách dải lụa trắng của cô bé, thành ra cô dẫn tiểu nha đầu vào một tiệm bán trang phục thiếu nhi, muốn chọn cho một bộ thật đẹp.

Tiểu nha đầu chọn hồi lâu, sau rốt nhờ Thẩm Lan tinh tế chọn được, diệp Phong lại cưỡng bách cô bé phải thay y phục, nên cũng đành đồ mặc đổi sang bộ màu trắng đẹp đẽ. Tiểu nha đầu còn nhỏ nhưng phong thái đã chớm hình thành, được y phục tô điểm, càng trở nên linh lung khả ái, ngay cả chủ tiệm cũng luôn miệng khen.

Thẩm Lan nhân cơ hội, vừa khen tiểu nha đầu xinh đẹp vừa tìm cách cho cô bé biết, tuy Diệp Phong mất nửa tháng tiền công nhưng thấy cô bé vui như thế cũng đáng.

Tuy tiểu nha đầu mơ hồ về khái niệm kim tiền nhưng nghe được từ lời lẽ của Thẩm Lan rằng Diệp Phong đối với mình thành tâm hảo ý, ánh mắt nhìn gã không còn chứa nhiều địch ý như trước.

Xem ra tên lừa đảo này không xấu lắm...Ừ, nếu sau này hần đến Bích Thủy cung, để hần ném mùi đau khổ một chút là được. Ý nghĩ ngây thơ này khiến cô bé mỉm cười sung sướng.

22. Chương 22 : Để Ta Thử Xem

Ba người đi một vòng, diệp Phong nhận ra điều khác lạ. Phố phường sao hôm nay càng lúc càng vắng?

Người đi đường thưa thớt dần, nhiều tiệm đóng cửa, nhìn kỹ thì nhận ra tất cả đều đổ về quảng trường, lẽ nào có việc lớn xảy ra?

Vào hỏi một chủ tiệm, sau cùng gã mới nhớ ra hôm nay là ngày cử hành thiếu niên đấu trường tái, hai năm rồi gã không tham gia, sớm đã quên mất.

Thiếu niên đấu trường tái được Ngọa Lãng thành cử hành mỗi năm một lần, do các gia tộc cùng tổ chức nơi so tài cho các thanh niên. Nếu đoạt được danh hiệu, sẽ được phần thưởng giá trị không nhỏ. Các gia tộc xuất tiền tài trợ cho tỷ thí nên các thiếu niên đủ tư cách tham gia đều là hậu bối tộc nhân các tộc đó, bình dân không được phép tham gia.

Mục đích tỷ thí một là tạo võ đài cho tương lai của các gia tộc, nếu người gia tộc nào đoạt quán quân tức là tiềm lực tương lai của gia tộc đó được chứng minh. Kết quả tỷ thí còn là căn cứ tham khảo cho các thế lực kết giao, liên hợp với nhau. Thứ hai, là tạo cơ hội rèn luyện thực chiến cho các hậu bối thiếu niên trong tộc. Quy tắc tỷ thí dị thường tàn khốc, khi đối phương không nhận thua, chỉ cần không xảy ra án mạng thì thoải mái gỡ thủ đoạn, thành ra mỗi tuyển thủ đều dốc toàn lực chiến đấu. Việc này tất nhiên trợ giúp rất lớn cho đề cao thực lực.

Diệp gia và Bạch Thủy gia, hai gia tộc lớn nhất Ngọa Lãng thành đều cực kỳ coi trọng tỷ thí, bởi có quan hệ đến uy vọng của họ. Diệp Phong từng bốn năm liền đoạt quán quân, giành đủ danh vọng cho Diệp gia, nhưng từ hai năm trước gã suy sụp, diệp gia không tranh nổi ba vị trí dẫn đầu, danh dự mất hết. Hơn nữa các tiểu gia tộc vốn phụ thuộc vào họ thì nhau chuyển sang Bạch Thủy gia, khiến Diệp Thù Thiên sôi máu.

“Đấu trường...Hì hì.” Diệp Phong mỉm cười ý vị, phảng phất nhớ lại uy phong lúc xưa.

“Năm xưa Phong lên đài, phong thái quả thật hấp dẫn người khác.” Thẩm Lan mỉm cười thẹn thùng, mặt ửng lên một đóa mây hồng. Năm đó, cô cũng là một trong vô số thiếu nữ hâm mộ gã.

“Vãng sự như phù vân...Con người ta nên hướng tới phía trước.” Diệp Phong trở lại vẻ mặt tự nhiên, đáp nhẹ tênh.

“Đấu trường tái? Náo nhiệt quá nhỉ!” Tiểu nha đầu thò đầu hiếu kỳ hỏi. Hôm nay cô bé đi chơi rất vui, quên mất cả quyết định làm lơ Diệp Phong.

“Đã đến rồi, chúng ta qua xem.” Diệp Phong nhún vai, đi về phái đám đông.

Thẩm Lan mím môi trêu: “Phong, huynh có tham gia không?”

“Có thể...” Diệp Phong nhún vai, mỉm cười ôn hòa: “Bất quá hiện tại tỷ thí đã bắt đầu, huynh muốn tham gia cũng không được.”

Thẩm Lan lại mím môi ranh mãnh, bật cười.

“Muội chưa từng lợi dụng thân phận đệ tử Bích Thủy cung làm việc gì, lần này vì Phong, giúp huynh một chút vậy.” Cô nháy mắt ranh mãnh, theo sau lưng gã lẩm bẩm: “Phong tựa hồ thật sự muốn chứng minh mình...”

OOo

Tỷ thí đang sôi động, Bạch Thủy Ứng tung cước đá văng một thiếu niên thất giai xuống dưới. Tỷ thí năm nay vẫn không có đối thủ xứng tay với hắn.

Thoáng đắc ý ngẩng đầu lên, Bạch Thủy Ứng chính đang tận tình hưởng thụ lời ca ngợi của chúng nhân. Đột nhiên trông mắt hắn co lại nhìn về phía sau đám đông. Ngoài xa, một bóng người quen thuộc đang cùng một thiếu nữ và một cô bé từ từ tiến lại...

Các vị đại lão ngồi trên chủ tịch đài cũng nhìn xuống, ánh mắt kinh ngạc liên tục lóe lên, hiển nhiên lạ lẫm với thiếu niên giờ này mới xuất hiện.

“Diệp Phong?” Trên khán đài xôn xao.

Thấy Thẩm Lan thân mật tựa vào Diệp Phong, còn cả một tiểu mỹ nữ đi cùng, mọi thiếu niên đều tỏ vẻ ghen tị. Một phé tài bị hủy khí hải lại có thể với được đệ tử sắp gia nhập Bích Thủy cung, thật không còn thiên lý nữa.

Chúng nhân đứng ở phía gã đi tới đều nhường ra một lối, phảng phất như nghênh tiếp. Diệp Phong hơi ngừng bước, ngạc nhiên một chốc rồi hiểu ngay, họ không nhường lối cho gã mà cho đệ tử Bích Thủy cung đi cùng.

Thoáng cười nhún nhó, Diệp Phong không khách khí, dẫn Thẩm Lan và tiểu nha đầu vào đấu trường.

“Sở cô nương, thẩm Lan tiểu thư, mời lên chủ tịch đài ngồi.” Các vị đầu não của các đại gia tộc thì nhau đứng dậy mời. Danh tiếng Bích Thủy cung không nhỏ, thẩm Lan chưa chính thức nhập môn mà đã được coi là khách quý, chỉ là tất cả đều cố ý ngó lơ Diệp Phong.

“Bất tất, tiểu nữ đứng xem ở đây cũng được.” Thẩm Lan mỉm cười, ung dung đáp. Tiểu nha đầu khê héch mũi, hiển nhiên theo chân cô, cũng đứng bất động.

Chúng nhân trên chủ tịch đài đều ngưng ngưng, đứng trơ ra không biết làm gì.

Ngẩn người một lúc, thẩm Lan đột nhiên nháy mắt, cười tươi tắn. Phong tình chỉ có ở thiếu nữ khiến chúng thiếu niên sáng mắt lên, tim đập nhanh hẳn.

“Không hiểu lần thi đấu này còn thêm danh sách được không?” Giọng Thẩm Lan rành rọt vang khắp đấu trường.

“Thẩm Lan tiểu thư có yêu cầu tất nhiên không vấn đề gì.” Có thể giúp đỡ môn nhân Bích Thủy cung là việc cực kỳ vinh dự, dù môn nhân này chưa chính thức bá sự. Chúng nhân cùng gật đầu, dù gì quy tắc đấu trường tái là do các vị gia tộc tộc trưởng chế định, tất cả đồng ý, tất nhiên không hề gì.

“Phong, huynh lên đi.” Thẩm Lan đột nhiên ghé đầu mỉm cười khả ái với Diệp Phong.

“Hả...Huynh à?” Diệp Phong ngẩn người, lòng chợt nóng lên khi thấy trong mắt thiếu nữ lấp lánh niềm tin và cổ vũ.

Chúng nhân trên chủ tịch đài đều ngẩn người, không ai ngờ Thẩm Lan lại yêu cầu một suất cho Diệp Phong. Một phé nhân không có khí hải, tham gia đấu trường tái thật ra vì mục đích gì? Lẽ nào định mượn danh Bích Thủy cung bức một tuyển thủ phải bỏ cuộc?

Đám đông đến xem kinh ngạc, tiếp đó đều dấy lên đôi phần hiếu kỳ, thiên tài thiếu niên từng đoạt quán quân bốn năm liền, sau khi mất đi khí hải hai năm, lấy cái gì để tham gia đấu trường tái?

“Để ta thử xem sao!” Diệp Phong thư thái ngẩng lên, khí thế tự tin từ thể nội phát ra, đôi mắt nheo nheo thoát ẩn thoát hiện tinh quang.

“Ha ha.” Diệp Thừa Thiên cười vang: “Diệp Phong vốn là người Diệp gia, chi bằng thế này, bản nhân bỏ đi một tuyển thủ để Diệp Phong thay vào, như vậy không cần định lại thứ tự tỷ thí, các vị có ý kiến gì không?”

Đề nghị này chính hợp tâm ý chúng nhân, không ai muốn sắp xếp lại tỷ thí, nên đều gật gù tán thành.

Bạch Thủy Ưng vừa thắng một trận cười lạnh nhìn Diệp Phong, khóe môi hiện rõ nét nanh ác: “Phé vật không có khí hải, dựa vào vận may thân cận đệ tử Bích Thủy cung lại đứng đó ra vẻ cao thâm. Đừng để lão tử gặp người, bằng không, nhất định sẽ cho người biết thế nào là lễ độ.”

23. Chương 23 : Chứng Minh

Đấu trường tái hiện tại đã qua hai vòng, mười thiếu niên còn lại thực lực đều không tệ, kém nhất cũng đạt đến lục giai đỉnh phong, cách chút xíu là thất giai. Trong đó có sáu thiếu niên đạt tới thất giai, bạch Thủy Ưng còn là võ đồ nhất giai.

Diệp gia chỉ còn lại hai thiếu niên, bạch Thủy gia còn ba, cao hơn một chút. Trừ Bạch Thủy Ưng nắm chắc ngôi quán quân, còn cả Bạch Thủy Thấu mới mười tám tuổi rất nhiều hy vọng lọt vào ba vị trí đứng đầu.

So ra, diệp gia thâm hơn, tuy còn hai tuyển thủ tại trường nhưng đều mới mười lăm, mười sáu, thực lực trung bình, muốn giành được danh hiệu xếp hạng, hy vọng rất mong manh. Nên Diệp Thừa Thiên gọi một thiếu niên xuống, thay Diệp Phong vào đó.

Diệp Phong mang lại tin vui, tất nhiên là hay nhất, coi như Diệp gia được nở mặt. Dù gã không thành công, chúng nhân cũng cho là đường nhiên, suất thi đấu này vốn vì nể mặt Bích Thủy cung mà ông ta chủ động nhường, diệp gia không có thành tích cũng không sao, coi như cứu lại được chút danh dự.

“Trận kế tiếp Diệp Phong đấu với Bạch Thủy Thử!” Một lão giả tóc bạc đức cao vọng trọng trên chủ tịch đài lớn tiếng tuyên bố. Sau đó cũng đến lúc Diệp Phong xuất trường.

Tinh thần chúng nhân đều căng ra, diệp Phong dám đến tham dự, rốt cuộc có gì ý tượng? Ai cũng cho rằng gã không thể so với bất kỳ tuyển thủ nào, hai năm trước gã còn là phế vật không mấy may có thực lực. Đừng nói gã không còn khí hải, dù còn thì với hai năm chẳng lẽ lại luyện thành thành tựu cao thâm?

Diệp Phong chấp tay sau lưng, từ từ lên đài, sắc mặt bình tĩnh vô cùng. Hôm nay là ngày gã chứng minh, những tiếng chế nhạo gã là phế nhân đến lúc câm lặng rồi.

“Bất kể người tham dự vì mục đích gì, ta đều khiến người hối hận vì quyết định này.” Bạch Thủy Thử ngạo nghễ đứng trên lôi đài, lạnh lùng chế giễu. Thiên tài năm xưa từng khiến chúng nhân ngưỡng vọng, giờ hẳn cơ hội giảm xuống dưới chân.

Cảm giác đó thật sắc khoải. Bạch Thủy Thử liếm môi, tự tin cực độ, ánh mắt liếc xuống Diệp Phong và Thẩm Lan ở bên dưới. Có lẽ...Đợi khi ta lột mặt nạ phế vật này, thiếu nữ mỹ lệ tôn quý kia sẽ coi trọng hơn...

Mang theo ảo tưởng, ánh mắt Bạch Thủy Thử nóng bỏng khôn tả.

Diệp Phong tùy ý vờn người, mắt hơi nheo lại. Bạch Thủy Thử này luôn là cái đuôi của Bạch Thủy Ứng, khi gã lạc phách đã phải chịu không ít trào lộng của hắn. Tay gã nắm chặt lại, thân thể phát ra tiếng lách cách đầy nguy hiểm.

“Đừng ra vẻ trước mặt ta.” Bạch Thủy Thử cười hung ác, hỏa nguyên khí từ từ lưu chuyển trong thể nội.

“Tỷ thí bắt đầu.” Tiếng thanh la vang lên, khí thế trong trường trở nên căng thẳng.

“Bốp,” dưới chân Bạch Thủy Thử phát ra tiếng động lớn, thân thể hắn lao bổ vào Diệp Phong, quyền đầu to lớn ánh lên tia lửa, đâm vào mặt đối thủ. Tuy coi thường địch thủ nhưng Bạch Thủy Thử xuất chiêu không hề hàm hồ, dùng đến tám phần thực lực.

Sức mạnh hỏa nguyên bạo tạc từ chân hắn dồn lên quyền đầu, liên lạc đứt khoát. Bạch Thủy Nham trên chủ tịch đài nở nụ cười mãn ý.

Nhìn quyền đầu liên tục lớn dần trong tròng mắt, ánh mắt Diệp Phong hơi ngưng lại, đợi khi quyền đầu còn cách mình một bàn tay, gã mới bước xéo một bước, thượng thân hơi nghiêng, tránh qua ngọn quyền, khán giả đều toát mồ hôi lạnh.

Hỏa nguyên bạo phát, một quyền xuất ra, lực đạo lập tức suy kiệt. Vai phải Diệp Phong hơi nhếch lên đập mạnh vào cẳng tay Bạch Thủy Thử, lực đẩy cực mạnh cùng với việc Bạch Thủy Thử không kịp hãm đà, hình thành cuộc đấu không cân sức. Hắn như bánh xe gió lăn một vòng trên không rồi mới ngã phịch xuống lôi đài.

Mặt mày xanh lét, Bạch Thủy Thử bò dậy, cổ họng rin rít buột ra mấy tiếng phẫn hận: “Đồ khốn, mi dám chơi ta?”

Vừa rồi Diệp Phong không sử dụng nhiều sức mạnh, nên Bạch Thủy Thử trừ hơi đau ra, không bị thương tổn gì. Theo hắn, diệp Phong chẳng qua thi triển đôi chút tiểu xảo, thực lực không thể bằng hắn. Khán giả đều tỏ vẻ kinh ngạc nhưng không quá bất ngờ, theo họ, chẳng qua Bạch Thủy Thử sơ ý.

“Kém quá.” Diệp Phong hơi nhếch mép, nhạt nhẽo mĩa mai.

Bạch Thủy Thử đỏ mặt, giận dữ càn hông: “Tiểu vương bát đần! Ta nhất định khiến người trả giá đắt.”

Trên mũi chân, hỏa nguyên tụ lại trong tích tắc, thân thể Bạch Thủy Thửu chợt uốn cong, chân phải theo tư thế cực kỳ độc ác, phát ra tiếng xé không khí giong tan, hung hãn đá vào tiểu phúc Diệp Phong. Công kích vùng bụng không như vùng đầu, muốn tránh cũng không dễ.

Bất quá với Diệp Phong, đối thủ bình dân thất giai thật không có gì thú vị, thấy đối phương toàn lực tấn công, vẻ mặt vốn bình thản chợt dấy lên nụ cười trào phúng nguy hiểm. Thân hình gã lắc đi, hồ sủy vĩ trong Ngũ Cầm quyền được tung ra, lướt đến trước mặt Bạch Thủy Thửu đá mạnh vào tiểu phúc hắn, sức mạnh bộc phát hất hắn văng lên cao.

Không đợi Bạch Thủy Thửu rơi xuống, Diệp Phong mỉm cười ưu nhã, nhún vai với chủ tịch đài: “Tại hạ thắng rồi.”

Bùng! Bạch Thủy Thửu rớt phịch xuống, bụng đau như cắt, cổ họng ngọt lịm phun ra một ngụm máu, nằm mềm oặt trên lôi đài, hoàn toàn bất động.

Chúng nhân đều hít một hơi khí lạnh, nên biết Bạch Thủy Thửu tu luyện hỏa nguyên khí hải, đặc tính hỏa nguyên lực là mạnh mẽ, đòn xuất ra cực kỳ hung hãn, hắn đạt tới thất giai đã hơn năm, kể cả nắm vững nguyên lực hoặc kinh nghiệm chiến đấu đều vượt xa một thiếu niên mới tấn nhập thất giai.

Ai cũng nhận ra, ngọn cước vừa rồi của Bạch Thủy Thửu là toàn lực, khi cận chiến với hỏa nguyên tu luyện giả cần phải tránh mũi dùi, đợi cho đối phương kiệt lực mới tấn công vào điểm yếu hông thủ thắng, nếu chọn ngành tiếp, trừ phi thực lực cao hơn, còn không chắc chắn thất bại.

Diệp Phong ngang nhiên ngành tiếp, chỉ một chiêu đã dễ dàng đánh bại Bạch Thủy Thửu, chứng tỏ rằng thực lực của gã vượt xa đối thủ.

Lẽ nào...Gã đã tấn nhập vô đồ? Trong óc tất cả đều nảy ra ý nghĩ này.

Không thể nào! Quá ư điên cuồng. Luyện thể giả, ngũ giai trở đi tiến bộ rất gian nan, có thể tấn nhập vô đồ đều kiên trì tu luyện thân thể mười năm trở lên. Diệp Phong dù thiên phú kỳ tài đến đâu cũng không thể sáng tạo kỳ tích như vậy.

“Ha ha,” chấn kinh một lúc, Diệp Thừa Thiên bật cười đắc ý, quay lại ra oai: “Chư vị, đã đến lúc tuyên bố kết quả rồi nhỉ?”

“Diệp Phong...Thắng.” Lão giả trọng tài chật vật đưa ra tuyên bố, khán giả phía dưới mới định thần lại, nhón nháo bàn luận. Đủ loại ánh mắt đổ về lôi đài, chấn kinh, kính trọng, sợ hãi...

Diệp Phong thản nhiên chấp tay đi xuống lôi đài, quay về cạnh Thẩm Lan, mỉm cười thuần hậu với cô.

Thẩm Lan cũng đáp lại bằng nụ cười ôn nhu, trêu chọc: “Phong còn uy phong hơn hai năm trước.”

“Hừ.” Tiểu nha đầu tỏ vẻ giễu cợt, cất giọng trong veo: “Rõ ràng ở chiêu thứ nhất đã có thể thừa cơ đánh bại, nhưng lại bức đối phương sử dụng toàn lực mới thêm phần kích, rõ ràng tên xấu xa này cố ý muốn ra oai.”

Giọng tiểu nha đầu tuy không lớn nhưng vang khắp lôi đài. Bạch Thủy Thửu nằm trên lôi đài nghe thấy, hổ thẹn cực độ, nhắm mắt lại hôn mê luôn.

Các nhân vật ngồi trên chủ tịch đài đều có thực lực, nhĩ lực cực cao, lời tiểu nha đầu tất nhiên không lọt được khỏi tai họ. Bạch Thủy Nham giận run người nhưng không tiện phát tác, Diệp Thừa Thiên lại không hề e dè, cất tiếng cười vang.

Dùng kỹ xảo đánh bại đối thủ làm sao có thể chấn động lòng người như dùng thực lực chiến thắng. Gã muốn chứng minh, đương nhiên phải chọn phương thức tối hữu hiệu.

Bên kia lôi đài, Bạch Thủy Ứng co rúm mặt mày nhìn Diệp Phong chằm chằm. Lẽ nào gã cũng...Tấn nhập vô đồ?

24. Chương 24 : Bạch Thủy Ứng .

Vòng tiếp theo, Diệp Phong gặp nhị công tử của một gia tộc nhỏ, đối phương nhanh chóng nhận thua.

Thực lực cách nhau quá xa, không đấu cho xong. Từ vận mệnh bị thảm của Bạch Thủy Thử thì ai cũng hiểu hôm nay Diệp Phong cố tình lập uy, tuy không hiểu vì sao một người luyện thể chỉ trong hai năm ngắn ngủi đạt được thực lực như vậy, song không ai muốn bêu xấu như Bạch Thủy Thử.

Xem ra một chiêu đó, uy lực đủ chấn nhiếp các thiếu niên Ngọa Lãng thành.

“Đáng ghét, đúng là loại nhất gan.” Bạch Thủy Ứng mắng thầm, vốn hắn muốn xem thêm một trận đấu của Diệp Phong, xác định xem đối phương thật sự đạt đến đẳng cấp võ đồ hay chưa để có chuẩn bị. Nhưng đối thủ của Diệp Phong bỏ cuộc khiến tính toán của hắn tan thành mây khói.

“Không thể nào, không ai trong hai năm mà luyện thể đạt đến võ đồ!” Bạch Thủy Ứng lẩm bẩm tự an ủi: “Nhất định là hắn được Bích Thủy cung trợ giúp gì đó...Khiến thực lực tạm thời đạt đến võ đồ. Ta là nhất giai võ đồ chân chính, không cần phải sợ hắn.”

Chiến đấu chú trọng đến thực lực, mượn ngoại lực đạt đến võ đồ tất kém xa võ đồ chân chính. Hà huống hắn còn con bài tẩy để thắng...Đó là ưu thế mà luyện thể giả hoàn toàn không thể có được. Nghĩ vậy, Bạch Thủy Ứng lại nở nụ cười tự tin.

Cứ thế gã thuận lợi tiến vào trận quyết định, đối thủ đương nhiên là Bạch Thủy Ứng đạt tới võ đồ. Trận chiến giữa những đối thủ quen mặt từ hai năm trước giờ tái diễn.

Trời còn sớm, sau khi chủ tịch đài thảo luận, quyết định nghỉ nửa canh giờ. Diệp Phong gia nhập nửa chừng còn Bạch Thủy Ứng đã liên tục chiến đấu bốn vòng.

“Ứng nhi! Không cần lo lắng.” Bạch Thủy Nham nhân cơ hội đến bên Bạch Thủy Ứng, cười lạnh: “Ban này ta xem qua thương thế của Thử nhi, thực lực của Diệp Phong chỉ gần đạt đến nhất giai võ đồ, thậm chí chưa đến.”

“Thực lực của hắn tăng nhanh vậy ư? Sang năm không phải...” Bạch Thủy Ứng hơi lo, với tốc độ trưởng thành của Diệp Phong, sau một năm không hiểu đạt đến trình độ nào?

“Không có khí hải, tư chất có cao hơn nữa thì làm được gì?” Bạch Thủy Nham hừ lạnh rồi nhíu mày: “Bất quá để phòng vạn nhất, khi con sử dụng chiêu thức đó, nhân tiện phế luôn một tay hoặc chân của hắn...Luyện thể chỉ nhân, thiếu chân hoặc tay thì, hừ hừ.”

“Nhưng còn nữ nhân đó của Bích Thủy cung?” Bạch Thủy Ứng ngần ngừ.

“Việc đó con đừng lo, diệp Phong là cái thá gì, lẽ nào Bích Thủy cung lại ra mặt vì hắn?” Bạch Thủy Nham tự tin: “Con cứ thế mà làm, còn lại ta sẽ xử lý.”

Bạch Thủy Nham ghé tai dặn dò mấy câu rồi mới quay về chỗ ngồi trên chủ tịch đài.

Đồng thời, diệp Thừa Thiên cũng đến bên Diệp Phong.

“Phong nhi, có chắc không?”

Diệp Phong hít sâu một hơi, bình tĩnh đáp: “Ở lôi đài này, con chưa từng thua.”

“Tốt!” Diệp Thừa Thiên gật đầu, đồng thời nhìn gã đầy phức tạp, ôn hòa nói: “Việc hai năm trước, ta vốn không muốn...”

“Việc đó hôm nay đừng nhắc đến, hôm khác con sẽ đến bái phỏng tộc trưởng đại nhân.” Diệp Phong lễ phép cắt lời.

“Vậy...Cũng được.” Diệp Thừa Thiên trầm thổ dài, suy tính ngu xuẩn của tộc nhân khiến gã xa cách gia tộc, ông ta chỉ còn cách cố gắng bù đắp: “Phụ thân con chắc muốn gặp con lắm.”

“Cẩn thận Bạch Thủy Ứng, không thể thắng thì đừng sinh cường.” Diệp Thừa Thiên khẽ vỗ vai Diệp Phong, quay về chủ tịch đài.

Diệp Phong hơi mím môi, thoáng nét cảm khái. Tộc trưởng đại nhân...Trước đây đối xử không tệ với gã, giờ là lúc báo đáp.

OOo

Tỷ đấu quyết định bắt đầu, hai người đứng lên đài, tiếng ồn ào tắt ngấm, bốn bề như tờ.

Tất cả đều muốn xem thật ra Diệp Phong luyện thể có thể quạt khởi không, hay là Bạch Thủy Ưng triệt để đánh bại gã. Đại bộ phận mọi người đều cho rằng Diệp Phong thắng Bạch Thủy Thứu là nhờ mảnh khỏe nào đó. Bảo họ tin rằng một luyện thể giả trong hai năm đạt đến võ đồ, tốc độ còn hơn xa tu luyện khí hải - một điều vượt khỏi nhận thức, thì không ai tin nổi.

“Vận may của ngươi đến lúc kết thúc rồi.” Lòng tự tin của hắn được phụ thân tiếp sức, dâng lên tràn trề. Luyện thể, lấy đâu ra tiền đồ? Thực lực của Diệp Phong nhất định ẩn tàng bí mật gì đó.

“Hai năm trước, ngươi không lảm nhảm như bây giờ.” Diệp Phong coi thường cắt lời.

Nhớ lại trước kia liên tục bị Diệp Phong đánh bại, Bạch Thủy Ưng nộ khí bột phát, nghiêng răng kèn kẹt, ánh mắt lạnh lùng dần...Lần này ta phế thân thể ngươi, xem ngươi còn làm được gì.

Diệp Phong lại quạt khởi khiến hắn lạnh mình. Ngay cả Bạch Thủy Nham cũng cảm thấy uy hiếp, tuy luyện thể không thể thành khí, nhưng...Ai dám chắc trăm phần trăm?

Tuy xưa nay luyện thể giả không hẳn chưa ai đột phá đến đẳng cấp võ sĩ, nhưng chưa từng có ai trong hai năm thắng liền sáu bậc. Diệp Phong đương nhiên đã tạo ra kỳ tích, dù Bạch Thủy Nham không xác định được thực lực của gã, song chắc chắn là trên lục giai. Ai dám bảo đảm gã không tạo thêm kỳ tích?

Nên dù phải đắc tội với Thẩm Lan, Bạch Thủy Nham cũng muốn trừ khử Diệp Phong.

Hừ lạnh một tiếng, thể nội Bạch Thủy Ưng khí hải cấp tốc vận chuyển, kim sắc nguyên khí chảy qua kinh mạch, càng tăng thêm lòng tin cho hắn. Sức phòng ngự của hắn không kém như Bạch Thủy Thứu.

“Ngươi sẽ nhanh chóng hối hận vì đã lên lời đài.” Bạch Thủy Ưng cười lạnh lẽo, tay lật lại, chân phải đạp mạnh xuống đất, thân thể vút thẳng tới chỗ Diệp Phong.

Cách gã chừng một thước, tay phải hắn hóa thành lưỡi đao, thoáng ẩn thoáng hiện kim quang chém vào cổ đối thủ.

Về mặt Diệp Phong vẫn thản nhiên, thân thể hơi lắc, chân đạp mạnh xuống tạo thành một đại lực, cấp tốc lùi lại, dễ dàng tránh được thủ đao của Bạch Thủy Ưng. Chỗ gã vừa đứng in một dấu chân sâu hoắm đầy vết nứt chung quanh, ngần ấy đủ chứng minh cú giậm chân của gã mạnh thể nào.

Ngũ Cầm quyền chi Hổ thế! Lợi dụng thân thể co lại, cùng lực bộc phát của cơ nhục sẽ khiến động tác bạo phát như mãnh hổ. Lực đạo hung hãn cùng tốc độ của Diệp Phong khiến Bạch Thủy Ưng cả kinh.

Tạm thời thoái lui, thân thể gã lại nhẹ nhàng đáp xuống lời đài, hai chân đồng thời đạp mạnh xuống, theo tư thế phản xạ lao bổ vào Bạch Thủy Ưng. Ở lưng chừng không, thân thể gã hơi cong, chân phải duỗi thẳng, quét vào cổ đối phương.

Nghe thấy bên tai rít gió vù vù, chân Diệp Phong như thiết tiên ập đến, Bạch Thủy Ưng không dám chậm trễ, kim nguyên lực nhanh chóng tụ vào hai tay, vận lực chặn lại.

“Bùng!” Bạch Thủy Ưng trượt dài, hai chân cày một đường dài dưới đất, nhìn vào đủ lạnh mình. Những người tinh mắt đều nhận ra, hai tay hắn che chắn vùng đầu, đang hơi run lên.

Đó là thực lực thật sự của võ đồ. Chỉ khi lực công kích đạt đến võ đồ mới bức được nhất giai võ đồ Bạch Thủy Ưng đến mức đó. Tiếng hít khí lạnh vang lên khắp lời đài.

“Xem ra thắng bại khó nói trước...Tựa hồ Diệp Phong không tầm thường.”

“Không tin được, y chỉ mất có hai năm đã đạt đến cảnh giới võ đồ? Ngày xưa ta mất tới bảy năm kia.”

“Đó là tư chất thiên tài hử? Tiếc thật. Nếu khí hải vẫn còn, Diệp Phong sớm muộn gì cũng trở thành Ngọa Lãng thành đệ nhất cường giả.”

Chúng nhân bàn luận nhì nhao, những gì hoài nghi về thực lực của Diệp Phong đều tan biến.

25. Chương 25 : Văn Thắng .

“Xú tiểu tử! Người thật sự đạt đến võ đồ?” Cảm thụ cảm giác tê cứng trên tay, Bạch Thủy Ưng hơi biến sắc. Chỉ bằng thực lực bình dân tuyệt không thể tạo thành hiệu quả này.

“Sợ hãi?” Diệp Phong nhặt nhéo đáp.

“Ta sợ một phế vật không có khí hải?” Ngữ khí Bạch Thủy Ưng hàm chứa giận dữ, nghiêng rằng nói: “Dù người thật sự là võ đồ, cũng không thể là đối thủ của ta.”

Nguyên lực lưu động, xóa đi cảm giác tê cứng trên tay, thân thể Bạch Thủy Ưng lại dấy lên kinh phong, bên tai chúng nhân vang lên tiếng xé không khí giòn tan. Uy thế lăng lệ của chiêu thức khiến võ giả đứng ngoài xem đều gật gù.

Đặc tính của kim nguyên lực: Sắc bén, nhanh như chớp. Bạch Thủy Ưng đương nhiên nắm vững.

Trong mắt Diệp Phong đang nheo lại tỏ vẻ ngưng trọng, tay giơ lên, năm ngón tay nắm lại thành quyền. Ngay lúc mũi chân Bạch Thủy Ưng đến sát ngực, gã quát khẽ, giơ tay lên đâm vào ống chân địch thủ.

Chát! Trên tay dồn lại lực phản chấn của kim nguyên khí, tay gã hơi run, nhưng ngọn cước của Bạch Thủy Ưng bị luồng lực bạo phát của gã hất bắn sang bên, ống chân rất bông, huyết dịch chảy ngược lên óc, suýt nữa khiến hắn chảy nước mắt.

“Quyền nhanh quá.” Người xem thầm khen, đối với một người luyện thể, không có đặc tính chiến đấu của nguyên lực mà sử dụng được chiêu số như thế, thật sự vượt ngoài ý liệu.

“Một quyền ban này hình như chứa đặc tính hỏa nguyên lực, lực bạo phát kinh nhân...” Không thiếu người đến xem náo nhiệt nhân quang độc đáo, diệp Phong sử dụng Hổ thể có hàm chứa đặc tính hỏa nguyên, vốn khắc kim nguyên nên chiếm ưu thế.

“Không thể nào!” Bạch Thủy Ưng lảo lẩm, ánh mắt tỏ ra không tin được. Một luyện thể giả không có nguyên lực để luyện võ kỹ, chiêu thức xuất ra lại hơn hẳn... Nhận thức của hắn hoàn toàn bị đảo ngược.

Không chỉ hắn, nhiều người ở dưới đài cũng có cảm giác tương tự.

Đặc tính chiến đấu của ngũ hành nguyên lực có thể giúp võ giả tăng thêm uy lực lúc xuất chiêu, nên trong trận chiến cùng cấp, ai phát huy được ưu thế của thuộc tính nguyên lực thì là người thắng. Luyện thể giả chỉ có thể dựa vào sức mạnh của thân thể, đương nhiên kém hơn khí hải tu luyện giả. Nhưng nhận thức này với trường hợp Diệp Phong lại trái ngược...

Đang lúc chúng nhân bàn luận về thực lực của Diệp Phong, khí thế của Bạch Thủy Ưng đột nhiên tăng lên, huyết quản trong bàn tay phẳng phát hiện ra lưu quang kỳ lạ.

Nhị phẩm võ kỹ: Nhận trăm! Uy lực của võ kỹ mạnh hơn nguyên lực công kích thông thường không chỉ một lần, cũng là khoảng cách mà luyện thể giả không thể vượt qua. Võ kỹ cấp cao có thể khiến thực lực võ giả tăng hàng trăm lần, dù chỉ là nhị phẩm võ kỹ cũng khiến lực công kích của Bạch Thủy Ưng tăng lên mấy lần.

“Tên khốn, chịu chết đi.” Chân hắn điểm cực nhanh, gương mặt âm u toát lên nét khát máu, lắc người áp sát Diệp Phong, tay giơ cao như lưỡi đao sắc chém xéo vào cổ gã.

Bạch Thủy Ưng sử dụng nhị phẩm võ kỹ - Nhận trăm. Võ giả ở đẳng cấp võ đồ sử dụng tất có thể bỏ võ tăng đá hoặc cắt đứt cây cổ thụ, hóa nguyên lực thành lưỡi đao, uy lực kinh nhân.

Bất quá Bạch Thủy Ưng mới học, chưa hoàn toàn nắm vững môn võ kỹ này, không phát huy được bao nhiêu uy lực, dù thế sức công kích của hắn cũng cao hơn một bậc, với cường độ nhục thể hiện giờ của Diệp Phong khó lòng đỡ được.

Bị bổ trúng không chết cũng trọng thương. Đây là con bài tẩy của hắn.

Chăm chú quan sát đòn công kích hung hãn, gã không dám chậm trễ, chân đạp mạnh xuống, nhanh nhẹn tránh đi. Nhưng khí thế của Bạch Thủy Ưng không giảm, đuổi theo sát gót, sử dụng nhận trăm khiến tốc độ của hắn cao hơn.

Tốc độ bạo phát của Diệp Phong tuy nhanh nhưng không thể giữ lâu, bạch Thủy Ưng xuất ra hai chiêu đã bức gã đến sát rìa lôi đài, không thể lùi được nữa. Gã rút xuống, coi như thua trận.

“Hừ!” Bạch Thủy Ưng cười lạnh, tay trái xòe ra, cũng ánh lên sắc vàng. Hai tay hệt như lưỡi kéo lớn, từ hai hướng cắt vào, chặn đứng đường tránh né của Diệp Phong.

Bùng! Lốp đá lát dưới nền lôi đài vỡ tung, mặt đá tung tóe. Diệp Phong nhảy bật lên lưng chừng không, chặt vật tránh thoát.

“Đúng là ngu xuẩn, xem ra thắng phụ đã phân.” Bạch Thủy Nham cười lạnh, diệp Phong nhảy lên không, không còn điểm tá lực, tất không tránh được, bạch Thủy Ưng chỉ cần đuổi theo thì một chiêu nhận trăm là có thể trọng thương gã.

Khán giả cũng nhận ra, đua nhau lắc đầu thở dài. Xem ra thắng bại đã phân, tuy thực lực võ đồ của Diệp Phong khiến họ thập phần chấn kinh, nhưng Bạch Thủy Ưng cũng là võ đồ nhất giai, lại có trong tay một môn võ kỹ, hiển nhiên không thể thất bại. Uy lực của võ kỹ, chỉ dựa vào huyết nhục chi lực, hiển nhiên không thể chống chọi.

Diệp Thừa Thiên sầm mặt, ánh mắt lo lắng, diệp Phong thua là chuyện nhỏ, nếu lại bị Bạch Thủy Ưng trọng thương mới là không đáng. Nếu biết trước Bạch Thủy Ưng nhanh chóng nắm được một môn võ kỹ thì đã không để Diệp Phong sinh cường.

Tiếng xé không khí vang lên phía dưới Diệp Phong, bạch Thủy Ưng thu hai tay lại, nhanh chóng nhảy theo, chân phải cực kỳ hung hãn tung cước, kim nguyên khí sắc lẹm cắt vào eo Diệp Phong.

Không thể tránh được nữa.

Tim Thẩm Lan cũng thất lại, tuy cô biết Diệp Phong từng thắng võ đồ nhị giai và cả tiểu nha đầu cũng biết võ kỹ, nhưng dù gì cô cũng không tận mắt chứng kiến. Tiểu nha đầu mũm mĩm đáng yêu như thế, không có điểm gì giống một võ giả mạnh mẽ, nên thấy thế công lăng lệ của Bạch Thủy Ưng, cô bất giác nắm chặt tay, trán đầm mồ hôi, lo lắng vô cùng.

Ngược lại tiểu nha đầu vẫn ung dung, nở nụ cười coi thường. Chiêu Nhận trăm này...Kém quá, nhớ đến sức mạnh gã phá Nhu thủy phục, ánh mắt cô bé nhìn Bạch Thủy Ưng bất giác mang theo một tia đồng tình.

Hít sâu một hơi, diệp Phong ở lưng chừng không vẫn thản nhiên. Thân thể thiếu niên hơi gầy gò đột nhiên biến đổi khí thế, tựa hồ tăng lên gấp đôi.

Sức mạnh của gấu! Thổ nguyên lực...Xuất! Khí hải cấp tốc chuyển động, thổ nguyên lực mỏng manh dồn vào thân thể. Huyết quản, cơ nhục dâng lên lực đạo hùng hồn, cảm giác mạnh mẽ cực độ.

Thân thể Diệp Phong dừng sững trên không, tay phải chém mạnh xuống nghênh đón mũi chân Bạch Thủy Ưng. Chiêu này trông có vẻ chậm, lại trì trệ, tựa hồ mang theo ngàn cân bùn đất, chính hợp với đặc điểm nặng nề của ngũ hành thổ nguyên.

Nhận trăm của Bạch Thủy Ưng trong khoảnh khắc đã cắt tới trước mặt Diệp Phong, tay phải gã cũng vừa hay bổ tới chuẩn xác, thoái kinh rít lên ràn rạt cùng chưởng âm ì không ngớt va nhau, cục diện khẩn trương cực điểm.

Một tiếng sấm nổ vang vọng, một thân ảnh rút phịch xuống, rũ rượi đập trên nền lôi đài. Chúng nhân vội định thần nhìn lên, người nằm dưới đất phun máu ồ ộc, kêu gào thảm thiết chói tai...Không phải Bạch Thủy Ưng thì là ai?

Diệp Phong nhân lúc giao phong, khéo léo lộn người đáp xuống đất. Tay phải gã rách tan ống tay áo, lộ ra cơ nhục cuộn cuộn, bàn tay không mảy may thương tổn.

Bạch Thủy Ưng lại ôm lấy cẳng chân lăn lộn dưới đất, trường quyết đầu này đã kết thúc.

Sau một lúc yên lặng tạm thời, đám đông vang lên tiếng hít khí lạnh. Thẩm Lan cười tươi như hoa, niềm vui hiện rõ, chỉ có tiểu nha đầu hơi nhăn mũi, ra vẻ đương nhiên phải thế.

“Ừng nhi!” Bạch Thủy Nham cả kinh, định nhảy lên đài nhưng cân nhắc mấy lần lại không dám khinh cử vọng động, lưỡng đạo hung quang nhìn Diệp Phong chằm chằm, cơ hồ muốn ăn sống nuốt tươi.

Trước khi đấu trường tái tuyên bố kết quả, không ai được nhảy lên can thiệp. Bạch Thủy Ứng tuy đau đớn nhưng không đáng ngại đến tính mạng, bạch Thủy Nham đau lòng cũng chỉ biết nén xuống.

Sắc mặt Diệp Thừa Thiên ngẩn ra một chốc mới định thần được, ngửa mặt cười vang, nét đắc ý cùng hưng phấn gần như không che giấu được, hai tay vỗ mạnh lên thành ghế, ngoẻo đầu nói với Bạch Thủy Nham đang cố ra vẻ: “Bạch Thủy gia chủ! Thừa nhượng.”

“Có thể tuyên bố kết quả rồi.” Bạch Thủy Nham sầm mặt, ngó lơ hành vi gây sự của Diệp Thừa Thiên, nói với lão giả trọng tài trên chủ tịch đài vẫn đang ngẩn ngơ vì chấn kinh. Lão lo lắng cho thương thế của Bạch Thủy Ứng, không muốn tranh hơi với đối đầu.

“Kết quả trận quyết định...Diệp Phong, thắng.” Lão giả chưa tỉnh khỏi cơn chấn kinh, run run tuyên bố.

Tiếng kinh thán cũng ánh mắt chấn động đổ dồn vào thân ảnh thiếu niên đứng trên lôi đài. Chỉ hai năm, thiên tài xưa kia đã tìm lại được thực lực, hơn nữa còn trong tình huống mất đi khí hải...Thật sự là kỳ tích không tin nổi.

Sau rốt, Diệp Phong không chịu được ánh mắt của chúng nhân, nhún vai từ từ đi xuống, dẫn theo Thẩm Lan, chuẩn bị đi khỏi.

“Diệp Phong, còn nghi thức trao thưởng nữa.” Lão giả chủ trì hô.

“Không cần đâu, với tại hạ, phần thưởng không còn ý nghĩa nữa.” Gã tùy ý xua tay, tiếp tục đi, chúng nhân tự động nhường lối.

Hư vinh từ những lời khen và tôn sùng chỉ tổ khiến người ta mất đi phương hướng phấn đấu, chỉ có thực lực mới là cơ sở để giành được tôn nghiêm. Trải qua hai năm rèn luyện, thiếu niên rốt cục cũng trưởng thành.

26. Chương 26 : Thực Hiện Lời Hứa .

Sau khi đấu trường tái kết thúc, đời sống của Diệp Phong không có gì thay đổi. Dù sao một luyện thể giả không thể so với khí hải tu luyện giả. Qua cơn chấn động tạm thời, cư dân Ngọa Lãng thành trừ lúc tà dư tửu hậu bàn luận về kỳ tích của gã thì đều không thấy tiền đồ của gã có gì sáng sủa.

Dù gã đột phá được chương ngại thành võ sĩ mà con đường luyện thể vốn bất lực bấy lâu thì sau cùng cũng khó thành đại khí. So với Diệp Phong hai năm trước, chỉ ít cũng thành cao giai võ sư, tất nhiên hiện giờ kém xa. Bất quá ánh mắt chúng nhân nhìn gã không còn coi thường, trào phúng nữa mà thay vào là khâm phục, tôn trọng.

Ngày tháng bình tĩnh trôi qua rất nhanh, ngày ước hẹn của Thu Tổ Nhã mỗi lúc một gần. Trong lòng Diệp Phong và Thẩm Lan đều thương cảm vì ly biệt sắp diễn ra. Cả hai đều được đối phương cổ vũ khi gian nan hoạn nạn, cảm tình không đơn giản như giữa thiếu nam thiếu nữ.

Tiểu nha đầu tuy vẫn mâu thuẫn với gã nhưng không còn giữ địch ý thề không đội trời chung nữa. Thi thoảng, cả hai lại trò chuyện, vì Thẩm Lan.

“Nguyên lực thu thập đủ rồi, luyện chế thêm một mẻ nguyên đơn, trả lại món nợ gia tộc bồi dưỡng khi xưa.” Gã cười thanh đạm, nhớ lại lúc rời gia tộc từng nói: “Những gì nợ gia tộc, cơ hội, tại hạ sẽ trả lại đầy đủ.” Hiện tại tuy không còn giận nữa nhưng đã hứa thì cần tuân thủ.

Sẵn thứ suốt hai mươi ngày nay, gã thu được không ít ngũ hành nguyên lực và nguyên nguyên lực. Luyện chế nguyên đơn không thiếu nguyên liệu nữa. Được giáo huấn từ những lần thất bại, quá trình luyện đơn lần này khá thuận lợi, tiêu hao gần hết nguyên lực trong nguyên trạch, gã thu được tổng cộng mười tám viên ngũ hành nguyên đơn.

“Đến lúc về thăm gia tộc...” Gã vắn người, dang đôi tay cứng lại vì quá chuyên chú luyện đơn, đoạn chọn mỗi loại thuộc tính hai viên nguyên đơn, số còn lại ném vào nguyên trạch, tiếp đó đi về phía Diệp gia.

Về lại gia tộc xa cách lâu nay, lòng gã không khỏi cảm khái. Mỗi gương mặt trong tộc vừa xa lạ lại thân quen, thấy gã tới, chúng nhân thì nhau bàn luận. Bất quá Diệp Thừa Thiên đã hạ lệnh, nếu Diệp Phong đến thì trực tiếp đưa vào gặp ông ta, nên không ai dám làm phiền.

Nhiều người từng chứng kiến uy phong của gã ở đấu trường, nhưng sau cơn chấn động, họ càng nghi hoặc, coi thường. Luyện thể liệu có tiền đồ gì? Có lẽ từ đó gã chỉ dừng ở đấy, không thể tiến bộ thêm, cực hạn luyện thể nào có dễ đột phá. Có ý nghĩ này đa phần là phái nắm quyền trong gia tộc.

Nhiều đệ tử thuộc về phái bình dân như Diệp Phong càng ngưỡng mộ và tự hào với thành tựu của gã. Mười sáu tuổi, hai lần đạt đến cảnh giới vô đồ tuyệt đối là thành tựu đáng để ngưỡng vọng.

Gần như không để ý đến ánh mắt khác hẳn của tộc nhân, gã đi thẳng vào nội viện, đến phòng Diệp Thừa Thiên.

Không lăm lờ, gã xòe tay đưa ra mười viên nguyên đơn.

“Đây...Đây là...” Hiển nhiên bị chấn kinh bởi hành động của gã, đệ tử Thừa Thiên hơi run giọng.

“Cửu phẩm ngũ hành nguyên đơn mỗi loại hai viên, linh dược và tinh thạch năm xưa gia tộc hao phí cho Diệp Phong, thế này đã đủ bù lại chưa?” Diệp Phong nở nụ cười mỉm, xòe tay ra, nguyên đơn rơi hết xuống bàn. “Diệp Phong đã nói, những gì nợ gia tộc sẽ trả lại đủ.”

Mười viên cửu phẩm nguyên đơn đủ các thuộc tính, vượt xa những vật chất tu luyện dành cho gã năm xưa. Dù tính thêm lợi tức thì hai viên là đủ trả hết. Nên biết, cửu phẩm nguyên đơn là khái niệm khác với linh dược, tinh thạch phổ thông.

Tu luyện giả ở giai đoạn bình dân, khi xung kích vô đồ sẽ vấp phải chướng ngại lớn là ngưng áp khí hải để nguyên khí ngưng thành nguyên lực. Quá trình này không thể qua quýt, một khí thất bại rất có khả năng bị tổn hại, cả đời không đột phá được nữa.

Muốn nâng cao tỷ suất ngưng áp khí hải, biện pháp ổn thỏa nhất là trước khi ngưng áp phải tận lực đề cao cường độ áp lực lên nguyên khí trong khí hải, khiến khí hải càng chắc chắn hơn. Nhưng nguyên khí khi đạt đến thất giai, muốn khí hải tiến bộ thêm còn khó hơn lên trời. Nguyên khí thất giai là cực hạn của giai đoạn nguyên khí, đề cao chút nào cũng tốn vô vàn nỗ lực. Cực kỳ khó nắm bắt được khi nào là thời cơ đột phá hợp lý nhất.

Nếu quá nóng lòng, khí hải sẽ yếu, nguy hiểm tăng thêm nhiều lần, rất có thể được bù lại mất. Nếu quá cẩn thận, nguyên khí thất giai đề thăng chút nào cũng cần nhiều thời gian và tinh lực, đình trệ ở giai đoạn này có khi đến tám năm, mười năm, hiển nhiên không ai chịu được tịch mịch.

Nên nếu để khí hải được nguyên lực có tính chất năng lượng cao hơn tưới nhuần thì tỷ suất ngưng áp thành công tăng lên nhiều. Cửu phẩm nguyên đơn có tác dụng đó...Tuy là nguyên đơn cấp thấp nhất nhưng vẫn chứa đựng nguyên lực năng lượng, tuy khi bị hấp thu vào khí hải sẽ chuyển hóa thành nguyên khí, nhưng dù thế nào, khí hải cũng được nguyên lực tưới nhuần, cường độ sẽ tăng cao. Theo kinh nghiệm của tiền nhân, nếu dùng nguyên đơn đúng lúc đột phá, lợi dụng nguyên lực do nguyên đơn phát ra để xung phá trở ngại, gần như trăm phần trăm thành công tấn cấp.

Tuy cửu phẩm nguyên đơn không đáng gì với cường giả chân chính, nhưng vẫn có ý nghĩa trọng đại với con cháu họ. Nguyên liệu luyện chế cửu phẩm nguyên đơn không quá quý trọng nhưng mỗi năm số lượng luyện thành không nhiều, cung không đủ cầu. Trên thị trường, cửu phẩm nguyên đơn cơ hồ có thể thay tinh tể để giao dịch.

Có được một viên cửu phẩm nguyên đơn không hề dễ dàng, không có nguồn cung và thể lực ở trình độ nhất định thì có tiền cũng chưa chắc mua được. Diệp gia hòa Bạch Thủy gia khuynh tận toàn lực, mỗi năm cũng chỉ mua được một viên, hơn nữa nguyên đơn chia thành ngũ hành thuộc tính, nếu mua được loại có thuộc tính xung đột thì coi như phí công.

Hiện tại Diệp Phong đưa ra một hơi mười viên đủ loại thuộc tính thì ý nghĩa với Diệp gia thật quá trọng đại. Có số nguyên đơn này, con cháu Diệp gia thiên phú cao một chút đều có hy vọng xung phá cảnh giới vô đồ, tăng thêm cho gia tộc một võ giả. Thành võ giả sớm ngày nào, cũng có nghĩa là họ có thêm một phần tiềm lực phát triển về sau.

Có số nguyên đơn này, Diệp gia phát triển trong tương lai, tất sẽ lực áp Bạch Thủy gia.

Diệp Thừa Thiên bắt giác hít sâu một hơi khí lạnh. Diệp Phong chỉ là một thiếu niên nhỏ nhoi, lấy đâu ra nhiều cửu phẩm nguyên đơn như thế? Lẽ nào là nha đầu của Bích Thủy cung? Nhưng cô bé mới chỉ được Bích Thủy cung chọn, dựa vào đâu mà lấy được mười viên cửu phẩm nguyên đơn? Dù Bích Thủy cung trọng thị thì cũng chỉ tặng thủy nguyên đơn là đủ, sao lại có tới mỗi loại nguyên đơn hai viên?

Không nén được nghi vấn, Diệp Thừa Thiên kích động hỏi: “Phong nhi lấy được số nguyên đơn nay ở đâu?”

Khẽ nhếch môi lên, gã thần bí im lặng. Diệp Thừa Thiên biết lỡ lời, cười ngượng ngùng. Bất quá tự đáy lòng, ông ta khẳng định rằng Diệp Phong không đơn giản là một luyện thể giả đơn giản.

“Cô nương Bích Thủy cung sắp đi phải không?” Chần chừ một chút, ông ta chuyển chủ đề: “Chi bằng Phong nhi về lại gia tộc cư trú...”

“Bất tất, con sẽ thường về...Hi vọng tộc trưởng đại nhân chiếu cố cho phụ thân con.” Gã lắc đầu, lần này gã thực hiện lời hứa năm xưa, tiếp nữa là thay đổi vị trí của phụ thân trong tộc.

Có mười viên nguyên đơn, Diệp Thừa Thiên chắc sẽ không để phụ thân thiệt.

OOo

Mười viên nguyên đơn nằm lặng lẽ trong một chiếc đĩa nhỏ trên bàn, từng đôi mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm. Chỉ cần không phải tư chất quá tệ, ở giai đoạn nguyên khí mà dùng một viên nguyên đơn thì đột phá vô đồ chỉ là việc sớm muộn...Hiện tại trước mặt họ có tới mười viên.

Chúng nhân đều thầm tính toán làm cách nào tranh lấy một viên cho con cháu, chứ không quan tâm đến mục đích Diệp Thừa Thiên triệu tập. Chỉ có vài người tâm tư cẩn mật nghi hoặc trước lai lịch của số nguyên đơn này.

Diệp Thừa Thiên sầm mặt ngồi trên ghế thủ tọa, hai bên là hai trưởng lão đẳng cấp võ sư, hai dãy bên dưới là các nhân sĩ cao cấp giữ chức vụ quan trọng trong tộc.

“Xem đi, quý báu thế nào. Đó là của phệ nhân mà các vị vẫn nói tới đưa đến.” Diệp Thừa Thiên gần như gầm lên với chúng nhân. Ông ta hồi hận, hai năm trước đã không xử lý khéo léo việc Diệp Phong bị phệ, đến nỗi gã rời gia tộc, hiện giờ khoảng cách giữa song phương gần như không thể san lấp.

“Nợ gia tộc những gì, tại hạ sẽ trả lại đủ...” Lời lẽ lạnh như gió đông lại vọng về trong trí nhớ chúng nhân. Không ai ngờ một thiếu niên bị hủy khí hải chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã thực hiện xong lời hứa...

Chúng nhân thầm nuốt nước bọt...Tỏ vẻ không tin nổi. Diệp Phong? Sao có thể như thế? Gã lấy đâu ra ngân ấy?

“Y lấy được số nguyên đơn này ở đâu?” Một chấp sự run giọng.

“Hừ, nếu là ông lấy được số nguyên đơn này, liệu có cho người khác biết không?” Đại trưởng lão rửa thầm, lên tiếng trào lộng.

“Chi bằng chúng ta bắt Diệp Phong về, tra hỏi cẩn thận.” Viên chấp sự đó không để ý thấy rằng sắc mặt xanh lét của Diệp Thừa Thiên càng sầm lại.

“Hỗn xược.” Diệp Thừa Thiên phát tay, tổng viên chấp sự đó ra ngoài.

“Cho các vị biết, nếu sau này ai còn làm những việc khốn kiếp ảnh hưởng đến quan hệ giữa Diệp Phong và gia tộc thì đừng trách mỗ dùng gia pháp.” Ông ta lạnh lùng ra lệnh: “Diệp Phong vẫn là Diệp Phong của hai năm trước, mau thể hiện rõ thái độ cho mỗ thấy. Còn cả con cháu, hậu bối của các vị nữa, ai dám nói Diệp Phong là phệ vật, đừng trách mỗ tế sống kẻ đó.”

Chúng nhân nhìn theo Diệp Thừa Thiên đầy kính sợ, thậm chí về nhà sẽ dặn dò con cháu ngàn vạn lần đừng chạm đến Diệp Phong.

27. Chương 27 : Ly Biệt .

“Phụ thân, nhất định phải báo thù cho con mới được.” Nằm trên giường, sắc mặt Bạch Thủy Ứng đầy oán độc và sát ý, chân phải hấn được băng chặt do bị Diệp Phong đánh vỡ xương, ít nhất cũng phải nằm dài mười bữa nửa tháng.

“Ứng nhi...Ta biết con hận xú tiểu tử đó, nhưng hiện tại muốn báo thù không phải dễ.” Bạch Thủy Nham thương xót nhìn sắc mặt nhi tử méo mó vì đau đớn, thở dài: “Hiện tại không chỉ hai nha đầu Bích Thủy cung ở cạnh hấn mà Diệp gia cũng trọng thị hấn trở lại, nếu vô duyên vô cớ động đến hấn, e rằng Diệp gia không đồng ý.”

“Con mặc kệ, con gãy một chân thì nhất định bắt hấn đền bằng cả hai chân.” Bạch Thủy Ứng gào lên phần hấn, giọng chói lói, độc ác.

“Hừ, tiểu tử ngốc, chúng ta nên bắt động, nếu hành động phải không cho hấn cơ hội.” Bạch Thủy Nham lộ ra nét âm lạnh khiến người khác rùng mình, từ từ nói: “Sớm biết hấn bị hủy khí hải còn trở mình được thì đã nhân cơ hội trừ khử mới phải, không đến nỗi trở thành ẩn họa bây giờ.”

“Phụ thân muốn nói là...” Mắt Bạch Thủy Ứng sáng lên, nở nụ cười ác độc.

“Không sai! Trảm thảo trừ căn!” Bạch Thủy Nham làm động tác chém mạnh, sát ý hiện rõ. “Tiểu này quật khởi làm ta có cảm giác nguy hiểm...Nhân lúc hấn chưa thành khí, tất phải trừ diệt.”

“Phụ thân chuẩn bị làm gì?”

“Đợi, hiện giờ chúng ta không thể nóng nảy, Diệp Phong cần phải bị trừ khử nhưng tất tìm ra phương pháp. Hiện tại nha đầu của Bích Thủy cung đều bảo vệ hấn, chúng ta phải tìm cơ hội thích hợp mới hạ thủ.” Bạch Thủy Nham không hổ danh già đời. Diệp Phong chỉ ít cũng mấy năm nữa mới trưởng thành được, bạch Thủy gia...Không cần vội vàng.

OOo

Một tháng thoáng cái đã qua, thu Tổ Nhã y hẹn đến Ngọa Lăng thành. Cũng có nghĩa là thời khắc ly biệt giữa Diệp Phong và Thẩm Lan đã đến.

“Phong...Muội không muốn xa huynh.” Thẩm Lan thoáng thương cảm, mắt mờ đi, thần thái yếu đuối đáng thương đó khiến lòng Diệp Phong như bị vò xé.

“Nha đầu ngốc, chúng ta chỉ tạm thời xa cách, sau này đâu phải không còn cơ hội gặp lại.” Diệp Phong đến trước mặt cô, đưa tay ôn nhu vuốt mớ tóc xanh, tay còn lại khê lau mắt cho cô, đầu ngón tay chạm vào nước khiến gã có cảm giác mất mát.

“Nhưng...” Thẩm Lan còn định nói nữa, Diệp Phong đã đưa tay bịt miệng cô.

“Còn nhớ huynh đã đồng ý gì chưa? Ba năm sau, nhất định sẽ đến Bích Thủy cung tìm muội.” Gã hít sâu một hơi, dịu giọng: “Qua hai năm suy sụp, huynh hiểu rõ rằng muốn tiêu điều tự tại ở đại lục phải có thực lực khiến người khác kính sợ. Nếu ngay cả thực lực bảo vệ muội mà huynh cũng không có thì dù chúng ta ở bên nhau cũng đừng mong yên ổn sinh tồn ở thế giới này.”

“Nên...” Gã cười mỉm, hơi cúi đầu xuống, đầu mũi cơ hồ chạm vào má thiếu nữ, khiến mặt cô ửng đỏ: “Muội nhất định phải chăm chỉ tu luyện tại Bích Thủy cung. Đến lúc đó nếu bị huynh bỏ lại xa quá thì huynh không vui đâu.”

Nghe thấy gã đùa, cổ ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu tử, có biết Thiên thủy huyền âm mạch là thể chất gì không?” Thu Tổ Nhã nhìn Diệp Phong với vẻ hứng thú, nở nụ cười tươi, đột nhiên chen lời. Tiểu nha đầu ở sau lưng sư phụ tỏ vẻ khinh khi gã, có sư phụ chống lưng, cô bé hiện giờ không sợ hãi, hơn nữa lời giao hẹn với gã đến hôm nay là hết hạn.

“Tiền bối chịu chỉ dạy, văn bối cảm kích bất tận!” Diệp Phong vừa thầm khen Thu Tổ Nhã dung mạo kinh nhân, vừa hiểu kỳ không biết thân thể Thẩm Lan có gì đặc biệt.

“Thiên thủy huyền âm mạch, thể chất chí âm chí nhu, cả Vô Nguyên đại lực cũng không tìm ra quá mười thiếu nữ thuộc thể chất này. Nữ tử mang thể mạch này, khí hải mười phần đặc thù, thủy nguyên lực chuyển hóa thành có tính chất năng lượng tiếp cận tiên thiên thủy nguyên, vì thế khi tu luyện thủy nguyên lực, tuyệt đối đỡ được nhiều công sức,” Thu Tổ Nhã giải thích.

Diệp Phong hớn hở, thiên phú tu luyện của Thẩm Lan quả nhiên trác tuyệt.

“Thông thường, thiếu nữ mười lăm tuổi mới đạt đến thất giai bình dân như Thẩm Lan thường không có tiền đồ lớn cho lắm. Nhưng nếu là người mang Thiên thủy huyền âm mạch thì ngược lại. Thiên thủy huyền âm mạch phải đợi đến khi tu luyện giả mười lăm tuổi mới hoàn toàn trưởng thành, trước đó mà tu luyện quá mức nhằm đề cao thực lực, tất tiềm lực bị ép bức, huyền âm mạch không thể đạt đến trạng thái hoàn mỹ đã ngừng sinh trưởng rồi.”

“Mười năm nay, thời gian tu luyện của Thẩm Lan rất ít, nhưng quan trọng là mỗi ngày đều kiên trì, không chỉ khiến thể mạch trưởng thành hoàn mỹ mà khí hải cũng được tôi luyện từ từ từng bước. Thể chất tu luyện của Thẩm Lan là Thiên thủy huyền âm mạch tốt nhất ta từng thấy, tiềm lực không thể ước lượng.” Thu Tổ Nhã cực kỳ mãn ý nhìn Thẩm Lan, ánh mắt đầy yêu thương.

“Chẳng phải như thế càng tốt sao?” Diệp Phong lấy làm kỳ quái, thu Tổ Nhã hiển nhiên còn hàm ý.

“Đối với Thẩm Lan đích xác cực kỳ hay, nhưng với tiểu tử ngươi...Lại không phải tin tốt lành gì.” Thu Tổ Nhã nghiêm mặt: “Ngươi nên biết đệ tử Bích Thủy cung tuyệt đối không gả cho nam tử kém hơn.”

“Vậy ư? Thế thì sao?” Diệp Phong nhếch môi, thản nhiên đáp.

“Thì sao? Ha ha!” Thu Tổ Nhã ngạc nhiên cười vang rồi dịu giọng: “Nói rõ ra là ba năm nữa ta đảm bảo bồi dưỡng Thẩm Lan thành võ tông, lúc đó tiểu tử có hy vọng vượt qua không?”

Ba năm! Võ tông!...

Lần này đến lượt Diệp Phong kinh hãi. Thu Tổ Nhã nói chắc nịch như vậy, chắc không phải hư ngôn. Thiên thủy huyền âm mạch đáng sợ như vậy ư? Theo tốc độ tu luyện Nguyên Thần quyết, bản thân gã một năm cũng vị tất vượt được ba cảnh giới để đạt đến võ tông trong ba năm, hà huống hiện giờ Thẩm Lan mới là bình dân thất giai, đạt đến võ tông thì một năm cô phải vượt qua tới bốn cảnh giới.

Tiểu nha đầu đắc ý dương dương nhìn Diệp Phong, tựa hồ buồn cười trước câu nói hài hước của gã. Thu Tổ Nhã mỉm cười, không hiểu có thâm ý gì. Thẩm Lan lại tỏ vẻ lo lắng, như thể mình không nên đến Bích Thủy cung tu luyện.

“Vậy xin nhờ tiên bối tận tâm bồi dưỡng Thẩm Lan, văn bối xin được đa tạ.” Gã khiêm tốn khom người, lúc ngẩng lên, niềm tự tin vượt trên thiên hạ bộc lộ rõ, kiên định nói: “Ba năm sau, văn bối nhất định đến đón Thẩm Lan.”

Khẽ cầm tay Thẩm Lan, cảm giác mềm mại khiến lòng gã xao xuyến, dịu giọng hứa: “Thẩm Lan, tin huynh đi, ba năm sau nhất định huynh sẽ đến đón muội.”

Thiếu nữ luống cuống ngẩn ra hồi lâu, sau cùng mới gật đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, ngay cả Thu Tổ Nhã cũng si dại. Thiếu niên này...Và y năm xưa...Giống nhau quá...

Diệp Phong ngẫm nghĩ, lòng tay chợt xuất hiện một viên thủy nguyên đơn, đưa cho Thẩm Lan rồi dịu giọng: “Tuy huynh biết Bích Thủy cung nhất định không thiếu linh đơn, pháp bảo nhưng coi như đây là một chút tâm ý của huynh.”

Thẩm Lan đỏ mặt, cẩn thận thu nhận, nhú mày suy tư một chốc rồi cúi Thủy lam chi tâm trên cổ xuống định đưa cho gã. Đó là di vật duy nhất cha mẹ để lại, không phải Diệp Phong thì không đời nào cô chịu cho người ngoài.

“Đợi đã.” Thu Tổ Nhã định thần lại, vội cản: “Thủy lam chi tâm này rất có ích với con, còn với tiểu tử thì lại vô dụng.”

Thẩm Lan vẫn kiên định đưa tay, diệp Phong không muốn nhưng sợ làm cô đau lòng, nhất thời tiến thoái lưỡng nan

“Ha ha, thế này nhé.” Thu Tổ Nhã mỉm cười, lấy một khối ngọc bội đặt vào tay Thẩm Lan: “Con là môn hạ của ta, cũng nên có lễ vật ra mắt chứ nhỉ. Chỉ là sư phụ đi vội vàng nên không kịp chuẩn bị. Vật này sư phụ trên đường về vô ý phát hiện trong một sơn cốc, hàm chứa một môn lục phẩm thổ hệ võ kỹ, uy lực không tệ. Con dùng môn võ kỹ này tặng y là thích hợp.”

Thẩm Lan ngẩn người, Diệp Phong luyện thể, võ kỹ với gã có tác dụng gì?

Diệp Phong mừng thầm, thổ nguyên khí hải của gã khôi phục lại, chính đang thiếu một môn võ kỹ lợi hại. Trộn trùng mắt đến rớt tròng, gã chớp lấy khối ngọc bội giá trị không rẻ chút nào, lòng như nở hoa. Gã biết võ kỹ đẳng cấp cao nhất mà Diệp gia có chỉ là tứ phẩm. Lục phẩm võ kỹ là vật hiếm có, giá trị đến mấy vạn tinh tệ.

Thẩm Lan thấy gã hơn hớ nháy mắt với mình, liền bĩu môi mỉm cười, an nhiên thu lại Thủy lam chi tâm...Phong thích là đủ rồi!

Thu Tổ Nhã nhân quang cỡ nào, tất nhiên nhận ra thổ nguyên khí hải yếu ớt trong mình Diệp Phong, tuy nhiên qua hơn hai chục ngày, khí hải này đã đạt đến bình dân tam giai...

“Phong! Muội nhất định đợi huynh.”

“Tên xấu xa, cứ đợi đấy.”

“Tiểu tử, ta cũng muốn xem, hiện tại chỉ có bình dân tam giai như ngươi sau ba năm, dựa vào đâu mà đón Thẩm Lan.”

Thu Tổ Nhã đưa Thẩm Lan và tiểu nha đầu đi. Mang theo nỗi buồn, Diệp Phong từ từ thở ra một hơi, quyền đầu nắm chặt. Gã phải nỗ lực, trong vòng ba năm đạt đến võ tông...Lần khiêu chiến này, gã chấp nhận!

28. Chương 28 : Cái Chết Của Phụ Thân .

Thấm thoát, thời gian trôi qua, thẩm Lan đã đi được qua ngày.

Bên ngoài căn nhà tranh gã cư trú, dương quang rải xuống như ánh bạc trút lên làn da thiếu niên, có phần chói mắt.

Trong sân, quanh mình Diệp Phong vẫn vút linh khí, thao luyện Ngũ Cầm quyền như hành vân lưu thủy. Tu luyện mấy tháng nay khiến gã cảm ngộ sâu hơn về pho động tác Nghĩ hình này, nổi thông với thiên địa càng tự nhiên hài hòa.

“Gần như...Đã đột phá đến võ đồ đệ nhị giai rồi.” Cảm thụ thể nội đang dâng đầy nguyên nguyên lực, gã lẩm bẩm với vẻ không chắc chắn hoàn toàn. Tấn nhập võ đồ, tăng mỗi cấp đều cần cực nhiều nguyên nguyên lực, qua một tháng gã mới cảm thụ thấy thời cơ đột phá.

Kinh mạch căng lên, thiên địa linh khí trút vào chậm hơn, nhưng gân vẫn điên cuồng hút năng lượng từ tứ phía, cực hạn là để phá. Sau cùng như chạm vào điểm quan trọng, trong óc gã vang lên tiếng bộp khe khẽ, thân thể hơi run lên, kinh mạch trong khoảnh khắc như trương to gấp mấy lần, linh khí lại hùng dũng chảy vào thân thể.

Thành rồi! Đột phá tiểu giai đoạn là quá trình tích lũy lượng, một khi đạt đến sẽ biến đổi chất.

Khẽ thở ra một hơi trọc khí, gã nhắm mắt cảm thụ cốt cách, nhục thể và cả kinh mạch đang được tẩy sạch, tăng cường. Cảm giác đầy sức mạnh từ từ dâng lên, mặt gã khẽ nở nụ cười.

“Nhị giai võ đồ, phối hợp với khí hải bình dân tứ giai, thực lực thật sự tương đương với tứ giai võ đồ...” Mãn ý đuổi người, gã hạ giọng lẩm bẩm. Nguyên lực do khí hải bình dân tứ giai cung cấp vốn không đủ cho thực lực của Diệp Phong vượt hai cấp, nhưng thổ nguyên và Hùng thể dung hợp lại khiến sức mạnh của gã tăng nhiều lần. Khi khí hải và nhục thể cân bằng, dù gã không đột phá cũng có thể tăng được một cấp.

Đó là điểm mạnh của Nguyên Thần quyết, cùng đẳng cấp thì gã gần như không có đối thủ.

Hơn nữa trong tay gã còn có một môn lục phẩm thổ hệ võ kỹ. Một kí khí hải cũng đột phá võ đồ là có thể tu luyện, có võ kỹ cấp cao trợ giúp, uy lực một đòn đủ khiến đối thủ cao hơn bốn cấp cũng khó lòng đón đỡ được.

“Quả thật đáng chờ đợi.” Nắm chặt ngọc bội chứa võ kỹ trong tay, gã khẽ mỉm cười.

OOo

Chân Bạch Thủy Ưng bị gãy sau cùng cũng lành, hai năm nay làm tiểu bá vương ở Ngọa Lãng thành nên giờ hẳn rất không vui. Nguyên nhân là vì suốt ngày bên tay vang lên cái tên hẳn không thích nghe nhất: Diệp Phong.

Thiếu niên đó từng mất đi vinh quang, bị hẳn dẫm dưới chân mà vô lực phản kháng, là đồng rác từng bị gã vũ nhục đủ đường mà không phản ứng lại, là phế vật bị hủy khí hải chỉ còn cách chọn luyện thể, không có tiền đồ.

Vì sao? Tiêu điểm chú ý của mọi người lại về với gã...

Hiện tại các thiếu gia tiểu thư của các gia tộc nhỏ từng tìm cách lấy lòng hẳn đều giữ cự ly...

Những thiếu nữ mà gã chỉ vẩy tay là lao vào giờ không thêm để ý đến nữa, thậm chí có người quay sang câu dẫn tên Diệp Phong đáng ghét đó. Quả là một toán nữ nhân hạ tiện đáng hận.

Người Diệp gia thấy hẳn không còn sợ hãi, tránh né mà nghênh ngang đi qua...

Khác biệt quá lớn khiến người ta điên cuồng khiến tâm lý Bạch Thủy Ưng cực độ bất bình. Nếu hai năm nay hẳn không được tôn sùng đến thế, có lẽ hẳn còn nhẫn nại, lãnh tĩnh được...Thứ lọt vào tay lại bị đoạt, sao hẳn cam lòng.

Mặt mũi âm trầm, bạch Thủy Ưng dẫn theo hai hộ vệ đi dạo trên phố. So với cảnh tượng tiền hô hậu ủng trước kia quả một trời một vực.

Một toán hộ vệ tuần tiểu của Diệp gia đi ngược chiều, bạch Thủy Ưng nhìn ra nét gầy hẳn trong mắt họ.

“Cẩu nô tài Diệp gia, các ngươi nhìn cái gì!” Lửa giận âm ỉ mấy ngày bùng lên, bạch Thủy Ưng nhảy lên gầm hét.

“Ồ, chân Bạch Thủy thiếu gia khỏi mau vậy ư?” Cười trào phúng, hộ vệ đi đầu hỏi.

“Ngươi dám gây hẳn với ta?” Bạch Thủy Ưng chộp cổ áo viên hộ vệ, thể nội khí hải cấp tốc chuyển động, mặc kệ thực lực của đối phương đã là nhị giai võ đồ.

“Bạch Thủy Ưng, ngươi định làm gì?” Diệp gia hộ vệ vậy lại.

Diệp Phong kích bại Bạch Thủy Ưng khiến Diệp gia chịu ảm ức hồi lâu sau cùng cũng nở mày nở mặt. Mấy năm nay người Diệp gia cố gắng tránh Bạch Thủy Ưng, một là vì khí thế kém đối phương, tất nhiên không còn mặt mũi gây hẳn, nhưng hiện tại Diệp Phong đoạt lại ngôi quán quân khiến Diệp gia một lần nữa lực áp Bạch Thủy gia. Đang lúc khí thế lên cao này mà Bạch Thủy Ưng còn dám gây sự thì họ đời nào chịu để cho hẳn huênh hoang như trước.

Hộ vệ của Diệp gia và Bạch Thủy gia gần đó cũng nhanh chóng vây lại. Đám đông đứng xem đông lên nhanh chóng.

“Thiếu gia! Có việc gì thế?” Thủ lĩnh hộ vệ Bạch Thủy gia không hiểu, lên tiếng hỏi.

“Hừ, ưng thiếu gia thể hiện uy phong ở đây.” Hộ vệ bị Bạch Thủy Ưng chụp tay thoát ra được, không hề khách khí đáp.

“Thiếu gia...” Thủ lĩnh hộ vệ Bạch Thủy gia nhỏ tiếng: “Đây là ngoài đường, hai nhà có hiệp định không được tranh đấu ở đây.”

Bạch Thủy Ưng hít sâu hai hơi mới khiến đầu óc bình tĩnh lại. Tuy hẳn công tử nhưng chưa đến mức đầu óc ngu xuẩn, vì một hộ vệ khiến hai gia tộc tranh đấu thật sự không phải việc thông minh.

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng nói ôn hòa thuận hậu từ sau lưng Diệp gia hộ vệ vang lên.

Vì muốn cải thiện quan hệ với Diệp Phong, diệp Thừa Thiên sắp xếp cho phụ thân gã vào vị trí tổng quản hộ vệ trên phố. Tuy phụ thân gã là bình dân, nhưng trên phố là khu vực hòa bình giữa hai nhà, khách nhân lại càng hiếm khi dám gây sự ở đây, dù có việc gì thì chỉ cần hộ vệ ra mặt là được.

Phụ thân Diệp Phong vốn không cần ra mặt, chỉ vì ông thật thà, hôm nay thấy có chuyện không nhỏ nên ra mặt hỏi han.

“Người là cái thá gì?” Bạch Thủy Ứng liếc xéo, tuy không nhận ra thực lực của đối phương nhưng nhận ra chỉ là bình dân, lời lẽ của hắn có phần coi thường.

“Đây là thủ lĩnh hộ vệ mới của bọn ta, cũng là phụ thân thiếu gia Diệp Phong.” Một Diệp gia hộ vệ lỗ mãng giới thiệu nhằm khoe khoang.

Đột nhiên nghe thấy tên Diệp Phong, sắc mặt Bạch Thủy Ứng vừa bình tĩnh lại sầm xuống. Quan sát kỹ quả thật vị đại thúc này có mấy phần giống Diệp Phong, từ đáy lòng Bạch Thủy Ứng dấy lên lửa giận vô danh, đốt cháy hận ý.

“Người dám sai thủ hạ gây hấn với bản thiếu gia? Tưởng ta dễ bắt nạt hả?” Mắt Bạch Thủy Ứng bắn ra hung quang, nanh ác thốt lên: “Đánh cho ta.”

“Đợi đã, e rằng có hiểu lầm.” Phụ thân Diệp Phong vội vàng hô lên. Ngay cả chuyện gì xảy ra mà ông còn chưa rõ, hai nhà chưa từng xảy ra xung đột gì ở con phố này, ông mới nhậm chức vài ngày, xảy ra việc lớn thì ăn nói với Diệp Thừa Thiên thế nào.

“Các người còn ngăn ra làm gì?” Thấy hộ vệ đứng sau lưng còn ngăn người, bạch Thủy Ứng đột nhiên quát: “Hậu quả do ta chịu, động thủ mau.”

Thoáng chốc, đường phố náo loạn, hộ vệ hai nhà tích oán đã lâu, giờ được bộc phát. Phụ thân Diệp Phong tuy có lòng muốn ngăn nhưng mới nhậm chức chưa được mấy ngày, chưa đủ uy vọng ngăn cản chúng nhân.

Bạch Thủy Ứng oán hận Diệp Phong, không hề khách khí tung cước đá bay người chỉ có thực lực bình dân ngũ giai.

OOo

“Thật ra là chuyện gì?” Diệp Phong diên cuồng nhìn Diệp Thừa Thiên, thể nội phát ra sát phạt chi ý khiến người khác lạnh mình, tuy nhân sĩ cấp cao Diệp gia có mặt ai cũng có thực lực cao hơn gã, nhưng vẫn bị sát ý làm chấn động tâm thần.

Phụ thân chết rồi. Người thân nhất của gã, người gã tôn trọng nhất, kính yêu nhất đã chết.

Không, đó không phải là sự thật.

Chợt nghe tin, toàn thân Diệp Phong như bị sét đánh, hồi lâu vẫn không định thần lại được, ngay cả người hầu Diệp gia đến báo tin ho mấy tiếng mà gã không phản ứng gì.

“Ta xin lỗi...Thật không ngờ Bạch Thủy Ứng lớn mật như vậy.” Diệp Thừa Thiên lắc đầu hổ thẹn: “Sớm biết như vậy, ta đã không sắp xếp cho phụ thân con vào chức vị đó.”

“Vì sao lại xảy ra việc này! Chẳng phải ngài đồng ý chiếu cố cho phụ thân con sao?” Diệp Phong nổi giận, ngôn ngữ băng hàn vô cùng. Cũng may gã còn giữ được một chút lý trí, biết việc này không thuộc trách nhiệm của Diệp Thừa Thiên, bằng không đã phát cuồng rồi.

“Lúc đó cục thế thập phần hỗn loạn, không ai chú ý đến phụ thân con. Đợi khi giao tranh kết thúc thì phát hiện phụ thân con đã đoạn khí...” Diệp Thừa Thiên ngần ngừ một chốc rồi nói: “Ta hoài nghi...Do Bạch Thủy Ứng cố ý hạ độc thủ.”

Bạch Thủy Ứng? Con người Diệp Phong co rút lại, đôi mắt hơi nheo phát ra sát ý lâm liệt.

“Tuy ta không hiểu vì sao Bạch Thủy Ứng hạ thủ nặng như vậy với phụ thân con, nhưng từ ba mươi lăm vết thương này mà đoán thì người hạ thủ có mối oán hận cực sâu với phụ thân con. Trừ Bạch Thủy Ứng, những hộ vệ Bạch Thủy gia khác không ai đủ gan.”

“Bạch Thủy Ưng...” Diệp Phong thốt từng chữ, đại sảnh Diệp gia chìm trong sát khí lạnh lùng, thân thể gã hơi run lên, hung quang trong mắt như muốn nuốt sống người khác, hai tay nắm chặt khiến xương kêu lách cách, nền đá bị ấn xuống sâu hoắm...

“Diệp Phong, tuyệt không thể khinh cử vọng động...”

Diệp Thừa Thiên chưa nói xong, diệp Phong đã lạnh lùng cắt ngang: “Thù này bất cộng đại thiên! Bất kể Diệp gia chuẩn bị thế nào...”

“Con nhất định bắt Bạch Thủy Ưng phải chết.” Sát ý như lưỡi đao lướt qua lòng người Diệp gia tại trường, băng lạnh thấu xương.

29. Chương 29 : Cạm Bẫy .

“Con giết phụ thân Diệp Phong rồi?” Bạch Thủy Nham ve cằm nghĩ ngợi, đôi mắt hơi nheo phát ra nét gian trá.

“Phụ thân chẳng phải dặn con tìm cách kích nộ Diệp Phong sao? Giết phụ thân hắn, chẳng phải là thủ đoạn hay nhất?” Bạch Thủy Ưng đứng cạnh, đáng vẻ dương dương đắc ý.

“Ừ...Khá lắm.” Bạch Thủy Nham đột nhiên cười lạnh: “Phụ thân hắn bất quá chỉ là bình dân, người tuy chết rồi nhưng Diệp gia không thể vì thế mà động can qua. Còn Diệp Phong...Chắc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho con.”

“Hừ, hiện tại thực lực của hắn hơn con, nhưng con muốn giữ mình không khó.” Bạch Thủy Ưng bật cười khinh thị: “Một luyện thể giả không có tiềm lực, phụ thân tùy tiện phái hai hộ vệ thực lực cao một chút cho con, hắn làm gì được.”

“Tình hình hiện nay thì ta sẽ bày ra một mưu kế. Nếu Diệp Phong không dám động thủ thì thôi...Nếu hắn dám chạm đến con, chúng ta nhân thể trừ diệt luôn, báo mối thù một chưởng.” Bạch Thủy Nham đảo mắt.

OOo

“Tộc trưởng...Có cần can y lại?” Nhìn theo bóng Diệp Phong mang theo hàn ý rời đi, một tộc nhân cấp cao đảm nhiệm chức quản sự thận trọng hỏi

Diệp Thừa Thiên cười khổ lắc đầu, lẩm bẩm tự trào: “Ngăn được sao?”

Để thắt chặt quan hệ với Diệp Phong, diệp Thừa Thiên mới xếp cho phụ thân gã vào vị trí thủ lĩnh hộ vệ, vốn cho rằng trên phố chưa từng xảy ra xung đột, không có nguy hiểm gì, nào ngờ chưa được mấy ngày đã tạo thành bi kịch này.

“Phái mấy hộ vệ cao cấp bám theo, nếu do có nguy hiểm gì thì nhất định cứu y.” Mắt Diệp Thừa Thiên rục lên, sau cùng hạ quyết tâm.

Hai năm trước đã sai một lần...Lần này không thể nữa. Diệp gia, không hề sợ Bạch Thủy gia!

Trên con phố náo nhiệt, trong một góc vắng, diệp Phong lặng lẽ trèo lên người tấm áo bào trắng. Nếu không nhìn kỹ, người đi đường sẽ cho gã là người lạ.

Gã tuy nổi giận nhưng chưa lỗ mãng đến mức xông vào Bạch Thủy gia. Thê tính cách Bạch Thủy Ưng, hắn không đời nào trốn tránh vì đã giết phụ thân gã, gã chỉ cần đợi. Không lâu nữa, hắn sẽ xuất hiện. Lúc đó là giây phút hắn mất mạng.

Quả nhiên, đến trưa, bạch Thủy Ưng dẫn theo hai võ đồ hộ vệ, nghênh ngang xuất hiện trên phố. Bất quá gương mặt huênh hoang trước kia thoáng nét khẩn trương, mắt đảo nhìn chung quanh, tựa hồ tìm kiếm gì đó, vật phẩm đầy rẫy dọc đường không khiến hắn chú ý.

Hừ. Khóe môi gã nở nụ cười lạnh, từ từ đứng dậy, lặng lẽ rời đường phố. Nơi này đông người, hiển nhiên không phải chỗ tốt để hạ thủ, đợi ở đây chỉ nhằm xác nhận hành tung của Bạch Thủy Ưng.

Giữa đường phố và Bạch Thủy gia có một con ngõ dài rộng, thừa thớt người qua lại. Đó là lối Bạch Thủy Ứng phải qua khi về nhà, ta sẽ gặp hắn ở đó.

OOo

Bạch Thủy Ứng mãi ý nhìn hai hộ vệ, đều là võ đồ tam giai và tứ giai. Một tên Diệp Phong không tài nào đấu với họ được, hắn chỉ hơn mình chút xíu thôi mà, đối diện với hai trung giai võ đồ, căn bản không uy hiếp được gì.

Kỳ quái! Phụ thân đã nói Diệp Phong đến chín phần sẽ tìm mình, chỉ cần hắn dám biểu lộ sát tâm, hai hộ vệ sẽ có lý do bắt sống tên khốn đó. Nhưng mình nghênh ngang xuất hiện trên phố, diệp Phong mà chú ý, không thể nào không biết.

Đã nói rồi, bản thiếu gia đường đường là Bạch Thủy gia thiếu chủ, tên phế vật luyện thể đó dám động tới sao? Hừ, phụ thân cả nghĩ quá, đợi khi thực lực tăng lên, ta sẽ tự thân đi xử lý tên tiểu vương bát đản đó.

Chân phải còn ngâm ngấm đau, nhớ đến uy lực phát chiêu khi đó của Diệp Phong, hắn run lên, rúng động tự đáy lòng.

“Chấn thật, đi, chúng ta quay về.” Bạch Thủy Ứng cũng hơi thấp thỏm, hiện tại hắn có phần hối hận, vì thống khoái nhất thời mà giết phụ thân Diệp Phong, bây giờ đâm ra tâm thần bất an.

Ngay khi hắn phải đi qua lối bắt buộc, bên tai chợt vang lên tiếng quát.

“Chịu chết đi.” Một bóng người màu trắng như chớp từ trên trời giáng xuống, mục tiêu là Bạch Thủy Ứng đi giữa.

“Bảo hộ thiếu chủ!” Một hộ vệ đằng không lao lên nghênh đón bóng người đánh lén, người còn lại che chắn cho Bạch Thủy Ứng.

Quyền chưởng hai bên va nhau, hai bóng người vắng xa, hộ vệ của Bạch Thủy Ứng lùi lại chỗ cũ, còn người đánh lén vắng xa cả chục thước, hiển nhiên lạc vào hạ phong.

“Diệp...Phong!” Bạch Thủy Ứng hoảng sợ, run rẩy đối diện với ánh mắt lạnh người đó.

“Chuẩn bị chịu chết chưa?” Mắt đóng đinh vào cừu nhân giết cha, sát ý hung hãn hiện lên trên mặt Diệp Phong.

“Người...Người đừng hòng ngông cuồng.” Liếc nhìn hai hộ vệ, lại nhớ lời phụ thân từng nói, Bạch Thủy Ứng yên tâm hẳn, “dựa vào người mà đòi giết ta?”

“Có bản lĩnh hay không, thử thì biết.” Diệp Phong nhìn Bạch Thủy Ứng chằm chằm nhưng tâm niệm không rời khỏi hai hộ vệ đứng đối diện.

Đối phương nhất định cho rằng thực lực của gã bất quá võ đồ nhất giai, dù đánh giá cao cũng không đến mức võ đồ nhị giai, nhưng gã đủ khả năng đấu với hai trung giai võ đồ này, nếu họ vậy công, gã sẽ yếu thế hơn nhưng có thể nhân cơ hội tập kích giết chết Bạch Thủy Ứng. Hiện tại hắn không xứng đáng là đối thủ của gã.

Nhưng đối phương hiển nhiên thập phần cẩn thận, một viên hộ vệ bảo vệ chặt chẽ, chỉ cử tứ giai võ đồ thực lực cao hơn đấu với gã. Muốn giết Bạch Thủy Ứng khó khăn hơn nhiều, nếu gã không có cách giải quyết tam giai võ đồ này tất không thể đến gần Bạch Thủy Ứng.

Bất kể thế nào, gã cũng không bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp này. Một khi bạo lộ thực lực chân chính, muốn giết Bạch Thủy Ứng sẽ không còn dễ dàng nữa.

“Cẩn thận.” Viên hộ vệ giao thủ với Diệp Phong lạnh giọng nhắc nhở đồng bạn: “Tiểu tử này không chỉ là võ đồ nhất giai, e rằng đã đột phá nhị giai.”

Cái gì? Sắc mặt Bạch Thủy Ứng cứng lại, con người suýt rớt ra ngoài, chưa đầy một tháng, lẽ nào Diệp Phong lại tấn cấp? Gã là người luyện thể, sao tốc độ tu luyện còn nhanh hơn khí hải tu luyện giả? Mình đang mơ ư?

“Hừ, lắm lời thừa quá.” Thân hình Diệp Phong xoay vòng, hai tay dang rộng theo thế Phẳng hạc chi - lãng vân triển sĩ! Cấp tốc lao vào viên hộ vệ trước mặt.

Qua lần giao thủ vừa xong, Diệp Phong xác định được viên hộ vệ đó tu luyện nguyên lực mộc thuộc tính. Phẳng Hạc thế chứa đặc tính kim nguyên lực, vừa hay khắc chế đối phương. Thổ nguyên khí hải là tuyệt chiêu của gã, không thể để lộ quá sớm.

“Nhị giai mà dám ngạo nghễ như vậy hả!” Hộ vệ chặn trước mặt gã sầm mặt, tuy y cũng kinh ngạc trước tốc độ trưởng thành của gã nhưng xét thực lực thật sự, còn chưa phải là đối thủ của y. Chỉ có điều Bạch Thủy Nham hành sự cẩn thận, dặn dò nhiều lần rằng cần bảo vệ Bạch Thủy Ứng, nên mới để mình y cầm chân Diệp Phong.

Mộc hệ nhị phẩm võ kỹ: Liên hoàn kích! Mộc nguyên lực linh động mãi tiếp, chiêu này có thể liên tục sử dụng quyền đầu, khuỷu tay và vai thi triển công kích tam đoạn, khiến đối thủ không thể đề phòng. Để tránh đem dài lắm mòng, viên hộ vệ sử dụng luôn tuyệt chiêu.

Dực phác! Thân thể gã lao nhanh theo đường chéo, tay phải vẽ theo quỹ tích lãng lệ, nhục chưởng nghênh tiếp quyền đầu của đối phương.

Một luồng kinh đạo sắc bén cắt và quyền của viên hộ vệ, khiến y đau đớn cực độ. Kim có thể khắc mộc, Diệp Phong tuy cố ý chịu lép nhưng lực đạo lãng lệ vẫn khiến đối phương chịu thiệt thòi. Bất quá gã cũng không dễ chịu, quyền kinh hồn hậu khiến tay gã đau nhói, khuỷu tay đối thủ đập tới ngay.

Tả thủ dực phác! Diệp Phong dùng chân phải làm trụ quay tròn, thuận thế cắt vào tay đối phương, lần này song phương không chính diện va chạm, viên hộ vệ liên hoàn công kích tay phải của gã đang tê cứng, còn gã dùng tay trái đánh vào tay phải đối phương đang công tới. Hai tay gã và tay phải đối thủ hình thành thế tam giác.

Diệp Phong ngằm dùng thổ nguyên lực bảo vệ thân thể, cộng thêm nhục thể siêu phàm, nếu đòn công kích của cả hai đều trúng đích, chắc chắn gã thụ thương nhẹ hơn. Dựa vào ưu thế nhanh chóng hồi phục của người tu luyện nguyên nguyên lực, gã chiếm hoàn toàn ưu thế.

Nhưng với tứ giai võ đồ, kinh nghiệm chiến đấu đích xác bất phàm. Y hiển nhiên không muốn bị thường cùng Diệp Phong, liên hoàn kích biến ảo nửa đường, đệ nhị đoạn chưa hoàn toàn xuất ra, nguyên lực nhanh chóng thu lại, tụ tập ở vai, khuỷu tay ép sát thân thể, hóa thành đệ tam đoạn dùng vai tấn công. Nhưng thay đổi phương vị, nhắm vào tay trái Diệp Phong đang vùng vẫy.

Đòn thứ ba là đòn mạnh nhất, nguyên lực sung túc nhất trong liên hoàn kích. Biến chiêu như thế không chỉ hóa giải công kích của Diệp Phong mà còn thuận thế va mạnh vào.

Bùng! Tay gã cắt mạnh vào vai viên hộ vệ, như chém trúng gỗ, cứng rắn vô cùng, chưa kịp phản ứng thì từ ngực xộc lên một luồng đại lực, thân thể gã văng xa.

Tứ giai võ đồ sử dụng nhị phẩm võ kỹ, gã chỉ dựa vào sức mạnh nhục thể, còn chưa phải là đối thủ. Phụt! Cổ họng gã ngọt lịm, khóe môi rỉ máu, thân thể lặn dưới đất, ngực đau buốt. Đối phương...Rất mạnh.

“Diệp Phong, ngươi không giết được ta đâu.” Bạch Thủy Ứng đắc ý cười rín rít: “Bất quá ngươi định giết ta thì ta không cần khách khí nữa, bắt ngươi về Bạch Thủy gia rồi sẽ từ từ hành hạ. Ha ha.”

“Chỉ biết trốn sau lưng thì đừng lên mặt.” Diệp Phong xanh lét mặt mũi bò dậy, sát ý trong mắt không hề giảm bớt.

Bị gã mắng, Bạch Thủy Ứng đỏ lựng mặt mày, ánh mắt âm lạnh liếc tới, móc ra một viên đạn đen nhánh từ tay áo ra, thỉnh không lập tức xuất hiện tiếng nổ vang.

“Ngươi tự tìm đến cái chết, đừng trách ta. Hộ vệ cao cấp của Bạch Thủy gia sẽ đến ngay, ngươi có chấp cánh cũng khó thoát.” Bạch Thủy Nham cố ý lấy Bạch Thủy Ứng ra làm mối câu, như Diệp Phong xuất hiện nhằm triệt để giải quyết mối họa. Tuy Diệp Phong chỉ là luyện thể giả nhưng đã hai lần quật khởi, khiến lão vô cùng bất an. Nguy hiểm, tất phải từ trong trứng nước.

Diệp Phong liếc nhìn hỏa quang nổ tung trên không, lòng lạnh buốt, biết mình sa bẫy.

30. Chương 30 : Giăng Co

Thầm do dự một chút, Diệp Phong quyết định tạm thời triệt thoái. Cao thủ tứ giai võ đồ không cầm chân được gã, gã không sợ chết nhưng thù cha chưa trả, quyết không thể chết oan ức trong tay Bạch Thủy gia!

“Diệp Phong, người có biết vì sao hai năm trước Lục Lâm bang thiếu chủ Tô Kiệt vô duyên vô cớ đến Ngọa Lãng thành không?” Thấy Diệp Phong định chạy, bạch Thủy Ứng đột nhiên buông ra một câu không đầu không đuôi.

Lòng Diệp Phong run lên, lẽ nào việc hai năm trước không phải do xảo hợp? Cước bộ hơi động lập tức dừng lại.

“Năm đó thiên phú của người quá cao, nếu để người phát triển, bạch Thủy gia không còn chỗ đứng tại Ngọa Lãng thành...” Bạch Thủy Ứng cười lạnh lùng: “Phụ thân ta thi triển kế mọn, mời Lục Lâm bang thiếu chủ Tô Kiệt đến xem kịch, lại cho biết là Tiểu Oanh Tiên của Oanh Tiên ban dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Tô Kiệt thiếu gia có sở thích là thấy mỹ nữ tất sẽ cưỡng ép chơi đùa...”

Sắc mặt Diệp Phong mỗi lúc một âm trầm. Hóa ra năm xưa gã và Lục Lâm bang Tô Kiệt phát sinh xung đột lại là mảnh khốe của Bạch Thủy Nham.

Lúc đó gã ngạo nghễ đắc chí, thích dẹp yên bất bình, bạch Thủy Nham biết trước nếu gã gặp Tô Kiệt nhất định sẽ có xung đột, quả nhiên gã đã mắc bẫy.

“Quả nhiên như phụ thân sở liệu, người vì đắc tội Tô Kiệt mà bị phế khí hải...Thật đáng tiếc, y không giết luôn người đi, để phế vật người có cơ hội quật khởi.” Bạch Thủy Ứng nghiêng răng, nở nụ cười âm u: “Nhưng lần này người hết cơ hội rồi.”

Hu...Ú! Từ phía Bạch Thủy gia vang lên tiếng hú khê, viện quân của đối phương đã đến gần lắm rồi. Bạch Thủy Ứng lăm lờ như thể đương nhiên để kéo dài thời gian, tứ giai võ đồ ở phía sau Diệp Phong chặn kín lối thoát của gã.

Lãnh tĩnh phán đoán tình thế, khốe môi gã nhếch lên khinh miệt, nhìn Bạch Thủy Ứng đầy lãnh khốc: “Đã như vậy...Ta quyết tử với Bạch Thủy gia các người.”

Bàn tay hơi xò ra lập tức xuất hiện hai viên nguyên đơn, một hỏa một thổ. Thông thả đưa hai viên nguyên đơn vào trong miệng, gã điểm chân, lao vút về phía Bạch Thủy Ứng.

Đối phương liệu trước gã đào tẩu tất phải chạy ngược lại, chắc chắn bố trí cẩn thận ở hướng đó, nếu muốn đột phá từ phía sau, e rằng khó có hiệu quả. Sao gã không làm ngược lại, tìm thắng lợi trong hiểm cảnh.

Hơn nữa cừu nhân giết cha, bạch Thủy Ứng, cũng ở trước mặt.

Hồ dục! Khí thể của Diệp Phong biến đổi, hai tay hai chân đồng thời phát ra sức mạnh bạo tạc, hung hãn vỡ mạnh xuống đất, vẽ lên không dải tàn ảnh, cự ly mấy thước chỉ chớp mắt là đến. Bạch Thủy Ứng hiển nhiên không ngờ lúc này mà Diệp Phong còn dám lao vào mình, ánh mắt tỏ ra sợ sệt, lùi liền hai bước, hộ vệ đứng trước mặt vội vận chuyển nguyên lực chuẩn bị nghênh kích.

“Cút!” Mắt gã lộ hung quang, ngay tổng khoảnh khắc thực hiện Hồ dục, gã cắn vỡ thổ nguyên đơn, thổ nguyên lực trong khí hải cùng thổ nguyên lực do được lực phát ra lan khắp toàn thân, khiến thân thể gã căng lên đau đớn.

Hùng chi phách kích!

Bốp! Gã vung song quyền mang theo sức mạnh hùng hậu giáng vào tay đối phương. Thổ nguyên lực phun trào, lực đạo đầu chỉ ngăn cản.

Cách! Tiếng xương vỡ vang lên, cơn đau trên tay chưa kịp hiển hiện, thân thể viên hộ vệ như bị trùy đập phải, thổ nguyên lực hùng hậu chảy vào thể nội y khiến thân thể y run rẩy, phun máu rồi văng ngược lại.

Nơi y đứng, vết nứt dưới chân lan xa ngoằn ngoèo mấy thước mới từ từ ngừng lại. Thổ nguyên và Hùng thế kết hợp, cộng thêm một viên nguyên đơn, Diệp Phong sánh ngang với ngũ giai võ đồ, viên hộ vệ này mới tam giai, tất nhiên không chống nổi.

Uy lực quả đáng sợ! Viên hộ vệ đuổi sau lưng gã chấn động, tuy tự biết thực lực mình hơn viên hộ vệ kia một chút nhưng cũng không tiếp nổi chiêu đó. Sức mạnh hùng hãn như vậy...Lẽ nào ban này đấu với mình, gã vẫn ẩn tàng thực lực?

Hắn chợt đầm đìa mồ hôi, lập tức nghĩ ra, ứng thiếu gia nguy hiểm rồi! Hiện tại không còn ai ngăn được Diệp Phong công kích Bạch Thủy Ưng, tuy hắn tận lực lao tới nhưng không kịp.

Bạch Thủy Ưng lúc này kinh hãi há hốc mồm, ánh mắt đầy sợ hãi, tam giai võ đồ hộ vệ mà hắn dựa vào chỉ một chiêu đã bị Diệp Phong trọng thương. Thân thể lao tới nhắm đúng vị trí của hắn, Bạch Thủy Ưng nhất thời quên cả tránh né.

Phịch! Cả hai lăn dưới đất, cơn đau kịch liệt khiến Bạch Thủy Ưng tỉnh táo ra, lòng lạnh buốt, bò dậy chạy lui lại. Nếu hắn trúng phải chiêu đó, coi như ô hô ai tai.

“Ta nói rồi, hôm nay sẽ giết ngươi.” Sắc mặt Diệp Phong lạnh tanh, không mấy may có tình cảm gì, mặc kệ thân thể đau đớn vì bị nguyên lực xung kích, lập tức cắn nát một viên hỏa nguyên đơn, hỏa nguyên lực nóng bỏng từ đơn tràn ra, cơ nhục gã đỏ ửng lên.

Bạch Thủy Ưng thuộc kim hệ khí hải, dùng hỏa nguyên lực giết hắn tất vạn vô nhất thất!

Bạch Thủy Ưng cách gã không đầy năm thước, hai thế hổ vồ là lướt đến ngay.

“Chết đi!” Thân thể uốn vòng huyền diệu, chân phải vẽ một vòng tròn ba trăm sáu mươi độ trên không, tiếng gió rít lên chói tai với tốc độ mắt thường cơ hồ không nhìn rõ đã thẳng vào cái đầu đang kinh hoàng thất thố của Bạch Thủy Ưng.

Trúng chiêu đoạn thoát này, Bạch Thủy Ưng khẳng định nát óc tại chỗ, kim nguyên lực của hắn không đủ để chống chọi với hỏa nguyên công kích sánh ngang trình độ tam giai võ đồ.

“Diệp gia tiểu tử đừng cuồng vọng!” Nói thì chậm, sự việc xảy ra thì nhanh, tiếng xé không khí sắc lẹm vang lên, một viên đá bằng nắm tay đập vào bụng chân Diệp Phong, cực kỳ chính xác.

Chát! Viên đá vỡ tan, mảnh văng tung tóe, gã cảm giác chân phải đau buốt, lực đạo mãnh liệt bị viên đá phản ngược, thân thể gã lảo đảo không như cối xay gió, rớt phịch xuống một bức tường đối diện.

“Thủ đoạn được lắm. Nếu ta không đến kịp, ứng thiếu gia chẳng phải bị ngươi giết rồi sao!” Một bóng xanh xuất hiện ở ngoài mấy chục thước, chỉ vài tích tắc đã lướt tới. Tốc độ này cao hơn viên hộ vệ ban này ba lần.

Bạch Thủy Ưng mặt mũi đầy máu, tuy không phải chịu ngọn cước trí mạng nhưng đá vụn khiến gương mặt tuần tú bị đá vụn cào xước mấy vết sâu, e rằng mấy tháng tới, hắn sẽ phải chườm khuôn mặt rách nát này ra trước người đời.

“Ngạc nhị thúc!” Giọng Bạch Thủy Ưng chứa đầy mừng vui, đồng thời cảm nhận được trên mặt rất bỏng, nỗi sợ vừa qua, ác niệm dấy lên, sắc mặt nanh ác khiến gương mặt đầy vết máu trở nên cực kỳ dữ tợn.

“Mau giết tên khốn đó đi.” Bạch Thủy Ưng gầm lên điên cuồng, thực lực Diệp Phong thi triển khiến hắn run sợ tận đáy lòng, nếu gã còn giữ được tính mạng, e rằng hắn không bao giờ được yên ổn. Lúc này hắn đã quên bống việc phải giày vò Diệp Phong, một lòng muốn trừ khử thiếu niên nguy hiểm đó đi.

“Yên tâm, hắn chạy không thoát đâu.” Bạch Thủy Ngạc cười lạnh, lắc người chặn trước mặt Bạch Thủy Ưng.

Chân phải Diệp Phong bị viên đá khoét một lỗ lớn, máu chảy ra như suối. Thân thể vì hai lần chịu đựng cử phẩm nguyên đơn nên hao hết lực khí, run lên bần bật.

Đáng ghét! Lại chậm một bước...Trông mắt Diệp Phong đỏ ngầu, phần hận nhìn Bạch Thủy Ưng, mục quang ngập sát ý khiến hắn không dám nhìn thẳng.

“Không ngờ thực lực của ngươi lại vượt ngoài dự liệu, trong thời gian ngắn như vậy lại trọng thương cả tam giai võ đồ, suýt nữa lấy cả mạng Ứng thiếu gia. Ngươi nói xem...Bọn ta sao lại tha cho ngươi đây?” Mục quang Bạch Thủy Ngạc ánh lên lạnh lẽo, Bạch Thủy Nham tính toán cực kỳ chặt chẽ, không ngờ lại là kết quả này.

Hai bảo tiêu trung giai võ đồ là mưu kế được Bạch Thủy Nham tinh tâm tính toán, hộ vệ như vậy không khiến Diệp Phong không dám xuất thủ vì thực lực quá chênh lệch, cũng không khiến Bạch Thủy Ứng gặp nguy hiểm gì.

Bạch Thủy Nham không hẳn coi thường Diệp Phong, nên mới phái tam giai võ đồ theo sát bảo vệ Bạch Thủy Ứng, còn cho hắn nói ra bí mật hãm hại Diệp Phong năm xưa kéo dài thời gian đợi viện binh. Theo lý, Diệp Phong tối đa chỉ đạt tới nhị giai võ đồ, tuyệt đối không thể thương tổn đến nhi tử của lão...Tiếc là lão vẫn đánh giá sai.

Bạch Thủy Ngạc biết mình toàn lực lao đến, phía sau còn một toán hộ vệ, chắc sắp tới rồi. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi đó, Diệp Phong đã trọng thương hộ vệ của Bạch Thủy Ứng, suýt nữa khiến hắn mệnh táng hoàng tuyền...

Nhìn viên hộ vệ vẫn lăn lộn kêu gào dưới đất cùng Bạch Thủy Ứng mặt đầy máu, Bạch Thủy Ngạc thật sự e dè. Diệp Phong tuyệt đối là nhân vật siêu cấp nguy hiểm...Vì Bạch Thủy gia, tất phải trừ diệt gã.

Toán hộ vệ cao cấp của Bạch Thủy gia đến sau, nhìn tình cảnh đều cả kinh. Lẽ nào...Tất cả đều do một người luyện thể gây ra? Sao có thể! Chúng nhân lòng đều dậy sóng.

“Đưa thiếu gia về gia tộc trị thương, tiểu tử này do lão phu động thủ.” Bạch Thủy Ngạc là tứ giai võ sĩ, Diệp Phong dù nghịch thiên đến đâu cũng không thể là đối thủ.

“Muốn động đến Diệp Phong, đã hỏi Diệp gia chưa?” Ngay lúc Bạch Thủy Ngạc định xuất thủ, một giọng nói đột ngột cất lên từ phía sau.

Hai bóng người từ trên không đáp xuống, nhẹ nhàng tiếp đất trước mặt Diệp Phong, hai hộ vệ Diệp gia vẫn ẩn mình ngầm bảo vệ gã sau cùng cũng hiện thân.

“Đường đường tứ giai võ sĩ lại đi bắt nạt một thiếu niên, người có biết xấu hổ không?” Một hộ vệ cười lạnh chế nhạo, đồng thời cũng cả kinh trước thực lực Diệp Phong thể hiện ra.

Vốn họ cho rằng, bị hai võ đồ ngăn cản, Diệp Phong tất sẽ công cốc. Ai ngờ dị biến đột khởi, gã bạo phát thực lực khiến họ cũng kinh ngạc. Trong khoảnh khắc, hộ vệ Bạch Thủy gia không tiếp nổi một chiêu đã trọng thương. Nếu Bạch Thủy Ứng bị giết đương trường, đương nhiên họ thích thấy kết quả này.

Họ không thể nhúng tay vào việc gã tru sát Bạch Thủy Ứng, bởi nếu thế sẽ trở thành hai gia tộc sinh tử đại chiến, Diệp gia không muốn vậy. Nhưng nếu Diệp Phong xuất thủ thì tính chất khác hẳn, để báo thù cho cha là thiên kinh địa nghĩa, không liên can nhiều đến Diệp gia.

Đáng tiếc...Chỉ thiếu một chút. Dù vậy, cũng không ai ngờ Diệp Phong thực hiện được đến thế, trong mắt hai người ánh lên tia kính ngưỡng.

“Tiểu tử này định giết thiếu gia nhà ta, đương nhiên ta phải đưa hắn về cho gia chủ phát lạc.” Bạch Thủy Ngạc hơi sầm mặt, thực lực hai hộ vệ phía đối phương tương đương với lão: Tứ giai võ sĩ. Trừ lão ra, hộ vệ Bạch Thủy gia đi cùng, thực lực cao nhất chỉ là nhị giai võ sĩ.

Thực lực đó là đủ đối phó với Diệp Phong nhưng vạn lần không ngờ rằng Diệp gia đã có chuẩn bị trước. Chẳng phải quan hệ giữa Diệp Phong và Diệp gia không tốt sao? Sau khi Thẩm Lan đi, gã không về Diệp gia, vì thế Bạch Thủy Nham mới chuẩn bị đối phó gã.

“Đó chỉ là lời lẽ một phía của Bạch Thủy gia, ta thấy tình hình không phải thế.” Hôi y nam tử bật cười lạnh, nhợt nhạt nói: “Bạch Thủy thiếu gia tựa hồ không hề hấn gì, các người có hơn mười hộ vệ, trong đó có cả cao thủ đẳng cấp võ sĩ, lại hợp sức đối phó một hậu bối mười sáu tuổi, nói ra sợ người khác cười chết mất.”

Bạch Thủy Ngạc tắt tiếng, đối phương nói đúng vào điểm yếu của lão.

“Diệp gia nhất định nhúng tay vào việc này?” Bạch Thủy Ngạc then quá hóa giận, ngôn ngữ hàm chứa ý uy hiếp. Bạch Thủy Nham dặn rằng Diệp Phong quá nguy hiểm, không nhân cơ hội này trừ đi sẽ hậu hoạn vô cùng.

“Người muốn bắt người Diệp gia, bọn ta đương nhiên không thể tự thủ bàng quan!” Hộ vệ Diệp gia không chịu kém. Chứng kiến thực lực của Diệp Phong, y đã hiểu vì sao Diệp Thừa Thiên quan tâm đến thiếu niên

không có khí hải này như vậy.

Song phương kiểm tuốt cung giường, sẵn sàng bùng nổ.

31. Chương 31 : Tạm Rút Lui

Diệp Phong nheo mắt, thật ra đằng sau vẻ ngoài yên tĩnh là gã đang ngấm liệu thương. Nguyên nguyên lực từ từ chảy khắp thể nội, tụ tập ở bụng chân, lặng lẽ chữa trị những nơi tóe máu.

Đó là điểm thần kỳ của nguyên nguyên lực, tuy không có đặc tính chiến đấu nhưng trong thể nội, nó là năng lượng huyền diệu, không chỉ chữa được ngoại thương, giảm đau đớn, dù gãy xương đứt gân cũng sẽ nhanh chóng khôi phục sau quãng thời gian nhất định. Vết thương trên chân gã ngừng chảy máu, miệng vết thương xuất hiện da non, sức mạnh từ từ khôi phục.

Diệp gia...Lần này Diệp Phong nợ các vị. Gã biết việc Diệp Thừa Thiên sơ suất khiến phụ thân gã mất mạng không thể đổ lên đầu gia tộc. Bạch Thủy Ưng cố ý đối phó với gã, lại nhắm vào phụ thân...Thật ra chính gã liên lụy ông. Diệp gia không ngại lật mặt với Bạch Thủy gia giúp mình thì gã cũng không thể là người không phân trắng đen.

Gã chung quy lại vẫn là họ Diệp, chảy trong mình dòng máu Diệp gia. Hai năm rồi, lần đầu tiên gã có cảm giác mình thuộc về Diệp gia.

Lúc đó Bạch Thủy Ưng đã được mấy võ đồ đưa về liệu thương, chỉ còn lại lại năm hộ vệ Bạch Thủy gia và hai hộ vệ Diệp gia. Tuy nhân số Bạch Thủy gia đông hơn nhưng luận thực lực, hai hộ vệ Diệp gia đều là tứ giai võ sĩ, không hề lép vế.

Song phương tranh chấp đến lúc gay cấn, dần nghiêng về xu hướng động thủ. Diệp Phong nheo mắt kiểm, mắt lóe tinh quang, bạch Thủy Ưng không còn ở đó, gã ở lại cũng vô nghĩa, có hộ vệ Diệp gia cầm chân, gã muốn chạy cũng dễ dàng.

Nghĩ vậy, gã lách mình như làn khói, thân thể nhanh tựa linh hồn vượt qua mấy gian phòng thấp lướt đi.

Bạch Thủy Ngạc thoáng nét kinh ngạc, ban này còn trọng thương như vậy, sao vẫn còn nhanh đến thế? Nhưng giờ không cho phép lão cả nghĩ, xoay người toan đuổi theo.

“Các hạ đường đường là võ sĩ, đuổi theo một tiểu bối chẳng phải tự hạ giá trị của mình...” Mất hộ vệ Diệp gia hiện rõ nét hân thưởng, mỉm cười chặn đường ba võ sĩ của Bạch Thủy gia.

Hai tứ giai võ sĩ đối đầu với một tứ giai võ cùng bốn nhị giai võ sĩ, coi như tương đương, nhất thời khó phân thắng bại. Có người Diệp gia ở đây, bạch Thủy Ngạc đừng mong đuổi theo Diệp Phong.

“Diệp gia! Cứ đợi đấy!” Bạch Thủy Ngạc biết không nắm chắc thắng được đối phương, đành tức giận buông ra hai câu văn hời danh dự. Xôi hồng bồng không, xôi hồng bồng không mất rồi. Hôm nay Diệp Phong thoát được, coi như Bạch Thủy gia chuốc lấy ả họa. Sớm biết vậy thì ban này bớt rượu lời mà giết luôn tiểu tử đó.

Đáng tiếc, ở đại lục không có thuốc hồi hận...

Diệp Phong nhanh chóng tan biến khỏi tầm mắt.

Bạch Thủy Ưng...Lần tới gặp mặt, ta nhất định lấy mạng ngươi. Gã biết hành động báo thù hôm nay hơi lỗ mãng, suýt nữa sa vào kế của Bạch Thủy Nham. Nếu người Diệp gia không đột nhiên xuất hiện, e rằng giờ gã đã lọt vào tay đối phương, vĩnh viễn không thoát được.

Còn sống mới còn hy vọng, lần tới nhất định không xung động và khinh suất thế nữa...Thực lực! Gã cần phải mạnh hơn.

Có Nguyên Thần quyết, không cần lâu nữa, ta sẽ trở lại, cứ đợi đấy! Bạch Thủy Ưng...Còn cả Bạch Thủy gia...

Gã không chuẩn bị về Diệp gia, tuy lần này Diệp gia trợ giúp khiến gã có đôi chút hảo cảm với gia tộc, nhưng chưa đạt đến mức tin tưởng. Nhà Thẩm Lan cũng không thể về nữa, gã và Bạch Thủy gia đã thành tử địch, bạch Thủy Nham tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua, nên không thể ở lại Ngọa Lăng thành.

Suy nghĩ một hồi. Gã quyết định tạm thời lui vào Ninh Tĩnh sâm lâm, ở đó dù Bạch Thủy gia dốc toàn lực cũng không làm gì được gã.

OOo

Trong Ninh Tĩnh sâm lâm rậm rạp, một thân ảnh thiếu niên nhanh chóng lướt qua, dựa vào kinh nghiệm mấy tháng săn thú sinh nhai, diệp Phong nhanh chóng vào sâu trong rừng.

Không sai! Thù lớn chưa báo, gã không muốn cách xa Ngọa Lăng thành. Ninh Tĩnh sâm lâm mệnh mông bát ngát, đích xác là chốn ẩn thân tuyệt vời. Dù Bạch Thủy gia biết gã trốn trong đó cũng tuyệt đối không thể tìm ra vị trí cụ thể.

Với thực lực của gã, chỉ cần không chạm phải nhị giai yêu thú trở lên, tuyệt đối không nguy hiểm gì. Trong rừng thực vật phong phú, gã thạo săn bắn nên không ngại đói khát. Ninh Tĩnh sâm lâm nguy hiểm trùng trùng với người thường thì với gã là nơi an toàn nhất.

“Phụ thân...” Gương mặt kiên nghị của gã hiện lên nét bi thương: “Không lâu nữa, con sẽ nhất định tự tay báo thù cho cha.”

Thợ săn cao minh nhất thường kiên nhẫn nhất. Kiên nhẫn không phải là kéo dài thời gian một cách vô nghĩa mà là chuẩn bị đầy đủ, nắm được thời cơ thích hợp nhất để kết liễu con mồi.

Gã...Sẽ không xung động như vậy nữa.

Khí hải đột phá vô đồ chỉ nay mai thôi, lúc đó sẽ có thể tu luyện lục phẩm thổ hệ võ kỹ Thu Tổ Nhã lưu lại. Nén lại nỗi đau tạm thời, đợi thực lực tiên bộ thêm một bước, có lẽ kết quả sẽ khác...

Bạch Thủy Ưng, để người sống thêm một thời gian nữa. Nhưng sớm muộn gì người cũng phải hối hận vì sao lại cố sống thêm...Ha ha ha!

OOo

Một con suối chảy êm đềm, phát ra âm thanh rì rào vui tai, không khí trong lành ẩm ướt. Hai bên bờ suối là những tảng đá trơn nhẵn, lở bằng đầu người, cao cỡ nửa thân người. Diệp Phong vận người, thi triển pháp quyền pháp đã quá quen thuộc: Ngũ Cầm quyền.

So với Ngọa Lăng thành ồn ào, linh khí trong Ninh Tĩnh sâm lâm tựa hồ cao hơn một phần, hiệu quả tu luyện tất nhiên cũng cao hơn.

Nguyên nguyên lực và nhục thể, năng lượng và chỗ chứa. Nguyên nguyên lực tích càng nhiều, cường độ nhục thể càng cao, chỗ chứa càng chắc bền, dung lượng càng lớn. Theo chiều ngược lại, có thể dung nạp càng nhiều nguyên nguyên lực. Nên muốn tăng cường thực lực thật nhanh, cách căn bản nhất là tôi luyện thân thể.

Tốc độ hút thiên địa linh khí của Ngũ Cầm quyền không cần bàn tới, nhưng nguyên nguyên lực mà nhục thể của gã có thể tiêu hóa còn cách xa tốc độ hút vào. Bất quá, gã cũng có đối sách, vốn chỉ múa ba lần Ngũ Cầm quyền là đủ cho yêu cầu của thân thể, nhưng mỗi ngày gã múa tới hơn mười lần. Đại bộ phận nguyên nguyên khí sau khi tưới nhuần thân thể sẽ theo thổ nạp của gã quay lại thiên địa.

Tuy không thể hấp thu thêm năng lượng nhưng có thể khiến nhiều năng lượng hơn vận hành trong thể nội, khiến thân thể được tưới nhuần nhiều hơn. Tự tập mười phần, hút lấy ba phần, lợi dụng bảy phần, đó là cách tu luyện hiện tại của gã, hiệu quả tăng cường thân thể cực kỳ rõ ràng.

Hồ chi bạo phát! Tay phải gã nắm chắc, đùi, eo và tay đồng thời phát lực, phát ra lực phá hoại cực mạnh, đập vào tảng đá bằng cái thạch đôn. Tiếng nổ inh tai vang lên, vụn đá tứ tung, tảng đá bị nước mài mòn chỉ còn phần cứng nhất đã tan thành mạt vụn.

Động tác của gã không vì thế mà kết thúc, nguyên nguyên khí từ từ chảy qua thể nội, rửa sạch cảm giác mệt mỏi.

Sức mạnh của gấu! Song chưởng đánh vào một khối đá cao nửa thân người, chân ấn mạnh, lực đạo hồn hậu dồn lên tay, gã đẩy mạnh, tảng đá vụn cân ầm ầm lăn xa cả chục thước mới từ từ dừng lại.

Hạc chi phong duệ! Một tay xò ra, gã nhảy vọt lên, thỉnh không lướt ngang một dải tàn ảnh cực nhanh, nhục chưởng tựa lưỡi đao chém lên tảng nham thạch hình bầu dục. Chát, tảng đá chẻ làm đôi, như bị kiếm sắc chém vào.

Viên chi khinh linh! Gã lách người, chân khẽ điểm liên tục, song quyền múa thành mấy đạo tàn ảnh. Chát, chát, chát...Mười mấy tiếng vang lên như đồng thời phát nổ, quanh mình gã văng ra hơn mười viên đá lớn cỡ quyền đầu, kinh lực không nhẹ tí nào.

Lộc chi cương nhu! Giang hai tay ra, trái đẩy phải đập, một khối đá trăm cân từ từ chuyển động, động tác của gã nhanh dần, đá chuyển động nhanh theo, phát ra tiếng vun vút. Đi! Cú đẩy có vẻ nhẹ nhàng mang theo lực đạo xoay tròn lao vào một tảng đá lớn hơn, phát ra tiếng sấm nổ. Cả hai tảng đều tan tành.

Luyện thể giả không kém hơn khí hải tu luyện giả. Nhục thể cũng có thể bạo phát uy lực tương đương võ kỹ. Chỉ vì luyện thể giả ít ỏi, quá ít nhân vật thiên tài tư chất kinh diễm, nên không lợi dụng được nhục thể đến trình độ tinh thâm như nghiên cứu ngũ hành nguyên lực.

“Sư phụ, người đúng là bất phàm.” Diệp Phong buộc phải bội phục, ngũ Cầm quyền không phải là một môn công pháp nhưng gom được hết ảo diệu của luyện thể vào túi. Gã dự cảm được cảnh giới Nguyên Thần quyết nâng cao, uy lực chiến đấu của nhục thể cũng sẽ tăng lên, như võ kỹ của luyện thể.

Gã lại có thể tu luyện ngũ hành khí hải, ngũ hành nguyên lực dung hợp với ngũ cầm chi thể, tốc độ tăng trưởng thổ nguyên khí hải cũng đạt đến mức tương đương nhục thể, thi triển thất phẩm võ kỹ e rằng sánh được với võ sĩ không hẳn là không thể.

Mặt nước soi bóng thân thể cường tráng của gã, được nước suối và ánh nắng chiếu xạ, hiển hiện nét phiêu dật thoát tục.

32. Chương 32 : Thất Giai Hắc Hùng

Khu săn thú trong Ninh Tinh sâm lâm mà Ngọa Lãng thành định ra chỉ chiếm một hai phần mười cả khu rừng, khu vực này tương đối an toàn. Vào sâu hơn là địa bàn của mãnh thú, thậm chí là yêu thú.

Ví như ở cửa một nham động, một con hắc hùng dài tới ba thước, toàn thân đen ngòm đang nằm dưới đất, nhắm hờ mắt thở phì phò.

Bên cạnh nó là một con gấu con lông mượt mà đang lăn lộn chơi đùa. Gấu con mới sinh không bao lâu, còn chưa lớn bằng chân hắc hùng. Chắc là hai mẹ con.

Trên cây cổ thụ cách không xa, cành cái rung rinh, đại hắc hùng mở mắt nhìn đến.

Diệp Phong đang đứng trên cây, hứng thú quan sát con vật nằm trước cửa động. Gã thiếu đối tượng rèn luyện, đại hắc hùng này tựa hồ là đối thủ không tệ.

Cụp tai xuống, hắc hùng lại nhắm mắt. Khí tức của người này khiến nó cảm thấy nguy hiểm, không chạm đến là hơn...Tuy gã đặt chân vào địa bàn của nó, nhưng chỉ cần nhanh chóng bỏ đi, nó cũng nhắm mắt mở một mắt bỏ qua.

Tiểu hùng nhận ra Diệp Phong đến gần, đôi mắt lấp lánh nhìn gã, dáng vẻ cực kỳ khả ái.

Cộp, cộp! Diệp Phong từng bước lại gần, khiến hắc hùng cảnh giác, hình như không phải là nhân loại qua đường.

Nó cách giác đứng thẳng lên, như ngọn núi thịt chặn trước tiểu hắc hùng, gầm lên trầm trầm tựa hồ cảnh cáo Diệp Phong không được đến gần.

“Hay lắm, hắc hùng này chắc nặng hơn ban văn hổ hai, ba lần.” Tuy dài ngang nhau nhưng hắc hùng to hơn hẳn ban văn hổ. Thất giai mãnh thú thậm chí có những loài sánh ngang với nhất giai yêu thú, võ đồ tầm thường cũng không dám trêu vào.

Nhìn hai bàn tay gấu đang múa may trước mặt, gã liếm môi: “Để ta xem thế nào mới là sức mạnh chân chính của gấu. Hi vọng ngươi không để ta quá thất vọng.”

Lực dồn lên toàn thân, gã cũng thể hiện Hùng thế trầm ổn. Gã không dùng khí hải, bởi mục đích là quan sát tư thế của gấu, hông linh ngộ được sâu hơn ảo nghĩa của Ngũ Cầm quyền.

Hùng phác! Gã nhảy lên, tốc độ tuy không nhanh nhưng mang theo khí thế trầm trọng, song quyền đâm vào hắc hùng.

Gừ! Hắc hùng mắt lóe hung quang, cánh tay to như cành cây giơ lên, nhục chưởng đủ che kín nửa người Diệp Phong, đỡ thẳng vào song quyền của gã.

Cộp! Đương nhiên Diệp Phong bị hất văng đi, lăn mấy vòng mới dừng được thân hình.

Hay lắm, lực đạo mạnh thế này không hổ là vua sức mạnh. Diệp Phong lắc lắc bờ vai hơi tê, mắt càng nóng bỏng cuồng nhiệt. Dù thế nào cũng phải so sức mạnh với hắc hùng.

Ầm! Lại một tiếng nổ dừng đục vang lên, diệp Phong lùi liền mấy bước, lòng dấy lên một tia cảm ngộ. Ổn, chỉ khi thân thể ổn trọng mới phát huy được lực đạo mạnh nhất.

Gã nhanh chóng hít sâu một hơi, sắc mắt ngưng trọng nhìn hắc hùng chằm chằm. Tư thái động tác của gấu chắc không chỉ có một thức, nhưng hắc hùng chỉ đứng yên một chỗ, dùng đi dùng lại một chiêu chặn đứng công kích của gã.

Mặc cho gã gây hấn thế nào, nó bất động.

Lẽ nào...Gã liếc xéo tiểu hùng sau lưng nó, chợt tỉnh ngộ. Hóa ra hắc hùng lo cho hài tử, nên không thể toàn lực thi triển. Thế thì không được! Hiện tại ngươi là đối tượng cho ta mô phỏng, nếu không thể hoàn toàn phát huy thực lực, ta làm sao có thể triệt để lĩnh ngộ Nghĩ hình của gấu.

“Tạm thời nhờ chú mày vậy.” Ánh mắt tinh ranh lóe lên, diệp Phong lại khiến hắc hùng cảnh giác.

Nó vẫn dùng tiếng gầm trầm trầm cảnh cáo gã, không được lại gần ta, nhưng người và thú ngôn ngữ không tương thông, hơn nữa Diệp Phong cũng không chịu nghe. Tìm được một con hắc hùng trong rừng đâu có dễ, gã đòi nào chịu dễ dàng bỏ qua.

Khí thế trầm ổn ban nãy chợt biến đổi, bộ pháp của gã điểm liên tục, sử dụng viên chi khinh linh, mục tiêu là tiểu hắc hùng ở sau lưng đại hắc hùng.

Hắc hùng đột nhiên nổi giận. Nhân loại đáng ghét này lại nhắm vào hài tử của nó, hai chân vung mạnh lên, ngênh tiếp Diệp Phong. Gã nhanh nhẹn tránh đi, hai tay đập xuống khiến mặt đất chấn động, nhân lúc hắc hùng chưa kịp thu lực đạo, hai chân gã điểm vào vai nó, đằng không vượt qua tấm thân khổng lồ đen xì, đáp xuống chỗ tiểu hùng.

Gừ! Hắc hùng nổi giận, hai bàn tay không thu lại, thuận thể thân thể lắc mạnh, như hai cây cột sắt vỗ vào lưng Diệp Phong.

Hồ chi bạo phát! Diệp Phong lại biến đổi khí thế, hai chân mạnh mẽ giơ lên ngênh tiếp tay gấu, thân thể như đạn pháo văng đi, chớp mắt sau đáp xuống trước mặt tiểu hùng, ôm lấy nó vào lòng, thuận thể lăn một vòng rồi đứng dậy.

Gừ, gừ! Mắt hắc hùng tỏ vẻ phần nộ, nóng lòng, hung hãn vô tận nhìn Diệp Phong chằm chằm, tựa hồ muốn nuốt sống gã.

“Đùa với ta nào, có lẽ ta sẽ cân nhắc trả lại tiểu hùng cho ngươi.” Diệp Phong cười khanh khách, nhảy lên một cây cổ thụ cao vút cạnh đó, đặt tiểu hùng lên cành. Tiểu hùng mới sinh chưa đầy vài tháng, lấy đâu ra được ngồi ở độ cao như thế, lập tức hoảng sợ kêu vang.

“Lăn này ngươi dốc toàn lực thôi.” Diệp Phong uyển chuyển nhảy xuống, thân thể hắc hùng dấy lên hung ý, lao thẳng vào gã.

Bùng bùng bùng bùng. Mặt đất chấn động theo tiết tấu, hai chân trước hắc hùng cào xuống đất, thân thể như ngọn núi nhỏ đập vào Diệp Phong. Hùng chi xung phong!

Tiết tấu của trầm ổn...Trọng lượng thân thể...Xung kích gia cố...

Trong lúc gã cân nhắc phương thức, hắc hùng đã lao đến nơi, mùi hôi trong miệng nó phả vào mặt gã, giờ cao tay hòng đánh gã nát thành đồng thịt vụn.

Hai chân Diệp Phong đóng đinh xuống đất, lực dâng lên từ lòng bàn chân, hai tay giơ cao nghênh đón.

Chát! Cát đá tung bay, lá rụng mù mịt, một dòng khí dấy lên, quét sạch mặt đất.

Chân Diệp Phong lún sâu xuống đất, đến tận mắt cá, đầu khớp xương toàn thân đau nhói khiến gã hoài nghi có phải xương mình đã gãy. Dù gã có nhục thể nhị giai võ đồ cũng không chịu nổi toàn lực xung kích khi hắc hùng nổi giận, ngực nhói lên, miệng có mùi máu tanh trào ra.

Hắc hùng cũng bị lực phản chấn của gã đẩy lùi hai bước, có vẻ hơi ngạc nhiên. Đại khái nó đã coi gã là đồng thịt, dù là mãnh hổ cũng không dám ngạnh tiếp đòn toàn lực của nó.

“Quả nhiên có chút thú vị.” Diệp Phong tuy toàn thân đau đớn, khoe môi lại nở nụ cười, tựa hồ sắp lần ra chung cục cảnh giới của Nghĩ hình.

Nguyên nguyên lực nhanh chóng chảy khắp thân thể, cảm giác đau đớn dịu dần, gã rút chân khỏi bùn đất, thân thể kêu răng rắc, tựa hồ đề cao được phần nào.

Mỗi lần thân thể bị tấn công, được nguyên nguyên lực chữa lành là sẽ được tăng cường nhất định. Tăng đến mức nào là do mức độ thân thể chịu tổn hại đến đâu...Gã thầm tính toán, lẽ nào có thể dùng cách chịu đòn để tăng tốc độ tu luyện?

“Đồ to xác, đến đây.” Mắt gã ánh lên cổ chấp và kiên định, nghiêng răng khiêu khích hắc hùng.

Nó gầm vang, lại lao tới...

Bốp! Thân thể Diệp Phong đập mạnh vào một cành cây khiến lá rụng rơi tủa, thân cây rung rinh...

Lại một chưởng nữa, diệp Phong phun ra một ngụm máu, văng xa mười mấy thước, mặt nhẵn nhúm vì đau, cơ nhục cũng run lên...

Sức mạnh của hắc hùng hơn gã, đương nhiên là thế. Tuy thân thể nó không như gã, nhưng thể nội hàm chứa thổ nguyên lực. Hùng thể dung hợp thổ nguyên lực, hiệu quả đó gã hiểu hơn ai hết, đối kháng sức mạnh thì hiển nhiên gã bất lợi.

Tuy gã liên tục chịu thiệt thòi, nhưng không chịu nhún nhường, lần nào cũng ngạnh tiếp, thân thể hứng chịu chấn thương không nhẹ, rồi lợi dụng nguyên nguyên lực từ từ chữa trị. Cứ vậy, hắc hùng và gã đối chiến hơn nửa canh giờ, tuy chiếm hết thượng phong nhưng hắc hùng thủy chung không làm gì được gã.

“Hộc, hộc” hắc hùng thở phì phò, tuy nó dai sức nhưng vấp phải Diệp Phong tu luyện nguyên nguyên lực thì cũng chỉ còn cách thở dài, dù sao nguyên nguyên lực của dã thú chỉ do thiên nhiên ban tặng, không biết cách lợi dụng.

“Xem ra gần đủ rồi.” Tuy thân thể tiếp thụ xung kích có thể đề cao tốc độ tiêu hóa nguyên nguyên lực nhưng cũng có cực hạn, vạn nhất không nắm chắc, có khả năng gã sẽ mất mạng trong tay hắc hùng.

“Người đánh lâu như vậy, đến lúc ta công kích rồi.” Diệp Phong cười quỷ dị, khí hải từ từ chuyển động trong thân thể.

33. Chương 33 : Tình Thâm

Hắc hùng đột nhiên thấy lo lắng, tiểu tử trước mắt hình như trở nên mười phần nguy hiểm.

Hứng chịu ngàn ấy đòn bổ và va đập, sao gã vẫn thản nhiên? Rất nhiều mãnh thú trong rừng đều e dè sức mạnh của nó cơ mà? Nên nó giữ vững địa bàn này, xưa nay chưa từng có mãnh thú đến xâm phạm.

Nhân loại đáng ghét! Tôn nghiêm của cường giả trong rừng bị khiêu khích, hắc hùng nổi giận từ đáy lòng, lại gầm lên hùng hồn, lao bổ vào Diệp Phong.

“Ném thử đòn xung phong của ta.” Thổ nguyên lực dung nhập thể nội, thân thể lao lên đâm ra một quyền nghênh đón thân hình khổng lồ của hắc hùng.

Nhục thể cộng thêm lực đạo hùng hồn của thổ nguyên lực đập vào ngực hắc hùng, hất nó văng đi cả thước, rống lên thê thảm rồi rớt phịch xuống. Diệp Phong cũng bị lực phản chấn đẩy lùi liên tục, cho đến lúc va phải một cành cây to.

Ầm ầm! Thể trọng hắc hùng giáng xuống mặt đất rung rinh, thân thể khổng lồ gần như vô lực nằm mềm nhũn dưới đất, miệng chảy máu ròng ròng, nhỏ xuống bùn đất.

“Hô!” Diệp Phong khẽ thở ra một hơi, ngồi phệt xuống thở hồng hộc. Giao đấu lâu như vậy, thể lực gã bị khiêu chiến dữ dội.

“Nha! Nha!” Tiểu hùng ở trên cao kêu rối rít, hai chân trước ôm lấy cành cây, chân sau đạp đạp, tựa hồ muốn bò xuống. Nhưng khí lực của nó quá yếu, lăn một vòng là từ trên cành cây lao xuống đất.

Ồ? Suýt nữa gã quên mất chú nhóc, lắc mình lướt tới đón lấy tiểu hùng.

Hai tay trước còn chưa mọc đủ móng vuốt vỗ liên tục lên ngực gã, ngo nguậy hòng thoát ra, đôi mắt đen láy đầy quyền luyện nhìn hắc hùng nằm bất động dưới đất, miệng kêu “nha nha” liên liên.

Hắc hùng gian nan ngẩng đầu lên, nhìn hài tử đầy yêu thương. Hồi lâu lại nhìn sang Diệp Phong, tỏ vẻ cầu xin xen lẫn không đành lòng.

“Xin người thả hài tử của ta.” Diệp Phong đọc được trong mắt nó như thế.

Gã thở dài nhìn vào mắt hắc hùng. Nhớ đến mẫu thân chưa từng được gặp, nhớ đến phụ thân bình phàm từ ái...Họ, lúc nhìn gã, đều dùng ánh mắt ấy. Thâm tình, dù đã thú hung ác nhất cũng vậy.

Nhớ đến phụ thân, gã lại nhớ đến Bạch Thủy Ưng, bất giác nắm chặt tay.

Giết hắc hùng chẳng qua mang lại cho gã thổ nguyên lực cùng một bữa no...Nhưng tiểu hùng khả ái này sẽ vĩnh viễn cô độc như gã.

Có thể nó sẽ bị mãnh thú khác giết chết...Có thể nó sẽ chết vì không tìm được thức ăn...Có lẽ...

A. Gã khẽ vuốt lớp lông mịn màng của tiểu hùng, đặt nó xuống đất. Tiểu hùng loạng choạng chạy đến chỗ mẫu thân, thè lưỡi liếm máu chảy ra trên miệng hắc hùng.

Hắc hùng từ từ cọ đầu vào tiểu hùng, ánh mắt nhìn Diệp Phong đầy cảm kích, nhu hòa.

Gã bước từng bước đến trước mặt hắc hùng, tiểu hắc hùng lập tức trở nên cảnh giác, chạy đến cạnh chân gã, dùng lực kéo cào cấn xé, phảng phất như thấy địch nhân.

“Nhóc con đừng sợ,” Diệp Phong vuốt đầu nó, ôm lên cười bảo: “Ta đến xem thương thể của mẫu thân người.”

Uy lực đòn công kích ban nãy của Diệp Phong không nhẹ, chí ít cũng ngang với toàn lực của tam giai võ đồ, tuy hắc hùng thiện nghệ phòng ngự cũng không chịu nổi sức mạnh đó, bị gãy ba xương sườn.

Tựa hồ cảm thụ được gã không có sát ý, ánh mắt giới bị của hắc hùng giảm đi, gầm lên khe khẽ, lập tức khiến tiểu hùng yên tĩnh lại. Nó nghi hoặc nhìn Diệp Phong, không hiểu gã định làm gì.

Ngữ ngôn bất thông, gã nhún vai, cẩn thận lật mình hắc hùng lại xem xét, cơ nhục trên vùng ngực nó lõm vào, khe động là nó đau đớn rống lên, thân thể to lớn run bần bật.

Nguyên Thần quyết tu luyện nguyên nguyên lực, tuy nhiên từ tính chất năng lượng mà nói thì không khác gì có thú, có điều tác dụng trong thể nội cách biệt rất xa. Thân thể Diệp Phong thụ thương thì nguyên nguyên khí sẽ tự theo kinh mạch tụ lại, tập trung ở vết thương để chữa trị, hơn nữa gã có thể tự điều động nguyên nguyên lực bồi bổ thân thể.

Dã thú thì khác, tuy cũng có nguyên nguyên lực thâm hậu nhưng bộ vị thụ thương thì chỉ có nguyên nguyên khí gần đó có tác dụng chứ không phải nguyên nguyên khí toàn thân đều được điều động. Hiệu quả tất

nhiên sẽ khác xa, một khi thương thể quá nặng, tốc độ chữa trị của nguyên nguyên khí không kịp tốc độ ác hóa thì cái đời chúng là tử vong.

Lần này hắc hùng thụ thương, nếu muốn lành lại e rằng phải mất mười bữa nửa tháng. Như thế dù Diệp Phong không giết, nó và tiểu hùng cũng sẽ chết đói.

“Ta đến thử giúp xem sao!” Diệp Phong thầm nghĩ, thầm niệm ẩn vào vòng tay, dẫn nguyên nguyên lực ra.

Nguyên nguyên lực từ từ vây quanh vết thương của hắc hùng, được thần niệm của gã chỉ dẫn, chảy vào thể nội nó. Gã khẽ thò tay, cảm thụ nguyên nguyên lực lưu động, hiệp trợ với thần niệm khống chế nguyên nguyên lực vận chuyển trong đó.

Nguyên nguyên lực trong sinh mệnh thể vì kết hợp với linh hồn, mang theo tin tức đặc biệt về sinh mệnh thể đó. Nên Diệp Phong không thể lợi dụng nguyên nguyên lực trong thể nội của mình nhưng có thể dùng nguyên trực trợ giúp hắc hùng, nguyên lực trong đó không có tin tức về sinh mệnh.

Lần này gã miễn cưỡng thử một phen, dựa vào kiến thức về nguyên nguyên lực, nghịch chuyển Quy nguyên thuật hút nguyên lực từ nguyên trực ra, chỉ cần luồng nguyên lực đó không rời nguyên trực quá xa thì gã có thể dựa vào nguyên trực để khống chế. Nguyên nguyên lực được thể nội hắc hùng từ từ hấp thu, vết thương lõm vào lành lại với tốc độ mắt thường thấy được...Xương sườn gãy, cơ nhục tan nát, huyết quản đứt được nguyên nguyên lực thần kỳ trợ giúp, toàn bộ phục nguyên.

Sau nửa canh giờ vất vả, diệp Phong mới thở phào. Ngực hắc hùng đã lành lại, nguyên nguyên lực tựa hồ đột nhiên thoát vòng khống chế, chảy vào thể nội hắc hùng.

Hắc hùng được nguyên nguyên lực tưới nhuần, thoải mái nhắm mắt, rên lên ư ử, thân thể khổng lồ tựa hồ tăng lên, càng cường tráng, hữu lực.

“Ha ha, hiệu quả không tệ.” Diệp Phong cười hì hì vỗ ngực hắc hùng, tựa hồ mười phần vừa ý với kiệt tác của mình. Mục quang hắc hùng nhìn gã cũng không còn chứa đầy địch ý nữa.

Tuy nó bị gã đánh nên thân nhưng nhờ thể mà thu được lợi ích. Luồng nguyên nguyên lực mà Diệp Phong chữa trị vết thương cho nó được thân thể hấp thu, khiến nó tăng thêm một cấp. Ở Ninh Tĩnh sâm lâm, thực lực là tất cả.

Nên nó gạt đầu hòa ái với Diệp Phong, thè lưỡi liếm mặt gã đầy hữu hảo, khiến gã lập tức ngã chổng bống vó...Hồi quá.

34. Chương 34 : Biến Đổi

Ánh nắng sớm rải xuống nhu hòa, xuyên qua cành lá rậm rịt, rải rác xuống mình Diệp Phong đang ngồi xếp bằng dưới đất.

Nguyên nguyên lực mà mắt thường không nhìn thấy đang từng tia từng tia từ nguyên trực tuôn ra, vây quanh gã, cùng với hơi thở nạp cực kỳ có tiết tấu của gã, nguyên nguyên lực mạnh như tơ được thu vào thể nội.

Gương mặt gã ánh lên làn sáng kỳ dị như ôn ngọc, khóe môi cười mỉm, thần thái nhẹ nhõm, tự nhiên, hài hòa.

Nguyên nguyên lực tiến vào thể nội, thuận theo kinh mạch chảy khắp toàn thân, cơ nhục, cốt cách, kinh mạch, kể cả tỳ tạng tâm phế đều được tưới nhuần cực kỳ dễ chịu, trở nên chắc chắn, cường tráng, đầy sức sống. Đoạn, nguyên nguyên lực ngoại lai này vây quanh thổ nguyên khí hải, bị khí hải hấp thu hết.

“Theo tốc độ này, không đầy mười ngày nữa, khí hải sẽ đột phá đến trình độ vô đồ.” Gã uể oải vận người, toàn thân kêu lách cách, cảm giác khó chịu vừa nãy tan biến hết. Nếu sớm tu luyện thể này, e rằng khí hải đã đột phá đến vô đồ từ lâu.

Tuy khí hải liên tục được nguyên nguyên lực tưới nhuần, nhanh chóng trưởng thành nhưng nếu gã chủ động lợi dụng nguyên nguyên lực tối luyện khí hải, tốc độ trưởng thành sẽ càng kinh nhân. Tuy sư phụ nói không

cần tu luyện khí hải, nhưng nhanh được tí nào thì cứ nhanh, thổ nguyên khí hải là khí hải đầu tiên của gã, chỉ khi đạt tới trình độ ngang với thân thể, gã mới chân chính nắm vững Nguyên Thần quyết.

Nguyên lực và nhục thể cùng đẳng cấp dung hợp với nhau mới phát huy được sức mạnh hoàn mỹ nhất.

OOo

“Hắc đại, đến đây!” Diệp Phong cười vang, nhảy bật lên, lao vào hắc hùng ở đối diện.

Chỉ sử dụng sức mạnh nhục thể, gã không phải là đối thủ của hắc hùng, mỗi lần xung kích đều bị nó đẩy lùi, một chốc sau, toàn thân gã đầy vết thương, đau đớn cùng cực. Nhưng chính vì thế, nhục thể của gã đạt được tiến bộ một ngày ngàn dặm. Chịu đòn hữu hiệu hơn nhiều rèn luyện bình thường, đặc biệt giúp gã gia tăng lượng hút vào nguyên nguyên lực, phương thức này mới triệt để giúp gã chuyển hóa nguyên nguyên khí hút vào thành một phần thân thể.

Trở thành đối tượng luyện tập miễn phí của Diệp Phong, hắc hùng rất chịu phối hợp, xuất thủ đủ mức cần thiết. Được gã dùng nguyên nguyên lực liệu thương, thực lực của nó tăng lên không ít, nếu dốc toàn lực, diệp Phong vị tất đã được.

Suốt nửa canh giờ, hai chân Diệp Phong mới mềm ra, lảo đảo nằm dài...Vất vả cũng đáng. Mỗi ngày, thực lực của gã đều tăng với tốc độ gấp đôi trước kia, so với khí hải tu luyện giả thì tốc độ tu luyện của gã đạt tới mức biến thái. Mới đột phá nhị giai hai chục ngày, gã đã cảm giác được mình sắp tiếp tục đột phá.

Tiểu hắc hùng ở cách đó không xa thấy gã tu luyện hoàn tất, kêu lên sung sướng, ngẩng cái đầu khả ái lên, tung tăng chạy tới, thân mật cọ cọ vào tay gã.

Mỗi ngày hắc hùng đi săn đều tha về rất nhiều, phần lớn được Diệp Phong nướng chín rồi chia cho tiểu hùng, nên nó rất thích gã. Con mồi mà hắc hùng mang về đều mới đoạn khí hoặc chưa tắt hơi, nhân tiện gã thu lấy nguyên lực, thành ra rất hài lòng ở lại đây, cảm giác không làm gì cũng được hưởng...Thật dễ chịu.

Đương nhiên hắc hùng cũng thu được lợi ích. Mỗi lần Diệp Phong thao luyện Ngũ Cầm quyền, quanh thân thể tụ tập nhiều thiên địa linh khí, tuy hắc hùng không có trí tuệ cao siêu nhưng bảo năng dã thú cho nó biết, chỉ cần đến gần lúc gã múa may thân thể là sẽ thu được lợi ích.

Nên mỗi buổi trưa đều thấy hai con hắc hùng, một to một bé đứng cạnh một thiếu niên múa quyền với tư thế đẹp đẽ, hoạt kê uốn éo thân hình như đang khiêu vũ. Thân thể Diệp Phong thỉnh thoảng lại tràn ra không ít nguyên nguyên lực, lập tức bị hai con dã thú chia nhau hút sạch. Thực lực của Diệp Phong tăng trưởng nhanh, đồng thời hai mẹ con hắc hùng cũng đạt tới thực lực cao hơn. Đại hắc hùng e rằng đã vượt khỏi phạm trù mãnh thú bình thường, đạt tới tầm cao mới, tiểu hùng cũng tiềm lực phi phàm.

Thân thể...Có cảm giác lạ lùng. Một mối từ từ tan biến theo nguyên nguyên lực tưới nhuần, đột nhiên gã cảm giác được một chút rung động bất ngờ.

Lòng gã lạnh buốt, hít sâu một hơi, vội ngồi xếp bằng, tâm thần tiến vào linh đài, nguyên nguyên lực vốn bình tĩnh chảy giờ như sôi lên.

Cảm giác quen thuộc lại tràn lên óc gã, gã lại đạt tới mốc đột phá. Lần này gã không thao luyện Ngũ Cầm quyền để hút lấy thiên địa linh khí mà trực tiếp rút một luồng nguyên nguyên lực phù hợp từ nguyên trạc ra, hít sâu một hơi, hút cỗ năng lượng xanh biếc đó vào thể nội.

Hai mắt nhắm hờ, sắc mặt bình tĩnh, gã xếp bằng lặng lẽ, lồng ngực nhấp nhô theo tiết tấu. Nửa canh giờ sau, thân thể gã hơi run lên, lỗ chân lông như được mở toang, phun ra từng tia bạch khí. Gã đột ngột mở mắt, con ngươi đen nhanh lóe tinh quang, thân thể hơi trương lên từ từ trở lại nguyên trạng...

“Tốt quá, thực lực của ta lại tăng thêm một phần.” Thuận lợi đột phá võ đồ tam giai, niềm vui trong lòng gã còn chưa kịp bộc lộ thì khí hải cũng trở nên bất an.

“Lê nào...Khí hải cũng đột phá?” Khí hải của gã khác với khí hải thông thường, tuy từ góc độ nguyên lực cũng có thể dùng đẳng cấp để xác định nhưng thực tế lại không tăng trưởng theo kiểu đột phá tiểu giai đoạn.

Hiện tại khí hải biến động, chỉ có một khả năng là nó biến đổi về chất. Cũng có nghĩa là sẽ ngưng tụ, hóa thành khí hải chân chính của võ giả.

Nguyên nguyên lực tàn dư trong thân thể chưa đẩy ra được, bị đích thổ nguyên lực trong đơn điền cuốn vào, cả một luồng nguyên nguyên lực thuộc về gã cũng ào ạt tràn vào khí hải, nguyên nguyên lực xanh biếc cấp tốc chuyển hóa thành thổ nguyên lực đen ngòm sôi trào; thổ nguyên khí hải vốn chỉ lớn bằng viên bi khoảng khắc lớn lên bằng quả trứng gà, rồi bị nguyên nguyên lực dồn ép mãnh liệt, ngưng tụ lại bằng viên bi.

Ầm!

Đơn điền sôi trào khôi phục trong khoảnh khắc, khí hải đen nhánh như giọt nước cơ hồ chưa biến hóa gì. Nhưng khi đưa thần niệm vào sẽ phát hiện không gian trong đó khuếch đại mấy chục lần, chứa đầy thổ nguyên, tính chất cũng ngưng đọng hơn trước.

Tuy khí hải do Nguyên Thần quyết ngưng tụ không có giai đoạn thổ nguyên khí nhưng bình dân khí hải mới sinh ra còn quá yếu, dù chuyển hóa nguyên nguyên lực thành thổ nguyên lực thì nguyên lực này cũng không so được với thổ nguyên lực chân chính. Hiện tại khí hải của gã đạt tới trình độ võ giả, thổ nguyên lực trong đó đương nhiên là hàng thật giá thật.

Nhục thể tam giai võ đồ, khí hải nhất giai võ đồ dung hợp lại, sẽ có uy lực gì?

Gã liếc nhìn hắc hùng ở gần đó, chẳng phải đối tượng thực nghiệm đây sao? Khí tức nguy hiểm lại xuất hiện trên mặt gã, khiến Hắc đại cũng rung mình

35. Chương 35 : Thất Phẩm Võ Kỹ : Thập Bát Điệp Chấn

Hắc hùng vì dung nhập một tia nguyên nguyên lực, cộng thêm ở cạnh Diệp Phong hấp thu được không ít linh khí nên đã vượt khỏi thất giai mãnh thú thông thường, thực lực có thể sánh với ngũ giai võ đồ.

“Hắc đại, lần này không được nương tay.” Diệp Phong thuần thực vận chuyển khí hải, sức mạnh hồn hậu vô vàn lan khắp toàn thân, gã đứng trầm ổn đối diện hắc hùng, sẵn sàng xuất chiêu.

Gừ! Khí thế của gã tạo cho hắc hùng cảm giác áp bức chưa từng có, găm lên trầm trầm, vận toàn lực chủ động công kích.

Hắc hùng như hòn núi thịt đang chạy, dấy lên cuồng phong ào ạt, hung hãn dồn về vị trí Diệp Phong đứng, mặt đất hứng chịu trọng lượng mấy nghìn cân này, phát ra tiếng ầm ầm, đồng thời rung rinh.

Vút! Cánh tay gấu lớn bằng cả người Diệp Phong nặng nề đập tới, không khí dấy lên ràn rạt.

Diệp Phong đứng nguyên bất động, mặt đờm nộ cười thanh đạm, tay trái chặn ra ngoài...

Chát! Cánh tay sắt to bằng thùng nước và cánh tay Diệp Phong không lớn hơn miệng bát va nhau, phát ra tiếng khí lưu gầm vang, không gian chung quanh phảng phất rung động. Hắc hùng lùi liên tục hai bước như say rượu, lắc lắc đầu, kinh nghi nhìn gã, như không dám tin vào mắt mình.

“Nha!” Tiểu hùng ở ngoài tựa hồ cũng khê hoan hô, ôm đầu lẩn một vòng, hai tay vỗ bồm bộp vào nhau.

“Xem ra không tệ.” Diệp Phong vừa ý vẫy vẫy tay, trừ cảm giác hơi tê lúc va chạm thì gần như gã không bị ảnh hưởng gì. Có thổ nguyên lực hộ thể, năng lực phòng ngự tăng cao.

“Nào, tiếp một chiêu Hùng chi thổ nguyên ảo nghĩa.” Diệp Phong giậm mạnh hai chân, hai bàn tay thịt tống vào hắc hùng với sức mạnh không thể chống đỡ được.

Hắc hùng chịu ảnh hưởng mạnh mẽ của Diệp Phong, sẵn sàng chờ đợi, hai tay chặn trước mặt.

Lại một tiếng nổ đùng đục, hắc hùng vắng đi, găm khê đau đớn, đáp xuống đất vẫn không đứng vững được, loạng choạng lùi lại, sau cùng chân nhũn ra, ngã chống bốn vó, mặt đất lại rung rinh.

Hay lắm! Mạnh mẽ lắm. Đơn thuần luận về sức mạnh, diệp Phong thậm chí vượt cả lục giai võ đồ.

Bất quá...Như thế chưa đủ. Gã hiểu rõ, mấy lần chạy thoát khỏi tay Bạch Thủy gia, bạch Thủy Ưng khẳng định sẽ đề phòng nghiêm mật hơn, tuy chưa chắc tìm được võ sĩ bảo vệ nhưng chí ít cũng lục, thất giai võ đồ. Sức gã tuy mạnh nhưng đấu thật sự chưa chắc thắng được đối thủ. Thổ nguyên lực tuy mạnh nhưng kém về tốc độ. Sức công kích của gã không kém hơn song tốc độ chắc chắn sút hơn.

Gã, không thể nóng nảy.

Hắc hùng bị gã kích thương song đáng về thập phần hưng phấn. Như thế có nghĩa là nó lại có cơ hội hấp thu nguyên nguyên lực liệu thương, thực lực sẽ tăng trưởng không ít.

Nhìn gương mặt thật thà đầy vẻ lấy lòng của nó, gã đỡ khóc đỡ cười, khẽ búng một tia nguyên nguyên lực vào thể nội nó. Thương thế lần này nhẹ hơn lần trước nhiều, nề tình nó cố gắng giúp mình tu luyện, gã cho nó chút lợi ích cũng không sao. Ở cùng hơn mười ngày, gã có đôi chút cảm tình với hai mẹ con hắc hùng.

Ăn xong, gã hơi điều chỉnh trạng thái thân thể, dồn chú ý vào ngọc bội Thu Tổ Nhã lưu lại, bên trong là một môn thất phẩm thổ hệ võ kỹ...

Nắm chặt ngọc bội trong tay, gã bế khí ngưng thần, nhắm mắt lại, thuần thực đưa thần thức vào...Hồi lâu sau, màu xanh thâm của ngọc bội nhạt dần, đến khi hoàn toàn chuyển màu trắng, hóa thành một đúm bột.

Sử dụng thần niệm truyền thụ võ kỹ cơ hồ chỉ được một lần, thông linh chi vật chứa nội dung võ kỹ sau khi lợi dụng linh khí truyền nội dung cho người học, sẽ mất đi linh tính, biến thành vô dụng.

Đó là cách truyền thụ võ kỹ cấp trung và cao của cao thủ ở đại lục này, không chỉ nhanh mà còn tránh cho độc môn võ kỹ không bị truyền ra ngoài.

OOo

Thổ nguyên võ kỹ: Thập bát điệp chấn. Phẩm giai: Thất phẩm thượng đẳng. Đặc tính: Tăng thổ nguyên lực lên mười tám lần, gia tăng mười tám tầng.

Khá lắm! Không hổ là võ kỹ cấp cao, nguyên lực gia tăng mạnh đến thế.

Đọc xong nội dung võ kỹ, gã không khỏi cuồng hỉ. Đó không phải là lục phẩm trung giai võ kỹ mà mà một môn thất phẩm cao giai võ kỹ! Nên biết võ kỹ cấp cao là kỹ năng chiến đấu cực phẩm, không phải cứ đem tinh tẻ ra là mua được, tuy không hiểu sau Thu Tổ Nhã định sai đẳng cấp nhưng sai sót này có lợi cho gã.

Nếu là hạch tâm đệ tử của đại môn phái hoặc truyền nhân đích hệ của đại thế gia, có được một môn võ kỹ cấp cao cũng khó khăn vô vàn. Võ kỹ loại này gần như đều truyền thừa mấy trăm hoặc cả ngàn năm mới phát huy uy lực đến cực điểm được. Chỉ cần có một môn cao giai võ kỹ, dù vấp phải đối thủ hơn mình hai cấp thì khi chiến đấu cũng nắm phần thắng nhiều hơn.

Hơn nữa Thập bát điệp chấn không chỉ là thất phẩm, còn là thượng đẳng, trong hàng ngũ thất phẩm võ kỹ, nó thuộc nhóm ưu việt.

Liên quan đến phẩm giai võ kỹ và gia tăng uy lực, có hai phương pháp tính toán:

Nhất phẩm: Gấp 2 lần, nhị phẩm: 4 lần, tam phẩm: 8 tám...Cứ thế thất phẩm là 128 lần, bát phẩm 256 lần, còn cửu phẩm là 512 lần. Không chỉ đơn thuần là sức mạnh mà là tổng hợp hệ số chiến đấu tổng hợp lại.

Môn thổ hệ võ kỹ này phát huy đặc tính thổ nguyên lực chấn, nếu chỉ đơn giản liên tục chấn động đối phương mười tám lần, lần này cũng có uy lực gấp mười tám lần thì nó không thần kỳ ở điểm nào hết, chỉ xứng là ngũ giai.

Bởi mười tám lần mới là hiệu quả của võ kỹ ngũ phẩm bậc thấp, võ kỹ là kỹ xảo vận dụng nguyên lực, không chỉ dùng để tiến công mà cả để phòng thủ. Giả như thực lực đối phương mạnh hơn, có được một môn ngũ phẩm võ kỹ thì người sở hữu tăng thực lực lên mười tám lần cũng không phá được phòng ngự của đối phương, thì dù có liên tục công kích mười tám lần cũng như mười tám lần gãi ngứa mà thôi.

Thập bát điệp chấn tuy chỉ tăng được mười tám lần nhưng có đặc tính khác, có thể gia tăng chấn kích, cao nhất lên tới mười tám lớp. Nếu đơn thuần tính về uy lực, mười tám lần của mười tám tương đương ba trăm

hai mươi tư lần, gần như đạt đến phạm trù bát phẩm võ kỹ, bất quá phẩm cấp không thể tính toán đơn giản như vậy.

Chấn lực cũng chia ra cao thấp, vận dụng lực đạo thổ nguyên lực hồn hậu chấn kích địch nhân, có thể giảm bớt lực phòng ngự của địch ở mức nhất định. Hàm nghĩa của điệp chấn là khiến uy lực thổ nguyên lực phát huy ra dồn lại với nhau, tạo ra đòn công kích trí mạng.

Bất quá đạo chấn kinh sau cùng không phải gấp ba trăm hai mươi tư lần. Vì điệp chấn cần có quá trình, tuy quá trình đạt mức đại thành chỉ mấy tích tắc nhưng mỗi lần chấn kinh đều bị phòng ngự của đối phương giảm bớt uy lực, sau cùng đại khái đạt tới gấp khoảng hai trăm lần. Nếu gặp phải đối thủ quá cao minh, có thể hóa giải điệp chấn từ lúc đang hình thành thì điệp chấn không thể phát huy uy lực mạnh nhất.

Nên tổng cộng hai điểm này lại, phẩm giai của môn võ kỹ này chỉ đạt đến thất phẩm thượng đẳng.

Bất quá dù thế, gã cũng nuốt nước bọt hài lòng, hai mắt sáng lên, liếm môi đầy tham lam. Nếu đối thủ cao minh đến mức hóa giải được lực chấn của quá trình điệp chấn tức là thực lực hơn gã ít nhất hai cảnh giới. Thực lực địch nhân đến thế, thất phẩm võ kỹ cũng không có ưu thế gì.

Bất quá với Diệp Phong thực lực chỉ đạt đến vô đồ, võ kỹ thế này đã là nghịch thiên.

36. Chương 36 : Địch Nhân

Nắm vững thất phẩm võ kỹ tuyệt đối không phải một sớm một chiều, hơn nữa muốn luyện đến cảnh giới đại thành, chỉ ít cũng phải đạt tới thực lực võ sư.

Mười tám tầng điệp chấn cần lượng nguyên lực phi thường hùng hậu, khí hải vô đồ nhất giai của gã tối đa chỉ gia cố được hai tầng.

Mọi võ kỹ cấp cao đều cần lượng nguyên lực kinh nhân mới có thể triệt để phát huy uy lực. Nhưng thế không có nghĩa là võ giả cấp thấp không thể sử dụng võ kỹ cấp cao, ngược lại họ sẽ thu được nhiều lợi ích nhất.

Khí hải của Diệp Phong đạt tới vô đồ tam giai ngang với thân thể thì gã có thể sử dụng Tứ điệp chấn, uy lực ngang với tam phẩm võ kỹ. Tam giai vô đồ bình thường thì triển một môn tam phẩm võ kỹ, tối đa chỉ phát huy được hai, ba thành uy lực, tăng được lực công kích lên hai, ba lần; cách biệt rõ rệt như thế, dễ hiểu thực lực song phương thế nào.

Nên...Mục tiêu tiếp theo của gã là ngưng tụ thổ nguyên lực, để cường độ của khí hải và thân thể cân bằng.

Lợi dụng nguyên nguyên lực tu luyện khí hải là việc rất nhẹ nhàng, thể nội Diệp Phong đầy nguyên nguyên lực, không ngừng tưới nhuần cho thổ nguyên khí hải mới sinh ra. Hiệu quả này ngang với một hải tu luyện giả liên tục tu luyện suốt mười hai canh giờ mỗi ngày.

Hơn nữa tốc độ tu luyện không lấy khí hải làm tiêu chuẩn định lượng, mà căn cứ vào thực lực của gã. Cũng có nghĩa, khí hải của vô đồ nhất giai nhưng đạt tới tốc độ tu luyện của tam giai. Đó là chưa kể gã chủ động ngưng thần lợi dụng nguyên nguyên lực bồi luyện khí hải, bằng không tốc độ còn cao hơn.

Trong tu luyện Nguyên Thần quyết, quan hệ giữa khí hải và nhục thể cũng như mạch nước nổi sông hồ và đại dương. Mực nước chênh nhau càng nhiều thì mực nước hồ dâng càng nhanh, đến khi ngang với biển thì sẽ đình chỉ. Chỉ khi mặt biển lại dâng cao thì mực nước hồ mới tiếp tục tăng thêm.

Dù sau này gã sẽ hình thành những khí hải khác thì quy luật này vẫn bất biến.

OOo

Suốt hai mươi ngày, gã gần như không rời sơn động, nơi ở vốn của mẹ con hắc hùng bị gã bá chiếm - khi tu luyện, gã không muốn bị quấy nhiễu. Trừ thỉnh thoảng ra ngoài hái thực vật và lấy nước uống, gần như gã biến thành người sống trong hang hốc.

Vất vả như vậy cũng đáng, vốn mục tiêu cần cả tháng mới hoàn thành thì này bị gã rút ngắn xuống còn một phần năm. Đương nhiên, cái giá là nguyên nguyên lực trong nguyên trạch gần như tiêu hao hết, vốn từ

chỗ ngang với thùng nước giờ chỉ còn bằng nắm tay, để thổ nguyên khí hải nhanh chóng cân bằng với thân thể, gã chấp nhận dốc hết mọi thứ.

Nhị điệp chấn thăng cấp thành Tứ điệp chấn, uy lực công kích gần như tăng gấp bốn lần, chưa kể khi thực lực tăng lên, nguyên lực xuất ra cũng sẽ tăng theo.

Khí hải vô đồ tam giai đạt thành, một chiêu Tứ điệp chấn toàn lực của Diệp Phong đủ sánh với thất giai vô đồ.

Từ từ mở mắt, gã thoải mái vận người...Cảm giác đầy sức mạnh quả thật phi thường thoải mái.

Gừ, gừ! Hắc hùng đột nhiên gầm lên phần nộ ở ngoài động, cả tiếng tiểu hùng hoảng hốt kêu ré.

“Nghiệt súc! Cả gan!” Tiếng quát khàn khàn vang theo.

Con người? Có chuyện rồi.

Diệp Phong nhảy lên, nhanh chóng ra khỏi động, nơi này không phải là khu săn thú, thậm chí còn cách xa, người đến được đây tuyệt đối không phải bình dân.

Trên bãi cỏ gần đó, một trung niên đại hán râu ngắn đứng vững vàng như thiết tháp, hắc hùng nằm dưới gót đại thụ, khê thở phì phò.

Thực lực người này không tệ, chỉ một chiêu đã đánh ngã hắc hùng. Diệp Phong nheo mắt, diện mạo người này quen quá, hình như gã đã gặp ở đâu đó.

“Mẹ nó chứ, lão tử đường đường là lục giai vô đồ lại bị phái đến khu rừng quỷ quái này tìm người.” Đại hán râu ngắn xoay người lại với cửa động nên chưa nhận ra Diệp Phong xuất hiện.

“Một con thất giai hắc hùng, trúng quyền chín thành công lực của ta mà vẫn bò dậy được, sức phòng ngự sắp theo kịp yêu thú cấp thấp rồi. Đáng chết, lão tử vì sao phải chịu tội thế này!” Đại hán lẩm bẩm mắng, ở Ngọa Lăng thành, lục giai vô đồ là hộ vệ cấp trung, đãi ngộ và phúc lợi không thấp, chẳng trách này giờ hần cầu nhàu suốt.

Xem ra đại hán là hộ vệ Bạch Thủy gia...Mắt Diệp Phong ánh lên sát cơ, các người cho rằng tiểu gia là loại vô dụng hử...Chỉ kỳ quái là lẽ nào hần biết tiểu gia ở gần đây?

Ninh Tĩnh thâm lâm rộng mênh mông, muốn tìm ra gã khác nào đáy bể mò kim, nếu không nhờ xảo hợp, hần dựa vào đâu tìm ra nơi này? Còn nữa, một lục giai vô đồ muốn bắt gã đâu có dễ...Việc này không hợp với phong cách xử lý của Bạch Thủy Nham.

Không nghĩ thông thì không nghĩ nữa. Bắt hần lại rồi tính.

Diệp Phong mỉm cười chế nhạo...Đang buồn vì đột phá xong không có ai để luyện tay, người đến đúng lúc lắm.

“Lão tử đang phiền muộn, lấy con gấu này ra ép máu giải khát.” Đại hán bước tới một bước, mặt toát lên nét khát máu, quyền đầu kêu tanh tách. Dù hắc hùng đủ thực lực đấu với tứ giai vô đồ thì đối diện với lục giai vô đồ tất nhiên không là đối thủ.

“Ép máu nên là người mới đúng.” Sau lưng vang lên tiếng gió, đại hán kinh hãi, thân thể nhanh chóng lách sang bên, tránh khỏi cú đá mạnh mẽ của Diệp Phong. Hắc hùng nhìn gã cảm kích, chật vật bò dậy, trốn sang bên.

Hai mươi ngày nay, hắc hùng vẫn giúp gã bảo vệ trứ sơn động, phòng ngừa dã thú đến quấy nhiễu. Đường nhiên gã không để nó bị uy hiếp đến tính mạng.

“Ha ha,” đại hán thấy gã, hơi ngẩn người rồi cười vang: “Xem ra vận khí lão tử không tệ, con mời lại nằm trong phạm vi tìm kiếm của mình.”

“Bạch Thủy gia các người tìm được đến đây, quả thật không đơn giản.” Diệp Phong đánh hựt, không hề để tâm, hừ mũi bảo.

“Gia chủ dặn rằng chỉ cần mang được người về, bất kể sống chết đều được thưởng mười tinh tệ.” Đại hán tham lam liếm môi, phẳng phất phần thưởng đã nằm trước mắt.

Thực lực của Diệp Phong tuy quý dị, song tối đa sánh được với tam, tứ giai võ đồ; tuy gã có bí pháp đột nhiên đề cao công kích nhưng chỉ ngang với mình, loại công kích này không thể kéo dài, mình...Thắng chắc.

“Các người tìm được ta bằng cách nào?” Diệp Phong thông thả hỏi. Vị trí ẩn nấp đã bại lộ, nếu không biết phương pháp tìm kiếm của đối phương thì trốn thế nào cũng sẽ lại bị tìm ra.

Trước khi vào rừng, gã gặp phải đại hán này, trừ chạy trốn ra, gã không còn lựa chọn nào khác. Nhưng hiện tại...Trong mắt gã, đối phương chỉ là một kẻ đã chết, nhưng nguyên tắc của gã là không được lãng phí mọi thứ, ít ra cũng phải moi được chút tin tức.

“Hỏi làm thế làm gì? Lão tử quyết định vận cổ người về phục mệnh, tránh bị làm phiền dọc được. Mau ngoan ngoãn nộp mạng.” Đại hán nắm chặt song quyền, chân nhún mạnh lao vút tới.

Hỏa nguyên lực nóng rực tỏa khắp quyền đầu của đại hán, không khí vang lên tiếng khí lưu chấn động mãnh liệt, quyền đầu to lớn mang theo hỏa nguyên xuất hiện trước mặt Diệp Phong.

Nhanh thật! Diệp Phong thầm kinh hãi. Lục giai võ đồ phối hợp với hỏa hệ nguyên lực bạo phát, công kích quả nhiên thập phần bá đạo.

Hùng thể không thiên về tốc độ, phối hợp với thổ nguyên thì tốc độ của gã vẫn không sánh được với đối phương. Hồ thể và Hạc thể, do không có nguyên lực phối hợp nên không xóa bỏ được khoảng cách ba cấp, nên gã không kịp tránh, vội vàng giơ song chưởng lên đẩy ra, vận vận thổ nguyên lực và hùng chi áo nghĩa tận lực đón đỡ.

Ầm. Từ tay dồn lên cuồng lực, dồn tới tận ngực khiến đầu óc gã choáng váng, thân thể vang đi đập vào một gốc cổ thụ, thân cây rung rinh, cành lá trút ào ào.

“Người không có cơ hội hối hận là bạn này đã không nhân cơ hội lên bỏ đi, ha ha ha.” Đại hán khinh miệt liếc nhìn Diệp Phong nằm dưới đất, từng bước áp sát.

37. Chương 37 : Cơ Hội

Phù! Diệp Phong thở hắt ra một hơi trọc khí, từ từ lắc cổ, ngực còn ngâm ngấm đau.

“Lục giai võ đồ...Quả nhiên có thực lực.” Trong mắt gã xuất hiện một tia ngưng trọng.

Chiến đấu là việc nghiêm túc, không được sơ suất, nếu vừa rồi không làm theo ý thức thì e đã thụ thương. Đây là một lời giáo huấn - chiến đấu, không được phép sơ ý.

“Xem ra tiểu quỷ quả nhiên quý dị, trúng một quyền toàn lực của lão tử mà vẫn đứng dậy được như không hề hấn gì.” Đại hán hơi kinh ngạc, theo tin tức Bạch Thủy Nham tổng kết, diệp Phong công mạnh thủ yếu.

Luận về công kích, gã chỉ sánh được với tam, tứ giai võ đồ, còn phòng ngự tối đa chỉ ngang với nhất giai võ đồ, một quyền của đại hán ít nhất cũng buộc tam giai võ đồ khó lòng bò dậy, nhưng...

Hắn sao biết được trong một tháng ngắn ngủi Diệp Phong đã đề cao thực lực thêm mấy bậc, không chỉ nhục thể tăng tiến mà khí hải cũng tiến lên mấy cấp. Hà huống Diệp Phong là người luyện thể, cường độ thân thể hơn xa khí hải tu luyện giả bình thường, được thổ nguyên lực bảo vệ, tất nhiên không kém đến nỗi không chịu nổi một đòn như tam giai võ đồ.

“Người đã dốc toàn lực?” Diệp Phong lạnh lùng: “Vây để mạng lại.”

Thất phẩm thổ hệ võ kỹ: Tứ diệp chấn!

Khí hải trong thể nội gã chuyển động nhanh, thổ nguyên lực hồn hậu khoáng khác sau đã tràn ra. Thổ nguyên lực đen ngòm găm gào trong kinh mạch, hình thành hình thái đặc biệt như sóng trào, tuân theo tiết tấu có quy luật, tụ lên tay gã.

“Dám ngạnh tiếp với ta, tiểu quỷ chán sống rồi hả?” Đại hán cười ác độc, khoe miệng nhếch lên trào lộng. Coi ta đánh gãy tay tiểu quỷ.

Quyền đầu của đại hán cực nhanh, phi thường mãnh liệt, khiến không khí nổ lốp bốp. Quyền đầu của Diệp Phong cực chậm, cực ổn, cực yên tĩnh. Hai ngọn quyền trái ngược va nhau.

Tiếng nổ ùng ùng vang lên.

Bịch bịch bịch! Diệp Phong lùi liên tục mấy bước, vẩy vẩy quyền đầu đang run lên, khoe môi cười lạnh.

Nụ cười nhạo trên mặt đại hán tan biến, thân thể như bị trọng chùy đập bay đi, thân thể cường tráng văng trên không như bị người ta nắm tay, run lên rồi lộn vòng theo cách quái dị cực độ, đập vào gốc cây ngoài xa.

Bùng, đại hán không hề phòng bị, đập mạnh eo vào gốc cây, tiếng thét thê thảm vút lên, kinh động vô số chim chóc.

“Người...Chẳng qua có vậy.” Diệp Phong nheo mắt, nguyên nguyên lực xua tan hết cảm giác tê dại trên cánh tay, khôi phục như chưa hề hấn gì. Gã mới chỉ sử dụng thổ nguyên lực Tứ điệp chấn, chưa dung hợp thân thể với Hùng thể đã dễ dàng đánh bại lực giai võ đồ...Thất phẩm võ kỹ quả nhiên bất phàm.

“Khụ...Khụ, khụ,” đại hán tuy dính đòn nhưng chưa mất đi sức chiến đấu, thổ mấy ngụm máu ra liền ôm vùng eo bị thương, đứng thẳng dậy, mắt lóe lên nét kinh hãi.

Bạn này tiểu tử chắc chắn sử dụng võ kỹ. Một người không có khí hải sao có thể sử dụng võ kỹ! Hơn nữa phẩm cấp võ kỹ gã vừa sử dụng không thấp.

“Cho ta biết, các ngươi làm cách nào tìm thấy ta.” Diệp Phong nhạt nhẽo hỏi.

“Xú tiểu tử! Ta sẽ khiến ngươi hối hận vì sinh ra trên đời này...” Ánh mắt lạnh lùng bắn ra, đại hán râu ngắn cười ác độc.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả?” Diệp Phong hừ khế, xem ra đối phương chưa cam tâm. Nếu gã là một võ sỹ, chỉ e trong tình huống này, hắn đã khai thật.

“Đừng tưởng chỉ mình người biết sử dụng võ kỹ!” Đại hán hít mạnh mấy hơi, tạm thời áp chế cơn đau, hỏa nguyên lực từ từ phục hồi.

“Xem ra nếu ta muốn biết câu trả lời, chỉ còn cách đánh ngươi thành tàn phế...” Diệp Phong khẽ buông ra một câu, lại vận thổ nguyên lực.

Tam phẩm võ kỹ: Bạo kinh!

Đại hán đập mạnh, sau tiếng nổ, dưới chân hắn xuất hiện một hố sâu lớn cỡ đầu người, thân thể hắn vút đến trước mặt Diệp Phong trong tích tắc. Quyền đầu to lớn lại đâm ra, mãnh liệt phi thường.

Lợi dụng kinh lực bạo phát ở chân đẩy thân thể lao tới, phối hợp với bạo kinh lúc xuất quyền, hai tầng bạo kinh hợp lại khiến uy lực công kích đủ sánh với tứ giai võ kỹ. Tiểu tử! Ngươi chết chắc rồi.

Thổ Hùng chi ảo nghĩa dung hợp! Tứ điệp chấn! Sức mạnh thân thể mang theo nguyên lực công kích, lần này Diệp Phong coi như dốc toàn lực. Hùng thể và thổ nguyên Tứ điệp chấn kết hợp với nhau gần như hoàn mỹ, hiệu quả đầu có đơn giản là một cộng một.

Quyền đầu hai người lại va nhau...

Tiếng nổ vang lên, Diệp Phong đứng nguyên bất động, đối thủ văng ngược lên không, vẽ thành một vòng cung cao vút rồi thê thảm rơi xuống đất. Địa điểm rơi vừa hay chỗ hắc hùng ẩn mình nghỉ ngơi.

Hắc hùng đảo mắt, thoáng hiện nét hàm hậu xen lẫn gian trá, tay phải đột thiên thò ra, vừa hay đập trúng đại hán rơi xuống.

A...Lại một chuỗi tiếng thét thê thảm vang lên, đại hán lăn mười mấy vòng mới nằm sóng soài dưới đất, không bò dậy nổi.

“Này này, hắc đại, đừng để hắc chết, ta còn muốn hỏi hắc.” Diệp Phong bĩu môi liếc hắc hùng, bất quá đối phương dù gì cũng là lục giai võ đồ, không đến nỗi bị hắc hùng lấy mạng bằng một cú vỗ.

Từ từ đến bên thân thể đang co lại, diệp Phong bình thần mỉm cười: “Hiện tại...Người có thể cho ta biết các người tìm ra ta bằng cách nào chưa?”

“Người...Người...” Đại hán tỏ vẻ không tin nổi, thực lực của tiểu quỷ còn hơn cả hắc, e rằng sánh ngang với nhất giai võ sĩ. Thật ra là sao...

“Ta không muốn nghe những lời thừa thãi. Không muốn chết thì trả lời ngay.” Diệp Phong đặt chân lên đầu đối phương, chỉ cần gã xuất nguyên lực là đại hán lập tức mất mạng.

“Đừng!” Giọng đại hán the thé vì sợ hãi, hắc sợ chết, phi thường sợ. Xưa nay hắc vẫn là người thích hưởng thụ, “Ta nói...Ta nói.”

Trong mắt Diệp Phong toàn nét lạnh lùng, khóe môi hiện lên vẻ coi thường, lạnh dẽ dẽ đối đối phương.

“Bọn ta không biết địa điểm ẩn thân cụ thể của người. Gia chủ lần theo tung tích lần trước người bỏ chạy, biết người trốn trong Ninh Tĩnh sâm lâm nên chia những nơi người có thể ẩn nấp thành mười mấy khu vực lớn rồi phát động nhiều hộ vệ thực lực võ đồ lục, thất giai, cả võ sĩ nhất giai nữa tìm kiếm kỹ càng.” Đại hán nằm dưới đất thở hồng hộc, tiếp lời.

“Mỗi khu vực lớn lại theo nhân số cụ thể chia thành các khu vực nhỏ, những hộ vệ được chọn sẽ tìm kiếm trong khu vực được chia. Một khi tìm thấy cứ việc xuống tay giết chết, hôm nay là ngày tìm kiếm thứ mười bảy...” Đại hán nhìn Diệp Phong với vẻ sợ hãi, lòng hồi hận không ngớt, sớm biết đối phương kỳ thật là tiểu sát tinh, thà đừng chạm trán còn hơn.

“Hừ, bạch Thủy Nham dám khẳng định một hộ vệ giết được ta?” Diệp Phong lạn lạn liếc đối phương, ngữ khí càng lạnh hơn.

“Mỗi tối bọn ta đều tụ họp lại điểm danh, nếu có người không về thì khu vực người đó phụ trách có vấn đề, tất cả toàn lực ập đến vây bắt.” Đại hán cực kỳ phối hợp, tiết lộ toàn bộ bí mật của hành động lần này cho Diệp Phong biết.

Tính toán quá hay! Theo kế hoạch của Bạch Thủy Nham, trong tình huống gã không hay biết gì, sớm muộn cũng sẽ bị tìm ra, bị vây ráp thế này, dù mọc cánh cũng khó thoát. Diệp Phong chưa tự đại đến mức cho rằng một mình có thể đồng thời đối phó cả toán hộ vệ thực lực không thấp.

Theo cách nhìn của Bạch Thủy Nham, diệp Phong có thể thoát khỏi tay các hộ vệ nhưng tuyệt đối không thể chính diện kích bại họ. Bằng không lúc trước Bạch Thủy Ứng đã chết trong tay gã. Lão nằm mơ cũng không ngờ rằng, một tháng trước Diệp Phong chỉ miễn cưỡng đấu được với tam giai võ đồ thì hiện tại đã có thể chính diện kích bại lục giai võ đồ...Bất quá không thể trách lão, thực lực của Diệp Phong tăng lên mấy cấp, không thể so với lúc trước, tốc độ này xứng danh yêu nghiệt.

“Nếu vậy tức là nếu ta giết người thì đến tối, đội hộ vệ sẽ đến đây tìm kiếm?” Diệp Phong cười lạnh.

“Đúng!” Đại hán gật đầu theo ý thức, rồi sắc mặt nhợt đi, mắt hiện lên tia hoảng sợ: “Đừng...Đừng giết ta. Ta sẽ không cho họ biết thiếu hiệp ở đây.”

“Đáng tiếc...Ta không tin người.” Từ mặt đất dưới chân gã phun ra thổ nguyên lực, tứ diệp chấn!

Cơ nhục trên mặt đại hán run rẩy, đầu óc trong khoảnh khắc bị chấn thành bùn nhão, về châu Diêm vương.

Đối đãi địch nhân phải như gió thu cuốn lá, tuyệt không để lại hậu hoạn. Bạch Thủy Nham...Ta sẽ khiến người hối hận.

Quy nguyên quyết từ từ vận hành, hút từng điểm hỏa nguyên lực và nguyên nguyên lực của đại hán đang tản ra không khí vào trong nguyên trạch.

Ngẩng đầu nhìn vầng dương, còn mấy canh giờ nữa mới đến tối, trong khoảng thời gian này, hộ vệ đội của Bạch Thủy gia vẫn còn ở trong Ninh Tĩnh sâm lâm.

Như vậy, ở Ngọa Lăng thành, phòng ngự của Bạch Thủy gia tất sẽ lỏng lẻo...Nếu hiện giờ gã lén về thành, nhất định sẽ vượt ngoài ý liệu của Bạch Thủy Nham.

Gã mất bóng một tháng, chắc Bạch Thủy Ứng không còn quá giới bị nữa, cộng thêm trung cấp hộ vệ của Bạch Thủy gia đã rút hết khỏi Ngọa Lăng thành, nếu chỉ có một hai bảo tiêu đi theo thì với thực lực hiện của gã, giết Bạch Thủy Ứng tất không vấn đề gì.

Bạch Thủy Nham...Người sẽ nhanh chóng hối hận vì lần vây ráp này.

Liếc nhìn âm lạnh về Ngọa Lăng thành, điệp Phong cơ hồ lẩm bầm, lời lẽ cực kỳ lạnh lẽo: “Bạch Thủy Ứng, ta tới đây.”

38. Chương 38 : Huyền Thiết Bổng

Biết rõ trong rừng có hộ vệ tìm mình, điệp Phong dễ dàng tránh thoát được họ, ngấm rời khỏi rừng.

Lợi dụng Viên thế, gã nhanh nhẹn lướt đi trên cành cây trong rừng rậm, đi trên lưng chừng không không chỉ rộng rãi mà cũng khó bị địch nhân ở dưới đất phát hiện. Gã tu luyện Nguyên Đơn quyết, thần thức linh mẫn gần như đạt đến trình độ võ sư, hơn xa toán hộ vệ.

À, có người!

Gã chợt dừng lại, tựa sát vào cành cây, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống cách đó không xa, một viên hộ vệ uể oải đang ngênh ngang đi tới. Gã nín thở, không phát ra mấy may tiếng động.

Tìm kiếm suốt mười ngày nay khiến các hộ vệ bình thường chỉ quen hưởng thụ khó lòng chịu được, không giữ được tính cảnh giác cần có, ai cũng tỏ vẻ mất hết kiên nhẫn.

Khó trách họ, điệp Phong chỉ là nhị giai võ đồ, dù có tiểu xảo cũng chỉ sánh được với tam giai võ đồ. Toàn là cao giai võ đồ nên tất nhiên họ không coi gã vào đâu.

“Không biết kẻ may mắn nào gặp được tiểu tử đó. Nếu để ta gặp phải, lão tử phát tài rồi.” Hộ vệ đó ngoẹo đầu ngó nghiêng tứ phía, xem ra không có phát hiện gì, ngồi xuống dưới gốc cây. Trên đầu hắn chính là cành cây Diệp Phong đứng.

“Phái ngàn ấy nhân thủ, chỉ người tìm thấy tiểu tử đó mới được thưởng, rừng mệnh mông thế này, tìm được hay không toàn dựa vào vận khí. Lão tử sao phải khổ.” Lẩm bầm thêm mấy câu, viên hộ vệ móc lương khô mang theo ra, uống mấy ngụm nước, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Diệp Phong ở phía trên vốn định đợi toán hộ vệ bỏ đi, mắng thầm không ngớt, hiện tại nếu có hành động gì tất sẽ kinh động họ, xem ra hắn định ở đây một lúc nữa, nhưng gã đang vội quay về Ngọa Lăng thành...

Làm thịt hắn! Ngẫm nghĩ một chốc, gã liền quyết định. Sai lầm lớn nhất của Bạch Thủy Nham là hình như chỉ phái một hộ vệ tìm một khu vực, lão cho rằng trung cấp hộ vệ là đủ thực lực cầm chân gã, nhưng thật sự không như lão tưởng tượng...

Từ từ vận thổ nguyên lực lên, thân thể gã bước vào trạng thái sẵn sàng ra đòn. Tinh quang lóe qua mắt, gã cúi người, từ trên cao nhảy bổ vào trung niên hộ vệ.

Hộ vệ này là thất giai võ đồ, tính cảnh giác cao hơn dự liệu. Diệp Phong vừa động, hắn đã giật mình dựng tóc gáy, nguyên lực tràn ra, điểm chân xuống lặn sang một bên.

Gã đánh lén không thành, tâm niệm chuyển động nhanh, nhanh chóng thu lại thổ nguyên lực...Đối phương không nắm rõ thực lực của gã, hoàn toàn có thể xuất kỳ bất ý mang lại kinh ngạc cho đối thủ.

Đáng tiếc! Tốc độ ban nãy của gã còn chậm một chút. Diệp Phong thầm nhủ, nếu tốc độ đạt đến đẳng cấp võ sĩ thì đối thủ quyết không thể dễ dàng tránh thoát.

“Ha ha, vận khí của lão tử đến rồi.” Viên trung niên hộ vệ hơi sững người khi thấy gã, rồi lập tức hoan hỉ phát cuồng. Không cần nghĩ vì sao gã chủ động hiện thân, trong lòng chỉ còn nghĩ đến phần thưởng của Bạch Thủy Nham.

“Xưa nay ta chỉ mang lại vận rủi cho địch nhân.” Hiểu rõ đối thủ là thất giai vô đồ, gã khê nhú mày, tất phải tốc chiến tốc quyết, bằng không để hãn thoát đi tìm viện binh thì phiền hà rồi.

“Lão tử gặp tài vận rồi. Nạp mạng đi.” Mười tinh tề là một khoản không nhỏ, trung niên hộ vệ mắt ánh lên nét tham lam, nhưng xuất thủ không hề lơ lửng. Tiểu tử này quý dị phi thường, hãn không thể chủ quan để tiền tài bay mất.

“Muốn xin phần thưởng của cậu chủ tử nhà người, vậy thì lại đây.” Diệp Phong lạnh nhạt thốt, tốc độ của gã không bằng đối phương, vậy thì đợi hãn chủ động xuất kích...

“Để xem ngươi rơi vào tay ta còn cuồng vọng được nữa không.” Trung niên hãn tử bị Diệp Phong kích nộ, lắc người lao tới, tay ánh lên kim mang mờ mờ.

Đặc điểm của kim nguyên lực là nhanh nhẹn, thoáng cái hãn đã đến trước mặt Diệp Phong, tay thò ra sắc bén như mũi đao cắt vào yết hầu gã, xuất thủ độc ác, tuyệt tình.

Thổ nguyên Tứ diệp chắn phòng ngự!

Diệp Phong nhanh nhẹn nghiêng người, bàn tay vốn đâm vào yết hầu gã liền biến thành đầu vai. Gã không tránh mà vận Tứ diệp chắn thổ nguyên lực lên mình.

Đâm trúng vai cũng có thể khiến người bị thương. Trung niên hộ vệ cười độc ác, tay nhanh hơn mấy phần.

Bốp! Ngay lúc chạm vào vai Diệp Phong, tay hãn chợt cảm giác được một lớp trở lực hồn hậu, tiếp đó là một lớp trở lực nữa...Liên tục bốn lớp, lớp sau mạnh hơn lớp trước, thủ đao vốn như rắn độc thè lưỡi, kim quang thu liễm, uy lực giảm hẳn. Tuy mổ trúng vai Diệp Phong nhưng chỉ cào rách được một vết mờ mờ.

Lực phòng ngự mạnh lắm! Quý dị lắm.

Trung niên hộ vệ chưa kịp kinh ngạc vì sao Diệp Phong có được lực phòng ngự như thế thì bên tai đã vang lên tiếng gọi tử vong lạnh lùng của: “Người không có cơ hội thứ hai.”

Nhân lúc đối phương cạn hết lực sau đòn đánh, chưa kịp phản ứng, tay phải gã mang theo thổ nguyên Tứ diệp chắn hồn hậu phối hợp với Hùng chi ảo nghĩa tống mạnh vào mặt địch nhân.

Một tiếng nổ trầm trầm vang lên, kéo theo cả tiếng kêu thảm chưa kịp thoát khỏi cổ họng, trung niên hộ vệ ngã ngửa người văng đi, xương mặt nát vụn, mặt mũi méo mó không thành hình người, máu và miệng rỉ máu, nhân thân ảm đạm dần, rơi xuống đất giật giật người rồi bất động.

Liếc nhìn xuống vai, vết máu không ảnh hưởng gì đó đang từ từ liền lại.

Vĩnh viễn không nên coi thường đối thủ. Gã nhớ kỹ kinh nghiệm này. Nếu ngay từ đầu, viên hộ vệ sử dụng võ kỹ công kích thì e rằng gã không dám dùng ngành tiếp đối phương, cũng không thể dễ dàng hạ được. Sinh tử chiến đấu, coi thường đối thủ đồng nghĩa với lấy tính mạng ra đùa.

Đã gần bìa rừng, diệp Phong không chần chừ, nhảy bật lên tiếp tục lướt về phía Ngọa Lăng thành.

Thất tung hai hộ vệ, chắc chắn khi điểm danh tối nay, chúng sẽ không lần ra gã ở khu vực nào...Các người chứ mê hoặc đi, ai đoán được ta đã nhân cơ hội lên về Ngọa Lăng thành!

OOo

Trong Ngọa Lăng thành đã trở lại bình tĩnh như trước, giờ Ngọ mới qua, đường phố lạnh lẽo dần khỏi phục tình cảnh náo nhiệt.

Cửa tây, nằm trong phạm vi thế lực của Diệp gia, một bóng người đeo nón che mặt màu đen từ từ đi vào thành. Hộ vệ Diệp gia chỉ tùy ý liếc nhìn rồi không chú ý đến, chỉ là một dung binh tự do không có gì đặc biệt.

Chính là Diệp Phong, để không gây chú ý, gã ẩn tàng thân phận lên quay về Ngọa Lăng thành.

Vừa vào thành, gã liền nhắm hướng đường phố trung tâm nhất, nơi Bạch Thủy Ứng dễ xuất hiện nhất. Còn hai canh giờ nữa mới tối, không cần quá nóng lòng, chỉ cần Bạch Thủy Ứng xuất hiện, gã sẽ có hội lấy mạng hãn.

Địa bàn Diệp gia khổng chế không khác gì trước kia, rải rác có hộ vệ đi tuần, những nơi trọng yếu không chỉ đông hơn mà có cả hộ vệ cao cấp ẩn tàng. Với thần thức của Diệp Phong, hộ vệ thực lực dưới võ sư, trong vòng mười thước đều không thoát được tầm tra thám của gã.

Vào đến địa bàn Bạch Thủy gia khổng chế, tình huống xảy ra biến đổi. Tuy trên đường không thiếu hộ vệ tuần thị, nhưng thực lực phần lớn là sơ giai ô đồ, thậm chí còn cả lục, thất giai bình.

Phía tây đường phố là khu vực có nhiều võ giả lai vãng, nhưng hộ vệ ở đây thực lực đều là võ đồ cấp thấp, đủ biết đích trung cấp hộ vệ của Bạch Thủy gia đích xác bị phái đi hết. Nếu xảy ra náo loạn ở đường phố, dựa vào số hộ vệ này, khó lòng trấn áp được cục diện.

Nhưng dù sao Bạch Thủy gia còn có chút uy thế tại Ngọa Lãng thành, không ai dám công khai gây sự. Nhưng...Lực uy nhiếp không đủ, thế nào cũng có phiền hà: Lừa đảo, tranh cãi, xung đột quy mô nhỏ khó lòng tránh được, địa bàn Bạch Thủy gia trở nên khá hỗn loạn.

Tình huống này rất có lợi với mình...Gã ẩn tàng trong cái khăn che mặt, thầm nở nụ cười.

“Hảo bảo bối! Hảo bảo bối! Ở đây bán bảo bối tốt đây.” Một tiếng quát cắt ngang dòng suy nghĩ của gã, đưa mắt nhìn lên thì ra một tiểu đội dung binh gồm ba người đang bày hàng ở khu tự do giao dịch, một cây thiết bổng đen ngòm lọt vào mắt gã.

“Món vũ khí này là bọn tại hạ lấy được ở yêu thú khu trong Ninh Tĩnh sâm lâm.” Một dung binh nhỏ thỏ mồm năm miệng mười chỉ vào thiết bổng giới thiệu. “Bề ngoài đây chỉ là một cây Huyền thiết bổng thông thường song nếu quan sát kỹ sẽ cảm giác được thổ nguyên lực phát ra. Tại hạ dám chắc đây là linh khí.”

Linh khí. Lời vừa buông ra quả nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt. Không ít võ giả tu luyện thổ nguyên khí hải đồ xô đến, còn cả những võ giả không tu luyện thổ nguyên nhưng thích xem náo nhiệt nữa. Gian hàng của tiểu đội dung binh nhanh chóng bị vây kín.

39. Chương 39 : Sóng Gió Tranh Giá

Diệp Phong hơi máy động, vũ khí là một vật phẩm quan trọng của võ giả, nếu chọn được vũ khí vừa tay có thể đề cao sức chiến đấu. Võ đồ cảnh giới đủ để dồn nguyên lực vào vũ khí.

Vì thuộc tính khí hải khác nhau, vũ khí cho các dạng nguyên lực tu luyện giả cũng bất đồng.

Thổ hệ khí hải, thích hợp sử dụng vũ khí trầm trọng như trọng bổng, thiết chùy, quyền trượng, trọng lượng càng nặng càng phát huy được uy lực của thổ nguyên lực.

Cây Huyền thiết bổng này toàn thân đen nhánh, dài chừng sáu thước, từ chỗ cầm tay trở đi dần biến thô, đến đuôi to ngang với miệng bát. Trọng lượng không ít hơn trăm cân, thích hợp nhất để phát huy đặc tính của thổ nguyên lực.

Diệp Phong hơi nheo mắt, con ngươi dấy lên một tầng màu lục nhạt - Nguyên linh nhãn! Nếu Huyền thiết bổng là linh khí, gã có thể dùng vài viên cửu phẩm nguyên đơn trao đổi.

Đội dung binh bắt đầu khoác lác: “Tuy bọn tại hạ không có nhãn quang độc đáo gì nhưng cây Huyền thiết bổng này hàm chứa thổ nguyên lực, chắc chắn không phải vật tầm thường. Ở đây không có ai biết người biết của, các vị cứ ra giá, nếu thích hợp, bọn tại hạ sẽ bán.”

Võ giả quanh đó nhì nhao nghị luận.

“Thổ nguyên lực này quá nhạt, xem ra là hoàng giai linh khí, hơn nữa bị tổn hại không ít, nhưng vẫn hơn hẳn vũ khí bình thường.”

“Một thanh linh khí hoàng giai công kích ít nhất cũng giá trị mấy chục tinh tệ, không hiểu giá thế nào...”

“Huynh đệ, có thể cho tại hạ xem cây bổng không?” Một võ giả tu luyện thổ nguyên hiển nhiên động tâm, nếu giá hợp lý thì dù là linh khí bị tổn hại, uy lực cũng vẫn hơn vũ khí thông thường.

“Không được, nếu muốn mua thì cứ ra giá, giao dịch thành công rồi, các hạ muốn xem bao lâu cũng được.” Dung binh nhỏ thỏ lắc đầu, thu Huyền thiết bổng vào sát người, tựa hồ không muốn cho ai chạm vào.

“Các vị cho là bao nhiêu tiền thì thích hợp?” Võ giả hỏi, y không muốn đường đột ra giá.

“Thế này đi!” Một thanh viên trong tiểu đội dung binh tiếp lời: “Bọn tại hạ không ra giá thấp nhất, bắt đầu từ một kim tệ, tất cả tranh giá, ai trả cao thì được, công bình hợp lý, già trẻ như nhau.”

“Khả dĩ dùng kim tệ?” Chúng nhân tựa hồ không dám tin, dù là linh khí tổn hại thì cũng khó dùng kim tệ để tính giá trị.

“Huynh đệ bọn tại hạ gần đây có việc lại thiếu tiền, ở đây không có người am hiểu món hàng. Các vị cứ đưa ra một cái giá, dù là bao nhiêu bọn tại hạ cũng nhận.” Viên dung binh tỏ vẻ tiếc nuối vỗ đùi, điệp Phong đứng ngoài hừ lạnh.

“Ta trả 200 kim tệ!” Một người nhanh chóng ra giá, 200 kim tệ, nguyên cây Huyền thiết bổng này cũng đáng giá thế rồi.

“Ta trả 500.” Chỉ dựa vào điểm có thể chứa được thổ nguyên lực, quyết không thể mua được với giá tầm thường.

“700!”

“1000! ”...

Diệp Phong thần nhiên nhìn chúng nhân liên tục ra giá, thâm cười lạnh. Ban nãy gã vận Nguyên linh nhân lên xem, huyền thiết bổng vốn là vật bình thường, chỉ có mấy nơi dính thổ nguyên lực nên mới phát ra năng lượng khí tức nhàn nhạt.

Theo lý thuyết, ngũ hành nguyên lực một khi thoát ly sinh mệnh thể sẽ tan biến vào thiên địa, không thể bao phủ một cây vũ khí, chả trách chúng nhân đều mắc lừa. Vũ khí phát tán ra nguyên lực khí tức hầu như đều là linh khí.

Linh khí có tính chất công kích, có thể căn cứ vào độ gia tăng nguyên lực lúc sử dụng để xác định phẩm cấp. Chỉ cần cầm cây bổng sẽ nhanh chóng tìm ra khuyết điểm, nên viên dung binh nhỏ thó không chịu cho ai chạm vào, sợ bị lộ mất.

Gã cũng nhận ra trong đám đông có đồng phạm của tiểu đội dung binh, liên tục hô giá hâm nóng bầu không khí, hoàn toàn không do dự khi tăng giá. Xem ra, đội dung binh này là dung binh lừa dối như lời đồn.

Cây huyền thiết bổng giá 200 kim tệ, thêm cả chỗ nguyên lực không hiểu lấy đâu ra nữa thì cũng không vượt 300 kim tệ, nhưng họ thi triển thủ đoạn kết hợp lại, e rằng giá lên cao gấp mười.

Diệp Phong lặng lẽ đến bên viên dung binh, ghé tai nói: “Tại hạ trả 400 kim tệ mua cây Huyền thiết bổng và phương pháp ngưng trang linh khí...”

Chát! Viên dung binh lập tức nhột nhạt mặt mày, ở đây quả nhiên có cao thủ.

Dung binh lừa gạt kiểu này là đối tượng các võ giả tầm thường cực kỳ thống hận. Nếu Diệp Phong tiết lộ đường trường, e rằng họ đừng mong đi khỏi. Họ chọn khu tự do mật dịch này vì thường chỉ có võ giả cấp thấp qua lại, hiếm khi xuất hiện cao nhân, dù có thì những người này cũng không thèm vạch trần, thành thử họ liên tục đắc thủ ở các thành thị nhỏ.

Hôm nay đã gặp phải hàng khó xơi.

“Năm tinh tệ.” Diệp Phong khê hô, đương gã không định thực sự trả số tiền đó, viên dung binh nở nụ cười bất lực.

Chúng nhân xôn xao, tỷ lệ đổi tinh tệ và kim tệ là một ăn hai nghìn, tiền trang nào cũng chỉ thu tinh tệ vào trả kim tệ ra, tuyệt đối không đổi kim tệ lấy tinh tệ. Đủ thấy tinh tệ cực kỳ hiếm.

“Các hạ có nhân quang lâm.” Dung binh nhỏ thó tựa hồ không thấy đồng bạn trong đám đông đang nhẩn nhó, vẫn hờ hững nói. Một món linh khí ngưng trang mà bán được năm tinh tệ, đúng là đại phát tài. Lần đầu tiên, y gặp phải khách sộp thế này.

Võ giả quanh đó đều nản lòng, giá này đã vượt khỏi cực hạn của họ, thực lực tối cao chỉ là ngũ giai võ đồ, toàn bộ tài sản không đủ năm tinh tệ.

“Còn ai trả cao hơn không? Không có thì Huyền thiết bổng sẽ bán cho vị khách này. Thành giao!” Dung binh nhỏ thó vội vàng tuyên bố kết quả, chúng nhân lắc đầu tiếc nuối, dần tản đi. Linh khí, vốn không phải thứ những võ giả cấp thấp như họ sử dụng.

OOo

“Các hạ có ý gì?” Dung binh nhỏ thó biến sắc, điệp Phong đưa ra rõ ràng là một kim tệ.

“Mộc Thác, đừng hỏi nữa. Lần này chúng ta chịu thôi, đưa Huyền thiết bổng cho y.” Viên dung binh đứng sau nhân mặt, mắt ánh lên niềm oán hận, trừng mắt nhìn gã chậm chạp.

Thấy đồng bạn nói vậy, đội dung binh mới hiểu hóa ra từ nãy đến giờ đã mừng hụt...Tuy không cam lòng nhưng đành bó tay, nếu đối phương lật tẩy đương trường, e rằng muốn thoát thân cũng khó.

“Tại hạ còn thấy hứng thú với thuật ngự trang linh khí...” Tiếp lấy Huyền thiết bổng, điệp Phong cân nhắc trọng lượng, vừa hay thích hợp, liềm mỉm cười bảo.

“Các hạ đừng ép người quá đáng...” Viên dung binh phạm lỗi nghiêng rằng: “Tại hạ không cần 400 kim tệ này, huyền thiết bổng cũng cho không, nhưng bí phương tuyệt đối không thể cho biết.”

“Việc đó không thể theo các vị...” Diệp Phong vuốt mũi, ngữ khí thoáng uy hiếp: “Không giao bí phương ra, đừng mong đi khỏi nơi này...”

Đối phương biến sắc, chỉ cần Diệp Phong tiết lộ tiểu xảo của họ, võ giả ở đây e rằng sẽ không để họ đi khỏi.

“Đại ca, hần chỉ là một tiểu tử, bốn người chúng ta hợp lực xử lý rồi bảo là hần mua không trả tiền. Chỉ cần chúng ta đánh vỡ mồm hần, chắc hần không tiết lộ được. Rồi chúng ta nhân cơ hội rời Ngọa Lãng thành...” Mộc Thác ngầm nói với dung binh rao hàng, xem ra y là lão đại của nhóm.

Dung binh lão đại âm trầm mặt mày, tựa hồ có ý động thủ. Diệp Phong không trả đủ năm tinh tệ là sự thật, chỉ cần không cho gã cơ hội nói ra, bọn họ sẽ có thể nhân cơ hội tẩu thoát. Hộ vệ của Bạch Thủy gia quanh đó thực lực không cao, không cần e dè.

“Tại hạ khuyên các vị đừng hành động ngốc nghếch.” Đối diện với ánh mắt bất thiện của đối phương, điệp Phong vẫn ung dung, huyền thiết bổng tùy ý vung lên - Tứ điệp chấn!

Ầm! Mặt đường trong vòng mười thước cạnh đó chấn động, một cái hố xuất hiện dưới chân gã, sâu chừng nửa thước...

Võ giả quanh đó đều hiếu kỳ nhìn lại, hiệu quả đòn lập uy của Diệp Phong khiến tất cả cùng hít khí lạnh. Uy lực đó chỉ ít đạt đến võ sĩ, ở Ngọa Lãng thành cũng được coi là cường giả.

Bốn viên dung binh lừ đừ lạnh buốt sống lưng, huyền thiết bổng trong tay Diệp Phong tựa hồ trở nên đáng sợ, nếu đập lên mình thì...E rằng không còn là người nữa.

“À...Không, không có gì.” Viên dung binh nhỏ thó rùng mình, vội giải thích với các võ giả: “Vị các hạ này chẳng qua muốn thử uy lực của vũ khí...Quả nhiên là linh khí, lần này bọn tại hạ thiệt hại...Lớn.”

Nhìn xuống hiệu quả dưới chân Diệp Phong, mấy thổ hệ võ giả tỏ ra hâm mộ. Có tiền quả nhiên hay ho...Ai nấy đều cảm thán, rồi quay đầu giải tán.

“Hiện tại các vị đồng ý cho biết chưa?” Mắt gã lạnh nhạt, nhẹ giọng hỏi.

“Các...Các hạ!” Dung binh lão đại nhìn Huyền thiết bổng với vẻ kinh sợ, chặt vật nuốt nước bọt rồi đáp ứng: “Bí thuật đó là cần câu cơm của bọn tại hạ, giao cho các hạ...”

“Tại hạ chỉ đơn thuần hứng thú với cách bảo tồn nguyên lực tại phàm vật...Không có gì xung đột với các vị, các vị có thể yên tâm.” Diệp Phong cắt lời, tiếp đó ngữ khí tỏ ra uy hiếp: “Nếu các vị không chịu phối hợp...E rằng sau này không còn cơ hội sử dụng bí phương đó.”

“Được.” Dung binh lão đại biết hôm nay không giao ra bí phương thì khó thoát thân, chỉ còn cách thỏa hiệp.

Thuận lợi lấy được bí phương, khoe môi Diệp Phong nở nụ cười gian trá...

40. Chương 40 : Khai Chiến

Thần thái uể oải đi trên đường, huyền thiết bổng được thu vào nguyên trạc, điệp Phong không tỏ ra nóng vội, trong lúc chờ đợi này, gã quan sát kỹ cách phân bố và thực lực của hộ vệ Bạch Thủy gia. Bạch Thủy Ứng mà xuất hiện, gã tuyệt đối không để hấn sống sót, nếu hôm nay hấn không đến, coi như hấn mạng lớn, sống thêm được mấy ngày.

Gã tương đối nắm chắc, đến quá chín phần Bạch Thủy Ứng sẽ xuất hiện ở đây...Thói quen mấy năm rồi, không dễ thay đổi được.

Phụ thân...Con nhất định sẽ mang đầu hấn đến trước linh sàng của người. Khẽ dùng chân, gã từ từ nắm tay.

Qua giờ Ngọ một canh giờ, đường phố dần huyên náo, người đông dần. Diệp Phong đang từ tốn đi chọt sững người, mục quang khoanh khắc gian biến thành lăng lệ cực độ.

Một bóng người nghênh ngang quen thuộc lọt vào thị tuyến của gã, sau lưng hấn là hai trung niên nam tử thể cách tráng kiện, hai tứ giai võ đồ, một thất giai võ đồ, và một lục giai võ đồ.

Xem ra Bạch Thủy Nham thật sự yêu thương cậu con bảo bối, gã mất bóng cả tháng nhưng lão vẫn bảo vệ hấn đến thế. Gã khẽ hừ mũi, mắt ánh lên lạnh lẽo.

Người đi qua đều cung kính gọi “Bạch Thủy thiếu gia” càng khiến hấn đắc ý. Vì lý do này hấn thích nghênh ngang đi trên phố, hưởng thụ ánh mắt cung kính hâm mộ của người khác là việc cực kỳ thoải mái.

Diệp Phong hít sâu một hơi, bình tĩnh lại thân thể run lên vì kích động, từ từ đi về phía Bạch Thủy Ứng.

“Ai đó?” Bảo tiêu do Bạch Thủy Nham phái theo quả nhiên cảnh giác, khi gã còn cách Bạch Thủy Ứng hai thước thì họ đã lắc người cản lại.

Diệp Phong hiện giờ còn trùm đầu trong tà áo xanh nên đối phương không nhận ra.

“Ta đã nói là sẽ dùng mạng người tế điện phụ thân ta.” Diệp Phong kéo nón che mặt xuống, nét mặt phủ đầy sương lạnh.

“Diệp Phong!”

“Diệp Phong?”

“Diệp Phong? ”...

Bạch Thủy Ứng kinh hô, dòng người gần đó cũng thi nhau kêu lên. Bạch Thủy Nham toàn lực tập nã Diệp Phong, việc đó lan khắp Ngọa Lăng thành, không ai ngờ gã dám quay lại.

Bốn hộ vệ đều khấn trương giới bị, bao bọc Bạch Thủy Ứng vào giữa. Đám đông quanh đó hoảng loạn, nhanh chóng chữa ra một khoảng trống.

“Ha...Ha ha.” Sau cơn kinh ngạc, Bạch Thủy Ứng nở nụ cười ác độc, “không ngờ người dám tự chui đầu vào lưới.”

“Bằng vào người hả?” Diệp Phong khinh thị.

Câu giễu cợt này khiến Bạch Thủy Ứng nhớ lại cảnh mình suýt mất mạng dưới cước của đối phương, mặt đỏ lên vì hổ thẹn: “Để ta xem người có bản lĩnh gì thoát khỏi tay bốn hộ vệ.”

Có thêm hai cao giai võ đồ hộ vệ, Bạch Thủy Ứng tự tin hấn. Diệp Phong có lợi hại hơn nữa, chả lẽ lại đủ khả năng hạ được lục giai và thất giai đích võ đồ? Lần trước Diệp Phong đã thể hiện toàn bộ thực lực.

“Ta có thể trốn được hay không thì không biết nhưng hôm nay người nhất định phải chết.” Diệp Phong không nói nhiều, hai chân đạp mạnh xuống đất, lao vào Bạch Thủy Ứng.

“Lỗ mãng quá, đối phương có tới năm người, gồm cả cao giai võ đồ, hấn định tự sát hả?” Gần đó, thủ lĩnh hộ vệ được Diệp gia bố trí nhứ mây, y không thể nhúng tay vào trường chiến đấu này, gọi một thủ hạ lại sai đi báo cáo với Diệp Thừa Thiên.

Chúng nhân vây quanh đều thở dài, tựa hồ dự liệu được kết cục của Diệp Phong. Một tháng trước gã suýt nữa giết được Bạch Thủy Ưng khiến cả Ngọa Lãng thành chấn kinh, giờ gã lại quay về nhưng hộ vệ của Bạch Thủy Ưng hiển nhiên càng đáng sợ hơn, gã không có cửa thắng, đáng tiếc...

Bạch Thủy Ưng hơi lùi mấy bước, mắt đầy oán hận. Hắn tuy rất muốn tận tay giết đối phương nhưng không có được thực lực đó. Lần trước Diệp Phong chỉ dùng một chiêu trọng thương tam giai võ đồ còn hiện rõ trước mắt, dù hắn không muốn tin nhưng nỗi sợ hãi không thể xóa khỏi đầu óc.

Đợi khi hộ vệ đánh cho người trọng thương, ta sẽ đến giáo huấn tên khốn đáng hận nhà ngươi.

Thất giai và lục giai võ đồ hộ vệ nhất tề xuất thủ, nghênh đón Diệp Phong. Bạch Thủy Nham có lệnh, ai bắt được Diệp Phong, bất kể sống chết đều được thưởng mười tinh tệ. Ai cũng có tâm tư riêng, đều muốn lập công đầu.

“Cút!” Diệp Phong quát to, song quyền dồn đủ thổ nguyên lực hồn hậu tống ra.

“Tứ điệp chấn!”

Bùng, bùng.

Tiếng nổ liên tục vang lên, trong lúc chúng nhân kinh hãi, hai hộ vệ tựa điều đứt dây văng lên cao rồi rớt phịch xuống. Thân ảnh thiếu niên có phần gầy gò đó vẫn đứng nguyên, dưới chân gã hằn sâu dấu chân cày xuống đất dài nửa thước.

Khán giả đều kinh hãi nhưng cục diện nhất thời yên tĩnh lại, từng ánh mắt kinh ngạc tụ hết lên mình thiếu niên đứng giữa trường đấu. Hồi lâu sau, điệp gia hộ vệ ồn ào khen ngợi, chúng nhân cùng phụ họa.

Một chiêu! Hất bay hai cao giai võ đồ. Như thế cần thực lực thế nào? Lẽ nào chỉ trong một tháng Diệp Phong đã trở thành võ sĩ? Không thể nào.

“Không, không thể nào. Nhất định là ảo giác!” Hiện thực và mong ước khác nhau xa quá khiến Bạch Thủy Ưng hoàn toàn không dám tin, hai hộ vệ là cao giai võ đồ, điệp Phong dựa vào đâu để một chiêu hất bay cả hai. Nhất định là họ sợ ý, họ chưa dốc toàn lực...Nhất định là thế.

Gã lạnh nhạt nhìn Bạch Thủy Ưng đang sững người, nhớ đến hình dáng phụ thân, lòng chợt đau nhói, sát ý lảng lệ từ đáy lòng đẩy lên.

“Chết đi.” Vận đủ lực đạo, gã không hề lưu tình giờ nắm tay hơi biến thành màu đen đập mạnh vào tay phải Bạch Thủy Ưng, ta không đời nào để người chết dễ dàng.

“Bảo hộ thiếu gia!” Hai hộ vệ còn lại tỉnh khỏi cơn chấn kinh, một tên hoảng hốt chặn trước mặt, giờ tay đỡ đòn.

“Muốn chết!” Thổ nguyên lực phun ra, lại là một chiêu Tứ điệp chấn hồn hậu vô cùng, đập mạnh vào tay cao thủ tam giai võ đồ.

“Cốp”, tiếng xương gãy giòn tan vang lên, ai cũng nghe rõ, tiếng đó là tiếng thét thêm thảm vang vọng khiến họ rùng mình.

“Mẹ ời.” Kết quả thê thảm của các hộ vệ khiến Bạch Thủy Ưng rùng mình, hai chân run lên.

Hai cao giai võ đồ phía sau đồng thời nghênh chiến Diệp Phong, thân thể chỉ hơi chấn động, thương thế không nghiêm trọng lắm, kinh ngạc nhìn nhau một chốc rồi lập tức lao tới.

“Thiếu gia chạy mau.” Hộ vệ còn lại nhợt nhạt mặt mày, đẩy Bạch Thủy Ưng đến trước mặt hai cao giai võ đồ. Không ngờ Diệp Phong đáng sợ như vậy, e rằng phải mời hộ vệ cao cấp đến mới chặn được.

“Mục tiêu của ta là Bạch Thủy Ưng, ai không muốn chết thì cút mau.” Diệp Phong lúc này uy phong lẫm lẫm, đứng ngạo nghễ giữa trường, ánh mắt đầy sát ý đóng đinh vào Bạch Thủy Ưng.

“Bạch Thủy gia hộ vệ nghe lệnh, bảo hộ thiếu chủ rút lui.” Nhận ra sát ý của gã, cao giai võ đồ đối diện cũng rùng mình, trên phố còn không ít hộ vệ cấp thấp của Bạch Thủy gia, để họ làm lá chắn sống.

Xoạt xoạt xoạt! Mười mấy hộ vệ cầm vũ khí xông tới, chặn trước mặt Diệp Phong. Chỉ là ai cũng trắng nhợt mặt mũi, mắt hiện rõ niềm sợ hãi, hai chân run rẩy... Ngay cả trung cấp hộ vệ cũng không chống được một chiêu của gã, bọn họ xông lên chẳng phải tự sát hay sao?

“Các người đã muốn dâng mạng vì Bạch Thủy Ưng thì ta sẽ thành toàn cho các người...” Xưa nay Diệp Phong chưa bao giờ nhẹ tay với địch nhân, gã và Bạch Thủy Ưng kết mối tử thù, dám chặn trước mặt gã tất là địch nhân.

Cốp. Một cây Huyền thiết bổng nặng trĩu xuất hiện trong tay Diệp Phong, đập mạnh xuống đất.

“Định chạy?” Thấy Bạch Thủy Ưng có dấu hiệu bỏ chạy, mặt gã sắc lạnh lại, theo sát gót.

Vù! Huyền thiết bổng rít gió quét vào toán hộ vệ. Đối phó với binh tôm tướng tép này gã không cần sử dụng võ kỹ, chỉ cần nhục thể và sức mạnh của Hùng chi ảo nghĩa là đủ hất ba hộ vệ lên không. Tiếng da thị đập xuống đất, tiếng xương vỡ giòn tan, tiếng thét thê thảm vang lên cùng lúc khiến tất cả run rẩy.

“Thiếu gia! Mau lên.” Hai hộ vệ cao cấp theo sát Bạch Thủy Ưng, nóng nảy giục giã, chỉ cần đợi được hộ vệ cao cấp đến tiếp viện, Diệp Phong quyết không thể khoa trương như thế.

Nhưng Bạch Thủy Ưng đang hoảng sợ, hai chân run lên không nghe theo điều khiển, vốn tốc độ của hắn không kém Diệp Phong bao nhiêu nhưng giờ không thi triển được một nửa.

“Cút.” Diệp Phong lại vung thiết bổng, trên không rải xuống một màn mưa máu, hai hộ vệ liều mạng bắn ra xa. Dù tự tin đến đâu, họ cũng không dám đối diện với gã.

Gã rảo bước đuổi theo, chúng nhân tự động nhường đường... Thiếu niên này như kẻ điên! Gã lấy đâu ra sức mạnh như thế? Không chỉ hộ vệ Bạch Thủy gia nghĩ vậy, ngay cả người xem cũng có cùng nghi vấn.

Thiên tài số một của đại lục cũng không thể trong một tháng tăng liền mấy cấp. Nhưng Diệp Phong phát uy, thực lực sánh ngang với nhất giai võ sĩ!

41. Chương 41 : Bạch Thủy Ngạc

Hồ chi tán mẫn! Diệp Phong đập mạnh chân, thân thể trong tích tắc tiến gần Bạch Thủy Ưng hơn mấy thước, sắp đuổi kịp đến nơi.

“A!” Hoảng sợ trước cái chết, Bạch Thủy Ưng bạo phát đặc tính của kim nguyên lực, lao đi vun vút, giãn khoảng cách thành năm thước. Hai trung cấp hộ vệ quay lại cùng xuất thủ, mang theo nguyên lực hồn hậu, tốc độ như xé không khí, sử dụng võ kỹ thuần thực nhất, định ép gã không kịp trở tay.

“Hùng chi ảo nghĩa Tứ điệp chấn!” Ưng phó với một đòn toàn lực của hai cao giai võ đồ, gã không dám lơ là, thân thể căng ra, huyền thiết bổng giờ ngang, thổ nguyên lực phun trào.

Bùng, bùng.

Song quyền đập vào Huyền thiết bổng, cả ba cùng chấn động, Diệp Phong lùi liền hai bước, tốc độ xung kích vì thế dừng lại. Hai đối thủ quên mất rằng hiện tại gã cầm Huyền thiết bổng nặng cả trăm cân, vũ khí trăm trọng như thế phát huy thổ hệ võ kỹ, tay không sao có thể đón đỡ? Liên tục bốn lớp xung kích tràn vào thể nội, tạo thành chấn động mãnh liệt, hai người phun máu, lùi lại liên hồi, ngã ngựa xuống.

Ngẩng đầu lên, Bạch Thủy Ưng đã chạy xa hơn chục thước, theo tốc độ của Diệp Phong, muốn đuổi kịp thì không dễ.

“Hôm nay ta quyết giết ngươi.” Diệp Phong thay đổi bộ pháp, biến thành Phẳng hạc thức. Nhục thể của gã đạt tới võ đồ tam giai, phẳng hạc tương tự với đặc tính của kim nguyên lực, tốc độ chạy hơn cả Bạch Thủy Ưng.

Nhưng trong tay gã còn cầm một cây Huyền thiết bổng nặng trăm cân, tâm niệm vừa động. Liên thu lại vào trong nguyên trạch.

“Ngươi mau trở về báo cáo tình hình với gia chủ.” Thủ lĩnh hộ vệ Diệp gia định thần lại, lập tức dặn dò thủ hạ về báo cáo.

Y điểm chân, dẫn theo mây trung cấp hộ vệ bám theo.

Có lẽ vì sợ chết, bạch Thủy Ưng bạo phát tốc độ kinh hồn, diệp Phong sử dụng Hạc thể nhanh nhất cũng không rút ngắn khoảng cách được. Nếu cứ tiếp diễn thế này, e rằng sẽ lọt vào phạm vi của Bạch Thủy gia.

Đầu óc Diệp Phong nhanh chóng chuyển động, mắt hơi đảo qua đảo lại, lại nắm lấy Huyền thiết bổng.

“Người định chạy?” Gã quát to, huyền thiết bổng ném mạnh ra, rít gió ràn rạt, đập vào Bạch Thủy Ưng.

“Bốp!” Huyền thiết bổng nặng trăm cân gõ vào chân trái Bạch Thủy Ưng, lực đạo khiến gã vốn không phòng bị loạn choạng, tiếng xương vỡ vang lên, liên tục lặn mấy vòng, ôm chân trái thống khổ kêu vang.

Gã sầm mặt, nhặt Huyền thiết bổng lên, thiết bổng ma sát với mặt đất thành tiếng, từ từ đến trước mặt thù nhân.

“Diệp...Diệp Phong! Người...Người dám giết ta? Giết ta...Phụ thân sẽ không tha cho người.” Bạch Thủy Ưng trán đầm đìa mồ hôi lạnh, hoảng sợ cực độ và cơn đau khiến gương mặt hằn méo mó, song vẫn nói cứng uy hiếp.

Tuy hấn là nhất giai vô đồ nhưng không dám công kích Diệp Phong nửa chiêu. Ban nãy gã liên tục thanh toán mấy hộ vệ khiến hấn mất vía.

“Hừ, ta không giết người thì người tha cho ta chắc?” Diệp Phong nhếch môi chế nhạo, gã và Bạch Thủy gia đã đến nước một sống một chết rồi, giết Bạch Thủy Ưng người chẳng qua để thu lấy chút lợi tức...Để tế điện vong hồn của phụ thân.

“Nếu người tha ta, nhất định ta sẽ khuyên phụ thân không khó dễ người nữa...” Bạch Thủy Ưng hiển nhiên không hiểu rõ hoàn cảnh, vẫn còn ôm hy vọng.

“Cách!” Diệp Phong tùy ý dùng Huyền thiết bổng đập vào chân khác của Bạch Thủy Ưng, tiếng gào thê thảm liên vang khắp không gian.

“Trên mình phụ thân ta có ba mươi lăm vết thương...Ta đã thề sẽ trả lại gấp đôi cho người. Đây mới là vết thứ hai...” Về mặt Diệp Phong lạnh tanh khiến người nào nhìn vào cũng không lạnh mà run.

“Diệp Phong, ta nhất định sẽ lột da rút gân người.” Thủ đoạn của đối phương tàn nhẫn như vậy, bạch Thủy Ưng hiểu rằng hôm nay khó thoát, bất giác nẩy lòng ác độc, lớn tiếng nguyền rủa.

Bốp. Lại một bổng nữa, gò má hấn lõm vào, gương mặt tuần tú trở nên nanh ác đáng sợ.

“Khụ”, thổ ra máu kèm mấy cái răng, bạch Thủy Ưng thảm thiết gầm lên: “Diệp Phong, chết đi.”

“Diệp Phong, cẩn thận.” Đồng thời, bên tai gã vang lên tiếng cảnh báo của thủ lĩnh hộ vệ Diệp gia.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gió, diệp Phong dựng tóc gáy, không kịp cân nhắc, vận dụng thổ nguyên lực: Tứ diệp chấn phòng ngự!

Đồng thời đầu gã hơi nghiêng, thân thể tận lực lặn sang bên. Xoạt, lưng gã bỏng rát vì đau đớn, gã không nén được há miệng ra, thân thể như đạn pháo văng xa, đập vào một bức tường đá đổ nát. Bức tường sụp xuống, vùi chôn thân mình gã.

“Ưng nhi, sao rồi?” Bạch Thủy Ngạc nhíu mày, cúi xuống xem xét thương thế của Bạch Thủy Ưng. Diệp Phong xuất thủ không nhẹ, khớp xương bị đập trúng cơ hồ vỡ vụn, không có liệu thương được hảo hạng cùng vài tháng điều trị, e rằng khó phục nguyên. Mà có lành lại, cầm Bạch Thủy Ưng vĩnh viễn hằn vết sẹo.

“Giết Diệp Phong cho ta, ta muốn hấn chết.” Bạch Thủy Ưng vì đã vỡ cầm, nói ra không rõ từ, lại thổ thêm hai ngụm máu.

“Ưng nhi yên tâm, hấn chịu một đòn toàn lực của thúc thúc, dù không chết cũng đừng mong dậy được.” Bạch Thủy Ngạc tự phụ.

“Được, mang hấn về tộc, con phải dày vò hấn đến chết.” Mắt Bạch Thủy Ưng đầy nanh ác, hấn hận Diệp Phong đến cực điểm.

Thủ lĩnh hộ vệ Diệp gia thăm nhàn nhó, thực lực của Bạch Thủy Ngạc là võ sĩ tứ giai, không ai có mặt đấu nổi một chiêu với lão, y muốn cứu cũng bó tay, chỉ mong gia chủ nhanh chóng dẫn người tới, bằng không Diệp Phong nguy hiểm mất.

Chúng nhân đứng ngoài xa thi nhau thở than, bạch Thủy Ngạc xuất hiện, diệp Phong chết chắc, dù thiên tư của gã đến đâu cũng không thể đấu với tứ giai võ sĩ, vị thiên tài từng chấn kinh Ngọa Lăng thành lần này sẽ gục ngã...

Xoạt! Đổng đá vụn đột nhiên tung lên, diệp Phong mình đầy tro bụi mang theo nụ cười lạnh lẽo, từ từ bước ra.

“Lão khốn...Đánh ta đau quá.” Nếu trong lúc khẩn cấp, gã không kịp vận nguyên lực phòng ngự, chỉ e thương thế nặng hơn nhiều. Sau lưng hắn bị thủng một lỗ, hở cả thớ thịt đỏ lôm, máu chảy ra không ngừng. May nhờ nhục thể gã đạt tới võ đồ tam giai chứ chỉ dựa vào nguyên lực, tuyệt đối không chống nổi luồng hỏa nguyên lực cuồng bạo đó.

Nhìn kỹ mới thấy, trừ vết máu hình tam giác đó, những chỗ khác đã đóng vảy, âm thầm khôi phục. Thực lực tăng cao khiến tốc độ phục nguyên của thân thể gã cũng tăng một bậc. Nếu công kích của Bạch Thủy Ngạc không hàm chứa hỏa nguyên lực, hiện tại e là những vết ngoại thương đó đã lành.

“Chuyện này...Là thế nào?” Bạch Thủy Ngạc thất thanh, một đòn toàn lực của lão chỉ khiến gã thụ thương ngoài da ư? Dù là nhất giai võ sĩ, e rằng cũng không thể coi nhẹ đòn công kích của lão.

Thổ nguyên lực phòng ngự kiên cố, cộng thêm thất phẩm võ kỹ, uy lực hỏa nguyên của Bạch Thủy Ngạc bị Tứ diệp chấn liên tục tước giảm, không còn nổi một nữa. Nhục thể Diệp Phong cũng không kém, thành ra không bị thương nặng.

“Lão tặc sao đến nhanh thế...” Liếc nhìn Bạch Thủy Ứng nằm bất động cạnh đó, diệp Phong mắng thầm mình vận khí không tốt.

Từ lúc gã hiện thân trên đường chỉ mới mấy phút, người Bạch Thủy gia sao có thể đến với tốc độ nhanh như thế.

“Nếu lão phu không vô tình ra phố mua mấy vật, chẳng phải hôm nay tiểu tạp chủng ngươi đắc sính rồi hả.” Bạch Thủy Ngạc sầm mặt, cả kinh trước thảm trạng của hộ vệ Bạch Thủy gia ở xa, thực lực của Diệp Phong sao lại tăng nhanh như thế?

Hóa ra là vậy...Thảo nào Bạch Thủy Ngạc đến kịp.

Cơ nhục trên mặt Diệp Phong run lên, răng nghiến chặt. Lần này không ai ngăn được gã báo thù, dù là tứ giai võ sĩ cũng không.

“Lần trước ngươi may mắn thoát được, lần này xem Diệp gia còn ai cứu được ngươi.” Bạch Thủy Ngạc cười lạnh, hôm nay tại trường không có cao thủ Diệp gia, mười mấy hộ vệ tầm thường không đáng cho lão lưu tâm, muốn bắt Diệp Phong thật không ai cản được.

“Lão ngu xuẩn mặt dày, ngươi có tư cách gì lên tiếng, lần này cũng chỉ biết đánh lén.” Diệp Phong không hề khách khí, song phương là tử thù, cần gì phải văn hoa với nhau.

Hôm nay cư dân Ngọa Lăng thành được xem náo nhiệt, không ai ngờ Diệp Phong bị Bạch Thủy Ngạc đánh lén mà vẫn đứng dậy được, trận chiến này không phải một chiêu như tưởng tượng.

Ánh mắt nhìn về phía thiếu niên trong trường lập tức biến thành kính sợ...

42. Chương 42 : Hợp Lực

Võ đồ, nhập võ học đồ. Bất quá là người mới bước vào võ cảnh, tuy cảnh giới này cũng chia làm bảy cấp nhưng không cách xa nhau như các cảnh giới khác.

Nên nhục thể và khí hải của Diệp Phong đều đạt tới tam giai võ đồ, phối hợp Hùng chi ảo nghĩa và thổ hệ võ kỹ thì có thể phát huy uy lực vượt qua cảnh giới võ đồ, ngang ngửa nhất giai võ sĩ.

Nhưng võ sĩ là một cảnh giới khác hẳn, đề thăng mỗi cấp sẽ tăng trưởng thực lực rõ ràng. Bạch Thủy Ngạc chỉ cao hơn nhất giai võ sĩ ba cấp, nhưng thực lực cách nhau một trời một vực.

Trung giai võ sĩ hiểu được võ kỹ tương đối chắc chắn, đạt tới trình độ thuần thực. Ưu thế thất phẩm võ kỹ của Diệp Phong cũng giảm hẳn hiệu quả.

Trận chiến này, dù từ góc độ nào, diệp Phong cũng không thể thắng.

Bị Diệp Phong nhục mạ, bạch Thủy Ngạc tái mặt, tuy mỗi lần lão xuất hiện đều đánh lén nhưng vì hống khal cấp, bắt đắ dĩ phải thế, bằng không lão đường đường là tứ giai võ sĩ mà phải đánh lén mới thắng được hậu bối, chẳng phải người khác cười rưng rưng ư.

“Tiểu tạp chủng mồm mép lợi hại lắm...Lão phu sẽ cho ngươi biết, thiên phú không thay cho thực lực được.” Giọng nói rin rít của Bạch Thủy Ngạc ẩn tàng sát ý.

“Thực lực của ngươi là đánh lén hả?” Diệp Phong cười nhạt, ngữ khí thản nhiên đó khiến Bạch Thủy Ngạc đầy lòng lửa giận mà không phát tiết được, chúng nhân đứng ngoài xem náo nhiệt, len lén cười nhạo.

Có thể trấn tĩnh như vậy trước mặt Bạch Thủy Ngạc, chỉ bằng vào khí phách này, hình tượng Diệp Phong lập tức lớn hẳn lên trong mắt người khác.

Bạch Thủy Ngạc đích xác hai lần đánh lén Diệp Phong, hôm nay còn trước mặt đông người, việc này nếu được người ta cổ tình thêm mắm dặm muối, ý nghĩa sẽ khác hẳn...

“Mẹ kiếp, hôm nay lão tử nhường ngươi ba chiêu, để ngươi chết tâm phục khẩu phục!” Bạch Thủy Ngạc gầm vang, át hết tiếng bàn luận xì xào, như thế không ai còn bàn ra tán vào gì được nữa.

“Lão khốn kiếp cũng có chút khí phách đó chứ, bội phục bội phục!” Lạnh lùng giấu cọt đối thủ xong, diệp Phong khẽ xoay Huyền thiết bổng, nở nụ cười đầy thâm ý.

“Đừng kéo dài thời gian đợi cứu binh từ Diệp gia, một phút nữa mà ngươi không xuất chiêu, lão tử sẽ không khách khí.” Bạch Thủy Ngạc hiển nhiên cũng già đời, lên tiếng nhắc nhở.

“Một phút...Là đủ rồi.” Diệp Phong kẹp lấy hai viên thổ nguyên đơn, tay sờ lên mũi, đầu lưỡi thò ra ép xuống miệng.

Một viên nguyên đơn tạm thời có thể khiến thực lực của gã sánh được với Bạch Thủy Ngạc. Liều thôi.

Cắn nát một viên nguyên đơn, thể nội gã lập tức xuất hiện một luồng năng lượng kinh nhân, khí hải chuyển động gấp rút, thổ nguyên lực dung hợp với luồng năng lượng này tụ vào tay phải cầm Huyền thiết bổng.

Hùng chi ảo nghĩa chi Tứ diệp chán!

Diệp Phong nhảy bật lên, lượn vòng trên không, nắm chắc Huyền thiết bổng, giáng mạng xuống đầu Bạch Thủy Ngạc. Đạt đến cảnh giới võ đồ là có khả năng dồn nguyên lực vào vũ khí, uy lực bất phàm!

Cảm thụ áp lực dồn lên mặt, bạch Thủy Ngạc kinh hãi, cú đập của Diệp Phong lại khiến lão sợ sệt, lão không hoài nghi rằng nếu chỉ dựa vào nguyên lực hộ thể, khẳng định sẽ táng mệnh tại chỗ.

Tứ phẩm võ kỹ: Liệt viêm mãnh kích!

Chân Bạch Thủy Ngạc rực hỏa quang, thân thể lùi lại mấy bước như phép thuật di, chân phải làm trụ xoay tít mấy vòng, tránh khỏi cú đập thạch phá thiên kinh của Diệp Phong, đoạn lại đứng sừng sững.

Ầm. Tiếng nổ vang trời, mặt đất bị Diệp Phong đập trúng rung động, miệng hố rộng mấy thước xuất hiện trước mắt chúng nhân, vết nứt chằng chịt lan đến tận chân những người đứng ngoài xem náo nhiệt, ai nấy đều chắc lưỡi.

Sức mạnh đáng sợ! Uy lực kinh hồn! Diệp Phong thật sự chỉ là một võ đồ mới tấn cấp? Nghi vấn trong lòng mọi người càng mạnh. Trọng lượng trăm cân của Huyền thiết bổng phát huy được uy lực của Tứ diệp chán, hiệu quả hơn hẳn dùng quyền đầu trực tiếp công kích. Khó trách Bạch Thủy Ngạc không dám ngạnh tiếp.

“Chiêu thứ hai!” Một đòn không trúng, vẻ mặt Diệp Phong không biểu lộ gì, ngoài miệng lại dả kích: “Không ngờ lão khốn cũng có đôi chút công phu.”

Đáp xuống mặt đất, gã lắc khê eo, cắn nát viên thổ nguyên đơn thứ hai, huyền thiết bổng vung mạnh theo góc 360 độ, xé gió ràn rạt đập vào mình Bạch Thủy Ngạc.

Vốn Bạch Thủy Ngạc định tránh né, thấy gã xuất ra chiêu này liền nổi giận, lòng hơi sững lại. Dù ta ngạnh tiếp người thì uy lực này vị tất đã làm ta bị thương.

Liệt viêm mãnh kích! Bạch Thủy Ngạc tổng mạnh hỏa nguyên lực ra, hữu chưởng ánh lên hồng quang cùng hỏa điểm nóng bỏng như tia chớp vỗ lên Huyền thiết bổng.

Tiếng chấn động mãnh liệt lại vang lên, bạch Thủy Ngạc cấp tốc lùi lại, lộn ngược trên không, đáp xuống đất còn lùi liên tục mười mấy bước mới đứng vững được.

Ôm lấy bàn tay phải gần như thoát lực đang run rẩy, ánh mắt chấn kinh của lão thoáng qua nét cười lạnh, diệp Phong e rằng còn thâm hơn.

Choang! Thiết bổng của gã vượt tay đập vào bức tường một tiệm bán hàng, khoét thành một lỗ lớn. Cước bộ của gã không ổn định, lăn mấy vòng mới chật vật đứng dậy được.

“Thực lực của người thật sự kinh nhân, tiếc rằng...Còn chưa phải đối thủ của ta.” Toàn lực va chạm xong, bạch Thủy Ngạc thoáng chiếm thượng phong.

“Nói không sai.” Diệp Phong phủi bụi trên mình, khoe môi nhếch lên quỷ dị, không hề để tâm.

“Người mắc lừa rồi.” Gã lắc người về bên tả, cách đó năm thước là Bạch Thủy Ứng trọng thương dưới đất. Bạch Thủy Ngạc đã bị gã đánh bật ra nên cách hẳn cả chục thước.

“Tên khốn gian trá.” Bạch Thủy Ngạc lửa giận ngút trời, điểm mạnh chân lao tới. Hóa ra Diệp Phong kích nộ, hai lần tấn công mãnh liệt không phải để đối phó lão mà muốn bức lão lùi ra. Mục đích sau cùng của gã, kỳ thật là Bạch Thủy Ứng.

Hối hận, hổ thẹn, phần nộ...Bạch Thủy Ngạc chìm trong đủ loại cảm xúc đan nhau, đường đường tứ giai võ sĩ lại dễ dàng trúng kế khích tướng của một tiểu tử, đáng thiếu chủ Bạch Thủy gia vào tay đối phương.

Cự ly xa gấp ba lần, tốc độ của Bạch Thủy Ngạc có nhanh hơn nữa cũng không theo kịp Diệp Phong. Bên cạnh Bạch Thủy Ứng chỉ còn vài hộ vệ thực lực kém cỏi, thấy ánh mắt Diệp Phong hung hãn chiếu tới thì đều hoảng sợ ngẩn người.

“Cút!” Diệp Phong xuất ra hai cước một quyền, hất văng toán lâu la, thân thể vì thế mà hơi ngừng lại.

“Bảo hộ thiếu chủ! Nếu có gì bất trắc, các người đừng mong sống sót.” Bạch Thủy Ngạc giận điên người, như tia lửa lao theo.

“Ta nói rồi, người thua chắc.” Diệp Phong đáp mạnh, hỏ chi tấn mãnh! Khoảnh khắc sau, đã đến trước mặt Bạch Thủy Ứng, thò tay ra chụp lấy thiên linh cái hẳn đoạn lẳng không lướt đi, đồng thời hai chân đá liên tục, hai hộ vệ vây lại đều vắng đi.

“Người dám động đây, hẳn chết chắc.” Bên tai lão vang lên lời lẽ chết chóc của Diệp Phong, thân hình đang lao nhanh sững lại, bàn tay thò ra lưng chừng định cướp người dừng lưng chừng.

Lúc này...Lão còn cách Bạch Thủy Ứng không đầy hai thước.

Nhưng Diệp Phong còn nhanh hơn, chỉ cần thổ nguyên lực phát ra, bạch Thủy Ứng sẽ không còn tính mạng. Lão không hề hoài nghi sát ý của gã. Nên không dám làm gì...

Cục diện phong vân đột biến, chúng nhân kinh ngạc vô hạn. Không ai ngờ Diệp Phong sa vào tình huống bất lợi như thế mà vẫn vẫn hồi được. Thủ lĩnh hộ vệ Diệp gia mắt ánh lên kính phục.

“Người dám giết Ứng nhi, hôm nay đừng mong ra khỏi Ngọa Lãng thành!” Bạch Thủy Ngạc không cướp người lại được, đành uy hiếp yếu ớt.

Diệp Phong khê dùng lực, bạch Thủy Ứng lập tức rống lên chói lói: “Đừng giết ta, đừng giết ta.”

“Người tưởng mình có tư cách uy hiếp ta?” Diệp Phong nheo mắt, nhìn Bạch Thủy Ngạc với vẻ không hề có tình cảm gì.

“Thật ra người muốn gì?” Đôi người băng lạnh nhìn đối thủ chằm chằm, bạch Thủy Ngạc lại lên tiếng, ngữ khí có vẻ chịu nhịn.

“Hai con đường.” Diệp Phong lạnh lùng: “Trả lại mạng cha ta, bằng không hẳn chết chắc.”

“Nói đùa gì hử, phụ thân người chết rồi, sống lại thế nào được. Nhất định người muốn giết Ứng nhi?” Bạch Thủy Ngạc đại nộ. Đồng thời thâm giận Bạch Thủy Ứng phạm phải đại họa, giết một bình dân vô can không mang lại cho Bạch Thủy gia lợi ích gì mà chạm đến sát tinh. Đúng là loại vô dụng.

“Phụ thân ta đã chết, vậy hẳn phải đền mạng.” Tay trái nắm lấy thiên linh cái Bạch Thủy Ứng, tay phải đặt lên vai hắn ấn mạnh.

Cách! Một cánh tay Bạch Thủy Ứng rũ xuống mềm oặt, xương đã bị bẻ gãy hết.

“Ứng nhi mà chết, người đừng mong sống nữa.” Bạch Thủy Ngạc nổi giận, định lão tới thì tay phải Diệp Phong lại phát kinh, bạch Thủy Ứng tỏ vẻ thống khổ khiến lão không dám vọng động.

“Người uy hiếp cũng vô dụng.” Tay phải gã nhanh chóng lần sang tay khác của Bạch Thủy Ứng, vẫn theo cách cũ chấn nát. Hiện tại tứ chi của hắn đều không thể động đậy, nằm bệt như người chết.

“Đừng...Đừng.” Bạch Thủy Ứng gào khóc cầu xin, âm thanh phát ra từ cổ họng khàn dần. “Diệp Phong...Chỉ cần người tha cho ra, muốn gì ta cũng chịu. Sau này gặp người ta sẽ vái ba cái, đồng ý cho người rất nhiều tình tệ, chỉ cần người tha cho ta...Thả ta...”

“Diệp Phong!” Bạch Thủy Ngạc gầm vang, thật không nghe nổi nữa, đường đường thiếu chủ Bạch Thủy gia lại cầu xin người khác ở chỗ đông người, mặt mũi gia tộc còn gì nữa?

“Người định triệt để đắc tội Bạch Thủy gia?”

“Người tưởng còn có thể hòa hoãn được nữa sao?” Bất cười khinh bỉ sự ngu xuẩn của Bạch Thủy Ngạc, sự tình đến nước này, dù gã có tha Bạch Thủy Ứng, bạch Thủy gia cũng không đời nào bỏ qua. Hà huống xưa nay gã chưa bao giờ định lợi dụng tính mạng Bạch Thủy Ứng đổi lấy sự an toàn cho mình...Nếu thế hôm nay gã đã không xuất hiện tại Ngọa Lăng thành.

“Đó là người bức ta...Dù gì Ứng nhi cũng chết, chi bằng ta đưa người đến đoàn tụ với phụ thân.” Bạch Thủy Ngạc ra vẻ định công kích.

Hử, chúng nhân kinh hãi, ngay cả thủ lĩnh hộ vệ Diệp gia cũng ngăn người, bạch Thủy Ngạc thật sự mặc kệ tính mạng Bạch Thủy Ứng để giết Diệp Phong? Vậy thì gã thật sự nguy hiểm rồi. Vô giả hơi tinh mắt là nhận ra hai chiêu ban nãy gã phát ra tuy hung mãnh nhưng chưa đủ để đả bại Bạch Thủy Ngạc, hà huống sức mạnh đó không phải thực lực chân chính của gã, nếu không có con bài tẩy này, gã không thể chống nổi Bạch Thủy Ngạc.

Hiện trường yên tĩnh hẳn...

43. Chương 43 : Tầng Tầng Vô Bất

Diệp Phong lặng lẽ nhìn Bạch Thủy Ngạc một lúc lâu, khóe môi hiện lên nụ cười trào lộng.

“Cứ thử xem.” Ngữ khí thản nhiên thốt ra từ miệng gã khiến Bạch Thủy Ngạc biến sắc mấy lần.

Lão dám không? Lão không dám, nếu nguyên nhân vì lão bức ép mà Diệp Phong giết Bạch Thủy Ứng, bạch Thủy Nham nhất định không tha cho lão. Tuy Diệp Phong câu nào cũng bảo sẽ giết Bạch Thủy Ứng nhưng gã chưa động thủ, chỉ cần Bạch Thủy Ứng còn một hơi thở, lão đều lo lắng sự an toàn của thiếu chủ.

Diệp Phong hiển nhiên nắm chắc điểm này, bạch Thủy Ngạc không phải là Bạch Thủy Nham, tất không dám làm chủ. Hà huống Bạch Thủy Ứng rơi vào tay gã, lão không thể thoái thác trách nhiệm, tâm trạng hiện đang như canh hẹ...

Bất quá cao thủ Bạch Thủy gia được cầu viện chắc sẽ đến nhanh, gã không thể chần chừ quá lâu, bằng không sẽ sa vào khốn cảnh.

“Hiện tại ta mang hấn đi, chỉ cần ta phát hiện trong thị tuyến của mình có người Bạch Thủy gia bám theo, đầu hấn sẽ nát bét.” Diệp Phong lạnh lùng ném lại một câu, thuận tay nhặt Huyền thiết bổng cắm trên tường xuống, xách Bạch Thủy Ứng nằm mềm oặt như đồng bùn nhào lên, nhanh chóng lướt đi.

Bạch Thủy Ngạc biến sắc mấy lần, thân thể run lên vì giận và bức bối, quyền đầu nắm chặt khiến khớp xương kêu canh cách, nhưng không dám vọng động. Sai một ly đi một dặm, Bạch Thủy Ứng bị bắt, tội sơ ý của lão khó thoát được, nếu bức Diệp Phong giết người, dù lão giết được gã cũng khó tránh được lửa giận của Bạch Thủy Nham.

Toán hộ vệ Bạch Thủy gia không được lệnh nên không truy kích, hà huống trừ Bạch Thủy Ngạc, không ai là đối thủ của Diệp Phong. Ai nấy trơ mắt nhìn gã ung dung bỏ đi, đoạn nhìn nhau, không giấu được nét chán chường vì thất bại.

Thủ lĩnh hộ vệ Diệp gia thần sắc phức tạp, từ từ lắc đầu, tựa hồ cố gắng tỉnh khỏi cơn chấn kinh.

Một thiếu niên mười sáu tuổi đối diện với mười mấy hộ vệ Bạch Thủy gia, không chỉ trọng thương hơn mười người mà bắt sống cả yếu nhân của đối phương: Bạch Thủy Ứng. Khó tin hơn là gã toàn thân rút lui trong tay một hộ vệ cao cấp tứ giai võ sĩ. Tuy có thiếu chủ đối phương trong tay, nhưng đó không phải là nhân tố quyết định để gã thoát thân.

Việc này không đơn giản chỉ thực lực là làm được. Luận thực lực, gã không phải đối thủ của Bạch Thủy Ngạc, nhưng phán đoán cực kỳ chuẩn xác tình thế, tâm lý, tính cách đối phương nên thắng được ván cờ tướng thua chắc, tìm ra lối thoát.

Nếu không phải gã khích tướng, Bạch Thủy Ngạc đời nào mắc bẫy, Bạch Thủy Ứng cũng không rơi vào tay gã.

Nếu Bạch Thủy Ngạc không mắc hỡm, trong lòng không luống cuống sợ hãi thì đã không bị nhiễu loạn tâm cảnh, đến nỗi bị khí thế của Diệp Phong áp đảo. Tình huống lúc đó, người ngoài cuộc đều hiểu thấu, Diệp Phong đến chín phần không dám giết Bạch Thủy Ứng...Nhưng Bạch Thủy Ngạc không dám mạo hiểm.

Bất kể sự việc lần này kết thúc thế nào, tình hình hôm nay sẽ in sâu vào tâm khảm mỗi người, trở thành truyền kỳ khó quên của Ngọa Lăng thành.

OOo

Năm phút sau, Bạch Thủy Nham khí thế hung hung dẫn theo mười mấy hộ vệ cao cấp đến nơi, đập vào mắt cảnh tượng thảm thương, Diệp Phong và Bạch Thủy Ứng đã khuất bóng.

“Thật ra là việc gì?” Bạch Thủy Nham ngạc nhiên, cả kinh hỏi.

Bạch Thủy Ngạc thấp thỏm tả lại sự tình, đương nhiên giấu biến việc mình mắc hỡm, chỉ đổ cho thực lực của Diệp Phong vượt ngoài ý liệu, lão không phòng bị nên bị gã cướp mất Bạch Thủy Ứng.

“Ngu xuẩn.” Bạch Thủy Nham vờ mạnh lên mặt Bạch Thủy Ngạc khiến lão vắng xa, rút phịch xuống đất.

“Các người cứ thế để Diệp Phong thoát hả?” Bạch Thủy Nham dậm chân phải xuống đất, nhảy chồm chồm gầm hét.

“Bọn thuộc hạ...Chỉ vì an toàn của thiếu gia.” Thủ lĩnh hộ vệ lí nhí.

“Đánh rầm.” Bạch Thủy Nham cách không phát chương vào viên thủ lĩnh hộ vệ, khí kinh rực lửa xuyên qua tứ giai võ đồ cách đó ba thước, máu văng tứ tán. “Phế vật! Đần độn, sao ta lại nuôi một lũ ngu xuẩn các người nhỉ.”

“Các người đuổi theo, ưng nhi còn đường sống. Nếu Diệp Phong an toàn thoát khốn, ưng nhi sống thế nào được.”

Sắc mặt Bạch Thủy Ngạc cứng lại, lão không phải loại ngốc, được Bạch Thủy Nham nhắc nhở, lập tức tỉnh ngộ. Lão...Đi sai nước cờ rồi. Chịu uy hiếp, Diệp Phong sẽ không dám khinh cử vọng động, một khi an toàn thoát thân, gã sẽ giết Bạch Thủy Ứng báo thù.

Vì mắc hãm là loạn cả tâm cảnh. Thật đáng chết, nếu bị Bạch Thủy Nham biết lão trúng kế khích tướng của Diệp Phong khiến Bạch Thủy Ứng bị bắt, e rằng kết cục của lão còn thảm hơn hộ vệ ban này...Lòng Bạch Thủy Ngạc dấy lên nỗi sợ.

“Tộc trưởng, Diệp Phong mang theo Ứng nhi, nhất định chưa ra khỏi Ngọa Lãng thành! Hiện tại chúng ta truy kích, có lẽ còn kịp.” Bạch Thủy Ngạc vội hiến kế, nếu cứu được Bạch Thủy Ứng, tất cả đều xong xuôi, lão cũng sẽ không bị trách phạt.

“Hắn chạy theo hướng nào?” Bạch Thủy Nham hỏi gấp, biết hiện giờ không thể chần chừ.

Bạch Thủy Ngạc chỉ tay, quả nhiên là phạm vi thế lực của Diệp gia.

“Hừ, nếu Diệp gia cản trở ta truy bắt hung thủ thì đừng trách ta không khách khí.” Sự việc liên quan đến sinh tử của con trai độc nhất, Bạch Thủy Nham không ngại toàn diện xung đột với Diệp gia.

“Người truyền lệnh của ta...Bảo các hộ vệ tìm kiếm trong rừng vây chặt ba thông đạo bên ngoài thành.” Bạch Thủy Nham bố trí cực kỳ cẩn mật, là chương môn nhân của Bạch Thủy gia, lão quả thật có mấy phần bản lĩnh.

“Các người...Hai hộ vệ cao cấp thành một tổ, từ vòng ngoài tìm trở vào, một khi phát hiện tung tích Diệp Phong, lập tức phóng tín hiệu.”

“Còn lại phong tỏa ba cửa thành, có phát hiện gì thông báo ngay.” Mệnh lệnh nhanh chóng được truyền ra, người Bạch Thủy gia lập tức khẩn trương hành động.

“Nếu bị người Diệp gia cản trở tìm kiếm, không cần dài dòng, cứ hạ thủ, chỉ cần không dẫn đến án mạng là được.” Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Bạch Thủy Nham cũng không muốn toàn diện xung đột với Diệp gia, nhưng cũng phải biểu lộ mức độ trọng thị của mình với việc này. Diệp gia...Đừng ép ta.

Từ đường phố đến thành môn gần nhất, với thực lực của Diệp Phong, chút ít cần mười lăm phút, xách theo Bạch Thủy Ứng thì tốc độ càng chậm. Với tốc độ của hộ vệ cao cấp, chỉ vài phút là đủ để chặn hết mọi cửa ra. Diệp Phong mà muốn thoát khỏi Ngọa Lãng thành khi bị vây kín thì cực kỳ khó khăn. Dù gã ra được, vẫn còn trung cấp hộ vệ đội từ ngoài rừng trở về, giăng mắc thiên la địa võng. Trừ mọc cánh, gã không thể thoát được...

“Tộc trưởng...” Bạch Thủy Ngạc rụt rè hỏi: “Liệu Diệp Phong có chạy vào Diệp gia ẩn náu không?”

À...Bạch Thủy Nham nheo mắt. Bạch Thủy Ngạc nhắc nhở khiến lão nhớ ra một điểm.

Theo tính cách của Diệp Phong, vị tất tìm đến Diệp gia nhờ che chở. Gã báo thù cho phụ thân...Có một nơi nhất định gã sẽ đến.

Mặt Bạch Thủy Nham lộ vẻ độc ác, ngẩng nhìn phương hướng Diệp Phong bỏ chạy, khóe môi nở nụ cười lạnh.

“Các người...Theo ta.” Bạch Thủy Nham ngoắc tay với Bạch Thủy Ngạc và toán hộ vệ, nhanh chóng đi về phía Diệp gia.

44. Chương 44 : Tế Điện

Một tay xách Bạch Thủy Ứng, Diệp Phong nhanh chóng lướt đi, gã lọt vào phạm vi khống chế của Diệp gia, trước khi Bạch Thủy gia đuổi tới, tạm thời gã được an toàn.

Bạch Thủy Ứng là người sống, nặng hơn trăm cân, xách theo phí lực hơn cả xách Huyền thiết bổng. Tốc độ của Diệp Phong vốn không nhanh, hiện tại mang theo gánh nặng, trong thời gian ngắn muốn xuất thành là không thể. Bất quá...Theo đường chạy thì gã không định xuất thành.

“Diệp Phong, người đưa ta đi đâu.” Tứ chi Bạch Thủy Ưng đau đớn đến mất cảm giác, hơi thở mong manh. Diệp Phong hiển nhiên không quan tâm đến cảm thụ của hắn, trực tiếp ném hắn xuống đất kéo đi, nếu không có nguyên lực hộ vệ tâm mạch, e rằng đau đớn đã khiến hắn mất mạng lâu rồi.

“Hừ, chốc nữa người sẽ biết.” Diệp Phong không đáp, toàn lực lướt đi.

Dọc đường thi thoảng gặp Diệp gia hộ vệ, họ đều kinh ngạc vì sao gã lại xuất hiện tại Ngọa Lãng thành thì liếc nhìn xuống thấy Bạch Thủy Ưng, tất thấy đều biến sắc. Không ít người rì rầm bàn tán, trận chiến trên phố chưa truyền về, không ai biết thật ra đã xảy ra việc gì.

“Mau, mau đi bẩm cáo gia chủ. Diệp Phong mang Bạch Thủy Ưng đi về hướng tộc khu.” Sắc mặt gã âm trầm nên không ai dám ngăn cản, Diệp Thừa Thiên đã hạ lệnh, địa vị của gã ở Diệp gia vẫn như hai năm trước.

“Các người theo ta xem sao.” Tuy là hộ vệ cấp thấp nhưng luận tốc độ, họ không kém hơn Diệp Phong đang xách theo Bạch Thủy Ưng. Họ bám theo từ xa, không dám đến quá gần, nhưng không để mất tung tích gã.

Qua con đường này là tộc khu Diệp gia, nhưng gã không về khu nhà chính, là rẽ sang lối mòn, đi không bao lâu là gần như không thấy người qua lại.

“Bỏ ta xuống...Chẳng phải người càng chạy nhanh hơn sao?” Bạch Thủy Ưng vẫn giữ hy vọng, tuy Diệp Phong quyết giết hắn, nhưng vẫn chưa hành động, rõ ràng gã vẫn còn e dè gì đó.

Phụ thân nhất định sẽ đến cứu. Phụ thân nhất định có cách an toàn đưa hắn thoát khỏi tay Diệp Phong.

“Bốp,” Diệp Phong phát tay, ném mạnh Bạch Thủy Ưng xuống đất, cơn đau khiến hắn nhắm nhúm mắt mày.

Ánh mắt đầy sát ý của Diệp Phong nhìn hắn chăm chú, một tay chỉ lên nói: “Người nhìn xem đây là đâu?”

Bạch Thủy Ưng gian nan ngẩng lên, bốn đại tự đen ngòm co lại cùng đồng tử, miệng hơi há ra chỉ phát thành mấy tiếng lục khục từ cổ họng, gương mặt méo mó đầy sợ hãi.

Diệp - gia - từ - đường!

“Người...Người đưa ta đến đây làm gì?” Bạch Thủy Ưng lơ mơ đoán ra nhưng từ đáy lòng không dám thừa nhận.

Diệp Phong không dám giết mình...Diệp Phong nhất định không dám. Phụ thân sao còn chưa đến cứu đứa con duy nhất này.

“Ta nói rồi, sẽ lấy mạng người tế điện phụ thân ta.” Diệp Phong tung cước đá hắn văng đi, đập vào cánh cửa từ đường khép hờ. Cửa mở toàn, hắn lảo đảo vào trong sân.

Diệp gia từ đường chia làm hai phần. Một gian thấp lè tè, đơn giản, diện tích cực lớn là nơi đặt bài vị tế điện của bình dân. Còn lại tuy nhỏ nhưng cao lớn, đẹp đẽ, thoáng hiển hiện phong vị tôn quý, nghiêm nhiên là nơi tế tự của võ giả.

Phụ thân gã chỉ là một bình dân, theo quy củ, bài vị tất nhiên đặt trong bình dân tông từ.

Diệp Phong nghiêm túc đi vào từ đường, xách Bạch Thủy Ưng đi từng bước sang tông từ của bình dân.

“Kẻ càn quấy nào dám đến Diệp gia từ đường gây rối?” Giọng nói quen thuộc từ trong võ giả tông từ vọng ra, Diệp Bất Quần giận dữ dẫn theo hai thanh niên bước ra, thấy Diệp Phong đều ngăn người.

Tuy hắn bị Diệp Thừa Thiên phạt rửa nhà xí nhưng dựa vào quan hệ làm quản sự của phụ thân, khi cơn giận của tộc trưởng tan đi, hắn bị phái đến quét dọn từ đường. Tuy ở đây vô liêu cực độ nhưng vẫn hơn nơi thối ỉn kia, ít nhất cũng không đến nỗi mất mặt quá.

“Người...Người đến đây làm gì?” Giờ Diệp Phong được Diệp Thừa Thiên trọng thị, địa vị tất nhiên một bình dân coi từ đường như hắn không so được. Diệp Bất Quần biến sắc, cho rằng đối phương đến bắt nạt mình, dù sao hắn từng đắc tội với gã, hơn nữa theo giao ước, gặp nhau là hắn phải đập đầu ba cái.

“Ta đến tế điện phụ thân...Không có việc gì thì người đứng qua một bên cho ta.” Diệp Phong lạnh lùng đáp.

“Vây được, được.” Nghe nói không phải đến gây sự với mình, điệp Bất Quần thở phào, định trốn cho xa, chợt liếc thấy Bạch Thủy Ưng dưới đất.

Phịch! Diệp Bất Quần mềm nhũn ngã lún ra đất. Bạch Thủy Ưng toàn thân đầy máu, nửa khuôn mặt hoàn toàn biến hình, dấu máu đã khô dính vào da mặt, khác nào cương thi xấu xí, nhưng nửa gương mặt còn lại vẫn đủ để nhận ra đó là Bạch Thủy gia thiếu chủ huênh hoang.

“Là...Là...Chuyện gì vậy?” Hắn trắng nhợt mặt mày, bò lùi lại, hai thanh niên theo sau cũng kinh hãi lùi xa.

“Đó là tể phẩm.” Gương mặt bình tĩnh của Diệp Phong không hề biểu lộ sắc thái gì, lạnh lùng liếc Diệp Bất Quần.

“Diệp Phong, ngươi dám giết ta?” Từ đáy lòng Bạch Thủy Ưng dấy lên tuyệt vọng, điệp Phong đưa hắn đến Diệp gia từ đường, lẽ nào còn để hắn sống sót?

“Ta chết thì ngươi cũng đừng mong sống sót, phụ thân ta nhất định sẽ xé xác ngươi.” Tuyệt vọng và phần nộ át cả sợ hãi, Bạch Thủy Ưng hung hãn gầm lên.

“Ta không chỉ giết ngươi, mà phải trả lại gấp bội thống khổ ngươi gây ra phụ thân ta.” Ánh mắt Diệp Phong loáng qua thân sắc quyết liệt, tay phải ấn mạnh lên chân cừ nhân.

Rốp! Lại vang lên tiếng xương vỡ giòn tan, toàn thân Bạch Thủy Ưng run rẩy, trán vòng gân xanh, mồ hôi nhỏ tong tong từ trên mặt xuống, da mặt co lại thống khổ.

“Lúc xưa ta nên trừ diệt phế vật ngươi...” Bạch Thủy Ưng không khóc lóc cầu xin nữa, mà lên tiếng nguyên rủa.

Tiếng da thịt rách toạc khiến người ta lạnh mình vang lên, điệp Phong lại xé một miếng thịt từ bụng Bạch Thủy Ưng xuống, máu văng tứ tung.

“Ngươi không có cơ hội...” Ngữ khí lạnh lùng như đồng băng tuôn ra từ miệng Diệp Phong, điệp Bất Quần ở xa sững người, nhân thần đầy hoảng sợ.

Cũng năm năm kia không phải là hắn...Bằng không...Nghĩ đến cảnh Diệp Phong ôn hòa thuần hậu còn có khía cạnh đáng sợ như vậy...Tàn nhẫn quá!

Hắn và Diệp Phong tuy có mâu thuẫn...Gã không đến làm phiền mình đâu...Ngàn vạn lần đừng...Trời ơi, ta thà cả đời rửa nhà xí cũng không muốn ở lại nơi quỷ quái này. Diệp Bất Quần lại nhớ mùi hôi thối ở nhà xí, tuy ghê tởm nhưng chí ít không phải đối diện với người đáng sợ như Diệp Phong.

Lần nào Bạch Thủy Ưng cũng đau đớn ngất đi, điệp Phong lại dồn nguyên nguyên lực vào tâm mạch và não hải bảo vệ ý thức cho hắn. Gã muốn hắn chịu hết mọi thống khổ trong tình trạng tỉnh táo.

Gã không phải là người tàn nhẫn, nhưng chỉ nghĩ đến phụ thân trước khi chết còn phải chịu vô vàn thống khổ, lòng gã như bị kim châm muối xát. Cừ nhân ở ngay trước mặt, gã nhẫn nhịn được sao?

Báo thù đầy máu tanh kéo dài mấy phút...

Phụ thân, người an nghỉ đi...

Tứ điệp chấn! Gã từ từ ấn tay lên đầu Bạch Thủy Ưng, ánh mắt đối phương ánh lên nét vui mừng giải thoát, hiện tại hắn đau đớn đến mức không còn cả khí lực rên rỉ.

Gương mặt hắn run lên dữ dội, mắt mũi tai đều rỉ máu, mắt mờ dần, ý thức triệt để tiêu tan trong không khí.

Diệp Phong không hề vui mừng, không có khoái cảm...

Lòng gã ngập bi thương, người thân duy nhất của gã lúc còn sống gần như không nói gì nhiều...Lần nào phụ thân cũng chủ động tìm gã, cho gã biết về đạo lý làm người.

Phụ thân tuy chỉ là một bình dân, nhưng xưa nay vẫn lặng lẽ từ ái quan tâm gã...

Khoảng thời gian gã suy sụp, nếu không có ông cố vũ và dạy bảo, e rằng gã không đứng lên được.

Tiếc là gã không còn cơ hội báo đáp lại ông...

Ngẩn ngơ hồi lâu, ánh mắt gã tụ lại, nhãn thần kiên nghị trở lại.

Tuy phụ thân chưa từng yêu cầu gì ở gã, nhưng từ lời lẽ của ông là biết lúc nào cũng ôm nguyện vọng gã trở thành một nhân vật kiệt xuất.

Đã vậy, để hoàn thành tâm nguyện của phụ thân, để sau này bảo vệ được những người quan trọng bên mình, gã nhất định trở thành tuyệt thế cường giả, đứng trên đỉnh Võ Nguyên đại lục, để phụ thân ở chín suối tự hào và được an ủi.

45. Chương 45 : Bại Lộ

“Y...Y...Y giết Bạch Thủy Ưng rồi.” Diệp Bất Quần cứng người lại, hai mắt trợn tròn, môi run run không thành lời.

“Việc lớn rồi.” Thanh niên nhỏ thó cạnh hắn cũng ngẩn ngơ, nếu chỉ giáo huấn Bạch Thủy Ưng thì mọi việc còn vãn hồi được, giờ thiếu chủ Bạch Thủy gia bị giết, diệp Phong không còn đường lùi nữa.

Lẽ nào gã định một mình lực đối kháng cả Bạch Thủy gia? Quá điên cuồng. Diệp gia tuyệt không vì gã mà toàn diện xung đột với Bạch Thủy gia, dù gã có tuyệt thế thiên tư cũng không.

Thịch, thịch, thịch.

Tiếng bước chân dồn dập vang bên ngoài từ đường, tiếng người xôn xao, chỉ nghe mấy câu là Diệp Bất Quần lập tức biến sắc, kéo hai đồng bạn lùi vào trong võ giả tông từ.

Người Bạch Thủy gia đến rồi.

“Tộc trưởng! Ngoài cửa có dấu máu!” Một hộ vệ cung kính báo cáo với Bạch Thủy Nham, mấy hộ vệ cao cấp nhanh chóng tiến đến cửa từ đường, vây kín mít nơi này.

“Xem ra ta tính không sai...Diệp Phong về đây tể bái gã phụ thân chết toi của hắn.” Bạch Thủy Nham lạnh lùng thốt, ngữ khí ẩn chứa phần nộ vô hạn.

“Diệp Phong ở trong đó, chúng ta xông vào cứu người?” Bạch Thủy Ngạc nóng lòng, nếu cứu được Bạch Thủy Ưng thì mọi việc kết thúc, tội danh của lão sẽ được xóa.

“Không được, đây là Diệp gia tông từ, cứ xông vào sẽ đắc tội với Diệp gia.” Bạch Thủy Nham tuy lo lắng cho Bạch Thủy Ưng nhưng xông vào Diệp gia từ đường thì mức độ khiêu khích không kém hơn con trai bị giết, cả Diệp gia sẽ liều mạng với lão.

“Diệp Phong!” Bạch Thủy Nham lớn tiếng: “Ta biết người ở trong đó, chỉ cần giao Ưng nhi ra, những việc khác đều có thể nói chuyện.”

Lão ngằm dặn dò hộ vệ, vây chặt tứ bề từ đường, để phòng Diệp Phong vượt tường chạy trốn, chỉ cần gã cảm thấy được uy hiếp sẽ không dám khinh cử vọng động, thương tổn đến Bạch Thủy Ưng.

Đáng tiếc...Nếu Bạch Thủy Nham biết Bạch Thủy Ưng đã táng mệnh quy tây, e rằng không thể trấn tĩnh như vậy.

Bên trong, trước bình dân tông từ.

Diệp Phong vừa dùng máu Bạch Thủy Ưng tế điện phụ thân, chuẩn bị nhanh chóng đi khỏi, không ngờ từ đường đã bị bao vây...

Sao đến nhanh thế? Diệp Phong thầm kinh hãi, tuy dọc đường gã không che giấu hành tung nhưng không tin rằng người Diệp gia lại cho Bạch Thủy Nham biết. Lẽ ra trong lúc lão tổn tinh lực truy tìm thì gã đã sớm cao bay xa chạy rồi.

Nhưng gã không cảm giác thấy có người bám theo, thần niệm của gã hơn hẳn võ sĩ thông thường, trong vòng mười thước ít nhất cũng phải có cảm giác mơ hồ. Trên phố, trừ Bạch Thủy Ngạc ra không có cao thủ nào trên đẳng cấp, với thực lực của Bạch Thủy Ngạc không thể giấu được gã mới đúng.

“Diệp Phong, mau giao thiếu chủ ra.” Giọng Bạch Thủy Ngạc vọng vào, hàm chứa đôi chút thấp thỏm: “Bằng không bọn ta sẽ xông vào.”

Diệp Phong cả kinh, lúc phụ thân sinh tiền gã đã không chăm sóc được cho ông, lẽ nào ông chết rồi còn không được yên nghỉ...Tông từ là nơi ông nghỉ ngơi, tuyệt đối không để Bạch Thủy gia chà đạp.

Bùng, cửa từ đường bị đẩy ra, thân ảnh Diệp Phong lại xuất hiện trước mắt người Bạch Thủy gia.

Bạch Thủy Nham nở nụ cười đắc sinh, lão nắm rõ tâm tư Diệp Phong, tuy lão không dám xông vào nhưng vẫn có thể bức ra thò đầu ra.

“Ừng nhừ đâu?” Về mặt lão trông có vẻ thản nhiên, thật ra đầy lo âu...Nhìn Diệp Phong, lòng lão chợt rung động, gã là nhân vật thập phần nguy hiểm.

Lúc trước lão thật sự bất chấp tất cả để hủy gã. Bạch Thủy Nham sau cùng cũng hối hận, diệp Phong nguy hiểm hơn ý liệu, ừng nhừ được bảo vệ chặt như thế mà vẫn bị bắt, hơn nữa bốn hộ vệ đều trọng thương...Nên biết một tháng trước gã mới ngang ngựa tam giai võ đồ.

“Ta nói rồi, hần nhất định phải chết.” Bạch Thủy gia bày binh bố trận thế này, gã muốn thoát cũng khó. Gã thăm đánh giá nhân thủ của đối phương, chỉ riêng Bạch Thủy Nham thì gã cũng không thể thoát thân được.

“...Người dám giết Ừng nhừ?” Bạch Thủy Nham không tin, hai tay nắm chặt, run bần bật. Trước khi thoát được nguy hiểm, diệp Phong không dám giết Ừng nhừ mới đúng...Nhất định hần muốn kích nộ mình, nhất định là thế...

Diệp Phong hừ lạnh, quay vào trong sân, bạch Thủy Nham và Bạch Thủy Ngạc còn đang kinh nghi bất định thì một thi thể đầy máu bay ra.

“Ừng nhừ!” Bạch Thủy Nham trợn trừng mắt thét lên đau đớn, khoanh khắc sau vang khắp mấy dặm, toán hộ vệ đứng cạnh lão đều ong ong trong tai, lòng run lên hoảng sợ.

Thân thể Bạch Thủy Ừng có vô số vết thương, gương cốt gãy rời, máu nhuộm đỏ mấy lớp y phục, đủ thấy trước khi chết đã bị hành hạ thế nào.

“Diệp Phong...Thủ đoạn độc ác lắm.” Bạch Thủy Nham cuồng nộ, hiển nhiên đã đến giới hạn bộc phát. Đôi con ngươi âm lạnh toát lên sát ý thấu xương, da lão đỏ lên vì căng tràn hỏa nguyên lực.

“Ta chẳng qua trả lại hần gấp bội những đau đớn mà phụ thân ta phải chịu,” Diệp Phong ngưng thần giới bị, miệng ngậm sẵn một viên thổ nguyên đơn.

Không liều được cũng phải liều! Gã quyết không thể bó tay chịu trói. Nhất định phải sống sót, vì phụ thân...

“Một tên bình dân dè tiện cũng dám so với con trai ta?” Bạch Thủy Nham vung tay lăng không xuất kích, hỏa nguyên lực hóa thành viêm kinh rực rỡ bổ vào mặt Diệp Phong.

Liệt viêm mãnh kích!

Võ sư cảnh giới, nguyên lực có thể ngưng hình phóng ra ngoài trong vòng mười thước, uy lực kinh nhân.

Hùng chi ảo nghĩa! Lực diệp chấn!

Được thổ nguyên đơn bổ sung nguyên lực, diệp Phong liều mạng sử dụng sáu tầng diệp chấn chiêu thức vượt ngoài năng lực khống chế của gã.

Bùng, tiếng nổ vang như sấm động, diệp Phong vắng đi, không khí thoảng mùi khét, chỗ gã đứng bốc lên một đụn khói.

Xoạt! Mặt đường lát đá lưu lại một vết cắt dài bất mắt, diệp Phong há miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt nhợt đi không còn hột máu.

Chênh lệch quá xa! Võ sư vượt hơn gã hai cảnh giới, dù gã sử dụng cửu phẩm nguyên đơn cũng không chống được một đòn của Bạch Thủy Nham. Hai tay gã bị viêm kinh đốt cháy đen, nhiều chỗ lộ ra cả lớp thịt đỏ au, máu rỉ ra không ngừng, lại run run rẩy rẩy.

“Đối với ta, bạch Thủy Ưng chẳng qua là loại rác rưởi...Không thể so với phụ thân ta.” Gã cười thảm, vẫn không chịu nhún nhường, trào phúng Bạch Thủy Nham.

“Được...Được! Để ta xem tiểu tạp chủng ngươi cứng miệng được đến lúc nào.” Bạch Thủy Nham giận quá hóa cười, vốn với thân phận và thực lực của lão mà đi công kích Diệp Phong là hành động mất hết thể diện, nhưng nỗi đau mất con và phần hận với gã khiến lão muốn tự tay lột da đối phương.

“Yên tâm, ta không để ngươi chết thống thống khoái khoái đâu, ngươi đối phó Ưng nhi thế nào, ta sẽ thực hiện lại toàn bộ.” Bạch Thủy Nham giậm mạnh chân, lướt vào Diệp gia từ đường, thoáng sau đã xuất hiện trước mặt Diệp Phong, mặt hiện rõ sát ý hung ác, một tay tụ hỏa nguyên dấy lên hồng quang u ám chém mạnh vào bắp chân gã, nhanh nhẹn vô cùng.

Nét mặt Diệp Phong tỏ ra quyết liệt, mặc kệ chân phải hứng chịu công kích, eo uốn khẽ, tay phải nắm lại, thổ nguyên lực hồn hậu phun trào, đâm vào khuôn mặt lạnh lẽo của Bạch Thủy Nham.

“Lão cẩu! Ta sẽ để ngươi yên lành đâu.” Diệp Phong lớn tiếng mắng. Dù chết cũng phải liều đến chút lực khí cuối cùng.

“Bạch Thủy Nham, có phải ngươi coi thường Diệp gia chăng?” Giọng nói lạnh lùng lọt vào tai, bạch Thủy Nham vốn lửa giận ngập lòng cũng cảm giác thấy lưng lạnh buốt, tóc gáy dựng lên theo ý thức, tim đập nhanh hẳn.

Một bóng trắng từ cửa cấp tốc xẹt tới, dấy lên khí lưu sắc lẹm, khiến da mặt hộ vệ Bạch Thủy gia đau nhói. Chưa kịp nhìn rõ diện mạo người đến, thì bóng trắng đã đột ngột đứng sau lưng Bạch Thủy Nham. Không khí lóe lên tàn ảnh, tiếng xé gió sắc bén nổi tiếp.

Người này đưa tay ra như điện, mang theo một dải kim quang chói lòa, đâm thẳng vào lưng Bạch Thủy Nham.

Không kịp đánh nát chân Diệp Phong, bạch Thủy Nham nghiêng người, tay ấn mạnh xuống, dùng mãnh cực độ nghiền đón người đó.

Tứ phẩm hỏa nguyên võ kỹ: Liệt viêm mãnh kích!

Tứ phẩm kim nguyên võ kỹ: Phá sơn trùy!

Không khí vang lên tiếng nổ, bạch Thủy Nham biến chiêu nửa chừng nên hỏa nguyên lực không đủ, lui liền mấy bước mới đứng vững được. Bóng trắng hơi phấy tan, xua tan hơi nóng hỏa nguyên, tay trái khê kéo Diệp Phong ra sau lưng.

“Diệp - Thừa - Thiên!” Bạch Thủy Nham nghiêng răng thốt, cừu nhân giết con ngay trước mắt nên lão không khống chế được bản thân, gần như nổi điên.

“Đến từ đường nào loạn, bạch Thủy gia định gây hấn với Diệp gia?” Hai bóng người nữa lướt vào từ đường, là hai vị trưởng lão - nhất giai võ sư Diệp Lâm, nhị giai võ sư Diệp Bất Phàm.

46. Chương 46 : Bảy Ngày

“Diệp Thừa Thiên! Ngươi muốn gây chiến với Bạch Thủy gia?” Bạch Thủy Nham mắt lóe hàn quang, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Bên ngoài từ đường, toán hộ vệ cao cấp của Diệp gia vây chặt người Bạch Thủy gia lại. Rõ ràng trong phạm vi khống chế của mình, thực lực Diệp gia điều động được hơn nhiều Bạch Thủy gia. Hà huống trừ Diệp Thừa Thiên, tại trường Diệp gia còn hai cao thủ đẳng cấp võ sư nữa, chỉ hai người này thì mấy hộ vệ Bạch Thủy gia cũng không chống nổi.

“Bạch Thủy Nham, các ngươi ở đây sửa soạn cái gì hả?” Diệp Thừa Thiên lạnh lùng chế giễu: “Tựa hồ là các ngươi gây sự với Diệp gia thì phải? Dẫn theo đông người xông vào Diệp gia từ đường, thật ra có ý đồ gì? Nếu tông từ bài vị tổn hại mấy may, mạo phạm đến Diệp gia tiên tổ, các ngươi đáng phải hứng chịu lửa giận của Diệp gia thế nào nhỉ?”

“Bạch Thủy gia chủ...Các hạ hiện đang ở trong từ đường bản tộc, quan hệ giữa hai nhà hình như chưa đến mức các hạ được tự do ra vào từ đường bản tộc? Các hạ tự cú đi...Hay cần bọn lão phu mời?” Diệp gia đại trưởng lão Diệp Bất Phàm cất tiếng, ngữ khí có phần uy hiếp.

Cục tức lại dấy lên trong ngực Bạch Thủy Nham, hiện tại đối phương mạnh hơn, vì lão chỉ chuẩn bị đối phó Diệp Phong cùng cầm chân Diệp gia nên không mời trưởng lão võ sư trong tộc. Lão và Diệp Thừa Thiên đều là tam giai võ sư, nhưng Diệp gia còn hai võ sư cấp thấp nữa, bảo đuổi lão ra khỏi từ đường không phải ngoa ngôn.

“Lão phu đến đây vì tiểu tử này.” Bạch Thủy Nham nhứt hần khí thế, chỉ vào Diệp Phong: “Hắn giết con trai lão phu, chỉ cần Diệp gia giao hắn ra, lão phu sẽ đi ngay, ngày khác sẽ đến Diệp gia bồi tội!”

“Buồn cười thật, bạch Thủy Nham người dựa vào đâu mà sai phái Diệp gia giúp người bắt cừu nhân? Cừu nhân giết con của người thì liên can gì đến bọn ta?” Diệp Thừa Thiên bình thản liếc Diệp Phong, quay lại tỏ vẻ coi thường.

“Diệp gia các người quyết tâm cứu tiểu tạp chủng này?” Mắt Bạch Thủy Nham rực hàn quang, thăm nhủ về phủ sẽ mời các trưởng lão, triệt để trở mặt với Diệp gia. Nỗi đau mất con không thể cho qua được.

“Bạch Thủy Nham, người nói năng cho sạch sẽ một chút!” Diệp Bất Phàm thoáng sắc giận: “Diệp Phong dù sao cũng là Diệp gia tộc nhân, người mắng y là tạp chủng, có coi Diệp gia vào đâu không?”

Diệp Phong thản nhiên nhìn song phương tranh luận, lòng thoáng dậy sóng. Trải qua nhiều việc, gã hiểu được nhân tình thế thái.

Năm xưa gã bị phế khí hải, không được trọng thị thật ra cũng không trách được tộc nhân. Gã lỗ mãng mới khiến thiên phú bị phế...Thế giới này là thế giới của thực lực, không có thực lực mà muốn được tôn trọng? Vọng tưởng!

Diệp Phong tâm cao khí ngạo, hiện tại tuy không ưa thái độ của tộc nhân dành cho mình năm xưa, nhưng ít nhất cũng không còn hận nữa...Gã và họ cùng chung dòng máu, diệp Thừa Thiên hai phen cứu giúp, coi như tận hết nghĩa vụ của gia tộc.

Gã không phải người không biết cân nhắc, tuy gia tộc cứu gã còn vì lợi ích, nhưng thế thì sao? Không ngại xung đột với Bạch Thủy gia để cứu gã, thế là đủ rồi...Chương ngại giữa gã và Diệp gia sau đang dần tiêu tan.

“Các người kiên quyết bảo vệ Diệp Phong, bạch Thủy gia bọn ta cũng không dễ chơi.” Bạch Thủy Nham móm tín hiệu đạn ra, ném lên không...

“Diệp gia bọn ta sợ người chẳng?” Diệp Thừa Thiên lạnh hần ánh mắt, hai tay dấy kim quang, nhanh chóng lao vào Bạch Thủy Nham, hai trưởng lão cũng đồng thời xuất thủ, khí kinh khiến không gian rung lên.

Bạch Thủy Nham biến hần sắc mặt, chặn giậm mạnh, song chưởng liên tục bổ ra, nghênh đón nguyên lực năng lượng tràn tới, hỏa nguyên lực phun trào, thân hình lão bay lùi cả chục thước, đến tận cửa từ đường, mới miễn cưỡng tránh khỏi đòn liên thủ của ba người đối phương.

“Diệp Thừa Thiên...Người quyết tâm khai chiến với Bạch Thủy gia?” Bạch Thủy Nham nhanh chóng tính toán, tuy hiện tại lão hận ý xung thiên nhưng đại chiến với Diệp gia không phù hợp với lợi ích của gia tộc, lão hơi do dự.

“Người muốn chiến thì chiến.” Diệp Thừa Thiên ngạo nghễ: “Nói tóm lại muốn đưa người Diệp gia ra khỏi Diệp gia tông từ, tuyệt đối không thể nào.”

Bạch Thủy Nham nắm chặt tay, mặt phủ đầy mây đen âm u. Bắt người trong Diệp gia từ đường, quả thật lão đuổi lý. Nhưng nếu không giết được Diệp Phong, thật sự lão không cam.

Song phương cứ thế giằng co! Không ai chủ động xuất thủ...

Diệp Thừa Thiên kỳ thật không muốn toàn diện xung đột với đối phương, trong tay có tới ba võ sư, chiếm hần ưu thế, nên chỉ cần bức bách Bạch Thủy Nham rút lui rồi lên đưa Diệp Phong ra khỏi thành, bạch Thủy gia không làm gì được.

Bạch Thủy Nham cũng có ý rút lui, nhưng mỗi lần thấy Diệp Phong thần nhiên đứng đó là lòng lão lại điên tiết, không thể tha được tên khốn đó! Nhất định phải xé xác hắn.

Ngoài xa vang lên hai tiếng hú, nhân thủ Bạch Thủy gia nhận được tín hiệu, đang lục tục tới.

Nghe tiếng, bạch Thủy Nham mừng ra mặt, ba võ sư lại nhúu mày, trưởng lão đã tới...

Hai bóng người loáng qua, trưởng lão Bạch Thủy gia sau rốt đã tới.

“Tộc trưởng! Việc gì mà gọi đến bọn lão phu?” Hai nam tử đầu tóc trắng phau nhưng mặt mũi như trung niên ung dung đáp xuống cạnh Bạch Thủy Nham, từ từ nhìn quanh, bắt gặp hai trưởng lão Diệp gia, lập tức hai đôi mắt đồng thời bạo phát địch ý.

“Hôm nay lão phu không muốn gây sự với Diệp gia, chỉ cần giao Diệp Phong ra, mọi việc coi như xong xuôi.” Bạch Thủy Nham cười lạnh, có thêm viện binh, thái độ của lão cứng cỏi hẳn.

“Đây là địa bàn Diệp gia, chưa đến lượt Bạch Thủy Nham người làm chủ.” Diệp Thừa Thiên không hề chịu nhún, lòng không khỏi lo lắng, xem ra quyết tâm giết Diệp Phong của Bạch Thủy Nham nằm ngoài ý liệu của ông ta, lão thà khai chiến với Diệp gia cũng không chịu bỏ qua cho Diệp Phong...Cũng không trách được, dù không vì mối thù giết con thì với tiềm lực kinh nhân của gã, bạch Thủy gia không đời nào tha cho.

“Bạch Thủy lão cẩu!” Từ sau lưng Diệp Thừa Thiên vang lên tiếng quát, bạch Thủy Nham biến sắc, cơ hồ xanh lét, không phải Diệp Phong thì còn ai vào đây?

Hai trưởng lão Bạch Thủy gia thoáng hiện sắc giận, chực động thủ, nhưng bị khí thế của hai trưởng lão Diệp gia áp chế, không dám khinh cử vọng động.

“Mục tiêu của ngươi là tiểu gia, ta cho ngươi cơ hội.” Diệp Phong lớn tiếng bước lên, đối diện với cao thủ Bạch Thủy gia nhưng gã vẫn bình tĩnh như thường, không hề e dè.

“Vậy là ngươi chủ động ra chịu chết?” Bạch Thủy Nham hừ lạnh, không hiểu Diệp Phong giở trò gì, lẽ nào gã cũng như hai năm trước, bước ra nhận trách nhiệm? Thế càng tốt.

“Phong nhi?” Diệp Thừa Thiên kinh hãi, diệp Phong là con bài tiềm lực tuyệt hảo của Diệp gia, sao có thể bỏ đi, dù không như vậy thì ông ta cũng không đời nào để Bạch Thủy Nham bắt người trước mắt mình, danh dự của Diệp gia biết bỏ đi đâu?

“Muốn ta bó tay chịu trời tuyệt đối không thể nào.” Diệp Phong lạnh lùng: “Muốn bắt tiểu gia, phải xem Bạch Thủy Nham ngươi có bản lĩnh đó không...”

Song phương đều kiểm soát cung giương, cứ giằng co thế này, trước sau cùng nổ ra một trường đại chiến. Từ đáy lòng mình, gã không muốn kéo gia tộc xuống nước, dù gì đây cũng là gia tộc nuôi dưỡng gã và phụ thân...

Hơn nữa Diệp gia chỉ là một thế lực cực nhỏ ở Võ Nguyên đại lục, mục tiêu của gã không ở Ngọa Lãng thành này nên gia tộc không thể vĩnh viễn có năng lực bảo vệ gã. Có những khốn cảnh, gã phải đối diện, trải qua sinh tử rèn rũa mới nhanh chóng trưởng thành...Phụ thân, con vẫn nhớ lời người, nhất định sẽ làm được.

“Ngươi muốn thế nào?” Bạch Thủy Nham biết Diệp Phong định nói nên lạnh lùng hỏi. Diệp Thừa Thiên cũng nhìn gã nghi hoặc, muốn biết gã tính toán thế nào. Dù là người Bạch Thủy gia hay Diệp gia, ánh mắt nhìn gã đều đầy kính phục.

Bất kể thế nào, lúc này mà gã dám đứng ra quả thật cực kỳ phi thường.

Trong mắt Diệp Bất Quần đầy kinh hãi và chấn động...Tiểu tử này điên rồi ư? Có gia tộc ra mặt giúp, gã còn xuất hiện làm gì? Nếu đối lại là hắn, e rằng đã co đầu rút cổ đến cuối cùng.

Thật...Thật sự ngu xuẩn. Nhưng ánh mắt hắn không còn chút nào oán hận và ganh tị như trước kia.

“Theo lệ của đại lục, ta phải ở lại tông từ thủ linh cho phụ thân bảy ngày. Bảy ngày sau, ta sẽ ra khỏi từ đường...Lúc đó xem Bạch Thủy gia có bản lĩnh bắt ta hay không.” Gã thần nhiên nói. Diệp gia ra mặt tạo cho gã cơ hội nghỉ ngơi, bảy ngày này nhất định gã phải nghĩ ra cách tự cứu.

Trầm tư hồi lâu, mắt Bạch Thủy Nham lóe lên tia kinh nghi, chậm rãi nói: “Người muốn nhân cơ hội bảy ngày này đào tẩu, đừng coi lão phu là đồ ngốc.”

“Ngọa Lãng thành chắc đã được Bạch Thủy gia chủ bố trí thiên la địa võng, nếu muốn thoát được chúng tổ Bạch Thủy gia vô năng mà thôi.” Diệp Phong lạnh lùng trào phúng, không hề bảo đảm một cách vô vị với Bạch Thủy Nham là sẽ không đào tẩu.

“Được...” Ngừ khí lạnh lùng từ kẽ răng Bạch Thủy Nham tuôn ra, tình hình hiện tại không cho phép chính diện xung đột với Diệp gia, chỉ còn cách đồng ý với kiến nghị của Diệp Phong, “ta không tin người mọc cánh bay ra khỏi được Ngọa Lãng thành!”

47. Chương 47 : Tìm Cách Thoát Khốn

Bạch Thủy Nham phần hận nhìn Diệp Phong, ngoái lại âm trầm nói với Diệp Thừa Thiên: “Diệp Phong nếu như rời khỏi Diệp gia từ đường, diệp gia không có lý do ngăn cản.”

Diệp Thừa Thiên nhíu chặt mày, đưa mắt ra hiệu hỏi Diệp Phong: “Phong nhi nắm chắc?”

Theo tình hình hôm nay mà Bạch Thủy Nham bày bố, diệp Phong muốn đơn độc thoát khỏi Ngọa Lãng thành gần như là không thể. Dù có Diệp gia hiệp trợ, muốn che giấu tai mắt người khác cũng không dễ dàng. Bảy ngày sau gần thật sự thoát được?

Diệp Phong bình tĩnh gật đầu, ra hiệu cho Diệp Thừa Thiên yên tâm, nếu việc gì cũng nắm chắc mới làm thì đời người quá vô vị.

“Được.” Diệp Thừa Thiên trầm giọng: “Chỉ cần Diệp Phong ra khỏi từ đường, diệp gia sẽ không nhúng tay vào việc này.”

Gã đã lựa chọn, ông ta cũng đành hy vọng gã có cách giải quyết. Ở từ đường, ông ta còn có lý do ngăn cản Bạch Thủy Nham, nhưng ở trong thành, Bạch Thủy Nham muốn bắt kẻ thù giết con, diệp gia căn bản không có tư cách can dự. Từ đáy lòng mình, không ta không muốn lưỡng bại câu thương với Bạch Thủy gia.

“Có câu nói này của Diệp tộc trưởng, hôm nay lão phu tạm bỏ qua...” Có lý do rồi, Bạch Thủy Nham vội thu liễm khí thế. Nếu song phương khai chiến, cả hai gia tộc đều không có lợi gì.

“Đã đạt thành hiệp nghị, vậy mời Bạch Thủy gia chủ mau dẫn theo mấy con chó cuốn xéo khỏi đây.” Diệp Phong nhếch môi, ngừ khí thần nhiên chế nhạo. Hộ vệ và trưởng lão Bạch Thủy gia đều biến sắc.

“Người...” Trán Bạch Thủy Nham vồng gân xanh, tổn công lăm trút được cục tức đi.

“Ta chống mắt lên xem người huênh hoang được đến lúc nào, lão tử nhất định khiến người tan xương nát thịt.” Bạch Thủy Nham nhìn sang Diệp Thừa Thiên và Diệp gia trưởng lão đang ngưng thần giới bị, mấp máy môi nghiêng răng nắm lại một câu, nhắc thì thể Bạch Thủy Ứng bày nhầy máu thịt lên, phần hận rời đi.

“Điều mười hộ vệ cao cấp và bốn mươi trung cấp hộ vệ giám thị toàn diện Diệp gia từ đường.” Rời đi không bao xa, Bạch Thủy Nham trầm giọng dặn dò.

“Một cao cấp hộ và bốn trung cấp hộ vệ thành một tổ, vây chặt từ đường cho ta. Chỉ cần Diệp Phong xuất hiện, lập tức phóng tín hiệu đạn, nhất định không được để hắn chạy mất.” Hộ vệ cao cấp chỉ ít cũng là nhị giai võ sĩ, trung cấp hộ vệ đại đa số là cao giai võ đồ và nhất giai võ sĩ, tổ gồm năm người có thực lực này thì Diệp Phong có lợi hại hơn nữa cũng không thể chính diện chống chọi.

“Nếu không nắm chắc bắt được Diệp Phong, các người chỉ cần bám sát, cố gắng cầm chân hắn, ta sẽ đến ngay...” Cần nhận cân nhắc xong, Bạch Thủy Nham bổ sung, dù gì Diệp Phong đã một lần khiến lão bất ngờ.

Chỉ cần phát hiện Diệp Phong ra khỏi từ đường, hộ vệ bao vây quanh đó sẽ được tập hợp toàn diện vây bắt gã, nếu họ cầm chân được gã là lão sẽ đến kịp.

Tiểu tập chủng...Người đừng hòng thoát khỏi tay ta. Ứng nhi, phụ thân nhất định báo thù cho con.

OOo

“Phong nhi, con thật sự nắm chắc?” Diệp Thừa Thiên thoáng lo lắng.

“Không.” Sắc mặt Diệp Phong như thường, thản nhiên đáp: “Phải thử mới biết.”

“Việc liên quan đến tính mạng mà tùy tiện đem ra thử sao! Con coi tính mạng mình là trò đùa hả!” Diệp Lâm trưởng lão mắng, diệp gia không ngại trở mặt với Bạch Thủy gia mà tiểu tử này lại không biết tốt xấu thế nào.

“Nhị trưởng lão...Lẽ nào có biện pháp hay hơn?” Diệp Phong ghé mắt, ung dung nhìn đối phương, bình thản hỏi.

“Ta...” Diệp Lâm đương nhiên không có cách, bằng không ban nãy hai nhà đã không suýt nữa động thủ.

“Không có thì trừ phi Diệp gia muốn triệt để trở mặt với Bạch Thủy gia, bằng không bảy ngày sau còn chỉ cách duy nhất là đột vây.” Diệp Phong nhún vai thản nhiên, vẻ mặt cực kỳ ung dung, “Bạch Thủy Nham muốn bắt con hả, không dễ thế đâu.”

Diệp Thừa Thiên nãy giờ nhìn Diệp Phong chằm chằm, hồi lâu mới thở dài: “Có cần ta để lại mấy người bảo vệ không?”

Tuy Diệp Phong và Bạch Thủy Nham đạt thành hiệp nghị, nhưng không ai dám chắc nhân thủ Diệp gia rút đi rồi, Bạch Thủy Nham không đột nhiên tập kích.

“Con nghĩ...Không cần đâu.” Diệp Phong khê đáp: “Chỉ cần Bạch Thủy Nham xác định con không rời từ đường, lão sẽ không mạo hiểm đắc tội Diệp gia mà phá hiệp định. Con ở trong tông tử, lão muốn vô thanh vô tức bắt con chỉ là si tâm vọng tưởng.”

Qua lần giao thủ, Bạch Thủy Nham cũng phán đoán được với thực lực của Diệp Phong, dù lão tự ra tay cũng vị tất một đòn đắc thủ. Nếu không may tổn hại đến bài vị trong tông tử, diệp gia quyết không bỏ qua.

Chỉ cần Diệp Phong ra khỏi được từ đường sau bảy ngày, lão mười phần nắm chắc bắt được gã, nên lão không đời nào mạo hiểm. Bạch Thủy Nham xưa nay chưa bao giờ dễ dàng xung động.

“Vậy con nên cẩn thận, nếu cần gia tộc trợ lực, cứ lên tiếng.” Diệp Thừa Thiên vỗ vai gã, mắt ánh lên thần sắc phức tạp. Tuy Diệp Phong không biểu lộ, nhưng ông ta cảm nhận được trong lòng gã còn có gia tộc.

Diệp Phong mỉm cười thuần hậu ôn hòa, không nói gì nữa.

Quả như gã sở liệu, người Diệp gia rút đi, tiểu tổ giám thị được Bạch Thủy gia phân bố gần đó không biểu hiện gì, họ giữ khoảng cách năm mươi đến một trăm thước với từ đường, chỉ cần Diệp Phong từ đó thoát ra, tất không lọt khỏi thị tuyến họ. Mỗi người Diệp gia đi ra, đều bị mấy chục ánh mắt quan sát, đến khi xác nhận không phải là Diệp Phong mới bỏ qua.

Bạch Thủy Nham đã dặn nếu không xác định được thân phận người đến thì cứ phái người tra thám. Dù gì Bạch Thủy gia cũng quyết tâm bắt Diệp Phong, dù hơi mạo phạm Diệp gia cũng đành.

“Xem ra cái lồng này không dễ thoát...” Diệp Phong đi một vòng quanh cửa từ đường, lắc đầu cười khổ.

“Diệp Phong...Người Bạch Thủy gia thật sự không xông vào?” Sau lưng vang lên tiếng nói ấp ập ửng ửng, gã ngoái lại nhìn, thì ra là Diệp Bất Quần.

“Sao ngươi còn ở đây?” Tuy gã không hảo cảm với hắn, nhưng không đến mức hận, bèn lấy làm lạ hỏi.

“Chức vụ của ta là quét từ đường...Đương nhiên phải ở lại.” Nhìn vào ánh mắt bình đạm của gã, diệp Bất Quần bất giác hổ thẹn, việc ngày trước gã không hề để trong lòng...Đáng cười là hắn coi gã là đối tượng ganh ghét, còn gã có lẽ không bao giờ chấp nhận.

“Ngươi không cần lo.” Diệp Phong đáp qua quýt: “Dù chúng xông vào cũng sẽ không làm phiền ngươi, chỉ cần tránh xa một chút là yên thân.”

Diệp Bất Quần khê thở dài, ánh mắt nhìn Diệp Phong trở nên phức tạp...

Trời tối dần, vầng mặt trời lặn xuống núi.

Diệp Phong bình tĩnh ngắm trời sao chòm sao, chìm vào suy tư.

Bảy ngày sau, gã làm cách nào đột phá vòng vây của Bạch Thủy gia? Mọi con bài tẩy của gã gần như bại lộ hết, bạch Thủy Nham chắc đã có cách ứng đối, muốn dựa vào thực lực xông ra, gần như không thể.

Dùng sức không được, vậy thì dùng trí...Có cách gì khiến gã thoát được truy binh...

Diệp gia tuy không thể hiện là công khai trợ lực, nhưng có thể ngầm giúp đỡ, nếu khéo sử dụng con bài này, khả năng thoát thân của gã sẽ tăng lên.

Chương ngại lớn nhất của gã là cao thủ đẳng cấp võ sĩ và võ sư của đối phương. Đối diện với cao thủ như thế, gã không có khả năng liều mạng, gần như chỉ biết bó tay chịu trói.

Cũng may đối phương không có nhiều cao thủ, hơn nữa không thể cả ngày quan sát, bằng không gã chỉ còn nước bó tay.

Làm cách nào đây? Liên tục chế định vài phương án, gã đều phủ quyết...Những phương án này đều có nhược điểm, một khi thất bại, gã sẽ phải trả bằng tính mạng.

Nhất định phải cẩn thận. Tất phải nghĩ ra kế vẹn toàn. Còn bảy ngày, không cần thiết phải hoảng sợ...

48. Chương 48 : Tộc Nhân

Vút vút, hai cái đòn đá nặng trĩu liên tục lên xuống theo tay Diệp Phong, phát ra tiếng ma sát với không khí.

Diệp Bất Quần cùng hai thanh niên trợn tròn mắt, ngơ ngẩn nhìn hai khối đá nặng mỗi khối hai trăm cân bay múa trong không gian, chấn kinh không nói thành lời. Diệp Phong đã vũ luyện hơn một canh giờ, trừ thân thể liên tục chảy mồ hôi, không hề thấy gã mệt mỏi tí nào.

“Ồ...Quá kinh nhân, y rèn luyện thế này nên chỉ trong hai năm đã đạt đến võ đồ ư?” Một thanh niên nhỏ thó, miệng nhọn tai dài, dáng vẻ ti tiện, cảm khái với ánh mắt đầy sùng kính.

“Chắc vậy...Tối qua y cũng luyện như vậy, mỗi lần hai canh giờ. Một ngày xách bốn trăm cân đá múa hơn bốn canh giờ, thật không dám tưởng tượng.” Một thanh niên hơi mập, mặt mũi tròn trịa gật đầu bội phục.

“...” Diệp Bất Quần trầm mặc, trong mắt lấp lánh tâm sự phức tạp không ai hiểu nổi hắn đang nghĩ gì. Chỉ là nét mặt hắn không còn ghen tỵ, khinh thường như trước...Mà ngược lại đầy kính phục.

Trong tử đường còn người khác, diệp Phong không tiện thao luyện Ngũ Cầm quyền, chỉ khi họ ngủ rồi, gã mới thi triển, còn ban ngày thì sử dụng hai khối đá tiếp tục rèn luyện thân thể, dung hợp nguyên nguyên lực.

Hai ngày nay, cả ba được chứng kiến tận mắt phương thức rèn luyện thân thể gian khổ của gã, chấn kinh vô vàn, dần dần từ đáy lòng dấy lên cảm giác kinh hãi cùng bội phục. Tu luyện khí hải so với phương thức gần như tự hành hạ này cách biệt không biết bao nhiêu lần...Nhưng dù thế, có bao nhiêu thiếu niên kiên trì tu luyện khí hải mỗi ngày bốn canh giờ? Đừng nói đến luyện thể gần ấy thời gian.

Họ đều chú ý đến thiên tư kinh diễm tuyệt luân của Diệp Phong mà đến quên mất rằng dù có tư chất cũng cần nỗ lực tương xứng mới đạt tới đẳng cấp người thường không thể. Đến hiện tại, họ hiểu sâu sắc rằng, thành tựu của bất kỳ ai cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

Bịch, bịch.

Đặt hai thạch đòn xuống, diệp Phong lắc lắc rũ mồ hôi trên đầu, thở hắt ra một hơi.

Từ khi thổ hệ khí hải và nguyên nguyên lực cân bằng, chỉ cần nguyên nguyên lực tăng trưởng là thổ hệ khí hải nhanh chóng bắt kịp. Nguyên Thần quyết tuy có thể tu luyện cá khí hải nhưng căn bản vẫn là tu luyện nguyên nguyên lực. Khí hải...Không cần tu luyện vẫn đạt được trình độ tương đồng.

Đã qua hai ngày, nhưng gã vẫn chưa nghĩ ra cách thoát thân. Bạch Thủy Nham bố trí những gì đều bị Diệp Thừa Thiên tra ra, đồng thời cho gã biết.

Tình thế vẫn nghiêm trọng, bạch Thủy Nham bày bố cực kỳ cẩn thận, nhân thủ cử đến vừa đông vừa mạnh, Diệp Phong chỉ một mình, căn bản không thể đấu với ngần ấy hộ vệ, cổ phá vòng vây khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Muốn che trời qua biển không phải dễ, bất kỳ ai từ từ đường bước ra có thân hình tương tự gã đều bị bám theo và tra hỏi, Diệp gia tuy có kháng nghị nhưng thị Bạch Thủy Nham hiển nhiên bất chấp mọi giá bắt được Diệp Phong, không để cho gã nửa cơ hội.

“Diệp Phong...Hai năm nay ngươi đều rèn luyện vất vả thế này hả?” Diệp Bất Quần thấy gã nghỉ tay, do dự một hồi rồi đến gần hỏi.

“Gần như vậy, luận về gian khổ, rèn luyện hai ngày nay so với trước kia chẳng là gì cả...” Diệp Phong chợt hồi ức lại lúc mới luyện thể, ngày hôm sau nằm trên giường cả ngày không bò dậy nổi, động đậy đầu ngón tay cũng không thể.

Sau này quen dần, thân thể thích ứng được, tuy thực lực tăng lên thì huấn luyện cũng tăng theo nhưng mỗi ngày vẫn có thể kiên trì được. Sau nữa...Có Nguyên Thần quyết, rèn luyện thân thể đỡ vất vả hơn nhiều.

“Nếu không vì cần giữ thể lực chạy trốn, duy trì trạng thái tốt nhất cho thân thể, ta đã tìm tảng đá lớn hơn luyện tập mới đúng.” Diệp Phong cười khê, cảm nhận được thái độ của Diệp Bất Quần chuyển biến, nên lời lẽ không lạnh lùng, coi hắn như một tộc nhân bình thường.

Cả ba không hẹn mà cùng nuốt nước bọt, nét chấn kinh trong mắt càng hiện rõ. Tăng thêm gấp đôi, chẳng phải là xách tám trăm cân đá...Dù là võ đồ cũng không thể múa nhẹ nhàng như thế.

“Kỳ thật nếu các ngươi cố gắng, chí ít cũng có thể rèn luyện thân thể thành võ đồ, phối hợp với khí hải nguyên lực, thực lực có thể sánh với trung giai võ đồ. Có lẽ ta sẽ truyền cho đôi chút kinh nghiệm.” Diệp Phong mỉm cười kiến nghị.

“À...Thôi vậy, ta không chịu được khổ.” Hai người sau lưng Diệp Bất Quần lắc đầu lia lịa, xem Diệp Phong tu luyện đã mệt lắm rồi, nếu buộc bản thân rèn luyện như thế, họ không làm được.

“Diệp Phong!” Sắc mặt Diệp Bất Quần nghiêm túc lại, như thể đã hạ quyết tâm, thần sắc kiên nghị: “Lần trốn chạy này, nếu ngươi có chỗ nào dùng được ta thì cứ lên tiếng, dù liều mạng, ta cũng sẽ đưa ngươi an toàn rời khỏi đây.”

À...Diệp Phong ngẩn ra, rồi mỉm cười: “Vì sao ngươi nói như vậy? Ta chắc là...Không quan trọng đến mức để ngươi gửi mạng cho chứ?”

“Trước đây ta hành sự đều theo lập trường của mình, nên bỏ quên một số điều quan trọng...Như ta, nếu không thành được võ đồ, đời sống vẫn hơn nhiều bình dân ngoài kia vất vả và qua ngày. So với Diệp Phong ngươi năm xưa, càng hơn cả nghìn lần.”

Diệp Bất Quần mỉm cười tự trào: “Vì sao? Trước đây ta vẫn cho rằng mình là người Diệp ra nên trời sinh ra đã ưu việt hơn người khác. Nhưng hiện tại ta mới phát hiện...Mình đã sai.”

“Vinh dự của gia tộc cần người có thực lực như bảo vệ...Cần Diệp Phong người phát dương quang đại...Nếu không có người như ngươi chống đỡ gia tộc, bọn ta sẽ ra sao?” Diệp Bất Quần nói vậy khiến Diệp Phong cả kinh, nói thật là chính gã chưa từng nghĩ nhiều như thế.

Xem ra việc rửa nhà xí đã khiến Diệp Bất Quần chín chắn hơn nhiều.

“Nhưng kẻ bình thường như bọn ta, dù chết thì cũng không ảnh hưởng gì đến gia tộc, nhưng ngươi thì khác, ta tin vì thế mà tộc trưởng không ngại đấu với Bạch Thủy gia cũng bảo vệ ngươi. Vì ngươi gánh trên mình tương lai của gia tộc.”

“Hả...” Hai thanh niên đứng sau lưng hắn kêu lên không tin nổi: “Diệp Bất Quần, hôm nay huynh bị sao vậy? Không giống với huynh thường ngày.”

“Cút ngay, tiểu gia dù gì cũng là người Diệp gia, có thể ra sức vì gia tộc đương nhiên cảm thấy vinh hạnh.”

Vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Bất Quần đổi thành nụ cười, ngữ khí đột nhiên nhẹ nhàng: “Nếu có ngày Diệp Phong trở thành võ tông quay về, ngọa Lăng thành sẽ là thiên hạ của Diệp gia. Thân phận của người từng lập công lớn như ta sẽ nước lên thuyền lên...” Hắn mỉm cười gian trá.

“À à! Xưng bá Ngọa Lãng thành!” Hai thanh niên cùng hô theo, nói với Diệp Phong: “Nếu cần giúp đỡ, coi như hai bọn ta có phần. Bọn ta cũng muốn làm công thần.”

Diệp Phong nhăn nhó vỗ vỗ trán, bất quá trong lòng thoáng cảm động. Kỳ thật tộc nhân...Tựa hồ không đến nỗi đáng ghét.

Nhớ lại lúc xưa, khí hải bị phế rồi, gã bị tộc nhân cô lập, nguyên nhân lớn nhất vì trước đó gã đã cô ngạo kiêu căng, quan hệ với đồng bối không hợp, với trưởng bối cũng không tôn kính...Nói cho cùng, bị người ta bài xích có quan hệ lớn với thái độ cao ngạo của bản thân.

Vạn sự đều có duyên do! Phụ thân...Cuối cùng con cũng hiểu câu này.

Phảng phất có cảm ngộ gì đó, vết nứt trong lòng gã về Diệp gia dần liền lại.

49. Chương 49 : Hóa Hình Đơn

Ngày thứ sáu, chỉ còn một ngày cuối cùng trong hiệp định với Bạch Thủy Nham.

Diệp Phong vẫn chưa nghĩ ra đối sách thoát được vòng vây của Bạch Thủy gia. Tuy nóng lòng nhưng tin tốt duy nhất là ở ngày thứ năm, thực lực của gã đột ngột đạt tới vô đồ tứ giai...

Có thể do lúc khí hải tấn thăng vô đồ hấp thu nhiều nguyên nguyên lực, có thể vì lúc chiến đấu với hắc hùng ở trong rừng thu thập đủ nguyên nguyên lực, cũng có lẽ vì trận chiến mấy ngày trước đã kích phát tiềm lực của gã...Tóm lại, chưa đầy một tháng từ khi đột phá tam giai vô đồ, thực lực của gã lại tiến một bước dài.

Tuy đề cao thực lực có thể giúp đỡ thoát khỏi, nhưng cách biệt một cấp không có tác dụng quyết định. Thực tế, diệp Phong hiện tại tối đa chỉ ngang với nhị giai vô sĩ.

Phương án khả thi nhất hiện tại là nhờ Diệp gia trợ lực, phái người nguy trang đánh về gã đồng thời bỏ chạy từ mấy hướng, lôi kéo chú ý của Bạch Thủy gia để gã có cơ hội thoát thân. Nhưng nếu Bạch Thủy Nham dự liệu trước thì phương án này không ổn, chỉ cần một hộ vệ cao cấp cầm chân thì e rằng gã khó thoát. Đợi khi bị đối phương bao vây...Chỉ còn cách liều tử chiến...

“Không được, có lẽ chỉ còn cách như thế...” Diệp Phong thở dài, lòng dấy lên nỗi bức mình vô cớ.

“Đúng rồi, sư phụ bảo tu luyện Nguyên Đơn quyết có thể tĩnh tâm ngưng thần, cường hóa thần thức...Hình như lúc đột phá tứ giai vô đồ là có thể luyện chế nguyên đơn cấp cao hơn...” Gã lấy lại tinh thần, nếu có thể luyện chế bát phẩm nguyên đơn, tất nắm chắc hơn mấy phần thoát thân.

Nguyên lực của phẩm nguyên đơn ngang với nhị, tam giai vô đồ, bát phẩm nguyên đơn chỉ ít cũng ngang với nhất giai vô sĩ. Phối hợp với khí hải của gã cùng thất phẩm võ kỹ, đối phó với hộ vệ cao cấp tuyệt đối không thành vấn đề!

Gã nhanh chóng đưa thần niệm vào nguyên trạch, tìm phương pháp luyện chế nguyên đơn mới trong Nguyên Đơn quyết.

Quả nhiên...Gã đã đạt tới yêu cầu luyện chế bát phẩm nguyên đơn, bước vào cảnh giới mới của khổng chế nguyên nguyên lực.

Đợi đợi đã, đó là công thức gì...

Gã phát hiện trừ ngũ hành bát phẩm nguyên đơn, còn có một loại bát phẩm đơn kỳ quái: Hóa hình đơn!

Loại đơn được này có nguyên liệu chủ yếu là nguyên nguyên lực, tác dụng nhằm thay đổi cơ nhục, cốt cách và dáng vẻ cùng hình dạng gương mặt, đạt đến hiệu quả cải dung hoán mạo. Đơn được này không có trong phương thức luyện đơn thông thường, có thể nói là đơn được đặc hữu của Nguyên Đơn quyết.

Việc này...Không thể tin được.

Dịch dung thuật không lạ lẫm gì với Diệp Phong, ở địa lục có nhiều võ giả tinh thông thuật này, nhưng bất kỳ thuật dịch dung nào cũng chỉ thay đổi bề ngoài, nhìn kỹ là nhận ra sơ hở.

Thế giới không có thuật dịch dung hoàn mỹ. Cao thủ trong nghề nhận xét như vậy, nói đơn giản là: Thuật dịch dung nào cũng có khuyết điểm.

Nhưng Hóa hình đơn nếu đúng như miêu tả, có thể thay đổi cả gương mặt và xương cốt, nhất định là loại thuật dịch dung không có sơ hở.

Ai cũng biết đặc điểm tướng mạo của con người do xương mặt cùng cơ nhục phối hợp mà thành. Tuy còn có màu tóc, con ngươi... Những đặc điểm nhỏ nữa, nhưng hiếm ai dùng những đặc điểm đó để quan sát người khác.

Nếu hình đơn chân thật sự thay đổi được xương cốt và cơ nhục một người thì diện mạo người đó sẽ hoàn toàn khác, dù là người thân nhất cũng tuyệt đối không thể nhận ra.

Ví như mỹ nữ mặt trái xoan đột nhiên biến thành mặt chữ điền, ai còn nhận ra được? Gương mặt vốn có núm đồng tiền biến thành lỗ lõm, liệu ai cho rằng đó là một người?

Thật sự trời giúp ta. Một kế hoạch hoàn mỹ từ từ hình thành trong óc gã.

OOo

“Hừ, vì sao một viên Hóa hình đơn cần nhiều nguyên nguyên lực như thế nhỉ?” Diệp Phong mắng thầm.

Trước kia ở trong rừng, có hắc hùng giúp sức, gã thu thập được không ít nguyên nguyên lực. Trong nguyên trạch, nguyên nguyên lực màu xanh còn lại lớn cỡ trái bóng, lượng cần cho một viên Hóa hình đơn cỡ nắm đấm.

Nếu gã không thất bại sẽ luyện chế được bảy, tám viên. Nhưng Hóa hình đơn là bát phẩm đơn mới mẻ, lẽ nào lại luyện chế được dễ dàng?

Khổng chế càng nhiều nguyên lực, thần niệm càng phải mạnh mẽ, vì thế mà lợi dụng Nguyên Đơn quyết luyện đơn có thể rèn luyện thần niệm, khác hẳn với luyện đơn sư lợi dụng hỏa diễm tôi luyện ngoại vật để luyện đơn.

Gã thất bại liên tục ba lần, nguyên nguyên lực còn lại chỉ đủ thử thêm năm lần nữa. Nếu thất bại cả năm lần, gã chỉ còn nước úp mặt vào góc tường than khóc.

Bát phẩm nguyên đơn, nguyên lực cần thiết rất lớn. Diệp Phong liếc nhìn lượng cần cho bát phẩm ngũ hành nguyên đơn đều cực nhiều, vất vả cả tháng chỉ đủ luyện không đầy mười viên.

Cũng khó trách, đối tượng sử dụng bát phẩm nguyên đơn đa phần là cường giả đẳng cấp võ sĩ, gã thu gom nguyên lực từ dã thú chỉ tương đương bình dân, tất nhiên không thể đủ được.

“Nhất định phải thành công! Nhất định phải thành công!” Thất bại thêm hai lần nữa, gã không khỏi lo lắng, tinh thần lơ đãng, lập tức tổng táng thêm một luồng nguyên nguyên lực.

Nguyên nguyên lực còn lại không nhiều... Còn hai cơ hội nữa, không thể thử nữa, bằng không kế hoạch sẽ tan tành.

Gã không vội thử nghiệm, nhắm mắt lại hồi tưởng thất bại vừa qua.

Hóa hình đơn lợi dụng đặc tính sinh mệnh năng lượng của nguyên nguyên lực, phối hợp với một hệ nguyên lực và thủy hệ nguyên lực, tạm thời khiến cho cốt cách và cơ nhục con người biến đổi. Ngũ hành tương sinh, thủy có thể sinh mộc, luyện chế đơn được này có một bước quan trọng là dùng thủy nguyên lực thúc cho mộc nguyên lực trưởng thành.

Gã thất bại mấy lần, đều vì chưa đạt đến hiệu quả tương sinh này... Khổng chế nguyên nguyên lực thì gã đạt đến lô hỏa thuần thanh, tuy lượng hơi lớn nhưng độ khó không cao, ngược lại thủy nguyên lực và mộc nguyên lực với lượng rất nhỏ thì muốn chúng đạt tới hiệu quả tương sinh, độ khó lại cực cao. Vì sao gã lại không tìm cách lợi dụng thủy nguyên lực sinh ra mộc nguyên lực?

Hóa hình đơn không cần nhiều mộc và thủy nguyên lực, nên nguyên nguyên liệu khá nhiều, chỉ cần nắm vững cách từ thủy nguyên lực sinh ra mộc nguyên lực thì khi luyện chế Hóa hình đơn sẽ càng thuận thực.

Mười lần thử từ thủy sinh mộc, coi như gã nắm vững đặc tính của hai nguyên lực này, sử dụng đạt hiệu quả khá cao.

“Hóa ra thủy mộc tương sinh là trạng thái này...Không biết nguyên lực ở thuộc tính khác thì trạng thái tương sinh có đặc điểm gì?” Gã nhướn mí mắt lên, gạt ý nghĩ đó đi. Hiện tại gã không còn thời gian nghiên cứu, nhiệm vụ chủ yếu là luyện chế một viên Hóa hình đơn.

Lại dồn thần niệm vào nguyên trạch, gã khống chế nguyên nguyên lực, từ từ bao lấy một giọt thủy nguyên lực và mộc nguyên lực. Thủy nguyên sinh mộc nguyên...Giọt thủy nguyên lực từ từ thấm vào mộc nguyên lực, còn mộc nguyên lực dần sinh trưởng, lớn lên, vượt qua tổng thể tích của hai giọt nguyên lực lúc trước, thổi căng nguyên nguyên lực.

Dung hợp! Gã dồn mạnh thần niệm, nguyên nguyên lực co lại, mộc nguyên lực từ từ thấm vào nguyên nguyên lực. Hai loại nguyên lực hoàn mỹ ngưng tụ lại, hình thành một viên đơn hoàn trắng muốt. Thành công rồi.

Lau mồ hôi lạnh trên trán toát ra vì khấn trương, gã thở ra một hơi thán khí.

Có Hóa hình đơn rồi, bạch Thủy lão cầu muốn bắt ta đâu có dễ, hừ hừ.

Nheo mắt lại, vừa ý nhìn viên thuốc trắng ngần trong tay, khoe môi gã nhếch lên đẹp đẽ...

50. Chương 50 : Chạy Trốn

Ngày thứ bảy của hiệp định, mới tảng sáng, chân trời hé rạng tia nắng mơ màng, rải xuống phố phường trong Ngọa Lăng thành.

Hộ vệ Bạch Thủy gia giao ca lúc nửa đêm, mục đích để giữ gìn tính cảnh giác cao nhất, đề phòng Diệp Phong nhân cơ hội trốn chạy. Hôm nay nếu gã không thả ra, bạch Thủy Nham sẽ có lý do xông vào từ đường.

“Xem ra bên ngoài phòng bị rất sâm nghiêm.” Diệp Bất Quần mượn cơ đi lấy thức ăn, quan sát tình thế, quay về báo: “Diệp Phong, nếu người muốn chạy trốn e không dễ đâu...Ta thấy nên cầu viện tộc trưởng.”

“Không được, nếu Bạch Thủy lão cầu không bắt được ta, lại có người của gia tộc nhúng vào, nhất định hắn sẽ gây phiền hà. Ta giết nhi tử hắn yêu thương nhất, không dễ dàng mà hắn bỏ qua đâu.” Diệp Phong khẽ lắc đầu.

“Nhưng gần như mọi hộ vệ cao cấp của Bạch Thủy gia đều trấn thủ cửa thành, dù ta giúp người thoát được hộ vệ ở cửa từ đường, bên ngoài vẫn còn hai tầng nữa, muốn thoát thân là điều không thể.” Về lo lắng trên mặt Diệp Bất Quần không hề giả dối, hắn không còn là tiểu tử chỉ biết ghen tị như trước nữa.

“Không sao! Chỉ cần làm theo kế hoạch, ta nắm chắc chín phần sẽ an toàn thoát thân.” Diệp Phong đầy tự tin cười bảo: “Việc ta đào tẩu chỉ cần gia tộc không nhúng tay vào, bạch Thủy lão cầu cũng không mặt mũi nào tìm tộc trưởng cãi vã.”

“Người chắc chắn thật chứ?” Dù thực lực của Diệp Phong không tệ nhưng bên ngoài có rất đông trung, cao giai võ sĩ, chỉ cần gã bị ngăn chặn khoảnh khắc sẽ sa vào vòng vây. Diệp Bất Quần không lạc quan lắm về tiền cảnh của gã.

“Không vấn đề gì!” Gã mỉm cười thư thả, vỗ vai Diệp Bất Quần, ghé tai dặn: “Đợi một lúc nữa...Như thế như thế...”

OOo

Vù! Lại một viên tín hiệu đạn sáng rực từ phía bắc Diệp gia từ đường bay lên, nổ tung trên không.

“Hừ, sau rốt cũng thò ra hả?” Bạch Thủy Nham ở trong Tổ ốc đợi tin, nhảy phắt khỏi ghế dậy: “Bạch Thủy Ngạc, bạch Thủy Lâm! Theo ta.”

Cả ba lao như gió ra khỏi cửa Bạch Thủy gia, hướng về Diệp gia từ đường.

“Phong nhi lỗ mãng quá, sao không thương lượng với gia tộc mà đã đột vây?” Diệp Thừa Thiên thoáng giận nhú mày, dặn hộ vệ cao cấp tập hợp trong sân.

“Hy vọng y có biện pháp...Bằng không dù phải trở mặt với Bạch Thủy Nham cũng kệ.” Ông ta hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải bảo vệ được Diệp Phong.

Nhận thấy tín hiệu đạn, hộ vệ Bạch Thủy gia phong tỏa từ đường lập tức xông vào, thân kinh căng ra xuất bảy ngày cuối cùng cũng có chỗ tiết ra, đại bộ phận hướng về địa điểm xảy ra sự tình.

Phía bắc từ đường, một bóng người từ trên bức tường bao cao bảy thước nhảy xuống, toàn thân phủ kín áo choàng xanh khiến không ai nhìn rõ diện mạo, nhưng thân hình cực giống Diệp Phong. Hộ vệ trấn thủ ở đó không dám chậm trễ, lập tức phóng tín hiệu đạn, dẫn người đến chặn lại.

“Đừng mong chạy thoát.” Tốc độ bóng người đó không nhanh, thoáng sau đã bị hộ vệ bắt kịp, một trung cấp hộ vệ vung chưởng vỗ mạnh tới.

Xoạt! Bóng người chạy trốn lẩn một vòng tránh thoát, cái nón che mặt rơi xuống, lộ ra gương mặt Diệp Bất Quần đầy trào lộng.

“Các người tập kích người phụ trách Diệp gia từ đường là có ý gì? Chẳng lẽ muốn gây hấn với Diệp gia?” Diệp Bất Quần hừ lạnh đứng dậy, phất bụi dính trên quần áo, nhìn toán hộ vệ với ánh mắt gay gắt.

Không phải Diệp Phong! Hộ vệ dẫn đầu hơi biến sắc, nhưng thần thái không quá kinh ngạc. Bạch Thủy Nham đã dự liệu trước được.

Hắn hừ lạnh, nhặt nhèo thốt: “Đừng tưởng mấy trò vặt đó là có thể giúp Diệp Phong thoát được. Hiện tại quanh từ đường còn không ít hộ vệ bao vây, do muốn nhân cơ hội này trốn chạy thì thật ấu trĩ.”

Vù! Lại một quả đạn tín hiệu từ cửa chính từ đường bay lên. Chỉ là lần này hỏa quang sáng hơn.

“Đại hiệu tín hiệu đạn! Lần này Diệp Phong xuất hiện rồi. Không cần người giám thị ở đây nữa, mau đuổi theo cho ta.” Hộ vệ dẫn đầu cười lạnh với Diệp Bất Quần đoạn không nói gì thêm, dẫn chúng hộ vệ nhanh chóng đi về phía có tín hiệu.

Sắc mặt Diệp Bất Quần cứng lại, mắt ánh lên nét lo lắng. Kỳ thật hắn cũng biết, kế điệu hổ ly sơn đơn giản thế này tất Bạch Thủy Nham đã liệu trước. Nhưng Diệp Phong nhất quyết muốn hắn làm vậy, thật ra gã định thế nào...

Diệp gia từ đường không lớn, mỗi chiều không đầy trăm thước, dù truy đuổi mấy lượt cũng không mất nhiều thời gian. Ban này phương hướng phát hiện Diệp Bất Quần chỉ phóng tiểu tín hiệu đạn, một nửa hộ vệ quanh đó đến bao vây, nửa còn lại vẫn tiếp tục giám thị quanh từ đường, đến khi xác nhận Diệp Phong đã xuất hiện mới phóng đại tín hiệu đạn. Bố trí như thế phòng ngừa được kế điệu hổ ly sơn.

Diệp Phong, nhất định phải chạy thoát! Diệp Bất Quần lo lắng nắm chặt tay.

Lúc này trừ khu tường vây phía bắc tập trung đông đảo hộ vệ, ba phía kia đều chỉ có một tổ gồm năm người trông coi. Lúc Diệp Phong nghênh ngang đi ra cửa chính, hộ vệ Bạch Thủy gia đều ngẩn người.

Lẽ nào gã cho rằng chỉ với kế điệu hổ ly sơn đó để thu hút hết hộ vệ? Quá coi thường trí tuệ bọn ta rồi đó! Chúng nhân đều có cảm giác bị khinh thị.

“Ái chà, sao vẫn còn người ở đây?” Diệp Phong liếc thấy hộ vệ ở gần đó, cố ra vẻ kinh ngạc, “thất thanh” kêu lên, tiếp đó giậm chân lao vút về phía tường đông từ đường.

“Đuổi!” Diệp Phong hiện thân, vây cửa chính tất nhiên không cần ai trông nữa, năm hộ vệ nhất tề truy đuổi, đồng thời phóng ra đại hiệu tín hiệu đạn thông báo cho chúng nhân đến vây bắt.

Tốc độ của Diệp Phong không nhanh lắm, hộ vệ phía sau đuổi sát sạt, nhưng khóe môi gã lại nở nụ cười đắc ý...

Thịch, thịch, thịch.

Bên tai gã vang lên tiếng bước chân gấp rút, toán hộ vệ ở bị thu hút đến phía bắc đã vây lấy phía đông, hiện tại gã bị gáp kích từ hai mặt.

“Xem người chạy đi đâu!” Thủ lĩnh hộ vệ ở phía sau cười đắc ý, phảng phất Diệp Phong sắp bị bắt.

Gã dừng phắt lại, mặt còn vương nụ cười chế nhạo, chấp tay sau lưng đứng nguyên bất động.

Vù! Hơn hai mươi hộ vệ phía trước vòng về góc quanh cửa từ đường, chặn Diệp Phong lại, phía sau gã lại một tổ hộ vệ năm người, phía sau nữa, ở mé tây dồn về là một tiểu tổ.

“Đến nước này người còn định liều mạng hả?” Hộ vệ dẫn đầu đắc ý dương dương đi tới, nhìn gã chăm chăm.

Mười hộ vệ cao cấp, thực lực từ nhị giai đến tam giai võ sĩ, còn cả mấy chục trung giai võ đồ và một vài nhất giai võ sĩ, trừ phi gã đạt tới thực lực võ sư, bằng không đừng hòng phá vây.

“Bằng vào các người cũng muốn ta bó tay chịu trói.” Diệp Phong tựa hồ không thêm để tâm, nhìn quanh một vòng, nở nụ cười nhạt trào phúng. Lúc đó chúng nhân đã vây chặt gã, trừ bức tường sau lưng, chung quanh toàn là hộ vệ Bạch Thủy gia dàn trận sẵn sàng.

“Ta không tin Diệp Phong người đánh bại được ngàn này người.” Hộ vệ dẫn đầu cau mặt, vẻ thần nhiên của Diệp Phong khiến hắn nổi giận, kẻ sắp bị bắt dựa vào đâu mà ngênh ngang như vậy.

“Đích xác, ta không phải đối thủ của nhiều người thế này...” Gã mỉm cười thư thả, từ tốn tiếp lời: “Nhưng...Không có nghĩa là ta hết chỗ chạy.”

Chưa dứt lời, gã giậm chân, linh xảo cực độ lướt lên lưng chừng không, chân trái điểm nhẹ vào bức tường bao, tiếp tục lao lên không, nhảy vọt qua bức tường.

“Trừ các người, quanh từ đường còn người giám thị hả?” Gã cười lạnh chế nhạo, chân bạo phát hai lần khí kình đưa thân thể vào trong tường.

Việc này...Tất thấy đều sững người, ai ngờ được gã lại chạy vào từ đường.

Diệp gia từ đường không phải là chỗ chúng được phép xông vào. Hôm nay tuy là ngày cuối theo ước định, Diệp Phong tất phải rời từ đường, nhưng còn chưa hết ngày, gã quay lại từ đường tất nhiên không vi phạm ước định.

Quan trọng nhất là qua một phen liên tục náo loạn, hộ vệ phong tỏa từ đường đều bị hút đến chỗ này, cũng có nghĩa là hiện giờ trừ góc đông nam, các hướng khác quanh từ đường hoàn toàn không có ai canh gác.

“Không ổn! Tất cả mau quay về chỗ cũ.” Hiển nhiên hộ vệ đầu lĩnh ý thức được, vội vàng chỉ huy thuộc hạ.

Đáng ghét! Diệp Phong vẫn ở trong từ đường, ai biết được gã sẽ chọn hướng nào đột vây, hiện tại điểm thích hợp nhất đương nhiên là góc tây bắc, bởi từ góc đông nam vòng về thì đó là địa điểm xa nhất. Diệp Phong từ trong từ đường xông ra là tiết kiệm được nửa quãng đường so với bọn hắn.

“Các người theo ta vây chặt góc tây bắc.” Nghĩ vậy, hộ vệ đầu lĩnh đưa ra quyết định.

Dù người may mắn qua được chỗ này, bên ngoài còn hai vòng vây nữa, chỉ cần Diệp Phong người hiện thân, đừng mơ thoát khỏi Ngọa Lăng thành! Ánh mắt đầu lĩnh lóe lên độc ác, khóe môi nở nụ cười méo mó.

51. Chương 51 : Mở Đường Máu

Diệp Phong nhảy vào từ đường rồi, không dốc toàn lực lao về hướng tây bắc như hộ vệ đầu lĩnh dự liệu mà đứng im, tay nghịch nghịch viên Hóa hình đơn trắng tinh.

Nếu hiện giờ gã sử dụng Hóa hình đơn thay đổi dung mạo, đương nhiên sẽ lừa được mọi hộ vệ. Nhưng tất sẽ gây ra phiền phức không nhỏ cho Diệp gia.

Bạch Thủy Nham bày thiên la địa võng trong Ngọa Lăng thành, nếu gã không có chứng cứ xác minh mình đi rừ khỏi từ đường, lão nhất định sẽ không chịu để yên cho Diệp gia. Lão sẽ cho rằng Diệp gia giấu gã đi hoặc dùng cách nào đó đưa gã khỏi từ đường.

Thành thử sau cùng Bạch Thủy gia sẽ xung đột với Diệp gia, nếu vậy thì việc gã đứng ra một mình nhận trách nhiệm đã Bạch Thủy Ứng trở thành vô nghĩa.

Nên gã nhất định rời khỏi từ đường trước mọi con mắt của Bạch Thủy gia rồi sẽ tìm cơ hội thay đổi dung mạo, gạt mọi tai mắt của chúng để rời Ngọa Lãng thành. Dù Bạch Thủy Nham mặt dày đến đâu cũng không tiện làm phiền Diệp gia.

Khóe môi gã nhếch lên, tay nắm khê lại, hóa hình đơn nằm giữa lòng tay.

Góc tây bắc đích xác là điểm đột phá thích hợp, nhưng gã nghĩ ra thì đối phương cũng nghĩ được. Với tốc độ của gã không thể cắt đuôi được hộ vệ truy kích, hơn nữa trong thành còn có đệ nhị, đệ tam đạo phòng tuyến được Bạch Thủy Nham bố trí, không thoát được hoàn toàn thì gã không có cơ hội sử dụng Hóa hình đơn.

Gã vận dụng thần niệm đến mức cao nhất, hiện tại toàn bộ hộ vệ ở góc đông nam đã rút đi, riêng góc đông vẫn có một tổ hồ vệ cảnh giới.

Gã khê nhảy lên, lại leo lên tường bao.

“Diệp Phong!” Năm hộ vệ cả kinh, đầu lĩnh định sử dụng tín hiệu đạn thông tri song thấy gã chuẩn bị nhảy lùi lại, động tác liền ngưng trệ.

“Sao không sử dụng tín hiệu đạn thông tri cho bọn chúng?” Gã cười nhạt.

“Hừ, ta không mắc lừa người đâu.” Lúc trước không ai ngờ rằng Diệp Phong sẽ lợi dụng từ đường làm đại bản doanh tiến hành du kích chiến, nên mỗi tổ hộ vệ chỉ có hai viên tín hiệu đạn. Đầu lĩnh nghiễm nhiên cho rằng mục tiêu của gã là tiêu hao tín hiệu đạn hấn mang theo.

Phản ứng của đối phương khiến gã mừng thầm, mắc hờm rồi.

Gã nhảy xuống đứng đối diện năm người: “Người chắc chắn không dùng tín hiệu đạn thông tri cho bọn chúng?”

“Muốn bắt người, mình Bạch Thủy Tân ta là đủ.” Đầu lĩnh thầm nghĩ, mình là nhị giai võ sĩ, lẽ nào lại không đối phó nổi với một tên Diệp Phong nhãi nhép?

“Vậy người thử xem.” Diệp Phong không cho đối phương thời gian cân nhắc, chân đột nhiên phát lực lao vào năm hộ vệ. Miếng gã ngậm sẵn một viên bát phẩm thổ nguyên đơn...

Để nhanh chóng mở đường máu, gã không thể cả nghĩ, bát phẩm nguyên đơn nhập thể cũng như lần đầu tiên sử dụng cửu phẩm nguyên đơn, cơn đau khiến cơ thể khó lòng chịu nổi dâng lên óc.

“Muốn chết!” Bạch Thủy Tân hoan hỉ nghênh đón. Diệp Phong chủ động tìm cái chết, hấn còn mong gì hơn. Ai cũng biết bắt được Diệp Phong tất được Bạch Thủy Nham trọng thưởng.

Tam phẩm võ kỹ: Thiết dục thiểm thiết!

Tay Bạch Thủy Tân khép vào thành thủ đao, kim sắc nguyên lực thuận theo cánh tay cấp tốc ngưng tụ lại, hình thành kim nguyên khí nhận hình dáng như cánh chim. Nguyên lực lưu chuyển cực nhanh trong khí nhận, mang theo khí thể sắc bén cắt vào gã.

Bắt Diệp Phong, bắt luận sống chết! Mệnh lệnh của Bạch Thủy Nham như thế, nên Bạch Thủy Tân không hề núng tay.

Sắc mặt Diệp Phong nặng nề nhìn thể công của đối phương chầm chầm, nhờ tác dụng của nguyên đơn nên thể nội gã phát ra thổ nguyên lực hùng hồn, tay phải căng lên nắm lại thành quyền, hắc sắc nguyên lực phủ kín quyền đầu, ánh lên hoa văn cổ quái quỷ dị.

“Lực điệp chấn!” Có thổ nguyên lực của bát phẩm nguyên đơn trợ lực, gã sử dụng sáu tầng điệp chấn. Thổ nguyên lực hung hãn tràn ra khiến Bạch Thủy Tân biến sắc.

Bùng!

Tiếng nổ trầm trầm vang lên, mặt đất lắc lư, Bạch Thủy Tân văng ngược lại, đập vào bức tường đá đổ nát ở phía đối diện đường, cả thân thể găm vào trong tường, máu phun có vòi từ miệng ra, thuận theo thân thể chảy xuống.

Tay phải Diệp Phong bị rách một vết sâu, cơ nhục đỏ ối tóe ra, máu tràn như suối...Một đòn toàn lực của nhị giai võ sĩ quả không thể coi thường.

“Các người chết hết đi.” Diệp Phong mặc kệ thương thế trên tay, thể nội thổ nguyên lực lại ngưng tụ lên.

Không để bốn trung cấp hộ vệ có thời gian kinh ngạc, quyền đầu của gã liên tục ập tới. Đòn nào cũng toàn lực, không hề lưu tình.

“A!” Thất giai võ đồ đứng gần gã nhất hứng chịu tai ương đầu tiên, tiếng kinh hô chưa kịp lên đến cuống họng đã bị đâm nát óc, đổ gục xuống đất.

Một hộ vệ sau lưng Diệp Phong phản ứng cực nhanh, không kịp nghĩ ngợi, quyền đầu như tia chớp bay ra, nhằm vào hậu tâm gã.

Đà quyền của gã không giảm, lại hướng sang một nhất giai võ sĩ đứng gần ra cạnh đó, tả quyền nhanh chóng tụ thổ nguyên lực, hung hãn thúc vào kẻ đánh lên sau lưng.

“Cẩn thận!” Hộ vệ đứng ngơ ngẩn được đồng bạn đá bay đi, thoát khỏi ngọn quyền chết người của Diệp Phong. Quyền đầu của hộ vệ đánh lên từ phía sau giáng vào khuỷu tay gã.

Chát! Diệp Phong bất động, kẻ đánh lên lắc lư, thân thể cứng ngắc tại chỗ, thể nội sôi trào khiến hần khó chịu, quả thật là loại võ kỹ quỷ dị.

Gã không để hần có cơ hội lấy hơi, hữu quyền thuận thế theo đà uốn của thân thể, chuẩn xác giáng vào ngực hần.

“Lách cách”, lồng ngực hộ vệ đang run rẩy vang lên hai tiếng xương gãy, ngực lõm vào, ánh mắt kinh hãi mờ dần, sau cùng sụp mắt, miệng chảy máu ồ ạt...

“Đáng...Đáng sợ quá!” Hộ vệ may mắn thoát khỏi kiếp nạn, dùng cả tay lẫn chân bò theo hướng ngược lại bỏ chạy. Viên hộ vệ vừa cứu hần một mạng thoáng liếc Diệp Phong bằng ánh mắt sợ hãi, chạm vào mục quang đầy sát ý của gã, tâm thần hần run lên, lăn người trốn theo đồng bạn.

“Thời gian khẩn bách! Hộ vệ bao vây của đối phương sẽ nhanh chóng nhận được tin tức...” Diệp Phong lạnh lùng nhìn Bạch Thủy Tân đang co rút ở chân tường, chọn một ngách nhỏ khá yên bình, nhanh chóng chạy vào.

Nếu không vì hôm nay không có thời gian và không thể lãng phí khí lực, nhất định ta đã giết người. Diệp Phong lắc đầu bất cam, chuyển sang Phảng Hạc thế, tăng tốc lao đi.

Không có tín hiệu đạn thông tri, tuy hộ vệ quanh từ đường oáng thoáng nghe được phía đông có động tĩnh nhưng không lập tức hành động. Đến khi hai hộ vệ kinh hoảng xuất hiện trước mặt một tổ khác thì tất cả mới hiểu ra, lập tức phóng tín hiệu đạn hợp chúng nhân.

“Các người xác định Diệp Phong không vòng về từ đường?” Hộ vệ đi đầu hỏi.

“Lúc tiểu nhân quay đầu lại thấy hần chạy về phía đông.” Tuy hoảng sợ nhưng hần hiển nhiên không quên chức trách.

“Chỉ cần hần rời khỏi từ đường là được, lần này chấp cánh cũng khó thoát.” Lúc này trong Ngọa Lãng thành, hộ vệ Bạch Thủy gia được toàn diện điều động, Diệp Phong chạy hướng nào cũng khó thoát được vòng vây.

Bất gã chỉ bằng một đòn đã trọng thương nhị giai võ sĩ khiến chúng nhân không dám tin. Tiểu tử này thật sự chỉ mới đột phá võ đồ? Lẽ nào gã giả khờ khờ ăn người?

Đợi khi truy kích, nhất định không xông lên đầu tìm cái chết...Đại đa số hộ vệ đều nghĩ thế. Diệp Phong liều chết phản kích quả thật đáng sợ. Trên tường còn lủng lảng xương tay phải đã nát vụn của Bạch Thủy Tân, nội tạng cũng bị chấn động kịch liệt, dù cứu được thì thực lực cũng đại tổn.

Bất gã cơ hồ là việc chắc chắn, dù gã có thực lực sánh với hộ vệ cao cấp, dù công kích của gã uy lực kinh nhân, gã chỉ có một mình. Vòng ngoài còn có mấy cao giai võ sĩ, Bạch Thủy Nham và hai vị trưởng lão sẽ nhanh chóng đến ngay, thể vậy bất gã trả thù cho Bạch Thủy Ứng. Đối diện với ngàn ấy cao thủ, gã chỉ còn đường chết.

Nhưng không ai muốn bồi táng cùng gã...

Còn sống mới có cơ hội lấy phần thưởng, chết rồi thì còn gì nữa.

Suy nghĩ như vậy, mấy chục hộ vệ vội vàng đuổi theo hướng Diệp Phong bỏ chạy...Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là cầm chân hắn...

52. Chương 52 : Dịch Dung Thoát Hiểm

Từ đường gần đông môn hơn cả, nếu cứ thế xông tới tất sa vào bẫy rập do Bạch Thủy Nham bố trí trước.

Nhưng Bạch Thủy Nham nhất định không ngờ gã không hẳn lập tức rời thành đào tẩu, chỉ cần gã tìm được địa điểm thích hợp và mười phút, tất sẽ sử dụng Hóa hình đơn thay đổi dung mạo, sau đó có thể ung dung rời thành.

Gã lao đi vun vút, lòng vẫn thầm tính toán.

Con ngõ này quá cô tịch, cơ hồ không có người đi, nếu thay đổi dung mạo ở đây, dễ khiến địch nhân chú ý. Trên con đường không ai qua lại mà đột nhiên xuất hiện một người thân hình tương tự gã tất sẽ khiến đối phương cảnh giác. Một khi bị hoài nghi, bí mật dịch dung sẽ bại lộ, chạy trốn tất cực kỳ khó khăn.

Nhất định phải chọn chỗ có dòng người, lại có nơi kín đáo để đổi dung mạo...Gần đây có chỗ nào phù hợp chăng?

“Diệp Phong kia. Bắt lấy hắn.” Phía trước vang lên tiếng quát cắt đứt dòng suy nghĩ của gã.

Hai trung cấp hộ vệ vội vàng phóng tín hiệu đạn, nhanh chóng thu hút đồng bạn đến. Bạch Thủy Nham dẫn hai trưởng lão từ trong tộc lướt tới...

Hừ, hai thất giai võ đồ mà thôi...Không hề uy hiếp được gã.

Gã nhanh chóng vận thổ nguyên lực lên, song quyền nắm chặt lại, đâm vào hai hộ vệ chặn trước mặt. Gã không có thời gian dây dưa.

Nhân thù vòng cảnh giới thứ hai phần lớn là trung cấp hộ vệ, bạch Thủy Nham hi vọng có thể giải quyết Diệp Phong ở gần từ đường, hơn nữa phạm vi phòng ngự bên ngoài quá lớn, bạch Thủy gia không có nhiều hộ vệ cao cấp đến thế để sai phái nên cách một đoạn lại bố trí một người.

Bạch Thủy Nham tính rằng lưới phòng ngự trung cấp hộ vệ ít nhất cũng cầm chân gã được một lúc để truy binh bắt kịp. Cùn lúc họ phát tín hiệu đạn thì hộ vệ cao cấp gần đó sẽ tới ngay, còn cả truy binh từ từ đường cũng đang cố gắng đuổi theo gã.

“Đừng mong thoát được từ hướng của bọn ta.” Hai hộ vệ hiển nhiên khá tự tin vào thực lực, vận nguyên lực lên chính diện nghênh đón đòn toàn lực của gã.

Hộc, hộc! Cả hai loạng choạng thổ máu, thân thể bị chấn động mạnh, văng đi xa, mặt xám ngoét như tro tàn.

Diệp Phong không lấy tính mạng cả hai, hừ mũi một tiếng rồi quay người lướt đi. Phía sau lưng, lớp truy binh đầu tiên từ từ đường đuổi tới, tiếng bước chân của chín hộ vệ cao cấp lọt rõ ràng vào tai.

Hai tiếng hú chói tai vang lên phía trước, xem ra là hai hộ vệ cao cấp, cấp tốc vây lấy gã. Nếu bị bao vây thì muốn thoát khỏi sẽ khó khăn chồng chất khó khăn. Bát phẩm thổ nguyên đơn số lượng hữu hạn, chỉ còn lại một viên, không thể dễ dàng sử dụng.

Ý niệm xoay chuyển nhanh trong đầu gã, linh quang chợt hiện. Cách đó không xa là tiệm bán thịt gã từng làm việc...Ở đó sẽ có cơ hội.

Gã đổi hướng chui vào một con ngõ, lao đi như bay.

“Diệp Phong, ta thấy hắn rồi.”

Hộ vệ truy đuổi sau cùng cũng bắt kịp, họ đều là hộ vệ cao cấp, so tốc độ thì gã kém xa.

“Hừ, đuổi sát thật,” gã nhếch môi lắm bầm, tốc độ không hề giảm. Còn năm trăm thước nữa là đạt tới mục tiêu, nhưng hộ vệ Bạch Thủy gia đuổi còn nhanh hơn.

“Các vị đừng vội...” Nghĩ đến tình cảnh của Bạch Thủy Tân, một hộ vệ cao cấp lạnh mình, đột nhiên chậm bước lại, nhẹ giọng nhắc đồng bạn: “Chúng ta cứ theo dõi gã là được, những việc còn lại giao cho tộc trưởng và trưởng lão đến xử lý.”

Kiến nghị này được tất cả đồng ý, chỉ cần không để Diệp Phong đào thoát, coi như họ lập công đầu, không cần thiết phải đem mạng mình ném vào theo, chẳng phải thế ư? Tình cảnh thê thảm của Bạch Thủy Tân còn trước mắt, buộc tất cả phải cẩn thận...Dù gì cao thủ Bạch Thủy gia sẽ nhanh chóng theo lộ tuyến truy kích đến nơi.

Lọt vào phạm vi cách gã trăm thước, chúng nhân không hẹn mà cùng giảm tốc độ, cứ thế bám theo. Không đến gần nhưng không để gã thoát xa, đảm bảo gã luôn nằm trong thị tuyến.

Nếu họ toàn lực truy cản, có thể gã chưa tới được nơi cần tới đã bị ngăn lại. Nhưng tình huống này lại cho gã thời gian để tự tạo ra cơ hội. Thân ảnh hơi gầy của gã lướt đi, chui vào một tiệm thịt ở bên tả.

“Lão mập, xin lỗi nhé, tổn thất hôm nay sau này có cơ hội sẽ trả lại.” Gã lao vào, vội vàng nói mấy câu với lão bản rồi chạy vào kho chứa.

“...” Lão mập trợn trừng mắt, chưa kịp định thần thì đội hộ vệ Bạch Thủy gia đã xông vào.

“Mau lên, ba các người chặn ở lối ra, còn lại theo ta vào trong.” Một hộ vệ cao giọng, tiệm thịt không lớn, diệp Phong không thể nào nhân cơ hội đào tẩu được.

Ở hậu viện là một kho chứa lớn xây bằng đá, dùng để chứa thịt, mỗi chiều đều quá năm chục thước. Diệp Phong nở nụ cười, lao thẳng vào.

Truy binh thoáng sau là đuổi tới, chỉ thấy cửa kho mở toang một cánh, cánh còn lại khép hờ, ánh sáng lơ mờ, không nhìn rõ tình hình bên trong.

“Kho không có cửa nào nữa, chúng ta trấn thủ ở đây.” Không ai dám xông vào đầu tiên, vạn nhất Diệp Phong ẩn sau cánh cửa tập kích thì nguy hiểm.

Nhưng một chốc sao, trong kho vang lên tiếng đá vỡ, phá tan ý định bắt ba ba trong rọ của họ. Chúng hộ vệ đều biến sắc.

Tất thấy lao vào, trong kho tối tăm, bức tường đá đối diện có một lỗ khá lớn, với thân hình Diệp Phong, chui qua đó thoát đi không thành vấn đề.

“Đáng ghét!” Hộ vệ đầu lĩnh biến sắc, diệp Phong trơn tuột như con lươn, không dễ chơi chút nào.

“Người...Tìm kỹ trong kho xem Diệp Phong có ẩn tàng trong đó không, có gì lập tức lớn tiếng cảnh báo. Các người, theo ta tiếp tục đuổi theo.” Đầu lĩnh nhanh chóng ra lệnh, để một nhị giai võ sĩ ở lại cảnh giới nhà kho, tự thân hắn dẫn toán còn lại đi ra.

Hộ vệ dẫn đầu này phi thường cẩn thận, thể tích nhà kho rất lớn, tuy không bày quá nhiều vật phẩm nhưng vẫn có mấy chỗ có thể ẩn thân. Vạn nhất Diệp Phong sử dụng kế thanh đông kích tây thì...Hắn không nên mắc lừa dễ dàng.

Diệp Phong quả thật chưa rời nhà kho, vào trong rồi gã lợi dụng đồ vật yểm hộ, nhanh chóng lấy một bộ y phục cũ nát từ nguyên trạc ra mặc vào, đoạn lấy Hóa hình đơn và bình nước ra, đổ nước lên tay hóa đơn được thành chất dịch trong suốt.

Từ từ xoa lên mặt, cơ nhục và cốt cách gã nhanh chóng hấp thu được lực, biến thành mềm oặt, khe vuốt là đã thay đổi được dung mạo...Gã không hề thấy đau đớn, quả thật kỳ diệu.

Quá ư thần kỳ! Gã vừa cảm thán vừa thay đổi dung mạo. Không có gương nên gã cũng không biết mình cải trang thành thế nào, chỉ cố gắng biến đổi thân gương mặt hoàn toàn khác trước: Cảm hơi nhon bị nắn thành bẹt, gương mặt nhẵn mịn thì thành mập mạp khác nào miếng thịt cắt dở, ngay cả cục hầu cũng bị gã thay đổi, vì thể giọng nói khác theo...Chắc hiện giờ diện mạo gã đã khác hẳn rồi.

Chuẩn bị xong xuôi, chất dịch thể hóa hình được thân nhiệt đốt nóng, thủy phân bốc hơi hết, cơ nhục và cốt cách trở lại dai chắc như mặt người bình thường.

Gã vừa ý vuốt mặt, mỉm cười khoan khoái, đến tường sau nhà kho, thổ nguyên lực phun trào đánh thủng bức tường. Tiếp đó gã nhanh chóng lách mình vào sau một chồng hàng hóa, nín thở chờ đợi.

Tuy hộ vệ của đối phương không hoàn toàn mắc hỡm, nhưng việc này không nằm ngoài ý liệu của gã.

Trong khi chỉ còn lại một viên hộ vệ, gã đảo mắt, khước môi nhếch lên nụ cười trào lộng.

“Xảy...Xảy ra chuyện gì vậy?” Gã ra vẻ luống cuống, từ chỗ tối bò ra.

À! Viên hộ vệ lập tức cảnh giác nhìn gã chăm chăm, quan sát thật kỹ.

Xấu quá...Hắn chưa từng thấy ai xấu xí như thế. Cảm giác đầu tiên của viên hộ vệ là hai nửa khuôn mặt Diệp Phong hoàn toàn không đối xứng, trừ đôi mắt đen nhánh ra, có thể đó đó vốn không phải là khuôn mặt của một người bình thường.

“Người là ai?” Thầm thở phào một hơi, không phải Diệp Phong, viên hộ vệ lỏng lẻo cảnh giác.

“Tiểu nhân khuôn vác ở trong kho...Ban nãy xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu nhân thấy có người chạy vào, đánh thủng tường rồi chạy ra.” Diệp Phong từng bước đến sát viên hộ vệ, thần sắc không khác gì phu khuôn vác chính tông...Gã từng làm qua công việc này rồi.

“Người chắc là người đó đã chạy khỏi nhà kho?” Viên hộ vệ vui mừng, hỏi gấp.

“Vâng, tiểu nhân thấy hắn chạy ra, tiếp đó thì các vị tới.” Diệp Phong “thành khẩn” gật đầu.

“Vậy được, không có việc của ngươi nữa.” Có nhân chứng rồi, viên hộ vệ không buồn để ý nữa. Theo lý thường, điệp Phong không ngốc đến mức ở lại trong kho, chẳng phải như thế là đợi người ta vây bắt sao?

Hộ vệ tìm thêm mấy chỗ trống có thể ẩn thân, xác nhận không có tung tích Diệp Phong liền chuẩn bị đi ra. Diệp Phong chạy đến kẹp tay hắn, giằng co kêu khóc: “Đại nhân không thể đi được, nhà kho bị hủy thế này, đợi khi lão bản hỏi thì đại nhân phải làm chứng là không liên can đến tiểu nhân.”

“Cút!” Viên hộ vệ lắc vai hất Diệp Phong ngã xuống, buột ra tiếng quát bức bối, quay người đi ra.

Mắt Diệp Phong lóe hung quang, sát ý chột hiện, nhân cơ hội đối phương không phòng bị, gã chụp lấy yết hầu hắn.

“Chết đi...” Có thể giảm bớt thực lực của Bạch Thủy gia, gã đều không tiếc công sức.

“Tứ điệp chấn!”

Cổ họng nghẹn lại, thanh âm không thể phát ra, mắt viên hộ vệ ánh lên kinh hoảng, hỏa nguyên lực khí hải chuyển động thật nhanh chực phun trào ra. Nhưng một luồng nguyên lực chấn động hùng hậu xâm nhập vào óc hắn, mắt liền tối sầm, đầu óc đau như nứt ra, ý thức dần tan biến.

“Một tên khuôn vác sao lại giết ta...Hắn lấy đâu ra thực lực đó...” Đến chết viên hộ vệ vẫn không hiểu. Đáng thương cho thực lực nhị giai võ sĩ, cha kịp phát huy đã bị đánh lén mất mạng.

Đáng thương! Đáng cười.

53. Chương 53 : Trò Chơi Bắt Đầu

Bạch Thủy Nham xanh lét mặt mày nhìn thi thể nằm mềm nhũn trong kho, vết thương trí mạng trên đầu viên hộ vệ cho thấy hắn bị thổ nguyên lực giết chết. Lực phá hoại đạt mức ấy, e rằng võ kỹ bình thường không tạo thành được.

Bên cạnh thi thể còn một hàng đại tự viết bằng máu tươi: Trò chơi giờ mới bắt đầu...

“Tên khốn đó nhất định biết một môn cao giai võ kỹ!” Bạch Thủy Nham nghiêng răng rửa: “Vì sao may mắn đều đến hết với hắn?”

“Không phải khí hải của hắc bị hủy rồi sao?” Bạch Thủy Ngạc ngạc nhiên.

“Cũng do vận khí của hắc tốt...Xem ra hắc không chỉ được nha đầu Bích Thủy cung đó giúp đỡ mà tất gặp cả kỳ ngộ trong Ninh Tinh sâm lâm.” Ánh mắt lão lóe lên hàn ý, điệp Phong khiến lão cảm nhận được uy hiếp rõ rệt, địch nhân như thế mà đã triệt để đắc tội rồi thì phải diệt trừ bằng được. Bằng không Bạch Thủy gia không còn ngày nào yên lành.

Chỉ một tháng ngắn ngủi, thực lực của gã đã tăng tiến đến mức có thể trọng thương thậm chí giết chết võ sĩ cấp thấp...Tốc độ này không còn cách giải thích nào khác là gã gặp kỳ ngộ. Bạch Thủy Nham đoán không chính xác nhưng sự thật đại khái gần như thế.

Người cầm lái Bạch Thủy gia gian hoạt từ đáy lòng dấy lên nỗi sợ hãi, rồi lập tức biến thành sát ý điên cuồng.

“Diệp Phong...Lần này nhất định ngươi phải chết.” Mắt lão hiện lên nét nanh ác khiến người ta rùng mình, ngữ khí lạnh tanh.

“Nhưng hiện tại chúng ta mất dấu hành tung hắc, vạn nhất hắc rời được Ngọa Lãng thành...” Bạch Thủy Ngạc sợ hãi nhìn Bạch Thủy Nham, chật vật nuốt nước bọt, cẩn thận lên tiếng.

“Tìm cho ta, mỗi lối rời Ngọa Lãng thành đều được ta bố trí nhân thủ, hắc không thể vô thanh vô tức biến mất.” Bạch Thủy Nham gầm lên điên cuồng, nỗi đau mất con cùng phần nộ hổ thẹn khiến lão cơ hồ mất hết lý trí.

“Các ngươi đều là loại phế vật, ngu xuẩn, ngần ấy người đuổi một tên Diệp Phong mà vẫn để hắc chạy mất, đúng thật vô dụng. Tìm không thấy Diệp Phong, các ngươi đều bồi táng Ưng nhi.”

Toán hộ vệ đứng cạnh lão run rẩy, nhanh chóng hành động, một lần nữa càn quét khắp Ngọa Lãng thành.

“Tộc trưởng, có phải Diệp gia ra mặt giấu Diệp Phong đi?” Một trưởng lão Bạch Thủy gia hỏi.

“Tuy không bài trừ khả năng này nhưng từ phản ứng ban nãy của Diệp Thừa Thiên thì y chưa kịp nhúng tay vào...Diệp Phong dựa vào sức mình thoát khỏi vòng vây của chúng ta.” Một trưởng lão niên kỷ khá cao tỏ vẻ ngưng trọng lên tiếng.

Vừa rời Diệp Thừa Thiên dẫn người đến, thấy tình hình trong nhà kho cũng cả kinh. Có thể giết một người rồi tẩu thoát ngay trong tầm giám sát của mười hộ vệ cao cấp, dù là chính Diệp Thừa Thiên cũng không ngờ Diệp Phong có bản lĩnh đó.

“Ưng nhi...Con rước về cho Bạch Thủy gia mới phiền hà không nhỏ.” Bạch Thủy Nham thở dài chán nản, thần sắc phức tạp nhìn ra xa.

OOo

Diệp Phong giết hộ vệ rồi nghênh ngang ra khỏi kho thịt, hoàn toàn không khiến ba người trấn thủ ngoài cửa chú ý.

Xem ra Hóa hình đơn quả hữu dụng. Người Bạch Thủy gia không nhận ra thì việc gì gã phải vội rời Ngọa Lãng thành.

“Ta bị các người giam lỏng bảy ngày, không thu chút lợi tức thì cơn giận này sau tan được.” Gã lạnh lùng nhìn hộ vệ Bạch Thủy gia đang khiến cho trong thành gà bay chó chạy, sát ý loáng qua mặt.

Ánh mắt lạnh lùng liên tục tìm kiếm trong đám đông, tuy gã muốn báo thù nhưng không thể lỗ mãng để rồi khiến bản thân bại lộ. Hiệu dụng của Hóa hình đơn liên tục trong năm canh giờ, từ giờ đến tối, không ai có thể nhận ra gã.

Được! Là các ngươi vậy...

Diệp Phong nhanh chóng chọn mục tiêu, tiểu tổ đó gồm ba trung cấp hộ vệ đang cấp tốc lao vào một ngõ nhỏ gần như vắng bóng người.

Theo đuôi chúng đến một góc không người, gã cố ý tạo ra tiếng động ở phía sau.

“Ai?” Cả ba quay phắt lại, thấy một nam tử dáng vẻ cực kỳ quái dị đang đứng đó.

“Tôi biết người các vị muốn tìm ở đâu...” Diệp Phong mỉm cười phi thường quái dị, phối hợp với dáng vẻ xấu xí không ai bì khiến ba người đối diện chột rùng mình.

“Người biết?” Đối phương quả nhiên nổi hứng, nghi hoặc đi về phía gã. Trừ dáng vẻ cổ quái ra, tựa hồ gã không tỏ vẻ gì nguy hiểm nên họ cực kỳ yên tâm. Ai nấy đều là cao giai võ đồ, đối diện võ đồ cấp thấp, đương nhiên không thấy nguy hiểm.

Gã bước lên hai bước, nụ cười trên mặt ngày càng quỷ dị, thổ nguyên lực đột nhiên ngưng tụ lên tay, kích ra song quyền trước ánh mắt sợ hãi của đối phương, không khí bị chấn động phát ra tiếng ầm ì, kinh phong dậy rào rào, ba người đối diện y phục bị thổi bay lật phật.

“A!” Một tiếng thét thêm thắm vang lên, ngực viên hộ bị xuyên thủng, tâm tạng cơ hồ bị chấn tan nát, lập tức mất mạng.

Một hộ vệ bị công kích khác phản ứng khá nhanh, lách người tránh khỏi vị trí trí mạng trên ngực, nhưng vai bị chấn nát, lăn dưới đất rên rỉ thống khổ, máu phun như suối khiến viên hộ vệ đứng sau toàn thân ngập máu tanh.

“Người là ai mà dám tập kích người của Bạch Thủy gia?” Hộ vệ duy nhất chưa thụ thương chưa hiểu rõ tình huống, quát vang rồi toàn lực tung ra một cước đá vào mặt Diệp Phong, kinh lực rần rạt quét tới.

“Ta là Diệp Phong các ngươi muốn tìm!” Lời nhẹ như gió thoảng khiến viên hộ vệ đối diện ngẩn người, tiếp đó mắt lóe lên nét sợ hãi. Hắn đều biết việc gã một chiêu tru sát võ sĩ còn hắn mới chỉ là thất giai võ đồ, gặp gã chỉ còn nước chết.

Khoảnh khắc hắn sững sờ, quyền phải của Diệp Phong hanh chóng nghênh đón ngọn cước. Hai luồng nguyên lực va nhau, phát ra kinh khí mãnh liệt, thổi bay sạch đá vụn và rác rưởi quanh đó. Thân hình cả hai đều sững lại.

Khuyết điểm của thổ hệ võ kỹ là tốc độ công kích không nhanh, vì phải chặn thể công nhanh nhẹn của đối phương, gã không kịp thi triển Tứ điệp chấn.

“Võ kỹ của ngươi quá kém.” Gã cười lạnh khinh miệt, bấm sát đối thủ: “Để ta cho ngươi biết, võ kỹ lợi hại là thế nào...”

Tay gã phủ một lớp hắc sắc thổ nguyên võ mạnh tới. Đối phương còn chấn động vì thân phận của gã, động tác chậm mất một nhịp, không tránh được một chưởng của gã.

Phịch! Hộ vệ trúng đòn văng xa mấy thước, co giật mấy cái rồi bất động.

Diệp Phong vẫn lạnh lùng tặng cho hai người chưa đoạn khí một đòn. Đoạn khe khẽ môi lấy một cái áo choàng xanh trùm lên đầu, nhanh chóng xoay người lướt đi.

Hộ vệ Bạch Thủy gia nghe động tinh chạy tới, mấy bóng người lướt qua, thoáng sau đã đến nơi xảy ra sự tình.

“Khẳng định do Diệp Phong gây ra.” Dưới đất có ba thi thể, vết thương trí mạng hiển nhiên do thổ nguyên chấn kích tạo thành.

“Tiểu tử áo choàng xanh đó là Diệp Phong.” Hộ vệ đến đầu tiên liếc thấy một bóng người đang lao đi, cao giọng hô.

“Đuổi!” Bỏ mặc đồng bạn đã chết, ba hộ vệ cao cấp nhanh chóng bám theo.

Diệp Phong rẽ vào một ngõ nhỏ, biến mất khỏi thị tuyến ba hộ vệ. Nhận thấy quanh đó không có ai, gã cởi áo choàng ra cất vào nguyên trạc, đoạn lẩm nhẩm hát một khúc, chậm chậm đi ngược chiều vừa chạy vào. Trong nháy mắt gã đã hóa thân thành một nam tử xấu xí, y phục rách nát.

“Người có thấy một tiểu tử mặc áo choàng xanh đi qua không?” Thân ảnh Diệp Phong biến mất một cách quỷ dị, ba hộ vệ chỉ còn cách chặn tên xấu xí này lại hỏi. Ban nãy tà áo choàng che kín thân hình dung mạo Diệp Phong nên cả ba không biết rằng chính tên xấu xí này đã giết đồng bạn mình.

“Người đại gia nói đến là một thiếu niên phải không? Y chạy theo lối này...” Diệp Phong thầm cười lạnh, tùy tiện chỉ tay.

“Mau đuổi theo.” Ba hộ vệ không hề hoài nghi, thân hình lướt qua Diệp Phong, nhanh chóng đuổi theo hướng gã chỉ.

“Hừ, bắt quá mới là bắt đầu trò chơi...” Lời lẽ lạnh lùng từ miệng gã phát ra, gương mặt thiếu niên xấu xí hé nụ cười.

54. Chương 54 : Trò Chơi Giết Chóc

Trong dòng người ồn ã, một bóng người đội nón che mặt thong thả dạo bước trên phố. Đôi mắt lạnh lùng lóe hàn quang liên tục quan sát hộ vệ Bạch Thủy gia thỉnh thoảng lướt qua.

Bạch Thủy gia vây bắt Diệp Phong khiến trong thành náo loạn, nhưng hiện tại hộ vệ Bạch Thủy gia mất đi mục tiêu chạy loạn xạ khắp nơi như ruồi nhặng. Giờ mặt trời quá ba con sào, trừ dòng người ầm ầm vào thành thì cư dân trong thành cũng đã ra đường khiến Bạch Thủy gia càng khó tìm kiếm.

Ngoạ Lăng thành nói lớn không lớn, bảo nhỏ không nhỏ, bằng vào nhân số hộ vệ Bạch Thủy gia không thể trải khắp thành. Nên mỗi đội nhân thủ liên tục tìm kiếm các nơi. Ngoài ra một nửa nhân thủ chặn kín các cửa ải quan trọng, kể cả cửa thành, đề phòng Diệp Phong nhân hỗn loạn đào tẩu.

Lại thêm hai hộ vệ cao cấp lướt nhanh đến chỗ gã vừa đứng, thần sắc nóng lòng, nếu Diệp Phong vẫn tẩu thoát, e rằng sẽ phải hứng chịu trận lôi đình của Bạch Thủy gia.

Cơ hội tốt đến rồi! Gã nhắm mắt, ngoài hai hộ vệ cao cấp ra, gần đó không còn người Bạch Thủy gia, gã quyết định xuất thủ.

Thất phẩm thổ nguyên võ kỹ: Tứ điệp chấn!

Nhân lúc một người lướt qua mình, gã đột nhiên vận thổ nguyên lực, không hề khách khí tung ra một chưởng ấn vào hậu tâm đối phương. Hộ vệ trúng chưởng phun máu, thân thể văng xa, chưa chạm đất đã kinh đoạn khí táng mệnh. Chúng nhân quanh đó kêu ré lên.

Nháy mắt đã tiêu diệt một võ sĩ, từ đáy lòng gã dấy lên khoái cảm trả đũa. Võ sĩ là lực lượng trung kiên của hai gia tộc, bớt đi người nào là tước giảm bớt sức mạnh của Bạch Thủy gia.

“Diệp Phong ở đây!” Một hộ vệ khác phản ứng nhanh nhẹn, tuy không nhìn rõ dung mạo người trong lớp áo choàng nhưng trừ Diệp Phong, còn ai chủ động tập kích Bạch Thủy gia? Hắn vừa hô to, vừa nhanh chóng tụ nguyên lực vỗ vào hướng địch thủ.

Ngoài xa thấp thoáng bóng người, lướt đến nơi hỗn loạn, số lượng hộ vệ cao cấp không ít. Dọc đường đồng người nên cự ly không xa lắm cũng cần mấy chục giây mới đến được để hợp vây.

“Tốc chiến tốc quyết thôi!” Diệp Phong hừ mũi, hắc sắc thổ nguyên lực ngưng tụ trên quyền đầu, toát lên khí thế trầm ổn, tứ điệp chấn vỗ ra, lực đạo chấn động hùng hồn từ tay phải nghênh đón thủ đao.

Hự!

Hộ vệ công kích Diệp Phong rống lên thê thảm, liên tục lùi lại, cơn đau từ tay truyền lên khiến môi hắn mấp máy, tay run rẩy không ngớt. Diệp Phong liếc hộ vệ đang tiến tới, không thoát thân ngay sẽ không kịp, đành không vui bĩu môi: “Tiện nghi cho người...”

Từ lúc gã đánh lén đến giờ mới chỉ mười mấy tích tắc ngắn ngủi, người đi lại quanh đó còn đang kinh hoảng thất thố.

Hùng chi mãnh kích! Gã tổng song quyền xuống đất, hai chân đạp mạnh, mặt đường gần đó chấn động dữ dội, những bình dân thực lực yếu kém nghiêng ngã, không ít người ngã rạp xuống đường, khung cảnh càng thêm hỗn loạn.

Mũi chân gã điểm liên tục mấy lần, liên tục lướt đi trong đám đông, lớp nón che mặt tỏa rộng như tấm màn đen che kín thị tuyến của chúng nhân. Gã nhân lúc hỗn loạn, thuận thế lặn nhanh vào giữa đồng người...

Lúc nón che rơi xuống, đường phố hỗn loạn đã mất bóng Diệp Phong, không ai chú ý rằng trong đám đông nằm rạp xuống đường có một thiếu niên xấu xí.

“Diệp Phong ở đâu?” Hộ vệ ngoài xa đến nơi, vội vàng quan sát một vòng, không hề thấy tung tích Diệp Phong, liền nhủ mày hỏi.

“Ban này còn ở đây...Cái áo choàng kia là của hắn mặc.” Do bị áo choàng che mất thị tuyến, hắn cũng không rõ trong đám đông xảy ra chuyện gì. Phóng mắt nhìn, nào có tung tích Diệp Phong? Còn về dòng người nằm dưới đất, hắn làm sao chú ý đến đã có thêm một gương mặt lạ.

“Chả lẽ người định bảo ta, diệp Phong biến mất chỉ trong mấy giây?” Hộ vệ mới đến ở xa, càng không thể chú ý khung cảnh hỗn loạn xảy ra chuyện gì.

“Ta làm sao biết được chuyện gì xảy ra!” Hộ vệ bị hỏi xấu hổ quá hóa giận, hầm hừ đáp lại: “Ban này các người cũng thấy, hắn đánh lén giết chết Bạch Thủy Mặc, đả thương ta rồi biến mất trước mắt tất cả.”

“Đáng ghét!” Chúng hộ vệ không tài nào nghĩ thông chỉ mấy giây ngắn ngủi mà Diệp Phong biến mất ngay trước mắt? Lẽ nào gã biết ẩn thân.

Vẫn giữ nụ cười lạnh, gã lặng lẽ bò dậy, ung dung rời khỏi hiện trường. Với khuôn mặt xấu xí này, hộ vệ Bạch Thủy gia không hề tra xét đến, mặc cho gã đi khỏi.

OOo

Trong ngõ vắng, diệp Phong lại đổi sang chiếc áo trắng rộng rãi, đầu đội nón che, gã kéo nón xuống thật thấp, nếu không chú ý rất khó nhìn được dung mạo gã. Nếu tiếp tục ăn vận như trước tất sẽ bị Bạch Thủy gia chú ý.

“Người, đứng lại!” Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng quát, ba hộ vệ Bạch Thủy gia phát hiện thân hình người này tương tự Diệp Phong, lại dùng nón che mặt nên sinh nghi. Hai hộ vệ là nhất giai võ sĩ, người còn lại là nhị giai.

“Các vị có việc gì chăng?” Diệp Phong không hề ngoái lại, hạ giọng hỏi. Đối phương lập tức tiêu tan quá nửa hoài nghi, giọng gã không hề ngụy trang, nhưng mặt mũi khác hẳn, xem ra không phải gã.

“Để bọn ta xem mặt người!” Để cẩn thận, chúng quyết định kiểm tra mặt mũi Diệp Phong.

Gã từ từ quay lại, cúi nón che xuống.

“Ồ...” Cả ba sửng người, một hộ vệ nhủ mày nhớ lại: “Hình như ta gặp người ở đâu rồi thì phải?”

Diệp Phong hơi kinh hãi, ngoài mặt vẫn thản nhiên, trầm mặc ứng đối.

“Đúng rồi, lúc Diệp Phong trốn chạy, tên xấu xí này chỉ đường cho chúng ta.” Một hộ vệ khác tỉnh ngộ, lớn tiếng kêu lên. Lần đầu tiên Diệp Phong sát nhân, ba hộ vệ này đến hiện trường truy kích đầu tiên.

“Ta nghĩ ra rồi, ban này Diệp Phong xuất hiện trên phố, tên xấu xí này cũng có mặt.” Hộ vệ cuối cùng sau rốt cũng nghĩ ra.

Có vẻ biến đổi hình dáng có điểm gì đó đặc sắc cũng không phải là việc hay ho, chỉ cần nhìn dáng vẻ gã một lần là sẽ khắc sâu ấn tượng. Hình dạng này của gã ba phen bốn lượt xuất hiện ở chỗ sát nhân, khó mà không khiến Bạch Thủy gia chú ý.

Diệp Phong nhún vai uể oải, mục quang trở nên lạnh lẽo, buột miệng âm u: “Đã bị phát hiện thì không thể để các người sống được.”

Một quyền hùng hậu tung ra, chiêu đầu tiên gã đã dùng toàn lực.

“Quả nhiên người có quan hệ với Diệp Phong!” Ba hộ vệ hiển nhiên chưa hiểu rõ tình huống, cho rằng tên xấu xí này là trợ thủ của Diệp Phong.

Viên hộ vệ bị công kích sớm đã giới bị, thấy gã xuất thủ liền tung quyền chặn ngang mặt.

Ấm, chấn động hùng hồn khiến nhất giai võ sĩ đó rạp xuống đất, mắt ánh lên sợ hãi.

“Đây là...”

Lời chưa dứt, một đạo hắc quang lóe lên trên đỉnh đầu hắn, Diệp Phong tất nhiên không để hắn nói ra bí mật, huyền thiết bổng nắm trong tay đập vào thiên linh cái đối phương. Thịt nát xương tan...

Năm chưa ngần ngừ “vô kỹ của Diệp Phong” không thể thốt ra từ miệng hắn được nữa.

“Tên xấu xa đáng ghét!” Nhị giai võ sĩ nổi giận mắng, không kịp nghĩ ngợi, tay lóe lên ánh lửa, tay ngưng thành long trảo chụp vào yết hầu Diệp Phong.

Dáng vẻ tuy xấu xí nhưng Diệp Phong vẫn trong dáng vẻ thiếu niên, nhị giai võ sĩ này đương nhiên cho rằng ban này viên hộ vệ vì sơ ý nên mới bị đánh gục, bằng thực lực của hắn, bắt một thiếu niên lẽ nào còn không được?

Nếu hắn biết mình đang đối diện với Diệp Phong đã giết hai võ sĩ của Bạch Thủy gia, không hiểu sẽ nghĩ gì.

“Muốn chết!” Gã khê quát, huyền thiết bổng mang theo thổ nguyên lực hồn hậu quét mạnh ra. Có vũ khí nặng trong tay, uy lực công kích của gã tăng gấp bội, đối phương lập tức cảm giác được lực đạo không thể kháng cự ập tới, bất giác kinh hãi.

“Lui!” Trảo phải của chạm vào Huyền thiết bổng, hỏa nguyên lực phun trào, chân giậm mạnh, thân thể mượn đà lùi lại, tránh khỏi đòn công kích hung hãn của Huyền thiết bổng.

“Tứ diệp chấn!” Mắt gã rực hung quang, thổ nguyên trào dâng, bàn tay nắm Huyền thiết bổng buông ra, cây bổng vút đi cùng tiếng rung lên ong ong, bắn vào nhị giai võ sĩ vừa lui lại mấy thước.

Cái gì! Viên hộ vệ vừa lùi lại định lao lên hoàn toàn không kịp trở tay, huyền thiết bổng đập vào ngực trước ánh mắt hoảng hốt của hắn.

Phụt! Máu phun ra, thân thể hắn đổ gục xuống đất. Hắn không ngờ rằng đối thủ sử dụng chiêu số quỷ dị như vậy, lại ném vũ khí đi, thành ra không kịp phòng bị, lập tức bị trọng thương.

“Còn lại người...” Diệp Phong hơi nhếch môi, lạnh lùng nhìn nhất giai võ sĩ sau rút, nhặt Huyền thiết bổng lên lướt tới.

Hắn hít một hơi khí lạnh, nam tử này nguy hiểm không kém gì Diệp Phong, lập tức hắn lạnh người.

Chạy! Trong chớp mắt, hắn đưa ra quyết định thích hợp nhất, quay người định bỏ chạy. Nếu truyền được tin tức về tên xấu xí này đi, diệp Phong e rằng khó thoát thân. Dù gì gã chỉ có một viên Hóa hình đơn, không thể đổi dung mạo một lần nữa.

Tứ diệp chấn! Nếu truy kích, tốc độ của Diệp Phong khẳng định không như đối phương, nên gã múa Huyền thiết bổng, đập mạnh xuống đất.

Ầm! Mặt đường lát đá rung lên kịch liệt, vô số vết nứt lan ra, sóng xung kích do diệp chấn liên tục tạo thành làn sóng quỷ dị, đá vỡ bắn tứ tung như mưa.

Hộ vệ sau cùng không ngờ gã còn chiêu này, đất đá dưới chân cuộn cuộn khiến hắn loạng choạng, nếu hắn không có thực lực võ sĩ e là đã ngã xuống, đá viên từ tứ phía bắn vào khiến hắn cuống lên, vội vận nguyên lực bảo vệ những chỗ yếu hại.

Tuy mưa đá không tạo thành uy hiếp quá lớn nhưng ngăn cản hữu hiệu việc hắn bỏ chạy. Diệp Phong mượn lực Huyền thiết bổng đập xuống đất để nhảy lên cao, mang theo thổ nguyên lực hùng hậu giáng mạnh xuống, mục tiêu là đầu đối phương.

“Khốn kiếp!” Chân đứng không vững, lại bị đá bắn tới, viên hộ vệ không cách nào tránh được đòn công kích của Diệp Phong, đành dốc toàn lực giơ hai lên chính diện nghênh kích.

Hự!

Hai chân hắn lún sâu xuống đất, lực đạo dồn lên cánh tay khiến hắn đau buốt, mắt vẫn tia máu, hung hăng gầm lên: “Hóa ra người là Diệp Phong, vì sao hình dáng người biến thành thế này?”

“Người chết không cần biết nhiều...” Chân lún xuống đất nên viên hộ vệ sau chót không thể tẩu thoát, điệp Phong neho mắt, toàn lực xuất chiêu kết liễu tính mạng đối phương.

Đoạn bồi cho nhị giai võ sĩ trọng thương nằm dưới đất một bỗng, xác định đối phương táng mệnh rồi gã mới thở hắt ra, thu Huyền thiết bỗng vào nguyên trạc.

“Người là Diệp Phong!” Sau lưng đột ngột vang lên giọng nói, gã kinh ngạc quay đầu lại, cách đó mười mấy thước, ở đầu ngõ, một trung cấp hộ vệ cả kinh trừng mắt, tay chỉ về phía gã, thân thể run lên.

Không ổn, bị phát hiện rồi, gã cắn môi, lao mình lên không.

Lần này, thật sự phải trốn.

55. Chương 55 : Rời Đi

Thấy ánh mắt Diệp Phong xẹt tới sắc lẹm, lục giai võ đồ lập tức kinh hoảng xoay người bỏ chạy.

Tuy hấn không hiểu vì sao Diệp Phong đột nhiên biến thành xấu xí, nhưng được chứng kiến rõ ràng cảnh gã tru sát hộ vệ, lời viên hộ vệ sau cùng buột ra khiến hấn kinh hoảng, thất thanh kêu lên, thành thử bị Diệp Phong phát hiện hành tung.

“Hừ!” Diệp Phong mắng thầm, biến cố xảy ra quá đột ngột.

Tuy viên hộ vệ này không phải đối thủ của gã nhưng nếu đấu tốc độ, gã cũng không đuổi được. Không bao lâu nữa, dung mạo này của gã sẽ thành đối tượng bị săn đuổi, phải nhanh chóng rời Ngọa Lăng thành!

Bất quá trong chốc lát, địch nhân trong thành chưa thể biết hết tin tức, gương mặt này tạm thời vẫn an toàn...

Gã không truy kích một cách vô vị và chạy theo hướng ngược lại - phía đông. Chỉ cần tin tức chưa đến đông môn, gã có thể ung dung rời Ngọa Lăng thành.

Chỉ trong ba phút, gã đã đến đông môn, tình cảnh trước mắt khiến gã cả kinh.

Thành môn đông nghịt người, chí ít cũng đến gần hai trăm. Chúng nhân xếp hàng, tỏ vẻ oán hận nhưng không dám phát tác.

Ba hộ vệ Bạch Thủy gia chặn ở cửa thành, mỗi người đi qua cửa thành đều bị tra xét. Trong đó có một thất giai võ sĩ, hai người còn lại đều là võ sĩ cấp thấp. Không ngờ ở phòng tuyến sau cùng này, bạch Thủy Nham lại bố trí lực lượng mạnh đến thế.

Diệp Phong quan sát cẩn thận một lúc, phát hiện đa số những người xếp hàng là dung binh tự do và binh dân ở các tiểu trấn phụ cận đến mua bán, cực ít cư dân sống trong thành.

Thất giai võ sĩ đứng giữa cửa thành, thần thái khá bá đạo. Diệp Phong phát hiện, nếu là dân trong thành mà hấn biết đi qua thì không bị ngăn cản, nếu là người lạ sẽ bị quan sát thật kỹ, vẫn còn hoài nghi thì sẽ bước lên khám xét tra hỏi. Vì thế đội ngũ đợi xuất thành di chuyển rất chậm.

Gã liên tục đánh lén sát nhân đã khiến Bạch Thủy gia cảnh giác. Với trí thông minh của Bạch Thủy Nham chắc cũng đoán được gã đã cải dung hoán mạo, hơn trăm hộ vệ tìm khắp thành không những không được nửa sợi lông mà liên tục bị tập kích. Chỉ là lão không đoán được địch dung thuật của gã gần như thiên y vô phùng, dù cho hộ vệ giữ cửa thành kiểm tra cũng không tìm được sơ hở.

Đội ngũ trước cửa thành dài như vậy, không mất nửa canh giờ e rằng chưa đến lượt gã. Tin tức gã biến thành xấu xí không lâu nữa sẽ lan khắp thành, gã không có thời gian dây dưa.

Gã neho mắt, tay phải khẽ ve cằm, đầu óc nhanh chóng suy tính phương án.

Ở cửa thành, có không ít người đang đợi xuất thành, xem ra phương cách đó có tác dụng với Bạch Thủy gia. Đặc biệt là dung binh tự do tương đối có thực lực bắt đầu sốt ruột, chỉ vì có thất giai võ sĩ chặn đường, bạch Thủy gia cũng là gia tộc có thể lực nên chúng nhân mới không dám phản đối...

Chỉ cần có người khơi dậy tất sẽ tạo ra cảnh hỗn loạn, gã sẽ nhân cơ hội đào tẩu.

Xác định xong chủ ý, gã bắt giác liếm môi, mắt ánh lên tia quyết liệt: Liều thôi.

“Bạch Thủy gia hành sự như vậy có phần bá đạo.” Diệp Phong lách người lên, chỉ vào thất giai võ sĩ đứng ở cửa thành, gầm gừ lớn tiếng chỉ trích.

“Đúng, thế là bá đạo.”

“Nên biết Ngọa Lãng thành không phải địa bàn của một mình Bạch Thủy gia tộc...”

“Các người bắt hung thủ nhưng lại lãng phí thời gian của bọn ta, quá không công bằng.”

Có gã đứng ra, chúng nhân nhai nhao chỉ trích, oán khí với Bạch Thủy gia cũng tuôn ra theo, ba hộ vệ lập tức bị nói đến mặt mũi xanh lét nhưng không tiện phá tác. Tại trường có hơn hai mươi dung binh tự do, đa số những người chỉ trích kháng nghị là họ.

“Mong các hạ bỏ qua, hung thủ này phi thường trọng yếu với Bạch Thủy gia, tộc trưởng dặn rằng nhất định phải bắt bằng được. Mạo phạm các vị, thật lòng xin lỗi.” Thất giai võ sĩ đó hít sâu một hơi, miễn cưỡng mỉm cười, khách khí đáp lời Diệp Phong.

Tuy thực lực của đại đa số dung binh có mặt chỉ là nhất giai võ sĩ, nhưng số lượng không ít. Hà hống, quần thể dung binh này không thể tùy ý đắc tội được, không ít người tính tình cô ngạo nên mới chọn đời sống dung binh tương đối tự do. Một khi gây oán với họ, dù là thế lực như Bạch Thủy gia cũng khó lòng chịu đựng được việc bị trả đũa.

“Hung thủ trọng yếu với Bạch Thủy gia thì liên can gì đến bọn ta? Lão tử hiện tại đang cần đi gấp, nếu không nhường đường thì lão tử sẽ xông ra.” Lời lẽ của gã có ý lôi kéo quần thể dung binh.

“Đúng! Lão tử sao lại phải chịu cục tức này vì Bạch Thủy gia các người, mau rút ra tránh đường.” Một dung binh tự do cao lớn hùng hổ lên tiếng. Diệp Phong nói ra tiếng lòng của y, nên gã mặc kệ tất cả, lên tiếng phụ họa.

“Mở cửa, tránh đường.” Đám đông xáo động lên, mấy dung binh mặt mũi hung ác cầm vũ khí, tựa hồ chỉ một câu không hợp là tuốt ra.

“Các hạ làm vậy là không nể mặt Bạch Thủy gia?” Thất giai võ sĩ thoáng giận, nhìn Diệp Phong chằm chằm. Nếu không có tên xấu xí này gây loạn, hẳn vẫn đủ khả năng áp chế cục diện...Hiện tại, hẳn đang dần không khống chế được nữa.

“Người nể mặt lão tử thì ta nể mặt người. Hiện tại Bạch Thủy gia các người rõ ràng có ý coi thường dung binh bọn ta, lão tử sao lại phải nể mặt người.” Diệp Phong ăn nói thô lỗ nhưng hóa ra lại giống một dung binh.

“Hừ, trong các người chỉ cần có kẻ thắng được ta, dù để các người qua cũng không sao.” Thất giai võ sĩ này là cao cấp chấp sự của Bạch Thủy gia, cũng có đôi chút tâm kế. Diệp Phong rõ ràng là đầu têu gây loạn, chỉ cần chế ngự được gã, số dung binh còn lại tất nhiên sẽ chịu phép.

Nếu thắng được hắn, chỉ ít cũng có thực lực võ sư, tất nhiên người này không phải Diệp Phong, để cho đi cũng không sao. Võ Nguyên đại lục coi trọng thực lực, người có thực lực được hưởng đôi chút ưu đãi cũng không ai dị nghị.

Tuy hắn không hoài nghi Diệp Phong nhưng muốn tất thấy mọi người có mặt tâm phục khẩu phục mới xong. Hà hống, hẳn không cho rằng tiểu dung binh kiểu Diệp Phong có thực lực thắng được mình, đợi khi Diệp Phong bại rồi tất nhiên sẽ phải ngoan ngoãn xếp hàng.

“Để ta xem Bạch Thủy gia các người có gì bất phàm.” Diệp Phong bước lên, thuận thế nhét viên bát phẩm thổ nguyên đơn sau cùng vào miệng.

“Tiểu tử cố lên.” Hán tử cao to võ vũ Diệp Phong, y cũng có thực lực võ sĩ nhị giai nhưng đối thủ là võ sĩ thất giai thì cũng rung mình, nên thấy Diệp Phong dám bước ra thì phi thường bội phục.

“Tiểu tử, đảm sắc khá lắm, thuộc dung binh đoàn nào?” Chúng nhân bật cười, ra vẻ muốn xem náo nhiệt, dám khiêu chiến thất giai võ sĩ, hành động của gã được đại đa số dung binh có hảo cảm, hồi hạn lại lịch nhưng không ai biết gã.

Vì bất mãn với hành vi của Bạch Thủy gia, họ biết thực lực của Diệp Phong kém xa đối phương những vẫn thầm mong gã thắng.

“Yên tâm, mõ sẽ không hạ sát thủ...” Đối thủ khinh miệt cười khẩy, tiểu tử này xem ra còn chưa phải võ sĩ mà dám khiêu chiến thất giai võ sĩ? Không biết tự lượng sức mình, thuận tay dạy dỗ một chút là được.

Nhiệm vụ của hắn là bắt Diệp Phong nên không muốn đắc tội với toán dung binh.

“Xem chiêu,” Diệp Phong không rườm lời, thời gian khẩn bách nên gã chủ động xuất thủ.

Hùng chi ảo nghĩa!

Diệp Phong mang theo lực đạo hùng hậu tới, thổ nguyên lực tụ lên tay, tung quyền vào mặt địch thủ.

Võ kỹ Tứ điệp chấn và Huyền thiết bổng đều là đặc trưng có tính tiêu chí nên gã tạm thời không muốn để lộ. Một quyền này chỉ là sức mạnh nhục thể phối hợp với thổ nguyên lực, uy lực tối đa ngang với lực giai võ đồ.

Hừ! Thất giai võ sĩ nhếch nụ cười lạnh, chỉ sử dụng năm thành nguyên lực, nhẹ nhàng phát chiêu đẩy lùi toàn bộ lực đạo của Diệp Phong. Gã lùi liên tục, suýt nữa ngã nhào. Cách biệt cả một cảnh giới, trường chiến đấu này quá chênh lệch.

Gã không hề nhụt chí, đứng vững lại rồi liền hít sâu một hơi, tiếp tục xuất quyền, coi như không thấy thực lực hai bên cách nhau quá xa.

Gã biết đối phương không thực lòng giao đấu với mình, thứ gã cần là hiệu quả như thế...

“Người còn kém lắm, mau ngoan ngoãn quay lại xếp hàng, ta không thêm tính toán việc ban này với người.” Thất giai võ sĩ tăng thêm một thành lực đạo, hất Diệp Phong văng đi. Thể hiện được thực lực, hắn nở nụ cười đắc ý.

Dung binh quanh đó đều ỉu rừ...Đúng vậy, thực lực cách nhau quá xa, tuy họ tự nhận hơn Diệp Phong một chút nhưng qua đòn phản kích nhẹ nhàng của đối phương thì thấy bản thân còn kém quá xa, lập tức bỏ ngay ý định xông lên bêu xấu.

Ngao ngao xếp hàng đi! Tuy lãng phí đôi chút thời gian, nhưng còn hơn mất danh dự.

“Tiếp thêm một chiêu.” Rốt xuống đất, điệp Phong nhanh chóng bò dậy, mắt lóe tinh quang, bát phẩm nguyên đơn trong miệng đã bị cắn nát.

Thịch! Chân giậm mạnh xuống, mặt đất xuất hiện dấu chân sâu hoắm, điệp Phong lao lên không, thổ nguyên lực sánh ngang võ sĩ tam giai và nguyên lực do thể nội khí hải bạo phát hợp cùng nhau, như dòng sông hung hãn tụ lên tay gã.

“Dù người liễu thể nào cũng không thể thắng được ta.” Theo cách nhìn của thất giai võ sĩ, điệp Phong có dốc toàn lực cũng không chống nổi sáu thành lực đạo của hắn. Hắn giơ tay lên, chuẩn bị hất gã văng đi như vừa nãy.

“Huyền thiết bổng, xuất!” Thần niệm vừa động, huyền thiết bổng đã nằm trong tay gã, thổ nguyên lực cuộn cuộn dồn lên, thân bổng vốn đen ngòm biến thành càn sẫm màu. Đột nhiên tăng thêm trăm cân trọng lượng, khí thế của gã đang ở trên không lập tức tăng hẳn, phong áp trầm trọng khiến đối thủ biến sắc, đồng thời con ngươi hiện rõ nét kinh hãi.

“Thổ nguyên thất phẩm võ kỹ: Lục điệp chấn!” Giờ không dốc toàn lực còn đợi đến bao giờ? Diệp Phong cau gườm mặt xấu xí, nhìn vào mười phần kinh rợn, một đòn này dù không giết được đối phương cũng tuyệt đối khiến hắn không dễ chịu gì.

“Tứ phẩm võ kỹ: Phá không trầm!” Cảm thụ được áp lực khủng khiếp từ trên không dồn xuống, muốn tăng thêm nguyên lực cũng không còn kịp, đành vận dụng nguyên lực sử dụng võ kỹ thành danh, lấy sáu thành nguyên lực va chạm với Diệp Phong.

“Bốp” một tiếng như sấm rền, vị trí thất giai võ sĩ đứng tung tóe đá vụn, xuất hiện một miệng hố lớn. Khí lưu mãnh liệt chọt phun ra, hàng ngũ bình dân cạnh đó đứng không vững, liên tục ngã xuống.

Dung binh đứng xem đều há hốc miệng, ánh mắt kinh hãi. Chiêu võ kỹ này quá mạnh mẽ, ai cũng nhận ra thực lực thực tế của gã không vượt qua đẳng cấp võ sĩ (tính cả thực lực của nhục thể và nguyên nguyên lực cộng lại) nhưng võ kỹ thi triển ra lại ngạnh tiếp được thất giai võ sĩ, thật...Không thể nào tin được.

Khói bụi tan đi, thất giai võ sĩ đầu tóc rối bù, dáng vẻ nhếch nhác, tay run lên không ngớt, chỉ vào Diệp Phong, miệng lắp bắp nhưng không ai nghe được hần nói gì.

Diệp Phong vẫn cảm Huyền thiết bổng, mũi bổng bị cắt mất một khúc, vết cắt phẳng lì như do lợi khí cắt. Thất giai võ sĩ quả nhiên thực lực bất phàm, võ kỹ sử dụng trong lúc lâm nguy cắt đứt được cả thiết bổng đúc từ huyền thiết, vì thế giảm được ba thành uy lực công kích của gã.

“Ta thắng rồi!” Diệp Phong biết rõ đối phương thương thể không nặng, chỉ bị thổ nguyên lực đột ngột chấn trụ kinh mạch, thời cơ này không có lần thứ hai nên sau khi tuyên bố mình thắng, gã nhún chân lướt ra ngoài thành.

Phải nhanh chóng bỏ chạy, mặc kệ thân thể đau đớn vì bị thổ nguyên đơn xung kích, gã chạy thật nhanh đến con đường dẫn về Ninh Tĩnh sâm lâm.

“Các vị mau rời khỏi thành!” Khóe môi gã nở nụ cười trào lộng, quay lại hô to với đội ngũ sau lưng. Chúng dung binh thấy thất giai võ sĩ đã ngã xuống, nhất thời không hành động được, thì biết là thời cơ rời thành đã đến, không hề do dự gì nhao nhao lao ra. Không ít bình dân cũng nhân cơ hội chạy theo.

Hai nhất giai võ sĩ còn đang kinh hãi vì lão đại bị kích bại, thấy chúng nhân xông ra liền vội ngăn cản. Nhưng thực lực của họ sao ngăn được toán dung binh hung hãn, thoáng sau đã đầu vầng mắt hoa, trơ mắt nhìn đám đông tràn ra ngoài.

Đông môn lâm vào cảnh loạn xạ.

“Hắn...Hắn...” Thất giai võ sĩ vừa giận vừa nóng lòng, huyền thiết bổng, thổ hệ võ kỹ, không phải Diệp Phong thì ai nữa? Thể nội khí huyết bị thổ nguyên lực chấn động, máu tanh tràn lên cổ họng, muốn nhắc nhở hai võ sĩ chặn gã lại, không cần để ý đến những người khác nhưng không tài nào nói thành tiếng được.

Gã lao ra khỏi cửa thành, đám đông dung binh và bình dân cũng nhân cơ hội ra theo, phóng mắt nhìn nào thấy bóng dáng Diệp Phong?

Lòng ngập lửa giận, phụt, máu tươi phun ra, thất giai võ sĩ cảm giác trong mình dễ chịu hẳn.

“Tên xấu xí đó là Diệp Phong, mau tìm cho ta.” Thất giai võ sĩ thương thể không nặng, thổ được ứ huyết ra, tinh thần khôi phục lại đôi chút, mắng mỗ hai thủ hạ mau đuổi theo.

56. Chương 56 : Tình Thế

Vốn Bạch Thủy Nham tính toán rằng bố trí một thất giai võ sĩ cộng thêm hai nhất giai võ sĩ ở cửa thành là “nhất phu đương quan vạn phu mạc khai” (một người giữ ải, vạn người khó phá). Ngọa Lăng thành hiểm khi xuất hiện cao thủ cấp võ sư, lực lượng như thế giữ cửa thành là đủ.

Nhưng hiện tại cả dòng người xông ra, ba hộ vệ rõ ràng không đủ để truy kích. Cả trăm người chuyển động lộn xộn, lấy đâu nhìn rõ bóng dáng Diệp Phong chạy theo hướng nào?

Hộ vệ dẫn đầu nghiêng rằng, phát ra một quả tín hiệu đạn, thông tri cho Bạch Thủy Nham là đã phát hiện Diệp Phong, đoạn phái hai hộ vệ đuổi theo hai con đường mòn, bản thân lại lao vào đường lớn chính giữa.

“Gặp Diệp Phong, toàn lực cầm chân hắn.” Đó là mệnh lệnh duy nhất của thất giai võ sĩ.

Lúc đó Diệp Phong đã lọt được một chân vào trong rừng, men theo con đường mòn bên phải, dốc toàn lực lướt về Ninh Tĩnh sâm lâm. Chỉ cần vào được trong rừng là an toàn.

Thể nội nguyên nguyên lực từ từ lưu chuyển, tưới nhuận cơ nhục đau đớn. Năng lượng của bát phẩm thổ nguyên đơn quá sung túc, nếu không nhờ gần đây gã liên tục đột phá hai cấp, e rằng không chịu nổi.

Chạy được chừng hai phút, sau lưng gã đột nhiên vang lên tiếng quát: “Diệp Phong, đứng lại, ngươi không chạy được đâu.”

Gã ngoái đầu nhìn, một nhất giai võ sĩ lướt tới như bay, ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, nụ cười đắc ý vì nóng lòng lập công hiện rõ.

Con đường Diệp Phong chọn không có nhiều người, hơn nữa đã bị gã bỏ xa, nhưng tốc độ của địch nhân nhanh hơn nhiều, thoáng sau sẽ đuổi kịp.

“Tuyệt chiêu của ngươi cực mạnh nhưng không thể liên tục phát ra hai lần chiêu số như thế.” Tuy đuổi kịp nhưng võ sĩ đó hiển nhiên e dè, tình cảnh gã đánh lui đầu lĩnh khiến hắn chần chừ động phi thường, cố gắng giữ cự ly với gã, lên tiếng hỏi dò.

Diệp Phong bĩu môi không đáp. Gã không dừng chân, hiện tại nói gì cũng là thừa thãi, gần Ninh Tĩnh sâm lâm phân nào là an toàn thêm phần ấy.

“Tiếp ta một chiêu!” Thấy gã không nói gì, võ sĩ truy kích không bình tĩnh được nữa, cước bộ điểm liên tục, thân thể hóa thành hư ảnh, thoáng sau nhảy đến bên phải gã, tung ra một quyền mang theo mộc nguyên lực màu lục nhạt, quyền ảnh lác lác cực kỳ khó phân biệt.

Lao tới là sử dụng võ kỹ, xem ra đối phương không hề coi thường gã, xuất thủ thập phần cẩn thận.

“Mẹ nó chứ, phiền thật!” Diệp Phong tức giận mắng, dừng phát lại, tay phải tống ra, hắc sắc kinh khí hỗn hậu từ lòng tay phun trào, va chạm với nguyên lực tụ trên quyền đầu đối phương.

Không khí vang lên tiếng nổ dồn dập, như một tràng pháo được châm ngòi. Tiếng đó Diệp Phong gầm lên trầm trầm, thân thể lùi lại mấy thước, lớp đất dưới chân bị đáy giày quét tan một lớp dày, dựa vào một thân cây mới đứng vững được.

Kể truy đuổi này thực lực không tệ...Gã nghiêm sắc mặt, nguyên nguyên lực sắc xanh trong cơ thể chảy hiền hòa, liên tục xua đi cơn tê dại trên cánh tay.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta...Thực lực của ngươi kỳ thật không bằng ta.” Võ sĩ đó mỉm cười tham lam, nhìn gã chằm chằm: “Có thể đánh bại đầu lĩnh chẳng qua là ngươi dựa vào thổ hệ võ kỹ cấp cao và bí pháp khiến công kích tăng uy lực.”

“Thế thì sao? Thật ra ngươi muốn nói gì? Nếu định khuyên ta bó tay thì đừng uống phí tâm cơ nữa.” Diệp Phong cười lạnh, chuẩn bị tấn công.

“Mộc nguyên lực ta tu luyện khắc chế thổ nguyên lực của ngươi, thân pháp của ta cũng hơn ngươi. Chỉ cần ta cầm chân thì cao thủ trong tộc sẽ nhanh chóng đuổi tới, ngươi tất không còn đường chạy.” T

“Đừng nói những lời thừa thãi nữa, ngươi thật ra muốn thế nào?” Diệp Phong nghe ra viên võ sĩ này tựa hồ có cách nghĩ khác.

“Sảng khoái lắm! Ta biết Diệp Phong ngươi có kỳ ngộ, cả khí hải bị hủy cũng khôi phục được, tiền đồ sau này không thể ước lượng, nên ta không muốn triệt để đắc tội...Chỉ cần ngươi đưa ra thứ gì đó mua chuộc được ta...Hắc hắc!” Viên võ sĩ xòe tay, thè lưỡi liếm môi.

Diệp Phong ngẩn người, hồi lâu mới bật cười. Hóa ra...Gặp phải một kẻ tham lam.

Từ từ cúi đầu, gã ngẫm nghĩ kỹ lưỡng. Trước đây gã liên tục trọng thương và tru sát mấy võ sĩ nhưng nếu không đánh lén cũng là đối phương chưa xuất toàn lực, gã dựa vào uy lực của thất phẩm võ kỹ mới đắc thắng.

Hiện thời đối phương đã phòng bị, nếu đấu với hắn e rằng nhất thời khó lòng thủ thắng, càng kéo dài, tình cảnh của gã càng bất lợi. Đối phương hiển nhiên hiểu rõ điểm này nên mới mượn cơ hội đòi hỏi.

Võ kỹ cấp cao, thực lực tăng cao, địch dung hoàn mỹ...Chỉ cần không ngu xuẩn quá là đoán được trên mình gã có không ít đồ quý giá. Giữa vài tình tệ tiền thưởng và cái chết, chỉ bằng giao dịch hòa bình, kẻ này quả nhiên không ngốc.

“Một viên cửu phẩm mộc nguyên đơn...Thế nào?” Diệp Phong xòe tay, một viên đơn được xuất hiện trong tay, phái đối diện xuất hiện ánh mắt nóng bỏng. Đơn được đó giá trị hai mươi tinh tệ cơ đấy, so với Bạch Thủy Nham, gã xuất thủ rộng rãi hơn nhiều.

“Ném nguyên đơn qua đây, người có thể đi.” Đối phương vẫn cực kỳ cẩn thận, không dám lại gần.

“Đường đường võ sĩ, lại sợ một võ đồ mới tấn cấp sao?” Diệp Phong nhật nhẽo trào phúng.

“Tiểu tử ngươi quá quý dị, ta đương nhiên phải cẩn thận.” Viên võ sĩ này bỏ qua câu giễu cợt của gã, mắt lên tia tham lam.

“Chát!” Diệp Phong khê búng tay, viên mộc nguyên đơn bắn ra ba thước, đồng thời gã neho mắt, nhật nhẽo nhìn đối phương.

“Được rồi! Giờ người có thể đi, ta không đuổi theo cũng không cho ai biết người đi con đường này.” Võ sĩ đó hơi nhúc nhích chân, định bước lên nhật mộc nguyên đơn, rồi đột nhiên dừng lại, nở nụ cười giới bị, giục gã đi khỏi.

Diệp Phong thở dài, dịch thủ quá cẩn thận, vốn gã nhân lúc đối phương nhật nguyên đơn sẽ đột nhiên thủ xuất Huyền thiết bổng giết chết. Chính diện tiến công, tốc độ của gã không đạt, không dễ giết được đối phương. Thôi vậy, một viên mộc nguyên đơn thôi mà, coi như cho chó ăn.

Gã bật cười bất lực, từ từ lùi xa mười thước, đoạn quay phắt lại lao nhanh vào Ninh Tĩnh sâm lâm.

Võ sĩ đó vui mừng cực độ nhật mộc nguyên đơn lên, cẩn thận nhét vào ngực áo, cười hăng hắc nhìn theo hướng Diệp Phong đào tẩu rồi quay người về thành phục mệnh.

OOo

“Tộc trưởng, theo tin tức đáng tin cậy, diệp Phong đã an toàn thoát ra từ đông môn, ba hộ vệ đuổi theo đều tay trắng. Bạch Thủy gia lần này tổn thất thảm trọng.” Diệp Thừa Thiên ngồi bên bàn, nghe hộ vệ phụ trách nghe ngóng tin tức vui vẻ báo lại.

Cách. Tay vịn ghế võ vụn vì đại lực của Diệp Thừa Thiên vô tình dồn xuống, ông ta nhìn người báo tin với vẻ không tin nổi, mắt như rách mí, con ngươi hiện rõ nét kinh ngạc, chấn động.

Hộ vệ cao cấp của Diệp gia được ông ta dặn dò đến lúc tất yếu thì ngầm trợ giúp Diệp Phong một tay. Chỉ là sau đó gã đột nhiên biến mất khỏi Ngọa Lăng thành, không chỉ người Bạch Thủy gia mà cả Diệp gia hộ vệ cũng hoàn toàn không biết hành tung của gã.

Tiếp đó liên tục truyền về tin hộ vệ Bạch Thủy gia bị giết hoặc bị trọng thương khiến Diệp Thừa Thiên chấn kinh. Diệp Phong không những không nhân cơ hội chạy trốn mà điên cuồng trả đũa Bạch Thủy gia, thậm chí liên tục đắc thủ. Thật khiến người ta không tin được.

Sau cùng, một thiếu niên mười sáu tuổi bằng chính sức mình đã yên bình thoát khỏi Ngọa Lăng thành bị cả Bạch Thủy gia tộc vây ráp. Sự tích này dù nhiều nhân vật thành danh của Võ Nguyên đại lực cũng chưa chắc thực hiện được. Diệp gia...Sau cùng cũng xuất hiện nhân vật thiên tài chẳng?

Sau cơn chấn động là niềm vui cuồng dại tràn tới, diệp Thừa Thiên ngửa mặt cười vang: “Bạch Thủy gia lần này chỉ ít tổn thất bảy hộ vệ cấp võ sĩ, còn không ít cao giai võ đồ gục ngã dưới tay Phong nhi, thật sự thực lực đại giảm, để xem từ nay lão tiểu tử Bạch Thủy Nham đó còn dám huênh hoang trước mặt ta nữa không.”

Võ giả của hai gia tộc xưa nay vẫn cân bằng, cường giả cấp võ sĩ là lực lượng trung kiên của song phương. Hiện tại Bạch Thủy gia đột nhiên giảm đi bảy võ sĩ, cán cân rõ ràng nghiêng về phía Diệp gia.

“Các người lúc trước phản đối ta toàn lực trợ giúp Diệp Phong...Hiện tại thì sao?” Diệp Thừa Thiên hừ nhẹ, liếc nhìn chung quanh. Mấy chấp sự bị ông ta nhìn đến đều cười ngượng ngùng, tỏ vẻ hổ thẹn.

Diệp Thừa Thiên phất tay áp, nói tiếp: “Hiện tại Bạch Thủy gia trọng thương, các gia tộc gió chiều nào che chiều ấy trong thành nhất định sẽ nghe ngóng, ta nghĩ họ sẽ nhanh chóng dựa vào Diệp gia...Cộng thêm mười viên nguyên đơn Diệp Phong để lại cho gia tộc, không đầy mười năm, thực lực hai nhà sẽ càng cách xa. Đến lúc đó...Hừ!”

“Dù hiện tại chính diện khai chiến với Bạch Thủy gia thì cơ hội thắng của chúng ta cũng tăng lên nhiều.” Một chấp sự đắc ý lên tiếng.

“Hiện tại khai chiến thì chúng ta tổn thất vẫn rất lớn, chỉ e sẽ làm lợi cho mấy gia tộc nhỏ...Đợi đi, Diệp Phong sẽ tạo cho Diệp gia tình thế có lợi.” Diệp Thừa Thiên từ từ thở dài: “Không biết lần tới y xuất hiện, thực lực sẽ đạt đến mức nào/...”

Chúng nhân đều cảm khái, diệp Phong...Mang lại cho họ quá nhiều chấn động. Họ rất cuộc cuộc cũng tin lời Diệp Thừa Thiên từng nói: Diệp Phong sẽ đưa Diệp gia danh chấn Vô Nguyên đại lục!

57. Chương 57 : Diệp Phong Phản Kích

Ngọa Lăng thành sôi lên.

Tin Diệp Phong độc chiến Bạch Thủy gia, an nhiên thoát thân lan khắp thành, trở thành chủ đề nóng nhất.

Một tháng trước họ được chứng kiến tình cảnh kinh nhân, gã sử dụng thân thể luyện thể ghê ghê chiến vô đồ, chiến tích đó đáng để ngẩng đầu tự hào rồi.

Bảy ngày trước Diệp Phong quay lại, khí hải bị hủy đã phục nguyên, hơn nữa còn tấn nhập vô đồ! Một mình gã lực chiến ba cao giai vô đồ, hơn nữa còn bắt Bạch Thủy Ứng ngay trước mũi Bạch Thủy Ngạc khiến họ càng chấn động.

Theo đại đa số cư dân trong thành, kỳ tích gã sáng tạo ra chỉ đến thế là cùng. Đối diện với Bạch Thủy gia dốc toàn lực vây bắt truy sát, trừ phi Diệp gia nhúng tay không thì gã khó lòng thoát nạn. Một thiếu niên mới tấn nhập vô đồ, đạt được như thế đã là cực hạn.

Nhưng sự thật lại vượt khỏi ý liệu của chúng nhân.

Gã không chỉ an toàn thoát khỏi vòng vây của Bạch Thủy gia mà còn tru sát năm võ sĩ, bốn cao giai vô đồ, thành quả kinh nhân đó còn chưa tính đến những hộ vệ bị trọng thương đến tàn phế, tổn thất của Bạch Thủy gia quả thật khó lường.

Bồi dưỡng một võ sĩ không đơn giản. Một võ giả nếu không có tư chất và thiên phú, thực lực chỉ còn cách dựa vào tài lực và thời gian bồi bổ...Chỉ là Diệp gia sẽ cho Bạch Thủy gia thời gian ư?

Qua trận này, Bạch Thủy gia nguyên khí đại thương, thực lực mất cân bằng với Diệp gia. Nếu không nhờ vẫn còn ba cây trụ - ba võ sư - thì e rằng không đầy một năm Bạch Thủy gia sẽ tan biến khỏi Ngọa Lăng thành.

Một tháng! Chỉ một tháng, thực lực của Diệp Phong đã tăng trưởng kinh nhân, không được năm thì cũng phải bốn cấp; tốc độ tu luyện đáng sợ như thế nếu không vì sự thật bày ra trước mắt, không ai dám tin rằng một thiếu niên từng bị hủy khí hải lại đạt đến trình độ đó.

“Diệp gia e rằng muốn độc bá Ngọa Lăng thành.” Chúng nhân đều chung ý nghĩ này.

Một vài gia tộc nhỏ trong thành cũng nhận ra tình thế, Bạch Thủy gia e là sẽ suy sụp...Họ đua nhau tính toán, sau này nên qua lại với Diệp gia, càng nhiều càng tốt.

OOo

Sáng sớm, ở khu săn thú của Bạch Thủy gia.

Một thú liệt tiểu đội sáu người từ từ cất bước, bốn trong sáu người có hơn mười năm kinh nghiệm săn thú nên đây được coi là đội ngũ lão luyện, thường hoàn thành vượt mức nhiệm vụ do tiệm thịt đưa ra.

Hôm nay họ tinh thần phơi phơi vào rừng, chuẩn bị thu hoạch thật nhiều.

Đột nhiên trong rừng sâu vang lên tiếng gầm trầm trầm, một con gấu đen lưng lừng nhe nanh múa vuốt lao ra, khí thế hung hãn khôn bì, khiến cho mặt đất rung rinh. Vài loài dã thú ăn cỏ cạnh đó kinh hoàng chạy tứ tán, bỏ mặc cả thức ăn tươi ngon.

“Thất...Thất giai hắc hùng!” Chúng nhân cả kinh thất sắc, gặp phải thất giai mãnh thú, phản ứng duy nhất của họ là: Chạy!

Hùng chi xung phong!

Ngọn núi thịt to lớn như hỏa xa lao vút tới, bổ vào một người, vỗ mạnh một chưởng lên lưng kẻ xấu số.

“A!” Trong rừng vang lên tiếng kêu thê thảm, tiếng xương vỡ giòn tan vang lên, xương vai kẻ đó vỡ vụn.

Những người còn lại lạnh buốt cõi lòng, chạy càng nhanh hơn.

Vù! Khí lưu cuộn lên, hắc hùng lại lao tới với tốc độ cao, hất văng hai người phía sau, đương nhiên hai kẻ này không tránh khỏi đứt gân gãy xương, kêu la vang trời.

“Hắc hùng thật ra định làm gì? Vì sao lại trực tiếp tấn công chúng ta?” Hắc hùng xưa nay nổi danh lười nhác, vô duyên vô cớ sao lại công kích thú liệt đội?

“Quý mới biết là việc gì! Đáng ghét, tốc độ hắc hùng sao lại không chậm hơn kim nguyên tu luyện giả như ta nhỉ?” Nếu là hắc hùng bình thường, thú liệt đội này ít nhất cũng còn ba người có thể thoát thân, tiếc rằng...Đây là hắc hùng đã được cường hóa...

Bịch, bịch!

Hắc hùng lại hất bay hai người nữa rồi mới lúc lắc đầu, gầm lên khe khẽ thị uy trước khi bỏ đi.

“...”

“Đi rồi hả?”

“Đi rồi!” Há miệng nhin đau, chúng nhân ôm lấy chỗ xương vỡ, bỏ dẫy nhìn nhau.

“Con gấu này thật ra định làm gì?” Thành viên thú liệt đội đó e rằng ít nhất cũng phải ở nhà tĩnh dưỡng cả tháng mới lành lại.

“Có khi là một con gấu điên...Không ai mất mạng là may lắm rồi.” Đầu lĩnh gãy mất ba cái xương sườn, trán đượm mồ hôi lạnh, hồi lâu mới thở dài: “Về thôi.”

Thú liệt đội đi khỏi không lâu, trên cành một cây cổ thụ um tùm lộ ra thân hình một thiếu niên, chính thị Diệp Phong.

“Hắc đại, khá lắm!” Diệp Phong nhảy xuống cạnh chỗ hắc hùng, vuốt cái bụng mượt lông khiến nó vui vẻ xị mũi, tỏ vẻ đắc ý.

“Ta cắt đứt tài lộ của Bạch Thủy gia các người, để xem Bạch Thủy Nham còn nghênh ngang được đến bao giờ.” Gã cười lạnh, gạt đầu bảo hắc hùng: “Đi thôi, chúng ta đến khu săn thú tiếp theo.”

Diệp gia và Bạch Thủy gia thống trị Ngọa Lãng thành cùng có nguồn thu quan trọng nhất là gia công thịt. Dù là bình dân hay võ giả, nhu cầu ăn uống đều là không thể thiếu, nên lợi nhuận của buôn bán thịt không cao nhưng là nguồn tài nguyên tất yếu của hai gia tộc.

Nhiều thành trấn phụ cận không có rừng hay hiệp cốc, gần như không có thực vật. Thế lực ở những nơi đó tất mua thực vật từ các địa phương gần rừng như Ngọa Lãng thành mới có thể thỏa mãn nhu cầu.

Hàng năm, hai nhà đem số thịt đã được chế biến cung cấp cho một số bang phái, gia tộc, thế lực đối lấy tình tệ. Món tình tệ này chiếm bảy mươi phần trăm nguồn thu của mỗi nhà.

Mất đi nguồn tài nguyên này, có thể tưởng tượng hai gia tộc sẽ bị đả kích trí mạng.

Ngày thứ ba sau khi Diệp Phong trốn khỏi Ngọa Lãng thành, trong khu săn thú của tiệm thịt thuộc Bạch Thủy gia có đến bảy điểm bị hắc hùng thần bí tập kích, tổng cộng ba mươi chín đội viên thú liệt đội thụ thương nặng nhẹ khác nhau, chỉ ít trong nửa tháng không thể ra ngoài đi săn. Đương nhiên sản lượng của tiệm thuộc Bạch Thủy gia giảm đi bốn thành, trong một tháng nữa mới có thể khôi phục.

OOo

Diệp gia...

“Trả đũa còn nhanh hơn ta dự tính.” Diệp Thừa Thiên nở nụ cười, cầm tờ tin tức mới được đưa tới.

Thực lực tổn hại, nếu kinh tế của Bạch Thủy gia cũng sút theo thì không còn tư cách tranh hơn thua với Diệp gia.

“E rằng lão tặc Bạch Thủy Nham chó cùng dứt giậu, phái người đến quấy nhiễu khu săn thú của chúng ta...” Một chấp sự lo lắng.

“Không sao, với thực lực hiện tại của Bạch Thủy gia, chắc rằng Bạch Thủy Nham không dám chủ động gây sự. Nếu đối phương không biết điều...Ta cũng không ngại giáo huấn lão hồ ly đó một phen.” Diệp Thừa Thiên tựa lưng vào ghế, mí mắt hơi sụp xuống, trong đôi đồng tử được lông mày dài che kín lóe lên hung quang.

“Có lẽ kế hoạch tiêu diệt Bạch Thủy gia của chúng ta sẽ được xúc tiến nhanh hơn.” Diệp Thừa Thiên nhếch một nụ cười, tay gõ nhẹ xuống bàn.

Tiếp theo để xem Bạch Thủy Nham ứng phó thế nào.

OOo

“Thật ra là việc gì? Sao lại xảy ra việc như thế?” Bạch Thủy Nham đại phát lời đình trong gia tộc.

Cơn giận bị Diệp Phong thoát khỏi Ngọa Lăng thành chưa tan thì lại nhận được tin tức khiến người ta phẫn nộ, ngay cả Bạch Thủy Nham nổi tiếng lãnh tĩnh cũng không ngồi yên được.

“Tộc trưởng, nhất định là Diệp Phong giở trò.” Bạch Thủy Ngạc sầm mặt lên tiếng.

“Nhưng người của thú liên đội không thấy bóng Diệp Phong, chỉ là một con hắc hùng thật sự, lẽ gã hắc chỉ huy được cả dã thú không có trí tuệ?” Có ý kiến phản đối.

“Tiểu tử đó ngay cả khí hải bị hủy còn khôi phục được, chỉ huy hắc hùng có gì lạ đâu...Bằng không, vì sao khu săn thú của Diệp gia không xảy ra việc gì, chỉ có địa bàn Bạch Thủy gia bị tập kích.” Bạch Thủy Ngạc cười lạnh.

“Tốt nhất đừng để ta biết do tiểu tử đó giở trò...” Mắt Bạch Thủy Nham rực lửa giận, hai nắm tay kêu tanh tách, giọng nói cũng run lên.

“Hi vọng đây chỉ là việc ngẫu nhiên, bạch Thủy gia không thể chịu đựng thêm đả kích quá lớn nữa rồi...” Thành viên tham dự hội nghị đều có chung ý nghĩ này. Ai cũng mơ hồ cảm nhận được không nên đối diện với Diệp Phong đầy thần bí. Lúc trước bày ra thiên la địa võng như thế mà gã còn thoát được, hiện tại ở sâu trong Ninh Tĩnh sâm lâm, bạch Thủy gia dựa vào đâu mà đối phó gã?

“Nếu tiểu tử đó làm thì tập kích kiểu này còn xảy ra.” Dần khôi phục lại lý trí sau cơn phẫn nộ, bạch Thủy Nham ngồi lặng lẽ trên ghế, gõ ngón tay xuống bàn, trầm ngâm một chốc rồi lạnh lùng nói: “Sáng mai tập hợp hết hộ vệ cao cấp, hai người một tổ, thêm một trung cấp hộ vệ trà trộn vào thú liên đội. Ta không tin bằng vào một tên khốn đó mà có thể lật ngược cả trời.”

Thực lực của Diệp Phong hiện thời tối đa chỉ đấu được nhất giai võ sĩ là cùng. Hộ vệ cao cấp phần lớn là võ sĩ nhị giai đến tứ giai, lại hai người một tổ, nếu gặp gã sẽ dễ dàng bắt được. Dù gã có con bài gia tăng uy lực công kích thì hộ vệ cao cấp cũng có thể chống được.

“Truyền lệnh là nếu gặp Diệp Phong không được coi thường, phải xem hắn là kình địch, toàn lực ứng phó.” Bạch Thủy Nham xua tay, quay người khỏi đại sảnh đang đầy tiếng rì rầm bàn tán.

58. Chương 58 : Tấn Cấp Ngũ Giai

“Chắc hành động hôm qua đủ khiến Bạch Thủy gia nhức đầu.” Diệp Phong nằm trên thảm cỏ, dựng một chân lên, lẩm bẩm. Phản kích chớp nhoáng rồi, gã lại ẩn mình.

Gã không hành động tiếp tục, ở Ngọa Lăng thành gã gần như bực bội hết bài tẩy. Tuy không hiểu Bạch Thủy Nham sẽ hành động thế nào để đối phó với gã, nhưng đối phương đã hành động tức là mười phần nắm chắc, gã không thể mạo hiểm.

Bạch Thủy gia, tuy đối với gã hiện giờ vẫn là cự thú, nhưng gã là thợ săn ẩn mình, nhân lúc cự thú không đề phòng được lại xé một miếng thịt xuống khiến nó không trí mạng nhưng chắc chắn thấy đau đớn. Rồi sẽ có ngày da thịt nó bị gã xé hết, khi ấy là tử kỳ của Bạch Thủy gia.

Tuy gã không có hứng thú đưa Diệp gia đi lên con đường thể gia, khiến gia tộc danh chấn đại lục như Diệp Thừa Thiên mong muốn, nhưng được gia tộc cứu giúp hai lần, gã lại không thích nợ ai nhân tình, hơn nữa gã và phụ thân cùng chảy trong mình huyết mạch Diệp gia, nên trong phạm vi có thể, gã nguyện ý làm một số việc cho gia tộc.

Giúp Diệp gia lật đổ Bạch Thủy gia, độc bá Ngọa Lăng thành, việc này nhất cử lưỡng tiện, vừa báo được thù bị truy sát vừa trả lại món nhân tình của Diệp Thừa Thiên. Hoàn thành việc này, gã có thể yên tâm ra đi, đến với thế giới bên ngoài rộng lớn.

Mục tiêu sư phụ đề ra cho gã là phải tranh cao thấp với những tuyệt thế cường giả của đại lục. Gã nhớ lại lời sư phụ nói trong lần đầu tiên vào Nguyên Thần quyết, nhiệt huyết lập tức sôi trào, đó là hào tình tráng chí cỡ nào! Ngọa Lăng thành nhỏ xúi này sao có thể giữ chân được gã.

Lắc cái đầu nóng lên vì kích động, gã thoáng cảm khái mỉm cười, nghĩ đến những việc đó hiện thời còn quá sớm, muốn ra Võ Nguyên đại lục rèn luyện, chí ít cũng phải đề cao thực lực đến võ sĩ.

Võ đồ, bất quá là bước nhập môn chứ chưa được coi là võ giả thật sự. Chỉ khi đạt đến võ sĩ mới là võ giả hợp cách.

“Một tuần nữa, ta sẽ đạt tới võ đồ ngũ giai. Đến lúc đó, khí hải có thể miễn cưỡng xuất ra Lục diệp chân...Tin rằng khi ấy có thể tranh cao thấp với tam, tứ giai võ sĩ.” Tính toán một lúc, gã tĩnh tâm lại, bắt đầu tu luyện.

Rút một tia nguyên nguyên lực từ trong nguyên trạch ra, từ từ tẩy rửa thổ nguyên khí hải trong đơn điền, thực lực của gã cũng từ từ tăng theo.

Tuy trước mắt tốc độ tu luyện của Nguyên Thần quyết cao hơn nhiều khí hải tu luyện giả thông thường, nhưng thực lực gã tăng nhanh, tốc độ tu luyện không hề đề cao bao nhiêu, chủ yếu vì cảnh giới thứ hai - Nghĩ thần - chưa được gã lĩnh ngộ. Hiện tại ở cảnh giới võ đồ, mỗi lần tấn cấp cần thời gian gấp hai, ba lần giai đoạn bình dân, vậy thì khi gã đạt đến võ sĩ, không biết mỗi lần tấn cấp cần bao nhiêu có gắng?

Đạt đến võ tông trong ba năm...Theo tốc độ hiện tại gần như là bất khả thi. Từ võ sĩ đến võ sư, võ sư đến võ tông, lượng nguyên lực cần thiết gần như gấp từ mấy chục đến cả trăm lần, dù trong một năm gã đạt đến võ sĩ tịj cũng không thể với tốc độ tu luyện này đột phá đến võ sư chứ đừng nói võ tông.

Nhưng gã tuyệt đối không bỏ cuộc. Chỉ cần nhanh chóng lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần của Ngũ Cầm quyền, tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh.

Thẩm Lan! Đợi ta!

OOo

Trên bãi cỏ mềm mại, diệp Phong xếp bằng, mắt nhắm nghiền.

Từng tia nguyên nguyên năng lượng xanh biếc từ từ chảy trong kinh mạch, nguyên nguyên lực vô chủ này không ngớt thấm vào xương cốt và cơ nhục, giúp gã tối luyện cải tạo thân thể, sau đó tụ lại, tiếp tục tiến bước.

Gần đó, hắc hùng vẫn đùa với hài tử, chúng đã quá quen với tình huống này, lúc Diệp Phong tu luyện tuyệt đối không được quấy nhiễu gã, cũng không cho dã thú khác đến gần. Với thực lực của hắc hùng, trong Ninh Tinh sâm lâm, trừ yêu thú ra, e rằng không có địch thủ.

Đột nhiên quanh mình gã xuất hiện dị biến, thiên địa linh khí từ từ tụ lại, phảng phất chịu tác động của lực hút vô danh. Tốc độ tụ hợp nhanh dần, hình thành một dải bạch sắc khí lưu nhìn được bằng mắt thường, xoay tít quanh gã.

Gã ngồi giữa vòng xoáy, thân thể phảng phất trương lên gấp đôi, xương cốt kêu lách cách, cơ nhục hơi run run. Luồng năng lượng vô chủ vì chỗ chứa nguyên nguyên lực đã đầy không thể hấp thu thêm lập tức tràn

vào thể nội gã, dung hợp với thân thể.

Hắc hùng đã có kinh nghiệm về việc này, lúc gã tấn cấp võ đồ, động tĩnh còn hơn thế. Nó đảo mắt, dẫn hài tử lặng lẽ ngồi cạnh gã, tham lam thu lợi từ không gian đầy thiên địa năng lượng.

Bạch sắc năng lượng liên tục thẩm vào thể nội gã, nguyên nguyên lực sinh ra rồi chảy tràn trong kinh mạch, được thân thể hấp thu. Gã bắt giác khê kêu lên khoan khoái.

Chỉ khi tấn cấp mới cảm giác thấy năng lượng dâng tràn, ngập đầy mỗi tác thân thể, thổ nguyên khí hải ở đơn điền xoay nhanh, hút hết nguyên nguyên lực còn lại vào, từng tia một chuyển thành hắc sắc thổ nguyên lực, lắng xuống khí hải.

“A!” Diệp Phong quát khê, năng lượng khí lưu tan đi, không ít năng lượng bắn vào thể nội hai mẹ con hắc hùng, cả hai hàm hừ vui mừng.

Mở bừng hai mắt, gã hít sâu một hơi, song chưởng đẩy mạnh. Thổ nguyên lực đen ngòm phun ra, giáng xuống đất khiến mặt đất rung khê, cỏ cây nghiêng ngã.

“Hừ sau cùng cũng đạt đến võ đồ đệ ngũ giai...” Diệp Phong mãn ý vươn người, cảm thụ sức mạnh hùng hồn từ thân thể dấy lên, liên tục tun ra mây quyền.

Hổ chi bạo phát! Hùng chi hậu trọng! Hạc chi tấn tiếp! Viên chi linh mẫn! Lộ chi cương nhu!

Khí thể liên tục biến hóa, quyền phong mỗi quyền đều có điểm đặc sắc, khí lưu trước mặt gã cuộn cuộn liên tục, cuốn tung cành khô cỏ vụn lên không. So với hôm qua, sức mạnh do nhục thể bạo phát ra gần gấp đôi.

Lục diệp chấn! Thổ nguyên lực trong khí hải được gã điều động, hình thành chấn động đặc biệt, thuận theo cánh tay truyền lên bàn tay, rồi vỡ mạnh lên một tảng đá lớn.

Tảng đá cao gần bằng người gã liên tục rung động mấy lần, một vết nứt, hai vết, bốn vết...Rất nhanh sau đó, vết nứt ngang dọc như mạng nhện lan ra, cả tảng đá đổ xuống, tan thành vô số mảnh, rơi dưới chân gã.

Tứ diệp chấn, tảng gấp bốn lần công kích diệp chấn, bốn lần bốn là mười sáu lần. Lục diệp chấn được sáu lần, sáu lần sáu là ba mươi lần công kích. Uy lực đầu chỉ tăng gấp đôi.

Cười khanh khách một hồi, tâm trạng hoan hỉ tràn khắp não hải gã. Nhục thể và khí hải đồng thời đề thăng, võ kỹ cũng đột phá theo, một đòn toàn lực của gã bây giờ dù chưa bằng lúc trước sử dụng nguyên đơn nhưng không kém là bao.

Nên tìm một mục tiêu đánh giá thực lực của mình.

59. Chương 59 : Dung Binh Vây Bắt

Từ từ đi trong rừng, nhìn những thân cây cổ thụ mỗi lúc một thưa thớt nhưng to dần quanh mình, mục quang Diệp Phong nóng lên theo. Giờ gã đã sắp vào sâu trong Ninh Tinh sâm lâm, đi thêm chút nữa là tiến vào yêu thú khu.

“Con người, chỉ khi được sinh tử khảo nghiệm, máu và lửa gột rửa, thực lực mới tăng nhanh. Nơi càng nguy hiểm thì càng nên thách thức.” Gã hạ quyết tâm đến yêu thú khu trong Ninh Tinh sâm lâm rèn luyện. Theo các dung binh thường ra vào nơi đó giới thiệu, ninh Tinh sâm lâm trừ cực ít tam giai yêu thú ra, đại đa số là nhất giai và nhị giai.

Thực lực gã hiện tại dù gặp nhị giai yêu thú cũng có thể đấu một trận, nếu đối thủ là tam giai yêu thú, e rằng chỉ còn nước cầm đầu bỏ chạy.

Yêu thú phân từ nhất giai đến thất giai, thực lực tương đương võ đồ đến võ thánh của nhân loại.

Nhị giai yêu thú như gã biết tương đương với đẳng cấp võ sĩ của nhân loại. Tuy thực lực của yêu thú không phân chia tỉ mỉ nhưng thông thường được cho rằng, ở mỗi cấp, thực lực của yêu thú đều cao hơn nhân loại cùng đẳng cấp. Nên nhị giai yêu thú ngang với võ sĩ ngũ giai đến thất giai.

Yêu thú sở hữu trí tuệ, đẳng cấp càng cao, trí tuệ cũng tương xứng. Đạt đến ngũ giai, lục giai, yêu thú có thể nói tiếng người, đến thất giai lại càng siêu phàm nhập thánh, có thể hóa thành hình người, không khác gì võ thánh của nhân loại.

Hơn nữa yêu thú còn có ưu thế tu luyện riêng được trời cao ban tặng: Không cần học tập võ kỹ, theo thuộc tính của nguyên lực trong khí hải mà có các kỹ năng chủng tộc để phát huy uy lực của nguyên lực. Thông thường, yêu thú đẳng cấp càng cao, kỹ năng chiến đấu càng lợi hại.

Nhị giai yêu thú đủ khiến gã vất vả rồi.

Hơn nữa thổ nguyên lực và nguyên nguyên lực trong nguyên trạch đã bão hòa, nếu tiếp tục tìm kiếm nguyên khí của dã thú e rằng không cần thiết nữa. Yêu thú có thực lực cao hơn mới là mục tiêu thích hợp.

Ngẩng nhìn vàng dương trên không, gã nghĩ đến việc dựa vào đó định hướng, chợt phát hiện có khói bốc lên.

Có người? Gã hơi sững lại, từ từ đi về phía ngọn khói. Yêu thú khu quanh năm có dấu chân dung binh đội đến sẵn bắt yêu thú hoặc hái thảo dược đổi lấy tài phú. Nếu có thể lấy được tin tức về yêu thú khu thì càng có lợi cho tu luyện.

Đến gần, gã loáng thoáng nghe thấy tiếng đối thoại mơ mơ hồ hồ. Chỉ vì cây cối che lấp nên không trông rõ đối phương.

“Bạch Thủy gia lần này dốc túi rồi, dùng cả tinh tể treo thưởng.” Một giọng nam tử thô tháo vang lên, chui vào tai gã.

À...Gã chợt dừng bước, nín thở ép sát vào bóng cây, từng bước tiến tới. Nghe thấy sự tình liên quan đến Bạch Thủy gia, gã buộc phải đề cao cảnh giác.

“Năm mươi tinh tể hả? Tiểu đội dung binh bọn ta kiếm trong năm năm cũng chưa được.” Giọng nói trẻ trung nổi tiếp, gã chỉ còn cách đối phương chừng mười thước, thanh âm nghe rõ mồn một.

“Không biết kẻ may mắn nào gặp được tiểu tử họ Diệp đó. Bắt được hẳn là phát tài.” Vẫn giọng nam tử ban nãy, ngữ khí không giấu được nét ganh tỵ.

Diệp Phong giật thột, hiểu ngay nguyên cớ sự tình.

Lần trước gã tập kích thú liệt đội của Bạch Thủy gia, bạch Thủy Nham nhất định đã nghĩ ra sách lược để bắt gã, nhưng vì gã một lòng tu luyện, ẩn mình đi suốt thời gian vừa rồi nên mưu đồ của lão công cốc.

Không bắt được gã, bạch Thủy Nham quyết không dừng tay. Không ít hộ vệ có thực lực của Bạch Thủy gia đã bị gã giết, lão không muốn tự tổn thực lực nữa nên dùng tinh tể treo thưởng để các dung binh tự do ở Ngọa Lãng thành bán mạng.

Năm mươi tinh tể đủ khiến một võ sĩ điên cuồng, dù là với một võ sư cũng không phải một món nhỏ. Đáng tiếc...Ngọa Lãng thành gần như không có dung binh cấp võ sư, nhưng dung binh cường giả này đều ở những thành thị giàu có hơn. Yêu thú trong Ninh Tĩnh sâm lâm chỉ đủ hấp dẫn tiểu đội dung binh do võ đồ và võ sĩ tổ thành.

Nhưng dám bước vào yêu thú khu thì tiểu đội dung binh đó ít nhất cũng có thực lực tru sát nhị giai yêu thú, nếu họ đối phó gã chưa hẳn là không thể.

“Nghe nói tiểu tử đó đẳng cấp chỉ là võ đồ nhưng thực lực không kém hơn võ sĩ, nếu gặp hẳn, phải cẩn thận đối phó.” Lại một giọng lạ vang lên, ngữ khí đầy uy nghiêm, xem ra là lão đại của tiểu đội.

“Một tên nhóc lông còn chưa mọc dài thì lợi hại đến đâu.” Nam tử thô tháo cất giọng khinh miệt: “Hộ vệ Bạch Thủy gia an nhàn quen rồi nên mới bị tiểu tử đó liên tục đắc thủ. Với những người thường xuyên sống trong nguy hiểm như chúng ta, sức chiến đấu hơn đứt những hộ vệ gia tộc chỉ biết hưởng thụ đó.”

Ha ha! Chúng nhân bật cười, cực lực tán đồng lời nam tử thô thiển.

“Tóm lại cẩn thận vẫn hơn, nếu thật sự chạm mặt tiểu tử đó, không thể để hắn thoát.” Lão đại tiểu đội cười lạnh.

Nét mặt Diệp Phong chợt sầm xuống, muốn lấy mạng gã tức là địch nhân. Các người muốn dùng đầu ta đổi lấy tiền thưởng thì ta không cần khách khí nữa, đang thiếu mục tiêu luyện thủ, lấy luôn tiểu đội dung binh này ra khai đao.

Gã lợi dụng Viên thể linh xảo leo lên một gốc cổ thụ, mượn cành lá che chắn, vừa hay thấy sáu người đang vây quanh đồng lửa nướng thịt.

Một hồi y trung niên nam tử đeo hậu bối đại đao, ngồi trên một tảng đá thấp, xem chừng là lão đại của đội. Bên phải hắn là một nam tử thô tháo, tráng kiện, cơ bắp cuồn cuộn, râu quai nón đầy mặt, tóc dựng lên tua tủa. Trước ngực cả hai đều đeo huy chương khắc một ngôi sao.

Nhất tinh dung binh, đẳng cấp thấp nhất trong hàng ngũ dung binh, thực lực cũng phải đạt đến võ sĩ mới đủ điều kiện.

Bốn người còn lại không có huy chương, chứng tỏ thực lực chỉ đạt đến võ đồ, đang là dung binh kiến tập. Hình thức phối hợp này tương đối phổ biến với các tiểu đội dung binh ở Ngọa Lăng thành, thực lực miễn cưỡng sánh được với nhị giai yêu thú.

Trầm ngâm một chốc, diệp Phong đã định xong chủ ý.

Chụp lên hư không, huyền thiết bổng xuất hiện trong tay, gã giậm mạnh chân, thân cây cổ thụ rung loạt xoạt, thân thể gã như tảng đá từ trên trời rơi xuống. Huyền thiết bổng chỉ vào mục tiêu là nam tử thô tháo.

“Ai đó?” Lão đại phản ứng đầu tiên, giơ đại đao ngang ngực, khi thấy gương mặt còn non nớt của do, mắt không khỏi ánh lên nét kinh ngạc.

Bốn dung binh kiến tập vội vàng rút vũ khí ra, khẽ lùi một bước, vây kín vị trí Diệp Phong đáp xuống.

Nam tử bị gã tấn công cảm thấy khí áp nặng nề dồn tới, lòng chợt cảnh giác, thậm chí dấy lên đôi chút hoảng sợ. Hắn cầm lang nha bổng lên, quát vang trầm trầm, hắc sắc thổ nguyên lực dồn vào vũ khí, nghênh đón thế giáng xuống của Diệp Phong.

Chát! Huyền thiết bổng và lang nha bổng giao kích, phát ra tiếng sấm nổ ù ùng, hai luồng thổ nguyên lực quần lấy nhau, không khí cơ hồ rung lên kịch liệt, phát ra từng làn sóng nhìn thấy bằng mắt thường, dấy lên khí lưu hung hãn. Đồng lửa dưới đất bị thổi bay, tia lửa rải tứ tán.

Thịch, thịch. Đại hán thô tháo lùi liên hai bước, hai tay run lên, lang nha bổng gần như tuột khỏi tay, mắt ánh lên kinh hãi, thổ nguyên lực của đối phương rõ ràng kém hơn hắn nhưng vì sao sức mạnh lại đến mức ấy?

Diệp Phong nở nụ cười lạnh, chẳng qua là nhất giai võ sĩ thôi mà.

Lão đại dung binh hơi nheo mắt, ánh lên sát ý hung hãn, múa tít đại đao, hỏa nguyên lực rực rỡ chém vào lưng Diệp Phong.

Gã vùng Huyền thiết bổng, mượn đà thân thể uốn đi, vạch ra một vòng cung đen ngòm, hung hãn đập vào thanh đại đao chém vào mình.

Choang! Tiếng kim loại va nhau lạnh lạnh trong rừng, phiêu đảng hồi lâu. Thành viên tiểu đội đứng ngoài tròng trờng nhìn vào trong trường, hồng hồng nhìn rõ ai chiếm thượng phong.

Hai món binh khí dính vào nhau. Lập tức thân thể lão đại của họ chìm xuống, ngập vào bùn đất đến mắt cá, đủ thấy lực đạo từ thiết bổng dồn xuống cỡ nào.

Diệp Phong vẫn giữ nụ cười ôn hòa bình đạm, thần sắc ung dung, cơ hồ không phải đang tiến hành sinh tử chiến đấu với đối phương mà đơn giản chỉ là luyện tập.

“Muốn lấy mạng ta, các người để mạng lại trước đi.” Gã quát vang, nguyên lực lại dồn vào Huyền thiết bổng.

Cạch một tiếng, cây đao sóng dày đúc bằng thép gãy đôi, huyền thiết bổng mang theo lực đạo hồn hậu đập vào óc hắn.

Lão đại dung binh đội kinh hãi, lòng lạnh buốt, hơi điều chỉnh thân thể, hai chân hơi cong lại đột nhiên thẳng ra, hỏa nguyên lực mãnh liệt khoét thành hai cái hố sâu dưới chân, thân thể vút lên không, nhanh chóng giật lùi.

Ầm! Huyền thiết bổng đập xuống đất, bùn bắn tung tóe, mặt đất dày nhấp nhô như gợn sóng, khuếch tán tứ phía.

“Diệp Phong!”

“Diệp Phong!”

Tiếng hô kinh hãi vang lên tứ bề.

Qua những lời ban nãy, tiểu đội dung binh nay hiểu rằng thiếu niên bình thường này là mục tiêu Bạch Thủy gia bỏ ra năm mươi tinh tệ treo thưởng, là mục tiêu đàm luận của tiểu đội.

“Quả nhiên bất phàm, chẳng trách lại một mình quấy cho Bạch Thủy gia gà bay chó chạy...” Lão đại tiểu đội mắt lóe lên, giọng nói khàn đi.

“Các hạ thực lực không tệ, có trách thì trách các vị định nhằm chủ ý.” Diệp Phong nhướn mí mắt lên, con người hàm chứa sát ý lạnh băng. Chắc còn không ít tiểu đội dung binh thêm muốn sổ tiền treo thưởng, gã mà không dùng thể lôi đình đánh tan tham niệm của họ, e rằng sau này ở trong rừng cũng không yên.

Thực lực của lão đại dung binh đội này tựa hồ là tam giai võ sĩ, đem ra lập uy là hợp nhất.

“Cùng xông lên, lấy đầu hấn là chúng ta phát đạt.” Năm mươi tinh tệ, e rằng một đội dung binh kiếm trong mấy năm không ra. Tham lam át lý trí, chúng nhân mất rục hung quang, cầm vũ khí xông tới.

Hai dung binh thực lực võ sĩ vận đủ nguyên lực lên vũ khí, một cây lang nha bổng, một cây đao sống dày gãy nửa nối nhau công tới.

“Chỉ sợ các ngươi không xông lên!” Diệp Phong khê lẩm bẩm, thân ảnh bị bao vây nhảy vọt tới, nghênh đón lão đại. Cơ nhục toàn thân căng lên, phát ra khí thể hùng hậu.

Hùng hổ chi ảo nghĩa! Lực điệp chấn!

Choang! Nửa thanh hậu bối đao bị hất bắn lên cao, lão đại run người, sắc mặt biến thành trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như hồ lô lặn cả chực thước mới nằm mềm nhũn dưới đất.

Mượn hỏa nguyên lực đạo phản lại từ đối phương, điệp Phong dùng sừng người xoay lại, huyền thiết bổng múa tít, đập mạnh vào nam tử thô tháo tấn công phía sau lưng.

Thấy thảm trạng của lão đại, nam tử có vẻ thô hào lạnh buốt trong lòng, lực đạo giảm mất ba phần, bị Diệp Phong đập bay vũ khí. Tiếp đó, thân thể gã xoay nửa vòng, chân phải thẳng đứng mang theo thổ nguyên lực trầm trọng, đập vào ngực đối phương.

Cách! Phụt!

Tiếng xương gãy giòn tan vang lên, hán tử phun máu, ngã ngửa xuống, lồng ngực cường tráng đỉnh bật lõm sâu, nhìn vào là rùng mình.

Bốn dung binh kiến tập vốn định xông lên đồng thời hít một hơi khí lạnh, dùng sừng lại. Hai người mạnh nhất phe mình bị Diệp Phong trọng thương trong khoảnh khắc, cùng xông lên cũng chỉ tổ chết uổng.

Ban nãy gã đánh lén, chiếm được ưu thế, họ đều cho rằng nếu đấu chính diện, hai võ sĩ tất bắt được hã. Ai ngờ chỉ chớp mắt, tình huống đã nghịch chuyển, hiện tại họ hiểu rằng thực lực của gã còn trên hai người, ban đầu gã không để lộ vì sợ chúng nhân bỏ chạy, mình gã không tiện truy kích.

“Ai dám nhắm đến ta, hai người này là tấm gương!” Diệp Phong lắc tay thu Huyền thiết bổng vào nguyên trạc, lạnh nhạt nhìn bốn người, xoay người buông lại một câu: “Nhớ chuyển lời ta về Ngọa Lăng thành.”

Mấy võ đồ dung binh không tạo thành uy hiếp, gã không thích giết chóc nhiều. Giải trừ uy hiếp, thuận tiện lập uy, mục đích đạt thành là được rồi.

Nhìn theo bóng dáng thiếu niên gầy gò khuất vào rừng cây, bốn dung binh kiến tập đồng thời thở phào, thân thể gục xuống như thoát lực, nhìn nhau kinh hãi...

60. Chương 60 : Sát Cơ Ẩn Tàng

Hành động lập uy của Diệp Phong nhanh chóng thu được hiệu quả, nhiều dung binh đội thực lực tương đương với tiểu đội dung binh đó nghe thấy gã giải quyết nhanh gọn hai võ sĩ thực lực khá cao thì đều kinh hãi, cân nhắc lại thực lực của mình rồi bỏ ý định tróc nã gã.

Muốn lấy tiền thưởng trước hết phải còn mạng. Những dung binh quanh năm lẫn lộn nơi đầu đao mũi kiếm hiểm rở có những đồng tiền không nên nhúng vào, ví như khi họ vào yêu thú khu, thường chỉ chọn nhị giai yêu thú yếu để săn, gặp loài nào đáng sợ là kính nhi viễn chi. Không thể thì nhiều người đã không sống được đến giờ.

Hà huống ai cũng biết hiện tại Diệp Phong có ý nghĩa gì với Diệp gia, dù bắt được lấy tiền thưởng, đồng thời sẽ phải đối diện với Diệp gia báo thù. Sống ở Ngọa Lãng thành, đắc tội Diệp gia thì kết quả không cần nói cũng biết.

Bất quá không phải mọi dung binh đội đều bị thủ đoạn huyết tinh của gã dọa khiếp. Một vài tiểu đội dung binh có cao giai võ sĩ, thực lực hùng mạnh, cơ hồ giết sạch nhị giai ma thú trong rừng, nên cho rằng Diệp Phong có lợi hại hơn nữa cũng bị tất sát được với nhị giai ma thú. Trong thế giới của dung binh, không thiếu những người mạo hiểm vì tiền...

Trong yêu thú khu của Ninh Tĩnh sâm lâm, một đội dung binh bốn người đang từ từ di chuyển.

Đội ngũ này gồm ba nam một nữ, thực lực tối cao là võ sĩ lục giai, kém nhất là võ sĩ nhị giai. Lần này họ vào Ninh Tĩnh sâm lâm, mục đích chủ yếu là tìm tung tích Diệp Phong, bắt sống hoặc giết chết để lấy tiền thưởng của Bạch Thủy gia.

Với thực lực của họ, vị tất phải sinh hoạt quanh quần Ngọa Lãng thành, lấy được năm mươi tinh tệ xong là sẽ đi xa, không lo Diệp gia trả thù.

“Mẹ nó chứ, rừng rộng thế này, quỷ mới biết Diệp Phong trốn ở xó nào, chúng ta tìm sao đây?” Một hôi y trung niên nam tử ngoác miệng, vung trường kiếm gạt cành lá rậm rĩ che đường, vẻ mặt không vui hiển hiện rõ nét.

“Hắc hắc! Tiểu tử này là bảo bối trị giá năm mươi tinh tệ, nếu dễ dàng bắt được thì không đến lượt chúng ta.” Người nói là nữ tử, mặt nàng ta không xinh đẹp lắm nhưng cặp chân dài cùng bộ ngực nhô cao phối hợp với làn da nâu tạo thành phong vị hoang dã đầy quyến rũ.

“Nếu lần này có được tiền thưởng, lão tử nhất định đến Túc tiên lâu ở Lục Ảnh thành tìm một võ cơ tiết hỏa. Cả ngày ở cùng Lam tỷ khiến tà hỏa trong lòng ta xáo động.” Hôi y nam tử cười dâm tà, nhìn bộ ngực cao cút của đối phương, liếm môi áp chế dục vọng xuống.

Lam tỷ là cửa riềng lão đại, bình thường đùa cợt trêu chọc không sao nhưng nếu thật sự định làm gì đó, hẳn không nghi ngờ gì sẽ bị lão đại chẻ làm đôi cho yêu thú ăn.

“Được rồi, đừng than nữa. Nếu bắt được tiểu tử đó, bằng với số yêu thú bắt được trong ba năm. Lúc đó Lam hồ dung binh đội có thể nghỉ ngơi một thời gian.” Người nói là một trung niên nam tử vạm vỡ, lão đại của tiểu đội.

Nghe lão đại lên tiếng, hôi y nam tử không nói gì nữa, lặng lẽ theo sau.

Gừ gừ, ngoài xa vang lên tiếng lợn gầm khiến chúng nhân chói tai.

“Tựa hồ là tiếng kêu của Nộ nha dã trư. Đi, qua đó xem.” Thân thể cuộn cuộn cơ bắp của lão đại vụt đi đầu tiên, lướt về phía có tiếng kêu. Ba người kia bám theo, lướt đi nhanh chóng giữa muôn ván cây cối, đội dung binh này quả nhiên thực lực bất phàm.

Qua một vạt rừng hẹp, không gian rộng dần, trên bãi cỏ thoáng đặng gần đó có một bóng người gầy gò đang đứng thẳng thớm, dáng vẻ tựa hồ là một thiếu niên. Phía trước nữa là một con dã trư lông đỏ cao chừng hai thước, mắt mà miệng đang rỉ máu, sắp sửa gục ngã đến nơi.

“Chết đi.” Tiếng thì thầm phiêu dăng, lọt vào tai chúng nhân, thiếu niên bước chéo một bước, thân thể theo tư thế xung phong nhảy đến trước mũi Nộ nha dã trư, đâm mạnh vào giữa cái đầu xấu xí.

Gừ! Nộ nha dã trư gào lên thê thảm bắt cam rồi ngã gục, mặt đất rung lên theo.

“Diệp Phong hả?” Dung binh đội lão đại thầm nghĩ. Tuy chưa nhìn rõ dáng vẻ thiếu niên nhưng một mình lại có thực lực như thế, ở Ninh Tĩnh sâm lâm trừ Diệp Phong ra còn ai nữa?

“Diệp Phong hả?” Nữ tử được hôi y nam tử gọi là Lam tỷ nhảy đến gần, kinh nghi hỏi.

“Chắc không sai.” Ánh mắt lão đại đầy tham lam, nhìn thân ảnh đơn bạc chằm chằm. Đợi khi chúng nhân cùng bước lên, hắn mới khẽ phát tay dạn: “Vây lấy hắn.”

Bốn người nhảy nhanh tới, cực kỳ ăn ý giữ chặt mọi ngã thiếu niên có thể chạy trốn, giơ vũ khí lên hướng vào bóng người bị bao vây.

Có thể đơn độc giết chết Nộ nha dã trư thực lực không tệ, thực lực của Diệp Phong vượt ngoài dự liệu. Bất quá, họ có tự tin riêng, nhất định lấy được số tiền thưởng lần này.

“À?” Thiếu niên hơi nhú mày, mắt thoáng nét nghi hoặc, lạnh lẽo hỏi: “Chư vị có ý gì?”

“Diệp Phong, tuy ngươi và Lam hồ dung binh đội vô oán vô cừu nhưng ai bảo đầu người đáng tiền như vậy. Có trách thì trách giá tiền của Bạch Thủy gia đưa ra quá cao, bọn ta không chống nổi sức quyến rũ của năm mươi tinh tệ...” Hôi y nam tử cười khanh khách sau lưng thiếu niên.

Lam hồ dung binh đội dày dặn kinh nghiệm sinh tử chiến đấu, hiểu ý nhau như thiên y vô phòng. Một khi bị họ vây lại, dù yêu thú thực lực sánh ngang thất giai võ sĩ cũng chỉ còn nước ngoan ngoãn cống hiến yêu hạch.

“Tiểu tử, mau ngoan ngoãn bó tay chịu trói, tỷ tỷ đảm bảo sẽ không tổn thương đến, mà sẽ yêu thương cậu nhóc.” Lam tỷ cười vang quyến rũ, lồng ngực nhô cao lắc lư khiến hai đồng bạn đỏ ngầu mặt.

Thiếu niên lúc này y phục rách bươm, trên mình còn mấy vết thương, hiển nhiên là hậu quả từ trận chiến với Nộ nha dã trư, ngay cả hơi thở cũng dồn dập, chắc chắn tiêu hao nhiều thể lực. Sức chiến đấu của gã đã giảm nhiều.

“Xem ra ông trời cũng giúp Lam hồ dung binh đội chúng ta.” Nét hoan hỉ hiện lên mặt lão đại, đối thủ giảm sút, tất nhiên họ được lợi.

“Diệp Phong? Là ai?” Bị bao vây, thiếu niên vẫn không hề hoảng sợ, mắt thoáng hoang mang.

Hả? Bốn người kinh ngạc, lẽ nào nhầm người? Thiếu niên đơn thương độc mã trong Ninh Tĩnh sâm lâm, trừ Diệp Phong ra còn ai nữa?

Lúc gã quay mặt lại, lão đại mới quan sát cẩn thận, cảm đối phương vuông vắn, hai bên mặt có hai dải thịt, mày rậm mắt to, không giống một thiếu niên mười sáu tuổi mà chỉ ít cũng hai hai, hai ba tuổi, hơn nữa khác hẳn dáng vẻ Diệp Phong trong lời đồn.

“Mạc Dung, không phải người gặp Diệp Phong rồi sao? Nhìn xem đi.” Lão đại nói với hôi y nam tử.

“Ngươi, quay qua đây,” tuy sự việc thay đổi nhưng thành viên Lam hồ dung binh đội vẫn cực kỳ cẩn thận. Hôi y nam tử bảo thiếu niên quay mặt lại, nhìn thật kỹ rồi mới lắc đầu ừ ừ.

“Đích xác không phải Diệp Phong.”

“Mẹ nó chứ, hại lão tử mừng hụt một phen.” Một nam tử khác thu liễm tư thế, buột ra câu mắng.

“Ngươi là ai? Vì sao lại đến yêu thú khu?” Thanh niên tướng mạo hung ác này xem ra thực lực không tệ, không nghe ai nói rằng Ngọa Lăng thành có nhân vật như thế.

“Tên tuổi của tại hạ không tiện cho các vị biết, đến đây chẳng qua do tình cờ, nghe nói có thể gặp được nhị giai yêu thú nên muốn tới rèn luyện một phen.” Thiếu niên tựa uò không để ý đến thái độ vô lễ lúc trước của bốn người, chỉ mỉm cười đáp lời lễ phép.

Ở Võ Nguyên đại lục, đệ tử một số tông phái hoặc thế gia có thực lực, thỉnh thoảng cũng xuất môn rèn luyện, xem ra thanh niên này lai lịch cũng không đơn giản.

Đoán được thân phận của đối phương, thần sắc Lam hồ dung binh đội khách khí hân. Thanh niên mới trên dưới hai mươi đã có thể một mình kích bại Nộ nha dã trư, thực lực tương đương bất phàm. Dù lão đại của họ đơn độc đấu với Nộ nha dã trư, e cũng không dễ dàng hạ được nó.

“Các hạ không phải là người bọn tại hạ muốn tìm, vậy bọn tại hạ xin từ biệt.” Nói đoạn thành viên Lam hồ dung binh đội định đi.

“Đợi đã.” Thanh niên phảng phất còn ngần ngừ, một lúc sau mới nói: “Các vị...Tuy tại hạ kích bại Nộ nha dã trư, nhưng cũng thụ thương không nhẹ, nguyên lực tiêu hao quá nhiều, nếu gặp phải yêu thú lợi hại nữa...”

Thành viên dung binh đội mỉm cười, tỏ vẻ đã hiểu. Thanh niên này quả nhiên là tay mơ, vào yêu thú khu sẵn yêu thú mà đi một mình thì phi thường nguy hiểm, dù đủ sức kích bại nhị giai yêu thú nhưng không thể đảm bảo sẽ không chạm trán hai con, thậm chí ba con. Thể lực một người hữu hạn, nếu vì thế mà thụ thương thì càng nguy hiểm. Những lúc thế này, đoàn đội mới thể hiện vai trò quan trọng, dung binh nào cũng hiểu những điều cơ bản này.

“Các hạ muốn bọn tại hạ hộ tống ra khỏi nơi đây?” Lam thư tích nheo đôi mắt câu hồn lại hỏi.

“A...” Thanh niên tựa hồ hơi xấu hổ, các dung binh lại cho rằng vị công tử ca này không tiện lên tiếng nhờ vả, trong lòng thầm khinh thị.

“Nhưng bọn ta còn phải làm việc khác, không có thời gian giúp các hạ...” Lam tỷ ghé đôi môi đầy đặn vào sát tai thanh niên, cổ ra vẻ khó xử để phả hơi nóng ra. Từ lời lẽ cử chỉ của gã thì bối cảnh e rằng không kém hơn lương đại gia tộc trong Ngọa Lãng thành, hơn nữa hình như gã không có chút kinh nghiệm nào về nhân tình thế thái, đối phó với kẻ còn non thế này, năng ta tương đối tự tin. Không nhân cơ hội kiểm lấy chút lợi lộc, lam tỷ đã không bị người quen gọi là Hồ Cơ.

“Mục tiêu của tại hạ chỉ là rèn luyện, yêu hạch Nộ nha dã trư có thể cho các vị, hơn nữa tại hạ thấy hình như các vị đang tìm cừu nhân gì đó? Tuy thực lực của tại hạ tổn hại phần nào nhưng nếu gặp, tất cũng giúp được một tay.” Thanh niên khẳng khái nói.

Ánh mắt Lam tỷ loáng lên ngạc nhiên, biết thanh niên nói đúng, nhị giai yêu hạch ít nhất cũng trị giá hơn trăm kim tệ. Vạn nhất chạm mặt Diệp Phong, có thêm thanh niên này ra sức, thực lực của gã e rằng không kém hơn lão đại.

“Vậy được!” Không thể nhận không cái gì, lão đại liền gật đầu. Thiếu niên này tay trắng, cũng không giống mang theo thứ gì đáng tiền.

Nhìn theo bốn người của Lam hồ dung binh đội, mắt thanh niên ánh lên sát cơ lạnh lẽo.

61. Chương 61 : Hiện Thân

Theo kế hoạch ban đầu của Diệp Phong, gã định đến yêu thú khu rèn luyện, triệt để tiêu hóa lượng nguyên nguyên lực trầm tích trong thể nội, dung hợp hoàn mỹ với thân thể. Nhưng phần thưởng của Bạch Thủy gia ban ra phá hỏng tính toán của gã.

Nhị giai yêu thú đều có thực lực ngang với cao giai võ sĩ, thực lực gã hiện giờ đối phó cũng không dễ dàng gì, nếu trong lúc bị tiểu đội dung binh nào đó phát hiện, nhân cơ hội gã kiệt sức rồi tập kích thì quả là bị kích.

Tuy gã đã lập uy nhưng rõ ràng không ngu xuẩn đến mức tự cho rằng một chiêu đó đủ để dọa nạt được mọi dung binh. Không có ham muốn và gan dạ, không đủ tư cách trở thành một dung binh đứng nghĩa.

Khảng định còn có dung binh dấy lên tham niệm. Dù những dung binh có lòng muốn bỏ cuộc, nếu thấy gã trong tình trạng nỗ lực hết đà e rằng cũng không nên được lòng tham lam.

Gã không thể mạo hiểm, nhưng dù bị động, trốn tránh không phải là phong cách của gã, tất phải nhanh chóng đề cao thực lực. Cứ trốn trong Ninh Tĩnh sâm lâm mà không dám làm gì, thà rằng nướng nấu trong vòng tay Diệp gia còn hơn.

Gã nghĩ đến việc sử dụng Hóa hình đơn nguy trang thành một thể gia đệ tử ngoài hai mươi tuổi đơn độc rèn luyện trong yêu thú khu. Trước đây gã là Diệp gia đại thiếu nên không có gì khó khăn khi đóng giả. Dù hành tung có bị dung binh phát hiện thì thân phận vẫn không bị bại lộ.

Thu thập nguyên nguyên lực của nhị giai yêu thú đủ để gã luyện chế Hóa hình đơn, tối đa một viên duy trì được năm, sáu canh giờ, mỗi ngày một viên là đủ.

Quả nhiên, hôm nay gã mới đánh gục yêu thú thứ hai - Nộ nha dã trư, đã gặp ngay một tiểu đội dung binh khá mạnh. Nguyên lực của gã hao mất quá nửa, trên mình còn mấy vết thương, nếu đối phương phát giác thì e rằng gã đã gặp nguy hiểm.

Bốn võ sĩ, hai tam giai một lục giai, dù Diệp Phong ở thời điểm toàn thịnh cũng khó lòng chống nổi.

Bất quá gã giấu giếm được, đội dung binh này tựa hồ không giới bị gì, vậy đừng trách gã hạ độc thủ. Đối với địch nhân uy hiếp tới mình, xưa nay gã không bao giờ mềm lòng, nếu chúng phát hiện dung mạo thất sự của gã, e rằng đã bị hạ độc thủ lâu rồi.

Dọc đường, tiểu đội dung binh này tìm kiếm những nơi “Diệp Phong có thể đến” trong khắp khu rừng, bản thân gã ngầm điều tức nguyên nguyên lực, nhanh chóng khôi phục thương thế, rũ bỏ mệt mỏi vì chiến đấu. Theo kinh nghiệm, chỉ cần một canh giờ ngắn ngủi là gã sẽ hồi phục như trước.

“Tiểu huynh đệ, ta thấy chiêu võ kỹ sau cùng huynh đệ đánh gục Nộ nha dã trư, uy lực không tệ, không hiểu võ kỹ cấp mấy?” Lam tỷ nheo mắt như sợi tơ, cười cười ghé sát Diệp Phong hỏi.

Nàng ta nhanh trí, từ thực lực và cử chỉ của gã thì đoán được bối cảnh không kém gì Diệp gia và Bạch Thủy gia, thành ra dọc đường không ngớt sử dụng sắc đẹp hồng moi được thông tin gì đó nhưng đều bị gã khéo léo ứng phó.

“Tứ phẩm, ngũ phẩm, hoặc lục phẩm...Hì hì, gia gia không cho tiểu đệ biết. Bất quá uy lực không tệ.” Diệp Phong cười hiền hậu, gãi gãi đầu.

“Gia gia huynh đệ thật ra thực lực đến mức nào?” Diệp Phong đáp như không đáo, lam tỷ thầm nổi nóng, cắn làn môi đỏ, thu ba long lanh, miễn cưỡng nặn ra nụ cười quyến rũ.

“Đăng cấp cụ thể thế nào tiểu đệ không rõ, bất quá...” Giọng gã cao lên, lam thư buộc phải tập trung, nàng ta tự tin chỉ cần gã để lộ chút ít tin tức là đoán được đại khái vị lão gia tử đó thực lực thế nào.

“Tám năm trước gia gia chết rồi.” Diệp Phong tỏ vẻ đau buồn cơ hồ nhỏ nước mắt, nhưng trong con người thoáng hiện nụ cười trào lộng.

...Lam thư hiện tại xung động đến độ muốn bóp chết gã. Xú tiểu tử này thật ra là quá ngốc nghếch hay quá tinh minh? Nếu hẳn tinh minh vì sao lại một mình đến rèn luyện ở yêu thú khu để rồi sa vào khốn cảnh, kẻ hơi có chút kinh nghiệm cũng không bao giờ phạm sai lầm như vậy. Nếu y ngốc vì sao mỗi lần đối thoại với nàng ta lại không hề để lộ sơ hở, lời lẽ già dặn đến đáng sợ.

Lam tỷ gặp người vô số cũng không đoán được nông sâu của gã, đành bức bội quay mặt đi, đáng về ảo não không có chỗ phát tiết.

Lại đi thêm một lúc, diệp Phong sau rốt cũng lên tiếng.

“Ban nãy tại hạ nghe các vị đàm luận, tựa hồ muốn tìm cừu nhân là một thiếu niên?” Gã hơi vươn vai, thân thể gần như khôi phục lại, không cần phải vờ vịt với đội dung binh này nữa, nhanh chóng giải quyết để còn tiếp tục tu luyện.

“Không sai, tiểu huynh đệ ở trong rừng có gặp một thiếu niên không?” Đối phương cũng nhận ra điều khác lạ trong ngữ khí của gã, tất thấy dừng chân nhìn sang.

“Sáng nay tại hạ gặp một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu, dáng vẻ y khá giỏi bị, nên tại hạ mặc kệ y.” Gã bình thần tả lại, tiếp đó đến bên khe suối vốc nước rửa mặt.

“Thật hả?” Bốn người đều vui mừng, nếu biết địa điểm Diệp Phong hoạt động vào buổi sáng, khu vực tìm kiếm của họ sẽ thu nhỏ lại.

“Sao các hạ không nói sớm, hân trùng thế nào?” Dung binh lão đại vội bước lên, nắm lấy vai gã, hỏi gấp.

Huyền thiết bổng đột ngột xuất hiện trong tay gã, đuôi bổng giáng vào đầu dung binh lão đại. Hân không kịp phản ứng, tiếng động như tiếng dưa vỡ vang lên giòn tan, vọng khắp rừng.

Tuy dung binh lão đại có thực lực lục giai võ sĩ, biết một môn tứ phẩm võ kỹ, nhưng trong tình huống bị đánh lén như chớp này thì không kịp kêu lên nửa câu, đầu óc đã vỡ nát theo cách cực kỳ đáng sợ lại ghê rợn, thân thể vẫn đứng thẳng khi ngã xuống.

“Người các ngươi muốn tìm...Có phải hình dáng thế này không?” Trước ánh mắt vạn phần kinh sợ của chúng nhân, cốt cách và cơ nhục của thanh niên từ từ biến hóa, thu gọn lại rồi căng ra, biến thành gương mặt một thiếu niên.

Hóa hình đơn tuy duy trì được năm, sáu canh giờ nhưng nếu dùng nước rửa mặt thì được lực sẽ tan hết, phục hồi nguyên trạng.

“Y...Y là Diệp Phong.” Hôi y nam tử từng thấy gã đại chiến Bạch Thủy Ngạc tại Ngọa Lăng thành nên có ấn tượng, lúc này cũng kinh ngạc trước tình cảnh khuôn mặt biến đổi một cách quỷ dị như thế.

“Các ngươi chuẩn bị chịu chết đi!” Diệp Phong lạnh lùng quát to, thân thể bắn tới, lao vào tráng hán.

“Giết hân!” Không hổ là dung binh đội kinh nghiệm phong phú, thấy lão đại bị hạ, chúng nhân chỉ thất thần thoáng chốc rồi nhanh chóng phản ứng, hôi y nam tử vùng kiếm đâm ra theo độ cực kỳ hiểm độc, lướt qua Huyền thiết bổng, nhắm vào yết hầu Diệp Phong.

Tráng hán cạnh hân là trung giai võ sĩ, giờ đại phủ bổ Diệp Phong. Lưỡi cự phủ ánh lên quang mang màu lửa, nhiệt độ chung quanh tăng nhanh.

Động tác của lam tỷ hơi chậm, cũng kịp móc hai lưỡi chủ thủ trên đùi xuống, tay vùng theo vòng cung quỷ dị khiến quang mang của chủ thủ biến thành phiêu hốt khó dò. Nhưng theo quỹ tích thì mục tiêu của nàng ta là đôi mắt Diệp Phong.

Lục Diệp chấn phòng ngự! Thổ nguyên lực nhanh chóng lưu chuyển, dựng lên một lớp phòng hộ đen ngòm quanh mình, đó không đơn giản là thổ nguyên lực hộ thể mà sử dụng ảo nghĩa của điệp chấn khiến mọi bộ phận trong thân thể đều phát ra chấn động đẩy uy lực.

Dù bị đánh trúng, lực công kích sẽ bị chấn động hùng hồn này giảm đi đại bộ phận uy lực, không tạo thành uy hiếp gì với Diệp Phong.

Có tầng Diệp chấn phòng ngự này, gã gần như bỏ qua trường kiếm của hôi y nam tử và chủ thủ của Lam tỷ, chỉ hơi điều chỉnh tư thế thân thể.

Choang! Hôi y nam tử đâm kiếm vào cẳng tay Diệp Phong, thân kiếm rung lên, kim nguyên lực tiêu hao quá nửa, cùng với ánh mắt khinh miệt của gã, mũi kiếm ngập vào tay gã nửa tấc là không thể nhích thêm.

Hai thanh chủ thủ của Lam tỷ tuy phiêu hốt bất định nhưng gã không để tâm, lộ hết lưng trong phạm vi công kích của đối phương, chỉ xoay đầu đi để vẹo vệ mắt. Chủ thủ đâm vào làn da cứng như đá, thậm chí không để lại vết xước, thổ nguyên lực chính là khắc tinh của nước chảy miên man, hà huống thực lực của Lam tỷ chỉ võ sĩ nhất giai, tất nhiên không phá được thổ nguyên phòng ngự do cao giai võ kỹ hình thành.

Hai người đều tỏ vẻ kinh hãi, lực phòng ngự của Diệp Phong quả thật biến thái.

Ầm! Huyền thiết bổng và đại phủ của tráng hán va nhau, phát ra tiếng động chói tai. Hỏa nguyên lực cuồng bạo va chạm với thổ nguyên lực kinh nhân thì hơi hạ phong, đại phủ nặng hơn bốn mươi cân đúc bằng thép rung lên ong ong rồi vuột tay.

Cao giai võ kỹ quả nhiên có ưu thế phi thường. Gã cực kỳ hài lòng với uy lực của Lục điệp chân, hé nụ cười lạnh, lạn vận thổ nguyên lực lên, huyền thiết bổng nặng thêm mấy phần.

Cách! Không thể trì hoãn, tráng hán nhân lúc đại phủ bay ra, huyền thiết bổng dừng lại, liền uốn eo, cúi đầu tránh khỏi đòn tập kích nhưng vai vẫn bị đập trúng, tiếng xương vỡ vang lên rõ rệt khiến hai người còn lại rùng mình hoảng sợ.

Vốn Diệp Phong lợi dụng ưu thế thân thể phối hợp cùng thổ nguyên lực, tối đa chỉ đấu được với nhất giai võ sĩ, nhưng có thêm cao giai võ kỹ thì có thể phát huy thổ nguyên lực tăng thêm hai mươi lần uy lực công kích, san bằng khoảng cách với trung giai võ sĩ, thậm chí còn vượt trội.

Cộng thêm Huyền thiết bổng phát huy ưu thế trọng lượng của thổ hệ võ kỹ, uy lực thật sự không thể đương đầu.

“Tứ phẩm võ kỹ: Phá nham thích!” Hôi y nam tử thấy đồng bạn không ổn, liền sử dụng bản lĩnh sở trường. Trường kiếm đâm vào tay Diệp Phong được đòn kim nguyên lực cực kỳ sắc bén, nhanh chóng thấu qua Diệp chân phòng ngự của gã, ngập vào cẳng tay.

Tuy chỉ bị đâm vào da thịt nhưng tay gã cũng nhói lên, đã thương đại hán cầm phủ xong, chân trái mang theo thổ nguyên lực hùng hậu, rít gió vù vù như cột sắt quét tới hôi y nam tử, đồng thời cánh tay hung hãn ép xuống, đề phòng đối phương thuận thế rút kiếm.

Cầm thụ được uy thế chân trái của gã, hôi y nam tử buộc phải buông vũ khí, nhảy lùi lại tránh khỏi.

Cú đá không trúng, điệp Phong thuận thế xoay tít người, thế công chân trái không giảm, đá vào Lam tỷ ở phía sau. Nàng ta tránh khỏi với động tác như quỷ mị, đồng thời nhảy lên không, đáp xuống cách ba thước.

“Diệp Phong...Người không thắng được bọn ta đâu.” Hôi y nam tử nở nụ cười lạnh đắc ý, hần nhận ra thế công của Diệp Phong cố nhiên hung hãn nhưng có khuyết điểm trí mệnh.

Đó là tốc độ.

62. Chương 62 : Tru Sát

Diệp Phong nhỏ trường kiếm trên tay xuống, máu chảy nhỏ giọt hồi lâu mới ngừng. Gã lạnh lùng vung tay, huyền thiết bổng đập xuống mặt đất với tiết tấu đặc biệt thành tiếng bùng bùng trầm trầm.

Hôi y nam tử và Lam tỷ đứng cùng nhau, đỡ đồng bạn thụ thương trên vai, hỏi: “Còn hành động được không?”

Đồng bạn gật đầu, hần trọng thương ở vai, không ảnh hưởng đến động tác chân, muốn tránh né công kích của Diệp Phong không phải việc khó khăn gì.

“Ta thừa nhận uy lực công kích của người mạnh mẽ, xem ra người biết một môn võ kỹ siêu phàm.” Không hổ là dung binh quanh năm sống nơi mũi tên hòn đạn, nhãn quang cực kỳ sắc bén, không chỉ nhận ra Diệp Phong kém về tốc độ mà cả nguồn gốc uy lực công kích của gã từ thổ nguyên võ kỹ đặc biệt.

“Nhưng chỉ cần bọn ta không nghênh tiếp, người vị tất đã thương được bọn ta.” Hôi y nam tử mắt ánh lên âm lạnh, sắc mặt trở nên nanh ác, lạnh lẽo nói: “Ta chỉ cần dùng tốc độ cũng đủ dồn người vào chỗ chết.”

“Vậy thử xem sao!” Diệp Phong máy môi, thản nhiên cười lạnh. Tay trái chỉ bị thương ngoài da, được nguyên nguyên lực chưa trị nên không ảnh hưởng đến chiến đấu, gã cầm Huyền thiết bổng chỉ vào ba người: “Muốn lấy đầu ta đổi tiền thưởng, thì các người cũng nên chuẩn bị mất mạng là vừa.”

“Đừng ở đó mà hư trương thanh thế!” Hôi y nam tử quát khê, chân vận đủ kim nguyên lực, bộ pháp liên tục thi triển, thân hình như lưỡi kiếm sắc rời vỡ xạ vào Diệp Phong, tay hình thành lên một đại kinh khí phá không sắc lẹm, là võ kỹ thành danh của hần: Phá nham thích.

Diệp Phong tỏ vẻ ngưng trọng, cước bộ ổn ổn bước tới một bước, huyền thiết bổng đập mạnh xuống đất.

Ầm! Mặt đất mềm mại đột nhiên rung lên, lớp cỏ xanh rì cuộn sóng tràn đến dưới chân hỡi y nam tử. Hấn cả kinh điểm chân, thân thể nhảy xéo sang bên, đạp chân vào một thân cây, vòng lại bên sườn Diệp Phong.

Thân hình gã xoay đi vũng vàng, tay phải cầm Huyền thiết bổng đập mạnh vào tay hỡi y nam tử.

Đối diện với thổ nguyên lực hồn hậu, hỡi y nam tử không hề sợ hãi, mũi chân dấn chặt mặt đất, thân thể rạp xuống xoay vòng tránh khỏi thế công của Diệp Phong, phá nham thích càn rục kim quang đâm vào sườn gã.

Đòn bổng của Diệp Phong đã cạn đà, muốn thu lại cũng không được, gã giơ tay trái vỗ mạnh vào Phá nham thích của đối phương.

Lục điệp chấn!

Tuy không có Huyền thiết bổng nặng trĩu nhưng lực đạo hùng hồn này vẫn khiến ngực hỡi y nam tử nghẹn lại, chấn động lớp lớp dồn lên tay buộc hấn lùi lại hơn mười thước mới đứng vững được.

Nếu y sử dụng nguyên lực của tam giai võ sĩ thì triển tứ phẩm võ kỹ e rằng khó đấu ngang với Diệp Phong được.

“Tuổi còn nhỏ nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú lắm.” Hỡi y nam vẫy vẫy cánh tay tê cứng, mặt càng âm lạnh. Có vẻ Diệp Phong không phải hạng tầm thường, đòn bổng ban nãy chỉ là hư chiêu, đợi hấn biến chiêu rồi mới dốc toàn lực ngăn chặn đòn công kích của hấn.

Đồng bạn trọng thương ở vai không giúp được gì, thực lực của Lam tỷ còn kém hơn hấn, e rằng hai người hợp lực cũng vì tất làm gì được Diệp Phong.

“Tính mạng các người, ta sẽ lấy.” Diệp Phong mỉm cười quỷ dị từ từ lùi lại mấy bước, thân thể hơi trầm xuống.

“Dù bọn ta không phải là đối thủ của người thì cũng không để người dễ dàng.” Hỡi y nam tỏ rõ nét ác độc, cất giọng lạnh lẽo: “Bí mật người có thể dịch dung thay đổi diện mạo, chắc mấy tiểu đội dung binh khác muốn đối phó người rất hứng thú biết. Ta sẽ bán bí mật này cho họ, không chỉ kiếm được một món mà người cũng sẽ không có cơ hội đánh lên cao giai võ sĩ như họ, tất sẽ mất mạng. Coi như báo thù cho lão đại của bọn ta.”

“Lam tỷ, chúng ta đi.” Hỡi y nam liếc Diệp Phong như thể gây hấn, khoảng cách giữa song phương gần hai mươi thước, với tốc độ không bằng được cao giai võ đồ của gã thì không thể nào bắt kịp cả ba. Dù có dung binh thụ thương, tốc độ cũng tuyệt đối không chậm hơn gã.

Hấn nghĩ đến việc lão đại chết rồi, hấn sẽ là thủ lĩnh của Lam hồ dung binh đội, lam tỷ cũng sẽ là người của hấn. Nghĩ đến đời sống “sung sướng” sau này, nỗi buồn không bắt được Diệp Phong tan đi nhiều, bụng dưới nóng bừng lên, mặt hiện rõ nụ cười dâm tà nhẵn nhụi.

Cả ba nhận rõ tình hình, không thể nào bắt được Diệp Phong, trừ phi lão đại sống lại. Đối phó con mồi không xong thì nên nhanh chóng triệt thoái, đó là kinh nghiệm sinh tồn của các dung binh.

Cả hai dồn nguyên lực xuống chân, lao như bay theo hướng ngược lại.

“Muốn chạy? Đâu có dễ thế.” Tiếng Diệp Phong quát vang lên lạnh lùng ở sau lưng, âm thanh ầm ầm đồng thời lọt vào tai. Hỡi y nam tử hừ khê như muốn giễu cợt, nghiêng đầu định xem Diệp Phong đuổi theo vạt vạt thế nào.

Lúc y ngoái lại lập tức hồn phi phách tán.

Hai cân Diệp Phong đan nhau giẫm mạnh xuống đất, lao tới với tốc độ cực cao, tiếng ầm ầm là do chân gã liên tục ấn xuống đất.

Mỗi lần gã đặt chân xuống, thân thể như viên đạn bắn đi một quãng xa, thời gian giãn cách giữa mỗi lần chấn động dài thêm thì hấn kinh hãi nhận ra rằng bước chân của Diệp Phong cũng tăng theo, thân ảnh vốn kém xa hấn về tốc độ đang áp sát.

Sao có thể như vậy? Lẽ nào tiểu tử này có được một môn thổ hệ thân pháp võ kỹ? Không, tuyệt đối không phải.

Kim, mộc, thủy, hỏa tứ hệ nguyên lực đều có đặc điểm tốc độ riêng.

Kim nguyên lực như lưỡi kiếm sắc, nhanh nhẹ vô song.

Hỏa nguyên lực như viên tạc đạn, thần tốc mãnh liệt.

Thủy nguyên lực liên miên bất tuyệt, thiên về quỷ dị phiêu hốt.

Mộc nguyên lực linh hoạt đa biến, thiên về biến ảo đa đoan.

Nếu tu luyện tứ hệ khí hải này, không hề thiếu thân pháp võ kỹ, chỉ riêng bản thân nguyên lực cũng có thể hiệp trợ tu luyện giả đề cao một phần tốc độ.

Duy nhất thổ nguyên lực tại phương diện tốc độ không có gì đặc sắc, không nhưng không giúp tu luyện giả đề cao tốc độ mà lúc vận dụng còn tăng thêm gánh nặng cho thân thể, tốc độ giảm xuống.

So sánh một cách đơn giản, chân pháp ra hỏa nguyên lực cũng như giẫm lên một quả hỏa cầu bùng nổ, thân thể có thể tá lực lao đi. Nếu là kim nguyên lực cũng như lưỡi dao trơn trượt trên mặt băng, cực kỳ linh hoạt. Nhưng chân vận thổ nguyên lực thì như đeo đá, còn mong gì được trợ lực nữa?

Đương nhiên đó chỉ là đặc tính vận dụng đơn giản của nguyên lực. Thực tế không hẳn không có thân pháp thổ nguyên lực tăng gia tốc độ, nhưng võ kỹ như thế cực hiếm, hơn nữa đều là cấp cao. Có thể dựa vào đặc điểm nặng nề mà phát huy ưu thế tốc độ thì huyền ảo phi phàm.

Một thiếu niên ít tuổi, biết được một môn võ kỹ cấp cao đã đủ khiến người ta chấn kinh rồi, sao có thể đồng công kích thời nắm vững cả một môn cao giai thân pháp võ kỹ?

Hôi y nam tử đương nhiên không nghĩ thông, bởi xét ra Diệp Phong không sử dụng võ kỹ, chỉ là thể kỹ do gã phát minh ra.

Trong phảng Hùng thể có một chiêu Hùng chi xung phong chứa uy thế vạn cân, lợi dụng tiết tấu đặt chân để tăng tốc, hình thành thể xung phong. Trước đây gã chỉ dùng thân thể phát huy, đạt đến cực hạn cũng chỉ ngang với võ đồ lục, thất giai, hơn nữa cần cự ly dài để khởi động. Nhưng khi gã cải tiến lại, dung hợp với thổ nguyên lực thì tạo thành một môn thân pháp thể kỹ cao siêu.

Muốn hình thành cao tốc xung phong, nhất định phải nắm bắt được tiết tấu dao động của bộ pháp, mỗi bước của Hùng thể đều cần hợp với tiết tấu của bước trước đó, mượn sức mạnh để đạt tới mục đích gia tốc.

Cũng như Thập bát điệp chấn, chấn động do mỗi lớp sóng sức mạnh đẩy lên đều hợp lại với một lớp sóng kinh lực.

Nếu nhìn xuống đất sẽ thấy mỗi lần Diệp Phong đặt chân là mặt đất lại hình thành một làn sóng liên tục nhấp nhô. Bước tiếp theo nếu dao động trung với bước trước thì sẽ hợp lại, tạo ra lớp sóng mạnh hơn, mặt đất như biến thành một lớp thảm đàn hồi, thân thể gã dựa vào lực chấn động liên tục này lao đi vun vút tựa như đang bay nhảy, hình thành tốc độ xung phong.

Xung phong của chấn động nhiều lớp, gã gọi là: Diệp động xung phong!

Tốc độ khởi động của Diệp động xung phong không cao nhưng cường độ dao động tăng lên, trợ lực cho chân tăng theo, nếu có đủ cự ly, e rằng trong khoảnh khắc nhanh nhất của hỏa nguyên lực thân pháp nổi danh lực bạo phát đứng đầu cũng không sánh được tốc độ xung phong.

Nhận ra biến hóa của hôi y nam tử, hai người còn lại kinh ngạc ngoái lại, thấy ngay khung cảnh khiến họ chấn kinh, há miệng ra không khép nổi.

Tốc độ của Diệp Phong lúc đó vượt cả hôi y nam tử, người nhanh nhất đội dung binh, lam tỷ rút lại sau cùng, dung binh thụ thương dù gì cũng có thực lực tam giai võ sĩ, chạy chính giữa.

Hôi y nam tử nghiêng rằng oán độc, dừng phát lại, song chưởng vỗ mạnh vào ngực dung binh thụ thương trước ánh mắt kinh ngạc của đồng bạn.

Con người đồng bạn hấn chứa đầy vẻ không tin nổi và bất cam, thân thể bắn ngược lại vào Diệp Phong. Gã hơi ngẩn người, đoạn hừ khê khinh miệt, huyền thiết bổng vung lên đâm xuyên ngực dung binh xấu số.

Đánh bay đồng bạn chặn bước Diệp Phong, hồi y nam tử kéo Lam tỷ, toàn lực vận kim nguyên lực, điên cuồng bỏ chạy. Tiểu đó nhất định là quái vật! Thoát thân rồi sẽ không bao giờ quay lại Ngọa Lăng thành nữa. Hấn thề với lòng mình, ngay cả ý định bán bí mật gã có thể dịch dụng cho các dung binh đội khác cũng tan biến, chỉ cần chạy thoát được, sau này hấn không muốn gặp lại thiếu niên đáng sợ này.

Tuy bị ngăn trở một chốc nhưng cước bộ gã không hề dừng lại, dung binh thụ thương độ nhiên bị đánh lén, ý niệm hoàn thủ thậm chí chưa hình thành đã bị Diệp Phong đập chết. Hoàn toàn không thu được tác dụng mong muốn, hồi y nam tử đã uống phí một lần trở thành tiểu nhân.

Thân thể gã liên tục lướt đi, cự ly với hai đối thủ dần thu hẹp.

“Tên khốn đáng ghét! Người không được chết yên lành đâu.” Hồi y nam cất giọng khàn khàn, nét oán độc hung hãn trên mặt khiến người khác rùng mình. Diệp Phong đến gần dần, sau cùng hấn cũng buông tay Lam tỷ ra. Sắp chết đến nơi, dù hấn luôn thêm muốn nàng ta thì cũng đành bỏ lại.

“A!” Hồi y nam tử hét lên thảm liệt, lam tỷ xoay chuyển thủ đâm vào bắp chân hấn, cả hai cùng ngã nhào.

“Đồ tiện nhân.” Hồi y nam kiểm mặt xám như tro tàn, mắt lóe lên hung quang tuyệt vọng, tay giơ lên chém vào cổ Lam tỷ, nhưng bị đối phương linh xảo tránh thoát.

“Người đã bắt nhân thì ta đành bắt nghĩa.” Lam tỷ gần giọng nói khê, nhanh chóng lách mình cách hồi y nam tử năm thước, quỳ một chân xuống đất, xé bớt tà áo vốn bó chặt khiến đôi bông đảo màu mặt ong cao vút gần như lộ hết ra ngoài, công thêm lớp áo che hờ càng mê hoặc hồn người.

Hoảng sợ trước cái chết, nét xấu xa của thành viên tiểu đội dung binh lập tức bại lộ.

Do cây cối che khuất, diệp Phong không trông rõ sự việc xảy ra như điện quang hỏa thạch đó. Nhưng cả hai cùng lẫn ra là việc gã không ngờ, nhảy bật lên rồi đáp xuống, dừng phát lại.

“Không ngờ các người lại tự xử.” Diệp Phong lạnh lùng thốt, trông mắt lóe lên tia khinh thị, nhìn thấy chủ thủ trên chân hồi y nam tử là gã hiểu ngay chuyện gì.

“Diệp Phong tiểu huynh đệ, việc bắt huynh đệ lúc trước đều là chủ ý của lão đại và nam nhân này, tôi không có quan hệ gì.” Lam tỷ tỏ vẻ đáng thương, lau mấy giọt nước mắt không hề có, cổ tình lắc lắc vạt áo trước ngực đã rách, hai ngọn núi thịt rung rung.

Nàng ta biết mình không chạy thoát, nên muốn lợi dụng mỹ sắc câu dẫn. “Chỉ cần huynh đệ chịu tha cho tôi. Muốn tôi làm gì cũng được, dù bảo tôi phục thị thì tôi cũng tâm cam tình nguyện.”

“À...” Diệp Phong cười nhạt đến gần, ánh mắt lướt khắp thân thể Lam tỷ, có vẻ hứng thú: “Tuy không thể coi là tuyệt sắc nhưng thân thể xứng đáng nhất lưu.”

Lam tỷ hoan hỉ, thân thể ngọc ngậy với tư thế cực kỳ hương diễm bò đến chân Diệp Phong. Chỉ cần gã có hứng thú tức là nàng ta có hy vọng sống. Hơn nữa khi nam nhân làm chuyện đó đều không cảnh giác. Nàng ta rất có lòng tin với thân thể mình.

“Nhưng mỡ ghét nhất là nữ nhân lả lơi!” Ánh mắt gã lạnh buốt, thiết bổng giáng mạnh vào lưng Lam tỷ trong lúc nàng ta không phòng bị. Trước khi ý thức tiêu tan, nàng ta còn nghe được câu sau cùng: “Và kẻ bán đứng đồng bạn.”

Diệp Phong quay nhìn nam tử áo xám, mặt vẫn giữ nụ cười nhạt nhẽo, từ từ đến gần.

“Kỳ thật không hấn người không có cơ hội trốn thoát.” Gã nhạt nhẽo trào phúng: “Thân pháp của ta có khuyết điểm là không thể giữ tốc độ khi quẹo, ban nãy người một mình chuyển hướng đảo tẩu, có lẽ ta không bắt kịp. Nhưng người chủ động giúp ta giải quyết phiền phức, hóa ra càng giúp ta dễ truy kích.”

Diệp động xung phong đích xác có khuyết điểm...Phương hướng chấn động trùng nhau không thể thay đổi, nếu bước tiếp theo dao động khác bước trước thì năng lượng của hai bước sẽ triệt tiêu lẫn nhau, sức mạnh dao động dưới mặt đất cùng giảm đi. Muốn quẹo thì phải khởi động lại, hết sức lãng phí thời gian.

Gã lạnh lùng nhìn hỡi y nam tử mặt xám như tro tàn, vẻ mặt hẩn cực độ hối hận bất cam. Gã hừ một tiếng khinh bỉ trước khi kết thúc sinh mạng bản thủ của hẩn.

Bạch Thủy Nham...Để xem ngươi còn thủ đoạn gì!

63. Chương 63 : Cạm Bẫy

Trong đại sảnh, bầu không khí cực kỳ bức bối, nặng nề.

Bạch Thủy Nham nhợt nhạt tựa lên ghế, con ngươi ngoài sát ý lạnh lẽo còn ẩn chứa cả một chút sợ hãi.

Quanh đó còn có hai trưởng lão, bên dưới là sáu chấp sự thực lực đạt đến võ sĩ lục thất giai. Chúng nhân đều giữ vẻ mặt nặng nề, ánh mắt còn lưu lại nét chấn kinh.

“Việc này thật không?” Nhị trưởng lão Bạch Thủy Lệ nhíu mày hỏi.

“Sai sao được!” Bạch Thủy Nham bóp chén trà kêu tanh tách, thân thể run lên. Thi thể bốn người trong Lam hồ dung binh đội bin người ta ném ở đại lộ ngoài Ngọa Lăng thành, mọi dung binh trong thành đều biết. Vết thương trí mạng trên mỗi thi thể đều do thổ nguyên lực chấn tan, trừ Diệp Phong còn ai nữa?

“Sao thể được? Lão đại Lam hồ dung binh đội là lục giai võ sĩ, ngoài ra còn hai tam giai võ sĩ sao có thể bị Diệp Phong tru sát sạch sẽ được?” Hai trưởng lão kinh hãi, tiến độ tu luyện như thế quá đáng sợ, cứ thế thì không bao lâu sau, bạch Thủy gia còn ai chế trụ được gã?

“Hiện tại mấy nhóm dung binh thực lực tương đương Lam hồ dung binh đội đều ngằm rút lui. Ngân lang dung binh đội hôm qua vào Ninh Tĩnh sâm lâm, hôm nay đã trở ra. Có vẻ...Không trông vào dung binh được rồi.” Một chấp sự hạ giọng báo, sắc mặt khá khó coi.

“Không thể chần chừ nữa.” Bạch Thủy Nham vỗ nát tay vịn, đứng phắt lên gần giọng: “Tất phải nhanh chóng diệt trừ Diệp Phong.”

“Nhưng Diệp Phong hiện ẩn mình trong Ninh Tĩnh sâm lâm, chúng ta không nắm được vị trí của hẩn. Nếu truy tìm, e là nhân thủ không đủ...” Một chấp sự khác thận trọng đáp. Hẩn nói rằng nhân thủ không đủ, kỳ thật muốn đề cập rằng không đủ người thực lực sánh được với Diệp Phong.

Tuy lão đại Lam hồ dung binh táng mệnh trong tình huống bị đánh lén nhưng muốn đánh lén thành công một lục giai võ sĩ, lại một chiêu giết chết luôn thì chí ít cũng cần lực công kích của trung giai võ sĩ. Người được Bạch Thủy gia phái đi tìm kiếm cũng phải có thực lực vượt hơn trình độ đó...

Có thực lực như thế, bạch Thủy gia chỉ có ba võ sư và sáu chấp sự hiện có mặt.

“Tuy chúng ta không tìm được hẩn nhưng có thể buộc hẩn đến tìm chúng ta.” Ngữ khí lạnh lẽo của Bạch Thủy Nham hợp cùng gương mặt méo mó, trở nên cực kỳ đáng sợ.

OOo

“Trát Mãnh đại thúc! Ngọa Lăng thành gần đây có tin gì không?” Diệp Phong nằm trên chạc ba một gốc cổ thụ, miệng ngậm lá cỏ, thư thả trò chuyện với đồng bạn cùng thú liệt đội trước kia. Nơi này là khu săn thú của Diệp gian, bạch Thủy Nham không vươn tay đến được.

“Ha ha! Tiểu Phong tử, cả Lam hồ dung binh đội cũng bị cậu giải quyết, dung binh cả Ngọa Lăng thành đều hoảng sợ, chắc không còn ai dám nhắm đến cậu nữa.” Trát Mãnh đại thúc thẳm tự hào, diệp Phong uy chấn Ngọa Lăng thành từng là thủ hạ cùng đi săn thú của ông ta, gặp ai ông ta cũng thao thao bất tuyệt chuyện này. Gồm nay gã tìm ông ta hỏi chuyện, tất nhiên không giấu việc gì.

“Còn...Bạch Thủy gia có động tĩnh gì chẳng?” Đó là vấn đề gã quan tâm nhất. Kế hoạch lợi dụng dung binh bắt gã thất bại, bạch Thủy Nham sẽ lại giữ trò gì?

“Chuyện đó...Tựa hồ Bạch Thủy gia không có gì khác thường.” Trát Mãnh đại thúc ngẫm nghĩ kỹ rồi bảo: “Trước đây nghe nói thú liệt đội của Bạch Thủy gia bị mãnh thú tập kích, rất nhiều người thụ thương, nghỉ ở nhà một tháng, hai ngày trước lại khôi phục công tác. Hơn nữa Bạch Thủy gia đang chiêu thu thợ săn với

quy mô lớn, thù lao cao hơn một thành, tựa hồ muốn bù lại tổn thất của tiệm thịt trong tháng quá. Không ít người làm cho Diệp gia đều dao động.”

Diệp Phong nheo mắt trầm ngâm: “Bảy thú liệt đội không làm việc được trong một tháng tất tạo ra áp lực không nhỏ cho việc cung ứng thịt của Bạch Thủy gia. Hành động này của chúng tuy tổn thất nhiều kim tệ nhưng đảm bảo thu nhập tình tệ cũng chữ tín về cung ứng lâu dài. Cũng là cách bù lại không tệ.”

“Trát Mạnh đại thúc, các vị cũng Nghĩ thế sao?” Gã cười cười hỏi.

“Hà, còn thế nào nữa, hiện tại ai cũng nhận ra Bạch Thủy gia đã sa sút, đặc biệt là chạm vào tiểu sát tình như cậu, e rằng họ không còn được bao lâu nữa...” Lịch Báo ngồi cạnh cướp lời, tỏ vẻ khinh thường.

“Không sai, nếu là trước đây, một thành thù lao đó còn có đôi chút hấp dẫn lão phu, hiện tại...Lão phu nghiêng về tương lai của Diệp gia.” Trát Mạnh đại thúc cười vang.

“Thợ săn có cùng ý nghĩ với bọn mõ nhiều lắm, nên tiệm thịt của Diệp gia không hành động gì. Bạch Thủy gia vợ bèo vạt tẹp cả ngũ giai bình dân, rõ ràng muốn đổi mạng người lấy sản lượng.” Kim Tập phần hận.

Cả ngũ giai bình dân tham gia săn thú, đương nhiên sẽ nâng cao tỷ suất thương vong, hơn nữa số bình dân này đều là lính mới, dù có người nhiều kinh nghiệm đi kèm cũng khó mà thích ứng được với sự tàn khốc của việc săn thú. Bạch Thủy gia hành động thế khác nào lấy kim tệ mua mạng người.

“Hừ, không sao...” Diệp Phong thẳng người lên, nở nụ cười lạnh, khế lắm lắm: “Chúng sẽ nhanh chóng hiểu rằng...Ninh Tinh sâm lâm không phải nơi có thể tùy tiện tiến vào.”

“Trát Mạnh đại thúc, không quấy nhiễu các vị săn thú nữa, nếu có việc gì, cháu sẽ đợi các vị ở đây.” Gã lắc người khuất bóng vào rừng cây ngút ngàn.

Chúng nhân nhìn nhau hồi lâu rồi mới cảm khái thu lại ánh mắt. Hai tháng trước còn là đồng bạn cùng đi săn, giờ đã có thể tru sát cao giai võ sĩ...Nếu họ không được tận mắt thấy thì ai sẽ tin đây? Mang theo cảm giác tự hào, tất cả lại tinh thần phơi phới tiếp tục cất bước...

OOo

Gần mặt hồ trong veo, hơn mười con trâu đất đang thong thả gặm cỏ uống nước, hết sức tự tại.

Trong bãi cỏ rậm gần đó, hắc hùng nằm bò xuống, lặng lẽ ẩn tàng giữa cây cỏ. Diệp Phong nằm cạnh chân nó, thoải mái vỗ vỗ, khê bảo: “Hắc đại, đừng nóng, thành viên thú liệt đội sắp đến rồi.”

Hắc hùng hàm hừ có vẻ bất mãn, không dám trái lời nụ cười thuần hậu của gã, đành lắc lắc đầu, nằm xuống bất động.

Không lâu sau, ngoài xa vang lên tiếng động, loáng thoáng có cả tiếng người, mắt hắc hùng ánh lên hưng phấn, nhiệt khí từ miệng thổ ra rõ rệt hẳn, có phần kích động. Khó trách được nó, đợi ở đây nửa canh giờ mới thấy thú liệt đội đến, nó kim nén thế nào được nữa.

Bóng người vừa xuất hiện, hắc hùng vội vàng lao tới theo thế xung phong hùng hồn, bổ vào người đó.

Diệp Phong nhăn nhó nhún vai, không hề ngăn cản. Chỉ lặng lẽ vén bụi cỏ nhìn ra.

“Hảo nghiệt súc!” Ngoài xa vang lên tiếng quát, hắc hùng đột nhiên rống lên đau đớn, thân thể lảo nhảo lại hơn mười thước mới chật vật đứng dậy được.

“Ồ đâu ra hắc hùng phòng ngự kinh nhân thế này nhỉ? Trúng một chiêu toàn lực của ta mà vẫn không chết!” Một hán tử cao lớn từ trong thú liệt đội nhảy ra, hung hãn liếc hắc hùng: “Có phải nghiệt súc này trước đây tập kích thú liệt đội của Bạch Thủy gia chúng ta?”

“Không sai. Đa tạ hộ vệ đại nhân tương trợ, không thì hôm nay bọn tiểu nhân thảm rồi.” Thành viên thú liệt đội vội vàng cảm tạ, hộ vệ đó là thất giai võ đồ, đối phó hắc hùng tất nhiên không thành vấn đề.

“Hừ, để ta cắt tay nó về ngâm rượu.” Viên hộ vệ tuốt trường kiếm, cười nanh ác tiến đến chỗ hắc hùng đang gằn như không đứng vững nổi.

Diệp Phong ẩn trong lùm cây nhú mây, trực giác cho gã biết có vấn đề, nhưng gã không thể trở mắt nhìn Hắc đại sống cùng nhiều ngày nay mất mạng trong tay đối phương.

“Để lại mạng của ngươi đã.” Đột nhiên trên không vang lên tiếng quát, gã nhanh nhẹn nhảy khỏi chỗ ẩn mình, chặn trước mặt hắc hùng.

Bóng người đột ngột xuất hiện khiến viên hộ vệ liên tục lùi hai bước, nhìn rõ dung mạo do rồi thì hít sâu một hơi khí lạnh, lòng vui mừng đến phát cuồng.

“Quả nhiên là Diệp Phong ngươi giở trò.” Viên hộ vệ này trấn tĩnh đến mức quỷ dị, Diệp Phong liên tục tru sát cường giả đẳng cấp võ sĩ, tất nhiên hẳn phải biết, chỉ là thất giai võ đồ, e rằng không tiếp nổi gã một chiêu.

“Hừ, bạch Thủy Nham phái ngươi đến nạp mạng hả?” Diệp Phong lạnh lùng liếc đối phương, đồng thời giới bị nhìn quanh, gã biết hẳn còn thủ đoạn chưa giở ra.

“Nạp mạng? Ha ha ha! Diệp Phong ngươi đầu óc có vấn đề hả? Tuy ta không phải đối thủ của ngươi nhưng có người khác giết ngươi rồi.” Viên hộ vệ lùi nhanh lại mười thước, rút ra một cây đoản đao định thối lên te te. m thanh chói tai phiêu đảng khắp rừng, hồi lâu không tan.

“Chọn thú liệp đội này chứng tỏ vận khí của ngươi quá tệ. Phụ trách bảo vệ bọn ta là nhị trưởng lão, người là nhất giai võ sư, hôm nay ngươi còn định giở trò gì nữa đây?” Ánh mắt tỏ ra giễu cợt, viên hộ vệ như đang nhìn một người sắp chết.

Tim Diệp Phong đập nhanh mấy nhịp, quả nhiên đã mắc lừa.

“Hắc đại, ngươi chạy trước đi.” Gã cao giọng hô, đồng thời thân thể hơi trầm xuống, chân vương thổ nguyên lực, khởi động Diệp động xung phong.

“Nhị trưởng lão sẽ đến ngay, ngươi chết chắc rồi!” Mắt viên hộ vệ về ánh lên tia trào lộng, ai cũng biết tốc độ của Diệp Phong không cao, hẳn lại sở trường kim nguyên lực thân pháp, hành động của gã hiện thời chỉ là giấy chết. Thân thể hẳn nhẹ bằng lướt ngược lại, tựa hồ muốn trêu cợt gã.

Vù! Gã nhún mạnh hai lần, thân hình bắt đầu gia tốc.

“Trước khi hẳn đến, ngươi đã chết rồi.” Tám chữ lạnh tanh buông ra từ miệng gã, thân thể lao tới như tia sét, mặt đất rung lên ầm ầm, tựa dây cung căng hết cỡ bùng ra.

Cái gì! Nhận ra Diệp Phong tăng tốc, viên hộ vệ sau cùng cũng tỏ vẻ kinh hoảng, cự ly song phương đang được rút ngắn! Sao lại như thế!

Không! Nhị trưởng lão nửa phút nữa là tới, chỉ cần không bị gã bắt kịp trong thời gian đó là giữ được tính mạng. Hẳn xoay người dốc toàn lực bỏ chạy.

Ngoài xa vang lên tiếng hú cấp tốc, một bóng đen lướt đi như bay trong rừng, viên hộ vệ tỏ vẻ mừng vui, được cứu rồi! Hẳn ngoẹo cổ, ngoái lại nhìn nào thấy bóng Diệp Phong...

Ồ, ban này còn nghe tiếng sấm nổ, sao Diệp Phong lại mất bóng? Lẽ nào gã thấy nhị trưởng lão đến nên sợ hãi chạy mất? Hừ, hẳn chạy sao được, tốc độ của nhị trưởng lão hơn xa hẳn.

“Ngươi nhìn sai hướng rồi...” Tai trái vang lên giọng nói giễu cợt của Diệp Phong khiến hẳn tan gan vỡ mật, khí lạnh từ gót chân cuộn lên, Diệp Phong đã tới cạnh hẳn.

“Diệp Phong, ngươi dám!” Thân ảnh nhị trưởng lão hiện rõ, thấy Diệp Phong bắt kịp viên hộ vệ khiến lão rúng động, lẽ nào gã biết cả thổ nguyên lực thân pháp? Bằng không sao gã đuổi kịp được thất giai võ đồ sử dụng nhị phẩm kim nguyên thân pháp?

Diệp Phong coi như không nghe thấy tiếng quát, nở nụ cười lạnh, tay phải giơ lên ấn mạnh vào hậu tâm viên hộ vệ.

“Ta nói rồi, khi hẳn đến thì ngươi đã chết...” Gã khê cất tiếng, viên hộ vệ như quả cầu xì hơi văng đi, trên không trung xuất hiện một làn sóng chấn động, xương cốt hẳn rung lên lách cách, ánh mắt mờ đục dần, thân thể lao về phía nhị trưởng lão đang lao tới.

64. Chương 64 : Tử Chiến

Sắc mặt nhị trưởng lão trở nên cực kỳ khó coi, chân mày âm trầm đáng sợ, vừa đón lấy thân thể viên hộ vệ vừa chụp vào mạch môn, biết hẳn đã hồn quy thiên ngoại, thuận tay ném thi thể thất khiếu chảy máu ra xa. Thân hình vì thế hơi ngừng lại.

“Diệp Phong, người lớn mật thật, dám giết người Bạch Thủy gia trước mặt ta.” Mặt nhị trưởng lão ngập sát ý, thân thể phủ một tầng kim sắc vụ khí, biểu hiện của nguyên lực ngoại phóng. Chỉ cần đạt tới cảnh giới võ sư là có thể khống chế nguyên lực thuộc về mình trong phạm vi nhất định bên ngoài thân thể.

“Nếu người gọi thêm mấy tên nữa đến, ta sẽ giết cho người xem.” Song phương đã sa vào cục diện quyết tử, gã tất nhiên không khách khí.

Đồng thời chân phải giẫm xuống đất, bùn đất, cỏ khô, cành cây khô bị chấn lực tan nát, bắn đi tứ tán, tùy theo dao động quỹ đạo lao vào nhị trưởng lão.

Gã thuận thế dừng phát lại, quay người nhún chân, theo hướng ngược lại thi triển Diệp động xung phong.

Võ sư...Hiện tại gã vẫn thể đấu ngang, nhưng chỉ cần cho gã thời gian, diệp động xung phong hoàn thành thì đối phương vị tất đuổi kịp.

Diệp động xung phong là một môn thân pháp ngày càng nhanh, chỉ cần cho đủ thời gian khởi động, tốc độ sau cùng sẽ kinh nhân. Tuy hạn chế về xoay chuyển nhưng dùng để bỏ chạy thì cực kỳ thích hợp.

Hai người cách nhau không đầy ba chục thước, công kích chấn động do gã giậm chân tạo thành mang theo một mớ tạp vật nhắm vào nhị trưởng lão, thế công này không đủ đối phó võ sư nhưng có thể ngăn cản một nhịp. Gã cần thời gian.

Tiếng bước chân trầm trọng lại vang lên, mặt đất rung rinh, dao động tăng dần. Diệp Phong dần gia tốc, liều mạng lao tới.

“Muốn chạy, đâu có dễ thế!” Nhị trưởng lão mặc kệ đòn công kích của lão, thân thể rực kim quang ung dung xuyên qua màn cát bụi, kim nguyên lực bảo vệ hữu hiệu cho lão.

Tiếp đó lão điểm mạnh chân xuống mặt đất, thân hình nhanh nhẹn bắn đi, chỉ mấy tích tắc ngắn ngủi là đã đến sát Diệp Phong.

“Lão tặc, đối phó tiểu bối còn sử dụng toàn lực, người có biết xấu hổ không?” Diệp Phong vừa trào phúng vừa thâm kêu khổ. Không ngờ nhị trưởng lão không cho gã cơ hội nào, bắt đầu là dốc toàn lực luôn, hơn lão là kim nguyên lực tu luyện giả, tốc độ thân pháp hiển nhiên vượt dự liệu của gã, chưa hoàn thành xung phong đã bị lão đuổi đến nơi.

Gã không biết mình đã trở thành uy hiếp hàng đầu với Bạch Thủy gia, để giết gã, hai trưởng lão và sáu chấp sự ba ngày liền không nghỉ ngơi, mai phục quanh thú liệt đội để chờ đợi khoảnh khắc gã hiện thân.

“Người không chết, bạch Thủy gia sớm muộn gì cũng hủy trong tay người, hừ, sao ta có thể tha cho người được.” Nhận ra tốc độ của gã ngày một nhanh dần, nhị trưởng lão cũng thâm kinh hãi, chân lóe kim quang nhảy qua đầu gã, vượt lên mấy thước rồi nhanh chóng đáp xuống, đồng thời hữu thủ ngưng thành hình lưỡi đao phát ra một đạo khí nhận xẹt vào ngực gã.

Vận dụng Diệp động xung phong, gã không thể xoay người tránh khỏi đòn công kích, chỉ biết nghiêng rặng, hai tay dồn thổ nguyên lực hùng hồn lên nghênh đón.

Bùng! Sau tiếng nổ, vị trí gã đứng nứt toác, cát bụi mù trời, tiếp đó một thân ảnh gầy gò bắn ra, lướt đi hơn chục thước trên lưng chừng không rồi mới đáp vào một gốc cổ thụ, rớt xuống đất.

“Khụ, khụ!” Gã nhỏ bùn đất dẫm ngằm trong miệng ra, loạng choạng bò dậy. Cường giả đẳng cấp võ sư quả nhiên vượt xa võ sĩ, tùy ý phát chiêu cũng bức lùi được đà xung phong của gã cộng với Lục diệp chấn. Luận thực lực chân thật, e rằng gã không chống nổi năm chiêu của lão.

Chạy trốn không được, đối diện là võ sư thực lực hùng mạnh, hiển nhiên không thể tái khởi động Diệp động xung phong bỏ chạy. Chỉ còn một cách: Chiến!

“Đường đường võ sư lại bày ra kế mai phục dẫn dụ ta, bạch Thủy gia quả thật lắm thủ đoạn.” Diệp Phong lạnh lùng trào phúng. Một đòn ban nãy khiến thân thể gã hơi tê dại, cần thời gian để nguyên nguyên lực gột rửa thân thể, buộc gã phải lải nhải mấy câu vô vị.

“Trúng một đòn Phá không trăm của ta mà vẫn nhẹ nhàng bỏ dậy được, không uống công ta mai phục lâu như thế...Tiểu tử, thật ra ngươi tu luyện bằng cách nào...” Nhị trưởng lão nhìn gã với ánh mắt quái dị, ban nãy lão ung dung phát ra kim nguyên khí nhận thật ra là độc môn võ kỹ Phá không trăm! Tuy không nghĩ rằng chỉ một chiêu là giết được gã nhưng tuyệt đối cũng không ngờ gã không thương tổn gì.

“Lão già vô sỉ.” Diệp Phong lớn tiếng mắng: “Đối phó một ngũ giai võ đồ như ta mà còn sử dụng tứ phẩm võ kỹ, ta thật sự xấu hổ cho cái danh võ sư của ngươi.”

Nhị trưởng lão nổi đóa, sắc mặt xanh lét vì những lời thô thiển của gã, đồng thời thầm kinh hãi. Lần đầu tiên lão biết đến thực lực thật sự của gã, nếu những lời đồn là đúng, sức chiến đấu đủ để tru sát cao giai võ sĩ tức là gã vượt hẳn một cảnh giới, làm gì có chuyện Bạch Thủy gia để một người có năng lực như thế sống sót?

Nếu gã đạt đến võ sĩ, e rằng võ sư cũng không phải là đối thủ. Mối uy hiếp này quả thực là ác mộng với Bạch Thủy gia, nhất định phải diệt trừ.

Hiện tại gã không thể thoát khỏi lòng tay mình...Nhị trưởng lão Bạch Thủy Lệ hoi bình tĩnh lại, hôm nay tất cả sẽ kết thúc.

“Để dụ cho ngươi xuất hiện, tộc trưởng đã phải phí công không ít.” Nhị trưởng lão hừ lạnh: “Để ngươi không nhận ra sơ hở, thành viên thú liệt đội đều không biết cạnh họ còn có một chấp sự hoặc trưởng lão ẩn thân, mà chỉ biết là gia tộc phái trung cấp hộ vệ đi theo bảo vệ họ không bị dã thú tập kích.”

“Bọn ta đã vất vả ẩn tàng ba ngày liền...Hiện tại tất cả sẽ kết thúc.” Nhị trưởng lão lạnh lùng nhìn Diệp Phong, mặt hiện lên nụ cười nanh ác và sát ý.

“Muốn kết thúc...Ta vẫn chưa đồng ý cơ mà...” Diệp Phong cười lạnh, ngậm lấy ra ba viên thổ nguyên đơn, thầm lấy làm mừng vì mấy ngày trước tru sát dung binh và yêu thú, tích lũy được không ít thổ nguyên lực, luyện chế thành ba viên bát phẩm thổ nguyên đơn. Có giữ được mạng hay không phải trông vào ba viên đơn được này...

“Ngươi không còn cơ hội nữa!” Nhị trưởng lão lạnh lùng quát, nguyên lực tụ lên cánh tay.

Võ sư và võ đồ cách nhau hai cảnh giới, lịch sử Võ Nguyên đại lục cả trăm vạn năm chưa từng có tiền lệ vượt tới hai cảnh giới để chiến thắng đối thủ. Hơn nữa võ sư có thể phóng nguyên lực ra ngoài để công kích, chỉ mỗi nguyên lực xung kích cũng đủ ép chết đối thủ. Trận này là trận chiến không cùng đẳng cấp...

“Không thử sao biết được kết quả sau cùng.” Mắt Diệp Phong ánh lên chiến ý, thể nội thổ nguyên lực sôi trào, tinh thần chuyên chú chưa từng có. Ba viên thổ nguyên đơn được gã nhét vào miệng, mắt thoáng hưng phấn, để ta xem võ sư thật ra có gì lợi hại.

“Muốn chết.” Nhị trưởng lão quát to, kim nguyên lực ngưng tụ trên tay cấp tốc xoay tròn ngưng tụ thành một đạo kim sắc khí nhận sắc bén cực độ, lưu quang lóe lên, chém vào vị trí Diệp Phong đứng.

“Thổ hùng ảo nghĩa Bát điệp chấn!” Gã cất ná một viên đơn được, thân thể được dồn một luồng nguyên lực hùng hậu, hợp với thổ nguyên lực trong thể nội, thấu qua làn da gã để lộ ngoài y phục có thể nhìn thấy rõ luồng hắc sắc năng lượng đang chảy, tụ lên tay gã.

Đồng thời Huyền thiết bóng đột ngột xuất hiện trên tay gã, nguyên lực như bị dẫn dắt trút vào thiết bóng, kêu lên ong ong.

Diệp Phong quát khê, huyền thiết bóng trông có vẻ di động cực chậm nhưng khoảnh khắc sau đã tới nơi, đập lên Phá không trăm.

“Ầm!” Tiếng nổ như sét đánh vang lên trong rừng. Thân thể hơi gầy gò của Diệp Phong lại đập mạnh vào gốc cây sau lưng, lập tức thân cây một người ôm nổ tung, phẳng phất bị chẻ làm đôi, từ từ ngã xuống, lộ ra năm gương mặt thợ săn vạn phần kinh hãi trốn phía sau.

Phụt! Diệp Phong phun máu có vôi, vai trái hiện lên vết cắt sâu đang chảy máu, nhìn vào cũng đủ kinh hãi. Tiếp đó lại có tiếng kim loại vang rồn rảng, huyền thiết bổng bị tước mất một đoạn, giờ mới rơi xuống một viên đá vỡ. Nếu Bát diệp chắn không giảm đi phần lớn kim nguyên lực, nếu Huyền thiết bổng không chặn bớt mấy phần Phá không trăm, e rằng thương thế của gã còn nghiêm trọng hơn. Thực lực của võ sư quả biến thái.

Chỗ gã đứng lúc trước xuất hiện mấy vết nứt lan ra mấy thước rồi mới dừng. Trung tâm xuất phát các vết nứt hiện ra một miệng hố rộng chừng một thước, sâu nửa thước đập vào ánh mắt chấn kinh của chúng nhân.

Nhị trưởng lão kinh hãi phát hiện rằng ban nãy một luồng chấn động từ Diệp Phong đột ngột tập kích hộ thể nguyên lực của lão. Tuy chấn động này rất nhẹ, không ảnh hưởng gì nhưng gã vắng xa tới bảy, tám thước kia mà.

Nên biết muốn thực hiện công kích nguyên lực ngoại phóng thì chỉ khi đạt đến cảnh giới võ sư mới có thể. Vĩ sĩ tuy hình thành ngưng khí năng lượng ở mức nhất định quanh mình, nhưng còn cách một quang so với phát ra. Diệp Phong hiện tại chỉ là võ đồ, công kích cách không bị cự ly bảy, tám thước tiêu hao không còn gì đáng kể, nhwg đích xác là gã có thể sử dụng sóng chấn động.

Mức độ nguyên lực không quyết định uy lực công kích, nên gã có thể với thổ nguyên lực của ngũ giai võ đồ kích sát vĩ sĩ. Nhưng nguyên lực công kích có thể cách không truyền tới, hay thậm chí ngưng hình thực chất hóa ại do mức độ năng lượng quyết định. Nguyên lực của võ đồ rất yếu, cả bản không đủ truyền đi trong không trung, ban nãy sóng chấn động của gã truyền đi tới bảy, tám thước chứng tỏ nguyên lực của gã chỉ ít cũng là vĩ sĩ trung giai. Thật không tin nổi, bí pháp đề cao thực lực lên một cảnh giới đều thuộc nhóm bất truyền chi bí của các thể lực hùng bá đại lục, sao gã lại thi triển được.

Nhị trưởng lão bị vấn đề thâm ảo đến độ hơi điên cuồng đó mê hoặc, nhất thời ngây người.

Sắc mặt Diệp Phong trắng đến đáng sợ. Võ sư thi triển tứ phẩm võ kỹ, quả nhiên uy lực phi phàm, cơ hồ đạt đến đỉnh cao. Nếu gã không chiếm ưu thế về phẩm cấp võ kỹ, e rằng không chết cũng trọng thương.

Nhưng Bát diệp chắn phối hợp với thổ nguyên đơn vẫn chưa phải là địch thủ một chiêu của võ sư. Trận chiến này...Tựa hồ không thể thắng.

65. Chương 65 : Thập Diệp Chấn

Tứ phẩm võ kỹ, nếu luyện đến đỉnh cao có thể tăng cường uy lực của nguyên lực lên mười sáu lần đến hai mươi lần.

Thất phẩm võ kỹ tuy hiện thời không phát huy được nổi hai thành nhưng Bát diệp chắn đủ để tăng cường uy lực nguyên lực lên sáu mươi tư lần, nhưng mỗi tầng diệp chắn trong quá trình công kích lại giảm đi một phần vì phải chia lực phòng ngự, sau cùng không thể hoàn toàn bạo phát đủ sáu mươi tư lần uy lực, hơn bốn mươi lần đã là cực hạn.

Đây là điểm biến thái của cao giai võ kỹ, không nhờ thế gã không thể chỉ dựa vào nguyên lực của một viên bát phẩm nguyên đơn mà chống được đòn toàn lực công kích của võ sư.

Nhưng tình huống vẫn không sáng sủa gì...Bát diệp chắn là cực hạn gã có thể thi triển, hơn nữa công kích kiểu này, dù gã mặc kệ khả năng thân thể bị phản lực cũng chỉ thi triển thêm được hai lần nữa, còn Phá không trăm của đối phương rõ ràng thi triển được nhiều lần.

Tình thế đã quá rõ ràng.

Hiện trường tan tành, nhị trưởng lão tỉnh khỏi cơn thất thần, mục quang nhìn Diệp Phong càng âm lạnh.

“Chả trách ngươi mấy phen thoát được khỏi tay bọn ta, hóa ra biết được bí thuật như thế.” Theo lão, diệp Phong nhất định học được công pháp thần kỳ nào đó có thể nâng cao sức chiến đấu trong khoảnh khắc.

“Bất hạnh cho ngươi là gặp phải ta...Nếu chạm mặt mấy chấp sự, có lẽ ngươi vẫn thoát được.” Chấp sự Bạch Thủy gia đều là thất giai vĩ sĩ, diệp Phong gặp họ, chưa chắc đã không đủ khả năng đấu một trận.

“Nhưng người không còn cơ hội lựa chọn. Đối diện một võ sư, người tất bại.” Nhị trưởng lão nhìn thẳng vào mắt Diệp Phong, lạnh lùng thốt.

Gã chống Huyền thiết bổng xuống, lạnh nhạt nhìn nhị trưởng lão. Gã hiểu ý đối phương, thực lực lão quá mạnh, võ sư là một cảnh giới khác, có thể cách không lợi dụng ngưng hình nguyên lực công kích gã một cách vô hạn chế. Còn gã trừ chịu đòn ra không còn cách nào công kích được đối phương, chỉ thế thôi là nhị trưởng lão đã đứng ở thế bất bại.

Nếu đầu xấp lá cà, gã còn một tia sinh cơ, nếu cứ chịu đòn thế này, gã chắc chắn thất bại.

Nhưng nhị trưởng lão sẽ cho gã cơ hội đánh xấp lá cà? Dư ba chấn động ban nãy còn khiến lão rung mình, nếu đầu xấp lá cà, sức phá hoại đó đủ trọng thương lão.

Khí hải tu luyện giả, sức phòng ngự hoàn toàn dựa vào nguyên lực, nhục thân không đáng gì. Tuy ngũ hành nguyên lực có thể cường hóa thân thể ở mức nhất định, và tùy theo thuộc tính, nhưng so với nguyên nguyên lực còn cách rất xa. Ví như nhị trưởng lão tu luyện kim nguyên lực đến đẳng cấp võ sư nhưng nhục thể không khác gì một võ đồ.

Chỉ cần Diệp Phong đột phá được nguyên lực phòng hộ là sẽ đã thương được nhị trưởng lão. Kim nguyên lực không xuất sắc lắm về phương diện phòng ngự nên thế công của gã còn uy hiếp được.

“Ta không tin người còn sử dụng thêm được mấy lần công kích như vừa rồi.” Mục quang nhị trưởng lão lạnh lẽo, kim nguyên lực điên cuồng tụ lại, phá không trăm lại nhưng tụ. Đã là bí thuật thì không thể duy trì quá lâu, lão tự tin rằng chỉ cần không ngừng công kích, sớm muộn gì gã cũng sẽ bị lão giết chết.

Nói nghiêm cách thì lão đoán không sai, trong miệng Diệp Phong chỉ còn lại hai viên bát phẩm thổ nguyên đơn.

“Đi!” Khẽ quát một tiếng, một đạo kim quang lại xẹt vào Diệp Phong, tốc độ cực nhanh.

Gã không thiện nghệ tốc độ, dù Diệp động xung phong cũng cần thời gian và cự ly nhất định để khởi động. Nên chiêu này không thể tránh được.

Thổ hùng ảo nghĩa Bát điệp chấn!

Lại cắn nát một viên bát phẩm thổ nguyên đơn, mắt gã ánh lên quyết liệt, đồng tử đen nhánh nhìn nhị trưởng lão chăm chăm, huyền thiết bổng vung ra, lại va chạm với Phá không trăm.

Trải qua lần giáo huấn trước đó, lần này gã không để dư kinh của Phá không trăm kích trúng, hơn nữa trong lúc vắng đi, gã ấn chân phải xuống đất, dồn phần lớn lực đạo từ Huyền thiết bổng truyền về xuống đất.

Ầm. Mặt đất nứt toác, bùn đất tứ tung, lập tức nuốt chửng thân ảnh Diệp Phong.

Thành viên thú liệt đội ẩn dưới gốc cây đằng sau bị khí lưu cuốn lộn nhào mười mấy vòng, nằm bệt dưới đất không dám động đậy. Chiến đấu ở đẳng cấp này, họ không có cả dũng khí nhìn vào.

“Hừ, kháng cự vô vị...” Nhị trưởng lão nhận ra mỗi lần va chạm, điệp Phong lại hứng chịu xung kích không nhỏ, một phần từ Phá không trăm, một phần là phản lực của bí thuật.

“Bát điệp chấn còn chưa đủ...” Gã nghiêng răng nhìn đối thủ chăm chăm, bao trùm gã là vô số bàn đất và mặt đá.

Sử dụng được Thập điệp chấn có lẽ đủ để liều một phen, nhưng nguyên lực mà Thập điệp chấn cần, chỉ dựa vào một viên bát phẩm thổ nguyên đơn và thể nội khí hải cung cấp thì không đủ.

“Xem ra chỉ còn cách liều mạng.” Gã lấy thêm một viên cửu phẩm thổ nguyên đơn từ trong nguyên trạc ram nhét vào miệng, hai mắt liền đỏ ngầu.

Mặc kệ thân thể có chịu đựng được không, nếu không giải quyết được nhị trưởng lão, gã chết chắc. Bát phẩm và cửu phẩm thổ nguyên đơn cùng được sử dụng, miễn cưỡng có thể thi triển mười tầng điệp chấn.

“A!” Cổ họng gã phát ra tiếng gầm, hai chân giậm mạnh, thân thể như đá tảng bị máy bắn đá hất văng lên không, vẽ một vòng tròn hoàn mỹ nhắm vào vị trí nhị trưởng lão đứng.

“Muốn chết!” Nhị trưởng lão lạnh lùng sầm mặt, một võ đồ nhỏ nhoi mà dám chính diện công kích lão! Nguyên lực nhanh chóng dồn lên, kim sắc năng lượng lưu động cấp tốc, hóa thành khí nhận vươn dài trên tay.

“Tiếp chiêu nào lão khốn!” Gã gầm lên, nghiêng rằng đồng thời cắn nát hai viên nguyên đơn. Khoảnh khắc sau, thổ nguyên lực mà gã không tưởng tượng nổi phun trào khiến thân thể gã căng lên, mạch, cơ nhục, thậm chí là da dẻ đều tràn ngập hắc sắc thổ nguyên lực.

“Cái gì!” Nhị trưởng lão cả kinh thất sắc, từ vị trí Diệp Phong đứng, hắc sắc thổ nguyên lực kinh nhân vây kín, khí áp nặng nề dồn ép lão cơ hồ nghẹt thở, như ngọn núi nhỏ đổ xuống.

Nhờ gã lâu nay tu luyện Nguyên Đơn quyết, rèn luyện thần niệm đến mức khôn bì nên không chế được luồng nguyên lực may ra vô sự mới có thể nắm vững. Nén cơn đau vô biên lan khắp toàn thân, hai mắt gã đỏ ngầu, gương mặt méo mó đến đáng sợ.

Thổ hùng ảo nghĩa chi Thập điệp chấn!

Dao động trầm ổn, tiết tấu nặng trĩu, thổ nguyên lực theo quy luật đặc hữu như tia sét tràn lên tay gã.

“A!” Cơn đau không tưởng tượng nổi dội lên óc, tay phải gã run lên đầy quỷ dị, cơ nhục dính liền với khớp xương cơ hộ bị cự ma vò xé, có lúc bị ép dẹp, có lúc lại bị kéo căng ra, liên tục thay đổi hình dạng.

Với cường độ nhục thể và khí hải hiện thời của gã vốn không thể chịu đựng được uy lực của Thập điệp chấn. Bất kỳ võ kỹ nào cũng tổn thương bản thân trước khi đả thương địch nhân, nhưng vì bình thường nguyên lực vận hành nên thân thể đã thích ứng phần nào với nguyên lực xung kích, đạt đến độ bền chắc cần thiết. Lần này với gã thì khác, nhục thể vốn không chịu đựng được uy lực của Thập điệp chấn, đồng thời luồng nguyên lực cũng không bắt nguồn từ bản thân gã, nên thương tổn càng mãnh liệt.

Dù thế nào, thập điệp chấn sau rốt cũng thi triển được, huyền thiết bổng bị một lớp vân sóng mắt thường nhìn thấy được bao phủ, thân bổng kêu lên lạch cạch, xuất hiện vết nứt lan khắp cây bổng.

Giết!

Con đau dữ dội khiến gã bạo phát ra sát ý chưa từng có, vin vào chút tri giác sau cùng, vung bổng lên đập vào đầu nhị trưởng lão. Hoa văn đen ngòm có xu hướng thoát khỏi cây bổng khiến không khí quanh đó rung chuyển, dấy lên khí lưu chuyển động cấp tốc.

“Đáng ghét!” Nhị trưởng lão cảm giác được nguy cơ xưa nay chưa từng có, từ đáy lòng dấy lên nỗi sợ, con ngươi liên tục co lại như mũi kim. Cây Huyền thiết bổng tâm thường trong giờ phút này lại biến thành cực kỳ đáng sợ.

66. Chương 66 : Thảm Thắng

Chấn động loáng qua trong lòng, nhị trưởng lão không kịp nghĩ ngợi vấn đề quỷ dị vì sao Diệp Phong đột nhiên khiến uy lực công kích tăng cao. Nguyên lực tràn ra ào ạt, phá không trăm nhận dày thêm mấy phân, lão hít sâu một hơi, tay phải đưa từ dưới lên múa lưỡi đao do nguyên lực hình thành nghênh đón gã. Kim nguyên năng lượng khuấy động không khí, hình thành một dải bạch mang hình mũi dùi mắt thường thấy được, như phủ lên cho lưỡi đao một lớp màng mỏng.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, hai người lao vào nhau, tiếng nổ tự núi sập vang vọng, ngay cả mấy thú liệt đội cách mấy ngàn thước cũng nghe được tiếng sấm. Đại trưởng lão Bạch Thủy gia và mấy chấp sự ẩn mình quanh đó đều tỏ vẻ kinh nghi, không kịp nghĩ ngợi gì, cấp tốc lướt về phía âm thanh.

Có thể gây ra động tĩnh như vậy nhất định là trưởng lão hoặc chấp sự xuất thủ, đồng thời chứng minh rằng Diệp Phong đã hiện thân.

Gần chiến trường, độ viên thú liệt đội nằm dưới đất run rẩy, sau khi tiếng nổ tan lâu rồi mới dám ngẩng lên, lén liếc nhìn tình hình. Mục quang vừa liếc tới, lập tức họ hít sâu một hơi, thân thể run rẩy cứng lại, tựa hồ nhìn thấy tình cảnh không tin được.

Nửa người nhị trưởng lão bị lún sâu xuống đất, đến tận thắt lưng, tay phải rũ xuống vai, hiển nhiên đã hoàn toàn gãy lỵ, không thể hoạt động được, mái tóc bạc rối bù thò lên mặt đất, hơi thở hồng hộc, máu liên tục phun ra từ miệng, chảy xuống ngực rồi rơi xuống đất thành một vũng đỏ lôm.

Một võ sư, cường giả hàng đầu Ngọa Lãng thành, nhân vật số ba Bạch Thủy gia lại bị một thiếu niên mười sáu tuổi đánh thành như thế? Hiện thực tàn khốc khiến toán thợ săn như nằm mộng, ngẩn ra hồi lâu rồi dụi mắt, xác nhận mọi việc xảy ra là sự thật.

Diệp Phong cũng nằm dưới đất, tay phải nát vụn, nếu không phải móng thịt đó còn dính với vai gã thì không ai tưởng tượng được đó là cánh tay người. Trừ vai, ngực gã cũng có mấy vết máu rất sâu, do năng lượng Phá không trăm bị đánh tan cắt vào, dù sao cũng không tổn thương đến nội tạng, thành ra không quá nghiêm trọng.

Huyền thiết bỗng hóa thành vô số mảnh vụn rải rác chung quanh, chỉ là vũ khí bình thường, va chạm năng lượng đến mức đó đã vượt ngoài phạm vi chịu đựng của nó.

“Ha ha, khụ...” Diệp Phong cười thảm, tay trái cố chỗi lên, nâng đỡ nửa thân người, từ từ bò đến cạnh một gốc cây rồi dựa vào, cất giọng cười nhạo: “Bạch Thủy Lệ...Chúng ta đánh cược xem ai giết ai trước.”

Thân thể gã chủ yếu thương tổn vì bị Thập điệp chấn và nguyên lực phản chấn, cộng với một vài vết do Phá không trăm gây ra. Thương thế của nhị trưởng lão toàn bộ do chấn kinh kinh nhân của Thập điệp chấn tạo thành. Nguyên lực sánh với lực giai võ sĩ được tăng lên hơn tám mươi lần vốn không phải võ kỹ mà Bạch Thủy Lệ không giỏi phòng ngự có thể chặn được.

Kim nguyên lực trong thân thể lão chạy loạn lên, không tài nào khống chế được, thân thể cũng thụ thương nghiêm trọng, tay phải hoàn toàn nát vụn, nếu dùng được vật bình thường cứu chữa thì e sẽ bị phế cánh tay này. Lòng lão ngập uất ức, nhất thời không nói thành lời.

Diệp Phong bất động, ngấm điều động thật nhiều nguyên nguyên lực từ nguyên trạch ra gột rửa toàn thân. Hữu tí khảng định bị phế tạm thời, gã không lãng phí nguyên nguyên lực quá nhiều vào vai, mà toàn lực khôi phục tri giác thân thể và hai chân.

“Các người...Mau nhân cơ hội giết Diệp Phong.” Bạch Thủy Lệ thở hồng hộc, sau rốt cũng lên tiếng được, nói với toán thợ săn.

Gã thầm kêu khổ, ngoài miệng lại khinh miệt: “Ha ha, mấy bình dân cũng muốn lấy mạng ta?”

“Giết hần, hần đã kiệt quệ rồi.” Bạch Thủy Lệ gầm vang, vì thế động đến vết thương, ho khan không ngớt.

Nghe lão nói, mấy thợ săn sợ sệt lấy vũ khí ra, từng chút một đến gần Diệp Phong. Gương mặt nhợt nhạt của Bạch Thủy Lệ hiện rõ nét nanh ác đặc ý.

“Các người tự tìm đường chết...” Diệp Phong lắc đầu “thở dài” trào phúng. Tuy tình hình của gã hiện tại, chỉ cần thất giai bình dân đủ dòn gã vào tử địa, nhưng khẩu khí của gã không mấy may để lộ.

Thú liệt đội dừng bước, họ đều tận mắt thấy gã hung hãn thế nào, họ chẳng qua là bình dân, ai muốn thực hiện việc mạo hiểm như thế? Thấy gã trấn định quá mức, căn bản không coi họ ra gì, không thể hành động không có nghĩa là không thể phản kích.

“Bọn tiện dân các người.” Bạch Thủy Lệ thô bạo gầm lên: “Chả lẽ các người dám kháng lệnh ta?”

Thành viên thú liệt đội tỏ vẻ sợ hãi, nhích thêm mấy bước, ánh mắt nhìn Diệp Phong kinh nghi bất định. Gã nhanh chóng nắm bắt được tia bức mình trong mắt họ, dù gì ở hiện trường, mấy bình dân này mới là chủ đạo, Bạch Thủy Lệ kiểu cách như thế tất nhiên khiến họ bất mãn. Nói cho cùng, thắng bại giữa gã và lão không liên can đến họ, tuy họ là thợ săn của tiệm thịt Bạch Thủy gia nhưng không nằm trong gia tộc.

Không để toán thợ săn nghi hoặc, gã lại hừ lạnh khinh miệt: “Bạch Thủy Lệ, người đừng nằm đó mà uy phong. Một người chết đến nơi, có tư cách gì mà uy hiếp người khác.”

Gã chuyển ngữ khí, thoáng hàm chứa nét cổ động, nói với toán thợ săn: “Vốn chúng ta không phải địch nhân, nhưng nếu các người dám xuất thủ với ta, đừng trách ta độc ác...Các người không cần sợ Bạch Thủy Lệ, ta sắp hoàn toàn khôi phục, lão chết chắc.”

Chúng nhân nhận thấy gã nói rất có lý, chỉ cần Bạch Thủy Lệ chết, việc hôm nay sẽ không ai biết, bạch Thủy gia tất cho rằng Diệp Phong giết Bạch Thủy Lệ, tuyệt đối không đổ lên đầu họ, dù gì họ cũng chỉ là bình dân, chiến đấu giữa các võ giả không liên can đến họ.

Thấy thành viên thú liệt đội dừng bước, bạch Thủy Lệ giận càn hông, nguyên lực trong thân thể lão vẫn loạn xạ, cơn đau truyền lên khiến mặt lão méo mó không còn thành hình người nữa.

“Lão tử đường đường là võ sư, tiểu hồn đản người khôi phục nhanh hơn được sao?” Bạch Thủy Lệ giận đến mức buột ra lời thô bạo.

Thương thế cả hai ngang nhau, đều không trí mạn, nhưng vì trọng thương nên nguyên lực hỗn loạn, mất đi sức chiến. Nhưng dễ nhận thấy giữa một võ đồ và một võ sư, ai khôi phục nhanh hơn. Tiếc rằng...Lão gặp phải một người tu luyện nguyên nguyên lực.

“Người nắm chắc như thế thì chúng ta cùng đánh cá xem ai động đây trước được.” Diệp Phong khê cười khinh miệt, nhắm mắt bế khí trước mặt chúng nhân.

Toán thợ săn càng chắc chắn rằng Diệp Phong có ý trượng nào đó, càng không dám xông lên tập kích gã.

Trường diện nhất thời sa vào cảnh trù trừ. Thời gian qua đi từng phút, cao thủ Bạch Thủy gia ở nơi khác đang tìm đến. Tiếng động ban nãy vang lên rồi tắt, họ không thể phoán đoán chuẩn xác nơi xảy ra, chỉ còn cách từ từ tìm kiếm.

Chừng mười phút sau, diệp Phong mở bừng mắt, con ngươi lạnh tan. Vịn vào thân cây từ từ đứng dậy, mặt gã đầy sát ý lạnh lùng, từng bước đến miệng hố Bạch Thủy Lệ bị lún xuống.

“Xem ra người thua rồi...” Giọng Diệp Phong vang lên bằng lạnh, kinh tỉnh Bạch Thủy Lệ đang điều tức.

“Không...Không thể nào!” Bạch Thủy Lệ không thể tin rằng trong thời gian ngắn như vậy Diệp Phong lại khôi phục.

“Mượn thiết côn của người...” Gã lạnh lùng nhìn một thợ săn đang cầm thiết côn. Đối phương sững người, rồi ném côn cho gã. Mấy người kia đều thâm lấy làm may mắn, thương thế của Diệp Phong quả nhiên không nặng như tưởng tượng, không động thủ là vô cùng sáng suốt.

Chỉ cần gã giết Bạch Thủy Lệ, sẽ không ai biết việc hôm nay y giúp gã. Bạch Thủy gia không đời nào cho rằng mấy bình dân lại ảnh hưởng được đến chiến cục.

“Tiện dân đáng chết, lớn mật thật...” Bạch Thủy Lệ giận run người, bình dân làm cho gia tộc mình lại đi giúp địch thủ, lão vĩnh viễn không hiểu vì sao mấy bình dân nãy dám đối đãi với mình như thế.

“Cẩu trệ Bạch Thủy Lệ, chết đi.” Tiếng quát vang lên, cùng với ánh mắt kinh hãi của nhị trưởng lão, diệp Phong tay trái cầm côn, toàn lực vận thổ nguyên lực có thể điều động được lên, đập vào đầu lão.

Nhị diệp chấn!

Thời gian mười phút chỉ đủ cho gã khôi phục đến thế. Bất quá...Đủ rồi.

Tiếng động như tiếng dưa hấu vỡ vang vọng, bạch Thủy Lệ trừng trừng mắt bắt cam xen lẫn không dám tin, thiên linh cái vỡ vụn, luồng năng lượng đủ chấn nát óc não tràn vào, lấy đi sinh mạng lão.

Lão...Chết không nhắm mắt.

Uy hiếp tan biến, đầu óc Diệp Phong chợt tối sầm, ngã phịch xuống. Tuy chỉ thi triển Nhị diệp chấn nhưng thân thể gã hiện giờ không đủ chống lại dư lực.

Liên tục chiến đấu với cường độ cao, chịu đựng năng lượng xung kích, cộng thêm thương thế không nhẹ, sau cùng gã không chống chọi nổi nữa, hoàn toàn hôn mê.

Cách đó mấy trăm thước, một chấp sự Bạch Thủy gia đang đến, không bao lâu nữa hắn sẽ thấy được bóng người ở đây.

67. Chương 67 : Phản Ứng Từ Ngọa Lãng Thành

Thấy Diệp Phong thoát lực ngắt đi, đội viên thú liệt đội đều nhìn nhau, sự tình đến nước này không ai dự liệu được.

“Chúng ta phải làm sao?” Một thợ săn run rẩy hỏi.

“Không để người Bạch Thủy gia bắt sống Diệp Phong!” Ý tứ rất rõ ràng, nếu để Diệp Phong đào tẩu, bạch Thủy gia chỉ thu được một thi thể. Nếu gã bị bắt, vì cái chết của nhị trưởng lão, bạch Thủy Nham nhất định sẽ điều tra chân tướng, vạn nhất Diệp Phong nói ra sự thật thì cả thú liệt đội này cũng đi tong theo.

Hiện thời Diệp Phong nằm bất động dưới đất, xem ra nhất thời không thể chạy trốn được. Tuy thành viên thú liệt đội không biết có người đang lướt nhanh tới, nhưng cũng đoán được rằng thời gian dành cho mình không nhiều.

“Giết y đi...” Một thợ săn yếu ớt đề nghị.

“Nhiệm vụ vinh quang đó dành cho người.” Diệp Phong tuy có vẻ mất hết ý thức, nhưng dư uy vẫn còn, mấy thợ săn không ai dám xông lên động thủ. Có người đề nghị, tất cả liền xúm vào cắt cử.

“Ta...Thực lực của ta kém nhất, giết không chết mà hấn tỉnh lại thì sao.” Thợ săn đề ra kiến nghị rút lại, vội vàng cự tuyệt.

Đùn đẩy một lúc, lão đại thú liệt đội nghiêng rằng: “Không đùn trách nhiệm cho nhau nữa, tất cả cùng xông lên, đồng thời động thủ. Nếu Diệp Phong chết, phần thưởng của Bạch Thủy gia chắc không ít, ai không dám động thủ...Hừ.”

“Được...Cứ thế.” Những người khác đều tán đồng.

Vạt rừng sau lưng vang lên tiếng hú, một chớp sự đã đến gần chúng nhân, hấn không tìm được phương vị cụ thể của tiếng nổ vừa rồi nên hú vang, mong Bạch Thủy Lệ đáp lại.

“Không ổn...Các vị mau động thủ.” Lão đại nhắc đại đao lên, giục giã chúng nhân.

Một toán người thận trọng tiến tới, ai cũng cầm vũ khí, đi thêm mấy bước...Thân thể Diệp Phong hiện ngay trước mắt.

“Gừ!” Trong bụi cây gần đó vang lên tiếng gầm trầm trầm, hắc hùng nhanh chóng lao ra, hung hãn nhìn chúng nhân. Nó vốn nghe lời Diệp Phong dặn, định quay về sơn động nhưng nghe thấy tiếng nổ thì với đầu óc đơn giản, quay đầu trở lại, lúc này lại đến dịp thời.

Nó hất tay ném Diệp Phong lên tấm lưng rộng, không thèm để ý đến chúng nhân, quay người chạy nhanh vào bụi rậm rồi biến mất. Tuy trí óc của nó không cao nhưng cảm giác với nguy hiểm lại cực chuẩn.

Toán thợ săn nhìn nhau, đều nhẹ nhõm hấn. Diệp Phong đào tẩu là kết quả hay nhất...

Chỉ mấy phút sau, viên chấp sự đó tìm đến nơi, thấy thi thể nhị trưởng lão Bạch Thủy Lệ gần như bị vùi trong hố. Sau phút chấn động, lòng hấn run lên vô cớ, nỗi sợ không gì kháng cự được trào dâng.

“Chuyện...Chuyện này là thế nào?” Đầu lưỡi viên chấp sự lú lút. Kỳ thật không cần hỏi cũng đoán được, trừ Diệp Phong, ở Ngọa Lãng thành còn ai đủ khả năng thi triển thổ nguyên chấn kích hùng hồn đến thế.

Lúc đó hắc hùng chưa chạy xa, nếu thành viên thú liệt đội chỉ hướng nó đào tẩu thì chỉ thoáng chốc là viên chấp sự sẽ đuổi kịp. Nhưng họ sao có thể để Bạch Thủy gia có cơ hội bắt sống Diệp Phong? Nên chỉ tả lại sơ lược tình hình Diệp Phong đấu với Bạch Thủy Lệ, đồng thời bảo rằng gã bỏ đi lâu rồi.

Có vết bánh xe đổ Bạch Thủy Lệ rồi, chấp sự này đời nào dám đơn độc truy kích Diệp Phong? Hấn không biết lúc này gã đang trọng thương mất hết tri giác, đã lỡ mất cơ hội tốt nhất để Bạch Thủy gia nhờ được cái gai trong mắt.

OOo

“Người nói là nhị trưởng lão bị Diệp Phong giết?” Bạch Thủy Nham nhắc viên chấp sự báo tin lên, phần nộ gầm vang, nóc nhà cơ hồ lật nhào. “Óc người toàn nước hả? Dù sau lưng hắn có một võ thánh cũng không thể khiến hắn trong thời gian ngắn như vậy có đủ thực lực tru sát võ sư.”

“Nhưng...Nhưng...Thì thể nhị trưởng lão ở ngoài kia.” Đối diện Bạch Thủy Nham dùng dùng lửa giận, viên chấp sự kinh hoảng, nhăn nhó chỉ ra ngoài: “Còn cả mấy bình dân chứng kiến, tận mắt thấy quá trình Diệp Phong giết nhị trưởng lão.”

Cách, tả quyền bị Bạch Thủy Nham nắm chặt vang lên, sắc mặt lão xung động như muốn nuốt sống người khác, thân thể chợt run lên.

“Khiêng lên đây.” Từ kẽ răng chặt vật buột ra ba chữ, lão hít sâu một hơi, tay phải đang nắm chặt tay viên chấp sự lỏng dần.

Thi thể Bạch Thủy Lệ dính đầy bùn đất, toàn thân sưng phù lằng lể nằm trong đại sảnh, thiên linh cái gần như tan nát, ai liếc qua cũng thấy do thổ nguyên lực chấn vào. Thương thế kiểu này, người Bạch Thủy gia không phải mới thấy lần đầu trên mình người thân.

Thấy tử trạng của nhân vật thứ ba trong tộc thê thảm như vậy, các nhân sĩ cấp cao đều lạnh buốt cõi lòng, gương mặt thiếu niên hiện lên trong óc trở thành đáng sợ khôn tả. Nếu mình gặp gã...Đa số đều rùng mình, không dám nghĩ tiếp.

Ánh mắt nổi giận của Bạch Thủy Nham đột nhiên trỗi lên, lùi lại hai bước, gân chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế. Nhị trưởng lão, một trong ba cây trụ Bạch Thủy gia chết rồi...Lão hiểu rõ việc này có ý nghĩa gì, thực lực giữa Bạch Thủy gia và Diệp gia vốn cân bằng giờ nghiêng hẳn về phía đối đầu.

Tổn thất vài võ sĩ, ảnh hưởng với Bạch Thủy gia chỉ là gợn sóng thì cái chết của Bạch Thủy Lệ khác nào kinh đào hải lãng. Đả kích thế này có thể đưa Bạch Thủy gia vào tuyệt cảnh. Ai cũng biết, hai gia tộc cân bằng vì cao thủ cấp vĩ sư của hai nhà ngang nhau, chỉ cần chiếm được tính áp đảo võ lực ở cấp cao thì dù tổn thất về võ sĩ có lớn cũng không ảnh hưởng đến địa vị của Bạch Thủy gia tại Ngọa Lăng thành.

Trong lòng Bạch Thủy Nham sau cùng cũng thoáng hối hận, từ đầu lão đã sai, đánh giá sai tiềm lực của Diệp Phong, càng không ngờ tốc độ trưởng thành của gã phải dùng hai từ kinh nhân để hình dung. Nếu trên đời có thuốc hối hận, lão nhất định sẽ phát động toàn bộ Bạch Thủy gia tru sát khi gã mới quật khởi, chứ không phải từ từ tăng chiến lực.

Sách lược ngu xuẩn đó không chỉ khiến Bạch Thủy gia hết lần này đến lần khác tổn thất mà giúp gã liên tục trưởng thành qua sinh tử chiến đấu, đạt đến trình độ Bạch Thủy gia không áp chế được nữa. Lão không hoài nghi, hiện giờ dù chính lão đấu với gã cũng không dám nắm chắc phần thắng.

Ngắn người hồi lâu, con người lão lóe lên oán độc và sát ý, nhân thần điên cuồng quét xuống toán thợ săn run rẩy quỳ phía dưới, rít giọng hỏi: “Kể lại hoàn toàn chính xác tình hình Diệp Phong đấu với nhị trưởng lão.”

Nghe mấy thợ săn tả lại, Bạch Thủy Nham khẽ nheo cặp mắt lạnh lùng lại, bởi nổi giận đến mức không giữ được lãnh tĩnh nên lão không phát giác chút kinh hoảng lóe lên trong mắt mấy người đang quỳ bên dưới.

“Có nghĩa là Diệp Phong tuy giết được nhị trưởng lão nhưng cũng trọng thương đến mức không hành động nổi?” Bạch Thủy Nham lạnh giọng hỏi.

Thành viên thú liệt đội nhất tề gật đầu.

Một con gấu đen vốn tạo thành uy hiếp gì. Diệp Phong hiện giờ nếu bị hộ vệ tìm thấy, gần như chỉ còn nước bó tay chịu trời...Tiểu hổ dẫn, người rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ khiến người hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Tay Bạch Thủy Nham ấn lên bàn chợt tăng lực, lập tức xuyên qua lớp nham mộc cứng đanh, mặt gỗ tung tóe.

“Điều động toàn bộ hộ vệ từ võ đồ tam giai trở lên trong gia tộc, tìm khắp rừng cho ta.” Lão lạnh lùng hạ lệnh: “Bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu không được vật trị liệu, gã chỉ là phế vật, dù phải lật tung cả Ninh Tĩnh sâm lâm cũng phải tìm Diệp Phong về đây cho lão tử.”

“Vâng!” Thủ lĩnh hộ vệ các cấp đều hơi run người, cung kính vâng lệnh, nhanh chóng quay người lĩnh mệnh lui ra.

Đại sảnh nhất thời trống trơn, bạch Thủy Nham ủ rũ ngồi phệt xuống ghế, dù bắt được Diệp Phong cũng chỉ thỏa hận mà thôi. Từ nay, ở Ngọa Lãng thành, bạch Thủy gia khó lòng sánh với Diệp gia nữa.

OOo

“Bạch Thủy Lệ bị giết rồi?” Diệp Thừa Thiên ngẩn ra, mắt hiện lên nét hoan hỉ cực độ, nhướn mí mắt lên, hỏi với vẻ không tin nổi: “Việc này là thật?”

“Chắc không sai, mấy bình dân thám tử dưới tay thuộc hạ tận mắt thấy. Bạch Thủy gia khiêng một thi thể từ Ninh Tĩnh sâm lâm ra, họ may mắn nhìn thấy, theo y phục và dung mạo thi thể thì hơn chín phần là Bạch Thủy Lệ.” Một hộ vệ cung kính cúi người.

“Việc đó...Do Diệp Phong làm?” Bảo Bạch Thủy Lệ bị giết tại Ninh Tĩnh sâm lâm, trừ Diệp Phong ra còn ai nữa? Nhưng việc này quá khó tin...Dù Diệp Thừa Thiên đánh giá gã cao đến đâu cũng không dám xác nhận là đến mức đó.

“Theo vết thương trí mạng trên đầu Bạch Thủy Lệ thì đúng là...Võ kỹ của Diệp Phong.” Hộ vệ hơi ngần ngừ, tuy nhiên y cũng không dám tin, nhưng tin tức nói như vậy, việc này khó lòng không liên can đến Diệp Phong.

“Hảo! Hảo!” Diệp Thừa Thiên ngửa mặt cười vang, không giấu được niềm vui. Không ngờ một do nhỏ xíu lại khiến Bạch Thủy gia hết lần này đến lần khác hao binh tổn tướng, đến giờ tặng cho Diệp gia lễ vật lớn hơn bao giờ hết. Không còn Bạch Thủy Lệ, bạch Thủy gia chỉ còn hai võ sư, tuyệt đối hạ phong với Diệp gia. Ngay cả so về võ sĩ, bạch Thủy gia bị Diệp Phong ra tay, cũng không thể sánh được.

“Bạch Thủy gia...Không phong quang được bao lâu nữa. Trận chiến giữa Diệp Phong và Bạch Thủy gia sau cùng sẽ là Diệp gia toàn diện thu lợi. Việc đúng đắn nhất đời lão phu là nhìn nhận đúng Diệp Phong. Ha ha ha.”

Chỉ hai lần ra mặt bên vực gã đã thu được hiệu quả thế này, diệp Thừa Thiên sao lại không đắc ý.

“Ba nãy thuộc hạ về ngang phố, hộ vệ Bạch Thủy gia được điều động quy mô lớn...Xem ra định toàn bộ xuất thành...” Hơi chần chờ một chút, viên hộ vệ lại báo cáo với Diệp Thừa Thiên.

“Biết mục đích của chúng không?” Diệp Thừa Thiên trầm ngâm một lúc, thấp giọng hỏi.

“Thuộc hạ không rõ...Nhưng xem ra cả hộ vệ cấp thấp tam giai võ đồ đều được điều động, chắc có hành động lớn nào đó.”

“Mặc kệ hắn có mục đích gì, việc lão tiểu tử Bạch Thủy Nham muốn, ta càng không để hắn thỏa nguyện.” Giờ Diệp gia chiếm thượng phong, ông ta không cần cố kỵ nhiều: “Mệnh lệnh cho mọi hộ vệ Diệp gia, giữ chặt người Bạch Thủy gia trong thành, kẻ nào dám phản kháng...Cứ thẳng tay phế bỏ.”

68. Chương 68 : Tấn Cáp Nhảy Vọt

Ngọa Lãng thành bình tĩnh an định sau rất cũng đến lúc động loạn.

Mọi hộ vệ Bạch Thủy gia định vào Ninh Tĩnh sâm lâm tìm kiếm bị Diệp gia cản trở. Diệp Thừa Thiên điều động tất cả hộ vệ giữ chặt ba cửa thành, không cho bất kỳ hộ vệ Bạch Thủy gia nào ra ngoài.

Hiển nhiên, hộ vệ Bạch Thủy gia chưa hiểu rõ tình huống, quan hệ hai nhà trước đây tuy căng thẳng nhưng hiếm khi xảy ra xung đột quy mô lớn, nên bị chặn lại thì cực kỳ bất phần, có kẻ thậm chí muốn động thủ. Có điều Diệp gia hộ vệ chiếm ưu thế về thực lực không nói nửa câu, lập tức động thủ.

Các cửa thành đều xảy ra hỗn chiến quy mô lớn, võ sĩ của Bạch Thủy gia bị Diệp Phong đồ sát gần nửa, làm sao đâu được Diệp gia hộ vệ còn nguyên vẹn, thành ra nhanh chóng bại trận. Được Diệp Thừa Thiên bí mật dẫn dò, nhiều hộ vệ cao cấp của Diệp gia đều ngầm hạ thủ, hộ vệ cấp trung và thấp của Bạch Thủy

gia tàn phế, trọng thương, tử vong không ít. Bị đánh đến quay cuồng, bạch Thủy gia mới nhận ra Diệp gia không đùa.

Bạch Thủy Nham nhận được tin này xong, giận đến suýt ngất đi, nhưng còn cách nào nữa? Dù hiện tại toàn diện khai chiến với Bạch Thủy gia, bạch Thủy gia cũng không có hy vọng thắng. Nhưng lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, nếu không vì Diệp Thừa Thiên lo Bạch Thủy gia phản đòn khi gãy chết khiến Diệp gia tổn thất nặng nề thì e đã hành động rồi.

Nhưng sau xung đột, các thế lực trong Ngọa Lãng thành đều nhận ra, hiện tại Ngọa Lãng thành từ chỗ hai nhà cũng quản lý trở thành của mình Diệp gia. Bạch Thủy gia chỉ như độc xà thụ thương cuộn mình lại, liếm vết thương đợi cơ hội phản kích.

Nhưng gia tộc nhỏ bắt đầu lấy lòng Diệp gia, cửa Diệp gia tông tộc ngày nào cũng đón không ít người đến đưa lễ, không ít trong đó là những tiểu gia tộc trước kia phụ thuộc Bạch Thủy gia. Diệp Thừa Thiên không hề khách khí thu nhận hết.

Ngọa Lãng thành, rồi cũng biến thiên...

OOo

Ánh nắng trong veo xuyên qua kẽ lá chiếu xuống cửa động của hắc hùng, lên thượng thân một thiếu niên ở trần, làn da màu đồng ánh lên, có phần chói mắt.

Diệp Phong đã hôn mê được mười lăm ngày. Bị Diệp gia gây hấn, bạch Thủy gia chỉ biết lặng lẽ thu binh nên gã không bị quấy nhiễu gì. Lần này gã thụ thương nếu là người khác không chết cũng cả đời tàn phế, ít nhất cũng thực lực đại tổn. Nhưng nhờ nguyên nguyên lực nên thân thể tàn phá bất kham của gã dần lành lại.

Hôm nay, cánh tay thiếu niên sau cùng cũng động đậy, tiếp đó gã chặt vật mở mắt, nhìn quanh một lượt, phát hiện đã quay về nhà hắc hùng.

Lắc lắc đầu óc còn nặng trĩu, gã thoáng nghi hoặc một hồi, nhớ lại sự việc xảy ra trước khi hôn mê, đoạn nở nụ cười thần hậu. E rằng gã được hắc hùng cứu về.

Nhìn lại thân thể một lượt, gã kinh hãi phát hiện cánh tay phải tưởng nát vụn đã phục hồi nguyên vẹn, không hề có gì khác thường. Càng kinh ngạc hơn là nguyên nguyên lực trong thể nội, vô tình đã đột phá hai cấp, đạt đến trình độ nhất giai võ sĩ.

Quá quỷ dị!

“Lẽ nào phương thức chiến đấu gần như tự tàn hại này có thể tăng tốc nguyên nguyên lực gột rửa và tôi luyện thân thể?” Gã cười khổ hoan hỉ, không muốn trải nghiệm phương thức tu luyện kiểu tự hành hạ này nữa. Dù không biết sự tình sau khi hôn mê nhưng gã đoán được nguy hiểm đến mức nào, nếu hắc hùng không quay lại cứu, e rằng gã đã rơi vào tay Bạch Thủy gia rồi.

“Tự mình nắm lấy sức mạnh mới là vương đạo.” Gã lắc đầu cảm khái, thể nội có nguyên nguyên lực được Nguyên Thần quyết dẫn thông, một khi thân thể tổn hại, nguyên nguyên lực sẽ tự vận chuyển. Trong những ngày gã trọng thương, nguyên nguyên lực gần như vận hành với tốc độ điên cuồng, nên chỉ mười mấy ngày ngắn ngủi mà thực lực tăng nhanh.

Nhưng tăng trưởng kiểu đó chỉ là tích lũy năng lượng, nguyên nguyên lực không qua thân thể tôi luyện, chưa dung hợp hoàn mỹ với thân thể để ổn định lại. Thành thử tu luyện về sau không thể sử dụng Ngũ Cầm quyền hấp thu nguyên nguyên lực mà phải một lòng một dạ rèn luyện thân thể khiến thể phách và năng lượng ổn định lại rồi mới tiếp tục thăng cấp.

“Nguyên nguyên lực hai cấp...Vất vả một chút, trong mười ngày sẽ tiêu hóa toàn bộ.” Nói chung, gã rất vừa lòng, thụ thương không những không ảnh hưởng đến tu luyện mà nhảy lên hai cấp, dù vì thế khiến nguyên nguyên lực không ổn định, cần thời gian tôi luyện thân thể nhưng so với tốc độ thường ngày vẫn nhanh gấp đôi.

Bảy ngày sau...

Diệp Phong vẫn ngồi trên cành cây thân thiết chuyện trò với nhóm Trát Mãnh đại thúc. Tu luyện cần lúc căng lúc nghỉ mới hợp với thiên đạo, thỉnh thoảng gã cũng cho phép mình thả lỏng. Giết Bạch Thủy Lệ rồi, gã cũng muốn nghe ngóng phản ứng của Bạch Thủy gia.

“Vậy là...Diệp gia bắt đầu khuếch trương?” Gã nheo mắt, khẽ nở nụ cười. Dáng vẻ ôn hòa thuần hậu này không ai nhận ra là thiếu niên cách đó không lâu đã tru sát cao thủ đẳng cấp võ sư.

“Còn thế nào nữa, hiện tại người Bạch Thủy gia thấy Diệp gia đều chỉ biết cúp đuôi.” Kim Táp đắc ý cướp lời, như thể mình là người Diệp gia.

“Hiện tại thế lực Bạch Thủy gia kém xa lúc trước, người nhà họ đi trên phố cũng không còn nghênh ngang.” Trát Mãnh đại thúc cười ha hả.

Diệp Phong gật đầu, hiểu rõ mất đi một võ sư, với Bạch Thủy gia có ý nghĩa thế nào? Dù hiện tại gã rời Ngọa Lãng thành, diệp gia cũng đủ sức dẫn tiêu diệt Bạch Thủy gia. Có điều cái giá phải trả lớn hơn mà thôi.

“Phong tiểu tử, hiện tại cậu đường hoàng quay về Ngọa Lãng thành, e rằng Bạch Thủy Nham cũng không dám động đến.” Trát Mãnh đại thúc vẫn cười vang.

Hiện tại gã đã được chúng nhân coi là cường giả đẳng cấp võ sư, uy hiếp được gã chỉ còn lại Bạch Thủy Nham và đại trưởng lão Bạch Thủy Hi. Trừ phi cả hai đồng thời xuất thủ, không thì không thể động đến được gã, nhưng Diệp gia không đời nào trơ mắt nhìn gã bị vậy công, tất sẽ nhân cơ hội nhúng tay vào. Với thực lực của gã cộng thêm ba võ sư Diệp gia, e rằng gặp nạn sẽ là Bạch Thủy Nham và Bạch Thủy Hi

Kỳ thật những lời này là Diệp Thừa Thiên nhờ Trát Mãnh chuyển cho gã, khuyên gã về Ngọa Lãng thành, hiện tại gia tộc có đủ khả năng bảo vệ gã. Thêm một cường giả có thể uy hiếp võ sư, diệp gia nắm chắc thêm một phần đối phó Bạch Thủy gia.

“Giờ còn chưa đến lúc...” Gã mỉm cười lắc đầu. Việc của gã thì gã biết, luận thực lực chân thật, gã chỉ miễn cưỡng đối phó được ngũ giai võ sĩ, không có cửa thắng nổi võ sư. Gã cũng quyết định sau khi trở thành võ sĩ sẽ ra đi, tất nhiên không muốn nhúng nhiều vào tranh đấu giữa hai gia tộc trong Ngọa Lãng thành. Gã còn mục tiêu lớn hơn nhiều.

“Đúng rồi, ngọa Lãng thành gần đây có việc gì đặc biệt không?” Diệp Phong thấy Trát Mãnh đại thúc còn định khuyên tiếp, lễ mạo cắt lời.

“Việc đặc biệt...” Trát Mãnh đại thúc thấy gã đã quyết đành thôi khuyên nhủ, ngẫm nghĩ một chốc rồi đáp: “Năm ngày nữa trường đấu giá của Vân Châu Thương gia sẽ đến lượt Ngọa Lãng thành. Có hứng thì cậu về xem.”

Vân Châu Thương gia! Nghe đến cái tên này, diệp Phong không khỏi kinh ngạc.

Vân Châu Thương gia trong thất tông tam bang ngũ thế gia kỳ thật là thế lực thống trị tối cao của cả Vân Châu, chỉ là phương thức của họ đặc biệt. Họ không thống trị địa bàn hay quân đội, càng không phải cao thủ, mà là...Kinh tế.

69. Chương 69 : Chuẩn Bị Đấu Giá

Đồn rằng thủy tổ Thương gia khởi nghiệp từ buôn bán, thông qua sinh ý tích lũy được tài phú khổng lồ. Theo nghĩa nào đó, tiền cũng là thực lực, lợi dụng số tiền tệ có trong tay mời người khác luyện chế cho đơn được tốt nhất, rèn cho linh khí quý nhất, kiến tạo chỗ tu luyện hào hoa nhất, đổi lấy võ kỹ và công pháp cao thâm nhất. Vị thủy tổ này không hề ngu độn, được tài phú trợ giúp, sau cùng cũng trở thành siêu cấp cường giả.

Nói về vị Thương gia thủy tổ này có khá nhiều sắc thái truyền kỳ. Những siêu cấp cường giả như võ tôn, võ hoàng có lẽ không để ý đến tục vật như tiền tệ, nhưng phàm là người tất có thất tình lục dục, có yêu có ghét. Lợi dụng tài phú gần như vô cùng vô tận, ông ta không chỉ đổi lấy các bảo vật mình cần từ tay các siêu cấp cường giả mà còn tạo ra danh tiếng tốt đẹp và quan hệ cho gia tộc. Trong quá trình phát triển,

thương gia gần như không có địch nhân, nên cứ mạnh lên cho tới tận bây giờ, thành một trong mười lăm thế lực của đại lục.

Thương gia thủy tổ đã tạo ra cơ sở vững chắc nhất cho gia tộc hưng vượng, cả đời gây dựng lên niềm tin “tiền là vạn năng”. Nên quan niệm thống trị của Thương gia là khống chế kinh tế là khống chế tất cả.

Thương gia lũng đoạn quyền đầu giá của mọi thành thị ở Vân Châu, quyền kinh doanh vật phẩm tu luyện quan trọng, quyền khống chế khai thác tinh thạch, quyền mật dịch được tài hiếm có...Gần như mọi con đường kiếm tiền đều nằm trong tay họ.

Nhưng họ không can thiệp vào đấu tranh giữa các thế lực tại mỗi địa bàn, cũng không nghiêng về thế lực nào, nên Vân Châu gần như trở thành chiến trường tự do, chỉ cần có thực lực là có thể có một chỗ ở đây, thành bá chủ hùng cứ một phương, có quyền khống chế hoàn chỉnh địa bàn của mình, trừ...Kinh tế. Nhất định phải tuân thủ quy tắc chế định kinh tế của Thương gia, bằng không sẽ đối diện với can thiệp vũ lực.

Đừng thấy Thương gia thiên về kinh tế mà coi thường, họ trở thành một trong thất tông tam bang ngũ thế gia thì võ lực cũng phải tương xứng. Hà huống “trọng thưởng chi hạ tất hữu dũng phu,” chỉ cần với tài phú vô tận, thương gia có thể mua đứt vô số cao thủ bán mạng cho mình.

Từng có một bang phái cực mạnh thống trị quá nửa Vân Châu định khiêu chiến với quyền uy của Thương gia, cự tuyệt giao quyền khai thác tinh thạch và mật dịch được tài cho họ. Kết quả...Thương gia không hề dùng đến vũ lực, chỉ treo thưởng mười vạn khối tinh thạch ra mua đứt tinh mạng thủ lĩnh và bang chúng bang phái đó. Một khối tinh thạch bằng một trăm tinh tệ, mười vạn khối tương đương một nghìn vạn tinh tệ.

Kết quả rất dễ đoán, tuy thực lực của bang phái đó siêu cấp, có trong tay hai võ hoàng, nhưng đối mặt với đánh lén và tập kích vô cùng vô tận, với vô số bang chúng quay đao phản nghịch, sau cùng cả bang phái tan rã, còn lại hai võ hoàng cũng thảm tử nhanh chóng trước thập đại võ hoàng cao thủ được Thương gia phái đi. Từ đó không thế lực nào ở Vân Châu dám cãi lại quy tắc của Thương gia.

Thương gia không chỉ khống chế huyết mạch kinh tế của cả Vân Châu mà sinh ý trải khắp Nguyên đại lục. Sinh ý trường của Thương gia là chiêu bài được cả đại lục hoan nghênh. Năm qua tháng lại, thương gia hiện tại cụ thể tích lũy được bao nhiêu tài phú thì không ai biết, thậm chí có người đoán rằng tới một phần mười tài phú cả đại lục nằm trong tay họ...Quả thực là một suy đoán đáng sợ.

Một thế gia nắm trong tay một phần mười tài phú của cả đại lục có nghĩa là gì? Mười bốn thế lực còn lại trong thất tông tam bang ngũ thế gia hợp hết tài phú lại e rằng cũng chưa đạt đến con số này. Tức là luận tài lực, mười bốn thế lực kia hợp lại cũng không phải đối thủ của Thương gia.

Nơi hẻo lánh như Ngọa Lãng thành lại không có gì màu mỡ để kiếm chác, thương gia không có nhiều hứng thú mở nơi tìm sinh ý. Nhưng không có nghĩa là họ bỏ qua lợi nhuận từ Ngọa Lãng thành.

Thương gia mở một trường đầu giá lưu động, luân phiên cử hành tại các tiểu thành thị, thành trấn khắp Vân Châu. Cách một năm, trường đầu giá lưu động này lại đến Ngọa Lãng thành, bán những vật phẩm hiếm có nhưng tiện dụng. Không bỏ lỡ lợi nhuận là tín điều của Thương gia. Sau mỗi trường đầu giá, điệp gia và Bạch Thủy gia đều không tiếc tiền mua các loại vật phẩm tăng cường thực lực cho gia tộc.

“Theo tình hình hiện giờ của Bạch Thủy gia, e rằng Bạch Thủy Nham sẽ hành động tại trường đầu giá của Thương gia lần này.” Diệp Phong hơi trầm ngâm, nụ cười ranh mãnh lại xuất hiện.

“Phong tiểu tử đoán không sai, gần đây có tin rằng Bạch Thủy gia đang toàn lực gom hiện kim, thậm chí bán cả các cửa tiệm đang ăn lên làm ra.” Kim Tạp thích nghe ngóng tin tức nhất, y nói vậy tức là sự thật.

“Cậu...Không phải định đến cướp Bạch Thủy gia chứ? Quá nguy hiểm. Hơn nữa cậu đâu có biết Bạch Thủy gia giấu tiền tài ở đâu.” Thấy dáng vẻ của gã, trát Mãnh đại thúc hảo tâm nhắc nhở.

“À...” Sắc mặt Diệp Phong cứng lại, lập tức cười khổ: “Dù cháu có vô tri hơn nữa cũng không dấn đến mức tự tìm đường chết.”

Xông vào cướp Bạch Thủy gia? Nếu dễ dàng thì Diệp gia đã làm từ lâu. Diệp Phong hiểu rõ thực lực của mình, việc như thế, gã không làm được.

“Vậy thì được, được rồi!” Trát Mãnh đại thúc cười hàm hậu.

Biết tin tức quan trọng, trường đấu giá của Thương gia sắp mở, gã khá vừa ý, cáo từ chúng nhân rồi về hang hắc hùng, bắt đầu bày kế hoạch và chuẩn bị.

Hiện tại gã đã đạt tới nhất giai võ sĩ, đủ để đi ra đại lục. Xác định sẽ rời Ngọa Lãng thành, gã lại quyền luyện nơi này, trước khi đó, để gã giúp thêm Diệp gia lần cuối...

Tuy Bạch Thủy gia liên tục bị gã đả kích, sa vào thế hạ phong tuyệt đối nhưng Diệp gia muốn triệt để diệt trừ đối phương cũng không dễ dàng. Bạch Thủy gia tộc còn tích được tài phú nhất định, đủ khiến bất kỳ võ sư nào thèm muốn. Nếu Bạch Thủy gia chơi sát ván, dốc hết gia tài đối kháng Diệp gia, e rằng Diệp gia sẽ đối mặt với không ít phiền phức. Khai chiến tuy có thể được như nguyện song khó tránh tổn thất, vì lý do này mà Diệp Thừa Thiên chưa động thủ.

Tiếp tục tru sát cao thủ Bạch Thủy gia cố nhiên là biện pháp tốt để giảm thực lực của chúng, nhưng nếu chung cổ thủ trong thành, gã vào đó tất phi thường nguy hiểm bởi cao thủ Bạch Thủy gia uy hiếp được gã còn không ít. Thứ hai, nếu võ lực của Bạch Thủy gia giảm sút đến mức nào đó, Bạch Thủy Nham khẳng định sẽ liều mạng đánh Diệp gia trước. Như thế khác nào thu được phản hiệu quả.

Mục đích Bạch Thủy gia gom tiền rất rõ ràng, là kỳ ovnig mua được một vật có thể đảo ngược cảnh ngộ. Tuy chưa chắc thỏa nguyện nhưng chúng vẫn phải chuẩn bị đầy đủ, ai cũng biết trường đấu giá của Thương gia luôn xuất hiện những món vượt ngoài tưởng tượng.

Hừ! Bạch Thủy gia định lật ngược thế cờ...Tiểu gia không cho phép. Bạch Thủy Nham, cứ việc chuẩn bị tiền đi, ta sẽ không để người như ngươi.

Huyền thiết bổng đã bị hủy trong trận chiến với Bạch Thủy Lệ. Vũ khí tốt có thể tăng cao sức chiến đấu cho gã, nên gã cũng muốn đến xem trường đấu giá có thứ gì thích hợp cho mình không, nếu mua được linh khí là hay nhất.

Nhưng mua thì phải cần tiền, gã sống liền mấy tháng trong rừng theo kiểu ăn lông ở lỗ, toàn thân không có một cắc. Nhưng cũng may gã có thể luyện chế nguyên đơn, thứ thay được cho tiền tệ, nên chuẩn bị thêm một chút để gom cho mình ít tiền tệ.

Những ngày này gã thu thập được không ít nguyên lực từ yêu thú, nên đổi lại lấy ít tiền tài...Gã hoan hỉ lao đầu vào công việc vất vả luyện chế nguyên đơn.

70. Chương 70 : Sóng Gió Giám Định

Còn hai ngày nữa mới đến hội đấu giá nhưng thương đội của Thương gia đã để Ngọa Lãng thành tiến hành công tác chuẩn bị: Dựng trường đấu giá lâm thời, tuyên truyền trước về đấu giá, làm nóng bầu không khí...

Diệp gia cũng tạm đình chỉ mọi hành động gây hấn Bạch Thủy gia, tuy Thương gia không chú ý đến đấu tranh quyền lợi của một nơi nhỏ như Ngọa Lãng thành nhưng nếu xung đột khiến trường đấu giá gặp rắc rối thì e rằng không ai chống được lửa giận của họ. Thủ lĩnh hai gia tộc đều cung kính đến bái phỏng người phụ trách của Thương gia rồi quay về chuẩn bị tham dự hội đấu giá.

Trên con phố chính của Ngọa Lãng thành mở hẳn một khoảng đất cho Thương gia lập hội trường, hiện tại việc kiến thiết đang gấp rút hoàn thành.

Một trung niên nam tử chừng ngoài bốn mươi, mép phủ bộ râu đen rậm, ăn vận áo vải bố xanh đơn giản, từ tốn đi đến chỗ sát với nơi Thương gia mua bán mọi thứ. Chính là Diệp Phong giả trang.

Ngắm ngẫm liếc hộ vệ canh cửa, gã cả kinh. Hai hộ vệ đứng ngoài đạt tới thất giai võ sĩ, còn đứng tròn e rằng là võ sư...Thực lực hộ vệ đã như vậy, thương gia quả nhiên hùng hù mạnh.

Đi vào trong, gã bất giác vượt râu, chỉ cần qua cách bố trí ở cửa đại sảnh đã thấy cực kỳ xa hoa, trong sảnh bích ngọc huy hoàng, hơi hướm phú quý phả ra rõ rệt. Thương gia, quả nhiên có tiền.

“Liệu có thể nhờ các vị vào thông báo, tại hạ muốn đàm luận với người phụ trách quý trường.” Nhận ra ánh mắt nghi hoặc của tiếp đãi viên, gã mỉm cười ôn hòa hữu lễ, hơi khom lưng.

“Xin lỗi, tổng quản đại nhân không gặp khách.” Tuy lời lẽ thập phần khách khí, nhưng tiếp đãi viên hiển nhiên không coi gã ra gì, nói tiếp: “Nếu các hạ muốn bá gì đó, tại hạ có thể định giá được, nếu các hạ có bảo bối, tại sẽ mời giám định sư của bản trường đến.”

Mỉm cười bất lực, gã biết nếu mình không lấy ra thứ đủ sức hấp dẫn, e rằng khó được như nguyện. Tuy lần này một nửa mục đích gã đến đây là bán nguyên đơn lấy tiền, nhưng quan trọng nhất lại là việc khác.

“Tại hạ có hai lô nguyên đơn đủ cả ngũ hành, cửu phẩm nguyên đơn một lô, bát phẩm nguyên đơn một lô. Ngoài ra còn có một viên đơn được mà quý trường vị tất nhận ra...” Gã mỉm cười, đồng thời tay khẽ phất, ba lọ sứ nhỏ xuất hiện trong tay, chình chình tề tề đặt lên giá.

Sắc mặt tiếp đãi viên hơi biến đổi, ánh mắt tỏ ra ngưng trọng hơn. Luyện đơn sư là nghề không thể coi thường, tuy theo phẩm chất của đơn được mà nam tử này cung cấp thì gã tối đa chỉ là đơn sư cấp thấp, nhưng một lượt lấy ra được nhiều như thế thì không thể coi thường. Nụ cười đầy tính nghề nghiệp trên mặt y thu liễm lại, thâm sắc thêm phần tôn trọng.

“Các hạ nói là còn một viên đơn bản trường cũng không phân biệt được...” Số lượng nguyên đơn tuy nhiều nhưng chưa đến mức khiến trường đấu giá động dung, ngược lại viên đơn được kì dị kia, nếu là thật thì chỉ ít cũng chứng minh rằng gã nắm trong tay một công thức luyện đơn mới.

Nghề luyện đơn đã tồn tại mười mấy vạn năm, cách phối hợp dược liệu thông thường đã bị tiên nhân khám phá hết, muốn phát minh ra công thức mới quả thật rất khó. Nếu công thức này có giá trị thực dụng nhất định, lại chỉ mình gã biết, đơn được đó tất trân quý phi thường.

Tiếp đãi viên một mặt dặn người hầu mời giám định sư đến, một mặt ân cần chiêu đãi gã.

“Tại hạ phải nói rõ ràng trước, nếu giám định sư của các vị không nhận ra được công hiệu của viên đơn được này, thì mời người phụ trách trường đấu giá đến nói chuyện với tại hạ, bằng không tại hạ tuyệt đối không tiết lộ tác dụng.” Diệp Phong chỉnh lại cái ghế, thản nhiên đợi giám định sư đến.

Đợi một lúc, một vị lão giả mặc kim y, đầu tóc muối tiêu vội vã đi ra. Nét mặt ông ta không giấu được nét cao ngạo, cảm ngênh lên, vừa vào là liếc Diệp Phong ngay, môi hơi bĩu ra chiều khinh miệt.

Ánh mắt Diệp Phong quét nhìn lão giả, sau cùng dừng lại nơi ngực, ở đó có thêu hình huy chương vàng rực, chính thị tiêu chí của thành viên nội tộc Thương gia. Nội tộc là con cháu của các thế hệ thuộc đích hệ, địa vị cao hơn tộc nhân bình thường, đãi ngộ tất nhiên cũng khác.

“Đơn được gì mà phi thường như thế...Lẽ nào lão phu đường đường thất phẩm giám định sư còn không nhận ra.” Lão giả lẩm bẩm, vẩy vẩy cánh tay phải thêu bảy sợi bạc, đó là huy chương đẳng cấp của giám định sư, tối cao chỉ có cửu phẩm. Thất phẩm giám định sư là thân phận phi phạm rồi.

“Vậy xin mời đại sư xem thử tác dụng của viên đơn được này là gì?” Diệp Phong búng tay, viên Hóa hình đơn bắn đến chỗ lão giả. Gã chắc mười phần là đối phương không nhận ra.

Giám định sư khi giám định vật phẩm thường thể hiện hai năng lực rõ ràng nhất: Một, tối chủ yếu là kinh nghiệm, cao cấp giám định sư đều là những lão giả cao tuổi; không có ngàn vạn lần chứng kiến các loại bảo bối thì làm cách nào giám định chuẩn xác? Tiếp nữa là tri thức uyên bác, nói rõ ràng ra vẫn là kinh nghiệm, có điều là kinh nghiệm thu nhận từ tiền nhân.

Muốn hoàn toàn giám định một viên đơn được tất phải lần theo dấu tích. Ở đại lục, các loại đơn được tuy không thiếu loại ly kỳ cổ quái nhưng trừ loại để uống, để bôi ra thì tác dụng chủ yếu là liệu thương và hóa tà khu ác, không có loại nào tác dụng như Hóa hình đơn. Thành ra Diệp Phong không hề lo lắng.

Mắt lão giả lấp lánh tinh quang, chụp lấy Hóa hình đơn, quan sát kỹ lưỡng. Ông ta ngửi viên đơn được, khóe môi hơi mỉm cười: “Loại đơn được này sinh mệnh khí tức rất nồng, thuộc nhóm liệu thương khu tà.”

Gã nhếch môi thản nhiên, trong mắt đen nhánh nhìn lão giả với vẻ cười cợt.

Thấy phản ứng của gã, sắc mặt bình tĩnh tự đắc của lão giả hơi ngưng lại, mắt thoáng qua tia hoảng loạn rồi chuyển thành ngưng trọng, lại chú ý đến viên đơn hoàn hảo bình thường. Viên đơn rất đơn giản...Thật sự rất đơn giản, chắc do thả được chứa nhiều sinh mệnh lực luyện thành. Những gì lão được thấy được học

đều không có loại đơn được phối chế như thế, hàm chứa một chút khí tức mộc nguyên lực nhưng lại không thuần.

Trán lấm tấm mồ hôi, đầu óc lão giả chuyển động cấp tốc, lão lên tiếng vừa rồi là để thăm dò Diệp Phong. Theo lý, đơn được đẩy sinh mệnh lực thể này đều để trị thương hoặc khu trừ tác dụng phụ nào đó, nếu gã khẳng định suy đoán của lão thì lão sẽ tiến thêm một bước, tin rằng với năng lực của mình, nhận ra công dụng của loại đơn được này không khó. Nhưng hiện tại, theo thần thái của gã, tựa hồ bước đầu tiên lão đã nhầm?

Không, không thể nào! Sinh mệnh lực được như thế, sao còn có thể có tác dụng khác, nhất định tiểu tử này cố ra vẻ huyền hoặc. Lão phu đường đường thất phẩm giám định sư, đời nào bị hậu bối gạt gẫm.

Trầm ngâm hồi lâu, lão giả mới đi đến kết luận: “Tác dụng của viên đơn này là liệu thương sinh cơ, có thể đề kháng một vài loại tà độc cấp thấp.”

“Đại sư xác định như thế hả?” Gã bình thần cười hỏi.

“Lão phu xác định!” Thần thái tự tin, lão giả nhẹ giọng: “Một viên thuốc liệu thương đơn giản nhưng người phí không ít công phu gia công, thành ra được hiệu kém đi nhiều. Người muốn dùng trò vật này che mắt lão phu, hồng khiến lão phu đoán sai. Kỳ thật đây là một viên thuốc liệu thương thất bại.”

“Đại sư quả nhiên nhãn lực độc đáo, hiệu quả liệu thương của viên đơn được này không chỉ hạ xuống mà gần như mất hết.” Diệp Phong điềm nhiên mỉm cười, vẫn cực kỳ cung kính với lão giả. Thất phẩm giám định sư, quả nhiên có bản lĩnh.

Lão giả tỏ vẻ đắc ý, tựa hồ kiêu ngạo trước phán đoán chuẩn xác của mình.

“Sinh mệnh lực trong viên thuốc này sẽ sinh ra hiệu quả khác, đó mới là công hiệu thật sự.” Gương mặt đắc ý của lão giả cứng lại, chúng nhân quanh đó đều sững sờ, vị thất phẩm giám định sư trong Thương gia nội tộc này gần hai mươi năm nay chưa từng giám định sai, ở trường đấu giá này, trừ tổng quản ra thì ông ta là nhân vật đứng thứ hai, sao lại chết chìm với một viên đơn được bình thường như thế nhỉ?

“Người...Người đừng nói bậy!” Tỏ vẻ không nhận được nữa, giọng lão giả trở nên hơi run rẩy: “Người nói xem còn hiệu quả gì nữa?”

“Xin lỗi, theo ước định, tại hạ phải gặp người phụ trách của các vị rồi mới nói ra.” Tuy trong trường không thiếu cao thủ nhưng gã không lo lắng gì. Thương gia lấy chữ tín làm đầu, không thể vì chút hư danh mà gây bất lợi cho gã, hà huống ở đây toàn người Thương gia, chỉ cần gã biết điều, việc hôm nay sẽ không bị người ngoài biết.

“Hừ, lão phu cho rằng người giả dối.” Lão giả hiển nhiên chưa phục, hơn nữa là giám định sư, lão cũng muốn biết mình nhầm ở chỗ nào.

“Đại người phụ trách quý trường ra thì đại sư sẽ biết thôi.” Thái độ của Diệp Phong cực kỳ khiêm tốn, chú thực lực của gã với Thương gia không đáng đủ tư cách huênh hoang. Gã lễ phép khen: “Kỳ thật đại sư phán đoán được như vừa rồi đã là cực kỳ phi thường. Công hiệu của đơn được này chưa từng có tiền lệ ở đại lục, dù mời cửu phẩm giám định sư đến cũng chưa chắc phán đoán chính xác công dụng chân chính của nó.”

Sắc mặt lão giả dễ coi hơn hẳn, nếu cửu phẩm giám định sư không đoán được thì lão đoán nhầm cũng không có gì mất mặt. Đồng thời, lão càng hứng thú với hiệu quả của viên đơn. Công thức đơn được mới cũng có nghĩa là cơ hội làm ăn mới, có thể kiếm thêm lợi nhuận, xưa nay người Thương gia không bao giờ để lỡ.

Lão gật đầu với tiếp đãi viên, người này vội vàng đi vào bên trong. Diệp Phong nắm được công thức đơn được mới, đủ tư cách cho Thương gia trọng thị, mời tổng quản đại nhân là việc đương nhiên, địa vị của ông ta tuy cao nhưng liên quan đến mua bán, trách nhiệm không thể thiếu được.

Hồi lâu sau, tiếp đãi viên mới trở ra, đưa tay phải cung kính theo tư thế mời khách.

“Tổng quản đại nhân mời các hạ vào quý tân thất bàn bạc.”

Diệp Phong mừng thầm, lễ mạo cảm tạ rồi theo lão giả giám định sư cùng vào trong nhà.

71. Chương 71 : Bại Lộ Thân Phận

Vào trong, vẻ quý phái phú lệ đường hoàng tan biến hết, nơi này bày biện cực kỳ đơn giản, toát lên phong vị giản dị cao nhã. Vào được đây đa phần là khách sộp, ít nhiều có phẩm vị, bố trí như vậy là hợp lý.

Một người râu tóc bạc trắng, thần thái phơi phới tựa người trên ghế, mặt mũi hồng hào, đôi mắt nhắm hờ ánh lên tinh minh, dáng vẻ toát ra nét uy nghiêm. Y phục trên mình y không quá quý giá nhưng nhìn kỹ mới thấy chất liệu vải không hề tầm thường. Trong lúc gã quan sát thì đối phương cũng vậy, luyện đơn sư tuy hiếm nhưng với thể lực của Thương gia cũng không thiếu. Nhưng một luyện đơn sư phát minh ra được thuốc mới thì cả Võ Nguyên đại lục cũng cực kỳ hiếm có.

“Vị này là tổng quản đại nhân của trường đấu giá lần này - Thương Ẩn. Đồng thời là tam giai võ tông!” Tiếp đãi viên giới thiệu, ngữ khí thoáng nét tự hào.

Võ tông! Mí mắt Diệp Phong giật giật, thực lực này e rằng Bạch Thủy gia và Diệp gia liên hợp lại cũng không phải đối thủ.

“Tiểu nhân Mộc Phong, xin chào tổng quản đại nhân!” Gã ẩn giấu tên họ, sử dụng hóa danh.

“Các hạ nói là có một món sinh ý lớn muốn bàn với tại hạ?” Không hổ là cao thủ buôn bán già đời, thương Ẩn ngoài mặt thản nhiên, không vội hỏi công hiệu đơn dược mà hỏi mục đích gã đến đây trước. Kỳ thật ai cũng đoán ra, món sinh ý lớn mà gã nói đến có liên quan đến viên đơn dược này, nhưng có thể đồng thời hỏi luôn mục đích thì Thương Ẩn mở lời như vậy khiến y ở vào địa vị chiếm lợi thế.

“Không sai, tại hạ muốn bán cho quý trường một mớ đơn dược.” Diệp Phong lại lấy nguyên đơn ra.

“Nếu chỉ thế thì bất kỳ tiếp đãi viên nào cũng làm được, hà tất phải gặp tại hạ?” Thương Ẩn liếc mắt đi, không coi số nguyên đơn đó vào đâu, giá trị cùng lắm mấy trăm tinh tệ, với Thương gia không thể coi là sinh ý lớn.

Diệp Phong mỉm cười ung dung, đặt Hóa hình đơn vào tay, khề nhướn mày lên: “Sinh ý lớn hay nhỏ là trông vào lợi nhuận, đúng không? Chỉ cần tại hạ mang lại đủ lợi nhuận cho quý trường, món sinh ý này tất nhiên có thể coi là lớn.”

“Xin được lắng nghe!” Thương Ẩn bề ngoài bình tĩnh, nội tâm kỳ thật dấy lên kinh đào hải lãng. Trung niên này cả cách hành xử và ăn nói đều bất phàm, sao y chưa hề nghe nói đến Ngọa Lãng thành còn nhân vật cỡ này?

Đối tượng để kiếm sinh ý là người, vì thế xưa nay Thương gia chưa bao giờ bỏ qua việc thu thập tin tức về các nhân vật. Ở các thành thị lớn, thương gia có sinh ý trường cố định, đồng thời thu thập tin tức về địa phương. Một nơi nhỏ như Ngọa Lãng thành sẽ thu thập tin tức qua trường đấu giá lưu động. Những việc lớn xảy ra gần đây trong thành, những nhân vật có ảnh hưởng, tất cả đều không thoát được phạm vi tầm hiểu của họ.

Kỳ thật đó cũng là sách lược khổng chế Vân Châu của họ, không can thiệp vào xung đột giữa các thế lực nhưng không có nghĩa là họ không quan tâm. Hiểu rõ mỗi việc phát sinh trong địa bàn, mỗi nhân vật đáng để chú ý là việc tất yếu.

Nhưng trung niên nhân này xuất hiện ngoài dự liệu của Thương Ẩn. Người thế này dù ở đâu cũng không đến mức vô danh, nhưng vì sao lại như đột nhiên từ dưới đất chui lên?

“Trước hết mời tổng quản đại nhân kiến thức tác dụng thật sự của đơn dược.” Diệp Phong lấy chén nước đặt cạnh mình, rót một chút lên tay, đặt Hóa hình đơn vào, thoáng sau tay gã xuất hiện dịch nhầy gần như trong suốt.

“Ai muốn thử?” Diệp Phong cười cười nhìn quanh. Nhân viên trường đấu giá đều ngẩn ra, ai biết được đơn dược có gì cổ quái, không ai muốn bước lên.

“Lão phu.” Lão giả lúc trước bước lên, là giám định sư tất phải có tinh thần chịu thí nghiệm, hà huống lão rất muốn biết công hiệu cụ thể của viên đơn dược.

“Đắc tội!” Diệp Phong không khách khí, bồi chất dịch trong veo lên mặt lão giả rồi hai tay liên tục động dẩy, chỉ mấy giây ngắn ngủi, gương mặt già nua đầy nếp nhăn của lão biến thành của một trung niên ngoài bốn mươi, không chỉ da trở nên trơn mịn mà khung xương khuôn mặt cũng bị thay đổi. Nếu dưới cằm không còn lại túm râu bạc, e rằng bảo ông ta chưa đầy bốn mươi tuổi thì người khác cũng tin.

“Việc này...” Lão giả không có cảm giác gì, chúng nhân quan sát ông ta lại đều há hốc miệng, thần tình sững sờ. Không thể tin được, chỉ mấy giây mà diện mạo toàn thể của một người đã thành người khác. Chấn kinh nhất là nét mặt không có dấu hiệu nào cho thấy đã bị dịch dung.

“Lão phu sao hả?” Thấy mọi người kinh thán, lão giả sờ lên da mặt, lập tức kinh hãi theo. Cơ nhục cốt cách bản thân bị thay đổi mà ban nãy lão không có cảm giác gì, cảm giác từ đầu ngón tay cho thấy da mặt lão hiện giờ rất mềm mại, cơ hồ chỉ khẽ dụng lực là lại cải biến hình dạng.

“Gương, lấy gương ra đây.” Lão giả nhìn con người lạ lẫm trong gương, toàn thân như bị sét đánh, cứng người bất động.

“Dịch dung đơn?” Định thần lại, thương Ân khẽ hô lên kinh hãi. Y chưa từng thấy loại đơn được này, chỉ thuần túy căn cứ vào hiệu quả đơn được mà lấy một cái tên tạm thời.

Diệp Phong máy động, hóa hình đơn là do sư phụ đặt, không hiểu trước đây đã bại lộ chưa, dịch nhân của sư phụ cơ hồ đều cực kỳ đáng sợ, để an toàn thì đổi tên loại đơn được này là lựa chọn không tệ. Ít nhất dịch nhân cũng không dễ dàng liên tưởng đến sư phụ.

“Tổng quản đại nhân quả nhiên lợi hại, đoán đúng ngay tên của đơn được.” Gã ung dung chêm theo một câu khen, tiếp theo là một câu khiến người khác phát cuồng: “Nếu quý trưởng đáp ứng yêu cầu của tại hạ, thì tại hạ nguyện tặng cho quý trưởng mười viên Dịch dung đơn.”

Nên biết nguyên liệu luyện đơn trên quý phi thường, phát minh ra một loại đơn được mới cần nhiều lần thí nghiệm, không có lực nhất định cùng kinh nghiệm phong phú thì không thể hoàn thành. Ngay cả với tài lực của Thương gia, giúp đỡ cho mấy luyện đơn sư cấp đơn vương toàn lực nghiên cứu công thức mới mà nhiều năm rồi vẫn chưa có hiệu quả.

Cộng cả tiền nghiên cứu và tinh lực mà luyện đơn sư tổn hao thì đơn được luyện theo bí pháp riêng có giá cao hơn thực tế vài lần. Đơn được này chỉ có một, muốn dùng tất nhiên phải trả giá cao.

Dịch dung đơn đối với một số vị khách đặc biệt, giá trị không thể đo đếm, ví như hắc ám dung binh chuyên ám sát, các loại võ giả cần che giấu thân phận, nhân sĩ đào vong... Tài phú với họ không thiếu, nên giá Dịch dung đơn tất nhiên không thể thấp.

Đặt vào tay Thương gia, tất nhiên họ biết cách thu được lợi nhuận thế nào từ loại đơn được này. Tặng mười viên quả thật là một món tài phú lớn.

“Hả...Sao vậy, mặt lão phu sao lại định hình rồi!” Lão giả liên tục xoa nắn gương mặt đột nhiên kinh hô, gương mặt hiện tại của lão bị chính mình làm méo mó đi, so với gương mặt Diệp Phong lần đầu tiên dùng Hóa hình đơn còn xấu gấp bội.

“Thủy phân trong được lực bốc hơi rồi, cốt cách và cơ nhục sẽ trở về trạng thái ban đầu...” Diệp Phong cười thâm, giải thích.

“Vậy lão phu từ rày sẽ mang dáng vẻ này?” Lời lẽ có vẻ nóng nảy, khó trách ông ta, mặt của bất kỳ ai biến thành như thế cũng phản ứng tương tự. Chúng nhân cúi đầu cười thâm, lấy làm may mắn không phải mình đứng ra làm vật thí nghiệm.

“Năm canh giờ sau, được thủy tan đi, mặt mũi sẽ khôi phục nguyên trạng. Hoặc rửa bằng nước sạch cũng có thể tẩy hết được lực. Đại sư không cần lo lắng.” Diệp Phong mỉm cười an ủi khiến đối phương thở phào.

“Loại đơn được này quả nhiên thần kỳ...Mộc Phong các hạ xuất thủ cũng thật rộng rãi.” Thương Ân trầm mặc hồi lâu lại lên tiếng, nhìn gã chằm chằm, gương mặt thoáng già nua hiện lên nụ cười đùa cợt: “Hoặc là tại hạ nên nói...Diệp Phong tiểu huynh đệ...”

Lần này đến lượt gã cả kinh.

72. Chương 72 : Yêu Cầu Của Diệp Phong

“Thương Ân tổng quản làm cách nào mà nhận ra tại hạ?” Áp chế chấn kinh trong lòng, diệp Phong không hề giáo biện vô vị. Đối phương đã đánh bài ngựa, tất mười phần chắc chắn nhận được thân phận gã.

“Các hạ có biết hiệu quả của Dịch dung đơn này hoàn toàn không có tác dụng trước những cao thủ như võ tôn, võ hoàng?” Thương Ân mỉm cười: “Thực lực đến đẳng cấp đó không còn dựa vào diện mạo nhận thức một người mà thông qua đặc tính linh hồn.”

Diệp Phong giật mình, nguyên Đơn quyết giới thiệu về Hóa hình đơn có nhắc đến nếu gặp cao thủ thần thức đủ mạnh thì thay đổi đặc tính diện mạo không thể lừa được đối phương. Lẽ nào thực lực của Thương Ân chỉ là tam giai vô tông?

“Thực lực của lão phu tuy không thể nhìn rõ nguy trạng của các hạ nhưng thấp thoáng cảm nhận được đặc tính linh hồn. Tại hạ lấy làm lạ rằng các hạ chắc phải là một người còn trẻ, nhưng không nắm chắc, nên không để trong lòng.” Thương Ân cười cười giải thích.

“Nên khi tại hạ bộc lộ tác dụng của Dịch dung đơn, thương Ân tổng quản mới đoán rằng tại hạ sử dụng cách nguy trạng tương tự?” Nghi hoặc trong lòng được giải, gã tiếp lời: “Nhưng tổng quản đại nhân làm cách nào đoán được thân phận tại hạ?”

“Mỗi lần trường đấu giá đến một nơi, bọn tại hạ đều thu thập những việc xảy ra gần đó, muốn kiếm tiền thì phân tích tin tức đóng vai trò phi thường trọng yếu. Ngày trước tiểu huynh đệ đại náo Bạch Thủy gia chắc nhờ vào viên đơn dược này, đúng không?” Thương Ân tỏ vẻ hứng thú quan sát gã, ánh mắt có phần hân thưởng. Những việc Diệp Phong làm gần đây ở Ngọa Lãng thành đủ để Thương gia chú ý.

“Ai cũng bảo người Thương gia giỏi kiếm tiền, thương Ân tổng quản chắc không định đòi tại hạ phí im lặng?” Diệp Phong ung dung trên.

“Ha ha, về nguyên tắc Thương gia không can dự vào đấu tranh giữa các thế lực, càng không cung cấp tin cho họ.” Thương Ân chuyển chủ đề: “Nhưng nếu tiểu huynh đệ muốn biết một vài tình huống gần đây liên quan đến Bạch Thủy gia thì lão phu có thể suy nghĩ.”

Diệp Phong mỉm cười chán nản, mấy việc về Bạch Thủy gia, gã không có hứng nghe. Bất quá đối phương rõ ràng có ý lấy lòng, tất cách nhìn về gã đã được trọng thị hơn.

Một bên là tiểu gia tộc không đáng gì với Thương gia, một bên là thiếu niên thần bí quý dị lại rất có tiềm lực, nên chọn thế nào, thương Ân căn bản không cần tính toán.

“Thừa mông tổng quản đại nhân hậu ái, nếu quý trường đáp ứng yêu cầu, coi như giúp tại hạ rất nhiều rồi.” Diệp Phong không vòng vo, đối phương muốn lấy lòng, gã nói trắng ra luôn.

“Tiểu huynh đệ có yêu cầu gì? Nếu vi phạm quy củ của hội đấu giá, e rằng lão phu không thể đáp ứng.” Thương Ân bình tĩnh đáp.

“Ha ha, có một món vật phẩm muốn thông qua phương thức đổ mại để xuất hiện tại trường đấu giá của Ngọa Lãng thành. Hi vọng tổng quản đại nhân đáp ứng.” Diệp Phong không để tâm, nói ra mục đích quan trọng nhất.

Đổ mại là vật phẩm đấu giá không qua giám định, bán với phương thức gần như đổ bác. Vật phẩm kiểu này đều thuộc nhóm hiếm thấy, không thể phán đoán qua vẻ ngoài, được hay mất hoàn toàn do nhãn quang và phán đoán của người trả giá.

“Tiểu huynh đệ kiên trì cầu kiến lão phu chỉ vì mục đích này?” Yêu cầu đó không có gì quá đáng, tiếp đãi viên có thể tiếp nhận.

“Bất quá...Vật phẩm đó chỉ trước khi hội đấu giá bắt đầu, tại hạ sẽ giao cho quý trường.” Diệp Phong nở nụ cười thần bí.

“E rằng như vậy không hợp quy củ...” Vật phẩm có thể tham gia đồ mại phải phù hợp với một loạt điều kiện, giờ gã không lấy ra được vật phẩm, trường đấu giá căn cứ vào đâu để xác định xem thương phẩm có phù hợp điều kiện không? Vật tầm thường dù tham dự cũng sẽ không được khách chú ý, ảnh hưởng đến chữ tín của trường đấu giá.

“Tại hạ chỉ yêu cầu giá khởi điểm là một tinh tệ!” Diệp Phong bình thản: “Tổng quản đại nhân cứ yên tâm, nếu vật tại hạ lấy ra mà quý trường cho rằng không đủ tư cách tham gia đồ mại, việc này coi như xong.” Tựa hồ cực kỳ có lòng tin vào vật phẩm của mình.

A! Chúng nhân cùng sững sờ. Người đến đồ mại không ai không vì muốn thu được lợi ích cao hơn, nhưng với cách này, không chỉ bên mua mạo hiểm mà bên bán cũng vậy. Giá khởi điểm thấp như thế, vạn nhất khách nhân không ai biết được giá trị, dùng giá cực thấp mua mất bảo vật hiếm thế, việc này không hiếm trong lịch sử đồ mại.

“Được, yêu cầu do Diệp Phong tiểu huynh đề đề xuất không có gì quá, lại có mười viên Dịch dung đơn làm thù lao, nếu lão phu còn không đáp ứng thì thật không nể mặt.” Thương Ân vỗ đùi.

“Ở đây còn hai lô cử phẩm nguyên đơn, cứ giao dịch theo giá quý trường thu mua. Lô bát phẩm nguyên đơn này, tại hạ muốn bán ở trường đấu giá, hơn nữa trước khi bắt đầu đồ mại...Yêu cầu này chắc tổng quản đại nhân không thấy khó xử chứ?” Diệp Phong lễ phép thỉnh cầu.

Tuy yêu cầu của gã kỳ quái nhưng không quan trọng lắm, thương Ân dĩ nhiên đồng ý.

Hai lô cử phẩm nguyên đơn giá ba trăm tinh tệ, mua một món vũ khí tại trường đấu giá tất không thành vấn đề. Bát phẩm nguyên đơn và vật phẩm đồ mại được bán ở trường đấu giá, phải đợi khi kết thúc mới tính phí dụng được.

Sắp xếp xong xuôi, gã đứng dậy cáo từ Thương Ân.

“Tiểu tử này không đơn giản...” Bóng gã vừa khuất khỏi phòng, thương Ân khẽ thở dài, sắc mặt ngưng trọng.

“Dịch dung đơn vị tất do y phát minh, tổng quản đại nhân sao lại đánh giá y cao như vậy?” Giám định sư nghi hoặc, một thiếu niên mười sáu tuổi phát minh ra đơn được mới, khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

“Dịch dung đơn bất quá là đồ chơi, chưa đáng cho lão phu chú ý.” Mỉm cười coi thường, đoạn Thương Ân cảm khái: “Người có biết tiểu tử đó bằng vào thực lực võ đồ mà tru sát cả võ sư?”

“Có việc đó? Sao có thể...” Giám định sư hiếm khi quan tâm đến tin tức, nên không biết gì tình hình về Diệp Phong gần đây.

“Hơn nữa hai năm trước khí hải của y còn bị người ta phế mất.” Thương Ân lại ném ra một viên tạc đạn, tất cả đều há hốc miệng, chỉ hai năm từ phế vật không thể tu luyện trở thành có thực lực tru sát võ sư hã? E rằng thiên tài xuất sắc nhất lịch sử đại lục còn chưa được như thế.

“Căn cứ tình báo suy đoán, khí hải của y nhiều khả năng hai tháng gần đây mới khôi phục...” Thương Ân quả nhiên toàn tung ra những tin giật gân, thất phẩm giám định sư chấn kinh đến mức đầu óc mất cả khả năng phán đoán.

“Ta cũng muốn gặp tiểu tử này, không ngờ y tự tìm đến.” Thương Ân mỉm cười, vuốt cằm râu dài. “Y...Tuyệt đối xứng đáng cho Thương gia trọng điểm quan sát.”

“Lẽ nào y được một siêu cấp cường giả trợ giúp?” Thất phẩm giám định sư định thần lại. Vượt hai cảnh giới đánh bại võ sư cường giả, nếu không có võ kỹ và bí thuật phẩm cấp cực cao tất khó lòng thực hiện. Một thiếu niên của Diệp gia nhỏ xíu, không lấy đâu ra được những thứ đó.

“Có lẽ chỉ thế mới giải thích được...” Thương Ân đồng cảm.

“Vậy vật phẩm thần bí y định đồ mại lần này phải chăng là bảo vật hiếm có?” Thân là giám định sư, ông ta hy vọng được thấy bảo vật thần bí, sau lưng Diệp Phong có cao nhân, vật lấy ra đồ mại tất phi phàm.

“Ta thấy chưa chắc.” Thương Ân cười ha hả: “Lần này Bạch Thủy gia e rằng phải sạt nghiệp.”

“Như thế là sao?”

“Tiểu tử này có nhiều đơn được như vậy, chẳng lẽ lại thiếu tiền? Đã không thiếu thì có lý do gì đem bảo bối ra đồ mại?” Mắt Thương Ẩn thoáng ánh lên tinh quang, neho mắt lại: “Y cẩn thận thần bí như vậy, vật phẩm đồ mại này rất có thể là thứ khiến Bạch Thủy gia cần cầu, ha ha ha...Ta thật sự hứng thú chờ xem tiểu tử bày ra trò gì.”

73. Chương 73 : Đấu Giá

Trường đấu giá khai mạc đúng hạn kỳ, đối với Ngọa Lãng thành, đó là thịnh hội mậu dịch mỗi năm một lần, đối với Diệp gia và Bạch Thủy gia, đó là nơi hai gia tộc so kè.

Ngọa Lãng thành đất hẹp người thưa, lại heo hút, nếu Thương gia không mỗi năm một lần cử hành hội đấu giá thì dù hai gia tộc tay cầm tinh tệ cũng khó mà mua được vật phẩm cần cho tu luyện. Nhưng đồ tốt ở hội đấu giá thường hiếm, tiền bạc của hai nhà cũng hữu hạn, thành ra cả hai đều muốn lợi dụng số tiền có trong tay để thăng sức mạnh cho gia tộc.

Bạch Thủy gia hiện bị Diệp Phong khiến cho thực lực đại tổn, nếu còn muốn khống chế được miếng bánh trong Ngọa Lãng thành, tranh cao thấp được với Diệp gia thì bảo bối ở trường đấu giá đương nhiên là ngọn cọc cho người chết đuối. Bạch Thủy gia tổn thất trầm trọng về phương diện nhân thủ nhưng kinh tế gần như chưa thiệt hại, ảnh hưởng của việc tập kích thú liên đội chưa lộ rõ.

Tài lực có thể thay đổi thực lực. Thương gia là ví dụ rõ nhất. Bạch Thủy gia lần này tất phải phá phủ trầm chu, toàn lực tranh giành.

Hội trường mở cửa, mấy chục thị nữ cao ráo, xinh đẹp, y phục thơm nức đứng đợi các gia tộc thể lực vào trong. Quanh sảnh trường lộ thiên bày hơn hai trăm chỗ ngồi, không đến nỗi đông lắm.

Diệp Thừa Thiên mặt mũi hơn hử cùng Bạch Thủy Nham ủ ê đi vào hội trường, ánh mắt kịch liệt giao phong rồi dẫn tộc nhân ngồi trên hai chiếc ghế hàng đầu. Không ai chú ý đến một người mặc hắc bào lặng lẽ đứng sau lưng Diệp Thừa Thiên, chính thị Diệp Phong.

Trên đài ở giữa trường đấu giá, một nữ tử quyến rũ, dung mạo diễm lệ đứng sẵn. Khi gần như tất cả yên vị, nàng ta cười tươi tắn, cất lên giọng nói khiến mọi nam nhân có mặt đều mềm nhũn xương tuyên bố bắt đầu đấu giá.

Thương gia quả nhiên là thế gia làm sinh ý, vật phẩm họ đưa ra như chuẩn bị sẵn cho các thế lực ở Ngọa Lãng thành, vừa hợp với nhu cầu, vừa hợp với tài lực của họ. Chả trách sau mỗi lần cử hành hội đấu giá, tiền và tinh tệ của mọi thế lực trong thành đều giảm sút nghiêm trọng.

Bạch Thủy Nham quyết tâm, nếu xuất hiện ngũ phẩm hỏa hệ võ kỹ hoặc hỏa hệ huyền cấp linh khí, thì phải mua bằng được. Có được một trong hai thứ đó, thực lực của lão sẽ đại tăng, liên thủ với đại trưởng lão chưa hẳn không tranh được cao thấp một phen với ba võ sư Diệp gia, có thể đoạt lại lực chấn nhiếp ở tầm cao.

Nên lão im lặng, mặc cho các tiểu gia tộc tranh giành những vật phẩm không có gì hấp dẫn. Diệp gia hiện tại đang mạnh, Diệp Thừa Thiên cũng không việc gì phải vội, đợi Bạch Thủy Nham xuất thủ rồi mới ra tay tranh giành.

“Vật phẩm tiếp theo chắc mọi quý khách đều hứng thú.” Mỹ nữ phụ trách đứng trên đài cười tươi, một thị nữ nâng khay ngọc lên, đưa một cái bình sứ đẹp để tới.

“Bát phẩm nguyên đơn, ngũ hành đủ cả. Qua giám định của thất phẩm giám định sư Thương Truyền đại sư, năm viên này đều là thượng phẩm.” Làn môi đầy đặn của mỹ nữ hé ra, tiếng nói kiều mị vang khắp toàn trường, bầu không khí ồn ào lắng lại.

Lần này cả Bạch Thủy Nham cũng động tâm. Bát phẩm nguyên đơn, tối thích hợp cho đẳng cấp võ sĩ sử dụng, một viên có thể giúp một võ sĩ tăng một cấp trong thời gian ngắn, quý nhất là năm viên này đủ cả

ngũ hành, tỷ suất sử dụng cao hơn nhiều lần mua được một viên lẻ. Nể vận khí tốt, có thể một chấp sự sẽ vì thế mà tấn nhập võ sư, bù vào vị trí của nhị trưởng lão Bạch Thủy Lệ.

“Giá khởi điểm của lô nguyên đơn này là tám mươi tinh tệ, mời các vị ra giá.” Mỹ nữ trên đài mỉm cười, nhìn Diệp Thừa Thiên và Bạch Thủy Nham ngồi gần đó. Lô bát phẩm nguyên đơn này có sức hấp dẫn đặc biệt với lưỡng đại gia tộc đang tranh đấu, thế lực tầm thường lấy đâu ra khả năng mua một lần năm viên nguyên đơn.

“Chín mươi tinh tệ.” Bạch Thủy Nham trầm hấn sắc mặt hô to.

“Một trăm.” Diệp Thừa Thiên không hề do dự tăng giá.

...

Hai người tranh giành nhau, nhanh chóng đẩy giá lên mức trần.

“Một trăm sáu mươi.” Bạch Thủy Nham ngần ngại một lúc rồi lại ra giá.

“Một trăm bảy mươi.” Diệp Thừa Thiên cười lạnh, nhìn lão với vẻ gây hấn, tựa hồ người còn ra giá thì ta theo.

Bạch Thủy Nham nghiêng đầu trầm ngâm hồi lâu, diệp Thừa Thiên vốn không phải người lỗ mãng, năm viên bát phẩm nguyên đơn này tuy thuộc thượng phẩm, lại đủ cả ngũ hành, nhưng giá đã vượt mức khá nhiều rồi. Rất có khả năng đối phương muốn dụ lão mắc câu...Năm viên đơn chưa đủ văn hồi thế kém cho Bạch Thủy gia, nhờ may về sau xuất hiện vật phẩm quý hơn thì e rằng vốn liếng của lão không đủ so với Diệp Thừa Thiên nữa.

“Diệp gia chủ thích thì bản gia chủ nhường vậy.” Bạch Thủy Nham cười lạnh, không trả giá nữa. Mục đích của lão là mua được bảo vật có thể áp chế Diệp gia, năm viên bát phẩm nguyên đơn chưa đạt đến yêu cầu.

“Không còn ai ra giá nữa, lô bát phẩm nguyên đơn này do Diệp Thừa Thiên tộc trưởng mua được.” Mỹ nữ phụ trách gõ dùi, tiếp đó thị nữ bưng bình sứ đến cho Diệp Thừa Thiên.

Trả giá cao gấp đôi khởi điểm mau được năm viên nguyên đơn, diệp Thừa Thiên tựa hồ không hề xót ruột, ngược lại mỉm cười thần bí. Diệp Phong sau lưng ông ta cũng vô tình sờ mũi, khe hờ một tiếng.

“Tiếp theo là một cây thảo hệ hoàng cấp linh khí!” Tiếng nói lạnh lạnh của mỹ nữ lại vang lên, thân thể Diệp Phong hơi cứng lại nhìn chằm chằm cây Chấn thiên chùy đen nhánh trên giá. Trọng chùy lớn cỡ cổ tay gã, dài chừng hai thước, đuôi đúc thành hình tám cạnh, đáng vẻ cực nặng.

“Bản trưởng mua được cây chùy này ở Chú Thiết thành, trọng lượng một trăm tám mươi cân, đã qua giám định, tốc độ tụ thổ nguyên lực tăng hai thành.” Trọng lượng vũ khí là nhân tố trọng yếu quyết định uy lực của thảo hệ nguyên lực, còn tốc độ tụ nguyên lực có thể tăng nhanh thời gian xuất chiêu. Chấn thiên chùy hơn hẳn Huyền thiết bổng gã sử dụng trước đó.

Một trăm tám mươi cân vừa hay thích hợp với thực lực hiện giờ của Diệp Phong. Tuy vũ khí càng nặng càng phát huy uy lực thổ nguyên lực nhưng nếu múa lên bất tiện thì chỉ tổ giảm bớt sức chiến đấu.

“Ha ha, món vũ khí này phiền tộc trưởng ra mặt.” Diệp Phong hơi nghiêng người thì thầm, chỉ vừa đủ cho Diệp Thừa Thiên ngồi trước nghe được.

Diệp Thừa Thiên gật đầu kín đáo, năm viên bát phẩm nguyên đơn là do Diệp Phong yêu cầu gia tộc bằng giá nào cũng phải mua được, tốn bao nhiêu thì gã sẽ trả hết, chỉ cần Diệp gia chịu nửa thành phí dụng của đấu giá trường, nên thật ra ông ta phải bỏ ra có chín tinh tệ.

Tuy hiện tại ông ta chưa biết mục đích của gã nhưng đương nhiên có lợi cho Diệp gia, nên hết sức vui vẻ phối hợp với gã. Hơn nữa ông ta thoáng đoán ra rằng gã có kế hoạch nào đó đối phó Bạch Thủy Nham.

Lúc đó đấu giá đã bắt đầu, sức hấp dẫn của hoàng cấp linh khí rất lớn, giá nhanh chóng leo lên mức một trăm năm mươi tinh tệ, đủ khiến nhiều gia tộc nhỏ im lặng thờ dài.

Hội trưởng im lặng hồi lâu, mỹ nữ trên đài chuẩn bị xác nhận giá thì Diệp Thừa Thiên đột nhiên khai khẩu: “Hai trăm tinh tệ.”

Chúng nhân xô xao, giá cao như thế chỉ Bạch Thủy gia có tư cách tranh giành. Tuy lắc đầu tiếc nuối món linh khí quý giá, nhân sĩ cấp cao các tiểu gia tộc tu luyện thổ hệ khí hải đều nhìn về phía Bạch Thủy Nham, chờ đợi phản ứng của lão.

Bạch Thủy Nham tu luyện hỏa hệ khí hải, trong tay cũng có hoàng cấp hỏa hệ linh khí, đại trưởng lão cũng không tu luyện thổ hệ nên không hứng thú gì với Chấn thiên chùy. Diệp Thừa Thiên đột nhiên xuất thủ khiến lão cảnh giác.

Hai trăm tinh tệ, diệp Thừa Thiên chưa rộng rãi đến mức tổn kém như thế vũ trang cho một chấp sự. Diệp gia không có trưởng lão tu luyện thổ hệ khí hải... Trừ phi... Y mua cho tên khốn kiếp đó. Nghĩ vậy, lão nghiêng răng phần hận.

Tên khốn thực lực quý dị như yêu quái đó có Chấn thiên chùy chẳng phải càng khó đối phó sao! Có nên phán ngang kế hoạch của Diệp Thừa Thiên? Chấn thiên chùy đối với Bạch Thủy gia thậm chí còn không bằng năm viên bát phẩm nguyên đơn...

Thôi vậy, nâng giá thêm một lần chơi Diệp Thừa Thiên cũng được, đợi khi xuất hiện vật mình cần thì y không còn tư cách cạnh tranh nữa.

Thấy Bạch Thủy Nham định hô giá, diệp Thừa Thiên lạnh lùng: “Ban này nhờ được Bạch Thủy tộc trưởng nhường nguyên đơn, nếu tộc trưởng thích vật này, mỗ sẽ nhường.”

Sắc mặt Bạch Thủy Nham cứng lại, giá lên đến cổ họng lại bị nuốt xuống. Nếu Diệp Thừa Thiên bỏ cuộc thì khoảng cách tiền bạc vừa kéo giãn được sẽ lại bị xóa tan... Cứ tăng giá không phải việc đáng suốt. Dù gì hai trăm tinh tệ mua một thanh hoàng cấp công kích linh khí cũng không lợi lộc gì, cứ để Diệp Thừa Thiên phí tiền.

Giận dữ liếc đối phương, Bạch Thủy Nham ngồi lại xuống ghế, nhắm mắt lại.

Như thế, cây Chấn thiên chùy này tất nhiên đã được định giá xong xuôi.

Tiền bạc của hai nhà ngang nhau, diệp Thừa Thiên xuất thủ hai lần, dùng mất gần bốn trăm tinh tệ, đến khi xuất hiện ngũ phẩm hỏa hệ võ kỹ và hỏa hệ huyền cấp linh khí mà Bạch Thủy Nham cần thì dù Diệp Thừa Thiên muốn phá đám cũng không thể đắc sính.

Bạch Thủy Nham hiểu rõ, trường đấu giá khi đưa vật phẩm ra đấu giá đã tính đến nhu cầu của các thế lực địa phương. Nếu họ có võ kỹ và linh khí lão cần, nhất định sẽ đưa ra sau cùng.

Hừ, nếu ông trời còn thương tưởng Bạch Thủy gia thì mong rằng vật lão cần sẽ xuất hiện. Bạch Thủy Nham kích động chờ mong.

74. Chương 74 : Đổ Mạ

Cái dùi trong tay mỹ nữ chủ trì liên tục gõ xuống, từng vật phẩm liên tục thành giao với giá khiến người ta vừa ý. Nhưng Bạch Thủy gia và Diệp gia ngồi đầu tiên lại không xuất thủ nữa.

Một canh giờ sau, đấu giá đi đến đoạn kết, Bạch Thủy Nham tỏ vẻ tuyệt vọng, vật phẩm lão mong chờ không xuất hiện.

“Tiếp theo là phần đổ mại kích động lòng người hơn hết, lại kinh hiểm phần khích.” Mỹ nữ chủ trì cất tiếng dụ hoặc, âm thanh phiêu đang khắp hội trường, chúng nhân cũng đạt đến cao trào. Đổ mại là phương thức vừa nguy hiểm và lợi nhiều.

Bức màn được kéo lên, tên đài tất bật chuẩn bị, con khách nhân cũng được nghỉ một chỗ.

“Bạch Thủy tộc trưởng, xem ra hôm nay ông không định ra tay rồi nhỉ!” Diệp Thừa Thiên cười cười lên tiếng.

“Hừ, chưa hẳn đâu...” Tuy nói cứng nhưng Bạch Thủy Nham rõ ràng không chắc chắn, tuy còn lượt đổ mại sau cùng, nhưng khả năng xuất hiện vật lão cần không cao lắm.

“Vật phẩm đồ mại mạo hiểm lắm, bạch Thủy tộc trưởng phải cẩn thận đấy.” Diệp Thừa Thiên cười nhạt, hếch mặt lên khinh thường, lạnh lùng trào phúng.

Tình thế không bằng người ta, bạch Thủy Nham không có hứng đấu khẩu, quay đầu đi làm lơ.

“Các vị, mười món vật tham dự đồ mại đã chuẩn bị hoàn tất, hiện tại, đồ mại bắt đầu.” Mỹ nữ chủ trì từ trong màn bước ra, mỉm cười tuyên bố.

Bức màn được kéo lên, chúng nhân đều chú ý tới. Ai cũng trợn trừng mắt tham lam, hy vọng phát hiện được cực phẩm trong đó.

Mười vật phẩm xuất hiện trên giá, mỗi vật lại đính giá khởi điểm trên bề mặt. Nếu ai thích vật phẩm nào có thể thông tri cho thị nữ để tăng giá, giá này sẽ được thay vào giá khởi điểm.

Thời gian đồ mại là một canh giờ, trong thời gian này, tất cả đều thỏa mái ra giá cho bất kỳ vật phẩm nào, giá bán liên tục được thay đổi. Thời gian kết thúc, vật phẩm sẽ thuộc về người trả giá cao nhất.

Ai cũng biết đồ mại rất mạo hiểm, trong mười vật phẩm chỉ có một, hai vật là vượt xa giá trị, còn lại đều là phế phẩm. Nhưng nếu lựa trúng cực phẩm thì lợi ích thu được không nhỏ. Dù không sử dụng, bán đi cũng thu lợi lớn.

Đạo lý mười lần đánh bạc chín lần gian trá, ai cũng hiểu hết, nhưng phương thức đồ mại rất được các gi tầng võ giả hoan nghênh. Bởi mỗi lần đồ mại thế nào cũng có ít nhất một vật giá trị vượt xa giá mua. Theo thông lệ, giá khởi điểm của tổng thể vật phẩm chỉ thấp hơn giá trị thật một chút, nhờ khách nhân điên cuồng ra giá mà giá thành giao sẽ vượt tổng giá trị.

Nên dù có một hai món cực phẩm bán lỗ thì còn tám, chín vật khác bán được giá cao bù lại.

Khi mua bán, người ta thường chỉ để ý đến người may mắn, thành công luôn được nhắc đến, mà quên đi mất số người thất bại vốn nhiều hơn nhiều. Đương nhiên đó là cách quảng cáo tuyên truyền tốt nhất về đồ mại.

“Bản nhân lén tiết lộ đôi chút tin tức nội bộ.” Mỹ nữ chủ trì dùng khẩu khí cuốn hút nhất, thần bí nói: “Trong số vật phẩm đồ mại, có thể có huyền cấp linh khí.”

Tiết lộ tin tức chỉ là con mồi của đấu giá trường để thu hút chúng nhân, nhưng tin tức này là thật, không ai hoài nghi chữ tín của Thương gia.

Mấy chữ huyền cấp linh khí vừa buông ra, trong đấu giá trường lặng ngắt, thi thoảng mới vang lên tiếng thở.

Một cây hoàng cấp linh khí giá hai trăm tinh tệ, nếu huyền cấp linh khí e rằng giá còn lên cao mấy lần, vượt con số nghìn tinh tệ cũng không lạ.

Đức linh khí cần linh khoáng và vật liệu thích hợp. Hoàng cấp chẳng qua chỉ là phát huy được đặc điểm vốn có của nguyên liệu, không cần đẳng cấp đức quá cao. Còn huyền cấp, chỉ có thợ đức ưu tú phát huy đặc tính của linh khoáng mới đúc lên được, dù là độ hiếm có hay giá trị thực dụng, huyền cấp đều vượt xa hoàng cấp.

Một thanh vũ khí huyền cấp, căn cứ vào đặc điểm của võ ký, có thể tăng thêm ba, bốn thành uy lực công kích, còn huyền cấp trang bị cũng nâng cao được ba, bốn thành sức mạnh cho người sử dụng. Vì lý do đó Bạch Thủy Nham mong muốn xuất hiện huyền cấp linh khí, có nó thì lão đủ khả năng đấu ngang với Diệp Thừa Thiên cộng một trưởng lão, thực lực ở cấp võ sư sẽ cân bằng trở lại.

“Không hiểu linh khí này thuộc tính là gì?” Vừa hỏi xong, lão biết ngay mình lỡ lời. Đồ mại đồ mại là căn cứ vào nhãn quang và khả năng phán đoán, nếu biết thuộc tính rồi thì đáp án coi như mở rộng, bởi linh khí cùng thuộc tính, trong mười món không thể có quá ba món.

Mỹ nữ chủ trì chỉ mỉm cười, không đáp lời Bạch Thủy Nham.

Sau một chốc chần động, trong hội trường lục tục có người định thần được, từng ánh mắt nóng bỏng bắt đầu tham lam quan sát vật phẩm.

Chiếc vòng thanh mộc cổ kính, ngẫu nhiên kiểm phát ra u lam quang mang...Món nào nhìn vào cũng bắt mắt, nhưng dù là vật không có gì nổi bật thì ở đồ mại, chúng nhân cũng không bỏ qua, bảo bối nhiều khi trông rất bình thường.

Do không thể đến gần quan sát, chúng nhân cũng không có nhãn quang độc đáo như giám định sư, nên sau khi cân nhắc, không ai xác định được đâu là huyền cấp linh khí, ai nấy đều trừ trừ.

Ánh mắt Bạch Thủy Nham bị một cây đại phủ hấp dẫn, dáng vẻ cây phủ không có gì đặc biệt, thậm chí hơi thô thấp, không giống sản phẩm của một vị đại sư ưu tú. Nhưng thân phủ phát ra hỏa nguyên linh khí đượm đến mức khiến lão động tâm.

Linh của linh khí là khả năng nối thông với thiên địa năng lượng của khí cụ, thậm chí có thể hút lấy thiên địa linh khí chuyển hóa thành nguyên lực. Hiện tại cây phủ này phát ra hỏa nguyên linh khí mạnh đến độ lão ngồi cách mấy thước dùng mũi cũng ngửi thấy mùi hỏa nguyên.

Lão không hề nghi ngờ gì rằng nếu mình sử dụng cây đại phủ đó, uy lực hỏa nguyên vô kỷ ít nhất cũng tăng thêm ba thành. Lẽ nào đó là huyền cấp linh khí?

Lão ở gần nhất, thực lực lại là võ sư, thần thức tất nhiên hơn những người khác, bản thân cũng là hỏa nguyên tu luyện giả nên cảm nhận rõ nhất về hỏa nguyên linh khí trên cây phủ. Chúng nhân phía sau ở xa hơn, thần thức lại không bằng, dù hơi phát giác ra cũng không được như lão.

Hiện tại lão đoán được rằng cây phủ dù không phải huyền cấp linh khí cũng là hoàng cấp. Quan trọng nhất là giá khởi điểm của nó chỉ một tinh tệ, gần như cho không.

Việc trái bình thường tất có điều quý dị, cây phủ này đến sáu bảy phần là bảo vật quý nhất lần đồ mại này. Nhất định phải mua được.

Ngoài mặt vẫn thản nhiên, bạch Thủy Nham ngồi im trên ghế ra vẻ dưỡng thần, tựa hồ không quan tâm gì đến mọi vật phẩm đồ mại.

Chúng nhân bắt đầu tranh giá với các vật phẩm đồ mại, vật nào cũng dần tăng giá lên. Ngay cả cây phủ giá khởi điểm thấp nhất cũng không ngoại lệ. Chỉ dựa vào việc phát ra được hỏa nguyên lực thì nhất định nó không phải vật tầm thường, giá nhanh chóng bị nâng lên hơn trăm tinh tệ.

Bạch Thủy Nham liếc Diệp Thừa Thiên, đối phương tựa vào ghế, thi thoảng môi lại mấp máy, tựa hồ đang lẩm nhẩm, dáng vẻ cũng không quan tâm gì đến mọi vật đồ mại.

Hay lắm! Xem ra Diệp Thừa Thiên vì không là hỏa nguyên tu luyện giả, không nhận ra cây phủ khác thường. Theo xu thế, cây phủ tối đa chỉ được coi là hoàng cấp linh khí, giá đại khái chừng hai trăm tinh tệ là không ai tăng nữa. Đến sau cùng lão ra giá ba trăm, chắc sẽ mua được.

Ba trăm mà mua được huyền cấp linh khí thì hơi to. Dù chỉ là hoàng cấp linh khí cũng không thiệt thòi nhiều, chỉ mỗi việc hỏa nguyên lực của cây phủ nồng như thế thì lão tin rằng cũng là hoàng cấp linh khí, uy lực công kích của nó cũng hơn hẳn hỏa hệ linh khí lão đang có.

Tất cả đang diễn ra như lão tính toán. Giá cây phủ leo lên đến một trăm bốn mươi tinh tệ, đã qua nửa canh giờ rồi.

Huyền cấp linh khí! Là của Bạch Thủy Nham ta!

OOo

Ở hậu trường...

“Tiểu tử này lấy đâu ra cây phủ cổ quái thế này? Hỏa nguyên linh khí e rằng không kém hơn huyền cấp linh khí.” Nhìn qua khe màn, sắc mặt Thương Ân cực kỳ cổ quái nhìn Diệp Phong ngồi sau lưng Diệp Thừa Thiên.

“Ha ha, nếu lão phu không giám định cẩn thận, nhất định cũng hiểu lầm rằng đây là huyền cấp linh khí.” Giám định sư đứng cạnh Thương Ân, vuốt râu cười ha hả.

“Ta từng nghe nói mấy dung binh lừa đảo có thuật lưu lại nguyên lực trên phạm phẩm. Nhưng nguyên lực mà phương pháp này có thể lưu lại cực kỳ hữu hạn, nguyên lực linh khí không thể ngưng tụ lại sau khi thoát ly khống chế, tiểu tử này đúng là thần bí cổ quái...” Thương Ân bật cười hứng trí: “Lần này e rằng tộc trưởng Bạch Thủy gia khó mà không mắc câu.”

“Chạm phải tiểu tử này coi như khí số Bạch Thủy gia đã tận, xem ra sau này Ngọa Lãng thành do Diệp gia độc bá.” Giám định sư bật cười thản nhiên. Diệp gia và Bạch Thủy gia trong mắt Thương gia không khác gì sâu kiến, ai diệt ai họ không quá quan tâm.

“Thanh huyền cấp kim hệ linh kiếm đó cứ lấy danh nghĩa Diệp gia trả giá cao nhất bán cho họ. Diệp gia tuy không đáng cho chúng ta tốn công như thế nhưng Diệp Phong tiềm lực vô hạn, có thể trọng điểm theo sát.” Thương Ân xua tay lui ra sau.

“Vâng!”

Trong mắt Thương gia, chỉ dựa vào bằng tiềm lực kinh tài tuyệt đỉnh chưa thể khiến họ trọng thị, nên Thương Ân chỉ nhân thể giúp Diệp gia, đằng nào Diệp gia không mua được huyền cấp linh khí đó thì cũng sẽ bán giá thấp cho người khác, đấu giá trường không bao giờ thiệt. Còn Diệp Phong mới chỉ được chú ý mà thôi, chỉ khi gã trở thành cường giả khiến người ta ngưỡng vọng, thương gia mới thật sự trọng thị.

Kiểu đầu tư không vốn này, thương gia hiển nhiên không phải mới làm lần đầu.

75. Chương 75 : Ngày Tàn Của Bạch Thủy Gia

Bầu không khí đấu giá nóng lên, có hai vật phẩm đang bước vào giai đoạn tranh giành khốc liệt.

Một chiếc vòng tay mộc hệ không có đặc điểm gì, vật nhìn càng bình thường càng có thể là bảo bối. Vòng tay này nếu bày bán bên ngoài, tối đa được dăm ba chục kim tệ, thậm chí không cần dùng tinh tệ cũng mua được.

Tiếp đó là huyền cấp linh kiếm mà Thương Ân nói đến, tuy không hiển lộ gì nhưng thân kiếm đúc từ linh khoáng tất không thoát khỏi cặp mắt những người tinh tường. Ít nhất đó cũng là linh khí.

Chiếc vòng mộc hệ được đẩy giá đến bảy mươi tinh tệ, tuy không cao nhưng so với các vật khác, nó được tăng giá thêm từng tinh tệ một mới đến được mức này. Chính vì có lợi như thế, nên không ai muốn mạo hiểm.

Còn huyền cấp linh kiếm bị đẩy lên hai trăm bảy mươi tinh tệ. Rất có thể đó là vũ khí huyền cấp linh khí, tất nhiên đáng để đánh cược.

Bạch Thủy Nham coi tọng cây đại phủ, định giá ở mức hai trăm mười tinh tệ không nằm ngoài ý liệu của lão.

“Các vị, năm phút sau là lượt ra giá sau cùng.” Còn cách thời điểm kết thúc năm phút, mỹ nữ chủ trì mỉm cười nhắc.

Đề phòng khách mua cố tình ép giá xuống rồi đến giây cuối cùng mới báo ra, trường đấu giá quy định, khi thời gian kết thúc, tất cả đều được ra giá một lần nữa. Nếu giá không đủ cao rất có thể sẽ bị người khác mua mất.

Quy tắc này được ứng dụng, lợi nhuận đồ mại cơ hồ tăng gấp đôi, nên có thể tưởng tượng được giá trị lần ra giá sau cùng này kịch liệt thế nào.

Bạch Thủy Nham ấn chuông báo giá, nâng giá cây phủ lên ba trăm tinh tệ. Giá này chắc không ai qua được nữa. Lão khá tin tưởng, trừ mình ra không ai cảm nhận được rõ hơn hỏa nguyên linh khí nó phát ra. Đồ mại tiến hành theo phương thức ra giá ngầm, chúng nhân chỉ biết giá cao nhất chứ không biết ai ra giá.

Trong không khí kịch liệt này, ra giá ngầm lại càng khiến người ta hồ nghi, mê hoặc, xung động, rồi đưa ra giá cao hơn.

“Nào, hiện tại bắt đầu tiến hành đợt tranh giá sau cùng. Mong các vị cẩn thận ra giá. Mỗi người chỉ có một cơ hội thôi, nếu chọn trúng vật vào, ngàn lần xin hãy giữ cho chắc.” Giọng nói kiêu mị pha chút quyến rũ, mỹ nữ chủ trì mỉm cười đi về vật phẩm đầu tiên.

Bầu không khí khẩn trương hẳn, tay Bạch Thủy Nham đầy mồ hôi, lần đổ mại này liên quan đến vận mệnh Bạch Thủy gia. Ba trăm tinh tệ chưa ảnh hưởng đến tình hình tiền bạc của gia tộc, hơn nữa nắm chắc đến sáu, bảy phần nên lão sẽ đánh cược.

Tranh giá một vật được tiến hành luân lưu, quy tắc tương tự đấu giá, chỉ là mỗi người chỉ có một cơ hội ra giá mà thôi.

Vật đấu giá thứ sáu là cây phủ được Bạch Thủy Nham coi trọng.

“Giá tạm thời cây phủ này là ba trăm tinh tệ, còn ai muốn tăng thêm không?” Đại phủ phát ra hỏa nguyên lực là thật, tuy chúng nhân không cảm nhận rõ như Bạch Thủy Nham song nó đúng là ứng viên cho huyền cấp linh khí. Có điều ba trăm tinh tệ là cái giá khá cao, nếu đoán sai thì tổn thất không nhỏ.

Không ít người lắc đầu, đành rút lui. Bạch Thủy Nham mừng thầm, nhưng không để lộ, sợ bị Diệp Thừa Thiên nhận ra.

“A, có người tăng giá, tám trăm tinh tệ!” Báo ra giá này, ngay cả người phụ trách cũng giật mình. Đổ mại đồ mại, tối kích thích là lấy bé cầu lớn. Tám trăm tinh tệ, so với giá thực tế của huyền cấp linh khí cũng không còn kém nhiều quá. Lẽ nào người đó nắm chắc?

Ánh mắt tất cả đổ dồn vào Bạch Thủy Nham và Diệp Thừa Thiên, chỉ có lưỡng đại gia tộc mới đủ tài lực hùng hậu đến mức ra cái giá đó.

Bạch Thủy Nham lạnh băng liếc nhìn Diệp Thừa Thiên, lòng đầy lửa giận, thật ra y muốn gì? Nhìn vẻ mặt y như không, tựa hồ tám trăm tinh tệ không phải của gia tộc, cả Ngọa Lãng thành, trừ Diệp gia ra thì thế lực đủ khả năng chi trả số tiền đó chỉ là gia tộc của lão.

Diệp Phong lặng lẽ ngồi trên ghế cười lạnh, hiện tại mỗi đã thả, còn xem Bạch Thủy Nham có cắn câu không...Đại phủ là vật phẩm đồ mại gã giao cho trường đấu giá, hỏa linh nguyên lực trên đó là do gã căn cứ vào bí pháp của dung binh lửa đảo chế tạo ra.

Điểm quan trọng của bí pháp này là một loại dược thủy đặc thù, có thể tạm thời ngưng tụ ngũ hành năng lượng cho đến khi dược thủy tiêu hao hết. Ngũ hành năng lượng cực kỳ khó khống chế nên các dung binh chỉ còn cách lợi dụng một tia ngũ hành nguyên lực trong yêu hạch tiết ra, thành thử linh khí phát ra cực kỳ hữu hạn. Bí pháp này vào tay Diệp Phong lại phát dương quang đại, nhờ lượng nguyên lực trong nguyên trạch, gã dễ dàng tạo ra một cây phủ không khác gì huyền cấp linh khí.

Nếu Bạch Thủy Nham không cắn câu, đại phủ sẽ được bán cho Diệp gia, phí đồ mại tuy cao, nhưng một phần mười thì gã gánh được. Nhưng nếu Bạch Thủy Nham cắn câu...Từ nay Bạch Thủy gia vạn kiếp bất phục.

Tổn thất quá tám trăm tinh tệ đủ khiến Bạch Thủy gia hăm nhập nguy cơ kinh tế nghiêm trọng. Dù Tụ toán Diệp gia không động thủ, Bạch Thủy gia cũng không chống chọi được mấy năm là triệt để sa sút thành thế lực nhỏ không đáng gì trong thành.

Nên Diệp Thừa Thiên hết sức thần nhiên, theo cách nhìn của Bạch Thủy Nham lại là cao thâm mạc trắc.

Y định làm gì? Tám trăm tinh tệ! Trừ phi y điên bằng không sao lại đưa ra cái giá quá mức như thế. Cộng thêm gần bốn trăm tinh tệ đã chi dụng thì số tiền này gần như là toàn bộ ngân khố của Diệp gia. Một khi phán đoán sai lầm, mọi ưu thế trước đây của Diệp gia sẽ tan tành, thậm chí cơ hội trở mình cũng không có. Võ lực không hẳn là tiêu chuẩn duy nhất quyết định mạnh yếu.

Y cố tình nâng giá? Không thể nào. Nâng giá cũng phải trong phạm vi đối phương chịu được, còn lão hiển nhiên không chấp nhận được cái giá đó. Bạch Thủy Nham đến sáu, bảy phần nắm chắc cây phủ là huyền cấp linh khí, nhưng tới tám trăm tinh tệ thì quá mạo hiểm.

Lão lập tức xác định cây phủ là huyền cấp linh khí! Lão dựa vào đâu? Diệp Thừa Thiên không biết giám định, lại là kim nguyên lực tu luyện giả, không thể hiểu rõ phẩm cấp thật sự như lão.

“Xin hỏi còn ai tiếp tục ra giá không? Nếu không, vật phẩm này sẽ được xác định chủ mua.” Người chủ trì lên tiếng xác nhận cực kỳ hợp lúc, tâm lý Bạch Thủy Nham rối hơ tơ vò. Không xuất thủ là sẽ chậm.

Trước mặt lão có hai lựa chọn: Một, tin là Diệp Thừa Thiên phát điên, bằng không đã không liều như thế. Thứ hai, kỳ nhị, diệp Thừa Thiên nhất định có biện pháp đặc thù nào đó xác định cây phủ là huyền cấp linh khí!

Không có lựa chọn thứ ba. Bạch Thủy Nham nằm mơ cũng không ngờ đó chỉ là cái bẫy nhằm vào Bạch Thủy gia.

Lão đương nhiên không tin Diệp Thừa Thiên phát điên, nên nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Tám trăm mười tinh tệ.” Bạch Thủy Nham sau cùng cũng ra giá.

“Ha ha, đa tạ Bạch Thủy tộc trưởng khảng khái mở túi.” Giọng Diệp Phong đột ngột vang lên, từ từ cời nón che xuống, cười lạnh với Bạch Thủy Nham.

“Diệp Phong!” Nhìn rõ mặt gã, lòng Bạch Thủy Nham đau nhói, tiếp đó sắc mặt lão biến thành trắng nhợt, ý gã là gì đã quá rõ.

Bạch Thủy Nham tinh minh cỡ nào! Diệp Phong vừa buông lời, lão lập tức hiểu rằng mình mắc hỡm. Trăm tính ngàn tính nhưng không ngờ rằng cây phủ này là do gã cung cấp. Chưa tính đến chuyện hỏa nguyên linh lực trên cây phủ thì giờ lão hiểu ngay lúc Diệp Thừa Thiên ra giá mà vẫn trấn tĩnh như vậy, hiển nhiên là con mồi dụ lão mắc câu.

“Tiểu súc sinh, lão tử diệt ngươi.” Bạch Thủy Nham bạo phát hỏa nguyên lực, định hạ sát thủ.

Diệp Phong thần nhiên khoanh tay, không tránh né, tựa hồ không coi đòn tấn công của Bạch Thủy Nham ra gì.

“Lớn mật!” Phía sau hội trường vang lên tiếng quát, quanh Bạch Thủy Nham chợt xuất hiện áp lực, thân thể lão như bị dây gân trói chặt, không mảy may động đậy được, hỏa nguyên lực tràn ra ngoài nhanh chóng bị bức lại, gương mặt đầy hung quang biến thành đỏ lựng.

“Quả không sợ chết, dám động võ trong trường đấu giá của Thương gia.” Giọng Thương Ẩn từ hậu đài lạnh lùng cất lên, lửa giận bùng bùng của Bạch Thủy Nham tắt ngóm, y phục lập tức ẩm mồ hôi lạnh.

“Tổng quản đại nhân! Xin thứ lỗi...Bỉ nhân thất thái.” Lão cười chua chát, tuy rất muốn giết do nhưng hiển nhiên chỗ này không hợp.

“Hừ, còn dám khinh cử vọng động, đừng tách lão phu diệt Bạch Thủy gia!” Sát ý lăm lẹ khiến chúng nhân rùng mình, thương gia muốn diệt Bạch Thủy gia chỉ đơn giản là động đầu ngón tay.

Áp lực lập tức tiêu tan, bạch Thủy Nham vô lực ngồi phịch xuống ghế.

“Nể tình ngươi là khách quen của trường đấu giá, việc ban này bản trường không tính toán.” Ngừ khí Thương Ẩn chuyển thành hòa hoãn, chứa cả một chút đùa cợt.

“Cây...Cây phủ này là tiểu tử đó gỡ trò.” Bạch Thủy Nham giận càn hông nhưng ngừ khí vẫn cung kính.

“Trường đấu giá chỉ kiểm sinh ý, ân oán giữa các người không liên can đến lão phu. Cây phủ này hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn đồ mại, còn người bán có dụng ý gì thì bọn lão phu không quan tâm.” Thương Ẩn rõ ràng nghiêng về gã, việc gieo hỏ cảm không mất vốn này, gã nghe hiểu rõ ràng.

“Vốn chỉ định dùng cây phủ này đổi lấy chút tiền còm, không ngờ Bạch Thủy tộc trưởng rộng rãi như vậy.” Diệp Phong lạnh giọng trào phúng, khẽ vuốt mũi thở dài: “Người ta gốc...Cũng đành chịu.”

Phụt! Bạch Thủy Nham phun máu, áp lực nguyên lực ban nãy của Thương Ẩn đã khiến thể nội lão thụ thương, giờ lại cấp nộ công tâm, đầu óc tối sầm, ngất xỉu luôn.

Diệp Phong và Diệp Thừa Thiên cười vang, đại cục đã định.

76. Chương 76 : Ra Đi

“Phong nhi, vì sao con biết Bạch Thủy Nham nhất định mắc câu?” Diệp Thừa Thiên thập phần chấn kinh, kế hoạch của Diệp Phong nói ra không đáng một xu, còn Bạch Thủy Nham xưa nay không phải người xung động lỗ mãng, vì sao hôm nay lại trả tới tám trăm mười tinh tệ cho một vật phẩm đồ mại?

“Kỳ thật con cũng chỉ chắc được bảy, tám phần...” Diệp Phong mỉm cười, xòe tay đáp: “Bất quá chỉ cần gần trăm tinh tệ là rất có thể khiến Bạch Thủy gia khuynh gia bại sản, mỗi buôn bán này con chấp nhận làm.”

“Chỉ cần...Gần trăm tinh tệ...” Da mặt Diệp Thừa Thiên giật giật, cổ họng nuốt nước bọt ực một cái. Lợi nhuận một năm của gia tộc cũng chỉ mấy trăm tinh tệ là cùng, nhưng nghĩ đến việc trong tay gã có vô vàn nguyên đơn, ông ta hiểu ngay.

“Bạch Thủy Nham vốn tinh minh, cẩn thận, nếu chỉ một cây phủ giống huyền cấp linh khí thì không dễ khiến lão mắc lừa. Nhưng trước đó Bạch Thủy gia liên tiếp bị đả kích, diệp gia lại đến với uy thế chèn ép, bạch Thủy Nham nóng lòng thay đổi hiện trạng, tâm lý tất nhiên có sơ hở.”

“Tính lão lại đa nghi, sau cùng tộc trưởng nâng giá lên tám trăm tinh tệ, nhất định lão sẽ suy đoán dụng ý. Vì lý do đó mà con nhờ tộc trưởng trước đó hai phen tiêu hao tinh tệ, không có Chấn thiên chùy thì con cũng sẽ chọn một vật thích hợp khác để tộc trưởng mua, tạo ra cục diện: Tám trăm tinh tệ là toàn bộ vốn liếng hiện có của Diệp gia.” Diệp Phong cười tinh ranh, hơi ngừng lời.

Diệp Thừa Thiên tỏ vẻ tỉnh ngộ, chẳng trách Diệp Phong tặng Diệp gia bát phẩm nguyên đơn nhưng muốn ông ta mua từ hội đấu giá, hóa ra là để mê hoặc Bạch Thủy Nham. Ông ta nhìn gã với vẻ bội phục, tiểu tử này cả thực lực và tâm kế đều cao như thế, thật không biết gã tu luyện kiểu gì.

“Tình thế của Diệp gia rất ổn, tộc trưởng đại nhân không tất yếu phải cố theo đuổi huyền cấp linh khí. Bạch Thủy Nham tất sẽ không nghĩ thông.” Diệp Phong cười lạnh: “Đa nghi, nóng lòng muốn thu được thành tựu, cộng thêm hỏa nguyên linh lực trên cây phủ mê hoặc, bạch Thủy Nham gần như không thể không mắc câu.”

Diệp Thừa Thiên gật đầu khâm phục, kế sách của gã cực kỳ đơn giản nhưng lợi dụng hoàn mỹ tình thế của Diệp gia và Bạch Thủy gia, hơn nữa nắm chắc cả tâm lý Bạch Thủy Nham, hữu tâm đấu với vô tâm, bạch Thủy Nham thua không oan tí nào.

Bị đả kích về kinh tế mạnh như thế, bạch Thủy gia không còn gì để đấu với Diệp gia nữa. Nếu không vì vô lực trong tộc tích lũy qua nhiều năm còn sức uy nhiếp nhất định, e rằng không cần Diệp gia xuất thủ, bạch Thủy gia cũng sẽ bị các tiểu thế lực thôn tính.

Diệp gia được nguyên đơn của Diệp Phong trợ lực, không đầy một năm tổng thể thế lực sẽ tăng lên, lúc đó Bạch Thủy gia càng không còn gì để kháng cự. Diệp gia sẽ là thế lực nắm quyền thực tế ở Ngọa Lãng thành.

Diệp Thừa Thiên hi vọng gã về thành, hiện tại Bạch Thủy Nham không còn uy hiếp được gã nữa. Gia tộc cũng chuẩn bị sẵn một chức vị rất quyền rũ, dù là địa vị hay quyền lực đều không thua trưởng lão. Nhưng gã vẫn cự tuyệt, chuẩn bị tiếp tục luyện đến đẳng cấp võ sĩ tại Ninh Tinh sâm lâm rồi sẽ ra ngoài.

Diệp Thừa Thiên tuy không đành lòng nhưng hiểu rõ, võ đài của gã không thể hạn chế trong Ngọa Lãng thành nhỏ xíu này, với tiềm lực ấy, chỉ có Võ Nguyên đại lục mệnh mông, cường giả như rừng mới khiến gã tùy tâm sở dục thể hiện mình. Chỉ ít, gã cũng là tộc nhân tử Diệp gia bước ra. Nghĩ vậy, ông ta liền hiểu thông.

Thật đáng chờ mong, lần tới gặp lại tiểu tử, gã sẽ trưởng thành đến mức nào?

OOo

“Diệp Phong tiểu huynh đệ, tinh tệ mà tiểu huynh đệ bán vật phẩm ở bản trường đã tính toán xong.” Thương Ẩn cười cười lấy ra một tấm tạp phiến màu vàng tía, từng đạo ánh sáng bảy màu lấp lánh trên bề mặt, quý trọng phi thường.

“Phiến tử kim tạp này không chỉ là trữ tinh tập thông dụng ở Võ Nguyên đại lục, đồng thời là quý tân tạp của Thương gia độc hữu. Phiến tạp này không chỉ cho phép thấu chi năm trăm tinh tệ tại bất kỳ cửa tiệm

nào của Thương gia mà còn có thể nhờ phân hiệu của Thương gia tại đó trợ lực phần nào.” Thế lực có tư cách phát hành trữ tinh tạp ở Vô Nguyên đại lục không nhiều, trong đó có Thương gia. Có được quý tân trữ tinh tạp của họ không dễ, đặc biệt khi Diệp Phong mới là một thiếu niên cấp võ sĩ.

“Thừa mông hậu ái, vậy xin đa tạ Thương tổng quản.” Cúi mình lễ phép, gã hiểu lắm về tính quý báu của tấm tạp phiên này, bất quá hiểu rõ ý muốn lấy lòng của Thương gia.

Nhưng sư phụ từng bảo gã lúc ở trong Nguyên Thần quyết rằng rất có thể mọi cường giả và thế lực mạnh nhất đại lục đều là địch nhân của gã. Thương gia độc bá Vân Châu là một trong những thế lực siêu cường danh chấn đại lục, gã không dám chắc họ không phải địch nhân của sư phụ, hiểu rõ thân phận gã rồi, liệu họ còn quan tâm thế này nữa không? Nên nếu không tất yếu, gã không muốn liên can quá nhiều đến Thương gia.

“Sau này hy vọng tiểu huynh đệ còn qua lại nhiều với Thương gia.” Thương Ấn khẽ gật đầu mỉm cười.

Nhìn theo gã, giám định sư đứng sau Thương Ấn hỏi với ngữ khí nghi vấn: “Tổng quản đại nhân, điệp Phong tuy có tiềm lực nhưng tựa hồ không đủ tư cách nhận quý tân tạp?”

“Thực lực của y hiện giờ không đáng một xu, nhưng nếu người nghĩ kỹ xem, chỉ hai năm từ một phế vật biến thành võ giả, thực lực sánh ngang võ sĩ. Thiếu niên như thế sau này sẽ là cường giả danh chấn nhất phương.” Thương Ấn mỉm cười: “Kỳ thật, ta thích tâm kế của y hơn là thực lực, có thể nắm chắc tính cách, tâm lý của đối phương, kết hợp với tình cảnh và tình thế để thi triển thành công một kế dẫn dụ đơn giản cực độ, thiếu niên như thế...Không nhiều.”

“Hơn nữa khí hải của y thần bí phục nguyên, đơn được dịch dung mới tinh, thực lực tăng cao, cùng võ kỹ cấp cao, tất cả nói lên rằng sau lưng y có một vị sư phụ siêu việt. Đủ khả năng khiến một thiếu niên bị phế nhanh chóng đi đến bước này, theo ta biết, cả Vô Nguyên đại lục có không đầy mấy vị.” Thương Ấn cười hăng hắc: “Bối cảnh của y chưa chắc kém hơn Thương gia. So với việc vẽ gấm thêm hoa sau này, chi bằng khi y còn cần trợ giúp thì làm trước, như thế thì cả y và thế lực sau lưng y đều có hảo cảm với chúng ta.”

“Tổng quản đại nhân anh minh!” Giám định sư được điểm bát, lập tức hiểu rõ, không khỏi lên tiếng bội phục.

OOo

Diệp Phong rời trường đấu giá, ném trữ tinh tạp chứa bảy trăm tinh tệ vào, hiện thời gã còn một trăm tinh tệ bán cửu phẩm nguyên đơn, dù có nhu cầu gì thì thế cũng đủ rồi.

Cầm Chấn thiên chùy vừa mua được, cảm giác thoải mái lan khắp thân thể, gã ngẫm vận hồ nguyên lực, quả nhiên phát giác tốc độ năng lượng vận chuyển cao hơn hai thành, lúc thi triển võ kỹ thì tốc độ xuất chiêu tất cao hơn một thành.

Không nên coi thường một thành này, theo thực lực của gã hiện giờ, nếu không sử dụng thất phẩm võ kỹ, cùng lắm chỉ ngang với võ sĩ nhất, nhị giai, còn đấu với võ sĩ trung giai và cao giai thì chắc chắn phải thi triển. Một thành tốc độ này có nghĩa là bản lĩnh của gã thêm một thành.

Hiện tại cả thân thể và khí hải của gã đều là nhất giai võ sĩ, toàn lực thi triển Bát điệp chấn e rằng ngũ giai võ sĩ cũng thua thiệt. Trong trường hợp vũ khí của đối phương cũng kém hơn thì gã nắm chắc thắng cả lục giai võ sĩ.

Ba năm nữa, gã sẽ đạt đến trình độ nào...

Lặng lẽ đứng trên đường, gã nhìn ngắm thành thị đã sống hơn mười năm, nhìn mỗi người qua đường, thở dài có phần mất mát, đoạn nắm chặt quyền đầu, lẩm bẩm đầy hào khí: “Ta sẽ khiến mỗi người ở Vô Nguyên đại lục nhớ đến cái tên Diệp Phong! Ngọa Lãng thành, cũng sẽ nhờ ta mà danh dương thiên hạ.” Nói đoạn gã hít sâu một hơi, rũ bỏ buồn bã, thản nhiên bước ra khỏi thành.

77. Chương 77 : Yêu Hạch

Đặt chân lên lớp đất mềm ẩm ướt, thân ảnh Diệp Phong xuất hiện trong Ninh Tĩnh sâm lâm, trên đầu cành lá rậm rịt, chỉ lăm lăm có ánh nắng điểm xuyên xuống đất. Trong rừng thoáng hiện khí tức nguy hiểm, bầu không khí ở đây nặng nề hơn phía ngoài yêu thú khu nhiều.

“Hô! Tuy đẳng cấp chân thật chỉ là võ sĩ nhất giai, nhưng nếu vận dụng thân thể và võ kỹ, thực lực không kém hơn ngũ giai võ sĩ. Nhưng ở đây vẫn thấy bất an...” Gã thở hắt ra, nét mặt ngưng trọng hơn.

Vì thần thức siêu phàm, gã có cảm tri gần như biến thái với nguy hiểm. Hoàn cảnh chung quanh bức bối như vậy chỉ nói lên một điều, nơi này có vật gì đó uy hiếp được sinh mệnh gã.

“Bất quá càng nguy hiểm càng có cơ hội rèn luyện. Không phải thế sao!” Mắt ánh lên tia tự tin ngạo nghễ, gã không hề do dự tiếp tục tiến bước. Gã có thể ung dung ứng phó nhị giai yêu thú tầm thường, nhưng nhị giai yêu thú cũng có khác biệt.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng chí chí mỏng manh, gã hơi ngoẹo đầu, một sinh vật mũi dài nhọn, hình dáng như chuột, toàn thân phủ lông xám đang trợn đôi mắt quỷ dị nhìn gã. Thể hình nó không lớn, chỉ bằng cẳng tay gã.

Nhị giai kim hệ yêu thú: Toàn địa thử. Tập tính: Thích ăn não tủy dã thú, là yêu thú thuộc nhóm tốc độ, cực kỳ hung tàn. Mũi nó sắc bén như thép, có thể dễ dàng xuyên qua xương đầu dã thú, hoặc đào đất để chui xuống.

Thực lực của nó khoảng võ sĩ lục giai, là đối tượng rèn luyện rất tốt, gã trầm nghĩ.

Nhưng Toàn địa thử hiển nhiên không nghĩ vậy, nó không lạ gì hình dáng con người, trước đây đa phần họ kết thành đoàn thành đội đi vào, nó không dám chạm đến, còn tốc độ của nó cực nhanh, dung binh cũng không bắt được. Hôm nay kẻ này dám đơn độc xông vào lãnh địa, coi như nó chuẩn bị được một bữa ngon.

Không trung lóe lên tàn ảnh xám tro, toàn địa thử cực kỳ nhanh chóng phát động công kích, cái mũi dài lóe kim mang, như mũi tên rời dây cung xẹt vào vết hầu gã tựa ánh chớp.

“Đến hay lắm.” Gã quát khê, tay nhanh chóng xoea ra, thổ nguyên lực hồn hậu nhanh chóng tụ trong lòng tay, vỗ lên kim quang.

“Phụt”, âm thanh sắc nhọn như dây đàn kéo căng rung lên lam khắp núi rừng, cái mũi nhọn của Toàn địa thử cong vòng như nhịp cầu, mang theo kim nguyên lực sắc bén bị tầng tầng thổ chấn của Diệp Phong giữ lại.

Toàn địa thử được coi là có thực lực gần ngang lục giai võ sĩ, phần lớn nhờ vào tốc độ. Lực thương tổn của nó không cao lắm.

“Cút!” Gã quát vang, thổ nguyên lực đặc hữu phun trào vào thân thể Toàn địa thử. Nó hiển nhiên không ngờ lực công kích của gã mạnh như vậy, kim nguyên lực tụ trên mũi bị chấn tan, tay gã lướt qua cái mũi nhọn, vồ mạnh vào bụng nó.

Phịch! Thân thể nhỏ bé của Toàn địa thử đập mạnh xuống đất, rồi lại bị chấn kích kịch liệt hất lên không, đập vào một cây cổ thụ, miệng trào máu, bụng phập phồng, thổ hồng học, xem ra nó thụ thương không nhẹ.

“Không hổ là nhị giai yêu thú, thân thể quả nhiên dẻo dai.” Toàn địa thử không hề bị tổn hại nửa sợi lông, buộc Diệp Phong phải trầm khen, không nổi danh nhờ lực phòng ngự mà kháng cự được Lục điệp chấn.

Thân thể gã phát ra khí tức tương đương sơ giai võ sư, thành ra Toàn địa thử hơi khinh tị, lập tức được nếm khổ đầu.

Trí tuệ của nhị giai ma thú ngang với trẻ con mười tuổi, nhớ thù dai nhất, lãnh một chương của gã rồi liền rít lên chí chí, thân thể hóa thành một dải kim quang lao vun vút quanh gã.

Nó muốn dựa vào tốc độ, xuất kỳ bất ý công kích Diệp Phong.

Vù! Toàn địa thử lần này chọn vị trí phía trái sau lưng gã.

Điệp chấn phòng ngự! Gã tự tin vận thổ nguyên điệp chấn lên lưng nghênh đón Toàn địa thử. Lưng gã xuất hiện dấu máu nhưng yêu thú cũng không thể xuyên thấu hậu tâm gã

“Ném thử Bát điệp chấn của ta.” Từ sau trận chiến với Bạch Thủy Lệ, thực lực của gã tiến lên hai cấp, thổ nguyên khí hải càng hồn hậu, thổ nguyên lực tăng trưởng hơn hẳn, gã đã quen với việc thi triển tám tầng điệp chấn.

Toàn địa thử bị Diệp chấn phòng ngự phản kích hơi sững lại, không tránh kịp đòn công kích của Diệp Phong, nó vốn không thiện nghệ phòng ngự, bị ngọn quyền đâm nát óc, ô hô ai tai.

“Bát điệp chấn uy lực quả nhiên sắc bén.” Toàn địa thử không sợ Lục điệp chấn thì dễ dàng bị Bát điệp chấn lấy mạng. Diệp Phong mãn ý mỉm cười thò tay ra vận Quy nguyên quyết từ từ hấp thu nguyên lực của nó.

“Vì sao ngũ hành nguyên lực của yêu thú không nhiều như tưởng tượng nhỉ?” Mở Nguyên linh nhãn, gã chỉ thấy một dòng xanh mờ và một tia kim sắc năng lượng tràn ra. Dù gã giết không ít yêu thú nhưng mỗi lần thu được ngũ hành nguyên lực không nhiều hơn dã thú bao nhiêu.

Đang lấy làm lạ, giọng sư phụ đột nhiên vang lên trong óc: “Đại bộ phận ngũ hành nguyên lực của yêu thú nằm trong yêu hạch, chỉ cần con lấy yêu hạch đặt vào nguyên trạch mà hút hết được ngũ hành nguyên lực của nó.”

Có việc đó hả? Gã gật đầu tỉnh ngộ, móc chủy thử ra mổ thi thể Toàn địa thử, một tinh thể vàng sẫm xuất hiện trước mắt gã.

Hoan hỉ ném tinh thể vào nguyên trạch, thông qua thần thức, gã phát hiện yêu hạch vừa vào nguyên trạch liền hóa thành dung dịch tan vào nguyên lực không gian. Luồng kim nguyên lực này đủ để luyện chế một viên cửu phẩm nguyên đơn. Quả nhiên là nhị giai yêu thú.

“Trời ơi, hồng rồi, hồng rồi.” Diệp Phong đắm ngực kêu lên, trước đó gã thấy phiền nên giết yêu thú mà không lấy yêu hạch, ngũ hành nguyên lực tổn thất không hề nhỏ.

Bực mình hồi lâu, gã đành cho qua, dù gì gã cũng buôn bán không vốn, không cần để tâm quá.

“Yêu hạch của yêu thú là khí hải của nhân loại, chứa ngũ hành nguyên lực của chúng, yêu thú có bản năng hấp thu nguyên nguyên lực nên theo điểm này có cùng công hiệu với phương thức tu luyện Nguyên Thần quyết.” Giọng nói đầy thu hút của sư phụ vang lên trong óc, giải thích cho gã.

“Như công kích của Toàn địa thử vừa rồi, sức mạnh nhục thể và công kích của kim nguyên lực hợp lại như thiên y vô phòng nên khiến uy lực của nó tăng lên, có điểm tương tự với phương thức chiến đấu của ta.” Diệp Phong gật đầu, như gã lúc mới tấn nhập võ đồ đã có thể dựa vào phối hợp giữa thân thể và khí hải phát huy công kích không kém hơn ngũ giai võ đồ.

“Lúc vì sư hoàn thiện phương thức tu luyện Nguyên Thần quyết, đích xác có tham khảo phương thức của yêu thú. Khí hải đặc thù trong thể nội con có nhiều điểm tương tự yêu hạch.” Sư phụ cười ha hả.

“À, như vậy là ngũ hành nguyên lực trong yêu hạch là thông qua nguyên nguyên lực trong thân thể yêu thú chuyển hóa thành?”

“Con đúng là thiên tư thông tuệ, nói là hiểu luôn.” Trong óc vang lên tiếng khen ngợi, sư phụ nói tiếp: “Ta không phải người Võ Nguyên đại lục nên thể nội không có tiên thiên ngũ hành khí hải, nếu không phát hiện bí mật của yêu hạch, e rằng Nguyên Thần quyết đã không được sáng tạo ra.”

“Vậy hiện tại phương thức tu luyện của con tương đồng với yêu thú?” Gã ngạc nhiên.

“Phi dã! Cách tu luyện Nguyên Thần quyết là chuyển hóa thiên địa năng lượng thuần chính nhất thành nguyên nguyên lực, chứ không chỉ nuốt chửng rồi cướp đoạt như yêu thú. Trừ cấu tạo khí hải có tham khảo yêu hạch của yêu thú ra thì phương thức tu luyện Nguyên Thần quyết không liên can gì đến yêu thú.”

Sư phụ ngừng một chút rồi tiếp lời: “Tu luyện nguyên nguyên lực, ở Võ Nguyên đại lục là điều cấm kỵ. Nên sau này khi con hành tẩu đại lục, ngàn vạn lần không cho ai biết rằng mình tu luyện nguyên nguyên lực nằm ngoài ngũ hành nguyên lực. Nhớ lấy, nhớ lấy.”

“Con hiểu rồi!” Gã gật đầu, rồi nhú mày: “Chẳng phải muốn con cố gắng không sử dụng sức mạnh thân thể?”

Nếu chỉ sử dụng khí hải để chiến đấu, gã không có ưu thế gì nhiều so với võ giả thông thường.

“Chưa hẳn. Chỉ cần con không nói ra, không ai phát giác được con tu luyện nguyên nguyên lực. Còn sức mạnh thân thể...Có liên can gì đến nguyên nguyên lực?”

Diệp Phong hân hoan thở phào, tuy chưa hiểu rõ chuyện gì nhưng tựa hồ chỉ cần không đề cập đến công pháp tu luyện là sẽ không gặp phiền phức. Tức là gã chỉ cần ngụy trang thành một khí hải tu luyện giả là xong, thân thể cường tráng hơn người khác không phải là vấn đề.

“Được rồi, nói nhiều sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của con, có những việc sau này con sẽ tự hiểu. Cố gắng lên.” Nói đoạn thần niệm của sư phụ lại biến mất trong óc gã.

Gã nhún vai, gạt bỏ hết tạp niệm. Sư phụ nói không sai, chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được.

78. Chương 78 : Như Ảnh Tuỳ Hình

So với lúc còn là võ đồ tam giai, hiện tại gã rèn luyện ở yêu thú khu an toàn hơn nhiều, nhị giai yêu thú khó lòng uy hiếp được. Nhưng ở sâu trong khu vực này, thỉnh thoảng lại xuất hiện tam giai yêu thú, bất hạnh là gã chạm trán với Thiết vĩ ma lang.

Dựa vào hoàng cấp linh khí Chấn thiên chùy và một viên bát phẩm thổ nguyên đơn, gã dốc toàn lực xuất ra võ kỹ Thập điệp chấn mới miễn cưỡng ngăn chặn tiếp được một trảo của ma lang, rồi vận dụng Điệp động xung phong cup đuôi chạy mất.

Tam giai Thiết vĩ ma lang, thực lực sánh ngang lục giai võ sư, trí tuệ chiến đấu không kém gì con người. Nếu Diệp Phong không thi triển thực lực khiến nó e dè thì nó đã không dễ dàng bỏ qua. Tam giai ở Ninh Tinh sâm lâm gần như là vương giả, điệp Phong bỏ chạy rồi thì nó không việc gì mạo hiểm bức ép gã. Trong rừng không hẳn mình nó là tam giai ma thú, không tất yếu thì không đấu với đối thủ thực lực gần ngang mình làm gì.

Chạy được mấy trăm thước, gã thở phào, ma lang không đuổi theo. Gã mừng thầm vì con bài tẩy của mình cũng chỉ khiến ma lang hơi lắc lự, tựa hồ không mấy may tổn thương. Tam giai ma thú quả nhiên không phải đối tượng hiện giờ gã có thể địch nổi.

Di chứng nuốt bát phẩm nguyên đơn vẫn còn, thân thể gã trương lên đau đớn, tìm một khoảng đất mềm, ngồi phệt xuống.

“Nếu không sử dụng Chấn thiên chùy, e rằng vừa rồi đã bị thương dưới trảo của ma lang.” Gã nhăn nhó nhớ lại, dốc toàn lực dụng nguyên đơn thi triển Thập điệp chấn, ma lang chỉ dùng một chân là chặn được. Gã dám khẳng định, ma lang tuyệt đối chưa tận toàn lực.

Gã có thể vượt cấp khiêu chiến đối thủ vì có hai điểm ý trọng: Một là thân thể có trình độ không kém hơn khí hải, khí hải phối hợp với Ngũ cảm thể tương ứng có thể phát huy hiệu quả lớn hơn kiểu 1 1 bằng hai, nâng cao chiến lực gấp mấy lần. Thứ hai gã biết một môn cao giai võ kỹ khiến uy lực tăng thêm. Hai nhân tố hợp lại khiến gã rút ngắn khoảng cách với cao giai võ sĩ.

Ưu thế thân thể có thể vẫn giữ được, còn ưu thế võ kỹ sẽ không còn rõ ràng khi thực lực đối thủ tăng lên. Kỹ xảo ma lang vận dụng nguyên lực không kém hơn ngũ phẩm võ kỹ, dù gã thêm hai cấp cũng khó lòng chính diện nghênh kích. Nhanh chóng nâng cao cơ sở thực lực mới là việc cần bản nhất.

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên gã dựng tóc gáy, dấu hiệu nguy hiểm vang lên trong óc.

“Vút!” Sau gáy có tiếng gió rít, không kịp nghĩ ngợi, gã ngoẹo đầu lẩn người. Một đại kinh khí lăng lệ quét qua mặt khiến gã hơi đau, tích tắc liếc mắt lên phảng phất trông thấy một cành cây phủ kín lực mang.

Ai tập kích gã? Diệp Phong đứng dậy nhìn quanh, hoàn toàn không có gì đập vào mắt, toàn là bụi rậm, không có người hay yêu thú nào cả.

Quý đệ thật! Dựa vào thần thức của gã, dù là tam giai yêu thú đến gần trong phạm vi mười thước, gã cũng cảm nhận thấy, nhưng công kích vừa rồi thì đối phương đã đến sát thì gã mới phát giác. Lẽ nào nơi này còn có sinh vật mạnh hơn cả tam giai yêu thú?

Chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, sau gáy lại có tiếng gió rít khê, gã kinh hãi, định tránh nhưng không kịp.

Điệp chấn phòng ngự! Thổ nguyên lực nhanh chóng chấn động trong thân thể, hình thành một lớp thổ nguyên năng lượng sau lưng. Võ sĩ chỉ có thể ngưng tụ nguyên lực nguyên lực ngoài da, da gã liền vững như bàn thạch, cứng tựa sắt thép.

Bịch! Gáy gã lĩnh một đòn, nếu không nhờ thần thức mạnh mẽ cộng với nguyên nguyên lực nhanh chóng chữa trị, e rằng gã đã ngất đi. Chuyện gì nhỉ? Gã loạng choạng lui lại hai bước, mắt ánh lên sợ hãi. Thật ra là địch nhân nào, mộc nguyên lực của đòn công kích không mạnh, chỉ ngang với đẳng cấp của gã, nhưng luồng nguyên lực này gần như xuyên thấu thổ nguyên Diệp chấn phòng ngự, trực tiếp giáng vào thân thể gã. Nếu không nhờ gã có thân thể sánh với nguyên lực hộ thể của nhất giai võ sĩ, e rằng không chịu nổi.

Hiện giờ gã còn chưa rõ bị cái gì tập kích, tình hình quả thật quá quý đệ.

Vận thổ nguyên lực lên, chân không dừng bước, gã liên tục đổi vị trí và phương hướng, tay nắm chặt Chấn thiên chùy, chuẩn bị sẵn sàng tặng cho địch nhân xuất hiện một đòn trí mạng.

Địch nhân ở đâu? Tuy gã tìm tứ phía nhưng đập vài mắt chỉ có cỏ thụ và cây bụi, căn bản không thấy sinh vật sống nào. Bên tai chỉ có tiếng gió xào xạc cùng tiếng bước cơ hồ không nghe thấy.

Từ đáy lòng gã dấy lên khí lạnh.

Thần thức lại một lần nữa trợ giúp gã, tích tắc cảm thụ được tung tích địch nhân liền quay phát lại. Phía sau lưng. Tàn ảnh xám tro còn bị khóe mắt gã bắt kịp, khoảnh khắc sau đã tan biến.

Tốc độ linh hoạt kinh nhân thật! Gã thầm kinh hãi, coi như hiểu ra mọi chuyện. Không hiểu là yêu thú nào, lợi dụng thân pháp và tốc độ không ai bì, linh xảo ẩn tàng tại nơi gã không phát hiện ra, dù gã điều chỉnh thể nào thì nó vẫn như bóng với hình di động theo góc chết của thị tuyến khiến gã không nhìn thấy.

Gã phán đoán đối phương là yêu thú chứ không phải con người. Một thoáng liếc nhìn ban nãy, bóng xám là màu chủ đạo trên lớp lông, con người không thể có màu tóc như thế. Có được tốc độ thân pháp đó, yêu thú này không hiểu cấp mấy...

Dù nhị giai yêu thú Toàn địa thử nổi danh tốc độ cũng không so được. Tam giai? Vị tất có được tốc độ nhanh đến thế...Lẽ nào gã gặp yêu thú cấp cao hơn nữa?

Lòng gã run lên vô cớ, nếu là tứ giai, ngũ giai yêu thú, dù gã dốc hết bài tẩy thì đối phương bóp chết gã không khác nào giết một con kiến. Yêu thú như thế mạnh gấp Thiết vĩ ma lang mấy chục lần, ngay cả ma lang gã cũng chỉ miễn cưỡng đỡ được một chiêu rồi cúp đuôi chạy, nếu gặp yêu thú đẳng cấp cao hơn thì còn đường sống chăng?

Suy đoán này cũng có điểm bất hợp lý, đối thủ đột nhiên tập kích gã, thực lực thể hiện ra chỉ là nhất giai yêu thú...Nếu nó là yêu thú siêu cấp cũng không thể khống chế năng lượng đến mức tinh tế như thế, chúng có bản năng chiến đấu, không biết cách thu phóng như nhân loại.

Nhưng trước mắt quan trọng nhất là lách người đi đã.

Gã đã đưa ra quyết định sáng suốt nhất.

Điệp động xung phong! Dưới chân vang lên tiếng âm âm, đặt chân theo tiết tấu riêng, thân thể dần gia tốc, lao nhanh trong rừng. Chạy theo đường thẳng thì đó là tốc độ tuyệt đối, đối phương vị tất đuổi kịp gã. Dù trong phạm vi hẹp, đối phương linh xảo cực độ nhưng so về tốc độ chân chính, chắc gì đã hơn được Diệp động xung phong...

Mặt đất trong rừng cuộn lên, cùng với tiếng động trầm trầm, một bóng người lướt đi như chớp. Trên đầu gã, một bóng xám cũng liên tục nhảy nhót từ cây này sang cây khác, khê chạm vào cành cây là bóng xám lại lướt đi cả chục thước, bám sát gã, hoàn toàn không có dấu hiệu gì bị gã cắt đuôi.

79. Chương 79 : Thú Non

Chạy được mấy ngàn thước, cảm giác như bóng với hình đó vẫn còn trong óc, không thể xua tan. Diệp Phong biết đối phương vẫn theo sát.

“Hừ, người thật ra muốn gì?” Đột nhiên dừng lại, gã gầm lên giận dữ, tốc độ đã đạt đến cực độ mà vẫn không cắt đuôi được đối phương.

Đáp lại chỉ là tiếng gió vi vút trong rừng.

“Đáng ghét, có giỏi thì ra đây đấu với tiểu gia một trận, lén lén lút lút bám theo thì là bản lĩnh gì.” Gã vùng Chấn thiên chùy đập ầm ầm xuống đất rũ đi nhưng bực bội trong lòng.

Gã không ngờ rèn luyện còn chưa bắt đầu đã gặp phải đối thủ khó chơi thế này...Lẽ nào gã bị sao Thái Bạch chiếu mệnh? Sự tình quỷ dị thế này sao lại rớt trúng đầu gã?

Gã thà đối diện với tam giai yêu thú cũng không muốn lúc nào cũng thấp thỏm thế này. Tuy loáng thoáng cảm giác được đối phương không có sát ý nhưng cũng cho rằng không có thiện ý gì.

Phát tiết một hồi, tâm gã bình tĩnh lại. Mắt không theo kịp động tác đối phương thì không dùng mắt nữa. Gã từ từ nhắm mắt lại, khuếch trương thần thức đến mức cực đại...

Đứng im một chỗ, gã phẳng phất chìm vào trạng thái minh tư kỳ diệu, lợi dụng cảm tri của thần thức, nắm bắt rõ ràng mọi động tĩnh lớn nhỏ trong vòng mười thước quanh mình.

Khóe môi gã hơi nhếch lên, lập tức định ra một kế.

Sau lưng rít lên tiếng gió, đối phương lại đánh lén, uy lực lần này vẫn chỉ đạt trình độ nhất giai yêu thú. Gã bình tĩnh bất động, hữu chưởng lật lại đẩy mạnh: Lực điệp chấn!

Chát! Tiếng gỗ vỡ vụn vang lên, nửa cây còn gỗ văng lên không, rơi xuống cạnh chân gã. Sau lưng vang lên tiếng chí chí bất an, gã cảm nhận rõ ràng một yêu thú hình thể không lớn nhanh chóng cực độ luồn lên cây cổ thụ, ra ngoài phạm vi cảm ứng của gã.

Qua lần giao phong này, gã càng chắc chắn vào suy đoán của mình, đó là một con nhất giai mộc hệ yêu thú nhanh nhẹn kinh người...Đột nhiên bị gã phản kích, kẻ tập kích biểu hiện phản ứng cực kỳ chân thực, không thể ngụy trang. Nó đích đích xác xác chỉ có thực lực nhất giai.

“Cũng đúng, yêu thú khu của Ninh Tĩnh sâm lâm quanh năm có dung binh qua lại, tỷ suất tử vong của dung binh lấy mạo hiểm làm nguồn sống không cao, chưa từng nghe nói trong rừng có yêu thú trên tam giai...”

Nhưng chủng tộc của nó thì gã không đoán được.

Không hẳn không có chủng tộc yêu thú thiện nghệ tốc độ, chỉ là gã chưa từng nghe nói đến chủng loại yêu thú nào kỳ dị như vậy, chỉ bằng thực lực nhất giai thì triển tốc độ không kém hơn tam giai, thậm chí nhanh hơn.

Chủng tộc có tính quyết định đến thực lực của yêu thú, loài nào có huyết thống ưu tú tất có tiềm lực trưởng thành hơn hẳn yêu thú thông thường. Ví như Thiết vĩ ma lang, thành niên đạt đến nhị giai, tuổi tác cao dần thì thực lực tăng theo, sau cùng có thể tăng đến tứ giai. Còn Nộ nha dã trư dù có điều kiện tu luyện tốt đến đâu cũng vĩnh viễn dừng ở nhị giai.

Yêu thú có huyết thống ưu tú sẽ biết được kỹ năng lợi hại, tốc độ quỷ mị như bóng với hình của yêu thú này rất có thể là bản mệnh kỹ năng trong huyết mạch nó. Với thực lực nhất giai yêu thú lại phát huy được thân pháp có tốc độ ngang với tam giai, huyết mạch của nó tất vô cùng tôn quý.

Trừ phi...Nó là thú non của một loại yêu thú cấp cao nào đó.

Nhớ lại hành vi của nó, nếu cho là yêu thú non thì phi thường phù hợp. Biết đối phương chỉ là nhất giai yêu thú, gã yên tâm hẳn.

“Dù nó xuất hiện ở Ninh Tĩnh sâm lâm vì lý do gì, không nên chạm vào là hơn...” Gã lắc đầu nhăn nhó, yêu thú non cấp cao có ý nghĩa gì? Đằng sau nó ít nhất cũng còn phụ mẫu, dùng ngón chân suy nghĩ là biết nếu gã làm gì quá đáng với nó, chưa biết chừng hôm sau sẽ có ngũ giai, lục giai yêu thú đến đòi nợ.

Ngẫm nghĩ một lúc, gã lấy một viên cừ phẩm mộc nguyên đơn trong nguyên trạc ra đặt vào lòng tay.

Cành lá rung rinh, thò ra một đôi mắt đen nhánh trong veo, thuần khiết như anh nhi sơ sinh, mang theo thần sắc hiếu kỳ nhìn lòng tay gã chăm chăm.

Xoạt, một bóng xám lướt nhanh qua, mục tiêu là cừ phẩm mộc nguyên đơn trong tay gã. Đã chuẩn bị sẵn neen gã khép tay thu nguyên đơn lại. Bóng xám chụp hụt, hiển nhiên ngẩn ra, thân thể đáp xuống cách gã không xa.

Lần đầu tiên gã nhìn rõ chân kẻ quấy nhiễu mình này giờ. Về ngoài của nó giống khỉ vượn nhưng hình thể giống nhân loại. Thứ nó khác khỉ vượn là gương mặt trắng nõn như mặt anh nhi và đôi chân lúc đứng thẳng đừ.

Nếu toàn thân nó không mọc lông xám, còn cả cái đuôi khỉ cong cong chưa mọc dài, gã nhất định cho đó là một đứa trẻ ba, bốn tuổi.

Mắt nó nhìn chăm chăm viên mộc nguyên đơn trên tay gã, hiển nhiên thích lắm nhưng thần sắc có vẻ e dè, không dám đến gần, chỉ đưa đôi mắt to ướt lấp lánh nhìn gã lấy lòng, thần thái đó không khác gì trẻ con đòi người lớn mua cho đồ chơi.

“Yêu thú gì nhỉ?” Gã kinh ngạc, miện há ra ngơ ngẩn. Con thú non này quá khả ái. Nhìn nó là cảm thấy nếu mình cự tuyệt yêu cầu của nó sẽ cực kỳ khó nghĩ.

Nó trừng cặp mắt to hoang mang, kêu lên chí chí, giữ cự ly bảy, tám thước với Diệp Phong, hiển nhiên phi thường giới bị.

E rằng nó sinh ra chưa bao lâu, tuy vẫn giữ cảnh giác với gã nhưng nói chung không hề sợ sệt. Có thể sống sót ở giữa yêu thú khu thể này, nó không hề non nớt như bề ngoài. Kỳ quái, phụ mẫu nó đâu?

Tâm niệm vừa động, mắt gã ánh lên cuồng nhiệt, liếm môi thèm thuồng. Một con yêu thú non cấp cao đang ở trước mắt, còn non đã có tốc độ thể này, sau này khi nó trưởng thành còn xuất sắc đến đâu? Nếu khiến nó quyến luyến gã, về sau có thể sẽ thu hoạch không ngờ.

Dụ hoặc cảm tình của yêu thú non không khó, hà huống trong tay gã có thứ nó thích. Chỉ cần nó có hảo cảm với gã, dù phụ mẫu nó quay lại cũng sẽ không khó dễ gì, e rằng gã còn thu được lợi lộc.

Vụ làm ăn này...Tuyệt đối đúng đắn. Hà huống, tiểu hầu này ai nhìn lần đầu cũng yêu thích.

“Nhóc con, cho người chút ít, bắt quá sau này không được tùy tiện tập kích ta.” Diệp Phong cười cười ném mộc nguyên đơn cho nó, nó còn giới bị, không thể vội vàng thân cận.

Đôi con ngươi lấp lánh trong veo linh động của nó ánh lên do dự, ngẩn ngơ tại chỗ hồi lâu, bóng xám lại loáng lên, nguyên đơn dưới đất biến mất trong tích tắc. Tốc độ quả thật kinh nhân, Diệp Phong thầm khen.

80. Chương 80 : Viên Chi Thần Tử

Cầm lấy mộc nguyên đơn, mắt tiểu hầu nhi lập tức linh quang đại thịnh, dùng tốc độ mắt thường gần như không nhìn thấy nhặt lên nhét vào miệng.

Chép chép miệng, tiểu hầu nhi tỏ vẻ no nê, thở ra một hơi lục khí mờ mờ, vỗ vỗ bụng đầy cao hứng, thân thể nhanh chóng tỏa ra một lớp lục mang, hồi lâu sau mới chui vào lớp lông của nó, ánh mắt nhìn Diệp Phong giảm hẳn ý giới bị.

“Nhóc con tham ăn!” Gã mỉm cười vui vẻ, quả nhiên là ấu nhi ra đời chưa lâu, ai đối tốt với nó, nó sẽ thân cận. Tuy kỳ quái với lai lịch của tiểu hầu nhi nhưng với gã chuyện đó không trọng yếu, chỉ cần nó có hảo cảm với gã thì mục đích của gã đã đạt được.

Ăn một viên mộc nguyên đơn xong, tiểu hầu nhi hưng phấn hẳn, mắt tỏ vẻ mệt mỏi, lắc lắc lư lư như say rượu, sau cùng nhảy lên một gốc cổ thụ, liên tục nhảy nhót mấy lần giữa vùng cây cối, biến mất khỏi thị tuyến của Diệp Phong.

“Không cần vội.” Gã lẩm bẩm như muốn an ủi, yêu thú như tiểu hầu nhi này đã nảy sinh hảo cảm với gã, nhìn nó say sưa rồi đi, e rằng cần thời gian tiêu hóa viên mộc nguyên đơn.

Đối phương bất quá là yêu thú non chưa hiểu việc gì, lần đầu tiên được quà khăng định sẽ đòi lần hai. Gã còn ở lại yêu thú khu một thời gian nữa, không lo nó không chủ động tìm tới. Lần tới chắc sẽ không đánh lén như vừa rồi nữa...

Gã có ý nghĩ buồn cười rằng hành vi đánh lén gã chỉ là một trò nghịch ngợm của tiểu hầu nhi, nhưng khiến gã như lâm đại địch, sợ hãi hồi lâu, quả thật mất mặt. Bất quá tiểu hầu nhi này quý dị phi thường.

Nó không chỉ tốc độ linh xảo vô chừng, nhánh nhện cực độ mà mộc nguyên lực công kích cũng có hiệu quả đặc thù, nguyên lực phòng ngự của gã chỉ ngăn được một thành, tuyệt đại bộ phận đều xuyên thấu nguyên Diệp chắn phòng ngự, trực tiếp đánh trúng mình gã.

Nó mới sinh ra chưa bao lâu mà vẫn an nhiên sinh tồn ở sâu trong khu yêu thú, rõ ràng tam giai yêu thú vị tất làm gì được nó. Đủ thấy, nó thành niên thì thực lực không thể kém hơn tứ giai yêu thú.

“Xem ra phụ mẫu nó không ở bên, nếu chịu theo ta thì tốt...” Yêu thú đến tuổi thành niên thực lực sánh với võ tông, tất nhiên hấp dẫn gã hơn hết.

Tiếp theo, cứ ai ba ngày là tiểu hầu nhi lại chủ động tìm đến, gã vẫn cho nó một viên mộc nguyên đơn như trước. Sau mấy lần, nó dần dẹp bỏ tính e dè, lúc đến tìm gã không còn ẩn ở góc chết thị tuyến mà nhảy nhót linh xảo trước mặt gã, thập phần hữu hảo.

Nhưng dựa vào bản năng của yêu thú là thù địch nhân loại, nó không dám lại gần gã quá, đa số cách gã chừng hai, ba thước.

Gã thân mật đặt tên cho nó tên là Tiểu Hôi. Nó không tránh né gã nữa nên gã có thể quan sát thân pháp quý mị ảo diệu ở cự ly gần.

Da nó mọc một lớp lông khỉ màu xám, hình dáng tương tự con người, chứ không lưng cong chân khoèo như khỉ vượn thông thường. Tư thế nhảy nhót của nó gần giống Viên thể trong Ngũ Cầm quyền, nhưng vì thân hình sai biệt nên không hoàn toàn giống.

Quan sát mấy ngày, gã đột nhiên đồn ngộ về Viên thể. Đồn ngộ đột nhiên xảy đến này khiến gã đạt thăng tới cảnh giới tối cao Nghĩ hình của Viên thể, ẩn ước có dấu hiệu đột phá đến Nghĩ thần.

Nhớ lời sư phụ từng bảo về đệ nhị cảnh giới về Ngũ Cầm quyền: Đạt được thần, thần đạt được tất không cân nệ vào hình. Cảnh giới này thể hiện hoàn mỹ ở con khỉ con này, sau cùng gã cũng hiểu thần là gì.

Ngũ cầm mô phỏng hình thái, mỗi loại đại biểu cho ảo diệu của một loại thể thuật. Nhưng hình thể của gã và ngũ cầm khác biệt, nên động tác thích hợp cho ngũ cầm chưa chắc thích hợp cho gã.

Tư thế mô phỏng rập khuôn ngũ cầm chỉ là phương thức tu luyện thô thiển nhất, thu được chỉ là một chút bề ngoài trong cách nối thông với tự nhiên mà thôi. Bất kỳ cầm thú nào thì nối thông với thiên địa đều là bản năng trời sinh, còn chỉ phỏng theo hình thể tuyệt không bao giờ đạt tới cảnh giới thiên địa đại thành. Gã tất phải căn cứ vào đặc tính hình thể của mình, sáng tạo ra thể thuật thuộc về mình, vượt khỏi bất kỳ cầm thú nào. Đó là đạt tới thân tủy.

“Động tác của khỉ vượn rất phù hợp với đặc tính hình thể của chúng, có thể phát huy tối đa đặc tính linh mãnh khoái tiện. Nhưng chuyển lên mình con người thì kém xa...” Gã đột nhiên có cảm giác được vén mây mù.

“Nếu học tập tư thế động tác của Tiểu Hôi thì càng thích hợp với đặc điểm thân thể nhân loại.” Mắt gã sáng lên, đặc điểm không cân nệ vào hình của cảnh giới thứ hai chẳng phải là ý này sao? Chỉ cần khiến thân thể càng linh mãnh thì vì sao phải cân nệ vào động tác của khỉ vượn?

Tuy lông Tiểu Hôi giống vượn nhưng đặc tính hình thể cực kỳ giống người, thành ra hình thể nó khác khi vượn song vẫn thi triển được thân pháp Như ảnh tùy hình nhanh nhẹn đến thế. Khi vượn bình thường tuy linh xảo mẫn tiệp nhưng so với Tiểu Hôi thì còn kém xa. Viên chi thần tử, thể hiện rõ ràng trên mình nó.

Gã nhắm mắt, hồi tưởng rõ ràng lại động tác như quỷ mị của Tiểu Hôi.

Eo và chân nhuần nhuyễn...Cước bộ linh động...Trọng tâm nhanh chóng chuyển đổi...Muốn thân thể linh hoạt hơn, còn phải học cách lợi dụng ngoại vật hiệp trợ.

“Quả nhiên không tệ!” Gã thoáng hoan hỉ, mô phỏng thân pháp của nó thi triển Viên thể sẽ tăng độ linh mẫn. Thực lực của Tiểu Hôi không bằng gã nhưng thân pháp lại không kém hơn tam giai yêu thú, gã không có một nguyên lực song nếu linh ngộ thấu viên chi thần tử, e rằng không kém hơn Tiểu Hôi bao nhiêu.

Dù hiện tại, gã vẫn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ viên chi thần tử, song cũng tiến bộ nhiều về Viên thể thân pháp.

“Gọi pho thể thuật này là Như ảnh tùy hình vậy.” Thân hình Diệp Phong chuyển động, một đạo hư ảnh liên tục nhanh chóng lướt qua sáu ngọn cây rồi cực kỳ quỷ dị quay về cành cây ban đầu.

“Ảo diệu của Viên thể không nằm ở chỗ nó nâng cao được tốc độ bao nhiêu mà ở lợi dụng mọi chướng ngại vật có thể để trợ lực.” Ở địa hình phức tạp, viên thể vượt xa Hạc thể nổi danh về tốc độ, hổ thể nổi tiếng về bạo phát. Nhưng nếu ở nơi bằng phẳng, kết quả sẽ khác.

“Hiện tại chạm trán tam giai yêu thú, ta cũng nắm chắc phần dễ dàng thoát thân.” Gã vừa ý mỉm cười, lại có thêm một phần bảo đảm khi ở trong rừng. Diệp động xung phong có tác dụng khi truy kích đối thủ hoặc chạy trốn, nhưng khi chiến đấu sẽ phải dựa vào thể thuật Như ảnh tùy hình này.

Động tác linh mẫn phối hợp với thổ nguyên lực công kích hùng hậu, phương thức chiến đấu của gã càng linh hoạt đa biến.

Nói cho đúng, gã chưa hoàn toàn lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần của Viên thể, nhưng từ tư thế động tác, qua mô phỏng thân pháp của Tiểu Hôi đã khiến Phảng viên chi thức vượt xa Tứ cảm chi thức khác. Động tác Phảng viên được gã điều chỉnh ở mức nhất định. Quả nhiên, ngũ Cầm quyền mới có tốc độ hút linh khí nhanh hẳn.

“Sau khi đạt đến võ sĩ, tốc độ tu luyện của ta không còn ưu thế so với khí hải tu luyện giả bình thường...Nếu không nhanh chóng lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần thì ba năm nữa gần như không thể đến Bích Thủy cung đón Thẩm Lan.” Gã thầm nhủ phải cố gắng hơn nữa.

Nhờ Tiểu Hôi xuất hiện, gã sau rốt cũng chạm được đến ranh giới mong manh của cảnh giới đó. Đối với Nghĩ thần, trước đây gã như người mù tự lún mò, không tìm được phương hướng, còn hiện tại chỉ cần tĩnh tâm, từ từ tích lũy kinh nghiệm...Thời cơ đến là gã sẽ phá được lớp ngăn cách ranh giới mong manh đó.

OOo

Trong thời gian này, tiểu Hôi rũ bỏ gần hết cảnh giác với gã, nhưng rốt cuộc vẫn giữ một chút ngăn cách, không cho gã lại gần trong vòng một thước.

Lúc gã và nó thân mật nhất là khi thao luyện Ngũ Cầm quyền. Khi ấy gã ngưng tụ thiên địa linh khí quanh mình đạt tới mức gấp mấy lần bình thường. Mỗi lần như vậy, tiểu Hôi cũng như hắc hùng, đến cạnh gã tham lam hút lấy năng lượng. Gã kinh ngạc nhận ra rằng tốc độ hút linh khí của nó không chậm hơn mình tí nào.

Quả thật là tiểu yêu thú thần kỳ.

“Tiểu Hôi gần đây không cần một nguyên đơn nữa. Xem dáng vẻ nó tựa hồ thích trực tiếp hút lấy thiên địa linh khí từ ta.” Gã nhìn Tiểu Hôi đang hưởng thụ, chợt mỉm cười ôn hòa.

“Bất quá...Chút cảnh giác sau cùng của nó với ta, bao giờ sẽ tiêu tan?” Lắc đầu chán nản, gã biết việc này không thể vội vàng.

Muốn yêu thú ấu nhi có hảo cảm không khó nhưng muốn nó hoàn toàn tín nhiệm lại cực khó. Quá nóng lòng, khiến Tiểu Hôi sợ hãi thì mọi nỗ lực trước đó xuôi về đồng hết.

81. Chương 81 : Bị Tập Kích

Trên một gốc cổ thụ chọc trời cao trăm trượng, cành lá um tùm, điệp Phong đang nằm ngủ ngon lành.

Gã ngủ say sưa nhưng nếu có động tĩnh, khẳng định sẽ bật dậy ngay, hơn tháng rèn luyện trong yêu thú khu không phải chuyện chơi. Nghỉ ngơi vào ban đêm cần cảnh giác cao độ, dù ít mấy yêu thú đủ khả năng tập kích gã lúc ở trên cành cây nhưng không hẳn hoàn toàn không có. Một tháng nay, gã hơn mười lần bị tập kích, cũng may gã cảnh giác cao, thần thức mạnh mẽ nên lần nào cũng kịp thời phản ứng.

Sáng sớm vừa qua, gã lơ mơ tỉnh lại, vươn người ngáp dài, từ cành cây cao chực thước nhảy xuống.

“Tiểu Hôi chắc sắp đến...” Gã lẩm bẩm vận người, cảm giác mơ màng tan hết.

Từ khi nó không đòi mộc nguyên đơn nữa, ngày nào cũng đến tìm gã. Thấy nó mỗi lần sử dụng mộc nguyên đơn rồi đều mơ mơ màng màng, gã đoán rằng được lực mộc nguyên đơn phải mất mấy ngày mới được nó hấp thu hết, nên sau dăm ba ngày mới đến tìm.

Hiện tại, mộc nguyên đơn không còn hấp dẫn nó nữa, nó thích ở cạnh gã hút linh khí mỗi khi gã thao luyện Ngũ Cầm quyền hơn, đến tối mới bỏ đi. Điệp Phong đoán rằng nó có chỗ ở riêng. Tiểu Hôi chưa hoàn toàn tín nhiệm gã, nên vào ban đêm, quãng thời gian không an toàn, nó không muốn ở cùng gã.

Nói ra thật kỳ quái, dù Điệp Phong nghỉ đêm ở đâu, sáng hôm sau Tiểu Hôi đều tìm được trong vòng nửa canh giờ, rồi khi gã vũ luyện Ngũ Cầm quyền, nó đứng cạnh hút lấy một nửa linh khí.

Một canh giờ sau...

“Ồ, kỳ quái, tiểu Hôi hôm nay sao còn chưa tới?” Gã luyện lại một lần thể thuật Như ảnh tùy hình, ngẩng nhìn thái dương, thường thì giờ này Tiểu Hôi đã tìm tới.

“Lẽ nào hôm nay nó không đến cùng ta thao luyện Ngũ Cầm quyền?” Gã không thể hiểu nổi cách nghĩ của nó. Mấy hôm nay, gã rèn luyện trong yêu thú khu, luôn có một cái đuôi màu xám đi theo, có lúc nó còn cùng gã chiến đấu, giờ mộc côn lợi dụng thân pháp linh mãnh lén ra sau lưng yêu thú đánh lén.

Công kích mộc nguyên lực của nó tựa hồ có tính chất đặc thù, có thể xuyên thấu hết thủy nguyên lực phòng ngự. Lúc trước Điệp chấn phòng ngự của gã còn không chống nổi, hiện tại các loại yêu thú tất nhiên cũng không thể. Tuy nó thực lực nhược tiểu, công kích không mạnh nhưng mỗi côn đều trực tiếp tác dụng đến thể nội yêu thú khiến chúng choáng váng.

Ở cùng Tiểu Hôi một tháng, gã thật sự thích chú khí khái ái này, cảm tình không giống như lúc ban đầu chỉ định lợi dụng thực lực khi thành niên của nó và phụ mẫu thực lực kinh nhân.

“Đợi khi ta đột phá sẽ rời khỏi đây. Tiểu Hôi nếu không muốn đi theo thì thôi vậy.” Gã khẽ thở dài, tuy không đành nhưng gã không cưỡng cầu, có yêu thú đả thủ đạt tứ giai, ngũ giai cố nhiên lợi hại nhưng sau cùng vẫn phải dựa vào bản thân để danh chấn đại lục.

Ngay lúc gã đang đoán già đoán non, từ phía đông bắc vang lên tiếng chim vỗ cánh nhè nhẹ, còn cả tiếng chim kêu quang quác.

Yêu thú họ chim? Gã cả kinh, ở yêu thú khu lâu như vậy nhưng lần đầu tiên gặp yêu thú loại này. Gã không ghê ngại gì, cấp tốc lao về phía có động tĩnh.

Đi không đầy mấy trăm thước, tiếng vỗ cánh phía trước càng rõ, gã loáng thoáng nghe được cả tiếng ré hoảng loạn của Tiểu Hôi. Lẽ nào nó gặp phiền phức? Gã lập tức tăng tốc, điệp động xung phong khởi động trong khoảnh khắc, lướt đi như sao băng đến nơi có tiếng động.

Tiếng rít bất an của Tiểu Hôi càng lúc càng rõ, cả tiếng chim cực kỳ khó nghe cũng gấp rút dần, xem ra nó đang xung đột với yêu thú thuộc chủng loại chim chóc nào đó, nghe thanh âm thì không chỉ một con mà là một đàn.

Dưới chân gã đầy rẫy cành cây và chạc cây bị lợi khí cắt đứt, ngẩng lên thì rất nhiều cây cối cổ thụ cành lá rậm rĩ đã biến thành trọc lốc, chỉ còn lại vài ba cành thưa thớt. Với thân pháp của Tiểu Hôi, dù là yêu thú

họ chim, tốc độ chi vương trên không cũng không làm gì được nó, nhưng nếu ở nơi toàn những cây trợ trụ này thì nó khó lòng ẩn thân được.

Gã nóng lòng, thầm mong Tiểu Hôi không gặp bất trắc gì.

Thêm trăm thước nữa, gã nhìn thấy ở phía trước có một vùng đen ngòm, e rằng số lượng phải hơn trăm, còn Tiểu Hôi?

Gã nóng lòng, tỏ vẻ giận dữ, lật tay lại, chấn thiên chùy xuất hiện. Cùng với áp lực của Diệp động xung phong, gã hung hãn xông vào vòng vây của đàn yêu thú móng vuốt sắc bén, trọng chùy vung mạnh, đập nát mấy con hắc điều cạnh đó.

Đột nhiên bị gã xung kích, hắc điều yêu thú vút lên cao lượn vòng trên không. Lần này cành lá đã bị chúng cắt cụt hết, không còn gì ngăn được quỹ tích bay lượn nữa.

“Đó là Thanh dực thiết chủ nha, yêu thú quần cư họ chim, cả trăm con thế này chắc là đàn lớn rồi.” Đàn quạ lớn tách ra, gã liền nhận ra chúng. Ở giữa hiện trường, tiểu Hôi nhanh chóng nhảy qua nhảy lại trên mấy cây cổ thụ trọc lốc, một con hắc sắc cự điều lớn gấp đôi Thanh dực thiết chủ nha thông thường cũng lao lên lao xuống truy kích nó.

Mỏ cự điều sắc như mũi khoan, mổ trúng thân cây là xuất hiện ngay một cái hốc tròn nhẵn nhụi. Lợi trảo như dao sắc, lướt qua là cắt ngọt cành cây. Tiểu Hôi tuy tạm thời chưa bị đuổi kịp nhưng cành cây ngày một ít dần, nó ít chỗ tránh né hơn, đến khi toàn bộ cành cây bị cự điều cắt đứt hết thì e nó không còn nơi trốn tránh nữa.

“Nghịch súc! Nạp mệnh đây!” Thấy Tiểu Hôi nguy cấp, gã gầm lên, chấn thiên chùy mang theo thổ nguyên lực hỗn hậu đập mạnh vào đàn quạ đen đang lao nhanh tới.

Choang! Tiếng kim loại va nhau, gã nhảy vọt lên cao, thân thể hơi run, mượn thế đáp xuống chạc cây. Cự nha lướt đi hơn chục thước, lại dang cánh lượn vòng trên không.

Thanh dực thiết chủ nha chỉ có thực lực nhất giai yêu thú nhưng con quạ to này lại là nhị giai, hơn nữa là thủ lĩnh cả đàn, mọi thành viên đều bị nó chỉ huy.

Tiểu Hôi thấy gã, kích động kêu lên chí chí, lao vút vào lòng gã, cặp mắt trong veo như thủy tinh ầng ầng nước, nhìn gã đầy đáng thương như sắp rơi lệ. Từ bé nó không hiểu vì sao đã bị bỏ rơi trong khu rừng này, tuy nhờ thân pháp thiên sinh dị bẩm nên hiếm khi gặp nguy hiểm, nhưng dù gì nó vẫn là thú non, cũng biết sợ, biết cô độc...

Tuy trước đây Diệp Phong đối tốt với nó, nó cũng thích gã nhưng nhận ra gã không phải đồng tộc nên luôn giữ đôi chút cảnh giác. Giờ gã đến cứu nó vào lúc nguy cấp, chút cảnh giác đó cũng tan theo.

Gã hoan hỉ gỡ đầu Tiểu Hôi, lần đầu tiên nó thân cận gã như vậy, xem ra nó đã coi gã là chỗ dựa duy nhất. Gã lẩm bẩm: “Tiểu Hôi đừng sợ.”

Chấn thiên chùy múa tít, gã chỉ vào hơn trăm con Thanh dực thiết chủ nha quanh đó, lạnh giọng: “Chúng dám bắt nạt người, ta báo thù cho người.”

Cự nha nhị giai đó lạnh lùng nhìn gã, lần giao phong vừa rồi cho thấy thực lực của nhân loại này không kém gì nó. Nếu bình thường nó không muốn trêu vào đối thủ như thế nhưng con thú non cấp cao đó...Nhất định phải chết.

Tuy thủ lĩnh Thanh dực thiết chủ nha cũng không biết Tiểu Hôi là yêu thú gì, nhưng bản năng trời sinh cho nó biết, nhìn yêu thú giống tiểu hâu nhi này là nó run sợ. Đó là nỗi sợ của yêu thú cấp thấp khi gặp cấp cao. Cũng may đây chỉ là yêu thú non, dù huyết mạch có tôn quý đến mấy cũng chưa phải đối thủ của nó.

Nếu để tiểu hâu nhi trưởng thành, nhất định về sau sẽ uy hiếp đến địa vị thống trị khu vực này của đàn quạ. Nên đối với Tiểu Hôi, thủ lĩnh đàn quạ quyết trừ diệt.

Hơn nữa đây không phải lần đầu nó công kích Tiểu Hôi, lần trước nó đơn thương độc mã đến nhưng công cốc nên lần này mới phát động hơn trăm thủ hạ tiến hành vây bắt đối phương. Thân pháp của Tiểu Hôi nhanh đến đâu cũng không bằng số lượng phi hành yêu thú lớn như thế vậy công, nhanh chóng bị bao vây

trùng trùng. Thủ lĩnh thiết chủ nhà chỉ việc cắt cụt mọi cành cây trong vòng vây là Tiểu Hôi không thể trốn được nữa.

Nếu gã không xuất hiện, tiểu Hôi hôm nay khó thoát kiếp số.

82. Chương 82 : Bay Lên Trời

Đàn Thanh dực thiết chủ nhà trên không như vòi rồng đen ngòm, vây chặt lấy Diệp Phong và Tiểu Hôi, tuy một con quạ không đủ thực lực uy hiếp gã nhưng cả đàn thì đủ với thực lực hiện giờ, gã cũng không dám coi thường. Áp lực của yêu thú biết bay tạo cho gã lớn hơn nhiều yêu thú dưới đất.

Hà hống còn cả một con nhị giai Thanh dực thiết chủ nhà có thực lực không kém gã, nó biết bay nên dù đơn đả độc đấu gã cũng không nắm chắc phần thắng. Thể kỹ Diệp động xung phong và Như ảnh tùy hình vừa linh ngộ ra của gã không là gì so với yêu thú biết bay.

Diệp Phong ôm Tiểu Hôi vào lòng, thần sắc ngưng trọng, hữu thủ nắm chặt Chấn thiên chùy, thổ nguyên lực quấy lộn trên vũ khí, tựa hồ lúc nào cũng có thể công kích.

“Quác!” Tiếng kêu khó nghe của thủ lĩnh Thanh dực thiết chủ nhà vang vang, đàn quạ bao vây gã chuyển sang hành động khác. Mấy chục con quạ tụ thành một luồng xung kích, như hắc sắc cự mãng thè lưỡi, lao bổ xuống.

“Vù vù!” Chấn thiên chùy múa tít trước mặt gã, mỗi lần vung ra là một con Thanh dực thiết chủ nhà bị chấn nát nát, nhưng số lượng quá nhiều nên gã chỉ đập được mấy con, còn lại đều lướt qua, sử dụng mỏ và lợi trảo để lại vô số vết máu trên mình gã.

“Đáng ghét!” Tuy nhất giai Thanh dực thiết chủ nhà công kích không mạnh, nhưng khi bị công kích quá nhiều, thổ nguyên lực tổn hao quá độ thì gã cũng không chịu đựng nổi. Cũng may thân thể gã có năng lực phòng ngự tương đương nhất giai yêu thú nên không thụ thương nặng.

“Chả trách yêu thú sống theo đàn có thể đấu với yêu thú cấp cao hơn...” Sau rốt gã cũng hiểu có lúc số lượng chính là thực lực. Đàn Thanh dực thiết chủ nhà này, chỉ tính số lượng cũng hạ được một con Nộ nha đã trư, cộng thêm nhị giai thủ lĩnh thì dù nghênh chiến tam giai Thiết vĩ ma lang cũng chưa hẳn sẽ thua.

Thủ lĩnh Thanh dực thiết chủ nhà mắt lóe hàn quang, hung hãn nhìn Tiểu Hôi trong lòng Diệp Phong, ý tứ rất rõ, chỉ cần gã bỏ Tiểu Hôi xuống, đàn quạ sẽ bỏ qua cho gã. Dù gì, đàn quạ muốn giết hẳn, cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Diệp Phong hừ lạnh, ánh mắt kiên định đến quyết liệt, không đời nào gã chịu giao Tiểu Hôi ra. Bất quá đàn súc sinh đầy lông kia thật sự ngăn chặn được tiểu gia sao?

Thân hình gã hơi động, chân dùng Diệp động xung phong khiến mặt đất rung lên ầm ầm, thân thể như đá lăn từ trên núi xuống, dần dần tăng tốc, mang theo uy thế hùng hồn lao vào một hướng đàn quạ còn vây quanh đột vây. Chỉ cần lực xung phong cũng đủ hất văng đàn Thanh dực thiết chủ nhà chặn trước mặt.

Xoạt xoạt xoạt! Một đàn quạ đen ngòm bắt đầu tập kích, lần này chúng tấn công vào mé sườn gã.

Hai con, bốn con, tám con...Tuy nhất giai Thanh dực thiết chủ nhà không phá được phòng ngự của gã, song uy thế xung phong của chúng cũng không dễ đối phó, đồng thời bốn phương tám hướng đều bị tập kích sẽ nhiễu loạn bộ pháp của gã, đồng thời ảnh hưởng đến hiệu quả của thổ nguyên lực, dao động rung chấn không hợp lại được thì sẽ cản trở tốc độ của gã.

Thủ lĩnh đàn quạ rít lên, cả đàn hình thành một vòng xoáy đen ngòm vây quanh gã, liên tục điều chỉnh vị trí để gã lúc nào cũng nằm giữa vòng vây. Không thể khởi động hoàn toàn Diệp động xung phong, gã không cách nào thoát được vòng vây.

“Mẹ nó chứ, khó chơi thật.” Trên mình gã xuất hiện thêm mười mấy vết thương, tuy không nghiêm trọng nhưng phải tốn không ít nguyên nguyên lực để chữa trị, gã buộc phải dừng bước thăm tính toán đối sách.

Tiểu Hôi nằm trong lòng gã, ánh mắt tỏ ra nóng lòng lẫn sợ hãi, thân mình run lên. Gã chợt nảy sinh cảm giác thương hại, càng quyết tâm cứu nó.

“Nhất định phải để Tiểu Hôi đào tẩu!” Gã cực kỳ quan tâm đến Tiểu Hôi trong ngực. Nó còn nhỏ, chưa có năng lực phòng ngự gì, sinh tồn toàn dựa vào thân pháp linh xảo, dù là công kích của nhị giai Thanh dực thiết chủy nha cũng tạo thành uy hiếp trí mạng với nó.

Thủ lĩnh đàn quạ có phần nóng lòng, đôi cánh to lớn vẫy mạnh lao bổ xuống, cái mỏ như mũi khoan kim cương bao phủ một lớp kim nguyên lực mờ mờ, nhắm thẳng trán Diệp Phong.

“Nên tiết kiệm nguyên lực, không ngạnh tiếp đối phương.” Đối thủ chỉ là nhị giai Thanh dực thiết chủy nha thì khẳng định gã đã sử dụng Bát điệp chấn thiên nghệ nhất ra ứng phó, nhưng hiện trường còn cả đàn quạ, tiêu hao thổ nguyên lực loạn xạ không phải việc làm sáng suốt.

Gã thu Chấn thiên chùy vào nguyên trạc, thân thể nhẹ bẫng đi, chuyển sang Viên thế, sử dụng thể kỹ: Như ảnh tùy hình.

Tuy cây cối gần đó đều bị Thanh dực thiết chủy nha cắt cụt nhưng vẫn còn vài gốc đứng lẻ loi. Gã liên tục nhảy mấy cái, lao lên thân một cây cổ thụ chừng hai chục thước.

Sau lưng gã, nhị giai thủ lĩnh đuổi sát, bay lên cao dang cánh tập kích.

“Thử chiêu này của ta.” Gã từ ngọn cây nhảy xuống, lại lấy Chấn thiên chùy ra, lao vào đàn quạ đen ngòm.

Lợi dụng lực xung kích từ trên trời lao xuống, gã không sử dụng thổ nguyên lực, chỉ dùng Chấn thiên chùy mở đường máu giữa đàn quạ. Bất kỳ con quạ nào chạm vào cây chùy, nhẹ thì lông bay rơi tả, gãy cánh rụng đuôi, nặng thì trực tiếp mất mạng.

Đợi khi sắp đáp xuống, tay phải gã vẫy mạnh, thổ nguyên lực phun trào. Bát điệp chấn!

Bùn đất bị chấn động kịch liệt cuốn lên, bắn vào đàn quạ đang bay tứ tán khiến chúng kêu quang quác. Đàn quạ vốn kinh hoảng lập tức hỗn loạn, vòng vây Diệp Phong sau cùng cũng xuất hiện khe hở.

Gã biết cơ hội không thể để lỡ, thời vận không quay lại, liền liên tục chuyển chuyển động chân, vận dụng thân pháp Như ảnh tùy hình thoát trái thoát phải, lướt đi theo hình chữ Z.

Đi theo đường thẳng, với tốc độ của đàn quạ sẽ nhanh chóng vây lại gã, nếm mùi đau thương một lần nên gã đổi sách lược. Tuy lộ tuyến này khiến thời gian đột vây tăng lên nhưng đàn quạ không thể ngăn cản gã hữu hiệu.

Quả nhiên đàn quạ vốn hỗn loạn vì lộ tuyến lướt đi của gã không có quy luật này, nhất thời không thể ngăn cản hữu hiệu. Vài con bay lẻ bị gã đập trúng, tan xương nát thịt.

Gã sắp ra khỏi vòng vây, thủ lĩnh đàn quạ mất rực hung quang, lượn một vòng trên lưng chừng không, lông lá toàn thân phủ một lớp kim nguyên lực mờ mờ.

Thanh dực thiểm thế! Kỹ năng kích phát tốc độ, có thể tăng tốc gấp ba lần, nhị giai Thanh dực thiết chủy nha mới sử dụng được.

Thình không cơ hồ lóe lên một tia chớp vàng chói, chỉ sau tích tắc, thủ lĩnh Thanh dực thiết chủy nha đã bắt kịp Diệp Phong, đôi trảo sắc lẹm như lưỡi dao chụp vào trán gã.

“Tiểu Hôi! Người chạy trước!” Gã biết không thể ngạnh tiếp, ném Tiểu Hôi ra ngoài. Gã đã ra đến vòng bao vây bên ngoài, số lượng Thanh dực thiết chủy nha gần đó không nhiều, dựa vào thân pháp của Tiểu Hôi nhất định sẽ thoát.

Tiểu Hôi đáp xuống đất, hai cú nhảy là giãn cánh được với đàn quạ, quay lại nhìn Diệp Phong, nước mắt lưng tròng.

“Chạy mau.” Gã quát to, ánh mắt nghiêm túc, quay lại vùng Chấn thiên chùy nghênh đón đôi trảo của nhị giai Thanh dực thiết chủy nha.

Sau cùng tâm lý sợ hãi vẫn chiếm thượng phong, tiểu Hôi sút sít, nhỏ xuống mấy giọt nước mắt lấp lánh rồi nhanh chóng leo lên một gốc cây to, lợi dụng cành lá yểm hộ, lướt đi như chớp.

Tiếng kim loại va nhau lảnh lói, thiết chùy và trảo bén giáng vào nhau, điệp Phong chiếm được đôi chút thượng phong. Thủ lĩnh Thanh dực thiết chủy nha bị chấn văng đi hơn mười thước, kim nguyên lực do Thanh dực thiểm thệ điều động tan hết.

Dùng dằng mấy giây, thân ảnh Tiểu Hôi đã tan biến vào cây cối, đàn Thanh dực thiết chủy nha đuổi theo rõ ràng không sánh được tiểu hầu nhi về tốc độ.

Thủ lĩnh đàn quạ nổi giận kêu lên the thé, ánh mắt nhìn Diệp Phong âm lạnh cực độ. Khó khăn lắm mới vây khốn được mục tiêu lại bị nhân loại đáng ghét phá hoại, hận ý thật khó dẹp yên.

Được thủ lĩnh chỉ huy, trận thế của đàn quạ biến đổi, vòng xoáy quạ đen ngòm co lại còn một nửa, vẫn vây do vào giữa. Trong đó phân ra chừng bốn mươi con hình thành hai luồng giáp kích lao vào gã.

“Bằng vào các người không dả thương nổi ta đâu!” Bên ngoài thân thể gã lưu chuyển hắc sắc thổ nguyên lực, cuộn trào như lớp vỏ cứng. Khởi động Diệp động phòng ngự xong, thiết trảo của Thanh dực thiết chủy nha cào vào cũng chỉ leu lại mấy vết xước mờ mờ.

Chấn thiên chùy múa lên liên tục, dù gã không dùng điệp chấn công kích, nhất giai Thanh dực thiết chủy nha cũng không chống nổi, nhì nhao tử vong. Thoảng sau mặt đất đầy thi thể quạ, nhìn qua cũng đếm được hơn hai chục con.

Không còn Tiểu Hôi, gã có thể toàn lực thi triển thực lực, nhất thời ép đàn quạ không lại gần được, nhưng nguyên lực của gã nhanh chóng giảm đi, nếu muốn giết hết hơn trăm con Thanh dực thiết chủy nha, e rằng gã cũng chết vì kiệt sức.

Thấy thủ hạ liên tục mất mạng, thủ lĩnh đàn quạ không nén được nữa, lại phát động Thanh dực thiểm thệ. Thân hình nó như ánh chớp lao nhanh xuống, nhân lúc gã vướng víu đàn quạ, song trảo liền giữ chặt hai vai gã, móng nhọn găm sâu vào thịt, giữ cứng gã lại, khiến hai tay không thể tự do vung lên.

“Không ổn.” Khua khua tay mấy lần nhưng gã không sao thoát thân được. Thực lực chân thật của gã chỉ là võ sĩ nhất giai, đấu xáp lá cà tất nhiên không phải đối thủ của nhị giai yêu thú.

Hai vai gã bị song trảo của nhị giai Thanh dực thiết chủy nha giữ chặt nên không thể thi triển võ kỹ, đàn quạ bay quanh nhân cơ hội vây lại, liên tục dùng mỏ và vuốt công kích thân thể gã.

Phòng ngự của gã mạnh đến đâu cũng có cực hạn, không ngăn được mấy chục con quạ thay nhau công kích, thổ nguyên lực của Diệp chấn phòng ngự rồi cũng hao hết nên tiêu tan.

Mấy con Thanh dực thiết chủy nha khác học theo thủ lĩnh, lợi trảo như móc câu cắm sâu vào cơ nhục Diệp Phong, thấu đến xương, khổng chế các cơ quan khác của Diệp Phong. Rồi theo tiếng quang quác của thủ lĩnh, đàn quạ cùng dang cánh đưa gã lên không.

“Hừ, bọn súc sinh lông lá này định làm gì?” Tay phải gã vẫn cầm Chấn thiên chùy nhưng khuỷu tay đã bị vuốt quạ giữ chặt không thể động đậy chứ đừng nói là công kích, đành trở mắt nhìn mình từ từ bay lên không...

Trên một cây cổ thụ cách đó mấy trăm thước, một đôi mắt lấp lánh ngơ ngẩn nhìn theo Diệp Phong bị đàn quạ tha lên không, ánh mắt đầy lưu luyến xen lẫn lo lắng. Thiếu niên đó vì cứu nó mà gặp nguy hiểm. Trong lòng Tiểu Hôi lúc này, gã biến thành người thân cận nhất.

83. Chương 83 : Kịch Đấu Trên Không Trung

Diệp Phong không nặng lắm nhưng tay gã còn cầm Chấn thiên chùy, cộng lại cũng được mấy trăm cân. Hơn mười con Thanh dực thiết chủy nha mang theo gã không hề dễ dàng, đại bộ phận trọng lượng do nhị giai thủ lĩnh gánh vác.

Đàn quạ liên tục tăng lực vỗ cánh, điệp Phong vì thế lên cao theo, quanh mình toàn là màu đen lông quạ. Mấy con quạ còn dùng mỏ mổ tay gã, hông buột gã buông Chấn thiên chùy ra.

Nhưng Diệp Phong sao có thể để chúng toại nguyện? Nếu mất đi Chấn thiên chùy, gã càng bị động.

Hừ! Diệp Phong khê quát, thể nội khí hải chuyển động cực nhanh, thổ nguyên lực thuận theo kinh mạch dồn lên tay, biến cánh tay thành cứng rắn như đá tảng, mỗ nhất giai Thanh dực thiết chủy nha khó lòng phá được lớp phòng ngự này. Tiếp đó gã lạnh lùng xoay cổ tay, chấn thiên chùy vẽ lên một vòng tròn không lớn, hàm chứa thổ nguyên lực cực mạnh. Những con quạ ở gần phản ứng chậm chạp, bị chạm phải là gãy cánh tan xương.

Có vết xe đổ trước mắt, số quạ còn lại không dám đến gần tay phải gã, mặc cho thủ lĩnh và đàn quạ đưa gã lên thình không.

“Thật ra lũ súc sinh này định làm gì ta?” Gã thử giẫy giữa mấy lần nhưng nhị giai thủ lĩnh giữ chặt tay gã, không thể dụng lực, đành trơ mắt yên tĩnh lại tính toán đối sách.

Đàn quạ mang theo gã bay đi từ từ, khoảng cách với mặt đất tăng dần. Một trăm thước...Hai trăm...

“Lê nào chúng định ném chết ta?” Nhìn rừng cây dày đặc bên dưới xa dần, gã chợt tỉnh ngộ. Đàn Thanh dực thiết chủy nha quả nhiên không ngu xuẩn, cứ giao chiến với gã thì dù chúng thương vong thảm trọng cũng vị tất đạt được hiệu quả mong muốn.

Chưa đến cảnh giới võ tôn thì không thể sử dụng nguyên lực phi hành, gã cũng không biết môn võ kỹ nào có thể dừng lại trên không. Nếu bị đưa lên độ cao nghìn thước rồi mới thả xuống thì gã có mười cái mạng cũng tan tành hết.

“Ta sao có thể để các ngươi toại nguyện?” Tâm niệm vừa động, chấn thiên chùy lập tức thu vào nguyên trạch.

Chấn thiên chùy thu lại, thân thể gã nhẹ đi một nửa, trọng lượng dưới chân đột nhiên nhẹ đi nên đàn quạ không kịp phòng bị, đang đập cánh nhanh thành ra chúng vút lên hơn chục thước. Tuy chúng không hiểu vì sao ngọn chùy cực nặng đột nhiên biến mất nhưng gánh nặng nhẹ đi khiến chúng cực kỳ hoan hỉ, lập tức điều chỉnh trạng thái bay, tốc độ tăng lên trở nên ổn định.

“Chấn thiên chùy! Xuất!” Diệp Phong nở nụ cười ranh mãnh, chấn thiên chùy lại xuất hiện trong tay gã, trọng lượng đột ngột tăng khiến trạng thái vừa điều chỉnh của đàn quạ mất cân bằng, một vật đen sa nhanh xuống.

“Chấn thiên chùy! Thu lại!” Gã không đợi đàn quạ điều chỉnh, lại giảm đi nửa trọng lượng khiến chúng hoảng loạn, một vật đen nhún nhảy la lắc lư trên không.

Chấn thiên chùy cứ xuất rồi thu khiến trọng Diệp Phong biến đổi liên tục, mấy con Thanh dực thiết chủy nha đang quắp gã cực kỳ khó chịu. Đà tăng lên vốn chậm chậm bị áp chế, đàn quạ và gã như đánh đu trên không.

Lúc này gã cách mặt đất chừng hai trăm thước, dù rơi xuống thì có cành lá giảm đà, nhất định không bị xung kích quá mức. Gã lặp đi lặp lại việc thay đổi trọng lượng, định bức đàn quạ khó chịu đến mức phải thả mình ra. Xuống đến mặt đất, gã không còn gì phải sợ đàn súc sinh có cánh này.

Trí tuệ của nhị giai thủ lĩnh không thấp, nó hiểu rõ tính toán của gã nên kêu vang mấy tiếng gấp gấp, hạ lệnh cho thủ hạ.

Mấy con quạ đang giữ gã chợt buông ra, lượn vòng phía ngoài, mấy con Thanh dực thiết chủy nha khác từ phía sau bay lại, bổ sung vào vị trí.

Nửa thân dưới được tự do, gã chưa kịp cao hứng thì lập tức bị một nhóm Thanh dực thiết chủy nha khống chế chặt chẽ. Trừ nhị giai thủ lĩnh giữ chặt vai khiến gã không có cơ hội phản kích, phần còn lại của đàn quạ cùng quắp gã theo, mỗi khi trọng lượng biến đổi là thả ra, một nhóm khác bù vào.

Cứ như thế, mỗi nhóm quạ chỉ phải chịu một lần thay đổi trọng lượng của gã, không ảnh hưởng lắm đến hiệu quả phi hành. Tuy có quãng thời gian ngắn ngủi giữa hai lần thay ca là một mình nhị giai thủ lĩnh gánh chịu, song với thực lực của nó thì như thế không quá ảnh hưởng.

Diệp Phong lại bị đưa lên cao từ từ.

“Khó chơi thật.” Gã nhất thời vô kế khả thi, đành tĩnh tâm lại tính toán đối sách.

Bị đàn quạ đưa đi cả nửa canh giờ, độ cao đạt tới bốn trăm thước. Cự ly này nếu vô đồ bình thường rơi xuống tất khó thoát khỏi cái chết, dù thân thể gã cường tráng hơn cũng sẽ bán thân bất toại.

Bất quá thủ lĩnh Thanh dực thiết chủ nha hiển nhiên coi gã là cao giai võ sĩ, đến độ cao đó mà nó vẫn chưa yên tâm.

“Bay nữa là ra khỏi phạm vi Ninh Tĩnh sâm lâm...Đàn súc sinh này hình như có mục đích đặc thù nào đó.” Gã nhìn rừng cây thưa thớt dần, còn cả một con đường ngoằn ngoèo chạy ngang, hiển nhiên đang ở rìa Ninh Tĩnh sâm lâm. Đàn quạ giữ vững hướng bay, tựa hồ không đơn thuần là muốn tha gã lên cao, mà là đưa gã rời khỏi khu rừng.

“Không nghĩ ra cách, tất sẽ tan xương!” Rơi ở trong rừng, có cành lá giảm đà thì với độ cao năm trăm thước, gã có cơ may sống sót, nhưng nếu rơi xuống đất bằng...Không cần nghĩ cũng biết kết quả là thế nào.

Thủ lĩnh đàn quạ chợt kêu quang quác, cả đàn như được tiếp thêm tinh thần, tốc độ tăng lên.

“Hả, sao lại khéo thế!” Gã nhìn xa theo hướng đàn quạ đang bay, nét mặt biến thành kinh hãi, miệng há ra không khép lại được.

Phía dưới ngoài xa, khói xanh vẩn vút, hơi sương mịt mù, một khe núi sâu hun hút như quái thú há miệng đợi gã tới.

Rơi xuống khe núi này, dù có đệm cỏ dầy cả chục thước thì cũng khó tránh khỏi cảnh thịt nát xương tan. Xem ra thủ lĩnh Thanh dực thiết chủ nha hận gã thấu xương, nên mới nghĩ ra độc kế này.

“Hiện tại rơi xuống thì còn một chút sinh cơ, nếu bị đưa đến khe núi, e rằng vụn xương cũng không còn.” Gã quyết đoán thu Chấn thiên chùy lại, mấy con quạ khác vội tản ra, một tổ từ phía sau lao tới.

Gã dồn thổ nguyên lực vào hai chân, eo đột nhiên phát lực đập mạnh về phía sau, nhóm Thanh dực thiết chủ nha bay tới liền bị đá gục hai con, nhân lúc nửa thân dưới chưa bị khống chế, chấn thiên chùy lại xuất hiện trong tay gã, trọng lượng đột nhiên tăng lên hơn hai lần.

Lúc này gã bị một mình nhị giai Thanh dực thiết chủ nha khống chế, trọng lượng tăng đột ngột khiến lợi trào của nó giữ không được chắc nữa, gã đồng thời dồn thổ nguyên lực lên vai xung kích hai chân nó. Nó quặp gã bay đã lâu, sức không còn dẻo dai, hai ngọn trào bén sau rốt cũng rời khỏi vai gã.

Hai tay vừa được tự do, gã vẫy Chấn thiên chùy đánh tan mấy con quạ lao tới, đồng thời mượn phản lực nhảy lên lưng một con quạ, ôm chặt cổ, áp sát thân thể vào lưng nó.

Nhất giai Thanh dực thiết chủ nha làm sao chống được trọng lượng của gã và Chấn thiên chùy, thân thể cấp tốc hạ xuống, tuy cánh nó vỗ liên tục nhưng vô dụng.

“Dù gì thế này cũng hạ xuống an toàn hơn một chút...” Gã xác định ngay đối sách, lúc sắp hạ xuống đất liền mượn thân thể Thanh dực thiết chủ nha tung người vút lên, ít nhất cũng giảm bớt đà hạ xuống.

Thanh dực thiểm thệ! Nhị giai thủ lĩnh ré lên tức giận, thân thể lướt ngang tầng không nhanh chóng đuổi theo, kim nguyên lực lấp lánh trên song trào, cực kỳ sắc bén, chụp vào trán gã.

“Mẹ nó chứ, muốn chết hả!” Mắt gã ánh lên lạnh lẽo, bị đàn Thanh dực thiết chủ nha hành hạ trên không bấy lâu, gã sớm đã ôm một bụng lửa giận.

Không liều không được. Gã vỗ mạnh song chưởng vào con quạ dưới hông, mượn đà để tạm dừng tích tắc trên không, đồng thời giơ Chấn thiên chùy cao quá đầu, thổ nguyên lực trào lên ào ạt.

Bát điệp chấn!

Bốp một tiếng trầm trầm vang lên trên không.

Nhị giai Thanh dực thiết chủ nha rừng mình, lông bay tới tả, mỏ trào máu đỏ, thân thể to lớn ngã ngửa ra văng ngược lại. Nó đã kiệt quệ rồi, mang theo gã nên thể lực của nó không còn bao nhiêu, lại miễn cưỡng thi triển kỹ năng, tất nhiên không sánh được với đòn công kích hàm chứa cơn giận, áp ủ đã lâu của gã.

Mấy chục con quạ nhanh chóng lao về phía thủ lĩnh, hợp thành thể trận vòng tròn đỡ lấy, liên tục lượn vòng. Đàn quạ còn lại truy kích Diệp Phong đang rơi xuống.

Tuy gã trọng thương nhị giai thủ lĩnh nhưng mất chỗ đứng là Thanh dực thiết chủ nha dưới chân, thân thể rơi thẳng đứng, đà mỗi lúc một nhanh.

84. Chương 84 : Từ Trên Trời Đáp Xuống

Trên con đường không rộng lắm, một chiếc xe chùng hai thước, trên xe chở hai chiếc rương lớn, xem ra khá nặng, đang lăn bánh. Quanh xe là hai mươi nhân viên áp tải, ai nấy cường tráng vạm vỡ, khá có thực lực. Trên ngực áo tất cả đều thêu hình lá trúc xanh, họ là người của Lục Trúc bang, thế lực nắm quyền Xuân Ý thành cách đó hơn mười dặm.

Đi cùng còn có một cỗ xe, màn vải che hờ, thoáng thấy một nam tử xếp bằng trong đó.

Quanh toán người đó, hai ba chục đại hán cầm vũ khí vây chặt, mắt ánh lên tia bất thiện, liên tục nhìn cái rương trên xe đầy tham lam.

Dẫn đầu là hai trung niên nam tử thân hình cường tráng, diện mạo cả hai gần giống nhau, đều mõm nhọn tai choắt, mắt nhỏ mõm to, hiển nhiên là hai anh em sinh đôi. Một người cầm đại đao, một cầm thiết côn, đang cười lạnh lùng, nhìn chúng nhân trong trường với vẻ khinh khỉnh.

“Đây là thuê hàng năm cống cho Lục Lâm bang, hồng Diệp bang có mấy cái mặt mà dám cướp?” Thủ lĩnh Lục Trúc bang chúng bị bao vây tỏ vẻ tức giận, khí thế hung hung đứng ra lớn tiếng mắng.

“Ha ha, nhưng hiện tại chưa đến tay Lục Lâm bang, vẫn coi là hàng của Lục Trúc bang các người, hồng Diệp bang bọn ta đâu phải lần đầu tiên cướp hàng của các người.” Người nói là ca ca trong hai anh em sinh đôi: Hầu Kiệt.

“Hồng Diệp bang các người không hiểu tốt xấu gì cả, bình thường bang chủ chưa lại chút màu mỡ cho các người cũng đành, nhưng lần này quan trọng, nếu xảy ra biến cố, hồng Diệp bang các người sao đảm đương nổi.” Thủ lĩnh sầm mặt, ngữ khí trở nên lạnh lẽ.

“Đánh rắm!” Đệ đệ trong hai anh em sinh đôi tên Hầu Anh, động mạnh thiết bổng xuống đất, lạnh lùng đáp: “Hôm nay huynh đệ ta nhất định cướp xe hàng này.”

Mục quang thủ lĩnh lạnh băng, nhặt nhẹo thốt: “Đã vậy không thể trách ta được.”

“Tam bang chủ! Hầu thị huynh đệ giao cho ngài.” Thủ lĩnh cúi người cung kính nói với cỗ xe sau lưng.

Hầu thị huynh đệ cùng biến sắc, cả hai tâm ý tương thông, nhìn nhau rồi đồng thời xuất thủ.

Đệ đệ Hầu Anh cầm thiết côn vội gạt đầu, y tu luyện một nguyên lực, ca ca Hầu Kiệt sử song thủ đại đao, lưỡi đao rực ánh đỏ, tu luyện hỏa nguyên lực. Cả hai một trước một sau, nguyên lực trên côn và đao giao nhau, hỏa nguyên lực năng lượng lập tức tăng hẳn, đại đao vung lên, một dải lửa đỏ rực từ lưỡi đao vụt ra, đập vào đầu một bảo tiêu.

Nguyên lực công kích ngưng hình ly thể là võ kỹ phải võ sư mới thi triển được. Thủ lĩnh áp tải bất quá ngũ giai võ sĩ, không có khả năng tiếp chiêu này, nhưng thần sắc hẩn lãnh đậm, đòn công kích đến tận trước mặt vẫn bất động.

“Hay cho một hỏa hợp kích võ kỹ!” Phía sau cỗ xe đột nhiên vang lên tiếng quát lạnh lẽo, một đạo lam sắc thủy nguyên lực như sóng nước phiêu hốt tràn ra, vây quanh Lục Trúc bang chúng một cách quỷ mị, trước khi hỏa nguyên lực giáng xuống là kịp giăng ra tấm màn nước phòng ngự.

Bốp! Hỏa nguyên lực nổ tung, lớp song trên màn nước rung lên, thoáng sau bốc hơi tan thành hư vô.

Nam tử trong xe tung người nhẹ nhàng đáp xuống, đứng trước mặt Hầu thị huynh đệ cười lạnh: “Từ lâu đã nghe nói võ kỹ hợp kích của Hầu thị huynh đệ uy lực phi phàm, hai lực giai võ sĩ hợp kích mà có thể phá được màn nước ra phát ra đột ngột, quả nhiên có chút thú vị.”

Hợp kích võ kỹ là lợi dụng quy luật tương sinh của ngũ hành, lấy hai hoặc hơn hai tu luyện giả tu luyện các nguyên lực khác nhau phối hợp lại, nguyên lực tương sinh này có uy lực hơn hẳn tổng hòa hai nguyên lực

riêng lẻ hợp lại. Hai huynh đệ lúc trẻ được kỳ nhân truyền cho ngũ phẩm hợp kích võ kỹ mộc nguyên sinh hỏa nguyên, cả hai sinh đôi nên tâm ý tương thông, một khi liên thủ, thực lực tăng gấp bội.

“Mạnh Lãng! Người mà cũng tự thân áp tải?” Hầu thị huynh đệ tỏ vẻ ngưng trọng.

Hắn tam đương gia Lục Trúc bang, thực lực nhị giai võ sư, hai huynh đệ hợp kích cũng chỉ miễn cưỡng chống chọi được nhất giai võ sư hai mươi chiêu không bại, đối diện nhị giai võ sư coi như không còn cơ hội thắng.

“Huynh đệ các người có đôi chút thực lực, chỉ bằng gia nhập Lục Trúc bang chẳng hơn theo Liễu Hồng Diệp?” Mạnh Lãng ung dung chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói.

“Đừng so sánh huynh đệ ta với loại tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa theo về các người trước kia.” Hầu Kiệt hừ lạnh giận dữ, sắc mặt càng khó coi.

“Thức thời vụ mới là tuần kiệt, bang chủ Liễu Hồng Diệp của các người là nữ nhân mà bang chủ bản bang nhắm đến, sớm muộn gì Hồng Diệp bang cũng nhập vào Lục Trúc bang.” Mạnh Lãng cười lạnh, thần sắc có phần tự đắc.

“Rầm chó.” Hầu Anh nổi giận: “Lâm Đắc Ý xách gậy cho bang chủ bản bang còn không xứng, sao dám nhắm vào người.”

Ánh mắt Mạnh Lãng lạnh lại, cất giọng âm u: “Bang chủ quá khách khí với Hồng Diệp bang các người, ta vẫn cho rằng mềm không chịu thì cứng vậy...Hôm nay ta thay bang chủ giải quyết. Hồng Diệp bang trừ Liễu Hồng Diệp là tam giai võ sư ra chỉ còn Hầu thị huynh đệ các người có đôi chút thực lực, bắt các người rồi, không lo Liễu Hồng Diệp không đến tìm bang chủ bản bang.”

Dứt lời chân hắn như quỷ mị vể lên một đạo hư ảnh, hai tay phủ một tầng lam sắc năng lượng như hơi nước, một tả một hữu bổ vào hai huynh đệ họ Hầu.

“Lui!” Hầu Kiệt quát to, lưỡi dao xạ hồng mang, chém vào tay trái Mạnh Lãng đang bổ tới, hầu Anh chậm hơn một chút, gươm ngang còn trước mặt, toàn lực đón đỡ.

Hai tiếng va nhau choang choang vang lên bên tai chúng nhân. Hầu thị huynh đệ song song lùi lại mấy thước, sắc mặt Hầu Anh nhợt nhạt. Giữa hai lục giai võ sĩ và nhị giai võ sư là hố sâu không thể lấp đầy.

“Các người bó tay chịu trời hay là bắt ta động thủ?” Mạnh Lãng vẫn giữ thần thái thản nhiên, cụ thể đã nằm trong tay hắn. Song phương thủ hạ thực lực tương đương, hồng Diệp bang có lẽ còn yếu hơn một chút, nếu không có hắn, võ sĩ Lục Trúc bang tuy đông nhưng không ai là đối thủ của Hầu thị huynh đệ. Nhưng thêm một nhị giai võ sư Mạnh Lãng, tình thế hiển nhiên cực kỳ bất lợi cho Hồng Diệp bang.

Hầu thị huynh đệ không ngờ rằng Lục Trúc bang trong thị món hàng này đến thế, phái cả tam đương gia đi theo. Trừ phi bang chủ tự thân xuất thủ, bằng không hai huynh đệ muốn an toàn rút lui cũng khó.

“Ca ca, làm...Thế nào bây giờ?” Hầu Anh ngoẹo đầu, hỏi khẽ.

“Không để chúng bắt được huynh đệ ta đem uy hiếp bang chủ! Liều chết thoát thân.” Hầu Kiệt tỏ vẻ ngưng trọng.

Mạnh Lãng vẫy tay, mấy ngũ, lục giai võ sĩ vây chặt hai người. Hồng Diệp bang chúng còn lại đều ô hợp, chỉ cần bắt được Hầu thị huynh đệ, đại cục coi như xong.

Mạnh Lãng cười lạnh khinh thị: “Trong tay ta, muốn chạy cũng không có cơ hội.”

Hầu thị huynh đệ cùng tỏ vẻ gấp rút, cả hai là lực lượng cốt cán của Hồng Diệp bang, nếu bị bắt bang chủ tất sẽ đến mặc cả với Lục Trúc bang chủ Lâm Đắc Ý. Một khi lọt vào địa bàn của địch thủ, bang chủ muốn thoát thân cũng khó.

Hầu Anh nhìn quanh tìm cơ hội thoát thân. Lúc ngẩng đầu lên, mắt y chợt mở to, thần tình biến thành sững sờ, như thể thấy cảnh tượng gì đó không thể tin nổi. Hầu Kiệt nhìn lên theo, thân thể cũng cứng đờ, không có phản ứng gì.

“Đừng giở trò với ta, lẽ nào trên trời lại rơi xuống cứu tinh cứu các người?” Mạnh Lãng lạnh lùng giễu cợt.

“Tam bang chủ! Trên trời thật sự có người rơi xuống.” Mấy bang chúng tỏ vẻ kinh hoàng. Trời xanh mây trắng, vạn dặm trong veo, một người từ trên không rơi xuống một cách quỷ dị thật sự là việc không thể tin nổi.

“Gi hã!” Nghe thủ hạ nói vậy, mạnh Lăng vội ngẩng lên, bóng người trên không rõ dần, một thiếu niên cầm trọng chùy đang nhanh chóng lao xuống đất. Không có gì sai thì chỗ gã rơi là nơi Mạnh Lăng đứng.

Trên đầu thiếu niên, một dải đen chợt hiện ra, đợi đến gần, chúng nhân mới nhìn rõ, là đàn Thanh dực thiết chùy nha!

“Trò quỷ gì đây!” Mạnh Lăng cũng bị cảnh tượng trên không khiến ngẩn ra mấy giây, lúc định thần lại thì thiếu niên đã rơi xuống trước mắt. Vốn đã kinh hoàng, giờ tâm trí hấn rối như canh hẹ, quên cả tránh né, vạn hết thủy nguyên lực vỡ mạnh lên không, dải lam sắc năng lượng tỏa rộng vút lên.

Thiếu niên trên không thấy người ở dưới phát động công kích nhắm vào mình liền không dám chậm trễ, trọng chùy giơ lên, thổ nguyên lực hồn hậu lập tức dồn vào, giáng mạnh lên lớp thủy nguyên năng lượng tràn tới.

Ầm.

Tiếng nổ vang vang, sóng xung kích hùng hậu khiến mặt đất rung chuyển, dư ba thổi bay hết ban chúng đứng gần. Khi đất đá khói bụi lắng xuống, một miệng hố rộng chừng năm thước, sâu hai thước xuất hiện ở vị trí thiếu niên rơi xuống.

Thận trọng bò dậy, chúng nhân thò ra đầu ra xem, sắc mặt đều cứng lại, bị tình cảnh dưới hố khiến cho há hốc miệng.

Tình trạng của thiếu niên đỡ hơn, tuy trên mình đầy dấu máu nhưng tổng thể còn ra hình người, gã nằm bất động, không rõ sống chết. Mạnh Lăng ở bên dưới thăm hơn, đường đường Lục Trúc bang tam đương gia mà lúc này tư chi gãy lọi, nằm với tứ thế co quắp, từ ngực đến bụng lõm sâu xuống, miệng, mắt và mũi trào máu không ngớt, mắt trợn trắng dã, xem ra chỉ còn thở thoi thóp.

“Thật sự có cứu tinh từ trên trời rơi xuống?” Hầu Anh ngẩn ra lẩm bẩm.

85. Chương 85 : Tình Thế Nghịch Chuyển

Lại nói đến Diệp Phong bị nhị giai Thanh dực thiết chùy nha công kích, mất đi chỗ dựa, lập tức rơi xuống từ độ cao ba trăm thước. Đàn quạ được thủ lĩnh chỉ huy, rít lên lao theo. Từ độ cao này rơi xuống, khẳng định gã sẽ trọng thương, đến lúc đó lẽ nào lại không trở thành mồi cho đàn quạ?

Gió rít vù vù bên tai, tốc độ rơi xuống đạt đến cực độ, ngay cả đàn quạ cũng bị bỏ lại phía trên.

Bên dưới có người? Đến gần mặt đất gã bình tĩnh nhận ra bên dưới có một đám người, chỗ gã rơi xuống có một trung niên hán tử mặt mũi đặc ý, đang nói gì đó với người khác.

“Tránh...” Gã vừa há miệng nhắc thì vì rơi quá nhanh, khí lưu tràn vào họng, chặn đứng toàn bộ những lời tiếp theo.

Trung niên hán tử phát hiện ra gã, trong lúc kinh hoàng thất thố, hai tay đẩy mạnh lên, thủy nguyên lực hùng hậu tràn ra.

Đến hay lắm, gã mừng thầm. Gã đang lo với tốc độ rơi thế này, dù với cường độ thân thể của mình e cũng không chịu nổi lực xung kích, thủy nguyên lực công kích của đối phương tuy rất mạnh nhưng khả dĩ giúp gã giảm bớt đà.

Chấn thiên chùy vẩy mạnh, thổ nguyên lực dồn vào, mượn lực đạo rơi xuống giáng mạnh lên thủy nguyên lực. Hai luồng nguyên lực va nhau, khiến đà rơi như đạn pháo của Diệp Phong lập tức ngừng lại khoảnh khắc.

Đặc điểm của thủy nguyên lực là nhu, luồng kinh khí hùng hồn này đối với Diệp Phong không khác nào túi khí, có tác dụng giảm bớt đà cho gã.

Mạnh Lăng ở dưới thì thê thảm, trọng lượng Diệp Phong cùng Chấn thiên chùy cộng thêm hơn ba trăm thước gia tộc, lực xung kích đạt tới mức đáng sợ. Diệp Phong mượn lực ngọn chùy giáng xuống để giảm lực nhưng vì thủy nguyên lực không chặn nổi nên lực đạo đó dồn hết vào thể nội Mạnh Lăng.

Dù hắn có thực lực võ sư nhưng tứ chi đều gãy lọi, hệ thống năng lượng bị đánh tan. Diệp Phong rơi xuống tuy hơi ngừng lại vì nguyên lực va nhau song lực xung kích vẫn cực mạnh, giáng thẳng vào ngực hắn. Mạnh Lăng không có thân thể biến thái như Diệp Phong, bị lực mạnh như thế giáng vào người nên lập tức hôn mê vì đau đớn, thể nội còn lại một hơi thở mong manh, dù động đậy cũng vạn phần gian nan.

Chúng nhân vẫn chấn kinh, trên không lại vang lên tiếng quang quát, đàn Thanh dự thiết chủ nha đen xì như sóng biển đổ xuống. Nhân thủ song phương còn chưa hiểu trời trăng gì thì đã bị vô số con quạ vây chặt.

“Yêu thú! Thanh dự thiết chủ nha!” Gần chỗ Diệp Phong rơi xuống chủ yếu là người Lục Trúc bang, mắt thấy hơn trăm con Thanh dự thiết chủ nha từ trên trời lao xuống tập kích thì loạn hết lên, cùng giờ vũ khí liên mạng.

Vốn đàn quạ lao theo Diệp Phong nhưng vì Lục Lâm bang chúng phản kích để tự vệ nên chúng bị hấp dẫn. Lục Trúc bang vừa động thủ, đàn quạ cũng không chịu kém, đương nhiên không để cho đối phương mặc sức đồ sát, hơn nữa chúng vừa bị Diệp Phong bức ép, cơn giận đang không có chỗ trút, lập tức hai bên hỗn chiến dữ dội.

Nếu đơn đả độc đấu, nhất giai Thanh dự thiết chủ nha không phải đối thủ của toán nhân viên áp tải, dù gì họ đều có thực lực võ sĩ, dù hai hay ba con hợp sức thì họ vẫn ung dung đối phó. Nhưng cả đàn quạ tới hơn trăm con, tuy đều là nhất giai yêu thú, chính thể thực lực không thể coi thường, nhất thời song phương cân tài cân sức.

Lục Trúc bang chúng ai nấy thực lực cao thâm, đặc biệt là cao giai võ sĩ dù không sử dụng võ kỹ cũng dễ dàng chém gục một con quạ. Nhưng Thanh dự thiết chủ nha từ bốn phương tám hướng tràn tới liên miên khiến chúng nhân khổ sở không biết kêu ai, thoáng sau gần như tất cả đều thụ thương.

Người Hồng Diệp bang bao vây Lục Lâm bang chúng cũng có thiểu số bị ảnh hưởng, nhưng tổn thất không lớn. Họ nhanh chóng lùi lại, không để cuốn vào vòng công kích của đàn quạ, an an tâm tâm đứng ngoài xem kịch.

“Đáng ghét!” Thủ lĩnh lắc tay chém mạnh, hạ gục một con quạ, nhưng tiếp đó lại là hai con Thanh dự thiết chủ nha mổ tới, để lại hai vết thương trên mình hắn.

“Bọn súc sinh này hình như giết mãi không hết!” Một võ sĩ thực lực không tệ giận dữ than, dưới chân hắn nằm la liệt bốn, năm thi thể Thanh dự thiết chủ nha nhưng trên mình cũng có mấy chỗ chảy máu.

Trong trường đen xì một màu, lông chim đen nhanh bay tứ tán, tiếng quang quát loạn xạ chọc vào tai chúng nhân. Đàn quạ tổn thất hơn ba chục con, Lục Trúc bang cũng có mấy nhất giai võ sĩ trọng thương, nhị giai, tam giai võ sĩ xem ra cũng không chịu đựng được bao lâu, trên mình có không ít vết thương đâm dĩa máu.

Sau cùng, vì không chịu nổi cảnh đàn quạ tổn thất, thủ lĩnh Thanh dự thiết chủ nha thụ thương vì đấu với Diệp Phong ban nãy rít vang theo tiết tấu, đàn quạ thu lại trận thế, bay lên cao, tỏ vẻ bắt cam quay về Ninh Tĩnh sâm lâm.

Lần này đàn quạ tổn thất thảm trọng, không chỉ thủ lĩnh trọng thương mà số lượng hơn một trăm năm mươi con Thanh dự thiết chủ nha, hiện giờ táo tác bỏ chạy, chỉ còn lại không đầy trăm con, cộng với số bị Diệp Phong giết lúc trước, chúng đã tổn thất hơn một phần ba.

OOo

Đàn quạ táo tác bay đi, nhưng dưới tay Hầu thị huynh đệ còn một toán Hồng Diệp bang chúng mãi chưa tỉnh táo lại.

Thiếu niên từ trên trời rơi xuống đã bay lên bằng cách nào? Nên biết muốn ngự không phi hành, tất phải đạt tới thực lực võ tôn, thiếu niên này còn trẻ như vậy không thể nào đạt tới trình độ đó. Còn cả hơn trăm phi hành yêu thú, bình thường không thấy bóng nửa con, nói gì đến cả đàn, thật ra là chuyện gì?

Cảnh tượng thảm liệt bày ra trước mắt chúng nhân, mặt đất rải rác lông và thi thể Thanh dực thiết chủ nha, quá nửa bang chúng Lục Trúc bang đều nằm dưới đất, không ngớt rên rỉ, hiển nhiên thương thể không nhẹ. Chỉ có vài cao giai võ sĩ vẫn đứng vững vàng, thở hồng hộc từng hồi.

Sau một trận chiến bất ngờ, lực Lâm bang thực lực giảm quá nửa, nhị giai võ sư Mạnh Lăng bị Diệp Phong đập trúng không rõ sống chết, bang chúng còn lại vì đối phó với đàn quạ nên giảm hẳn sức chiến đấu.

“Cơ hội trời ban!” Vừa tỉnh khỏi cơn chấn kinh, hầu Anh cuồng nhiệt liếm môi, tình thế rõ ràng có lợi cho Hồng Diệp bang.

“Ha ha, bình thường Lục Trúc bang các người làm nhiều việc ác, hôm nay mới bị trời phạt.” Hầu Kiệt vung đại phủ, thủ hạ vây chặt lấy nhân thủ Lục Trúc bang.

“Các người dám...” Thủ lĩnh áp tải chưa dứt lời, bên tai đã vang lên tiếng quát, sau gáy có tiếng gió rít, hẳn kinh hoảng nghiêng đầu lặn sang một bên.

Đại phủ mang theo khí lưu nóng bỏng lướt qua cổ thủ lĩnh, để lại một vết máu.

“Còn lắm lời, có tin ta chém đầu người không?” Hầu Kiệt hướng ánh mắt lạnh tanh tới, thốt lên.

“Dám cướp số hàng này, dù bang chủ Liễu Hồng Diệp của các người cũng không đảm đương được đâu.” Hung quang lướt qua mắt thủ lĩnh áp tải, nếu là tài phú tầm thường, bị Hồng Diệp bang cướp thì bang chủ cũng không trách. Nhưng đây là cống phẩm cho Lục Lâm bang, giá trị cực kỳ quý giá, nếu có gì bất trắc, Lục Trúc bang tất không gánh được lửa giận. Nên bang chủ mới sai Mạnh Lăng đi theo áp tải, ai ngờ được vì một tình huống quý dị mà hãn cơ hồ táng mệnh.

“Không phục thì chúng ta đấu tiếp, nếu thắng được ta thì ta sẽ cân nhắc để lại cho các người một cái rương.” Hầu Anh ưỡn ngực bước lên, nhìn đối phương với vẻ hăm hè. Vốn y cao hơn một cấp, hơn nữa đối phương vừa kịch chiến một trận, sức chiến đấu sa sút, y nói thể rõ ràng có ý bắt nạt.

“Đáng ghét, xem phủ đây!” Cây đại phủ của hãn chém xéo tới, lưỡi phủ rực rỡ năng lượng lửa đỏ, không khí chung quanh bị đốt đến méo mó. Ngũ giai võ sĩ, thực lực không thể coi thường.

“Phập!” Hồng Diệp bang không muốn kết nối huyết cừu với Lục Trúc bang nên lúc Hầu Anh xuất thủ không tận toàn lực.

Chát! Sau tiếng nổ, thủ lĩnh áp tải lại bị chấn động thương thể, tay đau nhói, suýt không cầm nổi vũ khí, cây phủ vốn là vũ khí bình thường xuất hiện vết mẻ rõ rệt. Tuy hỏa nguyên lực khắc chế mộc nguyên lực, nhưng cách biệt về võ kỹ và thực lực không dễ san bằng.

“Lục Trúc bang...Còn định kháng cự hả?” Hầu Anh đứng cùng ca ca, đắc ý gờ thiết côn lên nói.

“Món hàng này là cống phẩm hàng năm cho Lục Lâm bang, nhất định các người sẽ hối hận.” Thủ lĩnh uy hiếp, hãn biết rõ nếu động thủ, phe mình không có cơ hội, đành uy hiếp lấy lệ.

“Hối hận hay không bọn ta không biết, nhưng nếu người còn lớn tiếng thì sẽ hối hận ngay lập tức.” Hầu Kiệt hừ lạnh khinh miệt, mắt rực hung quang.

“Chúng ta rút lui.” Thủ lĩnh tỏ vẻ bất cam, nhìn đối phương giận dữ, thấy ta ra hiệu rút lui.

“Đại ca, xử lý tiểu tử này thế nào?” Diệp Phong lúc đó vẫn hôn mê, mấy cao thủ Lục Trúc bang khiêng lên, thận trọng hỏi.

“Giết hãn đi!” Vì mất món hàng quan trọng, thủ lĩnh chưa biết trở về phải ăn nói thế nào với bang chủ, mọi nguyên cố đều bắt đầu từ thiếu niên đáng ghét này nên hãn hận gã thấu xương.

Thủ hạ Lục Trúc bang cũng hận gã không kém, lập tức hai bang chúng gờ vũ khí lên chém vào đầu gã.

“Chậm đã!” Hầu Kiệt lướt tới như chớp, gạt hai món vũ khí đi, ngũ khí bình thần nhưng như ra lệnh: “Các người khiêng Mạnh Lăng đi, để thiếu niên này lại.”

Diệp Phong dù gì cũng là ân nhân của Hồng Diệp bang, nếu gã không đột nhiên xuất hiện, e rằng lần này người bị bắt là Hầu thị huynh đệ bọn họ, hầu Kiệt đương nhiên không để Lục Trúc bang hạ sát thủ với Diệp Phong.

“Việc này chưa xong đâu!” Thủ lĩnh vô lực ném lại một câu, dẫn tàn binh bại tướng quay về Xuân Ý thành.

86. Chương 86 : Hồng Diệp Bang

“Ca ca, tiểu tử này lai lịch thế nào?” Bang chúng Hồng Diệp bang thanh lý hiện trường, hầu Anh đến bên ca ca, quan sát Diệp Phong đang hôn mê thật kỹ.

“Không biết!” Hầu Kiệt lắc đầu gọn lỏn.

“Mạnh Lăng bị đập thành như thế, tiểu tử này xem ra không hề hấn gì. Lẽ nào thực lực của hắn còn hơn Mạnh Lăng?” Mắt Hầu Anh tỏ ra kinh ngạc, chưa từng nghe nói ở đại lục có ai ở tuổi đó đạt tới cảnh giới võ sư.

“Vị tất, huynh thấy trong lần giao phong trước khi va nhau, đại bộ phận lực xung kích đều dồn lên mình Mạnh Lăng, thành ra tiểu tử này mới sống sót.” Hầu Kiệt quả nhiên biết nhìn nhận, nhận ra đòn sau cùng của Diệp Phong dồn hết trọng lượng và lực xung kích xuống Mạnh Lăng.

Đặc điểm của thổ nguyên lực là trầm trọng nên có hiệu quả truyền lực đạo. Diệp Phong từ độ cao ba trăm thước rút xuống, lực xung kích sánh ngang với tam giai võ sư dốc toàn lực, hà huống gã còn cầm trong tay Chấn thiên chùy một trăm tám mươi cân. Mạnh Lăng chống sao nổi?

“Dù thế nào thì cũng nhờ tiểu tử này xuất hiện chúng ta mới may mắn cướp được hàng, đưa y về trong bang liệu thương đã rồi tính.” Hầu Kiệt sai hai thủ hạ cẩn thận khiêng Diệp Phong lên cỗ xe Mạnh Lăng ngồi, chúng nhân mang chiến lợi phẩm hân hoan đi về phía tây.

OOo

Cơn đau từ thân thể liên tục xoáy vào thân kinh Diệp Phong, kéo gã khỏi tình trạng hôn mê. Thử cự quậy hai lần nhưng gã chán nản nhận ra rằng, chân tay mình không hề vâng lời.

Gã nhú mày nghĩ lại tình hình trước lúc hôn mê, dưới đất có một nam tử thực lực khá cao định công kích nhưng gã lợi dụng võ kỹ Bất diệp chấn, dồn hết đà rơi vào đòn công kích, tiếp đó...Gã bị chấn động mãnh liệt làm cho ngất đi, đây là đâu?

Nhìn quanh một lượt, đó là một gian phòng nhỏ khá gọn gàng, bày biện đơn giản chỉ có một cái bàn một cái ghế và chiếc giường gã đang nằm, góc nhà xếp một cái cang gỗ.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, lắng nghe một lúc gã cũng chỉ biết có một toán người đang chúc mừng gì đó, hình như họ vừa kiếm được một món lớn, giải quyết được tình hình khó khăn kinh tế cho bang phái...

Thở dài, gã lại kiểm tra thân thể: Xương sườn gãy mất ba cái, hai tay đều trật khớp, cơ nhục toàn thân như bị xé toạc, liên tục đau nhói lên. Thương thế so với trận tử chiến cùng Bạch Thủy Lệ thì nhẹ hơn nhiều, tổn thương phần lớn ở ngoài da, nhờ vào nguyên nguyên lực, chỉ trong khoảng bảy ngày là sẽ lành lại.

“Có ai không?” Gã kêu lên hữu khí vô lực, không hẳn vì gã kiệt sức, nếu kêu to qua sẽ động đến vết thương, bản thân gã tất lãnh đủ.

Cửa được mở ra kèn kẹt, một nam tử trẻ tuổi thò đầu vào, thấy gã tỉnh lại, vội đi báo cáo với Hầu thị huynh đệ.

“Tiểu huynh đệ, tỉnh rồi hả!” Hầu Kiệt vội vàng đi vào, hầu Anh theo sau, thần sắc cả hai tương đối ngạc nhiên, theo thương thế của gã thì không thể tỉnh lại sớm như vậy.

“Đây là đâu? Các vị là...” Nhìn gương mặt lạ lẫm xuất hiện, diệp Phong chỉ biết hỏi những câu quen thuộc nhất.

Mọi chuyện đã qua rất đơn giản, hầu Kiệt chỉ mất vài câu là gã hiểu đại khái tình hình, nhấn nhó nhếch môi, e rằng hiện tại gã lọt vào hang ổ giặc cướp. Bất quá gã rơi xuống đã trợ giúp cho Hồng Diệp bang nên được đối phương quan tâm lại.

Ăn cướp ân oán phân minh lại hiểu đạo nghĩa thì cũng là ăn cướp tốt. Gã không có ác cảm gì với việc họ ăn cướp mưu sinh, giữa các thế lực hầu như đều làm những việc như thế, bắt quá khoác thêm danh nghĩa đường hoàng mà thôi. Cướp và giết là chủ đề vĩnh hằng của thế giới võ giả.

“Lần này tiểu huynh đệ lập công lớn cho Hồng Diệp bang, nhưng vì sao lại từ trên trời rơi xuống?” Hầu Kiệt đến giờ vẫn chưa hiểu nguyên do.

Diệp Phong cười ngượng ngùng, không cho y biết việc về Tiểu Hôi. Gã cảm thấy lai lịch của nó bất phàm, để tránh phiền phức không cần thiết thì không nên cho ai biết. Lúc khác gã sẽ quay lại Ninh Tĩnh sâm lâm tìm nó.

“Tại hạ ở trong Ninh Tĩnh sâm lâm đơn độc rèn luyện, không cẩn thận chạm vào một con nhị giai Thanh đực thiết chủy nha, bị nó dẫn theo đàn quạ hơn trăm con đến bắt đưa lên trời. Sau cùng tại hạ nhân cơ hội thả thương thủ lĩnh đàn quạ và rơi xuống...Cũng may có người làm đệm cho chứ không thì mạng đã hưu hỉ.” Dáng vẻ gã thành khẩn, thần sắc còn hơi ngượng ngùng nên chuyện gã kể không khiến Hầu thị huynh đệ hoài nghi, chỉ thế mới giải thích được vì sao gã đột nhiên từ trên trời rơi xuống, sau lưng còn cả một đàn yêu thú truy theo.

“Đại nạn không chết tất có phúc! Lần này Hồng Diệp bang thu hoạch cũng khá, tất nhiên không thiếu phần của tiểu huynh đệ.” Hầu Kiệt cười vang.

Nhượng mày vừa ý, hảo cảm với Hồng Diệp bang tăng hẳn. Gã không coi một phần tài vật ra gì, nhưng đối phương có tâm ý đó, đủ thấy ta không phải hạng tà ác, đáng để kết giao một phen. Hồng Diệp bang xem ra không phải bang phái cường đạo tầm thường.

“Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tên của tiểu huynh đệ?” Diệp Phong còn đang trầm suy nghĩ, giọng Hầu Kiệt lại vang lên.

“Diệp Phong.” Đối phương hào sảng, gã cũng không văn hoa gì, trả lời đúng với sự thật.

Cả ba trò chuyện vui vẻ, dần thân thiết với nhau, hầu thị huynh đệ khá có hảo cảm với gã, lời lẽ không giấu ý lôi kéo gã gia nhập Hồng Diệp bang nhưng đều bị gã khéo léo lái đi, tránh khỏi vấn đề khó xử này. Gã hiện đang tính toán cho tương lai, còn bảo gia nhập một Hồng Diệp bang sinh sống bằng cướp bóc thì gã chưa từng nghĩ tới.

Gã cũng dần hiểu được đôi điều về Hồng Diệp bang.

Hồng Diệp bang do bang chủ Liễu Hồng Diệp lập ra một năm trước, hầu thị huynh đệ đi theo nàng ta, sau khi bang phái kiến lập thì cả hai đảm nhiệm chức tả hữu phó bang chủ, hiệp trợ Liễu Hồng Diệp xử lý mọi sự vụ. Tuy theo nàng ta đã lâu nhưng cũng không hiểu lắm về lai lịch bang chủ.

Vân Châu dưới sự khống chế lỏng lẻo phi võ lực của Thương gia bị các thế lực cát cứ, bang phái tân hưng muốn có được một chỗ e rằng phải dựa vào bang chủ thực lực siêu tuyệt mới có hi vọng, nhưng Liễu Hồng Diệp mới là tam giai võ sư, chỉ đạt đến yêu cầu cơ bản nhất của một thủ lĩnh cát cứ địa bàn, ngược lại đối phương đều có lực lượng gây dựng qua nhiều năm tất Hồng Diệp bang không thể kháng cự.

Như Lục Trúc bang chiếm cứ một thành thị bậc trung rất phồn thịnh - Xuân Ý thành, bang chủ Lâm Đắc Ý là tứ giai võ sư, trong bang còn ba cao thủ cấp võ sư khác, mạnh Lãng bị gã trọng thương là một trong số đó. Bang chúng cấp võ sĩ cũng có đến mấy chục người. Lục Trúc bang chiếm cứ Xuân Ý thành đã mấy chục năm, căn thâm đế cố, hồng Diệp bang vốn không thể động đến.

Hồng Diệp bang muốn phát triển, đầu tiên phải có nguồn thu riêng, nhưng có địa bàn để sinh ra tài phú thì đương nhiên chỉ còn một lựa chọn...Cướp! Hồng Diệp bang chọn địa điểm trú chân là tiểu trấn cạnh Xuân Ý thành là có ý giành miếng ăn trên địa bàn của Lục Trúc bang.

Vốn hai bang phát triển theo quỹ tích bình thường, thế như nước lửa, song phạm việc gì cũng có ngoại lệ.

Hồng Diệp bang bang chủ Liễu Hồng Diệp, theo lời Hầu thị huynh đệ, là nhất đại mỹ nữ, ngay cả Lục Trúc bang bang chủ Lâm Đắc Ý vốn là địch nhân cũng say mê. Vì thế hẳn vẫn giữ thái độ đối xử ám muội với Hồng Diệp bang.

Xuân Ý thành nằm ở trọng điểm giao thông của Vân Châu, dung binh và thương lữ rất hay lai vãng, nên lợi nhuận của Lục Trúc bang rất hậu, dễ lấy lòng Liễu Hồng Diệp, đối với việc Hồng Diệp bang cướp bóc, Lâm Đắc Ý đều mắt nhắm mắt mở bỏ qua, một chút tổn thất đó thì Lục Trúc bang gánh được.

Hà hưởng, chủ ý của Lâm Đắc Ý là chỉ cần giành được Liễu Hồng Diệp, hồng Diệp bang sau rốt lại không nhập vào Lục Trúc bang sao? Nuôi Hồng Diệp bang cũng là khuếch trương thế lực, nên trong tình thế đó, hồng Diệp bang mới dần phát triển.

Diệp Phong chợt có hứng thú. Mỹ nữ, đều là mỹ cảnh mà mỗi nam nhân bình thường không bao giờ cự tuyệt hân thưởng, dù lúc này gã mới là thiếu niên...Không hẳn gã có ý lòng hươu dạ vượn gì, mà đơn thuần là hiếu kỳ, liễu Hồng Diệp thật ra đẹp đến mức nào?

Gã không phải hạng cô lậu quả văn, đã gặp không ít mỹ nữ, trong đó đẹp nhất là Thu Tổ Nhã của Bích Thủy cung, phong vận ung dung cao quý đó khiến người ta buộc phải thán phục. Tiếp đó là Thẩm Lan thanh mai trúc mã với gã, chỉ là cô còn ít tuổi, dung mạo vẫn non nớt, nếu có thêm thời gian, chưa chắc đã kém hơn sư phụ. Ngay cả Diệp Thi Nhi, con gái Diệp Thừa Thiên cũng là mỹ nhân, chỉ có điều chưa trưởng thành mà thôi.

“Chắc là bang chủ của các vị sử dụng mỹ nhân kế, lẽ nào không sợ khéo quá hóa vụng hay sao?” Lâm Đắc Ý là nhất phương kiêu hùng, tất nhiên không ngốc đến mức bị Liễu Hồng Diệp lợi dụng. Theo Hầu thị huynh đệ giới thiệu, thực lực của Hồng Diệp bang kém xa Lục Trúc bang, nếu đối phương dùng vũ lực, e rằng họ không chống nổi.

“Diệp huynh đệ nói thế là không đúng đâu.” Hầu Anh bất mãn cắt lời, lời lẽ hơi gay gắt: “Hừ, bang chủ của bọn mõ không bao giờ dùng thủ đoạn như bản đó. Hồng Diệp bang được như bây giờ đều do bang chủ tự tay gây dựng, bang chủ từng nghiêm khắc cự tuyệt Lâm Đắc Ý nhiều lần nhưng lão sắc cầu đó tự cho rằng mình hay, không chịu từ bỏ. Hẳn đã không tiếc tài phú, lẽ nào Hồng Diệp bang không dám lấy?”

“Hồng Diệp bang tuy thực lực không mạnh lắm nhưng không cần Lục Trúc bang bố thí. Mỗi món tài vật đều do huynh đệ bọn mõ liều mạng cướp về.” Hầu Kiệt cũng bất mãn cướp lời: “Nếu dựa vào Lục Trúc bang, hiện giờ bọn mõ sao còn phải khổ động chạm đến chúng?”

“Ha ha...Tiểu đệ nói sai rồi!” Gã cười ngượng ngập, vội trà lễ. Xem ra Hầu thị huynh đệ cuồng nhiệt sùng bái Liễu Hồng Diệp, không đơn giản là tình cảm nam nữ mà là tôn kính và ngưỡng mộ xuất phát từ nội tâm.

Xem ra gã đã đánh giá thấp nữ nhân này.

Đồng thời gã cũng thấy hứng thú hơn với Liễu Hồng Diệp, nữ tử như thế thật ra có gì đặc biệt?

87. Chương 87 : Liễu Hồng Diệp

Vết thương lần này nhẹ hơn trận chiến cùng Bạch Thủy Lệ nhiều. Chỉ ít Diệp Phong không mất tri giác, có thể vận chuyển nguyên nguyên lực chữa trị thương thể một cách có ý thức.

Gã phát hiện sau khi thân thể trọng thương, đặc biệt là thương thể nghiêm trọng, được nguyên nguyên lực tự phát liệu thương thì thực lực cũng tăng nhanh theo, gấp hai ba lần bình thường. Chỉ là nguyên nguyên lực tu luyện theo cách đó có khuyết điểm. Thân thể là chỗ chứa, nguyên nguyên lực là năng lượng cho nó, năng lượng tăng nhanh mà không được thân thể tôi luyện tất không thể dung hợp hoàn mỹ với gã.

“Xem ra sau khi lành lại cần vất vả mấy ngày, ổn định thân thể yếu ớt này.” Gã cười khổ bất lực, thật sự không muốn tái thể nghiệm tình trạng thực lực tăng vọt sau khi trọng thương này. Nếu không nhờ may mắn, hai lần trọng thương vừa qua đều có thể khiến gã táng mệnh.

Ba ngày sau, gã có thể xuống giường đi lại, khiến Hầu thị huynh đệ kinh thán mãi. Hồng Diệp bang không có liệu thương được thượng thặng, theo lý ít nhất gã cũng phải nằm một tháng, nhưng xem ra gã gần như lành hẳn rồi.

“Bang chủ hai ngày nữa sẽ về, thương thể của Diệp huynh đệ đỡ hơn, chắc gặp được bang chủ.” Hầu Kiệt chắc lưỡi khen: “Không hiểu huynh đệ có muốn gia nhập Hồng Diệp bang?”

Diệp Phong nở nụ cười bất lực: “Tại hạ còn có việc phải làm, e rằng không tiện ở lại lâu trong quý bang.”

“Chẳng phải huynh đệ nói là rèn luyện ở Ninh Tinh sâm lâm hay sao?” Hầu Anh cướp lời: “Rèn luyện tốt nhất là thực chiến, đối tượng tốt nhất đương nhiên là cao thủ. So với yêu thú, đấu với người càng nhanh gia tăng kinh nghiệm chiến đấu. Theo bọn mõ đối phó Lục Trúc bang, đảm bảo huynh đệ được lợi không nhỏ.”

“Hơn nữa huynh đệ phế tam đương gia Mạnh Lăng, lục Trúc bang nhất định không bỏ qua. Ở lại bản bang, huynh đệ tất nhiên được an toàn, một khi đi khỏi rất có thể bị chúng mai phục. Hà huống...”

Hầu Anh nháy mắt, nở nụ cười thúc giục, ghé tai gã nói: “Bang chủ của bọn mõ là nhất đẳng đại mỹ nhân, huynh đệ nghĩ mà xem, mỗi ngày đều được trông thấy bức mỹ nữ đồ thì thật tuyệt diệu biết bao.”

Diệp Phong lấy làm lạ, hầu Anh không hiểu đã bao nhiêu lần tán tụng vị đại mỹ nhân bang chủ này trước mặt gã, nếu gã không biết nàng ta là ân nhân cứu mạng của hai huynh đệ thì chắc cho rằng Hầu Anh đang bắt mối cho gã.

Hai huynh đệ đều tâm địa thẳng thắn, tính cách thành thật, vì báo ơn mà đi theo Liễu Hồng Diệp. Tuy Hầu Anh thỉnh thoảng lại trêu đùa nhưng niềm tôn kính trong lòng dành cho Liễu Hồng Diệp cực kỳ kiên định.

“Được, tạm thời tại hạ ở lại Hồng Diệp bang!” Hầu Anh nói không sai, chiến đấu với người mới là cách dễ thắng thực lực hữu hiệu hơn cả, đối phương khấn khoản như thế, gã lại có hảo cảm với Hầu thị huynh đệ, không tiện thẳng thắn cự tuyệt. Thời gian này, cũng nên hiểu thêm về thế giới bên ngoài Ngọa Lăng thành.

“Bất quá nếu có việc, tại hạ sẽ đi bất cứ lúc nào.” Gã và Thẩm Lan còn ước hẹn ba năm, không thể chần chừ ở Hồng Diệp bang quá lâu, việc này cần nói cho rõ ràng trước.

“Không thành vấn đề!” Hầu Kiệt khấn khoản mời gia nhập vì gã vô ý cứu họ một lần, nên cực kỳ có hảo cảm với gã chứ không coi trọng thực lực của gã. Một thiếu niên mười sáu tuổi, mạnh được đến đâu?

Hai ngày sau, thương thế của gã gần như khôi phục được tám phần, trong hai ngày có thể động dậy được, gã liên tục rèn luyện thân thể, tiêu hóa nguyên nguyên lực tăng cao trong thân thể, chỉ còn chút xiu nữa là đột phá đến võ sĩ nhị giai.

Liễu Hồng Diệp cũng theo đúng hạn kỳ về đến nơi Hồng Diệp bang trú chân - Hồng Diệp trấn.

Trong đại sảnh sáng sủa, liễu Hồng Diệp nằm trên một cái giường gỗ đẹp đẽ, tấm thân yêu kiều phủ trong tà áo đỏ rực. Diệp Phong vừa tiếp xúc với gương mặt cô là đã bị hấp dẫn.

Gương mặt trái xoan trắng muốt, mày liễu xanh biếc, môi đỏ như máu, mắt như nước hồ thu, da tựa mỡ đông, mái tóc đỏ nhạt xòa xuống hai vai, rủ lên đôi bông đào đầy đặn, càng tăng thêm phần mỹ hoặc. Vòng eo vừa một chét tay được tà áo đỏ bó sát càng hiển lộ phong thái mê người.

Thân thể nữ nhân này toát lên nét quyến rũ tự nhiên, dù hiện tài nàng ta mặt như sương lạnh nhưng phong tình vẫn cực độ câu hồn đoạt phách. Bất kỳ nam nhân bình thường nào đối diện với vưu vật đầy mỹ hoặc này đều dấy lên dục vọng nguyên thủy nhất từ đáy lòng. Diệp Phong cũng không ngoại lệ...

Hai mắt trừng trừng, tiểu phúc như có tà hỏa thiêu đốt, được Hầu Anh ho khẽ nhắc nhở, gã mới hơi tỉnh lại, nguyên nguyên lực từ từ chảy qua chỗ dục vọng ngùn ngụt, gã lập tức lãnh tỉnh lại.

Hầu thị huynh đệ đã quen, cộng thêm trong lòng họ tôn kính và ngưỡng mộ Liễu Hồng Diệp vô hạn nên không bị mỹ hoặc ảnh hưởng. Những nhân vật cấp cao trong bang đứng hai bên đều tỏ ra si mê.

Yêu tinh! Diệp Phong thầm nhủ, chẳng trách nhất bang chỉ chủ như Lâm Đắc Ý không chống nổi dụ hoặc, chấp nhận tổ thất lợi ích của bang phái để lấy lòng. Mỹ lực của nữ nhân này đích xác là vũ khí có lợi nhất giúp cho Hồng Diệp bang phát triển.

“Bang chủ! Lần này chúng ta cướp được năm mươi vạn kim tệ, hai nghìn tinh tệ, các loại vật phẩm quý trọng giá trị tổng cộng chừng hơn nghìn tinh tệ. Thu hoạch rất hậu.” Chúng nhân ngồi xuống xong xuôi, hầu Kiệt vội vàng báo với Liễu Hồng Diệp: “Thu hoạch lớn nên thuộc hạ và Hầu Anh không dám tự tiện, đợi bang chủ về phát lạc.”

“Tài phú như thế, lục Trúc bang định chuyển đi đâu?” Liễu Hồng Diệp nhú mày, tựa hồ không vui vẻ gì với thành quả của Hầu thị huynh đệ.

“Nghe chúng nói là phần cống nạp hàng năm cho Lục Lâm bang,” Hầu Kiệt thật thà đáp.

Lục Lâm bang!?

Khoảnh khắc, lòng gã phảng phất ngập tràn hận ý. Gương mặt trắng đến mức yêu dị xuất hiện trong óc gã - Tô Kiệt. Cừu nhân từng chà đạp tôn nghiêm, kéo gã từ mây cao xuống địa ngục, đã hủy đi khí hải của hắn, không phải Lục Lâm bang thiếu chủ thì còn ai nữa?

Hít sâu một hơi rồi thở ra, điệp Phong cố gắng lãnh tĩnh lại, chúng nhân đều chú ý đến thành quả cướp được, không ai nhận ra gã thất thái.

Lúc đó gã hôn mê nên không biết hàng hóa là phần cống hàng năm dành cho Lục Lâm bang, đây là lần đầu gã nghe được điều đó.

Lục Lâm bang là một trong Vân Châu tứ đại thế lực, thực lực không phải dạng gia tộc nhỏ như Bạch Thủy gia so được, với bang phái lớn như thế, thực lực hiện tại của gã không đáng gì. Cừu nhân của gã là Lục Lâm bang thiếu chủ, muốn báo thù thì hiển nhiên gã khiêu chiến với cả Lục Lâm bang.

Dù hiện tại thực lực của gã thắng được Tô Kiệt song bên mình hắn luôn có hai bảo tiêu thực lực võ sư, gã khó lòng lấy được mạng hắn. Nếu hắn biết gã sau khi bị phế khí hải nhưng không suy sụp mà vùng lên mạnh mẽ tất sẽ tìm mọi cách diệt trừ.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn! Trước khi chắc chắn thành công, lựa chọn tốt nhất của gã là khép mình tăng cường thực lực, chờ đợi thời cơ.

Đợi đi, tô Kiệt, món nợ giữa chúng ta không lâu lắm nữa sẽ được thanh toán.

Dẹp yên kích động trong lòng, gã từ từ ngẩng lên, dáng vẻ vẫn thản nhiên.

“Nếu đúng là cống phẩm cho Lục Lâm bang, các người sao đủ năng lực cướp được?” Liễu Hồng Diệp hiển nhiên không phải là nữ nhân chỉ dựa vào sắc đẹp lãnh đạo bang phái, nhanh chóng nắm bắt được điểm mấu chốt.

Là bang phái thuộc hạ trên địa và Lục Lâm bang, mỗi năm Lục Trúc bang phải cống nạp sáu thành thu nhập của Xuân Ý thành, tài sản lớn như vậy, dù Lâm Đắc Ý mê luyện Liễu Hồng Diệp đến đâu cũng không thể cam tâm tình nguyện dâng lên, tất đã có phòng bị.

Hầu Kiệt thuật lại tình huống, tất nhiên không quên giới thiệu Diệp Phong...

Liễu Hồng Diệp đảo mắt, thuận theo hướng Hầu Kiệt chỉ, nhìn thấy một thiếu niên thanh tú.

Chạm vào mắt là đôi đồng tử trong veo, mắt Liễu Hồng Diệp chợt ánh lên khác lạ, còn nhỏ tuổi mà tự chế ngự được đến thế quả thật hiếm thấy. Nghe Hầu Kiệt giới thiệu, tiểu tử này cảm trọng chùy linh khí, dẫn theo một đàn Thanh dực thiết chủy nha từ trên trời lao xuống, khiến Mạnh Lăng ngấp ngoải còn gã chỉ vài ngày sau là lại hoạt động như thường...Những điều đó cho thấy gã không đơn giản.

Tuy Mạnh Lăng thừa thụ đại bộ phận lực xung kích nhưng thiếu niên này có thể yên lành dưới phản lực thì thực lực của gã ít nhất cũng thất giai võ sĩ? Còn nhỏ tuổi mà thực lực như thế, e rằng bất phàm. Nếu gã đồng ý trợ lực...Có lẽ cô sẽ thỏa nguyện.

Nghĩ thế, liễu Hồng Diệp nhìn Diệp Phong với vẻ hứng thú, làn môi đỏ khẽ hé mở, dịu giọng hỏi: “Tiểu huynh đệ hiện tại ở đẳng cấp nào?”

“À...Coi như võ sĩ nhất giai.” Bị mỹ nữ chiếu tướng, gã đáp không được tự nhiên lắm.

“Võ sĩ nhất giai?” Mắt Liễu Hồng Diệp ánh lên thất vọng, tuy ở tuổi đó mà có được thực lực như gã đã phi thường rồi nhưng còn cách một quãng so với yêu cầu của cô.

Mối thù của mình...Lẽ nào cả đời không có hy vọng trả được? Lòng cô không khỏi buồn bã.

Không nghĩ quá nhiều, cô xua tay vô lực, thu hồi ánh mắt nhìn gã, vui vẻ nói: “Lấy mười vạn kim tệ chia cho các huynh đệ trong bang, còn lại tạm thời không động đến. Ta mệt rồi...Việc này cần phải suy nghĩ chu đáo.”

Chúng nhân có mặt đều kinh ngạc, nhưng xưa này đều quen phục tùng Liễu Hồng Diệp nên không ai dị nghị gì, lục tục rời đại sảnh.

Tất cả lui đi rồi, hầu Kiệt đến cạnh gã, tỏ vẻ ngưỡng nung: “Diệp huynh đệ, chuyện đó...Bang chủ hôm nay hình như có tâm sự, bình thường cướp tài vật về đều chia toàn bộ cho các huynh đệ, chỉ giữ lại rất ít phục vụ nhu cầu trong bang, lần này chắc bang chủ có tính toán gì đó đặc biệt. Bất quá huynh đệ yên tâm, hai hôm nữa, mỗi sẽ bẩm cáo bang chủ, tuyệt đối không thiếu phần của huynh đệ.”

Diệp Phong bật cười, hán tử thật thà này ngập ngập ngừng ngừng cả nửa ngày chỉ vì việc này. Gã nhún vai mỉm cười: “Hầu Kiệt đại ca bất tất để tâm, phần của tiểu đệ cũng không cần nữa. Bất quá Liễu bang chủ là thủ lĩnh cực kỳ tinh minh.”

“Tiểu huynh đệ biết được ý nghĩ của bang chủ?” Hầu Kiệt trừng mắt hỏi.

“Các vị cướp được cống phẩm của Lục Lâm bang đều nhờ may mắn. Việc này, lục Trúc bang nhất định không bỏ qua, huynh tưởng với thực lực của Hồng Diệp bang có thể chọi chính diện với Lục Trúc bang sao?” Diệp Phong nhướng mày hỏi ngược.

“À...Không thể.” Chỉ riêng ba võ sư còn lại của Lục Trúc bang thì Hồng Diệp bang cũng không thể đối phó.

“Nên để lại mọi thứ để khi bị dồn ép quá sẽ trả lại Lục Trúc bang, ít ra cũng không khiến Hồng Diệp bang sa vào họa diệt môn.” Tuy thực lực của Hồng Diệp bang và Lục Trúc bang không cân xứng nhưng dựa vào mị lực cá nhân của Liễu Hồng Diệp, chỉ cần trả lại tài vật, lục Trúc bang khẳng định không bức ép quá.

“Chẳng phải bọn ta công cốc sao?” Hầu Kiệt lăm lăm bực bội.

“Thế cũng chưa hẳn...” Diệp Phong nhếch môi lên, nở nụ cười lạnh, không hiểu đang nghĩ gì.

“Vậy là ý gì?” Hầu Kiệt gãi đầu hỏi.

Cùng lúc, mấy nhân viên tuần tra phía ngoài vội vàng chạy vào, thở hổn hển báo: “Lục Trúc bang đánh đến rồi.”

Đại bản doanh Hồng Diệp bang xôn xao.

88. Chương 88 : Xuất Thủ

Bên ngoài Hồng Diệp trấn, hơn trăm thành viên Lục Trúc bang như hung thần ác sát cầm vũ khí phong tỏa con đường chính. Dần dần là một trung niên đại hán chừng hơn bốn mươi, râu quai nón rậm rì, đôi mắt như chuông đồng tròn tròn, đáng vẻ cực kỳ hung ác, chính thị Lục Trúc bang bang chủ - Lâm Đắc Ý.

Hồng Diệp bang từ khi trú chân ở Hồng Diệp trấn đến nay chưa từng thấy uy thế này bao giờ. Lâm Đắc Ý gặp Liễu Hồng Diệp rồi thì luôn khách khách khí khí với Hồng Diệp bang. Hắn cho rằng Hồng Diệp bang sớm muộn cũng là thế lực của mình, liễu Hồng Diệp rồi cũng thành nữ nhân của mình, hôm nay nếu không vì cống phẩm cho Lục Lâm bang, hắn cũng không đời nào rình rang đến làm phiền Liễu Hồng Diệp như thế.

Liễu Hồng Diệp vẫn ăn vận đồ rực, được Hầu thị huynh đệ một tả một hữu hộ tống hai bên, dẫn theo thủ hạ Hồng Diệp bang đi ra trấn khẩu, hình thành thế giằng co với nhân thủ Lục Trúc bang.

Thấy tám thân rực lửa đó, hai mắt Lâm Đắc Ý nóng rực lên, mục quang không giấu niềm ái mộ, da mặt hắn giật giật, thần sắc trở nên cực kỳ hòa hoãn, khí thế hung hăng ban nãy giảm hẳn.

“Hồng Diệp...” Ngừ khí chưa loét từ miệng một hán tử thô tháo phát ra khiến người ta có cảm giác cực kỳ quái dị.

“Lâm bang chủ!” Ánh mắt Liễu Hồng Diệp lạnh lại, quát lên: “Ông mang nhiều thủ hạ thế này đến xâm phạm địa bàn của ta, có phải định trêu tức bản bang chủ?”

“Đúng thế, tên bang chủ bản bang há để người tùy tiện xưng hô.” Hầu Anh không hề khách khí đáp lại.

“Đường đường Lục Trúc bang bang chủ, hóa ra là con cóc ghẻ.” Hầu Kiệt cũng lạnh lùng trào phúng.

Ánh mắt lạnh lại, lâm Đắc Ý hung hãn liếc Hầu thị huynh đệ, nếu không vì muốn giữ ấn tượng tốt với Liễu Hồng Diệp, với tính cách của hắn e đã xuất thủ.

“Liễu bang chủ! Mấy hôm trước thủ hạ của bang chủ cướp một món hàng quan trọng của bản bang. Tại hạ nghe nói bang chủ hôm nay mới về vì thế dẫn người đến nói chuyện. Nếu không nể mặt bang chủ thì năm ngày trước tại hạ đã dẫn huynh đệ đến san bằng Hồng Diệp trấn.” Hồng Diệp bang không có Liễu Hồng Diệp tọa trấn, tất không chịu được một đòn của Lục Trúc bang, lâm Đắc Ý nói thế vì muốn Liễu Hồng Diệp nợ một món nhân tình.

“Hồng Diệp bang nếu có gì thì Lục Trúc bang đừng mong yên ổn.” Liễu Hồng Diệp lạnh lùng nhướng mắt lên, mục quang đầy sát khí liếc toán thành viên đối phương, ngữ khí lạnh lẽo thốt: “Mỗi ngày ta giết một tên, năm năm là sẽ giết sạch Lục Trúc bang.”

Lâu la Lục Trúc bang vốn còn ảo tưởng dâm dục, chợt rùng mình, lòng lạnh buốt, ánh mắt nhìn Liễu Hồng Diệp đầy sợ sệt, sắc niệm tan sạch.

Diệp Phong lạnh buốt cõi lòng, nữ nhân này quả thật độc ác.

Lục Trúc bang trừ bốn vị đương gia đạt đến võ sư, không ai chống nổi Liễu Hồng Diệp. Lâm Đắc Ý xưa nay không dám mạnh tay với Hồng Diệp bang tuy để giành lấy hảo cảm của mỹ nhân nhưng cũng phần nào e dè thực lực tam giai võ sư của cô.

Nếu không thế, với phong cách của hắn, trực tiếp cướp mỹ nữ về là xong, làm gì chịu kiên trì lấy lòng. Thực lực cũng là một nhân tố quan trọng giúp Hồng Diệp bang sống sót, sức uy nhiếp của võ sư quả thật quan trọng.

“Liễu bang chủ, hôm nay tôi không muốn hưng sư vấn tội, chỉ cần bang chủ giao món hàng đó ra, lục Trúc bang tuyệt đối không khó để các vị.” Lâm Đắc Ý biết Liễu Hồng Diệp nói được làm được, nếu thật sự chọc giận cô, lục Trúc bang e rằng không còn được yên thân nữa.

“Thứ lọt vào tay Hồng Diệp bang lại còn trả về hả?” Liễu Hồng Diệp cười lạnh, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, cô đời nào chịu giao món tài phú hùng hậu như vậy ra. Có số tiền đó, mục tiêu cô muốn sẽ dễ thực hiện hơn.

“Ta khuyên cô nương đừng nhả vào mớ tài vật này.” Lâm Đắc Ý sầm mặt, thâm hận mỹ nhân không biết tốt xấu là gì: “Món tài vật đó cống nạp cho Lục Lâm bang, nếu bề trên truy cứu, lục Trúc bang cố nhiên không hay ho gì nhưng, cô nương tưởng Hồng Diệp bang đứng ngoài được sao?”

“Nếu chọc giận Lục Lâm bang, người cũng biết hậu quả thế nào rồi chứ?” Lâm Đắc Ý lạnh giọng.

“Đừng lấy Lục Lâm bang ra uy hiếp ta.” Mắt Liễu Hồng Diệp lập tức đỏ ngầu, khí thế tăng vọt, hỏa hồng nguyên lực phun ra, sát ý lan tràn. Ngay cả Hầu thị huynh đệ theo cô lâu năm cũng giật mình, ngẩn ra tại chỗ.

Diệp Phong cả kinh, liễu Hồng Diệp sao lại phản ứng thái quá với lời Lâm Đắc Ý như vậy? Hắn nói không hề quá, việc này mà bị Lục Lâm bang biết, e rằng Hồng Diệp bang bị diệt bang lập tức. Trên địa bàn của Lục Lâm bang không cho phép một bang phái nào không chịu khống chế tồn tại.

“Như vậy Liễu bang chịu không chịu giao?” Lâm Đắc Ý nổi giận, mỗi năm cống nạp không ít, lục Trúc bang không có khả năng gom đủ món thứ hai, nếu không giải quyết xong việc này, khó lòng giữ được địa bàn Xuân Ý thành.

“Không giao!” Mái tóc dài đỏ chói của Liễu Hồng Diệp bay lên theo nguyên lực, toàn thân đượm nét kinh diễm mỹ lệ, phong tình rùng rợn.

Chỉ là...Diệp Phong miễn cảm nhận ra, tâm tình cô đang ở ranh giới mất khống chế. Thật ra vì sao?

“Nữ nhân ngu xuẩn! Đây là cô tự muốn ném mùi đau khổ!” Lâm Đắc Ý giận quá hóa cười, phát mạnh tay, hắc sắc nguyên lực hồn hậu xuất hiện, hắn là thổ nguyên lực tu luyện giả.

“Nếu Liễu bang chủ thắng được mỗ thì món hàng đó, lục Trúc bang sẽ hai tay dâng lên, việc mất công phẩm sẽ do mình Lục Trúc bang đảm đương, không liên lụy đến Hồng Diệp bang! Thế nào?” Lâm Đắc Ý nặng giọng hừ một tiếng, liếc nhìn nhị đương gia gần đó như chớp, miệng thoáng qua nụ cười gian xảo.

“Chính hợp ý ta!” Liễu Hồng Diệp quát lên, hỏa nguyên bạo phát, thân thể như mũi tên rời dây cung lao lên không, khác nào một ngọn lửa rừng rực vút tới. Cô cần chiến đấu để phát tiết hận ý trong lòng...

“Bang chủ có là đối thủ của Lâm Đắc Ý không?” Diệp Phong lên hỏi Hầu Kiệt.

“Yên tâm đi, bang chủ xưa nay cẩn thận, không dễ dàng đem thân vào nguy hiểm đâu. Một đấu một, dù bang chủ không thắng, lâm Đắc Ý cũng không làm gì được.” Hầu Kiệt mười phần tin tưởng, liễu Hồng Diệp và Lâm Đắc Ý không phải giao thủ lần đầu, cô muốn thoát thân quả thật rất dễ.

Gã nhú mày, liễu Hồng Diệp hiện giờ tâm trạng không tốt, nếu có gì bất trắc sẽ tạo ra đả kích mang tính hủy diệt với Hồng Diệp bang.

Trong trường, hai người bắt đầu giao đấu.

Giữa màn cát bụi tung bay, thân ảnh đỏ rực cùng tiếng quát lạnh lạnh liên tục tấn công quanh mình Lâm Đắc Ý.

Liễu Hồng Diệp tu luyện hỏa nguyên lực, chú trọng lực bạo phát, nếu đánh trúng điểm yếu đủ để uy hiếp tứ giai võ sư như Lâm Đắc Ý. Nhưng thời gian chiến đấu không thể quá dài, còn Lâm Đắc Ý tu luyện thổ nguyên khí hải, sức bền là sở trường của hắn.

Nên điểm mấu chốt của trận chiến này là Liễu Hồng Diệp có chiếm được tiên cơ vào lúc thể nội hỏa nguyên lực tối thịnh hay không. Nếu khi hỏa nguyên khí hải suy thoái, cô chỉ còn nước ngoan ngoãn nhận thua, giao công phẩm của Lục Lâm bang ra.

Làn da tay trắng ngần bị thể nội hỏa nguyên lực chiếu thành đỏ rực, hỏa nguyên khí kinh hung hãn được dồn nén cùng một chuồng đột ngột vỡ vào gáy Lâm Đắc Ý, thân ảnh cô cũng xuất hiện theo.

Lâm Đắc Ý ngoẹo đầu, tay phải mang theo thổ nguyên lực hùng hậu đẩy về phía sau, quyền đầu rít gió vù vù đâm vào cổ Liễu Hồng Diệp. Nếu cô dùng thực chiêu tất sẽ bị Lâm Đắc Ý hất bay, luận về lực phòng ngự, tất nhiên cô không so được với hắn.

“Chát!” Liễu Hồng Diệp giậm mạnh chân, thân hình lui nhanh tránh khỏi quyền đầu của Lâm Đắc Ý. Hỏa nguyên lực hóa thành hồng mang nóng rực xẹt tới, mục tiêu là lưng hắn.

Ầm! Lúc hồng mang sắp đánh trúng vai Lâm Đắc Ý thì vai hắn được phủ trong một lớp hắc sắc thổ nguyên dày đặc. Liễu Hồng Diệp công kích sắc bén nhưng sức phòng ngự của Lâm Đắc Ý kinh nhân, da thịt không tổn hại mấy may.

Nguyên lực ngưng hình ly thể công kích, tuy có thể tấn công tầm xa, nhưng đối với võ sư thì công kích kiểu đó thường không đủ uy lực, bởi họ chưa đạt đến đẳng cấp cao của việc khống chế nguyên lực. Nên chiến đấu giữa võ sư với nhau vẫn dựa vào cận chiến là chủ đạo, chỉ khi viện đến thân thể mới phát huy cực độ uy lực của nguyên lực.

“Tuy tốc độ của mỗ không bằng nhưng dựa vào thực lực tam giai võ sư của bang chủ thì không thương tổn được mỗ.” Lâm Đắc Ý ngạo nghễ. Liễu Hồng Diệp đã mười lần tấn công mà không thu kết quả gì, thổ nguyên lực qau nhiên có ưu thế vượt trội về phòng ngự, bổ sung cho khuyết điểm tốc độ.

“Tiếp được chiêu này của ta, hàng sẽ được giao lại.” Khí hải trong thân thể Liễu Hồng Diệp từ từ giảm áp lực, bạo phát tuy mạnh nhưng tiêu hao cũng lớn. Cách nhau một cấp không dễ san bằng, tuy lòng không cam nhưng cô biết lúc nào nên làm gì.

“Ngưng hỏa trảo!” Liễu Hồng Diệp cong mấy ngón tay ngọc, hỏa nguyên lực trong lòng tay liên tục tăng cao, dần hình thành một quả cầu năng lượng lớn bằng tái trứng gà. Quả cầu này do hỏa nguyên lực ngưng áp hình thành, ngòi nổ được Liễu Hồng Diệp khống chế ở trung tâm quả cầu, một khi tiếp xúc với áp lực lớn sẽ nổ tung, tạo ra uy lực kinh nhân. Tuy chỉ là tứ phẩm võ kỹ nhưng sức phá hoại không kém hơn ngũ phẩm.

“Nham sơn liệt!” Thấy Liễu Hồng Diệp dốc toàn lực, lâm Đắc Ý cũng không dám coi thường, song quyền đan nhau trước ngực, hai luồng thổ nguyên lực hỗn hậu phát ra tiếng nổ như khai sơn liệt thạch. Tay hắn đẩy ra, kinh khí đặc dị phát ra theo nghênh đón ngọn trào của Liễu Hồng Diệp.

Bùng! Hồng quang lan tràn, hỏa quang tứ tán.

Thân thể thô tráng của Lâm Đắc Ý hơi lắc lư, miệng rỉ máu. Không hổ là võ kỹ nổi danh về lực phá hoại: Ngưng hỏa trào, dù cách nhau một cấp nhưng Liễu Hồng Diệp vẫn có thể đả thương hắn.

Nhưng võ kỹ này tổn hao hỏa nguyên lực kinh nhân, nét mặt Liễu Hồng Diệp nhợt đi, thân ảnh đỏ rực liêu xiêu.

“Lâm bang chủ quả nhiên lợi hại, số hàng lần này trừ mười vạn kim tệ, sẽ trả lại cho Lục Trúc bang.” Liễu Hồng Diệp chậm chậm thu liễm khí thế, bình thần nói. Kết quả này nằm trong sở liệu của cô, tuy không cam nhưng đành chịu.

“Hà, hàng mỗ cần, người cũng muốn lấy luôn.” Lâm Đắc Ý cười vang, nhảy vọt về phía cô, hai thân đồn đầy thổ nguyên lực, còn cách cô năm thước thì xoay người nặng nề rơi xuống đất.

“Thổ long chấn!” Giây khắc đáp xuống đất, hai bàn tay lại vỡ xuống, mặt đất rung lên.

Đồng thời nhị đương gia Lục Trúc bang không biết từ bao giờ đã lướt đến sau lưng Liễu Hồng Diệp, cùng Lâm Đắc Ý hình thành thế giáp kích.

“Không ổn!” Hầu thị huynh đệ cả kinh, họ xưa nay vốn thật thà không ngờ Lâm Đắc Ý lại sử dụng chiêu số ti bỉ như vậy, đột nhiên tập kích khi khí thế của Liễu Hồng Diệp đang xuống thấp nhất sau khi chiến đấu kết thúc, lại còn là hai võ sư cùng động thủ. Họ muốn cứu cũng không kịp nữa.

Một luồng thổ nguyên năng lượng quý dị truyền theo mặt đất, lao vào Liễu Hồng Diệp, uy thế hung mãnh hơn cả Nham sơn liệt Lâm Đắc Ý thi triển lúc trước. Đó là ngũ phẩm võ kỹ, khuyết điểm ở chỗ chỉ truyền được qua xúc tác, nhưng nếu trúng thì uy lực vô cùng. Lâm Đắc Ý đã bỏ ra rất nhiều tinh tệ mua được từ một năm trước.

Không kịp suy nghĩ, liễu Hồng Diệp nổi giận nhảy vọt lên, đúng với tính toán của Lâm Đắc Ý. Sau lưng cô, lục Trúc bang nhị đương gia nhảy theo, hai tay rực kim mang, vỗ nhanh vào hậu tâm cô.

Liễu Hồng Diệp ở trên không không thể tránh né, nếu vận lực đón đỡ tất bị phản lực đẩy đến chỗ Lâm Đắc Ý, khó lòng tránh khỏi bị bắt. Sắc mặt cô đột nhiên trở nên nhợt nhạt, từng hình ảnh quá khứ tràn về khiến lòng cô kinh hoảng, thân thể như bị rút hết khí lực, run lên lập cập. Lẽ nào...Bi kịch của mình thân lại lặp lại với cô?

Nụ cười đắc ý dâm dục hiện lên trên mặt Lâm Đắc Ý, nữ nhân này...Sắp là của hắn. Nếu Liễu Hồng Diệp bị bắt, hồng Diệp bang quần long vô thủ, không chỉ món hàng trở về mà nhân thủ cũng sẽ thuộc về hắn. Không nhiên được một toán thủ hạ thực lực không tệ, kế hoạch này của hắn quả thật nhất tiễn tam điêu!

“Hai đại nam nhân bắt nạt một nữ tử thì là bản lĩnh gì.” Giọng Diệp Phong đột ngột vang lên bên tai nhị đương gia, trong lúc hắn còn kinh ngạc thì ở eo truyền lại luồng đại lực hùng hậu, huyết dịch sôi trào, cơn đau nhói lên óc, thân thể văng đi theo một đường đẹp đẽ, rớt phịch xuống đất.

Liễu Hồng Diệp đang hoảng hốt đột nhiên thấy một cánh tay vòng qua eo, khẽ kéo cô lại, nam tử khí tức nồng đượm xộc vào mũi đẩy lên cảm giác lạ lùng nhưng an toàn. Nỗi sợ trong lòng tiêu tan, cô chưa từng cùng nam tử thân cận đến thế, theo ý thức vòng tay ôm cổ gãi, mặt dán vào ngực gãi, ngẩng lên nhìn thì gặp ngay gương mặt thiếu niên thanh tú, khóe môi hơi nhếch nụ cười, ánh mắt trong veo không một chút tạp chất nào...

89. Chương 89 : Tiếp Chiến

Tất cả đều chú ý để hai người kịch chiến trong trường, không ai nhận ra Lục Trúc bang nhị đương gia từ từ di chuyển đến mé phải. Đám đông đứng thành hình vòng cung nên nhị đương gia chọn địa điểm cách chừng hơn mười thước.

Sát na chiến đấu kịch liệt nhất, hần được Lâm Đắc Ý đưa mắt ra hiệu, lẳng lặng lắc mình đến sau Liễu Hồng Diệp.

Bất quá tất cả đều không lọt được mắt Diệp Phong. Nhị đương gia vừa động, gã cũng thi triển Như ảnh tùy hình, thân ảnh loáng lên, chặn hần trên không. Vì vô tâm nên nhị đương gia không hề phòng bị, bị trúng một chiêu Bất diệp chân, như điều đứt dây văng xa.

Một tam giai võ sư dù không phòng bị thì hộ thể nguyên lực cũng không hề yếu, một thiếu niên mặt còn búng ra sữa sao lại chân bay hần được? Lục Lâm bang chúng đều sững sờ, ngẩn ngơ nhìn Diệp Phong theo tư thế cực kỳ tiêu sái ôm Liễu Hồng Diệp vào lòng rồi đáp xuống.

Hự! Nhị đương gia ngã xuống, cổ họng ngọt lịm phun máu, thân thể xiu xuống, hiển nhiên thụ thương không nhẹ, mắt trợn lên ngất xỉu.

Cái gì? Hàn ý lập tức chạy khắp sống lưng chúng nhân.

Chỉ một đòn đã trọng thương tam giai võ sư, cần thực lực thế nào? Thiếu niên trông còn chưa đầy mười tám tuổi sao lại có sức công kích mạnh như thế? Ngay cả Lâm Đắc Ý cũng ngẩn người, hồi lâu chưa định thần lại được.

“Khá lắm, diệp huynh đệ đúng là mãnh nhân!” Hầu Kiệt lúc đó mới kịp phản ứng, liếc Diệp Phong với vẻ kinh thán, đoạn nổi giận quát Lâm Đắc Ý: “Tiểu nhân vô sỉ, dám ám toán bang chủ bọn ta.”

Lâm Đắc Ý tỏ vẻ hung hăng, nhìn Diệp Phong chằm chằm, mục quang đầy oán độc.

Cả hai đáp xuống nhưng gã chưa tách khỏi Liễu Hồng Diệp, dù gã bỏ tay khỏi vòng eo mềm mại đó nhưng hai cánh tay nõn nà của cô vẫn bám lấy cổ gã với tư thế cực kỳ ám muội, thân thể lung linh dính sát ngực gã, đôi người như nước hồ thu cơ hồ thất thần, ngơ ngẩn nhìn gương mặt thiếu niên. Lâm Đắc Ý nghiêng rằng, ngập trong lửa giận.

“À, bang chủ thư thư... Định ôm tiểu đệ mãi hả?” Mùi hương nữ nhân thoang thoảng, xúc cảm mềm mại khiến gã vốn chỉ muốn cứu người chợt nổi lòng hươu dạ vượn. Gã đang tuổi thanh xuân tinh lực thịnh vượng, không thể nào có chuyện sắc đẹp trước mặt mà không động lòng.

Bất quá trước mặt đông người, gã còn giữ được tỉnh táo, cố ra vẻ thản nhiên trên.

Nét e thẹn động nhận lướt qua gương mặt hơi nhợt nhạt của Liễu Hồng Diệp, vội vàng buông tay, cố hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, lập tức trở lại vẻ mặt lạnh lùng, chỉ có điều sắc hồng trên mặt không tài nào che giấu được.

Không phải cô có ý gì ám muội, chỉ là hơn hai mươi năm nay chưa từng gần gũi nam nhân như thế. Đột nhiên thân mật tiếp xúc một lần với gã, cảm thụ nam tử khí tức khác lạ khiến cô nhất thời lúng túng. Bất quá hành động của gã thu được hảo cảm của cô.

“Đa tạ,” giọng nói nhỏ như muỗi kêu, bất quá Diệp Phong ở rất gần nên nghe được loáng thoáng, lập tức nở nụ cười ôn hòa.

“Đồ khốn ở đâu ra thế hả! Dám nhúng tay vào việc của Lục Trúc bang.” Lâm Đắc Ý nổi giận. Hần chưa từng thấy Diệp Phong, thực lực của đối phương cho thấy không thể là hạng vô danh.

“Bang chủ! Thuộc hạ biết hần.” Một viên thủ hạ từng tham gia áp tải cống phẩm khê thì thào vào tai Lâm Đắc Ý.

Sao có thể! Sắc mặt Lâm Đắc Ý cứng lại, tỏ vẻ không tin nổi. Mạnh Lăng hiện tại còn nằm bất động trên giường, tiểu tử này dù đúc bằng sắt cũng không thể chỉ mấy ngày mà đã tung tăng.

“Lục Trúc bang? Bất phàm lắm hả?” Gã nhếch môi lạnh nhạt nói. Một Lục Trúc bang nhỏ xiu, so với Bạch Thủy gia cũng không mạnh hơn bao nhiêu, lẽ nào dọa được gã?

“Hảo! Hảo!” Lâm Đắc Ý mắt lóe hung quang, cười độc ác: “Lão tam bị người đập trúng giờ vẫn chưa tỉnh, hiện tại người đánh lên lão nhị, nếu ta không xé xác người thì sao giải được mối hận trong lòng.”

“Người muốn chiến, ta phụng bồi.” Suýt bị đối phương dùng thủ đoạn vô sỉ bắt sống, liễu Hồng Diệp nổi giận dưng mày liễu, lên tiếng mắng.

“Liều bang chủ...” Lâm Đắc Ý giật giật da mặt, cười lạnh đáp: “Ban này bang chủ đã nhận thua, chúng ta thắng bại đã phân, việc cống phẩm coi như xong. Tiểu tử này liên tục xâm phạm uy nghiêm bản bang, nếu không giáo huấn hần một phen, mỗ làm cách nào mà phục chúng.”

“Là nam nhân thì đứng ra tiếp mỗ ba chiêu, trốn sau lưng nữ nhân thì có tài cán gì.” Lâm Đắc Ý không hổ là hạng già đời, lên tiếng khích bác.

Hôm nay hần đem theo nhị, tứ đương gia, cộng thêm hần là ba võ sư, hoàn toàn áp chế được Hồng Diệp bang. Nhưng nhị đương gia hiện tại bị đánh lén trọng thương, lục Trúc bang chỉ còn một tứ giai võ sư là hần và tứ đương gia nhất giai võ sư.

Liều Hồng Diệp đủ để cầm chân hần, còn Hầu thị huynh đệ liên thủ hợp kích, miễn cưỡng đấu được với lão tứ, hiện tại mà chính diện xung đột với Hồng Diệp bang thì phần thắng không cao, dù thắng cũng tổn thất thảm trọng, được không bù nổi mất.

Nên hần chịu mũi dùi vào Diệp Phong, một là tìm cơ xuống nước cho việc sử dụng âm mưu vừa rồi, hai là để phát tiết mối hận lòng.

“Lão cẩu vô sỉ, người đường đường tứ giai võ sư đi khiêu chiến một thiếu niên, đúng là không biết đến hai chữ xấu hổ.” Tuy thực lực của Diệp Phong vượt ngoài ý liệu của Liều Hồng Diệp nhưng cô hiểu rõ, gã đánh lén mới trọng thương được nhị đương gia, chứng tỏ giữa gã và võ sư là hố sâu không san lấp được.

Nếu Diệp Phong cũng có thực lực võ sư, trong tình huống đối phương không phòng bị tất gã đã giết chết nhị đương gia. Vết thương của nhị đương gia cho thấy lực phá hoại của gã ngang với võ kỹ do ngũ giai võ sĩ thi triển.

Thực lực đó đừng nói tiếp hần ba chiêu, e rằng một chiêu cũng không xong. Hơn nữa cả hai đều là thổ nguyên lực tu luyện giả, nhược điểm tốc độ của Lâm Đắc Ý cũng là nhược điểm của gã.

“Thế nào? Tiểu tử! Nếu không dám thì cứ quỳ xuống dập đầu bồi tội với hai vị đương gia bọn ta, ta có thể cân nhắc tha cho người.” Lâm Đắc Ý tiếp tục khích.

Liều Hồng Diệp trừng mắt hạnh, định đáp trả thì bị một cánh tay ngăn lại.

Diệp Phong thần nhiên bước tới hai bước, tùy ý vuốt mũi, thông thả bảo: “Nếu chỉ ba chiêu thì mỗ còn có hứng thử.”

Hầu thị huynh đệ cực kỳ hiểu ý, đồng thời nhếch môi nhìn nhau cười khở.

Thử nghĩ xem? Gã tưởng Lâm Đắc Ý luyện tập cùng chắc? Đối phương muốn lấy mạng gã kia. Trúng một chiêu, nếu vận khí tốt thì cả đời tàn phế, không tốt thì mất mạng ở đây. Thật ra gã điên hay ngu xuẩn mà lại đi chấp nhận lời khiêu chiến của tứ giai võ sư?

Liều Hồng Diệp mím môi, cặp chân dài bước lên một bước, thể nội hỏa nguyên khí hải từ từ vận chuyển, định chặn trước mặt gã. Dù vì nguyên nhân gì, cô không muốn gã bước lên chịu chết.

Diệp Phong nhún vai mỉm cười, chân căng lên, thân hình như thiểm điện lách ngang, chặn trước mặt Liều Hồng Diệp tựa quỵ mị.

Hai khối mềm mềm ấn lên lưng khiến gã thâm thoải mái, sau lưng vang lên tiếng hô, liễu Hồng Diệp trong lúc thăng thốt đã va vào lưng gã.

“Trốn sau lưng nữ nhân không phải tính cách của Diệp mỗ.” Lời lẽ nhẹ tênh từ miệng gã truyền vào tai cô, cô ngẩn ra hồi lâu, chân kinh mĩ vì thân pháp gã vừa thi triển, một thổ nguyên tu luyện giả làm cách nào có được tốc độ quỵ mị đó?

Từ nơi mẫn cảm trên ngực truyền lại cảm xúc tê tê như điện giật, nghĩ lại cảnh ban này mình chủ động ấn hai ngón núi thịt vào lưng gã, má cô lập tức ửng lên một đóa mây hồng, kiều diễm như hoa!

Lúc đó gã bước ra trường địa

90. Chương 90 : Đẩy Lùi Địch Nhân

“Hảo! Hảo!” Lâm Đắc Ý hơi ngẩn người rồi gương mặt hung ác hiện lên nụ cười: “Cũng có chút khí phách. Nhưng thế cũng không cứu được tính mạng người, dám tiếp ta ba chiêu, người đến đây là kết thúc.”

Vốn hấn tưởng gã là hạng mãng xung động, bước lên ứng chiến sẽ nông nổi bộp chộp, nhưng thiếu niên trước mắt hấn nghi dung bình thản, thần thái ung dung, hoàn toàn không phải vì bị khích tướng mà lên tiếp chiến. Lâm Đắc Ý bất chợt nổi giận, một tên nhóc dám ra vẻ cao thâm trước mặt lão tử, đợi tí nữa người sẽ tan xương.

“Lão sắc cầu chỉ biết sửa loạn, lẽ nào có tật giật mình?” Diệp Phong bữu môi, nhặt nhèo trào phúng: “Nếu người không chắc, mỗi tiếp thêm ba chiêu nữa cũng được.”

“Đánh rắm mẹ người đi.”

“Đó phúc tướng khí của nãi nãi người.” Tiếng gầm của Lâm Đắc Ý chưa dứt, giọng Diệp Phong lạnh lùng đầy sát khí cất lên. Nghe hấn nhục mạ mẫu thân gã chưa một lần gặp mặt, liền trả treo.

Liễu Hồng Diệp mím môi cười, cũng vì còn nghĩ đến danh dự. Hầu thị huynh đệ đứng ở phía sau bật cười ha hả, không kiêng kị gì.

Phúc tướng khí là cách nói văn nhã của đánh rắm, diệp Phong nâng mẹ gã thành nãi nãi Lâm Đắc Ý có khác gì coi hấn là con gã. Không ngờ thiếu niên bình thường hay cười ngượng ngùng, khi đấu khẩu lại lạnh lợi như thế.

Lâm Đắc Ý tím bầm mặt mày, nghiêng răng thốt ra mấy chữ: “Mặc người ứng đối thế nào, trong vòng ba chiêu, ta tất giết người.”

“Chậm đã!” Nhận ra khí thế của hấn dâng cao, hắc sắc thổ nguyên sôi trào mắt thường nhìn thấy được hình thành ở bên ngoài một lớp giáp dày. Ngay lúc đối phương chuẩn bị động thủ công kích, gã đột nhiên quát to ngăn lại.

“Định làm gì hả?” Khí thế lên đến đỉnh điểm bị cắt ngang, tất nhiên Lâm Đắc Ý khó chịu trong lòng, bất quá đường đường tứ giai võ sư đi khiêu chiến một thiếu niên đã là mất giá quá rồi, nếu còn không để đối phương nói gì thì chẳng phải mặt mũi nhất bang chi chủ mất hết ư?

Hấn nén cơn giận xuống, quát hỏi: “Lẽ nào giờ người lại khiếp sợ?”

“Trận chiến này Lục Trúc bang người nên đặt cược chút gì nhỉ. Ta thua thì mất mạng, nếu Lâm đại bang chủ không làm gì được mỗi thì sao?” Gã ung dung hỏi.

“Việc đó không thể nào?” Lâm Đắc Ý nổi giận.

“Nói thừa thôi làm gì, lâm bang chủ có cược hay không?” Diệp Phong lạnh lùng liếc nhìn, ánh mắt khinh miệt khiến Lâm Đắc Ý phát cuồng. Hấn là tứ giai võ sư, tùy tiện một chiêu là tiền gã về với tiên tổ, hấn tin chắc điều đó, sao thể dung cho gã như thế.

“Nếu sau ba chiêu ta không làm gì được người thì việc cống phẩm coi như bỏ qua.” Lâm Đắc Ý kiên quyết nhưng không mất đi lý trí.

Tuy giành lại được món tài vật sau trận chiến với Liễu Hồng Diệp nhưng mọi thứ chưa đến tay mà vẫn trong tay Hồng Diệp bang, ban nãy hấn dùng âm mưu thủ đoạn đối phó Liễu Hồng Diệp, đối phương khẳng định còn ghi hận, có lấy được tài phú hay không chưa biết chắc được. Dùng hàng cống phẩm làm vật đánh cược, thuần túy là buồn bán không vốn.

“Lão cầu tinh minh lắm.” Gã hừ khê, không hề để tâm, dù gì mục đích của gã cũng là giảm bớt khí thế đối thủ, đặt cược gì thì gã không ngại thò đến mức đối thủ sẽ giữ lời.

“Bắt đầu.” Diệp Phong thủ thế, áp dụng viên chi tinh tử học từ Tiểu Hôi.

Bề ngoài gã thản nhiên nhưng thật ra trong lòng ngưng trọng, tứ giai võ sư vốn không phải thực lực của gã chống chọi được. Bất quá chỉ ba chiêu thì gã có tuyệt chiêu.

“Tiểu tử, nạp mệnh đi.” Sắc mặt hung hăng oán độc, lâm Đắc Ý điểm mạnh chân, thân thể như tảng đá từ đỉnh núi lăn xuống, lao vào Diệp Phong.

“Nham sơn liệt!” Nhìn Diệp Phong mỗi lúc một gần, khoe môi Lâm Đắc Ý nở nụ cười lạnh. Cự ly này, với thực lực của gã nhất định không tránh được.

Song quyền đan nhau, hai luồng thổ nguyên lực phun trào, kinh khí đen ngòm có uy lực tan vàng nát đá ập vào thân thể Diệp Phong. Nếu trúng chiêu này, dù nhất giai võ sư, thân thể cũng sẽ bị thổ nguyên xé làm đôi.

Diện tích công kích bao trùm khá lớn, lâm Đắc Ý nắm chắc dù Diệp Phong tránh được uy lực trí mệnh chính diện xô tới thì tất cũng thụ thương. Hai chiêu còn lại, hẳn càng dễ dàng thực hiện ý đồ giết gã.

Thế thuật: Như ảnh tùy hình!

Thân hình gã hóa thành một chiếc bóng nhanh nhẹn, xoay người sang bên, song cước như ánh chớp đổi vị trí mấy lần, vừa hay lướt qua sát sạt luồng thổ nguyên năng lượng, mượn lực đẩy của thổ nguyên hùng hậu, mạo hiểm né sát sóng năng lượng lách sang một bên.

Tuy thân pháp của gã kém Tiểu Hôi nhưng nó còn hơn cả tam giai yêu thú, lâm Đắc Ý tuy là tứ giai võ sư song tu luyện thổ nguyên nên về tốc độ không thể sánh được. Gã thi triển Như ảnh tùy hình, vừa hay đủ để ứng phó với thế công của hắn.

Ầm. Năng lượng của Nham sơn liệt ập vào một tảng đá nổ tung. Mặt đất rung lên theo chấn động kịch liệt.

“Hảo tiểu tử! Xem ra ta đã coi thường ngươi.” Lâm Đắc Ý hơi biến sắc, một thổ nguyên tu luyện giả sao lại có thân pháp linh động như thế? Với nhãn quang của hắn đương nhiên nhận ra đó không phải thổ nguyên thân pháp.

“Việc ngươi không ngờ nhiều lắm.” Diệp Phong lạnh lùng trào phúng: “Còn hai chiêu.”

“Tiểu hồn đản đừng đắc ý! Pho thân pháp quỷ dị này là con bài tẩy của ngươi đây...” Sắc mặt Lâm Đắc Ý mỗi lúc một lạnh, thổ nguyên bao phủ trên mình dày đặc dần. Hiển nhiên hai chiêu sau, hắn sẽ xuất toàn lực.

“Dựa vào trò vật đó, ngươi tưởng có thể may mắn sao!” Hắn nhảy vút lên, như ngọn núi mang theo thổ nguyên năng lượng hùng hậu bổ thẳng vào Diệp Phong.

Diệp Phong giậm mạnh chân, thân hình lui lại cực nhanh, giữ cự ly an toàn với Lâm Đắc Ý, không để hắn áp sát.

Nhưng Lâm Đắc Ý đã tính trước phản ứng của gã, thân thể hơi điều chỉnh, rơi nhanh xuống, hai tay nắm lại thành quyền đâm xuống đất.

“Địa long chấn!” Ngũ phẩm võ kỹ lại được thi triển, mặt đất cuộn lên cả chục thước như làn sóng tràn tới.

Chấn động do dùng năng lượng tác động lên mặt đất có thể ảnh hưởng đến người đứng trên đó, hơn nữa còn hình thành chấn kích có thể gây ra thương tổn nhất định. Phạm vi chiêu này cực rộng, thích hợp đối phó với đối thủ thân pháp linh hoạt.

Liều Hồng Diệp vấp phải chiêu này cũng luống cuống, hà huống Diệp Phong chỉ là lục giai võ đồ?

Năng lượng truyền dưới đất cực nhanh, tốc độ của Diệp Phong có nhanh hơn cũng không thể lập tức rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của võ kỹ. Nếu gã đứng lại, bị công kích từ dưới đất truyền lên ảnh hưởng, lâm Đắc Ý khả dĩ ung dung đến gần giết gã. Nếu gã nhảy lên không sẽ không còn điểm tá lực, lâm Đắc Ý chỉ cần đợi sẵn ở điểm rơi xuống, đồng dạng toàn lực ra đòn, gã cũng nguy hiểm.

Dù gã phản ứng thế nào thì hình như đều không thể tránh được ngạnh tiếp với Lâm Đắc Ý ở chiêu thứ ba.

“Tiểu tử, xem ngươi còn giữ được trò gì?”

Liều Hồng Diệp hoa dung biến sắc, thể nội hỏa nguyên lực nhanh chóng dồn lên, chuẩn bị lao vào cứu Diệp Phong. Hiện tại trong lòng cô, gã còn quan trọng hơn chính cô, không phải vì gã vừa cứu cô, cũng không phải vì cô thấy gã đẹp trai, mà vì một việc còn trọng yếu hơn cả sinh mệnh.

“Bang chủ! Giết hắn đi!” Bang chúng Lục Trúc bang nhận ra Diệp Phong tiến thoái lưỡng nan, chiêu thứ ba của bang chủ sẵn sàng phát ra, chỉ đợi gã phản ứng là sẽ tặng cho một đòn trí mạng.

Ý niệm chuyển động nhanh chóng trong đầu, giữa lúc điện quang hỏa thạch gã đưa ra quyết định.

Nhảy lên cao. Ngẩng ra dưới đất đương nhiên chỉ còn cách đợi chết, nhảy lên không ít nhất còn chút sinh cơ. Gã vừa động, chúng nhân đều trừng mắt, mục quang đầy chấn kinh tập trung hết lên thân ảnh gầy gò.

Gã định đùa kiểu gì?

“Tên ngốc này, đâm đầu vào chỗ chết hả?” Liều Hồng Diệp nóng lòng giậm chân, thần sắc giận dữ không có chỗ phát tiết hiện rõ trên nét mặt.

Vốn Diệp Phong nhảy lên, không tránh sang hai bên, cũng không lùi lại giữ cự ly mà lao thẳng vào chỗ Lâm Đắc Ý.

Như thế dù Liều Hồng Diệp muốn cứu cũng không kịp. Cô vốn đứng chệch sau lưng gã, nếu gã nhảy lùi lại thì cô có thể dễ dàng chặn trước mặt, dù nhảy sang hai bên thì cô cũng nắm chắc có thể chặn Lâm Đắc Ý định hạ sát thủ lại. Nhưng gã nhảy lên, phương hướng hoàn toàn tương phản với cô, dù tốc độ của cô nhanh đến đâu cũng không thể chớp mắt lướt tới trước mặt gã.

“Ha ha, người tự tìm chết thì khó trách được ta.” Lâm Đắc Ý thoáng ngẩn ra rồi tỏ vẻ nanh ác bật cười. Hắn chỉ cần đứng nguyên đợi Diệp Phong tự lao xuống là xong. Song quyền của hắn lấp lánh u quang tỏa ra từ hắc sắc thổ nguyên, sẵn sàng xuất chiêu.

Nháy mắt sau, gã đến cách Lâm Đắc Ý chỉ ba thước. Tiếp đó, song quyền của hắn sẽ đâm ra, lẽ nào gã nắm chắc có thể ngăn tiếp với Lâm Đắc Ý?

Toàn trường lặng ngắt, ngay cả hơi thở của chúng nhân cũng ngừng lại trong tích tắc.

Thắng hay bại là giây phút này.

“Chấn thiên chùy! Xuất!” Gã quát khê, một đạo hắc quang lóe lên trước mắt Lâm Đắc Ý khiến hắn biến sắc.

Tuy võ sư có thể phát nguyên lực ra ngoài thể thể để công kích, nhưng như thế sẽ giảm bớt uy lực. Diệp Phong chủ động lao tới, tất nhiên gã vui lòng dùng quyền đầu đâm tan xương gã. Dù gã có trò gì đi nữa, ở cự ly gần thế này hắn cũng sẽ đối phó được.

Hắn vẫn đợi Diệp Phong nhảy đến sát mới toàn lực tung đòn.

Hai người cách nhau ba thước, dù đồng thời vung tay e rằng cũng không chạm vào nhau nên Lâm Đắc Ý vẫn giữ trạng thái sẵn sàng.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó Diệp Phong xuất chiêu, chấn thiên chùy xuất hiện trong tay gã.

Chấn thiên chùy dài hai thước, cộng thêm tay gã, đủ để tấn công đến chỗ Lâm Đắc Ý...

Bát điệp chấn!

Đuôi trọng chùy tám cạnh đập mạnh vào ngực hắn, còn song quyền chuẩn bị phát ra của hắn vẫn kề trên eo, định đón đỡ đòn công kích của gã nên trong lúc luống cuống, hắn chưa kịp gạt Chấn thiên chùy đi thì kinh đạo trùng điệp đã tràn vào thể nội khiến hắn phun máu, thân thể bắn ngược lại, hai chân canh dưới đất thành một đường rãnh sâu hoắm, nhìn vào đủ kinh hồn.

“Cốp!” Hắn quỳ một chân xuống đất, cổ họng tanh tanh, lại thổ ra một ngụm máu nữa.

Lục Trúc bang chúng vốn tỏ vẻ hưng phấn chờ xem bang chủ tàn nhẫn hạ sát Diệp Phong thế nào thì giờ đều há hốc mồm, sắc mặt đầy kinh hãi. Tình thế thay đổi quá nhanh khiến chúng không tin được. Chỉ một cây vũ khí đủ độ dài là khiến Diệp Phong vốn ở thế hạ phong tuyệt đối đã nghịch chuyển được tình thế.

Nhìn bang chủ thổ huyết quỳ dưới đất rồi lại nhìn thiếu niên thản nhiên cười lạnh nhìn trời gần đó, chúng nhân đều lạnh buốt cõi lòng. Tuy gã dùng tiểu xảo nhưng nếu không có thực lực nhất định thì làm thế nào đã thương được Lâm Đắc Ý toàn lực chuẩn bị xuất chiêu thành thế kia?

Còn nhỏ tuổi mà đã đáng sợ như thế, trưởng thành rồi sẽ thế nào?

Làn môi đỏ của Liễu Hồng Diệp khẽ hé, gương mặt trắng trẻo đầy kinh ngạc.

Ba chiêu đã qua...Gã không chỉ bình an, hơn nữa còn đánh Lâm Đắc Ý bị thương. Nếu không thấy tận mắt, e rằng cô không tin được.

Lẽ nào thiếu niên này là hi vọng trời cao đưa đến cho cô? Niềm kích động khôn bì từ đáy lòng cô dâng lên, dù thế nào cũng phải nghĩ cách giành được sự trợ giúp của gã.

“Xú...Tiểu tử!” Lâm Đắc Ý hít sâu mấy hơi, từ từ đứng dậy, cất giọng âm lạnh: “Người dám giở trò?”

“Lúc tiếp chiến, người có nói mặc cho ta ứng phó thế nào cũng được, như vật thì ta sử dụng vũ khí cũng không coi là phạm quy?” Diệp Phong thuận tay khua Chấn thiên chùy, lời lẽ đầy trào phúng: “Người không chịu thua nổi thì nói ra là xong, cứ tìm lý do lần nữa chẳng đáng cười lắm sao.”

“Người được lắm!” Lâm Đắc Ý biết cứ đợi chỉ tổ rước nhục, ba võ sư phe mình có hai bị thương, ưu thế mất sạch mà còn bị Hồng Diệp bang lấn lướt. Hắn đành phần hận phát tay, bang chúng từ từ tản đi.

“Mỗi thù hôm nay, lâm mỗ nhất định ghi nhớ trong lòng, ngày sau sẽ trả lại.” Trước khi đi hắn không quên ném lại một câu.

Bang chúng Hồng Diệp bang ngẩn ra hồi lâu rồi hoan hô như sấm. Không ai ngờ Lục Trúc bang khí thế hung xông đến lại bị mình Diệp Phong bức lui về. Ánh mắt nhìn gã nhất thời ngập khâm phục.

Có thực lực sẽ được tất cả tôn kính. Khoảnh khắc này danh vọng của gã tại Hồng Diệp bang đạt tới đỉnh điểm.

91. Chương 91 : Đi Chơi Xuân Lâu

Vì Diệp Phong đến, lục Trúc bang liên tiếp tổn thương ba vị đương gia, đối với Hồng Diệp bang đó đương nhiên là tin tốt. Chỉ ít, trong thời gian ngắn, lục Trúc bang không thể làm gì đối phó Hồng Diệp bang.

Tài phú cướp được mất rồi lại về, gã không chỉ vẫn hồi danh dự cho Hồng Diệp bang mà còn cứu được Liễu Hồng Diệp khỏi tay Lâm Đắc Ý. Nên biết mọi nam bang chúng đều ngưỡng mộ vị mỹ nữ bang chủ này, Diệp Phong cứu cô coi như cứu được nữ thần trong lòng cả bang phái.

Ai cũng coi gã là anh hùng cứu giúp Hồng Diệp bang, thái độ đối đãi ân cần hơn mấy hôm trước nhiều.

Nhưng gã không còn lòng dạ nào hưởng thụ ánh mắt khâm phục của chúng nhân. Gã loáng thoáng cảm nhận được mình sắp đột phá.

Sau trường đại chiến với đàn quạ mấy hôm trước, gã thân thụ trọng thương, hồi phục lại thì nguyên nguyên lực gần như đạt đến đỉnh điểm đột phá. Đối trận với Lâm Đắc Ý, gã dốc toàn lực kích thương đối phương, đấu với cao thủ quả nhiên thu được nhiều lợi ích, gã lĩnh ngộ được đôi phần trong trận chiến đó. Cộng các nguyên nhân lại, gã mới đột phá nhất giai chưa đầy một tháng, thể nội nguyên nguyên lực đã tăng nhanh đạt đến ngưỡng nhị giai.

Vội vàng báo cho Hầu thị huynh đệ một tiếng, gã đi vào khu rừng gần đó, tìm một sơn động yên tĩnh, cách tuyệt ồn ào bên ngoài. Trong điều kiện không bị quấy nhiễu đó, gã thuận đợi đột phá đến võ sĩ đệ nhị giai.

Mục tiêu lại gần thêm một bước nữa.

Ba ngày sau, gã quay về Hồng Diệp trấn, hầu thị huynh đệ được tin, vội vàng đến gặp.

“Diệp Phong, xem ra huynh đệ lại đột phá, hiện tại là võ sĩ nhị giai rồi hả?” Hầu Anh hâm mộ, rõ ràng gã chỉ có thực lực võ sĩ nhị giai, vì sao lại đánh lén trọng thương nhị đương gia, ngay cả Lâm Đắc Ý cũng ném mùi trong tay gã. Dù gã có một môn cao giai võ kỹ cũng không đến mức biến thái thế chứ? Hai huynh đệ y

liên thủ sử dụng hợp kích võ kỹ cũng chỉ đấu được với đối thủ cao hơn ba cấp là cùng, diệp Phong lại vượt cả một cảnh giới mà vẫn chiến thắng là sao?

“Ha ha, coi như thu hoạch được một chút!” Hôm trước gã mới tấn nhập nhị giai, ở trong núi ổn định cảnh giới rồi mới về Hồng Diệp trấn.

Lôi kéo một hồi, hầu Kiệt đột nhiên ho khan, thần sắc có vẻ nhần nhở, ghé sát tai gã thì thầm: “Diệp Phong, nhờ phúc của huynh đệ, gần đây bọn mõ rừng rinh, tối nay hai anh em mõ đưa huynh đệ đến một nơi để tiêu dao, thế nào?”

“Đi đâu?” Gã nghi hoặc nhướn mắt lên, hồng Diệp trấn nhỏ như lòng bàn tay, có chỗ nào để tiêu dao.

“Tàng xuân lâu!” Hầu Anh nháy mắt, hạ giọng đáp.

“Hồng Diệp trấn có chỗ như thế hả?” Diệp Phong tựa hồ không hiểu. Tàng xuân lâu...Cái tên này nghe ra...Tựa hồ...

“Đương nhiên không ở Hồng Diệp trấn nội! Tàng xuân lâu là thanh lâu hàng đầu Xuân Ý thành, ai cũng như hoa như ngọc. Lần này huynh đệ mõ mời khách, diệp Phong huynh đệ nỗ lực chứ?” Hầu Kiệt cười hắc hắc, mắt ánh lên mục quang nhần nhở nam nhân nào cũng hiểu.

Diệp Phong ngẩn người ngạc nhiên hồi lâu mới mấp máy môi: “Xuân Ý thành là địa đầu của Lục Trúc bang, hiện tại hạ bang thế như nước lửa, chúng ta đến đó e không hợp lắm đâu?”

Gã tuy là nam nhi thanh xuân mạnh động nhưng không muốn mất thân đồng tử ở chốn phồn sơn, liền tìm lý do chối.

“Chuyện đó thì tiểu huynh đệ không biết rồi, xuân Ý thành là thành ăn chơi nổi tiếng Vân Châu, có đủ thanh lâu, đồ trường, đấu tái trường...Mỗi năm mang về lợi nhuận không nhỏ cho Lục Trúc bang. Tiền đến là khách đến, bọn mõ đến đó cũng coi như tăng thu nhập cho Lục Trúc bang, lẽ nào chúng lại đuổi ra?” Hầu Anh xòe tay giải thích.

“Hơn nữa hiện tại đại đương gia, nhị đương gia, tam đương gia Lục Trúc bang đều bị Diệp huynh đệ đả thương, chắc vẫn đang dưỡng thương, còn lại chỉ là tứ đương gia Lý Mưu, một nhất giai võ sư thì làm gì được huynh đệ mõ? Thêm cả huynh đệ thì...Hắc hắc, xuân Ý thành cầm chân được chúng ta sao?”

“Hơn nữa huynh đệ bọn ta không phải lần đầu tiên đến đó tìm vui, lục Trúc bang đều mắt nhắm mắt mở, dù gì xảy ra xung đột trong thành không ai được lợi cả.” Hầu Kiệt mỉm cười bổ sung.

“Vậy được, đệ đi cùng hai vị đại ca một chuyến.” Thịnh tình khó khước từ, gã không tiện cự tuyệt. Đẳng nào gã cùng kiên quyết không vào Tàng xuân lâu, còn Xuân Ý thành thì có thể kiến thức một phen.

Ở Ngọa Lãng thành, lợi nhuận cả năm của Bạch Thủy gia và Diệp gia cộng lại cũng không bằng một nửa số tiền cống nạp của Xuân Ý thành, quả thật nơi này nhiều màu mỡ. Thành thị phồn hoa như thế, nhất định hơn hẳn Ngọa Lãng thành.

“Đã vậy rồi, chúng ta lên đường mau, đừng để bị bang chủ phát hiện, phiền hà lắm.” Hầu Anh vỗ vỗ vai Diệp Phong, cười hăng hác.

Không kinh động quán hiền người, bọn gã rời Hồng Diệp trấn, đến Xuân Ý thành.

“Thật ra lâu lắm rồi bọn mõ chưa đến Tàng xuân lâu, nếu không nhờ Diệp huynh đệ thắng được số hàng cống nạp, bọn mõ cũng không có cơ hội.” Dọc đường, hầu Anh vui vẻ bảo.

Diệp Phong thắng được số hàng, vì là buôn bán không vốn nên Liễu Hồng Diệp lấy năm trăm tinh tệ ra chia cho huynh đệ trong bang, hầu thị huynh đệ là cốt cán thành ra mỗi người được hai mươi đồng. Vốn Diệp Phong cũng có phần nhưng gã đang tìm nơi đột phá, tạm thời Liễu Hồng Diệp giữ phần của gã lại.

“Vì sao vậy? Lẽ nào vào Tàng xuân lâu cần có tinh tệ?” Gã ngăn ra hỏi.

Trước đó Liễu Hồng Diệp rút mười vạn kim tệ trong số cống phẩm ra chia cho người trong bang, hầu thị huynh đệ nhận được không ít, đến thanh lâu chắc không vấn đề gì mới đúng. Ở Ngọa Lãng thành, đi chơi thanh lâu, ít thì hơn trăm kim tệ, nhiều thì vài trăm là đủ.

Lẽ nào nữ tử trong Tầng xuân lâu đều là bảo bối? Gã thâm hiểm lắm.

“Tầng xuân lâu không nhất định phải chi tinh tề ra mới vào được, nhưng nếu chịu trả giá cáo, tất nhiên sẽ có nữ tử xứng đáng hầu tiếp.” Hầu Anh biết gã chưa thông thuộc Xuân Ý thành, nên giải thích: “Nhưng muốn vào Xuân Ý thành, tất phải giao phí vào thành là một tinh tề.”

“Cái gì? Vào thành tốn một tinh tề? Quá đáng quá.” Diệp Phong kinh ngạc, một tinh tề với võ đồ và võ sĩ bình thường là khoản không nhỏ.

“Bất quá một tinh tề này không phải thu không, mà huynh đệ sẽ được cấp chứng nhận thông hành, với thứ này huynh đệ có thể tùy ý tiêu cho hết một tinh tề đó. Lúc xuất thành, chứng nhận bị thu lại, dù không tiêu hết một tinh tề kia thì họ cũng không trả lại tiền.” Hầu Kiệt bổ sung.

“Tức là vào Xuân Ý thành, chí ít cũng phải dùng hết một tinh tề.” Diệp Phong hiểu ra, đó là mức tiêu phí thấp nhất trong Xuân Ý thành, ngầm nghĩ một chốc, gã lại hỏi: “Lẽ nào người đi qua đó cũng phải tuân thủ quy định này?”

“Nếu chỉ đi qua sẽ không bị thu tinh tề. Nhưng không có chứng nhận thông hành, không những không thể mua gì trong thành mà ngay cả ăn uống và nghỉ lại cũng không được. Chúng ta đến tìm vui, tất nhiên phải trả phí nhập thành một tinh tề.” Hầu Anh đáp.

Diệp Phong sau rốt cũng hiểu, muốn vào Xuân Ý thành du ngoạn hưởng thụ tất phải trả một tinh tề, bằng không chỉ được phép đi ngang qua, ăn uống nghỉ ngơi đều cấm tiệt. Hiển nhiên Lục Trúc bang bóc lột tàn tệ người đến Xuân Ý thành, vì nguyên nhân này mà lợi nhuận tinh tề của họ cao đến thế.

“Đệ thấy tinh tề đến tay các vị cũng không dễ, vì sao phải tiêu tốn vào chỗ phấn son? Mua vật phẩm tu luyện không hơn sao?” Diệp Phong không hiểu.

“Diệp huynh đệ ở trong bang chưa lâu, nhưng thử nghĩ xem, ngày nào cũng đối diện với một đại mỹ nhân như bang chủ nhưng không được phép động lòng, cả chủ ý nhắm vào cũng không. Lâu dần, nếu không phát tiết thì chịu sao nổi?” Hầu Kiệt nhắc nhở.

“Bọn mõ không phải khinh nhờn bang chủ...Chỉ là...” Hầu Anh gãi đầu, không tìm ra được lý do.

Sắc mặt y đỏ lên vì luống cuống, diệp Phong bật cười: “Được rồi, được rồi, tại hạ hiểu.”

Gã đã tự thân thể nghiệm mị lực của Liễu Hồng Diệp, quả là vũ vật khiến cho nam nhân điên cuồng. Nhớ lại lần trước thân thể mềm mại đầy đặn của cô bị mình kéo vào lòng, gã chợt xáo động.

Hầu thị huynh đệ nóng lòng đến thanh lâu cũng là việc cực chẳng đã. Một nam nhân bình thường tất phải có chỗ phát tiết, bằng không họ cũng không muốn dâng tiền tài cho đối đầu.

“Nói đến bang chủ, tại hạ cũng lấy làm lạ.” Gã chuyển chủ đề: “Các vị từng bảo trước đây mỗi lần cướp được tài vật, bang chủ không giữ lại tí nào, toàn bộ chia hết cho các vị, lần này tuy chưa chia hết nhưng phần còn lại cũng để chuẩn bị khuếch trương thực lực bang phái chứ không phải giữ lại cho mình. Là nhất bang chỉ chủ, năng ta chưa từng lợi dụng Hồng Diệp bang thu lợi riêng.”

“Có những cường giả ham thích quyền lợi, không để tâm đến tiền tài, không có gì lạ cả. Nhưng theo các vị thì Liễu bang chủ gần như không quan đến việc trong bang, đại đa số giao cho hai vị xử lý, hơn nữa đệ thấy năng ta cũng không phải người có dã tâm, vậy lập ra Hồng Diệp bang này để làm gì?”

Người kiến bang lập phái thì mục đích không ngoài hai điểm: Tranh quyền, đoạt lợi!

Liễu Hồng Diệp tựa hồ không phù hợp với cả hai điểm trên. Vì sao cô lại vất vả đỡ lưng cho Hồng Diệp bang làm gì? Thực lực võ sư tam giai dù độc hành tu luyện hay gia nhập thể lực nào đó cũng đều tiêu dao hơn hiện tại nhiều.

Nàng ta...Nhất định có bí mật không thể cho ai biết.

Hiếu kỳ đột ngột đến khiến gã rất có hứng thú với Liễu Hồng Diệp, muốn nghe ngóng từ Hầu thị huynh đệ xem có manh mối gì không.

“Bọn mõ vốn không đoán được suy nghĩ của bang chủ.” Hầu Kiệt lắc đầu thở dài: “Chỉ thỉnh thoảng bang chủ ở một mình, mắt lại ánh lên hận ý không ai hiểu...Cụ thể thế nào, bang chủ chưa từng nói ra, bọn mõ cũng không dám hỏi.”

Hận ý? Diệp Phong khẽ gật đầu, nhớ lại phản ứng kích động của cô lúc đấu với Lục Trúc bang, coi như gã lỡ mờ có được manh mối.

92. Chương 92 : Thiếu Nữ

Hồng Diệp trấn cách Xuân Ý thành không xa, ba người vừa đi vừa trò chuyện, nửa canh giờ sau đã tới thành môn.

Không muốn rước phiền, hầu thị huynh đệ che mặt lại, để cho người lạ lầm nơi này là Diệp Phong đến đổi chứng nhận thông hành. Lần trước Lục Trúc bang mang theo chủ yếu là cao thủ cấp võ sĩ đến Hồng Diệp trấn nên không nhiều người biết gã.

Lấy xong thông hành chứng, cả ba vào trong thành.

Phía tây Xuân Ý thành tựa vào núi, còn lại ba hướng đông, nam, bắc đều có đại lộ vươn dài, đường sá đan nhau trong thành, nơi đây được coi là tuyến giao thông trọng yếu của phía tây nam Vân Châu. Trong thành người người đông đúc, diệp Phong buộc phải cảm thán, nơi này phồn hoa hơn Ngọa Lãng thành cả chục lần.

Vừa vào thành, hầu thị huynh đệ nóng lòng kéo Diệp Phong về hướng Tàng xuân lâu. Gã cười khổ gạt tay: “Tàng xuân lâu thì đệ không đi, dạo quanh thành là được rồi?”

“Vì sao? Tư sắc của các cô nương trị giá một tinh tộ trong Tàng xuân lâu đều là nhất đẳng, lẽ nào Diệp huynh đệ vẫn không thuận mắt?” Hầu Anh nhìn gã đầy cổ quái.

“Không phải, dù sao đệ cũng không đến Tàng xuân lâu, các vị hẹn giờ đi, đến lúc đó đệ sẽ đợi.” Gã không giải thích nhiều, kiên quyết lắc đầu.

Hầu Anh hiện tại đã biến thành một con khỉ nóng lòng, thấy Diệp Phong kiên quyết cũng không khuyên thêm, đôi mắt ba cạnh hơi nhướng lên: “Vậy thì nửa...Không, một canh giờ nữa đến cửa Tàng xuân lâu đợi bọn mõ.”

“Một canh giờ? Chúng ta cần nhiều thời gian thế hả?” Hầu Kiệt liếc nhìn Hầu Anh, lấy làm lạ sao y lại thay đổi.

Hầu Anh đỏ mặt, luống cuống nói: “Huynh có được lâu thế không thì đệ không biết nhưng phải đợi đến lúc đệ ra, tất cả mới về cùng.”

Đeo đai luôn là chủ đề thần bí nhất của nam nhân. Hầu Kiệt cũng hiểu ra, gật đầu lia lịa: “Ừ ừ, kỳ thật huynh cũng cần một canh giờ.”

Đôi huynh đệ này có lúc thật thú vị, nhìn cả hai diễn kịch, gã vui thầm trong lòng, mỉm cười từ biệt.

Một tinh tộ này, nên dùng thế nào đây? Gã vừa nghĩ vừa đi thong thả dạo phố. Một tinh tộ với gã không là gì, nhưng gã không phải hạng lãng phí, trải qua hai năm gian nan nhất đời người khiến gã hiểu rằng nên quý trọng mỗi thứ mình có, kể cả từng xu lẻ.

Lật đi lật lại chứng nhận trong tay, gã phát hiện ở phía sau là địa đồ Xuân Ý thành, ghi chú mười mấy địa điểm tỷ như: Tửu lâu, được phô, khách sạn...Nhưng nơi bình thường nhưng tất yếu phải đến.

Gã ngẫm nghĩ, quyết định đến một tửu lâu được ghi chú trong đó để thỏa khẩu phúc. Nhiều năm rồi, gã chưa ăn bữa nào ngon.

Theo ghi chú, gã đến một tửu lâu gần bắc môn, chưa đến giờ ăn trưa, thành thử khách không đông lắm. Gã chọn một vị trí vừa ý rồi ngồi xuống.

Một tinh tộ đổi được hai nghìn kim tệ, chỉ để ăn cơm thì số tiền đó không nhỏ. Gã chọn một loạt món đắt tiền, chuẩn bị cả một ít thức ăn có thể mang đi được cho Hầu thị huynh đệ, xong xuôi mới từ từ hưởng thụ.

Ăn được nửa bữa, ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh yếu điệu - một thiếu nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi. Tuy y phục đơn giản nhưng dung mạo cũng xinh đẹp dịu dàng. Tay cô cầm trường kiếm, cát bụi đầy mình, hiển nhiên đang đi xa.

Nàng ta do dự một lúc ở cửa tửu lâu rồi mới đi vào, gọi hỏa kế mang lên mấy món dễ mang theo.

Sau lưng nàng ta, một trung niên mồm nhọn tai chuột nở nụ cười gian xảo, nhìn chăm chăm. Đợi thiếu nữ lấy thức ăn, trả tiền xong xuôi, hắn mới đi tới.

“Con nhóc này lớn gan thật, không mua thông hành chứng mà dám mua thức ăn trong thành.” Trung niên nhân như bắt được thóp thiếu nữ, chặn cô lại nói đầy âm dương quái khí: “Theo quy định của Lục Trúc bang, hiện tại ngươi phải nộp phạt hai tinh tệ.”

Thiếu nữ biến sắc, nắm chặt trường kiếm chém vào trung niên. Vô kiếm gõ lên vai đối phương, không ngờ dễ dàng hất hắn ngã nhào, kéo đổ cả một cái bàn đằng trước.

“Được lắm, không giao phí nhập thành còn dám đánh người.” Trung niên nổi giận hô to: “Huynh đệ Lục Trúc bang, ở đây có người không giao nộp phí vào thành, lại mua đồ ăn trong thành, mau bắt ả.”

Hắn không phải thu hạ Lục Trúc bang mà là cư dân trong thành. Xuân Ý thành bị Lục Trúc bang biến thành nơi vui chơi, không còn nguồn thu nào nữa, bình dân trong thành trở nên vô công rồi nghề. Lâm Đắc Ý cho họ thực hiện một công việc là chuyên môn giám thị những người đi qua không nộp phí vào thành.

Nếu người không có chứng nhận chỉ đi qua Xuân Ý thành thì thôi, còn họ định ăn uống, nghỉ ngơi, mua vật phẩm thì đều bị bắt lại, nộp gấp đôi phí dụng. Không giao ra được, lục Trúc bang sẽ có quyền tùy ý xử trí.

Bắt được một người phạm quy, cư dân trong thành được thưởng không ít kim tệ, nên trong thành có rất nhiều tai mắt kiểu này, muốn tìm cách để không phải nộp phí vào thành mà chuyện hoang đường.

Thiếu nữ này hiển nhiên lần đầu tiên đến Xuân Ý thành, bằng không tất không dễ dàng phạm phải sai lầm trí mạng như thế.

Nghe tiếng hô hoán, lại đang ở gần bắc môn, một lúc sau thiếu nữ bị mười mấy nhân vật Lục Trúc bang bao vây.

Diệp Phong ngồi yên, thư thả ăn uống, lạnh lùng quan sát tình hình. Thực lực của thiếu nữ là võ đồ tứ, ngũ giai, e rằng lần này gặp nạn.

“Việc gì mà ồn ào thế hả?” Một trung niên nam tử cực kỳ cao lớn từ gần đó nhú mào đi tới. Lục Trúc bang chúng thấy hắn đều cung kính cúi người: “Tứ đương gia.”

Diệp Phong đưa tay che mặt. Lục Trúc bang tứ đương gia Lý Mưu, trong trận chiến ở Hồng Diệp trấn đã thấy mặt gã, nếu bị hắn phát hiện thì khó tránh được phiền phức.

Trung niên giám thị thiếu nữ quỳ trước mặt Lý Mưu khóc lóc: “Con nhóc này không mua chứng nhận thông hành, nhưng lại mua thức ăn trong tửu lâu, tiểu nhân cảnh cáo thì ả lại dám động thủ đánh người.”

Ánh mắt Lý Mưu nhìn thiếu nữ âm trầm, đột nhiên sáng lên. Hóa ra là một mỹ nhân.

Hắn cười hắc hắc bước tới, thiếu nữ giới bị gờ kiếm ngang ngực, lùi liên mấy bước. Nàng ta không ngờ mình chỉ mua một chút đồ ăn lại rước lấy phiền phức cỡ này.

“Theo quy củ của Xuân Ý thành, không nộp phí nhập thành mà vào tiêu tiền thì sẽ bị phạt hai tinh tệ. Đánh người giám sát trong thành thì tội nặng thêm, hiện tại phạt ngươi bốn tinh tệ.”

“Ta lấy đâu ra nhiều tinh tệ như thế.” Thiếu nữ nổi giận: “Lục Trúc bang các ngươi có hiểu lý lẽ không? Ta chỉ đi qua Xuân Ý thành, dù mua một ít thức ăn thì dựa vào đâu mà các ngươi đòi phạt bốn tinh tệ.”

“Giảng lý?” Lý Mưu cười khanh khách: “Trong thành này, quy củ của Lục Lâm bang định ra là lý, ngươi không tuân theo tất nhiên bị phạt.”

“Ta không có nhiều tinh tệ như thế.” Thiếu nữ nghiêng răng, sắc mặt nhợt đi, nắm trường kiếm càng chặt hơn.

“Không có tiền? Dùng thân thể trả cũng được.” Ánh mắt dâm ô của hắn quét khắp người thiếu nữ, liếm môi đầy tham lam: “Gần đây tâm tình lão tử không vui, nhìn người cũng xinh đẹp, nếu khiến lão tử vui vẻ, bốn tinh tề coi như xong.”

Là tứ đương gia Lục Trúc bang, lý Mưu không thiếu nữ nhân, nhưng thiếu nữ quật cường đầy dã tính thế này lại có mùi vị khác. Hôm nay nàng ta gặp phải hắn, coi như xui xẻo.

“Vô sỉ!” Thiếu nữ run người, mục quang như muốn phun lửa.

Nàng ta quát vang, tiên phát chế nhân, trường kiếm như linh xà xuất động đâm vào trán Lý Mưu. Cách nghĩ của nàng ta rất đơn thuần, lý Mưu thân phận cao nhất ở đây, bắt hắn là mình có hi vọng an toàn thoát thân.

Quả thật cách nghĩ của nàng ta ngây thơ vô cùng, đường đường là võ sư, nếu bị võ đồ đánh lén thành công thì hắn đã không trụ nổi ở Lục Trúc bang.

Lý Mưu nhếch môi trào phúng, hai ngón tay tùy ý búng ra như chớp, vũ khí của thiếu nữ bị chấn bay, trường kiếm cắm vào một cây trụ của tử lâu, rung lên ong ong mãi. Thiếu nữ bị đại lực không thể kháng cự hất ngã.

“Bắt ả lại, hôm nay Lý gia phải hưởng thụ mùi vị hoa đại xem sao.” Lý Mưu bật cười dâm ô.

Mấy lâu la Lục Trúc bang xông lên, thiếu nữ nhanh chóng bị bắt.

“Tứ đương gia,” ngoài xa một lâu la thấp bé chạy tới, ghé tai Lý Mưu thì thầm mấy câu.

“Tin tức chính xác không?” Lý Mưu hơi biến sắc, tỏ vẻ kinh hãi.

“Cực kỳ chính xác.” Viên lâu la gật đầu.

“Tốt lắm, truyền lệnh của ta, bảo mọi võ sĩ thực lực đạt đến ngũ giai đến Tàng xuân lâu tập hợp.” Lý Mưu phát tay, mấy lâu la lui đi.

Hắn đến trước mặt thiếu nữ bị bắt, vuốt cằm nàng ta, cười dâm dục: “Lý gia hiện giờ không có thời gian chào hỏi người, đợi xong xuôi mọi việc, chúng ta sẽ vui vẻ trong Tàng xuân lâu, ha ha.”

Thiếu nữ giận dữ nhìn hắn, mắng chữ không ngớt, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Lý Mưu chết mấy trăm lần rồi.

“Các người trông coi ả cho ta, nếu để ả chạy mất, ta sẽ hỏi tội các người.” Bỏ qua ánh mắt sát nhân của thiếu nữ, lý Mưu lệnh cho mấy bang chúng rồi vội vàng dẫn người Lục Lâm bang đến Tàng xuân lâu.

Diệp Phong trả tiền rồi rời khỏi tử lâu, lặng lẽ theo sát bọn Lý Mưu.

Tàng xuân lâu...Xem ra Hầu thị huynh đệ đã bị bại lộ, còn ai khiến Lục Trúc bang bày binh bố trận như thế? Bất quá xem ra chúng không biết gã cũng tới, bằng không đã sai bang chúng tìm kiếm khắp thành.

Bọn chúng không biết đến gã, vậy thì cứ đợi đến thời cơ sẽ ra tay.

93. Chương 93 : Đại Náo Xuân Ý Thành

Ngũ Cầm quyền Diệp Phong tu luyện đạo tự nhiên, chỉ cần gã không cố tình để lộ khí tức, không ai có thể dùng mắt cảm ứng được sự tồn tại của gã.

Gã lẩn vào dòng người, theo gót Lục Trúc bang, cự ly tối đa không quá năm, sáu thước. Lúc này đường phố đông nghịt, tuy bị bám theo nhưng Lục Trúc bang không ai nhận ra. Diệp Phong vênh tai, lắng nghe đàm thoại của đối phương.

“Người xác định trăm phần trăm đó là Hầu thị huynh đệ?” Lý Mưu sầm mặt, muốn xác nhận lại, hai bang thể như nước lửa, lúc này mà Hầu thị huynh đệ đến Xuân Ý thành, lẽ nào muốn tìm cái chết?

“Không sai đâu, hai anh em sinh đôi đó khắp thiên hạ tìm được mấy ai?” Một lâu la xiểm nịnh: “Tiểu nhân biết tứ đương gia nhất định sẽ đối phó với chúng nên đã sai người hầu Tàng xuân lâu sắp xếp chúng ở hai gia phòng cách nhau khá xa. Lúc động thủ, chúng sẽ không dễ hợp thành trận thế liên thủ hợp kích.”

“Võ kỹ hợp kích của hai huynh đệ đó khá phiền phức. Được, nếu lần này bắt được chúng, coi như ghi công cho người.” Lý Mưu hài lòng cười lạnh: “Chỉ cần chúng không liên thủ được, ta không cần ra tay, bốn lục giai võ sĩ là đủ xử lý chúng rồi.”

Ngẫm nghĩ một chốc, gã lại dặn thuộc hạ: “Đến Tàng xuân lâu, không được khinh cử vọng động, đợi lệnh của ta, đừng để dả thảo kinh xà!”

Đáng thương cho Hầu thị huynh đệ giờ này chìm trong ôn nhu hương, không may biết rằng uy hiếp đã tới gần.

“Thực lực của đối phương khá mạnh, trừ Lý Mưu là nhất giai võ sư còn không ít cao giai võ sĩ, chính diện giao chiến e rằng khó thắng.” Diệp Phong thầm tính toán, nếu Hầu thị huynh đệ bị đối phương chia cắt, e rằng không chống chọi được bao lâu đã bị bắt, lúc đó muốn cứu cũng khó khăn.

Lục Trúc bang không ai biết trừ Hầu thị huynh đệ còn có gã ở trong thành, gã muốn đào tẩu thì rất dễ, nhưng bảo gã làm việc không có nghĩ khí như vứt bỏ huynh đệ đi cùng thì không cách nào gã làm được.

Gã và Hầu thị huynh đệ cũng coi là hoạn nạn chi giao. Hôm đó gã từ trên trời rơi xuống, trọng thương rơi vào tay Lục Trúc bang, cũng nhờ huynh đệ họ mới giữ được mạng. Cả hai thành thật thẳng tính, đích xác là bằng hữu đáng kết giao, thành ra gã quyết tâm giúp họ thoát hiểm.

“Chỉ cần để hai người thuận lợi liên thủ, lục Trúc bang không dễ dàng bắt được đâu. Hiện tại cứ ẩn mình trong tối, tùy cơ hành động, cũng là ưu thế không nhỏ.” Kế hoạch từ từ hình thành trong đầu gã.

OOo

Mười mấy phút sau, lý Mưu dẫn theo người đến Tàng xuân lâu, rồi mấy lục giai, thất giai võ sĩ cũng đến, hình thành thế bao vây ngôi lâu.

Tuy bên ngoài dày đặc nhân thủ Lục Trúc bang nhưng bên trong Tàng xuân lâu không có gì khác thường, chỉ những khách nhân “xong việc” đi ra thấy Lục Trúc bang bao vây thì đều sợ hãi bỏ đi.

“Hai tên sinh đôi còn ở trong đó không?” Lâu la báo tin tìm người hầu Tàng xuân lâu đến hỏi.

“Vẫn còn, vẫn còn.” Người này gật đầu lia lịa: “Một tên ở sương phòng số mười hai phía tây, một ở số ba phía đông.”

“Được!” Lý Mưu mỉm cười âm lạnh, bốn lục thất giai võ sĩ chia thành hai đội được người hầu của Tàng xuân lâu dẫn đi bắt Hầu thị huynh đệ.

Hầu thị huynh đệ thực lực chỉ là võ sĩ lục giai, hai võ sĩ đồng cấp là đủ cầm chân họ.

Gã hòa mình vào đám đông đứng xem, không bị ai chú ý. Gần đó, mấy bang chúng thực lực chỉ có võ đồ, áp tải thiếu nữ vừa bị Lý Mưu bắt, đứng sang một bên. Lý Mưu là khách quen của Tàng xuân lâu, lần này bắt được thiếu nữ hoang dại tất đến đó hưởng thụ một phen. Nếu không vì Hầu thị huynh đệ, e rằng thiếu nữ khó thoát được kiếp nạn.

Bốn võ sĩ tiến nhập Tàng xuân lâu không lâu thì vang lên tiếng đá đầu mắng chửi. Hai khung cửa sổ phía đông và tây cùng vỡ tan, hai bóng người còn khoác chắn chui ra, đáp vào giữa hai vòng vây Lục Trúc bang bố trí sẵn.

Tiếp đó, bốn bóng người từ hai khung cửa sổ nhảy ra, truy kích bốn bóng người.

“Lý Mưu! Tên tiểu nhân ti bỉ trời đánh.”

Hầu Kiệt nằm trong vòng vây phía đông, hầu Anh phía tây, cách nhau tuy không xa lắm, chỉ chừng hơn mười thước nhưng ở giữa đây rầy thủ hạ Lục Trúc bang, muốn hợp lại không dễ tí nào.

“Hừ, lần trước các người may mắn cướp được cống phẩm, bang chủ đang không biết làm thế nào ăn nói với Lục Lâm bang thì các người tự tìm đến, đúng là trời giúp ta.” Lý Mưu cực kỳ đắc ý, nếu không vì ba vị đương gia đều thụ thương, lần này không đến lượt hắn lập công lớn.

Mấy hôm nay, vì cống phẩm bị mất, phải thu gom tiền bạc, lâm Đắc Ý bận bù đầu, số tiền quá lớn, nhất thời Lục Trúc bang khó gom đủ, cộng thêm tam vị đương gia thụ thương, tấn công Hồng Diệp bang trở thành không thực tế, nói cho đúng thì hoàn cảnh của Lục Trúc bang đang...Chật vật.

Giờ mới có cơ hội. Hầu thị huynh đệ là nhân vật trọng yếu của Hồng Diệp bang, chỉ cần bắt được họ là Lục Trúc bang có vốn đàm phán để uy hiếp Liễu Hồng Diệp lấy cống phẩm ra đổi. Vấn đề của Lục Trúc bang sẽ được giải quyết, hẳn nhất định được bang chủ trọng thưởng.

Lý Mưu nở nụ cười tham lam, hầu thị huynh đệ bị tách ra, hẳn không cần ra tay cũng bắt được họ.

“Đáng ghét. Lý Mưu, có bản lĩnh thì mình người đấu với hai huynh đệ ta.” Hầu Anh tức giận gầm lên, hiện tại y chưa kịp mặc cả y phục, để tránh bị hở hang, lúc động thủ khó lòng không vướng víu.

“Người coi Lý gia là đồ ngu xuẩn hả? Không tốn sức cũng bắt được các người, sao ta phải khổ làm gì?” Lý Mưu cười lạnh khinh rẻ: “Các người mau bó tay chịu trời, trừ phi Liễu Hồng Diệp xuất hiện, bằng không không còn ai cứu được các người nữa.”

Liễu Hồng Diệp hiện giờ đang ở Hồng Diệp trấn, đương nhiên không thể đến. Bất quá được Lý Mưu nhắc nhở, cả hai mới nhớ ra cùng đi còn có Diệp Phong.

Hai người sáng bừng trong lòng, lại dấy lên hi vọng. Đúng, diệp Phong còn ở trong Xuân Ý thành, nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu cả hai.

Tuy gã không phải đối thủ của Lý Mưu, gia nhập vòng chiến cũng không thể cải biến chiến cục nhưng hai huynh đệ vẫn giữa được niềm tin mong manh là gã có thể cứu họ.

Hầu Kiệt, hầu Anh xem ra không chống chọi được bao lâu nữa. Diệp Phong nhắm mắt, sau rốt cũng đến lúc xuất thủ.

Như ảnh tùy hình! Thân hình Diệp Phong loáng lên, đến sát sau lưng mấy thủ hạ Lục Trúc bang áp tải thiếu nữ. Hiện tại tất cả đang dồn hết chú ý vào Hầu thị huynh đệ, đối với thiếu nữ chỉ có thực lực võ đồ này, không ai chú ý nhiều.

Nhị diệp chắn! Hai tay gã đồng thời tống ra, chỉ dùng ba phần nguyên lực, vỗ nhẹ lên lưng hai người. Cả hai không chịu nổi, lập tức ngã úp mặt xuống.

“Việc gì thế!” Hai người khác cùng áp tải thiếu nữ thấy đồng bạn đột nhiên ngã bổ xuống, liền cả kinh, ngay khoảnh khắc ngăn người ra đó, sau lưng chúng dồn lại một luồng đại lực, hất cả hai ngã nhào, bàn tay nắm cổ tay thiếu nữ cũng lỏng ra.

Thân hình gã thoáng cái đã về vị trí, cạnh đó lại không ai đạt tới thực lực võ sĩ, chúng nhân cũng không chú ý đến nên ai cũng chỉ cảm giác có một cái bóng lướt qua, gió phát phơ phới, đợi lúc định thần lại thì tất cả vẫn như cũ.

Thân thể thiếu nữ nhẹ hẫng, vừa được tự do, chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng biết thời cơ không quay lại, bèn cướp lấy trường kiếm trong tay một thủ hạ Lục Trúc bang, phi thân vung kiếm đâm vào một thủ hạ ở vòng ngoài, hồng đột vây thoát thân.

Thiếu nữ vừa hành động được lập tức diễn vòng vây xôn xao. Những bang chúng có thực lực đều đang vây công Hầu thị huynh đệ, đứng quanh toàn là bang chúng không lợi hại lắm. Thiếu nữ vì muốn thoát khỏi nên như phát điên đâm chém loạn xạ, kiếm phong dấy lên trận trận hàn quang, khiến mấy thành viên Lục Trúc bang không dám áp sát quá.

Nếu giao đấu sinh tử, thiếu nữ đã chết không biết bao nhiêu lần, nhưng toán lâu la đều biết nàng ta là nữ nhân tứ đương gia thích, nếu bị thương, xây xước gì hoặc không may chết đi thì hẳn sẽ không vui, thành thử xuất thủ cần thận, chỉ hồng bắt sống nàng ta.

Cứ vậy, một mình thiếu nữ đấu ngang ngửa với ba lâu la thực lực cao hơn.

“Chuyện gì thế?” Lý Mưu lập tức quay sang nhìn, thấy thiếu nữ thoát khỏi, bắt giặc nổi giận đùng đùng.

“Một con nhóc cũng không giữ được, các người có tác dụng gì hả!” Lý Mưu liếc Hầu thị huynh đệ, đoán rằng cả hai vô lực hồi thiên, liền nhìn về phía thiếu nữ, lớn tiếng giận dữ.

Bốn người bị Diệp Phong chặn ngã, khí huyết sôi trào trong thể nội, cổ họng nhất thời không thể phát ra thanh âm, muốn bảo Lý Mưu là có người đánh lén nhưng không nói ra được.

Thấy đông người mà mãi không hạ được thiếu nữ, hấn giậm chân bực mình, sắc mặt sầm xuống, tự ra tay. Hấn vốn cách thiếu nữ chưa đầy mười thước, khoảnh khắc là đến sau lưng nàng ta, định khống chế cánh tay phải cầm kiếm.

Đồng thời, diệp Phong nắm lấy tích tắc Lý Mưu chuyển chú ý đi, thân hình gã loáng lên, lao vào giữa hai vòng vây quanh Hầu thị huynh đệ.

Gã chỉ đợi cơ hội này. Nếu xuất thủ sớm, lý Mưu khẳng định sẽ kịp phản ứng ngăn cản gã, trước mắt gã chưa phải đối thủ của hấn, nếu đột nhiên gia nhập vòng chiến, e rằng không cứu được Hầu thị huynh đệ mà còn tự sa chân vào. E rằng cả ba sẽ trở thành tù nhân hết.

Chỉ khi lôi kéo được sức chú ý của Lý Mưu, gã mới có cơ hội ngán ngùi. Lợi dụng tích tắc này để tạo điều kiện cho Hầu thị huynh đệ liên thủ, chỉ thế cả ba mới may ra thoát thân được.

Bát diệp chân!

Gã sử dụng uy thế cự sơn áp đỉnh, thân thể nhảy lên lưng chừng không rút nhanh xuống, tay thò ra nắm chặt Chấn thiên chùy, thổ nguyên lực hồn hậu vạch qua không trung, đẩy lên tiếng ầm ầm, không gian cơ hồ rung lên, không khí lắc lư, như những vòng sóng đẩy lên trên mặt nước.

Ầm! Chấn thiên chùy đập xuống đất, tiếng nổ động trời.

Mặt đường lát đá xanh lập tức tan nát, một vết nứt vươn dài ra tứ phía, đạt tới mấy chục thước. Mặt đất rung lên trong mấy giây khiến chúng nhân đang kịch chiến rung động.

Diệp Phong giờ Chấn thiên chùy vung mạnh sang mé phải, đuôi chùy nặng trĩu trong lúc vũ động quét trúng ba nhị giai, tam giai võ sĩ, đối phương đột nhiên tối sầm mặt mũi rồi một cơn đau dội lên óc, huyết khí sôi trào, ngã gục xuống.

Áp lực dồn lên Hầu Kiệt lập tức giảm đi, hai cao giai võ sĩ vây công y cả kinh, xuất thủ do dự mấy phần, không ai ngờ được Hầu thị huynh đệ còn có viện binh.

“Hầu Kiệt! Mau hợp lại với Hầu Anh, tiểu đệ chặn hộ hai tên này.” Đến cạnh Hầu Kiệt, gã giục nhanh, chỉ có hai cao giai võ sĩ đủ khả năng chính diện ngạnh tiếp Hầu Kiệt, còn lại đều gom vào cho đủ số.

Hầu Kiệt hoan hỉ, cảm kích gật đầu, mặc kệ hai địch nhân sau lưng liền thủ công tới, giậm mạnh chân lướt về phía Hầu Anh. Y tin Diệp Phong nhất định có thể chặn hộ mình.

Diệp Phong nghiêng rằng, lại dốc ra thổ nguyên lực hùng hậu dồn vào Chấn thiên chùy.

Đặc tính của Chấn thiên chùy là gia tốc thêm hai thành cho quá trình tụ thổ nguyên lực, đủ cho Diệp Phong rút ngắn một phần mười tích tắc trong thời gian giãn cách giữa hai lần thi triển võ kỹ liên tục.

Lại là Bát diệp chân, gã gầm lên trầm trầm, hổ khẩu rung mạnh, suýt nữa không cầm nổi Chấn thiên chùy. Đối diện với hai cao giai võ sĩ liên thủ công kích, gã tỏ ra hơi miễn cưỡng, lùi liên mấy bước mới đứng vững được, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Nói thì dài còn sự việc xảy ra như điện quang hỏa thạch. Diệp Phong giúp Hầu Kiệt giải khỏi xong thì Lý Mưu mới kịp phản ứng. Bốn người bị gã chặn ngã đồng thời lên tiếng: “Tứ đương gia, ban này có người đánh lén.”

“Đáng chết!” Lý Mưu vừa nắm lấy cổ tay phải thiếu nữ, thấy tình hình có biến, bèn đẩy nàng ta cho thủ hạ, nhanh chóng lướt về phía bọn Diệp Phong.

“Tiểu tử này là thiếu niên hôm nọ liên tục đả thương lão đại, lão nhị?” Nhìn rõ mặt gã, lý Mưu cả kinh. Theo công lực kích thương Lâm Đắc Ý, thực lực của gã quyết không kém hơn thất giai võ sĩ, còn ít tuổi mà đạt tới thực lực đó, vì sao gã lại là người của Hồng Diệp bang nhỏ xú?

Lúc này gã không thể nghĩ nhiều như thế, nở nụ cười lạnh tanh, quát to: “Các người tự tìm đến thì không cần quay lại nữa.”

Hầu Anh vẫn bị bảy, tám võ sĩ Lục Trúc bang vây công, hai cao giai võ sĩ cũng biết không thể để Hầu thị huynh đệ liên thủ, liền liên tục tấn công, bức y lùi lại mấy bước, đoạn tự thân chặn giữa hai huynh đệ, không cho họ cơ hội liên thủ.

Hai cao giai võ sĩ vây công Hầu Kiệt đuổi sát Diệp Phong, không để gã có cơ hội chi viện cho Hầu thị huynh đệ. Lý Mưu lao nhanh tới, nếu hắn gia nhập vòng chiến, e rằng trường chiến đấu này khó giải quyết.

Diệp Phong đảo mắt, hơi chậm đà lại, ngoài đầu mỉm cười bình tĩnh, tỏ vẻ cung kính cao giọng: “Liễu bang chủ! Mau giúp tại hạ xử lý hai cái đuôi này.”

Cái gì? Liễu Hồng Diệp cũng tới.

Không chỉ Lý Mưu vỡ mặt mà hai võ sĩ đang truy kích Diệp Phong cũng lạnh buốt trong lòng, thân hình bất giác ngừng lại.

Diệp Phong đã xuất hiện, liễu Hồng Diệp có xuất hiện nữa cũng chưa hẵn không thể. Lẽ nào Hầu thị huynh đệ đến thanh lâu chỉ là mời nhữ Lục Trúc bang?

Tâm niệm hắn liên tục chuyển động. Nhị đương gia và tam đương gia thương thế nghiêm trọng, tạm thời không thể chiến đấu. Bang chủ Lâm Đắc Ý tuy thụ thương nhẹ hơn nhưng sức chiến đấu cũng bị ảnh hưởng phần nào, hôm nay Hồng Diệp bang dốc toàn lực, chẳng lẽ định đoạt hũ mỡ Xuân Ý thành? Lẽ nào Hồng Diệp bang thật sự mạo hiểm?

Đầu óc hắn loạn lên, hoảng hốt nhìn quanh, nào có bóng Liễu Hồng Diệp. Đang ngạc nhiên thì chợt tỉnh ngộ là mình mắc hớ.

Lúc đó, thành viên Lục Trúc bang hỗn loạn lên, nếu Liễu Hồng Diệp xuất hiện, tất thấy hợp lực lại cũng không phải đối thủ của cô. Nhưng chúng không nghĩ ra rằng với sắc đẹp của cô, nếu đến Xuân Ý thành, làm cách nào kín đáo như vậy được?

Hầu Anh, hầu Kiệt cũng ngẩn người trước câu nói của Diệp Phong, bất quá cả hai tâm ý tương thông, lập tức hiểu ngay. Nhân lúc áp lực hơi giảm, thể nội khí hải cấp tốc chuyển động, thi triển tuyệt chiêu thành danh, bức thành viên Lục Trúc bang gần đó không kịp trở tay, nhì nhao ngã nhào.

Hai người cách nhau không đầy bốn thước, đứng giữa chỉ có hai cao giai võ sĩ chặn lối.

“Tất cả dừng mặc lử, liễu Hồng Diệp không thể nào có mặt tại Xuân Ý thành!” Lý Mưu lớn tiếng nhắc nhở thủ hạ, ban này vì sợ Liễu Hồng Diệp nên hẵn dừng lại, giờ cấp tốc gia nhập vòng chiến.

Diệp Phong hiểu rõ hơn ai hết, vừa dứt lời liền nhân lúc hai cao giai võ sĩ hoảng sợ, triệt để thoát khỏi vòng vây. Thấy Hầu Kiệt và Hầu Anh sắp hợp lại, gã lướt lên, chân giậm mạnh liên tục: Điệp động xung phong!

Tuy gã cách Lý Mưu không xa, tốc độ Điệp động xung phong chưa khởi động hoàn toàn nhưng lần này gã không định lợi dụng tốc độ mà là uy lực của đà xung phong.

“Xem chiêu!” Mang theo uy thế Thổ hùng xung phong, bát điệp chấn dồn vào Chấn thiên chùy, từng đạo thổ nguyên lực lấp lánh u quang lưu chuyển, uy thế kinh nhân. Đại chùy đen ngòm quét ngang, cực kỳ hung mãnh nhắm vào tiểu phúc Lý Mưu.

Cầm thụ được khí tức nghẹt thở, lý Mưu hơi biến sắc, tròn mắt co rút lại, nhìn chăm chăm cự chùy liên tục khuếch đại. Hai tay hắn đột nhiên thò ra, võ cực kỳ chuẩn xác lên Chấn thiên chùy, kim sắc nguyên lực cấp tốc ngưng tụ lên song chưởng, hàm chứa năng lượng đáng sợ khiến Diệp Phong cũng giật mình. Xét uy thế còn cao hơn Bát điệp chấn của gã.

Gã nghiêng răng bất chấp tất cả ngạnh tiếp, tất phải tranh thủ thời gian cho Hầu thị huynh đệ. Như thế này tuy sẽ thiệt thời nhưng không đến nỗi trọng thương.

Bùng!

Gã lùi liền mười mấy thước, sắc mặt trắng nhợt. Chấn thiên chùy vượt tay, bao phủ bên ngoài là một lớp thổ nguyên lực có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cũng may trong khoảnh khắc phản chấn cuối cùng, gã ném vũ khí đi để giảm bớt một phần lực đạo, bằng không tạm thời hai cánh tay coi như vô dụng.

Lý Mưu cũng không khá hơn, điệp Phong chuẩn bị hồi lâu mới phát đòn, toàn bộ nguyên lực của hắn đều tụ lại trên song chưởng, tuy kim nguyên lực đã tiêu trừ đại bộ phận uy lực nhưng dao động điệp chấn quỷ dị đó liên tục xung kích tám lần vào thể nội khiến hắn cực kỳ khó chịu. Điệp chấn công kích có thể bỏ qua một phần nguyên lực phòng ngự, làn sóng điệp chấn xung kích đó, đối với khí hải tu luyện giả nhục thể không mạnh thì có ảnh hưởng không nhỏ.

Nhất thời, cả hai đều đứng im, cấp tốc điều động nguyên lực trong thân thể hồi phục chấn động.

Hầu Anh và Hầu Kiệt còn bị hai cao giai võ sĩ thực lực tương đương chặn lại, ngoài xa nữa là hai cao giai võ sĩ nhanh chóng nhảy tới, nếu họ không nhanh chóng hợp lại, e rằng tình huống không ổn. Điệp Phong tạm thời không thể chi viện vì bị Lý Mưu ngăn cản.

Bốn người ghì nhau trong tích tắc, chấn thiên chùy xoay tròn một cách quỷ dị đập vào hai cao giai võ sĩ, tiếng gió rít vù vù cho thấy nếu bị uy lực của cây chùy vượt tay này đập trúng, e rằng không phải chuyện đùa.

“Cẩn thận.” Thất giai võ sĩ phát hiện biến cố đầu tiên, đẩy đồng bạn đứng cạnh ra, đồng thời mượn đà lách người đi.

Chấn thiên chùy xuyên qua khe giữa hai người, cắm vào tường bao Tầng xuân lâu, một lỗ hồng cao gấp đôi thân người xuất hiện. Hai cao giai võ sĩ tuy tránh được nhưng vì thế mà lộ ra sơ hở.

Hầu Kiệt nhân cơ hội điểm chân, lướt ra theo quỹ tích của Chấn thiên chùy, xuyên qua khe hở giữa hai địch thủ như ánh chớp, chạy đến chỗ Hầu Anh.

“Đừng hòng qua đó!” Sau lưng vang lên tiếng quát, đại đao trong tay thất giai võ sĩ vung lên, hồng mang lưu chuyển, chém vào lưng Hầu Kiệt. Đà lao do lợi dụng hỏa nguyên lực đã cạn, y sắp bị bắt kịp.

“Lão ca! Đệ đến đây.” Hầu Anh cũng xông theo, quyền đầu của y lực mang liễu nhiễu, bao phủ trong mộc nguyên.

“Mộc nguyên sinh hỏa!” Hầu Kiệt nắm quyền đầu Hầu Anh, mộc nguyên dâng tràn trong thể nội y, hai người tâm ý tương thông cùng với nguyên lực tương sinh, hỏa nguyên lực trong thể nội y cực mạnh, thân thể bắn ra hồng mang nóng rực, tựa hồ được phủ trong một tầng liệt diễm đỏ ối.

Sau lưng vang lên tiếng đại đao xé gió, hầu Kiệt giơ chân phải lên, làn sóng năng lượng hỏa nguyên hình thành mũi dùi nhọn từ mũi chân phát ra va vào đại đao.

Được mộc nguyên lực của đệ đệ tương sinh, hầu Kiệt có thể phát ra hỏa nguyên lực sánh ngang võ sư. Đối phương là thất giai võ sĩ tất nhiên không thể sánh được, chát một tiếng, đại đao gãy đôi.

Phụt! Thất giai võ sĩ truy kích bị hỏa nguyên lực xung kích vào ngực, liền tiếp lùi mấy bước, miệng trào máu, đáng vẻ nhợt nhạt đi.

Tình thế có lợi nghiêng dần về phía bọn Điệp Phong.

“Ha ha, điệp huynh đệ vất vả quá.” Hầu Kiệt và Hầu Anh tuy dính mấy vết thương trong trận chiến lúc trước, tiêu hao mất một phần nguyên lực nhưng một khi liên thủ, uy thế không dễ chống lại.

“Huynh đệ rời Xuân Ý thành trước đi, bọn tep nhện này cứ để huynh đệ mỗ giải quyết.” Hầu Kiệt lớn tiếng, tuy hai huynh đệ đã liên thủ lại, nhưng tình thế chưa chuyển biến có lợi. Một Lý Mưu, hầu thị huynh đệ đã khí đối phó nổi, hà huống quanh đó còn một toán lâu la chờ sẵn, trong đó có cả cao giai võ sĩ và trung giai võ sĩ có thể uy hiếp đến hai huynh đệ.

Diệp Phong giúp họ đủ rồi, cả hai nhận ra với thân pháp quỷ mị đó, trừ Lý Mưu ra không an ngăn được gã, chỉ cần gã muốn là sẽ dễ dàng rời khỏi Xuân Ý thành. Hai huynh đệ đã liên thủ được rồi, không nên liên lụy gã nữa.

Hai người liên thủ phá bức tường, chụp lấy Chấn thiên chùy cắm trong đồng đồ nát, ném cho Diệp Phong.

Cả hai cùng chặn trước mặt Lý Mưu, bốn con mắt lạnh lùng nhìn hắn đầy phẫn hận.

“Dám ám toán huynh đệ ta, nhất định hôm nay phải cho ngươi nếm mùi lợi hại của Hầu gia gia.” Hầu Anh nổi giận.

“Bằng vào các người?” Lý Mưu đã trấn áp được nguyên lực sôi trào, nở nụ cười lạnh khinh thường: “Nếu chỉ mình ta, hôm nay có lẽ các người còn hy vọng đào tẩu, nhưng hiện giờ tình anh Lục Trúc bang đều có mặt, tưởng rằng ta thích đùa cợt một đấu một với các người hả?”

Hầu thị huynh đệ liên thủ hợp kích tuy lợi hại nhưng không đối phó nổi ngần ấy người bên địch, kể cả Lý Mưu.

“Tuy các người liên thủ, tổn thất hôm nay sẽ lớn hơn nhưng để đổi về tài vật công phẩm thì đành vậy.” Lục Trúc bang vẫn đang khống chế cục diện, Diệp Phong tuy có thực lực hơn hẳn dự liệu nhưng hai cao giai võ sĩ đủ cầm chân gã.

“Nói lắm thế làm gì?” Tiếng trào phúng nhạt nhẽo từ sau lưng Hầu thị huynh đệ vang lên, lời lẽ khắc bạc khiến sắc mặt Lý Mưu trở nên đáng sợ.

Diệp Phong ung dung bước lên, đứng cùng Hầu thị huynh đệ.

“Diệp huynh đệ, chạy trước đi, việc hôm nay do huynh đệ mở gây ra, không thể kéo cả huynh đệ vào.” Hai huynh đệ thập phần nghĩa khí, càng tăng thêm hảo cảm cho Diệp Phong.

“Cùng đi thì phải cùng về.” Gã mỉm cười, khua khua Chấn thiên chùy nặng trĩu, không hề tỏ ra lo lắng.

“Nhưng...” Hầu Kiệt còn định nói tiếp, bị Diệp Phong ngăn lại.

“Tiểu đệ đối phó với tên tứ đương gia âm hiểm này, hai vị thanh lý sạch sẽ toán lâu la rồi giúp đệ sau.” Gã xua tay, ra vẻ cực kỳ tự tin.

“Huynh đệ đối phó Lý Mưu?” Hầu Anh sững sờ hỏi. Một nhị giai võ sĩ đi khiêu chiến nhất giai võ sư? Thật quá kinh nhân. Tuy Diệp Phong có chiến tích kích thương võ sư, nhưng đều nhờ đánh lén, chứ không chính diện so tài.

“Thế nào? Không tin mở?” Diệp Phong nhướng mày lên, nhạt nhẽo thốt.

Nếu gã cầm chân được Lý Mưu, tại trường có nhiều võ sĩ nhưng không ai chống được Hầu thị huynh đệ. Dù gì võ sư cũng có ưu thế áp đảo võ sĩ. Võ kỹ liên thủ hợp kích của Hầu thị huynh đệ có thể ngưng hình ngoại phóng nguyên lực, uy lực và phạm vi đủ kích bất phàm.

“Được, hôm nay ba huynh đệ ta liên thủ lật nhào Xuân Ý thành lên.” Hầu Kiệt liếc gã, ánh mắt đầy tin tưởng. Kỳ tích chưa bao giờ thiếu với thiếu niên này.

Trực tiếp xưng hô gã là huynh đệ, có nghĩa đã coi gã là chiến hữu chân chính sinh tử tương giao. Tình cảm thâm hậu này chỉ kết quả trong những hoàn cảnh sống chết.

Hầu thị huynh đệ có lòng tin với Diệp Phong khiến Lục Trúc bang chúng quanh đó không hiểu nổi. Thiếu niên này quả thật mạnh ngoài dự đoán, nhưng muốn khiêu chiến Lý tứ đương gia có khác nào nằm mơ giữa ban ngày? Đương gia của chúng là nhất giai võ sư!

“Nhóc con nhưng khẩu khí lớn lắm.” Lý Mưu dấy lên ngọn lửa giận vô danh trong lòng, lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng một đòn vừa rồi là toàn lực của ta?”

Bỏ qua lời lẽ của hắn, Diệp Phong từ từ gỡ Chấn thiên chùy lên, thổ nguyên lực cấp tốc sôi trào, trên tay gã xuất hiện một viên bát phẩm thổ nguyên đơn, nhét vào miệng một cách cực kỳ kín đáo.

Lúc còn là võ đồ tam giai, gã từng đối chiến võ sư, sử dụng liền hai viên nguyên đơn cũng chỉ thảm thối, giờ gã đạt đến liễu võ sĩ nhị giai, dựa vào một viên bát phẩm nguyên đơn, uy lực điệp chấn thì triển ra không kém hơn lúc đó. Hà hướng, nhục thể của gã còn hơn lúc xưa, không đến mức trí mạng khi bị nguyên lực bạo phát phản ngược.

Lấy luôn tên nhất giai võ sư này kiểm nghiệm thực lực tăng tiến trong hai tháng qua.

“Người sẽ hối hận vì quyết định ngu xuẩn này.” Sắc mặt Lý Mưu càng âm lạnh, kim nguyên lực nhanh chóng lưu chuyển, thân thể ngập trong kim mang chói lòa. “Với thực lực của người, còn lâu mới phá được phòng ngự của ta.”

Võ sư khả dĩ ngưng tụ nguyên lực phóng ra ngoài thân thể, tất nhiên cũng có thể sử dụng để tăng cường phòng ngự.

Diệp động - xung phong!

Diệp Phong giậm chân, chỉ hai bước là đến trước mặt hắn, mượn đã xung phong cũng có thể nâng cao phần nào uy lực của thổ nguyên võ kỹ. Đại địch trước mặt, gã không giữ gìn chút nào, dốc toàn lực công kích.

Cẩn nát thổ nguyên đơn, thổ nguyên lực hùng hồn chảy vào kinh mạch gã, cấp tốc tụ lại trên Chấn thiên chùy, có bí pháp gia tốc thổ nguyên, áp lực căng lên mà thân thể gã phải chịu giảm nhiều.

Thập điệp chấn!

Chấn thiên chùy chưa giáng xuống, áp lực khiến người ta nghẹt thở đã ập tới, khí lưu khiến thân thể Lý Mưu như nặng thêm mấy lần, dưới chân hắn xuất hiện mấy vết nứt nhỏ.

Đòn công kích này gấp đôi lúc trước! Hắn kinh hãi, lẽ nào tiểu tử này này giờ vẫn giữ gìn thực lực.

Hắn hối hận là không nên sơ ý, không mang theo vũ khí. Hôm nay gã xảo hợp đi tuần thị qua, ai ngờ sẽ phải giao chiến vất vả thế này.

Không còn cách nào khác ngạnh tiếp, kim nguyên lực đã hình thành trong tay Lý Mưu.

Tứ phẩm võ kỹ: Toàn phong thứ!

Trong tay hắn khoảnh khắc đã hình thành một xoáy năng lượng lớn cỡ quyền đầu, quanh vùng xoáy ba khí nhận lớn cỡ bàn tay, hình dáng như chiếc lá cấp tốc xoay vòng theo.

Khí nhận rút lên lãnh lói khiến chúng nhân rợn tóc gáy. Nếu bị năng lượng cuốn vào, dù là sắt thép cũng sẽ bị chẻ vụn.

Hừ! Lý Mưu quát khê, đẩy mạnh tay ra.

Thổ nguyên đen ngòm và kim nguyên vàng chói va nhau trong sát na.

Trên mũi chùy phát ra hắc sắc thổ nguyên dao động cực kỳ quỷ dị, như cái miệng đen ngòm há ra, nuốt chửng vùng xoáy kim nguyên sắc bén, không gian gần đó cũng chấn động mấy lần.

Ầm, tiếng nổ như sấm động vang lên, năng lượng đen ngòm co lại bằng nắm tay, nhưng khí thể không giảm, lao thẳng vào Lý Mưu.

Bùng! Lý Mưu run run, kim sắc nguyên lực hộ thể tan tành, như mặt phấn phiêu tán lên không. Hắn như bị sét đánh, hự một tiếng, lớp đá lát đường dưới chân vỡ tan, mấy vết nứt lớn ngoằn ngoèo vươn ra tứ phía. Gương mặt hắn vốn treo nụ cười lạnh giờ nhợt nhạt, khóe môi rỉ máu.

Toán thành viên Lục Trúc bang gần đó choáng váng đầu óc. Lẽ nào đang nằm mơ?

Một thiếu niên thực lực chỉ võ sĩ nhị giai lại chiếm ưu thế khi chính diện nghênh kích nhất giai võ sư? Từng ánh mắt sợ hãi và chấn động đều đổ dồn về thân ảnh thiếu niên ngạo nghễ trong trường.

Sắc mặt Diệp Phong hơi nhợt nhạt, y phục tan nát, còn cả mấy vết máu do kim nguyên lực rạc vào, khóe môi gã nhếch lên trào lộng, đôi mắt đen láy phát ra khí lạnh ghê người. Thân thể gã hơn nhiều Lý Mưu, trừ bị thoát lực phần nào ra thì gần như gã không thụ thương.

Hầu thị huynh đệ há hốc miệng, cổ họng kêu lục cục, họ đều biết gã rất mạnh nhưng không sao ngờ rằng đến mức đó. Đối phương là nhất giai võ sư cơ mà, gã mới mười sáu tuổi thôi, dù tu luyện công pháp cao cấp, sử dụng cao giai võ kỹ thì chênh lệch về nguyên lực là sự thật, sao lại ngạnh tiếp một chiêu đã kích bại đối phương?

Nguyên lực là cơ sở của năng lượng, võ kỹ là kỹ xảo vận dụng năng lượng. Thi triển cao giai võ kỹ cần lượng nguyên lực kinh nhân, dù gã biết một môn cũng không thể phát huy được bao nhiêu uy lực khi mà nguyên lực không đủ cung cấp cho nhu cầu. Ngược lại, nguyên lực của nhất giai võ sư đủ để phát huy cực độ một môn tứ phẩm võ kỹ.

Nếu gã đạt đến lục giai, thất giai võ sĩ, có lẽ kết quả này còn khiến hai người dễ tiếp nhận. Nhưng gã xác thực thật chỉ là tam giai võ sĩ, tuyệt đối không nhầm. Như thế chứng tỏ rằng gã còn tuyệt chiêu khác nào đó.

Thiếu nữ vừa bị bắt lại cũng kinh ngạc há hốc miệng. Thiếu niên không nhiều tuổi hơn cô, thậm chí còn nhỏ hơn vài tuổi lại khiến Lý Mưu mà cô liều mạng cũng không mấy may thương tổn chặt vật đến thế. Hồ thẹn ngạt lòng, cô còn kém quá xa.

“Xem ra hôm nay Lý tứ đương gia không thực hiện được nguyện vọng giữ bọn mõ lại rồi.” Diệp Phong thở hồng hộc, lạnh lùng thốt.

Không ngoài sở liệu, phục dụng nguyên đơn xong, thực lực của gã sánh với nhị giai võ sư, lý Mưu đương nhiên không địch nổi, nhưng bảo gã đồng thời ứng phó hơn mười võ sĩ, trong đó có bốn tên là cao giai võ sĩ, e rằng chỉ dựa vào nguyên đơn sẽ cực kỳ miễn cưỡng.

Có được thực lực võ sư nhưng gã không thể duy trì lâu, nên mới chọn Lý Mưu làm đối thủ, một đòn định thắng bại. Còn Hầu thị huynh đệ đi đối phó với bang chúng khác, cả hai liên thủ, thực lực là võ sư hàng thật giá thật.

Tuy lúc này Lý Mưu chưa mất sức chiến đấu nhưng nhuệ khí không còn, thể nội nguyên lực sôi trào, không thể phát huy toàn bộ như lúc toàn thịnh. Một đòn của Diệp Phong ban này đã khiến hắn hoảng sợ, không dám tiếp tục giao chiến.

“Xú tiểu tử! Dám chống đối Lục Trúc bang, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ hối hận.” Lý Mưu hung hăng nhìn Diệp Phong, tỏ vẻ không cam tâm, cất giọng uy hiếp.

Bên kia, hầu thị huynh đệ đối diện với mười mấy võ sĩ nhưng vẫn thể hiện uy phong không thể chống nổi, hỏa nguyên lực như thực thể không ngớt phun ra quanh Hầu Kiệt, không ai dám giao phong, dù gì họ là võ sĩ, làm sao chống nổi công kích trình độ võ sư?

“Hiện tại còn nói những lời đó, chẳng phải thiếu sức thuyết phục lắm ư?” Diệp Phong lạnh lùng trào phúng, vung Chấn thiên chùy, nhượng mắt lên hỏi: “Chi bằng chúng ta đấu thêm lần nữa?”

Lý Mưu rùng mình, da mặt hơi nhả lại, chấn động trong thể nội còn chưa tiêu trừ mà Diệp Phong xem ra không hề hấn gì, thêm một chiêu nữa, hắn không chết cũng trọng thương.

Đáng ghét, thật ra ở đâu mọc ra tiểu tử biến thái thế này, còn trẻ như thế mà sức chiến đấu phi thường. Với thực lực và thiên phú của gã, bất kỳ bang phái nào cũng muốn dùng lễ thượng khách đón rước, vì sao lại chọn Hồng Diệp bang bé tí?

Liếc toán nhân thủ vây công Hầu thị huynh đệ, tình hình cũng không có gì sáng sủa, lần này để hai huynh đệ chạy thoát, e rằng khó có cơ hội bắt họ uy hiếp Liễu Hồng Diệp nữa. Hắn đảo mắt, mục quang ánh lên giảo hoạt.

“Dừng tay.” Lý Mưu phát tay ngăn cản chúng nhân. Hầu thị huynh đệ cũng không truy đuổi, cảnh giác đứng sau lưng Diệp Phong.

“Vị tiểu huynh đệ này quả nhiên bản lĩnh cao cường, lý Mưu cam bái hạ phong!” Hắn lấy lại vẻ ôn hòa, xua tay cho ba bang chúng lui xuống, chừa ra một lối đi rộng.

“Người giở trò gì?” Hầu Kiệt nghi hoặc quát lên.

“Còn đâu nữa e sẽ lưỡng bại câu thương, tổn thương đến hòa khí song phương.” Nụ cười của Lý Mưu ẩn chứa tia gian trá, vẫn ôn hòa đáp: “Kỳ thật hai bang chúng ta không thể coi là địch nhân, hà tất phải động can qua?”

“Hôm nay không phải do Hồng Diệp bang bọn ta tìm Lục Trúc bang trút giận mà các người gây sự trước.” Hầu Anh giận dữ, ai đang hưởng khải cảm mà bị cắt ngang e rằng đều không vui.

“Việc ban nãy đích xác tại hạ nóng lòng.” Lý Mưu mỉm cười hời hợt, giải thích: “Các vị cướp công phẩm của bản bang, món tài vật này quan hệ trọng đại, nếu Lục Lâm bang truy cứu thì ngoài bọn tại hạ không yên ra thì Hồng Diệp bang e rằng cũng tai ương...Nên...”

“Thứ Hồng Diệp bang đã nuốt vào, vạn lần không bao giờ thổ ra.” Hầu Kiệt đáp trả.

“Ha ha, đừng nóng lòng vội, nghe tại hạ nói xong đã.” Lý Mưu không để tâm, vẫn mỉm cười: “Lục Trúc bang cơ nghiệp không nhỏ, cũng tích được chút ít, nhưng công phẩm hàng năm cho Lục Lâm bang cực lớn, nhất thời khó bù vào được, nếu để Lục Lâm bang hưng sư vấn tội, hai bang chúng ta e rằng đều xui xẻo.”

“Nên mỗi có một kiến nghị, nhờ các vị chuyển cho quý bang chủ cân nhắc.”

“Kiến nghị gì?”

“Hồng Diệp bang trả lại một nửa tài phú cướp được, bọn tại hạ sẽ bỏ qua việc này. Như thế Hồng Diệp bang cũng được lợi không ít, mong Liễu bang chủ cân nhắc. Thứ nhất có thể duy trì quan hệ giữa hai bang, tiếp tục chung sống hòa bình. Thứ hai có thể miễn được việc bị Lục Lâm bang hưng sư vấn tội. Bọn tại hạ nhờ quan hệ nhiều năm có thể chỉ chịu phạt đôi chút là xong, còn quý bang...E rằng khó tránh được cảnh diệt bang.” Nói đến câu cuối, hần tỏ rõ ý uy hiếp.

Nhưng nghĩ kỹ thì lời hần không hần vô lý, lục Lâm bang mà thật sự hưng sư vấn tội, lục Trúc bang nhất định sẽ đẩy trách nhiệm cho Hồng Diệp bang, một bang phái nhỏ bé như họ làm cách nào chống lại cơn lôi đình của Lục Lâm bang?

Hầu thị huynh đệ sa vào trầm tư, họ đều thẳng tình, nghe nói có lý nên đều lo lắng.

Diệp Phong nheo mắt, từ từ liếc nhìn Lý Mưu. Gã cho rằng những lời đó có ẩn ý.

“Tin rằng việc thế này cần do Liễu bang chủ làm chủ. Hôm nay chỉ là hiểu lầm, mỗi đưa ba vị về Hồng Diệp trấn, thế nào?” Hần đưa tay theo theo thế mời, bang chúng tránh hần ra nhường đường.

“Bất kể thế nào, cứ quay về đã rồi tính.” Dáng vẻ Lý Mưu có mấy phần thành ý, hầu Kiệt kiến nghị.

Cả ba thận trọng rời khỏi vòng vây của Lục Trúc bang rồi mới thở phào một hơi.

Ngay tích tắc họ lơ lửng, lý Mưu hành động, khuôn mặt tỏ rõ nét nanh ác đầy sát ý, trong mắt lại ngập khoái ý.

Ba người này nếu đấu chính diện đều có đủ khả năng liều một trận với hần, nhưng luận thân pháp và tốc độ xuất chiêu, tất nhiên vô sư thật sự như hần chiếm ưu thế. Nhân lúc chúng nhân quay đi, hần liền đánh lên, mục tiêu là Diệp Phong.

Hầu thị huynh đệ tu luyện hỏa và mộc nguyên lực, gã không nắm chắc đánh lên được họ. Còn Diệp Phong luyện thổ nguyên, tốc độ vốn chậm, nếu hần đánh lên thì dù trong óc phản ứng kịp, thân thể cũng không.

Ban nãy gã nói nhiều như vậy để kéo dài thời gian, hần bị Diệp Phong đả thương, cần thời gian nhất định để điều tức. Thứ nữa là để giảm đi lòng cảnh giác của họ.

Hần cố ý đứng ngoài vòng vây, đợi bọn Diệp Phong đi ra rồi, cũng chỉ cách chừng ba, bốn thước là cùng. Với tốc độ kim nguyên thân pháp của hần, chỉ tích tắc là đến nơi.

Toàn phong thứ!

Biết rõ Diệp Phong thực lực mạnh mẽ, hần không hề nương tay. Xú tiểu tử này dùng cách đánh lên đả thương tam đương gia và nhị đương gia, giờ phong thủy luân chuyển, đến lượt tiểu hồn dẫn thử mùi vị bị đánh lên.

Bất kể Diệp Phong có sát chiêu nào đi nữa thì nhị giai võ sĩ tuyệt đối không đỡ được sát chiêu của hắn. Không chết cũng phải trọng thương.

Nét đặc ý trong mắt càng hiện rõ, toàn phong thứ ngưng tụ trong tay hắn gần như dính vào lưng Diệp Phong, tích tắc nữa thôi, thiếu niên này sẽ máu thịt bầy nhầy ngã xuống. Chỉ còn lại Hầu thị huynh đệ, bắt họ dễ như trở bàn tay.

Vù! Lý Mưu cảm giác mình đánh trúng không khí, hoàn toàn trống rỗng, không hề đánh trúng thực thể nào.

Tàn ảnh? Thân ảnh Diệp Phong trước mắt mờ đi, rồi tan biến, như chưa từng xuất hiện.

Không thể nào! Dò là võ sư tu luyện thổ nguyên, trong tình huống này cũng không tránh được, chỉ còn cách ngạnh tiếp.

Lý Mưu rung động, nụ cười trong mắt cha tan hết, nét mặt đã ngẩn ra. Thậm chí hắn còn không nhìn rõ Diệp Phong tránh như thế nào.

Như ảnh tùy hình! Dùng để tránh né trong tình huống ở phạm vi hẹp thế này không gì thích hợp bằng. Diệp Phong vẫn cảnh giác với đối phương, cảm tri vừa cho biết, gã liền phản ứng ngay.

“Ti bí!”

“Vô sĩ!”

Hầu thị huynh đệ ngăn người xong liền có phản ứng, nhất tề mắng Lý Mưu, đồng thời tâm hữu linh tê, hợp kích võ kỹ được phát ra cùng cơn giận, uy thế khôn bì.

Thân ảnh Diệp Phong biến mất cực kỳ đột ngột, lý Mưu không kịp dừng lại, xuyên qua giữa Hầu thị huynh đệ, thành ra đòn đánh của cả hai dồn hết lên lưng hắn. Hắn đánh lén không thành, lòng thầm kêu khổ, vội vận chuyển thể nội nguyên lực lên tay, vỗ mạnh về phía sau.

Bốp! Tiếng nổ tan đi, hắn loạn choạng ngã sắp xuống đất, sắc mặt trắng nhợt, tay run lên vì tê dại.

“Người Lục Trúc bang quả nhiên đều là rác rưởi.” Giọng Diệp Phong lạnh lùng vang lên sau lưng Lý Mưu khiến hắn lạnh buốt người, rợn tóc gáy.

Bát diệp chấn!

Một cây trùy đen nhánh phát ra thổ nguyên lực hóa thành một đạo hắc ảnh hung hãn giăng vào lưng Lý Mưu.

“Ầm!” Hắn chỉ kịp vận một tầng kim nguyên phòng ngự tráo mông manh lên đã bị Diệp Phong không hề lưu tình đập lún xuống đất.

Cát bụi tan hết, đá vụn lẳng xuống, lý Mưu nằm thảm thương dưới hố sâu, hai mắt trợn trừng, con ngươi lồi ra, mũi và mắt rỉ máu, sau lưng có dấu lõm vào rõ ràng, không hiểu gãy mất bao nhiêu cái xương.

Đáp xuống đất, diệp Phong lạnh nhạt liếc hắn, chấn thiên chùy rung khẽ hai lần nhưng không hạ sát thủ.

Nếu chỉ mình gã, diệp Phong đời nào nổi lòng từ bi. Chỉ là nếu giết hắn, e rằng Lục Trúc bang sẽ dồn món nợ lên đầu Hồng Diệp bang, khi đó hai bang không còn gì để thương lượng nữa. Gã không định ở lại Hồng Diệp bang lâu dài, không nên liên lụy họ.

“Chúng ta đi.” Diệp Phong héch cằm lên, gọi Hầu thị huynh đệ đang ngăn người.

“Đợi đã!” Hầu Anh đảo mắt, nhìn thấy thiếu nữ bị bắt, mắt chột sáng lên, lắc người lướt vào vòng người của Lục Lâm bang.

Lục Trúc bang chúng vốn đã kinh hãi thất thố, thấy y xông đến liền nhao tránh đi. Hầu Anh đẩy hai võ đồ giữ thiếu nữ ra, nhắc nạng ta lên vai rồi lao ra.

“Đi.” Diệp Phong cười khổ liếc nhìn, cả bốn nhanh chóng rời khỏi Xuân Ý thành.

94. Chương 94 : Võ Dung Học Viện

“Để ta xuống.” Rồi khỏi Xuân Ý thành, thiếu nữ trên vai Hầu Anh giẫy giụa kêu lên.

“Được, hì hì,” Hầu Anh ngượng ngừng bật cười, đặt thiếu nữ xuống.

“Ban này nếu không ngờ cô nương nhiều loạn, e rằng Diệp Phong huynh đệ không dễ dàng giải vây cho bọn tại hạ. Xem ra Lục Trúc bang bắt cô nương không có ý tốt...Nên...Vẫn phải cảm tạ cô nương.” Bình thường Hầu Anh ăn to nói lớn, giờ đối diện với thiếu nữ như hoa như ngọc này thì lưỡi cứng lại.

Tuy ban này y dốc sức giao đấu nhưng cũng nhận ra chính nàng ta đã hấp dẫn sự chú ý của Lý Mưu nên Diệp Phong mới có cơ hội. Chỉ là y không biết rằng thiếu nữ đột nhiên thoát khốn cũng nhờ Diệp Phong.

Diệp Phong thoáng vui, nhưng không nói ra. Hầu Anh tựa hồ cũng khá.

“Không, không!” Thiếu nữ đỏ mặt, xua tay liên tục: “Tôi nên đã tạ các vị mới phải, các vị lợi hại hơn tôi nhiều.”

“Được rồi, được rồi! Dù gì cũng cùng qua hoạn nạn, không nên cảm đi tạ lại.” Hầu Kiệt cười ha hả giới thiệu: “Đây là đệ đệ Hầu Anh của tại hạ, đây là Diệp Phong huynh đệ, tại hạ tên Hầu Kiệt, không hiểu cô nương tên gì?”

“Tôi tên Lý Băng Thiên.” Thiếu nữ mỉm cười đáp khẽ. Ánh mắt nóng bỏng của Hầu Anh khiến cô ngượng ngừng.

Cả bốn người đã rời Xuân Ý thành được một đoạn, không lo Lục Trúc bang đuổi theo, vừa đi vừa trò chuyện, băng Thiên dần bớt bối ngỡ với ba người kia.

“Lý cô nương vì sao lại xuất hiện tại Xuân Ý thành, rồi dắc tội với Lục Trúc bang?” Hồng Diệp bang dựa phần lớn vào mị lực của Liễu Hồng Diệp hấp dẫn nam bang chúng nên trong bang gần như không có nữ tử, hầu Anh vừa thấy Lý Băng Thiên, gần như lập tức mê luyến đến mất hồn.

“Tôi vốn là học sinh Võ Dung học viện, vì kì thi cuối năm sắp đến nên chuẩn bị ra ngoài rèn giữa một phen, đi qua Xuân Ý thành, vì bị Lục Trúc bang ép nộp phí nhập thành nên xảy ra tranh chấp...” Tiếp theo thế nào, diệp Phong hiểu rõ, gã nương mảy vì Lý Băng Thiên vừa nhắc đến Võ Dung học viện.

Trong thất tông tam bang ngũ thế gia có Dung binh thiên hạ hội. Thế lực này kỳ thật là một tổ chức rất tàn bạo, được xếp vào tam bang. Mọi dung binh ở Võ Nguyên đại lục hầu như đều từ Võ Dung học viện tốt nghiệp ra.

Dung binh thiên hạ hội lập Võ Dung học viện tại cửu châu ở Võ Nguyên đại lục, học viện khác với tông phái, bang phái và thế gia, gia nhập những thế lực đó đều ít nhiều bị hạn chế, mọi hành vi đều đại biểu cho thế lực sau lưng. Còn tại Võ Dung học viện thì khác, chỉ cần trả giá đủ là có thể có được công pháp, võ kỹ không tệ, ngày sau có hi vọng trở thành một cường giả.

Nếu không có bối cảnh gia tộc hùng mạnh, không có thiên phú trác việt được tông phái để ý thì Võ Dung học viện là lựa chọn tốt nhất cho người bình thường.

Điều kiện vào học viện không cao quá nhưng không thấp. Chỉ ít cũng phải có tiềm lực trở thành võ sư mới được phép vào học tập. Chi phí phải trả cũng chia thành hai loại.

Thứ nhất là tinh tế. Học phí của Võ Dung học viện khá cao, nhưng vì có thể được học công pháp và võ kỹ cao siêu nên tính toán kỹ thì món tiền đó tuyệt đối đáng giá. Nếu biểu hiện tốt có khi được học viện ưu ái, được nhận công pháp võ kỹ cao cấp hơn nữa.

Thứ hai, không phải người thường nào cũng trả được học phí của học viện, là học viện đại chúng nên còn một lựa chọn khác là đổi bằng tự do. Chỉ cần sau khi tốt nghiệp làm dung binh năm năm cho Dung binh thiên hạ hội thì có thể học tập miễn phí tại học viện.

Với thế lực của Dung binh thiên hạ hội, không cần lo học viện không thủ tín. Hơn nữa quá trình làm dung binh cũng là cách nâng cao thực lực, tuy có lúc gặp nguy hiểm khi làm nhiệm vụ, nhưng cũng là cơ hội rèn luyện tốt nhất.

Nên, võ Dung học viện cực kỳ được hoan nghênh tại Võ Nguyên đại lục, đặc biệt là con cái bình dân, chỉ cần phục vụ năm năm là đổi được thực lực đủ để đi khắp đại lục, mỗi buôn bán này tuyệt đối xứng đáng. Dù những bang phái và thế gia hùng mạnh cũng thích đưa hậu bối vào học viện học tập.

Với danh vọng của Võ Dung học viện tại cửu châu, dung binh thiên hạ hội cũng trở thành thế lực nổi tiếng nhất Võ Nguyên đại lục.

OOo

“Mấy năm nay Lục Trúc bang ngày càng ngông nghênh ở Xuân Ý thành.” Hầu Anh phẫn hận hộ Lý Băng Thiên.

“Còn không vì sau lưng chúng có Lục Lâm bang chống lưng sao, không thì với thực lực như thế Lục Trúc bang làm sao chiếm được địa bàn màu mỡ như Xuân Ý thành!” Hầu Kiệt chán nản: “Thương gia tại Vân Châu tuân thủ chính sách không can thiệp đấu tranh, tứ đại thế lực có khế ước với nhau nên ở địa bàn của mình, lục Lâm bang chủ khác nào hoàng đế. Thế lực nào dám chống lại là bị tiêu diệt ngay.”

“Lục Lâm bang!...Sớm muộn gì tại hạ cũng hủy nó.” Lý Băng Thiên đột nhiên kích động, ngữ khí đầy oán hận.

Diệp Phong máy động, bề ngoài vẫn bình thản hỏi: “Lẽ nào Lý cô nương có thù với Lục Lâm bang?”

“Thù sâu như biển.” Lý Băng Thiên hiển nhiên không muốn nói nhiều, nhưng hận ý rõ ràng không phải giả tạo.

“Nhưng một mình cô nương sao có thể chống đối với Lục Lâm bang hùng mạnh?” Hầu Kiệt lo lắng, nghe nói bang chủ Lục Lâm bang là lục giai võ tông, dưới tay còn có mấy siêu cấp cường giả đẳng cấp võ tông và vô số võ sư cường giả. So với con voi là Lục Lâm bang, lục Trúc bang như con kiến.

“Đáng tiếc...Thiên phú tu luyện của tôi và ca ca không cao, không biết có qua được kỳ tuyển chọn năm nay của học viện hay không...” Lý Băng Thiên lác đầu, đồng thời nhìn Diệp Phong đầy hâm mộ: “Nếu có được thực lực như Diệp Phong huynh đài, có lẽ có cơ hội báo thù.”

Cô tận mắt thấy gã một chiêu kích bại Lý Mưu, sau đó lại một chiêu trọng thương hắn. Mười sáu tuổi có được thực lực ấy, e rằng trong vòng hai mươi năm sẽ siêu việt võ tông lục giai, đạt đến trình độ của Lục Lâm bang bang chủ.

Nhưng thực lực của gã mãi năm mười bốn tuổi mới tu luyện lại từ đầu, nếu Lý Băng Thiên biết chắc sẽ đánh giá lại, đạt đến võ tông lục giai, vị tất cần đến hai mươi năm...

“Còn sống mới còn hy vọng!” Diệp Phong mỉm cười, ngữ khí tựa hồ khiến người ta tin phục, mắt ánh lên sát ý lấp lánh: “Các vị nhất định sẽ đạt được tâm nguyện.”

“Tôi không biết...” Lý Băng Thiên mắt ánh lên hoang mang, ngữ khí hàm chứa bi thương: “Tôi và ca ca vào Võ Dung học viện để tìm đồng bạn có thể trợ giúp đối phó với Lục Lâm bang, chúng tôi biết chỉ dựa vào cá nhân, rất khó chống nổi chúng.”

“Lý cô nương! Tôi nhất định sẽ giúp cô nương.” Hầu Anh trịnh trọng hứa, lý Băng Thiên cảm kích nhĩ y khiến y đỏ mặt vì kích động.

“Từ đáy lòng mình, tôi muốn giúp cô nương lật đổ Lục Lâm bang. Nhưng...Ít nhất hiện giờ chúng ta chưa có thực lực đó.” Ánh mắt thê lương của thiếu nữ khiến y hơi đau lòng. Y trầm ổn hơn Hầu Anh nhiều, bộ chấp đối kháng với Lục Lâm bang không phải hành động sáng suốt.

Ba người cùng trầm mặc, không hiểu nghĩ những gì.

Xem ra người muốn đối phó Lục Lâm bang không ít. Diệp Phong thâm tính, theo gã đoán Liễu Hồng Diệp cũng có mối hận thấu xương với Lục Lâm bang, con đường báo thù của gã không hề tịch mịch.

95. Chương 95 : Ôn Nhu Hương

“Hai các người đúng là bị mỡ lợn lấp kín sắc tâm. Lẽ nào các người không biết vì việc cồng phẩm, lục Trúc bang lúc nào cũng muốn gây phiền cho chúng ta?” Liễu Hồng Diệp mắng Hầu thị huynh đệ, cả hai gãi đầu gãi tai, mặt đầy oan khuất, im lặng hứng chịu lửa giận của cô.

Diệp Phong và Lý Băng Thiên lui qua bên, gãi mỉm cười nhún nhó. Không ngờ Liễu Hồng Diệp bình thường lạnh như băng sương, một khi phát hỏa lại như thùng thuốc súng, không hổ là nữ nhân tu luyện hỏa nguyên lực.

“Lúc này mà còn dám đến Xuân Ý thành gây sự. Nếu các người bị Lục Lâm bang bắt, cả Hồng Diệp bang đều bị liên lụy. Đúng là hai kẻ bất thành khí.”

“Chúng tôi không phải vô công rồi nghề...” Hầu Anh lẩm bẩm.

“Nếu hôm nay không có Diệp Phong giúp đỡ, với sức hai người e rằng đã trở thành con tin của người ta, còn dám ở đó mà cãi.” Hầu thị huynh đệ quá thật thà, về đến nơi liền báo lại tường tận cho Liễu Hồng Diệp. Hiểu được tình hình nguy hiểm lúc đó, khó trách được cô nổi giận như thế.

Nếu Hầu thị huynh đệ bị bắt, chỉ phải trả lại cồng phẩm đã là may mắn. Lâm Đắc Ý thêm muốn cô, hơn nữa qua những việc xảy ra gần đây, lục Trúc bang sau cùng cũng nhận thức được Hồng Diệp bang có thể uy hiếp đến chúng, nên có cơ hội tiêu diệt địch nhân, nhất định chúng không bỏ qua.

Nếu đối phương lấy Hầu thị huynh đệ làm mồi câu, liễu Hồng Diệp sẽ sa vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Đi, có thể đó là cái bẫy sắp sẵn, chưa biết chừng sẽ sa chân vào. Không đi, mất Hầu thị huynh đệ thì Hồng Diệp bang thực lực đại giảm, cô cũng sẽ không được bang chúng tín nhiệm nữa, có ai muốn theo một bang chủ bỏ mặc thuộc hạ?

Cũng may Diệp Phong có mặt khiến nguy cơ được hóa giải. Tuy phần nộ nhưng cô cũng mừng thầm, ánh mắt nhìn gã có thêm ý vị vô danh.

“Diệp Phong, xin mời theo tôi.” Bộ ngực nhô cao của cô nhấp nhô mấy lần rồi mới dần được cơn giận trong lòng, ánh mắt ngoái nhìn gã thấp thoáng nét nhu mì.

“Hả...” Diệp Phong hơi ngẩn người, không hiểu sao lại thấp thỏm, cùng lắm là cũng như Hầu thị huynh đệ bị mắng mỏ tới tấp một trận, nên gã nhún vai đi theo Liễu Hồng Diệp vào một gian nhà.

“Các vị không lo?” Lý Băng Thiên lúc đó mới dám đến gần, hỏi đầy quan tâm.

“Không sao, không sao! Bang chủ khẩu xà tâm phật, mấy năm nay huynh đệ chúng tôi đã quen rồi. Hơn nữa lần này chúng tôi gây họa, bị mắng cũng đáng.” Hầu Anh cười ha hả, khiến Lý Băng Thiên cũng mỉm cười.

“Nhưng sao bang chủ lại gọi Diệp Phong huynh đệ vào phòng?” Hầu Anh tỏ vẻ kỳ quái, hỏi Hầu Kiệt.

“Sao ta biết được! Bất quá...Bang chủ bình thường chưa từng cho ai vào phòng.” Hầu Kiệt cũng tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đệ thấy ánh mắt bang chủ nhìn Diệp Phong huynh đệ khác lắm...Lẽ nào...Hắc hắc!” Cả hai đều ra vẻ hiểu rồi, cười cười nhún nhó.

OOo

Vào trong phòng, điệp Phong tùy ý nhìn quanh, bày biện tương đối đơn giản nhã trí, có một chiếc giường lớn phủ chăn đỏ rực, cực kỳ bắt mắt. Trong phòng thoảng mũi u hương, tựa hồ rất giống mùi trên mình Liễu Hồng Diệp.

Hồ nghi hồi lâu gã mới kịp phản ứng, lẽ nào đây là phòng ngủ của cô?

Lòng chợt mềm đi một cách cổ quái, mắt gã bất chợt nhìn đi nhìn lại bóng dáng xinh đẹp trước mặt, tựa hồ muốn tìm ra điều gì đó.

Vào đến phòng, khí chất lạnh lùng cự tuyệt khách từ ngàn dặm của nàng ta tan biến hết, nhất cử nhất động đều chứa phong vị nữ nhân, ngay cả thần thái động tác cũng phong tình vạn chủng.

Liễu Hồng Diệp ngoái lại mỉm cười yêu kiều, dịu giọng bảo: “Đừng khách khí, các hạ ngồi xuống đi.”

“Liễu bang chủ...”

“Chi bằng gọi tôi là thư thư.” Lại mỉm cười yêu kiều, liễu Hồng Diệp cắt lời bằng giọng thân mật.

Trong phòng có hai cái ghế, gã không đoán được cô định làm gì, nuốt nước bọt ngồi xuống một cái.

“Tôi nghe Hầu Kiệt nói không lâu nữa các hạ sẽ rời Hồng Diệp trấn?” Liễu Hồng Diệp nheo cặp mắt hồ thu nhỏ lại như sợi tơ, ngồi xuống chiếc ghế gần gã, u oán hỏi.

“À, đúng vậy.” Diệp Phong gật đầu, ánh mắt rời đi, không dám nhìn thẳng đối phương.

“Lẽ nào vì các hạ không thích Hồng Diệp bang?” Liễu Hồng Diệp hơi bĩu môi, thần sắc thoáng giận khiến tim gã đập nhanh hơn. Nữ nhân này đúng là yêu tình quyến rũ, bất kỳ nam nhân nào thấy dáng vẻ mỉm cười e thẹn của cô đều không giữ mình được nữa.

Khê ho ngượng ngùng, gã áp ứng: “Tại hạ còn có việc nên không thể ở lại Hồng Diệp bang lâu.”

“Công pháp và võ kỹ của Diệp Phong các hạ đều bắt phàm, tất là đệ tử của thế gia hoặc tông môn nào đó? Có việc chẳng qua là cái cớ từ chối.” Liễu Hồng Diệp nhướn mày hỏi dò.

“Tại hạ có ước định với một bằng hữu quan trọng, tất phải giữ lời. Hơn nữa tại hạ chỉ là võ giả bình thường.” Bóng hình Thẩm Lan hiện lên trong lòng, gã chợt thấy ảm áp, chút ý niệm dấy lên vì Liễu Hồng Diệp tan sạch.

“Chắc bằng hữu của các hạ là một nữ tử mỹ lệ?” Liễu Hồng Diệp mỉm cười trêu.

“Liễu thư thư đoán không sai.” Bình phục được dự vọng sôi trào, đầu óc gã trở lại lãnh tĩnh. Liễu Hồng Diệp tìm gã nhất định là có ý đồ, nếu gã quá giữ gìn sẽ thành bị động. Gã không thích bị người ta lợi dụng nên ánh mắt không kiêng dè gì nhìn khắp người đối phương. Tư sắc kiều mị đến thế mà không hân thưởng thì chẳng phải phí của trời lắm ư!

“Vậy...Tỷ tỷ muốn ước định với tiểu huynh đệ, thế nào?” Bị gã nhìn đến mất tự nhiên, liễu Hồng Diệp tim đập loạn xạ, gã tuy là thiếu niên manh động nhưng cô cũng không phải chuyên gia câu dẫn. Hiện tại là so sánh định lực hai bên xem ai bại trận trước thì sẽ sa vào hạ phong khi đàm thoại.

Liễu Hồng Diệp đứng dậy, từ từ đến trước mặt gã, đôi gò bồng bảo chĩa thẳng vào mặt gã, khẽ kéo cổ áo xuống, khe hở thoáng ẩn thoáng hiện bày ra trước mắt gã. Cô biết nên tận dụng thế nào vũ khí thân thể.

“Ước định gì?” Diệp Phong nhướn mày, hít sâu một hơi, cố gắng không nhìn vào hai trái đào quyến rũ đó. Xem ra đối phương đã đi vào chính đề.

“Chỉ cần các hạ đồng ý giúp...Tôi đồng ý dùng bất cứ giá nào đáp trả.” Đối khẩu khí, giọng Liễu Hồng Diệp lại biến thành nhu mì, u lan thanh hương tỏa ra từ miệng ảm áp chui thẳng vào mũi gã. Tâm tư vốn bình tĩnh lại, một lần nữa bị đối phương khơi lên.

“Vị trí Hồng Diệp bang bang chủ, số hàng còn lại cướp từ Lục Trúc bang, thậm chí...Cả thư thư nữa.” Khê đảo mắt, liễu Hồng Diệp nở nụ cười đầy dụ hoặc, nhìn vào mắt gã chăm chăm, nhấn mạnh từng chữ.

“Thư thư định dẫn dụ tiểu đệ?” Gã mỉm cười, vì muốn lấy lại thế cân bằng nên đi thẳng vào chính đề, hít hà mấy cái ra vẻ hưởng thụ, cơ hồ muốn hít hết hương thơm cô tỏa ra vào người.

Không ngờ gã dám gây hấn lớn mật như thế, má Liễu Hồng Diệp ửng lên một đóa mây hồng, lòng loạn lên. Thiếu niên này chỉ là loại hảo sắc thôi sao? Mặc kệ, chỉ cần gã giúp được, đem thân cho gã thì sao? Đẳng nào cô cũng đã chuẩn bị rồi.

“Thế nào?” Gần hơn chút nữa, thân thể Liễu Hồng Diệp cơ hồ nhào vào lòng gã, hai ngọn núi rung rung chạm vào chót mũi gã.

Hồng Diệp bang bắt quá là thể lực nhỏ, hiện tại lại triệt để đắc tội với Lục Trúc bang, nguy cơ tứ bề. Cống phẩm cướp về lại là củ khoai bồng tay, nếu bị Lục Lâm bang trả thủ, kết quả đã quá rõ. Tính đi tính lại chỉ có tuyệt sắc vưu vật Liễu Hồng Diệp là con mồi hấp dẫn nhất, vì thế cô không ngại thi triển mị lực.

96. Chương 96 : Mối Thù Ghi Xương .

“Liễu thư thư nói xem cần tiểu đệ giúp đỡ gì?” Diệp Phong thăm thu liễm tâm thần, hỏi ngược.

“Cứ đáp ứng đi rồi thư thư sẽ nói.” Liễu Hồng Diệp thất lòng, mím môi, giọng nói hơi run.

“Xưa nay tiểu đệ không nói ra những việc không nắm chắc. Nếu thư thư không chịu nói, thứ cho tiểu đệ đành phải cự tuyệt.” Diệp Phong mỉm cười ngây thơ, hơi động thân thể, tư thế chuẩn bị đứng lên.

Liễu Hồng Diệp đang ngả tới, nếu gã đứng lên tất sẽ tiếp xúc thân mật với cô. Theo ý thức co giò tay che ngực, hơi hoảng loạn lùi lại hai bước.

“Thư thư cứ dụ hoặc thế này, nhất thời e tiểu đệ không giữ mình được, chiếm tiện nghi rồi thì tiểu đệ không chịu trách nhiệm đâu.” Diệp Phong điều chỉnh tư thế ngồi, nhưng chưa thật sự đứng dậy. Liễu Hồng Diệp nhìn thấy tia trên cột loáng lên trong mắt gã, nhất thời vừa giận vừa hổ thẹn.

Thiếu niên này đang trên cột cô?

“Các hạ không tin tôi?” Lời lẽ của cô thoáng giận dữ, khế quát: “Chỉ cần các hạ đáp ứng, tôi lập tức sẽ trở thành của các hạ, tuyệt không hai lời.”

“Nói cách khác là các hạ...Không thích tôi.” Mắt Liễu Hồng Diệp ầng ầng nước, mục quang đầy thê lương.

“Khụ!” Thần tình mềm yếu như thế, lần đầu tiên gã thấy xuất hiện ở cô, nhưng gã vẫn lòng gang dạ thép, nghiêm mặt nói: “Không phải tiểu đệ không tin thư thư mà thư thư không tin đệ.”

Liễu Hồng Diệp sững người, gã tiếp lời: “Thư thư tìm tới, khẳng định vì nhận thấy thực lực của đệ...Nói cho đúng là coi trọng tiềm lực của đệ. Nói cách khác, với thực lực của thư thư, e rằng nửa cơ hội cũng không có nên mới không tiếc giá nào tìm bằng được một cường giả có thể giúp rập. Hiện tại, đệ là kỳ vọng duy nhất. Tuy hiện tại đệ chưa đạt đến yêu cầu của thư thư nhưng sau này khi trưởng thành, nhất định sẽ vượt qua yêu cầu đó.”

“Nếu đệ tham luyện mỹ sắc của thư thư, có thể diễn trò tùy ý đáp ứng, lấy đó ra đòi tẩm thân của thư thư, e rằng thư thư không theo không được nhỉ?” Gã cười hăng hắc, liếm môi nhìn đối phương đùa cợt.

“Chỉ cần các hạ hoàn thành tâm nguyện cho tôi, dù đem thân đền đáp tôi cũng không có gì để nói.” Song phương đã nói thẳng ra, Liễu Hồng Diệp khôi phục lại được thần sắc lạnh lùng.

“Nhưng đến lúc thực lực của tiểu đệ trưởng thành, tiểu đệ nuốt lời thì thư thư làm được gì?” Diệp Phong hơi nhếch mép lên cười.

“Tôi sẽ liều mạng giết các hạ.” Liễu Hồng Diệp rít lên, toàn thân phát ra hán ý thấu xương.

“Nếu thư thư liều mạng mà có thể hoàn thành tâm nguyện, e rằng không tìm tới đệ. Đến khi đó, thư thư tưởng có thể uy hiếp được đệ hả?” Diệp Phong ung dung ứng đối: “Thư thư mà tin đệ thì nói cho tường tận sự việc. Nếu đệ làm được sẽ đáp ứng cũng không muộn, còn không được thì không cần thư thư phí tâm dụ hoặc nữa.”

“Còn về thù lao...Đợi khi tiểu đệ đồng ý rồi sẽ bàn tới cũng không muộn.” Diệp Phong hơi ngả người tựa vào ghế, thong thả nói.

Liễu Hồng Diệp xáo động, thật ra gã là thiếu niên thế nào? Không những không bị mỹ sắc dụ hoặc mà hàm ý ngòi lời nói tựa hồ lộ ra rằng: Tôi hiểu hết rồi!

Gã thật sự chỉ là một thiếu niên thiên phú cực cao? Cô có nên tin gã?

Cân nhắc hồi lâu, cô cũng hạ được quyết tâm, nghiêng rằng nói: “Được, tôi nói, nhưng dù sau cùng các hạ đáp ứng hay không thì việc này cũng không được truyền ra ngoài.”

“Xưa nay tiểu đệ không phải người lảm mồm.” Lòng gã sáng lên, rửa tai lắng nghe.

“Phụ thân tôi là một bung binh tự do bình thường...” Liễu Hồng Diệp bắt đầu kể.

Bối cảnh của mẫu thân cô khá đáng sợ. Nhưng cô chưa từng nghe phụ thân, mẫu thân đề cập đến, chỉ biết là một gia tộc thế lực cực lớn của đại lục. Mẫu thân cũng là người có thiên phú địa vị tương đối cao, dung mạo lại nhất đẳng, là minh châu của gia tộc.

Vốn với thân phận của mẫu thân sẽ không qua lại gì với phụ thân chỉ có thực lực nhị giai võ sư. Nhưng nhờ một việc tình cờ khiến họ gặp nhau, yêu nhau sâu sắc.

Nhưng gia tộc của mẫu thân có quỷ củ rất kỳ quái là những tộc nhân ưu tú như bà không thể gả cho người ngoài. Gia tộc đó lớn như thế, nhưng trong tộc cực hiếm có quan hệ máu mủ gần gũi, thành ra thông hôn rất phổ biến. Nếu tư chất của mẫu thân bình thường thì hôn sự với phụ thân đã không bị ngăn cản đến thế.

Gia tộc của mẫu thân thì thực lực có quan hệ rất lớn đến huyết mạch, nên vì thế tộc nhân có huyết mạch ưu tú không được thông hôn với người ngoài. Sau cùng, mẫu thân vì muốn sống cùng phụ thân nên chịu trừng phạt cực nặng của gia tộc, cụ thể hình phạt gì thì cô không biết, chỉ biết bà bị phế hết thực lực, trở thành bình dân.

Nhưng cũng nhờ thế, hai người được sống hạnh phúc bên nhau, sinh ra Liễu Hồng Diệp. Phụ thân tuy không phải tuyệt thế cường giả nhưng cũng là võ sư, bảo vệ được mẫu thân phong hoa tuyệt đại.

Nhưng mộng đẹp chóng tàn, mẫu thân bị Lục Lâm bang bang chủ - Tô Chiến Thiên nhòm ngó. Có một ngày hắn dẫn người đến bắt mẫu thân, phụ thân chỉ có thực lực nhị giai võ sư đương nhiên không phải đối thủ.

Để tránh cho mẫu thân bị vũ nhục, phụ thân nuốt hận giết bà, rồi phát điên lên lao vào liều mạng với Tô Chiến Thiên. Kết quả không cần nghĩ cũng biết.

“Lúc đó tỷ bảy tuổi, phụ thân giấu tỷ trong thùng nước ở giếng, nghe được toàn bộ quá trình. Tô Chiến Thiên then quá hóa giận không nhận ra ở dưới giếng còn một tiểu nữ hài. Không có được mẫu thân, hắn nổi giận giết luôn hai thủ hạ Lục Lâm bang, đốt rụi căn nhà rồi mới bỏ đi.” Giọng Liễu Hồng Diệp hơi run, bi thương, sát ý liên tục lướt qua nét mặt, hiển nhiên nhớ lại kỷ ức thống khổ năm xưa.

Xem ra tính cách háo sắc tàn nhẫn của Tô Kiệt giống hệt phụ thân, rau nào sâu ấy. Mặt gã co lại, hận ý ngập lòng. Lục Lâm bang, sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến các người trả giá đắt vì những hành vi này.

“Từ một tiểu nữ hài cô độc trở thành nhất bang chi chủ...Xem ra những năm qua thư thư không nhàn hạ gì.” Diệp Phong cảm khái.

Liễu Hồng Diệp cười thê lương, nhìn gã đầy cảm kích, tiếp lời: “Có lẽ vì thể nội tỷ có huyết mạch của gia tộc mẫu thân, tạo ngộ của phụ thân tạo thành hận ý kích phát sức mạnh huyết mạch...Chỉ mười ba năm ngắn ngủi, tỷ tu luyện đến tam giai võ sư!”

Diệp Phong giật mình, mười ba năm từ nhất giai bình dân tu luyện đến tam giai võ sư! Tốc độ này tuyệt đối liệt vào hàng đầu tại Võ Nguyên đại lục. Rất nhiều cường giả tu luyện đến võ tông và võ tôn đều là những lão quái vật sống vô số năm, lúc họ đạt đến võ sư tam giai chưa chắc trẻ hơn Liễu Hồng Diệp.

Có được thiên phú trác tuyệt như thế nhưng cô muốn tìm Tô Chiến Thiên báo cừu chưa hẳn không có hi vọng, vì sao cô phải lập lên một Hồng Diệp bang nhỏ xíu làm gì? Gã dấy lên nghi vấn.

Liễu Hồng Diệp nói tiếp: “A...Vốn tỷ cho rằng thêm mười, hai mươi năm nữa là sẽ vượt qua Tô Chiến Thiên. Nhưng...Từ lúc đạt đến tam giai võ sư, thực lực của tỷ không tiến bộ thêm nữa. Huyết mạch vốn trợ lực cho tỷ gia tăng thực lực nhanh chóng giờ lại phản hiệu quả khiến khí hải của tỷ không cách nào mạnh thêm.”

“Tỷ rèn luyện ba năm ở Đoạn Hồn hạp cốc, thực lực không mấy may tăng lên...Lúc đó tỷ gần như tuyệt vọng!” Liễu Hồng Diệp lắc đầu chán nản: “Rồi có ngày tỷ gặp Hầu thị huynh đệ bị tam giai yêu thú truy đuổi, thuận tay cứu họ. Cả hai đều thật thà, muốn bá tỷ làm lão đại, tỷ đột nhiên nghĩ, bằng sức một người không thể báo thù được, vậy thì lập ra một thế lực đối kháng Lục Lâm bang xem sao?”

“Nên thư thư lập ra Hồng Diệp bang?” Diệp Phong cười khở: “Nhưng một bang phái mạnh hay không liên quan đến thực lực của bang chủ. Thư thư chỉ là tam giai võ sư, lẽ nào thu nhận được thủ hạ lợi hại hơn?”

“Không sai, lập bang không lâu là thư thư nhận ra điều đó, vì thế mà vẫn đợi...Đợi một người có thể giúp mình báo thù. Chỉ cần giúp được, thư thư chấp nhận trả bất cứ giá nào.” Liễu Hồng Diệp nghiêng răng.

“Đệ hiểu rồi, tỷ muốn đệ giết Tô Chiến Thiên báo thù hộ cho cha mẹ tỷ?” Diệp Phong bình thản.

“Không sai, với thiên phú của các hạ, mười năm sau sẽ ngang với Tô Chiến Thiên, hai mươi năm nữa thì giết hẳn không thành vấn đề.” Liễu Hồng Diệp nhìn gã đầy hi vọng, ngữ khí hàm ý hỏi gặng.

“Mười năm...” Diệp Phong lẩm bẩm, thăm nhủ: Có Nguyên Thần quyết tất không lâu đến thế.

“Giết Tô Chiến Thiên cũng có nghĩa là khiêu chiến cả Lục Lâm bang chứ không đơn giản là đối phó một lực giai võ tông.” Một lực giai võ tông, chỉ cần thực lực cao hơn thì muốn giết hẳn cũng không khó. Nhưng nếu hẳn còn là bang chủ của một bang phái lớn, thủ hạ cao thủ vô số, thì giết hẳn khó hơn mấy lần.

Dù là một võ tôn, muốn giết Tô Chiến Thiên cũng không dễ dàng.

“Thư thư có thể đợi, đợi đến khi đệ nắm chắc. Dù gì...Nếu đệ thất bại, cũng không phải việc thư thư muốn thấy. Thư thư đã đợi mười bảy năm, không ngại đợi thêm mười bảy năm nữa.” Liễu Hồng Diệp cho rằng gã cố kỵ thực lực của đối phương nên an ủi.

“Hi hi, nếu bang chủ thư thư tin tưởng, không đầy ba năm nữa, tất tiểu đệ sẽ giúp thư thư báo được thù này.” Mắt gã lóe tinh quang, nhìn thẳng vào Liễu Hồng Diệp.

“Ba...Ba năm...” Liễu Hồng Diệp ngẩn người, dù thiên phú xuất chúng đến đâu, cũng không thể trong ba năm ngăn ngừ liên tục đột phá ba cái ngưỡng võ sư, võ tông, võ tôn, nếu không đạt tới võ tôn, gã dựa vào đâu mà khẳng định như thế?

Kinh ngạc hồi lâu, liễu Hồng Diệp mỉm cười cảm kích: “Vậy là đệ đáp ứng?”

“Tiểu đệ không có lý do cự tuyệt.” Gã mỉm cười ưỡn ngực ngẩng đầu. Tuy cừu nhân của gã là Tô Kiệt, bất quá dù sao cùng đối địch với Lục Lâm bang, gã không ngại có thêm một cừu nhân là phụ thân hẳn, tô Chiến Thiên!

Nhìn gương mặt gã nhẹ tênh, lòng cô không hiểu bị thứ gì khê lay động. Thiếu niên này không coi Lục Lâm bang chiếm cứ một phần tư Vân Châu ra gì ư?

“Hiện tại! Chúng ta bắt đầu bàn chuyện thù lao được rồi chứ nhỉ?” Diệp Phong rời ánh mắt, dừng lại trên thân thể Liễu Hồng Diệp, nụ cười hàm chứa ý vị lạ lùng khiến lòng cô như canh hẹ, tim đập rộn lên.

97. Chương 97 : Tô Kiệt .

“Đệ...Đệ muốn gì?” Mặt lại đỏ lên, liễu Hồng Diệp có phần hoảng loạn.

Diệp Phong mỉm cười đầy thâm ý, từ từ đến gần. Tim cô chợt đập nhanh, lần đầu tiên để lộ thần thái nhĩ nữ.

“Đệ thấy dáng vẻ này của thư thư càng hấp dẫn.” Gã thăm khen, tuy lúc trước Liễu Hồng Diệp phát ra mị lực vô cùng nhưng linh hồn cô khác nào hành thi tẩu nhục.

Thần thái xấu hổ một cách tự nhiên này khiến cô toát lên phong vị chân chính của nữ nhân, hàm chứa mị lực mê người.

“Đệ...Thật ra muốn gì?” Thấy gã dần đến gần, quyền đầu Liễu Hồng Diệp nắm chặt lại rồi từ từ lỏng ra. Vì báo thù, cô đã chịu khổ mười bảy năm, hôm nay mới có một tia hy vọng, đằng nào cũng đã chuẩn bị hi sinh, gã muốn làm gì cứ mặc gã.

Lòng thoáng thất vọng, cô vốn cho rằng thiếu niên này khác hẳn mọi người...Xem ra nam nhân đều thế hết. Cũng tốt, ngoài tấm thân này, cô còn gì khiến đối phương động lòng giúp cô báo thù?

Hai tay Diệp Phong hướng về phía cô. Liễu Hồng Diệp khẽ run hàng mi, từ từ nhắm mắt lại...Hai bàn tay ấm áp đặt lên vai cô.

“Đệ muốn thư thư hứa một việc.” Tiếng cười dịu dàng cất lên bên tai cô, cô kinh nghi mở bừng mắt, đối diện với ánh mắt trong veo của gã.

“Việc gì?” Không bị xâm phạm như tưởng tượng, liễu Hồng Diệp thở phào.

“Mỹ nhân kế của thư thư không được thi triển với bất kỳ ai nữa...” Gã nhướng mắt mắt: “Đệ tin là không ít võ tông, võ tôn hứng thú với mỹ sắc của thư thư, nhưng thật sự muốn báo thù họ lại không có nổi nửa người.”

“Hi hi” Liễu Hồng Diệp bật cười, tránh khỏi tay gã, ngồi lại lên ghế: “Thư thư tuy nóng lòng báo thù nhưng không đến nỗi có bệnh vái loạn tứ phương. Đối với những cường giả tuyệt đỉnh đó, khiêu chiến Lục Lâm bang thì thà trực tiếp chiếm hữu thư thư, một tam giai võ sư thì phản kháng thế nào được?”

“Thư thư hiểu rồi thì tốt quá.” Gã nháy mắt, lòng thanh thản hẳn. Bất tri bất giác gã đã bị mỹ nữ bang chủ này thu hút, nghĩ đến việc cô dùng tư thế quyến rũ ban nãy với nam nhân khác, gã không vui tí nào.

Có lẽ ước vọng chiếm hữu mỹ nữ với nam nhân đều bá đạo như thế. Diệp Phong cũng không ngoại lệ.

“Đồ xấu xa...Ngay cả trái tim của thư thư cũng muốn lấy đi ư!” Nhìn theo bóng gã rời phòng, liễu Hồng Diệp cắn môi đỏ đầy đặn, ánh mắt mơ màng kiêu diêu tựa lên giường, tư thế hương diễm cực độ.

Ngơ ngẩn hồi lâu, liễu Hồng Diệp mới nở nụ cười sung sướng như trẻ thơ.

OOo

“Cái gì! Hồng Diệp bang dám đến Xuân Ý thành hành hung? Liễu Hồng Diệp tự ra tay hả?” Lâm Đắc Ý gầm lên giận dữ, cơ hồ lật tung mái phòng. Nhìn Lý Mưu nằm thoi thóp, cơn giận ngút trời dấy lên trong lòng hắn.

“Không, không phải!” Thủ hạ đến báo tin hoảng sợ nuốt nước bọt, run rẩy đáp: “Liễu Hồng Diệp không đến, chỉ có Hầu thị huynh đệ và một thiếu niên. Lý tứ đương gia chính thị bị tiểu tử đó trọng thương.”

“Một thiếu niên?” Da mặt run lên, lâm Đắc Ý mắt rực sát ý, hình ảnh quen thuộc xuất hiện trong óc. Lẽ nào là hắn?

“Nói cho rõ xem nào, thật ra là chuyện gì?” Lâm Đắc Ý ngồi phịch xuống ghế, hai tay nắm chặt thành quyền. Trong ba người, thương thế của hắn nhẹ nhất, nghỉ ngơi vài ngày là gần như khỏi hẳn, không ngờ chỉ trong thời gian đó, trong thành lại xảy ra việc lớn đến thế.

Nghe thủ hạ kể xong, sắc mặt Lâm Đắc Ý vốn sa sầm càng khó coi hơn, mục quang nanh ác càng âm lạnh.

“Sao có thể, thực lực của tiểu tử đó, ta hiểu rõ, sao lại ngạnh tiếp lão tứ mà vẫn chiếm thượng phong.”

“Thuộc hạ cũng khó tin nhưng tình hình lúc đó đích xác như thế. Tình huống cụ thể thế nào phải đợi Lý tứ đương gia tỉnh lại hỏi mới rõ.” Thủ hạ run rẩy đáp.

“Tiểu hồn đản! Hắn có lai lịch thế nào?” Lòng hắn thoáng qua một chút hàn ý, tuổi đó, thực lực đó, nếu để trưởng thành thêm mấy năm nữa còn đến đâu? Hồng Diệp bang vốn không đáng lo với hắn, nhưng Diệp Phong gia nhập thì lập tức thành tâm phúc đại hoạn của Lục Trúc bang.

“Tất phải diệt trừ hắn.” Võ mệnh tay xuống, lâm Đắc Ý gầm lên.

“Báo cáo!” Một thuộc hạ vội vàng từ ngoài chạy vào, run giọng: “Lục Lâm bang thiếu chủ, tâu Kiệt thiếu gia đến.”

“Cái gì.” Lâm Đắc Ý mở bừng mắt giật mình, vội ra lệnh: “Mau mời vào.”

Liếc nhìn Lý Mưu nằm trên cáng, hắn phát tay bảo thuộc hạ khiêng xuống liệu thương.

“Lâm bang chủ! Từ lúc chia tay vẫn vậy nhĩ.” Ngữ điệu âm dương quái khí từ cửa vọng vào, lâm Đắc Ý lập tức nở nụ cười.

Một thanh niên nam tử chừng hai mươi đi giữa, dáng vẻ khá anh tuấn, chỉ là nhân thần hơi âm trầm, mặt nở nụ cười tà quái khiến người ta nhìn vào rúng động cõi lòng. Bên cạnh hắn là hai đại hán như tượng gỗ, dáng vẻ lạnh lùng, không thèm nhìn đến Lâm Đắc Ý.

“Tô công tử! Xin mời thượng tọa.” Nở nụ cười lấy lòng, lâm Đắc Ý cúi người: “Không hiểu hôm nay vì sao công tử đến đây? Nếu đến Xuân Ý thành tìm vui, tiểu nhân lập tức sắp xếp cho công tử, đảm bảo công tử vừa ý.”

“Bất tất! Thiếu gia ta đi qua đây, thuận tiện giúp phụ thân hỏi một câu thôi.” Tô Kiệt khinh miệt liếc đôi phương, lạnh lùng nói: “Vì sao công phẩm năm nay của Xuân Ý thành vẫn chưa đưa đến?”

“À...Trong bang xảy ra vài việc nho nhỏ, tiểu nhân gần đây toàn lực chuẩn bị cống phẩm, muộn thêm vài ngày là sẽ nhanh chóng đưa đến tay quý bang. Lục Trúc bang dù mặt lớn bằng trời cũng không dám nuốt vật thuộc về quý bang.” Lâm Đắc Ý toát mồ hôi, liên miện giải thích.

“A! Lâm bang chủ hiểu lầm rồi...” Tô Kiệt cười thư thả, tay đỡ lên nửa khuôn mặt: “Mấy năm nay Lục Trúc bang các vị rất khá, năm nào cũng cống nạp vượt số lượng, nên ta đến đây không phải để hưng sư vấn tội.”

Lau mồ hôi trán, hắn thở phào, hóa ra Tô Kiệt không phải đến đây để hưng sư vấn tội.

“Ta...Nhận được lời nhờ vả đến Ngọa Lãng thành một chuyến, phụ thân mới bảo ta ghé qua hỏi xem. Dù thế nào hậu đãi của các người cũng là Lục Lâm bang, bọn ta có nghĩa vụ phải quan tâm.” Tô Kiệt tuy nói vậy nhưng hàm nghĩa là thúc giục Lục Trúc bang mau cống nạp.

“Đa tạ Tô bang chủ hậu ái, chỉ là chút phiền phức, lục Trúc bang có thể tự giải quyết.” Lâm Đắc Ý già đời đương nhiên hiểu, vội vàng đáp.

“Chuyển lời xong rồi, bản thiếu gia không ở lại nữa.” Tô Kiệt đứng dậy, chuẩn bị cất bước, đột nhiên nghĩ ra, quay lại hỏi: “Ban nãy ta thấy tứ đương gia quý bang tựa hồ thân thụ trọng thương...Lẽ nào quý bang xảy ra phản loạn?”

Theo lý thì ở địa bàn của Lục Lâm bang không có tranh đấu giữa các thế lực, mỗi thế lực có địa bàn riêng nằm dưới thống trị chung của Lục Lâm bang. Ở Xuân Ý thành, lục Trúc bang đương nhiên là địa đầu xa, người tầm thường sao dám chạm vào. Lý Mưu thân thụ trọng thương, thật sự hơi bất thường, khó trách Tô Kiệt suy đoán như vậy.

“Không giấu gì Tô thiếu gia, không chỉ lão tứ mà cả lão nhị, lão tam, hiện tại đều đang trọng thương. Tiểu nhân cũng mới khỏi mà thôi.” Lâm Đắc Ý không dám giấu, trả lời thành thật.

“À?” Tô Kiệt nheo mắt, quay đầu lại ve cằm ra chiều nghĩ ngợi: “Lẽ nào có kẻ lớn mật dám giở trò trên địa bàn Lục Lâm bang? Hay Lục Trúc bang các người chạm vào kẻ không nên chạm đến?”

“Tiểu nhân lãnh đạo bang chúng mấy chục năm, cũng có đôi chút nhãn quang, người không nên chạm vào, tiểu nhân tuyệt không dám.” Bị bức ép quá, lâm Đắc Ý đành kể hết mọi sự tình xảy ra gần đây.

Nghe xong, tô Kiệt trầm mặc hồi lâu rồi mới nhượng mảy, lạnh giọng: “Người khẳng định thiếu niên đó không phải đệ tử thế gia tông phái nào chứ?”

“Tiểu nhân tuy không dám xác định nhưng hành vi cử chỉ của tiểu tử đó không giống với đệ tử của thế gia tông phái, hơn nữa chưa từng biểu lộ thân phận.”

“Hừ! Không bàn đến thiếu niên đó vội. Hồng Diệp bang ở gần các người sắp một năm rồi, vì sao không nhân lúc đối thủ chưa mạnh lên, tiêu diệt đi cho xong? Để đến nỗi thành mối lo hôm nay.” Tô Kiệt lạnh lùng hỏi.

Lâm Đắc Ý nghiêng rần, nói toẹt ra: “Chỉ vì Hồng Diệp bang bang chủ Liễu Hồng Diệp là tuyệt sắc mỹ nữ, tiểu nhân nhất thời sắc mê tâm khiếu, để lấy lòng ả nên để cho Hồng Diệp bang phát triển. Cũng vì thực lực Hồng Diệp bang nhược tiểu, không tạo ra uy hiếp nên tiểu nhân không để trong lòng.”

Nói đoạn, hắn biết rằng Liễu Hồng Diệp khí lòng thoát khỏi tay vị Tô công tử nổi danh hảo sắc này. Tuy không cam lòng nhưng hắn đành chịu, lục Trúc bang không còn cách nào không chế cục thế được nữa.

“À...” Tô Kiệt tỏ rõ thần sắc hứng thú, khoe môi nở nụ cười gian tà, nhìn Lâm Đắc Ý chăm chăm: “Thật sự là tuyệt sắc mỹ nữ?”

“Tuyệt đối là nữ nhân đẹp nhất mà tiểu nhân từng thấy.” Lâm Đắc Ý khẳng định.

“Được, bản thiếu gia sẽ cùng người đi xem sao, nếu đúng như người nói, tội cống nạp chậm sẽ do ta nói giúp với phụ thân. Nhưng...” Tô Kiệt liếc Lâm Đắc Ý thật sâu: “Nếu ta thất vọng...Hừ.”

Tiếng hừ lạnh bình thường cũng khiến Lâm Đắc Ý lạnh buốt sống lưng. Liễu Hồng Diệp! Là người bức ta.

98. Chương 98 : Mỹ Sắc Dụ Hoặc .

Hồng Diệp trấn, liễu Hồng Diệp thần tình uể oải nằm trên giường, chân mày hiện lên nụ cười khiến thành viên cấp cao trong bang đều ngẩn người.

“Lão ca có thấy từ lần Diệp huynh đệ đơn độc vào phòng lão đại, lão đại hình như biến thành người khác không?” Hầu Anh sắc mặt cổ quái, nháy mắt với ca ca, khẽ hỏi.

“Tựa hồ...Hơi khác.” Hầu Kiệt gật đầu nghiêm túc.

“Ca ca nói xem có phải Diệp huynh đệ và lão đại, bọn họ...Hắc hắc.” Hầu Anh cười nhả nhổ, ý tứ không cần nói ra.

“Đừng nói lung tung.” Hầu Kiệt trừng mắt với đệ đệ.

“Ai nói nhăng...” Hầu Anh bĩu môi: “Lão ca cũng thấy gần đây Liễu lão đại cười suốt ngày, theo kinh nghiệm của đệ thì là đã động lòng xuân. Trừ Diệp huynh đệ, còn ai có bản lĩnh đó.”

Hầu Kiệt đảo mắt, ra vẻ nghiêm chỉnh: “Diệp huynh đệ có lòng, bang chủ có ý, cũng là chuyện tốt, nhưng quan hệ giữa họ không xấu như đệ nghĩ đâu.”

“Ai xấu? Ca ca dựa vào đâu mà nói đệ xấu?” Hầu Anh bực dọc.

“Hừ, tiểu tử người lòng dạ xấu xa, ca ca ta đây lẽ nào không biết. Lần trước gặp Lý Băng Thiên cô nương, người thiếu điều đi không nổi nữa. Nếu không vì Võ Dung học viện chỉ thu học sinh dưới mười tám tuổi thì người chắc đã vứt bỏ ca ca này để theo người ta rồi.”

“Còn nói đệ nữa, không phải ca ca thấy Băng Thiên cô nương rồi là đứng trông luôn hả!” Hầu Anh không chịu kém.

“Đệ thích cô nương nhà người ta, định cho huynh hữu ý hả?” Hầu Kiệt không hề khách khí.

Hầu Anh nóng mặt nhưng không biết nói gì.

“Được rồi. Lý Băng Thiên cô nương đã về Võ Dung học viện, hiện tại huynh đệ ta tranh cãi cũng vô vị. Đợi người ta tốt nghiệp, chúng ta sẽ dựa vào bản lĩnh, công bình cạnh tranh, lúc đó người ta chọn ai, người kia cũng không được than vãn.” Hầu Kiệt dù sao cũng là ca ca, nói ra rất hợp lý.

Hai huynh đệ từ bé sống dựa vào nhau, hết mực yêu thương, tuy đồng thời thích một cô nương nhưng không đến mức tổn thương tình cảm anh em. Hầu Anh cũng gật đầu. Cả hai đều thẳng tính, một lúc sau đã vui vẻ hòa đồng.

OOo

“Chư vị đều biết là không lâu trước, chúng ta cướp được một mớ hàng của Lục Trúc bang tiến cống Lục Lâm bang.” Ánh mắt Liễu Hồng Diệp như xuân phong thổi xuống, hé làn môi đỏ từ từ nói: “Hiện tại trừ một phần chia cho huynh đệ trong bang, còn lại nên xử trí thế nào?”

Nhất thời, chúng nhân bên dưới ồn ào, thi nhau nêu lên kiến nghị. Liễu Hồng Diệp không nói gì, lặng lẽ lắng nghe.

Ý họ không ngoài mấy kiểu: Chia hết toàn bộ tài phú, trước đây Hồng Diệp bang thường làm vậy; ý kiến khác là lần này tài phú quá lớn, nên để lại một phần cho bang phái, còn lại chia hết; cũng có người kiến nghị lấy tiền chiêu lãm thêm một vài bang chúng có thực lực để tăng cường sức mạnh...

Chốc sau, tiếng bàn tán lắng xuống, liễu Hồng Diệp dịu dàng mỉm cười, liếc Diệp Phong đầy thâm ý, dịu giọng hỏi: “Diệp Phong tiểu huynh đệ thấy thế nào?”

Diệp Phong tuy không phải bang chúng chính thức nhưng công lao của gã vượt xa bang chúng bình thường. Nên ý kiến của gã đương nhiên rất có phân lượng. Liễu Hồng Diệp hỏi vậy là có mục đích riêng.

“Kỳ thật tại hạ thấy xử lý tài vật cướp về không cần gấp, còn Hồng Diệp bang sắp đối mặt với một phiên hà không nhỏ, không biết các vị có biện pháp gì chưa?”

“Phiền phức gì?” Chúng nhân đều kinh hãi, vội hỏi.

Liễu Hồng Diệp mỉm môi cười thâm. Tiểu tử này đúng là ra vẻ huyền hoặc, kỳ thật cô đã tiếp thu ý kiến của gã về xử lý tài vật, giờ chỉ cần tuyên bố ra cho bang chúng biết. Gã lại còn vòng vo dọa chúng nhân.

“Món hàng này là cống phẩm của Lục Trúc bang cho Lục Lâm bang, quan hệ trọng đại, giá trị không nhỏ. Tại hạ và Hầu thị huynh đệ vào Xuân Ý thành nghe ngóng, được biết Lục Trúc bang đang đau đầu vì việc này, e rằng nhất thời chúng không thể moi ra lô hàng khác.” Nghe gã nói chuyện đi chơi thanh lâu thành nghe ngóng, huynh đệ họ Hầu đỏ mặt.

“Nếu năm nay Lục Trúc bang không cống nạp được, chắc chắn Lục Lâm bang sẽ trách phạt, e rằng lúc đó...Lục Trúc bang gặp nạn mất.” Gã bình thản đáp.

“Lục Trúc bang gặp nạn thì liên can gì đến chúng ta?” Một bang chúng cao giọng hỏi.

“Tất nhiên không liên can đến chúng ta, chúng không đáng cho ta đồng tình. Nhưng chư vị có nghĩ được rằng nếu Lục Trúc bang bị bức bách, chúng sẽ hành động thế nào?”

“E rằng lão khốn Lâm Đắc Ý sẽ đẩy hết trách nhiệm lên mình Hồng Diệp bang.” Liễu Hồng Diệp trả lời đầy phối hợp.

Diệp Phong khề gật đầu tiếp lời: “Nếu Lục Lâm bang nhân có đó tấn công chúng ta...Chư vị chuẩn bị kháng cự thế nào?”

Chuyện này...Chúng nhân nhất thời lặng ngắt như tờ. Lục Lâm bang không dễ đối phó như Lục Trúc bang. Đối phương chỉ cử một võ tông trưởng lão là đủ quét sạch Hồng Diệp bang.

“Diệp Phong tiểu huynh đệ đã nói thế tất có cách cách giải quyết?” Liễu Hồng Diệp liếc nhìn gã, mỉm cười thật tươi.

“Tiền tài tuy tốt nhưng cần có mạng sống đã. Kế sách duy nhất hiện nay là chúng ta phải giúp Lục Trúc bang qua được ải này, như vậy Lục Lâm bang sẽ không trút lửa giận lên đầu chúng ta.” Lúc đó gã mới toét miệng cười, nói ra ý định.

Lý Mưu lừa gạt họ lúc trước tuy không đáng tin tất cả những cũng có lý. Lục Trúc bang bị truy cứu, hồng Diệp bang nhất định vạ lây, giúp Lục Trúc bang cũng là tạo không gian sinh tồn cho Hồng Diệp bang. Dù gì Lục Trúc bang không đủ sức nuốt trọn Hồng Diệp bang, đặc biệt là đại đương gia của chúng bị thương dưới tay Diệp Phong.

“Lẽ nào chúng ta lại trả lại hết hàng? Còn một phần đã cấp cho bang chúng, lẽ nào cũng phải toàn bộ thu hồi?” Thệt đã vào mồm, có ai muốn nhả ra, tuy Diệp Phong nói có lý nhưng phía dưới vẫn có tiếng xì xào bất mãn.

“Chúng ta chỉ cần giúp Lục Trúc bang miễn cưỡng qua được ải, vì sao phải trả lại hết?” Diệp Phong mỉm cười, co ngón tay nói: “Tại hạ tính rằng trả lại chừng một phần ba tài phú cùng mấy món đồ quý trọng, chắc đủ cho Lục Trúc bang giải quyết.”

Chúng nhân lúc đó mới gật đầu vừa ý, giữ lại được hai phần ba cũng là món tài phú không nhỏ. Vừa thu lợi vừa khiến bang phái không gặp nạn, tất cả đều không có ý kiến gì.

Liều Hồng Diệp cười tươi, đứng lên theo tư thế cực kỳ quyến rũ, vẫy người đoạn tuyên bố: “Các vị đều không có ý kiến, vậy cứ theo lời Diệp Phong tiểu huynh đệ. Tiền tài còn lại, ngày khác chúng ta bàn tiếp, hôm nay cứ thế đã.”

Thấy bang chúng đều vừa lòng đi ra, liều Hồng Diệp cắn môi, nụ cười mê người lại nở. Thiếu niên này không chỉ thực lực hơn người mà tâm tư cũng cẩn mật, cử chỉ và thủ đoạn cũng già dặn, phó thác mỗi thù cho gã xem ra có hy vọng rồi...

Cô từ tốn đứng dậy, thân thể đẹp dễ lập tức toát lên tư thế cực kỳ quyến rũ, khóe mắt đung đưa, kiêu mị cực độ: “Hảo đệ đệ...Lại giúp thư thư một việc lớn, muốn thư thư cảm tạ thế nào đây?”

Liều Hồng Diệp đến sát trước mặt gã, mùi u hương xộc vào mũi khiến tâm thần gã xao xuyến, suýt nữa không nén được. Hai ngày gần đây, cô luôn vô tình hoặc cố ý dụ hoặc gã, lấy đó làm vui.

Diệp Phong mắng thầm, lòng nổi giận, gã không thể cứ để cho một nữ nhân đùa cợt. Thân là nam nhân, lúc nên phản kích phải phản kích, bằng không tất bị cười chê.

Mắt gã lóe tinh quang, bước xèo sang bên sườn Liều Hồng Diệp, một tay chụp lấy tay cô như ánh chớp, thân thể ngã về phía trước. Dưới mắt mắt chấn kinh của cô, cả hai cùng ngã xuống giường, mùi u hương xộc vào mũi, cả hai kết hợp lái với tư thế cực kỳ ám muội lại khiến người ta dễ suy đoán này kia: Nam trên nữ dưới...

Đôi ngọn núi trước ngực bị ngực gã đè chặt, cảm giác tê tê như điện giật khiến cô không tài nào vận kinh lên được, bị gã chiếm tiện nghi thế này khiến cô ngây ngẩn, mặt đỏ ửng lên.

“Ồ xấu xa định làm gì hả?” Liều Hồng Diệp định thần lại khê hô lên, giãy giụa hai lần không thành, cô chưa vận nguyên lực lên thì sao là đối thủ của gã?

“Đương nhiên làm việc thư thư muốn đệ làm.” Gã cười trêu chọc, tám thân mềm mại ở dưới khiến gã nổi lòng hươu dạ vượn, thậm chí khoái cảm đang trỗi dậy, thu liễm tâm thần trêu cô.

Nhận ra nét cuồng nhiệt trong mắt gã ánh lên rồi tắt, nhân thần trở lại trong veo, liều Hồng Diệp thở phào. Nhưng lòng tự tôn của nữ nhân khiến cô thấy thất bại, hơi đảo mắt, làn môi đầy đặn hơi bĩu, thân thể lỏng ra, không giãy nữa, cười bảo: “Muốn thư thư thì cứ nói ra...Đằng nào thư thư chẳng là người của đệ.”

Người ngọc phía dưới không còn hoảng sợ khiến gã vốn mừng thầm lại chột không vui. Bản thiếu gia không phát uy, cô tưởng là là con mèo ốm chắc?

Tay trái gã lần đến cổ cô, khê thò vào cổ áo, gã cúi đầu, ghé sát đến làn môi đỏ căng mọng...Tiểu gia xem cô còn chống được nữa không!

Dù gì Liều Hồng Diệp vẫn là xử nữ chưa từng gần gũi nam nhân, làm gì chống nổi thế công của gã, biết rõ đối phương không hề muốn lừa dối ong bướm nhưng cảm xúc nóng bỏng trên cổ cùng khí tức khác giới đều khiến tim cô đập nhanh, đầu óc như canh hẹ.

“Chát!” Thế nội hỏa nguyên lực khê phóng ra, hất gã sang bên, liều Hồng Diệp hoảng loạn dạt ra, chính đốn lại y phục xóc xếch, màu đỏ ửng trên mặt chưa tan hết.

“Tên xấu xa, lại đi bắt nạt thư thư.” Ngực khí của cô hơi giận, so kè với một thiếu niên không những không chiếm thượng phong mà để đối phương chiếm tiện nghi, thật khiến cô nổi giận.

“Không ngờ thư thư cũng xấu hổ.” Gã mỉm cười nắm tay cô, nhướn mày gây hấn: “Thư thư nếu còn dấn dụ đệ như vừa này, vạn nhất đệ không nén được, thư thư đừng hối hận đấy.”

“Hừ, người có thực lực đó hả?” Liều Hồng Diệp là tam giai võ sư, cô không muốn thì gã dùng sức mạnh thế nào được!

“Lần tới...Chưa biết chừng đâu!” Gã cười ha hả, như ảnh tùy hình lập tức thi triển, như quỷ mị sờ lên eo cô rồi nhanh chóng lướt ra cửa.

“Tên xấu xa đáng ghét.” Liều Hồng Diệp vừa thẹn vừa giận, đứng nguyên giậm chân, lúc phản ứng lại thì không đuổi kịp nữa.

Hồi lâu sau...Cô nhẹ nhàng ngồi xuống giường, cảm thụ lạ lùng vì động chạm thân mật với gã làm dấy lên trong lòng cô đôi chút khoái cảm.

“Cảm giác đó...Không xấu.” Mắt mờ mờ, răng cắn chặt lại, cô mỉm cười e thẹn, toát lên phong vận kiêu mị mê người...

99. Chương 99 : Quyết Định Của Liễu Hồng Diệp

“Bang chủ, hồng rồi.”

Đang lúc Liễu Hồng Diệp xuất thân, ngoài cửa vang lên tiếng bang chúng hô kinh hoảng. Cô lấy lại sắc mặt, đợi cho màu đỏ tan đi mới nhứ mày bước ra hỏi: “Việc gì mà kinh hoảng thế hả?”

“Lục Trúc bang bang chủ lại dẫn nhân mã đến.” Mọi nhân vật chủ chốt trong bang vừa rời đi lại tụ về, riêng Diệp Phong đến hậu sơn tu luyện nên không có mặt.

“Lâm Đắc Ý khởi nhanh vậy ư? Bằng vào thực lực hiện giờ của chúng mà định nuốt trọn Hồng Diệp bang sao?” Liễu Hồng Diệp trừng mắt, toát lên uy nghiêm chấn nhiếp chúng nhân. Vừa quyết nghị sẽ trả lại một phần tài vật xong thì đối phương lại đến cướp đoạt, nếu cho chúng chẳng hóa ra Hồng Diệp bang sợ Lục Trúc bang?

“Hiện tại nhị, tam, tứ đương gia Lục Trúc bang đều bị Diệp huynh đệ trọng thương, muốn hồi phục cũng không thể nhanh thế. Lâm Đắc Ý dẫn người tới, lẽ nào có ý khác?” Hầu Kiệt nghi hoặc.

Tuy nhân số và thực lực bang chúng Lục Trúc bang chiếm ưu thế nhưng chỉ cần thực lực cấp võ sư không vượt trội thì Lục Trúc bang tuyệt đối không thể làm gì được Hồng Diệp bang.

“Các vị theo ta ra xem sao?” Liễu Hồng Diệp phát tay dẫn bang chúng đi ra.

Bên ngoài Hồng Diệp trấn, hơn hai trăm nhân mã Lục Trúc bang dàn hàng vây chặt. Chính giữa, một thanh niên lạ mặt mặc áo gấm màu xanh, mặt đầy tà khí đang nheo mắt cười lạnh, sau lưng hắn là hai tráng hán khí thế bất phàm, còn Lâm Đắc Ý hết sức cung kính đứng chếch phía sau.

Lúc hắn thấy Liễu Hồng Diệp được chúng nhân tiễn hô hậu ủng tiến ra, nét mặt quyền rũ cùng thân thể lung linh khiến mắt hắn sáng lên, tia dâm dục, tham lam lướt qua đôi đồng tử đầy tà khí, bất giác thè lưỡi liếm môi.

Bị đối phương nhìn chằm chằm, cô như bị độc xà cắn, thân thể chợt giật lên, cảnh giác hẳn. Dù đối diện với Lâm Đắc Ý có thực lực cao hơn cũng không khiến cô có cảm giác này, thanh niên xem ra thực lực không mạnh, vì sao lại khiến cô hoảng sợ?

Nhìn thấy hai đại hán khí định thần nhàn, uy vũ trấn định sau lưng hắn, cô lập tức hiểu được: Hai người này là cao thủ.

Lục Trúc bang tìm đâu ra hau cao thủ không kém hơn hắn nhỉ? E rằng thực lực hai người này là võ sư lục giai, thất giai.

“Ha ha ha, lâm bang chủ nhân quang quả nhiên không tệ, đích xác là tuyệt sắc vưu vật!” Thanh niên cười khanh khách, mục quang không hề e dè nhìn thân thể Liễu Hồng Diệp khiến Hầu thị huynh đệ nổi giận, định xông lên giáo huấn tên không biết trời cao đất dày kia.

“Tô thiếu gia miễn ý, tiểu nhân yên tâm rồi.” Lâm Đắc Ý tuy trong lòng mắng thầm nhưng ngoài mặt không dám để lộ.

“Lâm Đắc Ý, hôm nay ngươi dẫn người đến Hồng Diệp trấn, thật ra định thế nào?” Liễu Hồng Diệp quát hỏi, nhìn Lâm Đắc Ý với vẻ giậ dừ. Ba người lạ mặt kia khiến cô e dè, nhất là hai tráng hán sau lưng thanh niên, bất kỳ ai cũng có thực lực hơn cô.

“Xin lỗi Liễu bang chủ.” Lâm Đắc Ý bất âm bất dương, lạnh lùng đáp: “Vị này là Lục Lâm bang thiếu chủ Tô Kiệt thiếu gia, quý bang mấy hôm trước cướp công phẩm của bản bang dâng lên Lục Lâm bang, giờ chính chủ tìm đến, các vị nên tự giải quyết.”

Cái gì! Người Hồng Diệp bang đều lạnh cả cõi lòng, lực Lâm bang đến nhanh thế ư?

Liễu Hồng Diệp nhìn Tô Kiệt chăm chăm, mục quang đầy hận ý, thanh niên này là nhi tử kẻ đã giết cha mẹ cô. Nếu sau lưng hắn không có hai bảo tiêu thực lực kinh nhân, e rằng cô đã bất chấp tất cả giết hắn.

“Người muốn thế nào?” Cô cắn chặt một, khó khăn lắm mới áp chế được sát ý. Hiện tại thực lực đối phương quá mạnh, hồng Diệp bang không thể chống chọi nổi. Đối phương chỉ có thêm hai võ sư nhưng so sánh thực lực thì lại áp chế toàn diện.

“Hắc hắc! Đại mỹ nhân, ta xưa nay vẫn dễ nói chuyện.” Tô Kiệt nhún vai, bước lên hai bước cười dâm dục: “Chỉ cần mỹ nhân ngoan ngoan hầu hạ ta một tháng, trả lại cố phẩm thì việc này cho qua. Sau này Hồng Diệp bang và Lực Trúc bang hợp lại, cùng cai quản Xuân Ý thành, thế nào?”

“Đánh rắm!” Hầu Kiệt không nén được đầu tiên, nhảy ra chỉ Tô Kiệt mắng: “Người tưởng mình là cái thá gì, mà dám nhắm đến bang chủ của bọn ta?”

“Người là cái thá gì?” Tô Kiệt sầm mặt, với mỹ nữ hắn luôn khách khí...Nhưng ngoài ra, ai dám vô lễ với hắn, hắn không bao giờ nhẹ tay. Năm xưa Diệp Phong ra mặt vì một ca cơ, hắn liền phế khí hải của gã, đủ thấy tính cách hung hăng thế nào.

Một tráng hán sau lưng hắn lắc mình đẩy tay phải, một luồng hắc sắc thổ nguyên năng lượng hóa thành hình trọng chùy, khí thế hung hãn bổ vào Hầu Kiệt. Lực đạo cực kỳ kinh nhân, e rằng phải thực lực võ sư mới miễn cưỡng đỡ nổi. Hiển nhiên hắn nhận ra thực lực Hầu Kiệt chỉ là cao giai võ sĩ, nên muốn giúp Tô Kiệt giáo huấn tiểu tử ăn nói vô lễ kia.

Hầu Anh lắc người đến sau lưng Hầu Kiệt, song chưởng ấn lên lưng lão ca, mộc nguyên sinh hỏa nguyên! Hầu Kiệt không dám chậm trễ, toàn lực đâm ra song quyền nghênh đón đối phương.

Ầm! Hầu thị huynh đệ đồng thời hự lên khe khẽ, lùi mấy bước mới đứng vững. Sắc mặt cả hai hơi nhợt nhạt, hiển nhiên lép vế hơn.

Đại hán xuất thủ mất ánh lên ngạc nhiên, hợp kích võ kỹ của hai huynh đệ đã nằm ngoài dự liệu của hắn. Bất quá hắn không buồn xuất thủ tiếp, hừ lạnh một tiếng rồi lui về sau lưng Tô Kiệt.

Uy lực một đòn này của hắn triệt để chấn trụ người Hồng Diệp bang. Tùy tiện phát tay cũng khiến Hầu thị huynh đệ không địch nổi, thực lực đó có ai tại trường sánh được? Sắc mặt Liễu Hồng Diệp nhợt đi, nhất thời không nói lên lời.

“Hừ, thế nào đại mỹ nhân? Việc ban nãy ta sẽ coi như chưa xảy ra, chỉ cần đại mỹ nhân đồng ý một việc?” Tô Kiệt liếc Hầu Kiệt rồi lại dồn chú ý lên thân thể mê hoặc của Liễu Hồng Diệp.

Hai bảo tiêu của hắn đều là cao thủ võ sư lực giai, trong địa bàn của Lực Lâm bang, hai người này đủ để quét sạch nhiều thế lực nhỏ. Dù Liễu Hồng Diệp có thực lực tam giai võ sư nhưng trong mắt hắn, cô không khác gì bình dân. Xưa nay hắn muốn nữ nhân nào, chưa từng không được thỏa nguyện.

“Bằng không hôm nay...Hồng Diệp bang gà chó không thừa.” Về mặt Tô Kiệt đầy khát máu.

Liễu Hồng Diệp hít sâu hai hơi, tỏ vẻ quyết liệt. Làn môi đỏ khẽ mấp máy, chỉ có bang chúng gần đó mới nghe được giọng nói mong manh: “Đợi chốc nữa, chớ vội đưa huynh đệ trong bang chạy trốn, chạy được ba xa cứ chạy, ngàn vạn lần không được chống lại chúng.”

Hầu thị huynh đệ ngăn người ngạc nhiên, không hiểu cô nói thế với mục đích gì.

“Gặp Diệp Phong, bảo y là đừng quên việc đã đáp ứng với ta.” Đoạn cô đột nhiên biến sắc, từ nghiêm túc trở thành dịu dàng.

100. Chương 100 : Liễu Thôi

Tô Chiến Thiên! Ta không thể tự tay giết người báo thù cho cha mẹ, nhưng chí ít, ta lấy mạng con trai người trước.

Diệp Phong! Hy vọng đệ hoàn thành tâm nguyện sau cùng của tỷ.

Khẽ lắc người, liễu Hồng Diệp cười thật tươi, từ từ bước lên.

“Tô thiếu gia vừa mất tiểu nữ tử, vậy tiểu nữ không lý gì không ưng thuận. Chỉ là sau này làm chủ Xuân Ý thành sẽ là Lâm bang chủ hay tiểu nữ tử?” Con ngươi ánh lên sát ý nhưng má cô lại lúng liếng, câu hồn đoạt phách.

Phong tình của cô khiến Tô Kiệt không rời được ánh mắt, thất thần trong thoáng chốc rồi nuốt nước bọt, cười dâm dục: “Vậy...Phải xem cô nương có bao nhiêu bản lĩnh.”

Lâm Đắc Ý liếc Liễu Hồng Diệp với vẻ tham lam xen lẫn oán độc, lòng thầm phần hận. Đồ nữ nhân xấu xa, trước mặt lão tử thì ra vẻ thánh khiết, giờ thấy thiếu chủ Lục Lâm bang thì lại lợi lả, chẳng qua muốn kiếm chút lợi lộc thôi mà. Nếu ả thỏa mãn Tô Kiệt, chỉ cần một lời của hắn là Lục Trúc bang đang thống trị Xuân Ý thành e rằng sẽ phải phục tùng Hồng Diệp bang.

“Bản lĩnh của tiểu nữ tử...Tô công tử sẽ biết ngay thôi.” Giọng nói mềm oặt khiến tiểu phúc Tô Kiệt nóng bừng, chỉ muốn đè Liễu Hồng Diệp xuống, tận tình dày vò. Mỹ nhân đến gần, hắn bất giác bước lên.

“Bang chủ!”

“Lão đại!”

Hầu thị huynh đệ nóng lòng, định lao lên liều mạng với Tô Kiệt. Đối với họ, dù chiến tử cũng không thể để Liễu Hồng Diệp chịu nhục.

“Định làm gì!” Liễu Hồng Diệp quay phắt lại, mục quang lăm liết khiến chúng nhân đứng im: “Hồng Diệp bang thật ra do ai làm chủ?”

“Nhưng...” Hầu thị huynh đệ đầy bị phần, định khuyên tiếp.

“Đừng nói nữa, có thể phục thị Tô thiếu gia là vinh hạnh của ta...” Liễu Hồng Diệp chậm rãi hít sâu một hơi, lai nữ cười quyến rũ, tiếp tục đến chỗ Tô Kiệt.

“Đợi đã!” Một đại hán sau lưng hắn đột nhiên chặn trước mặt cô, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi đồng ý theo thiếu gia nhà ta thì trước hết để ta phong bế nguyên lực đã.”

Hai bảo tiêu của Tô Kiệt, a Ngốc cùng A Qua, là hai cô nhi có tiềm chất được Tô Chiến Thiên mang về nuôi, bồi dưỡng hai mươi năm, trở thành võ sư rất có thực lực. Từ bé họ đã trung thành với Tô Chiến Thiên, mỗi khi Tô Kiệt ra ngoài, Tô Chiến Thiên lại phái họ đi làm bảo tiêu cho hắn.

Tuy họ không hoài nghi dụng tâm của Liễu Hồng Diệp, nhưng vì chức trách nên không cho cô cơ hội.

Tô Kiệt ngăn ra rồi tỉnh ngộ gật đầu, cười hăng hắc: “Không sai, mỹ nhân cứ để A Ngốc phong bế nguyên lực đã, chỉ cần hầu hạ bản thiếu gia cho tốt, hồng Diệp bang sau này tiền đồ vô lượng! Mỹ nữ cấp bậc võ sư, bản thiếu gia lần đầu tiên được thưởng thức...Tất nhiên phải cẩn thận.”

Thân hình Liễu Hồng Diệp cứng lại, mắt thoáng ánh lên hoảng loạn. Vốn cô định đến gần Tô Kiệt, bắt hắn làm con tin giải mối nguy hôm nay, nếu bị đối phương phong bế nguyên lực thì còn uy hiếp được ai?

Hơi ngừng lại, cô thầm nhủ: A Ngốc ban nãy đã xuất thủ là thổ nguyên khí hải tu luyện giả, tuy thực lực cao hơn mình ba cấp nhưng luận tốc độ, vị tất sánh được với đặc tính của hỏa nguyên, mình cách Tô Kiệt không đây năm thước, chưa biết chừng có thể liều một phen.

Khẽ nghiêng người tránh khỏi A Ngốc, nụ cười trên mặt chưa tan hết, chân cô đã tích đủ hỏa nguyên lực, thân thể như mũi tên rời dây cung lao vào Tô Kiệt.

A Ngốc liếc xéo sang, hừ lạnh coi thường.

Ngưng hỏa thảo! Tô Kiệt gần ngay trước mắt, tay cô cong thành thảo, một dải hỏa hồng năng lượng vút vào mặt hắn như chớp.

“Trò vật.” Một bàn tay to lớn từ phía sau thò ra nắm lấy cổ áo Tô Kiệt kéo hắn lùi lại, tránh khỏi đòn đánh lén của cô. Tiếp đó, lại một bàn tay to lớn vỗ mạnh tới nghênh đón ngưng hỏa thảo.

“Chát!” Một tiếng giòn đanh, liễu Hồng Diệp cảm giác cự lực từ tay dồn lên, năm ngón tay đau như gãy lìa, bắn ngược lại rớt phịch xuống đất.

A Qua cũng tu luyện hỏa nguyên lực, tốc độ khởi động trong nháy mắt của hắn nhanh hơn cô nhiều, lại đứng gần Tô Kiệt hơn nên cô cần bản không có cơ hội.

“Xú nữ nhân! Rượu mời không uống lại uống rượu phạt.” Ánh mắt Tô Kiệt trở nên cực kỳ âm trầm, mặt méo đi, cổ họng bật ra tiếng gầm: “Bắt ả cho ta, phế nguyên lực, bản thiếu gia nhất định dày vò ả đến chết.”

“Giết sạch...Hồng Diệp bang.” Trút xong cơn phẫn nộ với Liễu Hồng Diệp, hắn gầm lên.

Trong số những nữ nhân hắn vừa mắt, có người không đồng ý, hoặc có người lấy cái chết để phản ứng, nhưng muốn lấy mạng hắn thì đây là lần đầu. Tất nhiên hắn dị thường phẫn nộ. Nhớ lại ngọn trảo hung hãn của Liễu Hồng Diệp, đến giờ hắn vẫn rợn người, hắn là Lục Lâm bang thiếu bang chủ, coi mạng sống của mình phi thường trân quý...

“A Qua, đệ bảo vệ thiếu chủ.” A Ngốc ngoạ cổ, lạnh lùng nhìn Liễu Hồng Diệp, thân thể kêu lên tanh tách. Tam giai võ sư...Hắn không cần dốc toàn lực.

“Người của Hồng Diệp bang, giao cho Lâm bang chủ, nên nhớ, mệnh lệnh của thiếu gia là không tha ai hết.” A Ngốc dặn xong liền giậm chân, thân thể như cự hùng, rít gió lao vào Liễu Hồng Diệp đang ngã dưới đất.

“Mẹ nó chứ, liều thôi. Dù chết cũng để chúng thoải mái.” Hầu thị huynh đệ không nén được nữa, dẫn mấy bang chúng thực lực khá cao xông lên.

OOo

Diệp Phong đùa vui với Liễu Hồng Diệp xong thì ra hậu sơn luyện mấy lượt Ngũ Cầm quyền. Pho quyền Nghĩ hình này đơn thuần chỉ mới mô phỏng đã mang lại cho thân thể không ít lợi ích, nên gã rất cẩn thận, không cho ai biết.

Gã loáng thoáng cảm giác được mình chỉ còn cách cảnh giới Nghĩ thần một chút xíu nữa thôi, nhưng khi nào tiến sang được thì còn phải đợi thời cơ. Một khi đạt đến cảnh giới đó, tốc độ tu luyện sau này của gã cũng tiến một bước dài.

Như ảnh tùy hình, kỳ thật có thể coi là thể kỹ cảnh giới Nghĩ thần, nhưng pho thể kỹ này mô phỏng Tiểu Hôi chứ không phải gã tự lĩnh ngộ, thành ra hiệu quả kém xa Tiểu Hôi thi triển. Nếu đạt đến Nghĩ thần chi cảnh, chắc Như ảnh tùy hình sẽ càng linh xảo nhanh nhẹn hơn.

Trong lúc gã vui mình vào tu luyện thì bên tai đột nhiên nghe có tiếng giao đấu. Tuy không rõ lắm nhưng lúc này thần niệm của gã khá mạnh, bề khí ngưng thần cảm thụ thật kỹ, tiếng giao đấu càng hiện rõ.

Hồng Diệp bang xảy ra chuyện rồi sao? Gã mở bừng mắt, lòng đầy nghi hoặc, thi triển thân pháp linh xảo Như ảnh tùy hình nhanh chóng lướt đi.

Về đến Hồng Diệp trấn, trụ sở bang trống trơn, ngoài xa loáng thoáng có tiếng hò hét. Nhất định là có địch nhân đến nên Hồng Diệp bang mới kéo hết ra nghênh địch. Lẽ nào Lục Trúc bang đến liều mạng vì chuyện cống phẩm?

101. Chương 101 : Cừu Nhân Tương Kiến

Hùng chi xung phong!

Thịch, thịch, thịch. Hai chân nện xuống trầm trọng, thân thể gã dần tăng tốc, lướt vun vút trên đường như sấm chớp, uy thế không thể ngăn lại. Đi theo đường thẳng là ưu điểm của Hùng chi xung phong, sau khi chạy được khoảng trăm thước, dù là nhất giai kim nguyên võ sư cũng không so được tốc độ của gã.

Ở ngoài cửa trấn, hiêng hò hét vang lừng. Hầu thị huynh đệ và mấy chục bang chúng Hồng Diệp bang bị Lâm Đắc Ý chỉ huy bang chúng Lục Trúc bang vây chặt. Dưới đất có mười mấy thi thể, đa số là thuộc về Hồng Diệp bang.

Hầu thị huynh đệ đang đấu với Lâm Đắc Ý, cả hai gần như chỉ còn sức đón đỡ, trên mình thụ mấy vết thương không nhẹ, hơi thở bắt đầu loạn nhịp, song hai mắt vẫn đỏ ngầu, hiển nhiên đang chém giết đến lúc hăng nhất. Hầu Kiệt gần như không phòng ngự, sử dụng toàn sát chiêu hòng lưỡng bại câu thương. Lâm Đắc Ý bị dồn ép, không dám quá tay, chỉ từ từ tiêu hao thể lực của đối thủ.

Lục Trúc bang chiếm ưu thế về nhân số, thực lực cũng cao hơn một chút, nếu không vì người Hồng Diệp bang đều liều mạng khiến đối phương e dè thì e rằng chỉ thoáng chốc đã bị đánh gục hết.

Mắt gã nheo lại, hàn mang rực lên, nắm chặt quyền đầu, chân thiên chùy lập tức xuất hiện trên tay.

“Tránh ra!” Mang theo uy thế sấm sét, chân thiên chùy vung lên, như cự hùng lao vào đàn dê, gã lao vào giữa vòng vây của Lục Trúc bang, đập đả đập hữu, bất kỳ thành viên Lục Trúc bang nào chạm vào đều kêu thét đau đớn.

Chấn thiên chùy nặng một trăm tám mươi cân, được dồn cả thổ nguyên lực hùng hậu vào nên dù Diệp Phong không sử dụng võ kỹ thì sức công kích kết hợp thể kỹ và nguyên lực cũng tương đương ngũ giai võ sĩ, hơn nữa Hùng chi xung phong còn mang theo uy thế vạn cân, e rằng lục giai võ sĩ cũng khó chống nổi.

Gã tiến đến đâu, thuận tay một chùy cũng đập văng hai, ba người, lúc Hùng chi xung phong cận đà thì vòng vây trùng trùng đã bị gã xé được một chỗ. Bị chấn nhiếp trước uy thế hung hãn của gã, nhất thời không thành viên Lục Trúc bang nào dám lấp vào con đường máu gã vừa mở.

“Diệp huynh đệ!” Hầu thị huynh đệ thấy gã thì đều vui mức rồi tức giận quát to: “Người đến tìm cái chết làm gì. Đi mau. Bang chủ muốn người nhớ lời ước định.”

“Bang chủ đâu?” Gã đưa mắt nhìn quanh, không thấy tung tích Liễu Hồng Diệp.

“Muốn chạy?” Lâm Đắc Ý thấy gã liền dấy lên hận ý, nếu không có tiểu tử đáng ghét này, liễu Hồng Diệp đã là nữ nhân của hắn rồi. Hắn bỏ qua Hầu thị huynh đệ, hữu quyền mang theo hắc sắc thổ nguyên giáng vào đầu gã.

Như ảnh tùy hình! Ánh mắt gã lạnh lại, thân hình hơi động, như quỷ mị lướt sang mé sườn Lâm Đắc Ý, hơi ngừng lại trong tích tắc rồi trọng chùy đập vào phía sau eo hắn.

Như ảnh tùy hình là Viên thế, nếu gã muốn phát huy uy lực công kích thì phải sử dụng thổ nguyên lực phối hợp với Hùng thế. Chuyển đổi thể kỹ không phải là việc chớp mắt là hoàn thành, nên trong khoảnh khắc đó, lâm Đắc Ý đã điều chỉnh lại, lật tay xuất quyền nghênh đón Chấn thiên chùy.

Bùng! Gã lùi lại hai bước, so sức mạnh thuần túy, gã chưa phải đối thủ của hắn.

“Bang chủ bị cao thủ Lục Lâm bang vây khốn, nguy lắm rồi.” Hầu thị huynh đệ bị phần.

Lục Lâm bang đến rồi? Phiên phúc đây. Gã không kịp suy nghĩ quát to: “Hầu Kiệt, hầu Anh! Mau dẫn huynh đệ trong bang đột vây.”

Đường máu gã mở ra tạm thời chưa bị vây lại, giả như không mau triệt thoái, e rằng Hồng Diệp bang hôm nay sẽ bị diệt sạch.

“Huynh đệ trong bang, liều mạng xông ra đi.” Hầu Kiệt dừng chân găm vang rồi nói với Diệp Phong: “Huynh đệ ở lại giúp huynh đệ.”

“Đánh rầm!” Gã nổi giận: “Không có huynh đệ người lãnh đạo thì họ sao thoát được.”

“Nhưng huynh đệ và bang chủ...”

“Đừng có lải nhải, tính mạng mấy chục huynh đệ đều trong tay hai vị. Còn không đi mau.” Mắt gã đỏ lên, lắc mình tránh khỏi ngọn chướng của Lâm Đắc Ý, chân thiên chùy hất lên, đẩy Hầu Anh văng đi.

“Được, diệp huynh đệ cố gắng, đợi chỗ đưa huynh đệ trong bang đi rồi sẽ quay lại trợ lực.” Hầu thị huynh đệ nhìn rõ cục diện, diệp Phong nhất thời còn chống chọi được, nhưng nếu để huynh đệ Hồng Diệp bang đột vây loạn xạ thì e rằng thoát được không đầy một, hai phần mười.

“Xông lên!” Có Hầu thị huynh đệ tiên phong, thuận theo đường máu Diệp Phong mở ra, dòng người Hồng Diệp bang lập tức xông ra khỏi vòng vây.

“Đuổi theo cho ta, không tha ai hết.” Lâm Đắc Ý giận dữ gầm vang, lệnh cho thủ hạ truy kích. Tô Kiệt muốn lấy mạng tất cả, sát tinh hỉ nộ vô thường đó mà biết rằng Hồng Diệp bang thoát được nhiều người như thế thì hẳn sẽ khó thoát tội.

“Lão cẩu! Chết đi cho ta!” Trong lúc nói, gã thấy chúng nhân sắp thoát khỏi, thầm vui vẻ, lại lắc mình, đồng thời nhét một viên bát phẩm thổ nguyên đơn vào miệng.

Thập diệp chấn!

Chấn thiên chùy cuộn cuộn thổ nguyên lực quét vào ngực Lâm Đắc Ý. Gã vốn một mực tránh né congo kích của hắn nên lần này hắn không kịp trở tay, cảm thụ được uy lực đáng sợ trên chùy của đối thủ, hắn biến sắc, song quyền giao nhau trước ngực tổng ra.

Nham sơn liệt!

Ầm! Một tiếng nổ vang lên trầm trầm, lâm Đắc Ý loạng choạng văng lùi hơn mười bước, không khỏi kinh hãi. Tiểu tử này, lẽ nào cũng có thực lực võ sư.

Đợi khi cát bụi lắng đi, hắn đứng vững lại thì phát hiện Diệp Phong đã mất bóng.

Đáng ghét! Tiểu tử này cũng muốn chạy? Lâm Đắc Ý nghiêng rằng nhìn theo hướng Hầu thị huynh đệ dẫn Hồng Diệp bang chúng đào tẩu. Đang lúc hắn nghi hoặc, sau lưng vang lên tiếng đả đấu.

Diệp Phong như hổ vào đàn dê, chấn thiên chùy vạch lên từng đạo hắc mang, đánh cho lâu la Lục Trúc bang tan tác. Mở được đường máu rồi, gã nhanh chóng biến ảo thân hình, thi triển Như ảnh tùy hình, trong tích tắc nhảy ra khỏi vòng vây.

Gần đó, liễu Hồng Diệp đang đấu với một nam tử thô tráng, thân ảnh xinh đẹp tả xung hữu đột, dù bị đối phương dồn ép nhưng vẫn toát lên phong vị quyền rũ. A Ngốc biết Tô Kiệt cần người sống nên xuất thủ lưu tình, bằng không với thực lực của cô không thể chống chọi lâu đến thế.

Khóe mắt giật giật, sức chú ý của gã bị một thanh niên cạnh đó hấp dẫn.

Nụ cười dâm dục đầy tà khí, ánh mắt khát máu, gương mặt quen thuộc. Sâu thẳm trong ký ức gã lại mở toang, gương mặt cừu nhân khắc cốt铭心 từ từ hợp lại với gương mặt thanh niên...

Tô - Kiệt! Lục Lâm bang thiếu chủ từng dìm gã xuống chân, dễ dàng hủy đi khí hải của gã. Là hắn.

102. Chương 102 : Cứu Viện

Trong khoảnh khắc, gã lại quay về cái đêm hai năm trước.

“Yên tâm, ta không giết ngươi...” Tai phải Tô Kiệt rực ánh lửa, ấn xuống gã mình đầy máu nằm dưới đất.

Đồn điền là nguồn gốc tu luyện của người Võ Nguyên đại lục - nơi có khí hải. Hỏa nguyên lực của Tô Kiệt trút vào thể nội gã, hủy đi khí hải yếu ớt còn trong trạng thái nguyên khí. Máu phun ra từ mồm gã, cơ nhục trương lên, từng tia khói xanh tỏa quanh thân thể...Đó là thổ nguyên năng lượng gã tu luyện suốt tám năm.

Khí hải hủy...Nguyên khí tan...Tám năm khổ cũng cùng tài lực vật lực mà gia tộc dồn cho thiên tài là gã, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

“Ta muốn ngươi làm một phế vật, cả đời sống trong nhục nhã và hối hận. Ha ha ha.” Tiếng cười điên cuồng của Tô Kiệt biến thành cơn ác mộng không thể xua tan suốt hai năm nay của gã.

OOo

Quyền đầu Diệp Phong nắm vào nhau răng rắc, cừu nhân ngày trước sỉ nhục gã ở ngay trước mắt, oán khí từ đáy lòng gã dâng lên ngùn ngụt, định phi thân lao tới hạ sát Tô Kiệt ngay.

“Hự!” Liễu Hồng Diệp kêu lên trầm trầm, bóng dáng đỏ rực lùi liên mấy thước, nguyên lực gần như cạn sạch, thân thể mềm nhũn gục xuống, mồ hôi đầm đìa. Cô là hỏa nguyên lực tu luyện giả, toàn lực đấu với thổ nguyên tu luyện giả, chắc chắn không thể dai sức bằng.

Gã nhanh chóng tỉnh khỏi cơn phần hận, nhận ra tên to xác cạnh Tô Kiệt là bảo tiêu cao giai võ sư, ngay cả Diệp Thừa Thiên cũng không phải đối thủ. Thực lực hiện tại của gã...Còn chưa đủ để báo thù.

Cứu Liễu Hồng Diệp đã rồi tính. Gã quả quyết, nhìn Tô Kiệt thật sâu. Sớm muộn gì ta cũng sẽ diệt cả ngươi và Lục Lâm bang sau lưng ngươi.

A Ngốc chắn ngã Liễu Hồng Diệp, hừ một tiếng tiến lên chụp lấy cô. Hắn nhận ra cô như nở cứng hết tâm, không còn năng lực kháng cự nữa.

“Xem chiêu!” Diệp Phong muốn cứu viện cũng không kịp, quát vang mặc kệ tất cả nhảy vọt lên, chấn thiên chùy như cự sơn áp đỉnh đập xuống đầu A Ngốc.

Bát điệp chấn!

A Ngốc mà tiếp tục công kích Liễu Hồng Diệp, tất khó lòng tránh được chiêu thức hung hãn của Diệp Phong. Tuy thực lực hắn hơn hẳn gã, nhưng công kích của gã xưa nay có điểm nổi bật nhất là mạnh mẽ, trúng một đòn, đặc biệt là vào đầu tất không dễ chịu.

“Lớn mật.” A Ngốc biến sắc, cảm thụ áp lực đột ngột của địch thủ, biết đòn này uy lực không thường. Hắn chỉ còn cách bỏ Liễu Hồng Diệp vốn sắp lọt vào tay, quay người vung chưởng đẩy lên một luồng thổ nguyên lực hung hãn vỗ vào Diệp Phong.

Ta quét! Gã vẫn ở trên không, dốc sức uốn hai tay, chấn thiên chùy vốn đập từ trên xuống chuyển thành quét từ trái sang phải. Nhắm vào ngực A Ngốc.

A Ngốc phản ứng không chậm, hữu thủ thu về cực nhanh, vỗ mạnh lên đối lại trọng chùy. Nhục chưởng và thân chùy va nhau, hai luồng thổ nguyên lực ì ùng như sấm động. Diệp Phong bị hất bắn xuống đất, lăn hai vòng đến cạnh Liễu Hồng Diệp. A Ngốc cũng lùi hai bước, trừng mắt nhìn kẻ đánh lén.

Mục đích của gã là đến gần Liễu Hồng Diệp, nửa đường biến chiêu, mượn lực công kích của đối phương, thuận thế lùi đến bên Liễu Hồng Diệp.

“Tên khốn ở đâu mọc ra thế hả?” Tô Kiệt sầm mặt, mỹ nhân sắp đến tay lại bị chen vào, ánh mắt hắn đầy sát ý hung hãn. Hiên nhiên hắn đã quên Diệp Phong, số người bị hắn dày dạn hoặc giết nhiều vô kể, tất nhiên không nhớ được một thiếu niên không có gì nổi bật đó.

“Tiểu tử sao còn ít tuổi thế nhỉ?” A Ngốc sững người, uy lực công kích của gã không dưới thất giai võ sĩ, hẳn tiếp chiêu trong lúc vội vàng còn gã nửa đường lại biến đổi phương vị, nên song phương ngang tài.

Dù thế thì thất giai võ sĩ trẻ thế này...Không nhiều. Nếu tuổi tác gã đúng như vẻ ngoài, thiên phú tu luyện của gã có thể sánh với đệ tử ưu tú nhất của các đại tông phái, đại thế gia.

“Đệ...” Liễu Hồng Diệp ngăn người, lòng thầm ngọt ngào, rồi biến sắc quát: “Đệ đến đây làm gì? Đi mau, chỉ cần nhớ việc đã đồng ý với thư thư, dù thư thư chết cũng nhắm mắt.”

Thực lực đối phương quá mạnh, hơn nữa còn một cao giai võ sư chưa xuất thủ. Dù gã mạnh đến đâu nhưng còn trẻ, thực lực chưa hoàn toàn trưởng thành, đối địch với Lục Lâm bang lúc này chỉ có đường chết.

“Thư thư muốn chết, đệ lại không đành.” Gã bò dậy trên đũa. A Ngốc đang quan sát gã thật kỹ, nhất thời chưa bức ép. Lâm Đắc Ý cũng từ vòng chiến đuổi tới, cùng A Ngốc một tiền một hậu chặn Diệp Phong và Liễu Hồng Diệp vào giữa.

“Lúc nào rồi mà đệ còn lòng dạ cười đùa.” Liễu Hồng Diệp vừa giận vừa nóng lòng.

“A, nếu khóc mà giải quyết được vấn đề, đệ không ngại khóc thật to.” Gã vừa quan sát tình thế vừa cố tỏ ra thần nhiên cười đùa với Liễu Hồng Diệp, tay lần xuống lấy một viên bát phẩm hỏa nguyên đơn, lén nhét vào tay cô.

Liễu Hồng Diệp cả kinh nhưng lúc này không còn thời gian hỏi xem gã lấy nguyên đơn ở đâu ra, lén nhét luôn vào miệng, ngậm điều tức khí hải, hút lấy hết dược lực. Tuy bát phẩm nguyên đơn không đủ để cô hoàn toàn khôi phục nguyên lực nhưng khiến hỏa nguyên lực trong khí hải được bổ sung không ít.

“Đừng nói gì, mau điều tức.” Mối gã mấp máy, chỉ cô nghe được giọng nói đó. Gã ghé sát vào cô, tay phải từ từ vuốt ve cần cổ mịn màng, trông có vẻ đang thân mật, thực ra là dồn nguyên nguyên lực từ nguyên trạc vào thể nội cô.

Ban đầu cô hơi đỏ mặt, chuẩn bị mắng gã không phải lúc nhưng nghe thấy gã nói vậy, lòng liền tỉnh táo hẳn, biết gã có mục đích riêng, đồng thời một luồng năng lượng ôn hòa thuần hậu từ cổ chảy vào kinh mạch, xua tan hết cảm giác mệt mỏi. Cô vội điều tức, thân thể tê cứng vì đau dần dần hồi phục, khiến cô phần chần.

“Giết tên khốn huênh hoang đó cho ta.” Tô Kiệt thấy Liễu Hồng Diệp và gã thân mật thì lòng dấy lên ngọn lửa vô danh, gương mặt ngập lệ khí méo mó, mục quang ánh lên sát ý lạnh lẽo.

“Thiếu chủ, thiếu niên này e rằng có lai lịch, một đòn đẩy lui được A Ngốc thì nếu hẳn chỉ là một thiếu niên, bối cảnh e rằng không đơn giản. Chúng ta không nên lỗ mãng hành sự.” A Qua khề khuyên, đôi thời nháy mắt ra hiệu cho A Ngốc.

“Tiểu tử! Người là ai mà dám nhúng tay vào việc của Lục Lâm bang?” A Ngốc quát.

“Ta là ai...Lục Lâm bang các người sớm muộn gì cũng biết.” Diệp Phong lạnh lùng định thần, nở nụ cười giễu cợt, gã biết Liễu Hồng Diệp cần một chút thời gian hồi phục nên tìm cách kéo dài thời gian.

“Các hạ còn trẻ mà đã xuất thủ bắt phạm, tại Vân Châu chắc không phải hạng vô danh. Có thể cho mỗ biết sư thừa hoặc gia thế chẳng?” Trong địa giới Vân Châu, trừ Thương gia và ba đại thế lực tề danh, không có nhiều thế lực khiến Lục Lâm bang cổ kị.

“Sư thừa của ta...Sư phụ lão nhân gia không nói rõ, nếu có cơ hội gặp thì người cứ việc hỏi lão nhân gia.” Gã ung dung giễu cợt.

A Ngốc sầm mặt, quát với vẻ uy hiếp: “Ta đã cho người cơ hội. Nếu còn không báo danh hiệu thì đừng trách mỗ lạt thủ.”

Diệp Phong không đáp, hừ lạnh một tiếng, chần thien chùy hơi gờ lên, dùng hành động nói lên tính toán của mình.

“Tô thiếu gia, lục Trúc bang từng điều tra, hẳn không phải đệ tử thế gia hay tông phái, chắc là một vô danh tiểu tử gặp được kỳ ngộ.” Lâm Đắc Ý tỏ vẻ oán độc, hận Diệp Phong ba lần bốn lượt chống đối, nên không hề khách khí bóc mẽ.

“Đã vậy thì không cần lưu thủ nữa. A Ngốc, giết hẳn cho ta.” Tô Kiệt cười ác độc, lạnh lùng hạ lệnh.

103. Chương 103 : Tử Chiến

A Ngốc rùn người tiến lên hai bước, thổ nguyên lực cuộn trào hình thành một lớp năng lượng phòng ngự. Lâm Đắc Ý cùng tiến tới hai bước, trên mình cũng sôi trào nguyên lực, một lục giai võ sư, một tứ giai võ sư, thực lực cao hơn nhiều Diệp Phong và Liễu Hồng Diệp.

“Cẩn thận, đệ đối phó Lâm Đắc Ý, nếu không địch nổi thì chạy đi.” Liễu Hồng Diệp điều tức xong, khí lực khôi phục được một nửa, hỏa nguyên lực trong khí hải được bổ sung không ít, một lần nữa đủ sức chiến đấu. Cô lắc người, đứng giữa Diệp Phong và A Ngốc.

“Thư thư biết nếu đệ muốn chạy, lâm Đắc Ý tuyệt đối không bắt được. Đáp ứng thư thư, hôm nay dù xảy ra chuyện gì, đệ cũng phải sống sót rời khỏi đây.” Giọng Liễu Hồng Diệp tuy nhẹ nhưng hàm chứa ý quyết tuyệt.

“Đệ nhất định sẽ cứu được thư thư.” Gã đáp kiên định.

“Ngốc quá!” Liễu Hồng Diệp lắc đầu cười khổ, nét mặt tỏ vẻ bi thương, nhìn gã thật sâu, mục quang biến thành lạng lẹ vô cùng: “Nếu hôm nay đệ không thoát thân, không hoàn thành được tâm nguyện của thư thư, dù thể nào thì thư thư cũng không tha thứ cho đệ.”

Lòng gã đau nhói vô có, gật đầu: “Đệ tuyệt đối không chết trong tay chúng.”

“Như vậy thì tỷ yên tâm rồi.” Tuy gã chỉ là nhị giai võ sĩ, dù giở hết mọi thủ đoạn cũng vì tất là đối thủ của tứ giai võ sư nhưng Liễu Hồng Diệp lại có lòng tin không nói thành lời với gã.

“Tên to xác này giao cho đệ, tỷ đi đối Lâm Đắc Ý.” Gã kéo tay cô, ánh mắt tự tin cực độ.

Vù! Chấn thiên chùy được thu vào nguyên trạc, đồng thời trong miệng gã có thêm ba viên cửu phẩm mộc nguyên đơn.

Viên thể! Giấu mộc nguyên đơn dưới lưỡi, khí thể trên mình gã biến đổi, tạo cho người khác cảm giác khinh linh mẫn tiệp, thổ nguyên khí hải từ từ đình chỉ vận chuyển, thổ nguyên lực trong kinh mạch thu hồi lại.

Ngạnh tiếp! Gã tuyệt đối không thể là đối thủ của lục giai võ sư, dù nuốt liền hai viên bát phẩm nguyên đơn, sử dụng Thập nhị diệp chấn cũng vì tất không chiêu chế ngự được địch nhân. Hà huống địch nhân còn một lục giai võ sư ở bên giám sát, dù gã và A Ngốc lưỡng bại câu thương thì thất bại sau cùng vẫn thuộc về phe gã. Nên gã quyết định đấu thân pháp với A Ngốc.

Thân ảnh loáng lên, liễu Hồng Diệp chưa kịp ngăn cản, gã đã lao lên.

“Cách!” Khẽ cắn nát một viên mộc nguyên đơn, cường độ nhục thân hiện tại của gã hoàn toàn dung nạp được một viên cửu phẩm nguyên đơn mà không hề hấn gì. Liên tục nhảy hai lần, thân hình thấp thoáng mơ hồ của gã xuất hiện bên phải A Ngốc, nhẹ nhàng vỗ vào sườn hấn.

“Hừ!” A Ngốc bất động, hơi nghiêng người, tay phải tổng ra một quyền, quyền kinh hồn hậu tựa hồ muốn đánh nát tay Diệp Phong.

Gã ung dung thu bàn tay lại như rần rứt lưỡi về, đồng thời thân hình lại lướt ra sau lưng hấn, a Ngốc vì sử dụng trọng thủ, thổ nguyên lực lại không thu phóng linh hoạt được như mộc nguyên lực nên lưng hấn trông hoác.

Chát! Gã giơ chân phải, cơ nhục căng lên như cương tiên, vận mộc nguyên lực vào thoái kinh đá vào hậu tâm địch nhân. Tuy chiêu này cực kỳ lãng lệ, mộc nguyên lại là khắc tinh của thổ nguyên nhưng đẳng cấp cách nhau quá xa, ngọn cước của gã không phá được thổ nguyên phòng hộ của A Ngốc, thân thể hấn chỉ hơi run lên.

“Kiểu công kích mềm xèo này mà muốn đả thương ta?” A Ngốc khẽ quát, tỏ vẻ khinh rẻ.

Diệp Phong bị thổ nguyên năng lượng phòng ngự chấn lùi mấy thước, không hề tỏ vẻ thất vọng. Gã vốn không vọng tưởng rằng chỉ dựa vào công kích là đủ kích bại A Ngốc. Nhục thân của gã đạt mức nhị giai võ sĩ, dù dung nạp thêm mộc nguyên lực cũng chỉ đạt đến tứ giai võ sĩ, mộc nguyên có tác dụng khắc chế nhất định với thổ, nhưng đẳng cấp cách xa quá nhiều, hà huống A Ngốc còn có thổ nguyên lực hộ thân.

Một cước vừa rồi của gã chỉ tiêu hao một phần năm nguyên lực của cửu phẩm mộc nguyên đơn, tiêu hao thể lực thì nhờ có nguyên nguyên lực nên không đáng kể. Còn A Ngốc dốc toàn lực xuất quyền, cộng thêm thổ nguyên lực hộ thể, trước đó hấn còn đấu một trận với Liễu Hồng Diệp nên tiêu hao không ít. Diệp Phong đã định trước sẽ lợi dụng thân pháp Như ảnh tùy hình du đấu, tiêu hao nguyên của hấn, đợi thời cơ quyền định thắng bại.

Liễu Hồng Diệp lúc này đấu với Lâm Đắc Ý, hai người thực lực tương đương, họ Lâm vốn dai sức hơn cô nhưng lúc trước giao đấu hồi lâu với Hầu thị huynh đệ, lại nếm đòn của Diệp Phong, nguyên lực chỉ còn sáu, bảy thành. Liễu Hồng Diệp có hỏa nguyên đơn bổ sung, lại được nguyên nguyên lực tưới nhuần, khôi phục được tám phần thực lực. Cô liếc thấy Diệp Phong đang đấu với A Ngốc, nhất thời chưa lạc vào hạ phong, nên quyết định sử dụng thân pháp lướt quanh Lâm Đắc Ý, không ngạnh tiếp để tiết kiệm nguyên lực. Cô công kích tuy lãng lệ nhưng muốn tốc chiến tốc quyết với Lâm Đắc Ý là chuyện bất khả thi.

“Đồ to xác, có bản lĩnh cứ thắng ta rồi hăng lớn lối.” Diệp Phong không để tâm những lời nói khích của A Ngốc, nhếch môi phản kích. Có mộc nguyên đơn bổ sung nguyên lực, gã di chuyển ung dung trong vòng công kích hung hãn của đối thủ. Cường độ thân thể của gã vượt xa Tiểu Hôi, tuy cảnh giới Viên thể không bằng, song bổ sung mộc nguyên lực rồi, thì độ linh xảo không kém Tiểu Hôi lúc trước.

A Ngốc xuất ra mỗi quyền mỗi chiêu đều cực nặng nhưng không tài nào chạm được vào gã, tuy thỉnh thoảng gã phản kích đánh trúng hấn không tạo thành uy hiếp gì nhưng đường đường lục giai võ sư mà

không làm gì được một thiếu niên đẳng cấp võ sĩ thì then quá hóa giận.

Xú tiểu tử này khó chơi thật, rõ ràng chỉ là một võ sĩ tu luyện thổ nguyên, sao thân pháp lại sánh được với mộc nguyên võ sư. Không bắt được hắn thì danh dự của cao giai võ sư mất sạch.

Ngũ phẩm võ kỹ: Không sơn áp!

Hắn phát tay, thổ nguyên lực phun trào phủ kín đỉnh đầu Diệp Phong, không khí quanh đó như ngưng đọng lại, cảm giác trầm trọng của thổ nguyên lực hòa vào không gian quanh gã. Diệp Phong như bị tảng đá ngàn cân ép xuống, thân thể nặng trĩu, ngay cả hơi thở cũng chậm lại.

Nở nụ cười độc ác, a Ngốc vỗ tay phải xuống, năng lượng trên không như cự thạch áp đỉnh giáng xuống. Chiêu này công kích ở phạm vi rộng, Diệp Phong tuy nhảy nhót linh hoạt trong phạm vi hẹp nhưng không thể tránh được cả khu vực bị dồn nén.

“Mẹ nó chứ!” Diệp Phong thấy tình hình không ổn, liền nuốt cả hai viên cứu phẩm mộc nguyên đơn còn lại, mộc nguyên lực hùng hồn lập tức tan ra trong thân thể.

Da ánh lên lục mang mờ mờ, hai tay gã nắm chặt, tụ đủ mộc nguyên lực, võ mạnh lên thình không.

Chát! Trong vòng mấy chục thước vuông, mặt đất rung lên, một miệng hố tròn vành vạnh xuất hiện. Không sơn áp khiến mặt đất lún xuống nửa thước, quanh đó đầy vết nứt.

Gã đứng chính giữa, miệng rỉ máu tươi, sắc mặt hơi nhợt nhạt, lục mang quanh người tan biến hết, xem ra nếm không ít khổ đau. Cũng may đặc tính xuyên thấu của mộc nguyên lực đã phát huy tác dụng. Không sơn áp tuy là võ kỹ công kích tầm rộng nhưng vì thế nên áp lực cục bộ không mạnh lắm, Diệp Phong như cây đinh xuyên thấu quá ngọn núi áp lực, tuy phải hứng chịu không ít công kích nhưng vẫn trụ được.

“Tiểu tử này cổ quái thật, rõ ràng là thổ nguyên khí hải tu luyện giả, sao thể nội lại xuất ra được mộc nguyên lực?” A Qua đứng cạnh Tô Kiệt, nhíu mày nghi hoặc.

“Hắn không phải con cháu đệ tử của các đại tông phái, thế gia thì nhân vật nguy hiểm thế này nhất định phải trảm thảo trừ căn! Bằng không...” Sắc mặt Tô Kiệt giãn giãn, lạnh lùng nói: “Hắn mà trưởng thành thì sẽ tạo thành uy hiếp với chúng ta.”

“Thiếu chủ yên tâm, hắn cổ quái đến đâu cũng không phải đối thủ của A Ngốc...Còn Lâm bang chủ e rằng không hạ được Liễu Hồng Diệp.” A Qua nhìn sang, Lâm Đắc Ý vừa lãnh một ngọn Ngưng hỏa trảo của đối phương, thụ thương không nhẹ.

104. Chương 104 : Diệp Phong Nổi Giận

“Lâm lão cầu! Ta báo thù cho các huynh đệ trong bang.” Liễu Hồng Diệp du đầu hồi lâu, sau cùng cùng tìm được cơ hội xuất chiêu Ngưng hỏa trảo, khiến Lâm Đắc Ý nhợt nhạt mặt mày, sau lưng xuất hiện một hốc máu.

“Tô thiếu gia, cứu tiểu nhân.” Lâm Đắc Ý miễn cưỡng dùng nguyên lực phong bế vết thương nhưng sức chiến đấu giảm hẳn, nếu còn chịu thêm một chiêu của Liễu Hồng Diệp, e rằng sẽ mất hết sức chiến đấu.

“A Qua, người đối phó với nữ nhân đó, nhớ là ta muốn ả sống.” Tô Kiệt cười dâm tà.

“Không được, chức trách chủ yếu của tiểu nhân là bảo vệ thiếu gia, dù để nữ nhân đó chạy mấy thì tiểu nhân cũng không thể để thiếu gia gặp nguy hiểm,” A Qua lắc đầu kiên định cự tuyệt.

“Ta có nguy hiểm gì?” Tô Kiệt hừ lạnh.

“Thiếu niên đó thân pháp quỷ dị, nếu tiểu nhân rời khỏi thiếu gia, a Ngốc tốc độ không bằng hắn, vị tất ngăn được hắn đả thương thiếu gia.” A Qua và A Ngốc là tâm phúc của Tô Chiến Thiên, tuy bị phái đi làm bảo tiêu cho Tô Kiệt nhưng về về đề giữ an toàn, Tô Kiệt hiển nhiên không cường cầu chỉ huy được.

“Ta dù gì cũng là nhất giai võ sĩ, còn tinh thông một môn lục phẩm võ kỹ. Hắn muốn đả thương ta...E không dễ đâu...” Tô Kiệt bắt mẫn.

“Theo thuộc hạ, thiếu gia vị tất tiếp nổi hẳn một chiêu, không thể mạo hiểm.” A Qua trầm giọng.

“Hừ!” Tô Kiệt biết A Qua không nhượng bộ, đành hậm hực: “Vậy người nghĩ cách đừng để nữ nhân đó chạy mất.”

“Thuộc hạ sẽ làm thế.” A Qua hiển nhiên nắm chắc, căng tay hơi vẩy, một vùng hỏa nguyên lực ngưng tụ giữa lòng tay.

“A Ngốc, thiếu gia lệnh cho huynh bắt nữ nhân đó, tiểu tử này tạm thời để đệ ứng phó.” Chưa dứt lời, tay A Qua đẩy ra, năng lượng như hỏa cầu dồn về Diệp Phong tựa sao băng.

Diệp Phong kinh hãi, mũi chân điểm nhanh, vừa hay tránh được đòn công kích.

A Ngốc không hề hàm hồ, bỏ rơi gã lao về phía Liễu Hồng Diệp. Lâm Đắc Ý lúc đó đang chận vật chống đỡ, lãnh thêm mấy vết thương nữa, chậm mấy phút nữa e rằng hẳn sẽ mất mạng dưới tay cô.

A Ngốc vừa gia nhập, tình thế biến đổi hẳn. Liễu Hồng Diệp vốn không phải đối thủ của hẳn, hà huống còn cả Lâm Đắc Ý thực lực gần ngang với cô trợ lực. Thoáng sau, a Ngốc vỗ mạnh một chưởng lên vai cô. Liễu Hồng Diệp phun máu, ngã gục xuống đất. Hỏa nguyên lực không thể đấu lâu dài, liên tục đấu hai trận thì dù cô có hỏa nguyên đơn và nguyên nguyên lực trợ giúp cũng đã tới cực hạn rồi.

Diệp Phong bị A Qua cầm chân. Hẳn tuy là lục giai võ sư nhưng không thi triển toàn lực. Hẳn lo lắng cho Tô Kiệt nên không để Diệp Phong có cơ hội lại gần, luôn ở sát thiếu chủ, phát ra hỏa nguyên công kích tầm xa, không để gã có cơ hội đào tẩu. Nếu gã lùi xa, hẳn lại lợi dụng ưu thế bạo phát tốc độ của hỏa nguyên lực lao tới buộc gã quay lại.

Tuy luận thân pháp linh xảo, a Qua không bằng gã, gã lướt trái lướt phải thì hẳn không làm gì được, nhưng tốc độ khởi động thân pháp thì gã kém xa hẳn. Hẳn một mức bảo vệ Tô Kiệt, không để gã có cơ hội nào áp sát.

“Hong Diệp thư!” Thấy Liễu Hồng Diệp bại trận, hai mắt gã đỏ ngầu, thân hình loáng lên, thoát khỏi A Qua, định xông tới cứu viện.

“Người không đi được đâu.” Luận tốc độ, a Qua hơn hẳn gã. Nêu du đấu, với u thể linh hoạt của Như ảnh tùy hình, di chuyển trong phạm vi hẹp thì gã hơn A Qua, có thể cầm chân hẳn. Nhưng hiện tại gã chỉ có một mục đích là cứu viện Liễu Hồng Diệp, a Qua không cần truy kích, chỉ cần chặn ở đường lao tới là gã tự động đâm đầu vào.

Quả nhiên, gã tuy liên tục lắc người, trông có vẻ khó nắm bắt hành động nhưng vẫn bị A Qua cả đường.

“Cút!” Gã nổi giận, khí thể liên biến đổi.

Thổ hùng chi ảo nghĩa! Thể nội khí hải cấp tốc chuyển động, thổ nguyên lực phủ khắp người trong nháy mắt.

Bát điệp chấn! Chấn thiên chùy lại xuất hiện, hung hãn đập vào A Qua.

“Võ kỹ khá lắm.” A Qua hơi động dung, gương mặt trở trở thoáng qua nét tán thưởng, nhưng tiếp đó hừ khê: “Tiếc là thực lực quá kém...”

Bàn tay hẳn rực lửa như ánh chớp ập mạnh lên Chấn thiên chùy.

“Bùng!”

Đại lực cuồng bạo cuốn khắp người gã, bát điệp chấn chưa hoàn toàn xuất ra đã bị hỏa nguyên của đối phương nuốt chửng, phân tan tành. Gã phun máu, văng đi hai chục thước, ngã phịch xuống đất.

“Thực lực quá chênh lệch, người không có cơ hội.” A Qua lạnh tanh chế nhạo.

A Ngốc lúc đó đã bắt được Liễu Hồng Diệp, bắt mất lúng búng: “Đối thủ của tiểu tử này là huynh, a Qua, đệ đưa nữ nhân này cho thiếu gia, ta giải quyết hẳn.”

“Tiểu tử này thú vị lắm, chỉ bằng huynh nhường cho đệ.” A Qua quay lại, mỉm cười hỏi.

“Chó chết, các ngươi coi tiểu gia là gì hử!” Khóe miệng gã còn dính dấu máu, đầu tóc rối tung, hung hãn đứng dậy, con ngươi đỏ ngầu lên phát ra vô hạn sát ý.

“Dù chết, tiểu gia cũng phải kéo theo một tên.” Gã nuốt liền hai viên thổ nguyên đơn, một bát phẩm một cửu phẩm, thổ nguyên năng lượng kinh nhân lập tức tràn căng trong thân thể. Đột phá võ sĩ rồi, thân thể gã hơn trước mấy lần, tạm thời có thể khống chế luồng năng lượng hùng hồn này.

Hùng chi xung phong!

Gã giơ Chấn thiên chùy, cước bộ giậm mạnh xuống, dưới chân như xảy ra cơn địa chấn nhỏ. Lúc xung phong đến gần A Qua, tốc độ của gã đạt tới mức độ cực cao, nơi gã lướt qua, kinh khí cuốn tung đất vụn, mặt đá lên, như đuôi sao chổi, khí thế kinh nhân.

“Cho ngươi này! Thập nhị điệp chấn!” Diệp Phong gầm lên, thổ nguyên lực hung hãn khiến kinh mạch gã đau đớn liên như dòng nước sôi trào, tràn lên Chấn thiên chùy. Cây chùy phát ra tiếng rít cao vút, mang theo áp lực hủy diệt đập vào mặt A Qua.

Cái gì! Cảm thụ được áp lực kinh hồn áp tới, a Qua biến sắc. Uy thế xung phong lúc đầu của Diệp Phong tuy hung mãnh nhưng không khiến hắn mấy may cảm thấy bị uy hiếp, mãi đến lúc gã bạo phát Thập nhị điệp chấn, a Qua mới rung động.

Quá đáng sợ. Cảm giác này cũng như khi hắn đối diện với đối thủ cùng đẳng cấp sử dụng võ kỹ cấp cao. Thiếu niên này ban nãy còn chưa đạt thực lực võ sư, dù biết một môn cao giai võ kỹ cũng không thể uy hiếp đến hắn, nhưng giờ thực lực của gã cơ hồ tăng mấy lần, võ kỹ thi triển ra cũng có uy lực tăng theo.

Hắn hối hận, nên tránh né mới phải. Với tốc độ của hắn, muốn tránh thì tất thực hiện được, nhưng đợi khi Diệp Phong xung phong đến trước mặt thì không còn kịp nữa.

Không kịp nghĩ ngợi, chỉ còn cách ngạnh tiếp. Ngũ phẩm võ kỹ: Viêm bạo!

Hai tay A Qua phủ lên một lớp hỏa diễm, đó là lửa thực do hỏa nguyên lực chuyển hóa thành. Hỏa diễm đột nhiên thu lại, ngưng tụ trên quyền đầu của hắn, hai quả viêm cầu trắng xóa được hình thành.

Ầm! Song quyền A Qua giáng ra, viêm cầu va chạm với Chấn thiên chùy. Tiếng nổ toả rộng, vị trí hai người giao phong tung tóe đá đá, bao trùm trong lớp hơi sương xám nhạt, không ai nhìn rõ tình hình bên trong.

Tô Kiệt trợn trừng mắt, tỏ vẻ không dám tin, nhìn khói bụi tan đi, nhất thời không biết ai chiếm thượng phong. Bất quá uy thế kinh nhân mà Diệp Phong bạo phát vừa nãy khiến hắn hoảng sợ.

Liều Hồng Diệp tuy bị A Ngốc nắm hai tay, nhưng mắt nhìn làn mê vụ xám xám đó, nhãn thần đầy khát vọng. Diệp Phong...Đệ nhất định phải đào tẩu.

Lâm Đắc Ý chất vật nuốt một ngụm nước bọt, nếu Diệp Phong sử dụng chiêu vừa rồi đối phó với hắn thì hắn đã táng mệnh từ lâu, bất giác hắn thầm lấy làm may mắn, đồng thời thầm kinh hãi, thiếu niên này tu luyện bằng cách nào, lấy đâu ra thực lực như thế.

105. Chương 105 : Dòng Máu Đẹp Đẽ Thê Lương

Trên bãi đất trống, gió nhẹ mơn qua, bụi xám tan dần, hai thân ảnh một to một nhỏ đứng bất động từ từ hiện lên.

Thân thể A Qua lún đi một tấc, hai cẳng chân lún sâu xuống nền đá, ngập cả mắt cá, hai bàn tay to lớn dính đầy vết máu, tí tách men theo ngón tay nhỏ xuống. Mặt hắn trắng nhợt, hỏa hồng nguyên lực bao quanh người đã tan, lồng ngực phập phồng thổ hồng hộc.

Gần đó, chấn thiên chùy trong tay Diệp Phong rớt xuống đất, dáng vẻ uể oải như thoát lực tựa vào cán chùy. Mái tóc gã rối tung, trông mắt ánh lên hung quang, gương mặt dính đầy cát bụi càng tô thêm nét hung hãn.

“Thả Hồng Diệp thư ra!” Lời lẽ lạnh lùng từ kẽ răng gã phát ra.

“Tuy không biết người dùng bí pháp gì đề cao thực lực, nhưng hiện tại người đã đèn khô dầu cạn rồi.” A Qua ho sặc sụa, thổ ra một ngụm máu, hơi lắc lư người, nhắc đôi chân đầy hồng mang lên, chặt vật bước tới.

“Trừ võ tông cường giả, người là người đầu tiên khiến ta thành thế này...” A Qua ngưng trọng nhìn Diệp Phong, ánh mắt đầy phức tạp. Lần giao phong vừa rồi, thể nội hân trống trơn, tạm thời không thể đấu tiếp.

“Đèn khô dầu cạn thì sao, có dám ngạnh tiếp một chiêu nữa với ta không?” Diệp Phong lạnh lùng trả đũa, thể nội không hề hư nhược như biểu hiện.

Tuy gã đồng thời nuốt hai viên nguyên đơn nhưng cường độ thân thể đã khác lúc trước, tuy chấn thương ngược không nhẹ nhưng nói chung gã còn đủ khả năng giữa được sáu phần năng lực chiến đấu. Gã tạm thời hơi thoát lực, nên cố ý chịu lép trước đối phương, nguyên nguyên lực nhanh chóng lưu chuyển, ôn hòa chưa trị nhưng nơi thương tổn.

“Diệp Phong, chạy đi, đừng để ý đến tỷ.” Liễu Hồng Diệp định thần lại sớm nhất, mắt ướt ướt, lớn tiếng hô.

“Tên khốn nguy hiểm như thế, sao có thể để hân thoát được.” Tô Kiệt cũng thoát khỏi cơn chấn động, dấy lên sát ý, rít vang: “Đừng để đêm dài lắm mộng nữa, a Ngốc, giải quyết hân đi.”

A Ngốc gật đầu, giao Liễu Hồng Diệp cho A Qua, từ từ đến chỗ Diệp Phong: “Tiểu tử, tuy ta có phần bội phục người nhưng buộc phải giết người.”

Ai cũng cho rằng gã không còn sức chiến đấu nữa, a Ngốc tùy tiện xuất chiêu là đủ đưa gã về tây thiên. Qua đường đường lực giai võ sư, lời hân nói ra đương nhiên có sức thuyết phục.

Diệp Phong không đáp, cấp tốc thôi động nguyên nguyên lực gột rửa thân thể, cố gắng khôi phục nguyên khí.

Thực lực đối phương quá mạnh, chiêu thức mạnh nhất của gã cũng không trọng thương nổi A Qua. Đối phương vẫn còn Lâm Đắc Ý và A Ngốc, từ góc độ nào thì trận này gã cũng không có cửa thắng. Hồng Diệp thư đã lạc vào tay đối phương, gã nên làm gì đây?

Nếu chỉ một mình, gã nắm chắc bảy phần thoát thân được. Nhưng muốn cứu cả Liễu Hồng Diệp từ tay A Ngốc thì gã không chắc nửa phần. Làm cách nào đây? Còn chần chờ, e là cả gã cũng sẽ không thoát được.

“Hảo đệ đệ...” Liễu Hồng Diệp đột nhiên nở nụ cười hoan hỉ, thần sắc ôn nhu thê lương, dịu giọng: “Nhớ đến ước định với thư thư...Nhớ mối thù của phụ thân thư thư...”

Diệp Phong run người, lòng suy tư thật nhanh. Không sai, nếu gã cứ cứng cỏi thì không những không cứu được Hồng Diệp thư, e rằng gã cũng mất mạng ở đây. Lúc đó mối thù của phụ mẫu Hồng Diệp thư và mối nhục bản thân bị phế khí hải không còn cơ hội trả được.

Nhưng gã không cách nào chịu được cảnh thấy cô bị Tô Kiệt giày vò. Tuyệt đối không.

Đợi đã! Hồng Diệp tỷ rõ ràng có mối thù của cả cha và mẹ, vì sao ban nãy cô chỉ nói đến phụ thân? Đầu óc gã đột nhiên lóe lên tia nghi hoặc, lời cô có ẩn ý...

Phụ thân cô...Gã nhớ rằng phụ thân cô vì tránh cho mẫu thân cô bị Tô Chiến Thiên làm nhục nên đã tự tay giết bà...Lẽ nào...Gã giật mình nhìn cô, cảm giác được hàm ý quyết liệt và kỳ vọng trong đó.

“Người không còn cơ hội nữa!” A Ngốc lạnh lùng cắt lời Liễu Hồng Diệp, hữu thủ phát ra nguyên lực, hùng hậu đổ vào Diệp Phong.

Như ảnh tùy hình!

Gã không chần chờ gì, thân hình lướt nhanh thành một đạo tàn ảnh trên không, lao bổ vào Tô Kiệt.

“Không ổn!” A Qua tuy chưa hoàn toàn điều tức xong thể nội, tay còn xách Liễu Hồng Diệp nhưng thiếu chủ gặp nguy hiểm, hân đành đề khí, chân phải giậm mạnh lao vút tới. Nhất thời vì sức chiến đấu tổn hại nhiều, hân không ngăn được Diệp Phong.

Sắc mặt Tô Kiệt biến thành trắng nhợt, theo ý thức lùi lại mấy bước. Tình cảnh Diệp Phong và A Qua ngạnh tiếp nhau để lại chấn động mạnh trong lòng hắn. Kỳ thật thực lực của Diệp Phong lúc này còn kém hơn hắn mấy phần, nếu giao thủ vị tất đã bắt được hắn.

“Lớn mật thật.” A Ngốc hô lên kinh hãi, giậm chân đuổi theo. Hắn không bào giờ ngờ rằng chỉ mấy phút ngắn ngủi mà Diệp Phong lại khôi phục được khí lực. Sau phút kinh ngạc, hai chân hắn điểm liên tục, chặn trước mặt gã.

“Xem chiêu!” Diệp Phong phi thân cực kỳ hung hãn, chân phải giơ thẳng đá vào đầu A Ngốc. Thân hình hắn chưa vững, vận thổ nguyên lực lên hai tay đón đỡ.

Chát! Cú đá tưởng chừng mạnh mẽ của Diệp Phong lại không mấy may uy lực. Thân ảnh thiếu niên gầy gò mượn thổ nguyên lực từ tay A Ngốc, bắn ngược vào A Qua đang lao tới.

Nói thì dài nhưng tất cả xảy ra trong điện quang hỏa thạch. Trong vòng mấy tích tắc, gã lao qua lao lại hai lần, mục tiêu thật sự là A Qua thụ thương chưa bình phục.

“Chịu chết đi.” Lần này Hùng thế được gã dồn nén từ lâu, hung hãn đập vào đối thủ.

A Qua ban nãy ngạnh tiếp một chiêu với gã, ám ảnh vẫn còn, hơn nữa hắn đang xách Liễu Hồng Diệp, không tiện chiến đấu. Thấy đối phương lao tới hung hãn, hắn vội kéo cô che trước mặt làm lá chắn.

“Hong Diệp thư...Nếu thư thư chết, đệ sẽ khiến toàn bộ Lục Lâm bang bồi táng cho thư thư.” Khẽ lẩm bẩm, quyền phong của gã không giảm mà tăng, tổng mạnh vào tấm thân mềm yếu trước mắt.

“Phụt!” Liễu Hồng Diệp phun máu, từng giọt máu rải xuống, chói lọi dưới ánh nắng, đẹp đẽ thê lương khôn tả.

Cái gì! Chúng nhân đều kinh ngạc trước hành vi của gã, gã lại không hề lưu tình giết cô, sao có thể?

Tấm thân mềm mại của cô bị đại lực giáng trúng, đập vào mình A Qua. Hắn đời nào nghĩ Diệp Phong dám thẳng tay giết cô, nhất thời không phòng bị, bị hất văng theo.

Lòng Diệp Phong trỗi lên bi phẫn, nghiêng răng nhảy tới ôm Liễu Hồng Diệp vào lòng. Đồng thời, nguyên nguyên lực hồn hậu từ nguyên trạch được gã khống chế chảy vào thể nội cô, nhanh chóng bảo vệ tâm mạch.

Liễu Hồng Diệp tu luyện khí hải, thân thể không sánh được với gã, nguyên nguyên lực lưu trữ trong thân thể không nhiều, diệp Phong cũng không dám chắc luồng nguyên nguyên lực dồn vào không đủ để cứu mạng cô. Bi trúng đòn nặng như vậy, sinh mệnh cô tan đi nhanh chóng, còn sinh mệnh lực do nguyên nguyên lực bổ sung chỉ hữu hạn.

Nếu sinh mệnh lực trôi đi nhanh hơn tốc độ bổ sung, thứ đợi cô chỉ là tử vong.

“Hảo...Đệ đệ, đa tạ...Đệ!” Mắt cô ánh lên nét cười hài lòng, đẹp đến thê lương, tay khẽ giơ lên muốn vuốt ve mặt gã, đến lưng chừng thì vô lực buông xuôi, nhắm mắt lại...

“Hong Diệp thư!” Tiếng gầm thống thiết vang lên, khoảnh khắc vang khắp Hồng Diệp trấn.

106. Chương 106 : Niết Bàn

Hầu Kiệt vung chưởng hất lùi một lực giai võ sĩ xông tới, hai huynh đệ đang đoạn hậu cho Hồng Diệp bang chúng rút lui.

“Lão đệ, sao huynh hình như nghe thấy tiếng Diệp huynh đệ?” Y nhíu mày hỏi.

“Đệ cũng thấy giết mình...Có phải...” Nét mặt Hầu Anh tỏ vẻ hoảng hốt, giọng run run.

“Đừng nói nhăng...Bang chủ và Diệp huynh đệ không sao đâu.” Hầu Kiệt lẩm bẩm, nhìn đăm đăm về phía Hồng Diệp trấn.

OOo

Diệp Phong buộc phải làm vậy, một chương của gã phải khiến Liễu Hồng Diệp “chết”, bằng không để Tô Kiệt phát hiện còn cứu được thì sẽ không tha cho cô. Tìm sự sống trong cái chết, có cứu được cô hay không đành trông vào ý trời. Một chương đó tuyệt đối đủ để giết cô.

Tuy luồng nguyên nguyên lực gã dồn vào hiện tại liên tục bổ sung sinh mệnh lực cho cô. Nhưng trước đó cô bị A Ngốc phong bế khí hải, thân thể gần như không còn gì phòng ngự, lại ôm lòng muốn chết nên gần như chịu toàn bộ sức mạnh của đòn công kích.

Thương thế đến mức đó, nguyên nguyên lực của gã sao có thể có tác dụng, khác nào nước xa cứu lửa gần. Gã cảm giác được đích thân thể Liễu Hồng Diệp trong lòng lạnh dần...

“Lục Lâm bang...Sẽ có ngày ta giết hết các ngươi.” Gã từ từ ngẩng lên, nhìn Tô Kiệt với đôi mắt đỏ ngầu, gương mặt trông bình thản toát lên vẻ tàn nhẫn điên cuồng, thân thể ngùn ngụt sát ý khiến hần và A Ngốc, a Qua đều ớn lạnh.

Ầm! Đạp xuống mặt đất thành một hố lớn, gã khế đặt cô xuống, xé một vạt áo ra che mặt cô lại.

“Các ngươi hãy đợi đấy!” Để lại một câu sau cùng, thân hình gã lướt vụt đi, cấp tốc lao về phía không người. Sẽ có ngày, mối huyết cừu này được trả bằng máu.

“Đồ khốn, đuổi theo cho ta, tuyệt đối không để hần thoát.” Tô Kiệt chìm trong kinh ngạc trước việc gã giết Liễu Hồng Diệp, mãi đến khi gã chạy rồi, hần mới tỉnh lại, giậm chân hạ lệnh.

Kỳ thật hần dặn bằng thừa, a Ngốc đã lao trước đi đuổi theo.

Lâm Đắc Ý từ lúc Liễu Hồng Diệp bị bắt, vẫn đứng im điều tức, biến cố ly kỳ xảy ra khiến hần kinh ngạc không khép miệng lại được. Hần vạn lần không ngờ Diệp Phong lại tự tay giết cô. Đến khi tiếng thét của Tô Kiệt vang lên thì hần mới định thần lại, đạp mạnh chân đuổi theo.

Không cam lòng, Tô Kiệt đến bên ‘thi thể’ Liễu Hồng Diệp, thò tay thử hơi thở, nghiêng răng kèn kẹt, mắt ánh lên tia độc ác, nắm tay nắm chặt lại.

“Đồ khốn, đừng để ta bắt được ngươi, bằng không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết...” Mỹ nhân đến tay lại bị giết, cơn giận trong lòng Tô Kiệt bốc ngùn ngụt.

“A Qua, đưa ta đuổi theo, ta nhất định phải tự tay giết tên tiểu vương bát đản đó.” A Qua đều tức một chốc, sắc mặt khá hơn nhiều, dù gì cũng là lục giai võ sư, đòn công kích tuyệt chiêu của Diệp Phong cũng vị tất thương tổn được hần.

Tốc độ của hỏa nguyên tu luyện giả cực nhanh, a Qua cấp Tô Kiệt, truy đuổi lần theo dấu tích ba người bỏ chạy.

Hồi lâu sau, lục Trúc bang bang chúng truy kích không thành liền quay về. Hơn hai mươi thành viên Hồng Diệp bang được Hầu thị huynh đệ yểm hộ đã trốn vào trong núi. Chúng không có cao thủ dẫn đầu, bị Hầu thị huynh đệ hạ gục không ít nhân thủ, nhất thời không dám tiếp tục đuổi theo mà quay về đợi lệnh.

“Ồ. Đại đương gia và Tô thiếu gia đi đâu rồi?” Chúng nhân về đến Hồng Diệp trấn, chiến trường không còn bóng ai, chỉ có mặt đất lồi lõm cùng đán vụn chứng minh nơi này vừa xảy ra một trận ác chiến.

“Ồ đằng kia có người!” Một bang chúng tinh mắt, phát hiện ra cái hố chôn Liễu Hồng Diệp.

“Kia...Kia không phải là Liễu Hồng Diệp à? Sao ả lại chết ở đây?” Tất thấy đều hơi kinh ngạc, ai cũng biết mục đích của Tô Kiệt là vị mỹ nữ bang chủ này, hà cớ chưa đắc thủ lại giết chết ở đây.

Tất cả bàn luận một hồi nhưng không đi đến kết luận, đành chuẩn bị quay lại Xuân Ý thành. Chúng cho rằng bang chủ và Tô Kiệt thiếu gia nhất định đã xử lý xong Diệp Phong, quay về rồi.

“A!” Một tứ giai võ sĩ đột nhiên thét lên thảm thiết, tay phải như bị lửa hun cháy đen, bật ngược về phía sau tựa hồ nhìn thấy quỷ. Hóa ra hần thấy Liễu Hồng Diệp tuy chết nhưng dung mạo vẫn ngời ngời nên nảy ý dâm dục, định bước lên sờ soạng.

Tay hắn chạm vào người cô thì một luồng năng lượng kinh nhân dồn lên, với thực lực tứ giai võ sĩ mà hoàn toàn không chống cự được, tay phải bị phế. Trước con mắt kinh hãi của chúng nhân, hắn ôm tay la hét thê thảm.

“Chuyện...Chuyện này là sao?” Mấy Lục Trúc bang bang chúng đi đầu nhìn nhau, một người chết còn công kích người sống được chẳng?

Liễu Hồng Diệp vẫn nằm lặng lẽ dưới hố, nhưng có gương tay liếp rồi, không ai dám đến gần “thi thể” cô.

Một lúc sau, thân thể Liễu Hồng Diệp rực hồng mang, từng vòng sóng từ đơn điền cô từ từ khuếch tán ra, sóng nhiệt lập tức tỏa rộng, nhiệt độ trong vòng mấy trăm thước vuông cao lên mấy độ. Lục Trúc bang chúng đang trợn tròn mắt quan sát cô càng bị ảnh hưởng, cơ hồ nghệt thở.

“Quý dị quá! Chúng...Chúng ta rút thôi.” Mấy tiểu lâu la run rẩy nói.

“Ừc,” Mấy võ sĩ đi đầu chật vật nuốt nước bọt, lòng sợ hãi cực độ, ngần ngại một lúc rồi gật đầu: “Rời khỏi đây đã rồi tính.”

“Quác!” Tiếng gáy cao vút từ thể nội Liễu Hồng Diệp vang lên, từ vị trí của cô đột nhiên bốc lên biển lửa, từ trên cao nhìn xuống, biển lửa này giống một con chim lớn dang cánh, giương cao đầu, đuôi mọc ra chín cái lông rất dài.

Mấy chục bang chúng Lục Lâm bang bị biển lửa bao phủ, không kịp hô thảm đã hóa thành tro tàn trong khoảnh khắc. Số còn lại lẩn dưới đất, gào khóc bỏ chạy, không khí quanh đó đang nóng lên ngàn ngút, dù chúng có nguyên lực hộ thể vẫn cảm thấy bỏng rát, cơ hồ sắp nướng chín thân thể.

Ai nấy sợ hãi khôn cùng, lẽ nào Liễu Hồng Diệp chế rồi quay về báo thù? Dù lúc nàng ta sinh tiền cũng không có thực lực đó, một ngọn lửa thiêu rụi thành hư vô mấy chục võ giả cấp võ sĩ.

Ngọn lửa quái dị hình hỏa điểu bất ngờ từ dưới đất bay lên, hóa thành hỏa phượng hoàng rực cháy, lượn vòng lên cao. Tiếng đống đất lại xuất hiện một biển lửa hình hỏa điểu, khoảnh khắc sau cũng bay lên không.

Hai con...Ba con...Đến con hỏa phượng hoàng thứ chín bay lên thì quanh thân thể Liễu Hồng Diệp mới yên tĩnh lại. Chín con hỏa phượng hoàng bay lượn trên tầng không trên đầu cô, đồng thời một trụ ánh sáng rực lửa mang theo năng lượng hùng hậu từ thân thể cô vút lên trời cao.

“A!”

“A! ”...

Tiếng hô thảm thiết từ đám người Lục Trúc bang vang lên. Hỏa phượng trên không liên tục rải mưa lửa lớn cỡ nắm tay xuống, hơi chạm vào là cháy tan, toàn thân hóa thành tro tàn. Cơn mưa lửa phủ kín phạm vi năm trăm thước, đám người Lục Trúc bang không biết chạy đâu, nhìn ánh mắt nhau đều thấy tuyệt vọng.

Dao động năng lượng hùng hậu này nhất thời truyền khắp Vân Châu. Cường giả thực lực đạt đến võ tôn đều ít nhiều cảm ứng được.

Trong Vân Châu Thương gia...

“Đó là phượng hoàng huyết mạch của Đông Phương gia tộc đang niết bàn trọng sinh! Sao lại đến Vân Châu?” Bốn trưởng lão Thương gia đang thương nghị sự tình, đột nhiên nhìn nhau đầy kinh nghi.

“Thôi đi, chỉ cần Đông Phương gia không gây ra chuyện gì ở Vân Châu thì mặc họ.” Đại trưởng lão lắc đầu cho qua.

Cách Hồng Diệp trấn trấn dậm, một lão giả đáp không lướt tới, đôi mắt mờ đục chột ánh lên tinh quang.

“Cửu hoàng niết bàn thể! Đã trùng sinh thành công.” Lúc nhìn thấy chín con hỏa phượng hoàng trên lượn trên không, ông ta chột hớn hờ.

“Tuy không biết vì sao tộc nhân huyết mạch thuần chính như vậy lại lưu lạc bên ngoài, nhưng...Đây là cơ hội cả ta.” Lão giả mỉm cười đắc ý: “Đông Phương Minh! Ta chống mắt xem ngươi tranh với ta bằng cách nào, ha ha ha.”

Hỏa diễm trên không liên tục giao nhau, chín con hỏa phượng hoàng tổ thành một con hỏa phượng khổng lồ chui vào quang trụ, xạ xuống thân thể Liễu Hồng Diệp. Như thể năng lượng bị rút sạch, hỏa phượng chui vào quang trụ rồi liền nhanh chóng thu nhỏ, xuống đến mặt đất chỉ to bằng nắm tay, chui vào ngực cô.

Quang trụ xung thiên cũng thu lại, biến thành nhỏ bằng mũi kim, chui vào trán cô.

Ầm! Một luồng hỏa nguyên năng từ thể nội cô tỏa ra, cuồng bạo quét qua Hồng Diệp trần, tất cả cây cối, phòng ốc đều hóa thành tro, hơn mười thành viên Lục Trúc bang may mắn thoát khỏi cơn mưa lửa cũng bị tiếng nổ đó chấn thành đồng thiet vụn đổ xuống mặt đất.

Chu vi mấy trăm thước quanh cô hiện lên một vùng cháy đen. Nhìn kỹ thì phát hiện, vùng cháy đen này tập thành hình phượng hoàng khổng lồ...

107. Chương 107 : Thời Khắc Sống Chết

Lâm Đắc Ý và A Ngốc bám sát thân ảnh thiếu niên phái trước, lướt đi như bay. Diệp Phong tuy lao đi nhẹ nhàng, thân hình linh động, nhưng cự ly cứ bị rút ngắn dần.

Như ảnh tùy hình có ưu thế di chuyển thân hình và nhảy nhót trong phạm vi hẹp, lao đi theo đường thẳng thì không sánh được với kim nguyên lực và hỏa nguyên lực. Thành thử Viên thể không chiếm được ưu thế gì so với hai võ sư tu luyện thổ nguyên khí hải. A Ngốc và Lâm Đắc Ý tuy không thiện nghệ tốc độ nhưng cảnh giới cao hơn Diệp Phong, chênh lệch về thực lực này không thể phủ nhận.

“Cứ thế này cũng không phải cách, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt kịp.” Diệp Phong thầm nhủ, vừa miễn cưỡng thi triển Thập nhị điệp chấn, nguyên lực gần như cạn kiệt, tạm thời không thể khởi động được Diệp động xung phong, thấy hai đối thủ sắp bắt kịp, lòng gã chợt sáng bừng.

“Chỉ cần ta có thể phát huy Viên thể thân pháp thì chúng chưa chắc làm gì được.” Khóe miệng gã cười lạnh, đổi sách lược trốn chạy, thân hình khê lắc, chạy theo hình chữ Z không có quy tắc nào cả.

Ba người lại truy đuổi kịch liệt, nhưng lần này tình hình đã khác. Diệp Phong không cầm đầu chạy thẳng nữa mà chọn cách vu hồi khúc chiết. Mỗi lần sắp bị bắt kịp là gã lại đổi hướng khiến A Ngốc và Lâm Đắc Ý buộc phải dừng chân đổi hướng theo, tăng tốc lại từ đầu. Thổ nguyên lực không linh hoạt, Diệp Phong liên tục chơi trò vu hồi như thế, cả hai không cách nào bắt được gã.

Đang chạy trốn nên gã không theo phương hướng cố định nào, thành ra biện pháp bao vây không có tác dụng. Lần nào gã cũng chọn lộ tuyến vượt ngoài dự liệu.

“Xú tiểu tử, có bản lĩnh thì đừng chạy.” Lâm Đắc Ý lao nhanh, động đến vết thương sau lưng, đau đón há hốc miệng, lòng dấy lên lửa giận, mắng chửi.

“Lão sắc cầu, hôm nay ngươi không bắt được tiểu gia, ngày khác tiểu gia sẽ lấy mạng chó của ngươi.” Diệp Phong nhảy vút đi, vòng qua một góc cổ thụ, kéo dài cự ly với ba địch nhân thành hơn mười thước.

“Ngươi không thoát được đâu, ngoan ngoãn chịu chết đi. Ta không tin ngươi chống chọi được bao lâu nữa.” Tuy cả hai không bắt được gã nhưng gã cũng không cách nào kéo giãn cự ly, cắt được hai cái đuôi. Sau cùng vẫn là so sức bền.

Gã chỉ có thực lực võ sĩ, ban này ngạnh tiếp một chiêu với A Qua, thể nội nguyên lực khẳng định không còn nhiều, hơn nữa thi triển bí thuật sẽ để lại di chứng, gã không chống chọi được bao lâu nữa.

“Vậy chúng ta thử thi xem.” Lúc này gã sử dụng sức mạnh nhục thể, tám thân trải qua vô vàn rèn luyện đó sức bền vô song, không dễ kiệt lực. Hơn nữa trong nguyên trạch còn không ít nguyên nguyên lực, chạy thế này gã không những không tiêu hao nguyên lực mà thổ nguyên khí hải còn được bổ sung nguyên lực.

Lại đuổi thêm nửa canh giờ, phía sau ba người liên tục vang lên tiếng nổ.

“Xú tiểu tử, vận may của ngươi đến đây là kết thúc.” Sau lưng vang lên tiếng quát, a Qua đuổi tới. Tốc độ hỏa nguyên lực của hắn cực nhanh, chỉ nửa canh giờ là kịp.

“A Ngốc, tô thiếu gia giao cho huynh, đệ chặn tiểu tử đó.” A Qua tuy thụ thương, thực lực giảm đi nhưng sức chiến đấu tổng thể vẫn hơn võ sư thông thường. Hắn thả Tô Kiệt ra, chân phải giậm mạnh, thân thể như mũi tên rời dây cung vút về phía Diệp Phong.

Tốc độ của hắn cực nhanh, mỗi lần điểm chân là lướt đi hơn mười thước, tuy không linh hoạt như Như ảnh tùy hình của Diệp Phong song so với thổ nguyên thân pháp của A Ngốc thì nhanh hơn nhiều, chỉ hơi động là lao đi như sấm sét. Bị hắn bức bách, Diệp Phong chỉ còn cách liên tục đổi phương vị mới miễn cưỡng không bị bắt.

Áp lực dồn lên gã tăng vọt, tuy dựa vào tránh né linh hoạt tạm thời không bị A Qua bắt, nhưng vẫn còn A Ngốc và Lâm Đắc Ý cùng vây bắt, cả ba dần bao vây được gã, một khi chúng hợp vây thành công thì dù gã có thân pháp như Tiểu Hôi cũng khó lòng đột phá được.

“Xem ra đành lãng phí một viên nguyên đơn nữa...” Gã há miệng, nhét một viên nguyên đơn vào, lách sáng chỗ trống, thể kỷ đột nhiên biến đổi thành Hùng thế, thổ nguyên lực từ nguyên đơn phát ra được dồn hết xuống chân, hai chân giậm mạnh, thi triển con bài tẩy: Diệp động xung phong, tốc độ lập tức tăng vọt, lao đi như sấm sét. Trong vòng mấy giây, tốc độ của gã đạt đến mức kinh nhân, ngay cả A Qua cũng chỉ miễn cưỡng bám theo.

Cả ba người vây bắt đều hơi biến sắc, đặc biệt là A Qua này giờ bám sát gã, gần như không dám tin vào mắt mình. Đường đường là hỏa nguyên võ sư mà tốc độ lại thua võ sĩ tu luyện thổ nguyên, đả kích này thật khiến hắn không chịu nổi.

“Ngần vạn lần không được để hắn thoát.” Tô Kiệt gầm lên hung ác.

“Hắn không chạy được xa nữa đâu, phía trước là Ninh Tĩnh hạp cốc, chỉ cần dồn hắn đến vách đá, tốc độ nhanh cỡ nào cũng không thể thoát được vòng vây của chúng ta.” Lâm Đắc Ý rất hiểu địa hình ở đây, liếc nhìn một chút rồi nở nụ cười lạnh.

Ninh Tĩnh hạp cốc là thâm cốc phủ đầy mê vụ nối liền với Ninh Tĩnh sâm lâm. Đồn rằng tam giai yêu thú trong đó nguy hiểm gấp mấy lần yêu thú khu ở Ninh Tĩnh sâm lâm, dù võ sư tiến vào một mình cũng khó lòng sống sót. Quan trọng nhất là phía trên hạp cốc, hướng mà Diệp Phong đang chạy, có một khe núi không đáy.

Lúc bị Thanh dực thiết chủ nha đưa lên trời, gã từng thấy khe núi đó từ trên không. Tiếc rằng bỏ chạy lâu nên gã không phân biệt thanh đông nam tây bắc, vô tình chạy đúng theo hướng đó.

“Hừ, không giết tiểu tử này khó tiêu mối hận trong lòng ta.” Tô Kiệt nghiêng răng âm lạnh, hắn tu luyện hỏa nguyên khí hải, tốc độ không chậm nhưng so với ba võ sư thì kém xa. Nên A Ngốc cầm tay hắn kéo đi.

Thực lực và tiềm lực của Diệp Phong khiến Lục Trúc bang thiếu chủ như hắn e sợ. Còn nhỏ tuổi mà có thể đấu với lục giai võ sư, hơn nữa bị ba võ sư thực lực cao hơn truy bắt mà vẫn không sa vào hạ phong, nếu gã không vô tình chọn phải tuyệt lộ thì e rằng bọn hắn hôm nay công cốc. Thiếu niên như thế mà thoát được thì sau này Lục Lâm bang sẽ có thêm một địch nhân đáng sợ.

Chỉ cần nghĩ đến lời thề giết sạch Lục Lâm bang gã né lại trước lúc đào tẩu là Tô Kiệt ngáp ngửa sát ý, đồng thời thoáng sợ hãi. Nếu được chọn lại, hắn thà từ bỏ Liễu Hồng Diệp chứ không muốn đắc tội với thiếu niên đáng sợ này. Tiếc rằng trên đời không có thuốc hồi hận, hiện tại hắn chỉ có cách nhân lúc đối phương chưa hoàn toàn trưởng thành mà trừ diệt đi.

Phía trước, bóng người mơ hồ chợt chậm lại, khiến bốn người truy kích vui mừng, phần khởi tinh thần, gia tốc lao tới.

“m hồn bất tán!” Diệp Phong nuốt thổ nguyên đơn, nguyên lực tiêu hao hết, gã nhú mày nhìn truy binh đang đến gần, thăm mắng.

Gã chán nản nhìn về phía trước, một vạt rừng dày xuất hiện.

“Tốt quá. Trong rừng thì thân pháp Như ảnh tùy hình sẽ phát huy được ưu thế cao nhất. Dù ta không cắt đuôi được cũng sẽ khiến các người mệt chết.” Hít sâu một hơi, hút nguyên nguyên lực từ nguyên trạch phát ra vào miệng, tinh thần gã phần chấn hắn, lao thẳng vào rừng.

108. Chương 108 : Lĩnh Ngộ

“Qua khỏi khu rừng này là vách đá của Ninh Tĩnh hạp cốc. Chỉ cần chúng ta chặn ba hướng, chờ hướng tây bắc cho hắc chạy là hắc sẽ sớm không còn đất chạy nữa.” Lâm Đắc Ý cười lạnh lùng, nghiêng đầu nói với Tô Kiệt.

“Được, ba các ngươi chia ra, nhất định không để hắc thoát theo hướng khác.” Tô Kiệt lạnh lùng ra lệnh.

“Thiếu chủ yên tâm, bắt hắc thì khó chứ chặn đường thoát của hắc thì dễ.” A Ngốc nói không sai, không bắt được do vì lộ tuyến đào tẩu của gã phiêu hốt bất định, biến hóa vô cùng, không thể liệu trước. Nhưng nếu chỉ chặn một hướng thì đơn giản hơn nhiều.

“Hắc chạy vào rừng! Mau đuổi theo.” A Qua trầm giọng, chân nhún mạnh vút lên đầu tiên.

Cả ba đều là võ sư thực lực cao thâm, nhanh chóng giãn cự ly thành chữ “phẩm” ( ) vây lại. Diệp Phong lao vào rừng, thân ảnh đơn bạc nhảy nhót giữa rừng cây như linh hầu.

“Diệp Phong, ngươi không thoát được đâu.” A Qua lướt nhanh đến sau lưng gã, hít vội một hơi, đẩy ra một luồng, hỏa nguyên lực phun trào vào hậu tâm gã.

Ầm! Hỏa nguyên lực giáng vào gốc cổ thụ, khoét một lỗ cháy đen trên thân cây. Thân ảnh Diệp Phong lắc khê, vòng sang bên trái.

Lâm Đắc Ý cũng đã đến sát, thấy gã lao về phía mình thì hận ý hiện rõ, mục quang lạnh lại, hai tay vỗ mạnh xuống đất.

Địa long chấn!

Mặt đất cuộn lên xô về phía Diệp Phong. Gã đành tung mình nhả lên, giẫm chân vào một cành cây rồi mượn đà quay lại. Liên tục mượn lực mấy cây cổ thụ, gã lướt sang phía A Ngốc trấn thủ ở tay phải.

Không sơn áp!

Chưa đứng vững thì áp lực ngột thở đã tràn tới, gã kinh hãi vội dừng lại, nhảy lui mấy bước, đợi khi áp lực trên không tan đi thì gã đã lùi sát phạm vi công kích.

Ầm! Gã bị đại lực ép hơi lún người xuống, tốc độ tạm thời ngưng trệ, a Qua ở phía sau không cho gã cơ hội lấy hơi, lập tức vọt tới, vung quyền đầu rực hồng mang, uy lực hiển nhiên kinh nhân.

Không dám ngạnh tiếp, gã lại lún người tránh khỏi ngọn quyền, đợi cho áp lực trên không tan đi, gã đang nằm sát mặt đất lại đá chân vào gốc cây cạnh mình, phi thân nhảy lên một cây khác.

“Có bản lĩnh thì đuổi theo ta.” Gã ngạo nghễ cười khinh miệt, lắc mình trên không khinh xảo tá lực vào cành cây lướt đi.

Lần này, cả ba đều tròn mắt.

Hai võ sư đều là thổ nguyên khí hải tu luyện giả, thân hình nặng nề, không thể mượn cành cây để di động trên không. A Qua tuy có tốc độ siêu việt của hỏa nguyên, nhưng nhảy nhót ở trong rừng thì sánh sao được với Diệp Phong linh hoạt như linh hầu?

Hơn nữa gã ở lưng chừng không, thân hình liên tục nhảy nhót, dù họ có muốn công kích cũng không xác định rõ được mục tiêu.

“Bám theo, đừng để hắc thoát.” Lâm Đắc Ý nháy mắt ra hiệu, a Ngốc cùng A Qua lĩnh hội gật đầu. Nếu Diệp Phong thông thuộc địa hành tất sẽ nghĩ cách sử dụng ưu thế trên không để thoát khỏi vòng vây nhưng gã vô tri nên chọn hướng ít áp lực nhất. Hướng đó là nơi cả ba chờ ra cho gã tự đâm đầu vào lưới.

Cả ba theo sau gã, chỉ cần gã đi theo hướng dự định là mặc kệ, còn gã chuyển hướng thì tiếc hao phí nguyên lực ngăn cản. Tuy Diệp Phong lơ mơ đoán ra có điều không ổn nhưng không hiểu sao cứ từng bước tiến vào cái bẫy đối phương giăng sẵn.

“Đến cuối rồi sao?” Thấy trước mắt cây cối thưa thớt, đất trống dần, gã nhú mày. Không có cây cối yểm hộ, chạy trốn không còn dễ dàng nữa. Tốc độ bập phát của A Qua tạo thành áp lực không nhỏ cho gã, cộng thêm hai võ sư thực lực cao siêu, thì ở chỗ trống trải, gã cũng sẽ như vừa nãy, bị bức dần vào vòng vây.

Gã hiểu vì sao cả ba bức bách mình chạy về phía đó, xem ra muốn bức gã ra khỏi rừng. Cách tính không sao, chỉ là hắn còn quên mất một nguyên nhân trí mạng.

“Động thủ!” Bọn A Qua cũng nhân ra đến lúc kéo lưới, cả ba nhảy lên không, chia ra ba hướng lao tới. Đồng thời bên ngoài cả ba bao phủ một tầng nguyên lực hùng hồn, dồn thế phát ra.

“Nham sơn liệt!”

“Không sơn áp!”

“Viêm bạo!”

Tiếng hô vang bên tai Diệp Phong, tình thế nguy hiểm không cho phép gã do dự, tuy biết rõ mục đích của đối phương nhưng vẫn phải nhảy lên, toàn lực lao thêm một bước về phía cái bẫy.

Nơi này cây cối đã cực kỳ thưa thớt, có những cây cách nhau đến mức với thực lực của gã hiện giờ không thể nhảy sang. Đối phương nở nụ cười nanh ác, nếu để gã chạy quay lại trong rừng thì phiền hà.

“Chư vị tính kế hay lắm.” Gã cười lạnh: “Nhưng dù ở bãi đất trống, chư vị cũng vị tất bắt được ta.”

Tay gã đột nhiên có thêm một viên cừu phẩm thổ nguyên đơn. Đến lúc bắt đắc dĩ, đành dựa vào Diệp động xung phong thoát khỏi vòng vây một lần nữa. Tuy nhìn từ thực lực, sức bền của gã không bằng đối phương, song nhờ nguyên nguyên lực gần như vô hạn bổ sung, gã mới thật sự là người có tinh lực vô cùng. Đường nhiên, không thể nói rằng nguyên nguyên lực vô hạn thì thể lực gã vô hạn, chỉ là mức độ giảm đi kém xa đối phương mà thôi.

Hơi thở của ba võ sư đối phương bắt đầu gấp rút, tay chân tê dại dần, dù có nguyên lực nhưng không cách nào chống lại nhục thể sa vào tình trạng mệt mỏi. Cứ truy kích với cường độ cao thế này hai canh giờ nữa, e rằng cả ba cũng sẽ gục ngã.

“Kết thúc thôi.” Lâm Đắc Ý mắt lóe hung quang, rít giọng: “Sau lưng ngươi là vách đá. Ngươi không còn đường chạy nữa.”

Cả ba đều mắng thầm, thiếu niên này đúng là biến thái, chưa từng có võ sĩ nào thể lực bằng gã, e rằng cả ba mệt mỏi rồi thì gã vẫn tung tăng.

Diệp Phong biến sắc, khoảng mười thước sau lưng có một thâm cốc, bên kia khe núi là hơi sương mênh mông, ít nhất cũng cả trăm thước mới sang được. Đừng nói gã chỉ là võ sĩ, dù là võ sư cũng không thể lẳng không lao đi cả trăm thước.

Không ổn rồi! Một khe núi chặn ngang đường đào tẩu của gã. Phạm vi vây bắt của ba võ sư thu hẹp lại, thân pháp của gã có huyền diệu hơn nữa cũng không thể thoát thân.

Liều thôi! Thổ nguyên đơn trên tay gã được đổi thành mộc nguyên đơn, nhét ngay vào miệng.

Như ảnh tùy hình! Có mộc nguyên lực bổ sung, thân hình gã càng trở nên linh động. Gã phải phá được vòng bao vây của ba địch nhân, nếu không khó lòng thoát chết. Gã không thể chết, gã còn phải báo thù, cho Hồng Diệp thư.

Nhớ đến Hồng Diệp thư, lòng gã đau nhói, cơn giận điên cuồng trỗi lên trong ngực.

“Chặn hẳn lại.” Thấy gã chuẩn bị đột vây, ba võ sư như lâm đại địch. Họ không sợ thực lực của gã mà vì gã quá linh hoạt, chỉ hơi phân tâm là đã để gã tẩu thoát, muốn vây lại không hề dễ dàng. Nên họ phòng thủ chặt chẽ phương vị của mình, từng bước một bức gã lùi lại, đồng thời thu nhỏ vòng vây, phạm vi hoạt động của gã cũng ngày càng nhỏ.

Ta nhất định phải thoát thân. Thân pháp Như ảnh tùy hình được thi triển đến cực hạn, ranh giới mong manh ngăn cách gã và cảnh giới Nghĩ thần bất chợt bị xuyên thủng. Trong phút giây sinh tử, lòng gã chợt lóe lên linh ngộ.

Không câu nệ vào hình. Tuy gã không câu nệ vào hình thái của khí vượn nhưng lại vào của Tiểu Hôi, mô phỏng đơn thuần vĩnh viễn không đạt đến cảnh giới Nghĩ thần được. Chỉ khi sáng tạo đồng tác thuộc về mình mới chân chính đột phá cảnh giới đó.

“Thần vận của Vượn là linh xảo và nhanh nhẹn, thiên về biến ảo. Muốn hoàn mỹ đạt đến cảnh giới đó tất lợi dụng hợp lý mỗi tác sức mạnh của mọi bộ phận thân thể, để thân thể và động tác hài hòa, sức mạnh phát ra ở bộ vị cần thiết, còn cả thân hình phải di chuyển trong tích tắc...” Gã đột nhiên dừng phất lại, lặng lẽ đứng bẽ mặt ngưng thần.

Ba võ sư vây khốn gã kinh nghi bất định, không hiểu gã định giở trò gì, nhất thời không dám bức sát quá. Song phương tạm thời giằng co.

“Đúng rồi, là như vậy.” Gã mở bừng mắt, con ngươi ánh lên tinh quang, toàn thân như đổi sang khí thế khác, hòa vào thiên địa khiến bọn A Ngốc không khỏi ngạc nhiên.

109. Chương 109 : Nhảy Xuống Khe Núi

Lúc đó gã bị ba võ sư dồn đến sát vách đá, phía sau là vực sâu không đáy, trước mặt là ba võ sư thực lực cao hơn hẳn đang hau háu chờ. Không gian cho gã thi triển không nhiều.

Tuy có linh ngộ hoàn toàn mới về cảnh giới Nghĩ thần nhưng từ linh ngộ đến thực tiễn còn một khoảng cách. Hà huống gã chỉ mới mò được một chút bề ngoài, muốn dựa vào đó để thoát khốn quả thật không dễ.

Cười khổ bất lực, gã mắng thầm mình vận khí không tốt, bị bức đến tuyệt cảnh này mới linh ngộ được cảnh giới thứ hai của Nguyên Thần quyết, coi như xui xẻo. Nếu linh ngộ sớm hơn, có lẽ đã không sa vào khốn cảnh này.

Nhưng lúc này thân hình gã biến ảo càng khó dò, bộ pháp càng quỷ dị, tả hữu xung đột, bọn A Ngốc nhất thời không cách nào thu nhỏ vòng vây nữa, ngược lại vì gã di chuyển như quỷ mị, chúng nhân buộc phải kéo giãn vòng vây, sẵn sàng phản ứng khi gã đột vây.

Đạo lý rất đơn giản: Vòng vây càng nhỏ, gã càng phải chịu áp lực lớn hơn nhưng với những người bao vây, áp lực cũng tăng theo. Nếu họ không có ưu thế tuyệt đối về nguyên lực công kích, chỉ bằng giao đấu cận thân, e rằng khó vây khốn được gã.

Nên họ phải chừa ra cự ly để kịp có phản ứng khi gã đột vây. Áp sát quá thì sơ hở cũng nhiều hơn. Ban nãy họ vây quanh gã, cách chừng sáu, bảy thước, là cự ly thích hợp, nhưng hiện tại gã linh động hơn hẳn, với khoảng cách đó họ không dám chắc sẽ nắm bắt được hành động của gã. Cự ly liền được kéo giãn thành mười một, mười hai thước, có không gian này, họ tiếp tục áp chết chặt chẽ, không để gã có cơ hội thoát thân.

Nhất thời, bốn người sa vào cảnh giằng co. Diệp Phong cố nhiên không thoát được, nhưng ba võ sư cũng chỉ vây chặt vòng ngoài, không thể bắt được gã. Cũng may là nếu hai thổ nguyên võ sư đổi thành người thiện nghệ tốc độ như kim, mộc, hỏa thì gã bị bắt lâu rồi.

Hơn mười phút sau, tô Kiệt cũng tới.

“Các người còn chần chờ gì nữa, ba võ sư vây một võ sĩ mà không bắt được.” Thấy tình cảnh giằng co, gã nóng lòng trách.

“Thiếu gia bắt tất nóng lòng, hôm nay tiểu tử này tất táng mệnh ở đây.” Tuy không thể thu gọn vòng vây nhưng cả ba đang từng bước bức gã đến sát vách đá. Đợi khi gã không chỗ lùi nữa, làm sao tránh được công kích của họ.

“Được, tốt nhất là bắt sống cho ta. Nhất định ta phải dày dạn hẳn sống không bằng chết.” Mặt Tô Kiệt hiện rõ nét anh ác gần như điên cuồng. Hắn vừa không cam lòng vừa ghen tị với Diệp Phong, vừa sợ gã. Thấy đối phương sắp lọt vào tay mình, bất giác trong lòng hắn dấy lên khoái cảm khôn tả.

“Người không được như nguyện đâu.” Con ngươi gã sáng lên khiến người khác rợn người, nhìn chằm chằm gương mặt Tô Kiệt khiến hắn rùng mình.

Hồng Diệp thư...Xin lỗi, đệ đã tận lực rồi...Nguy khôn hôm nay, e là đệ khó thoát chết. Bất quá trước khi đệ chết sẽ khiến Lục Lâm bang trả giá đắt.

“Vù”, lách trách đòn công kích của A Ngốc, gã lùi lại cực nhanh, hai chân giẫm vào mép vách đá.

“Ngoan ngoan bó tay chịu trói đi. Nếu người rơi xuống, e rằng xương cốt cũng tan tành.” Lâm Đắc Ý gần giọng cười lạnh.

“Vậy người đến thử xem. Dù ta rơi xuống cũng đủ khả năng mang theo một cái đệm.” Gã cười lạnh khinh miệt, hàn ý trong lời nói khiến ba người đang bức đến phải dừng bước.

Nếu võ sĩ tầm thường, cả ba tất sẽ khinh thường, một võ sĩ muốn kéo một võ sư chết chìm theo, hiển nhiên là không thể nào. Nhưng đối diện với thiếu niên hết lần này đến lần khác khiến họ chật vật thì buộc cả ba phải cân nhắc.

“Chống chọi được dưới tay bọn ta đến giờ, là một võ sĩ mới tấn cấp, người có thể tự hào.” A Ngốc lúng búng: “Nhưng hôm nay người buộc phải chết, chỉ cần bọn ta hợp lực tung ra một đòn, người không còn cơ hội nữa. Có trách thì trách người chọn sai đối tượng khiêu chiến.”

“Rơi xuống vẫn hơn lọt vào tay các người.” Mặt gã lạnh tanh, ung dung đáp.

Gã ung dung chấp tay đứng ở vách đá neho mắt. Gió núi mơn qua, y phục rách nát dính đầy vết máu tung bay khiến toàn thân gã toát lên nét phiêu dật. Chúng nhân bát giác nóng mắt, sắp chết mà còn ở đó trình diễn?

Tô Kiệt muốn bắt sống còn gã bị bức đến tuyệt lộ rồi, bọn A Ngốc không cần thiết phải vội, trong tình huống này, gã muốn đào thoát chỉ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Gã quan sát kỹ càng tình thế, đầu óc tính toán thật nhanh.

Sau cùng gã hành động trước, lướt đi quỹ dị, thân hình vào vào khe giữa A Qua và A Ngốc.

“Vọng tưởng!” Không phải lần đầu gã đột vây kiểu này, a Qua thập phần ung dung lắc người chặn đường tiến, còn A Ngốc vỗ một chưởng vào hướng gã lướt qua.

“Người mắc lừa rồi.” Khóe miệng gã nhếch lên đẹp đẽ, hơi nghiêng người, quay lưng về đòn công kích của A Ngốc, đồng thời hơi trầm xuống chuyển thành Hùng thế, thân thể dấy lên dao động thổ nguyên. Diệp chấn phòng ngự!

“Chát!” Gã hứng nguyên đòn đánh hung hãn của A Ngốc, sắc mặt trắng nhợt, há miệng phun ra một ngụm máu, bị đại lực hất văng đi.

Diệp động phòng ngự tối đa chỉ chặn được công kích của thất giai võ sĩ, tuy A Ngốc chưa dốc toàn lực nhưng một đòn đó ngang với uy lực của nhị giai võ sư. Gã không thể chống nổi.

A Ngốc nhất kích đắc thủ đâm ra ngăn người, nhưng thấy hướng gã văng đi thì chợt biến sắc. Diệp Phong đang lao về phía Tô Kiệt. Lúc đó A Qua vừa phi thân chặn đường bỏ chạy của gã, không chỉ nguyên lực tạm thời cạn kiệt mà trọng yếu hơn là hấn cách Tô Kiệt đến hai chục thước, còn Diệp Phong nhờ một đòn của A Ngốc đã sắp áp sát mục tiêu.

“Không xong rồi, mục tiêu của hấn là thiếu chủ.” A Ngốc cao giọng: “Thiếu chủ, cẩn thận.”

“Chịu chết đi!” Hai mắt gã đỏ lên cuồng nhiệt, mặt đầu máu tươi, hung hãn phi thường. Tô Kiệt sợ đến nổi lòng ớn lạnh phản ứng không chậm, giậm chân lao về phía Lâm Đắc Ý gần đó nhất.

Lưng Diệp Phong đau nhói, cơ hồ ngất đi. Gã nghiêng rằng, chân phải đạp mạnh xuống đất đổi hướng, đồng thời khởi động Diệp động xung phong đuổi theo Tô Kiệt.

Chỉ hia, ba bước nữa, tốc độ của gã vượt xa Tô Kiệt. Đối phương chỉ là thất giai võ sĩ, tốc độ không thể như A Qua, lâm Đắc Ý còn cách một đoạn nữa trong khi Diệp Phong đã áp sát, tô Kiệt tự biết không chạy được, liền quát to, quay người lại tổng một quyền vào ngực gã.

Lục phẩm võ kỹ: Sư hổ cuồng khiêu băng!

Là Lục Lâm bang thiếu chủ, Tô Kiệt tuyệt đối không vô dụng như Bạch Thủy Ưng, biết Diệp Phong chỉ là nở cứng hết đà, so với dồn hi vọng vào việc bỏ chạy vô ích thì chi bằng tiên phát chế nhân. Chỉ cần dằng dai được mấy giây là Lâm Đắc Ý đến cứu viện kịp.

Bên tai vang lên tiếng xé gió như sư hổ gầm vang, diệp Phong chợt thấy trước mắt lóe hồng mang lao thẳng vào ngực, Tô Kiệt sử dụng chiêu lục phẩm võ kỹ này xem ra uy lực không kém. Nếu gã vận nguyên lực phòng ngự vậy sẽ không còn dư lực công kích hẳn nữa.

“Hừ!” Diệp Phong không tránh, nắm chặt quyền phải, lướt sát quyền đầu đối phương, giáng ra thật mạnh.

Bát diệp chấn!

Chát, chát!

Lúc quyền đầu của Tô Kiệt giáng trúng ngực gã thì quyền đầu của gã cũng đập trúng ngực địch nhân. Cả hai đồng thời phun máu, diệp Phong lui liền hai bước, còn Tô Kiệt run người, vắng bắn đi xa.

“Hắc hắc!” Diệp Phong cười thỏa mãn, ngoái nhìn A Qua và A Ngốc đang lao tới, nét mặt cả hai lạnh lẽo ghê người.

“Ta không để rơi vào tay các ngươi đâu.” Nói đoạn, gã tung người lao thẳng xuống vực sâu.

Đồng thời, ở Hồng Diệp trấn rực lên một vùng hỏa quang, sáng đỏ một góc trời...

Là chuyện gì nhỉ? Gã chỉ kịp nảy ra nghi vấn đó rồi trước mắt tối sầm, ngất đi.

110. Chương 110 : Sào Huyệ

Bọn A Ngốc mặc kệ Diệp Phong rơi xuống vách đá, vội vàng xem xét tình trạng của Tô Kiệt. Nền biết một đòn toàn lực của gã đủ uy lực dễ dàng giết chết trung giai võ sĩ, Tô Kiệt chỉ là nhất giai võ sĩ, làm sao chịu nổi.

“Phụt!” Tô Kiệt nằm đó, thân thể lay khê hai lần rồi tiếp tục phun máu. Đoạn hắc ho sặc sụa, ngọ nguậy định bò dậy nhưng tứ chi vô lực.

“Thiếu chủ!” A Ngốc cùng A Qua kinh hãi rồi vui mừng. Xem ra thương thế của Tô Kiệt không trí mạng, cả hai vội đỡ hắn dậy, cẩn thận kiểm tra vết thương.

“Khốn kiếp...Nếu không nhờ phụ thân cho ta mặc Hỏa tàm nhuyễn ti giáp, e rằng không giữ được mạng.” Tô Kiệt gian nan cởi áo ngoài ra, để lộ nội giáp mềm mại có hồng quang lưu động. Đó là huyền cấp phòng ngự linh khí, xem ra Tô Chiến Thiên quả thật yêu thương nhi tử bảo bối.

“Thiếu chủ, thể nội bị chấn động nặng, e rằng phải điều dưỡng một tháng mới khỏi hẳn.” A Qua nhíu mày trầm giọng.

“Bắt được tên khốn đó chưa? Ta phải lột da hắn.” Tô Kiệt mặt mũi méo mó đi, hận Diệp Phong đến cốt tủy. Một đòn ban nãy của gã gần như lấy mạng hắn, nên hắn không nhìn thấy gã nhảy xuống vách núi.

“Hắn...Đã nhảy xuống vực rồi.” A Ngốc thấp thỏm đáp.

“Đáng ghét! Khụ...Khụ.” Tô Kiệt định quát lên thì lại chấn động đến thương thế, ho sặc sụa liên hồi, “quả thật tiện nghi cho tên khốn đó.”

“Ninh Tĩnh hạp cốc ít nhất cũng sâu ngàn thước, tiểu tử đó thân thụ trọng thương, rơi xuống tất mất mạng.” Lâm Đắc Ý âm lạnh tiếp lời: “Hơn nữa dưới đó có nhiều tam giai yêu thú, dù hắn may mắn còn một hơi thở cũng đừng mong toàn thây.”

“Đừng rườm rà nữa.” A Ngốc gầm lên: “Mau đưa thiếu chủ về thành dưỡng thương. Nếu có gì không ổn, cả Lục Trúc bang không cần ở lại Xuân Ý thành làm gì.”

“Vâng, vâng.” Lâm Đắc Ý cuống lên, việc này dù sao cũng bắt nguồn từ Lục Trúc bang, nếu thị Tô Chiến Thiên truy cứu, chúng tuyệt đối không thoát được liên quan.

“Ồ...Chuyện gì vậy nhỉ?” Chúng nhân nhìn theo.

Góc trời phía Hồng Diệp trắn sáng rực mấy lửa, xạ ra vạn đạo hồng quang, uy thế cực kỳ kinh nhân!

OOo

Diệp Phong tự biết sẽ chết, rơi xuống khe núi rồi thì thân thể đau nhói, gã ngất đi.

Không hiểu bao lâu sau, gã đang hôn mê cảm giác được cơ nhục trên lưng đau nhói khiến gã tỉnh lại. Mắt chưa mở rõ đã nghe thấy tiếng gió rít vù vù bên tai, tốc độ rơi không hề chậm.

Ồ! Gã không chết.

Gã cười khỏ, vốn cho rằng ngất đi là xong, vô thức tan xương cũng coi như an lành, giờ tỉnh lại thì chẳng phải sẽ phải tự thể nghiệm khoảnh khắc tử vong sao? Ông trời đùa gã chăng?

Nghĩ lung tung một hồi, gã đột nhiên phát hiện điều lạ lùng.

Tiếng rít đều đều bên tai, căn bản không giống trạng thái gia tốc khi rơi xuống. Hơn nữa thân thể và hai tay gã, không hiểu vì sức mạnh nào trói buộc, hoàn toàn không thể động đậy, cơn đau ở lưng là do vật gì đó cắm vào chứ không phải do A Ngốc đã thương.

Gã mở bừng mắt, con ngươi đen láy chợt nở rộng, thần sắc kinh ngạc thấy rõ.

Đập vào mắt gã là một mớ lông vàng óng, cực kỳ bắt mắt. Đợi khi nhìn kỹ, hình ảnh trước mắt rõ ràng thì gã mới phát hiện mình đang ở phía dưới một con kim sắc đại điêu, cái mỏ nhọn giữ chặt hai tay và thân thể gã, lưng bị lợi trảo cắm vào đau nhói.

Đại điêu khá lớn, cánh dang ra chừng năm sáu thước, từ đầu đến đuôi dài chừng ba thước, trừ lông đuôi đen nhánh ra thì toàn thân nó vàng óng. Gã nhận ra nó, tam giai yêu thú: Kim sí hắc vĩ điêu!

Hơi động não, gã liền hiểu ra nguyên do sự tình.

Gã rơi từ trên vách đá xuống, vừa hay gặp Kim sí hắc vĩ điêu sẵn mồi trên không. Nó coi gã là thức ăn nên chụp lấy. Hiện giờ không hiểu nó đưa gã đi đâu. Cùng hiểu vận khí của gã tốt hay xấu nữa, tuy nhất thời không đến nỗi tan xương nhưng không lâu nữa sẽ biến thành thức ăn của yêu thú.

Nghĩ vậy gã không giãy giụa nữa. Vạn nhất khiến vị điêu huynh không vui mà mổ vào đầu hoặc lỏng chân mặc cho gã rơi xuống thì quả thật hết cứu. Hơn nữa gã cũng muốn xem con súc sinh lông lá này đưa mình đi đâu rồi tính. Cha mất mạng tức là con cơ hội. Thở phào một hơi, gã ngưng thần bế khí, chuyên tâm vận chuyển nguyên nguyên lực, nhanh chóng liệu thương.

Ngọn quyền của Tô Kiệt kỳ thật không ảnh hưởng lắm đến gã, chỉ nguyên nhục thể gã đạt tới trình độ nguyên lực hộ thể của nhị giai võ sĩ, dù đối phương sử dụng lực phẩm võ kỹ nhưng nhất giai võ sĩ chưa đủ khả năng hoàn toàn phát huy uy lực, gã lại ngành tiếp nên chỉ bị thương nhẹ. Chủ yếu là đòn của A Ngốc đánh trúng lưng, thổ nguyên lực hùng hồn dồn vào thể nội trọng thương kinh mạch, nội tạng, để giết Tô Kiệt nên gã liều mình.

Tiếc rằng gã không biết Tô Kiệt có linh khí hộ thể, không hề bị gã giết chết.

Mấy phút sau, đại điêu rít lên vang vang, diệp Phong cảm giác lợi trảo lỏng ra, gã lại bị ném đi. Đang lúc kinh hồn, cho rằng Kim sí hắc vĩ điêu ném chết mình thì thân thể rơi trúng một đồng cỏ khô lá cây mềm mại, thương thể trên lưng bị chạm vào, gã đau đến há hốc miệng.

Tai nghe rõ tiếng đại điêu vỗ cánh vài cái rồi bay đi.

Gã ngẩng lên nhìn quanh, lập tức kinh ngạc há hốc miệng. Tứ bề mây khói vẩn vút, trắng xóa một màu, hiển nhiên đang ở lưng chừng không. Gã đang nằm trong một cái tổ chim khổng lồ dẹt từ cây cỏ, rõ ràng đây là tổ đại điêu. Sau lưng là vách đá trơn nhẵn không thấy đỉnh cũng không thấy đáy, chỉ có một tảng đá lớn thò ra dưới chân, tổ đại điêu làm trên tảng đá này.

Khối nam thạch này dài chừng mười thước rộng không đầy sáu thước, rìa cạnh nhẵn bóng, nếu gã đi ra mà không cẩn thận tất sẽ trượt ngã.

“Cũng tốt, tuy tạm thời nhất lại được mạng sống nhưng hiển nhiên chưa thoát khỏi nguy hiểm.” Gã cười khổ lắm lắm.

Từ tảng đá phải leo sáu, bảy trăm thước mới lên đến đỉnh nhưng vách đá nhẵn nhụi như được đẽo gọt bằng búa, hoàn toàn không có nơi tá lỵ, muốn leo lên không dễ. Nếu chỉ cao hơn mười hoặc vài chục thước, gã không ngại mạo hiểm dùng Viên thể leo thử, nhưng với độ cao này thì chỉ có đường chết.

“Đại điều chắc đi tìm thức ăn khác...Nhân lúc nó chưa về, cố gắng khôi phục chút thực lực đã.” Dù thể nào hiện tại gã vẫn chưa táng mạng. Còn sống là sẽ có hy vọng.

Bất kỳ lúc nào, thực lực đều là yếu tố quan trọng nhất để sinh tồn. Con Kim sí hắc vĩ điều này thực lực không kém hơn A Ngốc, a Qua, gã muốn thoát khỏi điều tra sát phải tính cách.

Hút một luồng nguyên nguyên lực từ nguyên trạch ra, gã ngồi xuống toàn lực liệu thương. A Ngốc không ngờ gã lại chịu một quyền đó nên không dốc toàn lực, cũng không sử dụng võ kỹ, thành ra thương thể của gã không nặng lắm, chừng nửa canh giờ sau là khôi phục được bảy, tám phần.

Cũng nhờ vận khí của gã không tệ, nếu gã khỏe mạnh rơi xuống, e rằng Kim sí hắc vĩ điều bắt được sẽ khiến gã trọng thương rồi mới ném vào sào huyết. Nhưng gã vốn trọng thương nên nó trực tiếp đưa về ngay. Nó vốn đầu óc đơn giản, không ngờ kẻ mình đưa về có năng lực khôi phục đến mức biến thái.

111. Chương 111 : Chiếm Lấy Tổ Chim

Kim sí hắc vĩ điều hôm nay rất vừa lòng, không phí chút sức nào cũng bắt được một tên nhân loại rơi xuống vách đá.

Tuy nó có thực lực tam giai yêu thú, muốn tìm thức ăn không khó nhưng một người còn sống, ở Ninh Tĩnh hạp cốc lại rất hiếm. Người sống ở Ninh Tĩnh hạp cốc nếu không là dung binh tiểu đội thực lực không tệ thì là người trượt chân từ vách đá xuống như Diệp Phong.

Nó không thích chạm vào tiểu đội dung binh bởi có thể không bắt được con mồi thì đã chịu tai ương. Còn người trượt chân, gặp được cũng phải cả chục năm một lần. Lần đầu tiên nó bắt được nên muốn để lại từ từ thưởng thức.

Ném gã vào sào huyết xong, nó lại đi săn một con hươu, xong xuôi mới hờn hờ quay về.

Nhân loại đó tựa hồ vẫn hôn mê nằm trong sào huyết, theo thói quen, nó định ném con hươu vào, chuẩn bị thu cánh đập xuống.

Nhưng là tam giai yêu thú sánh ngang cao giai võ sư, thần kinh nhạy cảm của nó không phải chỉ để cho có, lông toàn thân dựng lên, trong lòng loáng qua tín hiệu nguy hiểm. Nó lại xòe cánh bay lên không.

“Vù!” Lưng chừng không lóe lên một đạo hắc quang, tiếng xé gió ràn rạt. Chấn thiên chùy men sát bụng Kim sí hắc vĩ điều, làm rơi mấy sợi lông vàng đẹp đẽ.

“Quác!” Kim sí hắc vĩ điều ở trên không kêu to phẫn nộ, đôi mắt tròn xoe nhìn gã chăm chăm, hung quang lóe sáng.

“Hắc hắc! Đa tạ điều huynh tặng thức ăn.” Không đánh lén trúng đối phương, gã thản nhiên nhặt con hươu lên cho vào nguyên trạch. Ở trong tổ chim lơ lửng giữa trời này, không biết gã sẽ phải ở lại bao lâu, e rằng chưa bị đại điều giết thì đã chết đói.

Kim sí hắc vĩ điều nhìn con mồi bị gã cướp, lập tức dấy lên phẫn nộ. Nó là yêu thú thượng tầng ở Ninh Tĩnh hạp cốc, đã bao giờ bị con mồi bắt về chơi xỏ đến thế? Lượn một vòng trên không, nó lướt ngang tổ, cánh phải rực kim mang, hóa thành một thanh kim đao sắc bén quét vào Diệp Phong.

Gã điểm chân phải, thẳng người co vào sát vách đá, lưng tựa vào đó, rùn người xuống tránh khỏi công kích. Cánh Kim sí hắc vĩ điều vách qua tảng nham thạch, để lại một vết sâu. Đảo một vòng trên không, kim sí hắc vĩ điều lại từ bên trái lướt tới, diệp Phong tiếp tục dùng cách cũ, tránh khỏi cú quét cánh.

Gã không ngốc, với thực lực của Kim sí hắc vĩ điều, ngành tiếp khá nào chán sống. Cũng may sào huyết này tuy khôn gã ở giữa vách đá nhưng tạo cho gã địa hình cực đẹp. Trên tảng đá, không gian cực hẹp, kim sí hắc vĩ điều là phi hành yêu thú, đối với việc Diệp Phong co người vào sát vách, nó không thể hoàn toàn phát huy thực lực công kích đối phương. Hơn nữa đây là sào huyết nó vất vả dựng lên, xuất thủ cực kỳ e dè, tránh hủy mất sào huyết của mình.

Hai phen tấn công đều bất thành, kim sí hắc vĩ điều đối sách lược, vẫy mãnh cánh, từng đạo kim sắc nguyên lực đao nhận hình thành, xẹt vào Diệp Phong như ánh chớp.

Như ảnh tùy hình!

Gã mới chạm đến cảnh giới Nghĩ thần, thân pháp khác hẳn lúc trước, tuy kim sắc đao nhận bay tới có đến mấy chục lưỡi, nhưng vẫn có trước có sau, gã lắt người như quỷ mị, lưu lại hai, ba tàn ảnh trên không, hóa giải toàn bộ đợt công kích. Có điều vách đá sau lưng xuất hiện không ít vết cắt.

Sách lược của gã rất đơn giản, dựa sát vào vách đá, kim sí hắc vĩ điều thể hình to lớn, lại là phi hành yêu thú nên không đời nào ngốc đến nỗi đâm đầu vào vách, mất đi ưu thế nhanh nhẹn, lợi trảo của nó không thể uy hiếp được gã. Nên tuy gã không phải đối thủ của đại điều nhưng có thể tự giữ mình.

Quả nhiên, kim sí hắc vĩ điều tuy giận điên cuồng, rít vang phần nộ trên không nhưng nhất thời không làm gì được. Ngưng tụ nguyên lực công kích thì gã dựa vào thân pháp quỷ mị dễ dàng tránh được, hoặc cầm Chấn thiên chùy chặn lại, căn bản không thương tổn đến gã. Kỹ năng nó sở trường như lao tới mổ hoặc cào không thể phát huy ở nơi đặc thù thế này.

Lượn mấy vòng, nó thu hai cánh lại, đáp xuống tổ, định dùng mỏ mổ Diệp Phong. Gã không hề hàm hồ, nhảy vút tới thần nhanh, lợi dụng khuyết điểm không được linh hoạt của phi hành yêu thú khi xuống đất, vòng ra sau lưng nó, chấn thiên chùy giáng mạnh.

Bát điệp chấn!

Choang! Kim sí hắc vĩ điều xuống đất, động tác không theo kịp Diệp Phong, bị trọng chùy giáng trúng lưng, kim quang lóe sáng, thân thể nó run lên, lại thêm mấy sợi lông vàng rớt xuống. Tuy hộ thể nguyên lực của nó thâm hậu nhưng vẫn đau đớn cực độ với đòn công kích của Diệp Phong, rít lên thê thảm.

Sau rốt nó cũng nhận ra, nhân loại này thực lực không ra sao hết nhưng ở trong sào huyết, nó không làm gì được. Nó lại vỗ cánh bay lên, còn Diệp Phong cũng thu mình vào vách đá. Cả hai lại giằng co...

Tấn công hồi lâu không thu được hiệu quả, kim sí hắc vĩ điều đói ngấu, phần hận nhìn gã rồi quay đi tìm thức ăn. Diệp Phong thở phào, mặc kệ tất cả, gom hết cành khô lá mục lại, đốt lửa nướng con hươu.

“Ôi, không biết khi nào mới rời khỏi được chỗ quỷ quái này.” Gã lẩm bẩm: “Chắc phải chiến đấu lâu dài với đại điều, nếu không có thức ăn, e rằng chưa cần nó giết, mình đã xong rồi. Cũng may súc sinh lông lá đó đưa đến một con hươu, bằng không chẳng biết làm gì nữa.”

Nướng chín xong, gã cắt thịt hươu thành mười mấy miếng, cho vào nguyên trạc.

OOo

Ba ngày liền, sào huyết của Kim sí hắc vĩ điều bị Diệp Phong chiếm cứ. Chủ nhân đến cướp lại thì gã co mình vào vách đá chống trả, chủ nhân đi thì gã lại thao luyện Ngũ Cầm quyền, hồng nhanh chóng tăng cường thực lực. Đồng thời, rèn luyện cảnh giới Nghĩ thần linh ngộ được trong lúc chiến đấu.

“Ở cảnh giới Nghĩ hình là dùng thân thể mình phát huy đặc tính chiến đấu của người khác. Còn Nghĩ thần là dùng thân thể mình phát huy đặc tính của mình.” Gã mỉm cười vừa ý, nếu lúc mới linh ngộ chỉ là chạm vào Nghĩ thần thì bây giờ đã chính thức bước một chân tới.

Dã thú có các đặc tính chiến đấu riêng, cũng như thân thể chúng trưởng thành lên là “vũ khí” lợi hại nhất, thân thể chúng do chính chúng sử dụng tất nhiên sẽ đắc tâm ứng thủ, uy lực vô cùng. Nghĩ hình là mượn “vũ khí” trên mình yêu thú đem sử dụng cho mình, tuy phát huy được một chút uy lực nhưng sau rốt vẫn không phải thứ của mình, khó lòng giành được thực lực thật sự.

Đạt tới cảnh giới Nghĩ thần, tức là không cần mượn “vũ khí” của dã thú nữa, mà tự mình sinh ra “vũ khí”. Là một bộ phận của thân thể, lúc sử dụng sẽ càng thích hợp, uy lực phát huy được càng mạnh mẽ.

Phương hướng tu luyện hiện giờ của gã là làm cách nào lợi dụng thân thể mình để phát huy các đặc điểm: Linh xảo, bạo phát, cương nhu, sắc bén, trầm trọng. Có năm đặc điểm này, uy lực của nhục thể không kém hơn nguyên lực tu luyện giả cùng đẳng cấp.

Gã từ Viên thể ngộ được Nghĩ thần, nhất cử lưỡng tiện, với bốn loại thể kỹ còn lại, phương hướng cảnh giới cũng đồng nhất. Chỉ là ảo bí của mỗi loại đều cần thời gian từ từ tiến bộ.

“Quác!” Kim sí hắc vĩ điều lại đến, tuy người và thú ngôn ngữ bất thông, nhưng Diệp Phong vẫn nhận ra nét oán hận và quyết liệt trong mắt nó.

“Đại điều tựa hồ khác hẳn hai ngày trước...Lẽ nào có cách đối phó ta rồi...” Gã không dám khinh địch, ngưng thần ứng đối.

“Xoạt!” Lần này Kim sí hắc vĩ điều không công kích gã mà lao vào tảng đá nó đặt tổ, cánh chim sắc bén dễ dàng cắt đứt một khối đá lớn trăm cân, khối đá rơi xuống vực hồi lâu mới nghe thấy tiếng động ầm ầm.

“Không phải định thế chứ...” Sắc mặt gã trở nên cực kỳ khó coi, kim sí hắc vĩ điều xem ra định hủy sào huyết khiến gã không còn chỗ đặt chân rồi sẽ đối phó.

Gã nào biết, đại điều là yêu thú nhóm cao cấp bậc nhất Ninh Tinh hạp cốc, bị gã trêu cợt ba ngày liền, hơn nữa cả tổ cũng bị chiếm, nên nó mất hết mặt mũi, phần nộ phi thường. Không còn sào huyết, chi bằng hủy luôn, nhân cơ hội đó giết hẳn. Yêu thú không phải không có trí tuệ như dã thú.

Nếu gã là cường giả thực lực hơn nó thì có lẽ nó còn cố nuốt giận. Nhưng rõ ràng gã là kẻ thực lực còn không bằng nó, làm gì có chuyện nó chấp nhận để một nhân loại cấp thấp khiêu chiến với tôn nghiêm của tam giai yêu thú.

“Hết cách rồi, liều thôi.” Ba ngày nay, gã cũng nghĩ ra biện pháp thoát thân nhưng thập phần mạo hiểm, không đến lúc cực chẳng đã, gã không đời nào thi hành. Giờ đã đến lúc ngàn cân treo sợi tóc, nếu đợi đến lúc Kim sí hắc vĩ điều phá tan tảng đá thì ngàn tàn của gã cũng đến.

Bước nhanh tót, gã mượn lực xung phong tạm thời, nắm chuẩn thời cơ tung người lên. Kim sí hắc vĩ điều không phòng bị, thân thể đang lướt qua, còn Diệp Phong đã tính chuẩn thời gian, rút ngay xuống lưng nó, không đợi đối phương phản ứng, hai tay gã túm chặt lông cổ nó, thân thể áp sát xuống, như người cười hùnh ửng bay lên trời cao...

112. Chương 112 : Nham Động

Ở giữa vách đá, lên không được, xuống không xong. Cởi chuồng thì phải do người buộc.

Nếu Diệp Phong muốn thoát ly khốn cảnh, đành nhắm vào Kim sí hắc vĩ điều. Không dựa vào nó đưa gã rời khỏi thì e chỉ khi tu luyện đến ảnh giới võ tôn mới có thể ngự không rời đi. Ít nhất cũng phải đạt tới võ tông, có thể ngừng tạm thời trên không mới có hi vọng.

Nhưng dù tốc độ tu luyện Nguyên Thần quyết có nhanh đi nữa cũng không biến thái đến mức đó. E rằng gã chưa đạt đến thì đã biến thành đồng xương khô rồi.

Hèn cách duy nhất là hàng phục Kim sí hắc vĩ điều, buộc nó tâm cam tình nguyện đưa gã lên.

Nhưng với thực lực của gã mà hàng phục tam giai yêu thú khác nào vọng tưởng. Hàng phục yêu thú cần thực lực hơn hẳn nó, chỉ dựa vào tiểu xảo để đánh bại, chúng không bao giờ chịu hàng phục.

OOo

Bị Diệp Phong cười lên lưng, kim sí hắc vĩ điều suýt nữa ngắt đi vì giận. Đường đường tam giai yêu thú, bị một nhân loại tiểu tử thực lực tầm thường coi là vật cười, nếu để thân bằng hảo hữu, tử địch đối đầu trong hạp cốc nhìn thấy thì danh dự của nó để đi đâu?

Hai cánh vẩy mạnh, tốc độ của nó tăng lên hai ba lần, thân hình lộn ngược lưng xuống dưới, điệp Phong suýt nữa không kịp nắm chặt, bị hất xuống. Cũng may gã phản ứng cực nhanh, một mặt chụp lấy cổ nó, ôm thật chặt.

“Hay cho đại súc sinh, dám lừa tiểu gia.” Gã đá liên tục hai chân lên không, bò lên được cổ Kim sí hắc vĩ điều, dùng toàn lực ôm lấy khiến nó cơ hồ không thở được.

“Quác!” Lại một tiếng kêu phẫn nộ vang lên, kim sí hắc vĩ điều toàn thân rực kim mang, nguyên lực ngưng tụ phát ra ngoài thân thể, hình thành từng đạo năng lượng như lưỡi dao, lúc này thân thể nó khác nào mọc ra một lớp gai nhọn, mỗi đạo kim nguyên đạo nhận đều có thể dễ dàng cắt tan lớp phòng ngự toàn lực của ngũ giai võ sĩ. Nó sử dụng chiêu này muốn bức Diệp Phong bỏ tay ra.

“Diệp chấn phòng ngự!” Diệp Phong biết lợi hại, không dám chậm trễ, thổ nguyên lực tràn lên da, cơ nhục vốn cường tráng biến thành cứng rắn như nham thạch, ngoài da còn một lớp hoa văn đen ngòm quấy lộn, giảm đi kim nguyên lực đâm vào.

Luận cường độ nguyên lực, gã không thể bằng Kim sí hắc vĩ điều nhưng Diệp chấn phòng ngự dù gì cũng là cao giai võ kỹ, có thể bù lại phần nào. Cộng thêm năng lực phòng ngự của bản thân gã không tệ, tuy hai tay bị chảy máu mấy chỗ nhưng sâu nhất cũng chỉ một phân, gã nghiêng rằng nhị đau, không chịu buông tay.

Cứ thế này quá bất lợi cho gã. Đầu óc chuyển động thật nhanh, gã lỏng chân phải quặp cổ đại điều ra.

“Mau để ta quay người lại, bằng không tất cả chết chung.” Gã quát lên giận dữ, dồn thổ nguyên lực vào găm bàn chân, đá thật mạnh.

Bát điệp chấn!

Ngọn cước đá thẳng vào cái cổ không to lắm của Kim sí hắc vĩ điều, không đến mức trọng thương đại điều nhưng khiến nó ré lên quang quát, chao chất rơi xuống mấy chục thước mới dang hai cánh ra ổn định thân hình được.

Chát! Diệp Phong lại tung cước, kim sí hắc vĩ điều không chịu được đau đớn, nếu cứ để gã công kích thế này e rằng nó chết trước, nên đành xoay người lại, gã nhân cơ hội ngồi vững trên lưng.

“Mẹ nó chứ, tiểu gia lần trước không ra tay thì người lại muốn chơi đến cùng hả!” Gã nóng lòng, cứ thế này bản thân không kiên trì được lâu. Không phải gã không có cách giết nó nhưng giết nó rồi thì gã cũng rơi xuống, đừng mong sống sót. Những không giết nó thì nó đời nào chịu bỏ qua.

Khấp mình Kim sí hắc vĩ điều mọc đầy kim nguyên năng lượng hình lưỡi dao, liên tục tiêu hao thổ nguyên lực của Diệp Phong. Tuy thân thể gã rất dẻo dai nhưng một khi thổ nguyên lực tiêu hao hết, thì với khả năng phòng ngự của thân thể, không tài nào chống nổi. Dù hiện tại, thân thể gã cũng lỗ chỗ vết máu, nhờ nguyên nguyên lực dồi dào nên khôi phục được. Nhưng cứ thế thì không ổn.

“Keng!” Một tay nắm chặt Kim sí hắc vĩ điều, tay kia lấy Chấn thiên chùy ra đâm xéo vào đầu nó.

“Đưa ta lên đỉnh, bằng không thì ta liều với người.” Gã uy hiếp. Kim sí hắc vĩ điều tuy không nói được tiếng người nhưng hiểu ý. Sức mạnh của ngọn chùy cho thấy trọng lượng không nhẹ, nếu gõ vào đầu thì quả thật không dễ chịu.

Rít lên không cam lòng, mắt nó rực sáng cừ hận. Trước đây Diệp Phong chiếm tổ của nó, lợi dụng địa hình chiến đấu với nó, hiện tại còn cười lên lưng, ra lệnh cho nó. Mấy ngày giao đấu này, chưa bao giờ nó phát huy được thực lực.

Nó là Kim sí hắc vĩ điều cao ngạo cơ mà! Đời nào chịu khuất phục một nhân loại ti bỉ vô sỉ? Dù chết cũng không thể tha cho gã được. Kim sí hắc vĩ điều hạ quyết tâm.

Thật ra gã không dám đập nát đầu nó, nó chết tức là gã cũng chết. Mà gã thì vẫn chưa muốn chết.

Mối thù của gã. Của Hồng Diệp thư. Đều cần phải trả.

“Đại điều! Chúng ta thương lượng được không?” Gã dụ giọng, nó không chịu cứng thì gã chịu mềm vậy.

“Người đưa ta lên đỉnh núi rồi chúng ta đường đường chính chính đấu một phen. Người thắng thì được quyền giết ta. Ta thắng thì sẽ không làm khó người, để chỉ người đi, được không?”

Ngần ngừ một lúc Kim sí hắc vĩ điều gạt đầu ra về đồng ý. Giằng co trên không thể này, không có lợi cho ai.

Thân hình vút lên cao, nó bay về đỉnh núi, điệp Phong thầm thở phào. Chốc nữa dù không đánh lại nó nhưng gã nắm chắc trốn thoát được. Gã không cở hủ đến mức tuân thủ lời hứa với cả yêu thú.

Rất nhanh, kim sí hắc vĩ điều đạt đến độ cao ngang đỉnh núi, không biết có phải đoán được tâm tư gã hay không mà nó không bay tới, cứ lượn vòng quanh mép vách đá.

Gã đảo mắt, kim sí hắc vĩ điều lượn vòng cách đỉnh núi không xa, toàn lực nhảy sang có lẽ chạm tới được. Định xong kế hoạch, đột nhiên gã lỏng tay giữ cổ, hai chân đạp mạnh lên lưng nó, tung người lướt đi.

Được rồi, mép núi ngày càng gần khiến gã thở phào. Đặt chân xuống mặt đất, tất cả đều xong.

“Vù!” Kim sí hắc vĩ điều mất lóe lên tia giễu cợt, dựa vào tốc độ kinh nhân, khê vỗ cánh lướt tới trước mặt gã, hai ngọn trảo rực bạch quang từ phía trên chụp vào đầu gã.

“Hả, yêu thú cũng giỏi trò!” Gã gầm lên bị phần, vung Chấn thiên chùy lên đỡ. Tiếng va chạm vang lên, thân thể Kim sí hắc vĩ điều hơi run rẩy, đặc ý rít vang. Điệp Phong vì chịu tác động của luồng lực từ phía trên mà rớt ngay xuống.

Chỉ huyệt nửa thước...Đáng ghét.

Gã dốc sức uốn người nhưng vẫn còn cách mép vực một chút xíu, thò tay ra cũng chỉ chụp được một mớ đá vụn. Mặt đất ngay trước mắt lại trở thành ở trên đầu một lần nữa, gã dính sát vách đá rớt xuống.

Choang! Gã không cam tâm chịu chết, đâm Chấn thiên chùy vào vách đá, lợi dụng lực ma sát để giảm bớt đà rơi. Giảm tốc kiểu đó không có nhiều tác dụng nhưng cũng có thêm một phần hy vọng sống sót. Bất kỳ thời khắc nào cũng không được buông xuôi ý chí sinh tồn. Bằng không chưa đến lúc đoạn khí thật sự thì đã mất hết hi vọng.

Kim sí hắc vĩ điều hiển nhiên không đời nào tah cho gã, hai cánh dang ra, mỗ mỗ thật mạnh tới.

“Ồ súc sinh lông lá, đừng khinh người thái quá.” Điệp Phong đang không biết trút giận đi đâu, chỉ hơi lơ đãng là gã đã mắc hờn nên Chấn thiên chùy giơ thẳng lên nghênh đón.

“Choang!” Tiếng kim thuộc va nhau chát chúa, đà rơi xua gã nhanh mấy phần, còn mỗ Kim sí hắc vĩ điều đau nhói, đầu óc quay cuồng. Xem ra tiểu tử này có mấy phần bản lĩnh, lại phản kích được.

Gã cấp tốc nhìn xuống xem có thứ gì có lợi cho mình không. Vách đá nhẵn thín này sao lại không có nổi nửa nhanh cây mọc nhô ra? Gã không khỏi náo lòng.

À...Cái gì kia nhỉ? Phía dưới tựa hồ có một nơi đen ngòm.

Tính toán thật nhanh, sắc mặt gã chợt hớn hờ. Dương quang chiếu lên vách đá, biến vách đá thành tấm gương sáng rực, chỗ đen ngòm đó đến tám phần là động huyết. Động huyết không có ánh sáng nên nhìn vào mới đen như thế.

Không kịp suy nghĩ vì sao trên vách đá lại đột nhiên xuất hiện động huyết nhưng đó đương nhiên là cái phao cứu mạng sau cùng của gã. Gã gần như bò trên vách, hai chân khê điểm, tuy thân thể vẫn rơi nhanh nhưng dần hướng sang phía đó. Nhất định phải đến được trước khi rơi qua.

Kim sí hắc vĩ điều không biết tính toán của gã, do gã dính sát vách nên nó không thể thoải mái công kích. Tuy nó muốn tự thân giết gã nhưng sợ gã tìm cơ hội cưỡi lên, thành ra chỉ theo sát, không dám công kích một cách khinh suất.

Được rồi! Còn cách động huyết hơn hai chục thước, gã lướt ngang. Đồng thời, kim sí hắc vĩ điều cũng phát hiện ra ý đồ của gã, hung quang hiện rõ, lao bổ tới.

113. Chương 113 : Sức Người Mở Ra?

Tốc độ rơi của Diệp Phong lúc đo nhanh phi thường, tuy có lực ma sát giữa Chấn thiên chùy và vách đá giảm bớt nhưng sau khi rơi được bốn trăm thước thì cũng không kém gì rơi từ độ cao hai trăm thước trên không xuống. Đường kính động huyết chừng bốn thước, muốn lọt vào chỉ có cơ hội trong một tích tắc.

Kim sí hắc vĩ điều không hổ là tam giai yêu thú có trí tuệ, không chính diện lao vào gã mà bám sát vách mà lướt chéo đến. Nếu Diệp Phong va chạm với nó sẽ văng khỏi vị trí động huyết, mất đi cơ hội lọt vào.

“Hảo nghiệt súc, đang cần người đến giúp đây.” Gã nắm chắc rồi nên nhếch môi, chấn thiên chùy vẩy mạnh, xoay người đập vào vách đá nghênh đón Kim sí hắc vĩ điều.

“Vù, vù!” Kim sí hắc vĩ điều nghi hoặc một chốc, toàn thân rực kim quang, hiển nhiên đã biểu lộ thực lực thật sự. Với ngọn trào bén, nếu gã ngạnh tiếp, nó nắm chắc giết được gã.

Sắp va nhau thì gã nhanh nhẹn lộn người, hai tay chạm vào bàn chân, coi Chấn thiên chùy là chỗ đặt chân, đập mạnh hai chân đẩy linh xảo. Phương hướng gã nhảy tới biến đổi, còn Chấn thiên chùy rơi xuống sơn cốc.

Như ảnh tùy hình! Viên thể thân pháp lập tức được thi triển, mượn đà đập vào Chấn thiên chùy, lách người cực nhanh trên không, tránh khỏi nguy cơ chính diện va chạm với đại điều, lướt sát lợi trào của nó, đến phía dưới cánh.

Lúc này chỉ còn cách động huyết chừng ba, bốn thước, gã cũng đã rời khỏi vách đá, chốc nữa thôi là sẽ triệt để mất đi cơ hội lọt vào động.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của gã, hai tay túm chặt lấy lông cánh đại điều, chân đập mạnh vào cái cánh khổng lồ, cong chân dụng lực. Thân thể gã như mũi tên rời dây cung lao vút vào giữa u động.

Ầm! Cực kỳ chính xác, toàn thân gã phủ kín thổ nguyên lực phòng hộ, giáng mạnh xuống cửa động, khoét một miệng hố sâu nửa thước trên nền đá cứng. Gã đau đớn thổ ra một ngụm máu, đáng vẻ uể oải hẳn. Cứ ngỡ này không kém gì rơi từ độ cao trăm thước xuống, gã không lập tức gãy xương đứt gân là nhờ vào thân thể rắn chắc hơn người.

Cũng nhờ vào vũ khí là Chấn thiên chùy nặng tới một trăm tám mươi cân, đổi lại một món vũ khí nhẹ nào khác, e rằng gã không thể mượn được lực đạo trên không. Cứ đập vào Chấn thiên chùy đó cực kỳ xảo diệu, chuyển hết lực đạo ngang với rơi từ độ cao hơn trăm thước xuống lên đó, gã mới an toàn rơi vào động huyết. Bằng không, với đà rơi từ gần ba trăm thước xuống, dù gã vào được động cũng trọng thương.

Bất quá sau khi hi sinh Chấn thiên chùy và chịu vết thương không nhẹ, coi như gã giải trừ được nguy cơ trước mắt.

“Xú điều lông lá, xem người làm gì được ta?” Gã bò dậy, đứng ở cửa động, giơ ngón giữa chỉ vào Kim sí hắc vĩ điều với thái độ cực kỳ gây hấn.

“Tức chết ta thôi.” Nếu Kim sí hắc vĩ điều biết nói khăng định sẽ thốt lên như thế, là tam giai yêu thú thống trị bầu trời Ninh Tinh hạp cốc, đã bao giờ nó bị gây hấn như thế. Không thèm nghĩ ngợi gì, nó thu cánh, mở rực kim nguyên lực lao vào động huyết.

Mắt gã ánh lên tia giễu cợt, quay người chui vào động.

Vào động tuy tạm thời an toàn nhưng ở đây lơ lửng giữa không trung, không khác gì tổ của Kim sí hắc vĩ điều, gã muốn thoát khỏi tất phải dựa vào nó, thành ra gã mới gây hấn để hấp dẫn nó vào theo.

Trong động, gã có ưu thế hơn hẳn. Động huyết chỉ rộng bốn thước, kim sí hắc vĩ điều không xòe được cánh hay bay, tất nhiên không uy hiếp được gã. Song gã không muốn giao đầu mà một lòng dụ nó vào sâu.

Thu cánh lại nên Kim sí hắc vĩ điều cao chỉ hơn ba thước, nhất thời không thấy lòng động nhỏ hẹp, cứ lao theo vào trong. Hai mắt nó đỏ ngầu, nhãn quang phần nộ cực độ, đầu óc chỉ có một ý nghĩ là xé tan xác Diệp Phong.

Đuổi chừng hơn chục thước, thần kinh sắc bén cho nó biết có chuyện không ổn, hai cánh dang ra thì bị vách đá giữ chặt, hoàn toàn không xòe ra nổi. Lập tức nó lãnh tỉnh lại, quay người định chạy ra.

“Hắc hắc! Nghiệt súc muốn chạy hả? Chậm rồi.” Nhân khoảnh khắc Kim sí hắc vĩ điều quay người, gã nhảy ngược lại, viên bát phẩm thổ nguyên đơn trong miệng bị cắn nát.

Thập điệp chấn! Tuy không còn Chấn thiên chùy, điệp Phong sử dụng quyền đầu tổng ra nên uy lực kém hơn mấy phần nhưng thổ nguyên khí áp vẫn khiến khí tức của Kim sí hắc vĩ điều ngưng trệ, trong lúc kinh hoảng thất thổ lại không tránh được, nó đành vận kim nguyên lực lên tạo thành lớp phòng ngự.

Ầm! Tiếng nổ vang cả động huyệt, loáng thoáng có hồi âm.

Kim sí hắc vĩ điều mở rỉ máu, thân thể bị đánh ngã xuống. Lần giao phong này khác lần gã đấu với A Qua.

A Qua chính diện ngành tiếp gã, hơn nữa sử dụng ngũ phẩm võ kỹ, có thể nói rằng Viêm bạo đã triệt tiêu quá nửa uy lực công kích của gã nên hệ thể nguyên lực mới không thương tổn trí mạng.

Còn Kim sí hắc vĩ điều lấy thân thể trực tiếp hứng chịu đòn toàn lực này, dù không mãnh liệt như khi tấn công A Qua nhưng toàn bộ đều giáng lên mình nó. Kim nguyên yêu thú có sức phòng ngự không cao nên nó không bò dậy nổi.

Súc sinh này chắc không ngờ rằng gã vốn có vẻ không bằng cả nhị giai yêu thú lại phát ra được công kích uy lực như thế. Nó không cam tâm gục xuống đất, hai con mắt sắc bén nhìn gã chằm chằm.

“Hừ, người giỏi trò trước, không đưa ta lên đỉnh núi, đừng trách tiểu gia hạ độc thủ.” Diệp Phong thở hắt ra, không hề khách khí mắng nó.

“Quác!” Đại điều nằm bệt dưới đất kêu lên, tuy không biết nó nói gì nhưng qua ánh mắt nó, gã đoán được nó đang mắng gã tì bĩ vô sỉ. Thời đại gì mà cả yêu thú cũng biết vô sỉ là gì nữa sao?

“Ban nãy người bắt ta xuống, lẽ nào không vô lại?” Diệp Phong không hề bận lòng, hiện tại gã là người thắng lợi, nắm cục thế trong tay.

Có lẽ biết sẽ chết nên Kim sí hắc vĩ điều nhắm mắt lại đây bất cam, tôn nghiêm của tam giai yêu thú không cho phép nó cầu xin một nhân loại thực lực kém hơn.

Gã nhếch miệng, không định giết nó, dẫu nào cũng cần nó đưa lên đỉnh núi. Bất quá đại điều không thật thà, cần nghĩ cách mài giũa bớt nhuệ khí của nó đá, nên gã mặc kệ nó, đi vào trong xem xét hang động.

Với thương thế này, kim sí hắc vĩ điều dù bò ra khỏi động khẩu cũng không thể bay được. Nếu nó không muốn ngã xuống thì chỉ còn cách ở nguyên đó.

“Kỳ quái! Động huyệt này tựa hồ không phải do thiên nhiên sinh thành.” Do là mò một lúc, phát hiện vách động láng mịn như gương, cơ hồ được mài bóng loáng.

Nếu chỉ có một đoạn động huyệt trơn nhẵn thì còn có thể giải thích là quỷ phủ thần công của tự nhiên, nhưng động huyệt này suốt mấy chục thước đều không có chỗ nào mấp mô, quyết không thể do thiên nhiên hình thành. Hơn nữa động huyệt có vẻ thâm u, thẳng tắp như cầm thước vẽ, hoàn toàn không có vẻ gì cao thấp nông sâu hay quanh co như động huyệt bình thường.

“Thật ra vị cao nhân nào làm ra công trình cổ quái này? Động huyệt thẳng tắp có thể là vì tiện lợi, còn tứ phía đều trơn nhẵn lẽ nào vì để phản quang?” Gã không hiểu mài nhẵn tứ bề thế này để làm gì? Hơn nữa mở một động phủ trên vách đá thì có tác dụng gì?

Cầm ngọn đuốc, gã thận trọng tiến vào trong, tuy động huyệt không có vẻ có người ở nhưng biết đâu là cứ điểm bí mật của đại thế lực nào đó, cẩn thận không thừa. Nếu trực tiếp từ đây thông lên đỉnh núi được thì không gì bằng, bất quá dưới chân đều bằng phẳng như gương, không hề nhấp nhô, xem ra gã đã đi vào sâu trong hạp cốc sơn nhai.

“Sâu thật!” Cảm thụ hơi lạnh vây quanh, gã ước lượng mình đi được chừng hơn trăm thước, tựa hồ vẫn chưa đến đáy động.

Có phải vị cao nhân nào đó thích đùa, mở một động huyết thâm u cổ quái ở đây rồi không làm gì cả mà đi luôn? Mở được một động huyết tinh tế như thế ở chỗ như thế này, thực lực tầm thường không thể làm được. Nghĩ đến khả năng người mở động là võ tôn, thậm chí võ hoàng cường giả, gã bắt giặc chấn động.

Một vài độc hành cường khi lâm chung sẽ đem công pháp, võ kỹ linh ngộ trong đời ra giấu ở một nơi kín đáo, đợi người có duyên đến lấy. Động huyết cổ quái này lẽ nào có huyền cơ ở trong?

Hưng phấn một chút, vì có Nguyên Thần quyết nên gã không thích công pháp gì đó, nhưng nếu tìm được võ kỹ hay bảo bối thì cũng không tệ. Không dùng thì cũng đem đổi được chút tiền.

Tinh thần gã phấn chấn hẳn, tiếp tục cất bước.

114. Chương 114 : Tiễn Hoàng

Động huyết tuy thâm u nhưng không nguy hiểm gì, gã cứ việc thoải mái rảo bước.

Đi thêm trăm thước nữa, sau cùng phía trước mấp máy một đạo hồng sắc quang mang, là hỏa quang trên ngọn đuốc phản chiếu vào vách động. Lúc trước, ánh sáng này đều từ tứ phía rọi lại, hiện tại từ phía trước chứng tỏ đã đến điểm cuối động huyết.

Lẽ nào động huyết này thật sự không có gì? Gã hơi thất vọng, đột nhiên chân vấp một cái, tựa hồ làm đổ vật gì đó.

Soi ngọn đuốc xuống dưới, gã hơi kinh ngạc, là một bộ xương đã khô, tựa vào vách đá, hai chân thò ra nên gã giẫm vào cẳng chân, chỉ hơi động dậy, lóng xương chân đã tan thành bột.

Lẽ nào đó là cao nhân khai tạc ra động huyết? Gã cúi người hỏi lỗi, cung kính vái một vái, rồi mới ngồi xuống kiểm tra bộ xương. Mổ thế này rồi thì người này ít nhất cũng chết được mấy chục năm hoặc hơn trăm năm.

“Vị tiền bối này phí tâm lực khai phá động huyết cổ quái như thế này lẽ nào chỉ để yên nghỉ?” Gã lẩm bẩm, bên bộ xương không có thứ gì, đừng nói bảo bối hay võ kỹ.

Gã không cam lòng, đi thêm hai bước về phía cuối động huyết, sau rốt cũng phát hiện ra điểm khác lạ.

Vách đá ở cuối động huyết có một vật phi thường kỳ quái, hình bán nguyệt, toàn thân đen nhánh, nên ban đầu gã không chú ý. Quan sát kỹ hồi lâu mà gã không nhận ra là vật gì.

Hình dáng có vẻ là một cây cung, nhưng dây cung đen xì cứng đờ đó không thể kéo ra được. Thân cũng cứng vừa đen vừa cứng như cành khô, rắn chắc cực độ, gã dùng tới tám phần lực đạo cũng không uốn cong được nửa phân.

Lòng hiếu kỳ trời dậy, gã ngậm vận thổ nguyên lực, đâm mạnh xuống.

Chát! Quyền đầu vừa chạm vào, gã lập tức cảm giác được một luồng năng lượng mạnh mẽ truyền lên, phản chấn hất gã lùi lại, lưng giáng mạnh vào vách đá. Ban nãy ngã vào động huyết, thương thế chưa hoàn toàn phục nguyên, giờ lại trọng thương, khóe môi gã rỉ máu.

“Khụ, khụ”, gã nhăn nhó vuốt ngực, bực mình thốt: “Thứ quỷ quái gì nhỉ!”

Theo lý, vị cao nhân này không để lại gì khi chết ngoài vật cứng đen xì đó, ít nhất cũng là bảo bối. Nhưng gã làm đủ mọi cách mà không phát hiện ra huyền cơ nào, trừ cứng rắn ra không hiểu nó còn tác dụng gì.

Lật đi lật lại một hồi, máu trên khóe miệng gã vô tình nhỏ vào vật đen xì đó, tan biến ngay như bị hút khô.

Thoáng sau, vật đen xì trong tay gã hơi rung lên, kêu vang ong ong.

“Chuyện gì nhỉ?” Lại một giọt máu nữa nhỏ xuống, lại bị hút sạch, vật đó rung càng mạnh, còn phát ra cả tiếng động giòn đanh.

“Cạch!”

Bề mặt đen xì gã dốc toàn lực cũng không phá được mảy may thì giờ có vết nứt, từ khe nứt ánh lên kim quang chói mắt khiến gã nhắm tịt mắt lại.

“Lẽ nào vật này phải dùng máu tươi mới kích hoạt được?” Gã kinh nghi bất định, nhưng lòng hiếu kỳ khiến gã lau máu trên mép, thoa lên bề mặt vật đó. Lập tức lớp đen nhanh như thoát xác, từ từ nứt ra, rơi xuống, tan biến...

Một vật khiến gã không hiểu gì sau cùng cũng hiện ra chân diện mục!

Một cây trường cung vàng chói! Thân cung khắc đầy hoa văn đẹp đẽ cổ kính, ở giữa là hai kim sắc long đầu sống động như thật đang há miệng đầy uy vũ, hai ngọn trảo trước chạm vào nhau, hình thành tư thế rất đặc biệt, chính là chỗ đặt tên. Thân rồng vươn dài quấn quanh thành cung, mỗi bên một con, thập phần đối xứng.

Dây cung không hiểu chế từ vật gì, cơ hồ trong suốt, tuy cực mảnh nhưng tạo cho người ta cảm giác cực kỳ bền chắc.

Đang lúc gã chắc lưỡi không ngớt vì cây cung kỳ diệu đẹp đẽ thì một luồng năng lượng mang theo vô vàn tin tức bất ngờ từ thân cung thuận theo tay gã dồn lên óc.

Ầm! Thoáng chốc, hơn mười bức tranh lướt qua óc gã, như ảo ảnh bay lên, khiến gã nhìn thấy những hình ảnh không thuộc về ký ức. Tiếp đó, tức sát chỉ khí mạnh mẽ tràn vào tinh thần thức hải khiến gã như một sát thần vô địch.

Bức tranh thứ nhất...Một nam tử hơn ba mươi tuổi tay cầm kim cung giống hệt cây cung gã thấy bây giờ. Sau lưng y là hai nam tử đang truy sát, người cầm cung xoay mình, tốc độ cực nhanh, ngay khoảnh khắc ba người đag chạy tạo thành một đường thẳng, y kéo cung, một mũi tên do kim nguyên năng lượng ngưng tụ lại hình thành trong khoảnh khắc.

“Vù!” Không khí lóe lên kim mang, kim tiễn xuyên qua hai người phía sau, hai nam tử truy sát người cầm cung xuất hiện hốc máu cỡ ngón tay cái trên ngực. Cả hai trợn trừng mắt, mục quang kinh hãi, thân thể vẫn lao đi chột mềm nhũn ngã xuống.

Diệp Phong trầm kinh ngạ, thực lực người cầm cung chỉ là võ sư sơ giai còn hai người truy sát là trung giai võ sư, thế mà bị một mũi tên giết chết, tuyệt kỹ này quả thật quá mạnh mẽ. Tuy gã không hiểu vì sao mình biết rõ thực lực ba người nhưng trong óc lại nhìn thấy rõ rệt tình cảnh lúc đó.

Bức thứ tư...Vẫn là nam tử đó, nhưng ẩn tàng trong bụi cây, ngoài xa có bốn người tiến tới, bốn đại hán hộ vệ một thiếu niên, dáng vẻ cực kỳ cẩn thận. Thực lực bốn đại hán là võ sư ngũ giai đến thất giai.

Gương cung! Nam tử vẫn bắn ra một mũi tên, quỹ tích mũi tên ảo hóa thành bốn mũi tên năng lượng, xẹt về phía chúng nhân. Bốn đại hán như lâm đại địch, cùng xuất thủ ngăn chặn.

Xoạt, xoạt, xoạt, xoạt.

Bốn tiếng động khê vang lên, bốn đại hán xuất thủ ngăn cản, bốn mũi tên tiêu tan, hóa ra chỉ là ảo ảnh do năng lượng hình thành. Lúc họ quay đầu lại thì ngực thiếu niên đã xuất hiện một lỗ hồng thấu ra sau lưng, máu phun như suối, ngã xuống đầy bất am.

Mí mắt Diệp Phong giật giật, tiền pháp quá thần kỳ, không chỉ hình thành ảo ảnh năng lượng tiền mà mũi tên sát nhân có thể đổi hướng bắn trúng mục tiêu. Bốn đại hán tuy chặn trước mặt thiếu niên nhưng giữ được mạng y.

Bức thứ năm...Nam tử cầm cung thân thể rực mím mang, kim cung kéo căng ra, phát tay bắn ngược một mũi tên. Tích tắc dây cung bật ra, lão giả võ tông ở sau lưng y theo ý thức đưa tay phải lên chặn. Tiễn khí phá tan phòng hộ nguyên lực, xuyên vào cẳng tay, qua cả khớp xương. Nam tử nhân lúc người truy kích kinh hoảng, biến mất vô ảnh vô tung.

Tên nhanh quá. Tuy trong ba bức tranh trước, nam tử bắn tên đã nhanh cực độ nhưng không thể so với mũi tên này. Dù là ánh chớp cũng cần một tích tắc...Mũi tên đó nhanh hơn cả chớp.

Bức thứ bảy...Nam tử cầm cung đứng ngạo nghễ trên một ngọn núi nhỏ, ánh mắt như hùng ưng rực tinh quang, kim cung kéo căng tựa vầng trăng, một dải kim mang rực rỡ phát ra.

Mấy giây sau, cách chân núi năm trăm thước một nhất giai vô tông nét mặt đầy hoảng sợ ôm ngực gục xuống.

Nguyên lực ngưng hình công kích của võ sư tối đa chỉ phát ra được năm chục thước, một tiễn này đã vượt mười lần khả năng của võ sư thông thường.

Bức thứ chín...Nam tử cầm cung lúc này đã là vô tôn, dung mạo cũng biến thành trung niên.

Đối diện với hơn trăm người truy sát ở trên không, y chỉ cười lạnh, giờ cung lên, một vạt kim quang vút lên chân trời. Thoáng sau, tầng không trên đầu địch nhân nổ vang, thỉnh không như xuất hiện vầng mặt trời thứ hai, từng mũi tên bén trùm kín chúng nhân.

“A!”

“A! ” ...

Hai tiếng hô thê thảm vang lên, chỉ nháy mắt, mấy chục địch nhân còn sống sót không đầy một phần mười.

Bức thứ mười một...Nam tử đã tấn cấp vô hoàng, tuổi vẫn chưa đầy năm mươi, quả thật khoáng cổ thước kim!

Một người, một cung! Ngạo nghễ Vô Nguyên đại lục, không ai dám tranh phong.

Diệp Phong nghe được từ miệng đối thủ bị ông ta tru sát danh hiệu: Tiễn Hoàng!

115. Chương 115 : Tiên Thiên Kim Nguyên

Bức tranh thứ mười hai...Dù Diệp Phong ở ngoài cuộc cũng thấy cả kinh. Ba võ thánh vây chặt Tiễn Hoàng. Ông ta lúc đó đã trọng thương, miệng phun máu có vòi, đầu tóc rối bù, nhưng ánh mắt vẫn đầy ngạo khí.

Bùng! Trung niên nam tử nghiêng rằng, toàn thân rực kim mang, như vạn đạo thái hà quang, hùng vĩ tráng lệ!

Từng đạo kim quang như bị trường cung trong tay ông ta hút lấy, tụ lại một điểm trên cây cung kéo căng tựa vầng trăng tròn, hóa thành kim sắc quang cầu to lớn hăm chứa năng lượng kinh nhân. Không chỉ Diệp Phong cảm thụ được mà ba võ thánh đều biến sắc.

Tròng mắt Tiễn Hoàng co rút lại, mục quang hướng đến một lão giả mặt đỏ hơi béo. Bị tên của ông ta chỉ vào, võ thánh cường giả đó cũng tỏ vẻ kinh hãi, theo ý thức bật lùi cả trăm thước. Hai võ thánh còn lại nhìn nhau, đồng thời gạt đầu, cùng lao vào Tiễn Hoàng.

Ầm! Tiễn Hoàng cười thảm, thả dây cung ra.

Một dải quang pháo mang theo kim nguyên năng lượng kinh nhân xẹt ra, mục tiêu của mũi tên không hổ là siêu cường cao thủ đẳng cấp võ thánh, thân thể đột nhiên hạ nhanh xuống, thoát khỏi quỹ tích của quang pháo.

Nhưng ngay lúc lão thử phào, coi là đã bình an thì quang pháo trên không đột nhiên bắn ra vạn đạo kim quang, không tán xah giống như ở bức tranh thứ chín mà tụ thành một dải, trông không khác nào mũi tên năng lượng khổng lồ xẹt xuống. Võ thánh cường giả không kịp kinh hô, thân thể bị vô số kim quang chấn thành hư vô, chỉ còn hoa máu li ti rơi xuống.

Hai võ thánh sau lưng Tiễn Hoàng kiến đa thức quảng nhưng đã bao giờ được thấy tiễn kỹ đáng sợ như thế, đều rùng mình, dồn công kích bỏ đi ba phần. Nhưng họ là võ thành, uy lực của hai bàn tay võ đến vẫn ấn vào lưng Tiễn Hoàng...

Tiến Hoàng chỉ hự một tiếng, thân thể đạn pháo bị đăng văng lên sườn núi. Diệp Phong nhìn kỹ, chợt nhận ra ngọn núi đó quen mắt, không phải hậu sơn phía sau Hồng Diệp trấn sao?

Hai võ thánh vẫn còn hoảng sợ, không vội bước lên xem Tiễn Hoàng sinh tử thế nào, ngần ngừ một lúc thì phát hiện Tiễn Hoàng đã biến mất ngay trước mắt.

Bức thứ mười ba...Bức sau cùng.

Tiến Hoàng bị hai võ thánh đồng thời hạ trọng thủ, dù lợi hại hơn nữa thì ông ta vẫn chỉ là võ hoàng, bị hai cường giả cao hơn một cảnh giới đánh trúng, tử vong...Chỉ là sớm hay muộn.

Ông ta hít một ngụm khí sau cùng, vận dụng thân pháp như chớp thoát khỏi hai võ thánh, bắt tri bắt giác đến vách đá ở Ninh Tinh hạp cốc.

“Thi thể của Tiễn Hoàng ta tuyệt đối không thể bị yêu thú vấy bẩn.” Diệp Phong nghe thấy ông ta lẩm bẩm, đoạn nhảy xuống.

Đợi khi rơi xuống nửa vách đá, Tiễn Hoàng vận chút kim nguyên lực sau cùng trong thân thể, thi triển tiên kỹ ở bức tranh thứ nhất, mũi tên năng lượng mang theo kim mang mờ mờ xuyên vào vách đá hơn hai trăm thước.

Tiến Hoàng vô lực mỉm cười, dùng thân thể đang rơi xuống lại, dùng nốt chút khí lực sau cùng, bắn mũi tên đào mộ cho mình.

Hóa ra...Động huyệt này là uy lực của một tiên. Diệp Phong thầm kinh thán.

Trong các bức tranh, Tiễn Hoàng tổng cộng sử dụng sáu loại tiên kỹ, loại nào cũng khiến gã chấn động tâm thần. Những bức tranh khác, ông ta tả lại những trải nghiệm và trận chiến quan trọng trong đời, vì đã lâu nên ở Vô Nguyên đại lục chưa từng nghe ai nói đến.

Các trận chiến của Tiễn Hoàng trong những bức tranh đó có chung đặc điểm là đối thủ đều cao hơn một cảnh giới, nhưng không mấy may hoàn thủ được trước cây cung của ông ta. Tuy thực lực của Tiễn Hoàng đích xác kinh thể hãi tục, nhưng cây cung đó quyết không phải vật tầm thường.

Lắc lắc cái đầu đang nóng dần, gã cố nén kích động trong lòng. Tiếc rằng nhất đại tuyệt thế cường giả Tiễn Hoàng lại táng mệnh trong động huyệt nhỏ bé này...Thật ra ông ta làm chuyện kinh thiên động địa gì mà bức ba võ thánh đồng thời xuất thủ đối phó?

Tuy gã biết không nhiều nhưng hiểu rằng thánh gianh là cảnh giới siêu thoát võ giả, cả đại lục cũng không có hơn mười người. Hơn nữa cao thủ đạt đến thánh giai cực kỳ hiếm khi can thiệp vào ân oán giữa các võ giả. Nếu một võ thánh truy sát Tiễn Hoàng, gã còn hiểu được, bởi có thể Tiễn Hoàng vô tình chạm vào con cháu hoặc tôn môn của võ thánh đó. Nhưng đồng thời ba võ thánh đối phó ông ta...Thì thật không tin nổi.

Được đồn và óc gã ngoài mười ba bức tranh còn một ít tin tức và năng lượng kỳ lạ, nhưng vì gã mãi ngẫm nghĩ chuyện về Tiễn Hoàng nên tạm thời quên đi.

Đột nhiên trong óc vang lên giọng sư phụ đã lâu không xuất hiện.

“Ha ha, tiểu tử ngươi đúng là tốt số, lại nhanh chóng lấy được tiên thiên kim nguyên!” Lời ông khiến gã tỉnh khỏi cơn trầm tư.

Cái gì! Gã cả kinh, thần thức tiến vào thể nội, nơi đang xảy ra biến hóa đặc biệt. Một tia năng lượng không biết tên phát ra màu vàng sậm, thuận theo kinh mạch chảy vào đơn điền.

Đó là tiên thiên kim nguyên? Gã vừa kinh ngạc vừa mừng, nhất thời luống cuống, không biết nên làm gì.

May mà giọng sư phụ lại vang lên nhắc nhở: “Dùng ngưng tụ xoáy khí tại đơn điền, rồi dẫn tiên thiên kim nguyên vào. Còn lại...Cũng như lúc trước con ngưng tụ thổ nguyên khí hải.”

Có kinh nghiệm ngưng tụ thổ nguyên khí hải, lần này gã không còn bỡ ngỡ nữa, dùng thần thức khống chế tiên thiên kim nguyên, rồi tụ nguyên nguyên lực hình thành xoáy khí như lúc tấn cấp võ đồ, có điều xoáy khí này lớn hơn ba phần.

Tâm niệm vừa động liền dẫn tiên thiên kim nguyên vào xoáy khí nguyên nguyên lực đang chuyển động nhanh. Xoáy khí lập tức chuyển từ màu xanh thành vàng, thoáng sau nguyên nguyên lực được tiên thiên kim nguyên chuyển thành kim nguyên lực...

Cạch! Đơn điền vang lên tiếng động giòn tan, một giọt nước vàng óc không khác nào thổ nguyên khí hải hình thành trong khoảnh khắc, lặng lẽ nằm cạnh thổ nguyên khí hải, thể tích nhỏ bằng nửa.

Thành công rồi? Gã mở bừng mắt, thần sắc vẫn ngơ ngẩn. Kim nguyên khí hải ngưng tụ thuận lợi khiến gã không dám tin.

“Ngẩn ra gì nữa.” Sư phụ hình như biết gã nghĩ gì, trêu đùa: “Chỉ cần hiểu rõ bản chất ngũ hành khí hải thì tạo thêm một khí hải có khác gì chơi đùa...”

“Nhiều cường giả cũng tự ngưng tụ khí hải, nhưng vì khí hải có vụ thuộc tính bất đồng sẽ bài xích nhau nên họ không dám mà thôi...”

Diệp Phong gật đầu, sư phụ từng nhắc điều này với gã, không ngờ gã lại nhanh chóng có khí hải thứ hai.

“Có thêm một khí hải không hẳn sẽ khiến thực lực của con tiến bộ. Nguyên lực con có thể điều động vẫn chỉ hữu hạn, nhưng nếu đồng thời điều động hai luồng nguyên lực tất sẽ có một luồng bài xích thể kỹ, không những không tăng thêm uy lực mà còn phản nghịch lại thân thể, nên đừng có vui mừng quá sớm.” Diệp Phong đang hơn hớn bị sư phụ đả kích một cách tàn nhẫn.

Gã bĩu môi bất mãn: “Con thu gom ngũ hành tiên thiên nguyên lực ngưng tụ khí hải để làm gì? Chi bằng chuyên tâm tu luyện thổ nguyên lực.”

“Đồ ngốc, có kim nguyên khí hải là tu luyện được kim nguyên võ kỹ! Đặc tính hiển dấu của ngũ hành có ưu khuyết riêng, thêm một nguyên lực là thể kỹ của con thêm một loại biến hóa...” Sư phụ đột nhiên ngừng lời: “Cảnh giới của con chưa đến, nói ra quá sớm, con cứ từ từ tham ngộ.”

Nói đoạn sư phụ lại biế mắt.

“Sao lại lần nào cũng chỉ nói ra một nửa thế nhỉ!” Gã bực bội, nhưng sư phụ nói cũng đúng, hiện tại có kim nguyên khí hải thì gã có thể tập kim nguyên võ kỹ, có thêm một phương thức chiến đấu.

Đồng thời gã lại nhìn đến kim cung trong tay...Tiền kỹ của Tiễn Hoàng không phải kim nguyên võ kỹ sao?

116. Chương 116 : Tru Thần Cung

Rất nhanh, diệp Phong lần được trong óc tin tức chảy vào cùng với tiên thiên kim nguyên.

“Người có thể lấy máu làm chất dẫn kích hoạt Tru Thần cung tức là có duyên với nó.” Một giọng nói uy nghiêm vang vọng bên tai.

Hóa ra cây cung này tên Tru Thần cung, khẩu khí không hề nhỏ...Gã thầm tắc lưỡi. Bất quá ban nãy gã được thấy Tiễn Hoàng với thực lực võ hoàng chỉ mất một mũi tên mà giết được võ thánh, nếu bảo cây cung này tru thần cũng không ngoa.

“Phụ thân ta là thợ rèn tuyệt thế, sinh ra ta rồi thì ngẫu nhiên lấy được một khối kỳ bảo: Kim nguyên thạch! Ông tìm mọi cách, sau cung cũng dung luyện thành công khối kim nguyên thạch, hơn nữa thu gom các loại nguyên liệu kim loại trân quý, rèn được một thứ sánh ngang thần khí - Tru Thần cung!”

Kim nguyên thạch? Diệp Phong đột nhiên nhớ lại sư phụ từng nói, lúc đại lục khai thiên tịch địa, trời đất hình thành lên ngũ hành chi nguyên đầu tiên. Kim nguyên thạch là một trong ngũ hành - kim chi nguyên. Chả trách Tru Thần cung hàm chứa tiên thiên kim nguyên. Xem ra vận khí của gã không tệ, tru Thần cung đúc từ kim chi nguyên sao có thể là bình phàm được?

“Thần khí vừa thành, thiên địa biến sắc, đại lục chấn động. Tru Thần cung phát ra kim nguyên kinh nhân, khiến các phương cường giả đổ tới cướp đoạt. Phụ thân dùng máu và sinh mệnh, sau cùng phong tỏa được dao động năng lượng của thần cung không thoát ra ngoài, trước khi qua đời đã giao cung cho ta.” Giọng nói uy nghiêm tựa hồ thở dài trong óc gã.

“Ta mang cung đi ẩn tàng, khổ tu mười năm, sau cùng cũng ngộ thông bốn loại tiền kỹ, lại dùng tiên thiên kim nguyên tẩy luyện khí hải, thần công đại thành. Những thể lực cướp đoạt Tru Thần cung năm xưa đều bị ta ghi nhớ, từ đó ta điên cuồng trả thù, để đòi lại công đạo cho phụ thân.”

“Ta ẩn tàng thân phận, làm một hắc ám dung binh, mượn cơ hội đi làm nhiệm vụ, không tiếc thủ đoạn ám sát các nhân vật cốt cán và con cháu của các thế lực. Hắc ám dung binh trở thành lá bài che chắn tốt nhất cho ta trước khi thực lực đại thành.”

“Lúc ta tấn cấp võ tôn, cả đại lực hiếm có đối thủ, uy lực một tên đủ khiến cao thủ như võ hoàng cũng tránh xa ba bước, không dám chính diện chống đối. Thân phận của ta cũng bại lộ, từ đó ta trở thành công địch của đại lực, vô số cường giả đổ về truy sát để trừ đi mối họa tâm phúc, và vì Tru Thần cung!”

“Có lẽ trời không tuyệt đường ta, vào lúc nguy nan nhất thì ta lĩnh ngộ được hai loại tiên kỹ. Chỉ bằng uy lực một tên giết sạch một trăm cường địch, ta được xưng hiệu là Sát Thần Tiên Hoàng. Nhờ thế ta được yên tĩnh tạm thời.”

“Trong số cừu nhân của ta có vài nhân vật quan trọng của các thế lực mạnh nhất đại lực. Ta biết quân tử trả thù mười năm không muộn nên ẩn nhẫn cho đến khi trở thành võ hoàng mới xuất thủ với chúng. Trận chiến đó...Cừu nhân của ta chết sạch, nhưng ta cũng động chạm đến thế lực sau lưng chúng. Nhưng thế lực này có các lão bất tử thánh giai ở sau lưng, họ e dè Tru Thần cung của ta, bất chấp danh dự, ba người liên thủ đối phó một võ hoàng...”

Giọng nói đầy lên niềm tự hào: “Tuy ta không địch nổi, mạng không còn bao lâu, nhưng dốc toàn lực thi triển tiên kỹ sau cùng của Tru Thần cung, giết chết một võ thánh. Ha ha ha, với thực lực võ hoàng tru sát võ thánh, cả Võ Nguyên đại lực, chỉ có mình ta.”

Hảo khí phách! Diệp Phong nghe đến đây không khỏi bội phục. Thánh giai là tượng trưng của vô địch, ông ta với thực lực võ hoàng, còn là võ hoàng cấp thấp, tru sát võ thành, có gì mà không tự hào?

“Ta báo được thù cha, lại tung hoành đại lực hơn năm mươi năm, giết người như ngóe, tuy chết nhưng không hối hận. Chỉ có Tru Thần cung không nên vì ta chết mà bị lãng quên, nên ta khai mở động này đợi người hữu duyên. Mong chờ lắm thay...”

“Trước khi tiên kỹ đại thành, vạn lần không đượ để lộ cây cung, tránh mang họa sát thân...Nên nhớ, nên nhớ.”

Giọng nói kết thúc, tia tinh thần năng lượng trong óc gã cũng tan...Không còn dấu tích.

“Ôi...Tiền bối, tiền bối!” Diệp Phong ngăn ra, vội gọi: “Lão nhân gia đang đùa hay sao? Cái gì mà tiên kỹ chưa thành không được để lộ cây cung, nhưng tiên kỹ của ngài còn chưa truyền cho tiểu tử.”

Tiếc là trong óc trống trơn, không hồi ứng gì. Tạo nghệ về tinh thần năng lượng của chủ nhân Tru Thần cung hiển nhiên không bằng sư phụ, năng lượng dùng xong là tan hết.

Không thể nào. Vị tiền bối này xem ra là người trầm ổn, qua viejc ông ta ẩn nhẫn mười mấy năm, đến khi trở thành võ hoàng mới đi tìm cừu nhân ở những thế lực hùng mạnh báo thù là thấy. Chắc không đến nỗi quên một việc quan trọng thế này chứ?

Gã nhẩn nhé ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng nhìn xuống Tru Thần cung trong tay. Nếu ông ta truyền lại kinh thế tiên kỹ thì bí mật tất cả trong cây cung này.

Gã từ tốn vuốt ve thân Tru Thần cung, kim mang khẽ lưu động, hào quang nội liễm, nếu không đến gần tất không cảm nhận được kim nguyên chi lực phát ra. Năm xưa phụ thân tiền bối vì để Tru Thần cung không khiến người khác chú ý mà hiển dâng màu và tính mạng, quả xứng danh nhất đại thân tượng.

Tru Thần cung được máu gã kích hoạt nên khi chạm vào, gã cảm nhận được cảm giác thân thuộc, thử điều động kim nguyên lực không nhiều lắm vào trong, thân cung liền sáng lên, quang điểm hình thành ở chỗ lấp tên.

Hóa ra...Là thế...

Tiên kỹ mà Tiên Hoàng nói ẩn trong Tru Thần cung, khi kim nguyên lực của gã hợp cùng thân cung sẽ nhận được tin tức về tiên kỹ. Chỉ khi kim nguyên lực đạt đến trình độ nhất định mới sử dụng được tiên kỹ tương ứng. Như hiện tại kim nguyên khí hải của gã ngang với bình dân nhất giai chỉ sử dụng được tiên kỹ cơ bản nhất - Kim nguyên tiên!

Kim nguyên tiễn là năng lượng tiên hình thành từ ngưng tụ kim nguyên lực, cũng là chiêu Tiễn Hoàng thi triển ở bức tranh đầu tiên. Không nên coi thường Kim nguyên tiễn, có nghịch thiên thần khí Tru Thần cung giá dạng để thi triển, tiễn kỹ cơ bản nhất này cũng phát huy được uy lực gần như đạt đến cừu phẩm võ kỹ. Bất quá kim nguyên khí hải của gã hiện thời không duy trì được một tiễn đơn giản nhất này, chỉ khi đạt tới võ sĩ nhất giai mới miễn cưỡng phóng ra được.

Phát tên này đủ để tru sát võ sư cấp thấp.

“Hong Diệp thư...Linh hồn thư thư giúp đỡ để lấy được Tru Thần cung đây mà.” Gã không giấu được niềm kích động, tiễn kỹ có thể giúp gã giết được đối thủ cao hơn một cảnh giới sao lại không khiến gã động lòng.

Tuy Tru Thần cung đồng thời là củ khoai bồng tay, tiễn Hoàng chết mới chỉ hơn trăm năm, còn cường giả đẳng cấp võ tôn trở lên tùy tiện cũng sống được ba, bốn trăm năm. Nên ở đại lục không ít cường giả biết được Tru Thần cung.

Nếu thần khí này bị người ta nhận ra, khẳng định phiền phức sẽ đến theo. Cái chết của phụ thân Tiễn Hoàng không phải vì Tru Thần cung mang đến sao? Trước khi có thực lực bảo vệ Tru Thần cung, gã không được phép để lộ trước mặt người khác.

Trong thần cung còn một loại công pháp chỉ cách gia tốc tu luyện kim nguyên lực, nhưng với do chỉ là vẽ rắn thêm chân. Tru Thần cung chỉ người có kim nguyên khí hải mới tu luyện được nên công pháp đó chỉ dẫn những người thuộc khí hải khác tự hủy khí hải rồi dẫn tiên thiên kim nguyên vào thể nội sáng tạo ra kim nguyên khí hải. Nếu người lấy được Tru Thần cung có sẵn kim nguyên khí hải, tiên thiên kim nguyên sẽ gột rửa khí hải cho người đó càng mạnh thêm.

Xem ra Tiễn Hoàng có lẽ cũng không phải là kim nguyên khí hải tu luyện giả mà lợi dụng Tru Thần cung chuyển đổi khí hải. Bằng không ông ta không thể biết tường tận cách dùng tiên thiên kim nguyên sáng tạo khí hải như thế. Khí hải mới có nghĩa là tu luyện lại từ đầu, tiễn Hoàng chỉ trong ba mươi năm mà tu thành võ hoàng, công pháp tu luyện này thật không đơn giản.

Nhưng công pháp này có lợi hại nữa, diệp Phong cũng không sử dụng bởi tốc độ tu luyện của Nguyên Thần quyết còn nhanh hơn Tiễn Hoàng, tốc độ trưởng thành của kim nguyên khí hải trong thể nội gã phụ thuộc vào nguyên nguyên lực, không cần cố ý tu luyện.

Thích thú vuốt ve Tru Thần cung một hồi, gã đành lưu luyến cho vào nguyên trạc.

Giờ cũng đến lúc rời động huyệt này rồi.

117. Chương 117 : Thù Dai

Tìm kiếm kỹ lưỡng một hồi, diệp Phong xác định trừ Tru Thần cung ra không còn vật gì nữa thì mới cung kính kính khải bái ba cái với hài cốt Tiễn Hoàng rồi đi ra.

Ở cửa động, kim sí hắc vĩ điều vẫn nằm uể oải, đôi mắt sắc bèn nhìn gã đầy oán hận. Nó không hiểu sao gã không giết nó, lẽ nào định đầy dọa trả thù? Nó quyết định, nếu gã dùng thủ đoạn độc ác thì dù đồng quy vu tận cũng không tiếc.

Gã bình thần liếc đại điều dưới đất, lấy hai miếng thịt nướng thơm trong nguyên trạc ra ném cho nó. Gã cũng ăn một miếng.

Gã vào trong động tìm kiếm cả nửa ngày, kim sí hắc vĩ điều chắc cũng lãnh tỉnh lại phần nào. Tuy không mong chỉ nhờ cho chút thức ăn là nó không nhớ thù nhưng chí ít cũng có đường để bắt chuyện với nó.

Quả nhiên, kim sí hắc vĩ điều ngần ngừ một lúc, sau cùng không chống nổi thức ăn quyến rũ, mổ sạch nhanh chóng.

Diệp Phong mừng thầm, nó chấp nhận hảo ý của gã, thì đàm phán tiếp theo sẽ thuận lợi hơn nhiều.

“Điều huynh này...” Gã bình tĩnh nhìn nó mổ gần hết thức ăn, từ tốn nói: “Kỳ thật chúng ta không có thâm cừu đại hận gì, tuy huynh từng coi ta là thức ăn nhưng huynh cứu ta một mạng.”

Kim sí hắc vĩ điều lạnh lùng nhìn gã, thần sắc không đổi.

“Nếu không phải huynh dùng mưu hại ta suýt mất mạng thì huynh cũng đâu đến nỗi bị trọng thương như thế, kỳ thật cứ đầu tiếp, không ai được lợi. Chi bằng chín bỏ làm mười, giảng hòa thôi.” Gã mỉm cười dịu giọng.

Kim sí hắc vĩ điều phần hận nhìn gã, tuy không biết nói tiếng người nhưng mắt nó hiển hiện rõ hàm ý.

Người hủy sào huyết của ta, bắt ta làm vật cưỡi, còn đánh ta trọng thương sắp chết, còn giảng với hòa cái gì? Nhân loại quả nhiên đều là những sinh vật dối trá lưu manh.

“Sào huyết có thể lập lại, cười lên mình huynh chỉ là bất đắc dĩ, không thể coi là ân oán phải không? Còn vết thương của huynh...Nếu ta chưa khỏi thì chúng ta giảng hòa, thế nào?” Gã biết Kim sí hắc vĩ điều tính tình cao ngạo, mình không thực lực tuyệt đối để hàng phục nó, nên lời lẽ thập phần hoãn hòa, không có ý uy hiếp.

Kim sí hắc vĩ điều tỏ vẻ ngần ngừ. Có thể không chết, đương nhiên không không muốn chết...

“Chữa lành rồi, ân oán giữa chúng ta sẽ tiêu tan. Rồi nếu huynh chịu đưa ta quay lại đỉnh núi, ta lấy cái này làm thù lao, thế nào?” Gã lấy một viên bát phẩm kim nguyên đơn ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt Kim sí hắc vĩ điều.

Yêu thú hiếm khi có cơ hội dễ dàng thực lực, bát phẩm kim nguyên đơn với nó thập phần trân quý.

“Hợp tác thì song phương cùng có lợi. Nếu ngươi khẳng khẳng thì cả hai đều chết ở đây.” Diệp Phong nắm tay thu nguyên đơn lại, ra vẻ bất lực.

Kim sí hắc vĩ điều cũng là yêu thú có trí tuệ, cân nhắc một lúc thì biết nên lựa chọn thế nào. Tuy còn giận gã mấy lần chạm đến uy nghiêm nhưng nó biết gã làm thế chỉ vì mạng sống. Tiểu tử này thực lực không ra sao cả nhưng cũng khiến nó nếm mùi mấy lần, bất giác từ đáy lòng nó dấy lên đôi chút bội phục.

Tính mạng nó hiện tại nằm trong tay gã, đối phương đồng ý giữ tôn nghiêm cho nó, không hề uy hiếp nên khiến nó cảm kích đôi phần. Không chết lại giữ được tôn nghiêm, nó không có lý do cự tuyệt.

Ánh mắt nó hòa hoãn lại, khẽ kêu hai tiếng. Diệp Phong hơn hở, biết nó đã đồng ý.

Không thể chần chừ nữa, đàm phán thành công rồi thì gã nhanh chóng dốc nguyên nguyên lực giúp nó liệu thương.

Được nguyên nguyên lực gột rửa, vết thương của Kim sí hắc vĩ điều từ từ lành lại. Cú đánh của gã gần như chấn tan xương sống nó, ngũ tạng lục phủ đều chấn động nghiêm trọng, nếu gã không chữa trị, nó tuyệt đối không qua khỏi một tháng. Hà huống, nó sẽ chết trước vì đối.

Hiện tại tuy gã không chế được không ít nguyên nguyên lực, nhưng thương thế cơ này không phải chưa được ngay. Mất cả cảnh giờ, kim sí hắc vĩ điều mới vẫy vẫy cánh, phần chấn đứng dậy.

Nó nhìn Diệp Phong đang tỏ ra giới bị lùi lại mấy bước, ánh mắt có phần phức tạp. Hồi lâu sau, nó ra cửa động, gáy vang với gã, không hề có địch ý. Gã mừng ra mặt, nhảy lên lưng nó.

“Đa tạ!” Sau cùng cũng thoát được khốn cảnh, lòng gã hơn hở.

Dang hai cánh ra, kim sí hắc vĩ điều lượn vòng trên tầng không hạp cốc, thân thể nó hơi nghiêng, lướt xuống đáy cốc.

“Này, điều huynh nhầm rồi.” Diệp Phong thấy không ổn, vội hô: “Ta muốn lên đỉnh núi chứ không phải chân núi.”

Kim sí hắc vĩ điều tỏ vẻ giễu cợt, mặc kệ gã hô hoán, lao vun vút xuống, còn cách mặt đất mười thước thì lật người hất gã xuống.

Phịch! Không kịp đề phòng, gã ngã chống bốn vó, kim nguyên đơn lăn ra xa, bị Kim sí hắc vĩ điều nuốt gọn.

“Quác, quác!” Kim sí hắc vĩ điều tỏ vẻ khoái trá, vỗ cánh gáy vang trên không. Tuy nó không có sát ý với gã nhưng bực mình vì lúc trước bị gã vô lễ nên mượn cơ hội trả đũa.

“Con chim xấu xa gian trá.” Diệp Phong chặt vật bò dậy, bực tức trừng mắt nhìn Kim sí hắc vĩ điều. Đối phương còn tặng gã ánh mắt hí lộng đoạn khoan khoái kêu hai tiếng trước khi dang cánh bay đi.

Nhìn theo Kim sí hắc vĩ điều bay đi, gã lắc đầu bất lực. Đến nước này thì tới đâu hay tới đó, nhìn Tĩnh hạp cốc nổi với Ninh Tĩnh sâm lâm, xem ra phải đi một vòng mới về được Hồng Diệp trấn xem xét tình hình. Tuy trong hạp cốc nguy hiểm nhưng với thực lực hiện tại, không cần quá lo lắng.

Gã trèo lên một cây cổ thụ nhìn xuống. Ninh Tĩnh hạp cốc chỉ có hai lối ra, một ở phía bắc Vân Châu, một là Ninh Tĩnh sâm lâm ở phía nam, không khó nhận ra. Nhắm chuẩn phương hướng, gã nhanh chóng lao đi.

“Ồ kìa, không phải Chấn thiên chùy của tay hay sao?” Gã tinh mắt, nhìn thấy một cây cổ thụ cạnh đó cành lá xác xơ, mặt đất hiện ra một hố sâu, dưới hố là Chấn thiên chùy bị rơi lúc trước. Cây chùy này cứu mạng gã, không ngờ mất rồi lại lấy lại được. Gã hoan hỉ nhật lên, hớn hở đi về phía nam.

Gã đang ở giữa Ninh Tĩnh hạp cốc, nếu thuận lợi chỉ hơn mười ngày là rời khỏi hạp cốc, vào đến địa bàn Ninh Tĩnh sâm lâm. Đã không thể về Hồng Diệp trấn ngay, gã quyết định tìm Tiểu Hôi trước rồi từ Ninh Tĩnh sâm lâm ra đường lớn về Hồng Diệp trấn tìm Hầu thị huynh đệ. Truy kích họ không có cường giả cấp bậc võ sư, chắc hai huynh đệ không nguy hiểm gì.

“Lần này tiểu gia đại nạn mà không chết. Lục Lâm bang...Tiểu gia sẽ chơi với các người một phen.” Gã nghiêng răng, mắt ánh lên hung quang: “Còn cả Lục Trúc bang! Hừ, lục Lâm bang thế lực to lớn, nhất thời không lay động được, lấy Lục Trúc bang các người ra khai đao! Đợi đấy, ta sẽ cho các người biết thế nào là ác mộng.”

118. Chương 118 : Tru Thần Tiễn Kỹ

Trong Ninh Tĩnh hạp cốc, tỷ suất chạm phải tam giai yêu thú cũng cao như gặp nhị giai yêu thú tại yêu thú khu của Ninh Tĩnh sâm lâm, diệp Phong chạy chừng mười phút đã gặp hai, ba con. Cũng may thần niệm của gã sắc bén, phát giác được nguy hiểm trước, nhân lúc đối phương chưa phát hiện mình, thận trọng tránh đi.

“Ồ...Phía trước lại có yêu thú.” Gã buộc phải chậm lại, nhanh nhẹn nhảy lên một cành cây to, từ từ vén lùm lá rậm che trước mặt, mục quang hướng về phía trước hơn hai mươi thước.

Là nhị giai Thiết vĩ ma lang. Không có gì nguy hiểm.

Gã thở phào, thân hình không dừng mà tiếp tục lao nhanh. Tam giai yêu thú thì gã tránh đường còn nhị giai yêu thú thì không cần e dè. Ma lang thấy tốc độ của gã, tất sẽ không gây phiền.

Cành lá kêu loạt xoạt, gã nhảy nhót nhanh nhẹn trong đó. Ma lang dựng tai lên nghe ngóng, nhanh chóng phát hiện ra gã, con mắt xanh lục bắn ra tia sáng hung hãn, nhìn chằm chằm.

“Gào...” Tiếng sói tru vang lên lồng lộng.

“Không ổn!” Gã biến sắc, thiết vĩ ma lang còn có đồng bạn. Lang tộc đa phần sống theo đàn, dù là yêu thú, ma lang cũng có phần nào tập quán sống cùng nhau này. Tiếng tru này là ma lang báo cho đồng bạn.

Quả nhiên nhị giai ma lang không vội vàng phát động công kích mà theo đuôi gã. Ngoài xa, hai tiếng sói tru hưởng ứng, cấp tốc lao đến.

“Hi vọng không có tam giai ma lang...” Nếu chỉ ba con nhị giai ma lang thì gã nắm chắc giải quyết được, còn tam giai ma lang, thực lực ngang với A Qua, gã không có cửa thắng.

Thiết vĩ ma lang là yêu thú thiện nghệ tốc độ. Như ảnh tùy hình chỉ là thân pháp thiên về biến hóa, không đủ để gã cắt đuôi ma lang. Gã đành ngồi trên cành, nhìn về phía hai con ma lang đuổi tới, sẵn sàng chờ đợi.

“Hả, xui quá!” Gã hơi biến sắc mắng thầm.

Qua kẽ lá, gã nhìn rõ một con Thiết vĩ ma lang to lớn dẫn theo một con nhỏ hơn đang cấp tốc lao tới, con lớn là tam giai Thiết vĩ ma lang! Chúng chỉ còn cách gã không đầy năm mươi thước.

“Lần này hỏng rồi, không diệt được tam giai ma lang e rằng đừng hòng thoát.”

Tam giai yêu thú ở Ninh Tinh hạp cốc khác với Ninh Tinh sâm lâm. Tại Ninh Tinh sâm lâm, địa bàn của tam giai yêu thú rất lớn, cơ hồ là chí tôn, hoàn cảnh sinh tồn cực kỳ thoải mái. Nên chỉ cần gã thể hiện thực lực có tính uy hiếp là chúng bỏ qua, không mạo hiểm.

Nhưng ở Ninh Tinh hạp cốc, số lượng tam giai yêu thú đông, tranh đấu với nhau là chuyện bình thường nên hung mãnh, tàn nhẫn, khát máu hơn. Trừ phi gã đánh bại chúng, bằng không chúng không đời nào tha cho gã.

Dựa vào thân pháp Như ảnh tùy hình, một con tam giai Thiết vĩ ma lang vị tất làm gì được gã, nhưng nếu chơi cú bắt với nó thì sẽ chạm đến tam giai yêu thú khác trong hạp cốc, lúc đó vạn nhất cả đàn đổ xô tới thì gã không còn đường chạy nữa.

“Phải giết nó ở đây.” Gã thâm hạ quyết tâm, hơi vung tay, tru Thần cung xuất hiện.

Với thực lực hiện tại không làm gì được tam giai ma lang, đành lấy nó ra nghiệm chứng uy lực của Tru Thần cung.

Không đợi cho tam giai Thiết vĩ ma lang tiếp tục đến gần, gã đặt tay phải lên cung, tay trái lấy ra một viên bát phẩm kim nguyên đơn nhét vào miệng. Tuy bằng khí hải thì gã không thi triển Kim nguyên tiền được nhưng với được lực của một viên nguyên đơn thì đủ.

Gã nín thở, thần sắc ngưng trọng, được lực kim nguyên đơn lan tỏa nhanh chóng, cũng may thân thể gã là võ sĩ nhị giai, chịu được nguyên lực của bát phẩm kim nguyên đơn.

Giương cung kéo dây. Thể nội kim nguyên lực cấp tốc dồn lên, tru Thần cung rực kim mang mờ mờ, một mũi tên năng lượng hình thành trên thân cung.

So với Kim nguyên tiền Tiền Hoàng thi triển trong tranh thì tên của gã nghèo nàn hơn nhiều, không chỉ kim mang ảm đạm hơn, tiền thể cũng kém hơn. Nhưng kim nguyên lực trong thể nội gã, và cả trong khí hải, đều bị rút sạch.

“Chả trách uy lực tiền kỹ của Tru Thần cung đang sợ như vậy, tiêu hao nguyên lực quá kinh nhân.” Gã dốc toàn lực chỉ kéo được dây cung ra đôi chút, trán đầm mồ hôi.

“Xoạt”, điệp Phong nhắm chuẩn tam giai ma lang đang lao tới, tay trái giữ dây cung buông ra. Kim nguyên tiền như tia sét rạch ngang không khí, xạ vào trán nó.

Trực giác đối với nguy hiểm khiến ma lang lập tức phản ứng, tỏ vẻ sợ hãi, thân thể dừng phát lại. Tiểu tử nhân loại thực lực chỉ nhị giai kia sao lại khiến nó có cảm thụ đáng sợ như vậy.

Kim quang lóe sáng trước mắt, ma lang không kịp đề phòng, chỉ vội vàng hơi nghiêng đầu.

“Phập,” Kim nguyên tiền xuyên cổ nó, một hốc máu xuất hiện.

“Gào...” Tiếng tru thảm thiết vang lên, tam giai ma lang tứ chi mềm nhũn ngã xuống.

Tuy vì thực lực Diệp Phong chưa đủ, mũi tên này không lấy được mạng nó, nhưng nơi yếu hại bị bắn xuyên, tam giai ma lang gần như mất hết năng lực chiến đấu.

Lòng gã hớn hở, kim nguyên lực ẩn hàm trong một mũi tên tối đa cũng chỉ ngang với nhất giai võ sĩ phát ra, nhưng Kim nguyên tiền phát huy đặc tính sắc bén của kim nguyên lực đến cực độ, ngưng tụ lại thì uy lực tất nhiên cũng bất phàm. Tiền kỹ này chỉ là loại cơ bản nhất trong sáu loại, nếu sau này gã nắm vững năm loại kia, uy lực chẳng phải càng mạnh hơn?

Hai con nhị giai ma lang sợ mất mật, kêu lên nghèn nghẹn, quay người chạy mất. Chúng tuy hung hãn nhưng đối diện với địch nhân không thể chiến thắng thì chỉ biết cúp đuôi. Mất đi thủ lĩnh - tam giai ma lang, hai con nhị giai tiểu ma lang sau này khó lòng yên lành trong Ninh Tinh hạp cốc.

Có trách thì trách chúng trêu vào nhầm đối tượng.

Gã nhặt Chấn thiên chùy, đến chỗ tam giai ma lang, kết thúc tính mạng nó rồi lấy yêu hạch ra ném vào nguyên trạc.

“Nguyên lực của tam giai yêu thú quả nhiên khác thường.” Gã dùng thần niệm thăm dò nguyên trạc, kim nguyên lực của yêu hạch ma lang đủ luyện chế năm viên bát phẩm kim nguyên đơn.

Hai mươi ngày sau...

Diệp Phong bò sát cành cây, hai chân quặp chắc, một tay cầm cung, tay kia từ từ kéo dây...

Năng lượng tiến hình thành trên Tru Thần cung, mục tiêu là tam giai yêu thú - Độc giác tiên vĩ mãng xà cách đó hai chục thước.

Độc giác tiên vĩ mãng xà dài hai chục thước cũng phát giác ra nguy hiểm vào giây khắc kim tiến hình thành, lắc đầu thật mạnh, cặp mắt âm u ánh lên hung tàn nhìn chăm chăm vào chỗ Diệp Phong.

“Xoạt!” Lưỡi rắn như thiết thương thò ra, độc giác tiên vĩ mãng xà há mồm la vào Diệp Phong. Lại có nhân loại dám nhắm vào nó, thật chán sống rồi.

“Trúng!” Gã tự tin, ung dung bắn ra. Kim nguyên tiễn như ánh chớp xuyên qua miệng Độc giác tiên vĩ mãng xà, thấu vào trong thân thể, dưới ánh mắt kinh hoàng của nó.

Phịch, tấm thân mãng xà không lơ rơi xuống, từ từ nhắm mắt lại đầy bất cam, ô hô ai tai.

Yêu thú cấp thấp và trung chỉ dựa vào bản năng để tu luyện, nhục thể và nguyên lực cực kỳ cao, nhưng tinh thần lực và trí tuệ lại thua xa nhân loại cùng cấp, không thể hiểu được điểm lợi hại của Tru Thần cung, thành ra Diệp Phong liên tục đắc thủ.

Nếu đối tượng bị tập kích là ngũ giai - thất giai võ sư, e rằng Tru Thần cung vừa thi triển là sẽ bị đối phương phát giác. Theo tiến kỹ trước mắt của gã, đủ để ứng phó tam giai võ sư trở xuống.

Gã có thần thức mạnh mẽ, cảm giác được trước tam giai yêu thú ở phụ cận, rồi lợi dụng đặc điểm bắn xa của Tru Thần cung để đánh lén, chưa từng thất bại. Suốt dọc đường, gã không gặp nguy hiểm gì đặc biệt.

Gã thỏa mãn kiểm tra nguyên trạc, trừ tiêu hao không ít kim nguyên lực vì sử dụng Tru Thần cung thì bốn hệ nguyên lực khác vì được tam giai yêu thú cống hiến nên cao bằng nửa thân người, nếu luyện chế bát phẩm nguyên đơn, e rằng đủ cho hơn trăm viên.

Hơn nữa thực lực của gã, trong hai mươi ngày thăng từ võ sĩ nhị giai lên tam giai. Tuy tấn cấp trong tiểu giai đoạn không khiến thực lực của gã biến hóa về chất, nhưng một đòn toàn lực dung hợp nguyên lực và nhục thể đã vượt qua thất giai võ sĩ đạt đến cảnh giới võ sư. Nếu không tính đến khả năng tăng lực của cao giai võ kỹ thì chỉ ít cũng dễ dàng thắng được lục giai võ sĩ.

“Cũng đến lúc rời Ninh Tĩnh hạp cốc rồi.”

119. Chương 119 : Gặp Lại

Càng đi về phía nam, vách đá hai bên hạp cốc càng hẹp, lúc Diệp Phong đặt chân vào Ninh Tĩnh sâm lâm thì chính thức đi vào vùng bằng phẳng.

Lúc trước sống mấy tháng tại Ninh Tĩnh sâm lâm, gã đã nắm được cách nhận hướng, dùng chân ngâm nghĩ một chốc rồi lao theo một hướng.

Không hiểu Tiểu Hôi thế nào rồi? Nhớ lại lúc trước cùng nó tu luyện, cùng đối phó yêu thú, gã lại nở nụ cười nhu hòa. Tiểu tử khả ái đó thực lực quý dị như thế, thân phận cũng thần bí, nhưng lại đơn thuần và ngây thơ, đặc tính mọi yêu thú tầm thường không có, không hiểu vì cớ gì phụ mẫu nó để nó lại Ninh Tĩnh sâm lâm.

Gã đến chỗ nó thường xuất hiện. Ninh Tĩnh sâm lâm không có nhiều tam giai yêu thú, thi thoảng mới gặp nhị giai yêu thú, thấy tốc độ quý mị của gã, chúng biết là không dễ trêu vào, tất nhiên không đại gì làm phiền. Thành ra gã không gặp trở ngại nào suốt dọc đường.

Ngoài xa vang lên tiếng gầm trầm trầm, gã nhướng mí mắt, từ từ chậm lại: “Có yêu thú đang chiến đấu.”

Lách qua mấy gốc cổ thụ, gã phóng mắt nhìn xuống bãi cỏ gần đó. Một con tam giai Tử bì liệt báo đang liên tục vung trảo, gầm lên vang vang. Quanh nó, một bóng xám liên tục nhảy nhót, dù với nhãn lực như gã cũng chỉ thấy trên không có một đạo tàn ảnh.

“Tiểu Hôi!” Gã có phần kinh hãi, hơn một tháng không gặp, tốc độ của nó tựa hồ nhanh hơn nhiều, dù đối diện với Tử bì liệt báo mà vẫn ung dung.

“Vù!” Một đạo lực mang vút ngang, tiểu Hôi cầm trường côn vút như ánh chớp vào lưng Tử bì liệt báo, lực đạo không mạnh lắm nhưng khiến thân thể đối phương có thực lực tam giai run lên.

Gã nở nụ cười thấu hiểu. Một nguyên lực công kích của Tiểu Hôi tuy không mạnh lắm nhưng có hiệu quả đặc thù: Xuyên thấu hầu hết mọi loại năng lượng phòng ngự, hộ thể hỏa nguyên lực của Tử bì liệt báo gần như không phát huy tác dụng, bị lực đạo ngọn bỏng thấu vào thân thể. Nếu không nhờ Tiểu Hôi thực lực không đủ, ít nhất nó cũng bị thương nhẹ.

Lúc trước, chính gã cũng ném mùi loại công kích này. Bất quá, hiện tại Tiểu Hôi đã đạt đến nhị giai, bằng không Tử bì liệt báo chỉ cần dựa vào thân thể phòng ngự cũng không bị ngọn bỏng ảnh hưởng.

Tiểu Hôi có thực lực nhị giai, thân pháp lại hoàn toàn áp chế tam giai Tử bì liệt báo, liên tục đắc thủ khiến đối thủ kêu ngoao ngoao đau đớn.

“Ha ha, tiểu Hôi uy phong lắm.” Gã cười vang, nhảy tới gia nhập vòng chiến. Gã nhận ra Tiểu Hôi tuy áp chế được Tử bì liệt báo nhưng không cách nào chiến thắng, công kích của nó chỉ khiến đối thủ đau đớn, chứ không đủ thương được.

Chấn thiên chùy rung lên, gã nhân lúc liệt báo bị Tiểu Hôi cho một cơn, thổ nguyên lực dâng lên dồn vào thân chùy.

“Bát điệp chấn!”

Hắc quang lóe trên không, uy lực hùng hậu trùm lên Tử bì liệt báo.

Cảm thấy sinh mạng bị huy hiếp, tử bì liệt báo không thẹn là tam giai yêu thú, lắc mạnh hông, cái đuôi như cương tiên mang theo hỏa hồng nguyên lực quất vào Chấn thiên chùy.

Chát. Diệp Phong lùi lại hai bước mới đứng vững được, hổ hẩu tay phải tê dại.

“Gừ!” Tử bì liệt báo lao vào gã như muốn thị uy cho gã rút đi. Mục tiêu của nó là Tiểu Hôi, da đánh lên tuy khiến nó tức giận nhưng lúc này không tiện có thêm đối thủ.

Bóng xám thấy gã xuất hiện liền hưng phấn kêu chí chí, một cục thịt mềm mại, mịn màng lao vào lòng gã, không phải Tiểu Hôi thì là ai?

“Nhóc con không ngoan tí nào, sao lại trêu vào cả tam giai yêu thú?” Gã trêu mến vuốt đầu nó, khẽ cười hỏi.

Mắt nó ầng àng nước, tròn mắt lấp lánh ánh lên vẻ oan ức, hếch cái mũi khả ái kêu chí chí, chỉ vào liệt báo, tựa hồ chỉ trích đối phương.

Tử bì liệt báo nghi hoặc nhìn gã. Tại Vô Nguyên đại lục, yêu thú và nhân loại gần như đứng ở hai chiến tuyến, yêu thú cấp thấp và cấp trung hiếm khi bị nhân loại thu phục, hà huống Tiểu Hôi và gã thân cận nhau một cách tự nhiên chứ tuyệt đối không phải kính sợ thần phục.

Với yêu tộc, tình huống này rất hiếm thấy. Nên biết, bản năng trời sinh của yêu thú là chủng tộc nào huyết mạch càng cao quý càng giới bị và ghét con người. Dù vô tôn, vô hoàng cũng khó lòng thuần phục được cao giai yêu thú.

Nên Tử bì liệt báo không hiểu.

Bất quá nó hiểu rằng Tiểu Hôi thuộc chủng tộc yêu thú có huyết mạch cao quý, khi thành niên rất có thể sẽ uy hiếp đến địa bàn và địa vị của nó. Nên cũng như thủ lĩnh Thanh dựt thiết chủ nha, nó nhân lúc đối thủ chưa trưởng thành, giết đi để trừ hậu họa,

Cũng may phụ mẫu Tiểu Hôi không có mặt, không thì cho Tử bì liệt báo mười cái mặt cũng không dám xuất thủ.

“Xem ra người thần bí lắm, những yêu thú xưng vương xưng bá tại Ninh Tinh sâm lâm đều muốn trừ khử người.” Diệp Phong ngẫm nghĩ một lúc, hiểu đại khái nguyên nhân. Nếu Tử bì liệt báo không cảm thấy nguy hiểm, tất không muốn giao đấu với đối thủ như Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi ưỡn cái bụng hơi phệ, liếc Tử bì liệt báo với vẻ khinh miệt, đồng thời nhả mặt đầy khả ái với gã. Hiện tại nó tấn cấp thành nhị giai yêu thú, với thân pháp siêu phàm, ở Ninh Tinh sâm lâm không yêu thú nào uy hiếp được nó.

“Ha ha,” dáng vẻ khả ái của nó khiến gã bật cười, “chúng ta cùng xử lý nó, được chứ?”

Tiểu Hôi hưng phấn gật đầu, trước đây nó và Diệp Phong cùng tu luyện mười mấy ngày, cũng là những ngày vui nhất đời nó từ khi sinh ra. Từ bé nó bị bỏ rơi tại Ninh Tinh sâm lâm, mọi yêu thú gặp nó đều muốn giết nó, nếu không nhờ thiên phú dị bẩm e rằng nó đã thành thức ăn của chúng. Chỉ có Diệp Phong đối với nó cực kỳ hữu hảo, cho nó nhiều lợi ích, nếu không vì tâm lý bài xích nhân loại trời sinh có trong huyết mạch yêu thú, thì nó đã coi gã là thân nhân rồi.

Bất quá khi gã liều mạng cứu nó thoát khỏi móng vuốt Thanh dực thiết chủ nha thì chút bài xích sau cùng đã tiêu tan. Diệp Phong, là người duy nhất trên đời nó có thể ý lại, dù gã là nhân loại...

Nó nhảy lên khỏi ngực gã, lại như quỷ mị chạy quanh Tử bì liệt báo, cũng như lúc trước rình lúc đối phương sơ hở là giáng một côn. Còn Diệp Phong sử dụng uy lực bá đạo của Bát điệp chấn tạo áp lực cho liệt báo.

Mặc cho Tử bì liệt báo thực lực cao cường, nhưng bị gã và Tiểu Hôi bức đến mức gằm hét liên tục. Khi nó tấn công Diệp Phong sẽ lộ ra sơ hở cho Tiểu Hôi giáng một côn, dù không bị thương nhưng khiến đầu óc nó tối sầm, choáng váng trong phút chốc. Diệp Phong sẽ nhân cơ hội đó tung ra trọng chùy, dù tốc độ và phản ứng của nó cực nhanh nhưng sau mấy hiệp đã trúng mấy đòn Bát điệp chấn, miệng rỉ máu đỏ lôm.

Biết rằng không còn cơ hội, tử bì liệt báo đành gằm gừ không cam lòng, cúp đuôi chạy mất. Hiện tại Diệp Phong sung túc thổ nguyên lực, không muốn lãng phí kim nguyên đơn thi triển Tru Thần cung nên mặc cho nó chạy. Thực lực chân thật của gã chưa đủ để giết tam giai yêu thú.

Cường địch chạy mất, tiểu Hôi vù một tiếng quay lại ngực áo gã, cảm thụ hơi ấm, gương mặt lười nhác nở nụ cười hạnh phúc, như trẻ con làm nũng, không chịu bỏ ra nữa.

“Ha, ha!” Diệp Phong cũng vui vẻ, tiểu Hôi méo gã như vậy, không uống công lúc trước gã cố gắng. Bất quá gã không còn ý niệm muốn lợi dụng nó, chỉ đơn thuần coi nó là đồng bạn hiểu lòng nhau.

“Tiểu Hôi, giờ ta phải rời Ninh Tinh sâm lâm, bên ngoài còn nhiều việc đợi ta làm. Người theo ta...Hay là ở lại đây?” Gã thành thực kéo tay nó, dịu giọng hỏi.

Tuy gã muốn nó đi theo nhưng không cưỡng bách, từ lúc nó sinh ra đã ở trong Ninh Tinh sâm lâm. Bạn tốt thì phải tôn trọng nhau.

Tiểu Hôi tuy không biết tiếng người nhưng hiểu ý. Nó ngoẹo đầu nghĩ ngợi, ninh Tinh sâm lâm không có gì đáng cho nó quyến luyến, nó không muốn rời xa gã, càng không muốn tiếp tục cô độc.

Nó thành thật gật đầu biểu thị muốn đi theo. Gã hoàn hỉ đứng dậy, đặt nó lên vai.

“Từ rày chúng ta là bạn tốt cũng sống và chiến đấu.”

Chỉ chí, tiểu Hôi cũng vui vẻ kêu lên.

“Được rồi, từ Ninh Tinh sâm lâm phải mất mấy ngày mới đến được Hồng Diệp trấn.” Đi đường cái quan nhanh và an toàn hơn trong hạp cốc nhiều. Gã quyết định đến Hồng Diệp trấn xem xét tình hình, tốt nhất là tìm được Hầu thị huynh đệ và tàn dư Hồng Diệp bang.

Đến lúc đòi công đạo với Lục Trúc bang rồi.

120. Chương 120 : Báo Thù Bắt Đầu

Trên đại lộ thênh thang, một thiếu niên thân hình cực nhanh đang cúi bước, bước chân của gã trầm và nặng, mỗi bước được hơn mười thước, khiến mặt đất rung lên ầm ầm. Trên bờ vai không cường tráng lắm có một con khỉ con đang đứng, cao ngang đỉnh đầu gã, trông mắt lấp lánh tia hưng phấn và hiếu kỳ.

“Tiểu Hôi, bên ngoài không như trong rừng, nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời.” Diệp Phong vỗ vỗ đầu nó, trù mến dặn.

Chí, tiểu Hôi gật đầu, chạm hai cái vào vai gã.

“Sắp đến Xuân Ý thành rồi, trước hết cải trang để thăm dò tình hình đã, rồi định ra kế hoạch báo thù.” Gã lấy một viên Hóa hình đơn, hóa trang thành một thiếu niên tướng mạo bình thường, không ai trong Lục Trúc bang nhận ra được.

Nửa canh giờ sau, gã đến cửa thành.

“À...Giờ người thu phí vào thành sao lại đổi thành võ đồ cấp thấp?” Gã hơi lấy làm lạ, lần trước cùng Hầu thị huynh đệ đến đây, thu phí ít nhất cũng là võ sĩ.

Nhưng gã không quá để tâm, ném một tinh tệ ra rồi nghênh ngang mang Tiểu Hôi vào thành.

Trong mọi ngõ ngách, đội hộ vệ và tuần tra của Lục Trúc bang đã ít đi nhiều, có lúc mười mấy phút gã cũng không thấy một thành viên nào. Kỳ quái, quá kỳ quái, người Lục Trúc bang đi đâu rồi? Sau rốt gã cũng thấy lạ, nhân thủ Lục Trúc bang không chỉ thiếu nhiều mà đội ngũ đi tuần đều có thực lực võ đồ, so với trước đã kém đi mấy cấp.

“Lẽ nào Tô Kiệt vẫn chưa chịu dừng, phái nhân thủ Lục Trúc bang đi truy quét tàn dư Hồng Diệp bang?” Gã nhủ mảy thăm nghĩ.

Tìm kiếm hồi lâu trong thành, sau cũng gã cũng thấy một thành viên Lục Trúc bang đi lẻ, một ngũ giai võ đồ.

Gã lặng lẽ áp sát, nhân lúc không ai chú ý, võ một chưởng vào cổ đối phương. Gã không vận dụng thổ nguyên lực nhưng với sức mạnh nhục thể, một đòn này khiến đối phương không kịp kêu nửa tiếng đã ngất đi.

Gã nhắc đối phương như quạ cắp gà con đi vào một ngõ vắng.

Thành viên xui xẻo này mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, đập vào mắt là hắc sắc trọng chùy kề lên mặt.

“Người...Người định làm gì? Có biết ta là người Lục Trúc bang không?” Nhìn rõ đối phương chỉ là một thiếu niên lạ mặt, ngũ giai võ đồ này cứng cổ hẳn, lên giọng hỏi.

“Hừ, không phải người Lục Trúc bang, ta tìm làm gì.” Diệp Phong hừ lạnh, chấn thiên chùy dí sát mặt đối phương: “Thành thực đáp mấy câu hỏi của ta, bằng không ta giết người.”

Cảm thấy gã không nói đùa, hần biến sắc, gật đầu sợ sệt.

“Một tháng trước Lục Trúc bang vây bắt Hồng Diệp bang, có ai bị các người bắt không?” Diệp Phong nóng lòng muốn biết tình hình về Hầu thị huynh đệ.

“Không...Lần đó tôi không tham gia.” Viên võ đồ nhần nhí: “Nhưng Hồng Diệp bang không có ai bị bắt, theo bang chủ trở về tuyên bố, hồng Diệp bang đã bị tiêu diệt, chỉ còn tàn dư đào tẩu.”

“Lực lượng phòng vệ Xuân Ý thành sao lại kém thế? Thành viên Lục Trúc bang các người đi đâu hết rồi?” Gã hỏi tiếp.

“Việc đó...” Đối phương ngần ngừ một chốc rồi nhìn gã, đáp ứng: “Bang chủ muốn vây tiểu tàn dư của Hồng Diệp bang, phái chủ lực trong bang đi tìm, thành ra trong Xuân Ý thành không đủ lực lượng phòng ngự.”

“Người dám nói láo?” Gã nhận ra đối phương nói năng vòng vo, ánh mắt láo liên, biết là có chuyện dối trá, lập tức quát to, đồng thời vẩy nhẹ Chấn thiên chùy, võ đồ đó lập tức cảm giác được đại lực dồn lên đầu, vội vàng cầu xin.

“Đừng, đừng giết tôi, tôi khai thật đây.”

“Còn giấu giếm thì ngươi không có cơ hội thứ hai đâu.” Diệp Phong nhếch môi cười lạnh, mặt mũi lạnh tanh.

“Nhưng hảo thủ chủ lực từng vây đánh Hồng Diệp bang có lẽ...Bị tiêu diệt toàn bộ.” Hắn nghiêng răng đáp thật: “Bang chủ dặn chúng tôi giữ bí mật, các hạ nhất định đừng cho ai biết là việc này do tôi nói.”

“Chết hết?” Diệp Phong ngạc nhiên rồi hỏi: “Sao chúng lại chết?”

“Không biết...” Hắn liếc Diệp Phong thần sắc không lấy gì làm hòa hoãn, vội giải thích: “Tôi thật sự không biết, hôm đó bang chủ và Tô Kiệt thiếu gia về thành, chỉ có bốn người trợ trợ. Sau đó bang chủ dặn dò chúng tôi đi tìm các huynh đệ khác trong bang, kết quả tại Hồng Diệp trấn phát hiện một việc rất cổ quái là lạ lùng.”

“Nói tiếp đi.” Gã nhìn đối phương chăm chăm, bình tĩnh thốt.

“Hồng Diệp trấn không hiểu vì sao lại biến thành một đồng đồ nát cháy đen, thành viên trong bang chết trong đó, tử trạng rất thảm...” Nhưng nhớ lại tình hình hôm đó, viên võ đồ run giọng, mặt đầy sợ hãi.

“Chỉ còn mười mấy người, những người kia đâu?” Gã nhíu mày.

“Theo điều tra kỹ càng...Có thể họ đã hóa thành tro hết...”

“Cái gì?” Diệp Phong cả kinh, biến hơn trăm người thành tro, không phải ai cũng làm được. “Hồng Diệp trấn rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Việc đó tôi không biết, theo bảo tiêu của Tô Kiệt thiếu gia thì Hồng Diệp trấn tựa hồ bị hỏa nguyên năng lượng kinh nhân quét qua, còn nguyên nhân...Thì không ai biết.”

Diệp Phong máy động, nhớ lại lúc nhảy xuống khe núi từng thấy một đám mây lửa từ Hồng Diệp trấn dâng lên. Xem ra đối phương nói thật.

Việc này nhất thời không thể làm rõ, bất quá gã biết được một tin quý giá. Là nhân thủ Lục Trúc bang hiện tại thiếu thốn nghiêm trọng. Hôm đó Lâm Đắc Ý mang theo gần như hết hảo thủ trong bang, để lại Xuân Ý thành chỉ còn không nhiều võ đồ và võ sĩ. Gần như họ không đủ sức duy trì trật tự trong thành.

Bất quá tin tức chủ lực Lục Trúc bang bị diệt chưa lan ra nên Xuân Ý thành chưa có phản ứng gì thái quá.

Gã lại hỏi han kỹ lưỡng về tình hình của bốn vị đương gia, biết trừ Mạnh Lăng vẫn nằm bất động trên giường, thì nhị đương gia và tứ đương gia cơ bản đã lành vết thương. Vì thế mà Xuân Ý thành không quá hỗn loạn, dù gì sức uy nhiếp của ba võ sư vẫn còn.

“Tô Kiệt của Lục Lâm bang hiện tại thế nào?” Ánh mắt gã lạnh lại, hắn mới là thủ phạm chính, lần trước tiếc là không giết được hắn, lần này nhất định không tha cho hắn nữa.

“Tô Kiệt thiếu gia dường như đã đi rồi, còn đi đâu...Chỉ bang chủ mới biết.”

Tô Kiệt đi rồi? Gã trầm nghĩ, hắn và Lục Trúc bang ai đi đường nấy cũng có lợi cho mình, thực lực của Lục Trúc bang sẽ giảm đi, gã báo thù cũng dễ dàng hơn. Còn về Tô Kiệt, chỉ cần hắn chưa về đến Lục Lâm bang, gã còn cơ hội.

Hắn kêu khóc van xin: “Việc nào biết tôi đã cho các hạ biết hết rồi, xin tha mạng cho tôi. Nhất định tôi không cho ai biết về các hạ...”

Diệp Phong hừ lạnh, nửa uy hiếp nửa khinh miệt: “Không lâu nữa võ giả trong Xuân Ý thành sẽ biết tin chủ lực Lục Trúc bang bị diệt...Dù ngươi đi cáo mật thì với nhân thủ hiện tại của các ngươi cũng không bắt được ta. Ngược lại ngươi để lộ tin này ra, nếu bang chủ biết thì e mạng ngươi xong rồi.”

“Tôi không nói...Không nói...” Hắn dập đầu liên tục, hồi lâu mở mắt ra thì Diệp Phong đã biến mất.

Ngẩng đầu lau mồ hôi lạnh, ngũ giai võ đồ đó tựa hồ dự cảm được Xuân Ý thành sắp xảy ra đại sự, đảo mắt một vòng, lập tức quyết định. Hắn cỡi y phục Lục Trúc bang ra, về đến chỗ ở thu thập mọi thứ rồi rời khỏi Xuân Ý thành.

Lục Trúc bang bóc lột các võ gia qua lại Xuân Ý thành đến trình độ siêu việt. Trừ phi người đó chỉ ghé qua, bằng không nếu ăn dù một bữa cơm, nghỉ lại một tối cũng phải trả giá một tinh tệ.

Tinh tệ là tài phú quý giá cho mọi võ giả tu luyện, nên nhiều người vẫn oán thán hành vi của Lục Trúc bang, đặc biệt là các võ giả thường lai vãng Xuân Ý thành, nhưng vì Lục Trúc bang thể lực mạnh mẽ, lại có Lục Lâm bang chống lưng nên võ giả tầm thường không dám trêu vào. Hơn nữa Lục Trúc bang chủ trương lôi kéo các cường giả đạt đến võ sư, không thu phí vào thành, thành ra chúng ngồi vững trên ngôi thống trị toàn thành.

Nhưng gần tháng nay, lục Trúc bang trừ ba vị bang chủ, cơ hồ không thấy bang chúng cấp võ sĩ nào, ngay cả nhân thủ thu phí nhập thành cũng đổi thành võ đồ. Đương nhiên khiến các võ giả hoài nghi.

Một canh giờ sau khắp thành đều có tin thành viên chủ lực Lục Trúc bang bị tiêu diệt, nhiều võ giả thường đến Xuân Ý thành đều chấn động.

121. Chương 121 : Loạn

Khóe miệng Diệp Phong nhếch lên lạnh lẽo, nhàn nhã đi dạo trong Xuân Ý thành. Lúc đó trên đường đã huyền ảo, các dung binh và võ giả hiếu sự đang thảo luận việc chủ lực Lục Trúc bang bị diệt.

“Tin tức chủ lực Lục Trúc bang chết sạch có đáng tin không?”

“Ai bảo không? Một tháng nay không thấy thành viên chủ lực của Lục Trúc bang nữa. Tin chắc không sai đâu.”

“Lục Trúc bang nghênh ngang tại Xuân Ý thành nhiều năm nay, giờ mới gặp báo ứng. Không biết thể lực nào thanh toán gọn nhẹ nhiều hảo thủ như thế?”

“Nghe nói lúc vây công Hồng Diệp bang đã chọc giận cường giả nào đó, một chiêu giết sạch hơn trăm người, thì thể cũng không còn bao nhiêu.”

“Ta cũng nghe nói, hồng Diệp trấn vì thế trở thành đồng tro tàn...Ha ha, ta cho rằng chẳng phải do võ tôn cường giả thi triển tuyệt chiêu!”

“Địa vị thống trị của Lục Trúc bang tại Xuân Ý thành chắc không giữ nổi nữa.”

OOo

Hừ, không lâu nữa Xuân Ý thành sẽ loạn lên vì Lục Trúc bang không còn sức áp chế nữa. Muốn ổn định tình thế, tất ba vị đương gia đẳng cấp võ sư phải ra mặt. Mục tiêu Diệp Phong tung tin này ra là muốn cả Xuân Ý thành náo loạn khiến ba vị võ sư tách nhau ra.

Lục Trúc bang hiện thời gặp khó khăn, ba đương gia tụ tập một nơi để thương lượng đối sách. Việc này rất bất lợi cho kế hoạch báo thù của Diệp Phong, với thực lực của gã, đối phó ba võ sư là chuyện không thực tế.

Lúc đó ở bắc môn có không ít võ giả từ chối giao nộp phí vào thành. Mấy thành viên Lục Trúc bang canh giữ chỉ là trung giai võ đồ, căn bản không ngăn được đám võ sĩ, dung binh như lang như hổ đó, đành trơ mắt nhìn họ tiến vào.

Các võ giả vì sợ Lục Trúc bang trước đây đều nộp phí vào thành, giờ thấy có người không giao cũng vào được thì bắt đầu đòi lại số tinh tệ đã nộp. Dù họ còn nể bốn vị đương gia Lục Trúc bang nên không dám làm gì quá nhưng số tinh tệ bị chúng nhân tranh đoạt, nhất thời thành môn hỗn loạn. Một lâu la thủ thành của Lục Trúc bang thấy tình thế bất lợi, vội tách khỏi đám đông, về tổng bộ báo cáo.

Việc tương tự cũng xảy ra ở nam môn.

“Chát!” Tứ đương gia Lý Mưu võ mạnh xuống vòn, lần trước hắn bị Diệp Phong tặng cho một chùy, trọng thương đến mấy hôm trước mới khỏi. Hắn sầm mặt, lạnh lùng nói: “Bọn khốn này định tạo phản chắc.”

“Lão tứ, đừng kích động.” Lâm Đắc Ý lạnh lùng, bật cười lạnh: “Ta đã sớm dự liệu việc nhân thủ bị diệt không thể giấu được lâu, một khi lộ ra thì việc thế này là bình thường. Chỉ là...Nghe thủ hạ hồi báo, việc này trong thời gian ngắn đã lan khắp Xuân Ý thành, tựa hồ có người đối nghịch với chúng ta.”

“Tên khốn nào dám lớn mặt như vậy, dám đối địch với bản bang?” Nhị đương gia sầm mặt hỏi.

“Hoặc là dư nghiệt Hồng Diệp bang hoặc dung binh vốn bất mãn với chúng ta.” Lâm Đắc Ý nheo mắt, gõ ngón tay lên mặt bàn, trầm mặc một lúc mới nói tiếp: “Chỉ cần chúng ta có đủ thực lực, mấy tiểu nhân vật này không gây ra được sóng gió gì.”

“Nhưng hiện tại nhân thủ của chúng ta quá thiếu, thành viên thực lực đạt đến võ sĩ gần như không còn ai. Nếu cả Xuân Ý thành đều hỗn loạn thì với thực lực của chúng ta, muốn khống chế không dễ.” Nhị đương gia lo lắng.

“Không sao. Mấy tên ngu xuẩn đó gây loạn vì phí vào thành, tạm thời chúng ta miễn trừ luôn, trong thời gian ngắn sẽ không xáo động gì lớn. Bất quá, lão nhị, lão tứ, hai đệ tốt nhất nên ra mặt chấn nhiếp một chút, vừa phải cũng tốt. Bằng không, bọn khốn đó sẽ tưởng chúng có thể lật cả trời lên.” Lâm Đắc Ý trầm giọng nói.

“Trước mắt cứ dẹp loạn đã. Còn hai tháng nữa sẽ cử hành lễ tốt nghiệp của Võ Dung học viện, ta quyết định đi dự, chiêu nạp lấy mấy nhân thủ kha khá...Hừ, chỉ cần Lục Trúc bang khôi phục nguyên khí, tình tệ chúng nợ hôm nay, chúng ta sẽ đòi lại từng tên một.” Mục quang hắc lóe lên hung tàn.

“Bang chủ anh minh!” Tứ đương gia và nhị đương gia cùng ca ngợi.

“Lão nhị, đến nam môn giữ trật tự. Lão tứ, đến bắc môn.” Lâm Đắc Ý lại dặn dò: “Tốt nhất là đừng động thủ nếu không cần thiết, khiến đám đông nổi giận thì khó dẹp yên. Chỉ cần cho chúng biết sẽ thủ tiêu phí vào thành, rồi chấn nhiếp sơ sơ là được.”

“Tuân mệnh!”

OOo

Diệp Phong tựa vào cửa một tiệm hàng, ung dung quan sát vở kịch náo loạn ở thành môn. Song phương tranh chấp tuy hung hãn nhưng không ai dám trở mặt động thủ. Nhưng lâu la Lục Trúc bang thực lực quá kém, xô xô đẩy đẩy cũng ném không ít khổ đầu, thân thể sưng lên nhiều chỗ.

“Ai dám gây chuyện ở địa bàn Lục Trúc bang?” Tiếng quát như sấm vang lên, dẹp yên tiếng huân oán ở cửa thành.

Chính chủ đến rồi, Diệp Phong sáng mắt lên, nở nụ cười lạnh trên gương mặt lạ lùng. Người quen đây mà.

Lý Mưu sầm mặt, dẫn mấy lâu la thực lực thấp kém vội vàng đến.

“Lý tứ đương gia!” Các lâu la canh cửa phải chịu không ít khổ đầu, nhăn nhó kể lể với hắn. Mấy võ sĩ cấp trung và cao bị nhận định là chủ sự gây loạn đều hơi biến sắc.

“Được, ta biết rồi.” Lý Mưu nhìn thủ hạ đều mặt mũi sưng vì, lửa giận dâng lên đùng đùng. Lục Trúc bang thống trị Xuân Ý thành hơn mười năm, đã bao giờ bị uất ức như thế, nhưng nhớ lời lão đại, hắn đành tạm nén xuống.

“Các người bất mãn vì chuyện phí vào thành hả?” Lý Mưu lạnh mặt lại, cao giọng: “Từ hôm nay, lục Trúc bang không trưng thu phí vào thành nữa.”

“Nhưng...Nếu ai còn dám gây sự nữa thì...” Lý Mưu ngưng tụ kim nguyên xuống chân trong khoảnh khắc, giậm thật mạnh. Nền đá lập tức nứt toác, đá vụn như mưa bắn tứ tung vào đám đông. Đá vụn mang theo kinh khí bắn lên mình chúng nhân, tuy không đủ thương được nhưng da rất bỏng, tất nhiên họ đều sợ hãi.

Cách biệt giữa võ sư và võ sĩ một trời một vực, các võ sĩ gây sự tuy bị ném một chút khổ đầu nhưng cũng được lợi rồi, lý Mưu thì triển song song vừa đâm vừa xoa, khí thế của họ đều xẹp hẳn. Gây loạn hồi lâu chẳng phải vì một tình tệ phí vào thành sao? Lục Trúc bang chịu lui một bước rồi, họ cũng không muốn sinh sự nữa.

Nghênh đầu lên, lý Mưu cười lạnh khá tự đắc, một lũ ăn hại mềm nắn rắn buông, nếu không vì trong bang hiện giờ nhân thủ không đủ, hãm nhập khốn cảnh thì đời nào hắn dễ dàng tha cho mấy kẻ dám gây loạn với Lục Trúc bang.

Đang lúc hần nhìn quanh đắc ý thì sau gáy vang lên tiếng gió rít khiến hần dựng tóc gáy, lòng chột cảnh giác.

Hần chụp lấy một lâu la đứng cạnh kéo vào làm lá chắn, bản thân lặn một vòng dưới đất.

“Phập!” Tiếng động như tiếng dừa rơi xuống đất vang lên. Đầu viên lâu la bị hần lấy ra làm lá chắn nát vụn thân thể mềm mẫn gục xuống.

“Dùng thủ lại làm lá chắn, lý Mưu quả thật độc ác.” Tập kích không trúng, điệp Phong không hề thất vọng, ném thi thể đã đoạn khí đim cúi xuống tống một quyền vào bối tâm Lý Mưu.

[

122. Chương 122 : Tru Sát Lý Mưu

Nghe rõ thăm trạng của tấm bia người, lý Mưu kinh hãi toát mồ hôi lạnh, không kịp ngoái nhìn ai tập kích thì tiếng gió ào ạt lại ập vào hậu tâm. Tuy không xác định được thực lực đối phương nhưng hần cảm thụ được, nếu bị đánh trúng, chí ít cũng trọng thương.

Chân phải ấn mạnh xuống, gã vừa ngã liền bật lên, tránh thoát đòn đánh lén thứ hai.

Ầm! Mặt đất rung chuyển, xuất hiện một miệng hố còn lớn hơn cả cái hố Lý Mưu vừa thị uy.

Chúng nhân hít một hơi khí lạnh, lực công kích mạnh thật. Định nhãn nhìn đến, thân ảnh đơn bạc tập kích đó lại là một thiếu niên chưa đến hai mươi. Trên vai gã có một con khỉ khải ái.

“Ai, con bà nó, kẻ nào lớn mật dám đánh lén lão tử?” Trong lúc lui nhanh. Hai tay hần Lý Mưu vỗ xuống đất, lập tức xoay người lại, thấy do thì hơi biến sắc, tức giận quát. Diệp Phong đã thay đổi dụng mạo, lý Mưu không nhận ra; thiếu niên còn trẻ thể này mà thực lực lại báo đạo đến thế, tất nhiên hần phải kinh hãi.

“Người muốn lấy mạng người!” Diệp Phong đánh lén không thành, không lải nhải lắm lời, chấn thiên chùy xuất hiện trong tay.

Diệp động - xung phong!

Mặt Diệp Phong lạnh như sương, mục quang nồng sát ý. Tuy hần không phải hung thủ trực tiếp xúc tiến cái chết của Liễu Hồng Diệp, nhưng chỉ cần là người Lục Trúc bang đều phải chết. Gã hạ thủ tuyệt đối không dung tình.

Ánh mắt Lý Mưu tụ lại trên ngọn chùy đen xì...Không phải vũ khí của tiểu tử đó sao? Lẽ nào...

Khí lạnh lướt qua lòng, hần kinh hãi, không phải tiểu tử đó chết rồi sao?

Tình thế trước mắt không cho hần nghĩ kỹ, hần đang ở giữa toán võ sĩ gây loạn, tuy vì biến cố đột ngột khiến các võ giả đều dạt ra nhưng không gian không rộng lắm. Diệp Phong khí thế hùng hực lao tới, gần như không còn chỗ cho hần tránh.

Tứ phẩm võ kỹ: Toàn phong thứ!

Một vũng xoáy năng lượng hình thành trong tay hần, khí nhận xoay tít rít lên ràn rạt. Lý Mưu đẩy tay phải, kim nguyên năng lượng sắc như lưỡi dao chém vào Diệp Phong. Chấn thiên chùy của gã cũng không hề khách khí đập ra, giáng vào tay phải hần.

Chát! Thổ nguyên và kim nguyên năng lượng va nhau, kinh phong quét vào mặt chúng nhân đau rát. Diệp Phong đứng im còn Lý Mưu mặt mũi tái nhợt, hự một tiếng lùi lại mấy bước.

Nhìn Lý Mưu lép vế dưới tay Diệp Phong, chúng nhân ở thành môn đều chấn động. Thiếu niên này thật ra là thần thánh phương nào, thực lực còn hơn cả nhất giai võ sư? Đáng phục nhất là gã dám công khai đắc tội Lục Trúc bang. Nên biết Lục Trúc bang chủ lực tuy bị diệt nhưng bốn vị võ sư đương gia vẫn còn, không thể coi thường.

Diệp Phong khá vừa ý vậy vậy Chấn thiên chùy. Gã lần ra được ngưỡng cửa Nghi thần, lĩnh hộ Hùng thể sâu thêm một tầng. Thể kỹ và nguyên lực dung hợp, uy lực cũng thêm một thành, cộng thêm lực xung kích từ Diệp động xung phong, chiêu Bát điệp chấn này của gã khiến Lý Mưu đang luống cuống ném khổ đầu.

Hiện tại gã không cần sử dụng nguyên đơn cũng đấu được với võ sư, vì thể kỹ tăng cao nên thực lực của gã cũng tiến bộ nhảy vọt.

“Người... Vẫn còn sống, vì sao lại biến thành thể này?” Lý Mưu hỏi một câu không đầu không đuôi khiến chúng nhân đứng ngoài cũng mù mờ theo. Nhưng đều đoán được thiếu niên này nhất định có ân oán với hắn.

Lý Mưu xoa xoa hổ khẩu rơi run lên, lòng thầm sợ hãi. Lần trước đối chiêu, hắn đã từng thua thiệt, lần này lực công kích của gã tuy không tăng nhưng theo dáng vẻ thì gã chưa dốc toàn lực. Hắn hiểu mình không có cửa thắng.

“Ta nói rồi, ta không chết...Thì Lục Trúc bang diệt vong! Nơi đây là tử địa của ngươi.” Diệp Phong từ từ thốt lên, ngữ khí đầy sát ý lạnh lẽo.

“Bằng vào ngươi?” Lý Mưu hừ lạnh, hít thở thật sâu mấy hơi khiến ngực nhẹ nhàng hẳn. “Ta thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh nhưng muốn giết ta, e rằng ngươi chưa đủ phân lượng.”

Gạt mấy võ sĩ xúm lại xem náo nhiệt ra, lý Mưu xoay người lao nhanh vào đám đông. Hắn đã nghe kể lại việc bọn Lâm Đắc Ý truy sát gã, tốc độ của gã thiên về linh hoạt quỷ biến, còn độ nhanh thì không bằng cả Lâm Đắc Ý.

Hắn là kim nguyên võ sư, tốc độ còn trên lão đại, điệp Phong làm cách nào đuổi kịp? Thực lực của gã hơn hẳn một bậc nhưng gã dám đuổi theo thì chỉ cần tập hợp được với Lâm Đắc Ý hoặc nhị đương gia, nhất định sẽ thu thập được tiểu tử nguy hiểm này.

“Tên khốn, có bản lĩnh thì đuổi theo.” Lý Mưu cười huênh hoang, ngữ khí oán độc cực độ khích tướng Diệp Phong. Lại bị gã làm nhục trước đám đông, lý Mưu hận gã thấu xương. Gã đuổi theo thì hắn sẽ cùng Lâm Đắc Ý giết bằng được gã, trút cục tức này.

Khẽ nhếch môi, chân gã giậm mạnh. Diệp động xung phong lập tức khởi động.

Thịch, thịch.

Mấy võ sĩ đứng xem bị gã hất văng một cách dã man, khiến chúng nhân kinh hãi chừa ra một lối. Đồng thời họ cũng kinh ngạc, tiểu tử không lấy gì làm cường tráng đó sao lực đạo xông qua lại hùng hậu như thế?

Lý Mưu vừa rời khỏi đám đông, thể nội kim nguyên lực toàn lực lưu chuyển, thuận theo đại lộ lao mình đi. Nhưng mới được vài bước, bên trái đã thấy một bóng người vút qua, tiếp đó là chấn động trầm trọng. Hắn chưa nhìn rõ diện mục thì người đã chặn trước mặt.

“Lục Trúc bang tứ đương gia...Cũng thế mà thôi.” Giọng Diệp Phong như u linh vang lên ở phía trước Lý Mưu, chấn thiên chùy đập mạnh, mang theo kinh khí hung hãn, hóa thành một đạo hắc quang đập vào đối phương đang lao tới.

“Ầm!” Lý Mưu vừa tăng tốc không thể tránh né hay phản kích, trợn trừng mắt lên, con ngươi co lại, cùng với ánh mắt kinh hoảng đó, chấn thiên chùy đập lên ngực hắn, chấn động kinh nhân quét khắp ngũ tạng lục phủ của hắn, gan mật đều tan. Ngọn chùy đều lại một vết lõm sâu trên ngực hắn, nhìn vào cũng đủ kinh hồn.

“Phịch,” tấm thân to lớn của hắn bị hất văng, lăn mười mấy vòng, thổ ra mấy ngụm máu lẫn cả nội tạng tan nát, đầu ngoẹo sang một bên, nhân thần đại đi, từ từ nhắm lại...

Nhìn Lý Mưu nằm dưới đất co rút lại, sinh cơ tan dần, võ giả tại trường, đặc biệt là lâu la Lục Trúc bang đều lạnh buốt cõi lòng.

Đáng sợ quá! Thiếu niên này dễ dàng giết một nhất giai võ sư như vậy, tuổi tác gã e rằng chưa đến mười tám, thiên phú như vậy, tương lai chẳng phải càng kinh người sao? Lục Trúc bang chạp phải nhân vật cỡ này từ khi nào?

Diệp Phong thần nhiên liếc Lý Mưu nằm dưới đất, nhãn thần lạnh lẽo hơi ngừng lại trên mặt mấy lâu la Lục Trúc bang, chần thiên chùy thu về, nở nụ cười.

“Còn ba vị đương gia ở đâu?” Gã đột nhiên dừng ánh mắt, nhìn một thanh viên Lục Trúc bang.

“Đại...Đại đương gia ở tổng bộ...Tam đương gia trọng thương chưa khỏi, cũng ở đó.”

“Nhị đương gia đến nam môn.” Một lâu la khác nhanh miệng đáp.

“Tốt lắm.” Diệp Phong neho mắt, để lại một câu nhẹ tênh: “Lục Trúc bang...Sẽ nhanh chóng không còn tồn tại nữa.”

Chúng nhân còn chăm chú nhìn thì gã từ từ quay lại, đi về phía tổng bộ Lục Trúc bang. Trảo nha Lục Trúc bang bị gã nhìn tới đều trán đổ mồ hôi lạnh, ngẩn ra hồi lâu, rồi được một lâu la nhanh trí hành động trước, tất cả cỡi tiêu chí Lục Trúc bang, run run rẩy rẩy chạy ra ngoại thành.

Cây đổ chồn cáo chạy! Hiện tại ai cũng biết ngày tháng thống trị của Lục Trúc bang không còn mấy.

[

Lý Mưu táng mệnh tại bắc môn, bất ngờ là tin tức này không truyền đến tổng bộ Lục Trúc bang. Lực lượng hạch tâm đã bị tận diệt trong lần vây tiêu Hồng Diệp trấn, những lâu la có mặt không thuộc thành phần quan trọng của Lục Trúc bang nên không gấn bó gì. Thấy sát tinh Diệp Phong hạ Lý Mưu, tất thấy đều sợ hãi, dù vài võ đồ không đào tẩu thì cũng không dám về tổng bộ đối diện với gã.

Còn các dung binh và võ giả không hảo tâm đến mức đem việc không liên can đến mình cho Lâm Đắc Ý biết.

Nên khi gã đến tổng bộ, nơi này vẫn bình chân như vại. Chỉ có vài người hiếu sự lặng lẽ bám theo gã xem náo nhiệt. Thiếu niên này thật sự có bản lĩnh một mình đả bại Lục Trúc bang? Nên biết Lâm Đắc Ý dù gì cũng là tứ giai võ sư, không dễ đối phó tí nào.

Ngoài cửa tổng bộ, chỉ có hai lục giai võ đồ uể oải khoác lác, hoàn toàn không phát giác gã tới gần.

“Vù!” Thân ảnh gã chợt mơ hồ, thoáng sau đã xuất hiện ở ngoài mười thước, chính giữa hai người đang nói chuyện. Quang ảnh lóe lên, một quyền một cước tung ra, trong không khí vang lên tiếng xương thị vỡ nát, mùi máu tanh tỏa khắp.

Hai lâu la canh cửa thậm chí không kịp kêu lên, thân thể đã mềm oặt ngã xuống, thất khiếu lưu huyết vong mạng.

Không buồn nhìn đến thi thể dưới đất, diệp Phong nở nụ cười nhạt, rảo bước đi vào.

Lâm Đắc Ý lúc đó đang sầm mặt ngồi trên ghế một mình, tựa hồ cân nhắc gì đó.

Hồng Diệp bang đã bị diệt trừ, trừ Hầu thị huynh đệ đã chạy mất thì không còn hậu hoạn này đáng kể. Liễu Hồng Diệp chết tuy đáng tiếc nhưng Lục Trúc bang vì thế bớt đi một mối phiền phức. Tuy lần này chủ lực tận diệt nhưng thượng tầng võ lực cơ bản không tổn hại, lão tam nghỉ vài tháng là sẽ khôi phục thực lực. Chỉ cần lợi dụng tài phú tích góp từ mấy năm nay, chiêu nạp mấy thủ hạ đẳng cấp võ sĩ thì Lục Trúc bang vẫn là thế lực thống trị vững chắc Xuân Ý thành.

Đều tại thiếu niên thần bí đáng ghét kia. Nếu gã không xuất hiện, cống phẩm đã không mất, liễu Hồng Diệp cũng đã thành nữ nhân của hắn, hồng Diệp bang chưa biết chừng cũng đã thuộc quyền của hắn. Nếu không có gã gây loạn, hơn trăm thủ hạ của hắn đã không đột ngột biến mất.

Hắn rơi xuống khe núi thì thật quá tiện nghi, nếu hắn lạc vào tay ta, nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Đang lúc Lâm Đắc Ý nghiêng rằng tự thỏa mãn thì ngoài đại sảnh vang lên tiếng động rồi tiếng thủ hạ hét thê thảm. Một lâu la vội vàng lao vào cửa, sắc mặt kinh hoảng nói: “Không xong rồi, có người xông vào tổng bộ.”

“Chuyện gì hả? Bao nhiêu người đến?” Lâm Đắc Ý đứng ngay dậy, mấy thủ hạ ở cạnh đều hoang mang.

“Là một thiếu niên. Đối phương không nói gì, tiến vào là xuất thủ, các huynh đệ ngăn cản đều dễ dàng bị đánh gục, hiện tại hắn đang đến đây.” Viên lâu la vội vàng đáp.

“Thiếu niên?” Lâm Đắc Ý giật mình, dự cảm không lành trở dậy, lẽ nào là hắn?

Không, không thể nào. Từ vách đá ngàn trượng rơi xuống thì không có lý nào sống sót.

Dù là hắn cũng bất tất kinh hoàng! Luận thực lực, hắn chưa phải đối thủ của ta...Lâm Đắc Ý nhớ lại sức chiến đấu kinh hồn lúc Diệp Phong đã thương A Qua, bất giác run lên.

“Mau, các người mau đến nam môn hòa và môn, bảo nhị đương gia cùng tứ đương gia nhanh chóng về tổng bộ.” Nghĩ đến lão nhị và lão tứ, lâm Đắc Ý trấn định hơn hắn, dặn dò xong thì neho mắt vẫy tay: “Chúng ta ra xem thật ra là tên khốn nào dám xông vào tổng bộ Lục Trúc bang!”

Phịch! Hai lâu la vừa ra khỏi đại sảnh đi thông tri cho nhị, tứ đương gia đột nhiên thổ máu văng ngược lại cửa. Chúng nhân sững người, rồi một thân ảnh gầy gò từ từ xuất hiện, cười lạnh đứng đó. Trên vai gã còn một con khỉ con.

“Người là ai?” Hắn nhú mào, trong ấn tượng hoàn toàn không có thiếu niên này. Đồng thời hắn thở phào, không phải tiểu tử đó thì không đáng ngại.

“Lâm lão cầu, sao lại nhanh quên tiểu gia thế hả?” Tiếng hừ lạnh phát ra từ cổ họng Diệp Phong, chấn thiên chùy được lấy ra, gã hóa trang để tránh tai mắt Lục Trúc bang, hiện tại không còn cần thiết nữa.

“Là người!” Trông mắt Lâm Đắc Ý co lại, trọng chùy này đã tạo cho hắn ấn tượng sâu sắc, “sao người lại biến thành thế này?”

“Việc đó không cần người biết, hôm đó ta đã thề là nếu không chết sẽ diệt Lục Trúc bang...” Diệp Phong ngậm vận thổ nguyên lực, lạnh lùng thốt: “Giờ người chịu chết thôi.”

Trọng chùy vung lên, một đạo hắc quang vút tới. Diệp Phong coi như không thấy toán lâu la, lao thẳng vào Lâm Đắc Ý.

Khí thế mạnh thật. Lâm Đắc Ý giật mình.

Nếu không thi triển bí pháp, thực lực của gã chỉ là võ sĩ thất giai nhưng hiện tại gã tùy tiện thi triển một chùy đã ngang với nhất giai võ sư...Lẽ nào tiểu tử này rơi xuống vách đá, không những không thụ thương mà thực lực còn đột phá?

Thất giai võ sĩ và nhất giai võ sư, cách biệt là một trời một vực. Chỉ khác một cấp nhưng từ góc độ cảnh giới hay nguyên lực đều biến đổi lớn về chất. Ví như cảnh giới võ sư có thể dồn nguyên lực ra ngoài thân thể, hình thành năng lượng phòng ngự, còn võ sĩ chỉ dồn được lên da. Võ sư có thể khiến nguyên lực ngưng tụ thành hình, công kích tầm xa, còn võ sĩ chỉ có thể đấu cận thân...

Dù cho thất giai võ sĩ đủ nguyên lực thì cũng không thể thể hiện được uy lực chiến đấu cao hơn võ sư. Khả năng của võ sĩ chỉ trong một phạm vi nhất định.

Nhưng hiện tại, những điều đó bị Diệp Phong phá tan...Uy lực công kích của gã trước đây tuy nguyên lực hùng hậu, công kích kinh nhân, nhưng vẫn trong phạm trù võ sĩ, có thể trọng thương võ sư là nhờ đánh lên vào tiểu xảo. Chỉ vì gã dung hợp được nhục thể và nguyên lực nên công kích đạt tới uy lực của võ sư.

Trước đây, từ góc độ cảnh giới, diệp Phong nếu không sử dụng nguyên đơn chỉ ngang với võ sĩ đạt đỉnh nhọn, võ kỹ có cao đến đâu cũng không thể giết được võ sư có nguyên lực hộ thể.

Uy lực công kích của gã đạt tới cao độ khác. Ngon chùy này, nếu Lâm Đắc Ý không toàn lực ứng phó tất sẽ mất mạng. Đột phá cảnh giới thứ hai của Nguyên Thân quyết, nhục thể và nguyên lực dung hợp khiến gã tới trình độ của nhất giai võ sư.

Đối diện với áp lực của gã, lâm Đắc Ý không dám chậm trễ, song quyền cũng xuất ra, sử dụng võ kỹ chiêu bài: Nham sơn liệt.

Bốp. Tiếng nổ vang hồi lâu trong đại sảnh, cả hai cùng lùi mấy bước, diệp Phong nhờ vào ưu thế vũ khí nên ngang sức với đối phương.

“Tiểu tử, đó là ý tưởng của người để xông vào Lục Trúc bang?” Lâm Đắc Ý hít sâu một hơi, mục quang dần lạnh lẽo, toát lên sát ý. Thực lực của Diệp Phong nằm giữa võ sư nhất giai đến nhị giai, chưa phải đối thủ của hắn, chỉ cần phòng bị gã sử dụng bí thuật đề cao công kích là sẽ bất bại.

“Tuy người có thực lực võ sư nhưng người sẽ lập tức biết rằng Lục Trúc bang không phải nơi người có thể hung hăng.” Hắn cười hung ác lùi lại bên tường, lấy ra hai ngọn âm dương xử, mỗi ngọn chừng sáu mươi cân, hình dáng như tiểu chùy, là vũ khí sở trường của hắn.

Diệp Phong uể oải nhướn mí mắt lên, khóe môi nhếch ra trào phúng: “Vây tử xem.”

[

123. Chương 123 : Trợ Thủ

Lâm Đắc Ý thần sắc ngưng trọng nhìn Diệp Phong ung dung đứng đối diện, không dám chênh mảng tí nào. Thổ nguyên lực tràn ra, lập tức tạo thành lớp giáp kiên cố bên ngoài thân thể gã. Lớp năng lượng phòng ngự này, không có lực công kích cấp võ sư thì không mong phá được. Nhưng như thế cũng ảnh hưởng đến uy lực công kích của hắn, chẳng qua vì cẩn thận nên hắn làm vậy.

Hiện giờ hắn đã coi Diệp Phong là đối thủ đẳng cấp võ sư, chỉ cần giữ cho đừng thất bại, lão nhị và lão tứ không bao lâu nữa sẽ về đến tổng bộ, lúc đó gã có chấp cánh cũng không thoát được.

Gã nắm chắc Chấn thiên chùy, nét ngưng trọng thấp thoáng trên mặt. Dù thế nào Lâm Đắc Ý cũng là một tứ giai võ sư hàng thật giá thật, trong tình huống không sử dụng con bài tẩy, thực lực của gã quả thật cực khó đối phó được.

Sát khí giữa hai người khiến mấy lâu la gần đó thoái lui đến sát chân tường. Tuy Lâm Đắc Ý ngậm dòng máu ra hiệu cho chúng đi gọi viện binh nhưng Diệp Phong chặn ở cửa, không ai dám vọng động.

Da mặt giãn giãn, lâm Đắc Ý phá tan cục diện trước, hai ngọn âm dương xử tỏa ra ánh xám đậm vào mặt đối thủ. Cách gã nửa thước, hai ngọn cương xử va nhau, tạo thành thổ nguyên công kích tan văng nát đá cuốn ra.

Thân hình Diệp Phong hơi nghiêng, hai tay cầm chùy, nguyên lực tràn ra dồn vào vũ khí, quét ngang nghênh kích. Hai thổ nguyên tu luyện giả giao đấu, thực ra là so xem lực đạo của ai mạnh hơn. Còn tốc độ, kỹ xảo không quan trọng.

“Choang!” Va chạm kịch liệt khiến cả hai cùng hự lên, lùi lại liên tục mới song song đứng vững.

“Nếu thực lực của người chỉ thế, hôm nay cứ nằm lại đây.” Lâm Đắc Ý tự tin hẳn, lần đầu tiên chính thức giao tranh khiến hắn biết được thực chất của gã. Uy lực công kích của đối phương tương đương nhất giai võ sư, chưa đủ để uy hiếp hắn.

“Đường đường tứ giai võ sư, chỉ biết rườm lời tự lên tinh thần hả?” Diệp Phong cũng tỏ ra tự tin, lâm Đắc Ý quá cẩn thận, nếu hắn dốc toàn lực ra liều, có lẽ gã còn có ký, nhưng chiến thuật chỉ mong giữ mình chứ không cần dấn thương địch của hắn, thật ra là thất bại lớn nhất. Lẽ nào hắn cho rằng thổ nguyên năng lượng phòng ngự là bảo đảm?

“Tiểu tử, ta biết người còn con bài tẩy nhưng nếu không phá được liệt giáp phòng ngự, người chỉ còn nước đợi chết.” Lâm Đắc Ý không vội vàng, hai ngọn âm dương xử múa tít, nhìn có vẻ chủ động công kích Diệp Phong nhưng lúc xuất chiêu đều chưa lối thoát, không chịu toàn lực thi triển, nên Diệp Phong ứng phó rất dễ dàng.

Lúc nào hắn cũng đề phòng tuyệt chiêu thi triển bí pháp của gã, chỉ cần chặn được, coi như gã mất đi nửa phần sức mạnh.

Choang, choang, choang. Tiếng vũ khí va nhau chát chúa, hoa lửa đầy trời, điệp Phong bị bức đến sát bức tường.

Bát điệp chấn! Gã không còn chỗ lùi nữa đột nhiên phát ra kinh lực, chấn thiên chùy đập chéo. Ngọn chùy đen ngòm mang theo thổ nguyên lực hùng hồn bổ vào vai địch thủ.

Lâm Đắc Ý sầm mặt, thân thể cấp tốc lách sang một bên, hai tay cầm âm dương xử vạch thành nửa vòng cung nghênh đón Chấn thiên chùy.

Chấn kích vs liệt kích!

Ầm! Lực đạo kinh hồn khiến hai tay gã run lên, hổ khẩu đau nhói, chấn thiên chùy vượt tay đập vào bức tường, khoét thủng một lỗ. Đồng thời ngực gã đau buốt, sắc mặt nhợt đi.

Nguyên lực của tứ giai võ sư quả thật Diệp Phong chưa thể chính diện chống chọi được. Lâm Đắc Ý này giờ ẩn tàng thực lực, chọn đúng thời cơ mới bạo phát, quả nhiên nhất kích đắc thủ. Đòn công kích của Diệp Phong chỉ khiến hắn lùi ba bước là đứng vững được, thấy vũ khí của đối phương vượt tay, hắn cười đắc ý, lập tức bỏ tới.

“Tiểu Hôi, xông lên.” Gã chỉ còn tay không nhưng không sợ hãi, khê hô một tiếng, một bóng xám lập tức vút lên. Diệp Phong chuyển sang sử dụng thể kỹ, hóa thành Viên thể, nhảy nhót tránh né đòn công kích hung mãnh của đối phương.

Tốc độ của gã đột nhiên biến ảo không khiến Lâm Đắc Ý kinh ngạc, thân pháp quỷ dị này từ một tháng trước, hắn đã lĩnh giáo. Nhưng bóng xám quái lạ cùng tiếng gió vù vù sau lưng khiến hắn rung mình.

“Bốp!” Ngọn côn tỏa lực mang lấp lánh đánh trúng hậu tâm hắn, thổ nguyên phòng ngự năng lượng hùng hậu hoàn toàn vô dụng, bị luồng mộc nguyên lực đặc thù xuyên thấu, chui vào da thịt hắn.

“A!” Lâm Đắc Ý không có thể phách như yêu thú, kêu lên thê thảm. Tiểu Hôi tuy chỉ có thực lực nhị giai nhưng công kích của nó xuyên thấu được mọi nguyên lực phòng ngự, nhất côn này khiến Lâm Đắc Ý đau đớn khôn cùng.

Diệp Phong cười hắc hắc, nhân cơ hội lấy Chấn thiên chùy dính trên tường, lạnh lùng hỏi: “Thế nào, mùi vị không dễ chịu chứ?”

Ở Ninh Tĩnh sâm lâm, gã từng vô số lần phối hợp như thế với Tiểu Hôi, chủ yếu đối phó với nhị giai yêu thú tốt đỉnh. Tiểu Hôi lợi dụng thân pháp và đặc điểm xuyên thấu của mộc nguyên công kích quấy nhiễu địch nhân còn gã sử dụng lực công kích hùng hồn giết địch. Người và thú đã rất hiểu nhau.

Hiện tại Tiểu Hôi tăng thêm một cấp thực lực, công kích cũng mạnh hơn, dù là tam giai yêu thú hay võ sư đều không thể coi thường mộc nguyên kinh xuyên thấu của nó.

“Yêu thú quỷ dị quá.” Lâm Đắc Ý thoáng kinh hãi, vốn cho rằng con khỉ chỉ là thú cưng bình thường, giờ mới biết nó là yêu thú thực lực không tệ. Tiểu hầu nhi còn non nhưng tốc độ linh hoạt không kém gì cao giai võ sư, tuy công kích không mạnh nhưng hiệu quả giảm bớt nguyên lực phòng ngự thì quả thật hiếm thấy.

“Ta không cần dùng tuyệt chiêu cũng lấy được mạng người.” Diệp Phong giậm chân, nắm chắc Chấn thiên chùy phi thân nhảy lên, lúc đến sát Lâm Đắc Ý, ngọn chùy vẽ nửa vòng tròn đập vào eo hắn.

Lâm Đắc Ý hơi biến sắc, thể nội thổ nguyên lực dồn lên hai tay, chuẩn bị ngăn chặn tiếp với Diệp Phong.

Tiểu Hôi và gã tâm ý tương thông, gã vừa động, nó cũng lắc người, gương mặt tinh nghịch nở nụ cười, di chuyển sang bên sườn đối thủ, ngọn côn lại như ánh chớp gõ trúng cổ tay Lâm Đắc Ý.

“Chát!” Lâm Đắc Ý đau nhói, sắc mặt biến hẳn, lần này thổ nguyên lực đang tụ trên tay hắn tan đi quá nửa.

Ầm. Tiếng nổ trầm trầm vang lên trong đại sảnh, ngọn chùy của Diệp Phong giáng trúng tiểu phúc Lâm Đắc Ý, cảm giác từ tay truyền lại rất thực.

Lực đạo cuồng mãnh khiến sắc mặt hắn nhợt đi không còn hột máu, hai mắt trợn lên như muốn lòi hẳn ra. Máu phun từ miệng đỏ chói gât.

Thân thể hắn lăn hơn mười vòng như hồ lô, va mạnh vào tường mới dừng.

“Liệt giáp phòng ngự, quả nhiên không tệ.” Diệp Phong lắc lắc ngọn chùy ra vẻ tiếc nuối, lạnh lùng nhìn đối phương bò dậy.

Tuy nhờ vào một nguyên xảo diệu của Tiểu Hôi khiến gã đắc thủ nhưng nguyên lực phòng ngự của tứ giai võ sư không thể coi thường. Nếu điệp chấn công kích không truyền vào được thể nội Lâm Đắc Ý, đòn này của gã e rằng hiệu quả không cao như thế.

“Người...Người lại thu phục được một con yêu thú! Xem ra ta lại xem thường người...” Lâm Đắc Ý thở hồng hộc, không cam lòng nói. Một đòn này của Diệp Phong tuy không trí mạng nhưng khiến thể nội gã thụ thương nghiêm trọng.

“Thu phục? Không.” Diệp Phong ôn hòa nhìn Tiểu Hôi: “Chỉ là kết giao bằng hữu.”

“Đừng rườm rà, cho ta biết hành tung của Tô Kiệt, ta sẽ để người chết nhanh chóng.” Gã không vội giết hắn, để lấy được tin tức về Tô Kiệt.

124. Chương 124 : Hành Tung Của Tô Kiệt .

“Người muốn đổi phỏ Tô thiếu gia?” Lâm Đắc Ý cả kinh, lục Lâm bang là một trong những bá chủ Vân Châu, điệp Phong dám vuốt râu hùm?

“Món nợ máu của Hồng Diệp thư, hắn mới là chủ mưu.” Từ kể rằng gã toát ra sát ý lạnh lùng. Nếu hữu Tô Kiệt không xuất hiện, lục Trúc bang căn bản không làm gì được Hồng Diệp bang. Hơn nữa gã và Tô Kiệt còn một nợ khác.

“Ha ha, đúng là vô tri không biết sợ.” Lâm Đắc Ý cười thâm, trầm giọng: “Đừng nói người không có bản lĩnh giết Tô thiếu gia, dù người có năng lực đó thì sau khi giết thiếu gia, người có biết hậu quả là gì không?”

“Việc đó không cần người lo, chỉ cần cho ta biết là được.” Gã bước lên một bước, gần giọng quát.

“Người muốn chết thì ta ngăn làm gì, chỉ cần người đáp ứng không làm phiền Lục Trúc bang, ta sẽ cho người biết.” Lâm Đắc Ý đảo mắt, từ từ nói.

“Đừng vọng tưởng, từ lúc Hồng Diệp thư mất mạng, lục Trúc bang coi như không thoát được số phận diệt vong.”

“Vị tất.” Lâm Đắc Ý lộ ra nụ cười lạnh lẽo, tỏ ra khá chắc chắn: “Tô Kiệt hiện tại chỉ có hai lục giai võ sư làm bảo tiêu đi theo, người muốn giết y thì đây là cơ hội ngàn năm khó gặp. Nếu hắn về Lục Lâm bang rồi, ngay cả cơ hội gặp hắn cũng khó...Theo ta biết, lần này y không ở ngoài lâu, lỡ mất lần này, người không còn cơ hội nữa.”

“Cái chết của Liễu Hồng Diệp tuy liên quan đến ta nhưng chủ mưu là Tô Kiệt thiếu gia. Giết ta mà mất đi cơ hội báo thù thật sự...Người sẽ ngu ngốc vậy ư?” Lâm Đắc Ý bật cười rồi im lặng.

Diệp Phong nheo mắt, thâm nhủ: Không sai, nếu không biết hành tung của Tô Kiệt, đợi hắn về Lục Lâm bang rồi thù không biết khi nào mới báo thù được...Vì sao gã vẫn thấy lời Lâm Đắc Ý có gì đó quỷ dị.

“Tiểu tử không cần gấp, ta có thể đợi người cân nhắc...” Lâm Đắc Ý thông thả nói, ra vẻ không muốn chiến đấu nữa.

“Người đang kéo dài thời gian.” Lòng Diệp Phong sáng lên, nắm chặt Chấn thiên chùy chỉ vào Lâm Đắc Ý. Sau rốt gã cũng phát hiện lâu la ẩn bên ngoài không hiểu đi đâu mất.

“Ha ha, tiểu tử người coi như thông minh. Nhưng biết thì đã muộn.” Lâm Đắc Ý lại dấy lên thổ nguyên phòng ngự, gần giọng: “Người của ta ban nãy đã lên đi báo tin, không lâu nữa lão nhị và lão tứ sẽ về. Lúc đó ta xem người còn bản lĩnh gì. Bắt được người, nhất định ta sẽ khiến người sống không bằng chết.”

“Đáng tiếc, một viện binh của người không bao giờ tới được nữa...” Diệp Phong biết thời gian khẩn bách, liếc mắt cho Tiểu Hôi rồi lập tức tấn công.

“Cái gì!” Lâm Đắc Ý giật mình rồi hiểu ra: “Người đã giết lão tứ?”

“Đoán đúng rồi.” Một dải hắc quang đập tới, ngọn côn của Tiểu Hôi cũng giáng vào vai hắn.

Một lần ném đòn nên hắn không dám chậm trễ, giơ một ngọn xử ngắn Tiểu Hôi lại, ngọn kia đón đỡ Diệp Phong.

“Chát, chát” liên tục hai tiếng động vang lên, thể nội hắn sôi trào, cổ họng ngọt lịm, ngum máu trào ra bị hắn nuốt xuống.

Còn lại một cây cương xử, hắn không thể thi triển võ kỹ sở trường, tất nhiên không chống nổi Bát điệp chân.

“Chết đi.” Không đợi hắn kịp lấy hơi, điệp Phong lại vung chùy, hung hãn quét ngang ngực hắn.

Nhìn trọng chùy lớn dần lên trong tròng mắt, lâm Đắc Ý sau cùng cũng hoảng sợ, dốc toàn lực dồn thổ nguyên lực, hai ngọn âm dương xử đan nhau trước ngực đón đỡ. Nhưng trước khi công kích của Diệp Phong tới nơi, một luồng mộc nguyên có tính chất xuyên thấu giáng vào lưng hắn.

Đau thấu xương cốt, vốn hắn sẵn sàng nghênh đón nhưng lại bị Tiểu Hôi đánh lén đắc thủ, phòng thủ liền lộ ra sơ hở.

“Choang!” Chấn kích dữ dội không hề lưu tình hất bay cương xử hắn cầm không chắc, chấn động hung hãn tràn vào thể nội, ngũ tạng lục phủ như bị sét đánh, xương ngực gãy rời, cơ đau dồn lên óc.

“Phụt!” Thêm một ngum máu phun ra, lâm Đắc Ý không đứng dậy nổi nữa, nằm dưới đất co người dữ dội.

“Vút,” đại chùy đặt lên chân phải hắn, giọng Diệp Phong lạnh lùng vang lên: “Người muốn chết thống khoái hay là ném mùi đau khổ trước?”

“Tha cho ta, ta sẽ cho người biết hành tung của Tô Kiệt, cả Lục Trúc bang cũng cho người luôn.” Trước hơi hướm tử vong, lâm Đắc Ý cuối cùng cũng sợ hãi, run giọng cầu xin.

“Người phải chết, có khác nhau chỉ là phương thức mà thôi.” Diệp Phong hừ lạnh: “Một Lục Trúc bang không hèn. Ta không có hứng.”

“Tung tích của Tô Kiệt thiếu gia chỉ mình ta biết, nếu người muốn giết ta, thà chết ta cũng không nói.” Sắc mặt Lâm Đắc Ý hung ác vô cùng, mục quang ánh lên điên cuồng. Từ miệng hắn cất lên thanh âm oán độc: “Nếu ta muốn chết, một tiểu tử chưa đạt đến võ sư như người không ngăn được đâu.”

Hiện tại tuy hắn trọng thương không thể động dậy, nhnwg khí hải vẫn còn, chỉ cần điều động nguyên lực tự hủy khí hải là tự sát được, trừ phi có thể phong ấn nguyên lực trong khí hải của hắn, điệp Phong mới có thể tùy ý bày bố. Nhưng muốn thế thì nguyên lực của gã phải hơn hắn, hiện giờ thực lực chiến đấu của gã tuy đạt tới võ sư nhưng khí hải chỉ võ sĩ tam giai, không cách nào phong ấn Lâm Đắc Ý.

Gã muốn hành hạ hắn, chẳng qua chỉ là lời nói ngoài miệng. Hắn muốn chết, gã không ngăn được.

Mục quang gã ngưng lại, trầm mặc một chốc, chấn thiên chùy gõ nhẹ, lần lượt gõ nát xương chân đối phương, nhật nhèo nói: “Người muốn tự sát, ta không cản.”

“A...” Lâm Đắc Ý gào lên thê thảm, phương thức đoạn cốt này hắn chưa từng ném mùi, tiếng lách cách khiến lòng người ớn lạnh.

Diệp Phong lạnh lùng nhìn hắn, cơ hồ không quan tâm đến phản ứng của đối phương.

“Người thật sự không muốn biết hành tung của Tô Kiệt?” Lâm Đắc Ý gào lên khàn khàn, hắn muốn giãy giụa lần cuối, đó là con bài duy nhất của hắn.

“Quyền lựa chọn thuộc về người...” Gã từ từ đặt Chấn thiên chùy sang chân kia của hắn, nhẹ nhàng như đang chuyện gẫu với đối phương: “Lâu la Lục Trúc bang có thể không biết hành tung của Tô Kiệt, nhưng nhị đương gia tất biết...Nếu thẩm trạng của người được hắn nhìn thấy, nhất định sẽ ngoan ngoãn đáp lời ta.”

“A!” Lâm Đắc Ý rùng mình, không nén được nữa, phun một ngum máu ra: “Tên khốn, ta làm quỷ cũng không tha cho người.”

“Cách,” thân thể vang lên tiếng gãy, gân cốt đứt hết, thất khiếu lưu huyết, đôi mắt bất cam và oán độc trợn trừng, không thể nhắm lại.

“Hừ, ta vốn không nắm chắc nhưng giờ thì nhị đương gia quả thật biết hành tung của Tô Kiệt.” Diệp Phong sờ mũi, khóe môi nhếch lên.

Nhị đương gia có biết không, gã không nắm chắc, lên tiếng chỉ để thăm dò. Nếu nhị đương gia không biết, Lâm Đắc Ý nhất định sẽ lấy chuyện đó đối lấy cơ hội sống sót, nhưng hắn lại chọn cách tự sát, chứng minh hắn tự biết không còn hy vọng sống sót, không muốn chịu giày vò nữa. Nên gã đoán rằng nhị đương gia biết.

Uể oải tựa vào ghế giữa đại sảnh, gã ôm Tiểu Hôi vào lòng, vuốt ve nó, lẩm bẩm: “Có người đi mời,...Thì ta đợi ở đây.”

125. Chương 125 : Bản Chết .

Nhị đương gia vội vàng dẫn mười lâu la từ nam môn quay về, cửa tổng bộ đã trở thành một đồng đồ nát.

Mấy thi thể co quắp nằm ở cửa, dọc lối vào đại sảnh còn không ít thi thể bang chúng, lực Trúc bang vừa chịu cảnh chủ lực bị diệt, giờ lại bị người ta xông vào tổng bộ, quả thật họa vô đơn chí.

Nhúu chặt mày lại, nhị đương gia buộc phải thận trọng, lúc này tổng bộ lặng ngắt, hoàn toàn không có động tĩnh giao đấu.

Lẽ nào lão đại đã giải quyết được thiếu niên đó? Hy vọng như vậy...Không hiểu sao, từ đáy lòng nhị đương gia dấy lên dự cảm không lành.

“Ha ha. Nhị đương gia, lâu rồi không gặp.” Vừa đặt chân lên cửa sảnh, giọng nói ôn hòa vang lên bên tai hắn.

Một thân ảnh tuấn lãng đang ngồi trên chiếc ghế Lâm Đắc Ý thích nhất, nữ nụ cười thuần hậu. Dưới chân gã là một đại hán cường tráng, mặt dính đầy bùn đất và vết máu nên không nhìn rõ, thương thế khắp người thê thảm vô cùng.

Nhị đương gia quan sát kỹ một lúc, chợt ánh mắt rụt lại, nỗi sợ trở lên trong lòng, tim đập thành thịch.

“Đại đương gia kìa!” Cùng với tiếng kinh hô, lâu la sau lưng hắn đều hít một hơi khí lạnh. Bang chủ là tứ giai võ sư mà bị thiếu niên bình thường này giết chết ư? Hơn nữa tử trạng lại thảm như thế.

“Người là Diệp Phong?” Nhị đương gia tuy từng bị gã trọng thương nhưng lúc đó gã đánh lén nên hắn không nhìn rõ dung mạo đối thủ. Nên gã dịch dung cũng không khiến hắn mê hoặc, theo tuổi tác khuôn mặt gã bây giờ cũng vẫn là một thiếu niên.

“Không sai.” Gã gật đầu.

“Bang chủ do người giết? Lão tứ đâu?” Nhị đương gia không biết thực lực của gã, hắn lại là người cẩn thận. Cả Lâm Đắc Ý cũng chết trong tay đối phương, e rằng hắn không phải đối thủ. Tuy còn mười lâu la nhưng thực lực của đối phương ở cấp võ sư, mấy võ đồ căn bản không có tác dụng gì.

“Vốn hắn không phải chịu khổ thế này...Tiếc là hắn cứng miệng, không chịu trả lời câu hỏi của ta.” Diệp Phong mỉm cười, mục quang nhìn nhị đương gia thật kỹ, thốt lên từng chữ: “Nhị đương gia có vẻ là người thông minh, chắc đồng ý trả lời...”

“Người muốn biết gì?”

“Hành tung của Tô Kiệt.” Gã không vòng vo, đi thẳng vào đề.

Tròng mắt nhị đương gia giãn lớn, nét mặt tỏ ra kinh hãi. Thiếu niên này lẽ nào định đối phó Lục Lâm bang thiếu chủ? Gã...Gã quá lớn mật.

“Ta biết.” Nhị đương gia hít sâu một hơi, bình tĩnh lại: “Nếu ta cho người biết thì ta được gì?”

Lúc này nhị đương gia không dám đối địch với gã, cơ nghiệp Lục Trúc bang bị hủy, bang chủ chết rồi cũng chẳng sao, với thực lực tam giai võ sư của mình, đầu quân cho thế lực nào cũng sẽ được tôn trọng. Chỉ cần giữ được mạng là tốt rồi.

“Vấn đề này, đại đương gia của các vị từng hỏi...” Diệp Phong vẫn mỉm cười ôn hòa khiến nhị đương gia không biết gã nghĩ gì: “Nhưng Hồng Diệp thư vì hấn mà chết, hồng Diệp bang gián tiếp hủy dưới tay hấn, ta đương nhiên không tha được.”

“Còn nhị đương gia...Lần vây tiểu Hồng Diệp bang, các hạ không tham gia, chúng ta tựa hồ không có cừu oán gì thâm sâu. Chỉ cần các hạ cho ta biết hành tung của Tô Kiệt, việc Hồng Diệp bang, ta không đổ lên đầu các hạ.” Mắt gã ánh lên tinh ranh, từ tốn nói.

“Thật không?” Nhị đương gia mừng thầm, hấn vẫn đợi lời hứa này của gã.

“Ta đảm bảo sẽ không gây phiền cho người vì việc của Hồng Diệp bang.”

“Nhất ngôn vi định!” Nhị đương gia triệt để thử phào, cúi đầu trầm mặc một lúc mới nói: “Tô Kiệt thiếu gia đến Ngọa Lãng thành.”

“Ngọa Lãng thành!” Lòng gã run lên, lẽ nào hấn đã biết thân phận mình? Tô Kiệt từng gặp gã, vạn nhất hấn nhớ lại gã là thiếu niên từng bị hủy khí hải thì với cơn giận chưa nguôi, liệu hấn có gây bất lợi cho Diệp gia?

“Hấn đến đó làm gì?” Diệp Phong nóng lòng.

Nhị đương gia nhìn gã, lấy làm lạ sao gã lại kích động vì tin này, nhưng cũng không để ý, đáp thật thà: “Tựa hồ được ai đó mời, đến vui vẻ.”

Hóa ra là thế. Diệp Phong thầm thở phào, không bị nhận ra thân phận là được rồi.

“Hấn đi bao lâu rồi?”

“Ba ngày.” Được gã bảo đảm, nhị đương gia đáp rất sáng khoái.

Ba ngày...Nếu nhanh một chút tất sẽ kịp đón đường hấn, hơn nữa ở Ngọa Lãng thành gã còn được trợ giúp, khả năng diệt trừ Tô Kiệt cao thêm mấy phần. Mặt gã hiện rõ sát ý lạnh lẽo khiến nhị đương gia rung mình.

“Diệp Phong, cái gì cần nói thì ta đã nói. Hiện tại, người có thể đi.” Nhị đương gia tỏ vẻ giới bị, hấn không còn con bài nào nữa, nếu gã không tuân thủ lời hứa, hấn cũng không bó tay chịu bắt. Cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Lục Trúc bang hùng cứ tại Xuân Ý thành lâu như thế, tích cớ chắc không ít...Nhị đương gia định nuốt một mình hả?” Gã ung dung tựa vào ghế, mỉm cười hỏi.

Hóa ra tiểu tử này còn ý này. Nhị đương gia mắng thầm, có phần không cam lòng nhưng lòng cảnh giác với gã lại lơ lửng đi.

Nhị đương gia bước lên hai bước, ngữ khí đầy thương lượng: “Xuân Ý thành nhiều mầu mỡ nhưng hơn nửa phải nộp cho Lục Lâm bang, còn lại phải chi tiêu trong bang...Nên tích lũy không nhiều lắm. Không hiểu các hạ...Muốn bao nhiêu?” Hấn muốn thăm dò.

“Để xem trong đó có bảo bối hấp dẫn được ta không đã.” Gã cười bình thản: “Ta không thích tinh tẻ lắm. Nếu có bảo vật thích hợp cho ta sử dụng thì những món khác, ta không cần.”

“Ví như bảo vật này.” Gã phất tay lấy Tru Thần cung ra, dồn kim nguyên lực vào, thân cung dấy lên quang mang vàng chói, cực kỳ bắt mắt, chúng nhân đều đổ dồn ánh nhìn vào.

“Đây là...” Tru Thần cung là thần khí danh chấn đại lục hơn trăm năm trước, nhị đương gia tất nhiên không biết.

“Nhị đương gia bảo vật này cấp bậc thế nào hả?” Mắt gã ánh lên lạnh lùng nhưng vẫn nở nụ cười.

Đối phương gật đầu theo ý thức. Nhị đương gia tuy không biết giám định nhưng nhãn quang cũng phần nào hơn người. Vật này phi phạm.

“Cây cung này tên Tru Thần cung, là...Thần khí.” Diệp Phong từ từ thốt lên, đồng thời một viên bát phẩm kim nguyên đơn bị gã cắn nát nuốt xuống bụng, năng lượng đủ để ngưng tụ Kim nguyên tiến tụ về Tru Thần cung.

Thần khí! Nhị đương gia như bị sét đánh, ngẩn người tại chỗ. Cả Võ Nguyên đại lực, số lượng thần khí đếm trên đầu ngón tay, võ giả tầm thường như bọn hắn, đừng nói sở hữu thần khí mà nhìn thấy cũng là vọng tưởng.

Khi cường giả tu luyện đến cảnh giới võ tôn, võ hoàng, tăng thêm một mức đều cần mấy chục năm thậm chí trên trăm năm khổ công hoặc không đạt được sở nguyện. Nhưng cường giả cỡ đó mà có được một món thần khí thì thực lực sẽ biến đổi hẳn, có thể vượt hơn mấy cấp, so với khổ công tu luyện quả thật tiện nghi hơn nhiều.

Nên thần khí xuất, thiên hạ động! Vì muốn có thần khí, nhiều cường giả sẵn sàng dốc toàn lực, không tiếc thủ đoạn nào. Từ mấy vạn năm trước, từ thời thượng cổ đã lưu truyền sự tích các võ giả tuyệt đỉnh đấu tranh chỉ vì một món thần khí. Có được thần khí nếu không có thực lực tương xứng để bảo vệ thì khác nào tự rước tai họa.

Thiếu niên nhỏ xíu này sao lại có một thần khí?

Đợi đã, cây cung là thần khí thì sao gã lại dễ dàng cho ta biết vậy nhỉ?

Ngẩn ra thoáng chốc, nhị đương gia lập tức tỉnh lại, lúc đó Kim nguyên tiến gần như đã hình thành, mục tiêu là trấn hấn. Bị Kim nguyên tiến nhắm vào, nhị đương gia rung mình, cảm giác nguy cơ tràn lên óc.

“Diệp Phong, ngươi không giữ lời hứa!” Nhị đương gia gầm lên, thân hình cấp tốc thoái lui, bên ngoài dấy lên một lớp kim mang bảo vệ toàn thân, định phá cửa chạy đi.

“Muộn rồi.” Khóe môi Diệp Phong nhếch lên đẹp đẽ, tay phải cầm dây cung lỏng ra.

“Vù!” Một đạo kim quang như ánh chớp lướt qua sảnh, tan biến vào trán nhị đương gia. Thân hình hắn vừa lướt ra đến cửa sảnh thì ngừng lại, mắt đầy kinh hãi, kim nguyên khải giáp hộ thể ở trán lộ ra một lỗ thủng, máu từ đó trào ra mang theo chất dịch nhầy trắng trắng, thê thảm vô cùng.

“Ta chỉ đáp ứng không làm khó dễ người việc của Hồng Diệp bang nhưng giờ ngươi biết bí mật về Tru Thần cung, quan hệ của chúng ta lại không tốt lắm, ta buộc phải giết ngươi diệt khẩu.” Diệp Phong nhẹ nhàng nhún vai, ra vẻ “đành vậy”, cười khẽ nói: “Ta không giết ngươi để báo thù cho Hồng Diệp bang, ai dám bảo ta không giữ lời?”

“Khụ, khụ!” Nhị đương gia chỉ vào gã, mắt trợn trừng bắt cam, cổ họng lục cục nhưng không nói thành tiếng được. Sau rốt hấn ngoẹo đầu gục xuống, sinh cơ đã tận.

Tuy lấy Tru Thần cung ra chỉ là cái cớ để giết nhị đương gia, nhưng gã cũng muốn thử uy lực của tiến kỹ đối với võ sư. Mới thử lần đầu, uy lực của tru thần tiến kỹ khiến gã cực kỳ vừa ý.

Bảo nó vượt cả cửu phẩm võ kỹ cũng không quá đáng. Gã dung hợp điệp chấn công kích với Hùng thế thể kỹ cũng vị tất đã thương được nhị đương gia đã triển khai phòng ngự, kim nguyên tiến chỉ là năng lượng tiến do nguyên lực ngưng tụ mà dễ dàng giết chết đối phương, chênh lệch giữa hai môn quá rõ ràng.

126. Chương 126 : Đuổi!

Thu Tru Thần cung lại, sắc mặt gã thay đổi, nở nụ cười lạnh lùng, lao vào toán lâu la còn đang ngơ ngẩn, “các người cũng ở lại thôi.”

Tiếng hô kinh hoảng vang lên liên tục, thoáng sau gã đã giết sạch toàn trường.

“Không phải ta không cho các người cơ hội đào tẩu.” Diệp Phong hừ lạnh, liếc dấy thì thể vừa đoạn khí. Đối với địch nhân, gã chưa bao giờ từ bi, nếu chúng chạy từ trước, gã sẽ không truy sát, tiếc rằng chúng quyết tâm theo Lục Trúc bang, vật thì không thể trách gã độc ác.

Biết bí mật về Tru Thần cung, kết cục chỉ là: Chết.

Thanh lý hiện trường xong, gã xác định không còn ai sống sót mới thở phào. Từ rày Lục Trúc bang không còn tồn tại nữa. Còn tam đương gia Mạnh Lăng đang nằm dưỡng thương đâu đó, gã cũng không muốn tự động thủ, tin rằng không lâu nữa, các võ giả bị Lục Trúc bang chèn ép đủ đường sẽ được tìn mà xông tới. Kết quả của hắn không cần đoán cũng biết.

“Xem ra Lục Trúc bang thật sự tích cốp được ít nhiều...Ta không thể nhường cho người khác.” Dậm bước định đi, gã đột nhiên nhớ ra, lại quay lại.

Lần mò trên mình Lâm Đắc Ý một hồi, gã tìm thấy một cái chìa khóa, chắc có liên quan đến kho tài phú của Lục Trúc bang. Đoạn gã mở Nguyên linh nhãn nhìn quanh.

Phía sau một giá gỗ tầm thường có hữu nguyên lực dao động!

Gã đi tới, lần mò trên tường một lúc, quả nhiên thấy một lỗ khóa được che giấu. Tra chìa khóa vào, vừa như in.

“Cạch,” cửa ngầm bật mở, trong đó đặt một chiếc hộp gấm hoa văn đẹp đẽ, mở ra thì thấy một cái trử vật đại.

Không gian trử vật phẩm tầm thường không cần nhỏ máu nhận chủ như nguyên trạc, nên gã rất dễ dàng kiểm tra được tài phú trong đó. Ước chừng có 2000 tinh tệ cùng vài bảo bối quý giá. Tuy gã có thể luyện chế nguyên đơn nên không thiếu tiền nhưng quyết không chê thứ tự nhiên đến tay. Tích lũy mười mấy năm của Lục Trúc bang được gã tươi cười nhận lấy.

“Ồ! Là...Võ kỹ bí cấp!” Gã hoan hỉ lấy một võ kỹ quyền trực rục hắc quang ra, bên trên đề mấy chữ.

Ngũ phẩm thổ nguyên võ kỹ: Địa long chấn!

Võ kỹ quyền trực là bí kíp cao cấp hạn chế số lần đọc. Chỉ cần dồn nguyên lực có thuộc tính tương ứng vào, quyền trực sẽ xuất hiện tin tức, đọc quá số lần cho phép, quyền trực sẽ tự động bị phế. Võ kỹ phẩm cấp cao hiển khi xuất hiện ở thị trường, đa phần là bảo bối được các thế lực và cường giả trân tàng.

Võ kỹ quyền trực Địa long chấn này, lâm Đắc Ý mua về mới đọc qua một lần, còn một cơ hội đọc nữa, thành ra không nhiên tiện nghi cho Diệp Phong.

Tuy phẩm cấp của võ kỹ này không bằng Thập bát điệp chấn nhưng phương thức công kích cũng có điểm độc đáo. Vốn tuân theo nguyên tắc không cần nhiều chỉ cần tinh về võ kỹ, gã chạm tay vào quyền trực, từ từ dồn thổ nguyên lực.

Quyển trực rục lên u hắc quang mang, tin tức mát lành chảy vào óc gã.

Thổ nguyên võ kỹ: Địa long chấn. Phẩm giai: Ngũ phẩm trung đẳng. Đặc tính: Nhờ vào vật chất truyền đi thổ nguyên năng lượng, khiến uy lực công kích tăng gấp đôi. Nếu vật chất truyền đạo thuộc thổ trong ngũ hành thì uy lực gấp bội.

Gã từ từ nghiền ngẫm môn võ kỹ này, bất giác liếm môn. Lợi dụng các loại vật chất truyền lực đạo, dù không có thực lực võ sư cũng có thể thi triển công kích tầm xa, trong những hoàn cảnh nhất định sẽ khiến đối thủ không kịp trở tay. Lúc trước Liễu Hồng Diệp suýt nữa thất bại vì chiêu này.

Hơn nữa nếu những chất thuộc thổ trong ngũ hành như nham thạch, bùn đất để phát động công kích, uy lực gần đạt đến lục phẩm võ kỹ. Theo trình độ của điệp chấn công kích thì ít nhất cũng không kém hơn Bát điệp chấn.

Nhưng Địa long chấn cũng không thể sử dụng rộng rãi, không có vật chất trung gian, chiêu võ kỹ này vô dụng.

“Chiêu này phát huy đặc tính của thổ nguyên chấn kích...Tuy khác với điệp chấn nhưng bản chấn tương đồng.” Gã cân nhắc một lúc, xòe tay ra vận thổ nguyên lực vỗ mạnh xuống đất.

“Chát”, cách đó ba thước, chiếc ghế gỗ đỏ Lâm Đắc Ý thích nhất hóa thành mặt gỗ trong nháy mắt.

“Cũng không tệ, đợi ta luyện thành môn võ kỹ này, e rằng có thể công kích mọi mục tiêu trong vòng mười thước.” Với thực lực võ sĩ mà công kích tầm xa, nhất định sẽ khiến một số đối thủ cả kinh, gã vừa ý gật đầu.

OOo

Bên ngoài tổng bộ Lục Trúc bang tụ tập rất đông võ giả đến xem náo nhiệt. Diệp Phong tru sát Lý Mưu tại bắc môn đã lan khắp Xuân Ý thành, hơn nữa một thiếu niên đơn thương độc mã xông vào Lục Trúc bang đang là chủ đề nóng nhất của chúng nhân. Họ ở ngoài đợi kết quả cuối cùng.

Tuy trước đây gã thể hiện thực lực không tệ nhưng Lâm Đắc Ý là tứ giai võ sư, hơn nữa vừa rồi nhị đương gia cũng vội vàng quay lại. Diệp Phong phải đối diện với hai võ sư, một thiếu niên nhỏ nhai có ứng phó được không?

Hà huống, lâu la ở tổng bộ tuy thực lực không ra gì nhưng số lượng rất nhiều, với sức một mình đối kháng cả bang phái, e rằng gã lành ít dữ nhiều.

“Hắn...Hắn ra rồi.” Có người kinh hô, ánh mắt tất cả tụ vào thiếu niên đang từ từ đi ra. Rất nhanh, ánh mắt đó từ chờ đợi biến thành nghi hoặc.

“Lê nào...Thiếu niên này xông vào chỉ để đàm phán?” Suy nghĩ chung là vậy. Kỳ thật, không phải tất cả đều không đứng về phía gã, gã dễ dàng tru sát Lý Mưu thì thắng thêm hai võ sư cũng chưa hẳn là không làm được.

Nhưng, nụ cười thuần hậu, y phục sạch sẽ, thần thái thản nhiên...Diệp Phong không giống một người vừa trải qua khổ chiến, mà giống vừa vào tổng bộ Lục Trúc bang uống trà đàm tiếu.

Thật ra trong đó xảy ra chuyện gì, chúng nhân đều nghĩ vậy.

Vừa ra khỏi, Diệp Phong lập tức bị đám đông khiến cho ngắc ra, rồi kịp thích nghi ngay. Gã thản nhiên sờ lên mũi, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Lục Trúc bang không còn tồn tại nữa...”

Nhân lúc chúng nhân còn mãi chấn kinh với câu nói, gã lướt người qua khe hở đi mất. Một lúc sau mới có người định thần lại được, mấy võ sĩ lớn mật thận trọng vào tổng bộ Lục Trúc bang làm rõ chân tướng khiến tất cả chấn động.

Một thiếu niên chưa đầy mười tám tuổi lại liên tục tru sát va đương gia võ sư của Lục Trúc bang rồi ung dung bỏ đi. Đặc biệt khi phát hiện ra Lâm Đắc Ý vì không chịu được đầy dọa mà tự hủy khí hải vong thân thì niềm kinh hãi của họ biến thành sợ hãi. Thủ đoạn độc ác như thế, thiếu niên đó lại lịch thể nào? Gã và Lục Trúc bang thật ra có thâm cừ đại hận gì?

Mấy ngày sau, những người hiếu sự nghe ngóng được rằng từng có một thiếu niên đặc biệt xuất hiện tại Hồng Diệp bang, hơn nữa đã tạo ra không ít kỳ tích trong lúc giao đấu với Lục Trúc bang. Sau rốt người ta cũng kết hợp hình ảnh hai thiếu niên làm một.

Câu đố được giải. Thiếu niên này chắc đến báo thù cho Hồng Diệp bang. Ai nấy đều chấn kinh, đồng thời cảm thán Lục Trúc bang chạm vào người như thế coi như họ đen đủi.

Bất quá việc xảy ra sau đó không có ý nghĩa gì với Diệp Phong. Lục Trúc bang chỉ là đồng phạm, thanh lý chúng chưa khiến gã vừa lòng. Cừu nhân chân chính của gã chỉ có Tô Kiệt...Còn cả Lục Lâm bang!

“Đợi nhé, tô Kiệt...Người không sống được lâu nữa đâu.” Lướt đi trên đường, gã neho mắt lại lâm râm, sát ý lộ rõ hiện lên.

127. Chương 127 : Câu Đố Về Liễu Hồng Diệp

Trước khi truy kích Tô Kiệt, Diệp Phong còn tâm sự chưa dứt. Theo tin tức nghe được, hầu thị huynh đệ đã dẫn huynh đệ Hồng Diệp bang trốn chạy, không biết hiện giờ họ ở đâu. Ngày gã lôi kéo bọn Tô Kiệt rời Hồng Diệp trấn, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Có thể hủy diệt hơn trăm người của Lục Trúc bang và cả thị trấn, lực phá hoại cỡ đó không phải cao thủ tầm thường làm được.

Nếu là tuyệt đỉnh cường giả như võ tôn, võ hoàng thì vì sao họ lại vô duyên vô cớ xuất thủ với võ giả bình thường? Việc này có phần quỷ dị, nên gã quyết định về Hồng Diệp trấn tìm hiểu.

Đến nơi, đập vào mắt gã là vùng hoang tàn cháy rụi.

Ngồi xổm xuống tìm hiểu, gã chợt nhíu mày.

“Lực phá hoại này quả nhiên hình thành trong chớp mắt...” Hiện trường tuy lộn xộn nhưng vẫn có dấu vết để lần theo. Trong phạm vi bị phá hoại, có thể nhìn ra hủy diệt là do xung kích từ trung tâm tỏa ra, tạp vật rải rác quanh đó cũng thể hiện quy luật khuếch tán.

“Thật ra ai làm nhỉ?” Hỏa nguyên năng lượng mạnh như thế, nếu là người thì ít nhất thực lực cũng đạt mức võ tôn. Tuyệt đỉnh cao thủ như vậy không thể vô duyên vô cớ xuất thủ với thế lực nhỏ như Lục Trúc bang.

Đang lúc gã nghi hoặc, ngoài xa vang lên tiếng gọi nhau, gã ngẩng nhìn thì thấy trong một dãy phòng ốc đổ nát gần đó có hai thành viên Hồng Diệp bang đang thận trọng vây tay với gã.

Thấy người quen, gã rảo bước nhanh tới.

“Diệp huynh đệ không sao thì tốt quá.” Hai người này thấy gã thì lộ vẻ vui mừng, nhìn quanh đầy thận trọng rồi móc ra một cái còi truyền tin, âm thanh chói tai phiêu đăng lên không.

“Hầu phó bang chủ và các huynh đệ đều ẩn tàng gần đây. Họ bảo nếu Diệp huynh đệ không chết nhất định sẽ về tìm.” Một bang chúng hớn hử nói. Trong lòng họ, điệp Phong từng cứu họ một lần, là hy vọng duy nhất hiện tại.

Thoáng sau, mấy chục bóng người từ các nơi tụ về, kể cả Hầu Kiệt và Hầu Anh, nhân thủ Hồng Diệp bang còn lại không nhiều, chỉ hơn hai mươi.

“Diệp Phong, còn sống thật là tốt quá.” Hầu Kiệt có phần kích động, chạy lên ôm gã.

“Mỗ đã biết là Diệp huynh đệ nhất định không sao.” Hầu Anh cũng hớn hử vỗ vai gã, nhìn quanh một lúc mới hỏi: “Liều lão đại đâu? Hôm đó không phải lão đại ở cùng huynh đệ sao?”

Người Hồng Diệp bang thoát hiểm xong vẫn ẩn trốn ở hậu sơn, việc hôm đó họ không biết gì.

“Hồng Diệp thư...” Thần sắc Diệp Phong ảm đạm hẳn, hầu thị huynh đệ dấy lên dự cảm không lành.

“Liều bang chủ làm sao?” Hầu Kiệt run giọng.

“Hôm đó...” Thần sắc Hầu Kiệt và Hầu Anh lại dấy lên nỗi đau trong lòng Diệp Phong, gã kể lại tường tận mọi sự.

Hôm đó Hồng Diệp bang được gã cứu, bang chúng đào tẩu chừng hơn ba mươi người, một nửa số đó vì sợ thế lực Lục Lâm bang nên thoát hiểm rồi liền lén bỏ đi, số còn lại theo Hầu thị huynh đệ đào vong đều là thành viên cốt cán trong bang. Họ kính ngưỡng và tôn trọng Liều Hồng Diệp khôn tả.

Chợt nghe tin dữ, tất thấy đều như bị sét đánh, nhất thời lặng ngắt. Một lúc sau, hai mắt Hầu Anh đỏ ngầu, thiết côn giáng mạnh vào bức tường gần đó, bụi tung mù mịt.

“Tô Kiệt chó chết, hầu Anh ta và người không đội trời chung.” Hầu Anh cơ hồ gầm lên.

“Còn cả lão cầu Lâm Đắc Ý. Nếu không vì hắn thì sao tên khốn Tô Kiệt tới đây.” Hầu Kiệt nắm chặt quyền đầu phần hện.

“Chúng ta đến Xuân Ý thành báo thù cho bang chủ.” Nhất thời chúng nhân đau lòng, cùng hét to.

“Yên tâm, lục Trúc bang không còn nữa...” Diệp Phong cúi đầu, giọng gã tuy trầm nhưng vọng rành rọt vào tai mỗi người.

Tất thấy đều sa vào trầm mặc, sắc mặt Hầu thị huynh đệ cực kỳ quái dị, nhìn gã với ánh mắt chán kinh:

“Huynh đệ nói là đã...Lục Trúc bang...”

“Những kẻ đáng chết không còn ai sống sót.” Diệp Phong lạnh lùng thốt, đáng vẻ cực kỳ bình thản.

“Một mình huynh đệ thanh toán hết bọn chúng?” Chúng nhân không dám tin, một người đơn độc khiêu chiến Lục Trúc bang, trong đó có ba võ sư, quả thật quá sức tưởng tượng. Bất giác tất cả kính ngưỡng gã thêm mấy phần.

“Không phải một mình, ở đây không phải còn một người nữa sao.” Gã mỉm cười chỉ vào tiểu hầu nhi trên vai, tiểu Hôi lập tức kiêu ngạo ưỡn ngực, dáng vẻ hết sức khả ái.

Lúc đó tất cả mới chú ý thấy Tiểu Hôi trên vai gã, bất quá tiểu hầu nhi vẫn là thú non, không ai nó nó có tác dụng gì...E rằng ban nãy gã chỉ khiêm tốn mà thôi.

Gã không giải thích, thực lực của Tiểu Hôi không bị lộ càng hay.

“Đúng rồi, chư vị có biết vì sao Hồng Diệp trấn lại thành thế này không?” Gã đột nhiên chuyển chủ đề.

“Bọn mõ cũng lấy làm lạ về việc này...” Hầu Kiệt nhìn gã nghi hoặc, nhíu mày nói: “Hôm đó bọn mõ chạy vào hậu sơn, không lâu sau thì thấy từ Hồng Diệp trấn có hỏa điều khổng lồ bay lượn, một lúc sau thì hỏa quang sáng rực.”

“Mõ và lão đệ cũng lấy làm lạ, hôm đó lên về Hồng Diệp trấn tìm hiểu, chỉ thấy vùng đổ nát này...Còn cả một vài thi thể người Lục Trúc bang.” Hầu Kiệt ngẫm nghĩ kỹ rồi nghi hoặc: “Lúc đó bọn mõ còn cho rằng đó là dấu vết huynh đệ và bang chủ để lại nhưng với thực lực của hai người không thể tạo thành sức phá hoại đến thế. Theo tình hình chiến đấu Diệp huynh đệ kể lại thì việc này xảy ra sau khi huynh đệ đào thoát không lâu.”

“Không sai, lúc mõ rơi xuống núi có thấy hỏa quang từ Hồng Diệp trấn...” Xrm ra việc này có phần quỷ dị.

“Trung tâm lực phá hoại là ở đây...” Hầu Kiệt chỉ vào một bãi đất, dẫn gã đi tới, “trừ ra, bọn mõ không tìm được manh mối nào có giá trị.”

Diệp Phong chợt nảy ra dự cảm kỳ lạ. Nơi này là...Gã giật mình nhớ ra.

Hôm đó gã chính tay giết Hồng Diệp thư, cướp lại thi thể cô rồi khoét một nắm mộ đơn giản mai táng. Chính là chỗ đó. Hồng Diệp trấn tuy bị tàn phá nhưng khung cảnh chung không bị tổn hại, từ cảnh vật chung quanh mà quy chiếu thì chắc chắn nắm mộ nằm trong phạm vi bị hủy.

Miệng hồ nông và vết nứt dày đặc quanh đó càng kiên định cách nghĩ của gã. Vết nứt do Diệp chán công kích hình thành cực kỳ đặc thù, gã dám chắc đây là nơi đặt thi thể Hồng Diệp thư.

Trung tâm lực phá hoại và nơi Hồng Diệp thư nằm khít nhau...Thật ra nói lên vấn đề gì? Gã cho Hầu thị huynh đệ biết suy đoán, cả ba cùng trầm tư.

Từ uy lực phá hoại thì hỏa nguyên hủy diệt tất cả nơi này giống với hành vi của võ tôn hoặc võ hoàng đi qua. Nhưng cường giả đạt đến trình độ đó sao lại vô duyên vô cớ giết hơn trăm người? Hà huống họ chỉ là lâu la Lục Trúc bang...Giết vì cừ hận...Không giải thích được.

Đoán theo lẽ thường thì lực phá hoại này do Liễu Hồng Diệp gây ra lại hợp với thực tế hơn.

Như thế có hai khả năng xảy ra. Thứ nhất, liễu Hồng Diệp chưa chết, trường hỏa nguyên phong bạo là do cô áp ủ, cô có lý do giết hơn trăm kẻ đó.

Thứ hai, liễu Hồng Diệp chết rồi tạo thành phá hoại mang tính hủy diệt đó, cô và hơn trăm cao thủ Lục Trúc bang đồng quy vu tận.

Nhưng khả năng nào cũng có điểm khả nghi. Cô lấy đâu ra thực lực để tạo thành phá hoại như thế?

Dù là Hầu thị huynh đệ hay Diệp Phong đều được nghe Liễu Hồng Diệp đề cập đến huyết mạch thập phần đặc thù, tuy nhiên đặc thù ở đâu thì không ai biết. Có lẽ nhờ huyết mạch đó mà cô có được thực lực bình thường khó lòng đạt tới.

Loáng thoáng...Cả ba nghiêng về khả năng thứ hai...Dù gì thời điểm Hầu thị huynh đệ quay về xem xét chưa lâu lắm, chỉ thấy mười mấy thi thể Lục Trúc bang chứ không thấy tung tích Liễu Hồng Diệp. Công kích hủy diệt này giống với chiêu số cấm kỵ đồng quy vu tận với địch. Giải thích như thế rất hợp lý.

Nhưng chúng nhân vẫn ôm ấp hy vọng, liệu Hồng Diệp có lẽ vì nguyên nhân nào đó hiện đang ẩn thân ở nơi bí mật dưỡng thương. Sẽ có ngày cô gặp lại tất cả...

“Có lẽ...Câu đố nằm ở thân thể Hồng Diệp thư.” Diệp Phong thở dài, nén nghi hoặc vào lòng.

128. Chương 128 : Hóa Ra Là Hắc

Nhất thời, cả toán không thảo luận được gì về thân thể Liễu Hồng Diệp. Thế lực ở đại lục có phân chia tầng lớp, thực lực và thế lực chưa đạt đến thì không thể biết được nhiều việc. Bất quá bất kỳ tình huống nào trong hai tình huống đã dự đoán thì gia tộc của mẫu thân Liễu Hồng Diệp đều thuộc nhóm thế gia xuất chúng.

Chỉ khi nào gã đạt đến thực lực nhất định mới tiếp xúc được với thế lực ở tầm đó.

“Lão Hầu, không biết các vị sau này tính thế nào?” Cùng trải qua sinh tử chiến đấu, giao tình hiển nhiên không tầm thường, diệp Phong xưng hô Hầu Kiệt là lão Hầu, hầu Anh là tiểu Hầu, tuy Hầu Anh phản đối nhưng vô dụng.

“Xuân Ý thành hiện tại quần long vô thủ, nếu các vị đi trước một bước, có lẽ sẽ chiếm lĩnh được.” Vì chính sách bàn tay sắt của Lục Lâm bang nên phụ cận Xuân Ý thành trừ Lục Trúc bang không còn thế lực chính quy nào. Hồng Diệp bang lúc này ra mặt tranh đoạt thì phần thắng khá cao.

“Diệp huynh đệ tính thế nào?” Hầu Kiệt hỏi ngược.

“Tiếp tục đuổi theo Tô Kiệt...Dù Hồng Diệp thư còn sống thì mỡ và hắc còn một món nợ cũ cần trả.” Diệp Phong nắm chặt quyền đầu, lạnh lùng nói.

Hầu Anh và Hầu Kiệt nhìn nhau, tựa hồ hạ quyết định, cùng gật đầu. Hầu Kiệt nghiêm mặt nói: “Nếu Diệp huynh đệ không hiềm bọn mỡ thực lực thấp kém thì để bọn mỡ theo huynh đệ báo thù cho bang chủ.”

“Hồng Diệp bang thì sao?” Diệp Phong hơi bất ngờ.

“Bang chủ không còn, hồng Diệp bang tồn tại không còn ý nghĩa nữa. Hà huống huynh đệ mỡ tự biết bản lĩnh của mình, không biết quản lý bang phái...Trừ phi, diệp huynh đệ chịu làm bang chủ, bọn mỡ đều nghe theo.” Hầu Kiệt lên tiếng.

“Đúng, chúng tôi đều nghe theo Diệp huynh đệ.” Bang chúng sau lưng y nhao nhao phụ họa. Diệp Phong đến Hồng Diệp bang chưa lâu nhưng thực lực cao cường, quan trọng hơn là nhiều lần ra tay cứu huynh đệ trong bang nên được tất cả tin phục.

Đối với Hầu thị huynh đệ, cùng lắm họ chỉ tín nhiệm. Tín phục và tín nhiệm, tuy chỉ cách nhau một chữ nhưng tựa đỉnh cao và vực sâu.

Ví như Hồng Diệp bang gặp nạn hơn một tháng, tất thấy đều muốn báo thù nhưng báo bằng cách nào? Hầu thị huynh đệ than là phó bang chủ nhưng không đưa ra được kế hoạch và biện pháp gì, tuy vì thực lực không đủ nhưng nói cho cùng cũng là năng lực kém. Còn Diệp Phong, độc lập hành động nhưng lại thành công...Biểu hiện năng lực và bá lực như thế là tài năng trời sinh lãnh đạo người khác.

Nên khi gã xuất hiện, hầu thị huynh đệ như vớ được phao cứu mạng. Cả hai không ngại bỏ sức xông phong giết địch nhưng bảo phải chịu trách nhiệm cả Hồng Diệp bang thì quả thực làm khó họ.

Gã trầm mặc, hồng Diệp bang là tâm huyết của Hồng Diệp thư, gã không muốn thấy nó tiêu tan. Nhưng với gã, đề cao thực lực mới là việc quan trọng nhất, hà huống gã không phải người thích quyền thế.

Một lúc sau gã mới từ từ ngẩng lên: “Hồng Diệp bang, tại hạ khẳng định sẽ không tiếp nhận...”

Chúng nhân đều tỏ ra thất vọng. Gã không tiếp nhận, e rằng Hồng Diệp bang sẽ giải tán.

“Nhưng nếu các vị tín nhiệm, tại hạ sẽ sắp xếp một nơi cho các vị, thế nào?” Gã lại nở nụ cười, thuận hậu thành khẩn.

Tất cả ngẩn ra rồi vui mừng, chắc gã đã có cách, vì thế liên tục gật đầu tán đồng.

“Vậy các vị về Ngọa Lăng thành cùng tại hạ.”

Hồng Diệp bang còn lại hơn hai mươi người, đều là hảo thủ sống sót sau trận bị vây tiễu, thực lực cơ hồ đều là võ sĩ, hầu thị huynh đệ tương đương với võ sư, có thể sử dụng được.

Gã định để họ đầu quân cho Diệp gia. Thứ nhất có thể tăng cường thực lực cho gia tộc, có thêm họ thì Diệp gia đối phó Bạch Thủy gia càng nắm chắc. Thứ hai một khi gã tru sát Tô Kiệt, lục Lâm bang nhất định không chịu bỏ qua, điều tra sơ sơ là biết Hồng Diệp bang không thoát được quan hệ, danh hiệu này quá nổi bật. Có Diệp gia yểm hộ, may chẳng bảo vệ được họ. Ngọa Lăng thành không nằm trong phạm vi thế lực của Lục Lâm bang.

Kế hoạch cụ thể thì gã chưa nghĩ kỹ. Về vấn đề này Diệp Thừa Thiên giỏi hơn nhiều.

OOo

Trong hai tháng Diệp Phong đi, diệp gia tìm cơ gây ra mấy vụ tranh chấp nhỏ, sau mấy phen xung đột, diệp gia hiển nhiên thu được không ít lợi lộc. Tuy Diệp Thừa Thiên chưa quyết tâm trở mặt với Bạch Thủy gia nhưng chữ thế này, bạch Thủy gia không chống chọi được lâu. Trên phố, số lượng Diệp gia hộ vệ và phạm vi tuần tra đều tăng, địa bàn tăng thêm quá nửa. Ngược lại nhân thủ và địa bàn của Bạch Thủy gia giảm đi không ít.

Nhưng Bạch Thủy Nham không đời nào bó tay chịu chết.

Trong đại sảnh Bạch Thủy gia rộng rãi huy hoàng, hôm nay đón một vị khách quý: Lục Lâm bang thiếu chủ Tô Kiệt.

Bạch Thủy Nham cung kính nhường ghế tử tọa, cùng đại trưởng lão chia ra ngồi hai bên, cùng nở nụ cười nịnh nọt.

“Bạch Thủy tộc trưởng lần này mời ta đến là vì chuyện gì?” Tô Kiệt trọng thương mới lành, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Vốn hẳn phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nhưng không chống được mỹ sắc dụ hoặc, vội đến ngay Bạch Thủy gia.

Hai năm trước, tô Kiệt được Bạch Thủy Nham mời đến, giới thiệu cho một tuyệt sắc ca cơ hẳn khá vừa ý. Nên lần này hẳn cũng hy vọng như thế. A Ngốc cùng A Qua lạnh lùng đứng sau, như hai tòa thiết tháp.

“Kỳ thật lần này mời Tô Kiệt thiếu gia đến để thương lượng một việc trọng yếu.” Bạch Thủy Nham cung kính.

“Việc quan trọng gì đang cho bản thiếu gia đến tiểu thành hoang vu này?” Sắc mặt Tô Kiệt có vẻ không lành, ngàn dặm đường xa đến Ngọa Lăng thành này, vốn cho rằng Bạch Thủy Nham cũng như hai năm trước, sẽ giúp hắn tìm mỹ nhân vui chơi, vì việc này dọc đường hẳn suýt mất mạng. Hiện tại Bạch Thủy Nham lại bảo có việc cần thương lượng, bạch Thủy gia nhỏ xiu này cho là quan trọng thì với gã không đáng gì.

“Tô thiếu gia nghe lão phu nói xong đã, việc này đích xác có quan hệ với thiếu gia.” Bạch Thủy Nham mắt ánh lên gian trá, tự tin nói.

Tô Kiệt hừ lạnh, ra hiệu cho lão nói tiếp.

“Tô thiếu gia còn nhớ tiểu tử hai năm trước bị thiếu gia phế khí hải không?” Bạch Thủy Nham nhìn mặt Tô Kiệt, thấy đối phương gật đầu mới tiếp tục: “Chỉ trong hai năm, hắn không chỉ khôi phục khí hải, hơn nữa thực lực tăng tiến nhanh, tấn nhập võ sĩ. Không biết hắn lấy đâu ra một môn võ kỹ cao thâm, thực lực...Đủ khiêu chiến một võ sư.”

“Không thể nào.” A Ngốc đứng sau lưng Tô Kiệt lúng búng: “Chỉ mỗi việc khôi phục khí hải đã là nằm mơ giữa ban ngày rồi, hà huống trong hai năm lại tu luyện đến võ sĩ.”

“Dù thực lực của hắn thật sự đạt đến võ sĩ như người nói nhưng chỉ bằng một môn cao giai võ kỹ, không thể so với võ sư. Bạch Thủy tộc trưởng cũng là võ sư, cách biệt thế nào chắc người cũng rõ.” A Qua nghi hoặc.

“Nếu tại hạ chỉ nghe nói, tuyệt đối sẽ không tin việc hoang đường đó.” Bạch Thủy Nham sầm mặt, tỏ vẻ oán độc: “Nhưng nhị trưởng lão Bạch Thủy gia chết dưới tay hần. Việc này còn cả mấy bình dân tận mắt chứng kiến, không thể sai được.”

“Tiểu tử đó...” Tô Kiệt nhíu mày nhớ lại, “hần tu luyện thổ nguyên khí hải...Khi ấy thực lực chỉ nhất giai võ đồ...”

“Lẽ nào là hần.” Tô Kiệt đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Trong óc hần, thiếu niên nằm xoài dưới đất mặc cho hần giầy vò và thiếu niên đáng sợ suýt nữa lấy mạng hần cách đây không lâu từ từ hợp làm một.

“Lại là hần hả?” A Qua và A Ngốc hiển nhiên nghĩ đến Diệp Phong. Tu luyện thổ nguyên khí hải, biết võ kỹ cao thâm, tuy chỉ mới là võ sĩ nhưng khiến ba võ sư suýt nữa tay trắng ra về.

129. Chương 129 : Diệp Gia Có Chuyện Rồi

“Tô thiếu gia gặp tiểu tử đó rồi?” Bạch Thủy Nham cả kinh.

“Ta hỏi người, có phải hần sử dụng trọng chùy màu đen? Thiện nghệ một môn cao giai võ kỹ hàm chứa nhiều tầng chấn kích?” A Qua hỏi dồn.

“Không sai...”

“Chính hần rồi.” Tô Kiệt nghiêng răng, quyền đầu đầm mạnh xuống tay ghế. “Chẳng trách ánh mắt hần nhìn ta lạnh lùng ghê người...Hóa ra là vì mối thù hai năm trước.”

“Nếu các người tìm thiếu gia nhà ta để đối phó tiểu tử đó thì không cần nữa.” A Qua nói. “Hần rơi xuống Ninh Tĩnh hợp cốc, xương cốt tan tành lâu rồi.”

Cái gì! Hiển nhiên Bạch Thủy Nham bất ngờ. Mọi lời lẽ hoa mỹ tính toán lâu nay đều vô tác dụng. Mấy tháng nay, Bạch Thủy gia bị Diệp gia chèn ép dẽ dôi, lâu dài e sẽ nhanh chóng trở thành tiểu thế lực không đáng kể gì. Vốn lão định mượn sự uy hiếp của Diệp Phong để xúi giục Tô Kiệt đối phó Diệp gia nhưng hiện tại già chết rồi, uy hiếp tất nhiên cũng tan biến. Cần phải tính lại.

Bạch Thủy Nham hổ danh gian hoạt, đảo mắt một vòng là có ngay chủ ý.

“Vậy Tô thiếu gia sao không trăm thảo trừ căn?” Bạch Thủy Nham bước lên một bước hạ giọng: “Tô thiếu gia hai lần giết chết hậu bối thiên tài của Diệp gia, bảo chúng không hận thì không thể nào.”

“Tuy thực lực Diệp gia hiện nay không uy hiếp được Tô thiếu gia...Nhưng tha cho chúng thì vẫn là họa hại, ai biết được ngày nào đó chúng gặp may, lại có cơ hội quật khởi, như thế không phải việc gì hay ho cho Lục Lâm bang và Tô thiếu gia.”

Tô Kiệt hơi nháy mí mắt, xem ra có phần do dự, nhìn A Ngốc cùng A Qua hỏi ý kiến.

Bạch Thủy Nham thấy có kịch hay, tiến lên một bước cười gian xảo nói: “Theo tại hạ biết trong đám tiểu bối Diệp gia có mấy thiếu nữ dung mạo rất khá. Đặc biệt là con gái độc nhất của Diệp Thừa Thiên tuy mới mười ba nhưng dung mạo nhất đẳng...Dù Tô thiếu gia không hứng thú với trẻ con nhưng có thể mang về nuôi thêm hai năm nữa mới dùng. Đối phó Diệp gia vừa trừ được uy hiếp vừa có được mỹ nữ, chẳng phải hay lắm ru.”

Mắt Tô Kiệt ánh lên dâm tà, hiển nhiên Bạch Thủy Nham gài đúng chỗ ngứa của hần.

A Ngốc cùng A Qua hiểu rõ tính thiếu chủ, nhìn nhau bất lực. A Qua khom người thận trọng: “Nếu đối phó Diệp gia...Không thể như lần vây tiểu Hồng Diệp bang. An toàn của thiếu gia là quan trọng nhất.”

“Ừ...” Tô Kiệt gật đầu, lần trước suýt mất mạng trong tay Diệp Phong khiến hần hơi sợ.

“A Qua, cầm lệnh bài này đến chỗ đồn trú gần nhất của Lục Lâm bang, điều một đội nhân mã đến.” Đợi lúc thân ảnh A Qua khuất ngoài cửa, Tô Kiệt mới hừ lạnh: “Người tưởng ngã chết là hết sao...”

OOo

Trên đường cái quan ngoài Ngọa Lãng thành, ba bóng người bước đi vội vàng. Một trung niên nam tử dẫn một đôi kim đồng ngọc nữ thanh tú nhả lệ cảm đầu chạy.

Tốc độ đi nhanh nên đôi đồng nam ngọc nữ chỉ mười hai, mười ba đã trán toát mồ hôi. Thiếu niên tỏ vẻ cương nghị, nhưng hai chân đã không nghe theo đầu óc nữa, nhưng vẫn nghiêng rằng kiên trì. Còn thiếu nữ bên trung niên nam tử thì đã không chịu nổi nữa, cơ hồ do y gánh hết trọng lượng.

“Thi Nhi tiểu thư, xin cô kiên trì một chút. Nhân lúc còn chưa ai đuổi theo, chúng ta mau tìm một nơi kín đáo đã.” Trung niên nam tử thoáng lo âu an ủi. Ba người đang chạy này là Diệp Lam và Diệp Thi Nhi cùng Diệp gia nhị chấp sự Diệp Thanh.

“Diệp Thanh bá bá, vì sao chỉ có cháu và Diệp Lam cần chạy trốn, tộc nhân khác thì sao? Hôm nay Bạch Thủy gia mời ai đến?” Diệp Thi Nhi đỏ bừng mặt, thở hổn hển hỏi.

“Thanh niên đầy yêu khí đó là Lục Lâm bang thiếu chủ nhân Tô Kiệt, một trong Vân Châu tứ đại thế lực, cũng là cừu nhân phế khí hải của Diệp Phong ca ca của cháu.”

“Chẳng phải hắn là người xấu sao? Sao chúng ta phải bỏ chạy?” Đôi mắt lấp lánh của Diệp Thi Nhi ánh lên nghi hoặc, hỏi đầy ngây thơ.

“Ôi...Tộc trưởng đại nhân thấy ánh mắt Tô Kiệt nhìn tiểu thư không tốt lành gì, e rằng có mưu đồ khác nên mới sai lão phu đưa tiểu tư và Diệp Lam rời Ngọa Lãng thành.” Diệp Thanh tỏ vẻ lo lắng, thở dài: “Hôm nay Bạch Thủy gia cùng Lục Lâm bang tìm đến gia tộc, e rằng lại giả bất thiện. Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì hai người là hạt giống duy nhất của Diệp gia.”

Cả Vân Châu đều biết tính háo sắc của hắn. Diệp Thừa Thiên biết rằng Bạch Thủy Nham đưa người Lục Lâm bang đến thì không thể giản giản đơn đơn vài câu là xong, nên đều phòng hậu hoạn, ông ta để Diệp Thi Nhi không tiếp xúc với Tô Kiệt, chờa lối thoát cho Diệp gia.

“A!” Diệp Thi Nhi khẽ kêu lên, sau cùng ý thức được sự tình nghiêm trọng đến đâu: “Vây phụ thân và tộc nahan chẳng phải sẽ nguy hiểm ư? Không được, cháu phải quay về.”

Thiếu nữ định rút tay khỏi tay Diệp Thanh, không chịu đi tiếp.

“Tiểu thư!” Diệp Thanh giậm chân, quát cô: “Hiện tại không phải lúc làm mình làm mẩy, cô quay về thì giúp được gì?”

“Hơn nữa còn chưa rõ mục đích Lục Lâm bang tìm tới chúng ta, có lẽ sự tình không xấu như đã tưởng...” Thấy thiếu nữ mất ướt dần, Diệp Thanh chỉ biết dụ giọng khuyên, lắc đầu chán nản.

“Thi nhi! Chúng ta nghe lời chấp sự, tìm một nơi kín đáo trốn lánh đã, sau đó từ từ nghe ngóng tin tức trong tộc.” Diệp Lam xưa nay lão thành ổn trọng, y và Thi nhi thanh mai trúc mã, nên vừa khuyên là Diệp Thi Nhi bình tĩnh hẳn.

Diệp Thanh liếc y thăm gật đầu, trong lớp trẻ Diệp gia, trừ Diệp Phong thì còn mỗi y có thể thành tài, chả trách Diệp Thừa Thiên coi là trọng điểm bồi dưỡng.

“Tiểu Lam...Nói xem, nếu phụ thân và tộc nhân đấu với chúng, có thắng không?”

“Chắc...Không thua.” Diệp Lam nghiêng rằng đáp không chắc chắn.

Diệp Thanh hơi giần giật da mặt, không đáp. Hai bảo tiêu bên mình Tô Kiệt là cao giai võ sư, ngoài ra còn mang theo một võ sư cấp thấp cùng sáu võ sĩ cấp trung và cao, bạch Thủy gia cũng có hai võ sư, nếu thật sự động thủ...Diệp gia cơ bản không có cửa thắng.

“Nếu Diệp Phong ca ca có mặt thì hay quá. Nhất định sẽ đánh cho chúng cúp đuôi.” Diệp Thi Nhi gờ quyền lên, mím môi nói. Đối với Diệp Phong, cô sùng bái gần như mù quáng, Diệp Lam cũng gật đầu, y cũng như cô, cũng tin tưởng Diệp Phong.

Diệp Thanh nhìn hai vị đồng nam ngọc nữ ngay thơ, lắc đầu cười khổ. Thực lực của Diệp Phong rất mạnh nhưng có thêm gã, tối đa chỉ chặn được một võ sư cấp thấp, chính thể thực lực thì Diệp gia vẫn không bằng đối phương. Y chỉ hy vọng lần này Tô Kiệt không dẫn gây phiền cho gia tộc.

“Từ xa đã nghe Thi nhi gọi ca ca, có phải nói xấu gì không?” Tiếng cường sang sảng từ xa vọng lại, trong khu rừng bên tả đường đi, một thân ảnh quen thuộc nhẹ nhàng lướt ra, chặn trước mặt ba người.

“Diệp Phong ca ca!” Diệp Lam và Diệp Thi Nhi đồng thời hô lên. Người đến là Diệp Phong.

130. Chương 130 : Cá Chết Lưỡi Rách

Vì đưa cả người Hồng Diệp bang theo nên Diệp Phong không thể đi nhanh. Gã dựa vào ưu thế quen thuộc Ninh Tĩnh thâm lâm, mở đường mòn trong rừng, chúng nhân chỉ mất ba ngày là đến Ngọa Lăng thành.

Gã chưa kịp nói thì trong khu rừng sau lưng xuất hiện thêm hơn hai mươi người, đều là huynh đệ Hồng Diệp bang. Đột nhiên xuất hiện nhiều võ sĩ thực lực không tệ thế này khiến Diệp Thanh kinh ngạc mãi không thôi. Diệp Phong lấy đâu ra nhiều hảo thủ đến thế? Còn nữa, thần thái của họ với gã xem ra thật phần cung kính.

“A, diệp huynh đệ, đây là tộc nhân của huynh đệ? Tiểu cô nương xinh quá.” Hầu Kiệt trừng cặp mắt như chuông đồng lên nhìn Diệp Thi Nhi, đồng thời hào hứng hỏi. Diệp Thi Nhi giật mình, kéo tay áo Diệp Phong lùi lại.

Diệp Phong gật đầu, rồi đưa mắt nhìn ba người, diệp Lam và Diệp Thi Nhi đều đỏ bừng mặt mũi vì đi liên tục, hơi thở hỗn hển. Gã cười hỏi: “Diệp Thanh đại thúc đưa hai người đi huấn luyện đặc biệt hả?”

“Diệp Phong ca ca. Cha...Và tộc nhân nguy hiểm rồi.” Diệp Thi Nhi vừa kích động, nước mắt liền lăn dài.

“Sao vậy?” Diệp Phong phát hiện ra bầu không khí khác lạ, quay hỏi Diệp Thanh.

“Diệp gia xảy ra chuyện rồi...” Thấy sau lưng gã có hơn hai mươi hảo thủ thực lực không tệ, diệp Thanh như thấy cứu tinh, bèn kể lại mọi chuyện.

“Vừa nãy Bạch Thủy Nham tụ tập nhân thủ Bạch Thủy gia dẫn theo một toán người lạ mặt khí thế hung hung xông vào gia tộc, nhìn là biết là giả bất thiện.” Diệp Thanh tỏ vẻ giận dữ: “Với thực lực Bạch Thủy gia thì Diệp gia chúng ta không sợ. Nhưng...Không hiểu sao Lục Lâm bang lại nhúng vào, họ có hai cao giai võ sư và một võ sư cấp thấp, còn cả sáu võ sĩ cấp cao và trung.”

Gã nhú mày, việc lo lắng nhất đã xảy ra...Bạch Thủy Nham và Tô Kiệt lại cá mè một lứa.

“Còn nữa...Lục Lâm bang thiếu chủ hai năm trước huy khí hải của cậu cũng đến. Không hiểu làm cách nào Bạch Thủy Nham mới được Lục Lâm bang...”

“Việc đó không quan trọng.” Sắc mặt gã âm trầm, gương mặt thanh tú toát lên sát ý, không khí chung quanh như giảm đi mấy độ, khiến chúng nhân không lạnh mà run.

“Chúng cùng một hội thì...Giải quyết một lượt cho gọn.”

“Diệp Phong, huynh đệ định làm gì?” Hầu Kiệt hỏi.

“Ta vốn định bí mật giết Tô Kiệt rồi an bài cho họ ở lại Diệp gia. Hiện tại xem ra việc này không thể âm thầm xử lý nữa.” Gã trầm mặc một lúc, từ từ ngẩng lên nhìn Hồng Diệp bang chúng.

“Hôm nay dù kết quả thế nào, tại hạ đều sẽ bị Lục Lâm bang truy sát suốt Vân Châu, diệp gia cũng khó lòng thoát. Lời hứa sẽ sắp xếp cho các vị e rằng không thể thực hiện...Diệp Phong xin được xin lỗi các vị, để không liên lụy đến chư vị huynh đệ, xin các vị mau lên đường.”

“Diệp huynh đệ, nói thế là sao? Nếu đối phó Tô Kiệt thì phải tính phần huynh đệ nữa.” Hầu Anh vỗ ngực.

“Đúng rồi, diệp huynh đệ, tính mạng của chúng tôi do huynh đệ cứu, hôm nay gia tộc huynh đệ có nạn, chúng tôi sao lại xuôi tay đứng nhìn.” Trong đám đông, một bang chúng đỏ mặt giơ quyền nói to.

“Hà huống, tô Kiệt là cừu nhân của Hồng Diệp bang chúng ta. Diệp huynh đệ nói vậy là muốn biến chúng tôi thành kẻ hèn nhát hả.” Lại có tiếng nói vang lên trong đám đông.

“Tô Kiệt dựa hơi Lục Lâm bang bức tử bang chủ, suýt nữa diệt cả Hồng Diệp bang, thù này không đội trời chung.”

“Diệp Phong, những lời coi thường mọi người thì đừng nói nữa. Nếu có tính toán gì thì tất cả đều nghe theo.” Hầu Kiệt vỗ vai gã, tình trọng nói.

Gã mỉm cười hoan hỉ, tâm trạng cũng sôi lên. Thành viên Hồng Diệp bang còn lại đến giờ, có ai tham sống sợ chết? Tất cả tụ lại chỉ vì muốn đòi công đạo cho Hồng Diệp bang.

“Đã vậy.” Sắc mặt gã chuyển thành lạnh lẽo: “Hiện tại chúng ta về Ngọa Lăng thành, cho địch nhân một niềm vui bất ngờ.”

OOo

Trong Diệp gia, khoảng sân vốn trống trải giờ đông nghịt người.

Một toán người ở vòng ngoài là nhân thủ Lục Lâm bang được Tô Kiệt mang đến, tuy số lượng không đông nhưng thực lực rất cao. Trừ A Ngốc cùng A Qua, hai lục giai võ sư thực lực cao nhất, còn một nhất giai võ sư và sáu võ sĩ từ ngũ giai đến thất giai.

Bạch Thủy Nham gần như dốc hết nhân thủ Bạch Thủy gia, lão và đại trưởng lão là võ sư tam giai và nhị giai, ngoài ra còn năm chấp sự là cao giai võ sĩ, hơn trăm người khác đều là võ sĩ hoặc võ đồ.

Diệp gia tuy nhân số không kém hơn đối phương nhưng thực lực mạnh nhất là Diệp Thừa Thiên cũng chỉ mới tam giai võ sư, tổng cộng mới có ba võ sư, hiển nhiên có phần lẻ loi trước năm võ sư của địch.

“Tô Kiệt thiếu gia, diệp gia chúng tôi tự nhận không chạm đến quý bang, không hiểu sao hôm nay quý bang lại cùng Bạch Thủy gia đến đây gây sự?” Diệp Thừa Thiên bước lên, thái độ khá cung kính.

“Không sai, diệp gia đích xác không chạm đến Lục Lâm bang...” Tô Kiệt cười âm tà, hừ lạnh: “Nhưng người Diệp gia lại chạm vào bản thiếu gia?”

“Đó là ai?” Da mặt Diệp Thừa Thiên giật giật, dự cảm không lành trĩu nặng.

“Diệp Phong có phải người Diệp gia các ngươi không?” Tô Kiệt lạnh lùng. Cái tên này thiếu điều lấy mạng hắn.

Quả nhiên là Diệp Phong. Diệp Thừa Thiên thất lòng, thầm kêu không ổn.

“Không biết Diệp Phong đắc tội với thiếu gia như thế nào?” Việc đến nước này, ông ta chỉ còn cách cố gắng xoa dịu, hy vọng Diệp Phong không kết oán quá sâu.

“Hắn không chỉ phá hoại việc tốt của bản thiếu gia mà còn định giết ta...Diệp gia các ngươi khó mà thoát trách nhiệm.”

“Cái gì, chuyện đó liệu có hiểu lầm không?” Diệp Thừa Thiên ngăn ra, vội giải thích: “Nói thật, diệp Phong tuy là người Diệp gia nhưng từ lâu đã không thuộc quyền quản hạt của tộc trưởng, nên giờ tôi cũng không biết y ở đâu.”

“Hừ, diệp Thừa Thiên ngươi định đùn đẩy trách nhiệm hả?” Bạch Thủy Nham bước lên lạnh lùng nói.

“Nham lão cậu, biết vậy lúc trước ta đã không tiếc giá nào diệt Bạch Thủy gia các ngươi.” Tô Kiệt có chỗ dựa vững chắc, diệp Thừa Thiên không dám mạo phạm, đối đãi Bạch Thủy Nham thì không cần khách khí như vậy, ông ta sầm mặt mắng.

“Ha ha, tiếc là các ngươi không có cơ hội.” Bạch Thủy Nham cười hung ác, mục quang khiến người khác lạnh mình. Lão biết dù Diệp Thừa Thiên ứng đối thế nào thì Tô Kiệt cũng không tha.

“Động thủ cho ta, nam giết bằng sạch.” Tô Kiệt tỏ rõ tính cách ác độ, cười nanh ác: “Nữ nhân xinh đẹp thì để lại, nhất là con gái Diệp Thừa Thiên, nhất định phải sống.”

“Lên.” Bạch Thủy Nham vẫy tay, hơn trăm thủ hạ lao về phía Diệp gia.

“Tô Kiệt! Ngươi định bức Diệp gia liều mạng cá chết lười rách với ngươi hả?” Diệp Thừa Thiên quát to, hỏa nguyên lực phụ thể. Chúng nhân định xông lên đều ngừng lại, đường đường Diệp gia tộc trưởng, uy thế tất nhiên bất phạm.

“Cá chết lười rách? Diệp gia có tư cách đó sao?” A Qua lạnh lùng, chưa dứt lời thì hỏa nguyên lực tràn ra, thân hình như ngọn lửa lao vào Diệp gia đại trưởng lão.

Nhân mã hai bên giao thủ, khí thế thập phần trọng yếu. A Qua rõ ràng muốn lập uy.

“Cẩn thận.” Diệp Thừa Thiên biến sắc, lên tiếng nhắc nhở.

Đại trưởng lão dù gì cũng là nhị giai võ sư, vô luận kinh nghiệm chiến đấu hay tốc độ phản ứng đều không tầm thường, nhanh chóng vận hỏa nguyên lực tụ lên quyền đầu.

“Bùng,” hồng quang rực lên giữa quyền chưởng hai người, sóng nhiệt phun ra tứ phía.

Sắc mặt đại trưởng lão trong tích tắc trở nên trắng nhợt, khe hở một tiếng, lùi lại cực nhanh. Hai chân dính xuống đất cày một đường dài cả chục thước mới từ từ dừng lại...

A Qua đứng im bất động, gương mặt lạnh lùng hiện rõ vẻ khinh miệt: “Ta mới dùng bảy phần thực lực.”

“Ha ha ha.” Bạch Thủy Nham thấy vậy càng yên tâm, cười vang điên cuồng: “Hôm nay cá chết nhưng lười không rách.”

131. Chương 131 : Xuất Hiện Ấn Tượng

Diệp Thừa Thiên không coi Bạch Thủy Nham ra gì, quá lắm là một con rối, vẫn nhìn Tô Kiệt, lạnh lùng nói: “Nếu Lục Lâm bang định trăm tận sát tuyệt vậy Diệp gia dù đến người cuối cùng cũng phải khiến các người trả giá đắt.”

“Con cháu Diệp gia tương lai sẽ trả lại các người theo cách đáng sợ nhất.” Đại trưởng lão điều tức một lúc, khí sắc khá lên, từ từ quay người lại, lạnh lùng thốt.

Diệp Thừa Thiên để Diệp Lam và Diệp Thi Nhi đi vì đề phòng giây phút này, bất quá kỳ vọng lớn nhất của đại trưởng lão là thiếu niên hai lần tạo ra kỳ tích - Diệp Phong.

“Đáng tiếc...Các người không đợi được ngày đó.” Bạch Thủy Nham cười lạnh: “Diệp Phong được các người kỳ vọng đã bị Tô Kiệt thiếu gia và thủ hạ đánh ngã xuống Ninh Tĩnh hạp cốc, cả thi thể cũng không tìm được.”

Cái gì! Diệp Thừa Thiên và hai trưởng lão đều nhợt nhạt mặt mày, lẽ nào ông trời muốn Diệp gia vong. Diệp Lam và Diệp Thi Nhi không thể so với thiên phú tu luyện biến thái như Diệp Phong. Chúng nhân đều thấy tuyệt vọng.

“Hôm nay là ngày Diệp gia diệt môn. Giết hết cho ta!” Bạch Thủy Nham lại gầm lên.

Đồng thời, a Ngốc cùng A Qua dồn chú ý lên ba võ sư Diệp gia. Hai danh lục giai võ sư đối chiến ba sơ giai võ sư, phần thắng lớn hơn nhiều, hà huống, lục Lâm bang còn một nhất giai võ sư nữa, hẳn lại chọn nhị trưởng lão có thực lực thấp nhất. A Ngốc cùng A Qua chắc sẽ nhanh chóng giải quyết Diệp Thừa Thiên và đại trưởng lão.

Một khi ba võ sư Diệp gia thất bại, trận chiến này coi như phân thắng bại.

Diệp gia chúng nhân đều tỏ rõ quyết tử. Đến nước này chỉ còn cách liều mạng, kéo thêm địch nhân nào hay tên đó. Dù Diệp gia diệt vong cũng không để Bạch Thủy gia dễ dàng.

Ngay lúc song phương sắp bùng nổ thì đột nhiên vang lên tiếng quát, như sấm động bên tai chúng nhân.

“Ai dám lớn lối diệt Diệp gia? Ra đây đấu với Diệp Phong mỗ.”

Giọng nói này quá quen. Diệp Thừa Thiên, bạch Thủy Nham, tô Kiệt đều giật mình, diệp Thừa Thiên hơn hờ kinh ngạc còn Bạch Thủy Nham và Tô Kiệt kinh hãi, không dám tin vào tai mình.

“Ầm, ầm, ầm!” Tiếng động rung màng tai từ phía sau nhân mã Bạch Thủy gia vang lên, diệp Phong thi triển Diệp động xung phong lao tới với uy thế sét đánh không kịp bưng tai. Vừa lao vào đám đông, gã lướt thẳng đến chỗ Bạch Thủy Nham.

Tuy còn nhân thủ chặn đường nhưng gã không để tâm.

“Cút!” Gã lao tới như sấm sét, thân thể mang theo lực đạo hồn hậu, vô đồ và vô sĩ tầm thường bị đại lực hất văng, giữa đám đông xuất hiện một lối.

Diệp động xung phong, môn thể kỹ công kích.

“Bát điệp chấn!” Nhìn rõ Bạch Thủy Nham, chấn thiên chùy vẽ lên một vòng cung hung hãn đập vào eo đối phương. Bạch Thủy Nham vội vàng giơ lợi phủ lên đón.

Keng! Hai tay lão chìm trong chấn kích quỷ dị, liên miên bất tuyệt, hự lên một tiếng, thân thể không tự chủ được văng đi, đập ngã hai, ba thủ hạ mới loạng choạng đứng dậy được.

Gã múa trọng chùy vun vút, nở nụ cười nhạt chế nhạo: “Xin lỗi...Gần đây thực lực tăng quá nhanh, hình như xuất thủ hơi nặng khiến Bạch Thủy gia chủ mất mặt trước mặt thủ hạ.”

Sắc mặt Bạch Thủy Nham thoát đỏ thoát trắng, run rẩy không nói thành lời. Thực lực Diệp Phong sao tăng nhanh đến thế? Lúc trước gã sử dụng bí thuật mới miễn cưỡng trọng thương nhất giai võ sư Bạch Thủy Lệ, hơn nữa sau đó gã gần như tàn phế, còn hiện tại chỉ thuận tay công kích là gã tạo cho lão áp lực lớn như thế, lẽ nào gã đã thăng lên cấp võ sư?

Sao có thể như thế?

“Người không chết?” A Ngốc cùng A Qua đều kinh hãi, rơi từ độ cao ngàn thước thì dù hai huynh đệ cũng tan xương, sao gã vẫn sinh long hoạt hổ thế kia.

“Đã để các người thất vọng.” Gã hoàn toàn không coi nhân mã Bạch Thủy gia vào đâu, thông thả đi đến trước mặt Diệp Thừa Thiên, võ giả quanh đó không ai dám tới gần, tự giác nhường đường.

Thái độ huênh hoang của gã khiến cảm giác ưu việt của Tô Kiệt cảm thấy tổn thương trầm trọng, nghiêng răng cười lạnh: “May mắn không chết còn dám tự đâm đầu vào lưới, lần này...Ta không cho người cơ hội chạy nữa.”

“Thêm người thì Diệp gia cũng khó thoát vận mệnh bị diệt.” Bạch Thủy Nham nén cơn chấn kinh trong lòng xuống. Dù Diệp Phong có thực lực võ sư nhưng phe lão có tới năm người, trong đó hai người là lục giai, chiếm ưu thế tuyệt đối. Về phương diện võ sĩ, Bạch Thủy gia và Lục Lâm bang hợp lại cũng hơn Diệp gia một phần.

Chỉ cần lực áp chế từ giai tầng võ sư là đủ quyết định thắng bại.

“Đáng tiếc...” Diệp Phong hơi nhếch mép, cười lạnh: “E rằng lại khiến các vị thất vọng, ai bảo mỗ chỉ một mình...”

Dứt lời, từ hướng Diệp Phong xuất hiện, mấy chục thân ảnh nhanh nhẹn lao tới, do Hầu thị huynh đệ dẫn đầu, tạo thành hình mũi đao nhọn, lao thẳng vào lối đi Diệp Phong mở ra lúc trước.

“Bọn cẩu tặc Lục Lâm bang, hầu gia gia đến đây.” Chỉ nghe thấy tiếng cười điên cuồng vang lên, hầu thị huynh đệ lướt vào đám đông như ánh chớp, thi triển hợp kích võ kỹ, nhân mã Hồng Diệp bang cũng nhân cơ hội vào theo, cùng thi triển tuyệt chiêu. Liên quân Bạch Thủy gia và Lục Lâm bang đang chú ý đến Diệp Phong, lập tức bị đánh cho xiết niết.

Nếu Diệp Phong xuất hiện khiến người Diệp gia thấy hy vọng thì lực lượng Hồng Diệp bang xuất hiện khiến tia hy vọng đó biến thành kinh hãi đến phát cuồng, ai nấy đều kích động và hưng phấn.

“Ha ha, hay lắm.” Hồng Diệp bang chúng không tham công, thành công trọng thưởng mấy võ sĩ của đối phương rồi liền lập tức xuyên thấu vòng vây, đến sau lưng Diệp Phong.

Nhất thời, sĩ khí Diệp gia cao vút. Nhân mã Bạch Thủy gia đã áp sát bất giác đều nhìn về phía tộc trưởng Bạch Thủy Nham. Đôi diện Diệp gia có thêm hơn hai mươi võ sĩ, chúng nhân hiển nhiên hơi hoảng sợ.

Tình hình biến đổi đầy kịch tính. Hầu thị huynh đệ liên thủ khả dĩ đấu với võ sư cấp thấp, phe Diệp gia cũng có năm người đạt tới thực lực võ sư, ở tầng lớp võ sĩ, có thêm hơn hai mươi hảo thủ Hồng Diệp bang gia nhập, Diệp gia chiếm ưu thế hơn hẳn. Nếu hỗn chiến thì khó nói trước ai thắng ai bại.

“Dư nghiệt Hồng Diệp bang.” Tô Kiệt xanh lét mặt mày, thực lực phe hần vốn tuyệt đối áp chế đối phương, sau khi Diệp Phong xuất hiện thì không còn nữa. Nếu A Ngốc cùng A Qua không cùng là cao giai võ sư thì trận chiến này e rằng không có nổi một thành chiến thắng.

“Được rồi, nhân thủ đủ rồi.” Diệp Phong mỉm cười liếc Tô Kiệt và Bạch Thủy Nham, nhếch nhếch nói: “Hai vị...Muốn đấu thế nào?”

132. Chương 132 : Tái Chiến A Qua

“Diệp Phong, đừng tưởng có thêm mười võ sĩ là có thể chống chọi với bọn ta. Bọn ta có tới năm võ sư, còn các người, hừ...” Bạch Thủy Nham mặt lạnh như sương, lạnh lùng nhìn gã, hầu thị huynh đệ và ba võ sư Diệp gia.

Hai huynh đệ song sinh này thực lực chỉ là võ sư nhất giai, nhị giai, trừ Diệp Phong là nhân tố không xác định được thì bốn võ sư kia đều là sơ giai. Bên lão có tới hai cao giai võ sư và ba sơ giai võ sư. Ưu thế, vẫn nằm về phía lão.

Bất quá, bạch Thủy Nham không dám tùy tiện nữa, tình thế hiện tại không cho phép lão.

Nếu Diệp Phong và Hồng Diệp bang không gia nhập, với thực lực Lục Lâm bang hoàn toàn có thể dễ dàng tiêu diệt Diệp gia, trận chiến sẽ nhanh chóng kết thúc vì cao thủ Diệp gia chết hết...Nhưng hiện tại đối phương thực lực đại tăng, dù lão mượn sức Lục Lâm bang giành được thắng lợi thì tổn thất của Bạch Thủy gia cũng không nhỏ. Ngọa Lăng thành còn mấy tiểu gia tộc đang chờ cơ hội, một khi họ liên hợp lại thì uy hiếp cũng nhỏ. Lão buộc phải đề phòng.

Bạch Thủy Nham tuy có điều cố kỵ nhưng Tô Kiệt không cần nghĩ lắm thế, tình thế Ngọa Lăng thành không phải là vấn đề hần quan tâm. Hần phần hận nghiêng rằng, mặt lạnh lùng trầm giọng: “Diệp Phong, ta xem người chạy đường nào nữa. Người dám chạy, ta sẽ giết sạch tộc nhân của người.”

Hần đã lãnh giáo công phu đào mệnh của gã, nên mới cất lời uy hiếp?

Chạy? Hôm nay gã dám tới thì không nghĩ đến chạy, tô Kiệt vẫn coi gã là Diệp Phong của một tháng trước, không làm gì được hai lục giai võ sư A Ngốc cùng A Qua sao? Gã thâm cười lạnh.

Gã nheo mắt, mục quang ánh lên sát ý, không hề e dè nhìn Tô Kiệt, lạnh lẽo thốt: “Hôm nay chắc chắn ta lấy mạng người.”

“Lớn lối!” Tô Kiệt nổi giận, vung tay gầm lên: “A Ngốc, a Qua, giết tên khốn đó cho ta.”

“Bạch Thủy tộc trưởng, mệnh lệnh cho người của ông động thủ.”

Có lệnh của Tô Kiệt, a Ngốc cùng A Qua đồng thời phát ra nguyên lực hùng hậu bao quanh thân thể. Cả hai cười lạnh bước lên. A Ngốc lấy mục tiêu là Diệp Thừa Thiên, a Qua chọn Diệp Phong. Cả hai hiểu rằng chỉ cần trừ được Diệp Thừa Thiên và Diệp Phong, những người còn lại không làm nên trò trống gì.

Ba võ sư khác cũng tìm tìm đối thủ cho mình.

Bạch Thủy Nham - Diệp gia đại trưởng lão, bạch Thủy gia đại trưởng lão - Hầu thị huynh đệ, võ sư Lục Lâm bang - Diệp gia nhị trưởng lão.

Võ sư đối trận thế này, lục Lâm bang và Bạch Thủy gia cơ bản áp chế Diệp gia và Hồng Diệp bang. Diệp Phong muốn thắng thì cực khó...

Gã khẽ vuốt ve Tiểu Hôi, lớp lông mềm mại khiến tay hần cực kỳ dễ chịu, tuy đang bị A Qua nhìn chăm chăm nhưng gã không hề khấn trương, so với lúc tại Hồng Diệp trấn như hai người khác nhau. Tiểu Hôi cũng hào hứng nhảy nhót trên vai gã, nó biết sắp được chiến đấu, còn thể cùng gã đánh người khác là lạc thú lớn nhất của nó.

Sự lợi hại của nó, hiện giờ không ai biết. Duy nhất có Lâm Đắc Ý thì đã đi gặp Diêm vương. Giờ gã đủ thực lực tru sát lục giai võ sư, chỉ cần có thể phối hợp với nó tìm ra sơ hở của A Qua, trận này...Gã tuyệt đối không thua.

“Lúc này mà còn cứng nững động vật, muốn chết hả.” A Qua cực độ nổi giận với thái độ miệt thị của gã, chưa dứt lời thân hình đã vút tới. Bàn tay cứng đanh ngưng thành hổ trảo chụp vào cổ họng gã.

“Để người thưởng thức chiêu mới của ta.” Mắt Diệp Phong ánh lên tinh quang, giờ Chấn thiên chùy đập xuống đất như núi lở, thổ nguyên lực hùng hậu phối hợp với Hùng thể thể kỹ dồn xuống.

Địa long chấn!

Mặt đất dấy lên tầng tầng chấn động như cuộn sóng lao về phía A Qua.

Nhân ba ngày đi đường, gã đã luyện môn ngũ phẩm võ kỹ này, tuy chưa đạt tới cảnh giới tối cao nhưng uy lực đã vượt cả Lục điệp chấn.

“Trò vật vĩnh.” A Qua dồn hỏa nguyên lực xuống chân, giậm mạnh xuống đất.

Ầm! Hỏa nguyên lực cuồng bạo khoét một lỗ sâu dưới đất. Lực công kích hung hãn hoàn toàn hóa giải Địa long chấn, nhưng A Qua đang lao nhanh tới vì thế mà dừng lại.

“Chiêu này mới là món chính.” Tiếng cười sang sảng của gã vang bên tai A Qua. Hắn hơi biến sắc áp lực nghẹt thở xộc tới.

Lúc gã thi triển Địa long chấn, a Qua lợi dụng hỏa nguyên dưới chân hóa giải công kích, lướt đến cách gã ba thước. Diệp Phong chỉ đợi giây khắc thân hình gã hơi dừng lại, chấn thiên chùy nhắc lên quét ngang eo hắn.

“Bát điệp chấn!” Chiêu này gã dùng toàn lực.

“Hự!” Hổ trảo A Qua thò ra hồng quang đại thịnh, cơ hồ ngưng thành hỏa cầu thực chất, mang theo nhiệt độ kinh hồn phun ra nhanh chóng.

“Chát!” Trảo và chùy va nhau, cùng bật lùi lại.

Khoanh khắc giao phong, tiếng sắt thép choang choang vang vọng trên không, nhiều võ đồ thực lực không cao, nghe thấy sóng âm này thì mang nhĩ rung lên ong ong.

A Qua giẫm chân xuống đất, lùi liên sáu, bảy thước mới đứng vững được.

“Tiểu tử! Chỉ một tháng ngắn ngủi mà thực lực của ngươi tăng tiến như thế hả?” A Qua sau rốt cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Một tháng trước, điệp Phong không sử dụng bí thuật, cùng chiêu thổ nguyên võ kỹ bị hắn dễ dàng đón đỡ, thậm chí đã thương gã luôn.

Lần này hắn lép hơn, tốc độ tiến bộ như thế sao không khiến hắn cả kinh.

“Thứ ngươi không ngờ còn nhiều lắm.” Diệp Phong cười lạnh, trong lòng không dám lơ lỏng. A Qua chưa thể hiện thực lực chân thực, lực giai võ sư không dễ đối phó. Nhưng gã cũng có con bài tẩy để phân thắng bại.

“Xem ra ngươi nguy hiểm hơn là ta nghĩ.” A Qua sầm mặt, ngưng trọng vô cùng: “Hôm nay ta không thể lưu thủ, nhất định trừ diệt ngươi. Bằng không ngay sau Lục Lâm bang ăn ngủ không yên.”

Hồng mang bao bọc hắn chợt sáng hơn, thân thể hóa thành một ngọn lửa rừng rực lướt về phía Diệp Phong, thoáng sau đã áp sát.

Địa long chấn!

Gã vẫn dùng chiêu cũ, vũ khí mang theo chấn kích hùng hậu vỗ xuống mặt đất, đồng thời mượn đặc tính gia tốc tụ thổ nguyên lực của Chấn thiên chùy, hết sức nhanh nhẹn dồn nguyên lực vào đó, sử dụng một chiêu Bát điệp chấn hung hãn giáng xuống, mục tiêu là hướng A Qua lao đến.

Gã từng diễn luyện vô số lần trong lòng cách đối phó với hắn. Muốn chính diện kích bại hắn, gã buộc phải thi triển Hùng thể phối hợp với thổ nguyên lực, nhưng như vậy tốc độ sẽ bị hắn áp chế toàn diện.

Nhưng tốc độ hỏa nguyên lực tuy nhanh, nhưng thích hợp với cự ly trung bình, còn trong phạm vi hẹp thì xoay trở rất chậm vật. Nên Diệp Phong không đo tốc độ với hắn mà đứng im, dĩ bất động ứng vạn động.

Do đặc tính chiến đấu của hỏa nguyên lực nên mỗi lần A Qua phát động công kích đều cách gã mấy thước. Nên gã xảo diệu sử dụng Địa long chân trước rồi mới thi triển Bát điệp chân. Giữa hai chiêu tuy có thời gian ngưng lại, nhưng lợi dụng đặc tính truyền lực qua mặt đất của Địa long chân, nếu tính toán thời gian khéo thì hai đạo công kích có thể đồng thời trúng hãn.

Đúng gã dự liệu, a Qua chia ra một luồng hỏa nguyên lực triệt tiêu chân kích từ dưới đất truyền lên, bát điệp chân lập tức tan biến. Hãn buộc phải dồn bầu thành hỏa nguyên còn lại lên nghênh tiếp Chân thiên chùy.

“Chát!” Lần này vẫn là A Qua lép vế, lùi liền ba bước.

133. Chương 133 : Sính Uy

Công kích hỏa nguyên lực chú trọng ở tính bạo phát. Diệp Phong lợi dụng khoảnh khắc giữa hai đòn đánh, hiển nhiên khiến A Qua lúng túng. Hai lần thua thiết trước một thiếu niên chưa đạt mức võ sư, danh dự của lực giai võ sư hãn quả thật khó chịu.

“Công kích tầm xa, người tưởng ta không biết hã!” A Qua quát to, lòng tay lập tức ngưng tụ một quả cầu năng lượng cuồng bạo, đẩy thẳng vào người Diệp Phong. Tiếp đó hãn rùn người xuống, chân phải giậm mạnh xuống đất, thân thể như đạn pháo xẹt tới.

Dù Diệp Phong lợi dụng Địa long chân hoàn hoàn bớt lực xung kích nhưng không thể coi thường hỏa nguyên năng lượng cùng chiêu võ kỹ hung hãn đó. Chỉ cần áp sát gã, một chiêu thôi là hãn sẽ triệt để giải quyết thiếu niên quỷ dị đó.

Mắt Diệp Phong hơi nhướng lên, mục quang tỏ vẻ giễu cợt, biện pháp của đối phương đã nằm trong ý liệu của gã.

Chấn thiên chùy vung mạnh, thổ nguyên năng lượng tinh chuẩn cực độ giáng vào hỏa nguyên năng lượng cầu, sau tiếng nổ gã bị chấn lùi hai bước. Quả nhiên sức mạnh của gã và lực giai võ sư còn cách biệt...

A Qua mắt lóe hung quang nhìn gã chằm chằm, thân hình hãn cực nhanh, thoáng sau đã áp sát, hồng mang lấp lóe trong tay chụp một cách đơn giản vào ngực gã. Ngọn trào này không hề biến hóa, chỉ có sức mạnh cực độ mãnh liệt, không khí chung quanh cũng rít lên khe khẽ.

Đối diện với chiêu thức đơn giản ày, gã không hề e dè, nguyên lực dâng trào như sông chảy, cấp tốc dồn lên tay, truyền vào Chấn thiên chùy. Đồng thời, nét giễu cợt trong mắt gã càng đượm khiến A Qua giật mình.

“Không có gì đáng lo...Tiểu tử này dù thi triển bí thuật thì ta cũng không lép vế được.” Chiêu viêm bạo trào này, hãn đồn thế đã lâu, hỏa nguyên hồn hậu, mạnh hơn nhiều chiêu hình thành trong lúc vội vàng để đón đỡ Thập điệp chân của gã lúc trước, nhất định hãn có thể ngăn tiếp.

Chịu chết đi tiểu tử.

Bát điệp chân! Gã không nuốt nguyên đơn, bởi có lòng tin.

Đột nhiên một bóng xám loáng lên giữa hai người, tiểu Hôi vung trường côn lấp lánh lực mang, như độc xà thổ tín, nhân lúc cao hai chưa giao kích, đâm vào mu bàn tay A Qua.

“Chát!” Tiếng động chói lói vang lên đột ngột, hỏa nguyên A Qua tụ trên tay như bị dẫn nổ. Tiểu Hôi ở lưng chừng không bị hỏa nguyên phản chấn lộn hai vòng, bất quá nó linh xảo dùng mộc côn điểm xuống đất, nhẹ nhàng nhảy lên một gian nhà không cao cạnh đó.

Cơn đau khó lòng chịu nổi từ tay hãn truyền lên óc, hỏa nguyên lực sắp tỏa ra bạo phát trước thời điểm khiến hãn không kịp trở tay. Tiếp đó chiêu Bát điệp chân hung hãn của Diệp Phong quét tới, đập thẳng vào bàn tay không hề phòng bị của hãn.

“Cách”

“Chát!”

Tiếng xương vỡ giòn tan nối tiếp bằng tiếng va chạm đùng đục, a Qua bị ngọn chùy quật văng đi hơn mười thước, đập vào một bức tường. Một lỗ hổng có chiều cao bằng nửa thân người lập tức xuất hiện, trong phòng cổ tiếng giáng xuống cực kỳ nặng nề, hiển nhiên A Qua rớt xuống đất.

Kịch biến đột ngột xảy ra, chúng nhân đang giao đấu đều bị hấp dẫn.

Ánh mắt tất cả dồn vào lỗ hổng đen xì trên tường, lực xung kích thế này, thương thế của người ngã vào đó tất không nhẹ. Không ngờ song phương khai chiến chưa lâu mà đã phân thắng bại?

Mục quang chúng nhân lại thuận theo quỹ tích của thân hình văng đi, từ từ tìm kiếm, thoáng sau dừng lại ở trên mình thiếu niên gầy gò cần Chấn thiên chùy ngạo nghễ đứng đó, trước mặt gã là miệng hố tạo thành từ hỏa nguyên nổ tung.

Cái gì! Lê nào Diệp Phong hất văng A Qua? Sao có thể!

Bạch Thủy Nham, tô Kiệt, a Ngốc kinh hãi, diệp Thừa Thiên và lưỡng vị trưởng lão rúng động. Đó là lục giai võ sư, dù Diệp Thừa Thiên cũng bị A Ngốc bức đến độ chỉ biết đón đỡ, thể nội thụ thương không nhẹ, hoàn toàn không phản kích được.

Nhưng Diệp Phong không chỉ chấn bay A Qua mà gã cũng tỏ ra không mấy may thương tổn. Tiểu tử này tu luyện bằng cách nào? Lê nào đã tấn nhập võ sư?

Chúng đều là nguyên lực tu luyện giả, đương nhiên không hiểu được. Khi lĩnh ngộ Nguyên Thần quyết đến cảnh giới Nghĩ thần cũng như đặt chân vào địa hạt võ sư của tu luyện khí hải, chỉ là với Nguyên Thần quyết thì cảnh giới và thực lực tách biệt.

Thể kỹ của gã đạt tới cảnh giới võ sư, thực lực tuy kém hơn một chút nhưng phối hợp cùng thổ nguyên lực, về cơ bản là bổ sung được. Quan trọng ở chỗ thông qua lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần, gã hiểu hơn cách phát huy sức mạnh.

Thành viên Diệp gia có mặt đều hoan hô, vốn họ cho rằng trận chiến ở đẳng cấp võ sư, họ kém thế rõ rệt, một khi thất bại ở cấp này thì dù ở cấp võ sĩ có chiếm thượng phong, cuối cùng cũng không thoát được kết cục thất bại. Nhưng giờ Diệp Phong dễ dàng đánh bại A Qua, tạo cho họ niềm cổ vũ lớn lao. Trận chiến này...Chưa chắc họ sẽ thua.

“Xoạt xoạt!” A Qua đẩy bức tường nát ra, ôm cánh tay trái bị thương, mặt mũi nanh ác bước ra, khoe môi hằn còn dấu máu đỏ lôm đang chảy ra, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

“A Qua! Sao thế?” A Ngốc áp bức Diệp Thừa Thiên tạm dừng công kích, hơi biến sắc cao giọng hỏi: “Đệ lép vế với tiểu tử đó.”

“Đệ không sao,” sắc mặt hần thâm trầm, tủy trái rút nhẹ tay phải, nối khớp xương bị trật vào đúng vị trí. Hỏa nguyên lực nhanh chóng chảy quanh chỗ xương vỡ, hình thành một lớp màng năng lượng thập phần kiên cố, tạm thời áp chế cơn đau.

Liếc nhìn A Qua đang đi ra, diệp Phong ve cằm tiếc nuối. Lục giai võ sư chỉ dựa vào nguyên lực hộ thể thì lực phòng ngự này cũng không thể coi thường. Ngọn chùy của gã tuy đập trúng nhưng lực đạo chủ yếu bị tay phải của hần hóa giải. Thương thế trên tay hần là nặng nhất, xương tay đã gãy, so ra, chân kích từ ngực hần dồn xuống thể nội chỉ khiến hần hơi chấn động, thụ thương nhẹ mà thôi.

Tuy hần nối xương rồi nhưng nhất thời, cánh tay phải này không còn tác dụng nữa. Hần không có năng lực khôi phục biến thái như Diệp Phong, dùng hỏa nguyên lực áp chế thương thế chỉ giúp gã không bị ảnh hưởng lúc chiến đấu.

“Chỉ còn tay trái...Liệu người phát huy được mấy phần thực lực?” Khoe môi Diệp Phong nhếch lên lạnh lùng, cố ý trào lộng.

“Xú tiểu tử gian hoạt, nếu ngươi định thắng ta bằng chiêu hạ đẳng này thì chuẩn bị chịu chết đi.” A Qua sau cùng cũng triệt để bị kích nộ. Với thực lực của hần, dù ở thể lực lớn như Lục Lâm bang cũng vào hạng trung, giờ lại bị một thiếu niên chơi xỏ, ở đây có không ít nhân mã trong bang, việc này mà được đồn về thì mặt mũi hần mất sạch.

Tất cả đều do Diệp Phong ban cho! Từ đáy lòng A Qua trỗi lên sát ý ác độc nhất.

134. Chương 134 : Hồ Dục Mê Tung Bộ .

“Giết ta luôn là nguyện vọng cháy bỏng nhất của các người...” Diệp Phong mỉm cười thản nhiên: “Nhưng chưa bao giờ được như nguyện.”

Tiểu Hôi lại nhảy lên vai gã, gương mặt khả ái nhả đi kêu chí chí với A Qua đầy gây hấn. Đối với nó, chiến đấu và chơi đùa đều thú vị như nhau.

“Người tưởng chỉ với con súc sinh cổ quái này là làm gì được ta? Đợi ta bắt được người rồi sẽ từ từ xe tiểu súc sinh đó thành từng mảnh.”

Những lời độc ác đó lọt vào tai Diệp Phong trở thành chuyện tiểu lâm. Gã đứng bất động, thân hình trầm ổn chắc chắn, thể nội thổ nguyên lực sôi trào, hoàn mỹ dung hợp thành Hùng thế. Trông gã không khác nào ngọn núi sừng sững.

So tốc độ, gã không mấy may có ưu thế. Còn sức mạnh mới là ưu điểm, nên gã lặng lẽ đứng yên đợi A Qua tiến công.

“Hừ!” Ngoài da hần bùng lên hỏa nguyên bảo vệ thân thể, hồng mang chói lòa. Đồng thời thân hình khẽ nhảy, vẽ lên một đạo tàn ảnh vút vào Diệp Phong.

Lại dùng chiêu số cũ? Lòng Diệp Phong thoáng lấy làm lạ, tay bắt giắc nắm chặt Chấn thiên chùy hơn, định thi triển Địa long chấn ngăn lại. Đột thân ảnh đỏ lửa của A Qua biến đổi.

Hồ dục mê tung bộ!

Chân trái A Qua rà sát mặt đất giậm mạnh, thân hình lướt sang bên phải khiến Diệp Phong xoay theo, mục quang chăm chăm vào hướng đó, trọng chùy cũng sẵn sàng xuất ra.

Bên trái! Chân phải A Qua đạp nhanh, thân thể nhanh nhẹn vòng sáng mé trái. Lộ tuyến của hần tạp thành chữ Z khổng lồ, phiêu hốt quỷ dị khiến Diệp Phong không tài đoán được quỹ tích. Cự ly song phương nhanh chóng rút xuống còn mấy thước.

“Thú vị!” Con người Diệp Phong co lại, ý niệm định thi triển Địa long chấn lập tức thu hồi. Vì phương hướng của đối phương không ổn định, gã mà thi triển tất hần sẽ nhân khoảnh khắc gã thoát lực mà lao tới công kích. Nhưng nếu gã không phản ứng, đợi khi A Qua đến gần thì gã sẽ buộc phải ngạnh tiếp đòn công kích của đối phương. Lục giai võ sư quả nhiên kinh nghiệm chiến đấu phong phú, một khi coi trọng thì thật khó đối phó.

Nháy mắt, a Qua lại xoay chuyển. Hồ dục mê tung bộ nhảy nhót không theo quy luật gì, quá trình hần tiếp cận đối phương không có phương hướng cố định. Thực tế thân hình hần lấy Diệp Phong làm tâm, phương vị xoay quanh đối phương liên tục biến ảo khiến gã không nắm bắt được. Chỉ cần gã lơ sơ hờ là sẽ nhảy lên, phát động công kích trí mạng.

Tên khốn, lần này ta xem người đón đỡ như thế nào. Nét hung ác trên mặt A Qua rõ hần, hần tin rằng chỉ cần đến sát trước mặt Diệp Phong, một chiêu thôi là hần sẽ trọng thương đối phương, rũ bỏ mối nhục lúc trước.

Đợi khi hần tấn công? Không...Như thế quá bị động. Tâm niệm gã xoay chuyển nhanh chóng tìm cách ứng phó. So phương vị thân hình A Qua liên tục thay đổi, gã không xác định được gã tập kích từ hướng nào, một khi ngần ngại thoáng chốc thì kết quả sau cùng là thất bại.

Phải nghĩ cách phá ưu thế thân pháp của đối phương. Lòng gã sáng lên.

“Bùng!” Sắc mặt trầm như nước, gã giậm mạnh hai chân xuống đất, thân thể vút lên không.

Cái gì! A Qua biến sắc. Cách ứng đối của Diệp Phong vượt ngoài dự liệu của hần. Nếu hần đuổi theo thì không thể mượn mặt đất để biến ảo phương vị, ưu thế thân pháp sẽ không còn.

Đương nhiên hắn còn chọn lựa khác là đợi gã đáp xuống rồi phát động công kích. Nhưng như thế thì quyền chủ động sẽ nằm trong tay Diệp Phong. Gã tuy không có năng lực dừng trên không nhưng dễ dàng khống chế thời điểm đáp xuống để phán đoán phương hướng hắn tấn công.

Nếu hắn không tấn công, gã sẽ lại nhảy lên và hiệu quả mê hoặc địch nhân của Hồ được mê tung bộ trở thành con số không. Diệp Phong chỉ việc nhảy nhót tại chỗ, tiết kiệm thể lực hơn A Qua nhảy sang hai bên nhiều. So về tiêu hao, hắn sẽ thiệt thòi hơn.

“Hừ, tiểu tử điêu ngoa lắm.” A Qua gầm lên, hồi lâu sau liền phán đoán: “Dù ngạnh tiếp chính diện, người cũng không phải đối thủ của ta.”

Tuy gã dùng một sách lược đơn giản hóa giải thân pháp của đối phương nhưng đồng thời tạo cho A Qua cơ hội tấn công. Ở trên không, gã không thể phát động Địa long chân quấy nhiễu hắn.

Hai chân hắn cùng giậm, thân thể bắn vọt tới, lao vào Diệp Phong ở lưng chừng không, tay trái nắm lại thành quyền, chân chân thực thực đâm vào mặt gã. Quyền phong liễu liễu hồng mang, cách mấy thước cũng cảm nhận được năng lượng cuồng bạo.

Ở trên không, gã không thể tránh né, chỉ còn một cách duy nhất: Ngạnh tiếp!

“Hay lắm!” Gã khẽ mỉm cười, chân thiên chùy cũng đẩy lên dải u quang, thổ nguyên lực cuộn cuộn xô vào A Qua.

“Tiểu Hôi! Hành động!”

Tiểu Hôi đứng trên vai gã nhanh chóng lách người đến phía sau lưng A Qua, hưng phấn giơ một côn đập vào gáy hắn.

Nó và Diệp Phong hình thế thế giáp công, một tiến một hậu đồng thời hướng vào A Qua từ dưới đất công lên.

“Nổ!” Ném mìn của Tiểu Hôi một lần, lần này hắn đã phòng bị, hỏa nguyên lực bao quanh người hắn nổ tung, đẩy lên ngọn lửa ngút trời. Ngọn lửa xuất hiện quá đột nhiên, dù với phản ứng của Tiểu Hôi cũng không kịp trở tay, bị sóng nhiệt cuốn văng đi.

“Tiểu Hôi!” Diệp Phong cả kinh thất sắc, chân thiên chùy vì thế tăng thêm hai phần sức nặng. Phòng ngự không phải là điểm mạnh của Tiểu Hôi, bị lực giai võ sư công kích trúng không phải chuyện đùa. Gã đã quá tự tin, đối thủ là lực giai võ sư kinh nghiệm phong phú, bị Tiểu Hôi đắc thủ một lần hà cớ lại coi thường nó?

Nhưng cũng không thể trách gã tính sai, đối thủ bị gã và Tiểu Hôi giáp công trước đây đều là yêu thú, hầu như một đòn là thu được hiệu quả. A Qua là đối thủ đầu tiên bị đánh lên vẫn giữ được sức chiến đấu.

“Bắt điệp chân!” Cùng với tiếng quát, trọng chùy và quyền đầu của A Qua va nhau, thỉnh không rực hỏa quang chói lòa. Hai bóng người vừa tiếp xúc là song song văng lại.

Gã ở trên không, bị lực phản chấn hất văng đi, sau cùng đập mạnh xuống đất rầm một tiếng. Chân thiên chùy đập xuống tạo thành một vết nứt ngoằn ngoèo vươn đi.

A Qua lại như viên đạn pháo hung mãnh rơi xuống. Lập tức khói bụi mịt mù, đợi khi tất cả lắng đi, mặt đất hiện ra một miệng hố sâu, hắn quỳ trong đó, tay trái chống xuống đất, sắc mặt hơi nhợt nhạt, miệng thở hồng hộc.

Tuy Diệp Phong thực lực không bằng A Qua nhưng gã đang chiếm thượng phong, từ trên cao thi triển võ kỹ, a Qua lại phải chia một phần nguyên lực ra chặn Tiểu Hôi, thành ra lực công kích của song phương ngang nhau, không ai hơn ai.

135. Chương 135 : Khai Cung .

Tiểu Hôi bị hỏa diễm thổi bay lại không hề hấn gì, mục tiêu công kích của A Qua Diệp Phong nên chỉ dồn một phần hỏa nguyên lực ra cản nó quấy nhiễu chứ không toàn lực tru sát. Trừ móng bị thiêu rụi một vật

lông ra, nó không tổn thương gì. Nó đau lòng vuốt chỗ bị thiêu, nhanh chóng nhảy lên vai Diệp Phong, nước mắt lưng tròng kêu chí chí.

Gã nằm dưới đất thở hồng hộc, thở ra một ngụm trọc khí rồi đứng dậy, thương thế không nặng lắm, chỉ bị rút xuống đất nên thân thể hơi đau mà thôi. Gã hoan hỉ vỗ đầu Tiểu Hôi, đặt nó lên vai, khẽ khuyên: “Không sao là được rồi.”

Đoạn gã rử mắt, neho mắt nhìn A Qua đang bò dậy, hung quang không che giấu lướt qua.

“Lục giai võ sư! Quả thật phiền hà...” Muốn chiến thắng A Qua không đơn giản như gã tưởng tượng. Đối diện cao giai võ sư, tác dụng của Tiểu Hôi không rõ ràng, bởi thực lực của nó quá kém. A Qua chỉ cần dựa vào bạo khí bên ngoài cũng uy hiếp được nó.

“Xem ra...Ta đã coi thường người.” Hồ dục mê tung bộ của A Qua trước đây đối phó với đối thủ không giỏi tốc độ đều có hiệu quả bất ngờ, lần này bị Diệp Phong cùng một ách cực kỳ đơn giản phá mất. Nhảy lên không xem có vẻ đơn giản nhưng hiệu quả là thật, so với các võ sư thực lực cao thâm, tố chất chiến đấu của gã còn ưu việt hơn.

“Bỉ thử, bỉ thử!” Gã cười lạnh hồi đáp.

“Nếu người chỉ có bản lĩnh như thế thì tính mạng người đến đây là hết.” A Qua tự nhận tốc độ hồi phục nhanh hơn, khẽ điều tức thể nội hỏa nguyên lực, giảm mạnh một chân, thân hình lại loáng lẹ.

Diệp Phong ngưng trọng lùi lại hai bước, thổ nguyên lực cấp tốc tràn ra, vẫn lấy biến ứng vạn biến tổng ra một chùy. Địa long chấn!

A Qua lướt qua, nét mặt cười nanh ác, hoàn toàn không coi sòng chắn động âm ào lao tới ra gì. Lúc Địa long chấn sắp đến chân, hần nhảy vọt lên tay trái rục một quãng lửa chói ngời, đằng không bỏ vào Diệp Phong.

Mấy lần giao thủ cho hẳn biết muốn thắng gã không thể dựa vào tiểu xảo, chỉ có cách liên tục bức gã nghẹn tiếp. Là lục giai võ sư, chỉ cần hẳn không phạm sai lầm quá lớn thì Diệp Phong không thể nào trọng thương được gã như lúc mới đầu. Công kích của gã tuy mạnh nhưng thực lực vẫn chỉ là võ sĩ, nếu bị A Qua chính diện đánh trúng thì chắc chắn mất mạng.

A Qua có thể tính sai chứ gã thì không. Nguyên nhân quan trọng khiến A Qua đổi chiến lược vì tình thế giao chiến đang thay đổi.

Bạch Thủy Nham lấy thực lực tam giai võ sư nghênh chiến Diệp gia đại trưởng lão, hiện giờ ưu thế đã rõ ràng, tuy chưa hạ được ngay đối phương nhưng chỉ là chuyện sớm muộn. Hầu thị huynh đệ đối trận với đại trưởng lão, là nhị giai võ sư phải chịu áp lực không nhỏ, cũng may hai huynh đệ cực kỳ hiểu nhau, luân phiên che chắn, còn chống chọi được một lúc nữa. Võ sư được Tô Kiệt điều điển ngang ngau với Diệp gia nhị trưởng lão, tạm thời không thể phân thắng bại.

Cộng thêm trận chiến giữa Diệp Phong và A Qua, bốn trận này muốn phân thắng bại còn cần thời gian. Nhưng Diệp Thừa Thiên thì...Lép hẳn.

Ông ta bắt quá là tam giai võ sư, a Ngốc là lục giai. Tuy ông ta sử dụng huyền cấp linh kiếm cũng không san lấp được khoảng cách thực lực quá xa. Nếu không vì A Ngốc chậm chạp, tốc độ không hoàn toàn áp chế được ông ta, bằng không Diệp Thừa Thiên đã mất mạng từ lâu.

Chỉ cần A Qua tiếp tục tạo cho Diệp Phong đủ áp lực, khiến gã không thể phân tâm và phân thân giúp Diệp Thừa Thiên, vậy thì A Ngốc thủ thắng là việc đương nhiên.

Diệp Thừa Thiên tận lực chống chọi, vai trái chịu thêm một chưởng, hiển nhiên đã gãy xương, thân pháp của ông ta vì thế mà chậm lại, mỗi lần giơ tay lại đau thấu cốt. Nhưng ông ta biết mình không thể bại, một khi thất bại sẽ hình thành hiệu ứng dây chuyền.

Nếu ông ta mất sức chiến đấu hoặc hy sinh, a Ngốc sẽ cùng công kích Diệp Phong, khi đó gã bị hai lục giai võ sư dồn ép, có mạnh đến đâu cũng không thể chống chọi được lâu. Gã thất bại cũng có nghĩa là ngày Diệp gia diệt môn trở thành sự thật. Nên dù có liều mạng, ông ta cũng phải chặn A Ngốc!

Hy vọng duy nhất của ông ta là Diệp Phong lại tạo ra kỳ tích, có thể thắng được lục giai võ sư đó rồi đến chỉ viện. Chỉ như vậy Diệp gia mới có cơ hội lật ngược, hy vọng tuy mong manh nhưng...Chỉ ít vẫn còn hy vọng.

“Bùng!” Chấn thiên chùy của gã lại va nhau với quyền của A Qua, phát ra tiếng nổ vang. Cách biệt thực lực khiến gã lùi lại liền mấy bước, khí huyết sôi trào. Bất quá, lồng ngực phập phồng mấy lần thì sắc mặt gã lại khôi phục như thường.

“A Ngốc! Đừng nương tay nữa. Nhanh chóng giải quyết võ sư đó, cùng đệ đấu với tiểu tử khó chơi này.” A Qua thập phần giận dữ nói với A Ngốc.

Hắn đấu với Diệp Phong tuy hơi chiếm thượng phong nhưng thân thể gã tựa hồ đúc bằng thép, mỗi lần giao thủ chỉ cần mất hơi thở là đã điều tức xong. Là hỏa nguyên lực tu luyện giả, a Qua không còn giữ được khí thế như lúc đầu, tay phải không sử dụng được nên dần dần đã hơi lép vế. Theo tình hình này e rằng hắn sẽ bị Diệp Phong hạ gục trước, nên đành muôi mặt cầu viện A Ngốc.

“Hừ...” A Ngốc lúng búng: “Đệ tự chọn tiểu tử đó, biết vậy cứ để huynh đối phó có hơn không.”

Miệng thì bất mãn nhưng A Ngốc không hề hàm hồ, thổ nguyên lực tràn ra tay, phảng phất như hơi sương tụ lại trên đầu Diệp Thừa Thiên.

Không sơn áp! Hai tay hắn ấn xuống, kinh lực bài sơn đảo hải tỏa rộng khiến Diệp Thừa Thiên không tránh né được, buộc phải vận hết nguyên lực nghênh tiếp.

“Ầm.” Mặt đất bị Không sơn áp phủ lên, trong khoảnh khắc lún xuống một tấc, đá nát đất tan. Vùng gần đó cũng rung rinh.

“Phụt!” Diệp Thừa Thiên phun ra một ngụm máu, đầu gối quỳ xuống, thần sắc ảm đạm hẳn, thể lực và nguyên lực của ông ta gần như đến cực hạn rồi, không thể tiếp nổi chiêu võ kỹ hung hãn đó.

“Ha ha, người xong rồi.” A Ngốc tiến lên một bước, tay trái nắm lại thành quyền, đốt tay kêu lách cách, cười nanh ác nhìn Diệp Thừa Thiên. Đối thủ của hắn đã mất năng lực chống cự.

Không ổn! Diệp Phong thầm kêu bất diệu, chân phải ấn mạnh xuống đất, lướt nhanh về phía Diệp Thừa Thiên.

“Muốn cứu người? Không có cửa đâu.” A Qua hiển nhiên đoán được, diệp Phong vừa động, hắn cũng động.

Lục giai võ sư không hổ là có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, a Qua chặn trước một bước không cho Diệp Phong cứu người, tay trái nắm lại thành quyền, hỏa nguyên lực hung hãn cực độ vỗ vào sườn gã. Tốc độ và sức mạnh một quyền này cực kỳ đáng sợ, hỏa hồng năng lượng hình thành một vòng tròn thoát ẩn thoát hiện trên quyền phong, không khí chung quang rít lên ong ong.

Gã hơi biến sắc, không dám chậm trễ, bộ pháp chậm lại, thổ nguyên lực như hồng thủy chảy trong kinh mạch, chấn thiên chùy cơ hồ mang theo một lớp u hắc chi hỏa, nghênh đón quyền đầu của A Qua.

Chát!

Bị động vì muốn cứu người, gã bị hất văng đi, thân thể như đạn pháo bắn đi, xuyên qua bức tường, ngã vào trong phòng.

Hai cây trụ Diệp gia ỷ trọng nhất đồng thời thụ thương. Nhất thời, diệp gia chúng nhân đều tỏ vẻ bi thương, mục quang ánh lên tuyệt vọng. Thua sao?

Thoáng sau, trường diện lặng ngắt, ngay cả sáu võ sư đang giao đấu cũng tách ra, mục quang kinh nghi bất định tụ hết vào căn phòng Diệp Phong ngã vào.

Từ cái lỗ gã xuyên qua phun ra kim quang chói lòa.

136. Chương 136 : Ảo Ảnh Tiên .

A Qua chặn ngang, toàn lực tung ra một quyền dồn sức bấy lâu, uy lực tất nhiên không tầm thường. Diệp Phong tuy kịp thời phản kích nhưng gã bị động, cộng thêm thực lực không bằng hắn, bị đánh văng vào một gian phòng.

“Khụ!” Nhổ ra một ngụm máu, gã hít sâu hai hơi, nguyên nguyên lực nhanh chóng chữa trị vết thương, sắc mặt khá lên nhiều.

Diệp Thừa Thiên triệt để thất bại, gã nhất thời cũng không thể hạ được A Qua, ba võ sư còn lại cũng không chiếm được thượng phong, những đẳng cấp khác tuy Diệp gia chiếm ưu thế về nhân số và thực lực nhưng tổn thất cũng thập phần thảm trọng. Tuy Bạch Thủy gia phải trả giá không rẻ nhưng đó đều là máu của tộc nhân gã và huynh đệ Hồng Diệp bang đổi về.

Nếu bại không chỉ gã mất mạng mà chúng nhân cũng không ai thoát được.

“Xem ra...Không thể lưu thủ được.” Gã lẩm bẩm, hữu thủ lóe kim quang, tru Thần cung lập tức xuất hiện.

Thân cung ánh lên kim quang nhàn nhạt, không có kim nguyên lực dồn vào, khó lòng nhận ra nó là thần khí thượng thặng. Năm xưa phụ thân Tiễn Hoàng vì muốn con trai an toàn đem Tru Thần cung đào tẩu mà không tiếc mạng áp chế năng lượng dao động của nó.

Tuy chúng nhân tại trường không ai biết Tru Thần cung nhưng kinh thiên thần khí như thế một khi thi triển ra thì sẽ tạo ấn tượng sâu sắc cho người khác. Nếu lại bị lan truyền thì khó lòng không lọt vào tai cường giả biết đến thần cung. E rằng lúc đó gã ngày càng phiền nhiễu.

Có phòng ốc che chắn, tình thế lại đang nguy cấp, gã mới dám sử dụng Tru Thần cung.

Gã lấy hai viên bát phẩm kim nguyên đơn trong nguyên trạc ra nhét vào miệng. Đối phương là lục giai võ sư, chỉ dựa vào Kim nguyên tiền vị tất thu được hiệu quả, nên gã quyết định mạo hiểm.

Cắn nát hai viên nguyên đơn, thể nội gã lập tức ngập tràn kim nguyên lực. Thổ nguyên lực vượt khỏi mức chịu đựng khiến kinh mạch gã trương lên đau đớn khôn tả, kim nguyên lực như vạn mũi dao nhọn đâm vào.

Gã nghiêng răng nhin đau, giờ Tru Thần cung lên từ từ kéo dây. Lập tức thể nội kim nguyên lực tựa như hồng thủy lúc vỡ đê dồn lên thân cung, thân thể gã bắt giác dễ chịu hẳn. Một mũi năng lượng tiền mong tang hình thành.

Một viên kim nguyên đơn có thể kéo được một phần ba Tru Thần cung, hai viên khiến gã kéo được nhiều hơn, chừng một phần hai. Kim nguyên lực tràn vào thần cung, tin tức thân thuộc lại xuất hiện trong óc gã.

Tiến kỹ mới. Gã ngẩn ra rồi vui mừng cực độ.

Phương thức Tru Thần cung truyền thụ tiến kỹ thập phần đặc biệt. Khi trình độ kim nguyên lực đạt đến tiêu chuẩn thì sẽ có được tiến kỹ tương ứng từ thần cung. Năng lượng của hai viên kim nguyên đơn cộng kim nguyên khí hải đạt đến bình dân tam giai sau hai tháng mới khiến luồng kim nguyên lực này đạt đến tiêu chuẩn.

Ảo ảnh tiên: Hư ảo chi tiên, ám tàng huyền cơ! Thông qua tạo ra ảo ảnh năng lượng mê hoặc ánh mắt đối thủ khiến mũi tên sát nhân thật sự bắn trúng mục tiêu.

Thuấn sát tiên: Tốc độ chi tiên, chỉ có nhanh là không phá được. Thuấn sát nhất tiên là cực hạn tốc độ.

Lần này gã biết thêm hai tiến kỹ mới.

Dù là Ảo ảnh tiên hay Thuấn sát tiên, uy lực chỉ tương đương Kim nguyên tiền. Điểm khác là hai tiến kỹ này có hiệu quả đặc thù, càng dễ trúng mục tiêu hơn.

“Xem ra mọi tiến kỹ của Tru Thần cung đều lấy cơ sở là Kim nguyên tiền.” Gã cực kỳ hiểu chuyện này. Kim nguyên tiền về mặt gia tăng uy lực đã vượt cả cửu phẩm võ kỹ mạnh nhất, đã ngưng luyện và phát huy đặc tính sắc bén của kim nguyên lực đến cực điểm. Hơn nữa, cửu phẩm võ kỹ tầm thường nếu gã với thực lực võ sĩ thi triển thì e rằng không được hai, ba phần, còn Tru Thần cung thì khác, chỉ cần đạt đến thực lực tiêu chuẩn thi triển tiến kỹ là sẽ gia tăng nguyên lực đến mức cao nhất.

Vì thế tru thần tiên kỹ có thể dễ dàng giết được địch nhân cao hơn một cảnh giới.

“Có chiêu mới rồi...” Gã chuyển động thần niệm, kim nguyên tiên trên thân cung tách làm hai mũi tên hư ảo, mũi tên tắt sát hơi chệch đi. Áo ảnh tiên có hai chỗ mê hoặc địch nhân, một là ảo ảnh của mũi tên giả, và mũi tên tắt sát có thể bắn vòng đi.

Bên ngoài nằng chối chang khiến gã dễ dàng nhìn rõ chúng nhân bên ngoài. Còn trong này tối om, nhìn vào chỉ thấy trước mặt gã kim quang liểu liểu. Nên gã không hề lo lắng sẽ bị phát hiện ra Tru Thần cung.

Mục tiêu! A Ngốc! Nhân thần gã ngưng lại, mục quang đóng đinh vào A Ngốc định lao lên hạ Diệp Thừa Thiên.

Đột nhiên đầu óc A Ngốc lạnh buốt vì sợ hãi. Thần kinh nhạy bén của cao giai võ sư khiến hắn trong tình huống không có dấu hiệu gì lại cảm giác được nguy cơ.

Ảo ảnh tiên! Xuất! Thực lực của gã hữu hạn, tạm thời không thể ảo hóa ra bốn mũi ảo tiên, thậm chí hơn nữa.

Ngốc thấy hai đạo kim quang kinh xẹt tới, tốc độ kinh nhân.

“A!” Gầm vang một tiếng, cảm giác nguy cơ rõ rệt khiến A Ngốc bạo phát thổ nguyên, toàn thân bao phủ trong một lớp thổ giáp đen ngòm. Đồng thời, song quyền của hắn tổng ra nghênh đón hai mũi tên kim quang.

“Độc!”

“Độc!”

Hai tiếng khe khẽ vang lên, xúc cảm từ tay cho A Ngốc biết hia mũi tên này không có gì lợi hại, dù hắn không phòng bị cũng không hề bị thương bởi kim nguyên. Nhưng cảm giác nguy cơ lại không hề tan đi mà hàn ý càng rõ, cơ hồ khiến hắn run lên.

“Cẩn thận.” A Qua hô lên kinh hãi, hắn tinh mắt, lại đứng ở bên cạnh A Ngốc, nhìn thấy một đạo kim sắc lưu quang, như thiểm điện bay tới theo quỹ tích quỷ dị, nhắm vào tâm tạng A Ngốc.

Phản ứng của lực giai võ sư quả nhiên bất phàm, a Ngốc theo ý thức trầm thân thể xuống, lắc người khiến mũi tên tắt sát hơi lệch mục tiêu. Tuy kim tiên không trúng tâm tạng hắn nhưng cũng không lệch hẳn.

Độc, độc.

Máu nhỏ tong tong từ mình hắn xuống, tụ thành một dòng đỏ lờ lờ dưới đất. A Ngốc dốc toàn lực tránh né mới chỉ khiến kim tiên lệch đi đôi chút, hắc thổ giáp bao quanh mình xuất hiện một lỗ trống hoác trên ngực, máu từ đó trào ra.

Phịch! A Ngốc quỵ xuống, cổ họng gào lên như sấm động, khoe miệng trào máu, tay phải ôm lấy vết thương, đôi mắt đỏ ngầu ánh lên vẻ không dám tin.

Mũi tên này không chỉ xuyên qua hộ thể thổ nguyên giáp của hắn mà qua cả dóng xương thứ hai ở vai, đến tận phổi. Thể nội trọng thương, nhất thời hắn cảm giác hô hấp cũng khó khăn, gục xuống như thể thoát lực.

A Ngốc, trọng thương!

137. Chương 137 : Thuấn Sát Tiên .

Uy lực một mũi tên, chấn nhiếp toàn trường!

Chúng nhân đều sững sờ, chiến đấu kịch liệt gần như ngừng lại, nhân mã hai bên tách ra, sức chú ý đều dồn vào căn phòng Diệp Phong ở trong.

“Lục Lâm bang đệ cửu tiểu đội, nhanh chóng bảo vệ thiếu gia!” A Qua định thần lại, mắt đầy kinh hãi, lập tức dãn dò.

Cách hơn mười thước vẫn có thể một đòn trọng thương A Ngốc...Vậy thì Tô Kiệt ở ngoài hơn ba chục thước cũng không an toàn như hấn tướng tượng. A Qua vừa quát xong, sáu thất giai võ sĩ của Lục Lâm bang lập tức rút về bảo vệ Tô Kiệt.

Còn võ sư đầu với Diệp gia nhị trưởng lão cũng vội vàng rút lui, chặn trước mặt Tô Kiệt.

Mới trước đây, hấn còn tin rằng đại cục đã định, hôm nay sẽ trừ khử Diệp gia và Diệp Phong, nụ cười nhạo còn chưa tắt thì ngưng lại, ánh mắt hấn cứng đờ, kinh hãi không nói thành lời.

Xa như thế, a Ngốc lại dốc toàn bộ nguyên lực phòng ngự mà vẫn trọng thương, cần thực lực cỡ nào mới làm được? Nếu không đạt đến cảnh giới võ tông, sao có thể tri thiên công kích lạng lẹ đến thế?

Hơn nữa đạo kim quang ban này rõ ràng do kim nguyên lực ngưng tụ thành. Diệp Phong không phải thổ nguyên tu luyện giả ư? Sao lại có thể thi triển kim nguyên võ kỹ!

Vô số nghi vấn dấy lên trong đầu người Lục Lâm bang và Bạch Thủy gia, cùng với nỗi sợ. Trừ A Qua, còn lại mà đối diện với tia sáng đó tất không có sức kháng cự.

Nhân lúc địch nhân bị chấn nhiếp, hai trưởng lão nhanh chóng cứu Diệp Thừa Thiên trọng thương về.

“Ban này vị cao nhân nào xuất thủ cứu mỗ?” Diệp Thừa Thiên trọng thương, không hiểu rõ tình hình, chỉ biết rằng một đòn kim nguyên công kích mà có thể trọng thương A Ngốc thì võ giả bình thường không thi triển được.

“Chắc là...Tiểu tử Diệp Phong đó...” Đại trưởng lão cười khổ, hồi đáp không chắc chắn.

“Chuyện đó...Sao có thể?” Diệp Thừa Thiên cả kinh, động đến vết thương, nhăn mặt vì đau đớn. Nhưng ông ta mặc kệ, vội hỏi: “Rõ ràng là kim nguyên lực công kích, sao có thể là y?”

“Bọn thuộc hạ không rõ...Bất quá, trừ phi Diệp gia chúng ta có một cao thủ võ tông, bằng không chỉ còn y.” Nhị trưởng lão tỏ vẻ vui mừng, gật đầu nói.

“Bí mật trên mình tiểu tử đó không hề ít...” Diệp Thừa Thiên cảm khái thở dài: “Xem ra, có y là Diệp gia còn giữ được.”

“Không biết hiện thời y thế nào...” Diệp Phong còn ẩn trong gian phòng, bắn ra một mũi tên rồi, kim quang tan biến, lỗ hổng trên tường trở lại đen ngòm, không ai đoán được gì.

Không ai dám bước lên tra xét, nhất thời tất cả lặng ngắt như tờ. A Qua tỏ vẻ cảnh giác, bắt giác lùi lại mấy bước. Càng xa hấn càng có thời gian phản ứng, xem ra không thể dùng mắt thường phân biệt loại công kích có ảo ảnh đó.

Không chỉ hấn tính toán mà Bạch Thủy Nham và đại trưởng lão cũng ngấm ngấm đề phòng. Ai biết được Diệp Phong phát ra kim quang đáng sợ đó bằng cách nào, cả lục giai võ sư còn không có sức kháng cự, cũng không ai biết gã còn thi triển được nữa không, nếu có thì mục tiêu là ai?...

Trong nhà.

Diệp Phong ngồi xếp bằng tại một góc tối tăm, dùng nguyên nguyên lực từ từ gột rửa tổn thương do kim nguyên lực vượt quá mức chịu đựng tạo thành.

Tổn thương này nhẹ hơn dự liệu của gã. Nuốt hai viên bát phẩm nguyên đơn, nguyên lực hùng hậu ngang với nhất giai võ sư, theo lý thì với thể nội của tam giai võ sĩ như gã sẽ bị phản chấn phi thường nghiêm trọng mới đúng. Nhưng do phương thức công kích đặc thù của Tru Thần cung nên gã không tổn hại nặng như đã nghĩ.

Thi triển võ kỹ là lợi dụng thể nội nguyên lực phát huy phương thức công kích đặc thù. Thông thường, công kích này sẽ hình thành trước trong thể nội người thi triển, muốn tổn thương địch thì bản thân cũng bị thương theo tỷ lệ nhất định. Võ giả tu luyện ngũ hành khí hải cũng vậy, được nguyên lực tưới nhuần thì đầu tiên sẽ kháng lại nguyên nguyên lực của bản thân. Hơn nữa, ngũ hành nguyên lực cũng có tác dụng tăng cường cường độ thân thể.

Nên võ giả đạt đến trình độ nào đó, nguyên lực để thi triển võ kỹ mới không tạo thành thương tổn cho họ.

Nhưng với Diệp Phong thì khác, nguyên lực của gã là mượn từ đơn dược, khi nguyên lực vượt khỏi khả năng chịu đựng của cơ thể, gã tất bị ảnh hưởng. Thi triển võ kỹ cấp cao, ảnh hưởng ngược càng nghiêm trọng.

Bất quá Tru Thần cung có điểm đặc thù, uy lực của tiên kỹ tăng gấp bội là do chính cây cung chứ không phải Diệp Phong. Thân thể gã chỉ phải chịu phản lực của kim nguyên lực vận chuyển tạo ra chứ không phải do uy lực của tiên kỹ.

Bằng không với phát tên vừa rồi, thân thể gã e đã tan nát. Trước đây gã nuốt bát phẩm và cửu phẩm thổ nguyên đơn thi triển Thập diệp chấn, suýt nữa đã bị phế tay phải.

Tru Thần cung thần kỳ, không cần phải nói thêm.

“Có vẻ ta vẫn bắn ra được một mũi tên nữa.” Đương nhiên gã muốn nhấn đến một trong hai loại Thuần sát tiễn và Áo ảnh tiễn. Chỉ dựa vào Kim nguyên tiễn, đối diện với võ sư đã phòng bị rồi thì khó hiệu quả. Thân thể tuy còn đau nhưng tổng thể vẫn ổn, ban nãy không giết được A Ngốc khiến gã tiếc nuối, lần này nhất định phải giết được một võ sư.

Lấy thêm hai viên kim nguyên đơn, mặt gã hiện rõ sát ý lạnh lùng, mục quang xuyên qua lỗ hổng trên tường, nhìn vào mình Bạch Thủy Nham cách hai chục thước.

Bị gã nhắm vào, bạch Thủy Nham rung mình, dựa vào trực giác của võ sư, lão lén đi ra phía sau một tộc nhân, dù Diệp Phong thật sự nhắm vào thì lão cũng có một tấm lá chắn.

“Lần này thử Thuần sát tiễn vậy.” Gã không hề do dự nuốt hai viên kim nguyên đơn, tru Thần cung giờ lên, vận lực kéo dây cung. Cây cung lại rực sáng.

Kim quang chói mắt lại từ trong phòng bay ra, người Bạch Thủy gia và Lục Lâm bang cả kinh, không ai dám chắc tiếp được tiễn này, nên không muốn đem thân đối diện. Tuy nhiên...Không ai biết kim quang là năng lượng tiễn.

“Bảo vệ thiếu gia!” A Qua biến sắc, đồng thời ngằm giới bị. Có lẽ...Mục tiêu của Diệp Phong là hắn.

Bạch Thủy Nham! Năm xưa người bày kế hại ta, đưa Tô Kiệt đến khiến ta mất đi khí hải, trở thành phế nhân...Sau đó nhi tử của người hại chết phụ thân ta, người định mượn cơ hội đó bày kế giết ta...Giờ người lại câu kết Tô Kiệt, không chỉ muốn diệt Diệp gia mà gián tiếp hại chết Hồng Diệp thư!

Thù cũ nợ mới, để mũi tên này giải quyết hết.

Nếu xét về mức độ, gã vàng thống hận Bạch Thủy Nham, con độc xà âm hiểm này, nếu không giết lão, tất gã sẽ hối hận.

“Thuần sát tiễn!” Gã quát khẽ, một mũi tên năng lượng rực kim quang rời khỏi dây cung, chỉ nghe thấy trong không gian vang lên tiếng vút. Kim quang lọt vào trán Bạch Thủy Nham.

“Tộc trưởng đại nhân!” Kim quang lóe lên, sau phút thất thần, chúng nhân Bạch Thủy gia mới kinh hãi hô lên.

Giữa đám đông, bạch Thủy Nham đỡ đầu, trán xuất hiện một hốc máu lớn cỡ đầu ngón tay, máu chảy ồ ạt. Cổ họng lão lục cục, trừng mắt lên, kinh hãi đến không dám tin.

Tay phải Bạch Thủy Nham đang cố vươn tới một tộc nhân chỉ cách nửa thước. Vốn lão chuẩn bị kéo tộc nhân này ra làm bia đỡ tên, tiếc là...Tốc độ của Thuần sát tiễn vượt xa tưởng tượng, kim quang lóe lên, tay còn chưa vươn ra thì lão đã châu trời.

Nhanh quá...Đó là ý niệm sau cùng của lão trước khi sinh mệnh tan hết.

“Phịch!” Mục quang âm đạm đi, thân thể Bạch Thủy Nham gục xuống mềm nhũn.

Toàn trường lặng ngắt như bãi tha ma.

138. Chương 138 : Tranh Thủ Từng Giây

Thật ra đó là kim quang gì?

Một đạo biến ảo mạc trặc, một đạo nhanh như ánh chớp. Đáng sợ hơn là uy lực cực kỳ đáng sợ, có thể dễ dàng xuyên thấu nguyên lực hộ giáp của võ sư.

Trận chiến giữa các võ sư, muốn phá được nguyên lực hộ giáp của đối phương đều phải dốc toàn lực thi triển võ kỹ. Hơn nữa quá nửa uy lực đã bị hộ giáp triệt tiêu, muốn trọng thương đối thủ cùng cấp gần như là không thể.

Nỗi sợ vô danh lan khắp Bạch Thủy gia và Lục Lâm bang. Ai mà biết được Diệp Phong còn có thể thi triển kim quang bao nhiêu lần.

“Hắn không thể liên tục thi triển loại công kích đó.” A Qua chỉ vào hai thất giai võ sĩ và đại trưởng lão Bạch Thủy gia, gần giọng: “Các người xông lên ngăn cản hắn.”

A Qua lãnh tĩnh hơn hết. Khoảng thời gian giữa hai mũi tên của Diệp Phong là ba phút, xem ra loại công kích đáng sợ này cần thời gian chuẩn bị, vì thế gã mới ẩn vào trong nhà mới dám thi triển.

Bất quá hắn không dám mạo hiểm, đành quát mắng ra lệnh cho cao thủ Bạch Thủy gia xông lên.

Khốn kiếp, sao người không sai nhân thủ Lục Lâm bang mạo hiểm. Tuy nghị vậy nhưng đại trưởng lão không dám biện bác, run run rẩy rẩy dẫn hai chấp sự từ từ đi về phía Diệp Phong.

“Ngu xuẩn, đừng lần chần nữa, nhân lúc hắn chưa kịp chuẩn bị, bức tiểu tử đó ra đây.” A Qua điên tiết mắng: “Còn chậm chạp thì các người chuẩn bị tổng mệnh đi.”

Đại trưởng lão ớn lạnh, lập tức tỉnh ngộ.

“Xông lên!” Ba người hành động, nhanh chóng lao về phía Diệp Phong ẩn thân. Trong phòng tối om, hiển nhiên gã tạm thời không thể phát ra công kích đáng sợ đó.

“Hủy bức tường mau.” Đại trưởng lão trầm giọng dặn, lão không dám xông vào, hủy bức tường Diệp Phong ẩn thân cũng vậy.

Cả ba liên thủ xuất ra toàn lực. Đại trưởng lão dốc hết nguyên lực cuốn về phía lỗ hổng trên bức tường, hai thất giai võ sĩ dùng quyền đầu đâm sang hai bên.

“Địa long chấn!” Trong phòng vang lên tiếng Diệp Phong, thổ nguyên chấn động hùng hậu tràn ra, ngăn chặn nguyên lực năng lượng của đại trưởng lão.

Ầm! Sau tiếng nổ, bức tường cao ba thước đổ ụp xuống, cả nóc phòng cũng bị kéo xuống một nửa. Sóng khí mạnh mẽ tản ra, hai thất giai võ sĩ đứng gần bị văng đi quả bóng xì hơi, lăn hơn chục vòng mới chặt vật ngã phịch xuống.

Gió nhẹ mơn qua, thổi tan cát bụi, trong phòng hiện rõ dần một thân ảnh thiếu niên tay cầm trọng chùy, từ từ đi ra.

“Hắn đã kiệt sức rồi, mau nhân cơ hội giết hắn.” Mắt Qua lóe hung quang, quát to. Lúc này sắc mặt Diệp Phong nhợt nhạt, khí tức phì phò, tay cầm Chấn thiên chùy hơi run run.

Diệp gia đại trưởng lão vội vàng lao lên ngăn cản người Bạch Thủy gia, chỉ là không kịp. Lúc này ông ta đến cạnh Diệp Phong, hỏi đầy quan tâm: “Phong nhi, có sao không?”

“Không có gì đáng ngại...” Gã lắc đầu, mục quang hung hãn sâu thẳm nhìn sang phía Bạch Thủy gia đại trưởng lão, khóe môi hiện rõ nét trào phúng.

Bị khí thế của gã chấn lùi mấy bước, đối phương liền bỏ ngay ý định giết gã. Chỉ riêng Diệp gia đại trưởng lão thì lão đã không chắc thắng rồi, hà huống còn cả Diệp Phong thần bí mạc trặc. Ai biết được gã hư thoát thật hay giả? A Qua người không dám mạo hiểm lại lấy Bạch Thủy gia ra làm vật thí nghiệm hử? Bạch Thủy đại trưởng lão cũng không ngốc, cẩn thận lùi lại.

Đi về đến phe mình, hai chân gã mới nhũn ra, suýt nữa gục vào mình đại trưởng lão.

Liên tục nuốt hai viên bát phẩm kim nguyên đơn, nguyên lực vượt ngưỡng tàn phá nghiêm trọng thân thể gã. Cũng nhờ thân thể dẻo dai hơn người nên gã mới chịu được. Để chống lại đối phương, vừa rồi gã cố thi triển Địa long chấn, hao tổn chút tinh lực sau cùng.

“Diệp Phong!”

“Phong nhi!”

Hầu thị huynh đệ và Diệp Thừa Thiên đều kinh hãi.

“Cho con mười phút...” Gã buông lời đoạn nhắm mắt xếp bằng vận nguyên nguyên lực điều tức.

“Đáng chết!” Thấy gã thoát lực gục xuống, bạch Thủy đại trưởng lão hồi hận, biết gã đèn khô dầu cạn thì lão đã bắt chấp tất cả diệt trừ.

“Không được việc gì cả.” A Qua phẫn hận, nếu không vì còn cần đến lực lượng Bạch Thủy gia, e rằng hắn đã vùng chưởng đập chết đại trưởng lão. Để gã phục hồi lại, không ai được tên cả.

“Nhân lúc Diệp Phong chưa thể chiến đấu, chúng ta cũng xông lên.” Bạch Thủy Nham chết, đại trưởng lão được nhiên có quyền lãnh đạo. Trận chiến không nay nếu không phải Diệp gia diệt vong thì Bạch Thủy gia bị diệt, không thể có con đường thứ ba.

Người Lục Lâm bang còn có thể quay về địa bàn, bạch Thủy gia không còn đường lùi nữa. Nên lão buộc phải kéo theo người Lục Lâm bang.

“Giết chúng đi, không có Diệp Phong, ưu thế vẫn thuộc về chúng ta.” Sắc mặt Tô Kiệt lạnh lẽo, sát ý hiện rõ. Thiếu niên này hết lần này đến lần khác khiến hắn hoảng sợ, nhất định không để hắn sống. Bằng không ngày sau sẽ ăn ngủ không yên.

A Qua tuy bị phế tay phải nhưng thực lực ít nhất cũng cỡ tứ giai võ sư, ngoài ra còn một nhị giai võ sư và một nhất giai võ sư. Diệp gia chỉ còn một nhị giai võ sư và một nhất giai võ sư, hầu thị huynh đệ tối đa sánh ngang với nhất giai võ sư. Chỉ cần A Qua nhanh chóng giải quyết được đối thủ thì sau đó cứ việc thăm sát Diệp gia.

“Liều với chúng thôi...” Đại trưởng lão sầm mặt, định lướt lên tự thân nghênh chiến A Qua! Hiện tại thực lực ông ta khá nhất, hy vọng có thể cầm chân được mười phút giúp Diệp Phong.

“Đại trưởng lão...” Gã mở mắt, nói với vẻ cất lực: “Đừng ngạnh tiếp với hắn...Lợi dụng đám đông kéo dài thời gian.”

Đại trưởng lão tỉnh ngộ, hổ thẹn vô vàn, sống đã mấy chục năm mà lúc sinh tử này lại không lãnh tỉnh bằng một thiếu niên. Diệp gia sinh tử tồn vong phải trông vào ông ta có giúp gã kịp hồi phục không, chỉ dựa vào nhiệt huyết liều mạng là bất trí.

“Các tộc nhân, hôm nay Lục Lâm bang cùng Bạch Thủy gia định tiêu diệt chúng ta, có nên mặc cho chúng tung hoành không?” Đại trưởng lão cao giọng.

“Không thể.” Chúng nhân đáp. Trận giao phong vừa rồi, diệp gia tộc nhân đều có người thân bị giết hoặc trọng thương nên hận ý với Lục Lâm bang và Bạch Thủy gia đạt tới đỉnh điểm.

“Huynh đệ Hồng Diệp bang, để báo thù cho bang chủ, các vị có sợ chết không?” Hầu thị huynh đệ cũng cao giọng.

“Không sợ.” Hồng Diệp bang chúng cũng kích động, nắm quyền đầu hét to.

“Được, vậy giết chúng thôi. Dù chết cũng phải thu lợi tức, ai lui bước là loại hèn hạ.”

Hầu Anh vấy thiết côn, lao vào Bạch Thủy gia đại trưởng lão, hầu Kiệt theo sát, hai huynh đệ nhanh chóng vây lại. Diệp gia nhị trưởng lão cũng cầm chân võ sư Lục Lâm bang kia. Hai trận này ngang ngửa nhau, nhất thời khó phân thắng bại.

Quan trọng là trận đấu giữa đại trưởng lão và A Qua.

Ngược A Ngốc bị bắn xuyên, động đậy còn khó chứ đừng nói chiến đấu vào lúc này. Chỉ cần Diệp Phong nhanh chóng gia nhập vòng chiến, thắng bại sẽ nghiêng cán cân về phía Diệp gia. Ngược lại, trước khi gã khôi phục, a Qua giải quyết xong đại trưởng lão thì Diệp gia và gã khó thoát kiếp nạn.

A Qua hiển nhiên hiểu rõ tình thế, nên không nói nhiều, hỏa nguyên lực cấp tốc tràn ra, tả thủ ngưng thành hổ trào, lao bổ vào đối thủ.

139. Chương 139 : Diệp Lâm Vs A Qua

Diệp Lâm - Diệp gia đại trưởng lão.

Ông ta cầm một thanh tinh cương hậu bối đao, thể nội phun trào hỏa hồng năng lượng phủ lên thân đao, chém mạnh vào hổ trào của A Qua.

Bùng. Hỏa nguyên lực của hai người va nhau, kinh khí rần rạt bắn ra tứ phía. A Qua hơi chững lại còn thân thể Diệp Lâm bắn ngược ra sau, hổ khẩu cầm đao tê dại.

Mạnh thật! Miệng Diệp Lâm đắng ngắt, chống chọi mười phút với địch nhân thế này không phải chuyện dễ. Quan trọng là đối phương cũng là hỏa nguyên tu luyện giả, tốc độ của ông ta không mấy may chiếm ưu thế.

Thật không hiểu Diệp Phong ban nãy đấu với hãn thế nào mà chấn thương được một cánh tay. Diệp Lâm không khỏi chấn động, nghe theo lời Diệp Phong nhắc nhở lúc trước, bị văng đi rồi thì không lao lên công kích đối phương mà lắt người lướt vào đám đông đang hỗn chiến.

“Muốn chạy?” A Qua khinh miệt hừ lạnh, thân hình loáng lên đuổi theo.

Tốc độ của hãn nhanh hơn Diệp Lâm, tuy đám đông lộn xộn nhưng hãn vẫn bám sát được, chỉ mấy bước nữa là có thể xuất thủ công kích.

“Xem chiêu!” Diệp Lâm vận lực lên cực hạn, ngưng thành một đạo hồng sắc khí nhận trên thân đao, quay lại chém ra một nhát, hỏa nguyên năng lượng xét vào A Qua.

“Trò vật vãnh.” Quyền trái A Qua cũng sáng rực hỏa nguyên lực đâm thẳng ra, lực xung kích chỉ khiến hãn hơi chững lại, rồi lại giậm chân lao tới.

“Thế thì sao.” Diệp Lâm đến sát một cao giai võ sĩ của Lục Lâm bang, chỉ hai chiêu là khống chế được đối phương, rồi nhắc lên, vù một tiếng ném về phía A Qua, tiếng đó cách không phát đao, hỏa nguyên khí nhận bám theo thân thể viên võ sĩ ập tới.

“Đáng ghét!” A Qua tuy không coi tính mạng viên võ sĩ ra gì nhưng không thể trơ mắt nhìn hãn bị giết, đành giở tay trái lên kéo hãn tránh đòn của Diệp Lâm. Nhân lúc đó, Diệp Lâm giãn khoảng cách giữa hai người thêm mấy thước.

Đám đông toàn là nhân mã hai phe đang đối chiến, Diệp Lâm biết lợi dụng người Bạch Thủy gia không ngăn được hãn, nên toàn chọn người Lục Lâm bang mà hạ thủ. Võ sĩ tầm thường làm sao chống nổi nhị giai võ sư, hà huống Diệp Lâm gần như bất chấp danh dự đi đánh lén. Ông ta tả đột hữu xung, liên tục tóm lấy cao giai võ sĩ phe đối phương ném vào A Qua, ngăn hãn áp sát.

Nhân thủ Lục Lâm bang vốn không đông nên ông ta hạ thủ rất chùng mực, lần nào cũng không thương tổn đối phương. Sáu võ sĩ Lục Lâm bang không chỉ một lần bị ông ta biến thành lá chắn ngăn cản A Qua. Hãn nổi giận nhưng không phát tiết được, chỉ muốn một chưởng đánh nát Diệp Lâm, có điều tốc độ của ông ta chỉ thấp hơn hãn một chút, với chiến thuật quái dị này thì nhất thời hãn không làm gì được.

“Lão khốn không biết xấu hổ kia, ta giết Diệp Phong trước xem người chạy được đi đâu.” A Qua không phải hạng ngu xuẩn, biết đối phương muốn tranh thủ thời gian cho Diệp Phong hồi phục, liền chuyển hướng lao về phía gã đang điều tức. Bên cạnh gã chỉ có hai thất giai võ sĩ bảo vệ, tuyệt đối không phải đối thủ của hãn.

Không ổn! Diệp Lâm cả kinh, vội vàng xoay người cứu viện.

“Lão tiểu tử, mắc hờm rồi.” A Qua đang lao nhanh, thân thể chững lại, chân phải bắn ra hỏa hồng nguyên lực ấn xuống đất, như đạn pháo bắn ngược lại, nghênh đón Diệp Lâm đang lao tới.

A Qua đột nhiên đổi hướng khiến Diệp Lâm luống cuống. Hỏa nguyên thân pháp có tốc độ bạo phát cực nhanh, nhưng có nhược điểm là mỗi lần khởi động tốc độ xong rất khó xoay trở. A Qua mất lộ hung quang, tả thủ đẩy lên hỏa nguyên hung hãn tổng ra.

Đến nước này chỉ còn cách ngạnh tiếp. Hậu bối đao của Diệp Lâm hướng lên, không khí lóe sáng một đạo hồng quang, nhắm vào quyền đầu A Qua.

“Ầm.” Lại một tiếng nổ vang lên, đao quyền tương giao, hữu thủ Diệp Lâm run rẩy, sắc mặt biến thành trắng nhợt, miệng rỉ máu, chân cày sát mặt đất thành một đường hơn mười thước mới đứng vững được.

A Qua nhìn ông ta bị chấn lùi, nét nanh ác càng rõ, lắc mình lao về phía Diệp Phong. Mục tiêu của hắn vẫn là Diệp Phong đang điều tức dưới đất. Chỉ cần giải quyết được gã, diệp gia sẽ hết cơ hội lật ngược thế cờ. Hắn quay người tập kích Diệp Lâm để không còn ai quấy nhiễu nữa.

“Cẩn thận, ngăn hắn lại.” Diệp Lâm đại hãi, ông ta bị chấn lùi hơn mười thước, muốn cứu viện cũng không thể.

Hai thất giai võ sĩ bảo vệ Diệp Phong như lâm đại địch, ánh mắt tỏ vẻ sẵn sàng, nhìn nhảy rồi điên cuồng dốc nguyên lực ra. Diệp Phong là hi vọng sau cùng của gia tộc, dù liều mạng họ cũng không thể để gã có gì sơ sẩy.

Hai người kiên định chặn trước mặt Diệp Phong, hai nắm tay gần như liều mạng nhấn vào A Qua, hoàn toàn không phòng ngự.

“Muốn chết!” A Qua sát ý lăm lăm, quyền trái giáng mạnh ra, hỏa nguyên cực mạnh đẩy lên, định đồng thời giết cả hai. Hắn là cao giai võ sư hơn thất giai võ sĩ cả một cảnh giới, giết họ không phí chút sức nào.

Trong giây khắc quan trọng, một bóng xám óng lên.

Tiểu Hôi hành động.

“Hồngбет, quên mất con súc sinh này.” Tiểu Hôi vì có dáng vẻ khả ai nên dễ dàng bị coi thường. A Qua vốn cho rằng mình không tấn công Diệp Phong, nó sẽ không phản ứng, nhưng đã đánh giá thấp trí tuệ của Tiểu Hôi.

Một đạo lực mang như lưu tinh xẹt qua, chuẩn xác gián vào cổ tay hắn. Chát, một nguyên lực xuyên thấu tất cả đó trực tiếp đột phá hỏa nguyên lực của hắn, giáng vào thân thể.

Cơn đau khó nén được khiến tay trái của hắn run lên, hỏa nguyên lực tan mất quá nửa.

“Chát!” Quyền đầu của hai võ sĩ đánh vào vai hắn, vốn đã tán lực mất một nửa nên hắn bất giác lui lại hai bước, nhưng ngọn quyền của hắn giáng trúng hai người, cả hai phun máu lẫn ngược lại, nằm mềm nhũn dưới đất. Có Tiểu Hôi can thiệp nên ngọn quyền của A Qua không lấy được mạng họ.

Nhân lúc A Qua bị chấn lùi, diệp Lâm đến kịp, phi thân chặn trước mặt Diệp Phong, chân phải duỗi thẳng tựa cột thép, hung hãn quét vào eo hắn.

A Qua đưa tay phải lên đón, lực đạo kinh hồn dòn lên mình ông ta, lại bị bức lùi mấy bước.

“Phong nhi không hiểu thu được ở đâu tiểu yêu thú, quả thật thần kỳ.” Diệp Lâm thầm kêu may mắn, tốc độ của tiểu hầu nhi nhanh đã đành, công kích cũng quỷ dị, có thể xuyên thấu nguyên lực phòng ngự của cao giai võ sư. Nếu là võ sĩ thông thường đánh lên, A Qua hoàn toàn có thể bỏ qua, tiếp tục tru sát hai địch thủ, lúc đó thì Diệp Phong nguy mất.

“Quý quái!” A Qua bức bối mắng thầm, mất đi cơ hội tốt nhất để giết Diệp Phong. Có Diệp Lâm hộ vệ, cộng thêm Tiểu Hôi thừa cơ đánh lên, hắn muốn đắc thủ e không phải dễ. Quan trọng nhất là hắn chỉ còn một tay có thể chiến đấu, không thể vô pháp phát huy toàn bộ thực lực.

Đôi mắt Diệp Phong nhắm chặt từ từ hé ra, dưới mí mắt nhắm hờ lóe lên một đạo tinh quang. Sắp rồi, chỉ hai phút nữa, gã sẽ khôi phục quá nửa.

Nhìn Tô Kiệt đang chăm chú quan chiến gần đó, gã thầm cười lạnh. Nhanh thôi...Tất cả sẽ kết thúc.

140. Chương 140 : Nghịch Chuyển .

“Cửu đội trưởng, đại trưởng lão, giải quyết Diệp Phong trước đi. Bằng không khi hấn hồi phục, sự tình không thể thu thập được nữa.” Cơ nhục trên mặt A Qua co lại, trầm giọng gầm lên.

“Vâng!”

“Được!”

Hai người vâng lời, tách khỏi vòng chiến, mặc kệ đối thủ của mình, lao về phía A Qua. Hầu thị huynh đệ và nhị trưởng lão đương nhiên không dễ dàng bỏ qua, bám sát hai người. Đơn đả độc đấu, sau cùng lại thành quần đấu giữa các võ sư.

“Bất kể là ai, chỉ cần có cơ hội, lập tức hạ sát Diệp Phong, không được lưu tình.” A Qua hạ lệnh.

Hấn và Diệp Lâm một đấu một, xuất hiện thêm Tiểu Hôi thì hấn chịu kém thế nhiều. Nhưng ba võ sư đối trận, tiểu Hôi không phát huy được bao nhiêu tác dụng. Dù thân pháp của nó có quỷ dị hơn nữa cũng không thể đồng thời tương trợ ba võ sư. Trong ba người sẽ có một nhân cơ hội uy hiếp Diệp Phong.

“Tất cả cẩn thận, nhất định bảo vệ Phong nhi.” Diệp Lâm trình trọng dặn. Diệp Phong hiện tại là hi vọng duy nhất của gia tộc, dù liều cái mạng già cũng phải bảo vệ được gã.

Sáu võ sư lập tức diễn ra một trận chiến dữ dội.

Trong trường chỉ thấy bóng người thấp thoáng, nguyên lực va nhau nổ tung tạo thành dao động kinh khí khiến các võ sĩ hỗn chiến gần đó há hốc miệng. Ba người bọn A Qua thi triển mọi thủ đoạn định công kích Diệp Phong đang được bảo vệ, còn bọn Diệp Lâm như tảng đá chặn lại, dù A Qua thi triển viêm bạo uy lực mạnh nhất cũng bị bốn người liều mạng liên thủ đón đỡ. Tiểu Hôi liên tục lách mình vào, cây côn xuyên thấu mọi nguyên lực phòng ngự thường xuyên hóa giải nguy cơ cho bọn Diệp Lâm.

Nếu chỉ bằng vào bọn Diệp Lâm, e rằng chưa đầy một phút là có người trọng thương bại trận, nhưng có thêm Tiểu Hôi xen vào, với thân pháp quỷ dị cùng trực giác gần như biến thái nên luôn kịp thời bù lại sơ hở cho chúng nhân. Bốn người không quen nhau nên phối hợp không khỏi ngượng ngập và sơ hở nhưng đều được nó vá lại như kỳ tích.

“Chát!” Hầu Kiệt xuất ra một chưởng cương mãnh, đột ngột giáng vào vai trái A Qua. Tuy hấn có nguyên lực hộ thể nhưng một đòn này khiến hấn đau đớn há hốc miệng.

“Không xong rồi.” Hầu Kiệt định lợi dụng ngọn chưởng này bức A Qua lùi lại nhưng đối phương quá mạnh mẽ, chỉ hơi lắc người, tiếp tục nghiêng răng xông vào Diệp Phong.

Vai phải hấn vốn tạm thời bị Diệp Phong phế, chịu thêm một đòn chỉ làm thương thế nặng thêm chứ không ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

“Viêm bạo!” A Qua gầm vang, hỏa hồng nguyên lực hùng hậu nhất dấy lên, ngưng tụ trên tay. Luồng năng lượng hung mãnh như hỏa long vút lên, lao vào Diệp Phong.

Diệp Lâm gần Diệp Phong nhất, cũng cách tới bốn, năm thước, ông ta giậm chân phải, dấy lên một nhất đạo hồng quang hung hãn, thân thể như sao băng xẹt đến. Dốc toàn lực, ông ta có thể lấy thân mình cản vào giữa trước khi Viêm bạo đánh trúng Diệp Phong. Tất nhiên ông ta không còn dư lực phòng ngự, lấy sinh mệnh ra tranh thủ chút thời gian sau cùng cho gã.

“Đại trưởng lão! Thừa mông hậu ái...Đa tạ!” Giọng nói thuần hậu vang lên tai Diệp Lâm, trọng chùy kịp thời thò ra đỡ khê, hất ông ta sang bên, đồng thời lớp thổ nguyên năng lượng đen nhánh giáng vào Viêm bạo.

“Chát!” Khí lưu nổ tung, mặt đất xuất hiện một miệng hố. Thân ảnh thiếu niên quen thuộc lại ngao ngễ đứng giữa chiến trường.

“Phong nhi!” Diệp Lâm không giấu được kích động, giọng nói cũng run theo, đôi mắt mở đục trào lệ.

Diệp gia! Được cứu rồi.

“Diệp huynh đệ! Không sao chứ?” Hầu thị huynh đệ kinh hãi vạn phần, rút khỏi vòng chiến, đến trước mặt gã.

“Tuy chỉ khôi phục bảy thành thực lực...Bất quá đối phó chúng thì đủ rồi.” Diệp Phong mỉm cười, mắt ánh lên quang mang nguy hiểm, lạnh lùng nói: “Các vị đứng sang bên nghỉ, còn lại giao cho tại hạ.”

“Một mình huynh đệ đấu với chúng?” Hầu Kiệt ngây người hỏi, diệp Phong chiến đấu trở lại được, tối đa cũng chỉ ngang với một võ sư, lấy một địch ba thì sao được? Nếu gã có thực lực đó đã không để chúng nhân vất vả này giờ.

“Yên tâm!” Gã vỗ vai Hầu Kiệt, không giải thích gì, chỉ nở nụ cười tươi tắn.

“Diệp Phong, chả lẽ bí kỹ ban này người thi triển khiến người ta thần kinh thác loạn? Một người định đấu với ba võ sư bọn ta?” Bạch Thủy đại trưởng lão cười lạnh.

“Hắn muốn chết, chúng ta thành toàn cho hắn.” A Qua đầu tiên kinh ngạc rồi dậm ra mừng rỡ. Kinh ngạc vì gã nhanh chóng khôi phục như thế, vui vì đối phương không biết tốt xấu gì, dám khiêu chiến ba người.

Chỉ cần ba người dốc toàn lực nhanh chóng giết gã thì thắng lợi sau cùng vẫn nghiêng về phe chúng. Dù gã có trong tay kim quang thần bí xuyên qua tất cả nhưng phải cần thời gian chuẩn bị nhất định, hơn nữa thi triển ra sẽ có di chứng mãnh liệt, nên A Qua không hề lo lắng. Trạng thái hiện tại của gã có thi triển được không vẫn là câu hỏi.

Gã ung dung bước lên hai bước, chấn thiên chùy khê rung, kêu lên ong ong.

Kém về khí thế, ba người bọn A Qua không tự giác lùi lại hai bước, giới bị cực độ nhìn gã. Tiểu tử này lẽ nào còn bí mật chưa để lộ?

“Địa long chấn!” Diệp Phong nở nụ cười quỷ dị, trọng chùy động thẳng xuống đất, sóng kinh lực hùng hồn lao vào ba người.

Địa long chấn vừa công kích tầm xa vừa tầm rộng. Ba người đối phương đứng khá gần nhau nên đều lọt vào phạm vi công kích của gã.

“Đó là ý tưởng của người hả?” A Qua hừ lạnh, thần kinh vốn căng lên lỏng ra. Xem ra Diệp Phong quả thật thần kinh có vấn đề.

Địa long chấn tuy mạnh nhưng cả ba đều là võ sư, công kích kiểu này tất nhiên không coi ra gì. Mỗi người sử dụng có bảy phần thực lực là đủ dẹp tan năng lượng chấn kích.

“Chát, chát, chát,” Tiếng đất nổ vang lên bồm bộp, quanh ba người dấy lên một lớp cát đá, va vào hộ thể nguyên lực.

“A, diệp Phong đâu?” A Qua định thần nhìn kỹ, thân ảnh gã đã biến mất.

Đánh lén? Không đúng, hắn không có cảm ứng gì. Thực lực của Diệp Phong chưa đạt đến mức đến gần mà hắn không cảm giác được gì.

Sau phút chốc kinh ngạc, a Qua nhìn thấy một bóng người cách bảy, tám thước đang cấp tốc lướt về bên phải. Không phải Diệp Phong thì ai? Nhìn thấy mục tiêu của gã, lòng hắn dấy lên nỗi sợ.

“Không xong, mục tiêu của hắn là thiếu gia.” A Qua gầm lên, biến sắc giậm mạnh chân phải, thân thể như mũi tên rời dây cung bắn ngược lại về phía Diệp Phong.

Từ việc gã xuất trường hoành tráng rồi lớn lối lấy một địch ra, thi triển Địa long chấn để quấy nhiễu...Tất cả chỉ là thủ đoạn mê hoặc địch nhân của gã. Tô Kiệt mới là địch nhân quan trọng nhất, bắt được hắn thì mọi phiền hà sẽ tự tan biến.

Vốn đá là lý lẽ cực kỳ đơn giản. Nhưng một là Lục Lâm bang nhân thủ không đủ, không có võ sư bỏ tính lực ra bảo vệ hắn, thứ hai Diệp Phong nhiều lần thể hiện thực lực khiến chúng lo ngại. Ba võ sư đang lúc cực độ khẩn trương và nghi kỵ nên cho rằng gã có căn cứ nào đó để chiến thắng cả ba nên không ngờ gã lại ném ra một viên yên vụ đạn ấu trĩ quá mức đó. Chính vì quá ấu trĩ nên chúng không cảnh giác.

Ví như có người nói là sẽ dùng răng cắn tai người khác, tất nhiên ai cũng sẽ hiểu kỳ và buồn cười, chờ xem người đó thực hiện thế nào. Bọn A Qua cũng có tâm lý ấy nên mắc lừa Diệp Phong.

Trước đó mấy phút gã vẫn là hi vọng sau rốt của Diệp gia bị bọn A Qua truy sát. Nhưng chỉ sau nháy mắt, tình thế đã nghịch chuyển, nhân vật trọng yếu của bọn hắn - Tô Kiệt, bị gã uy hiếp.

Khóe môi A Qua bám theo sau chột đắng ngằm, lần trước gã suýt giết Tô Kiệt, lần này bốn cữ soạn lại mà hắn không phòng bị gì. Đương nhiên, a Ngốc trọng thương là việc nằm ngoài dự liệu của hắn, không ai ngờ Diệp Phong chỉ là một thiếu niên lại dồn bọn hắn đến mức này. Nếu cả hai đều có mặt, vạn lần không được để Tô Kiệt xảy ra sơ sót gì.

Tô thiếu gia... Vì sao lại chọn một sát tinh đáng sợ thế này. A Qua sau cùng cũng hối hận, nhân vật như gã, dù Tô Kiệt là Lục Lâm bang thiếu chủ cũng không nên chạm vào.

141. Chương 141 : Bức Hiếp

“Cũng may, tốc độ của tiểu tử này tuy cao hơn trước nhưng vẫn sánh được với ta.” Diệp Phong còn cách Tô Kiệt một khoảng, hơn nữa hai thất giai võ sĩ bảo vệ hắn đang nhanh chóng đưa hắn tránh đi. A Qua nắm chắc phần chặn được gã trước khi gã bắt kịp Tô Kiệt.

Bảy thước, sáu thước, năm thước... Cự ly giữa hai người liên tục được rút ngắn, cự ly giữa Diệp Phong và Tô Kiệt cũng ngày càng gần. Mặt hắn đầy lửa giận, đường đường Lục Lâm bang thiếu chủ đã bao giờ bị truy bức đến mức này. Nhưng hắn hiểu rõ, chỉ bằng hai hộ vệ bên mình thì không thể giữ được an toàn nên cố gắng chạy trốn.

“Người không có cơ hội!” A Qua quát to, chỉ còn cách gã hai thước, trong khi gã cách Tô Kiệt hơn mười thước.

“Vị tất!” Khóe môi gã nhếch lên đẹp đẽ, đầu lưỡi cuốn lấy viên thổ nguyên đơn ngậm sẵn cắn nát, thổ nguyên lực hùng hồn chảy vào kinh mạch.

Diệp động xung phong... Gia tốc!

Đến lúc này, Diệp Phong mới lộ ra nét đáng sợ của mình. Chân gã đẩy lên thổ hắc năng lượng, thân thể bắn vọt đi sáu, bảy thước, thêm một lần nhô lên huoj xuống là đã đến trước mặt Tô Kiệt. Chỉ một tích tắc, a Qua lại bị gã bỏ rơi bốn, năm thước.

“Liều mạng cũng phải bảo vệ thiếu gia. Bằng không toàn gia các ngươi đều chết.” A Qua bạo ngược gầm to.

Hai võ sĩ phụ trách bảo vệ Tô Kiệt thần sắc đều lạnh lùng, ánh mắt đầy quyết liệt. Cả hai vận hết nguyên lực, song song lao vào Diệp Phong, một ngọn lợi phủ, một cây cương đao chia ra chém vào cổ họng và eo gã. Chỉ cần gã bị đòn công kích này ngăn trở một chút, vậy thì A Qua sẽ cứu viện kịp, Tô Kiệt thiếu gia coi như giữ được mạng.

Hừ! Khẽ cười lạnh, Diệp Phong không hề khách khí giơ Chấn thiên chùy lên, được lực của thổ nguyên đơn dùng cho Diệp động xung phong chỉ mất một phần, còn lại tràn hết vào thổ nguyên lực do khí hải của gã phun ra, chảy lên ngọn chùy.

Thập diệp chấn!

Công kích khi trước từng bức A Qua liêu xiêu lại được xuất ra, hai thất giai võ sĩ không có cơ hội phản kháng, vũ khí vừa chạm vào trọng chùy đã bị biến hình. Mượn lực Diệp động xung phong, chấn thiên chùy công thể không giảm, quét ngang một nhát, cả hai bị cuốn lên thân chùy rồi bị Diệp Phong nhắc lên cao đập mạnh xuống.

Ầm! Sau tiếng nổ, mặt đất trừ có thêm một miệng hố ra còn có thêm một đồng thịt.

Tô Kiệt ở ngay trước mắt, hung quang lộ rõ trong mắt gã, đóng đinh vào thanh niên yếu dị đang sợ hãi.

Sư hổ cuồng khiếu băng! Nhân lúc gã mới tan lực, Tô Kiệt nghiêng rằng xuất quyền. Hắn dù sao cũng không phải loại vô dụng chỉ biết trêu chọc nữ nhân, dù tâm tính hay thiên phú tu luyện đều khá ưu tú. Lúc này mà

rút lui vô vị chỉ có đường chết, chi bằng nhân lúc gã vừa tan hết nguyên lực, hấn đánh lén một phen may ra có sinh cơ.

Hắn phán đoán thập phần chuẩn xác! Nếu Diệp Phong chỉ là khí hải tu luyện giả bình thường, sau khi thi triển một chiêu võ kỹ như thế khẳng định nguyên lực sẽ tạm thời tan đi, ngọn quyền của gã vị tất đã thương được gã nhưng chí ít cũng bức gã lùi lại đôi chút, a Qua sẽ cứu viện kịp thời.

Tiếc rằng Diệp Phong đồng thời còn là luyện thể giả. Dù không dựa vào nguyên lực, gã vẫn là tam giai võ sĩ, thực lực hơn xa Tô Kiệt. Hà huống vẫn còn dư ba của Diệp động xung phong, gã giờ quyền đầu giáng vào quyền đầu của Tô Kiệt.

“Cách!” Vai Tô Kiệt bị bẻ thành hình cong queo, tiếng xương gãy khiến người ta rùng mình cùng cơn đau từ tay truyền lên khiến hắn thét vang thê thảm. Hắn chưa kịp quỵ xuống thì vai Diệp Phong lại giáng vào ngực hắn.

“Diệp Phong!” A Qua tròn tròn đôi mắt đỏ ngầu, giọng nói đầy oán độc cất lên: “Người dám động đến Tô thiếu gia, lực Lâm bang nhất định sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất tiêu diệt Diệp gia.”

Tô Kiệt vắng đi mấy thước, thổ máu xong thì nhũn người, tuy hắn có Hỏa tàm nhuyển ti giáp hộ thể nhưng cú đập của Diệp Phong vẫn khiến hắn trọng thương.

“Diệp gia bọn ta và Lực Lâm bang các người chẳng phải đã sa vào cục diện quyết tử rồi sao. Những lời này có tác dụng với ta hả?” Gã cười lạnh khinh bỉ, động tác không hề dừng lại. Gã lao nhanh tới bên Tô Kiệt, chấn thiên chùy vung lên, dấy ra tiếng xé gió trầm trầm, giáng thẳng vào đầu hắn.

“Đứng lại, người đi thêm một bước ta sẽ đập vỡ đầu hắn.” Thấy A Qua đầy sát ý đi tới, gã chỉ thần nhiên buông một câu, đối phương dừng phắt lại.

“Người...Người muốn gì?” Thấy gã không trực tiếp kích sát Tô Kiệt, a Qua thở nhẹ nhõm, rồi giận dữ hỏi.

“Ta muốn giết hắn.” Ngữ khí lạnh lùng khiến A Qua không hề hoài nghi.

“Người dám giết Tô thiếu gia, diệp gia và đồng bạn của người sẽ bị bang chủ san bằng.” A Qua rít giọng.

“Hành vi của các người lẽ nào không muốn san bằng Diệp gia?” Diệp Phong cười lạnh ngẩng lên trào phúng.

“Đó là do Tô thiếu gia niên khinh khí thịnh, bị Bạch Thủy tộc trưởng dụ dỗ. Ta bảo đảm chỉ cần người tha Tô thiếu gia, lực Lâm bang sẽ coi việc này như chưa xảy ra. Diệp gia cũng có thể tiếp tục ở lại Ngọa Lăng thành.” Tô Kiệt rơi vào tay Diệp Phong, a Qua buộc phải cúi đầu.

“Đã vậy...” Diệp Phong tựa hồ động tâm, liếc nhìn nhân thủ Bạch Thủy gia, lạnh lùng nói: “Hiện tại gười sai người của mình quét sạch Bạch Thủy gia cho ta. Có khi ta đổi ý không giết Tô Kiệt.”

“A Qua hộ pháp...Đừng mắc lừa Diệp Phong. Hắn muốn chúng ta tự tàn sát, ngồi thu lợi ngư ông.” Bạch Thủy đại trưởng lão và một võ sư vừa bắt kịp, nghe vậy thì kinh hồn táng đờm, vội giải thích.

Võ sư Lực Lâm bang dồn Bạch Thủy đại trưởng lão vào giữa hắn và A Qua, đề phòng đối phương tẩu thoát.

“Lòng kiên nhẫn của ta có hạn thôi!” Chấn thiên chùy đặt lên mặt Tô Kiệt, khiến mặt hắn méo mó biến hình. Từ từ day trọng chùy, mặc kệ Tô Kiệt kêu lên thống khổ, gã lạnh lùng nói: “Dù hiện tại Lực Lâm bang và Bạch Thủy gia liên thủ, lẽ nào ta sợ các người? Ta giết Tô Kiệt trước, bất chấp trọng thương cũng nắm chắc mười phần giết được người và đại trưởng lão...Người, có tin không?”

A Qua ớn lạnh. Không sai, diệp Phong nếu thật sự thi triển được kim quang thì với thực lực của hắn, e là khó thoát. Hơn nữa, dù đầu thật sự, hiện tại hắn cũng dám chắc thắng được gã. Tình thế hiện tại thập phần bất lợi cho Lực Lâm bang.

Giết, hay không giết? A Qua giằng co tính toán.

Nếu không làm theo lời gã, hắn không hoài nghi gã sẽ đập vỡ đầu Tô Kiệt. Lúc đó dù giết sạch Diệp gia e rằng cũng khó ăn nói với bang chủ. Hà huống hắn cũng không dám chắc thắng Diệp Phong, diệp gia hiện giờ vẫn còn ba võ sư, ưu thế không nằm ở phía Lực Lâm bang nữa.

Đến nước này đành...Làm theo lời gã.

Sắc mặt hần nanh ác hần, tay phải hơi vung lên, hỏa nguyên xuất hiện trong tay, ngũ chỉ ngưng thành trảo như ánh chớp bổ vào Bạch Thủy đại trưởng lão.

Bạch Thủy đại trưởng lão đã phòng bị, thấy đối phương hạ sát thủ liền tung quyền đón đỡ.

Ầm! Đại trưởng lão nhanh chóng lùi lại mấy bước, hoảng hốt gào lên: “A Qua hộ pháp, bạch Thủy gia lập nhiều công lao cho Lục Lâm bang, tộc trưởng đại nhân cũng hi sinh tính mạng. Ngài làm thế không phải khiến người khác chán nản sao.”

Vừa dứt lời sau lưng lão đau nhói, sư Lục Lâm bang nhân lúc lão bị A Qua đẩy lùi, tung ngay ra một quyền, thân thể đại trưởng lão bị đánh ngã chúi về phía trước, phun ra một ngụm máu.

A Qua không hề do dự nhảy lên, tả thủ ngưng như hổ trảo, nắm lấy cổ họng đại trưởng lão.

“Nếu không phải Bạch Thủy gia các người định lợi dụng thiếu gia đối phó Diệp gia, thiếu gia sao lại sa vào hiểm địa? Các người không đáng chết thì ai?” A Qua lạnh lùng thốt, hỏa nguyên lại tràn ra.

“Cách!” Tiếng xương vỡ vang lên, con người đại trưởng lão dần mờ đi.

“Tốt lắm, không phí chút sức nào, cũng không tổn thất gì mà giải quyết được Bạch Thủy gia. Lục Lâm bang các người đúng là vô sỉ...” A Qua tập kích giết đại trưởng lão đương nhiên vì muốn bảo tồn thực lực Lục Lâm bang, chốc nữa đàm phán với Diệp Phong sẽ có thêm ưu thế.

Hắn lạnh lùng nhìn đối phương, làm lơ lời trào phúng. Bạch Thủy gia không còn võ sư, không chống nổi Lục Lâm bang tru sát, thoát sau hơn trăm thành viên hoặc chạy hoặc bị giết sạch. A Qua và viên võ sư hạ thủ quả nhiên ác độc, chuyên chọn thành viên Bạch Thủy gia thực lực khá nhất để đồ sát. Đắc tội rồi thì nên trăm thảo trừ căn. Nếu không vì Lục Lâm bang chỉ có bảy người thì hôm nay Bạch Thủy gia sẽ diệt tuyệt.

Diệp Thừa Thiên và lưỡng vị trưởng lão Diệp gia không khỏi lắc đầu cảm khái. Không ngờ lão đối đầu nhiều năm lại bị diệt dễ dàng như vậy...Bạch Thủy tộc nhân đào thoát e rằng từ giờ chỉ còn biết trốn tránh, từng là thế lực bậc nhất Ngọa Lãng thành đã tiêu tan. Còn người xúc tiến kết quả này lại là một thiếu niên chưa đầy mười sáu tuổi.

142. Chương 142 : Nhân Thể Binh Khí Mạnh Nhất

“Hiện tại người nên thả Tô thiếu gia ra rồi chứ?” A Qua và viên võ sư mặt đầu vết máu, hung hăng nhìn Diệp Phong hỏi. “Người của bọn ta hiện tại không còn uy hiếp được Diệp gia, chỉ cần người giao Tô thiếu gia ra, việc này coi như xong.”

“Đừng nóng...” Gã mỉm cười, chụp lấy Tô Kiệt, lui về phía Diệp gia.

“Người còn muốn thế nào? Nếu người dám động đến một sợi tóc của thiếu gia, bang chủ sẽ không tha cho người.” A Qua thấy gã không có ý thả Tô Kiệt, liền nóng lòng gầm to.

“Để tộc nhân của ta an toàn rồi đi đã.” Gã không để ý đến đối phương đang nóng lòng, thản nhiên nói.

“Người thật ra muốn thế nào?” A Qua nhíu mày, hiện tại Diệp gia chiếm ưu thế, diệp Phong lại muốn họ rút đi trước, quả thật hơi quỷ dị.

“Ta không muốn nhắc lại, người dám cản trở tộc nhân của ta thì ta giết hẳn luôn.” Diệp Phong dụng lực, tô Kiệt liền gào lên đau đớn.

“Dừng tay.” Quyền đầu A Qua miết vào nhau kêu tanh tách, nhưng đành bó tay, rít lên: “Để chúng đi.”

“Phong nhi, thật ra con định làm gì?” Diệp Thừa Thiên không hiểu, khẽ hỏi.

“Con để Diệp Thanh dẫn Thi nhi và Diệp Lam ẩn tàng tại khu săn thú số tám trong Ninh Tĩnh sâm lâm, các vị mau rời Ngọa Lãng thành, hợp lại với họ, con sẽ nhanh chóng tìm tới. Lúc đó thương lượng sau.” Gã không giải thích nhiều, dặn chúng nhân mau rời đi.

Nghe gã nói vậy, gương mặt Tô Kiệt méo mó vì đau lại hiện lên hung ý. Chỉ cần hôm nay ta giữ được mạng nhất định sẽ điều một đội nhân mã mạnh nhất Lục Lâm bang đến diệt trừ Diệp Phong và Diệp gia. Ta nhất định khiến người sống không bằng chết! Bất quá Tô Kiệt không dám để lộ cho đối phương biết, tính mạng của hắn còn nằm trong tay gã.

Diệp gia và Hồng Diệp bang theo lời rút đi, Diệp Phong ung dung đứng nguyên, một tay nắm chắc cổ Tô Kiệt khiến đối phương không dám khinh cử vọng động. A Qua không đến gần quá, chỉ sai đội nhân mã Lục Lâm bang vây chặt lấy gã, còn hắn đứng ở cửa, đề phòng gã đột nhiên bỏ chạy.

Đoán rằng nhân mã Diệp gia đã rời Ngọa Lãng thành, tiến vào Ninh Tĩnh sâm lâm, lúc đó ánh mắt gã lạnh lại, ném Tô Kiệt xuống đất.

“Hiện tại đến lượt món nợ máu giữa chúng ta.” Toàn thân gã phát ra sát ý bức nhân, nhìn Tô Kiệt chăm chăm.

“Người...Người còn muốn làm gì?” Tô Kiệt bị gã nhìn đến rợn tóc gáy.

“Diệp Phong, đừng có quá đáng.” A Qua bước lên một bước, hung hãn nói: “Giờ còn một mình ngươi, thả thiếu gia ra, ra đảm bảo cho người an toàn.”

“Đừng đến gần ta quá, bằng không...” Gã neho mắt, không nhìn hắn mà lạnh lùng nói: “Ta sợ không cẩn thận thì sẽ...Thế này.”

“Cách!” Diệp Phong thần nhiên ấn nhẹ lên chân Tô Kiệt, chấn kích giáng vào xương hắn, tiếng vỡ vụn vang lên giòn tan.

“A!” Tô Kiệt gào lên thảm thiết khiến người khác rụng rời.

Độc ác thật. Mọi thành viên Lục Lâm bang có mặt đều Nghĩ thế. Thiếu niên này lạnh lùng hơn tuổi tác nhiều. Danh đầu của Lục Lâm bang tại Vân Châu đối với gã không mấy may ý nghĩa. Gã, vốn không coi Lục Lâm bang ra gì.

A Ngốc lặng lẽ lui lại một bước, biết hiện tại nói nhiều cũng vô ích. Nếu không nghe lời, tô Kiệt khẳng định lập tức chết dưới tay gã.

“Hai năm trước ngươi phế khí hải của ta...” Diệp Phong nở nụ cười hòa ái, nhạt nhẽo nói: “Bất quá nhờ thế mà ta hiểu rõ nhân tình thế thái, rèn luyện tâm tính, càng nhờ thế mà có được sức mạnh mới. Từ góc độ này ta nên cảm tạ ngươi chứ không có lý do giết ngươi.”

“Một chuồng vừa nãy là ta trả lại mối hận bị phế khí hải hai năm trước.” Nghe gã nói vậy, cả Tô Kiệt lẫn A Qua đều thở phào, xem ra gã không thật sự định giết đối phương.

“Nhưng...” Câu tiếp theo mới khiến chúng hoảng sợ.

“Ngươi dẫn người đến hủy Hồng Diệp bang, bức tử Hồng Diệp thư! Món nợ máu này ta phát thệ là ngươi phải trả.” Giọng gã trở nên âm lạnh: “Ngươi còn câu kết với Bạch Thủy Nham định hủy Diệp gia khiến mấy chục tộc nhân của ta mất mạng, món nợ máu này hôm nay ta bắt ngươi không trả không xong.”

“Không xong!” A Qua nghe vậy, biết gã không hề có ý tha cho Tô Kiệt, liền bất chấp tất cả phi thân lao tới, định đoạt lại thiếu chủ. Một võ sư khác cũng vận khí hải lên, tìm sơ hở của gã, hồng giúp A Qua đoạt lại Tô Kiệt.

Gã lạnh lùng liếc mắt, thấy A Qua lướt nhanh đến, ung dung kéo một chân Tô Kiệt, coi hắn là vũ khí hạng nặng đập tới.

Đáng ghét. A Qua căn bản không dám nghênh kích. Thân thể Tô Kiệt đập tới, căn bản không chịu nổi lực va chạm giữa hắn và Diệp Phong. Hắn đành lẩn người đi, tránh khỏi.

Diệp Phong cười lạnh, vung thân thể Tô Kiệt bổ ngang bổ dọc, quất vào A Qua.

Hự! A Qua tuy tránh được nhưng Tô Kiệt lại bị Diệp Phong giáng mạnh xuống đất, cũng may hắn có Hỏa tâm kim ti giáp hộ thể, chỉ mấy khớp xương vỡ toác, nửa gương mặt tan nát không thành hình người, máu thịt bầy nhầy.

“Tên khốn vô sỉ, có bản lĩnh thì bỏ thiếu gia xuống cùng ta đờn đả độc đấu.” A Qua giận đến méo mó mặt mày, chiến đấu kiểu này thì đánh thế nào? Hắn không thể hoàn thủ.

Diệp Phong cười vang khoan khoái: “Người có thể gọi trợ thủ...Chúng ta hai đấu hai.”

A Qua nổi giận. Như thế thì đừng nói là hai đấu hai, dù bang chủ tự thân đến cũng không cách nào thắng được. Tô Kiệt nằm trong tay hắn, chỉ hơi sơ suất là mất mạng.

Tô Kiệt, người bức tử Hồng Diệp thư, hủy Hồng Diệp bang, hủy Diệp gia của ta! Hôm nay dù người chết ta cũng không để người chết thống khoái! Đối đãi địch nhân, gã từ lâu đã học được hai chữ tàn nhẫn. Nếu gã rơi vào tay Tô Kiệt, e rằng kết quả không hơn gì. Đã vậy thì gã phải tàn nhẫn để địch nhân sợ hãi. Gã tuyệt không thể để thân nhân và bằng hữu bị uy hiếp và thương tổn nữa.

Gã không vận dụng nguyên lực, chỉ coi thân thể Tô Kiệt là một món vũ khí hạng nặng liên tục tấn công A Qua. Tuy công kích của gã không uy hiếp gì được đối thủ nhưng hắn phải liên tục gượng nhẹ, không dám sơ sẩy tí nào, tránh né không ngừng, lo lắng cực độ. Thời gian càng dài, tô Kiệt càng thống khổ, một khi thương thế quá nặng, tô Kiệt có lẽ sẽ táng mệnh. Tên khốn kia, sao lại nghĩ ra phương thức báo thù độc địa này.

Võ sĩ Lục Lâm bang chạm vào ánh mắt gã đều sợ hãi. Thủ đoạn tàn độc như vậy, bất chấp tất cả như vậy. Lẽ nào gã chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi?

“Bùng!” Tô Kiệt lại bị giáng vào bức tường, phun ra một ngụm máu. Diệp Phong trừ cố ý không để đầu hắn thương tổn, còn lại không nương tay gì với thân thể hắn. Có Hỏa tằm kim ti giáp hộ thể, tô Kiệt dù đau đớn muốn chết nhưng không thể như nguyện.

“A Qua!” Tô Kiệt mất lộ vẻ tuyệt vọng, mặt đầy hận ý, dốc chút lực khí sau cùng ra quát: “Giết ta đi, cho phụ thân biết là hãy báo thù cho ta...Trả lại Diệp gia gấp trăm lần những thống khổ ta phải chịu hôm nay. Ta muốn tên khốn này sống không bằng chết.”

Lúc này Tô Kiệt mới tỏ được khí phách của một thiếu chủ đại bang phái danh chấn Vân Châu. Tuy hắn cợ chết nhưng đẳng nào cũng bị đầy dọa đến chết, chỉ bằng chết cho thống khoái.

“Muốn chết? Ta thành toàn cho ngươi.” Diệp Phong thở phào thống khoái, đến lúc kết thúc rồi. Trong thế nội gã sôi trào nguyên lực, bắt điệp chấn dồn vào thân thể Tô Kiệt. Tay gã ném mạnh hắn đi. Mục tiêu tất nhiên là A Qua đang cố gắng tránh né.

“Thiếu gia!” A Qua cả kinh, không dám tránh, tả thủ dồn lực đón lấy, nghiêng răng chịu một đòn của gã.

“Chát!” A Qua bị đập văng đi hai vòng, ôm lấy Tô Kiệt vào lòng. Chỉ là...Người hắn đón lấy là một thi thể đã đoạn khí. Ở trên lưng chừng không, tô Kiệt đã bị Bát điệp chấn chấn nát vụn, thân thể không thành hình dạng gì, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

“Diệp Phong!” A Qua bò dậy, gầm lên điên cuồng, lúc đó thân hình gã đã lướt qua khoảnh sân...

143. Chương 143 : A Qua , Chết!

“Các người lập tức đưa thi thể thiếu gia và A Ngốc về tổng bộ, báo cáo lại tường tận mọi việc cho bang chủ.” A Qua lúc này run rẩy toàn thân vì giận, giao thi thể Tô Kiệt cho một võ sư.

“A Qua hộ pháp...” Võ sư đó nghi hoặc.

“Không lấy mạng tên khốn đó khó giải được mối hận trong lòng ta.” Dứt lời hắn lao vọt đi, mắt đóng đinh vào Diệp Phong đang chạy đằng trước, mục quang đầy sát ý.

Để Diệp Phong chạy thoát, về Lục Lâm bang, hắn không biết ăn nói thế nào với Tô Chiến Thiên.

Bên ngoài tộc môn Diệp gia lúc này đông nghịt người. Sáng sớm nay Bạch Thủy Nham mời nhân mã Lục Lâm bang đến định diệt Diệp gia, việc này lan khắp Ngọa Lãng thành. Những bình dân nhát gan đã run rẩy ẩn trong nhà, một vài võ giả hiếu sự, đặc biệt là các thế lực nhỏ trong thành, cùng tụ tập lại đến xem náo nhiệt.

Tuy không rõ tình hình trong sân Diệp gia nhưng tình thế đột nhiên biến đổi khiến họ há hốc miệng.

Thứ nhất, thực lực của Lục Lâm bang và Bạch Thủy gia chiếm thượng phong tuyệt đối, diệp gia sắp gặp nạn thì đột nhiên mọc ra Diệp Phong mang theo mấy chục cao thủ, lập tức vây hãm cục diện. Đang lúc chiến đấu hăng say, thành viên Diệp gia lại tràn hết ra rồi rời thành khiến họ không hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì?

Rồi chúng nhân thấy người Bạch Thủy gia vất chân lên cổ chạy ra, ai nấy đều hoảng sợ. Có người chặn tộc nhân Bạch Thủy gia thực lực không cao lại hỏi, mới hiểu rõ tình hình trong đó.

Lại là Diệp Phong! Với sức một mình cứu vãn cả tồn vong cho Diệp gia, với sức một mình đã giết Bạch Thủy Nham rồi trọng thương cả lục giai võ sư. Chiếu tích đáng sợ như vậy, tuy họ nghe tận tai mà vẫn không dám tin.

Chúng nhân mơ mơ hồ hồ, cảm giác không chân thật lắm còn dâng lên trong lòng thì Diệp Phong từ trong chạy ra. Gương mặt trẻ trung vẫn treo nụ cười lạnh hả hê, thần thái không hề hoảng sợ, lác người lướt về phía tây môn.

“Diệp Phong, người dám giết thiếu chủ, hôm nay ta nhất định lấy mạng người.” A Qua cấp tốc lao theo, bám sát thân ảnh gã.

Cái gì? Diệp Phong đã giết Lục Lâm bang thiếu chủ?

Các võ giả biết rõ thế lực Lục Lâm bang đều choáng váng. Diệp Phong quả thật mật lớn bằng trời. Ngay cả Lục Lâm bang, một trong Vân Châu tứ đại thế lực mà gã cũng dám trêu vào, hơn nữa còn đến mức quyết sống chết. Tính tàn nhẫn của Tô Chiến Thiên nổi danh cả Vân Châu, thân sinh nhi tử duy nhất của hắn chết rồi, cơn giận trong lòng hắn không cần nghĩ cũng biết...

Diệp Phong cười lạnh không đáp, hơi chậm lại đợi A Qua đến sát chừng sáu, bảy thước thì gã dừng phắt lại, tay phải khẽ lắc, chấn thiên chùy lập tức xuất hiện trong tay. Gã xoay người đập mạnh xuống đất.

Địa long chấn lập tức dấy lên một tầng chấn động lao vào hắn.

Lại là chiêu này? A Qua bất giác nổi giận, song cước ẩn xuống nhảy vọt lên, bổ vào gã, hỏa nguyên dấy lên ào ạt, hung hãn chụp xuống mặt gã.

“Bát diệp chấn!” Gã không chịu kém vung chùy, hai luồng năng lượng va nhau dữ dội.

Chát! Tiếng nổ vang vọng, chỗ Diệp Phong đứng xuất hiện một miệng hố lớn, thân ảnh đơn bạc của gã nhanh chóng bật lùi, lướt đi hơn chục thước trên không rồi loạn choạng đáp xuống.

“Đồ to xác ngu ngốc, đa tạ đưa tiễn.” Diệp Phong hơi nhợt nhạt mặt mày, lăn tròn dưới đất, vừa ổn định thân thể là điểm chân liên tục khởi động Diệp động xung phong.

“Tên tiểu vương bát đản vô sỉ.” A Qua bị gã chế giễu đến độ nổi giận điên người, tuy hắn ứng phó nhẹ nhàng nhưng luồng lực xung kích đó cũng khiến hắn hơi chững lại, thoáng sau Diệp Phong đã lướt đi thêm hai chục thước. Cự ly song phương còn xa hơn lúc đầu.

Lợi hại thật! Lần này mọi võ giả đều được nhìn thấy tận mắt. Diệp Phong đường hoàng ngạnh tiếp một chiêu với A Qua, đối phương là lục giai võ sư còn gã mới mười sáu tuổi mà đủ thực lực sánh với. Thật sự không ai dám tin.

A Qua nhanh chóng hóa giải lực xung kích, ngẩng mặt lên thì Diệp Phong đã đạt tới tốc độ đáng sợ, dù lúc hắn toàn thịnh cũng không vị tất đuổi kịp.

“Chặn Diệp Phong cho ta.” Hắn vừa dốc sức đuổi theo theo vừa hô to: “Thế lực nào giúp Lục Lâm bang bắt được tiểu tử này sẽ được lập làm thủ lĩnh Ngọa Lãng thành.”

Thủ lĩnh Ngọa Lãng thành? Năm chữ này không khiến các võ giả và dung binh phản ứng gì, nhưng mấy tiểu thế lực đứng sau Diệp gia và Bạch Thủy gia đều động tâm. Lục Lâm bang đích xác có tư cách hứa hẹn như thế.

“Phàm ai giúp sức, lực Lâm bang đồng ý truyền thụ một môn ngũ phẩm võ kỹ!” Có mặt ở đó phần lớn là võ giả và dung binh lang thang, a Qua môn họ giúp nên không tiếc gì. Chỉ cần bắn được Diệp Phong, hẳn có tư cách thay Tô Chiến Thiên làm chủ việc này.

Đám đông sôi lên. Ngũ phẩm võ kỹ có sức quyền rũ chết người với võ sĩ thông thường. Nên biết Diệp gia và Bạch Thủy gia liên thủ thống trị Ngọa Lăng thành nhiều năm như thế cũng chưa từng có nổi một môn ngũ phẩm võ kỹ! Hà huống là những dung binh bình thường đang có mặt. Nhiều người mắt ánh lên tham lam.

Bốn phương tám hướng dày đặc người xem náo nhiệt. Trước đó thấy gã lao tới, họ đều tránh đường, nhằm tránh phiền hà, nhưng được A Qua hứa hẹn, nhiều người bắt đầu cân nhắc lại.

“Vù!” Mấy dung binh tự thị có thực lực cao giai võ sĩ cầm vũ khí ra khỏi đám đông, lao vào Diệp Phong.

“Diệp gia tiểu tử...Xin lỗi nhé, các người và Bạch Thủy gia thống trị Ngọa Lăng thành lâu lắm rồi, cũng nên đến lượt Hùng gia bọn ta.” Một trung niên tráng hán lưng hổ eo gấu, khí thế bất phàm chặn đường.

Diệp Phong nhận ra người nói, là tộc trưởng một gia tộc khá mạnh trong thành, vừa tấn cấp nhất giai võ sư. Có thực lực, dã tâm cũng bành trướng theo.

“Tên to xác ngu xuẩn không ngờ cũng độc ác như vậy.” Gã hơi biến sắc, tuy đám người này không uy hiếp được gã nhưng tạo ra phiền phức không nhỏ.

Tuy biết chỉ hơi chần chừ là sẽ bị A Qua bắt kịp, nhưng đối diện với đám đông ủa đến, gã không thể coi thường, thở dài một hơi, nghiêm mặt lại, ánh mắt lạnh đi, chấn thiên chùy đập vào võ sư trước mặt.

Bát diệp chấn!

Công kích của gã tuyệt đối hơn hẳn nhất giai võ sư, tráng hán vừa tấn cấp không lâu, chưa nắm vững sức mạnh của cảnh giới võ sư. Đối diện với lực đạo hùng hồn của Diệp Phong, hẳn thâm kinh hãi, đại trùy vội giơ lên, toàn lực ngăn đón.

Ầm! Thân thể to lớn văng đi như bao tải gai, xuyên qua một bức tường, rơi phịch xuống đất không bò dậy nổi.

Lúc đó, mấy võ sĩ lao đến gần Diệp Phong, vũ khí công tới. Gã hít một hơi, lại vận thổ nguyên lực, đại chùy nặng trĩu quay tít. Lập tức tiếng lốp bốp vang lên liên tục, thân thể mấy võ sĩ bị Chấn thiên chùy quét trúng, phun máu văng xa.

Nhưng chỉ mấy giây ngắn ngủi đó, a Qua đã rút ngắn khoảng cách thêm chục thước. Đợi chờ Diệp Phong là nhân thủ các thế lực khác và những dung binh tham lam. Võ Nguyên đại lực chưa bao giờ thiếu kẻ liều mạng vì thực lực và tài phú.

Diệp Phong sầm mặt, ý niệm lướt nhanh qua óc. Xem ra tất phải giải quyết phiền phức mới xong.

Chấn thiên chùy đập loạn xạ, diệp Phong xô đổ một gian nhà nhỏ cạnh đó, mặt đất ngập đầy đá vụn, thổ nguyên lực của gã tràn ra, ầm xuống đồng đổ nát.

“Chát!” Sau tiếng nổ, bụi xám cuồn lên mờ mịt, đá vụn tung tóe triệt để chôn vùi thân thể gã.

A Qua còn cách gã không đầy năm thước, tuy nghi hoặc trước hành động kỳ quái của gã nhưng không dừng bước. Định dùng trò vật này che mắt hẳn sao?

Ở cự ly gần, thân là võ sư, hẳn toàn toàn có thể dựa vào thần niệm và trực giác phán đoán phương vị cùng động tác của đối phương.

Đột nhiên một đạo kim quang mà bụi xám không che nổi phát ra từ chỗ Diệp Phong. A Qua biến sắc, hẳn quá quen với đạo kim quang này.

Được cát bụi yểm hộ, gã lấy Tru Thần cung ra. Nhờ khoảng thời gian bắt Tô Kiệt làm con tin, gã đã hồi phục, thi triển tiễn kỹ một lần nữa không thành vấn đề.

Thuấn sát tiễn!

Cự ly quá gần, diệp Phong không cần dùng thủ đoạn gì, tiễn kỹ nhanh nhất rời dây.

“Phụt!” A Qua không kịp phản ứng, bị đạo kim quang xuyên qua óc, tiếp đó kích trúng ngực một võ sĩ định đi theo hôi của rồi mới tiêu tan...

“Ta...Ta...” A Qua sững sờ, ý thức tan biến dần, sau cùng cơn đau dấy lên trong óc, mắt hắn tối sầm ngã phịch xuống, thân thể co rút lại vài lần rồi bất động. Sau lưng hắn, võ sĩ bị đánh trúng kinh hồn ôm lỗ máu trên ngực, cổ họng vang lên mấy tiếng lục cục không cam lòng rồi cũng ngã phịch xuống.

Toàn trường chấn kinh! Nhiều võ giả định lên kiểm chác bất giác rụt chân về. Ai nấy đều nhìn vào màn bụi xám với ánh mắt gần như kinh hoàng. Ở đó, một thân ảnh thiếu niên từ từ hiện ra...

144. Chương 144 : Các Phương Phản Ứng .

“Còn ai muốn thử nữa không?” Ngự khí thiếu niên lạnh lùng khiến chúng nhân vội vàng lui lại.

Ngay cả lục giai võ sư đều chết trong tay Diệp Phong, còn ai dám chạm vào gã nữa? Người vừa hứa hẹn là A Qua đã chết, điều kiện không còn ai thực hiện, tự nhiên đắc tội với một thiếu niên tiềm lực vô cùng như gã là việc ngu xuẩn. Nhiều người thâm lầy làm may mắn, ban nãy đã không xuất thủ, thậm chí còn cười lạnh với Hùng gia tộc trưởng, đắc tội Diệp Phong, hùng gia e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Những người có mặt tự giác tránh đường cho gã đi qua, sợ hãi nhìn theo bóng gã xa dần.

“Các người mau đưa tin tức này về cho Thương Ân tổng quản!” Giữa đám đông, một trung viên viết vội vàng mấy chữ, giao cho thuộc hạ. Tai mắt của Thương gia không nơi nào không có.

OOo

“Hả, mới mấy tháng mà y gây ra nhiều như vậy hả, đúng là phi phạm.” Thương Ân liếc nhìn mật báo, hơi biến sắc.

“Tổng quản đại nhân nói đến tiểu tử nào?” Giám định sư của Trường đấu giá Thương gia cười ha hả hỏi. Thương Ân hiếm khi khen ai nên lão lầy lăm hiếu kỳ.

“Tự xem đi.” Thương Ân mỉm cười đưa tờ mật báo ra.

“À, là tiểu tử biết luyện chế Dịch dung đơn?” Giám định sư hiển nhiên hơi kinh ngạc, đọc xong thì trở thành chấn kinh.

“Kim quang xuyên qua tất cả...Một đòn là xuyên qua lục giai võ sư...Có võ kỹ lợi hại thế hả? Hơn nữa tiểu tử này là tu luyện thổ nguyên lực mới đúng, sao lại phát ra được kim nguyên công kích nhỉ?”

“Ha ha, người là giám định sư, chắc biết rằng ngũ hành nguyên lực có thể tuần hoàn tương sinh...” Thương Ân mỉm cười, neho mắt nói: “Kim do thổ sinh, nếu ta không nhầm, tiểu tử đó có một món cực phẩm hộ thân linh khí!”

“Chỉ mỗi món linh khí có thể chuyển hóa ngũ hành nguyên lực công kích thì phẩm giai đã không thể kém hơn huyền cấp. Diệp Phong với thực lực chưa đến võ sư mà phát ra kim nguyên công kích vượt trình độ võ sư thì linh khí đó ít nhất cũng thuộc nhóm địa cấp cực phẩm...” Giám định sư ngăn người, nghi ngờ: “Lẽ nào là cường giả sau lưng y cho?”

“Chắc không sai...” Thương Ân trầm tư một chỗ rồi từ tốn nói: “Xem ra bối cảnh của y sâu hơn ta tưởng.”

Một món cực phẩm địa cấp linh khí không phải người thường có thể đưa ra, cường giả đứng sau lưng gã rất có thể thực lực không thua gì võ hoàng. Thực lực đó ở Võ Nguyên đại lục tuyệt không thể là hạng vô danh, nhưng từ biểu hiện của gã thì y không đoán được ai ẩn tàng phía sau.

“Tăng mức độ chú ý Diệp Phong lên mức cao nhất.” Thương Ân quả quyết hạ lệnh.

OOo

Mấy hôm sau, tin Tô Kiệt thân vong truyền về Lục Lâm bang.

“Kiệt nhi chết rồi?” Tô Chiến Thiên nghe tin dữ thì nổi giận đùng đùng: “Thật ra là sao? A Ngốc cùng A Qua đâu?”

“Vì bảo vệ thiếu chủ, a Ngốc hộ pháp thân thụ trọng thương, hiện đang nằm ngoài sảnh. A Qua hộ pháp truy kích hung thủ giết thiếu chủ, đã bị hung thủ giết chết.” Người đáp là viên võ sư đến Diệp gia hôm trước.

“Là cường giả phương nào hạ thủ? Lẽ nào y không biết Kiệt nhi là con ta?” Tô Chiến Thiên đau lòng cực độ, rít lên.

“Hung thủ...Hung thủ là một thiếu niên của một tiểu gia tộc ở Ngọa Lăng thành.” Viên võ sư run rẩy.

“Cái gì?” Tô Chiến Thiên giận dữ quay nhìn viên võ sư chằm chằm, khí thế vô hình lập tức ép tới khiến hắn không thở được.

“Thiếu niên này hai năm trước có xung đột với thiếu gia, khi ấy thiếu chủ được Bạch Thủy gia tộc trưởng mời...” Mất hơn mười phút, viên võ sư mới kể lại ngọn ngành câu chuyện.

“Kim quang đó thật sự lợi hại như thế?” Tô Chiến Thiên đổi sắc mặt liên tục, hung quang tàn nhẫn liên tục lướt qua mắt hắn, hồi lâu mới nghiêng răng hỏi.

“Không sai, bản thân Diệp Phong thực lực đã rất khá nhưng so với lưỡng vị hộ pháp còn kém nhiều. Nếu không vì đạo kim quang đó quá đáng sợ...Thiếu chủ đã không sao.” Nhớ lại uy lực khủng khiếp của tru thần tiên kỹ, giọng hắn run lên.

“Ta mặc kệ Diệp Phong đó là thần thánh phương nào, dám giết Kiệt nhi của ta, nhất định phải khiến hắn trả giá gấp trăm.” Tô Chiến Thiên giậm chân, nền đá cứng như thép miếng lún xuống vỡ tan, một hố sâu xuất hiện.

“Truyền lệnh của ta.” Tô Chiến Thiên hung hăng quát: “Thông cáo khắp Vân Châu, toàn lực treo thưởng bắt Diệp Phong, và tộc nhân họ Diệp ở Ngọa Lăng thành. Một tộc nhân bình thường thưởng một tinh tệ, nhân vật trọng yếu mười tinh tệ, tộc trưởng và trưởng lão thưởng một trăm tinh tệ.”

“Nếu có người hiệp trợ bản bang chủ bắt được hung thủ thì trừ 500 tinh tệ tiền thưởng, bản bang chủ còn tặng một món huyền cấp linh khí, một môn ngũ phẩm võ kỹ!”

“Tuân mệnh!” Viên võ sư thềm thềm lùi, lần này, tô Chiến Thiên thật sự động nộ, tiền thưởng lớn kinh người.

Năm trăm tinh tệ là tài phú nhiều thế lực nhỏ không kiếm nổi trong một năm. Huyền cấp linh khí là bảo vật chí ít cũng phải võ sư cường giả mới có thể có. Còn một môn ngũ phẩm võ kỹ đủ cho nhiều thế lực coi là trân bảo, một vài tiểu gia tộc sẽ coi đó là truyền gia võ kỹ.

Món tiền đó đưa ra vì một thiếu niên mười sáu tuổi, dùng nói Vân Châu, dù cả Võ Nguyên đại lục cũng chưa từng có.

Treo thưởng cao như thế đủ để hắc ám dung binh cao cấp nhất động lòng. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, vô số hắc ám dung binh cấp cao đổ về tây nam Vân Châu. Mục tiêu của họ chỉ có một, tìm thấy và giết một thiếu niên mười sáu tuổi tên Diệp Phong.

OOo

Một tháng sau, giải thưởng của Lục Lâm bang vang khắp Vân Châu. Ngoài ra còn cả hình Diệp Phong, diệp Thừa Thiên, lưỡng vị trưởng lão, hầu thị huynh đệ để dễ nhận dạng.

Diệp Phong cũng vì thế mà nổi danh.

“Ha ha, tô Chiến Thiên quả thật dốt vốn rồi, món tiền thưởng này ngay cả thiếu gia ta cũng động lòng.” Trên đạo lộ Vân Châu, một thanh niên chừng hai mươi tư, hai mươi năm tuổi dẫn một người hầu mắt chuốt đầu nhọn, ước chừng bốn mươi, thông thạo bàn luận về tiền thưởng của Lục Lâm bang.

“Hắc hắc, tô Kiệt là con một của Tô Chiến Thiên, bị người ta giết rồi, hắn không phát điên hay sao?” Lâu la nhăn nhó cười nhỉnh nọt.

“Hừ, tồ Kiệt dựa oai của tên phụ thân khốn kiếp, đi đâu cũng kiêu căng. Hiện tại mới bị giết đã là may cho hắn lắm rồi. Loại công tử bột ăn hại như hắn lẽ ra bị một chưởng đánh chết lâu rồi.” Thanh niên hừ lạnh coi thường.

“Thiếu gia nói đúng.” Người hầu tiếp tục lấy lòng: “Luận thân phận, thiếu gia thân là người kế thừa Vân Châu Trương gia, tất nhiên không kém hơn Tô Kiệt. Luận thực lực, thiếu gia từ bé tu luyện khắc khổ, đã đạt đến thất giai võ sĩ, tồ Kiệt chỉ biết gây loạn đó so thể nào được.”

Vân Châu Trương gia, cũng là một trong Vân Châu tứ đại thế lực như Lục Lâm bang. Thanh niên này là Trương Bách Cường, con cả Trương gia gia chủ!

Trầm mặc một lúc, Trương Bách Cường lại chú ý đến tin tức mới nhận.

“Diệp Phong, mười sáu tuổi, hai trước từng bị Tô Kiệt phế khí hải, sau đó khôi phục một cách kỳ tích. Thực lực tiếp đó tăng nhanh, chỉ mấy tháng là đạt tới võ sĩ, với thực lực này tru sát một võ sư Bạch Thủy gia.”

“Trận chiến Ngọa Lãng thành, y dựa vào kim quang vô địch, liên tục tru sát lục giai võ sư và tam giai võ sư, hơn nữa còn trọng thương một lục giai võ sư. Thực lực bản thân y chưa đạt đến võ sư nhưng sức chiến đấu vượt cả nhất giai võ sư. Vì giết Tô Kiệt nên y đang bị Tô Chiến Thiên đưa ra mức thưởng ngất trời tại Vân Châu để bắt lấy báo thù.”

“Diệp Phong lợi hại như thế, tựa hồ thiếu gia ta còn kém hơn y.” Trương Bách Cường cảm khái, đột nhiên thở dài: “Nếu gặp được y thì tốt quá.”

“Thiếu gia cũng động lòng với món tiền thưởng này?” Lâu la thò đầu cười xiểm nịnh: “Có món tiền đó, thiếu gia có thể tự lập thế lực, cơ sở vững hơn nhiều.”

“Chát!” Trương Bách Cường vỗ vào đầu đối phương, tỏ vẻ khinh thị: “Tiểu Binh, người theo ta lâu như vậy, sau lại không tiến bộ gì cả. Tô Chiến Thiên treo thưởng có hậu hơn nữa nhưng sao trăn quý bằng một cao thủ. Y còn trẻ mà đã lợi hại như vậy, vài năm sau nhất định sẽ là cường giả uy chấn nhất phương. Nếu bây giờ chiêu lãm được y thì đúng là việc hay.”

Tiểu Binh ôm đầu, lẩm bẩm đầy oan ức: “Bị Tô Chiến Thiên treo thưởng tập nã, tiểu tử này chết chắc. Dù thiếu gia muốn che chở cho y, e tộc trưởng đại nhân không đồng ý. Chỉ bằng vào lực lượng trong tay thiếu gia thì...”

“Đúng, đáng tiếc...” Trương Bách Cường thở dài. Phụ thân nhất định không vì một thiếu niên mà đắc tội với tên diên Tô Chiến Thiên.

Còn cả cao thủ trong giới hắc ám dung binh nữa, đều là xuyên gia sát nhân. Dù Trương gia ra mặt bảo vệ thì gã cũng khó lòng thoát khỏi độc thủ, với toán sát thủ này, giết một Diệp Phong có khác gì giết một con kiến.

“Thôi vậy, sắp đến lễ tốt nghiệp của Võ Dung học viện rồi, lần này ta ra ngoài chủ yếu vì muốn xem trong sổ tốt nghiệp sinh có nhân vật kiệt xuất nào đáng cho ta thu nhận không thôi.”

“Sớm muộn gì ta cũng chứng minh cho phụ thân và gia tộc thấy, không cần họ giúp, ta vẫn tạo được thế lực cho mình.”

145. Chương 145 : Tính Toán .

Cả Vân Châu sôi lên vì món treo thưởng của Tô Chiến Thiên, còn Diệp Phong hoàn toàn không biết. Gã giết A Qua xong liền biệt tăm trong Ninh Tĩnh sâm lâm đợi Diệp gia tộc nhân đến hỏi hợp.

Thấy gã an nhiên xuất hiện, chúng nhân đều vui mừng.

“Phong nhi! Con không sao là ta yên tâm.” Khí sắc Diệp Thừa Thiên khá hơn nhiều.

“Con thoát thân bằng cách nào? Tình hình Ngọa Lãng thành hiện tại thế nào?” Đại trưởng lão cấp thiết hỏi.

“Tô Kiệt và hỏa hệ võ sư đó...Đều bị con giết rồi.” Gã thản nhiên đáp: “Tạm thời...Ngọa Lăng thành không có gì nguy hiểm.”

“Con giết Tô Kiệt?” Sắc mặt Diệp Thừa Thiên lại trở nên khó coi.

Tuy dự liệu trước kết quả này nhưng đột nhiên nghe, vẫn khiến mọi người chấn động.

“Giết thì giết, tô Kiệt đó đáng lẽ chết lâu rồi mới phải.” Hầu thị huynh đệ thẳng tính, vì mối thù của Liễu Hồng Diệp nên tất nhiên vỗ tay khen hay.

“Nói vậy không sai nhưng Tô Kiệt chết, lục Lâm bang sẽ không chịu bỏ qua. Để báo thù cho nhi tử, tô Chiến Thiên sẽ không nhẹ tay...Không lâu nữa, vân Châu tuy lớn nhưng e rằng không còn đất dung thân cho Diệp gia.” Đại trưởng lão sắc mặt nhợt nhạt nói.

“Đại trưởng lão nói vậy không phải trách Phong nhi làm sai.” Diệp Thừa Thiên lãnh tĩnh hơn, vỗ vỗ vai gã giải thích: “Chỉ là như vậy thì chúng ta cần thương lượng đối sách vẹn toàn, trước khi Lục Lâm bang báo thù thì chúng ta đã tìm ra cách giữ lại huyết mạch Diệp gia.”

Gã cân nhắc một lúc rồi gật đầu. Giết Tô Kiệt cố nhiên trút giận được nhưng vì thế đẩy Diệp gia vào nguy cơ vô tận. Gã có thể coi thường báo thù tanh máu của Lục Lâm bang nhưng gia tộc thì không...

“Hiện tại thực lực của Diệp gia so với Lục Lâm bang khác nào kiến với voi, chúng ta nên tạm thời tránh mặt, tìm một nơi an toàn dưỡng sức.” Diệp Thừa Thiên ngẫm nghĩ một chốc rồi nói.

“Chúng ta đầu quân cho tam đại thế lực khác của Vân Châu thì sao?” Đại trưởng lão đột nhiên kiến nghị. Nhân thủ còn lại của gia tộc cùng nhân mã Hồng Diệp bang tạo thành thực lực không nhỏ, đối phương chắc sẽ hứng thú.

“E rằng không phải cách hay.” Diệp Phong lắc đầu, hạ giọng: “Vân Châu tứ đại thế lực tuy quan hệ với nhau không tốt lắm nhưng cùng yên ổn mấy chục năm nay, không thể vì một tiểu gia tộc như chúng mà kết thâm cừu đại oán với Lục Lâm bang. Chúng ta đầu quân e rằng sẽ bị biến thành con bài đem ra mặc cả lợi ích. Hà huống, tô Chiến Thiên vì báo thù sẽ không tiếc thủ đoạn, điệp gia xuất hiện ở chỗ sáng sẽ bị Lục Lâm bang xâm hại.”

“Vậy chúng ta rời Vân Châu thì sao? Thế lực ngoài Vân Châu sẽ không sợ Lục Lâm bang.” Nhị trưởng lão chen lời.

“Nếu rời được...Tất nhiên rất tốt.” Diệp Phong cười khổ: “Nhưng muốn từ Ngọa Lăng thành ly khai Vân Châu, dọc đường tất phải qua phạm vi thế lực của Lục Lâm bang, một khi bị phát hiện sẽ bị truy sát liên miên.”

“Phong nhi tính thế nào?” Diệp Thừa Thiên đột nhiên hỏi.

“Trốn vào bóng tối.” Gã nhấn mạnh từng chữ: “Chỉ cần Diệp gia ẩn nhẫn, tạm thời chịu thiệt, con đảm bảo sẽ có ngày đủ thực lực diệt gọn Lục Lâm bang.”

“Cụ thể có biện pháp gì thì con nói đi.” Diệp Thừa Thiên trịnh trọng nhìn gã, tỏ vẻ nghiêm túc: “Từ giờ con là tộc trưởng tương lai của Diệp gia. Đương nhiên, con còn trẻ, chứ tộc trưởng này ta mất mấy chục năm. Nhưng là người kế thừa gia tộc, con có quyền đưa ra quyết định vì tương lai Diệp gia.”

Diệp gia chúng nhân đều kinh ngạc nhưng nghĩ kỹ thì việc đó là đương nhiên. Diệp Phong dù là thực lực hay năng lực đều đủ đảm đương nhiệm vụ. Họ tin rằng gã nhất định đưa họ thoát khỏi nguy cơ.

Diệp Phong cũng ngạc nhiên, bất quá gã biết Diệp Thừa Thiên đề nghị như thế để gã không còn cách nào từ chối. Bằng không mọi thành viên gia tộc sẽ mất đi lòng tin và sức ngưng tụ. Gã đành mặc nhiên tiếp nhận quyết định của ông ta.

“Con cho rằng trước mắt, điệp gia chỉ còn cách nấp vào Ninh Tinh hạp cốc, có thể tránh được Lục Lâm bang báo thù.” Gã khiến chúng nhân tỉnh ra.

Ninh Tinh hạp cốc đầy rẫy tam giai yêu thú, coi như chướng ngại thiên nhiên, võ giả tầm thường không thể vào sâu tìm kiếm. Trước khi có chứng cứ chứng minh Diệp gia vào đó, lục Lâm bang khẳng định không đổ nhiều cao thủ vào tìm, chỉ cần Diệp gia cẩn thận, muốn che mắt người khác không phải việc khó.

Trong hạp cốc khá nhiều sơn tuyền dã thú, không lo về chuyện ăn uống. Còn về mối uy hiếp từ tam giai yêu thú, điệp gia và Hồng Diệp bang còn lại toàn là hảo thủ, nhân số đông thế này, cộng thêm ba võ sư bảo vệ, lẽ nào yêu thú dám chạm đến?

“Đúng rồi, huynh đệ mỗi năm xưa từng rèn luyện ở Ninh Tĩnh hạp cốc, phát hiện một chỗ rất kín đáo. Ở đó hiếm khi có yêu thú lợi hại đặt chân đến, lại đủ chỗ cho hơn trăm người cư trú.” Hầu thị huynh đệ đột nhiên chen lời.

“Đã vậy, cứ thế mà làm thôi.” Diệp Phong quyết định, điệp Thừa Thiên và lưỡng vị trưởng lão nhìn nhau, cùng đồng ý.

Về Diệp gia, chúng nhân thu thập sạch sẽ mọi thứ, nhân ban đêm vắng người, lén rời Ngọa Lãng thành!

OOo

Hơn trăm người Diệp gia và Hồng Diệp bang được Hầu thị huynh đệ dẫn đường, xuyên qua Ninh Tĩnh sâm lâm, tiến nhập Ninh Tĩnh hạp cốc. Hai ngày sau khi vào cốc, lại rẽ sang một hẻm núi không dễ phát hiện.

Trong hẻm núi, đường sá chật hẹp, mọc đầy cây cỏ, không dễ đi tí nào. Vòng vèo mãi hơn một canh giờ, phía trước mới sáng bừng lên, một bãi đất trống xuất hiện.

“Chỗ này quả nhiên kín đáo.” Diệp Phong thầm khen, nếu không có Hầu thị huynh đệ, dù gã biết gần đây có nơi như thế cũng khó lòng tìm được lối vào. Quả nhiên là chỗ ẩn thân lý tưởng.

“Hơn nữa ở đây thiên địa linh khí khá nhiều, rất có ích cho tu luyện.” Hầu Anh khoe khoang.

“Như vậy thì...Mỗ yên tâm.” Diệp Phong gật đầu thoải mái: “Các vị đợi ở đây, tuy sinh hoạt có phần khan hiếm nhưng chắc không nguy hiểm gì.”

“Phong nhi, lẽ nào con định ra ngoài?” Diệp Thừa Thiên cả kinh hỏi.

Diệp Phong ngưng sắc mặt gật đầu.

“Nhưng...Nếu con ra ngoài sẽ đối diện với cả Lục Lâm bang truy sát! Quá nguy hiểm.”

“Tộc trưởng đại nhân không cần lo lắng, con tự có biện pháp khiến chúng không nhận ra.” Gã mỉm cười, tỏ vẻ chắc chắn: “Hơn nữa con ở ngoài có thể hấp dẫn chú ý của Lục Lâm bang đi nơi khác. Chúng nằm mơ cũng không ngờ thành viên gia tộc chúng ta đều trốn trong Ninh Tĩnh hạp cốc.”

“Hơn nữa lần này con ra ngoài còn hai việc cần làm.” Gã nghiêm túc: “Thứ nhất, con không để các vị cả đời phải trốn ở đây làm bạn với yêu thú, sớm muộn gì cũng có ngày Diệp gia sẽ quang minh chính đại xuất hiện tại Vân Châu, thậm chí Võ Nguyên đại lục. Nhưng trước tiên muốn thắng được Lục Lâm bang phải hiểu địch nhân đã. Con ở ngoài sẽ thuận tiện nghe ngóng tin tức địch nhân.”

“Thứ hai, lục Lâm bang hùng bá địa bàn Vân Châu nhiều năm như thế, nhất định kết thù oán không ít. Nếu con liên hợp được những người này lại tất sẽ được trợ lực không ít.” Gã nghĩ đến Lý Băng Thiên, thực lực tuy không cao nhưng đã nhắc nhở gã rằng người căm ghét và cừ hận Lục Lâm bang còn nhiều.

“Con là tộc trưởng tiếp theo của Diệp gia, đương nhiên có quyền đưa ra quyết định của mình. Chỉ cần con tính toán cho lợi ích của gia tộc, ta không ngăn cản.” Diệp Thừa Thiên nhìn gã thật sâu, tiếp lời: “Nếu con muốn ra ngoài, thì mau lên.”

“Sao lại như thế?” Gã không hiểu.

“Tính ngày xem, tháng này là lúc Võ Dung học viện chiêu sinh, con nên mau chóng ghi danh.” Diệp Thừa Thiên mỉm cười.

“Muốn con đến Võ Dung học viện?” Gã hơi ngạc nhiên.

“Ta biết với thực lực của con không cần đến Võ Dung học viện tu luyện. Mục đích ta muốn con đến đó không phải để học tập.” Diệp Thừa Thiên giải thích.

“Thế lực sau lưng Võ Dung học viện thì chắc con đã rõ, chỉ cần con trở thành học viên, dù không cẩn thận bị Lục Lâm bang phát hiện, nếu con cứ ở trong học viện thì dù Tô Chiến Thiên cũng tuyệt đối không dám động đến.” Diệp Phong gật đầu, mượn danh học viên Võ Dung học viện là chú ý không tệ.

“Hơn nữa Võ Dung học viện nằm giữa vùng giáp ranh tứ đại thế lực, cách tổng bộ Lục Lâm bang không xa, rất dễ cho con nghe ngóng tin tức. Đó là cái lợi thứ hai.”

“Thứ ba, phạm vi Võ Dung học viện chiêu thu học viên rất rộng, đủ mọi hạng người, nếu con nghe ngóng mọi người và thế lực có cừu oán với Lục Lâm bang, tin tức có trong Võ Dung học viện tuyệt đối sẽ khiến con vừa ý. Hơn nữa trong học viện không thiếu con cháu các thế lực hiển hách rèn luyện, con vào đó có thể kết giao được không ít mối nhân duyên, cũng có nhiều lợi ích.”

Diệp Thừa Thiên nói rất có lý, buộc gã phải kính phục. Gừng càng già càng cay. Gã tu luyện ở đâu cũng vậy, vào Võ Dung học viện được lợi như thế, lý do gì mà cự tuyệt.

Tuy ngày Võ Dung học viện kết thúc báo danh gần lắm rồi nhưng Diệp Phong vẫn ở lại hai ngày.

Đầu tiên gã luyện chế một lô cừu phẩm và bát phẩm ngũ hành nguyên đơn, để lại cho tộc nhân dùng lúc cần thiết. Lúc lô nguyên đơn đủ màu được đưa đến trước mặt Diệp Thừa Thiên, ông ta kinh hãi không ngậm miệng lại được. Ông ta loáng thoáng đoán rằng, diệp Phong không chỉ có tiềm lực kinh thế hãi tục, mà đồng thời còn là một luyện đơn sư, bằng không sao lại lấy được nhiều nguyên đơn như thế?

Sau đó, gã lại để lại trữ vật đại lấy được từ Lục Trúc bang, cả hai nghìn tinh tệ cũng cho vào, cùng mấy chục viên Dịch dung đơn, bảo Diệp Thừa Thiên: “Trước khi con quay về, tận dụng số nguyên đơn và tinh thạch trong này giúp tộc nhân đề cao thực lực. Sẽ có ngày chúng ta lật đổ sự thống trị của Lục Lâm bang tại Vân Châu, đó là lúc Diệp gia quật khởi.”

“Loại Dịch dung đơn này có thể khiến người ta tạm thời cải dung hoá mạo. Nếu buộc phải rời sơn cốc thì dùng để che giấu thân phận.”

Hiện giờ, đến lúc đi rồi.

146. Chương 146 : Ghi Danh Kết Thúc

Võ Dung học viện nằm ở giữa Vân Châu, chiếm mấy trăm dặm vuông. So với Ngọa Lãng thành thì diện tích gấp hai mươi lần.

Học viện chia làm bốn khu: Tu luyện khu, học tập khu, sinh hoạt khu, và khu vui chơi. Các loại kinh doanh buôn bán đủ cả, cơ hồ là một thành thị cỡ lớn. Thành thị này bình thường không cho phép người ngoài bước vào, nhưng lập thu mỗi năm là lúc học viện chiêu sinh và làm lễ tốt nghiệp, sẽ có đông đảo người đến ghi danh và chiêu lãm tốt nghiệp sinh. Đó cũng là thời khắc Võ Dung học viện náo nhiệt nhất.

Vội vàng đi suốt tám nghìn dặm đường, gã đến được học viện.

Cửa chính của học viện rộng chừng trăm thước, treo một tấm biển có bốn đại tự: Võ Dung học viện. Bên dưới là còn khắc bốn chữ nhỏ rất rõ nét: Vân Châu phân viện!

“Hi hi, khí phái lắm.” Lần đầu tiên gã thấy kiến trúc thành thị hùng vĩ như thế, không khỏi thầm tắc lưỡi khen. Nhĩ đến sau này sẽ ở lại đây tu luyện một thời gian, bất giác gã vui vẻ hẳn.

Nhìn quanh một vòng, gã không thấy chỗ ghi danh nổi bật như Diệp Thừa Thiên nói, đành kéo một người đáng vẻ như học viên đang đi ra lại hỏi: “Xin hỏi, chỗ ghi danh ở đâu?”

Thanh niên bị gã kéo lại hiểu kỳ nhìn gã một lúc, tỏ vẻ nghi hoặc: “Huynh đài cũng là thôi tiến sinh hả?”

Diệp Phong gật đầu theo ý thức, nhưng tự hỏi: Thôi tiến sinh là ý gì? Có lẽ người báo danh đều gọi là thôi tiến sinh.

Thấy gã gật đầu, thanh niên lập tức nghiêm túc hẳn, khách khí đáp: “Huynh đài đi theo đường này, cách đây năm trăm thước có một tòa lầu sáu tầng rất khí phái, ở đó là chỗ thôi tiến sinh báo đạo.”

“A, đa tạ.” Diệp Phong trả lại cho đối phương nụ cười hữu hảo, thuận tiện đi theo hướng được chỉ.

Thanh niên ngẩn ra hồi lâu rồi cảm khái: “Thôi tiến sinh này thật sự đặc biệt, không giống mấy tên mục trung vô nhân kia.”

Gã đi thêm năm trăm thước, quả nhiên thấy một tòa lầu sáu tầng cực kỳ tráng quan. Hai thiếu niên, một tuổi tác ngang với gã, một lớn hơn một, hai tuổi đang ưỡn ngực ngẩng đầu, ngạo nghễ tự đắc đi tới.

“Chắc là đây rồi.” Gã chú ý thất học viên của Võ Dung học viện trên ngực đều có huy chương thể hiện thân phận, hai thiếu niên này không có, e rằng cũng giống mình, đến đây ghi tên. Gã bám theo cả hai đi vào tòa lầu.

Tiền sảnh có một tiếp đãi đài, một trung niên nam tử đang làm thủ tục cho một thanh niên, điệp Phong nheo mắt, với thần niệm của gã dễ dàng nhận ra thực lực của trung niên nam tử là võ sĩ thất giai.

“Thực lực này mà bị phái đi tiếp đãi tân sinh báo danh. Xem ra Võ Dung học viện, quả thật cường giả như rừng.” Gã hơi ngạc nhiên, thất giai võ sĩ ở gia tộc là người nắm thực quyền, còn ở Võ Dung học viện lại đi làm việc vặt.

Đang lúc gã cảm khái, hai thiếu niên đã lấy thư ra đưa cho nam tử phụ trách tiếp đãi. Nam tử liếc qua rồi lấy hai tờ biểu ghi tên đưa cho: “Điền đầy đủ xong là các ngươi có thể lên lầu trên làm thủ tục nhập học.”

Diệp Phong lập tức đi tới, khách khí thỉnh cầu: “Tại hạ chỉ là tân sinh đến báo danh, xin cho tại hạ một tờ giấy báo danh.”

“Thư thôi tiến của ngươi đâu?” Trung niên nam tử hồ nghi nhìn gã, thò tay ra hỏi.

“Thư thôi tiến? Là cái gì vậy?” Gã nhận ra điều khác thường, thanh niên chỉ đường từng hỏi gã có phải thôi tiến sinh không, hiện tại trung niên nam tử lại đòi thư thôi tiến, lẽ nào nơi này không phải dành cho tân sinh báo danh?

“Ngươi không phải là thôi tiến sinh thì đến gây loạn cái gì?” Trung niên nam tử quát: “Võ Dung học viện há phải nơi ngươi có thể trà trộn vào.”

“À...” Diệp Phong nhất thời á khẩu vô ngôn, xem ra gã đến nhầm chỗ, tuy đối phương nói năng không thân thiện nhưng gã sai trước nên không lấy đó làm điều, cung kính khom người, hết sức lễ mạo hỏi: “Tại hạ là tân sinh đến Võ Dung học viện ghi danh, nhất thời tìm nhầm, xin hỏi chỗ ghi danh ở đâu?”

“Tân sinh bình thường đã kết thúc báo danh vào ngày hôm qua, đừng bảo là ngươi không biết.” Một trong hai thiếu niên ban nãy nở nụ cười trào phúng.

“Ta thấy hẳn chắc là muốn kiếm một suất thôi tiến sinh, đúng là xấu hổ.” Một thiếu niên khác khinh thường.

“Thôi tiến sinh là ý gì? Có gì bất phàm.” Vô duyên vô cớ bị đối phương khinh rẻ, mặt gã lạnh lại.

“Hóa ra là tên nhà quê không biết gì.” Thiếu niên lên tiếng đầu tiên tỏ vẻ khinh miệt, ra điều cao ngạo giáo huấn: “Thôi tiến sinh có nghĩa là do đạo sư trong học viện có tư cách tiến cử, tự thân chọn ra, không cần thi cũng được vào học. Chỉ khi có thiên phú tu luyện và tư chất đạt đến trình độ cực cao thì mới được chọn là thôi tiến sinh.”

“Mỗi năm Võ Dung học viện chiêu thu mấy nghìn tân sinh, còn thôi tiến sinh tối đa chỉ năm mươi người.” Một thiếu niên đắc ý bổ sung: “Mỗi thôi tiến sinh, nếu không có gì bất ngờ, trong ba năm sẽ tốt nghiệp. Tốt nghiệp rồi lại có cơ hội lớn được đạo sư thu làm đồ đệ, tự tay dạy dỗ, thành tựu ít nhất cũng là võ sư. Học viên tầm thường các ngươi sánh thế nào được.”

“Tức là thực lực của hai vị rất bất phàm?” Diệp Phong cười thẳm, còn tưởng thôi tiến sinh gì đó ghê gớm lắm. Hai thiếu niên này một là võ đồ nhị giai, một là võ đồ tam giai, trước khi khú hải bị phế, nếu gã trưởng thành bình thường thì cũng đạt được mức này.

“Chuyện đó là đương nhiên. Ta mười bốn tuổi ngưng tụ khí hải, sinh ra nguyên lực, được Cam Đạt đạo sư chọn là thôi tiến sinh.”

“Ta mười bốn tuổi rưỡi ngưng tụ khí hải. Được Mạc Kiệt đạo sư chọn.” Cả hai đều ngạo mạn.

“Nếu tư cách thôi tiến sinh thấp như vậy thì ta chiếm một suất rất dễ.” Diệp Phong thần nhiên, đồng thời nhếch môi lên.

“Đáng ghét!”

“Xú tiểu tử dám coi thường bọn ta!”

Hai thiếu niên ngẩn ra rồi nhảy lên chơi chơi. Danh sách thôi tiến sinh của Võ Dung học viện cử kỳ khó giành được, thiên phú như họ cũng phải đợi hai, ba năm mới đến lượt nhập học, trong lòng tự có cảm giác ưu việt hơn người, lẽ nào lại để gã khinh thị như thế.

Gã mặc kệ đối phương, hỏi trung niên nam tử: “Tư cách của thôi tiến sinh lấy được bằng cách nào?” Kỳ hạn báo danh cho tân sinh đã hết, gã đành nhắm vào thôi tiến sinh vậy.

Gã tuy không quan tâm có nhập học được không nhưng thân phận học viên Võ Dung học viện thập phần trọng yếu với gã.

“Võ Dung học viện có tất cả năm mươi đạo sư, một người mỗi năm chỉ có tư cách tiến cử một lần. Đến lúc nhập học này thì danh sách của các đạo sư chắc đã dùng hết. Dù người có đủ điều kiện giành được tư cách thôi tiến sinh thì e rằng cũng phải đợi đến sang năm.” Trung niên nam tử tất nhiên nhân quang phải hơn hai nhóc con kia, tuy không xác định nhưng cảm giác được điểm bất phàm của Diệp Phong, bèn kiên nhẫn giải thích.

“Mỗi năm số tân sinh tìm các vị đạo sư để nhờ tiến cử không ít, ai cũng thiên phú tung hoành. Mỗi đạo sư đều có mấy thôi tiến sinh dự bị trong tay, nếu người không phải người ưu tú nhất thì danh sách sang năm e cũng chưa chắc đến tay. Thôi tiến sinh tại học viện là những học viên có nhiều đặc quyền, danh sách này cạnh tranh năm nào cũng gay gắt lắm.” Nam tử cười bảo.

“Thật phiền phức.” Diệp Phong nhũu mày, không lo không lấy được một chỗ mà vấn đề là dù lấy được thì sớm nhất sáng năm mới nhập học được, như thế sẽ làm loạn kế hoạch.

“Bằng vào đức tính của người mà cũng muốn làm thôi tiến sinh? Đúng là nằm mơ.” Thấy sắc mặt gã sa sầm, một thiếu niên trào phúng.

Đối phương vẫn lải nhải trào phúng khiến phiền muộn trong lòng gã như lửa đổ thêm dầu, mặt lạnh lại, trầm giọng quát: “Người còn lảm lòi, có tin ta biến người từ thôi tiến sinh thành tàn phế sinh không?”

Tuy mặt Diệp Phong còn non nớt nhưng số người và yêu thú chết dưới tay gã không kể xiết. Vừa nổi giận, thân thể thoáng phát ra tức sát chi khí khiến hai người đối phương cơ hồ nhũn chân, suýt nữa quỵ xuống.

Sát khí mạnh thật, trung niên tiếp đón thăm cả kinh. Thiếu niên này thật ra có lai lịch thế nào?

“Ai ồn ào ở đây thế hả?” Một giọng nói già nua nhưng uy nghiêm vang lên sau lưng Diệp Phong, ép sát khí của gã lại.

“Thạch viện sư!” Trung niên nam tử cung kính đứng dậy, hành lễ hướng về phía sau lưng gã.

147. Chương 147 : Kỳ Thi Dễ Dàng

Diệp Phong quay đầu lại, thấy một lão giả râu tóc bạc phơ, diện mạo sáng sủa từ từ đi tới. Tuy thân hình lão giả không cao lớn nhưng tạo cho gã cảm giác như ngọn núi cao, uy vũ trầm ổn, khí thế hùng hồn.

Cao thủ. Mí mắt gã giật giật, thần niệm của gã đạt tới trình độ ngũ giai võ sư mà vẫn không nắm được đẳng cấp thực lực của đối phương, e rằng ít nhất cũng là võ tông cường giả, so với Thương Ẩn gã từng gặp thì ông ta còn mạnh hơn mấy phần.

Lão sư của Võ Dung học viện chia làm ba cấp. Đầu tiên là giáo sư phụ trách dạy dỗ học viên, thực lực đều là võ sư nhất giai đến tam giai. Tiếp đó là đạo sư, cũng là giáo sư cao cấp có tư cách tiến cử, thực lực từ võ sư ngũ giai đến thất giai, cũng có một vài kim bài đạo sư đạt đến võ tông cảnh giới. Sau rốt là viện sư, tất cả gồm năm người, quản lý học viên và lão sư của năm loại khí hải kim, mộc, thủy, hỏa, thổ; quyền lực của

họ cao kinh người, tuy chưa từng công bố thực lực nhưng các nhân sĩ chuyên nghiệp cho biết không kém hơn cao giai võ tông.

“Thật ra vì sao mà lại ồn ào thế này?” Thạch viện sư nheo mắt, lạnh lùng hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ là một tân sinh ghi danh muộn và hai vị thôi tiến sinh va chạm nho nhỏ thôi.” Trung niên nam tử khiêm cung đáp.

Lão giả từ từ nhìn gã và hai thiếu niên, hai thôi tiến sinh bị ánh mắt của lão chán nể, thân thể hơi run lên, còn Diệp Phong vẫn bình tĩnh nhìn lại, không hề e dè hay ngạo nghễ khiến mắt lão giả sáng lên.

Lão giả mỉm cười, khí thế bức nhân lập tức tan biến, nhìn gã với vẻ hứng thú: “Sao ngươi lại tranh cãi với họ?”

“Tiểu tử không thích tranh cãi với họ.” Gã nhún vai, mắt sáng lên, hỏi gấp: “Lão đầu là viện sư, quyền lợi chắc lớn lắm?”

“Không sai!” Lão giả hơi ngạc nhiên, còn trung niên nam tử cạnh đó há hốc miệng kinh ngạc, tiểu tử này dám xưng Thạch viện sư là lão đầu, lớn mật thật. Y vội liếc mắt ra hiệu liên tục nhưng gã coi như không thấy.

“À...Tiểu tử có việc bận mấy ngày nên lỡ mất dịp ghi danh, không biết với quyền lực của ngài có thể bỏ qua, ghi thêm một cái tên chẳng?” Gã cười lấy lòng, thỉnh cầu lão giả.

“Ha ha, quyền lực đó thì lão phu...Không có.” Lão giả nháy mắt, nói với vẻ “khó xử”: “Tân sinh báo danh cần phải kinh qua một loạt trắc nghiệm mới xác định xem có được nhận không. Người lỡ mất ngày báo danh, thiết bị trắc nghiệm đã phong bế, không thể vì một người mà lại bắt các lão sư mở ra.”

“Đường đường viện sư, ngay cả quyền thu thêm một học sinh cũng không có, kém thật.” Gã khê lăm lăm nhưng không thoát khỏi tai đối phương được.

Tiểu tử này khá thú vị, lão phu không nhìn thấu thực lực của gã.

Trong thể nội gã, nguyên nguyên lực tuần hoàn như một lớp chướng ngại kiên cố, chặn thần niệm của lão giả lại. Nên dù gã có tới hai khí hải thì người khác cũng không biết, vì thể không phát giác ra trình độ nguyên lực của gã.

“Bất quá, thân là viện sư, lão phu được tiến cử ba người.” Lời lão giả khiến mắt Diệp Phong sáng lên.

“Bất quá gần mười năm nay, hiếm có tân sinh nào lọt vào mắt lão phu, nên ba cái tên mỗi năm nay, lão phu chưa dừng đến. Tiểu tử...Lẽ nào định nhờ lão phu?” Không nhìn thấu khí hải của gã, thạch viện sư chột có hứng thú.

“Không được sao?” Gã nhướng mày hỏi.

“Ha ha, được, đương nhiên là được.” Thạch viện sư cười vang: “Người muốn lấy được một suất tiến cử của lão phu, vậy phải xem người có lĩnh thông qua thử nghiệm không đã.”

“Cần thử thách gì, tiểu tử tiếp nhận hết.” Diệp Phong thản nhiên, ngữ khí không hề dao động trước những lời thoáng hàm ý gây hấn của lão giả.

“Học viên có thiên phú, võ Dung học viện không thiếu. Hai thôi tiến sinh này cũng có tư chất không tệ.” Nghe thấy viện sư khen, hai thôi tiến sinh liền đứng thẳng lên, tỏ vẻ tự đắc.

“Chỉ mỗi thiên phú thì không lọt được vào mắt lão phu. Lão phu không khó dễ người, chỉ cần người thắng được hai người này thì suất tiến cử của lão phu thuộc về người.” Thạch viện sư liếc gã với vẻ gian giá, tựa hồ rất mong đợi phản ứng.

“Đơn giản thế thôi hả?” Diệp Phong cười nhẹ, trấn tĩnh cực độ.

“Tiểu tử lớn lối lắm, để lão phu xem người có bản lĩnh gì.” Thạch viện sư hừ lạnh với vẻ không cam lòng, trừng mắt với hai thôi tiến sinh: “Nếu hai người thua thì lão phu tước tư cách thôi tiến sinh của các người.”

Khoảng cách giữa các giai đoạn của võ đồ không rõ ràng. Sau khi ngưng tụ khí hải thành công sinh ra nguyên lực, quá trình tiến giai lên võ sĩ rất nhanh. Nhiều thiếu niên thiên phú cực tốt, ở điều kiện thích hợp thì một năm tăng mấy cấp là bình thường. Giao đấu giữa các võ đồ chủ yếu là xáp lá cà, một người có song quyền song cước, muốn ứng phó tứ quyền tứ cước không dễ.

Muốn thắng được họ, chí ít cũng cần thực lực ngũ giai võ đồ, cộng thêm Thạch viện sư uy hiếp, e rằng hai thiếu niên sẽ liều mạng. Dù Diệp Phong thật sự có thực lực ngũ giai võ đồ cũng không dễ ứng phó. Rõ ràng Thạch viện sư định khó dễ gã.

“Động thủ ở đây sao?” Đại sảnh tuy rất rộng nhưng bày không ít đồ quý giá, nếu có gì đổ vỡ không biết học viện có bắt bồi thường không.

“Mấy nhóc con động thủ thì có gì đâu! Lên.” Thạch viện sư phất tay áo, nguyên lực đen nhạt vây quanh ba người, hình thành một lời dài cỡ vừa.

Khổng chế nguyên lực tinh diệu lắm! Mắt gã sáng lên, thầm khen. Chỉ qua hành động này là biết thực lực của lão giả cao hơn A Ngốc và A Qua không chỉ một bậc. Bất quá gã không biết, trong thổ nguyên năng lượng tráo này, thạch viện sư khả dĩ cảm ứng được nguyên lực dao động của ba người. Ông ta không nhìn ra thực lực của Diệp Phong nên muốn nhân cơ hội này thử xem.

“Bắt đầu đi.”

Hai thối tiến sinh cười âm lạnh, ban nãy bị khí thế của Diệp Phong bức ép khiến họ cảm thấy mất hết mặt mũi, hiện tại có giáo huấn đối phương, họ đương nhiên không bỏ qua. Cả hai không tin một thiếu niên nhỏ hơn họ một tuổi thì thực lực mạnh đến đâu? Tiếc là...Họ chọn nhầm đối tượng, chắc chắn sẽ gặp phải bi kịch.

“Vút, vút!” Cả hai tựa hồ rất hiểu ý, đồng thời xuất thủ, quyền cước rít gió ràn rạt, kinh lực không tệ. Thối tiến sinh, quả nhiên có chút thực lực.

Gã đứng im, mí mắt khẽ nhướng lên, khóe miệng cười khinh miệt, lắc lắc đầu. Đợi khi đòn công kích đến gần, gã hơi trầm người xuống, không tránh né hay đón đỡ mà chỉ bằng sức phòng ngự của thân thể chịu cả hai đòn.

Chát, chát hai tiếng va đập và da thịt vang lên khiến sắc mặt hai người công kích hớn hỏ. Không ngờ thiếu niên cuồng vọng này không chịu nổi một đòn. Dính một đòn toàn lực của họ, dù không trọng thương cũng đành mong bỏ dậy được ngay.

“Kém quá, chưa đủ gãi ngứa cho mõ...Đó là thực lực của thối tiến sinh hả?” Bên tai vang lên tiếng Diệp Phong chế nhạo, lúc đó cả mới mới nhận ra, gã đáng lẽ ra bị hất văng thì vẫn đứng trơ trơ.

Hảo tiểu tử! Không để lộ một tia nguyên lực khí tức nào, lẽ nào gã chỉ dựa vào nguyên lực hộ thể cũng chịu đòn được của hai người? Vậy thực lực thật sự của gã đạt đến mức nào? Thạch viện sư tỏ vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt hai người công kích tỏ ra hoảng loạn. Dù Diệp Phong mạnh nhưng không thể đến mức coi thường công kích của cả hai. Trình độ đó dù lục giai võ đồ cũng khó lòng đạt được.

Thối tiến sinh đều là những thiếu niên tư chất cực cao, là thiên tài chọn một trong vạn người. Tuy cũng có chênh lệch nhưng không quá nhiều. Hai thối tiến sinh liên thủ, cơ hồ không có đối thủ trong cùng trang lứa, trừ phi hạch tâm đệ tử được các tông môn hoặc thế gia trọng điểm bồi dưỡng, đó là những tuyệt thế thiên tài trăm vạn người không có một, và họ không đến Võ Dung học viện chỉ để trở thành học viên.

Nhất định tiểu tử này đang cố lên gân. Có lẽ hẳn luyện võ kỹ phòng ngự. Hai thối tiến sinh nhận định như vậy. Học viên biết võ kỹ trước khi đến Võ Dung học viện là chuyện bình thường. Họ là ví dụ.

148. Chương 148 : Hòa Vào Chúng Nhân

Cả hai nhìn nhau ngưng trọng, thể nội nguyên lực lập tức dấy lên theo phương thức đặc thù. Theo họ, Diệp Phong sử dụng võ kỹ trước thì họ có dùng cũng không coi là phạm quy. Thực lực của họ không cảm nhận

được gã không hề động dụng nguyên lực, mà cho rằng nhất định gã thi triển võ kỹ gì đó mới ngăn chặn được cả hai liên thủ công kích.

Vù!

Thôi tiến sinh thi triển thủy nguyên võ kỹ đâm chéo hai đầu ngón tay vào cổ họng gã, người còn lại thi triển hỏa nguyên võ kỹ giơ chân lên đá vào tiểu phúc gã, hung hãn cực độ.

Thấy thế công hung hãn vô cùng của hai người, thạch viện sư hơi động dung, định hành động nhưng rồi lại lỏng tay ra. Có thể dễ dàng đỡ được một đòn liên thủ của hai người thì gã không thể nào dễ thất bại như thế. Thấy gã thần nhiên trước thế công hung hãn, lão đầu càng tỏ ra hiếu kỳ.

Hai đạo công kích cấp tốc áp sát, gã thông thả giơ tay trái chộp khế, hai ngón tay nhắm vào yết hầu gã cùng bị chụp cứng. Gã khẽ vận lực, đối phương lập tức cảm nhận được lực đạo không thể kháng cự ép vào đầu ngón tay, buốt nhói lên tận tim.

Đồng thời thể nội gã đẩy lên thổ nguyên lực, ngưng tụ tại tiểu phúc nghênh đón ngọn cước.

Diệp chấn phòng ngự!

“Chát!” Thôi tiến sinh thi triển hỏa nguyên võ kỹ cảm giác như đá vào một cái cọc gỗ rắn chắc, lực phản chấn dồn lên chân phải hất hấn văng đi.

Gã chụp lấy một thôi tiến sinh, thuận tay ném vào đồng bạn, cả hai chổng lên nhau lăn mấy vòng, va vào bức tường năng lượng của Thạch viện sư thi triển, được thổ nguyên lực hóa giải xung kích chặn lại.

Diệp Phong hạ thủ cực kỳ có chừng mực, chỉ khiến đối phương đau đớn chứ không thương tổn đến họ. Hai thôi tiến sinh nằm dưới đất thở hồng hộc, nhất thời không thể tiếp tục giao đấu. Sau cùng họ cũng hiểu, thực lực của mình và Diệp Phong cách nhau quá xa.

Sau thoáng chốc yên lặng, thạch viện sư lặng lẽ thu hồi thổ nguyên lực, vốn định thăm dò bản lĩnh thật sự của gã nhưng gã cơ hồ không sử dụng thổ nguyên lực cũng dễ dàng đánh bại hai người nên mục đích của ông ta không đạt.

“Tiểu tử khá lắm. Ta nói lời là giữ lời, cho y một phiếu ghi danh.” Nửa câu sau là nói với trung niên còn đang ngơ ngẩn đứng đó.

“À...Vâng.” Trung niên nam tử nhất thời chưa định thần được, thực lực Diệp Phong vừa thể hiện không kém hơn đệ tử hạch tâm của các tông môn thế gia, tân sinh đạt đến trình độ này, từ khi Võ Dung học viện thành lập đến nay không có mấy người. Người tinh mắt đều nhận ra gã chưa dốc toàn lực, cũng có nghĩa gã rất có thể là tân sinh có tiềm lực nhất học viện, thiếu niên như thế dù không có Thạch viện sư tiến cử cũng sẽ được phá lệ thu nhận.

“Hai người...Đừng tưởng trở thành thôi tiến sinh là bắt phạm hơn người. Tại Võ Dung học viện, không ít phổ thông tân sinh sau rốt lại đạt được thành tựu cao hơn thôi tiến sinh.” Thạch viện sư lạnh lùng nhìn hai thiếu niên dưới đất, phát tay: “Đi báo danh đi, lần này bỏ qua cho các ngươi.”

Cả hai như trút được gánh nặng, loạng choạng đỡ nhau hoan hỉ đi khỏi.

“Điền xong phiếu này, lên lầu hai lĩnh chứng minh và huy chương học viện là có thể thăm thú tình hình, đợi ba ngày nữa dự lễ nhập học.”

Có được tư cách nhập học Võ Dung học viện, diệp Phong thở phào. Nhưng khi thấy đối phương nhìn mình kinh ngạc gã mới ý thức được phải chăng mình quá nổi trội?

Mục đích gã đến học viện không phải để học tập hay nổi danh, mà muốn mượn thân phận học viên đi điều tra Lục Lâm bang. Nếu bị chú ý qua thì hành động sẽ bất tiện. Trở thành thôi tiến sinh được viện sư tiến cử không nằm trong dự liệu ban đầu của gã, làm sao đây?

“Phiếu ghi danh của thôi tiến sinh và tân sinh bình thường có gì khác nhau chẳng?” Gã ra vẻ “vô tri”.

“Phiếu ghi danh đều giống nhau, chỉ là thôi tiến sinh có thể điền tên đạo sư tiến cử mình vào. Các vị đạo sư đều biết học viên mình tiến cử nên không có người làm giả.” Trung niên nam tử tận tâm giải thích.

Vậy thì tốt! Gã mừng thầm, như vậy sao lại không...

“Hôm nay lão phu còn có việc, đợi khi trắc nghiệm nhập học kết thúc, người đem thành tích đến lầu XX, chỗ XX tìm lão phu.” Lợi ích của thôi tiến sinh không chỉ là có đặc quyền nhất định trong học viện, trọng yếu nhất là đạo sư của thôi tiến sinh đó sẽ dạy lại cho một vài điểm như: Truyền thụ võ kỹ, tu luyện tâm đắc...Đó mới là thứ khiến người khác hâm mộ.

Diệp Phong được một viện sư tiến cử nên lợi ích thu được không nhỏ, ngày cả trung niên nam tử cũng lộ rõ vẻ ganh tị. Xem ra Thạch viện sư có ý thu gã làm đồ đệ, bằng không sẽ chỉ gặp gã khi gã nhập học xong xuôi.

Thôi tiến sinh bình thường chút ít cũng phải đợi sau một năm quan sát thì đạo sư mới đưa ra quyết định như thế.

Nhưng lúc này tâm tư gã không để vào đó, coi lời ông ta như mây khói qua tai, thoáng sau đã quên.

Gã điền xong phiếu báo danh, theo chỉ dẫn của trung niên nam tử, lên lầu hai lĩnh chứng minh và huy chương nhập học. Gã nhìn chăm chú, thấy nhân viên tiếp nhận chỉ liếc mắt qua loa, không thấy gã điền đạo sư tiến cử liền ném vào chồng ghi danh của thôi tiến sinh. Gã mừng thầm, tinh ranh lĩnh đồ xong liền cao hứng rời đi.

Hôm nay là ngày cuối cùng thôi tiến sinh nhập học, đến tối thì việc ghi danh hoàn tất. Nhân viên phụ trách chỉnh lý báo danh biểu kiểm tra lại, phát hiện ra số lượng phiếu không hiểu sao lại biến thành năm mươi mốt tờ? Đạo sư của học viện rõ ràng chỉ có năm mươi người, còn năm viện sư đã nhiều năm rồi không tiến cử ai khiến người ta quên mất rằng tổng thể thôi tiến sinh có thể lên tới 65 người.

Lúc đó tin Thạch viện sư tiến cử Diệp Phong chưa lan ra, trung niên nam tử cũng không dấn gì đồng sự bởi bất kỳ ai nhìn thấy phiếu ghi người tiến cử là Thạch viện sư thì hiểu ngay, nhưng y vạn lần không ngờ Diệp Phong không điền. Bỏ qua tiến cử của một viện sư, e rằng chỉ mình gã là làm được.

Quả nhiên khi nhân viên kiểm tra lại, phiếu báo danh của gã được tìm ra. Thông tin rất bình thường, tên Mộc Phong, tuổi 16, thuộc tính khí hải là kim, đạo sư tiến cử: Không...Để che tai mắt người khác, gã đương nhiên không dùng tên thật.

“Phiếu báo danh của tân sinh bình thường thế này mà ai lại sơ ý để lọt vào chỗ của thôi tiến sinh?” Nhân viên đó không để ý, cho rằng đồng sự sơ ý nên y cho phiếu báo danh của gã lọt vào chồng của tân sinh bình thường.

Không lâu sau y đã phải hối hận vì hành động ngu xuẩn của mình. Sau nửa tháng Thạch viện sư chờ đợi mà Diệp Phong không đến, liền tự thân đến tra xét tin tức về học viên được tiến cử, mới phát hiện thiếu niên tiềm lực vô cùng đó đã tan biến, dù tra thế nào cũng không ra.

Nhân viên phụ trách chỉnh lý báo danh biểu lảng máng nhớ rằng cái tên trên tấm phiếu bị gạt ra ngày đó là Mộc Phong, nhưng khi tìm ra thì thuộc tính khí hải là kim trong khi thiếu niên mà Thạch viện sư muốn tìm lại có thuộc tính khí hải là thổ, sau cùng y đành ủ rũ thừa nhận là mình đã sai.

“Xú tiểu tử, chỉ cần ngươi còn ở trong học viện, nhất định ta có thể tìm ra.” Thạch viện sư nổi giận, lần đầu tiên trong nhiều năm ông ta mới bị thôi tiến học viên chơi xỏ.

Bốn viện sư khác đều ngạc nhiên, đồng thời cực kỳ hứng thú với tân sinh không cần cả viện sư tiến cử này. Trong lúc gã ở Võ Dung học viện, việc tìm kiếm gã được tiến hành rình rang.

Manh mối duy nhất là dung mạo gã mà Thạch viện sư nhìn thấy hôm đó. Tiếc rằng...

Từ Ninh Tĩnh hạp cốc đến Võ Dung học viện phần lớn đi qua địa bàn Lục Lâm bang, sau khi biết mình bị treo thưởng cái giá ngất trời đó, gã chỉ cười nhạt. Có Hóa hình đơn, gã vốn không lo bị nhận ra.

Gã vào một lò rèn ở một tiểu trấn, cẩn thận rèn mười tám mặt nạ sắt khác nhau, bề ngoài nhìn giống hệt nhưng bộ phận dính sát vào thịt lại khác nhau. Mỗi khi gã muốn đổi thân phận thì chỉ cần dùng Hóa hình đơn làm mềm gương mặt rồi đeo mặt nạ vào cố định là xong, cực kỳ tiện lợi.

Sau khi kết thúc ghi danh, gã nhanh chóng đổi dung mạo, dù trung niên nam tử và Thạch viện sư gặp lại cũng không thể nhận ra gã là thiếu niên hôm đó. Nên gã hoàn toàn trở thành một tân sinh bình thường, hòa lẫn vào chúng nhân.

149. Chương 149 : Thất Phẩm Cố Hình Đơn

Lấy được chứng minh và huy chương nhập học là có thể đợi đến ba ngày sau khai giảng. Khác với mọi thiếu niên mới nhập học khác, Diệp Phong không đi ngắm cảnh sắc học viện, nghe ngóng các tin hay ho và nhân vật quan trọng. Gã có một việc quan trọng khác cần làm.

Bất quá trước đó gã phải chuẩn bị thật nhiều Hóa hình đơn (cũng là Dịch dung đơn). Không biết sẽ gã ở lại Võ Dung học viện bao lâu trong khi Hóa hình đơn tối đa chỉ hữu hiệu trong sáu canh giờ, dù ban đêm không cần dịch dung thì mỗi ngày ít nhất cũng tốn mất một viên. May mà gã còn không ít thời gian thu gom nguyên nguyên lực nên không lo thiếu Hóa hình đơn.

Dồn thần niệm vào nguyên trạch, gã kinh ngạc phát hiện thần niệm của mình đã mạnh lên nhiều. Có lẽ đó là kết quả của trận ác chiến với Lục Lâm bang, đặc biệt là Tru thần tiên kỹ, không có thần niệm mạnh mẽ khổng lồ hoặc thiếu nguyên đơn cung cấp kim nguyên lực thì không thể ngưng tụ được Thuấn sát tiên và Áo ảnh tiên.

Thần niệm thăng cấp khiến nguyên đơn gã luyện chế cũng tăng theo, trừ có thể luyện được thất phẩm ngũ hành nguyên đơn thì phiên bản cao hơn của Hóa hình đơn là Cố hình đơn cũng hiển hiện trong óc.

Cố hình đơn không chỉ có hiệu quả dịch dung như Hóa hình đơn mà có thể khiến thời gian duy trì được lực là vô hạn. Sử dụng Cố hình đơn, gã không cần ngày nào cũng hao phí tinh lực dịch dung, cũng không lo lắng đến mỗi nguy hiểm khi dịch dung hết hiệu quả.

Đúng là trời giúp ta. Gã mừng thầm, vội vàng nghiên cứu phương pháp luyện chế.

Luyện chế Cố hình đơn không khác lắm về bản chất với Hóa hình đơn, chỉ trừ ngoài dung nhập “nhu” của thủy nguyên và “sinh” của mộc nguyên vào nguyên nguyên lực thì còn cần cho thêm “cố” của thổ nguyên. Vì đặc tính chắc chắn của thổ nguyên lực nên mới khiến hiệu quả của Cố hình đơn kéo dài.

Lần này gã đã quen thuộc với mọi thủ pháp, đơn được có thêm một loại nguyên lực cũng không cần nhiều kỹ xảo, chỉ là khảo nghiệm đối với khổng lồ chế thần niệm. Lần này gã có đủ nguyên lực, thất bại gần mười lần thì nắm vững quy luật, thuận lợi luyện chế được một viên Cố hình đơn.

Cố hình đơn cũng màu trắng nhưng sẫm hơn, viên cũng lớn hơn.

“Xem ra không cần lo lắng vấn đề thân phận tại Võ Dung học viện nữa.” Sử dụng Cố hình đơn đương nhiên an toàn hơn Hóa hình đơn nhiều. Nếu gã muốn hồi phục diện mạo, chỉ cần sử dụng một viên Dung giải đơn.

Dịch dung bằng nguyên đơn là lợi dụng đặc tính thay đổi hình thể của nguyên nguyên lực, dù không thể kéo dài nhưng cũng không ảnh hưởng tai hại gì với gã.

“Đến lúc đùa với Lục Lâm bang rồi.” Gã đang lúc vui vẻ, cũng có nghĩa là địch nhân sẽ xui xẻo.

OOo

Trong thời gian gã đến Võ Dung học viện, nhân mã Lục Lâm bang phái đến Ngọa Lãng thành tìm kiếm cũng xuất phát, tô Chiến Thiên vì muốn báo thù cho con nên cả võ tông cường giả trong bang cũng cử đi, xem ra cực kỳ trọng thị Diệp Phong.

Tuy Diệp gia hiện tại ở Ninh Tĩnh hạp cốc tạm thời thập phần an toàn, nhưng không ai dám chắc về lâu dài không bị cao thủ giỏi truy tung của Lục Lâm bang tìm ra manh mối. Việc gã cần làm đầu tiên là khuấy nhiễu thị tuyến của chúng, khiến chúng dồn chú ý từ Ngọa Lãng thành, từ Ninh Tĩnh sâm lâm về mình.

Gã tin rằng chỉ cần mình xuất hiện tại nơi khác, lục Lâm bang sẽ bỏ qua vùng quanh Ngọa Lãng thành, mà sẽ dồn nhân lực tập trung tìm kiếm gã. Như thế, diệp gia sẽ an toàn.

Sau một ngày nghe ngóng tình hình về Lục Lâm bang, gã đi đến quyết định về mục tiêu.

Lạc Nhật thành, cách Võ Dung học viện không đầy hai mươi dặm, là thành thị liền kề với tổng bộ Lục Lâm bang, đóng vai trò cực kỳ trọng yếu. Nơi này phía bắc kề Vụ Ẩn sơn mạch, trường kỳ tụ tập các dung binh đến mạo hiểm tìm bảo vật, họ buộc phải ghé vào đây nên nơi này đầy màu mỡ riêu cua.

Lạc Nhật thành đông giáp Võ Dung học viện, tây liền với Lục Lâm thành, tạo thành thế liên kết với tổng bộ, còn phía nam nối với một trong Vân Châu tứ đại thế lực - Trương thị thế gia. Thế lực hai bên tuy không ngừng va chạm nhưng không gây ra xung đột gì đáng kể, cộng thêm gần tổng bộ nên dù thành chủ Lạc Nhật thành chỉ là một ngũ giai võ sư - Tô Dung, nghe nói có quan hệ máu mủ gần gũi với Tô Chiến Thiên. Với thực lực như thế mà ngồi lên được vị trí đó thì lời đồn xem ra không phải ngoa ngôn.

Diệp Phong chọn ngôi thành này làm mục tiêu vì lý do riêng. Lạc Nhật thành rất gần Võ Dung học viện, không cần lo lắng không về dự khai giảng kịp. Tiếp đó, với thực lực của gã không đủ để xông vào long đàm hổ huyết như Lục Lâm bang tổng bộ, còn lực lượng của Lạc Nhật thành khá thích hợp.

Chừng giữa trưa, gã đeo mặt nạ sắt, mặc kệ ánh mắt lạ lùng của mọi người, ung dung đi đến trước một tờ treo thưởng mình và người Diệp gia. Nhìn một lúc, gã gỡ xuống.

“Người là ai? Mà dám gỡ tờ treo thưởng của bang chủ bản bang xuống?” Một hộ vệ Lục Lâm bang đi tuần, khí thế hung hung lao đến hỏi.

“Tại hạ muốn gặp thành chủ của các vị.” Gã đeo mặt nạ, người khác không trông rõ nét mặt, nhưng ngữ khí của gã cực kỳ bình đạm.

“Người tưởng mình là ai? Muốn gặp thành chủ thì ngài gặp người hử?” Hộ vệ đầu lĩnh khinh khỉnh cười nhạt, từ thân hình hay giọng nói thì Diệp Phong đều còn rất trẻ, y phục cũng không có vẻ gì là đệ tử của tông môn hay thế gia có danh vọng. Người thế này, tô Dung đời nào chịu tiếp kiến.

“Hóa ra bằng treo thưởng này nói rằng cần manh mối là giả...Tại hạ đã đường đột rồi.” Gã cười lạnh quay người đi.

Đầu lĩnh hộ vệ ngạc nhiên, tuy Lạc Nhật thành dân không ít bằng treo thưởng nhưng họ không bao giờ ngờ rằng lại nhanh chóng có người mang manh mối đến như thế. Lạc Nhật thành cách Ngọa Lãng thành mấy trăm dặm, dọc đường có không ít thành thị thuộc thế lực Lục Lâm bang, dù thật sự có tin tức về Diệp Phong thì sẽ truyền đến những thành thị đó trước chứ không đến lượt Lạc Nhật thành. Nên trong thành trừ dân bằng treo thưởng thì không kiểm tra kỹ càng, xác suất Diệp Phong xuất hiện ở đây gần như bằng không, lượng dung binh qua lại không ít, nếu giới nghiêm thì tổn thất không nhỏ.

Vì lý do đó, Diệp Phong có thể đường hoàng đeo mặt nạ sắt xuất hiện trong thành.

“Người...Người nói là...Người có manh mối về hung thủ?” Đầu lĩnh kinh hãi không nói lên lời, việc này quan trọng, nếu gã nói thật mà hấn để lỡ mất người đến báo thì tội tặc trách không nhỏ tí nào.

“Thưa lời, bằng không tại hạ gỡ bằng xuống làm gì?” Diệp Phong cũng không khách khí: “Xem ra các vị không cần manh mối, tại hạ cáo từ.”

“Đứng lại.” Thủ lĩnh hộ vệ vẫy tay, chúng nhân vây quanh Diệp Phong.

“Sao hử? Muốn động thủ?” Diệp Phong lạnh lùng liếc quanh, thái độ không hề chịu nhún.

“Các hạ gỡ bằng xuống thì theo ta đi gặp thành chủ đại nhân.” Nếu không vì Diệp Phong hiện giờ thập phần trọng yếu thì giờ đầu lĩnh hộ vệ đã một quyền đâm nát đầu gã lâu rồi. Chưa có ai dám ngênh ngang như vậy trên địa bàn Lục Lâm bang.

“Ban nãy nói là tại hạ không có tư cách, giờ lại cạy đông bức tại hạ đi gặp, lẽ nào bình thường Lục Lâm bang vẫn xử sự như thế?” Lời lẽ của gã cực kỳ khắc bạc, dù gì gã cũng đến gây sự, không sợ gì đối phương?

“Người muốn thế nào?” Cổ nén giận, thủ lĩnh hộ vệ gần như nghiêng răng hỏi.

“Người quỳ xuống lạy ba lạy. Tiểu gia vui lên sẽ theo người đi gặp thành chủ.” Lời Diệp Phong nói khiến đối phương trán nổi gân xanh, lửa giận bùng bùng, không nín nổi nữa.

“Bất tiểu tử này lại cho ta, trối đưa đến trước mặt thành chủ. Ta không tin không cạy được mồm hử.” Chỉ cần lấy được manh mối, còn sử dụng thủ đoạn gì chắc thành chủ cũng kệ hử.

“Kết quả vẫn là động thủ...” Diệp Phong thở dài lắc đầu, lướt về phía một hộ vệ cầm thiết côn, lật bàn tay tổng vào ngực hắn với thế sét đánh không kịp bưng tai.

“Phụt!” Máu tươi phun ra, thân hình viên hộ vệ bắn ngược lại, thiết côn bị gã cướp lấy.

Khê múa thiết côn hai vòng, tuy không nặng như chùy nhưng cũng tạm thích hợp cho gã. Đẳng nào thực lực mạnh nhất phe đối phương mới là thất giai võ sĩ, không đáng cho gã toàn lực ứng phó.

150. Chương 150 : Tô Dung .

Thiết côn trong tay Diệp Phong múa lên kinh phong rần rạt, quét ngang thật mạnh, hất bay hai hộ vệ xông tới. Hai hộ vệ còn lại hoảng sợ, thân hình định lao tới khựng lại.

Thủ lĩnh hộ vệ kinh hãi, lẽ nào lần này hắn nhìn lầm? Đối thủ không giống với một tiểu tử miệng còn hơi sữa, bằng không sao gã lại mạnh đến thế?

“Các người không xông lên sao?” Diệp Phong ngoẹo đầu, ánh mắt lạnh lùng quét qua khiến đối phương run lên.

Lúc đó tụ tập không ít dung binh đến xem, hiếu kỳ chỉ chỉ trỏ trỏ, tiêu điểm bàn luận đương nhiên là người đeo mặt nạ sắt. Tại Lạc Nhật thành mà dám xung đột với người Lục Lâm bang thì không chỉ một chút dũng khí là xong.

“Ở địa bàn Lục Lâm bang không có chỗ cho người ngang ngược.” Mặt đầu lĩnh lạnh tanh, giơ kiếm lên bổ mạnh tới.

Diệp Phong lạnh lùng lắc đầu, thể nội dấy lên thổ nguyên lực, trên tay cuộn cuộn sức mạnh, thiết côn vẽ lên một vòng cung lạnh lẽo, hung hãn nghênh đón.

“Choang!” Tiếng kim loại va nhau rổn rảng, sức mạnh kinh nhân khiến tay đầu lĩnh mềm đi, thiết côn không hề dừng lại, giáng vào đầu hắn.

Sao lại như thế! Đầu lĩnh kinh hãi, hắn là thất giai võ sĩ, còn tiểu tử này chắc không phải võ sư, vì sao cách biệt lại lớn đến thế?

Ý niệm lướt qua như điện trong óc, tay hắn không dám chậm trễ, tay còn lại giơ lên đỡ lấy thân kiếm.

“Ầm!” Sức mạnh không thể chống lại dồn xuống, đầu gối đầu lĩnh bị ấn xuống đất.

“Quý đúng quy cách lắm.” Giọng Diệp Phong vang lên giễu cợt, lập tức khiến hắn xung động cơ hồ thổ huyết.

Áp lực trên đầu dồn xuống chột nhẹ bằng, diệp Phong thu thiết côn lại, đầu lĩnh còn chưa kịp thở phào thì đột nhiên nghe thấy tiếng gió rít sau gáy, không dám nghĩ gì nữa, rạp đầu xuống đất tránh khỏi đòn đánh.

“Dập đầu khá lắm.” Diệp Phong cười lạnh, tư thế của đầu lĩnh đích xác rất giống quý xuống đất dập đầu.

“Người...” Trong cơn giận, ánh mắt oán độc của đầu lĩnh như muốn giết người, bị vũ nhục trước đám đông thế này còn khó chịu hơn bị giết. Hắn đường đường là hộ vệ thủ lĩnh, sau này thống lĩnh thuộc hạ thế nào được?

“Không vội, đây là lần thứ hai.” Diệp Phong ép thiết côn xuống khiến thân thể đầu lĩnh vừa thẳng lên lại cong xuống.

“Ta nhất định sẽ giết ngươi.” Ngừ khí lạnh lùng oán độc chỉ đối lại được tiếng hừ lạnh của gã, hai tay đầu lĩnh chống xuống đất, liều mạng cự lại áp lực từ thiết côn.

“Cái thứ ba.” Diệp Phong lạnh lùng quát, thiết côn xoay nửa vòng tròn, kinh phong hung hãn quét tới.

“Cách!” Hai tay đầu lĩnh phát ra tiếng xương gãy. Thiết côn dư thế không giảm, gõ mạnh vào tiểu phúc hắn.

“Phụt!” Phun máu có vòi, đầu lĩnh quỳ dưới đất, trượt đi cả chục thước mới dừng lại được, hai cánh tay gãy gục vắt trên vai, đầu ngoẹo sang bên, thân thể vô lực gục xuống.

Ồ! Đám đông hô lên kinh ngạc, dám hành xử như thế với người Lục Lâm bang tại Lạc Nhật thành, tên mặt sắt này lai lịch thế nào? Lẽ nào đến gây sự với Lục Lâm bang?

Có thể tùy ý xử trí thất giai võ sĩ như thế thì thực lực e rằng đã đạt đến võ sư chi cảnh! Nhưng chỉ với thực lực đó không thể đắc tội với Lục Lâm bang được...

“Được rồi! Hiện tại ta đang vui, đưa ta đi gặp thành chủ của các ngươi đi.” Diệp Phong ném thiết côn đi, vẫy vẫy tay nói với hai hộ vệ còn lại.

Hả, cả hai ngậy người. Thật ra định giở trò gì? Lẽ nào thiết diện nhân này không ngại đắc tội Lục Lâm bang chỉ vì muốn đầu lĩnh đập đầu ba cái?

Diệp Phong nở nụ cười lạnh, mục đích của cửa gã không đơn giản là một tên hộ vệ thủ lĩnh. Đây...Chỉ là món khai vị mà thôi.

OOo

Phủ thành chủ là phủ đệ cao nhất Lạc Nhật thành, chừng trăm thước. Cũng là nơi những kẻ thống trị thuộc Lục Lâm bang trú ngụ.

“Khải Võ bị kẻ đó đánh trọng thương?” Tô Dung trầm ngâm ngồi trong đại sảnh, nhú mày nghe hai hộ vệ báo lại tình hình.

“Các ngươi có đoán được thực lực của hắn không?” Thủ hạ của Tô Dung là sáu võ sư, một người lên tiếng.

“Không rõ...Nhưng hắn dễ dàng kích bại Khải Võ lĩnh đội, thuộc hạ cho rằng ít nhất cũng là võ sư.”

“Được rồi, mời y vào.” Tô Dung phát tay dạn: “Nếu hắn thật sự có manh mối về người được treo thưởng thì trận đòn này coi như Khải Võ phải chịu.”

Một võ sư còn chưa xưng cho hắn để tâm, chắc người này tính tính khác đời, Khải Võ bất cẩn đắc tội với đối phương nên mới bị xuất thủ giáo huấn.

“Công lao về hung thủ sao lại đột nhiên đến phụ cận Lạc Nhật thành? Thuộc hạ cho rằng nhất định có gì khuất tất?” Một võ sư nhắc nhở.

“Khuất tất thì sao? Trừ phi hắn là võ tông, bằng không dù thất giai võ sư, cô thân xông vào Lạc Nhật thành cũng đừng mong thoát thân. Nếu hắn thật sự là võ tông...Lẽ nào còn tính toán với một đầu lĩnh hộ vệ?” Tô Dung cười nhẹ, nói tiếp: “Lần này bang chủ treo thưởng cao khiến cường giả các nơi nhỏ dãi, tên mặt sắt này theo ta...Có khi biết manh mối cũng nên. Nếu lần này chúng ta thuận lợi lập công lớn, tin rằng bang chủ sẽ thưởng xứng đáng.”

“Vâng. Ha ha ha!” Nghe hắn giải thích như vậy, mấy võ sư đều gật đầu cười. Dù gì bao năm nay không ai dám đến Lạc Nhật thành gây sự, không có gì đáng phải lo hết.

Nửa khắc sau, diệp Phong được hai hộ vệ dẫn đến đại sảnh, mục quang chúng nhân dồn hết lên mình thiết diện nhân kỳ quái này.

“Nghe nói các hạ có manh mối về người được treo thưởng, đúng chẳng?” Tô Dung sầm mặt hỏi.

“Không sai, mỗ đã gặp Diệp Phong mà các ngươi treo phần thưởng, hơn nữa còn biết rõ bị trí hắn ẩn trốn.” Chúng nhân trong sảnh đều thất sắc, diệp Phong là hung thủ giết Tô Kiệt, cũng là nhân vật được treo thưởng cao nhất, bắt được gã thì công lao không nhỏ.

“Thật ra ở đâu?” Giọng Tô Dung hơi run lên vì kích động.

“Tại...” Gã hơi ngừng lại, không nói tiếp, “việc này quan hệ trọng đại, đông người nghe thấy thì sẽ để lộ, có khi người khác sẽ tranh mất công lao này.”

“Các ngươi lui xuống đi.” Diệp Phong nói có lý, tô Dung xua tay lệnh cho mọi người, trừ sáu võ sư, lui xuống.

“Hiện tại các hạ có thể nói rồi chứ?”

Diệp Phong liếc sáu võ sư, trầm tư một lúc rồi mỉm cười: “Việc lớn thế này, miễn cho rằng nói cho mình thành chủ đại nhân nghe là hay nhất.”

“Người...Láo xược.” Một võ sư đột nhiên nổi giận, sắc mặt Tô Dung cũng âm trầm hẳn, thiết diện nhân đuổi hết mọi người đi, lẽ nào có mưu đồ gì?

“Thành chủ đại nhân có dám bảo đảm trong sáu vị đây không có tai mắt phe khác?” Diệp Phong đáp: “Nếu người này lên truyền tin đi để họ lập công trước thì không chỉ thành chủ đại nhân không lợi lộc gì mà phần thưởng của mình cũng tan mất. Miễn buộc phải đề phòng.”

“Việc này...” Tô Dung không dám chắc, với thực lực của hắn vốn không đủ tư cách chiếm lấy thành thị nhiều màu mỡ như Lạc Nhật thành, chẳng qua nhờ quan hệ đặc biệt với Tô Chiến Thiên nên mới ngồi lên được cái ghế này. Vì thế một vài phái có thực lực trong bang hiển nhiên không phục, bảo họ cài tai mắt để chờ cơ hội hạ gục hắn cũng là chuyện hoàn toàn có thể.

“Xem ra thành chủ đại nhân không dám chắc.” Gã cười nhẹ: “Nên một mình thành chủ đại nhân biết vẫn hơn. Đợi khi triệu tập đủ lực lượng, do đại nhân tự thân dẫn đi, dù có người lòng này ý nọ cũng không thể biết được mục tiêu cụ thể, sẽ không quấy nhiễu được hành động của chúng ta.”

“Các hạ chứng minh bằng cách nào là đã gặp Diệp Phong?” Tô Dung vốn cẩn thận, người mặt sát này xuất hiện thập phần cổ quái, hơn nữa khả năng Diệp Phong xuất hiện quanh Lạc Nhật thành rất thấp nên hắn buộc phải đề phòng.

“Vũ khí của Diệp Phong là một cây trọng chùy...Như thế này.” Gã miêu tả lại hình dáng Chấn thiên chùy rồi nói tiếp: “Hơn nữa mỗi thấy hắn thi triển một môn võ kỹ lợi dụng mặt đất truyền chấn kích. Không hiểu...Có phải không?”

Tô Dung khẽ run người. Vũ khí và võ kỹ của Diệp Phong không được nói rõ trên bố cáo treo thưởng, chỉ có nhân sĩ cao cấp của Lục Lâm bang mới biết. Lúc này hắn đã tin phần lớn.

151. Chương 151 : Tru Sát .

“Thành chủ đại nhân đường đường là ngũ giai võ sư, lẽ nào còn sợ nhất giai võ sư như mõ?” Lời lẽ của Diệp Phong đượm nét trào phúng.

“Hà, không phải bản nhân sợ mà việc này quan trọng, buộc phải cẩn thận thôi.” Tô Dung mỉm cười, ngược ngừng khóa lấp.

Giọng nói và thân hình Diệp Phong đều cho thấy tuổi gã chưa nhiều, nếu không vì gã thể hiện thực lực cao cường thì Tô Dung thậm chí hoài nghi gã chỉ là một thiếu niên. Dù thế nào thực lực của đối phương cũng không thể cao hơn hắn, không cần quá lo lắng. Hơn nữa bang chúng ở ngoài cửa, nếu có động tĩnh dả đấu, họ sẽ lập tức xông vào, trừ phi Diệp Phong là võ tông, không thì không thể thương tổn đến hắn.

Một võ tông còn cần dùng cách ngu xuẩn cực độ đến lừa hắn sao? Tô Dung sau rốt cũng thấy thoải mái hẳn.

“Các người đều ra ngoài đi.” Tô Dung hất cằm dặn dò.

“Vâng!” Sáu võ sư bắt lực tuân lệnh.

Đợi khi chúng nhân ra ngoài hết, Tô Dung mới ngồi thẳng lên, khách khí hỏi: “Hiện tại, các hạ có thể cho bản nhân biết Diệp Phong ở đâu rồi chứ?”

“Tin tức về Diệp Phong, tại hạ nhất định sẽ cho thành chủ đại nhân biết. Bất quá, trước đó tại hạ muốn giao dịch với ngài.” Diệp Phong cười quỷ dị.

“Giao dịch?” Tô Dung không hiểu.

“Nghe nói thành chủ đại nhân không chỉ là ngũ giai võ sư, đồng thời còn là ngũ phẩm giám định sư?”

“Không sai!” Tô Dung có hứng thú lớn nhất là nghiên cứu các loại linh khí bảo vật. Hắn trấn thủ Lạc Nhật thành, thấy không ít các vật li kỳ cổ quái của dung binh lai vãng, tăng thêm không ít kiến thức. Mấy tháng trước hắn thành công thông qua kì thi ngũ phẩm giám định sư khiến cả Lạc Nhật thành xôn xao một thời gian.

“Mỗ vô tình lấy được một món linh khí rất thần bí trong Vụ Ẩn sơn mạch, nhưng không biết nó có công hiệu gì, không biết thành chủ có thể giám định hộ chăng?”

“Bản nhân chỉ là ngũ phẩm giám định sư, vì sao các hạ nhất định nhờ mỗ giám định?” Tô Dung lấy làm lạ.

“Mỗ cho rằng linh khí này thập phần bất phàm, có thể trên cả huyền cấp. Nên...Phí giám định e rằng mỗ không kham nổi.” Gã có vẻ “khó xử.”

“Hóa ra là thế.” Tô Dung hiểu ra, phí giám định vật phẩm xác định theo giá trị của vật đó, một món địa cấp linh khí nếu phẩm chất và công năng xuất chúng thì phí dụng không kém hơn mấy trăm tinh tệ, quả thật khó kham nổi với một nhất giai võ sư.

“Bất quá với khả năng của bản nhân e rằng không thể giám định được địa cấp linh khí.” Muốn giám định được, chí ít cũng cần trình độ của lục phẩm giám định sư, hơn nữa cũng không dám chắc trăm phần trăm giám định chuẩn xác.

“Thành chủ đại nhân có thể thử một phen chăng? Nếu không giám định được thì rất có thể vật này là địa cấp linh khí, mỗ có thể yên tâm nhận thưởng rồi mời giám định sư cao cấp hơn đến giám định. Nếu đại nhân may mắn giám định được thì mỗ đồng ý dùng vũ khí huyền cấp trong phần thưởng tặng cho đại nhân, thế nào?” Ngữ khí của gã đầy dụ hoặc.

“Được.” Là giám định sư, tô Dung không cưỡng lại được kỳ trân dị bảo, hơn nữa điều kiện của Diệp Phong cũng rất hấp dẫn, hắn không có lý do gì từ chối.

Gã lật tay, tru Thần cung xuất hiện, trước khi được kim nguyên lực dồn vào, thần cung chỉ phát ra kim quang mờ mờ, nhưng hoa văn cổ kính trên đó cùng thân cung thoáng nhìn là biết không làm từ chất liệu tầm thường thì lập tức thu hút ánh mắt Tô Dung.

“Đúng là vật quý.” Không cần nhìn kỹ, tô Dung cũng biết cây cung này bất phàm, nhưng không ngờ đó là thần khí.

“Mỗ lần mò bao lâu cũng chỉ tìm ra một vài đặc tính của cây cung này, xin để mỗ thử trình diễn.” Diệp Phong vừa nói vừa nhét một viên thất phẩm kim nguyên đơn vào miệng. Gã cách Tô Dung chừng sáu, bảy thước, chỉ cần xuất ra Tru thần tiễn kỹ thì đối phương không thể thoát được. Nhưng kéo cũng cần thời gian, nếu không dùng cách đó mê hoặc Tô Dung, một khi sát ý lộ ra thì hắn sẽ nhanh chóng gọi người bên ngoài vào.

Diệp Phong không sợ đối phương đông người, nhưng nếu Tru Thần cung bị đối phương nhìn thấy đồn đãi ra thì sẽ rầy rà to, sau này sẽ khó sử dụng thần cung đánh lén nữa. Nên gã mới lợi dụng thân phận giám định sư của Tô Dung để diệt hắn một cách bí ẩn.

Tô Dung quả nhiên gật đầu, bị Tru Thần cung khiến cho hứng thú.

“Tinh!” Tru Thần cung kim quang đại thịnh. Dây cung kéo ra một nửa, năng lượng tiễn chói mắt hình thành cực nhanh.

Tô Dung ban đầu gần như mê luyện và kinh diễm trước Tru Thần cung, bất quá thoáng sau đã nhận ra điều không ổn, cảm giác kinh rợn tràn ngập trong óc.

Hắn nhớ ra rằng A Qua chết dưới một đạo kim quang. Lẽ nào...Con người hắn ánh lên hải hùng, một kết luận đáng sợ vang trong óc. Thiết diện nhân này lẽ nào là Diệp Phong?

“Chết đi.” Gã cười lạnh, tích tắc lỏng ngón tay giữ dây cung thì cũng cởi mặt nạ sắt xuống. Gương mặt thiếu niên mà Tô Dung nhìn thấy cả trăm lần trên bảng treo thưởng xuất hiện.

Không. Hắn hoảng sợ gầm lên, sao có thể, diệp Phong sao lại dám đến Lạc Nhật thành giết hắn?

Theo lẽ thường, điệp Phong hiện tại phải đang trốn tránh, không thể lặng lẽ từ Ngọa Lãng thành đến Lạc Nhật thành! Dù gã may mắn trốn thoát tầng tầng vây bắt thì cũng nên tìm nơi an toàn trốn đi mới đúng, sao lại đến Lạc Nhật thành tập trung thể lực Lục Lâm bang để tự tìm cái chết? Một con chó đang cúp đuôi vì bị Lục Lâm bang và hắc ám dung binh truy sát sao lại lớn mật dám đến đây ám sát hắn? Tuyệt...Tuyệt đối không thể.

Một loạt những điều không thể gộp lại khiến Tô Dung không phòng bị gì. Có nằm mơ hắn cũng không ngờ mình trở thành mục tiêu cho Diệp Phong thu hút chú ý của Lục Lâm bang.

Kim quang lóe lên, mi tâm Tô Dung trúng tên. Hốc máu nổi bật trên trán khiến sinh mệnh của Lạc Nhật thành thành chủ dần tan biến...

Diệp Phong khẽ hừ lạnh, lập tức thu Tru Thần cung về.

Ban nãy năng lượng dao động hùng hậu từ kim nguyên ngưng tụ trên năng lượng tiễn chắc không giấu được sáu võ sư ngoài cửa. Nhưng chúng nằm mơ cũng không ngờ đường đường ngũ giai võ sư Tô Dung mà ngay cả hô cứu cũng không kịp đã bị giết. Nên tuy nghi ngờ nhưng chúng không vội xông vào.

Diệp Phong giờ Chấn thiên chùy ra, cười lạnh đi ra cửa. Mục tiêu đã giải quyết xong, thân phận gã không cần giấu diếm nữa, phải để Lục Lâm bang và Tô Chiến Thiên biết gã đã đến Lạc Nhật thành!

Địa long chấn! Ngọn chùy giáng mạnh xuống, sóng năng lượng hùng hồn cuốn tới. Hai cánh cửa dày bích nát vụn, chúng nhân đợi ở bên ngoài không kịp phòng bị, ngã nhào tất cả. Chỉ có sáu võ sư phản ứng nhanh nhẹn, vội vận nguyên lực dồn xuống hai chân chống lại sức mạnh chấn kích.

“Cho Tô Chiến Thiên biết, điệp Phong ta sớm muộn gì cũng sẽ diệt trừ Lục Lâm bang, bảo hắn ngoan ngoãn đợi chết đi. Ha ha.” Thân hình gã vút khỏi màn khói xám, lao vào chỗ đối phương phòng thủ mỏng nhất.

“Diệp Phong!” Thành viên Lục Lâm bang chưa hết kinh hồn, sau cùng cũng nhìn rõ diện mạo gã. Quả thật là kẻ đứng đầu bảng treo thưởng. Gã dám lớn mật đến Lạc Nhật thành, xông vào phủ thành chủ giữa lúc bị Lục Lâm bang và hắc ám dung binh giăng thiên la địa võng.

Đợi đã. Thành chủ đâu? Thành chủ không phải ban nãy một mình ở cùng gã trong điện sảnh sao? Sao lại không có động tĩnh gì, chỉ có mình gã đi ra?

Bất quá gã không để chúng cả nghĩ, lao ngay vào một nhị giai võ sư, cũng là võ sư thực lực kém nhất. Hắn vừa đứng vững sau luồng Địa long chấn, thấy gã lao tới bèn nhanh chóng vận nguyên lực lên hộ thể.

“Cút!” Gã vung trọng chùy, không hề khách khí xuất ra Bát điệp chấn.

“Ầm!” Viên võ sư bị hất văng đi, miệng phun máu. Cũng vì hắn đen đủi, luận thực lực thì hắn vị tất thua Diệp Phong nhưng gã tấn công quá đột nhiên khiến hắn không kịp toàn lực chống đỡ.

Gã nhất kích đắc thủ, không dám chần chừ, thân hình cấp tốc lướt qua đám đông chưa kịp phản ứng, thuận theo lối đi lướt ra ngoài.

152. Chương 152 : Xông Lên .

Sáu võ sư đó thực lực đều từ nhị giai đến ngũ giai, điệp Phong không muốn sinh cường đầu với họ.

Tô Dung đã chết, mục đích thu hút sự chú ý của Lục Lâm bang đã đạt, không cần thiết phải dây dưa với mấy tên nhãi nhép này.

Gã không dừng bước, lao vào một thông đạo. Bốn võ sư dẫn theo một toán lâu la theo sát.

“Các người mau đi xem thành chủ đại nhân sao rồi?” Đến giờ vì khói chưa tan hết ở ngoài cửa nên chúng nhân đều không biết trong sảnh xảy ra chuyện gì.

“Không...Không ổn rồi, thành chủ đại nhân bị giết.” Mấy võ sĩ kêu lên kinh hoảng, trán Tô Dung rỉ máu, thắm tử trên ghe khiến họ kinh hãi cực độ.

“Cái gì? Sao lại như thế?” Nếu bảo Diệp Phong có thể giết Tô Dung, chúng không kinh ngạc vì A Qua thực lực cao hơn cũng táng mệnh dưới tay gã. Nhưng trong đại sảnh lúc đó lại không có động tĩnh gì, thậm chí Tô Dung không kịp hô lên đã bị gã đắc thủ.

Trước đó chúng chỉ cảm thấy bên trong dây lên kim nguyên đao động mạnh mẽ, rồi Diệp Phong phá cửa lao ra, lẽ nào chỉ tích tắc đó mà Tô Dung đã bị gã giết chết? Như thế cần thực lực cỡ nào? E rằng là võ tông cũng không thể dễ dàng giết Tô Dung mà khiến hắn không kịp kêu lên. Diệp Phong có thực lực đó vì sao còn cần phải bỏ chạy? Một mình gã đủ giết sạch tất cả.

Hai võ sư lưu tại hiện trường đều ngẩn ngơ, từ đáy lòng dấy lên niềm kinh hãi.

Cả phủ thành chủ xôn xao, nhân viên từ các nơi đổ về, thông đạo dưới lầu cơ hồ bị nhân mã vây kín. Diệp Phong muốn quay lại theo đường cũ là việc không thể nào. Dù gã đại phát thần uy, giết sạch lầu la thì thi thể cũng chúng cũng đủ chật đường, khiến gã không thể thuận lợi thoát thân.

Gã đánh bay mấy lầu la đoạn nhận ra mình không thể phá vây từ lối cửa chính phủ thành chủ. Nếu còn dây dưa, e rằng bốn võ sư sẽ đuổi kịp, lúc đó muốn tháo thân cũng không dễ. Đã nuốt thất phẩm nguyên đơn nên thân thể gã bị ảnh hưởng nhất định, khó lòng phát huy được thực lực mạnh nhất.

“Chỗ quỷ quái này sao lại có nhiều người trấn thủ thế nhỉ.” Gã mắng thầm, không hề do dự lao lên ngôi lầu cao nhất trong phủ thành chủ. Tuy trên đó có nhân mã nhưng số lượng ít hơn nhiều phía dưới không ngờ có thêm người tràn tới.

Vòng qua góc, vừa hay gặp bốn võ sư xông tới, gã vung đại chùy xuất ra Địa long chân, bức đối phương phải tránh né. Gã lướt lên đỉnh lầu như làn khói.

“Đuổi theo, ngàn vạn lần đừng để hắn thoát.” Nếu để một thiếu niên bị thông tập dễ dàng đột nhập Lạc Nhật thành, tru sát thành chủ rồi trốn thoát thì các võ sư như họ không còn mặt mũi nào gặp mặt ai.

“Hắn không thoát được đâu. Lầu cao nhất phủ thành chủ là tử lộ, chỉ cần chúng ta phong tỏa thông đạo đi xuống thì trừ phi hắn mọc cánh còn không đừng mong thoát thân.” Thấy gã bị bức phải chạy ngược lên, một võ sư cười lạnh nói.

“Cẩn thận vẫn hơn. Ngay cả thành chủ đại nhân còn chết bất minh bất bạch trong tay hắn, lâm đại ca đừng để lật thuyền trong rãnh.” Một võ sư vừa đuổi vừa nhắc nhở.

Võ sư họ Lâm ớn lạnh trong lòng, nhớ đến thảm trạng của Tô Dung, bất giác rung mình.

Ầm! Tiếng động vang lên gần đó, diệp Phong đạp gãy một đoạn cầu thang, đá tảng rơi xuống làm bị thương hơn mười nhân thủ. Lối thông lên lầu xuất hiện một lỗ hổng chừng hai thước khiến đại đội nhân mã không thể thông qua.

“Tiểu tử giảo hoạt!” Lần đầu tiên chúng chạm mặt Diệp Phong, không ngờ một thiếu niên nhỏ tuổi lại khó chơi như thế.

Bốn võ sư nhìn nhau, tung người lướt theo.

Với tốc độ của gã nhanh chóng xông lên đỉnh lầu, tuy dọc đường có nhân viên trông nom nhưng thực lực đều là võ sĩ tam giai đến ngũ giai nên nhân số có đông nữa cũng không ngăn được. Có kẻ thậm chí sợ quá lánh đi, không dám cả ngăn cản.

“Xú tiểu tử! Muốn thoát khỏi thành chủ phủ chỉ có một thông đạo. Đến đỉnh lầu thì ngươi không còn đường chạy nữa, mau bỏ tay chịu trời.” Võ sư họ Lâm hô to.

“Ầm!” Đáp lời hắn, diệp Phong lại đạp nát một tầng cầu thang, vô số đá vụn văng ra khiến hắn vội vịn nguyên lực lên chống đỡ.

“Bất được ngươi, ta nhất định khiến ngươi sống không bằng chết.” Võ sư ở dưới giận dữ hét lên be be.

Hết đường? Diệp Phong nhìn quanh, trừ mấy gian phòng ra thì ở cuối đoạn đường là một đài ngắm cảnh lộ thiên. Gã lao lên đài, nhìn xuống thấy cao chừng hơn trăm thước, hơn nửa phía dưới đông đúc nhân mã, hiển nhiên đã bị bao vây.

Tô Dung tuy thực lực không cao nhưng thủ hạ không ít, hơn nghìn nhân mã đủ cho hắn thống trị Lạc Nhật thành.

Làm cách nào đây? Độ cao này nếu cứ liều mạng nhảy xuống, ít nhất cũng mất nửa cái mạng. Cộng thêm nhân số bên dưới thì dù thực lực của gã còn nguyên cũng không dễ dàng đột vây, đừng nói đến lúc gần kiệt sức thể này.

Thất sách! Gã chỉ nghe ngóng người có thực lực cao nhất Lạc Nhật thành mà quên mất số lượng thủ hạ. Võ sĩ không phải đối thủ của gã nhưng bất kỳ thực lực nào, chỉ cần đạt đến lực lượng nhất định, tập hợp lại cũng cực kỳ đáng sợ. Gã chưa từng gặp phải cảnh bị hơn ngàn võ giả vây bắt, lúc này quả thật dở khóc dở cười.

“Xoạt, xoạt, xoạt.” Bốn võ sư dẫn một toán võ sĩ thân thủ nhanh nhẹn xông lên, thấy gã tiến thoái lưỡng nan thì đắc ý cười lạnh: “Có bản lĩnh thì người nhảy xuống, may ra sẽ chết thống khoái hơn.”

Đầu óc gã xoay chuyển thật nhanh, bỏ qua lời gây hấn của đối phương.

“Xem ra phần thưởng của bang chủ sẽ thuộc về chúng ta.” Bốn võ sư đều tỏ vẻ tham lam, Tô Dung tuy chết rồi nhưng trách nhiệm không thuộc về họ. Tử trạng của Tô Dung nên họ đại khái đoán được cũng do kim quang giết chết A Qua tạo thành.

Theo tin tức, điệp Phong liên tục sử dụng kim quang hai lần là sẽ hư nhược không đứng vững được. Giờ gã sử dụng một lần rồi, tối đa cũng chỉ thêm được một lần nữa. Bất quá sẽ phải phí thêm một mạng người nữa.

Bốn võ sư không vội lao lên, ai cũng hoảng sợ bởi không chống nổi đạo kim quang đó. Nên họ lệnh cho toán võ sĩ phía sau xông lên trước.

153. Chương 153 : Trên Trời Đáp Xuống .

Dưới lầu liên tục có người xông lên, chỉ tính số lượng cũng đủ đè chết Diệp Phong.

Gã lạnh lùng nhìn mấy võ sĩ xông tới, tính toán mạo hiểm hình thành ngay trong óc.

“Chịu chết đi!” Ba cao giai võ sĩ giơ đao, giơ phủ lao vào.

Gã vùng Chấn thiên chùy thần nhiên nghênh đón.

Do thông đạo nhỏ hẹp, tám chín võ sĩ không thể hoàn toàn dàn trận, chỉ còn ba người ở đầu hàng mới có thể công kích gã. Gã tung cước đá bay cổ tay địch thủ bên phải, đồng thời Chấn thiên chùy đập xéo ra, trù lên hai võ sĩ còn lại.

Bùng! Cả hai đồng thời bị gã chấn lùi, cổ tay một võ sĩ khác bị chấn động mạnh, vũ khí văng đi. Diệp Phong nhân cơ hội lao lên, chụp lấy đầu vai đối phương.

“Đứng im.” Sức mạnh của Diệp Phong vượt ngoài sức chịu đựng của hắn, tay hơi dùng lực là làm vỡ xương vai hắn, khẽ kéo hắn văng về phía sau.

Mấy người ở đằng trước chuẩn bị lao lên, gã nhếch môi cười lạnh, khẽ quát vang, xuất ra Địa long chấn.

“Ầm!” Mặt đất lún xuống, nền tháp dày cả thước cơ hồ bị đánh xuyên qua, năm người đầu hàng bị chấn ngã, nằm xuống thở hồng hộc.

Gã xách một võ sĩ vừa bị bắt sống lên, lùi lại thật nhanh đến sát đài quan sát.

“Gặp lại sau!” Gã cười lạnh, ném con tin đi rồi nhảy khỏi lầu cao.

“Cái gì!” Bốn võ sư cả kinh, vội lao theo. Từ độ cao này mà nhảy xuống, gã muốn tự sát chăng?

Thân hình gã rơi nhanh, song cước đập vào lưng võ sĩ bị ném xuống trước, cơ hồ vô sự, mục quang lạnh lùng khinh miệt nhìn chúng võ sư ở trên.

“Hắn định làm gì?” Dùng thân thể một võ sĩ làm đệm? Dù vậy thì với chiều cao hơn trăm thước e rằng cũng phải chịu chấn động không nhẹ, hơn nữa phía dưới có tới mấy trăm người, gã có may mắn đáp xuống an toàn cũng khó lòng thoát thân.

Thoáng sau, gã mang theo võ sĩ đó rơi xuống hơn sáu chục thước, tốc độ đạt đến ngưỡng thập phần nguy hiểm. Vòng vây bên dưới chừa ra một khoảng trống, đợi gã rơi xuống là ập vào, nhân lúc gã bị chấn động là giải quyết thiếu niên có giá treo thưởng cao kinh nhân đó.

Gã không đổi sắc, hữu cước hung hãn đạp lên cái đệm thịt dưới chân, tiếng nổ vang vọng trên không, phiêu dang hồi lâu. Gã mượn lực cú đạp, thân hình lướt ngang hơn hai mươi thước, đến phía trên vòng vây.

Đệm thịt rơi xuống nhanh hơn, đập vào mặt đất, biến thành một đồng thịt bầy nhầy.

Tuy mượn đệm thịt giảm bớt lực rơi một lần nhưng đà của gã vẫn cực nhanh, tuy với cường độ thân thể của gã thì không đến nỗi trọng thương nhưng chắc chắn khó tránh được chấn động, tất nhiên sẽ tạm thời không khống chế được. Nếu đối phương nhân cơ hội xông đến thì gã khó thoát.

Bất quá gã đã nắm chắc, còn cách mặt đất chừng mười thước thì hai chân đá mạnh vào Chấn thiên chùy, một đạo hắc quang từ trên không giáng xuống, đà rơi đập tan đầu hai võ sĩ, huyết quang tứ tán khiến chúng nhân quanh đó hoảng sợ rút lui.

Gã lại mượn lực giảm xung một lần nữa, đà rơi chậm lại, lúc đáp xuống đất liền lăn người thoát khỏi lực dồn xuống, thân hình như thiểm điện lao tới chụp Chấn thiên chùy.

Lâu la chung quanh sợ Chấn thiên chùy, cách ra một quãng, chỗ đó đã là rìa vòng vây, tuy gần đó không ngớt có người tràn tới hòng vây gã lại nhưng Diệp Phong gần như không tổn thương gì, thực lực không giảm tí nào. Vài võ sĩ không ngăn nổi gã, chỉ thấy hắc mang tràn đến đâu là lâu la thực lực kém cỏi nhao ngã gục, đà Diệp động xung phong không giảm, thoáng sau đã phá được vòng vây lướt đi.

“Tiểu tử này lai lịch thế nào?” Bồ võ sư trên lâu ngạc nhiên hỏi.

Lợi dụng người và ngọn chùy để hóa giải đà rơi không phải là tuyệt kỹ gì ghê gớm nhưng thực hiện được như gã không hề dễ dàng. Mấy võ sư đều tự nhận không thể thực hiện tốt hơn, càng kinh ngạc là trong lúc hóa giải đà rơi gã vẫn có thể xảo diệu lợi dụng Chấn thiên chùy mở một thông lộ cho mình. Tâm trí linh mãnh như thế, không phải cứ có thực lực là thực hiện được.

“Mau đuổi theo, nhất định không để hắn thoát.” Dưới con mắt của vô số dung binh Lạc Nhật thành mà để một thiếu niên gây loạn, giết thành chủ Tô Dung rồi an toàn thoát đi khác nào tát một cái nên thân vào mặt Lạc Lâm bang. Không bắt được gã, mặt mũi cao thủ trong thành cũng mất hết.

“Rung chuông cảnh báo.” Một võ sư nhanh chóng dặn dò, thoáng sau từ trong phủ thành chủ vang lên tiếng chuông cảnh báo, vang khắp thành. Nhân mã các nơi sau chút kinh ngạc thì vội vàng hành động. Chuông cảnh báo vang lên là việc mấy năm không xảy ra rồi, nhất thời mọi người trong thành đều biết nơi này xảy ra việc lớn.

Đội nhân mã đuổi sát thì nhau rút tín hiệu đạn tùy thân ra. Hỏa quang liên tục bay lên không, tổ cáo vị trí của gã.

“Gặp quỷ rồi! Lạc Nhật thành phòng bị không ngờ lại nghiêm mật như thế.” Diệp Phong nhìn dòng người từ bốn phương tám hướng đổ tới, bất giác im lặng. Vô số thành viên Lạc Lâm bang hình thành thế bao vây, xem ra muốn thoát thân không phải là việc dễ dàng.

Vốn gã định chạy đến một nơi yên tĩnh rồi thay đổi dung mạo, sẽ dễ dàng thoát được truy đuổi, nhưng xem ra hiện tại đối phương không cho gã cơ hội. Tốc độ của gã có nhanh nữa cũng không chống được đối phương đông người, trong thành phẳng phát đều là nhân thủ Lạc Lâm bang.

Lúc này nhiều dung binh trong thành đều nhận ra người đang bỏ chạy là thiếu niên nổi danh nhất, thậm chí có cái giá treo thưởng trên trời. Đại đa số tỏ ra kinh ngạc, số ít nhị tinh dung binh thực lực đạt đến võ sư cũng nổi tham niệm, gia nhập đội ngũ truy sát. Dù không kiếm được toàn bộ tiền thưởng thì chỉ cần bắt được gã, được chia một phần cũng không tệ.

“Đáng ghét, mấy tên dung binh thấy lợi là mờ mắt.” Gã đành bó tay, ải bảo mạng gã quá đáng tiền? Sa vào khôn cảnh này là điều gã chưa từng nghĩ tới.

Dung binh gia nhập càng khiến gã khó lòng chạy thoát. Cũng may dung binh thực lực đạt đến võ sư chỉ là thiếu sót, đẳng cấp cũng không quá cao. Nhất thời trong thành nháo nhào, đầu đầu cũng vang lên tiếng hò hét, điệp Phong chạy đến đâu cũng bị vây sát, không thể dịch dung thay đổi gương mặt.

154. Chương 154 : Viện Thủ

Phía trước Diệp Phong, hai bóng người chặn ở giữa đường.

“Cút!” Gã nhú mày, chân thiên chùy vung lên, chuẩn bị hạ thủ.

“Thiếu gia! Cần thận.” Một người nhanh chóng chặn trước mặt một người khác, mình rục lên lực mang, cương thương như độc xà thổ tín đâm vào yết hầu gã.

Không phải truy binh? Phản ứng của đối phương khiến gã ngẩn người. Bất quá đối phương xuất thủ độc ác, lăng lệ, không cho gã cả nghĩ, lách người như chớp, trọng chùy giáng mạnh xuống vai đối phương.

“Keng!” Đối thủ gạt mạnh trường thương, hất Chấn thiên chùy ra. Mộc nguyên lực hùng hậu khiến hổ khẩu gã hơi tê. Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ( )

Thực lực khá lắm, cơ hồ không kém hơn A Qua. Gã thâm kinh hãi.

“Hả, sao tiểu tử này quen mắt thế?” Phía sau người dùng thương thò ra một cái đầu thanh niên, nghi hoặc hỏi.

“Thiếu gia, y không phải là Diệp Phong bị Tô Chiến Thiên treo thưởng sao!” Hai người này chính là Trương Bách Cường và người hầu vốn chuẩn bị đến Võ Dung học viện dự lễ tốt nghiệp. Người hầu tuy hình dáng nhàn nhõ, tên là Tiểu Bình nhưng thực tế là thất giai võ sư, thực lực bất phàm, chuyên chức phụ trách bảo vệ an toàn cho Trương Bách Cường.

“Các người cũng định tham gia vào náo nhiệt bắt ta?” Bàn tay nắm chùy xiết lại, đối thủ này khá khó chơi, nếu không dùng Tru Thần cung thì e không phải đối thủ của hắn.

“Không, không, đều là hiểu lầm.” Mắt Trương Bách Cường sáng lên, như sắc lang thấy mỹ nữ, nhìn chăm chăm khiến Diệp Phong cảnh giác hẳn. Thanh niên này sao kỳ quái đến thế.

“Xem ra các hạ gặp phiền hà. Không sao, mỗ sẽ giúp các hạ.” Đối với Trương Bách Cường, điệp Phong là đối tượng rất đáng chiêu lãm, có cơ hội ban ơn thì không thể bỏ qua.

“À,” Diệp Phong nhướng mày mỉm cười: “Vậy người xử lý chúng đi.” Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ( )

Gã chưa dứt lời, một toán truy binh ập tới, mặt đất rung lên vì bước chân của đám đông. Gã đang đứng ở ngã tư, bốn bề đều đặc kín người, ai nấy đều với thần thái tham lam như hung thần ác sát nhìn ba người trong trường.

Bị bao vây rồi!

Hả! Sắc mặt Trương Bách Cường cứng lại, há miệng nhìn quanh. Đám đông đen đặc vây quanh phải đến mấy trăm người, trong đó hơn mười võ sư, võ sĩ càng không tính, thực lực chênh lệch như vậy thì đấu kiểu gì?

“Các hạ biết rõ mình bị truy nã, lẽ nào không âm thầm một chút hả?” Trương Bách Cường nghiêng răng hỏi.

“Tại hạ đã âm thầm lắm rồi...Bại lộ thân phận chỉ được chừng nửa canh giờ.” Diệp Phong nhún vai, tỏ vẻ bất lực.

“Vì sao lại có nhiều truy binh như thế?”

“Không có gì, chỉ là giết một tên thành chủ mà thôi.” Khẩu khí gã nhẹ tênh nhưng khiến Trương Bách Cường suýt ngất xỉu.

Cái gì! Tại Lạc Nhật thành đơn thương độc mã giết Tô Dung? Có thể sao? Y không tin Tô Dung vì sợ ý bị mắc bẫy Diệp Phong rồi bị gã hạ sát. Coi như không tính chuyện gã giết Tô Dung bằng cách nào, chỉ việc gã giết hẳn rồi còn kiên trì được nửa canh giờ cũng coi là kỳ tích không nhỏ rồi.

“Thế nào? Không dẹp được hả?” Tuy gã trêu Trương Bách Cường nhưng vẫn thầm tính cách thoát thân mà không để lộ Tru Thần cung.

“Ai...Ai nói ta không xử lý được!” Trương Bách Cường ưỡn ngực, ra vẻ ta sẽ bảo vệ người.

“Các người là ai? Cùng bọn với Diệp Phong? Người Diệp gia?” Mấy võ sư Lục Lâm bang hiển nhiên chú ý đến thất giai võ sư Tiểu Binh, bắt giác thăm kinh hãi. Theo tình báo của họ, Diệp Phong không có đồng lõa mạnh đến thế. Truyen ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

“Hừ, tiểu Binh! Cho chúng biết thiếu gia ta là ai?” Trương Bách Cường nghênh ngang chặn giữa, ra vẻ cực kỳ huênh hoang.

“Đây là Vân Châu Trương gia đại thiếu gia, ai dám vô lễ?” Tiểu Binh quát to, tuy y đáng vẻ nhần nhỏ nhưng lấy khí thế lên cũng khá uy vũ.

“Trương gia đại thiếu?” Chúng nhân kinh hãi, trương gia là thế lực không kém gì Lục Lâm bang, chả trách một người hầu cũng có thực lực đến mức đó. Diệp Phong kinh ngạc nhìn thêm một chốc, không hiểu vì sao Trương gia đại thiếu giúp mình?

Trương gia và Lục Lâm bang không thể tính chung sống hòa bình nhưng những việc lớn thế này, trương gia tuyệt đối không dính vào Lục Lâm bang mới đúng. Dù gì thì gã cũng giết con trai Tô Chiến Thiên, trương gia mà bảo vệ gã thì Lục Lâm bang e rằng sẽ liều mạng.

“Trương thiếu gia! Chúng tôi truy bắt hung thủ giết thiếu chủ của bản bang, hy vọng thiếu gia không nhúng vào.” Một võ sư khách khí ôm quyền nói. Trương gia không phải thứ có thể đắc tội.

“Các người bắt hung thủ thì liên quan gì đến ta nhưng các người mấy trăm người bắt nạt một thiếu niên văn nhược thì ta không thuận mắt.” Trương Bách Cường hừ lạnh.

Võ sư Lục Lâm bang nhú mày, trương gia đại thiếu tựa hồ nghiêng về phía Diệp Phong. Như vậy thì khó xử rồi.

“Tiểu tử này vừa giết Tô Dung thành chủ, trương thiếu gia còn cho hắn là thiếu niên văn nhược nữa không?”

Hả! Dung binh quanh đó xôn xao, hiện tại họ mới biết Tô Dung bị Diệp Phong giết ở chính sào huyệt. Thật không tin nổi. Lực lượng trong phủ thành chủ, e rằng nhất giai võ tông xông vào cũng khó lòng đắc thủ. Thiếu niên này bằng cách nào mà thực hiện được? Ánh mắt nhiều người nhìn gã đều mang theo nét sùng kính và sợ hãi.

Trương Bách Cường tuy đã nghe Diệp Phong đề cập nhưng giờ được xác nhận thì vẫn kinh ngạc vô cùng. Bất quá y cố ý giả ngây giả ngốc: “Có việc đó hả?”

“Việc liên quan đến danh dự bản bang, thiếu gia cho rằng chúng tôi đem ra đùa sao?” Cái chết của Tô Dung không thể giấu được nên võ sư Lục Lâm bang thẳng thắn thừa nhận luôn.

“Diệp Phong liên tiếp sát hại các nhân vật trọng yếu của Lục Lâm bang, là địch nhân hàng đầu của bản bang, nếu Trương thiếu gia cố ý nghiêng về một bên thì sẽ rằng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hữu hảo giữa Trương gia và Lục Lâm bang?” Đối phương kể tục giảng giải. Trương Bách Cường chỉ là thiếu gia, không thay mặt cho Trương gia được, không dám nhận trách nhiệm này.

“Đó là việc riêng của ta, không liên quan đến Trương gia. Đây là ta không quen thấy các người cậy đông người bắt nạt người ta, người bả ta làm sao đây? Có bản lĩnh thì các người một đối một, ta tuyệt đối không nhúng tay vào.” Trương Bách Cường không ngốc, việc này không thể kéo Trương gia vào.

Một đấu một? Ngũ giai võ sư Tô Dung không kịp kêu cứu đã bị gã giết chết, có ai dám độc chiến với gã? Sắc mặt mấy võ sư Lục Lâm bang trở nên cực kỳ khó coi, nhìn nhau cùng đưa ra quyết định.

“Trương thiếu gia cố ý bảo vệ Diệp Phong thì bọn mõ đành đắc tội.” Ba trung giai võ sư vây lấy Tiểu Bình, tách một võ sư cấp thấp cầm chân Trương Bách Cường. Họ không dám đả thương địch thủ nhưng cầm chân đối phương để đối phó Diệp Phong thì không thành vấn đề.

Lục Lâm bang còn hai võ sư, phe dung binh có năm người, số lượng võ sĩ càng không kể xiết, diệp Phong có chấp cánh cũng khó thoát khỏi Lạc Nhật thành.

155. Chương 155 : Lôi Kéo

Trương Bách Cường đảo con ngươi, cao giọng hô: “Các huynh đệ dung binh, phần thưởng treo về Diệp Phong tuy hậu nhưng các vị nghĩ xem, có ngần này người thì khi luận công ban thưởng, các vị được bao nhiêu? Huyền cấp linh khí? Nhất định không có phần các vị. Ngũ phẩm võ kỹ, càng là xa vọng. Dù là tinh tề thì phân đến phần các vị, e rằng không nổi mỗi người một đồng.”

Những lời này khá có lý, những dung binh có mặt, nhất là những người chỉ đạt mức võ sĩ bắt đầu do dự. Vì mấy tinh tề có đáng mạo hiểm thế không? Diệp Phong có thể giết cả cao giai võ sư cơ mà.

“Đừng nghe hấn nói nhăng. Trong bang của bọn ta sẽ luận công ban thưởng khác, phần thưởng trên bảng thì mọi dung binh đều có phần.” Võ sư Lục Lâm bang vội biện giải, chúng vẫn cần lợi dụng các võ sư dung binh bởi phần lớn võ sư phe chúng phải cầm chân Trương Bách Cường và người hầu, nếu không có phe dung binh tiếp sức thì e rằng không cầm chân nổi Diệp Phong.

Gã nhìn Trương Bách Cường đầy kinh ngạc, cả hai không quen, vì sao y lại giúp mình? Lòng gã hơi ấm lên, dù đối phương mục đích gì, ít nhất cũng không phải ác ý, bất giác gã có hảo cảm với y.

Gã nhân lúc song phương lý luận, lại lấy mặt nạ sắt ra đeo lên. Chỉ là trong mặt nạ bơi đầy Cố hình đơn đã dung hóa, thoáng sau dung mạo gã biến hóa khác hẳn. Chỉ là không ai biết...

“Tinh tề đã đành nhưng món huyền cấp linh khí và ngũ phẩm võ kỹ mà có tới mấy võ sư thì phân chia thế nào?” Gã thấy vậy liền chen lời trào phúng.

“Việc này...” Mấy võ sư này không làm chủ việc treo thưởng được, cũng không có quyền.

“Tóm lại Lục Lâm bang không để các vị thiệt là được.” Một võ sư nói to.

“Lục Lâm bang xưa nay hành xử không có hậu, một câu của người thì ai tin được?” Diệp Phong lạnh lùng trào phúng, tâm niệm khê động, trên tay xuất hiện một nắm tinh tề và mấy viên nguyên đơn.

“Các huynh đệ dung binh, nếu các vị không nhúng vào việc này, mỗi đồng ý tặng mười tinh tề, nếu là cao thủ thị thực lực đạt đến võ sư sẽ được hai mươi tinh tề.” Diệp Phong lắc lắc vật trong tay, nói lớn: “Nếu các vị giúp mõ thoát được khỏi Lạc Nhật thành, mỗi người được thêm một viên bát phẩm nguyên đơn. Thực lực đạt đến võ sư tặng một viên thất phẩm nguyên đơn!”

“Diệp Phong ta nói là làm. Ta tin các vị dung binh huynh đệ đều là hảo hán tử giữ lời hứa.” Gã khẳng khái nói to.

Những dung binh dám đuổi theo đều có thực lực không kém, nên nhân số không đông, trừ năm võ sư ra còn hơn mười cao giai võ sĩ, nghe vậy đều động lòng. Họ vất vả đuổi theo gã không phải cũng vì muốn có tài vật sao? Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Nếu gã hứa suông thì họ không tin, bởi việc này liên quan đến chuyện đắc tội với Lục Lâm bang. Nhưng tinh tề lấp lánh trước mắt, còn cả nguyên đơn đủ màu nữa, chân chân thật thật ở trước mặt, không động lòng mới là lạ. Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Mạo hiểm sinh mạng để lấy mấy tinh tề thì hiện tại chỉ cần không nhúng vào là được mười đồng, dĩ nhiên dễ chịu hơn nhiều. Nếu giúp gã có khi còn được một viên nguyên đơn, thứ đơn được chỉ gặp được chứ không thể cầu được, có tác dụng lớn với việc đề thăng thực lực.

Rất nhanh, mấy võ sĩ dung binh do do dự dự đứng về phía gã, gã thực hiện đúng lời hứa. Đối phương có khí hải thuộc tính gì thì gã cũng có nguyên đơn tương ứng.

“Mẹ nó chứ, ta đường đường là Trương gia đại thiếu, mà lại không giàu bằng một tiểu tử bị thông tập.” Trương Bách Cường há hốc miệng nhìn tay Diệp Phong liên tục xuất hiện nguyên đơn và tinh tề, bất giác trong lòng dấy lên cảm giác hư ảo. Nếu Diệp Phong có mấy trăm tinh tề thì y không đến nỗi kinh hãi như vậy, nhưng thuận tay cũng lấy được các loại nguyên đơn đủ mọi thuộc tính thì thật khiến y choáng váng. Dù là luyện đơn sư cũng không thể dễ dàng lấy ra nguyên đơn đủ thuộc tính, gã lấy từ đâu ra?

Đã thấy tận mắt, sau cùng một võ sư từ bỏ trường tranh đấu, được Diệp Phong cho 20 tinh tề xong, y bỏ đi luôn. Hai võ sư đứng về pha gã, giúp gã trốn khỏi Lạc Nhật thành, gã thực hiện lời hứa cho họ 20 tinh tề và một viên thất phẩm nguyên đơn! Thất phẩm nguyên đơn giá ít nhất cũng hơn trăm tinh tề, trợ giúp không ít cho võ sư gia tăng thực lực. Các dung binh võ sĩ tại trường tuy thêm muốn nhưng biết phải là võ sư cường giả thì mới thực sự đóng vai trò chủ đạo, diệp Phong tặng họ bát phẩm nguyên đơn đã quá hậu hĩ rồi.

Hai võ sư dung binh còn lại, hai người có thực lực cao nhất, tin rằng đủ quyền phân phối phần thưởng nên không đồng ý, bởi cho rằng kiểu gì cũng lấy được ngũ phẩm võ kỹ hoặc huyền cấp linh khí.

“Đáng ghét, dung binh rác rưởi các ngươi đều là loại thấy lợi quên nghĩa, lẽ nào không sợ Lục Lâm bang báo thù.” Sau rốt, một võ sư Lục Lâm bang nóng mắt, rít giọng uy hiếp.

Câu nói vũ nhục dung binh này khiến hai võ sư phe Lục Lâm bang cũng phải nhíu mày bất mãn.

“Địa bàn của Trương gia lúc nào cũng hoan nghênh các vị!” Giọng Trương Bách Cường vang lên không lớn nhưng khiến các dung binh thở phào. Không sai, họ là dung binh, sống ở đâu chẳng được? Đến địa bàn của Trương gia, lục Lâm bang dám tìm đến sao?

“Xông lên, kẻ nào dám cản trở, cứ giết thẳng tay.” Lục Lâm bang sau rốt cũng không nén được nữa. Tình thế hiện tại, chúng không chiếm ưu thế về võ sư nhưng còn mấy trăm võ sĩ nữa, dù lấy nhân số ra thì cũng đủ dè chết bọn Diệp Phong.

“Các vị dung binh huynh đệ! Chỉ cần cầm chân võ sư của đối phương, nếu có nguy hiểm, các vị cứ tự bỏ chạy. Diệp Phong mỗi tuyệt đối không liên lụy các vị. Hơn nữa toán phé vật Lục Lâm bang này muốn bắt tiểu gia khác nào si tâm vọng tưởng!” Diệp Phong hô vang đầy trượng nghĩa, đồng thời tự tin liếc đối phương đầu khinh miệt. Mục đích của gã là phân giải thực lực của đối phương, chứ không gây thơ đến mức dựa vào các dung binh để đào tẩu? Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

“Bộp!” Trong đám người Lục Lâm bang vang ra mấy thi thể lâu la. Một trong hai võ sư định giúp rập Lục Lâm bang đẩy lui chúng nhân, lắc mình đến trước mặt Diệp Phong.

“Diệp Phong tiểu ca còn trẻ mà ra tay trượng nghĩa, hôm nay mỡ vớt đi môn ngũ phẩm võ kỹ để giúp tiểu ca.” Y cười hào sảng nhưng mắt nhìn tay Diệp Phong đầy tham lam.

Gã móc ra một viên thất phẩm thổ nguyên đơn và 20 tinh tề, khẽ cười bảo: “Các hạ sẽ nhanh chóng biết rằng lựa chọn của mình rất sáng suốt. Phần thưởng của Lục Lâm bang, sẽ không ai lấy được.”

Chiếu đấu sau cũng diễn ra toàn diện.

Thất giai võ sư theo hầu Trương Bách Cường cùng ba sư dung binh ngăn chặn các võ sư Lục Lâm bang, diệp Phong như hổ vào đàn dê, xông thẳng vào đám đông.

156. Chương 156 : Học Viện Tuần Sát Đội

Không còn bị võ sư quấy nhiễu, gã lao đi như chẻ tre, không ai ngăn được. T

Địa long chấn, bát diệp chấn! Nơi nào Chấn thiên chùy lấp lánh hắc quang, là lâu la Lục Lâm bang trọng thương gục xuống. Do sợ gã, nhiều lâu la chỉ múa hờ vũ khí, không dám xông lên. Rất nhanh, gã mở được đường máu, sắp phá trùng vây.

“Bỏ qua chúng, đuổi theo Diệp Phong.” Một tứ giai võ sư mắt đỏ ngầu gầm lên: “Mấy tên dung binh lớn mật các ngươi, còn dám ngăn cản bọn ta để Diệp Phong chạy thoát thì bang chủ nhất định không tha cho các ngươi. Dù trốn ở chân trời góc biển thì bọn ta cũng tìm ra.”

Những lời uy hiếp này cực kỳ gay gắt khiến dung binh có mặt đều rùng mình. Ai cũng biết Tô Chiến Thiên là kẻ điên, một khi hắn truy cứu thì mọi độc hành dung binh khẳng định khó thoát được kiếp nạn. Họ giúp Diệp Phong chỉ vì muốn kiếm chác đôi chút chứ không phải vì nghĩa khí gì, một khi nguy đến mình là lập tức rút lui.

“Mau đuổi theo.” Mấy dung binh võ sư nghi hoặc, xuất thủ chậm hơn mấy phần. Các võ sư đang đấu với họ liền nhanh chóng đuổi theo Diệp Phong mà không hề lo bị đánh lén, các võ sư đối thủ không dám đắc tội Lục Lâm bang.

Các dung binh đều vừa kinh hãi vừa hoan hỉ nhìn nhau, dù gì đã thu được lợi lộc, coi như họ giúp Diệp Phong kéo dài thời gian, lập tức lặng lẽ rời chiến trường.

Còn bốn võ sư đang vây Trương Bách Cường và Tiểu Binh, song phương không hề động thủ, nhưng Lục Lâm bang không dám sơ ý. Trương đại thiếu gia không như mấy dung binh, hậu đài của y cực kỳ vững, dù Tô Chiến Thiên cũng không dám làm gì y trước khi thực sự trở mặt. Cũng chỉ cần cầm chân hai người này, nhân thủ còn lại đủ để bắt Diệp Phong. Bọn Trương Bách Cường bất động, võ sư Lục Lâm bang cũng vui vẻ bất động theo.

“Diệp Phong đúng là lợi hại. Tiểu Binh, ban nãy ngươi đấu với y, thực lực của y thế nào?” Trương Bách Cường đứng nhìn từ xa, diệp Phong vung chùy tung hoành, dù thất giai võ sĩ cũng hoàn toàn không chống cự được.

“Nguyên lực của y không mạnh lắm nhưng thực lực vượt xa nguyên lực. Hơn nữa võ kỹ của y cũng cực kỳ đặc thù, nếu thật sự động thủ e là nhị giai võ sư cũng vị tất là đối thủ của y.” Cả hai thông thả đứng cạnh nhau, không mấy may coi nhân mã Lục Lâm bang vây quanh ra gì. Lòng Trương Bách Cường sáng bừng, hôm nay y công khai động thủ giúp Diệp Phong, dù Tô Chiến Thiên tìm đến phụ thân thì y cũng có cơ để nói.

Có mặt đến mấy trăm lâu la Lục Lâm bang nhưng gã vẫn dễ dàng thoát thân, chắc rằng chúng không dám rêu rao việc mất mặt như thế.

Trong lúc đó Diệp Phong đã thoát khỏi trùng vây, nhanh chóng lao ra ngoài thành. Hai võ sư Lục Lâm bang và một võ sư dung binh đuổi sát. Bốn võ sư vây bọn Trương Bách Cường phần hận liếc y rồi đuổi theo.

“Thiếu gia, có cần giúp không?” Tiểu Binh ngoẹo đầu hỏi.

“Không cần.” Trương Bách Cường xua tay, lộ nụ cười bất ngờ: “Y dám đến Lạc Nhật thành ám sát Tô Dung, khẳng định có kế thoát thân. Ta nghĩ dù không gặp chúng ta hôm nay, vị tất y đã bị Lục Lâm bang bắt.”

Tiểu Binh ngạc nhiên.

OOo

Luận tốc độ bỏ chạy, hiện tại Diệp Phong không kém võ sư tầm thường. Tuy bị bảy võ sư truy đuổi nhưng gã không hề sợ, gặp đường thẳng thì thi triển Diệp động xung phong, nếu gặp rừng núi đường vòng thì linh xảo đổi thành Viên thế khiến truy binh thét lên be be bất lực.

Song phương truy đuổi nhau, diệp Phong cơ hồ không cắt đuôi được còn võ sư Lục Lâm bang cũng không thể bao vây nổi gã. Hai canh giờ lao đi vun vút, hai bên cùng đến địa giới Võ Dung học viện. Lúc đó thời hạn ghi danh đã hết, học viện không mở cửa cho người ngoài, trừ học viên đeo huy chương ra, học viện tuần sát đội không để cho người ngoài nào tiến vào.

Cửa học viện có rất đông người qua lại, diệp Phong lách mình ẩn vào đám đông tay phải khẽ lắc, huy chương liền được đeo lên ngực, lao vút vào trong học viện. Võ sư phía sau nhìn theo bóng gã chăm chăm, cuống nộ lao theo nhưng bị mấy học sinh mặc áo chèn xanh biếc chặn lại?

“Các người là ai mà dám xông vào Võ Dung học viện!” Người lên tiếng là một thanh niên hơn hai mươi, tóc đen mắt tím, mặt mày như ngọc, tuấn lãng bất phàm.

Võ sư đầu lĩnh Lục Lâm bang giật giật mí mắt, quả nhiên đã đến cửa Võ Dung học viện. Lục Lâm bang hô phong hoán vũ tại Vân Châu nhưng ở địa giới của học viện thì vẫn không dám ho he gì.

“Bọn mõ là người Lục Lâm bang ở Lạc Nhật thành, đến đây truy bắt hung thủ sát hại thành viên trong bang, mong vị học viên này giúp đỡ...Bọn mõ bảo đảm không quấy nhiễu học sinh quý viện.” Tuy nóng lòng vì thân ảnh Diệp Phong xa dần nhưng võ sư này vẫn khách khí nói.

Hắn không nhắc đến việc Tô Dung bị giết, việc mất mặt như thế tuy không phải bí mật song cũng không phải việc đến đâu cũng nên rêu rao.

“Bản viện chỉ có học viên, lấy đâu ra hung thủ.” Thanh niên đó xem ra là thủ lĩnh tuần sát đội, nhíu mày hỏi.

“Chính là tiểu tử đeo mặt nạ sắt.” Một võ sư chỉ vào thân ảnh Diệp Phong sắp biến mất.

“An học trưởng, ban nãy đúng là có một học sinh đeo mặt nạ sắt lao vào, huy chương của y thì có lẽ là tân sinh mới nhập học.” Một thanh niên trong tuần sát đội thì thầm vào tai hắn.

“Lạc Vũ, phi Hoa! Các người đi xác nhận thân phận tiểu tử đó.” Thanh niên khẽ dặn hai người sau lưng, hai người lập tức lao theo Diệp Phong. Hắn quay lại nói với người Lục Lâm bang: “Dù là nguyên nhân gì cũng không thể để các vị xông vào học viện, nếu các vị muốn vào bắt hung thủ, cần được viện trưởng đồng ý.”

“Nhưng hắn chạy mất rồi.” Đối phương cuống lên. Diệp Phong vào lối rẽ, biến mất khỏi tầm mắt chúng nhân.

“Các vị yên tâm, ta đã sai thành viên tuần sát đội đi xác nhận thân phận của hắn.”

“Chỉ bằng hai thằng nhãi đó?” Người Lục Lâm bang choáng váng, chúng đuổi theo cả hai canh giờ mà không làm gì được Diệp Phong thì hai học viên tối đa chỉ là cao giai võ sĩ kia lẽ nào còn lợi hại hơn?

“Đội viên tuần sát đều có thực lực đứng đầu học viện, hai người đuổi theo vừa nãy lại có tốc độ cao nhất, chả lẽ lại không bắt được một tân sinh?” Thanh niên mất tím kiêu ngạo.

Chúng nhân liếc mắt khinh khỉnh, cao giai võ sĩ tốc độ đến mức nào thì cũng không sánh được với trung giai võ sư như họ. Nhưng đang ở Võ Dung học viện, họ không dám quá đáng, chỉ biết nóng lòng đứng đợi ở cửa.

Quả nhiên, năm phút sau, lạc Vũ và Phi Hoa ử rử quay về cửa học viện, lắc đầu với đội trưởng.

“Tiểu tử đó nhanh quá...Chúng tôi không theo kịp...”

“Sao có thể?” Thanh niên mất tím tỏ vẻ kinh ngạc: “Người bảo hắn là tân sinh cơ mà? Lẽ nào các người không đuổi kịp cả một tân sinh?”

“Bọn lão tử đuổi suốt hai canh giờ mà không kịp, hai tên vất mũi chưa sạch các người...Hừ.” Viên võ sư dung binh bực bội, y vốn cho rằng với thực lực của Lục Lâm bang, Diệp Phong tuyệt đối không thoát được, huyền cấp linh khí và ngũ phẩm võ kỹ coi như vật trong túi y, không ngờ thực lực của Diệp Phong vượt hơn tưởng tượng, sớm biết vậy y đã đứng về phe gã, ít nhất cũng kiếm được một viên thất phẩm nguyên đơn. Quả thật đã mất phu nhân lại thiệt quân.

“Người là cái thá gì mà dám nói bọn ta vô dụng.” Đội viên tuần sát đều là thiên chi kiêu tử, đã bao giờ bị sỉ nhục như thế, nên một đội viên lớn tiếng mắng.

“Xoạt!” Quanh mình võ sư dung binh dấy lên một tầng hỏa nguyên dày đặc, khê lặc mình áp sát người vừa nói. Vốn y nổi đóa vì hụt phần thưởng, bị tuần sát đội viên này nói khích thì bạo phát luôn, toàn thân phát ra huyết sát chi khí khiến chúng học viên thất sắc.

“Lão tử năm xưa cũng từ học viện này mà ra...” Hắn há miệng, lộ rõ nét hung ác: “Lão tử khách khí với các người là vì nể chiêu bài Võ Dung học viện, người tưởng với mấy tên nhóc các người là có tử cách huênh hoang với ta hả?”

Võ sư? Tuần sát đội chúng nhân cả kinh, với thực lực của họ không thể thông qua thần thức phán đoán xem đối phương nông sâu thế nào, vốn cho rằng là mấy lâu la Lục Lâm bang không hiểu vì cớ gì mà xung đột với tân sinh, thành ra mới đuổi tới.

Hiện tại sự thật cho họ biết trong đám người này còn có võ sư, vậy tân sinh vừa bỏ chạy đó làm cách nào kiên trì được hai canh giờ dưới tay một võ sư mà không bị bắt? Lễ nào thực lực của y đạt đến võ sư cảnh giới? Không, không thể nào. Mọi tuần sát đội thành viên xưa nay vẫn tự cho mình là thiên chi kiêu tử, từ đáy lòng không muốn chấp nhận sự thật này.

Họ đều tỏ vẻ không tin được, một tân sinh vừa nhập học sao có thể là võ sư! Họ không biết Diệp Phong đã giết Tô Dung vốn là ngũ giai võ sư, bằng không sẽ càng kinh hãi.

“Tuần sát đội...? Xem ra ngươi sắp tốt nghiệp rồi, đợi đến khi không còn cái ô Võ Dung học viện trên đầu nữa, lão tử sẽ cho ngươi biết lão tử là thế nào?” Dung binh hung hãn liếm môi, ngang nhiên đe dọa.

Võ Dung học viện bảo vệ học viên để họ an tâm học tập và tu luyện chứ tuyệt đối không cho phép dùng chiêu bài học viện đi cáo mượn oai hùm, nếu đã có gan đắc tội với người ta thì nên chịu hậu quả bị báo thù sau khi tốt nghiệp. Những tuần sát đội viên này bình thường quen thói kiêu căng, nhất thời xuất ngôn quá đà, lúc tỉnh ngộ lại thì tiểu tử lên tiếng trắng nhọt mặt mày, y sao có thể là đối thủ của một trung giai võ sư?

“Nói như vậy các hạ là tiền bối học trưởng...Chúng tôi không tinh tường, các hạ hà tất tính toán với mấy vân bối học đệ làm gì?” Thanh niên mất tím cung kính thi lễ, trong tuần sát đội chỉ có hắn vẫn thần sắc như thường trước khí thế của đối phương.

“Nhóc con khá lắm.” Tùy ý liếc thanh niên mất tím, dung binh xua tay, nghênh ngang bước đi. Không bắt được Diệp Phong, phần thưởng coi như thành bọt nước. Y không phải người Lục Lâm bang, không việc gì phải lãng phí thời gian.

Lục Lâm bang chúng nhân thương lượng một hồi, quyết định báo việc này cho Tô Chiến Thiên. Không bắt được Diệp Phong nhưng chí ít cũng biết gã là tân sinh của Võ Dung học viện. Có lẽ chỉ Tô Chiến Thiên mới đủ tư cách giao thiệp cùng học viện.

157. Chương 157 : Khai Giảng

Diệp Phong dễ dàng thoát được tuần sát đội viên truy kích, đến một nơi yên tĩnh, cởi mặt nạ xuống rồi ung dung hòa mình vào lối đi đông người nhất, không ai phát hiện có gì khác lạ.

Gã sắp ở lại Võ Dung học viện một thời gian, Tô Chiến Thiên, còn nhiều cơ hội lắm...Ta sẽ đùa với Lục Lâm bang của người. Mắt gã ánh lên tinh quang.

OOo

“Tô Dung bị giết rồi?” Khuôn mặt hung hãn của Tô Chiến Thiên thoáng nét buồn đau, dù gì đó cũng là đệ đệ có quan hệ máu mủ mà cũng chết dưới tay Diệp Phong.

“Đội tìm kiếm ở Ngọa Lăng thành và đội ngũ ở các nơi trên đường đến đây đầu óc toàn bần hã? Diệp Phong sao lại lạng lẹ đến được Lạc Nhật thành!” Tô Chiến Thiên như phát điên, gầm vang giận dữ.

“Thuộc hạ thật sự không biết...” Mấy võ sư Lạc Nhật thành run rẩy quỳ xuống, võ sư đầu lĩnh run giọng: “Thành chủ đại nhân vì không ngờ Diệp Phong đến Lạc Nhật thành nên mới sơ ý bị hắn dùng kim quang thần bí đánh lén, bọn thuộc hạ ngay cả cơ hội cứu viện cũng không có.”

“Các ngươi bảo là Trương gia đại thiếu ra mặt giúp Diệp Phong, có phải việc này Trương gia đứng sau không?” Tô Chiến Thiên nhíu mày.

“Không giống lắm...Y xuất hiện ở Lạc Nhật thành chắc chỉ là ngẫu nhiên. Còn vì sao y giúp Diệp Phong thì không rõ.”

“Thuộc hạ từng nghe nói là Trương gia đại thiếu và Trương gia gia chủ có mâu thuẫn, tựa hồ y muốn tự lập môn hộ. Có khi y định nhân cơ hội chiêu lãm Diệp Phong...”

“Dù thế nào cũng phải người đến cảnh cáo Trương gia, nếu việc này mà họ nhúng vào nữa thì ta không khách khí đâu.” Mối thù giết con, giết đệ đệ khiến Tô Chiến Thiên hận Diệp Phong cực độ.

“Ngoài ra rút hết nhân thủ tìm kiếm quanh Ngọa Lãng thành về. Lũ phế vật, mục tiêu thoát ngay trước mắt mà không biết, đúng là giá áo túi cơm.”

“Diệp Phong trở thành học viên Võ Dung học viện...Phải tính sao đây?” Một thuộc hạ hỏi.

Tô Chiến Thiên trầm ngâm một chốc rồi ngẩng lên: “Chẳng phải Tô Long làm đạo sư ở Võ Dung học viện hả? Ta cho rằng với địa vị của y, tìm ra Diệp Phong không khó.”

“Bang chủ định để Tô Long hộ pháp xuất thủ đối phó Diệp Phong?”

“Không...Tiểu tử đó quỷ dị như thế thì một mình Tô Long không chắc giết được. Hà huống động thủ tại học viện có khác gì tự tìm đường chết.” Tô Chiến Thiên sầm mặt: “Diệp Phong dám một mình đi ám sát Tô Dung cũng có nghĩa là tuyên chiến với bản bang. Ta tin hẳn nhất định sẽ không dừng tay, chỉ cần Tô Long phái người giám sát, đợi khi hắn ra khỏi học viện, ta nhất định tự tay giết tên tiểu tạp chủng đó.”

“Vâng!” Mấy võ sư vâng lệnh lui đi.

“Tiểu hồn dân! Vào tay ta ngươi sẽ hối hận vì đã sinh ra trên đời.” Tô Chiến Thiên hung hãn thề, gương mặt nanh ác căng lên.

OOo

Hôm sau, nghi thức khai giảng của tân sinh Võ Dung học viện được cử hành. Quảng trường mênh mông đứng đầy thiếu niên mặt mũi hưng phấn.

Là tân sinh mới nhập học, đa phần tuổi từ 15 đến 17, không khác gì Diệp Phong. Gã dùng hình đơn cải trang thành diện mạo thiếu niên bình thường, lẩn vào đám đông mà không bị ai chú ý.

Tối qua khi trở về, gã bỏ thời gian học qua một chút nghi thức, biết rằng khi khai giảng, trừ những lời diễn giảng tượng trưng thì sẽ tiến hành khảo nghiệm thực lực, quyết định học sinh học ở cấp nào.

Ở Võ Dung học viện có ba cấp. Sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

Tân sinh nhập học tất nhiên phải học từ sơ cấp. Mỗi cấp không có thời gian học tập hạn định, chỉ cần thực lực đạt đến trình độ nhất định là có thể thi thăng cấp, qua rồi là lên trung cấp. Lên cao cấp cũng vậy.

Khi từ sơ cấp thăng lên trung cấp sẽ được học viện miễn phí tặng một môn nhị phẩm võ kỹ, từ trung cấp lên cao cấp được một môn tam phẩm võ kỹ, nếu thuận lợi tốt nghiệp sẽ được tặng tứ phẩm võ kỹ. Còn khi thực lực tốt nghiệp đạt đủ yêu cầu ưu tú thì học viện sẽ thưởng cho một môn ngũ phẩm võ kỹ.

Nhưng không thể cho rằng cứ vào Võ Dung học viện là chí ít cũng có được một môn tứ phẩm võ kỹ. Tuy thời gian học tập mỗi cấp không hạn chế nhưng tổng thời gian thì có. Mỗi học sinh tối đa chỉ có thể học sáu năm trong học viện, đạt đến thời gian đó mà thực lực chưa đạt tới tiêu chuẩn tốt nghiệp cũng bị học viện đuổi đi. Đây là cơ chế chọn hay bỏ kém của học viện.

Nếu không tốt nghiệp thuận lợi, rất có thể chỉ có được tam phẩm võ kỹ, thậm chí là nhị phẩm võ kỹ. Với những học sinh trả học phí, không lấy được tứ phẩm võ kỹ thì món đầu tư này lỗ to. 120 tinh tệ, đem ra mua cũng đủ cho mấy môn tam phẩm võ kỹ.

Đương nhiên đại đa số học viên đều nhập học theo lối bán thân năm năm. Với họ nếu không thuận lợi tốt nghiệp thì thời gian bán thân sẽ tăng thành mười năm, trong thời gian này sẽ phải là những nhiệm vụ cấp thấp khổ nhất, bẩn thỉu nhất, mệt mỏi nhất, nhưng người này bị giới dung binh gọi là “dung binh rác rưởi.”

Nên dù là vì số tiền bỏ ra nộp học phí hay vì tiền đồ, mỗi học sinh đều khắc khổ nỗ lực, tranh thủ thuận lợi tốt nghiệp. Võ Dung học viện không đặt tiêu chuẩn chiêu thu học sinh quá cao, chỉ cần đạt tiêu chuẩn này mà nỗ lực tu luyện, trong vòng sáu năm không đến nỗi quá khó đạt tới tiêu chuẩn tốt nghiệp.

Tuy vậy nhưng mỗi năm vẫn còn không ít học viên học hết sáu năm mà vẫn chưa đạt tiêu chuẩn tốt nghiệp, 99% số này đều thuộc về lớp chậm tiến.

Căn cứ vào thực lực và tiềm lực của học viên, mỗi cấp lại chia thành lớp tiến bộ, lớp trung bình là lớp chậm tiến. Không chỉ là phân chia trên danh nghĩa mà thực tế thì mô thức chia tách này cũng quyết định điều kiện tu luyện mà học sinh được nhận.

Thời tiến sinh là một quần thể đặc thù nên không tính.

Tài nguyên tu luyện của học viện hữu hạn trong khi số lượng học viên cực lớn nên học viện muốn dồn số tài nguyên này cho thiếu số những học viên ưu tú. Ví như học sinh lớp tiến bộ được tu luyện bốn canh giờ mỗi ngày tại tu luyện trường linh khí sung mãn, còn học sinh lớp chậm tiến chỉ được hai canh giờ. Nếu suốt sáu năm, một học sinh trụ được ở lớp tiến bộ còn học sinh khác ở lớp chậm tiến thì tài nguyên hai người nhận được cách nhau rất xa.

Kết quả trắc nghiệm trong nghi thức khai giảng hiển nhiên liên quan đến việc phân lớp. Tuy thực lực không phải điều kiện duy nhất quyết định phân lớp, nhưng không phải quan trọng nhất.

Trừ thực lực, hai điều kiện để phân ban là tuổi tác và thời gian nhập học.

Không cần giải thích nhiều về tuổi tác, học sinh nhỏ tuổi hơn nhưng thực lực tương đồng thì tiềm lực cũng lớn hơn, điểm nhận được lúc phân lớp cũng cao hơn. Thời gian nhập học là thời gian học viên và học viện tu luyện được bao lâu, trong tình huống tuổi tác và thực lực ngang nhau thì học sinh có thời gian nhập học ngắn hơn sẽ có tiềm lực cao hơn.

Nhận định này rất có lợi cho học viên nhập học đã nhiều tuổi, dù gì vào học viện học tập có hiệu quả hơn nhiều tự tu luyện trước đó. Như vậy cũng để cổ vũ học viên vào học viện, chỉ cần nỗ lực là sẽ nhận được đánh giá cao.

Tân sinh chưa có thời gian học lâu nên tiêu chuẩn chỉ gồm hai thứ: Tuổi tác và thực lực.

Hơn mười nhân vật có vẻ giữ địa vị cao trong học viên thay nhau thao thao diễn giảng, tiếp đó trắc nghiệm thực lực tân sinh mới bắt đầu.

Hai mươi bộ khí cụ trắc nghiệm thực lực được khuân ra. Diệp Phong hiếu kỳ liếc tăng đá màu tím, phía sau nối với một sợi xích thủy tinh rất dài, cấu tạo cực kỳ đơn giản. Mỗi bộ khí cụ do một giáo sư trông nom và phụ trách ghi lại điểm của học viên tham gia trắc nghiệm.

Biện pháp trắc nghiệm rất đơn giản, đặt tay vào viên đá, toàn lực dồn nguyên lực vào, thực lực sẽ hiện lên theo vạch trên thủy tinh xích.

158. Chương 158 : Độc Nhất Vô Nhị .

Có đến mấy nghìn học viên cần trắc nghiệm thực lực, được chia thành hai tổ đồng thời tiến hành để tiết kiệm thời gian. Diệp Phong đứng ở giữa một đội ngũ, e rằng phải nửa canh giờ nữa mới đến lượt gã.

Trắc nghiệm này cũng như thi cử trong ngày nhập học, thành tích của học viên quyết định tiền đồ học tập sau này. Một khi bị phân vào lớp chậm tiến thì tiền cảnh của học viên đó ảm đạm vô quang. Tuy sau khi thăng cấp sẽ căn cứ vào thành tích tổng hợp để chia lại lớp nhưng bản thân thực lực của học viên lớp chậm tiến không bằng người khác, lại không nhận được đủ tài nguyên tu luyện, muốn thay đổi hoàn cảnh quả kỳ thi thăng cấp là chuyện cực kỳ khó khăn.

Có người giở trò khôn vặt, khi đạt đến tiêu chuẩn thăng cấp rồi mà không đến thi, cố gắng đề cao thực lực để khi thi thăng cấp thật sự nhận được lời khen ngợi rồi được phân vào lớp trung bình hoặc ưu tú.

Tiếc là chiêu này không ổn. Trước hết là mỗi năm chỉ thi một lần, lỡ mất là phải đợi thêm một năm, kéo dài thăng cấp là sẽ tăng thêm độ khó cho tốt nghiệp. Tiếp nữa, tài nguyên tu luyện mà lớp ưu tú nhận được nhiều hơn lớp trung bình và chậm tiến nhưng chỉ là với đồng bạn cùng một năm, một khi thăng cấp, dù học viên bị phân phối vào lớp chậm thì tài nguyên nhận được cũng hơn nhiều lớp tiến bộ của sơ cấp. Nên muốn nhanh chóng đề thăng thực lực, chỉ còn cách thăng cấp thật nhanh.

Phân lớp nhập học thực ra quyết định đến tiền đồ của mỗi người sau này. Mỗi học viên đều cực kỳ trọng thị, không ít người thậm chí muốn dùng tiểu xảo.

“Số 009527, sử dụng loại thuốc cấm để đề thăng thực lực, bị tước tư cách dự thi, đẩy xuống lớp chậm tiến.” Một được tề sư cao tuổi, hai mắt sáng rực đi quanh đám học viên dự thi, chỉ cần có người sử dụng đơn dược bị cấm là sẽ bị ông ta nhận ra, học viên đó không cần thi nữa, trực tiếp bị phân vào lớp chậm tiến.

Tuy học sinh bị bắt kêu gào thống khổ nhưng không giáo sư nào động dung. Tuyệt đối không được sử dụng thủ đoạn.

Bầu không khí cực kỳ nghiêm túc, nặng nề. Những học viên chưa trải nghiệm đều tỏ vẻ ngưng trọng.

Đột nhiên các nam học viên quanh Diệp Phong xôn xao, gã hiếu kỳ nhìn theo ánh mắt chúng nhân. Ở sườn quảng trường, hai thiếu nữ yếu điệu đang uể oải dựa vào một gốc cây, thì thoảng nhìn vào toán học viên đang dự thi, bất quá xem ra không hứng thú lắm.

Một thiếu nữ hơi cao hơn, mặt mũi thanh tú, mắt hoa đào, mày lá liễu, môi anh đào... Tất cả được dung hòa hoàn mỹ với nhau khiến mọi ánh mắt nam nhân đều bị hấp dẫn. Khí chất của cô như tinh linh ánh trăng, ba phần anh khí, ba phần quyến rũ, ba phần tinh ranh và ngây thơ mà một thiếu nữ nên có. Một phần còn lại là thanh lãnh và cô ngạo khiến người ta không nắm bắt được, ẩn tàng trong đôi mắt trong veo như nước hồ thu, rất dễ bị bỏ qua.

Đôi chân dài thon của cô trải dưới mặt cỏ, nửa thân trên uốn theo tư thái cực kỳ mê hồn, ngực tuy không vun cao nhưng đã hiển hiện hình thái, có tiềm lực trưởng thành. Thiếu nữ đi cùng tuy không tuyệt sắc như cô nhưng cũng là mỹ nữ tuyệt đỉnh, dung mạo thanh lệ. Huy chương trên ngực cả hai cho chúng nhân biết họ là học viên cao cấp.

“Oa, vị học thư này đúng là xinh đẹp, không biết danh hoa đã có chủ chưa?” Một học viên nhỏ dãi khen.

“Với tính của người thì đừng có mơ mộng nữa, ta quen vị học thư đó.” Một học viên khác thần bí thì thầm, mọi học viên khác hiếu kỳ ghé vào.

“Người biết đại mỹ nữ đó?”

“Ta biết nàng ta nhưng nàng ta không biết ta.” Học viên khoe khoang cười ngượng, khiến chúng nhân ồ lên. “Nàng ta là người đứng đầu học viện thập đại mỹ nữ, không chỉ xinh đẹp, thực lực cũng là nhất đẳng. Nghe nói nàng ta xếp thứ hai bảng xếp hạng công khai của học viện, thực lực đã đạt đến lục giai võ sĩ.”

Bảng xếp hạng công khai? Diệp Phong dấy lên nghi hoặc, lẽ nào còn cả bảng xếp hạng ngầm nữa? Ba ngày nay, các học viên khác đều cố gắng tìm hiểu về học viện, riêng gã không biết ngấy may vì còn phải đi tru sát Tô Dung, nên đành nhún vai, tiếp tục lắng nghe các học viên khác bàn luận.

“Không phải chứ? Theo ta biết thì trong các thôi tiến sinh ở lớp tốt nghiệp có ít nhất ba người đạt đến thất giai võ sĩ, nàng ta là lục giai võ sĩ, bằng vào đâu mà xếp thứ hai?” Một học viên khác nghi vấn.

Diệp Phong có nghe đến lớp tốt nghiệp. Tiêu chuẩn tốt nghiệp của Võ Dung học viện là võ sĩ ngũ giai nhưng trước khi đột phá võ sư mà vẫn chưa hết thời hạn học tập sáu năm thì có thể chọn cách ở lại học viện tiếp tục tận dụng điều kiện tu luyện là vào lớp tốt nghiệp.

“Thế thì người không biết rồi.” Học viên đang khoe khoang hếch cằm lên đắc ý giải thích: “Vị học thư đó tên Mộ Dung Tử Thanh, là đại tiểu thư của Nam chiêm bộ châu Mộ Dung thế gia, các người từng nghe nói đến gia tộc đó chưa?”

Mộ Dung thế gia là thế lực ở Nam chiêm bộ châu, không kém hơn Vân Châu Lục Lâm bang, thậm chí còn mạnh hơn mấy phần. Gia tộc này nổi danh như vậy không nhờ thực lực hiện tại mà vì trăm năm trước Mộ Dung thế gia xuất hiện tuyệt thế thiên tài, võ hoàng - Mộ Dung Yên!

Võ hoàng là cảnh giới một phổ thông võ giả chỉ có thể ngưỡng vọng. Trừ thất tông tam bang ngũ thế gia, đại lục cực hiếm khi xuất hiện cường giả cấp võ hoàng. Mộ Dung Yên xuất thế khiến thế lực của Mộ Dung thế gia đạt đến đỉnh điểm, thoảng có xu thế lấn cả liệt hỏa tông vốn thống trị tại Nam chiêm bộ châu.

Nhưng năm mươi năm trước, mộ Dung Yên thần bí biến mất, trở thành câu đố khiến cả đại lục không hiểu, ngay cả Mộ Dung thế gia cũng không biết. Đồn rằng ông ta đã chết, cũng có người nói ông ta ẩn mình tu luyện để đột phá thánh giai... Nhưng tất cả đều vô căn cứ, không thể tin được. Bất quá Mộ Dung thế gia, vì Mộ Dung Yên mà vang danh Võ Nguyên đại lục, cửu châu chi địa đều lừng lẫy uy danh ông ta.

“Mộ Dung học thư có điều kiện như vậy tất được nhiều học trưởng theo đuổi lắm nhỉ?” Người nói là một thiếu nữ dung mạo khá xinh đẹp, hai mắt ánh lên tinh quang sùng bái, thần thái đầy mộng tưởng.

“Tất nhiên, mộ Dung học thư dù thực lực, gia thế, dung mạo tại học viện đều là tuyệt đỉnh, nhưng muốn theo đuổi học thư không dễ đâu. Nghe nói sức cạnh tranh lớn nhất thuộc về An Phan học trưởng xếp thứ nhất ở bảng xếp hạng công khai, đồng thời cũng là đội trưởng tuần sát đội. Nghe nói học trưởng nhập học mới bốn năm đã đạt đến võ sĩ thất giai đỉnh phong, cách cảnh giới võ sư có chút xiu, rất có thể trong năm năm sẽ đạt tới.”

Học viện đột phá đến võ sư trong sáu năm học thì Võ Dung học viện bình quân mỗi mười năm mới xuất hiện một người. Hơn nữa “thiên tài” như thế đều được viện sư thu làm đệ tử chính thức, tiền đồ vô lượng.

“An học trưởng lợi hại thế hại? Mộ Dung học thư có tiếp nhận không?” Trong sáu năm đột phá đến võ sư, đối với mấy tân sinh này khác nào thần thoại. Mắt các thiếu nữ sáng lên, càng lúc càng sáng.

“Một võ sư có tiềm lực, với Mộ Dung thế gia thì chẳng có gì xuất sắc. Tuy ta không biết suy nghĩ của Mộ Dung học thư, bất quá theo tình huống hiện tại thì hy vọng của An Phan không lớn.” Đại khái vì ghen tị nên nam tử đang khoe khoang lộ ra nụ cười trước bất hạnh của người khác.

“Thôi, không nói nữa. Sắp đến lượt ta trải nghiệm rồi.” Trước mặt nam sinh khoe khoang chỉ còn lại ba người, tốc độ trải nghiệm cực nhanh, không đầy một phút sau là đến lượt y.

Cuộc bàn luận này giúp Diệp Phong giết thời gian chờ đợi. Lúc chúng nhân đàm luận, gã hân thưởng thật kỹ Mộ Dung Tử Thanh, bất giác cảm thấy kinh diễm.

Trong số những nữ nhân dung mạo xinh đẹp mà Diệp Phong biết, thậm chí Lan thanh nhã điềm tĩnh hơn hết, liễu Hồng Diệp quyến rũ hơn hết, thu Tố Nhã lại vừa cao quý vừa thanh nhã. Mộ Dung Tử Thanh tựa hồ kết hợp được đặc điểm khí chất nổi bật nhất của ba người, nhưng khiến gã ấn tượng nhất là vẻ thoáng đảng của cô. Một nữ nhân khác hẳn những người khác...

159. Chương 159 : Kém Nhất Học Viện .

“Tử Thanh, hôm nay ba quảng trường đều cử hành trải nghiệm, sai tỷ lại đến chỗ trải nghiệm chán nhất của tân sinh này?” Bên cạnh Mộ Dung Tử Thanh, một mỹ nữ hé cặp môi đỏ lên hỏi.

“Cảnh đánh đánh giết giết này, tiểu cô nương ít xem là hơn.” Mộ Dung Tử Thanh cười hì hì kéo tay đối phương đến ngồi cạnh mình.

“Hừ, tỷ lại giả đồ.” Nữ tử uể oải ngồi cạnh Mộ Dung Tử Thanh, thần tình có vẻ không vui lắm.

“Được rồi, yên Ny! Ở đây thật ra không tệ, chưa biết chừng trong số tân sinh lại có một hai nhân vật thú vị. Vị Tuyết đại soái ca của muội chẳng phải thường thì ngày nào cũng gặp sao? Mấy hôm rồi nhỉ.” Quan hệ hai người khá thân thiết, mộ Dung Tử Thanh không làm ra vẻ đại tiểu thư, mỉm cười với đối phương.

“Nói thật đi, lớp tốt nghiệp nhiều nam nhân ưu tú như thế mà tỷ không thích, có phải vì thích người ít tuổi hơn mình không?” Yên Ny không đầu lại, nghe đề cập đến nam tử họ Tuyết thì đỏ mặt rồi mỉm cười phản kích.

Mộ Dung Tử Thanh đỏ mặt thẹn thùng, phất tay qua mặt Yên Ny, véo nhẹ rồi mắng: “Muội đi đi, đồ sắc nữ óc toàn nam nhân.”

“Không thì sao tỷ lại kéo muội đến xem tân sinh.” Yên Ny không tha.

Mộ Dung Tử Thanh uể oải đưa đôi mắt đẹp nhìn lên thân cây phía sau nói: “Muội cũng biết ở chỗ thi của trung cấp và cao cấp đều do tuần sát đội giữ trật tự, ta buộc phải đến đây.”

“Hóa ra tỷ tránh An Phan,” Yên Ny nheo mắt, ghé sát Mộ Dung Tử Thanh trêu: “An Phan anh tuấn, thực lực cũng cao cường, trừ gia thế hơi kém ra thì là nam nhân không tệ, vì sao tỷ lại ghét y?”

“Không hẳn là ghét...” Mộ Dung Tử Thanh mục quang tựa hồ hơi mờ đi: “Chỉ là mỗi lần tiếp xúc ta đều cảm thấy phía sau gương mặt tươi cười đó là ý đồ gì đó khiến ta không thoải mái. Nói chung ta thấy y quá giả dối.”

“An Phan là người như thế? Sao muội không thấy nhỉ?” Yên Ny cười ha hả.

“Muội có nhớ ba người bọn Ngô Đồng không?”

“Có phải ba kẻ trước đây băm riết tỷ không?” Yến Ný hiển nhiên vẫn còn ẩn tượng, ngoẹo đầu nghĩ ngợi: “Năm nay không thấy họ làm phiền nữa...Lẽ nào bị tỷ dọa cho mất vía rồi?”

Mộ Dung Tử Thanh trừng mắt với vẻ hơi giận: “Tỷ vô tình nghe được là họ bị người ta đánh một trận nên thân, hơn nữa còn bị uy hiếp là không được lại gần tỷ. Tuy không có chứng cứ việc này liên quan đến An Phan nhưng từ ánh mắt sợ hãi của họ khi thấy y là tỷ biết. Hơn nữa, trong các nam nhân theo đuổi tỷ, y là người có sức uy hiếp nhất, nếu do người khác làm thì nên hạ thủ từ y chứ sao y lại nhơ nhớt như thế? Nhưng nhờ phúc y mà số nam sinh quấy nhiễu tỷ bớt đi quá nửa.”

“Dùng thực lực gạt tình địch, tựa hồ không có gì sai.” Vô Nguyên đại lực, thực lực làm đầu. Xuất thủ kích bại tình địch là việc bình thường vô cùng.

“Y muốn thế cứ việc quang minh chính đại, dù là khoe khoang trước mặt ta thì ta cũng đánh giá cao y. Nhưng y ngày ngày ra vẻ người tốt giả dối, loại người này không đời nào ta có tình cảm.” Mộ Dung Tử Thanh lắc đầu khinh thị.

“Được rồi, được rồi. Muội sẽ không để lộ bí mật Mộ Dung đại tiểu thư nhà chúng ta thích thiếu niên trẻ tuổi.” Yến Ný trên.

“Muội cứ nói nhăng.” Mộ Dung Tử Thanh thò tay vào nách Yến Ný cù cho cô cười khanh khách. Lưỡng vị đại mỹ nữ nô đùa dưới tán cây khiến ánh mắt nhiều nam nhân có mặt cơ hồ rớt tròng. Tình cảnh đó...Hấp dẫn quá.

Rất nhanh là đến lượt Diệp Phong. Trong phiếu báo danh gã ghi thuộc tính khí hải là kim nên thò tay ra, toàn lực dồn kim nguyên lực ẩn lên tảng đá.

“Mộc Phong, kết quả trắc nghiệm là...” Giáo sư phụ trách coi sóc trắc nghiệm nhìn chứng minh nhập học của Diệp Phong, liếc nhìn thủy tinh xích, chợt trợn trừng mắt.

“Tứ...Tứ giai?” Tiếng kinh hô khá lớn khiến mấy giáo sư chú ý.

“Vô đồ tứ giai? Đó là thực lực của thôi tiến sinh.” Một giáo sư gần đó cũng hơi kinh ngạc.

“Không phải, là bình dân tứ giai...”

“Cái gì?” Kết quả này khiến tất cả kinh ngạc, nên biết tiêu chuẩn tân sinh thấp nhất của Võ Dung học viện là bình dân ngũ giai, hơn nữa nếu thực lực này mà quá mười lăm tuổi thì học viên cũng từ chối. Thiếu niên này chỉ bình dân tứ giai, vì sao lại lấy được chứng minh nhập học?

“Việc đó...Có vấn đề gì sao?” Diệp Phong thần nhiên hỏi, đồng thời mắng thầm lão giả được tề sư tuần thị gần đó, vốn gã định nuốt một viên kim nguyên đơn để mình miễn cưỡng đạt đến bình dân thất giai, như thế sẽ không bị chú ý.

“Người trả học phí nên theo quy định, ta không thể đuổi được.” Trên phiếu ghi danh của Diệp Phong không ghi khế ước năm năm nên giáo sư cho rằng gã là cậu ấm của một gia tộc có đôi chút thế lực, e rằng vào được học viện là nhờ quan hệ mờ ám. Việc thế này không phải chưa từng xảy ra, nhưng thực lực tệ như gã thì giáo sư này mới gặp lần đầu.

“Mộc Phong! Điểm tổng 30, vào lớp chậm tiến.” Điểm thấp như thế nhanh chóng khiến học viên cạnh đó kinh ngạc và bàn luận, rồi lan khắp quảng trường.

Ba mươi điểm, thành tích không chỉ kém nhất trong số tân sinh năm nay mà từ khi Võ Dung học viện kiến lập thì điểm số này đủ để xếp thứ ba từ dưới lên.

“Đúng là phá gia chi tử.” Đợi gã đi rồi, giáo sư đó mới mắng thầm. 120 tinh tệ là món tiền không nhỏ với những thế lực nhỏ, với thực lực của gã thì sau sáu năm e rằng khó lòng có được một môn tam phẩm võ kỹ, coi như ném tiền xuống ao.

Chút sóng gió đó khiến mọi học viên có mặt đều biết tân sinh có thành tích tệ nhất tên Mộc Phong. Khinh thường, coi rẻ, trào phúng, đủ loại ánh mắt đổ tới, nhưng gã tựa hồ không để tâm, thần thái thần nhiên, gã chỉ cần ở lại Võ Dung học viện là đủ.

Bị phân vào lớp nào với gã cũng là vô dụng. Tài nguyên tu luyện của học viện cũng không là gì với gã. Hiệu quả của linh khí tu luyện trường nào cũng không thể sánh với Nguyên Thần quyết có thể nối với thiên địa mà tụ tập linh khí. Hà huống thực lực thật của gã đã đạt đến tiêu chuẩn cao cấp, sức chiến đấu còn hơn cả tốt nghiệp sinh.

“Bình dân tứ giai? Học viện sao lại thu loại tân sinh này?” Mộ Dung Tử Thanh cũng bị Diệp Phong hấp dẫn, ánh mắt nhìn gã thoáng nét hiếu kỳ. Được năng lượng của trắc thí thạch kích phát, không ai có thể giấu được mức độ nguyên lực, bình dân tứ giai có lẽ là thực lực chân thật của Mộc Phong.

Nhưng vì sao dáng vẻ tân sinh 30 điểm đó hơn hử như thế... Còn cả niềm tự tin và kiêu ngạo trong mắt gã tuyệt đối không phải giả mạo. Đúng là quái nhân.

“Đồ trọc phú lắm tiền. Chỉ là lần này học viện trắng trợn quá, thực lực như thế mà cũng nhận.” Yến Ny khinh bỉ.

Diệp Phong hai tay ôm đầu, thông thả đi xuống cuối hàng. Lúc qua gốc cây Mộ Dung Tử Thanh và Yến Ny ngồi, tựa hồ nhận ra ánh mắt hiếu kỳ của cô, gã ngoẹo đầu, nhếch môi đầy ưu nhã với đối phương, coi như nụ cười chào hỏi. Tiếc là gã đã dịch dung nên hiệu quả của nụ cười này vượt khỏi tưởng tượng của thân chủ.

Nụ cười đó theo hai vị mỹ nữ là cực kỳ điêu ngoa. Với Mộ Dung Tử Thanh, đó không khác gì gây hấn.

Mộ Dung Tử Thanh khê nghiêng răng, xem có vẻ muốn tức giận, nhưng rồi bình tĩnh ngay. Ánh mắt Diệp Phong trong veo thuần tịnh, gần như không chứa tạp chất, tuyệt đối không phải ánh mắt của kẻ dối trá.

“Đúng là quái nhân thú vị...” Cô mỉm cười, lẩm bẩm: “Tiếc là thực lực quá kém, không đáng chú ý.”

160. Chương 160 : Lôi Bàn Tử .

Túc xá của Võ Dung học viện phân phối gồm bốn người ở, nhưng nếu học viên nguyện ý chỉ ra một số kim tệ nhất định thì có thể ở một mình.

Diệp Phong chọn một gian túc xá độc lập, hơn nữa bỏ thêm một món tiền thuê cả hai gian túc xá bên cạnh. Đâm ra lời đồn gã là trọc phú của một gia tộc có tiền càng được mọi người nhất trí, tuy họ không biết gã thuê thêm hai gian làm gì nhưng có thêm phòng thì cũng không thể tu luyện nhanh hơn, phí tiền như thế nhất định là có chủ ý quỷ quái gì đó.

Diệp Phong không quan tâm xem người khác bàn luận thế nào. Gã tu luyện Nguyên Thần quyết, khiến thiên địa linh khí tụ lại, nếu có người sống gần tất sẽ phát hiện ra hiện tượng lạ lùng của thiên địa năng lượng. Lâu dần tất sẽ rước lấy phiền hà. Thành ra gã thuê luôn hai túc xá lân cận.

An bài mọi thứ xong xuôi, gã theo chỉ dẫn lúc nhập học, đến một sảnh ăn uống dành cho học viên gần đó.

Vừa ra khỏi túc xá, một trận gió tạt qua mặt gã, một tên mập tròn quay vội vàng đến trước mặt gã. Y nở nụ cười không thể hiểu nổi, ngấn thịt dưới cằm rung rung vì kích động.

Gã nhìn đối phương với vẻ lạ lùng, nhưng thấy y hơn hử đưa cánh tay phì lũ ra đặt lên vai gã, giới thiệu với vẻ quen biết: “Huynh đệ, cũng là tân sinh hả? Cùng đi ăn cơm chứ?”

Gã gật đầu, không từ chối. Gã không phải người xa cách với người khác.

“Tên ta là Lôi Hoành, chúng ta thân thiết thế này, người cứ gọi ta là Lôi bàn tử!”

“Mộc Phong!” Diệp Phong vừa đi vừa đáp.

“Ồ, kia không phải là tân sinh có thành tích trắc nghiệm tệ nhất 30 điểm sao?” Lôi bàn tử ngoài miệng kinh ngạc nhưng dáng vẻ như biết trước rồi.

Từ đầu gã đã biết tên mập này đợi mình, có điều không rõ mục đích là gì, hơn nữa cũng không có ý làm nhục gã. Nên gã mặc cho y biểu diễn.

“Thành tích của ta đúng là ba mươi điểm nhưng có tệ nhất hay không thì không biết.” Diệp Phong mỉm cười đáp.

Lôi bàn tử ngăn người, 30 điểm còn không phải thấp nhất? Nên biết trừ gã ra, tân sinh kém nhất cũng 50 điểm. Quả nhiên là loại phá gia chi tử không biết gì, nhưng đó cũng là cơ hội của y.

“Ta biết, mộc huynh đệ bị phân vào lớp chậm tiến, trong lòng nhất định khó chịu.” Lôi bàn tử vỗ bàn tay phì lù vào ngực, đắc ý khoe: “Nhưng không cần lo, hôm nay mỡ và huynh đệ có duyên, sau này Lôi bàn tử nhất định sẽ che chở cho huynh đệ, không để huynh đệ bị bắt nạt.”

“Tức là thực lực của người khá lắm hả?” Diệp Phong cười thầm, nhưng không để lộ.

“À...Tuy bản thân hiện cũng chỉ bình dân ngũ giai, bị phân vào lớp chậm tiến, nhưng chỉ là tạm thời thôi.” Lôi bàn tử ngưỡng ngừng, rồi nhanh chóng khôi phục thần thái khoe khoang: “Kỳ thật thiên phú tu luyện của ta thập phần ưu dị, chỉ vì thời gian tu luyện quá ngắn nên thực lực chưa thể hiện rõ.”

“Hóa ra là thế.” Diệp Phong “hiểu ra.”

“Huynh đệ yên tâm, hai năm nữa, ta sẽ lên lớp trung bình của trung cấp, hai năm nữa sẽ thăng lên lớp ưu tú của cao cấp, tốt nghiệp ít nhất cũng là cao giai võ sĩ, tuyệt đối xứng danh cường giả. Sau này ai dám bắt nạt huynh đệ thì cứ nói tên Lôi bàn tử ta ra.” Thấy Diệp Phong có vẻ tin mình, y vỗ ngực càng vang.

“Sao lại thế được? Chúng ta không thân nhau lắm...” Diệp Phong ra vẻ khó xử.

“Ngày khai giảng, chúng ta gặp nhau đầu tiên, thế là gì? Tức là chúng ta có duyên, sao lại không quen nhau? Mộc huynh đệ còn nói thế thì khách khí quá. Bất quá...Nếu huynh đệ ngại thì cứ mời mỡ ăn cơm uống rượu gì đó, mỡ tuyệt đối sẽ nể mặt huynh đệ.” Lôi bàn tử nắm tay gã, cười ha hả.

Diệp Phong tắt tiếng trợn tròn trắng lên, cả hai đã đến nhà ăn, gã làm động tác “mời”: “Vậy bữa cơm này coi như ta mời người.”

Lôi bàn tử hớn hử đi vào, chọn một chỗ ngồi, cổ nén kích động trong lòng, cười hăng hắc bảo: “Huynh đệ, không cần khách khí, tùy tiện chọn món gì cũng được nhưng sức ăn của mỡ hơi...Nhiều một chút, tin là huynh đệ không tính toán.”

Trong lòng gã khinh thường tên mập vô sỉ này, nhưng nể tình đối phương còn chút khả ái nên gã không tính toán, đưa thực đơn đến trước mặt y: “Huynh đệ gọi đi.”

Gã mập cười rung da mặt, không hề khách khí gọi liền mười mấy món và điểm tâm, đủ cho năm người ăn. Bất quá Diệp Phong nhận ra y không gọi mấy món đắt tiền, chọn toàn món tương đối rẻ, xem ra cũng khá biết điều.

“Chà, lôi bàn tử!” Giọng nói từ sau lưng gã vang lên, lôi bàn tử ngồi đối diện sắc mặt liền trắng nhợt đi.

“Nhà người nói là không có tiền thì thôi, người lại có tiền đến đây ăn uống, xem ra phụ thân ta còn nhân từ với các người quá.” Thấy trước mặt Lôi bàn tử đầy thức ăn, giọng nói biến thành chói tai hẳn.

Gã quay lại, thấy một thiếu niên mặt nhọn cao ráo, sau lưng là ba tân sinh, sắc mặt hầm hè nhìn Lôi bàn tử.

“Người nhầm rồi, bữa cơm này là có người mời ta.” Ánh mắt Lôi bàn tử có phần oán hận, tựa hồ lại sợ hãi, nhưng vẫn thập phần bình tĩnh đáp.

“Hả?” Thiếu niên cao ráo mặt dài lúc đó mới chú ý đến Diệp Phong: “Không phải là phé tài Mộc Phong trắc nghiệm chỉ đạt 30 điểm đây sao? Ha ha ha!” Hắn cười đầy khoa trương, thu hút chú ý của không ít học viên cạnh đó.

Diệp Phong nhú mày, tuy gã không ngại làm một “phé tài” trong học viện nhưng không có nghĩa là gã vui mừng nghe người khác xưng hô mình như thế.

“Dịch Thừa! Nợ tiền nhà người là ta, đừng vũ nhục người khác.” Lôi bàn tử bất ngờ đứng dậy, trừng mắt nhìn hắn.

“Ta vũ nhục người khác? Có thật không?” Dịch Thừa xòe tay nói với ba đàn em: “Ta chỉ nói sự thật mà thôi. Lẽ nào không phải hấn được 30 điểm? Một tân sinh chỉ đạt ngần đó điểm lại không phải phế tài?”

Ba đàn em cũng cười nhạo, học viên quanh đó tỏ vẻ khinh thường hoặc lạnh lẽo ngồi xem náo nhiệt, không ai đứng ra dàn hòa. Tại Võ Dung học viện, muốn có tôn nghiêm thì phải dựa vào thực lực của mình, trừ phi tính mệnh bị uy hiếp, bằng không sẽ không ai đứng ra bênh. Dù trong nhà ăn còn mấy giáo sư, cũng không ai để ý.

“Nói hết chưa? Xong thì rút ngay.” Giọng Diệp Phong khẽ cất lên, tuy còn đôi chút ồn ào nhưng câu nói này được tất cả nghe rõ mồn một.

“Phế tài, người dám nói như thế với ta?” Dịch Thừa sầm mặt, âm lạnh nhìn Diệp Phong: “Người có biết thành tích trắc nghiệm tân sinh của ta đứng thứ 34, thực lực thất giai, sắp tấn cấp võ đồ rồi. Nếu giờ người quý xuống nhận sai thì ra có thể coi như không nghe thấy những lời vừa rồi.”

Tổng cộng có hơn 4000 tân sinh, xếp thứ 34 thì trừ thôi tiến sinh, hấn cực kỳ ưu tú. Nên Dịch Thừa có phần tự mệnh bất phàm. Hiện tại tân sinh kém nhất học viện lại dám bảo hấn rút thì có khác gì tát một cái lên gương mặt đắc ý của hấn.

“Quý xuống!”

“Mau quý xuống!”

Đàn em của Dịch Thừa hô vang, viên Võ Dung học viện giao đấu chỉ có một hạn chế: Không được đánh đối phương thành tàn phế hoặc giết người. Họ nhận định Diệp Phong nhất định sẽ sợ hãi, một thất giai bình dân gây sự với tứ giai bình dân tất nhiên không có gì nguy hiểm. Ở Võ Dung học viện, học sinh tuyệt không dễ dàng đắc tội với người có thực lực hơn mình.

“Tân sinh trắc nghiệm đứng thứ ba mươi tư không hiểu lời ta hả? Ta - bảo - người - rút.” Diệp Phong lạnh lùng quát, không buồn nhượng mất lên.

Lôi bàn tử ngẩn ra hồi lâu, đột nhiên thấy Diệp Phong nổi đóa thì y tỏ vẻ lo lắng. Học viên không có thực lực gì như gã, chỉ cần hơi chịu lép là hiểm khi có học viên thực lực nổi bật đến gây phiền. Nhưng nếu không cẩn thận đắc tội đối phương thì kết quả thông thường rất thảm. Y không ngờ mình chỉ định nịnh nọt “gã trọc phú” này lại mang đến mối phiền hà lớn thế. Nhưng y càng kinh ngạc trước độ “ngu xuẩn” của gã, lại khoa trương hơn cả học viên lớp ưu tú. Lẽ nào gã không biết tiền không ném chết được người ta, tại Võ Dung học viện thì thực lực mới là căn bản để lập thân.

Học viên cạnh đó cũng ngạc nhiên, từ lúc nào mà học sinh bình dân tứ giai có thể huênh hoang như vậy? Học viên lớp chậm tiến, trước mặt học viên lớp trung bình và tiến bộ, đều tỏ ra vâng vâng dạ dạ, mặc Phong này quá ngu xuẩn này là có chỗ dựa khác? Nhiều người tỏ vẻ hiếu kỳ, đợi sự tình phát triển.

Mắt Dịch Thừa ánh lên hung quang, thể nội nguyên lực lạnh lẽo phụ thể. Đàn em của hấn cũng không kém, chỉ ít cũng đạt tới lục giai. Bầu không khí trở nên khẩn trương hấn.

“Các người đều là tân sinh nên ta nhắc nhở...” Giọng nhân viên sảnh ăn vang lên: “Các người đánh nhau, sảnh ăn không can dự nhưng tổn thất bàn ghế và bát đĩa thì cả hai bên đều phải bồi thường gấp mười.”

“Dù gì tiểu tử này cũng có tiền, cần thiết thì bắt hấn bồi thường.” Dịch Thừa nhếch môi cười lạnh.

“Quy định là mỗi bên chịu một nửa, mặc kệ bên nào thắng hay thua.” Học viên trung, cao cấp cạnh đó không tỏ vẻ gì kinh ngạc, quy định này không khuyến khích học sinh giao đấu ở đây. Đương nhiên, nếu sẵn sàng trả nhiều tiền thì cứ tự tiện.

“Hừ, việc này chưa xong đâu.” Dịch Thừa thu thế lại, cười lạnh lùng với Diệp Phong, dẫn ba đàn em đi khỏi nhà ăn. Muốn giáo huấn gã còn nhiều cơ hội lắm, hà tất phải tự chịu thiệt hại?

Học sinh bu lại xem trong sảnh đều hơi thất vọng. Tứ giai phế tài đó tuy thực lực kém cõi nhưng vẻ trấn định thì không phải hàng giả, xem ra chốc nữa rời khỏi sảnh ăn thế nào cũng có kịch hay.

161. Chương 161 : Kỳ Thập Ta Luyện Thể Cơ Mạ .

“Mộc huynh đệ đắc tội Dịch Thừa, sau này e khó sống ở học viện.” Lôi bàn tử lo lắng, vốn đang ăn như rồng cuốn hiện tại có vẻ khẩu vị kém hẳn, thả thoáng mới nhón một miếng điểm tâm.

“Hắn muốn đối phó với ta, ngươi lo cái gì?” Diệp Phong vẫn bình thản ăn cơm.

“Ta đã đảm bảo sẽ che chở cho huynh đệ, còn ăn cơm huynh đệ mời, sao lại để huynh đệ một mình chịu nguy hiểm. Chốc nữa nếu có gì thì huynh đệ chạy trước...Ta chặn chúng lại.” Lôi bàn tử tựa hồ hạ quyết tâm, khiến Diệp Phong nhìn thêm một lần.

“Ngươi muốn che chở cho ta?”

“Lôi bàn tử ta tuy thực lực hơi kém nhưng nói là giữ lời.” Ưỡn lồng ngực nung núc thịt lên, gã mập lập tức xiu hẳn đi: “Mộc huynh đệ, sau này có thể chịu nhún một chút chăng? Cứ thế này mãi thì e rằng suốt sáu năm chúng ta sẽ phải dưỡng thương liên tục.”

“Ha ha.” Diệp Phong mỉm cười nhìn y, thản nhiên hỏi: “Hôm nay ngươi cố ý tiếp cận ta, mục đích là kết giao quan hệ kiếm chút tiền đúng không? Nghe tên huynh hoang ban này nói thì hình như nhà ngươi thiếu nhà hẳn một món tiền, ngươi định lợi dụng ta trả nợ, đúng không?”

Từ những lời Dịch Thừa và Lôi bàn tử nói với nhau, cùng hành vi y cố ý tiếp cận, Diệp Phong đoán được bảy, tám phần.

“À...” Lôi bàn tử không ngờ cậu ấm gần như “thần kinh” này lại nhìn rõ ý đồ của mình như thế, bất giác ngẩn người.

“Ta giống một kẻ nhiều tiền đến nỗi không biết tiêu vào đâu hả?” Diệp Phong hơi âm ỉt, trắc nghiệm chỉ đạt tứ giai không phải ý muốn của gã, chẳng qua kim tệ khí hải của gã hiện tại chỉ đạt mức ấy, cho gã thêm một tháng thì đâu đến nỗi bêu xấu như vậy.

Hơn nữa gã vào học viện mà không tốn tiền, mà theo danh sách thôi tiến sinh lén ẩn vào trong sổ tân sinh, còn thuê ba gian túc xá cùng vì bảo mật tu luyện, không thể coi là xa xỉ.

Nhưng trên đời có biết bao là hiểu lầm, theo người ngoài, tốn 120 tinh tệ để một tứ giai bình dân đến Võ Dung học viện học tập thật sự là mồi làm ăn thất bại, hơn nữa là người bình thường có ai thuê một lúc ba gian túc xá? Không khoe giàu thì ai lại ngu xuẩn đến thế? Sau khi trắc nghiệm gã không buồn mà còn hơn hởi, theo một số người thì như thế càng chứng tỏ gã là cậu ấm.

Lôi bàn tử không chính diện hồi đáp mà sắc mặt tối đi, khẽ lẩm bẩm: “Bình dân như ta không có lý tưởng trở thành võ giả, nhưng năm ta mười hai tuổi, mẫu thân đột nhiên mắc bệnh, theo được sư chuẩn đoán thì phải dùng thảo dược đắt tiền mới chữa được. Loại thảo dược đó giá trị rất cao, lại phải trả bằng tinh tệ, nên bắt buộc dĩ phụ thân ta phải đi cầu xin phụ thân Dịch Thừa.”

Diệp Phong lặng lẽ nhìn đối phương, lắng nghe thật kỹ.

“Phụ thân hẳn là võ sĩ duy nhất trong trấn, hơn nữa đã làm dung binh mười mấy năm, còn giữ được một ít tinh tệ. Một võ giả đời nào chịu giúp bọn ta, sau cùng do bắt buộc dĩ, phụ thân đem ta ra đặt. Sau khi trắc nghiệm, phụ thân Dịch Thừa nhận định ta có tiềm chất trở thành võ sĩ nên ý cho phụ thân ta vay mười tinh tệ mua thuốc.”

“Hơn nữa ông ta còn thêm điều kiện, lấy đi toàn bộ kim tệ trong nhà ta, hơn nữa mỗi năm trừ phí dụng sinh hoạt thì kim tệ nhà ta kiếm được phải thuộc về Dịch gia. Trong vòng hai mươi năm, ta phải trả cho họ 30 tinh tệ, bằng không sẽ phải làm nô lệ không công cả đời.”

“Nên từ năm 12 tuổi ta đã nỗ lực tu luyện, sau cùng trước năm 18 tuổi cũng đạt đến tiêu chuẩn nhập học của Võ Dung học viện. Cộng thời gian sáu năm ở học viện và năm năm làm nghĩa vụ dung binh, thực ra ta chỉ còn ba năm để kiếm tiền. Nhưng với một võ sĩ, trừ phi vận khí cực tốt, không thì làm cách nào kiếm được 10 tinh tệ mỗi năm? Phụ thân Dịch Thừa làm dung binh mười mấy năm cũng chỉ tích được hơn 20 tinh tệ mà thôi.”

“Ta không muốn làm nô lệ cho nhà hán nên muốn tìm mọi cách có được 30 tinh tề...Người chắc là thiếu gia của một võ giả gia tộc có tiền, 30 tinh tề với người không là gì. Tốt nghiệp xong còn phải hoàn thành dung binh hợp ước, ta sẽ làm người hầu không công cho người mười năm, hai mươi năm, ta sẽ nỗ lực đề cao thực lực, tuyệt không để người thất vọng. Chỉ cần cho ta 30 tinh tề, thế nào?” Lôi bàn tử đột nhiên kích động lên, Diệp Phong đã nhận rõ ý đồ thì cứ nói thẳng.

“Nhưng ta không cần người hầu.” Diệp Phong khẽ lắc đầu.

Lôi bàn tử mỉm cười tự trào, ừ ừ cúi đầu, mắt đầy thất vọng.

“Bất quá...Trong lúc ở học viện, ta cần một trợ thủ, người làm việc cho ta, ta lấy tiền ra thuê người, dùng tinh tề để trả, được chứ?” Những lời bình thường của Diệp Phong phảng phất tiếng chuông buổi lễ minh vừa tới, gióng lên vạn đạo dương quang, chiếu sáng đáy lòng như tro tàn của Lôi bàn tử khiến y hoan hỉ muốn phát cuồng. Y hiểu Diệp Phong đang tìm cách giúp mình, bằng không cần gì dùng tinh tề trả tiền thuê một ngũ giai bình dân như y?

Trong các cậu ấm cũng có người tốt. Lôi bàn tử cảm khái vô vàn, cho rằng Mộc Phong nhất định là cậu ấm có lòng tốt, không chỉ ra tay rộng rãi mà cả tôn trọng y. Trợ thủ và thủ hạ đều làm công việc như nhau nhưng địa vị và thân phận khác xa.

“Đợi chốc nữa, trừ phi Dịch Thừa đánh chết ta, bằng không ta quyết không để chúng chạm vào một sợi lông của người.” Lôi bàn tử lắc tấm thân béo phì thề, Diệp Phong chỉ liếc nhìn.

OOo

Cả hai ra khỏi nhà ăn, vốn cho rằng bọn Dịch Thừa sẽ đến gây sự nhưng đối phương chỉ đứng xa cười lạnh nhìn Diệp Phong, không hề động tĩnh gì.

“Xem ra chúng không chỉ muốn giáo huấn chúng ta một phen đâu.” Diệp Phong hạ giọng.

“Vì sao?” Lôi bàn tử nghi hoặc.

“Nếu muốn giáo huấn chúng ta, chúng có thể động thủ ở ngoài sảnh ăn để hiển lộ uy phong. Nhưng hiện tại chúng chỉ bám theo, chắc có ý đồ bí mật không tiện cho người ta biết...” Diệp Phong nhướng mắt, trong lòng đã hiểu đại khái.

Gã giải thích, lôi bàn tử liền hiểu ngay, nhìn gã với vẻ kỳ quái thâm nhủ: Mộc Phong xem ra có vẻ tinh minh, vì sao còn phản ứng ngu xuẩn ở trong nhà ăn?

Gã rất hợp tác dẫn bốn người vào trong một vạt rừng có cây cối che chắn. Dịch Thừa nháy mắt, hai đàn em lập tức chặn trước mặt gã, bốn người chia thành hai cánh kẹp gã và Lôi bàn tử vào giữa.

“Chớ khôn không chặn đường người khác.” Diệp Phong dừng bước, nhặt nhẹo nói. Lôi bàn tử lặng lẽ chặn trước mặt gã, sẵn sàng bảo vệ.

“Đừng tưởng gia tộc có mấy đồng là huênh hoang ở Võ Dung học viện được. Hiện tại cho người hai con đường, một là bị bọn ta đánh như tử, hai là quỳ xuống nhận lỗi, giao hết tiền trên mình ra, ta sẽ tha cho tội vô lễ lúc này.” Dịch Thừa bật cười vô sỉ.

Võ Dung học viện không cấm đả đấu nhưng cấm cướp bóc, dịch Thừa cũng học theo tấm gương Lôi bàn tử, tên trọc phú kia có tiền như thế, sao lại không kiếm lấy một món? Tuy đánh người khác thật khoái cảm nhưng không thực tế như kim tề.

“Tiền...Ta có không ít.” Diệp Phong thuận tay móc ra một tinh tề, nghịch ngợm trên tay khiến Dịch Thừa thêm ngưỡng. Lôi bàn tử thiếu điều ngất xỉu, mộc Phong định gây loạn thêm hử!

Đó là tinh tề, chỉ võ giả thực lực đạt đến võ sư mới có thể dựa vào thực lực đoạt được chiến lợi phẩm trân quý đối lấy. Võ sĩ tầm thường trừ phi vận khí cực tốt, muốn kiếm tinh tề khó lắm.

Nghe khẩu khí gã thì tinh tề gã không chỉ có một đồng. Tên trọc phú ngu xuẩn này lẽ nào không tiền tài không được để lộ? Khinh thường gã xong, mắt Dịch Thừa càng tỏ rõ vẻ tham lam.

“Giao hết tinh tể trên người ra, ta không cần người dập đầu.” Dịch Thừa cho rằng như thế là nhượng bộ cực độ rồi.

“Muốn lấy hả? Dựa vào bản lĩnh đi.” Diệp Phong giơ tay phải nắm tinh tể, khỏe mắt hiện rõ ý trào lộng.

“Rượu mời không uống, uống rượu phạt. Xong lên cho ta.” Bốn tên hung hãn lao tới.

Lôi bàn tử thất lòng, định liều mạng ngăn lại thì một luồng sức mạnh không thể ngăn lại kéo y sang bên, một bóng người lướt qua.

“Chát, chát, chát, chát.”

Cơ hồ bốn tiếng vang lên cùng lúc, lôi bàn tử thậm chí chưa kịp định thần thì bọn Dịch Thừa đã gục xuống, rên lên thống khổ. Thân ảnh quen thuộc của Diệp Phong đứng thản nhiên giữa trường địa.

“Mộc huynh đệ...Không, không phải bình dân tứ giai hả?” Lôi bàn tử thập phần chấn kinh. Có thể nhanh chóng thu thập bốn học viên lớp tiến bộ, không có thực lực trung giai võ đồ e khó thực hiện được.

“Đó là thực lực của khí hải của ta.”

“Có gì khác nhau sao?”

“Kỳ thật ta luyện thể.” Diệp Phong cười quỷ dị, câu nói này khiến bốn người đang rên rỉ tỉnh ngộ, chẳng trách gã dám huênh hoang gây hấn như vậy, hóa ra là có ý trượng. Cậu ấm luyện thể này e rằng đạt tới võ đồ trung giai, thực lực ngang với các học trưởng trung cấp.

Bất quá, luyện thể đến trình độ của gã là cực hạn rồi. Ở đại lục chưa có ai luyện thể đột phá được võ sĩ.

“Mộc Phong, món nợ này ta sẽ nhớ. Đợi khi ta thăng lên lớp cao cấp, nhất định sẽ bắt người trả gấp mười.” Dịch Thừa oán độc gầm khê.

Diệp Phong đến cạnh hấn, hừ lạnh khinh miệt: “Lẽ nào không ai dạy người, khi thực lực không bằng địch nhân thì những lời uy hiếp thể này thiếu sức thuyết phục lắm sao?”

Chát, một cước có vẻ tùy ý nhưng khiến thân thể Dịch Thừa văng lên, va vào một thân cây, bắn ngược lại dưới đất. Miệng lại phun ra một ngụm máu.

“Nghênh ngang phải trông vào thực lực của mình.” Trước ánh mắt kinh ngạc của Lôi bàn tử, gã ung dung đi khỏi vạt rừng.

162. Chương 162 : Thử Hấn Xem .

Rời khu rừng, gã phát hiện có mười mấy người hiếu sự đang nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc.

“Sao người lại không sao?” Một học viên đeo huy chương trung niên cấp ngây ngô hỏi.

“Ta sao lại bị sơ sẩy gì?” Diệp Phong thản nhiên bĩu môi.

“Nhất định là người thụ nội thương nhưng vì danh dự nên cố nén.” Một học viên khác thì thầm.

“Không đúng, y phục của hấn rất tề chỉnh, không hề giống bị đánh...”

Lôi bàn tử lúc đó mới vội vàng đi theo ra, nét ngạc nhiên còn chưa tan hết, trong đôi mắt nheo lại không hiểu nghĩ gì.

“Tên mập này cũng không sao.” Có người kêu khê: “Có phải y dùng tiền mua mấy tiểu tử đó?”

“Nếu thật sự là vậy...Ta dám chắc sau này phế tài đó khó sống lắm.” Một học viên cao cấp nói với vẻ thần bí. Y ở Võ Dung học viện đã lâu, hiểu rõ nhiều lý lẽ.

Chi tiền ra dựa dẫm cũng nên chọn đối tượng thực lực đủ mạnh. Dịch Thừa là tân sinh, tại Võ Dung học viện, chỉ được tính vào nhóm đứng cuối, nếu bị hấn uy hiếp mà chịu nhả tiền tài ra thì chẳng phải rêu rao cho người khác là Mộc Phong rất dễ bắt nạt. Những người ở học viện có thực lực cao hơn Dịch Thừa nếu

biết bắt nạt Mộc Phong là có thể kiếm được một món thì e rằng sẽ có nhiều người vui lòng học theo Dịch Thừa.

Hiện trường đã có mấy học viên trung cấp nhìn theo Diệp Phong với vẻ thích thú, tính toán cách kiếm chác từ gã.

Nhưng gã coi như không thấy ánh mắt đó, chỉ cần đối phương chưa hành động, gã cũng mặc kệ.

Không lâu sau, đám đông chưa tan đi, dịch Thừa được ba đàn em dìu ra. Thấy cả bốn nhếch nhác vì thụ thương, hiện trường sôi lên. Sự thật hiển nhiên khác xa suy đoán của họ, mấy học sinh lớp ưu tú của sơ cấp tựa hồ bị hai tiểu tử chậm tiến giáo huấn, sao lại thế nhỉ?

Dù là nhân số hay thực lực thì phe Mộc Phong không thể chiến thắng, chỉ ít dùng tiền thì không thể biến đối phương thành thế này.

“Xảy ra chuyện gì?” Gần đó hai bóng người xinh đẹp đi ngang, chính thị Mộ Dung Tử Thanh và Yến Nỵ. Mộ Dung Tử Thanh xưa nay hiếu kỳ, thấy đám đông thế này tất nhiên ghé qua.

“Bốn tân sinh sắp tấn cấp võ đồ bị hai học viên lớp chậm tiến thực lực chỉ tứ giai và ngũ giai bình dân giáo huấn? Tựa hồ còn thắng rất nhẹ nhàng?” Nghe chúng nhân bàn luận, lưỡng vị đại mỹ nữ nhanh chóng

Chỉ là trường tranh đấu diễn ra trong rừng, không có ai mục kích, nên không thể nói rõ việc Diệp Phong và Lôi bàn tử thắng bọn Dịch Thừa bằng cách nào.

Tứ giai bình dân? Chẳng phải tân sinh kỳ quái tên Mộc Phong đó sao? Mộ Dung Tử Thanh lòng sáng bừng, đảo mắt một vòng.

“Quả nhiên có chuyện cổ quái!” Cô lập tức nhớ đến ánh mắt Diệp Phong, tuy không để lộ điều gì nhưng cực kỳ tự tin, khí thế không coi ai ra gì. Sinh tại đại gia tộc, cô hiểu rõ khí thế đó không phải một cậu ấm có thể ngụy tạo được.

“Có gì cổ quái? Hai học sinh bị phân đến lớp chậm tiến sao có thể ung dung đánh bại bốn học sinh lớp ưu tú thực lực hơn hẳn? Hừ, không cần nói cũng biết là bày trò. Gia tộc của tên Mộc Phong đó hình như rất có tiền, chưa biết chừng đã thuê học sinh lớp ưu tú để tạo thanh thế cho mình. Có khi mục đích y tới Võ Dung học viện là dùng điều đó để câu dẫn các thiếu nữ vô tri!” Yến Nỵ tỏ vẻ khinh thị.

“Muội sai rồi, ta dám cược rằng thực lực của Mộc Phong không chỉ là tứ giai bình dân!” Mộ Dung Tử Thanh chớp mắt cười.

“Nhưng trắc thí thạch không thể nhầm lẫn...” Yến Nỵ cũng nghi hoặc.

“Nên tiểu tử này nhất định có bí mật nào đó.” Mộ Dung Tử Thanh làm động tác thu quyền, tựa hồ hưng phấn vì có mục tiêu. “Hai năm nay cả ngày ngọt ngào ở học viện, buồn chết đi được, khó khăn lắm mới xuất hiện một nhân vật thú vị, tuyệt đối không thể bỏ qua.”

“Tỷ định thế nào?” Yến Nỵ chán nản hỏi.

“Thử y trước đã.” Mộ Dung Tử Thanh hạ quyết tâm.

OOo

“Mộc huynh đệ lợi hại thật, có thể thổ lộ đôi chút là luyện thể đến mức nào không?” Đợi khi về đến túc xá, lôi bàn tử tựa hồ mới định thần lại, tươi tỉnh hỏi.

“Chuyện đó...Ta chưa trắc nghiệm. Bất quá để đẹp yên một chút phiền phức ở học viện thì chắc không vấn đề gì.” Diệp Phong đã tính sẵn, ở Võ Dung học viện dù quá mạnh hay quá yếu đều bị phiền phức, nên khi cần thiết để lộ một chút thực lực cũng là thủ đoạn tự bảo vệ.

Dù gì khí hải bình dân tứ giai của gã là thật, hơn nữa dùng thân phận Mộc Phong thì tuyệt đối không thể để lộ bí mật về thổ nguyên khí hải. Thành ra luyện thể...Quả là phương tiện tuyệt vời. Tu luyện Nguyên Thần quyết, gã đóng vai một luyện thể giả, tuyệt đối không khiến ai hoài nghi.

Nhìn theo gã vào túc xá, lôi bàn tử không bình tĩnh nổi nữa.

Dễ dàng đánh ngã bọn Dịch Thừa đồng thời theo tình hình thì lúc đó gã chưa dốc toàn lực, việc này không phải trung giai võ đồ có thể thực hiện được. Tuy y chỉ là con cái bình dân nhưng cũng biết một luyện thể giả đạt đến trình độ đó phải trả giá và nỗ lực thế nào.

Mộc Phong chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, ở tuổi này luyện thể đạt đến võ đồ trung giai còn khiến người ta kinh ngạc hơn khi hải đạt đến trình độ này. Tuy không hiểu vì sao gã luyện thể nhưng Lôi bàn tử xác định rằng gã không phải là cậu ấm nhà giàu như bề ngoài, có lẽ...Y đang nắm trong tay cơ hội tuyệt vời.

OOo

Ngày đầu tiên tân sinh nhập học, giáo sư phụ trách quản lý các lớp liền tuyên bố kế hoạch tu luyện rồi cho chúng nhân giải tán.

Học tập tại Võ Dung học viện rất tự do, theo thuộc tính khí hải mà ba lớp được chia thành năm lớp nhỏ do các giáo sư chuyên trách dạy dỗ. Trừ năm ngày một lần họ lên lớp, đạo sư giảng dạy mỗi tháng một lần và lịch truyền thụ kinh nghiệm thực chiến không được cố định thì các chộc viên khác đều có thời gian tự do tu luyện. Dù gì tu luyện vẫn phải dựa vào bản thân là chính.

Nhưng không thể cho rằng phương thức giáo dục của Võ Dung học viện là gạt học viện sang một bên, đợi khi tấn cấp và tốt nghiệp thì lấy môn võ kỹ ra cho học viên là xong. Nếu thật sự như thế thì mỗi năm đã không có đến mấy vạn thiếu niên sút đầu mẻ trán tranh nhau vào đây.

Mỗi giáo sư hoặc đạo sư đều là cường giả kinh nghiệm phong phú, thực lực cao cường, ít nhất cũng đạt đến đẳng cấp võ sư, kinh nghiệm tu luyện nhiều năm và bản lĩnh dẫn đạo học viên tiến bộ của họ cực kỳ chuyên nghiệp. Có thể nói mức độ dạy dỗ của Võ Dung học viện không kém hơn các tông phái nhỏ chút nào, chỉ cần học viên chịu nỗ lực sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

Hơn nữa trừ có được võ kỹ phẩm cấp không tệ thì Võ Dung học viện còn một loại phúc lợi trọng yếu khác, là linh địa tu luyện mà ai cũng thêm muốn.

Linh địa là động thiên phúc địa linh khí sung mãn, tu luyện ở những nơi đó thì tốc độ tăng trưởng thực lực rất nhanh. Ví như tiểu nha đầu Bích Thủy cũng từng đấu với Diệp Phong mới 12 tuổi đã đạt đến võ đồ nhị giai, thôi tiến sinh của Võ Dung học viện không thể so được.

Nhưng không có nghĩa là thiên phú của tiểu nha đầu cao hơn họ nhiều. Thôi tiến sinh là những thiên tài của Võ Nguyên đại lục, tuy có thể kém hơn tiểu nha đầu nhưng không đến mức như thế. Nguyên nhân chủ yếu vì tiểu nha đầu tu luyện tại linh địa, tốc độ trưởng thành tất nhiên nhanh hơn.

Có được linh địa tu luyện là nguyên nhân trọng yếu Võ Dung học viện hấp dẫn nhân tài. Tuy linh địa này không phải linh mạch hình thành từ thiên nhiên mà do sức người tạo ra, phạm vi hữu hạn, hiệu quả cũng không bằng động thiên phúc địa thật sự.

Nhưng động thiên phúc địa ở đại lục chỉ có những tông môn và thế gia hùng mạnh mới đủ tư cách hưởng. Người thường, thậm chí là các thế lực bậc trung đều không thể mơ đến, nên có thể tu luyện ở linh địa của Võ Dung học viện cũng là tham vọng của vô số người. Vì nguyên nhân này mà không ít thế lực và gia tộc bang phái muốn đưa con cháu đến học viện tu luyện. Không ai cho rằng món học phí 120 tinh tệ là lãng phí.

Nhưng với Diệp Phong, tu luyện ở linh địa hay hoàn cảnh bình thường cũng không có gì khác nhau, nguyên Thần quyết vốn là phương tiện thân kỳ để tụ thiên địa linh khí nên nhân tố tăng trưởng thực lực của gã không phải hấp nạp được bao nhiêu linh khí mà thân thể tôi luyện được bao nhiêu nguyên nguyên lực.

Hiện tại gã chồm bước vào cảnh giới nghê thần, luyện một lần Ngũ Cầm quyền là thu được số năng lượng tương đương phổ thông tam giai võ sĩ tu luyện hai canh giờ. Cũng có nghĩa nếu gã thích, một ngày có thể hấp nạp số năng lượng gấp mười mấy lần khí hải tu luyện giả đồng đẳng cấp. Nhưng số năng lượng này, gã không thể hoàn toàn tôi luyện, một khi đạt đến hạn định, thậm chí gã có thể banh xác mất mạng.

Nên phần lớn thời gian tu luyện được gã dành cho tôi luyện thân thể, tiêu hóa nguyên nguyên lực. Ở trong linh địa thì hiệu suất của Ngũ Cầm quyền cao lên nhưng với gã thì không có ích gì. Linh địa do sức người tạo ra nên nguồn cung cấp có hạn, vì thế mà Võ Dung học viện phân ra thành ba lớp.

Mỗi lớp mỗi tháng chỉ được tu luyện theo thời gian nhất định ở linh địa. Lớp ưu tú được thời gian nhiều nhất, lớp chậm tiến ít nhất, do đó có tân sinh không ngại giờ chờ để được vào lớp ưu tú. Vào lớp chậm tiến rồi thì được phân phối ít tài nguyên tu luyện, khoảng cách với lớp trung bình và ưu tú ngày càng xa, không thể bắt kịp. Theo học viện thống kê, 90% tân sinh lớp chậm tiến khi thăng lên trung cấp và cao cấp vẫn ở lớp chậm tiến.

10% còn lại vì một vài học viên lớp trung bình tu luyện sơ sài nên họ mới có cơ hội thay thế. Nhưng xưa nay chưa từng có học sinh lớp yếu kém vào được lớp ưu tú. Học viên lớp ưu tú đều có thiên phú cao, tài nguyên tu luyện nhiều, chỉ cần không lười nhác là học viên lớp chậm tiến không bao giờ bắt kịp.

“Tốc độ tăng trưởng kim hệ khí hải của ta không hiểu có khiến họ kinh ngạc không...” Gã rời phòng dạy, môi nhếch nụ cười, chọn việc trở thành kim hệ học viên là chuyện tất nhiên.

Gã tuy dịch dung tiến nhập học viện nhưng vẫn để lại nhiều manh mối vụn vặt cho Lục Lâm bang và phía học viện, nếu để lộ thổ hệ khí hải thì sẽ nhanh chóng bị hoài nghi. Nhưng nếu gã là kim nguyên khí hải tu luyện giả thì manh mối rõ ràng đến đâu cũng không ai nghĩ Mộc Phong là Diệp Phong.

Hơn nữa hiện tại gã biết hai môn võ kỹ đều là thổ nguyên, thậm chí phẩm cấp không tồi. Võ Dung học viện có thể cho gã chắc chắn không hơn ngũ phẩm và thất phẩm. Còn kim nguyên võ kỹ thì tạm thời gã không biết môn nào, tuy do học viện cấp cho thì phẩm cấp không cao nhưng có vẫn hơn không, với tốc độ tăng trưởng kim nguyên khí hải của gã thì sau cùng lấy được một môn kim nguyên ngũ phẩm võ kỹ không phải việc khó.

Trong vòng hai năm, học viên kém nhất này sẽ tốt nghiệp. Lúc đó nhất định tất cả sẽ chấn kinh. Ha ha.

163. Chương 163 : Tu Luyện Thần Tốc .

Sau khi lên lớp vào buổi sáng, thời gian còn lại dành cho tự do tu luyện. Học viên cấp thấp cứ mười lăm ngày mới được phân phối đến linh địa tu luyện một lần, nên trừ lúc lên lớp đều ở lại tu luyện khu để tu luyện.

Vốn Lôi bàn tử muốn tu luyện cùng Diệp Phong nhưng từ khi gã thể hiện thực lực, y trở nên cung kính khiến gã dở khóc dở cười. Nhưng phương thức tu luyện của Diệp Phong khác hẳn khí hải tu luyện giả thông thường, không tiện cho người khác biết nên gã cự tuyệt đối phương, hơn nữa dặn rằng có việc gì cứ đến túc xá tìm.

Về túc xá, gã múa Ngũ Cầm quyền ba lần rồi lấy khí cụ luyện thể từ nguyên trạc ra, bắt đầu khổ luyện. Nguyên Thần quyết dễ dàng hấp nạp thiên địa linh khí nên thực lực của gã tăng trưởng dựa vào hiệu suất tối luyện thân thể.

“Không đúng, nhất định có vấn đề.” Diệp Phong đột nhiên đình chỉ rèn luyện, nằm trên giường trầm tư.

Khi gã chồm bước vào cảnh giới Nghĩ thần, hiệu suất hấp nạp linh khí của Ngũ Cầm quyền tăng gấp hai, ba lần trước kia nhưng hiệu suất luyện thể gần như không tăng trưởng. Xưa nay gã vẫn chú trọng rèn luyện thân thể, chuyển hóa linh khí hấp thu được thành nguyên lực, cũng có nghĩa là linh ngộ Nghĩ thần rồi mà tốc độ tu luyện của gã không được nâng cao về bản chất. Phần lớn thời gian của gã không dồn vào luyện Ngũ Cầm quyền mà để luyện thể. Hiệu suất này nếu không bằng với tốc độ hấp nạp linh khí thì gã không cách nào đề cao thực lực.

Sư phụ từng nói, mỗi khi linh ngộ một tầng cảnh giới, tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh. Hiện tại, gã đã đặt chân vào cảnh giới Nghĩ thần, vì sao tốc độ tu luyện vẫn chưa tăng tiến?

“Xem ra còn phải hỏi sư phụ mới xong.” Tâm niệm gã lắng xuống, tiến vào ý thức Nguyên Thần quyết. Trong ảo cảnh trắng xóa, sư phụ áo trắng lại hiện ra.

“Ha ha, xem ra con gặp vấn đề gì hả?” Sư phụ vẫn giữ nụ cười thanh đạm, từ tốn hỏi.

Gã gật đầu, nêu lên nghi vấn tu luyện. Linh ngộ cảnh giới Nghĩ thần đích xác có thể tăng tốc hấp nạp linh khí nhưng vì sao tốc độ tối luyện thân thể vẫn như lúc còn ở cảnh giới Nghĩ hình?

“Xem ra con mới chỉ chạm và cái vỏ của Nghĩ thần.” Sư phụ khẽ lắc đầu cười bảo: “Tuy cảnh giới con đạt đến Nghĩ thần nhưng phương thức tu luyện không tiến bộ theo thì tốc độ dĩ nhiên không tăng nhiều là chuyện dễ hiểu.”

“Nghĩ thần cảnh giới có phương thức tu luyện mới?” Gã nóng lòng hỏi.

“Nên nói là chỉ khi đạt đến cảnh giới Nghĩ thần con mới thực sự bắt đầu tu luyện Nguyên Thần quyết.” Sư phụ trầm giọng giải thích: “Nghĩ hình chỉ là một loại vay mượn khiến con chạm được đến ngưỡng cửa nguyên nguyên lực nên con tu luyện theo hai bước, một là hút thiên địa linh khí, hai là luyện thể để chuyển năng lượng thành nguyên nguyên lực. Nhưng khi con lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần rồi thì sẽ hiểu làm cách nào nối thông được với thiên địa. Đã thế sao còn còn câu nệ vào phương thức tôi luyện thân thể?”

Lòng gã rung động, lời sư phụ khiến gã cảm ngộ được điều gì đó.

Tu luyện trước cảnh giới Nghĩ hình cũng như một người nhận một việc mới. Ban đầu vì không biết gì nên muốn hoàn thành công việc mỗi ngày sẽ làm từng bước một để quen dần, thậm chí còn chia một việc thành nhiều khâu. Nhưng khi đã quen thì sẽ theo lý giải của mình và dễ dàng và nhanh chóng hoàn thành, thậm chí làm một lèo. Lúc đó coi như đạt tới Nghĩ thần.

Tôi luyện thân thể chỉ là một cách chứ không phải bản chất tu luyện. Mắt gã sáng lên, sau cùng cũng lần ra manh mối.

“Tu luyện chi đạo trọng ở cảm ngộ! Tự tìm ra đáp án mới là có ý nghĩa nhất. Ta không nhiều lời nữa...” Sư phụ mỉm cười vừa ý, dần tan đi.

Nhảy bật lên khỏi giường, gã nắm chặt quyền đầu. Dù ngốc đến đâu gã cũng biết bản chất của Nguyên Thần quyết là tu luyện nguyên nguyên lực nhưng vì quá câu nệ đến tiểu tiết là luyện thể nên tốc độ tu luyện không tiến bộ.

Ngũ Cầm quyền, hiện tại được gã đổi thành Ngũ Hành quyền. Vô luận tư thế, động tác, hình thái đều đã biến hóa rất nhiều, quá trình này theo sự lĩnh ngộ của gã mà kéo dài mãi mãi.

Ngũ cầm tức là ngũ hành! Thân thể nhân loại dù không có ngũ hành nguyên lực cũng có thể phát huy hiệu quả chiến đấu tương tự, chỉ cần thân thể đủ dẻo dai và mạnh mẽ.

Sắc bén, nhanh nhẹn. Là Nghĩ hạc. Cũng là kim.

Linh xảo, mẫn tiệp! Là Nghĩ viên. Cũng là mộc.

Khinh nhu, phiêu dật! Là Nghĩ lộ! Cũng là thủy.

Cương mãnh, bạo phát! Là Nghĩ hổ! Cũng là hỏa.

Trầm ổn, nặng nề. Là Nghĩ hùng. Cũng là thổ.

Gã ngưng thần tụ khí, cảm nhận cảm giác huyền diệu mỗi động tác và thiên địa năng lượng cùng nguyên lực mang lại...Thiên địa linh khí, nguyên nguyên lực đều là lợi dụng tôi luyện thân thể để chuyển hóa tính chất năng lượng, hiệu suất rất thấp.

Không sai. Mỗi động tác của gã đều nối với thiên địa bên ngoài, còn bên trong nối với tiểu thiên địa trong mình. Bên ngoài, năng lượng là linh khí, còn bên trong đó là nguyên nguyên lực, thân thể chính là thông đạo nối cả hai. Ngũ Hành quyền là chìa khóa cho gã chuyển hóa năng lượng.

Vút! Động tác của gã đột nhiên gia tốc, linh khí quanh thân thể cuốn theo, không khí hơi dao động, vô số đạo năng lượng xanh lợt như sợi tơ chui vào lỗ chân lông khiến da gã hơi phồng lên.

Chuyển hóa mau! Mắt gã lóe tinh quang, nguyên nguyên lực tuần hoàn nhanh hẳn. Theo đà lưu động của kinh mạch, bốn thành linh khí năng lượng tan vào thể nội trong tích tắc, sau một chu thiên thì tất cả triệt để chuyển thành nguyên nguyên lực.

“Phù!” Gã thở phào, lỗ chân lông lại mở rộng, từng dòng linh khí năng lượng nhìn rõ được bằng mắt thường tỏa ra. Hiệu suất tối cao của Ngũ Hành quyền chỉ chuyển hóa được bốn thành năng lượng, còn lại gã không cách nào hấp thu.

“Xem ra lĩnh ngộ của mình về cảnh giới Nghĩ thần còn cách đại thành xa lắm.” Sau rốt gã cùng hiểu tác dụng của tuần hoàn của nguyên nguyên lực mà sư phụ để lại. Vòng tuần hoàn đó là tiểu thiên địa của chính gã.

Nghĩ hình là mượn thân thể để nối với thiên địa, ở giai đoạn này nguyên nguyên lực tuần hoàn không được thân thể gã kích hoạt, chỉ vận chuyển theo bản năng nên tác dụng gần như bằng không. Khi gã đạt đến cảnh giới Nghĩ thần, thân thể thoát khỏi trói buộc của tư thể ngũ cảm nên biết được cách dùng thân thể nối với thiên địa. Ngũ Hành quyền không chỉ khiến thân thể gã phát huy được đặc tính chiến đấu của ngũ hành mà còn khiến nguyên nguyên lực tuần hoàn dung nhập vào thiên địa tuần hoàn.

Khi luyện Ngũ Hành quyền, điều động nguyên nguyên lực tuần hoàn sẽ khiến thiên địa linh khí trực tiếp chuyển thành nguyên nguyên lực hòa vào thân thể. Nhưng phát huy tác dụng đến đâu phụ thuộc vào mức độ gã lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần, cũng là mức độ Ngũ Hành quyền dung nhập với thiên địa lớn và nhỏ, chuyển hóa được bốn thành là cực hạn hiện tại của gã.

Nhưng dù chỉ thể tốc độ tu luyện của gã cũng tăng tiến nhanh.

Theo tốc độ tu luyện vốn có, trong một canh giờ có thể múa một lần bài Ngũ Hành quyền, thông qua tôi luyện thân thể mà chuyển linh khí thành nguyên nguyên lực. Trong thời gian này, lượng nguyên nguyên lực gã lấy được là toàn bộ.

Phương thức tu luyện của gã thay đổi, cùng lúc múa Ngũ Hành quyền có thể chuyển linh khí thành nguyên nguyên lực, hiệu suất tuy chỉ bốn thành nhưng trong một canh giờ ít nhất gã cũng múa được sáu lần Ngũ Hành quyền, tức là tốc độ tu luyện cao hơn trước trên hai lần.

Càng lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần, hiệu suất chuyển hóa cũng tăng. Đồng thời, tốc độ hấp nạp linh khí của Ngũ Hành quyền cũng tăng theo. So sánh đơn giản, cảnh giới Nghĩ thần tăng gấp đôi thì tốc độ hút linh khí của Ngũ Hành quyền tăng gấp đôi, hiệu suất chuyển hóa thành nguyên nguyên lực là tám thành, tức là tốc độ tăng theo kiểu bình phương, trở thành gấp hơn chín lần trước kia, quả thật kinh nhân.

“Từ rày...Càng phải cố gắng.” Gã nắm chặt tay, neho mắt lại.

Tốc độ tu luyện tăng lên, gã không vì thế mà thả lỏng, người lại càng nỗ lực khắc khổ tu luyện. Mục tiêu của gã không phải trở thành một cường giả thông thường mà là cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục. Với cấp võ sĩ, tốc độ tu luyện của gã thuộc hàng yêu nghiệt nhưng khi bước sang cảnh giới võ sư, võ tông thì tốc độ này không hơn gì khí hải tu luyện giả. Gã không thể chí đắc ý mãi vì một người khi thấy thỏa mãn cũng là khi dấu hiệu thoái trào bắt đầu.

Thẩm Lan! Đáy lòng gã dấy lên một bóng hình màu lam xinh đẹp, thiếu nữ khiến gã khắc khoải nhớ mong đó không hiểu đạt tới thực lực nào rồi...Thu Tố Nhã từng nói sau ba năm cô sẽ trở thành võ tông, gã không thể thua được. Lòng gã vẫn còn tự tôn của nam nhân.

Thời gian đã qua hơn nửa năm rồi, gã vẫn còn là võ sĩ tam giai, tuy thực lực sánh được với nhất giai võ sư nhưng chẳng qua do sử dụng cao giai võ kỹ, nếu đối phương biết võ kỹ cùng cấp thì gã không dễ dàng thắng được. Là đệ tử Bích Thủy cung, võ kỹ của cô không thể kém hơn Thập bát điệp chấn, nếu không Thu Tố Nhã đời nào dễ dàng tặng gã môn võ kỹ đó.

Nếu chỉ dựa vào thể kỹ dung hợp nguyên lực, thực lực của gã chỉ là võ sĩ ngũ giai đến lúc giai, hơn hai năm còn lại thì ít nhất một năm gã phải tăng một cảnh giới mới đạt đến trình độ võ tông như ước định. Khó lắm thay.

Thẩm Lan, ta nhất định sẽ đến gặp muội như đã hẹn.

164. Chương 164 : Trêu Và Bị Trêu .

Bất giác Diệp Phong tu luyện liền ba canh giờ trong tức xá, nguyên nguyên lực tuần hoàn, năng lượng hút vào liên tục tăng lên, ngày càng cuộn cuộn. Lúc gã tỉnh lại thì bụng réo òng ọc.

Hiệu quả tu luyện vừa rồi rất rõ ràng, thực lực tăng trưởng trong ba canh giờ còn hơn một ngày trước đó. Trong tức xá tràn ngập linh khí năng lượng mà gã không thể chuyển hóa, sung mãn hơn bất kỳ linh địa nào ở đại lục. Dù hai gian tức xá sát kề cũng ngập linh khí, xa hơn nữa thì hiệu quả không rõ như thế.

Trong thời gian gã ở Võ Dung học viện này, tốc độ tu luyện của học viên ở gần tức xá của gã đều đột nhiên tăng lên khiến họ vừa mừng vừa kinh ngạc, cho đến khi gã tốt nghiệp mà vẫn không ai hiểu gì.

Nhăn nhó vuốt cái bụng rỗng, gã vươn vai rời tức xá, đến sảnh ăn của học viên.

“Sau cùng cũng lộ mặt ra.” Trong chỗ kín đáo gần đó, mộ Dung Tử Thanh nghiêng răng phần hận.

“Đều do tỷ muốn thăm dò y mà, hại muội mất cả buổi trưa cùng tỷ. Tiểu tử này không then là tân sinh tệ nhất học viện, ngày nhập học đầu tiên đã ở trong tức xá chứ không đến tu luyện khu.” Yến Nỵ tỏ vẻ trách móc, ba canh giờ nay cô đợi trong tâm trạng khó chịu.

Học viên bình thường, lúc tu luyện tất nhiên không ở trong tức xá. Tu luyện khu tuy nồng độ linh khí không bằng linh địa nhưng hơn hẳn nơi ồn ào như tức xá.

“Đáng ghét, bản tiểu thư chốc nữa nhất định sẽ cho người biết tay.” Mộ Dung Tử Thanh kéo Yến Nỵ theo.

Có lẽ vì đói quá, diệp Phong không đợi nhân viên đưa thức ăn đến mà chọn xong thì trực tiếp đến chỗ bán trà tiền. Ngay khi gã rời bàn ăn, hai bóng dáng xinh đẹp cũng đi theo.

Mộ Dung Tử Thanh đứng đầu học viện thập đại mỹ nữ. Nhất thời cả sảnh ăn lặng ngắt, nhiều nam học viên nhìn họ với ánh mắt thèm muốn, bình thường tuyệt đối không thể thấy cảnh hai mỹ nhân đi trong sảnh ăn này. Hai người họ là học viên lớp tốt nghiệp, ở trong khu cao cấp, sảnh ăn ở đó cũng cao cấp hơn.

Nhưng khi ánh mắt thoáng lạnh lùng của Mộ Dung Tử Thanh quét quanh, những nam học viên nhìn cô đều vội cúi đầu, không ai dám không kiêng dè gì nhìn hai vị mỹ nữ, những học viên lớn mật cũng chỉ dám nhìn một chút rồi rời ánh mắt đi ngay.

Những người có mặt, kể cả một vài tân sinh cũng biết người đứng đầu thập đại mỹ nữ từng khiến năm học viên vô lễ với mình suýt chết. Từ đó, trừ vài học viên thực lực cao thâm dám theo đuổi thì mọi nam học viên cơ hồ không dám nhìn thẳng vào cô, sợ cô nổi giận thì tai họa.

Mộ Dung Tử Thanh liếc một vòng, phát hiện ra gã. Liền mỉm cười định bước tới, nhưng bị Yến Nỵ kéo lại.

“Tỷ định làm gì? Người ta không chạm vào tỷ cơ mà.” Yến Nỵ cố gàn.

“Để bản tiểu thư đợi suốt ba canh giờ, còn không phải là trêu vào?”

“Chẳng phải tỷ tự tìm đến hả?” Yến Nỵ liếc mắt, đồng thời thăm thương cho Mộ Phong.

“Được rồi, ta không định đánh hấn mà chỉ muốn trừng trị sơ qua thôi,” gương mặt lạnh lùng của Mộ Dung Tử Thanh nở nụ cười, bước nhanh về phía Diệp Phong.

Lúc đó gã vừa lấy thức ăn xong, tìm một cái bàn trống, chuẩn bị đi đến đó. Đột nhiên, gã hơi nhíu mày.

Bên trái gã, mộ Dung Tử Thanh bước nhanh tới, lúc hai người sát vai, mắt cô chợt lóe lên nụ cười ranh mãnh, hơi nghiêng người, vai đẩy lên kinh phong lẳng lẹ, giáng như chớp vào tay gã.

Cô tin rằng cú va này sẽ khiến gã ngã cùng với cả bộ đồ ăn, bêu xấu trước mặt mình, coi như báo được mối thù chờ đợi. Thực lực của gã dù có đánh giá cao cũng chỉ là cao giai võ đồ. Tốc độ và sức mạnh của cô chỉ vừa đủ khiến gã không kịp trở tay chứ không tổn thương đến gã.

Bị tập kích bên sườn nhưng gã vẫn thản nhiên, mắt ánh lên tia đùa cợt.

Gã hơi sững lại, chân trái khê nhích, đầu vai hơi nghiêng khiến cú đụng của Mộ Dung Tử Thanh hụt vào không khí.

“A!” Cô hô khê, vì va hụt nên thân hình không vững, nhưng dù gì cũng là cao giai võ sĩ, chỉ cần cô hơi điều chỉnh chân là không ngã.

Tiếc rằng...Mũi chân gã đã nhanh hơn, cực kỳ kín đáo giẫm lên một bên chân cô khiến cô không thể động đậy. Lập tức cô không vững hạ bàn, nửa thân trên lao vào lòng gã. Gã mỉm cười hòa ái, tay trái cầm bộ đồ ăn, tay phải kê đỡ, cả hai đứng sững lại theo tư thế cực kỳ ám muội.

“Hả!” Quanh đó vang lên một loạt tiếng hít hơi khí lạnh. Mộ Dung Tử Thanh, đứng đầu thập đại mỹ nữ, thiếu nữ thần thánh bất khả xâm phạm lại nằm trong lòng một tân sinh. Mọi loại ánh mắt đổ hết lên mình Diệp Phong, có thương xót, có hâm mộ, có ghen tị...

Yến Ný cũng ngẩn người, há hốc cặp môi anh đào. Với thực lực của Dĩ Mộ Dung Tử Thanh, sao lại thất thủ khi trừng trị một tân sinh? Thất thủ đã đành sao lại sa vào cục diện khó xử đó, còn nằm trong lòng một nam nhân? Lúc trước mấy học trưởng chỉ định tẩy máy tay chân đã bị Mộ Dung Tử Thanh nổi giận đánh cho thừa sống thiếu chết, tân sinh này...Yến Ný gần như biết trước kết quả, dù đó không phải lỗi của gã...Cô không biết gã gỡ trò dưới chân, chỉ cho rằng Mộ Dung Tử Thanh sơ ý thất thủ.

Trong lòng gã, mộ Dung Tử Thanh hơn tề người trước khí tức nam tử nồng nặc, ánh mắt ngơ ngẩn. Một chốc sau, cô tỉnh lại, mắt ánh hàn quang, biết rõ lúc trước chân gã gỡ trò, bằng không sao mình lại ngã? Cơn giận lập tức dấy lên, thể nội mộc nguyên khí hải chuyển động cực nhanh, giờ quyền đâm vào trán gã.

Gã lắc người như quỷ mị, đỡ đòn ăn đến một chiếc bàn trống. Mộ Dung Tử Thanh mất đà đỡ từ thân thể gã, trọng tâm mất cân bằng, ngọn quyền định tống ra không còn mục tiêu, loạng choạng đứng lại, nhìn gã đầy phẫn hận, tựa hồ muốn xé gã tan xác.

“Học thư, lần sau đi đứng nên cẩn thận một chút. Nếu tiểu đệ không kịp đỡ thì nhờ may ngã rách gương mặt xinh đẹp này chẳng phải thiệt hại lắm sao.” Diệp Phong thông thả ngồi xuống nói.

Coi như không thấy mọi ánh mắt khác, gã thông thả ăn. Tuy không hiểu vì sao Mộ Dung Tử Thanh xuất thủ với mình, nhưng từ kinh đạo và phương thức công kích của cô thì không hề có ác ý, thuần túy chỉ muốn gã bêu xấu. Gã tự nhủ mình không muốn đắc tội với vị mỹ nữ này nên phản kích sơ sọ, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, xem ra không thể sống một cách lặng lẽ trong học viện như gã dự định rồi.

Ngất mắt. Chúng nhân quanh đó đều có cảm giác này. Đường đường lục giai võ sĩ sao lại trượt chân? Tuy sự tình phát sinh như điện quang hỏa thạch nhưng có vẻ như thật sự Mộ Dung Tử Thanh sắp ngã thì được Diệp Phong đỡ. Nhưng chỉ cần hơi có đầu óc là đoán ra được có chuyện gì trong đó.

Yến Ný liếc nhìn với vẻ hứng thú, nhanh chóng đến bên Mộ Dung Tử Thanh, nén cười khẽ hỏi: “Sao lại thất thủ?”

“Xú tiểu tử này dám giỡn bản tiểu thư.” Động tác của gã vừa nhanh vừa kín, trừ cô ra không ai phát giác. Hơn nữa việc này do cô khơi ra, muốn phát nộ nhưng không có lý do, oán khí đành nén trong lòng.

“Ngay cả tỷ cũng bị giỡn? Tỷ có thử được thực lực y chưa?” Yến Ný hơi ngạc nhiên, vốn cho rằng Tử Thanh thất thủ, không ngờ lại là bị Diệp Phong chơi một vỏ.

“Không...Bất quá y đúng là luyện thể giả.” Cô đã nghe được chuyện gã giáo huấn Dịch Thừa.

“Hiện tại tỷ định thể nào?” Yến Ný mỉm cười. Khó lắm mới thấy Mộ Dung Tử Thanh chịu lép, cô đâm ra cực kỳ vui vẻ. Hiện tại càng lúc cô càng thấy việc Mộ Dung Tử Thanh thăm dò Diệp Phong là thú vị.

“Hừ, dám đắc tội bản tiểu thư, nhất định phải cho y biết tay.” Thấy Diệp Phong vẫn cầm cúi ăn như không thấy mình, cô càng giận.

“Chẳng lẽ sử dụng bạo lực?” Yến Ný tỏ vẻ bất lực: “Tha cho người ta đi, chỉ là tân sinh thôi mà, không chịu nổi tỷ giày vò đâu.”

“Đi chết đi, y không đơn giản như muội tưởng tượng đâu. À...Sắc nữ, có phải muội thích y, nếu thế thì tỷ có thể sẽ cần nhắc tha cho y.” Mộ Dung Tử Thanh liếc xéo tều.

“Hừ, ban này ai nằm trong ngực nam nhân, còn ra vẻ hưởng thụ thế hả?” Yến Ný phản kích.

“Ai cần muội nói.” Mộ Dung Tử Thanh cả thẹn, giờ tay định đánh. Tại học viện, lần đầu tiên cô gần một nam nhân như thế, nghĩ đến cũng đủ đỏ mặt.

“Được rồi, nếu tỷ muốn trả đũa thì muội có một cách khá hay, lại không cần tỷ phải ra tay.” Yến Ny cời ranh mãnh cầm cánh tay nõn nà của đối phương, nói một cách thần bí.

“Cách gì?” Mộ Dung Tử Thanh lập tức nổi hứng.

“Thế này, thế này...” Yến Ny ghé sát tai cô thì thầm.

“Không xảy ra chuyện gì chứ?” Mộ Dung Tử Thanh hơi đỏ mặt, liếc Diệp Phong.

“Yên tâm, họ cũng biết mức độ.” Yến Ny còn một câu nữa định nói, là nếu để tỷ xuất thủ, vạn nhất tiểu tử đó không biết tốt xấu thì sau cùng mới là không biết đến mức độ thật sự.

165. Chương 165 : Tân Sinh Này Rất Lợi Hại .

“Tiểu học đệ...” Mộ Dung Tử Thanh theo kế sách đã thương lượng với Yến Ny, đến cửa sảnh ăn mua một phần cơm rồi tới chỗ Diệp Phong, thân thiết chào hỏi.

Đối phương vừa ngồi xuống, gã lạnh lùng cầm đồ ăn lên, mặc cho chúng nhân kinh ngạc xen lẫn hâm mộ, đổi sang bàn khác tiếp tục ăn. Hai mỹ nữ chủ động tiếp cận mà gã làm lơ! Hành động đó khiến không ít nam học viên có mặt đau lòng cực độ, hận mình không thể thay vị trí của gã.

Tin tức thực lực luyện thể của gã không tệ đã lan khắp nhóm tân sinh, nhưng không khiến ai trọng thị. Dùng thời gian hoàng kim của đời người để luyện thể, chỉ có hạng ngu xuẩn mới làm thế, khi thực lực đạt đến vô sĩ, những ưu thế của luyện thể sẽ dần tan biến, nên với họ, gã cũng lắm chỉ tạm thời huênh hoang được trong hàng ngũ cấp thấp, không thể kéo dài.

Thấy mỹ nữ đẹp nhất học viện chủ động thân cận với gã thật khiến các nam học viên tự hủ bất phàm khó lòng chấp nhận, ánh mắt nhìn gã cũng trở nên hằn học.

Thái độ của gã khiến sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh cứng lại, mắt như phun lửa.

Yến Ny cũng ngẩn người.

“Tử Thanh, xem ra có lúc mị lực của tỷ cũng vô dụng.” Định thần lại, yến Ny trêu: “Nhưng cũng khá lắm, chỉ cần tỷ thêm chút nữa là có kẻ nhảy ra.” Mưu kế của Yến Ny là lợi dụng mị lực của Mộ Dung Tử Thanh, giả bộ thân cận với Diệp Phong khiến các nam học viên ghen tị sẽ bước ra làm phiền gã. Lúc đó không chỉ Mộ Dung Tử Thanh giải hận được mà nhân thể biết được thực lực của gã.

Nhưng Diệp Phong cũng không ngốc. Vô duyên vô cớ, mộ Dung đại tiểu thư lén ra tay rồi lại mỉm cười, tên ngốc cũng biết là có chuyện. Việc này nếu áp dụng với các nam học viên khác có lẽ sẽ tự mệnh bất phàm cho mình đủ mị lực hấp dẫn đại mỹ nữ, lập tức sẽ gần gũi với cô. Nhưng với gã thì vô dụng.

“Nam sinh ra vẻ không phải ta mới thấy lần đầu, xem y ra vẻ được đến bao giờ.” Hí sấu một hơi, cô nén cơn giận trong lòng, bưng thức ăn đến trước bàn của gã.

“Chiếm tiện nghi của bản thiếu thư mà muốn dễ dàng thoát thân? Không có cửa đâu.” Mộ Dung Tử Thanh bề ngoài mỉm cười thân mật, cúi xuống trước mặt gã, dùng giọng nói chỉ gã và Yến Ny nghe được để uy hiếp.

“Chiếm tiện nghi?” Gã nhìn cô với vẻ gay gắt, nhếch môi lên cười lạ lùng, nhẹ giọng: “Đệ không có hứng thú với nữ nhân ngược lép.”

Hả, mặt Mộ Dung Tử Thanh đỏ lựng. Kỳ thật, thân hình cô không tệ nhưng so với Yến Ny tròn đầy đứng cạnh thì hơi kém. Cơn giận xen lẫn xấu hổ dấy lên trong lòng.

“Người dám nói lung tung, có tin ta khiến người về sau không làm nam nhân được nữa không?” Mộ Dung Tử Thanh bị gã chọc giận, nhưng cố nở nụ cười miễn cưỡng.

“Học thư thích thì cứ thử xem, đệ không ngại để học thư biến thành nữ nhân qua đường.” Đối phó với nữ nhân vô lý này, gã chỉ còn cách ngang ngược hơn, khiến Yến Ny đứng cạnh cũng đỏ mặt.

“Người...” Mộ Dung Tử Thanh dựng mày liễu, sau cùng bị gã thối bùng lửa giận. Bao năm rồi, dù ở gia tộc hay học viện, không ai dám nói những lời này với cô. Nụ cười thân thiết cô cố ý tạo ra lập tức tan biến, cơn giận lạnh lùng thay vào đó.

Ban này hai người đấu khẩu nhưng với những người xung quanh thì giống như cười nói tình tứ, một vài nam học viên phần hân hai mắt như phun lửa. Tuy họ không ảo tưởng có thể chinh phục mỹ nữ rực lửa Mộ Dung Tử Thanh nhưng tuyệt đối không chấp nhận một tân sinh phế tài thân mật như thế với cô. Giờ thấy cô có vẻ muốn trở mặt, ai nấy đều hơn hớn, đã nói mà, một phế tài tân sinh sao có thể lấy được trái tim của Mộ Dung đại tiểu thư.

“Đệ ăn no rồi, học thư cứ tự nhiên.” Gã ung dung lau miệng, đứng dậy ra về muốn đi. Gã không hạ giọng nên học viên quanh đó đều nghe rõ câu này.

“Mộc Phong!” Mộ Dung Tử Thanh vỗ bàn đứng lên, nghiêng răng quát: “Ta quyết không tha cho ngươi.”

“Đệ ngụ ở túc xá đơn số 305, lầu số tám tầng ba, học thư có hứng thì Mộc Phong sẵn sàng cung hầu bất cứ lúc nào.” Gây hấn, tuyệt đối là gây hấn, mời một đại mỹ nữ đến túc xá riêng thì có việc gì hay ho? Mộc Phong quả thật lớn mật.

Trong số nam học viên đi vào, có người không nén nổi nữa, một học viên trung niên cấp cao lớn dềnh dàng đến trước mặt Diệp Phong.

“Tiểu tử, một tân sinh mà dám huênh hoang như thế hả?” Hắn cười khinh thị, liếc xéo gã: “Lẽ nào cha ngươi không dạy ngươi nên tôn kính học trưởng hả?”

“Ngươi dám nói lại không?” Nghe đối phương nói động đến phụ thân, lòng gã nhói lên, lời lẽ cũng trở thành lăm liết, hàn ý từ mục quang toát ra.

Vị học viên bị ánh mắt hung hãn của gã khiến cho run rẩy chợt thấy mất mặt. Một tiểu tử luyện thể thôi mà, dù vượt được ngưỡng võ đồ thì sao, dù gì hắn cùng là ngũ giai võ đồ, lại biết một môn nhị giai võ kỹ, sao phải sợ gã?

“Thế nào? Muốn động thủ! Ha ha ha!” Đối phương cười khan, thể nội nguyên lực ngấm phụ thể, ngoài miệng lại nói: “Nói lại xem ngươi định làm gì? Là tân sinh thì phải biết khiêm tốn, lẽ nào cha ngươi không dạy ngươi?”

“Ta cho ngươi ba giây để rút lại những lời vừa rồi.” Diệp Phong lạnh lùng nhìn đối phương, từ từ thốt: “Một.”

“Uy hiếp ta? Bằng vào ngươi?” Chúng nhân cũng thấy cực kỳ buồn cười. Một tân sinh luyện thể mà dám uy hiếp ngũ giai võ đồ trung niên cấp?

“Hai!” Quyền đầu Diệp Phong đã nắm chặt lại, thân thể toát ra khí thế hùng hồn khiến đối thủ hơi biến sắc.

Nhưng là học viên trung cấp, hắn tuyệt đối không thể chịu nhún trước mặt một tân sinh, đặc biệt là tân sinh thành tích kém nhất.

“Ba!”

Quyền đầu của Diệp Phong, ngay tích tắc dứt lời thì vút ra như điện. Tuy đối thủ đã chuẩn bị sẵn nhưng ngọn quyền hàm chứa cơn giận của gã thì ngũ giai võ đồ chống đỡ nổi sao?

Ầm! Một tiếng vang vọng, tựa hồ ẩn chứa cả tiếng xương vỡ khe khẽ.

Học viên to con đứng trước mặt Diệp Phong vắng đi như đạn pháo, xô đổ mười mấy cái bàn rồi mới ngã gục xuống đất, máu từ trong miệng chảy ra. Tay phải hắn cong queo theo hình dạng cực kỳ quỷ dị.

Tích tắc Diệp Phong xuất quyền, hắn cũng vung quyền đối lại tiếc rằng sức mạnh chênh lệch khiến công kích của hắn bị đánh tan dễ dàng. Hai lần sức mạnh một chính một phản khiến xương tay hắn gãy thành mấy đoạn.

Lợi hại thật! Học viên tại trường đều kinh ngạc, ai cũng thấy một quyền này của Diệp Phong không hề lén lút, song phương đều có thời gian dồn thế, hơn nữa đối thủ của gã cũng kịp đưa ra phản ứng chính xác.

Có thể nhanh chóng hạ được ngũ giai võ đồ như thế thì thực lực không thể tầm thường. Nếu học viên trung cấp đó dùng toàn lực, e rằng chỉ nhất giai võ sĩ mới có thể xuất ra một quyền đạt hiệu quả như vậy, khoảng cách mỗi cấp của võ đồ không rõ ràng lắm, dù thất giai võ đồ cũng tuyệt đối không đạt tới hiệu quả đó. Hà huống, kết thúc đòn đánh, điệp Phong gần như chưa hề động đậy.

Cần sức mạnh cỡ nào mới làm được như thế? Luyện thể giả giả chả lẽ lại đạt đến cấp võ sĩ?

Yến Ny khẽ bịt miệng, lăm bắm với Mộ Dung Tử Thanh cũng đang sưng sờ: “Tân sinh này lợi hại lắm.”

166. Chương 166 : Lời Uy Hiếp Của An Phan .

Ánh mắt Diệp Phong lạnh lùng quét quanh, mấy học viện vốn định xông lên thì đều lạnh lợi ngẩng đầu nhìn trời. Đùa chắc, một quyền có thể đánh bay ngũ giai võ đồ, thực lực này e rằng phải học viên cao cấp mới sánh được.

Mọi học viên cao cấp cũng không muốn chạm vào tân sinh mà họ không hiểu rõ. Thắng không vinh dự gì, thua...Thì mặt mũi mất sạch.

“Keng!” Tiếng động vang lên giòn tan, gã búng một tinh tể tím sẫm vẽ thành đường vòng cung rồi quay tít dưới đất.

“Ta đền tiền bàn ghế.” Một tinh tể có thể đổi được 2000 kim tệ, bồi thường gấp mười lần đương nhiên là xong xuôi mọi sự.

Đoạn gã quay người bước đi trong ánh mắt kính sợ của chúng nhân.

Gã không ngại để lộ thực lực, dù người khác hoài nghi thế nào thì chỉ cần dung mạo của gã không sơ hở, không lộ thổ nguyên khí hải thì sẽ không ai nhận ra gã là Diệp Phong bị thông tập. Một học sinh quái dị chắc không dẫn đến phiền hà nào lớn. Một quyền đó hàm chứa đủ sức mạnh chấn kinh, khiến đại bộ phận học viên định gây phiền cho gã chùn bước.

Chỉ là Mộ Dung Tử Thanh...Khiến gã đau đầu. Thực lực gã để lộ đủ chấn nhiếp hết phổ thông học viên, còn cô là học viên nhóm đầu của lớp tốt nghiệp, tuy cô có thể chấn kinh với một quyền này nhưng tuyệt đối không sợ. Hiện tại đối phương tựa hồ muốn dây dưa đến cùng, với các nam học viên khác đó là việc cầu mà không được, còn với người mang nhiều trọng trách như gã thì không còn tinh lực và hứng thú với cô.

“Hy vọng nàng ta chỉ hứng thú nhất thời...” Gã lắc đầu bất lực, đối phương chỉ nghịch ngợm chứ không có ác ý, cộng thêm lại là một mỹ nữ, trừ chiếm chút tiện nghi về lời lẽ ra, gã thật sự không biết nên đối phó thế nào.

“Hừ, y quả nhiên quỷ dị.” Định thần lại, mộ Dung Tử Thanh cắn môi dưới, bực bội: “Luyện thể giả bình thường không thể mạnh đến thế. Bản tiểu thư thể rằng sẽ tìm được bí mật về y.”

“Tiểu ny tử động xuân tâm rồi!” Yến Ny thề lời, ánh mắt đầy ám muội: “Lại quan tâm như thế đến một tân sinh.”

“Muội thấy tân sinh nào mạnh thế chưa?” Mộ Dung Tử Thanh trừng mắt rồi trách: “Nếu không vì phụ thân không cho ta rời học viện nửa bước thì ta không đến nỗi lấy y ra giết thời gian.”

“Việc gia tộc của tỷ đã giải quyết xong chưa?” Yến Ny nháy mắt hỏi.

“E rằng không dễ thế...Bằng không phụ thân đâu đưa ta đến Võ Dung học viện lai. Đáng ghét, nếu gia gia còn thì những thể lực khốn kiếp đó đâu dám nghênh ngang như vậy.”

“Thôi đừng lo lắng nữa.” Yến Ny an ủi: “Tỷ cũng bảo là gia tộc của tỷ thực lực rất mạnh, đối phương không dám đàn áp quá mức. Chỉ cần tỷ bảo vệ được mình cũng coi như giúp cho phụ thân rồi.”

“Chỉ đành thế thôi.” Mộ Dung Tử Thanh mắt thoáng qua nét mất mát.

OOo

Nửa canh giờ sau khi Diệp Phong rời sảnh ăn, tại khu sinh hoạt của học viện, trong một gian túc xá cao cấp của thôi tiến sinh, thanh niên mắt tím hôm trước ngăn mấy võ sư Lục Lâm bang đang thư thư phục phục ngâm mình. Phòng hần rộng gấp năm lần túc xá của Diệp Phong, có phòng tắm và phòng ngủ riêng rẽ, còn cả khách sảnh sạch sẽ. Là đội trưởng tuần sát đội, an Phan được hưởng thụ đãi ngộ cao cấp nhất trong hàng ngũ học viên.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Việc gì?” Hần nhú mày, lấy khăn quấn người, bực mình mở cửa phòng ra. Một đội viên tuần sát đội đang đứng đó.

“An học trưởng, mộ Dung Tử Thanh ban nãy tiếp xúc với một tân sinh ở nhà ăn.” Đội viên đó báo cáo nhằm lấy lòng.

“Tân sinh? Bằng vào tính cách cao ngạo của Tử Thanh mà cũng hứng thú với tân sinh?” An Phan đầy nghi hoặc.

“Tôi đã gọi những người thấy tận mắt đến, học trưởng cứ hỏi.”

“Chuyện gì hả?”

Một học viên cấp thấp chứng kiến toàn bộ sự việc ở nhà ăn kể lại rõ ràng. An Phan hơi sầm mặt, không hiểu nghĩ gì.

“Tân sinh luyện thể? Học trưởng, có cần đệ giáo huấn hần không?” Học viên đó cười lạnh.

“Một tân sinh đặc biệt mà thôi, không đáng để tâm.” An Phan mỉm cười, xua tay: “Hần chưa đủ tạo thành uy hiếp với ta.”

“Học trưởng, cần tắc vô ưu. Dù thế nào...Mộ Dung Tử Thanh chưa từng chủ động tiếp cận nam sinh nào, lần này lại phá lệ, đủ thấy y có đôi chút bản lĩnh.”

“Nàng ta là Mộ Dung gia đại tiểu thư, một tân sinh tu luyện bằng môn luyện thể tuyệt đối không lọt vào mắt nàng ta được. Ta hiểu rõ tính nàng ta, chỉ thích đùa cợt, e rằng cũng chỉ nổi hứng nhất thời với tân sinh này.”

“Lần trước ta ra tay chinh đốn bọn Ngô Đồng, tựa hồ bị Tử Thanh phát giác nên sau đó cố tình tránh mặt ta. Nên ta không muốn làm lớn chuyện này. Bất quá...Nên cảnh cáo một chút.” An Phan nheo mắt, lạnh lùng nói: “Lựa thời gian, ta sẽ khiến Tử Thanh nhìn tân sinh đó với con mắt khác.”

OOo

“Coi như đã yên ổn ở học viện. Thân phận Mộc Phong này chắc không bị ai khám phá ra.” Gã rất tự tin, dung mạo bất đồng, khí hải bất đồng, dù Lục Lâm bang tra xét đến tận học viện cũng không tìm ra manh mối gì.

Gã không biết rằng trừ Tô Long đạo sư của Lục Lâm bang đang tra thăm hành tung của gã còn có Thạch viện sư mà gã đã gặp cũng đang tìm một tân sinh có thổ nguyên khí hải, thực lực kinh nhân. Tiếc rằng tất cả đều công cốc.

Có lẽ họ đoán được gã dịch dung cải diện nhưng tuyệt đối không đoán được gã có thể biến đổi cả khí hải.

Vụ Ẩn sơn mạch ở phía bắc Võ Dung học viện, một góc rìa núi là tu luyện khu của học viện. Trước khi ghi danh, gã để Tiểu Hôi ở lại một chỗ dễ tìm, hình dạng của nó đã bị lộ, gã không thể mang nó theo vào học viện. Cũng may nó quen sống ở rừng núi, trong Vụ Ẩn sơn mạch tuy có tứ giai, thậm chí ngũ giai yêu thú nhưng ở rìa núi không có gì nguy hiểm với nó.

Hiện tại việc học của gã tạm dừng một thời gian nên gã quyết định đến Vụ Ẩn sơn mạch thăm Tiểu Hôi.

Chưa đến tu luyện khu, gã đã đụng mặt một học viên mặc áo đỏ bó sát, là người của học viện tuần sát đội.

“Người là Mộc Phong?” Diệp Phong hơi ngăn người, đối phương nhắm vào gã.

“Không sai? Người tuần sát đội chặn mỗ lại làm gì? Mỗ tự thấy mình không vi phạm quy định của học viện?” Gã nhú mày hỏi, e rằng phiền hà này xuất phát từ Mộ Dung Tử Thanh, bằng không một tân sinh như gã tuyệt đối không khiến tuần sát đội chú ý.

“Các người trông coi quanh đây, ta trò chuyện với y.” Người nói là thanh niên mắt tím An Phan, mấy tuần sát đội viên sau lưng rất nghe lời, đứng ra xa, đồng thời ngăn mọi học viện đi qua.

Rình rang góm. Mắt gã sáng lên đợi đối phương lên tiếng. Đối phương không có ý động thủ thì gã thở phào. Mấy thất giai võ sĩ, hơn nữa còn tu luyện võ kỹ thì nếu gã không để lộ thổ hệ khí hải, e rằng khó lòng ứng phó được. Từ đáy lòng mình, gã không thích đấu với tuần sát đội.

“Ta tên An Phan, tuần sát đội trưởng, đồng thời là thất giai võ sĩ.” Thần thái An Phan thoáng kiêu ngạo, thân phận này tuyệt đối đáng đem khoe ở học viện.

“Việc đó liên quan gì đến việc học trưởng tìm mỗ?” Gã cười nhạt.

“Không có việc gì đặc biệt. Chỉ muốn cho người biết một học viên bình thường nên thuận lợi tốt nghiệp khỏi học viện như thế nào.” Phản ứng của gã hiển nhiên khiến An Phan thập phần không vui, một tân sinh nghe thấy danh hiệu của hắn mà vẫn thản nhiên như vậy, không hiểu là vô tri hay không biết sợ?

“Xin được lắng nghe.”

“Tại Võ Dung học viện, phổ thông học viên và thôi tiến sinh khác nhau về cơ bản. Thôi tiến sinh kém nhất thì khi tốt nghiệp cũng hơn học viên bình thường ưu tú nhất. Ta nghe nói người có đôi chút thực lực, một quyền đánh bại học trưởng trung cấp, bất quá với ta, như thế không có gì bất phàm.” An Phan khinh thị: “Nếu thực lực của người đến từ khí hải, e rằng đã là thôi tiến sinh...Tiếc rằng người chỉ là một luyện thể giả đi theo bằng môn.”

“Vậy thì sao?” Diệp Phong thản nhiên.

“Luyện thể giả, chỉ là võ giả thấp nhất ở đại lục, khí hải của người thậm chí không bằng cả phổ thông học viên, nên người phải rõ thân phận của mình, đừng nuôi ảo tưởng.”

“An học trưởng có thể nói rõ hơn không? Tìm tại hạ với mục đích gì?” Diệp Phong có vẻ bức mình nhú mày.

An Phan ngạo nghễ mỉm cười: “Được, ta thấy người cũng là người hiểu quy củ. Ta sẽ nói thẳng, mộ Dung Tử Thanh hiện tại đang hứng thú đôi chút với người, ta không ngăn muội ấy tìm vui nhưng người phải biết thân biết phận, đừng ảo tưởng thứ không thuộc về mình. Muội ấy là Mộ Dung gia đại tiểu thư cao cao tại thượng, người là võ giả nhỏ nhoi, vĩnh viễn không xứng với muội ấy. Chỉ cần người nhớ điểm đó, ta tin rằng người sẽ sống rất vui vẻ tại Võ Dung học viện...”

“Mỗ xưa nay chưa từng ôm ảo tưởng nhưng cũng không bị ai uy hiếp.” Gã mỉm cười, đối phương quả nhiên đến vì Mộ Dung Tử Thanh, tiểu ny tử này đúng là sao Thái Bạch.

Mắt An Phan ánh lên tinh quang sắc bén, va chạm với ánh mắt thản nhiên của Diệp Phong, không khí cơ hồ tóe lửa.

“Rất có bá lực.” Kinh ngạc trước khí thế của Diệp Phong không kém gì mình, da mặt An Phan hơi rung động. Tại học viện, chưa có học viên nào dám như thế với hắn khiến lòng hắn hơi nổi giận. Hắn đã lùi một bước, chỉ cảnh cáo bằng lời nhưng tân sinh kiêu ngạo đó tựa hồ không lĩnh tình...Xem ra, dùng võ lực cảnh cáo hữu dụng hơn.

Mắt hắn băng lạnh nhìn Diệp Phong thản nhiên, tay phải hơi xò ra, hỏa hồng nguyên lực từ từ hình thành trong lòng tay.

“Yên tâm, ta sẽ không để người trọng thương...Bằng không Tử Thanh sẽ không vui. Ta chỉ muốn cho người thấy, ở học viện, thực lực của người không đáng một xu.”

167. Chương 167 : Dã Tâm Của An Phan .

Mục quang Diệp Phong hơi ngưng lại, nếu có thể động dụng thổ nguyên khí hải, công kích của đối phương tất nhiên không uy hiếp gì gã. Nhưng để ẩn tàng thân phận, gã chỉ có thể dùng kim nguyên lực ứng phó, e rằng một chiêu này không dễ tiếp. Tay gã khẽ động, kim sắc nguyên lực tràn ra, sắc mặt gã bình thản như nước.

“Chỉ có lá gan cũng vô dụng.” An Phan lạnh nhạt liếc Diệp Phong không chịu nhún, hắc hắc cười lạnh, tay như độc xà vút ra, thân thể hóa thành hắc quang, như tia sét đen lóe lên giữa ban ngày.

Kim nguyên lực yếu ớt nhưng khi tan vào thân thể thì tạo cho gã cảm giác sức mạnh vô cùng vô tận. Kim nguyên thể kỹ phối hợp kim nguyên lực, hiệu quả vượt xa một cộng một. Nhìn thân ảnh đối phương không ngừng khuếch đại trong con ngươi, chưởng lực dồn sẵn trong tay đã chuẩn bị xuất ra.

“An Phan! Người định làm gì?” Một thân ảnh xinh đẹp đột nhiên từ bên hông xẹt ra, một cây trường thương trắng bạc vút ra đâm vào giữa hai người. Trường thương ánh lên một màu nguyên lực xanh nhạt, như độc xà quẫy đuôi, mũi thương va vào hỏa quang của An Phan.

“Chát.”

Kình phong kịch liệt ở chỗ va nhau, thổi tung tóc Diệp Phong, dòng khí lăng lệ quét vào mặt gã đau rát. Mộ Dung Tử Thanh chặn trước mặt gã, tỏ vẻ giận dữ nhìn thanh niên mất tím bị kích lùi hai bước. Yển Ný theo sát.

“Khà khà, mộ Dung học thư lại ra tay với An học trưởng vì một tân sinh. Tiểu tử này lai lịch thế nào?” Náo nhiệt khiến không ít học viên quanh đó chú ý, mộ Dung Tử Thanh đột nhiên ra tay khiến chúng nhân đều bất ngờ.

“Lẽ nào đó là tên mặt trắng như đồn đại, tuy không bản lĩnh gì nhưng có biệt tài câu dẫn nữ nhân?” Giọng nói chứa đầy đồ kị.

“Muội thấy hần cũng không đẹp trai như An học trưởng.” Người nói là một nữ học viên mắt to, ánh nhìn An Phan đầy sùng bái.

“A, tử Thanh, sao muội lại tới đây?” Thần thái An Phan hơi luống cuống, hần chỉ định xuất thủ dạy dỗ qua qua Diệp Phong, không định dả thương nặng gã, mộ Dung Tử Thanh không hiểu điều đó nhưng không muốn bị hần nắm thóp.

“Người đường đường là đội trưởng học viện tuần sát đội mà lại đi bắt nạt một tân sinh?” Mộ Dung Tử Thanh nghiêm mặt quát.

“Ta chỉ nghe nói vị học đệ luyện thể này thực lực không tệ, nhất thời nổi hứng đến giao lưu một phen.” An Phan thần nhiên giải thích: “Ban này muội cũng thấy ta chỉ dùng sáu thành thực lực.”

Mộ Dung Tử Thanh trợn mắt, sáu thành thực lực của thất giai võ sĩ ít nhất cũng ngang với toàn lực của trung giai võ sĩ, đối phó một tân sinh như thế không phải bắt nạt thì là gì?

“Đừng tưởng được Tô Long đạo sư thu làm đồ đệ, trở thành người của Lục Lâm bang là người có thể hoành hành trong học viện.” Lời Mộ Dung Tử Thanh khiến Diệp Phong rung động, trong Võ Dung học viện cũng có người Lục Lâm bang? Tô Long...Đạo sư...Là chuyện gì nhỉ? Lẽ nào không phải Dung binh thiên hạ hội nắm quyền quản lý học viện? Gã chợt toát mồ hôi lạnh, nếu không ẩn tàng thân phận kín kẽ, e rằng Võ Dung học viện cũng không phải chốn an toàn.

“Học thư...” Diệp Phong kéo áo Yển Ný, khẽ hỏi: “Trong học viện còn lão sư của các thể lực khác không?”

“Người thật sự không biết gì?” Yển Ný bật cười: “Trừ tầng lớp quản lý tối cao của học viện gồm viện trưởng và viện phó cùng năm đạo sư, những lão sư đều là cường giả mời từ các thể lực của Vân Châu. Tại học viện, thể lực các phương sẽ lôi kéo những học viên có tiềm lực, lúc tốt nghiệp, họ sẽ trực tiếp gia nhập các thể lực đó. Tốt nghiệp sinh của Võ Dung học viện là dòng máu tươi mới mà các nơi khắp đại lục tranh đoạt, đặc biệt là các thời tiền sinh có thiên phú.”

“Hiện tại ngươi vẫn là tân sinh, hơn nữa là học viên lớp chậm tiến, tất nhiên chưa có ai mời gia nhập. Bình thường, học viên đạt đến cao cấp mà không có thể lực nào lôi kéo, lại không có bối cảnh gì thì tốt nghiệp rồi đành làm một dung binh mạo hiểm.”

“Nhưng những học viên không nộp học phí đó chẳng phải còn khế ước làm dung binh năm năm sao?” Gã nghi hoặc.

“Ha ha, nếu thiên phú thực lực cao siêu thì được các đại thế lực ưu ái, trả học phí để chuộc lại tự do cho đệ. An Phan cũng vậy, được Lục Lâm bang nhắm trúng, nên y tự do từ lâu rồi.” Yến Ny mỉm cười.

Lúc đó Diệp Phong mới hiểu, chẳng trách có người nói Võ Dung học viện là cỗ máy cho các thế lực của đại lục hút máu. Dung binh thiên hạ hội chính dựa vào việc bán võ giả bồi dưỡng lên mà thu được lợi nhuận lớn cùng ảnh hưởng khắp đại lục.

Một tân sinh lúc nhập học không nộp học phí cũng không sao, chỉ cần tư chất của y đủ cao, thực lực đủ mạnh thì trước khi tốt nghiệp sẽ được các thế lực chuộc đi. Món tiền đó còn cao hơn học phí. Những học viên không được chuộc thì cũng sẽ thực hiện khế ước năm năm, trong thời gian này sẽ bị dung binh thiên hạ hội bóc lột đầy đủ.

Mỗi tân sinh giá trị ít nhất 120 tinh tệ, võ Dung học viện ở mỗi châu mỗi năm thu mấy nghìn học viên, tương đương với mấy chục vạn tinh tệ. Học viện chỉ cần bỏ ra số tiền đầu tư một lần là nơi học, đồ đạc, phí dụng bảo vệ học viên và cao thủ quản lý có thực lực.

Giáo sư và đạo sư trong học viện đều là cao thủ của thế lực các phương trong châu. Họ vì muốn dễ dàng lôi kéo học viên có tiềm lực tất nhiên sẽ an bài nhân mã của mình vào học viện còn dung binh thiên hạ hội sẽ dùng số nhân mã này làm lão sư. Sách lược này nhất cử lưỡng tiện, học viện tiết kiệm được một khoản thuê thầy dạy học viên, còn các thế lực cũng có cơ hội tranh đoạt nhân tài. Thân là đạo sư dạy dỗ, lôi kéo học sinh của mình tất nhiên rất có lợi.

Diệp Phong và Yến Ny nhỏ giọng đàm luận, bên kia An Phan bị Mộ Dung Tử Thanh lớn tiếng chỉ trích liên tục thoái lui. Không tính chuyện cô là nữ nhân hấn theo đuổi thì bối cảnh của cô cũng không phải thứ gã dám chạm vào. Dù hấn gia nhập Lục Lâm bang, trước mặt Mộ Dung thế gia vẫn chưa là gì. Hà huống, hấn tối đa chỉ là lâu la cao cấp có tiềm lực của Lục Lâm bang, còn Mộ Dung Tử Thanh là đại tiểu thư của Mộ Dung gia, thân phận cách nhau một trời một vực.

An Phan lạnh lùng nhìn Diệp Phong: Tiểu tử, tốt nhất là ngươi biết điều một chút, nữ nhân ta thích thì không ai cướp được, nếu ngươi dám xía vào, ta sẽ không từ thủ đoạn nào trừ diệt ngươi.

Gia thế của hấn không có gì, phụ thân chỉ là một võ giả nhưng thực lực không cao, thậm chí không trả nổi học phí cho Võ Dung học viện. Nhưng hấn có dã tâm không nhỏ, không cam lòng làm một võ giả tầm thường, nên trước khi vào học viện đã liều mạng tu luyện, vốn chỉ là một phổ thông thôi tiến sinh nhưng dần dần leo lên vị trí số một của học viện công khai bảng.

Đạo sư tiến cử hấn vốn thuộc về một bang phái thực lực không tệ, cực kỳ cao hứng trước việc học sinh của mình ưu tú như thế nhưng An Phan không hề do dự phản bội ông ta để theo Tô Long, trở thành môn hạ Lục Lâm bang. Hấn hạ quyết tâm, liều mạng để leo lên, tuy đều bán mạng cho người ta nhưng Lục Lâm bang nằm trong tứ đại thế lực, hiển nhiên địa vị cao hơn.

Nhưng hấn không vừa lòng, không cam lòng làm lâu la cho một thế lực, dù là lâu la cao cấp. Mộ Dung Tử Thanh xuất hiện khiến hấn cho rằng cơ hội đã tới.

Trở thành nữ tể của Mộ Dung gia, thân phận và địa vị không cần nói tới, với linh địa tu luyện và tài nguyên phong phú của gia tộc thì chưa hấn không có khả năng giúp hấn đột phá võ tông. Thiên phú của hấn ưu tú như vậy, vì sao chỉ làm một lâu la cao cấp. Gia nhập Lục Lâm bang, muốn tiến vào cảnh giới võ tông, trở thành cường giả được đại lục kính ngưỡng cũng không hấn xa với.

Tuy thân phận chênh lệch nhưng hấn rất tin vào mình. Có câu ở gần chùa ăn lộc phật, chỉ cần giành được trái tim của đại tiểu thư, thậm chí hai người có quan hệ xa hơn thì dù Mộ Dung thế gia không nhận nữ tể là hấn cũng không được. Tiếc là Mộ Dung Tử Thanh không phải là nữ nhân dễ chinh phục, hấn phí tâm tư cũng vô hiệu.

Sau cùng vì nóng lòng, hần ngu xuẩn ra tay đối phó với “tình địch” khiến Mộ Dung Tử Thanh nhận ra nét đen tối và giả dối trong lòng hần và trở nên lạnh nhạt. Trước đây, hai người còn nói với nhau mấy câu, mộ Dung Tử Thanh vẫn còn giữ đôi chút tôn kính với vị học trưởng thực lực bất phàm, kết quả hần phá tan tất cả.

Lần này hần lại bị cô bắt tại trận đang xuất thủ ‘giáo huấn’ Diệp Phong, thật sự hối hận vô cùng. Vốn hần không định động tới Diệp Phong nhưng bị thái độ của đối phương chọc giận mà không nén được. E rằng về sau Mộ Dung Tử Thanh càng coi thường hần. Hần cảm giác được mình đã đạt tới ngưỡng đột phá võ sư, một khi đạt cảnh giới này, học viện sẽ cưỡng chế hần tốt nghiệp, lúc đó thì với thân phận võ giả nhỏ nhoi, hần sẽ vĩnh viễn mất tư cách sánh với Mộ Dung Tử Thanh.

Hần không nhận ra lòng tham và dã tâm dâng tràn khiến tâm lý mình méo mó. Gương mặt tuần tú cúi xuống nhẩn lại, biến thành đáng sợ.

Đều là do tiểu tử không biết tốt xấu gì đó, nếu hần không chống lại ta thì sao ta lại mất kiểm soát. Hần không trách Mộ Dung Tử Thanh, đành dồn hết cơn giận lên mình Diệp Phong, quả thật tai họa từ trên trời rơi xuống. Đợi khi có cơ hội, ta nhất định sẽ cho người biết hậu quả của việc đắc tội với ta.

Nghĩ thế, hần dần thu liễm tình cảm, sắc mặt bình tĩnh lại. Lúc ngẩng lên, hần lại mỉm cười, dẫn mấy đội viên tuần sát đội rào bước đi.

168. Chương 168 : Vạn Thiên Diệp Áo Thích .

“Thế nào, ban nãy ngươi không sợ chứ?” Thấy gã thần nhiên là biết gã không bị ảnh hưởng vì việc vừa rồi nhưng Mộ Dung Tử Thanh vẫn hỏi.

“Học thư vô tình qua đây?” Diệp Phong không đáp mà hỏi ngược.

“Thế nào? Cứu ngươi mà không lĩnh tình hả?” Mộ Dung Tử Thanh nóng mặt trừng mắt hận. Không thể cho gã biết là cô cố ý bám theo.

Gã xuất hiện khiến cô vừa hiếu kỳ vừa không cam tâm. Hiếu kỳ là vì với thiên phú luyện thể của gã thì tư chất luyện võ tuyệt đối thuộc nhóm tuyệt đỉnh, chỉ cần không phải là khí hải trời sinh yếu ớt thì thiên phú tu luyện tất không kém, vì sao một thiếu niên tiền đồ phơi phơi như thế lại dồn thời gian vào luyện thể? Gã luyện thể mà vẫn tu luyện khí hải đến tứ giai thì khí hải của gã tất không có vấn đề gì.

Ánh mắt gã nhìn cô chưa từng có dục vọng. Không kinh ngạc trước thể lực gia tộc hùng hậu của cô, cũng không tham lam tư sắc kinh nhân, thậm chí không buồn cả hân thưởng một mỹ nữ dung mạo tuyệt vời. Thật khiến cô không chịu được.

Là tiểu thư một đại thế gia, cô có tâm lý mâu thuẫn với thân phận của mình. Khi người khác giới ung kính, ngưỡng mộ, theo đuổi thì cô cho rằng đối phương vừa thô thiển vừa tham lam, nhưng nếu gặp phải người ngó lơ thì cô vừa giận vừa bất bình. Tâm lý cổ quái đó cùng sắc thái thần bí của Diệp Phong, bắt tri bắt giác, mộ Dung Tử Thanh bị đối phương hấp dẫn.

Đương nhiên không phải cô có tình cảm nam nữ với gã, mà chỉ là chút hiếu kỳ muốn xem kịch hay, loại hiếu kỳ cô chưa từng dành cho nam sinh nào. Nhưng đó là tín hiệu nguy hiểm, sự thật chứng minh rằng chút hiếu kỳ đó bắt đầu là tình cảm của mỹ nữ không cách cách ngày sụp đổ xa lắm.

Chỉ là...Mộ Dung Tử Thanh không biết, Diệp Phong cũng không.

“Mộc Phong đương nhiên lĩnh tình! Không biết học thư muốn được báo đáp thế nào?” Diệp Phong trêu. Mộ Dung Tử Thanh xuất thủ, đích xác giúp gã giải quyết phiền hà lớn, nếu ban nãy thật sự giao thủ thì tứ giai kim nguyên khí hải không thể chống được công kích của An Phan, chưa biết chừng gã sẽ ném mùi dưới tay địch nhân.

Mộ Dung Tử Thanh không phải một đại tiểu thư tinh nghịch điêu ngoa như Diệp Phong nghĩ trước đó, cô thể thấy điều đó qua việc cô không hề do dự giải quyết phiền hà do mình gây ra. Bằng không cô có thể mượn tay An Phan thăm dò gã, còn cô cứ việc ngồi ngoài xem náo nhiệt.

“Xấu xa, ai cần người lấy thân đền đáp.” Mộ Dung Tử Thanh vừa giận vừa buồn cười nhưng bầu không khí giữa hai người gần lại: “Người đi tu luyện hả?”

“À...Đệ chuẩn bị đến tu luyện khu trong Vụ Ẩn sơn mạch.” Gã đáp thật thà, dù gì đối phương không biết gã đi thăm Tiểu Hôi là được.

“Khu vực nào? Có không ít nhị giai yêu thú đấy, người ứng phó được không?” Yến Ny kinh hô.

“Miễn cưỡng không sao. Không được thì đệ vẫn có thể quay về, khả năng trốn chạy của đệ khá lắm.” Gã nháy mắt nửa thật nửa đùa.

“Có cần học thư ta đây đi cùng bảo vệ cho không? Vạn nhất người bị yêu thú bắt đi thì chẳng phải ban này ta cứu không công hả!” Mộ Dung Tử Thanh trêu.

“Không cần nữa. Đệ có thể giải quyết.” Gã vội cự tuyệt. Gã muốn từ tu luyện khu đi vào vùng sâu hơn trong Vụ Ẩn sơn mạch, nếu mang hai cô theo, gặp phải tam giai yêu thú thì phiền hà. Hơn nữa không thể để họ biết sự tồn tại của Tiểu Hôi.

“Vây được, chúc người may mắn.” Mộ Dung Tử Thanh sáng khoái vẫy tay, kéo Yến Ny đi luôn.

“Tử Thanh, rõ ràng tiểu tử này có bí mật giấu chúng ta, sao tỷ không hỏi rõ? Phong cách của tỷ đâu phải như thế?” Yến Ny nghi hoặc.

“Việc đó ta biết nhưng Mộc Phong luôn cổ quái trơn tuột, hỏi cũng vô dụng, chỉ bằng chúng ta tự đi tra xét.” Mộ Dung Tử Thanh cười tinh ranh, nhìn Yến Ny với vẻ đắc ý.

“Muội biết tỷ không tốt lành gì.” Yến Ny liếc mắt.

Thấy gã đi xa, cả hai mới thận trọng bám theo. Thoáng sau đã đến rìa Vụ Ẩn sơn mạch.

Cả phía bắc học viện nằm trong rừng cây, chỉ cần ở trong vòng bao sẽ không gặp tam giai yêu thú. Số lượng yêu thú này vốn cực ít ở rìa núi, đạo sư của học viện lại định kỳ tiến hành thanh lý tam giai yêu thú lên vào. Tu luyện khu này chủ yếu nhằm rèn luyện học viên thực chiến, thường yêu cầu học viên vào theo đội, dù thực lực không đủ cũng có người tiếp ứng, không đến nỗi mất mạng.

Bất quá gã hề không lo lắng, chỉ cần không chạm phải tứ giai yêu thú thì gã đều có thể đấu một phen, không được thì bỏ chạy cũng không thành vấn đề.

Thân ảnh gã lấp loáng trong rừng mấy lần, thoáng sau đã khuất bóng.

“Mau lên, đừng để mất đầu.” Mộ Dung Tử Thanh hô khẽ, cùng Yến Ny gia tốc, theo gã đi vào trong rừng.

Cây cối ở rìa núi không rậm lắm, thân hình gã thoạt ẩn thoạt hiện nhưng vẫn phát hiện được. Để không bị gã phát giác, họ giữ cự ly hơn chục thước với gã, lợi dụng cây cối yểm hộ mà bám theo.

“Xem ra y không định tìm yêu thú để chiến đấu!” Y gần như đi thẳng, thỉnh thoảng phát hiện yêu thú cũng tránh đi khiến hai người bám theo lấy làm lạ.

“Thần thần bí bí! Nhất định có điều cổ quái.” Mộ Dung Tử Thanh càng hứng thú.

Rừng cây dày dần, tốc độ của gã ngày càng nhanh, mộ Dung Tử Thanh kinh ngạc nhận ra mình gần như đang lao đi với tốc độ nhanh nhất. Cô và Yến Ny đều là lục giai võ sĩ, mộc Phong lại có tốc độ không hề kém hơn.

“Y nói rằng công phu chạy trốn lợi hại không phải ngoa ngôn.” Yến Ny hơi đỏ mặt, tu luyện thủy nguyên lực nên cô không thiện nghệ phi hành với tốc độ như thế này.

“Thật ra y định làm gì, đi thêm nữa là sẽ khỏi phạm vi tu luyện khu, chân chính tiến vào Vụ Ẩn sơn mạch rồi. Ở đó tam giai yêu thú.” Mộ Dung Tử Thanh nóng lòng, lẽ nào Mộc Phong không sợ nguy hiểm?

Vù! Thân hình gã lại gia tốc, thoáng sau đã kéo giãn cự ly với hai người.

“Cái gì, sao có thể như thế?” Cả hai gần như dốc toàn lực mà vẫn bị Diệp Phong cắt đuôi? Họ có cảm giác như đang nằm mơ, lẽ nào thực lực của Mộc Phong còn hơn cả họ? Không thể tin nổi, chỉ bằng luyện thể mà đạt đến trình độ đó ư?

“Y muốn vào Vụ Ẩn sơn mạch?” Yến Ny kinh ngạc, chỗ này là rìa khu an toàn, thêm chút nữa sẽ thập phần nguy hiểm.

“Tiếp tục đuổi!” Mộ Dung Tử Thanh giậm chân, tính tình quật cường khiến cô không bao giờ bỏ cuộc.

“Nhưng nguy hiểm lắm.” Yến Ny hơi lo lắng.

“Y là tân sinh mà còn dám vào, chúng ta học thư lớp tốt nghiệp, lẽ nào không bằng cả một tiểu học đệ.” Chân Mộ Dung Tử Thanh ánh lên lục mang, tốc độ lại tăng cao.

Yến Ny bắt lực lắc đầu, lấy một cây nhuyễn tiên chừng ba thước từ trên eo xuống, cổ tay cô khẽ động, nhuyễn tiên như độc xà thổ tín quần lấy cành cây trước mặt, cô mượn lực kéo để gia tốc thân hình, vút đi bảy, tám thước mới chậm lại. Cô liên tục vung nhuyễn tiên lặp lại động tác, tốc độ không hề kém hơn Mộ Dung Tử Thanh toàn lực phát động.

Nhưng dù hai người dốc toàn lực nhưng không thể rút ngắn cự ly. Không chỉ vậy hai bên ngày càng xa, thêm mấy trăm thước nữa, thân ảnh gã sau cùng cũng biến mất trong rừng. Họ đã mất dấu.

“Đáng ghét!” Lại dốc sức đuổi theo hơn trăm thước, vẫn không thấy bóng gã, mộ Dung Tử Thanh mím môi bực bội, không nói lên lời, “tốc độ của y sao lại nhanh thế?”

“Y thật sự là tân sinh khí hải chỉ bình dân tứ giai sao?” Yến Ny thở phì phò, lợi dụng nhuyễn tiên tá lực tuy có thể nâng cao tốc độ nhưng cũng tiêu hao rất lớn.

“Gừ!” Gần đó vang lên tiếng gầm trầm trầm, một con cự hùng to lớn tròng cặp mắt ti hí nhìn hai người đang nghỉ lấy sức.

“Ma văn thương hùng! Tam giai yêu thú!” Hai mỹ nữ xinh đẹp thầm kêu không ổn, đó không phải hắc hùng thông thường mà là yêu thú họ gấu có vằn tím đen.

“Sao bây giờ? Chạy thôi. Yêu thú họ gấu tốc độ đều không nhanh.” Yến Ny nhợt nhạt mặt mày, lùi lại hai bước.

“Không chạy được đâu, dù yêu thú họ gấu không có tốc độ nhanh nhưng chỉ so với tam giai yêu thú có thực lực tương đương khác, còn chúng ta mà chạy, nó dễ dàng đuổi kịp, lúc đó thì ngay cơ hội chống trả cũng không có.” Mộ Dung Tử Thanh trở nên cực kỳ lãnh tĩnh.

“Nhưng chúng ta không phải là đối thủ của nó, tam giai yêu thú cơ mà.”

“Trí tuệ của tam giai yêu thú không thấp, chỉ cần chúng ta để lộ thực lực có thể uy hiếp thì nó sẽ không làm quá.” Thân thể Mộ Dung Tử Thanh đột nhiên dấy lên lục mang mờ mờ, tựa hồ như nguyên lực ngoại phóng của võ sư. Tuy mộc nguyên lực của cô chưa đạt đến mức thâm hậu như thế nhưng lục giai võ sĩ tầm thường không thể thực hiện được.

“Vạn mộc phùng xuân quyết?” Yến Ny khẽ hô: “Tử Thanh, tỷ quả nhiên là Mộc Phùng Xuân đứng thứ ba thực lực bằng ở Giả diện cạnh kỹ trường.”

“Tỷ chủ công, muội hiệp trợ. Nhớ là đừng công kích nơi yếu hại của nó, mục đích của chúng ta là đuổi nó, đừng chọn giận nó. Đến nước này chỉ còn cách liều thôi.” Mộ Dung Tử Thanh nghiêm túc, một cây trường thương bạc trắng xuất hiện trong tay.

Ma văn thương hùng hiển nhiên nhận ra khí tức nguy hiểm trong biến hóa của Mộ Dung Tử Thanh, gầm lên trầm trầm, bốn bàn tay to lớn vỗ ầm ầm xuống đất, lao vút vào đối phương.

“Vạn thiên diệp ảo thích!” Cô hô khẽ, thân ảnh linh xảo vô tỷ lướt xéo, tránh khỏi đòn chính diện xung kích của thương hùng, ngân thương tách thành mười mấy ảo ảnh, mũi thương lấp lánh điểm điểm lục mang, trùm kín bàn tay trước yêu thú.

“Phập, phập, phập...” Lắc mình đến bên trái Mộ Dung Tử Thanh, ảo thích trên mũi thương chọt dài ra đâm vào cánh tay nung núc thịt của thương hùng. Một chuỗi tiếng lục đục va nhau vang lên, ma văn thương hùng gầm lên thê thảm, lùi lại hai bước, con mắt ti hí ánh lên cừ hận...Còn cả một chút e dè...

Cánh tay mượt lông của thương hùng xuất hiện ba lỗ máu. Nhân loại cực kỳ nhược tiểu với nó lại đủ năng lực trọng thương được nó.

169. Chương 169 : Giả Diện Cảnh Kỹ Trường : Thực Lực Bảng .

Mộ Dung Tử Thanh xuất chiêu này, khí thế lập tức yếu hẳn đi, hơi thở chuyển thành thô nặng. Thương hùng tuy thụ thương nhẹ nhưng thực lực không giảm, gầm lên phần nộ lắc người chuẩn bị lao tới hất bay cô đi.

“Hừ!” Yến Ny uyển chuyển nhảy lui ra phía sau lưng thương hùng, nhuyển tiên độc địa quẩn qua chân nó, lộn người trên không kéo mạnh khiến nó loạn choạng.

“Tử Thanh! Súc sinh này thực lực khá quá.” Yến Ny kinh hãi, cô dốc toàn bộ lực khí cũng chỉ ngăn được nó trong thoáng chốc.

“Muội khổng chế bên trái nó, ta sẽ không sao.” Ngực phập phồng mấy lần, mộc nguyên lực bao quanh Mộ Dung Tử Thanh nồng thêm mấy phần, ngân thương cũng rực lục mang.

“Ngân long...Liệt hồ kích!” Cô lăm bắm, thân hình lắc khê lao về phía thương hùng. Một tay cô giữ chắc cây thương, mũi thương đâm sâu xuống đất ba tấc, mượn trở lực về lên một vòng tròn kinh tâm động phách, như cây cung được kéo căng.

Yến Ny lúc đó đang dốc sức đấu với thương hùng, thân hình như quỷ mị, tuy tốc độ không nhanh lắm, cũng không có sức bạo phát nhưng khiến thương hùng không nắm bắt được. Cây nhuyển tiên múa tít như linh xà, lam quang không ngừng múa lượn trên không, giáng cho thương hùng một đòn nên thân vào những lúc quan trọng.

Nhưng uy lực công kích của cô quá yếu, trừ khiến thương hùng cảm thấy đau ra thì không còn hiệu quả gì. Ngay lúc nó bực mình, định nhện đau tấn công cô thì Mộ Dung Tử Thanh đẩy lên một tầng năng lượng quang mang xanh biếc, ngân thương tay cong lại, như sấm nổ nổ xuống.

“Vút!” Nhân lúc bên trái thương hùng có sơ hở, mộ Dung Tử Thanh vung trường thương, xoay tròn 360 độ trên không rồi quét mạnh vào eo nó. Mũi thương rời khỏi mặt đất, không khôi phục trạng thẳng đứng mà được mộc nguyên lực bao quanh thân khổng chế, giữ vững độ cong như vòng tròn. Tích tắc thân thương quét trúng thương hùng, mộc nguyên năng lượng mới tan vào khiến cán thương rực lục mang.

Chát! Ngân thương chọt thẳng lên với tốc độ mắt thường không nhìn rõ, lực đạo ẩn trong vòng cung kinh nhân phát ra, hung hãn quật vào bụng yêu thú. Một ngọn núi thịt văng đi, đập vào một gốc cổ thụ to lớn cách chừng năm thước, gốc cây gãy đôi thì nó mới rút xuống đất khiến mặt đất rung lên.

“Chạy mau!” Sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh trắng như tờ giấy, võ kỹ cô thi triển rất mạnh, hơn nữa cô nắm vững ảo nghĩa của võ kỹ nhưng lượng nguyên lực cần thiết quá nhiều, chỉ hai chiêu đã cạn kiệt khí hải.

Cát tiếng gọi Yến Ny tựa hồ đang ngăn ra vì chấn kinh, nhanh chóng lao về phía học viện. Hai người khe động là khuất bóng trong rừng cây.

Ma văn thương hùng phải mấy giây sau mới từ từ bò dậy, khoe môi dính tơ máu, hung hãn nhìn theo hướng hai cô đào tẩu gầm vang rồi mới không cam lòng bỏ đi. Nó thụ thương không nhẹ, nếu còn truy kích thì dù giết được họ cũng sẽ trọng thương, tất sẽ cực kỳ nguy hiểm khi sống ở Vụ Ấn sơn mạch.

Tam giai yêu thú trọng thương thậm chí còn không chống nổi nhị giai yêu thú. Nếu thanh toán được đối thủ tam giai thì nhị giai yêu thú có cơ hội lớn tấn nhập tam giai. Nên Ma văn thương hùng không muốn mạo hiểm báo cừu, chỉ đành tự nhận là không may mắn, quay về đường thương.

Gần đó, trên một cây cổ thụ, điệp Phong cảm Tru Thần cung, thân hình ẩn tàng giữa vòm lá, thấy hai người bình an thoát thân xong mới thở phào một hơi.

Gã vốn phát hiện hai cô bám theo từ lâu, vốn cho rằng ra khỏi phạm vi học viện, hai cô sẽ biết đường mà quay lại, ai ngờ Mộ Dung Tử Thanh mặt lớn tày trời, dám đi vào chỗ có tam giai yêu thú hoành hành. Gã đành thể hiện đôi chút thực lực, dùng tốc độ cắt đuôi họ.

Sau khi xác nhận hai cô đã mất dấu mình, gã lén vòng lại ngằm giám thị, hồng bảo đảm họ an toàn trở về học viện.

Ma văn thương hùng xuất hiện, gã vốn cho rằng mình sẽ phải xuất thủ tương trợ, ai ngờ Mộ Dung Tử Thanh bộc phát sức chiến đấu kinh nhân, đủ sánh với tam giai võ sư tầm thường, hai môn võ kỹ cô thi triển chỉ ít cũng lục phẩm, hơn nữa tu luyện cực kỳ thuần thực, nếu không vì nguyên lực không đủ thì e rằng cô đủ sức giết chết Ma văn thương hùng.

“Giả diện cạnh kỹ trường? Thực lực bằng? Thực ra là chuyện gì?” Gã hơi nghi hoặc.

“Tuy Mộ Dung Tử Thanh chỉ là võ sĩ lục giai, nhưng sức chiến đấu không kém hơn võ sư cấp thấp, vì sao chịu xếp sau An Phan ở bảng công khai? Lẽ nào hắn có con bài tẩy mạnh hơn? Không, không thể nào. Dù là Vạn mộc phùng xuân quyết hay hai môn võ kỹ sau đó đều không phải là thứ gia đình võ giả tầm thường có được...Hay hắn cố ý ẩn tàng thực lực?” Gã vừa nghĩ vừa tiếp tục đi về phía Tiểu Hôi ẩn núp.

“Cũng không hẳn, yển Ny hiển nhiên không phải lần đầu tiên thấy Vạn mộc phùng xuân quyết, chỉ là qua khẩu khí thì hình như không biết là do Mộ Dung Tử Thanh thi triển mà thôi. Kỳ quái thật...” Gã lắc đầu, xem ra Võ Dung học viện còn nhiều điểm cổ quái mà gã chưa hiểu.

Có Ma văn thương hùng xuất hiện thì trong vòng ngàn thước không thể nào có tam giai yêu thú thứ hai, hai cô đã an toàn rồi, gã cũng yên lòng.

OOo

Thăm Tiểu Hôi xong, gã cùng nó luyện tập nửa canh giờ rồi an trí nó tại một vạt rừng không xa tu luyện khu trước khi quay về học viện.

Ở cửa túc xá, gã lại gặp Lôi bàn tử, y tựa hồ cố ý đợi gã.

“Mộc Phong! Ban nãy ngươi đi đâu?” Lôi bàn tử cười ha hả chào, y tu luyện thổ nguyên lực, không cùng nhóm với Diệp Phong, mấy hôm không gặp, y nhiệt tình vô kể.

“Đến tu luyện khú. Thế nào, tìm ta có việc hả?” Gã bước lên cười hỏi.

“Ngày mai là so tài của tháng này, lúc đó các học trưởng thực lực cao siêu ở trung cấp và cao cấp sẽ tham gia Giả diện cạnh kỹ trường. Ngươi có đi xem náo nhiệt không?” Lôi bàn tử nói với vẻ thần bí.

“Giả diện cạnh kỹ trường?” Lần thứ hai gã nghe thấy cái tên này, lập tức thấy hứng thú.

Thấy gã có hứng, lôi bàn tử cười đắc ý khoe khoang: “Ta mất bao công lao mới lấy được hai tấm vé tham quan từ một học trưởng trung cấp. Tân sinh sơ cấp chúng ta vốn không có tư cách tham gia! Chỉ có thôi tiến sinh mới được dự phần.”

“Nếu học viên so tài với nhau thì sao lại gọi là Giả diện cạnh kỹ trường?” Gã hỏi.

Lôi bàn tử trừng đôi mắt ti hí như thấy vật gì lạ lùng lắm: “Ngươi nhập học mấy ngày rồi mà chả lẽ vẫn chưa nghe đến Giả diện cạnh kỹ trường trứ danh của học viện?”

“Chưa, mau nói đi xem là chuyện gì?” Diệp Phong gần như cả ngày đóng cửa tu luyện, cực hiếm khi giao lưu với đồng học nên không biết gì về mọi thứ ở học viện.

“Võ Dung học viện chia làm hai bảng. Tầm thường nhất là công khai bảng dựa vào điểm thi mỗi năm của lớp tốt nghiệp để xếp hạng. Xếp hạng này không thể hiện thực lực thật sự của người có tên.” Lôi bàn tử kiên nhẫn giải thích.

“Nếu không thể hiện được thực lực thì công khai bảng có tác dụng gì?”

“Ha ha, học viên bình thường xếp hạng ở bảng công khai tạm thể hiện được thực lực của họ. Đạo sư của học viện cũng căn cứ vào xếp hạng này để đánh giá tiềm lực và thành quả tu luyện của học viên.”

“Phổ thông học viên là ý gì?” Diệp Phong tỏ ra không hiểu.

“Cũng như chúng ta, những học sinh bình thường không có bối cảnh gì.” Lôi bàn tử xòe tay, tiếp tục giải thích: “Võ kỹ và tài nguyên tu luyện của chúng ta đều do học viện cung cấp, coi như đi cùng một con đường.”

“Học viện có một vài học viên có bối cảnh hùng hậu, vốn có đủ bản lĩnh và võ kỹ, không phải cùng đẳng cấp với chúng ta. Mục đích duy nhất của họ là vào học viện để mượn điều kiện tu luyện nhằm tăng thực lực. Để cho công bằng, kì thi tấn cấp của học viện chỉ cho phép sử dụng võ kỹ mà học viện truyền thụ. Nhưng học viên đó có thành tích không hẳn đã hơn phổ thông học viên.”

“Giả diện cạnh kỹ trường là chốn cho các học viên đặc thù thi triển thân thủ và kiểm nghiệm thực lực. Một vào học viện xếp hạng thấp tại bảng công khai thì ở thực lực bảng lại xếp hạng trong nhóm mười người dẫn đầu. Ví như An Phan, xếp thứ nhất ở công khai bảng nhưng ở thực lực bảng thì không lọt nổi vào danh sách mười người đứng đầu.”

“Có nghĩa rằng thực lực bảng mới là chỗ thể hiện thực lực thật sự của học viên? Vì sao lại gọi là Giả diện cạnh kỹ trường?” Gã gật gù rồi lại hỏi.

“Vì thân phận của tuyển thủ ở cạnh kỹ trường này có thể bảo mật.” Lôi bàn tử tiết lộ tin tức kinh người.

“Bảo mật?” Diệp Phong coi như cũng hiểu ra.

“Không sai, tuyển thủ có thể tùy ý che giấu thân phận. Học viện còn trang bị cho đồ bảo vệ, có tác dụng ẩn tàng diện mạo và thể hình.” Lôi bàn tử gật đầu: “Xếp nhón trên ở thực lực bang thì phần lớn là các học sinh có lai lịch. Họ đều tâm cao khí ngạo, không dễ dàng chịu phục ai, nếu vì cạnh kỹ trường mà kết thù oán thì đối với học viện hay thể lực sau lưng họ đều không hay ho. Nên giấu thân phận có điểm lợi là để học viên dốc lòng vào thi đấu, cũng không đến mức tranh cường hiếu thắng.”

Mắt gã sáng lên, có thể ẩn tàng thân phận khi giao đấu hả? Gã mong còn không được.

170. Chương 170 : Quyền Đầu Của Ai Lớn Hơn .

“Có nghĩa nơi đó là chỗ cho học viên thực lực cao siêu so tài, hai bên không biết thân phận của nhau?” Diệp Phong máy động, thấy thực lực của Mộ Dung Tử Thanh rồi gã mới phát hiện, không chỉ riêng mình mới có thể khiêu chiến đối thủ vượt cấp.

Thực lực của một võ giả do võ kỹ, nguyên lực kỹ xảo quyết định. Đối thủ của gã trước đây đều là võ sư trưởng thành tự phát, không có võ kỹ lợi hại, ngay cả phương thức chiến đấu cũng tầm thường. Gã dựa vào Nguyên Thần quyết và thất phẩm võ kỹ mới vượt cấp chiến thắng được.

Nhưng đối diện với đối thủ cũng có võ kỹ cao thâm thì gã không dễ dàng thế nữa. Hôm nay mà Mộ Dung Tử Thanh công kích mình, gã tự nhận nếu không dùng nguyên đơn thì e rằng không tiếp nổi. Gã không thể vì có được chiến quả không tệ là sẽ khinh thường những cường giả chân chính. Gã sẽ phải đối diện với Lục Lâm bang có cao thủ thuộc đẳng cấp võ tông.

Võ tông - tông sư của võ giả. Họ vốn lĩnh ngộ nguyên lực đến mức cao thâm, mỗi chiêu thức, dù không sử dụng võ kỹ cũng đạt đến hiệu quả của tứ, ngũ phẩm. Nên có lời đồn rằng võ tông không sử dụng võ kỹ dưới ngũ phẩm, uy lực của nguyên lực mà họ vận dụng còn vượt qua mức đó.

Thập bát diệp chấn không có ưu thế gì trước võ tông, hà huống gã còn chưa tu tập thuần thực môn võ kỹ này, nếu không nhờ thổ nguyên lực của nguyên đơn thì gã không thể phát được nổi mười tầng chấn kích. Gã...Càng phải nỗ lực.

Giả diện cạnh kỹ trường là nơi tuyệt vời để rèn luyện thực chiến, khiến gã thích nhất là nơi đó không cần để lộ thân phận, gã có thể lấy tư cách một thổ nguyên khí hải tu luyện giả để tham gia. Nơi đó cứ như chốn dành sẵn cho gã tu luyện.

Vấn đề duy nhất là: Có thể đấu với gã chỉ có những đệ tử thế gia xếp trong nhóm đầu thực lực bảng, như Mộ Dung Tử Thanh. Nhưng gã chỉ là học viên cấp thấp, căn bản không thể tham dự.

Giả diện cạnh kỹ trường cử hành mỗi tháng một lần. Học viên trung niên cấp hoặc cao niên cấp đều có thể tham gia.

Quy tắc so tài là khiêu chiến. Học viên xếp hạng thấp khiêu chiến học viên xếp trên, hơn nữa không cho phép cự tuyệt, một khi cự tuyệt thì vị trí sẽ do người khiêu chiến thay vào. Bất quá một ngày giới hạn trong ba lần tiếp nhận khiêu chiến, đủ rồi thì trừ phi học viên đó tự nguyện, không ai được phép khiêu chiến tiếp.

Vì chỉ là so tài thuần túy nên mỗi học viên tham dự đều đều có tâm lý rèn luyện chính mình để khiêu chiến đối thủ trong phạm vi năng lực của mình ứng phó được để vươn lên vị trí cao hơn. Nên trong cạnh kỹ trường, giao đấu diễn ra cực kỳ thuần túy, đối với học viên sẽ có hiệu quả rất rõ về thực chiến. Người phát minh ra cạnh kỹ trường quả là thiên tài.

“Xem ra phải nhanh chóng tấn cấp mới được.” Gã thầm tính toán, đồng thời đi đến một quyết định táo bạo.

Không hiểu Lôi bàn tử dùng thủ đoạn gì mà lấy được hai vé vào, thứ vốn không dành cho tân sinh. Học viên cấp thấp chỉ được nhìn từ xa nên không cần thiết phải cải trang.

Cạnh kỹ trường chia làm hai bộ phận, chỗ của học viên cao cấp là trọng điểm, còn chỗ của học viên trung cấp có rất ít nhân viên. Thật ra trung cấp cũng có thực lực bằng nhưng không được người ngoài quan tâm.

“Tuy tuyển thủ có thể ẩn tàng dung mạo và thân hình nhưng tập quán chiến đấu và đẳng cấp võ kỹ thì người quen biết sẽ nhận ra ngay.” Diệp Phong và Lôi bàn tử đứng cạnh một lô đài cấp cao, hai tuyển thủ ăn vận quái dị đang gắng sức so tài.

“Phải xem tuyển thủ đó có muốn giấu không. Kẻ huênh hoang trong học viện như An Phan thì không thiếu người biết rõ phương thức chiến đấu của hắn, tham gia cạnh kỹ trường cũng không giấu được thân phận. Người ta nhận ra hóa danh của hắn từ lâu, xếp thứ hai mươi ở thực lực bằng, không tệ nhưng không phải hàng đầu. Nếu tuyển thủ bình thường khép mình, hiếm ai thấy y giao đấu thì ở Giả diện cạnh kỹ trường cơ hồ không ai nhận ra.”

Gã gạt đầu tán thành. Tỷ như Yến Ny, nếu không quá quen thuộc Mộ Dung Tử Thanh vị tất đoán được cô là Mộc Phùng Xuân. Suy đoán này được xác nhận sau trận chiến với Ma văn thương hùng hôm qua.

“Người biết được tuyển thủ đứng ở mười vị trí đầu của thực lực bằng? Lẽ nào trà trộn vào đây là có thể xem cao thủ tỷ đấu?” Diệp Phong cười hỏi, hai tuyển thủ này chỉ đạt mức trung cấp, gã không đánh giá cao.

“Tỷ đấu của mười vị trí dẫn đầu rất hiếm khi xảy ra, trong tình huống không chắc chắn, không ai khiêu chiến họ, hơn nữa chỉ học viên cao cấp mới du tư cách quan sát, ta chỉ có vé của học trường trung cấp, chúng ta lại đeo huy chương cấp thấp, vào là bị đuổi ra ngay.” Lôi bàn tử lắc đầu buồn bã.

“Mau mau lên, có người khiêu chiến tuyển thủ đứng thứ năm mươi thực lực bằng.” Mấy học viên cấp thấp được tiến cử vội vàng lướt qua Diệp Phong.

“Tuyển thủ xếp thứ năm mươi?” Diệp Phong nhướng mày, xem ra trận này có trình độ khá cao.

“Đi, đến xem sao.” Lôi bàn tử cũng nổi hứng.

Một tòa lô đài đá rộng chừng mười thước vuông bị chúng nhân vây kín mít. Ở hàng trong cùng đều là học viện đeo huy chương cao cấp, ở giữa là học viên trung cấp, còn những ai đeo huy chương sơ cấp như họ thì bị ép ra hàng ngoài cùng, đành phải ngẩn cổ xem, hi vọng thấy được cảnh nào đó.

“Nghe nói người khiêu chiến chỉ xếp thứ hai trăm ba mươi một. Vượt cấp hơn một trăm bậc. Quả nhiên có bá lực.”

“Lẽ nào y vừa tấn cấp, muốn kiểm nghiệm thực lực của mình?”

“Tấn cấp thì sao, cách biệt đến hơn hai trăm bậc, không chỉ tấn cấp là bù lại được đâu. Tuyển thủ xếp thứ năm mươi tất có thủ đoạn và võ kỹ đặc biệt, muốn thắng...Khó lắm.”

“À, số 231 khiêu chiến số 50, quả nhiên lớn mật.” Lôi bàn tử vươn cổ lên đầu khoa trương, nhưng không nhìn rõ tình hình bên trong. Bất quá song phương tựa hồ chưa bắt đầu so tài.

“Đến gần một chút.” Diệp Phong mỉm cười kéo Lôi bàn tử đi vào.

“Này, dừng.” Lôi bàn tử cẩn thận kéo gã lại, nhỏ giọng: “Người không thấy trong đó toàn là học trưởng à? Giả diện cạnh kỹ trường có quy định bất thành văn là học viên càng cấp thấp càng phải đứng phía sau.”

“Trong kia chẳng phải còn chỗ trống sao?” Diệp Phong chỉ vào một đám người không đông lắm.

“Nếu người ở đó liệu có muốn đông hơn không? Hết cách rồi, quyền đầu của các học trưởng lớn, hơn nữa lại đều cải trang, dù đánh người thì người cũng không tìm được đối tượng để trả thù.” Lôi bàn tử bó tay.

“Đã là quy định bất thành văn thì phải xem quyền đầu của ai lớn hử?” Gã cười nhạt.

“Người định...” Lôi bàn tử đột nhiên nhớ ra thực lực Mộc Phong tựa hồ không kém hơn học viên trung niên cấp.

“Đi thôi!” Gã kéo Lôi bàn tử chen vào.

Đám đông tuy chen chúc nhưng không đến mức không thể chen vào, chỉ vì những học viên nhiều tuổi cố tình chiếm chỗ rộng đứng cho thoải mái. Nếu cùng cấp chen vào thì họ sẽ nhanh nhẹn nhường chỗ, còn nếu học viên năm thấp hơn thì...

“Tên mập đáng chết, chen cái gì!” Một học viên trung đội mũ chóp giận giữ nhìn Lôi bàn tử, thể hình gấp đôi người khác của Lôi Hoàn khiến hắn giận run người.

“Vị học trưởng này, bọn tôi muốn đến đằng trước xem thi đấu, làm phiền tránh đường.” Diệp Phong thập phần khách khí.

“Cấp thấp hử, rút ra phía sau, chỗ này không phải nơi các người vào được.” Nam tử mũ chóp chào mào đang cho rằng chỗ mình ngồi không đẹp, bị đồng bạn cao hơn che hết, cơn giận được trút lên bọn Diệp Phong.

“Hai tân sinh này sao thế? Không biết cả quy củ sao?” Học viên trung cấp xem náo nhiệt cạnh đó cười hì hì trào phúng.

“Mẹ nó chứ, các người chui vào chẳng phải lão tử nóng chết hử. Rút mau.” Một học viên nóng tính ở phía trong nổi nóng.

“Gần đây rộng như vậy, nhường nhau một chút là có thêm mấy chỗ, các vị học trưởng hà tất ép nhau?” Ngữ khí của Diệp Phong vẫn bình thản, đi thẳng tới.

”Người

171. Chương 171 : Âm Toán .

Bất quá, tất cả tuy hơi ghen tị và hâm mộ nhưng tuyệt đại đa số không có ý xấu. Dù gì Mộ Dung Tử Thanh và gã chưa có gì, hơn nữa họ tự biết dù hai người có gì thì cũng không đến lượt mình can thiệp.

Học chỉ hiểu kỳ quan sát Diệp Phong kỹ hơn, một thiếu niên rất bình thường, không có gì đặc biệt. Đối với cao thủ, gã là đối tượng không thể nhìn thấu, còn với học viên bình thường, gã không có gì khác người.

Có vẻ lúc đó trận so tài lôi đài mới bắt đầu. Ánh mắt Diệp Phong vốn không thoải mái lại hướng lên, nhân cơ hội cùng Lôi bàn tử lên lên hàng đầu, khung cảnh trên lôi đài liền đập vào mắt. Đồng thời một học viên thể hình cao lớn lặng lẽ đến bên gã.

P phía kia lôi đài, một học viên cầm kiếm với khí thế có phần phiêu dật. Đối thủ của y là một học viên cầm trọng đao, khí thế thập phần hung mãnh. Theo lời đàm luận của chúng nhân, gã biết người cầm kiếm xếp thứ năm mươi trên thực lực bảng.

“Ta hiểu rồi...Tháng tới là tỷ tái xếp hạng mỗi năm một lần. Vị trí của ta xếp chót, nhất định có nhiều người nhòm ngó.” Nam tử cầm kiếm cười khinh miệt: “Nhưng không ngờ một tuyển thủ xếp ngoài thứ hai trăm mà dám khiêu chiến với ta, có vẻ quá coi thường ta.”

Mỗi năm đều có một trường long tranh hổ đấu tranh đoạt hai mươi vị trí dẫn đầu. Những tuyển thủ đủ tư cách tham gia tất phải lọt nhóm năm mươi người đứng đầu thực lực bảng. Mỗi năm đều có một toán học viên tốt nghiệp nên tỷ tái là thời khắc xếp hạng lại.

Sẽ có nhiều tuyển thủ hiếm khi được khiêu chiến phải thể hiện thực lực xuất trường. Những học viên bình thường vẫn tích tụ thực lực cũng sẽ bạo phát. Tình huống sẽ kịch liệt hơn tưởng tượng, có tư cách thi đấu chỉ là bước đầu tiên.

“A...” Đối phương cười thoải mái, rồi nhàn thần ngưng trọng hẳn: “Ta chỉ xuất một chiêu nhưng hi vọng các hạ toàn lực ứng phó. Chỉ cần các hạ tiếp được thì miễn nhận thua.”

Tuy tên cầm dao này ngữ khí thập phần bình đạm nhưng đầy cuồng vọng. Một chiêu? Học viên đứng được trong năm mươi vị trí đầu tiên đều có con bài tẩy. Dù là Thu Lạc Nhận đứng đầu cũng không dám nói chỉ một chiêu hạ được những tuyển thủ khác, tiểu Lạc xếp thứ 231 này dựa vào đâu mà cuồng ngông đến thế?

“Được, để Thiểm Hồ miễn linh giáo cao chiêu của người.”

Tiểu Lạc và Thiểm Hồ đều là hóa danh ở Giả diện cạnh kỹ trường.

Thần niệm của Diệp Phong miễn cảm cực độ, cảm giác rõ ràng thực lực của Thiểm Hồ là thất giai võ sĩ còn Tiểu Lạc chỉ tứ giai. Cách đối phương đến ba cấp mà định một chiêu đánh bại địch thủ? Năm mươi vị trí đầu tiên không cách biệt nhiều, theo biểu hiện của Mộ Dung Tử Thanh thì con bài tẩy của Thiểm Hồ lợi hại ngang với bảy phần mười của cô, dù chính Diệp Phong cũng không dám chắc một chiêu giải quyết đối thủ.

Thú vị! Chiêu số gì mà lợi hại như vậy?

Mắt Tiểu Lạc ánh tinh mang, y phục dính sát thân thể bị khí lưu cuồng bạo thổi tung. Làn da lộ ra thoáng sau đã phủ một tầng ánh sáng đỏ.

“Chẳng qua là Viêm quyết được học viện truyền thụ, y dựa vào đó hả?” Có người ở ngoài bàn luận.

Viêm quyết là một loại hỏa nguyên võ kỹ, hơn nữa cực kỳ phổ thông. Sử dụng võ kỹ này chứng minh Tiểu Lạc chỉ là phổ thông học viên. Học viên nào hơi có bối cảnh thì võ kỹ ty tập đều hơn nhiều Viêm quyết được học viện miễn phí truyền thụ.

“Ngưng!” Tiểu Lạc hô khẽ, khí hải điên cuồng chuyển động, hỏa nguyên cực kỳ hung hãn tràn lên hai tay, bị dồn lên trọng đao, hỏa mang dày mật.

“Hỏa nguyên năng lượng mạnh thật.” Không ít người dưới đài biến sắc.

Trông mắt Diệp Phong cũng co rút lại, hỏa nguyên lực ngưng tụ của người này không kém hơn thất giai võ sĩ, y đạt được bằng cách nào? Viêm quyết do học viện truyền thụ không thể có hiệu quả kinh nhân đến thế.

Chân phải Tiểu Lạc giậm mạnh, nơi đặt chân xuống nổ vang, thân thể xẹt tới, hỏa quang lóe sáng như sao băng xẹt vào đối thủ.

Thiểm Hồ hiển nhiên cảm thụ được hỏa nguyên năng lượng trên trọng đao, không dám coi nhẹ. Thân thể y dấy lên kim quang chói lòa, từ hình thức bên ngoài thì võ kỹ của Thiểm Hồ cao cấp hơn.

Tốc độ của Tiểu Lạc cực nhanh, khí thế như cầu vồng, đóng đinh vào vị trí của Thiểm Hồ đứng khiến đối phương không còn đất tránh né. Mục đích của y rất rõ ràng là buộc đối phương ngạnh tiếp.

“Nộ viêm bá trảm!” Chiêu này đao thế cương mãnh, bá khí lâm liệt, nhiều học viên biết võ kỹ này đều không tin đó là tam phẩm võ kỹ được học viện truyền thụ.

Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

“Ngâm long du!” Là tuyển thủ xếp thứ năm mươi thực lực bảng, môn ngũ phẩm võ kỹ này là con bài tẩy của y, hơn nữa có thể kết hợp với nhịp rung của thân thể, dù đối kháng lục phẩm võ kỹ cũng không kém hơn.

“Choang, choang!” Tiếng choang choang vang lên mãnh liệt khiến chúng nhân chấn động màng tai, tiếp đó một đạo ngân quang xẹt ra. Là nửa thanh kiếm gãy của Thiểm Hồ.

“Cẩn thận!” Dư thế lưỡi kiếm không giảm, như ánh chớp xả vào Diệp Phong.

Tốc độ của đoạn kiếm tuy cực nhanh nhưng có mặt ở đó toàn là học viên cao cấp thực lực đạt đến võ sĩ, muốn tránh tất không khó. Nhưng mục tiêu lại là Diệp Phong, gã chỉ là tân sinh, dù phản ứng đủ nhanh thì thân thể cũng không theo được, chẳng phải sẽ nguy hiểm ư?

Bi kịch đổ máu sẽ phát sinh? Mấy nữ học viên đã cải trang thậm chí che mắt không nhìn.

Đột biến ập tới, gã lại trấn định cực độ, tựa hồ định nhảy sang bên phải tránh đi. Nhưng gã đột nhiên phát hiện bên phải đã bị người khác giẫm cứng chân, thân thể đối phương kín đáo giáng vào mình gã khiến gã không thể động đậy.

Ám toán? Gã cả kinh. Phi kiếm xẹt tới, ai nấy đều nhao tránh đi, chỉ mình kẻ đó bất động, hơn nữa còn giả trò, mục đích là muốn gã lãnh một kiếm này.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, phi kiếm vút đến ngực gã. Kẻ ám toán lộ ra nụ cười gian xảo đắc sủng. Tình hình này e là tuyển thủ trong mười vị trí đứng đầu cũng tuyệt đối không ứng phó được.

Uy lực của phi kiếm sánh ngang với cao giai võ sĩ toàn lực đâm ra, diệp Phong trúng đòn không chết cũng trọng thương, tình huống này cũng dễ dàng bị người ta ngộ nhận là bất ngờ. Dù gã biết rõ chân tướng cũng không thể chỉ rõ là ai ra tay, chúng nhân quanh đó đều giả trang thân phận, gã tự chui vào, có ai nhớ được?

Đạo phi kiếm này đúng là trời giúp ta!

172. Chương 172 : Cuồng Vọng

Diệp Phong giậm mạnh chân, thân hình cấp tốc bắn ngược lại, nhưng sau cùng không kịp tránh đoạn kiếm bắn tới. Hàn quang lóe lên rồi tắt ngúm, cắm vào sườn gã.

Phịch! Gã lăn lông lốc, lúc bò dậy, đoạn kiếm cắm trên ngực gã, sâu ít nhất cũng ba tấc. Gã quỳ dưới đất, cúi đầu thổ hồng học khiến người khác không nhìn thấu tình huống. Ai nấy cả kinh, e rằng có án mạng mất.

“Mộc Phong! Sao rồi?” Lôi bàn tử cả kinh, xem tỷ thí ai ngờ lại gặp đại họa. Lúc đó không ai hoài nghi có kẻ giả trò, đều cho rằng Diệp Phong không may.

Gã không đáp. Trọng thương đến thế, không mở miệng được là bình thường.

Gã vừa trúng kiếm, kẻ ám toán liền lén ẩn mình vào đám đông hoảng loạn, đến cạnh một tử y học viên, hai người nhìn nhau, ánh mắt hiện rõ nét độc ác, cùng gật đầu.

“Mau, đưa y đi liệu thương.” Học viên vừa phản ứng kịp, vội hô.

“Bất tất!” Diệp Phong đột nhiên đứng dậy, ngừng mắt lên cười lạnh, tay trái khẽ rút đoạn kiếm ra. Mũi kiếm chỉ có lấm tấm mấy giọt máu, hoàn toàn không giống mới rút từ trong ngực ra.

Hóa ra khoảnh khắc mũi kiếm đâm tới, gã ngầm vận thổ nguyên hộ thể, mũi kiếm đi vào thớ thịt thì bị một tầng năng lượng chấn động hồn hậu ngăn lại, gã chỉ nhân đà lăn đi, xảo diệu kẹp kiếm vào dưới nách, ra vẻ thụ thương.

Tử y học viên cùng học viên ám toán gã đều hơi biến sắc, định nhân lúc lộn xộn trốn mất, gã đã nhanh chóng chặn trước mặt.

“Vị này...Chắc là An Phan học trưởng?” Gã nhìn tử y nhân chằm chằm, trông mắt lóe lên sát ý.

Đến Võ Dung học viện, gã không đắc tội với mấy người. Dịch Thừa và các học viên trung cấp ở sảnh ăn không có cái gan đó, hơn nữa cũng không đủ năng lực điều động một học viên cao cấp đến đối phó gã. Khả năng suy nhất là An Phan!

Nếu đối phương chỉ định khó dễ mình thì gã không bức, nhưng lần ám toán này thì nếu gã thật sự chỉ là tân sinh luyện thể ưu tú e rằng đã táng mệnh dưới nhát kiếm đó. Gã tự nhận hai bên không có thâm cừu đại hận gì, thủ đoạn của đối phương độc ác như vậy khiến lòng gã từ từ dâng lên sát ý.

Gã giả trang thụ thương vì để xác nhận xem có phải là bất ngờ không. Tuy chân bị đối phương giẫm chặt, lại bị va người nhưng lúc đó hỗn loạn, phát sinh tình huống này cũng không hẳn là không thể.

Gã muốn xác nhận người đứng cạnh mình là vô ý hay cố ý. Khí tức của đối phương rất lạ, tuyệt đối không phải An Phan. Ngay thời khắc gã “sắp chết”, học viên quanh đó vây lại vì quan tâm thì hung thủ lại lén bỏ đi, gã dám khẳng định hẳn cố ý.

“Người thật sự không sao? Sao lại nhận ra An học trưởng?” Học viên cao cấp quanh đó đều lấy làm lạ, thấy gã không sao, chúng nhân nhẹ người hẳn. Quả nhiên như Lôi bàn tử nói, thân phận của An Phan tại Giả diện cạnh kỹ trường không phải bí mật gì, nhiều người biết hẳn.

“Xem ra ta cải trang là thừa.” An Phan mỉm cười tự trào, ánh mắt vẫn trấn định, phảng phất chưa xảy ra chuyện gì.

“Hảo thủ đoạn! Hảo tâm kế!” Diệp Phong bùng lên hai câu khiến học viên cạnh đó đều hoang mang. Gã định chơi trò giải đố?

“Học đệ nói vậy là ý gì?” An Phan giả ngốc, lúc đó tình hình đại loạn, Diệp Phong không có chứng cứ nên hẳn không cần lo lắng.

“Mối thù ám toán này, ngày khác sẽ trả.” Lần này cả các học viên cao cấp cũng nhận ra, những người tâm tư sắc bén đoán được ý gã muốn nói.

Với phản ứng gã thể hiện lúc lâm nguy thì không thể đợi đến khi phi kiếm tới ngực mới tránh, giờ gã nói đến mối thù ám toán gì đó thì tất có chuyện. Nhiều người nhanh chóng liên tưởng đến Mộ Dung Tử Thanh, thủ đoạn An Phan đối phó tình địch không phải bí mật tại học viện, mặc Phong từng thân mật với Mộ Dung Tử Thanh, bị An Phan đối phó cũng không có gì lạ.

Thủ đoạn này...Quá độc. Suýt nữa lấy mạng người.

“Ám toán gì? Học đệ nói phải cân nhắc...” Mục quang An Phan ngưng lại.

“Sát nhân cũng có lúc bị người giết. Học trưởng sau này nên cẩn thận...” Gã không nói nhiều, lạnh lùng bùng lại một câu.

“Một tân sinh mà cũng dám huênh hoang trước mặt An học trưởng hả!” An Phan chưa nói gì thì học viên vừa ám toán Diệp Phong chợt nổi giận, thái độ của gã khiến hẳn không chịu được.

“Đúng rồi, tuy ngươi là đồng lõa nhưng lại đích thân động thủ. Món nợ giữa chúng ta, chi bằng hiện tại thanh toán luôn...” Gã quay lại, lạnh lùng nhìn đối phương: “Lôi đài ở đây, không biết ngươi có dám không?”

“Ha ha ha, có gì mà không dám?”

Tiểu Lạc và Thiểm Hồ lúc này đã dừng đấu, cả hai quả nhiên chỉ đấu một chiêu, thiểm Hồ có vẻ hơi thiệt thòi, y phục nát vụn, làn da lộ ra ngoài đầy vết thương, tay phải cầm nửa thanh kiếm gãy, mắt nhắm ngơ vì không tin nổi.

Bất quá tình huống của Tiểu Lạc không sáng sủa gì, tuy không thụ thương nhưng một chiêu mãnh liệt như sấm động ban nãy gần như hao tận hết sức mạnh của y, đang gặp người xuống thở hồng hộc.

“Ta...Thua rồi.” Tiểu Lạc khiến tất cả kinh ngạc, chiêu ban nãy rõ ràng y chiếm ưu thế, vì sao lại nhận thua?

“Người tăng tốc độ vận hành Viêm quyết lên mấy lần, lại đề cao mức độ ngưng tụ Nội viêm bá trăm gấp đôi, chiêu số thì triển ra đích xác uy lực kinh nhân. Nhưng...Người chỉ thi triển được một lần là sẽ nguyên lực khô kiệt. Không đánh bại được địch nhân thì người thua chắc.” Thiểm Hồ định thần lại, ánh mắt có phần phức tạp: “Nếu trước đó mà ngươi không nhắc nhở ta toàn lực phòng bị, mà đột nhiên thi triển chiêu này thì có lẽ ta đã bị ngươi trọng thương, ngươi đã giữ vị trí 50 rồi, vì sao...”

Thiểm Hồ tuy thụ thương nhưng không nghiêm trọng đến mức không chiến đấu được. Tiểu Lạc thật sự đèn khô dầu cạn rồi.

“Ta không hứng thú với xếp hạng hay tỷ thí...” Tiểu Lạc lắc đầu đầy thâm thúy: “Mục tiêu của ta khác người.”

Hai người tỷ thí tuy ngần ngại nhưng kinh hiểm vạn phần. Tuy Tiểu Lạc sau cùng không thắng lợi nhưng cú chém kinh thiên đó khiến tất cả đại khai nhãn giới.

“Học đệ, thật sự xin lỗi, ban nãy suýt nữa thương tổn đến học đệ.” Tiểu Lạc bước xuống lôi đài, xin lỗi Diệp Phong. Thiểm Hồ cũng gật đầu với vẻ xin lỗi.

“Không sao!” Gã cười thản nhiên: “Thủ phạm không phải các vị.”

Đồng thời gã nhìn Tiểu Lạc đầy thâm ý. Gã cảm nhận được chiêu đó của Tiểu Lạc là sát chiêu, mục đích là giết đối phương, chuẩn xác một chút là đã giết được đối thủ có thực lực cao hơn. Hỏa nguyên lực vốn chú trọng bùng nổ, tiểu Lạc lại phát huy đặc tính này đến cực trí, nếu không vì trong lòng có chấp niệm và cừu hận, không thể luyện công pháp và võ kỹ phổ thông nhất thành như thế.

Y...Thật ra giấu giếm chuyện gì?

“Tiểu tử! Không phải ngươi vừa khiêu chiến ta sao? Có gan thì lên đây.” Học viên ám toán gã nhảy lên đài sau khi hai người kia hạ trường, huênh hoang gầm với Diệp Phong. An Phan lạnh lùng nhìn gã, một tân sinh mà dám khiêu chiến học viên cao cấp, gã dựa vào đâu? Nên hẳn không cần đồng bạn, hẳn cũng muốn xem Diệp Phong thật ra thực lực thế nào.

“Chưa từng thấy ai muốn chết nhanh thế.” Gã thông thả đi lên lôi đài, câu nói này khiến tất cả cười rộ.

“Tân sinh này huênh hoang quá. Hy vọng không chỉ được mỗi mồm miệng.”

“Nghe nói y có đôi chút bản lĩnh, là luyện thể cao thủ. Phản ứng tránh thanh kiếm ban nãy khá lắm.”

“Hắn là luyện thể cao thủ thực lực tứ giai võ sĩ đó hả? Cao thủ đến đâu mà sợ? Uy phong ở cấp thấp và cấp trung còn được chứ muốn đánh bại cấp cao như bọn ta thì là si tâm vọng tưởng.”

OOo

Trên lôi đài, hai người đứng đối diện.

“Một người nên trả giá cho hành vi của mình.” Diệp Phong lắc lắc cổ, lạnh lùng nói.

“Chỉ bằng ngươi?” Đối phương hừ lạnh khinh thường: “Ban nãy coi như ngươi lớn mạng, tránh được một kiếm, bắt quá ngươi ngu xuẩn đến độ khiêu chiến ta, lần này ta có thể danh chính ngôn thuận giáo huấn tên khốn không biết trời cao đất dày như ngươi.”

“Trời cao bao nhiêu, đất dày thế nào đúng là ta không biết...Nhưng ta biết chắc ngươi chỉ là loại chó con không có chí tiến thủ. Thuận tay giáo huấn ngươi một chút là đủ.” Diệp Phong nhếch môi liếc An Phan: “Cần phải trả giá là chủ của con chó đó kia.”

“Tiểu tử cuồng vọng.” Lời lẽ của gã ác độc như thế khiến đối phương mất hết bình tĩnh, quyền đầu to lớn dấy lên kinh phong lăm lăm, chầm giậm mạnh, lao bổ vào gáy gã.

Lúc đó gã còn chưa quay đầu lại.

“Ti bớ!” Lôi bàn tử nổi giận, những người quanh đó cũng tỏ vẻ khinh thường. Đường đường tứ giai võ sĩ, học viên cao cấp mà lại nhân lúc tân sinh không chú ý mới xuất thủ, thật sự mất mặt cấp cao.

“Tiểu tử này quá ngông cuồng, lên lôi đài rồi mà vẫn không tập trung. Đúng là tự rước lấy khổ đầu.” Cũng có người khinh thường gã.

Lúc thể công hung mãnh của đối phương sắp đánh trúng ngực thì Diệp Phong khẽ quay lại cười khinh miệt, tựa hồ đang chế giễu đối thủ: Có bản lĩnh thì cứ đến đây.

Nhìn gã đầy phần nộ, cơn giận càng dâng lên trong lòng hắn, khí hải cấp tốc chuyển động, nguyên lực như hồng thủy dâng lên tay, quyền đầu lấp lánh quang mang đen nhạt, cơ hồ chỉ nháy mắt là vút đến trước mặt Diệp Phong.

Cốp!

Trong lúc vô số ánh mắt khấn trương quan sát, ngọn quyền thanh thể hung mãnh giáng vào đầu Diệp Phong, ai cũng cho rằng gã sẽ bị đánh văng đi rồi trọng thương thì quyền đầu còn cách người gã không đầy nửa bàn tay lại ngưng trên không.

Bàn tay không lấy gì làm to lớn nắm chặt quyền đầu của hắn, đòn công kích hung hãn bị Diệp Phong hóa giải dễ dàng. Gã không buồn nhích chân.

Toàn trường xôn xao. Sao có thể như thế? Một đòn cỡ đó, chúng nhân tại trường tuy tự nhận thực lực vượt hơn học viên đó nhưng quyết không dễ dàng tiếp được như Diệp Phong. Càng quý dị là nguyên lực phản ứng của gã không mạnh lắm.

“Quá kém...” Khóe môi gã nhếch lên, khê lăm đầu: “Cút!”

Dứt lời gã uốn người, tay phải nhanh chóng ngưng thành quyền đầu, dấy lên tàn ảnh cực nhanh, cúi phất người xuống, tổng mạnh vào bụng đối phương.

Cảm thụ quyền đầu mang theo sức mạnh kinh hồn, con người đối thủ co lại, ánh lên nét kinh hãi.

173. Chương 173 : Tô Long Vòi Vĩnh

“Ầm!” Tiếng động như cự chùy giáng vào đồng thịt khiến tất thấy có mặt đều ớn lạnh. Không ai dám coi thường cảm giác sức mạnh này.

Đối thủ của Diệp Phong như bị hất văng đi, người ở trên không trung đã phun máu tanh, ở tiểu phúc hiện rõ dấu quyền lõm vào khiến tất cả kinh hãi.

Phịch! Tầm thân to lớn giáng mạnh xuống, co rút hai lần rồi bất động. Tuy không bị thương ở nơi yếu hại nhưng không mất mười bữa nửa tháng e rằng không bước nổi xuống giường.

“Nhanh thôi, sẽ đến lượt ngươi.” Nhìn An Phan, mắt gã thoáng qua sát ý, đoạn kéo Lôi bàn tử ung dung bước đi.

Ánh mắt kinh ngạc, chấn động như nước triều đổ theo bóng gã. Vừa vào học viện, một chiêu đã giải quyết học viên cao cấp? Thực lực này nếu bảo chỉ là phổ thông luyện thể giả thì không ai tin, dù thật sự gã luyện thể thì mới mười sáu tuổi mà đạt tới trình độ đó cũng tuyệt đối xứng danh thiên tư tung hoành!

Mộc Phong...Khá lắm! Thực lực không tệ. Trong đám đông, có mấy ánh mắt nhìn theo thiếu niên đang đi khỏi với vẻ thú vị.

Tiểu Lạc vừa đấu xong một trận, nhìn theo Diệp Phong, ánh mắt tỏ vẻ hưng phấn.

Ánh mắt An Phan vốn bình tĩnh cười cợt giờ biến thành âm trầm. Không ngờ tân sinh vốn bị gã cho là loại tôm tép lại mạnh đến thế, lần này hắn thật sự tính sai.

“Chà...Lão đại!” Lôi bàn tử hơi hở, vừa đi vừa hưng phấn nói: “Lão đại quá lợi hại. Một chiêu, một chiêu thôi là đã thu thập được tên đáng ghét đó.”

“Lão đại?” Diệp Phong ngạc nhiên.

“Mộc Phong, sau này ngươi là lão đại của Lôi Hoành ta, có gì cứ dặn dò.” Thực lực Diệp Phong thể hiện triệt để chinh phục được Lôi bàn tử. Dù là luyện thể hay khí hải thì thế giới này sau cùng vẫn tôn trọng thực lực.

“Hi hi,” Diệp Phong cười nhẹ không đáp. Lôi bàn tử khá thật thà, làm trợ thủ cho gã cũng không tệ. Tiếc là thực lực hơi kém...Bất quá...Để xem đã.

Hiệu ứng chấn động từ việc Diệp Phong một quyền đánh gục học viên cao cấp chưa tan thì tin tức còn chấn động hơn lại lan ra. Mộc Phong đã ghi danh tham gia thi tấn cấp năm nay.

Tân sinh nhập học hoàn tất, thi tấn cấp các năm học cũng bắt đầu cử hành, mỗi cấp chỉ cách nhau một tháng. Nên tân sinh trực tiếp lên trung cấp không hề ít. Thôi tiến sinh phần lớn đều trực tiếp tham gia thi thăng cấp, một số học viên ưu tú cũng có cơ hội này.

Nhưng Diệp Phong là học viên có thành tích kém nhất, ai cũng thừa nhận gã có thực lực vượt xa trung cấp song thi cử là việc khác. Từ cấp thấp lên trung cấp cũng thi giống với tân sinh nhập học, thành tích là trắc nghiệm nguyên lực, Mộc Phong chỉ có khí hải tứ giai bình dân thì sau một tháng sao có thể qua được?

Muốn thăng lên trung cấp, khí hải tất phải đạt đến vô đồ nhị giai. Mộc Phong có thể thăng khí hải liền năm cấp trong một tháng sao?

Dù bên ngoài sôi lên thế nào, gã cứ ở lì trong túc xá, một lòng một dạ tu luyện. Để tham gia Giả diện cạnh kỹ trường, đề cao thực lực so tài thì gã chỉ còn cách cố gắng thôi luyện kim nguyên khí hải, hi vọng đạt đến tiêu chuẩn tấn cấp vào lúc thi. Với người khác thì việc đó là không thể nhưng với người tu luyện Nguyên Thần quyết như gã thì chưa hẳn.

Dù cứ dễ thuận theo tự nhiên, kim nguyên khí hải cũng tăng tiến cực kỳ kinh nhân, trong vòng một năm sẽ đạt mức ngang với nguyên nguyên lực, nhưng trong một tháng tăng liền năm cấp thì không thể. Mỗi ngày gã đều dành thời gian nhất định lợi dụng nguyên nguyên lực thôi luyện khí hải để khí hải tăng trưởng thật nhanh.

“Theo tốc độ này thì lúc thì e rằng còn cách yêu cầu một chút.” Gã hít sâu một hơi, tốc độ này đã là cực hạn của gã, nếu không đạt đến vô đồ nhị giai thì đành nghĩ cách khác.

“Nếu thi về uy lực công kích thì tốt, không thực chiến cũng được, chỉ dùng sức mạnh thân thể ta cũng hợp cách được.” Tiếc là Võ Dung học viện cho rằng mục đích tu luyện của học viện sơ cấp là tăng cường khí hải, còn về cách phát huy nguyên lực và thực lực chiến đấu là đề thi của học viên trung cấp và cao cấp.

“Mộc Phong! Tô Long đạo sư mời người.” Giáo sư lớp gã thông báo.

“Tô Long?” Gã ngạc nhiên, hẳn tìm gã làm gì? Lẽ nào vì An Phan? Mâu thuẫn giữa học viên mà đạo sư cũng nhúng tay vào?

“Lão sư, tô Long đạo sư tìm học sinh có việc gì?” Gã không hề biến sắc hỏi.

“Người đã ghi danh tham dự thi tấn cấp phải không? Tô Long đạo sư phụ trách mọi học sinh tu luyện kim nguyên, tìm người chắc là có việc liên quan đến kỳ thi.” Lão sư cười trừ: “Nếu lớp chậm tiến mà có một học sinh trực tiếp tấn cấp thì ta mát mặt lắm. Cố lên nhé.”

Tuy ông ta không đánh giá cao gã nhưng cũng nên khuyến khích.

“Nhất định!” Gã mỉm cười gật đầu.

Lão sư đi rồi, gã trầm tư một lúc. Đạo sư Võ Dung học viện thu đồ không thân mật như sư đồ thật sự, phần lớn chỉ là quan hệ trên danh nghĩa để lôi kéo nhau, chắc Tô Long không ngốc đến độ ra tay với gã vì một học sinh trên danh nghĩa. Hẳn không biết gã là Diệp Phong, xem ra muốn bàn luận về kỳ thi.

Nghĩ vậy, gã nhẹ lòng hẳn. Tô Long chắc là nhân vật quan trọng của Lục Lâm bang, đi gặp hẳn cũng tốt.

OOo

Đạo sư đều có phòng làm việc riêng. Gã tìm đến phòng có treo biển đề tên Tô Long mà gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói trầm ổn hơi rín rít vang lên phía trong. Gã đẩy cửa vào.

“Người là Mộc Phong rồi.” Tô Long ngẩng lên, nở nụ cười hòa ái. Xem ra mâu thuẫn giữa gã và An Phan không được hấn chú ý.

Gã gật đầu hỏi: “Đạo sư tìm học sinh có việc chẳng?”

“Tình huống của người, ta đã hiểu rồi.” Mặt Tô Long trắng ngần, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, nụ cười ôn hòa, đượm vẻ đạo mạo.

“Với thực lực của người mà ở cấp thấp thì hơi thiệt thòi. Bất quá...” Mắt hắn ánh lên tham lam: “Nhưng tu luyện khí hải mới là nẻo chính để tăng cường thực lực, tiêu chuẩn của học viện đều chế định với nguyên lực. Người...Coi như là ngoại lệ.”

“Có vấn đề gì chẳng?” Gã không hiểu Tô Long hàm hồ này giờ là ý gì?

“Vấn đề thì không nhưng người chả lẽ lại cho rằng với thành tích trắc nghiệm nhập học mà qua được kỳ thi tấn cấp hả?” Hấn lại cười đầy ý vị.

“Dù thế nào học sinh của phải thử xem.” Gã bình thản.

“Ha ha, được, có chí khí.” Tô Long bước lên vỗ vai gã: “Kỳ thật, với những học sinh đặc thù thì nên đổi đãi đặc thù. Ví như ta có thể đổi phương thức thi tấn cấp của người từ trắc nghiệm nguyên lực sang trắc nghiệm uy lực công kích. Như thế tất người có hy vọng qua được?”

“Thật vậy ư?” Gã hớn hở.

Thấy hấn rồi, đầu óc gã liên tục chuyển động, địa vị của hấn tại Lục Lâm bang không thấp, hơn nữa còn giữ vai trò tổng phụ trách ở Võ Dung học viện, giết hấn thì Lục Lâm bang sẽ đau lòng lắm. Bất quá ám sát đạo sư tại Võ Dung học viện tuyệt đối là việc chấn động xen lẫn nguy hiểm, gã không muốn quá mạo hiểm. Giết Tô Long không có lợi ích nào thực chất với gã.

Đang do dự thì nghe thấy đối phương tựa hồ định giúp mình, gã liền dẹp ngay ý niệm sát nhân, thân phận chưa bại lộ thì cứ chịu yên ổn một chút là hơn.

“Kỳ thi của người do ta phụ trách, chỉ cần không vi phạm quy định chung của học viện thì sẽ không sao. Chỉ là...” Tô Long không biết thiếu niên bình phàm trước mặt mình đang tính lấy mạng hấn, nụ cười càng lúc càng gian trá: “Việc gì cũng có giá của nó, để cho người qua thì ta được lợi gì?”

A, gã đã hiểu, tô Long này công nhiên đòi hối lộ.

Tin tức về gã đã bị điều tra, vậy thì tin gã là con cháu nhà giàu cũng lọt vào tai chúng. Hấn tất cho rằng gã vì muốn tấn cấp sẽ không tiếc giá nào, và trong một tháng gã không cách nào đạt đến tiêu chuẩn. Trong mắt hấn, gã là một thiếu gia nhà giàu say mê tu luyện.

Nếu đối tượng không phải Tô Long, có lẽ gã cũng thật sự tính cách giao dịch. Tiếc là xưa nay gã chưa từng giao dịch với địch nhân, tuy đối phương không biết gã là tử địch.

“Học sinh nhất định cảm kích bất tận!” Gã ra vẻ cúi người xuống, định vùi vỉnh tiểu gia? Không có của đâu.

Sắc mặt Tô Long cứng lại. Mộc Phong này trông có vẻ sáng sủa sao lại ngu xuẩn như thế? Hấn đã nói rõ đến thế mà gã vẫn không hiểu? Lẽ nào cố ý giả ngu?

“Người có biết tấn cấp sớm năm nào là điểm tốt nghiệp cao hơn phân ấy. Trung cấp được hưởng đãi ngộ và điều kiện tu luyện tốt hơn, tốc độ tu luyện của người cũng tăng theo. Với khí hải của người, theo tốc độ thông thường thì trong hai năm khó lòng thăng cấp, cứ chần chừ thế này...E rằng tốt nghiệp cũng là vấn đề đấy.”

“Đạo sư đại ân, học sinh nhất định ghi nhớ trong lòng.” Gã vẫn không thể hiện gì.

Tô Long giận run người, nói toẹt luôn ra: “Nếu người là học sinh bình thường thì ta hà tất phí thời gian. Đối phương thức thì thì ta bị hoài nghi và chịu không ít áp lực, nếu không có một cái giá thích hợp, thứ cho ta không giúp được.”

“Đạo sư nguyện ý giúp, học sinh tất nhiên cảm kích bất tận. Nếu khiến đạo sư khó xử, học sinh không dám cưỡng cầu.” Diệp Phong nháy mắt, trong lòng cười thầm.

“Người...Đừng có hối hận.” Ngón tay Tô Long run lên vì giận dữ: “Cút ngay.”

“Học sinh cáo từ.” Gã không chần chừ, sảng khoái đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài, một thân ảnh xinh đẹp đang đứng.

Lý Băng Thiên? Hóa ra là cô.

174. Chương 174 : Quy Tắc Ngầm

Thấy Diệp Phong ngăn người nhìn mình, lý Băng Thiên hơi đỏ mặt, cô không nhận ra Diệp Phong đã dịch dung, cho rằng đối phương tham luyện dung mạo mình, mắt ánh lên tia căm ghét.

Gã cũng nhanh chóng định thần, mỉm cười về hồi lỗi rồi đi ngang qua chỗ cô. Hành động này khiến Lý Băng Thiên hơi kinh ngạc.

Vì sao lúc này cô lại đến gặp Tô Long? Tại Hồng Diệp bang, gã còn nhớ cô đã là võ đồ tam giai, theo lý phải là học viên trung cấp rồi, không liên quan gì đến Tô Long phụ trách kỳ thi của học viên cấp thấp năm nay mới đúng. Hà huống cô cực kỳ hận Lục Lâm bang, sao lại có giao tình với hắn? Phải chăng định ám sát đối phương? Không thể nào...Cô không đến mức không biết tự lượng sức như thế.

Diệp Phong không hiểu chuyện gì, ngẫm nghĩ một chốc rồi lên đi theo. Lý Băng Thiên từng nói cô và ca ca không chỉ ở Võ Dung học viện tu luyện, mà còn tìm kiếm đồng bạn đối kháng Lục Lâm bang. Không hiểu hiện giờ họ tiến hành thế nào rồi, mục tiêu của gã và họ giống nhau, gã cũng muốn quen biết họ. Tiếc là gã không thể để lộ thân phận, bằng không mọi việc dễ dàng hơn nhiều.

Trong phòng...

Thấy Lý Băng Thiên vào, Tô Long liền đổi sắc mặt, nét giận tan biến hết, nụ cười trở nên hòa ái.

“Năm nay người cũng tham gia dự thi tấn cấp?” Thư thái tựa vào ghế, Tô Long tùy ý hỏi.

“Vâng, năm nay học sinh nhất định qua được.” Lý Băng Thiên kiên định gật đầu.

“Người nắm chắc?” Nụ cười của Tô Long hàm chứa nét ý vị khiến Lý Băng Thiên thoáng bất an. Cô và Tô Long cơ hồ không quen biết gì, không hiểu vì sao hắn tìm mình trò chuyện đơn độc.

“Học sinh đã đạt đến võ đồ tam giai, qua được kỳ thi hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Nhưng ta biết kỳ thi năm ngoái, người đã đạt đến võ đồ nhị giai mà vẫn không qua...”

“Năm ngoái thực lực của học sinh không đủ...Năm nay khẳng định không có vấn đề gì...” Tuy nói vậy nhưng Lý Băng Thiên không dám chắc chắn.

“Sai rồi, lẽ ra năm ngoái người đã thăng cấp.” Tô Long cắt lời, lý Băng Thiên ngăn người.

“Ta thấy ngươi là một tiểu cô nương thông minh nên mới nhắc nhở.” Mắt Tô Long ánh lên thâm dục, nói với vẻ đặc ý: “Người nên biết mỗi kỳ thi tấn cấp đều có một nhóm học viên đủ thực lực nhưng không thể thăng cấp còn một nhóm thực lực không đủ lại thăng cấp, có hiểu vì sao không?”

Lý Băng Thiên hoang mang lắc đầu, cô hiểu tình huống này nhưng không rõ nguyên do.

“Vì có người ngốc còn người khác thông minh.”

Ngốc? Thông minh? Lẽ nào mình rất ngốc? Lý Băng Thiên cả thẹn khiến mắt Tô Long âm quang đại thịnh. Luận dung mạo, cô xứng danh mỹ nữ, đặc biệt là trong đôi mắt trong veo ẩn chứa một tia thuần phác khiến Tô Long quen thấy nữ tử yêu kiều cũng ngứa ngáy trong lòng.

“Người có biết kỳ thi tấn cấp của học viện có quy tắc ngầm.” Tô Long ghé sát tai Lý Băng Thiên cười tà quái.

“Quy...Quy tắc ngầm.” Lý Băng Thiên giật mình lảo đảo.

“Khi dạy học sinh, các đạo sư chia làm hai nhóm: Một là học viên có giá trị, nhóm khác không có.” Tô Long tiếp lời: “Bọn ta không chú ý đến học sinh vô giá trị bởi chỉ tốn phí thời gian. Thành tích thi cử của chúng do thực lực quyết định. Còn học sinh có giá trị thì thành tích không hẳn là do thực lực...Mà do giá trị.”

“Người...Thuộc về nhóm học sinh có giá trị. Nên có thi qua hay không phải xem người có thông minh chẳng.” Mắt Tô Long sáng dần, lý Băng Thiên cũng loáng thoáng nghe ra.

“Đạo...Ồ nói là năm ngoài học sinh không qua là do ông giữ trò?” Lý Băng Thiên cực kỳ phẫn nộ, chậm mắt một năm thì tổn thất với tiến độ tu luyện không thể đánh giá được.

“Giữ trò? Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu? Ở đâu tại đại lục thì cũng phải tuân thủ quy tắc. Quy tắc ngầm là quy củ mà các học sinh có chút giá trị trong học viện phải tuân thủ.”

“Vậy học sinh có giá trị gì?” Lý Băng Thiên cắn môi hỏi với vẻ không cam lòng, tuy đã đoán được kết quả.

“Giá trị của ngươi đương nhiên là thân thể mê người.” Tô Long không giấu được âm tính, cười cười đi sát đối phương.

“Vô sỉ!” Lý Băng Thiên nổi giận.

Tô Long cười thoải mái, hấn gặp nhiều nữ học viên ngang ngạnh nhưng rồi đều khuất phục. Là đạo sư, hấn hiểu rõ thành tích thi tấn cấp quan trọng thế nào với một học viên. Tổn thất tấn cấp muộn một năm không chỉ là thực lực tăng trưởng chậm vì ít tư liệu tu luyện hơn mà còn là phẩm cấp võ kỹ được tặng, là nhận xét về tiềm lực.

Xác định tiềm lực quyết định xem học viên bị phân vào lớp nào, đồng thời quyết định sẽ nhận được bao nhiêu tài nguyên tu luyện, phẩm cấp võ kỹ cũng như thực lực để tương lai xông pha đại lục. Một khi tấn cấp bị cản trở thì sẽ ảnh hưởng đến tốt nghiệp.

“Ta đã điều tra rồi, ngươi còn một ca ca đã nhập học bốn năm, nếu năm nay y tốt nghiệp thuận lợi thì sẽ được một môn ngũ phẩm võ kỹ. Sang năm mới tốt nghiệp thì chỉ được tứ phẩm võ kỹ. Còn nếu y không tốt nghiệp được...Ha ha.” Lời uy hiếp đã thành trắng trợn, là đạo sư, hấn đích xác có năng lực khiến ca ca của Lý Băng Thiên không thể tốt nghiệp.

“Ti bỉ...” Lý Băng Thiên cắn môi, cơ hồ nhỏ nước mắt. Vì món máu của tộc nhân, ca ca nỗ lực tu luyện như vậy, khó khăn lắm năm nay mới đạt đến tiêu chuẩn tốt nghiệp: Võ sĩ tứ giai, nếu thuận lợi lọt vào lớp tốt nghiệp sẽ có được một môn ngũ phẩm võ kỹ, nhưng...

Làm sao đây? Dù cô chấp nhận bỏ tấn cấp nhưng ca ca liều mạng tu luyện, sau cũng cũng hóa thành công cốc. Huyết cừu của gia tộc, sỉ nhục của gia tộc, lẽ nào vì cô mà từ bỏ?

Lý Băng Thiên khó quyết định! Tô Long, tô Long cũng là thủ hạ của kẻ đó, sao cô có thể chấp nhận để hấn ô nhục. Nên làm thế nào?

“Nghĩ kỹ chưa?” Thần thái đáng thương của Lý Băng Thiên kích phát dâm dục trong lòng Tô Long, một tay hấn từ từ vươn về phía cô, chỉ cần cô chấp nhận cho hấn chạm vào những việc sau đó sẽ xong xuôi.

Hiển nhiên nghi ngại trong lòng Lý Băng Thiên lớn hơn Tô Long tưởng tượng. Cô hoảng hốt lách người tránh khỏi tay hấn.

“Có can hệ gì đâu? Kỳ thật ngươi không tổn thất gì. Ta sẽ khiến ngươi đạt được thành tích lọt vào lớp ưu tú, khiến ca ca ngươi tốt nghiệp thuận lợi. Các ngươi đạt được lớn hơn nhiều thứ bỏ ra.” Ngữ khí Tô Long đầy mê hoặc.

Hấn là đạo sư nên không thể dùng vũ lực với học viên. Dung học viện bảo vệ học viên thập phần nghiêm mật, từng có một đạo sư dám phạm giới, sau cùng bị xử phạt, hình phạt khiến Tô Long đến giờ vẫn không lạnh mà run. Nhưng chỉ cần học viên tự nguyện thì không sao hết, đối phương đồng ý thì việc riêng tư thế này tất không dám đồn ra, hấn dám chắc điều đó.

Hấn cũng nhận ra hiện tại lòng cô cực kỳ yếu đuối, chỉ cần thêm một mồi lửa là hấn sẽ thỏa nguyện.

Cốc, cốc. Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, phá tan không khí trong phòng. Lý Băng Thiên thở phào một hơi, thân thể run lên.

175. Chương 175 : Cứu Mỹ Nhân

“Ai?” Tô Long muốn phát điên, ban nãy mọc ra một tên Mộc Phong không biết tốt xấu là gì, hiện tại Lý Băng Thiên sắp lọt vào tay thì lại bị phá rối.

“Học sinh, mộc Phong! Học sinh vừa rồi ngu độn, không hiểu thâm ý của đạo sư nên quay lại cùng bàn với đạo sư.” Giọng gã vang lên ngoài cửa, tô Long thở dài chán nản, đối phương đến dâng tiền, chán ai thì chán chứ không thể chán tiền? Sắc mặt hần hơi hòa hoãn, thăm mắng Mộc Phong này lại ngu đến mức giờ mới hiểu.

Khẽ liếc Lý Băng Thiên, hần phát tay: “Vào đi.”

Quả nhiên là ngu tầm ngu tầm mã tầm mã. Cha con Tô Chiến Thiên đều không tốt lành gì, tô Long cũng là loại rác rưởi như thế. Nếu không vì e ngại bối cảnh của Võ Dung học viện, gã đã lấy Tru Thần cung ra bắn chết đối phương.

Dù thế nào gã cũng phải cứu Lý Băng Thiên, không tính việc từng kẻ vai tác chiến ở Xuân Ý thành thì dù là học viên lạ mặt thì gã cũng không thể xuôi tay đứng nhìn.

Gã đẩy cửa bước vào, giả bộ không thấy cô, lớn tiếng hỏi: “Ban nầy đạo sư nói là cần giá hợp lý, không biết giá là bao nhiêu?”

Công khai vùi vãnh học viên, tô Long không hề e dè. Thứ nhất, đối phương không có chứng cứ, năm viện sư không làm gì được hần. Tiếp đó việc này nhiều đạo sư đều nhúng vào, tuy hần lộ liễu nhất nhưng có Lục Lâm bang chống lưng nên không đáng ngại. Hơn nữa năm viện sư đều biết việc này nhưng không có chuyện gì âm ỉ nên họ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nên hần không cần e dè Lý Băng Thiên vẫn ở trong phòng, chỉ mong tổng cổ gã đi để xử lý cô.

“100 tinh tệ, ta đảm bảo lúc người tốt nghiệp sẽ lấy được một môn ngũ phẩm võ kỹ.” Giá đó rất phải chăng, ngũ phẩm võ kỹ còn cao giá hơn thế nhiều, tô Long coi như đã giảm hết mức rồi.

“Học sinh...Không có nhiều tinh tệ như thế.” Gã nháy mắt ra chiều “bắt lực.”

“Vây năm mươi tinh tệ, ta đảm bảo cho người tốt nghiệp thuận lợi.” Tô Long hạ giá.

“À...Học sinh cũng không có.” Diệp Phong xòe tay ra.

Sắc mặt Tô Long cứng lại. Mẹ nó chứ, tên nào lại bảo Mộc Phong là con cháu nhà giàu, chút tiền còm đó cũng không có thì giàu nổi gì? Hần cố nén tức giận, trầm giọng nói: “Người chi được bao nhiêu?”

“Chi bằng thế này, đạo sư cứ ra giá, học sinh sẽ thương lượng với phụ thân rồi sẽ quyết định, thế nào?” Diệp Phong cực kỳ thuần thực mặc cả, thần sắc có phần thành thật.

Xú tiểu tử giảo hoạt, người cho rằng qua được sơ cấp thì sau này sẽ thuận lợi tấn cấp nữa hử? Cũng tốt, được món nào hay món ấy, sớm muộn gì y cũng phải đến nhờ ta. Hần cười thầm, quyết định: “20 tinh tệ, đảm bảo cho người qua được. Bất quá ta nhắc trước, nếu tách ra bàn thì sau này giá sẽ cao hơn nhiều đấy.”

“Hai mươi...” Diệp Phong kéo dài giọng, đợi đối phương không nén được nữa mới hé môi: “Học sinh vẫn không có.”

“Người...” Tô Long nắm chặt tay, mắt như phun lửa, lẽ nào tiểu tử này đùa ta?

“Chà, học thư cũng đến mặc cả sao?” Gã như thể vừa phát hiện Lý Băng Thiên ở trong phòng, lập tức chú ý đến, bỏ mặc Tô Long lướt đến cạnh cô, nhẹ giọng với vẻ thần bí: “Học thư thấy giá đó thích hợp không? Học thư trả bao nhiêu?”

Lý Băng Thiên ngẩn người, thấy Diệp Phong nháy mắt ra hiệu mà vẫn không biết là gã đang bảo mình nhân cơ hội bỏ đi.

Da mặt Tô Long hơi giật giật, mắt hơi sưng lại, mộc Phong này là đồ ngốc sao? Hay là một tên keo kiệt, sợ mình bị thiệt? Giọng gã tuy nhỏ nhưng không qua được tai một thất giai võ sư. Tô Long nhất thời nảy sinh vô vàn ý nghĩ.

“Thế nào? Không tiện nói trước mặt đạo sư hử?” Diệp Phong thấy đối phương không hiểu ý, kéo luôn Lý Băng Thiên vội vàng đi ra cửa: “Đạo sư, học sinh và học thư ra ngoài thương lượng rồi quay lại trả lời. Đợi học sinh một chút.”

“Việc này...” Tô Long chưa kịp phản ứng thì gã lại thò đầu khỏi cửa.

“Học sinh nghĩ thông rồi, tu luyện...Nên tự mình nỗ lực. Học sinh quyết định sẽ dùng thực lực để tham gia thi, không cần đạo sư phí tâm.” Dứt lời gã rứt đầu lại, câu nói này Tô Long lại ngẩn người.

“À, đúng rồi. Ban này học thư nói là cần về, đạo sư cứ làm việc của mình đi.” Tiếp đó, gã bồi thêm một câu.

“Xú tiểu tử! Người dám chơi ta?” Hồi lâu sau từ phòng Tô Long vang lên tiếng gầm phẫn nộ. Hắn không ngờ được Mộc Phong vốn không quen Lý Băng Thiên lại chấp nhận đắc tội với hắn để cứu cô. Hắn không phải không hoài nghi mục đích gã quay lại nhưng khó lòng tin được một học viên không có bối cảnh gì lại dám ngang nhiên chơi mình một vỏ.

Phòng tuyển tâm lý ban của Lý Băng Thiên gần như sắp sụp đổ, thấy thiếu nữ trong sáng sắp lọt vào tay hắn. Cơ hội như thế không dễ dàng xuất hiện lần hai. Muốn cô khuất phục không dễ. Hận ý trong lòng Tô Long bùng lên.

Sỉ nhục, đại sỉ nhục. Tô Long là đạo sư tại Võ Dung học viện hơn hai mươi năm, lần đầu tiên bị gây hấn như thế.

Được, được lắm. Mộc Phong, người dám chống đối ta thì ta sẽ khiến người hối hận cả đời. Ta sẽ cho người biết, ở Võ Dung học viện có những người không thể tùy tiện đắc tội.

OOo

“Nha đầu ngốc, thiếu gì cách đề thăng thực lực, đáng để chịu cảnh bức hiếp cầm thú đó sao?” Lý Băng Thiên vốn ngẩn ngơ, nghe thấy Diệp Phong trách móc thì mới giật mình.

“Vì sao người lại giúp ta?” Hai người không quen, Diệp Phong giúp cô cũng coi như triệt để đắc tội một đạo sư. Tại Võ Dung học viện, hậu quả của hành vi này...Thập phần nghiêm trọng.

“Tại hạ không thích hắn, thế thôi.” Gã thản nhiên đáp.

“Nhưng sau này người sẽ phiền phức.” Lý Băng Thiên tỏ vẻ khó xử.

“Phiền phức của tại hạ nhiều lắm rồi, không ngại có thêm một. Chẳng lẽ đường đường một võ sư lại đi ám toán tân sinh?” Gã nắm chắc vì Tô Long là đạo sư, không thể tự tay động đến gã. Dù muốn trả đũa cũng chỉ dám phái học sinh, chỉ cần hắn không ra tay thì gã không có gì phải lo, nếu bị ép quá thì một mũi tên bắn chết hắn cũng không đến nỗi quá khó.

“Đa tạ.” Lý Băng Thiên đỏ mặt mỉm cười cảm kích, nhớ lại lúc mới gặp còn hiểu lầm gã, cô càng áy náy.

“Muội muội!” Một thanh niên cao lớn từ xa chạy tới, thần sắc hơi hoảng hốt. Thấy cô tựa hồ bình an, y mới thở phào.

“Cho muội biết Tô Long lão thất phu không tốt lành gì, ngàn vạn lần đừng dây dưa với hắn.” Là học viên cao cấp, ai cũng hiểu đôi chút về hành vi của Tô Long, chỉ không ngờ hắn lại nhắm vào muội muội của y.

“Ca ca! Ban này muội đã tới, may mà học đệ này giúp muội thoát thân.” Cô vội giới thiệu, nhưng không biết tên gã, chuẩn bị hỏi thì...

“Ồ, các hạ là Mộc Phong?” Ca ca cô nhượng mày, nhận ra gã.

“Sao các hạ lại biết mỗ?” Gã lấy làm lạ.

“Ha ha, chúng ta gặp nhau rồi. Ta biết các hạ, nhưng các hạ không biết ta.” Mắt đối phương ánh lên tia ranh mãnh, thò tay tự giới thiệu: “Ta tên Lý Ngọc, là ca ca của Băng Thiên, hôm nay đa tạ các hạ đã giúp muội muội thoát khỏi ma trảo của lão thất phu đó.”

“Đừng khách khí, mỗ cũng bị lão thất phu đó vùi vĩnh, không thích hành vi của hắn nên mới ra tay. Không ngờ đạo sư của Võ Dung học viện cũng tầm thường như thế.” Gã sảng khoái xò tay nắm tay đối phương. Biết tất cả có cùng địch nhân, thái độ của gã rất nhiệt tình.

“Những đạo sư khác kỳ thật thu liễm hơn Tô Long nhiều, đều là học viên chủ động tìm họ hối lộ thì họ mới nhận. Chỉ có Tô Long và vài đạo sư khác dám công khai vùi vĩnh, thậm chí còn...” Lý Ngọc liếc muội muội, tỏ vẻ phẫn hận: “Lục Lâm bang không có tên nào tốt lành.”

“Đều là bại loại.” Gã gật đầu tán đồng, biết y cố ý giả đồ tức giận dùng lời lẽ khiêu khích mình, nên gã cũng cố ý phối hợp, thể hiện thái độ.

Quả nhiên. Lý Ngọc hôn hờ vỗ vai Diệp Phong cười vang: “Lần đầu tiên gặp Mộc huynh đệ, ta đã thấy rất hợp rồi. Ta ở lớp trung bình hỏa nguyên, cao cấp, nếu có thời gian cứ đến, ta sẽ giới thiệu huynh đệ với mấy bằng hữu.”

“Hóa ra các hạ là Mộc Phong một quyền đánh bay học viên cao cấp ở cạnh kỹ trường. Lợi hại.” Lý Băng Thiên kinh ngạc.

“Không có gì hơn người, chỉ có mấy phần man lực mà thôi.” Gã khiêm hư, vô tình gặp ca ca Lý Băng Thiên quả là niềm vui bất ngờ. Băng hữu mà y nói tới là đồng bạn cùng đối phó Lục Lâm bang.

“Một quyền đó đúng là thạch phá kinh thiên, sao có thể nói là chỉ có mấy phần man lực.” Lý Ngọc mỉm cười, y tận mắt thấy Diệp Phong ra oai, lời lẽ thập phần bội phục: “Có cơ hội sẽ giao lưu với Mộc huynh đệ.”

“Rất vui lòng.” Cả hai cùng cười ha hả.

Chia tay xong, lý Băng Thiên mới kể lại tường tận việc vừa xảy ra. Mắt Lý Ngọc ánh lên sát ý.

“Lão thất phu vô sỉ. Ngũ phẩm võ kỹ, tướng Lý Ngọc ta thích lắm chắc.” Lý Ngọc nắm chắc quyền đầu.

“Ca ca...Chúng ta thật sự có hy vọng trả thù ư?”

“Nhất định có, dù là mười năm, hai mươi năm, ta nhất định có đủ thực lực giết Tô Chiến Thiên.” Lý Ngọc kiên định thề, hồi lâu sau, sắc mặt y dịu hẳn: “Mộc Phong dám công nhiên gây hấn với Tô Long mà huynh thấy y không phải hạng lỗ mãng, chứng tỏ Lục Lâm bang sau lưng Tô Long cũng không dọa được y.”

“Thực lực của y thập phần thần bí, bất quá đích xác rất lợi hại, có lẽ sẽ trợ lực được cho chúng ta.” Lý Ngọc nói: “Nên tiếp xúc nhiều với y.”

“Nếu...Chúng ta tìm được Diệp Phong thì hay quá. Lúc đó muội không biết y lợi hại như vậy giết được cả lục giai võ sư. Có y trợ lực, hy vọng báo thù của chúng ta sẽ cao hơn.” Lý Băng Thiên tiếc nuối, đồng thời nhớ đến hai huynh đệ song sinh thú vị ở Hồng Diệp bang, khoe môi nhếch lên.

“Y không chết thì nhất định chúng ta sẽ có cơ hội chạm mặt.” Lý Ngọc tự tin mỉm cười.

176. Chương 176 : Tắt Thủy Kinh Ngạc

Thoảng cái đã qua hai mươi ngày. Kỳ thi tấn cấp năm thứ nhất sắp đến.

Trừ thi thoảng đến Vụ Ân sơn mạch thăm Tiểu Hôi, Diệp Phong hiếm khi rời túc xá để cường hóa kim nguyên khí hải mà gã biết là không đạt. Tuy tốc độ tăng trưởng rất nhanh nhưng chưa đạt đến trình độ võ đồ nhị giai, khiến gã hơi tiếc nuối.

“Hôm qua khí hải mới ngưng tụ hoàn tất, đạt đến võ đồ nhất giai, trong một ngày dù không ngưng không nghỉ cũng không thể tăng khí hải lên mức đỉnh của nhất giai.” Gã từ từ thở ra một hơi nhú mày lại.

“Ta tuy đắc tội với Tô Long nhưng hấn tất không ngờ khí hải của ta tăng nhanh như thế. Nhất định hấn cho rằng chỉ cần chăm nghiêm ngặt là sẽ dễ dàng gạt bỏ ta. Tiếc là nếu ta đạt đến võ đồ nhị giai, nhất định khiến hấn cả kinh.” Gã lắc đầu tiếc nuối.

Thấy khán tấn cấp vô vọng, gã kéo chăn ngủ luôn. Việc gì đến sẽ đến, gã xưa nay không để tâm đến mấy việc vặt vãnh này. Có lẽ vì tu luyện quá vất vả, gã nhắm mắt là ngủ luôn đến sáng bảnh mắt hôm sau.

Kỳ thi năm đầu tiên không khiến ai chú ý. Nhưng lần này khán giả đông hơn hẳn.

Nhiều người vì thấy Diệp Phong tung quyền hạ gục học trưởng cao cấp nên rất hiếu kỳ xem tân sinh này có phải chỉ là một bình dân nguyên lực chỉ tứ giai? Họ không tin một luyện thể giả lại phát ra được sức mạnh như thế.

Hơn nữa ngoài trường thi còn có vẻ đẹp đặc biệt. Mộ Dung Tử Thanh và Yến Ny, hai đại mỹ nữ danh tiếng cũng đến xem thi tấn cấp của sơ giai. Họ ngồi ngoài, lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt nam học viên.

“Xem ra hiện tại không chỉ tỷ mới có hứng thú với Mộc Phong. Một quyền ở cạnh kỹ trường đó thật sự khiến y nổi danh.” Yến Ny cười cười: “Trước đây tỷ đâu có hứng thú với những việc này, nói thẳng ra có phải tiểu ny tử động lòng xuân rồi không?”

“Động cái đầu muội.” Mộ Dung Tử Thanh trừng mắt tức giận, phản bác: “Tỷ chỉ hiểu kỳ với y. Muội nghĩ mà xem, ma vẫn thương hùng mà chúng ta đã không đối phó nổi trong khi y bình an qua lại Vụ Ân sơn mạch, nếu không có đôi phần thực lực thì chẳng phải đã làm mỗi cho yêu thú hay sao? Luyện thể xưa nay không vượt được cảnh giới võ sĩ, thành ra tỷ cho rằng y có bí mật gì đó. Một tháng trước y trải nghiệm khí hải chỉ tứ giai bình dân, nhưng lại ghi danh tham gia thi tấn cấp, y không nắm chắc sao dám làm thế?”

“Tỷ cho rằng trong một tháng y có thể đề thăng ngũ giai khí hải hả? Lại còn một cấp là ngưng tụ nguyên lực nữa, vốn không thể nào.” Yến Ny bĩu môi.

“Tỷ cũng thấy không thể nhưng Mộc Phong khiến tỷ có cảm giác lạ lắm, có lẽ...Y sẽ khiến chúng ta kinh ngạc cũng nên.” Con người xinh đẹp của Mộ Dung Tử Thanh ánh lên hoa lệ. Trong trường, một thân ảnh uể oải đang ôm đầu đợi đến lúc thi.

“Xem dáng vẻ tỷ say sưa thể còn nói là không động lòng xuân.” Yến Ny bịt miệng cười thầm, chưa bao giờ cô thấy bạn tốt hứng thú với thiếu niên nào như thế.

“Muội mới say sưa.” Mộ Dung Tử Thanh cả thẹn, đắm khê Yến Ny. Cô đỏ mặt, bắt giác ánh mắt dừng trên mặt Diệp Phong.

Động lòng? Thích y sao? Còn chưa phải...Bất quá thiếu niên này mang lại cho cô cảm giác khác hẳn. Không chỉ thái độ gã thần nhiên trước sắc đẹp và thân phận của cô mà toàn thân gã toát lên nét tự tin nội liễm, như không coi vật gì ra gì. Nếu nét tự tin này đặt vào một người không có bản lĩnh sẽ trở thành lên gân nhưng Mộc Phong được bọc trong một lớp thần bí, nhất định y có bí mật nào đó, e rằng thực lực của y không kém hơn cô.

Cô giật mình với suy nghĩ này. Thực lực của cô tuyệt đối thuộc nhóm ưu việt cùng trang lứa, không chỉ lực cơ sở đạt đến võ sĩ lục giai mà có cả công pháp và võ kỹ cao siêu làm chỗ dựa, so với võ sư tầm thường tất không kém. Nếu Mộc Phong mạnh hơn cô thì y tất chỉ có đệ tử của các tông môn và thế gia hùng mạnh mới ngang với y. Người như thế còn đến Võ Dung học viện làm gì?

Cách cô không xa, ánh mắt oán độc như độc xà của An Phan thuận theo ánh mắt cô nhìn chằm chằm lên mình Diệp Phong, như muốn xé nát đối phương.

Ác độc liếc gã, khoe môi An Phan nở nụ cười âm lạnh. Vốn hắn định dựa vào chức tuần sát đội trưởng, lợi dụng vào việc nhỏ đến điều tra Diệp Phong, hơn chút nữa là ‘giáo huấn’ đối phương. Nhưng mấy hôm trước, Tô Long đạo sư đảm bảo với hắn là chỉ cần không giết chết, đánh trọng thương hay tàn phế Diệp Phong thì Tô Long đảm bảo hắn vô sự.

Xú tiểu tử, thứ của ta không ai cướp được hết. Xem ngươi còn huênh hoang được mấy ngày.

Kỳ thi tấn cấp của cấp thấp sắp bắt đầu, phương thức vẫn là dùng nguyên lực trắc thí thạch. Tiêu chuẩn hợp cách là cường độ nguyên lực đạt 60 điểm.

Nhân tố quyết định cường độ nguyên lực có hai điểm, một là thời gian khí hải xuất ra nguyên lực, hai là độ ngưng tụ của nguyên lực.

Khí hải là nơi trữ nguyên lực, nguyên lực năng lượng chứa trong đó rất lớn. Bất quá, luồng năng lượng này không thể toàn bộ bạo phát trong một lần, nên đo cường độ nguyên lực của một người là xem hiệu suất rút nguyên lực ra. Khí hải càng mạnh thì hiệu suất này càng cao, nhưng chỉ trong tình huống bình thường.

Thể chất, còn cả tính chất khí hải đều có thể thay đổi hiệu suất dồn nguyên lực ra, không thể vì khí hải mạnh hơn đối phương là hiệu suất dồn nguyên lực sẽ cao hơn.

Một nhân tố khác ảnh hưởng đến cường độ nguyên lực là độ ngưng luyện. Nguyên lực càng ngưng luyện, càng phát huy được uy lực mạnh mẽ, nhưng học viên có cơ sở vững chắc thì độ ngưng luyện tương đối cao, còn học viên sử dụng ngoại lực để thăng thực lực thì độ ngưng luyện sẽ thấp hơn.

Thông thường 60 điểm là mức của võ đồ nhị giai, đương nhiên không phải tiêu chuẩn tuyệt đối. Có những học viên cơ bản vững chắc hoặc luyện võ kỹ cao cấp thì thực lực chỉ nhất giai võ đồ cũng dễ dàng tấn cấp.

Tiêu chuẩn thi không quá hà khắc, học viên được Võ Dung học viện nhận, hơn nữa lại dụng tâm nỗ lực, ít thì một năm, lâu thì hai năm đều sẽ tấn cấp. Bất quá không ít những học sinh lâu năm có mặt. Cũng may kết quả thi và tâm thái không có quan hệ gì lớn, bằng không sẽ có nhiều người bị đào thải oan uổng.

Lý Băng Thiên cũng nằm trong đội ngũ học sinh lâu năm, đáng vẻ cực kỳ bất an. Cô đã cự tuyệt giao dịch với Tô Long, với tính cách của hắn sẽ không đời nào để cô qua được. Tuy ca ca đã khuyên, cô cũng đã nghĩ thông, sẽ không bán mình để tấn cấp nhưng thấy hai năm nỗ lực sắp tan thành bọt nước thì lòng không thể vui được.

Trên đài, sắc mặt Tô Long âm trầm, không ngừng quét qua mặt Diệp Phong và Lý Băng Thiên. Hắn ở Võ Dung học viện ngần ấy năm chưa bị học viên nào chơi cho một vỏ như thế. Hắn là giám khảo quan của các kim nguyên học sinh, thành tích đều do hắn làm chủ.

Trong trường liên tục vang lên tiếng hoan hô hưng phấn và tiếng thở dài não nuột, thi cử chỉ trong khoảnh khắc nhưng quyết định con đường tu luyện của một học viên. Thăng cấp sớm năm nào sẽ sớm nhận được điều kiện tu luyện tốt hơn năm ấy, qua hay không, khoảng cách này như đỉnh cao và vực sâu.

“Mộc Phong!” Sau rốt cũng đến lượt gã. Mí mắt Tô Long khẽ động, tân sinh một tháng trước còn là tứ giai bình dân vốn cần hắn phải lo lắng. Mắt hắn âm lạnh nhìn Lý Băng Thiên, không nghe lời lão tử mà muốn tấn cấp? Đừng mơ.

Diệp Phong khẽ hít một hơi, từ từ đặt tay lên trắc thí thạch, kim quang mờ mờ bắn ra, đồng thời dây xích hiện rõ điểm số của gã.

“Mộc Phong, năm mươi tám điểm, không hợp cách.” Giáo sư ghi lại lắc đầu tiếc nuối, gạch chéo tên gã.

Hừ. Quả nhiên không hợp cách! Tô Long cười lạnh khinh bỉ, nhưng rồi ghé sát giáo sư ghi điểm, hỏi với vẻ không tin: “Cá gì? Mộc Phong được bao nhiêu điểm?”

“58 điểm.” Giáo sư ngăn người, có gì lạ hả?

58 điểm, chỉ ít nhất giai võ đồ mới đạt đến được. Một tân sinh đạt được điểm số này là cực kỳ xuất sắc nhưng không đến mức hiếm có. Nhưng không ít người nghe thấy điểm số này đều biến sắc.

“Y...Y đã là nhất giai võ đồ rồi hả?” Lý Băng Thiên sửng người, có nghe lầm không?

“Quả nhiên!” Mộc Dung Tử Thanh ra vẻ đã biết như thế, mắt hạnh ánh lên: “Y có thể khống chế thành tích của trắc thí thạch, hoặc...Y tu luyện một môn võ kỹ rất đặc thù, có lẽ cần luyện thể phụ trợ.” Quả thật cô suy đoán gần đúng.

“Sao có thể!” Tay An Phan nắm lại kêu canh cách, một tháng để thăng khí hải tứ giai...Tốc độ quả thật yêu nghiệt. Không, phải là thần tích.

Nếu gã giữ được tốc độ đó thì một năm sau sẽ đạt tới trình độ nào? Còn mười năm? Thật không tưởng tượng được. Nhất định là có nhầm lẫn.

Nhiều học viên biết thành tích trắc nghiệm nhập học của gã đều tỏ vẻ kinh ngạc. Học viên từng bị coi là phế tài số một học viện sao lại tiến bộ nhanh như thế? Dù là hạch tâm đệ tử được thất tông tam bang ngũ thể gia bồi dưỡng, được tạo những điều kiện tu luyện tốt nhất cũng không thể trong một tháng để thăng tứ giai. Đáng sợ nhất là trong đó còn một cấp từ bình dân để thăng lên võ đồ, vốn là quá trình ngưng tụ khí hải sinh thành nguyên lực, những gian khổ trong đó thỉ võ giả nào cũng e dè, nhiều người vì đạt tới mức này mà mất mấy tháng, thậm chí hơn một năm mới dám thử.

Nhưng tất cả đều trở nên dễ dàng với Mộc Phong. Toàn trường xôn xao, sự tích gã đứng cuối kỳ thi đã vang khắp học viện.

Hắn giả trò!

Tất thấy mọi người, trừ Mộ Dung Tử Thanh, đầu óc đều nghĩ vậy. Tựa hồ chỉ như thế mới hóa giải được chấn động trong lòng họ.

Sau cùng, chủ khảo quan này giờ vẫn ngồi trên chủ tịch đài bế mục dưỡng thần cũng bị kinh động. Ông ta khẽ nhíu mày nhìn đạo sư giám sát tựa hồ đang hỏi vì sao lại nhốn nháo như thế.

Đạo sư đó cung kính bước lên kể lại qua loa. Trong mắt thần nhiên của viện sư ánh lên thần quang nhìn thẳng xuống chỗ Diệp Phong đứng.

177. Chương 177 : Lời Lẽ Kinh Người

“Tuyệt không thể nào.” Tô Long gầm lên thất thái: “Nhất định người sử dụng được vật bị cấm, ta phải kiểm tra triệt để người.”

Dược tề sư vẫn tuần thị trong đám đông, nghe vậy liền đến bên Diệp Phong, vẻ mặt hơi ngần ngừ. Trên mình gã không phản ứng với dược vật, muốn kiểm tra thêm thì phải trông chờ vào gã hợp tác.

Gã lạnh lùng liếc Tô Long, hừ lạnh coi thường đối phương. Nhưng gã không chịu để dược tề sư khám xét, ra vẻ không chịu hợp tác.

“Thế nào, người dám dám cho kiểm tra?” Tô Long hỏi dần, biểu hiện của Diệp Phong càng khiến hắn cho rằng gã giả trò, nở nụ cười nanh ác đi tới, xem ra nếu gã không phối hợp thì hắn sẽ dùng sức.

“Đầu người không sao chứ?” Diệp Phong lớn tiếng chế nhạo khiến chúng nhân cười thầm, mặt Tô Long sầm lại, nếu không có chủ khảo quan tại trường, hắn thật muốn đập chết tân sinh năm lần bảy lượt mạo phạm mình.

“Bao nhiêu học viên đều thi đỗ, người không tra xét họ mà lại đi tra xét một người trượt. Có lý nào lại giả trò lại còn không qua được?” Lời Diệp Phong được phần lớn tán đồng.

Đích xác, mạo hiểm như thế chẳng lẽ lại không để giành lấy thành tích tốt? Hiện tại rõ ràng thành tích của gã không hợp cách, giả trò có ý nghĩa gì?

“Giờ thì mặc kệ người có giả trò hay không, dám nhục mạ đạo sư, ta sẽ phạt người thật nặng.” Tô Long rực kim mang khắp người, không nói lại Diệp Phong thì hắn quyết định động thủ.

“Người bối lông tìm vết.” Diệp Phong cũng nổi giận.

“Tô Long đạo sư! Quên quy định của học viện rồi hả?” Chủ khảo quan liếc nhìn đầy bức ép, không hề khách khí.

“Vâng...” Tô Long bắt cam tâm thu lại khí thế: “Học viên này quá vô lý, tại hạ chỉ muốn bắt hắn để xử trí.”

“Huỳnh lão, cứ làm việc của mình.” Nghe chủ khảo quan nói vậy, dược tề sư liền lùi sang một bên.

“Vị học viên này tên Mộc Phong, đúng không?” Chủ khảo quan thông thả hỏi.

“Vâng.” Có người giải vây, Diệp Phong con mong gì hơn. Hiện tại gã không thể bại lộ thực lực, đương nhiên không muốn xung đột với Tô Long.

“Học viện không hoài nghi độ chân thật về thực lực của người, nhưng một tháng tăng được tứ giai thực lực, đích xác khó tin. Người có thể giải thích chẳng?”

“Cũng không có gì kỳ quái, nguyên lực của con khá đặc thù, khí hải không mạnh lâu mà tăng vọt trong thời gian ngắn. Tháng này chính là thời kỳ bạo phát của hai năm tu luyện nguyên lực.” Gã không rõ có loại công pháp đó không nhưng dùng để gạt chúng nhân là đủ.

Quả nhiên, chủ khảo quan trầm tư hồi lâu rồi gật đầu. Ông ta không thể bắt Diệp Phong công khai công pháp, hơn nữa cũng không rõ đại lục có loại công pháp đặc biệt đó không. Những người khác ra vẻ tỉnh ngộ, giải thích như vậy khiến họ thở phào.

Tích tụ thành quả tu luyện hai năm khiến gã tiến liền bốn cấp trong một tháng không đến nỗi nghịch thiên. Việc này tạm thời qua đi. Bất quá trong lòng một số người ngầm nhớ tên Mộc Phong.

“Tiếp tục thi.” Chủ khảo quan phất tay, học viên còn lại tiếp tục tham dự.

Rất nhanh đến lượt Lý Băng Thiên. Gương mặt âm u của Tô Long nở nụ cười lạnh, từ từ đến gần chỗ cô dự thi.

Trắc thí thạch? Chắc không có vấn đề, học viên nào cũng trắc nghiệm như thế, tô Long lớn mật hơn nữa cũng không dám giở trò gì với trắc thí thạch.

Gã thầm ngẫm nghĩ, nếu hắn không muốn Lý Băng Thiên qua được kỳ thi thì tất phải nhờ đến ngoại lực can thiệp. Nheo mắt lại, con ngươi gã ánh lên một lớp thanh lực quang mang.

Nguyên linh nhân!

Lúc Lý Băng Thiên đặt bàn tay trắng ngần vào trắc thí thạch, tay Tô Long cũng khẽ động, một năng lượng vàng nhạt không nhìn rõ trườn lên. Lý Băng Thiên không phát hiện, tay cô không hề chạm vào trắc thí thạch, một phần nguyên lực cũng bị tăng năng lượng đó hóa giải.

“Lý Băng Thiên, 54 điểm, không hợp cách.” Kết quả được báo, sắc mặt cô nhợt đi, tuy tin chắc mình không chỉ đạt điểm số đó nhưng không tìm được chứng cứ biện bác. Hơn trăm học viên trước đó đã chứng minh trắc thí thạch không có vấn đề gì.

“Vị học viên này hình như hai năm liền không qua được...” Tô Long cười gian xảo: “Xem ra còn phải cố gắng, nếu gặp chướng ngại hoặc cần giúp, cứ đến tìm ta.”

Lý Băng Thiên cắn môi phẫn hận, cơ hồ bật máu. Cô hiểu là do Tô Long giở trò nhưng không rõ vấn đề ở đâu, dù tố cáo với chủ khảo quan cũng không có chứng cứ.

“Đợi đã.” Diệp Phong chợt gọi to.

“Người thi xong rồi, còn gây loạn cái gì.” Tô Long cả kinh nhưng lại tự an ủi, với thực lực của tiểu tử này, cách xa như thế không thể phát hiện thủ đoạn của hắn.

Tô Long là thất giai võ sư, muốn phát giác ra nguyên lực dao động nhẹ nhàng đó tất phải có thực lực võ sư. Chủ khảo quan tuy có thể nhận ra hành động của hắn nhưng ông ta không chú ý, hơn nữa cự ly giữa hai người khá xa, tới hơn chục thước.

Gã làm lơ hắn, trực tiếp hô to: “Chủ khảo quan, học sinh cho rằng trắc nghiệm này có vấn đề.”

“Người nói láo.” Tô Long nóng lòng.

“Nghe y nói đã.” Chủ khảo quan lại mở mắt, nhìn Diệp Phong đầy hứng thú: “Nếu người không tìm được chứng cứ thì ta sẽ trừng phạt theo giáo quy.”

Diệp Phong đến trước mặt Lý Băng Thiên, đường hoàng tuyên bố: “Học sinh biết vị học thư này, có thực lực võ đồ tam giai, theo lý tuyệt đối phải qua được, vì sao chỉ có 54 điểm?”

“Lẽ nào người hoài nghi trắc thí thạch có vấn đề? Vì sao học viên khác không dị nghị gì?” Tô Long cười lạnh.

“Trắc thí thạch không có vấn đề gì, nhưng người thì có.” Diệp Phong lạnh lùng đáp.

“Ý người là gì?”

“Người cho rằng ta nghĩ thế nào thì là thế.”

Cả hai lời qua tiếng lại khiến Lý Băng Thiên luống cuống, tuy cô hoài nghi Tô Long nhưng không có chứng cứ, nói suông thì ai tin.

“Mộc Phong, con có chứng cứ gì không?” Chủ khảo quan nghiêm giọng: “Vô cớ miệt thị đạo sư sẽ bị khai trừ khỏi học viện.”

“Cần chứng có? Đơn giản lắm. Đối trắc thí thạch là biết ngay.” Mắt gã hiện lên nụ cười, nói đầy khẳng định.

“Nếu kết quả vẫn thế thì ngươi có dám chịu hậu quả không?” Tô Long hớn hở, mộc Phong đúng là tự tìm đường chết, đối trắc thí thạch thì thay được kết quả chắc?

“Đương nhiên, nếu học sinh không chứng minh được thì sẽ chấp nhận mọi trừng phạt.” Gã cười tự tin.

“Vậy thì đối trắc thí thạch kiểm nghiệm!” Chủ khảo quan gật đầu đồng ý. Đông người thế này mà có học viên hoài nghi kết quả thì phải làm cho ra ngơ ra khoai.

“Lần này ta tự giám sát thành tích.” Tô Long nhân cơ hội nắm lấy trắc thí thạch, hần cầm viên đá nên không ai chú ý được động tác nhỏ xíu đó.

Gã nhếch môi bình thản, không hề ngăn cản.

“Nào.” Lý Băng Thiên đưa tay vào sát trắc thí thạch, kim mang lóe lên, dây đo lại thể hiện kết quả.

“54 điểm, ha ha, vẫn như thế mà thôi.” Tô Long đắc ý cười vang.

“Đúng như ta đoán.” Diệp Phong xem ra thập phần bình tĩnh.

“Ngươi nói gì hả? Hiện tại đã chứng minh những lời ngươi nói là vô căn cứ, nên chấp nhận hình phạt của học viện.” Tô Long gầm lên.

“Ai nói là đã chứng minh xong? Trắc nghiệm này chỉ là bước thứ nhất.” Gã nhát nhẽo đáp.

“Ngươi rõ ràng muốn giáo biện, kết quả hai lần giống nhau, đủ chứng minh thành tích của nàng ta chỉ 54 điểm.” Tô Long điên tiết, cho rằng Diệp Phong thua những cái chày cái cối.

Chủ khảo quan cũng nhũu mày hỏi: “Ngươi hoài nghi lần thứ nhất, lần thứ hai cũng vậy, thật ra định thử bao nhiêu lần? Kỳ thi của học viện không phải chỗ cho ngươi náo loạn.”

“Không cần vội, sẽ sáng tỏ ngay thôi.” Diệp Phong tự tin nháy mắt: “Lần cuối cùng này, mồ tin là sẽ sáng tỏ mà thôi.”

“Vớ vẩn. Viện sư đại nhân, mộc Phong rõ ràng cố ý gây rối, cứ trừng phạt thật nghiêm bằng không sau này học viên noi theo thì khó quản thúc lắm.”

“Ngươi không dám vạch trần chân tướng, lẽ nào có tật giật mình?” Diệp Phong trào lộng.

“Chân tướng đã bị ngươi vấy bẩn rồi, ban nãy ngươi nói là đối trắc thí thạch sẽ chứng minh sự thật, kết quả lần gười đã thua.” Tô Long không khách khí gì.

“Đúng, nhưng ta không bảo là đối trắc thí thạch xong chỉ được trắc nghiệm một lần.” Gã nhát mắt đầy “ngây thơ” cười khê.

Chúng nhân nghĩ lại, quả đúng như thế.

“Tiểu tử đúng là lắm trò.” Chủ khảo quan cũng nhếch môi: “Vậy được, cho ngươi thi lại, nếu kết quả vẫn thế thì phải chấp nhận phạt gấp đôi vì đã nhiều lần gây loạn kỳ thi.”

“Trừng phạt gấp đôi là đuổi khỏi học viện, gấp bốn thì là gì?” Gã ngạc nhiên, chả lẽ đuổi hai lần?

“Phế một chân một tay rồi đuổi khỏi học viện, thế nào? Còn dám tiếp tục không?” Chủ khảo quan tỏ vẻ thú vị.

Da mặt gã co rút lại, lão bất tử này được lắm. Bất quá gã nắm chắc rồi, còn sợ gì nữa.

“Có gì không dám!” Diệp Phong sáng khoái hồi đáp. Tô Long hớn hở, gã coi như tự dâng mình lên miệng cọp, phế tay chân gã rồi hần sẽ nhờ người trong bang bắt gã về dày vò để trút hận.

Hần không hề hoài nghi gì, lần kiểm tra tiếp theo đây vẫn cho kết quả như thế.

Lý Băng Thiên khê kéo tay áo gã: “Thôi đi, đừng gây loạn nữa.” Cô không tấn cấp đã đành nhưng liên lụy gã bị phế chân tay thì không ổn.

“Yên tâm, ta đã nhìn thấu quỷ kế quả lão thất phu đó rồi.” Gã mỉm cười thắng lợi, quay lại đưa ra yêu cầu sau cùng: “Lần thử sau cùng này, mỗi yêu cầu hần...”

Gã chỉ vào Tô Long.

“Người đứng cách trắc thí thạch mười thước.”

Lời vừa buông ra, tất cả kinh ngạc.

Tô Long kinh hãi thất sắc!

178. Chương 178 : Lại Khiến Tất Cả Kinh Ngạc

Nếu ban nãy Diệp Phong chỉ ngầm đối chọi với Tô Long thì câu nói này khác nào trực tiếp hoài nghi hần gỡ trò. Trong tình huống không có chứng cứ, coi như gã đã triệt để trở mặt với hần.

Lẽ nào gã định đánh liều một phen? Nếu sau cùng vẫn chứng minh Tô Long trong sạch thì gã thảm rồi. Khán giả có người vui có người lo, mộ Dung Tử Thanh khẽ nhíu mày.

“Y quá lỗ mãng. Y lại không biết Tô Long sử dụng phương pháp nào khổng chế thành tích của học sinh, để hần lui xa cũng vị tất hữu dụng.”

“Lẽ nào y nhận ra gì đó?” Yển Ny nghi hoặc.

“Có mặt ngàn ấy lão sư cũng không ai nhận ra sơ hở. Y được sao?” Mộ Dung Tử Thanh lẩm bẩm không xác định.

“Hảo! Hảo!” Tô Long không giận mà cười: “Người nghi ngờ thì lão phu sẽ đáp ứng yêu cầu. Bất quá lão phu cũng có yêu cầu là nếu sau cùng kết quả chứng minh lão phu vô tội thì hần sẽ do lão phu tùy ý xử trí.”

“Khả dĩ!”

Tô Long phất tay áo lùi ra bảy, tám thước, sắc mặt càng lạnh. Một xú tiểu tử không thể nhận ra cách ta ảnh hưởng đến trắc thí thạch, tưởng bắt lùi xa là ta hết cách sao? Hừ, trò này ta đã biết trước, tuy xa thì hơi phí lực nhưng trong vòng mười thước thì vẫn khổng chế được.

Chỉ cần chủ khảo quan không ở gần thì không ai phát giác ra. Xú tiểu tử, lần nay sa vào tay ta, người sẽ muốn sống không được, muốn chết không xong.

Lần trắc thí quyết định thành bại bắt đầu.

Tay phải Lý Băng Thiên hơi run, từ từ đưa về phía trắc thí thạch. Tô Long ngầm ngưng thần, kim nguyên năng lượng mỏng manh được hần khổng chế chảy về phía tảng đá.

Mắt Diệp Phong khẽ ngưng, cổ tay lật lại, búng một luồng hỏa nguyên lực từ trong nguyên trạc ra va vào kim nguyên lực của Tô Long. Song phương không so về uy lực và so kỹ xảo, thần niệm của Diệp Phong không kém hơn đối phương, khổng chế luồng tiểu năng lượng hết sức nhuần nhuyễn, cộng thêm hần cố ý còn Tô Long vô tâm, hần không kịp trở tay, kim nguyên lực tan mất giữa chừng.

Thành tích thực tế của Lý Băng Thiên xuất hiện.

“73 điểm.” Chúng nhân kinh hô. Vượt xa tiêu chuẩn. Sắc mặt Tô Long nhợt đi.

Sao có thể như thế? Hần chỉ là một võ đồ, sao lại cảm ứng được nguyên lực dao động của ta. Có nghĩa là hần đã biết hết mảnh của ta nhưng không nói ra vì không có chứng cứ. Tô Long búng kim nguyên lực can thiệp, trừ Diệp Phong thì không ai biết, lời lẽ một phía của gã hiển nhiên không đủ chứng minh hần gỡ trò.

Nên gã mới phí công bày ra một cái bẫy để hần gỡ trò với cả hai tảng trắc thí thạch. Thành tích của cả hai tảng giống hệt nhau, trừ phi thành tích là chuẩn xác bằng không sẽ có người gỡ trò, bởi không thể có trường hợp hai tảng đá đều có vấn đề. Lần thi thứ ba đã chứng minh 54 điểm không phải thành tích chân thật của Lý Băng Thiên.

Có người giả trò thì người đó là ai? Trừ Tô Long vừa lui xa thì tất cả đều không làm gì, nên mọi ánh mắt hoài nghi đều dồn vào hắn đang biến sắc. Tuy Diệp Phong không có chứng cứ thực sự chứng minh Tô Long phạm tội nhưng thành công biến hắn thành mục tiêu hoài nghi của chúng nhân.

“Tô Long đạo sư, còn gì để nói nữa không?” Chủ khảo quan không giận mà oai.

“Tôi...Việc này không liên quan đến tôi, vì sao lại thế thì tôi không biết, có lẽ hai người này liên kết hại tôi.” Tô Long quyết định chối phắt.

“Bọn ta chỉ là học viên nhỏ xiu, vô duyên vô cớ sao dám gây chuyện với đạo sư?” Diệp Phong lạnh lùng: “Chủ khảo quan! Trước khi thi, tô Long đạo sư từng đơn độc triệu kiến học sinh và vị học thư này, nói rằng muốn thuận lợi qua được kỳ thi thì phải để ông ta thu lợi, bằng không dù thực lực đạt đến, bọn học sinh cũng không thể tấn cấp.”

“Ai cũng biết các học viên vào được Võ Dung học viện phải trả giá lớn thế nào mà đạo sư của học viện lại làm trò này ở kỳ thi tấn cấp quan trọng nhất, còn vùi vĩnh lợi lộc, chẳng phải khiến người ta lạnh mình sao? Nếu không cho thì ít nhất cũng chậm mất một năm tấn cấp, tổn thất này ai sẽ bù đây?”

Nhưng lời này chính nghĩa rào rạt, chúng nhân đều gật đầu. Nhiều người bất mãn vì hành vi của đạo sư tại kỳ thi nhưng dám lớn tiếng chỉ trích ở chỗ đông người thì xưa nay chỉ có Diệp Phong. Ai nấy nhìn chủ khảo quan, ông ta mới là người đứng đầu ở đây.

Việc này liên quan đến danh dự của Võ Dung học viện, dù là viện sư, chủ khảo quan cũng không dám chậm trễ, trầm tư hồi lâu mới dám đi đến quyết định.

Tuy mọi sự đều chống lại Tô Long nhưng không có chứng cứ chứng minh hắn giả trò, hắn lại kiên trì không nhận tội. Bất quá để vỗ an học viên, ông ta quyết định từ hôm đó tạm giữ lại chức vị của Tô Long nhưng hủy hết đặc quyền và phần thưởng, quan sát trong vòng ba năm, nếu có hành vi vi phạm thì sẽ đuổi khỏi học viện.

Hình phạt này rất thích hợp, tô Long tổn thất nặng nề, danh dự mất sạch nhưng giữ được cái ghế đạo sư của Lục Lâm bang trong học viện. Có thể nói học viện không muốn vì việc này mà trở mặt với Lục Lâm bang.

Lý Băng Thiên dù thế nào cũng là người bị hại, được bồi thường bằng cách trực tiếp thăng lên lớp tiên tiến của trung cấp.

“Như vậy, các vị đều vừa ý chứ?” Chủ khảo quan tuyên bố quyết định xử lý, không ai dị nghị.

“Còn con?” Diệp Phong đột nhiên chen lời.

“Người muốn thế nào?” Lễ nào tiểu tử này còn đòi được thưởng? Chủ khảo quan thoáng bực mình, tuy gã có công vạch trần Tô Long nhưng lại trước mặt đông người, khác nào tát một cái vào mặt Võ Dung học viện, nếu truyền ra tất khiến danh dự học viện đại tổn. Nên ông ta vẫn e dè gã.

“Con cũng tấn cấp chứ nhỉ?” Gã cười hỏi: “Con và học thư vì không chịu cho Tô Long vùi vĩnh nên bị trả đũa. Thành tích thật sự của học thư không phải là 54 mà là 73 điểm thì con đạt tới 58 điểm, phải đạt cao hơn mới đúng.”

“À...Có lý.” Chủ khảo quan không hề cả nghĩ, về lý đúng là như thế. Diệp Phong đã giải thích, công pháp của gã khiến khí hải bạo phát trong thời gian ngắn, mặc cho một tháng tăng tứ giai hay ngũ giai cũng vẫn chấp nhận được. Với tuổi của gã mà đạt đến vô đồ nhị giai thì không hẳn thuộc hàng tuyệt đỉnh.

“Viện sư đại nhân, hắn nói láo.” Tô Long cuống lên phản bác: “Tại hạ không làm gì với thành tích của hắn, hắn không có tư cách tấn cấp!” Hắn không cam lòng, mặc Phong này khiến hắn mất hết danh dự, giờ còn định nhân cơ hội qua ải thì không thể nhịn được.

“Dừng lại, ban nãy người không thừa nhận đã giả trò với phần thi của học thư, còn sự thật?”

“Khác nhau. Không ai có thể tăng được ngũ giai khí hải chỉ trong một tháng, ta không cần giả trò với thành tích của người.”

“Người chưa thấy ai trong một tháng đề thăng tứ giai khí hải? Chỉ chứng tỏ là người cô lậu quả văn. Ta tặng được tứ giai, vì sao lại không thể tặng ngũ giai?” Diệp Phong nói.

“Có giỏi thì người thử lại.”

“Bất tất lãng phí thời gian!” Diệp Phong cười lạnh, nói với chủ khảo quan: “Dù gì con cũng sắp tham gia tấn cấp trung cấp, lần thi này chỉ là lấy tư cách mà thôi. Nếu lúc đó không qua thì con tình nguyện quay về sơ cấp.”

Cái gì? Tất thấy đều chấn kinh. Thi tấn cấp của Võ Dung học viện tiến hành liên tục theo thứ tự sơ cấp, trung cấp, cao cấp. Kỳ thi của trung cấp sẽ cử hành sau sơ cấp hai ngày. Muốn tiến hai cấp...Lịch sử Võ Dung học viện chưa từng có việc này.

Một tháng tăng liền ngũ giai, có lẽ chúng nhân còn tạm chấp nhận. Nhưng...Hai ngày nữa lễ nào Mộc Phong còn tăng được cả một đẳng cấp? Tiêu chuẩn tấn cấp của trung cấp ít nhất cũng là võ sĩ nhất giai.

Bất quá nhiều người hiểu ngay.

Kỳ thi trung cấp không cần trải nghiệm cường độ nguyên lực mà chỉ gồm hai mục uy lực công kích và thực chiến. Với tư thế luyện thể, diệp Phong chưa hẳn hết hy vọng, gã từng đánh gục một học viên cao cấp kia.

“Ha ha, được. Nếu người có quyết tâm đó thì ta thành toàn cho người.” Chủ khảo quan tựa hồ cũng thấy hứng thú, cười vang nói: “Nghe nói người còn là một luyện thể giả ưu tú nhưng luyện thể không phải là nẻo chính, người muốn dựa vào luyện thể để qua được kỳ thi trung cấp thì phải đạt điểm cao hơn các học viên khác, thể nào?”

“Cao hơn, đến đâu?” Diệp Phong nhướng mày.

“Tám mươi điểm, điểm trung bình hai mục trải nghiệm phải đạt đến mức đó mới được tấn cấp. Thế nào, dám chấp nhận không?”

“Được.” 80 điểm tức là gần với tiêu chuẩn võ sĩ tam giai, thân thể gã phối hợp với kim nguyên lực, đại khái phát huy được thực lực tương đương lực giai võ sĩ, đủ để ứng phó.

“Lại có kịch hay xem rồi?” Mộc Dung Tử Thanh có vẻ hưng phấn, cô vẫn muốn xem thực lực thật sự của gã.

OOo

Hai ngày sau, tại chỗ thi của trung cấp, học viên đến xem đông nghịt. Kỷ lục Mộc Phong muốn vượt liền hai cấp đã lan khắp học viện. Nếu trước kia gã chỉ là một tân sinh dựa vào luyện thể mà phong quang, không khiến ai thật sự chú ý thì lần này cái tên gã được tất cả biết tới.

Có lẽ để đáp ứng nhu cầu của khán giả, cũng vì tính đặc thù của kỳ thi. Diệp Phong được xếp thi đầu tiên.

Đầu tiên là trải nghiệm uy lực công kích. Cường độ của nguyên lực chỉ là cơ sở của uy lực công kích, còn vận dụng thể nào thì là kỹ xảo chỉ võ giả cấp võ sĩ mới biết. Hai người có cùng cường độ nguyên lực, công kích ra sẽ có khác biệt về uy lực, đó là do kỹ xảo vận dụng. Võ kỹ là thăng hoa của kỹ xảo.

Thi tấn cấp có thể sử dụng võ kỹ nhưng chỉ hạn chế trong các môn được học viện truyền thụ, nên cực kỳ công bằng. Những học viên có bối cảnh nhiều khả năng thực lực mạnh hơn nhưng ở kỳ thi chưa chắc đã đạt điểm cao nhất.

Trước mặt Diệp Phong là một mô hình thân thể người dùng để trải nghiệm. Trong lúc công kích, gã có thể nhanh chóng đạt được: Lực xung kích bình quân, lực xung kích mạnh nhất, diện tích chịu lực, lực xuyên thấu, áp lực...

Đặc tính của ngũ hành nguyên lực khác nhau, căn cứ vào mỗi mục mà tính toán được uy lực công kích của người dự thi.

Bề ngoài gã là kim nguyên khí hải tu luyện giả, thứ chú trọng là lực xung kích bình quân và diện tích chịu lực. Tổng lực đạo của kim nguyên khá yếu nhưng lực sát thương rất mạnh, bởi đặc tính “sắc bén của mình.”

Ngưng chưởng thành đao, gã chém mạnh.

“Chát” một tiếng giòn tan, thành tích xuất hiện.

“Hả...100 điểm.” Giáo sư phụ trách ghi lại điểm số ngần ngừ một lúc rồi báo thành tích.

Toàn trường lặng ngắt. 100 điểm, thành tích này hợp cách để tốt nghiệp chứ chẳng chơi. Diệp Phong thậm chí không thi triển võ kỹ gì. Luyện thể thật sự mạnh đến thế ư?

179. Chương 179 : Diệp Phong Vs Mộ Dung Tử Thanh .

Diệp Phong bình tĩnh lui xuống, 100 điểm không ngoài ý liệu của gã, tuy không có kim nguyên võ kỹ để sử dụng nhưng ngũ hành thể kỹ của gã, uy lực của hệ nào cũng ngang với tứ giai võ kỹ. Dung hợp kim nguyên lực rồi, uy lực công kích tất nhiên kinh nhân.

Học viên trung cấp bình thường dù thực lực cao siêu cũng chỉ sử dụng được nhị phẩm võ kỹ khi tấn cấp, muốn đạt 100 điểm khó hơn Diệp Phong nhiều. Hà huống, thực lực của gã hơn bất kỳ học viên trung cấp nào.

Hôm sau là thi thực chiến, theo thành tích hôm qua, trận chiến này gã chỉ cần đạt 60 điểm là có thể thành công tấn cấp. Sau đó gã không chỉ có thể tham gia Giải diện cạnh kỹ trường mà còn có hai môn võ kỹ cấp thấp.

Thi thực chiến không phải giữa các học viên dự thi đấu với nhau, mà là giao thủ mười chiêu với học trưởng thuộc lớp tốt nghiệp. Đương nhiên, học trưởng không dốc toàn lực mà dùng áp lực buộc học viên dự thi phải thể hiện sức chiến đấu mạnh nhất. Lão sư đứng ngoài sẽ căn cứ vào biểu hiện của mỗi học viên mà cho điểm.

Đừng tưởng thực lực càng cao thì điểm thực chiến cũng vậy. Mà ngược lại đó là môn thi duy nhất không do thực lực quyết định thành tích. Đối thủ luôn mạnh hơn, bức bách người dự thi dốc toàn lực, trong tình huống địch mạnh ta yếu đó, lão sư sẽ dựa vào phán đoán, phản ứng, ứng biến, ứng dụng võ kỹ...Để cho điểm.

Nhưng kỹ xảo đó không liên quan gì đến đẳng cấp thực lực, nên hai học viên cách nhau hai, ba cấp vẫn có thể đạt điểm số ngang nhau.

Gã có vẻ tự tin. Cũng khó trách, gã từng trải vô số trận chiến, hơn nữa đều là chiến đấu sinh tử, kinh nghiệm hơn bất kỳ thành viên nào. Không có lý do gì gã không đạt 60 điểm.

Trận đầu tiên do gã xuất trường. Tuy đồng thời có mười mấy trận nhưng phải đợi gã thi xong mới bắt đầu. Ai cũng muốn xem tân sinh luyện thể này có năng lực thực chiến thế nào.

Trên đài, diệp Phong đứng yên đợi đối thủ. Đám học viên thuộc lớp tốt nghiệp có một thanh niên định xông lên, chính là người được chọn để giao thủ với gã. Bất quá...

Đột nhiên một thân ảnh xinh đẹp từ trên không đáp xuống, mộ Dung Tử Thanh cười tinh ranh đến trước mặt gã: “Đối thủ của ngươi là ta.”

“Ha ha, nha đầu Tử Thanh nhất định đòi lên, ta đành đồng ý.” Trên chủ tịch đài, năm viện sư đều có mặt, một thanh y lão đầu vuốt râu cười bảo.

“Đúng là nhiều sự!” Tuy nói vậy nhưng lão đầu không có vẻ gì giận dữ, xem ra thầm chấp nhận hành vi của Mộ Dung Tử Thanh.

Với quan hệ của Mộ Dung gia, cô là thành phần đặc thù của học viện. Nếu học viên khác mà dám gây loạn như thế tất đã bị tổng xuống dưới.

Thạch viện sư đưa tay ra hiệu cho giáo sư phụ trách kỳ thi không cần can. Kỳ thi chính thức bắt đầu.

“Ta không nương tay đâu, muốn qua ải thì dốc hết bản lĩnh ra.” Mộ Dung Tử Thanh cười tinh ranh, tựa hồ còn hàm ý khác.

“Học thư định dốc toàn lực hả...” Thấy Mộ Dung Tử Thanh đầy hào hứng, gã thầm kêu không ổn.

“Trừ phi ngươi không muốn tấn cấp, bằng không trước mặt ta tuyệt đối ngươi không thể ẩn tàng thực lực.” Vừa dứt lời, mộ Dung Tử Thanh lắc mình, thoáng sau đã đến bên phải gã, tung quyền vào sườn.

Từng bị gã cắt đuôi nên cô hiểu như thế không thương tổn được đến gã. Dù một quyền này, ngũ giai võ sĩ tầm thường không tránh nổi.

Quả nhiên, gã trượt đi cực nhanh, quyền kinh lướt qua ngực.

“Ừ...Sức phản ứng và ứng biến tại chỗ rất khá.” Thanh viện sư vừa ý gật đầu, bốn người kia cũng tán đồng.

“Luyện thể có được thực lực này, quả thật rất khá. Tiếc là...” Kim viện sư tỏ vẻ tiếc nuối, nếu Diệp Phong tu luyện kim nguyên khí hải có thành tựu này, ông ta sẽ nảy ra ý thu đồ đệ.

Mộ Dung Tử Thanh không đánh trúng, mím môi quay người giơ chân ngọc lên đá xoáy.

Mộc nguyên tu luyện giả, động tác biến ảo cực nhanh bởi mộc nguyên lực thiên về biến hóa. Cú đá này từ phía sau lưng Diệp Phong quét vào eo gã, vì mới tránh quyền đầu của đối phương, trọng tâm vừa lùi nên muốn tránh được không dễ.

Hai tay gã lắc cực nhanh, mượn chân đối phương quét tới làm trụ, tung người nhảy lùi, nửa thân hình nhảy ngang trên không, hai tay ấn khê lên chân Mộ Dung Tử Thanh, tránh thoát chiêu đó.

“Thân pháp quả nhiên tuyệt vời, tiếp một đòn công kích chính diện của ta xem nào.” Cô quát khê, chân phải quét trượt vạch lên một vòng tròn đẹp đẽ, lại đá vào mặt gã.

“Chát!” Gã giơ cẳng tay ra đỡ, lực xung kích khiến thân thể gã lùi liên tục mấy bước. Không sử dụng thổ nguyên khí hải, thực lực của gã kém hơn Mộ Dung Tử Thanh.

“Ngươi không chỉ có thể này thôi chứ!” Mộ Dung Tử Thanh vốn hoài nghi thực lực của Mộc Phong không kém hơn mình. Nhưng khoảnh khắc gã đón đỡ, cô không cảm giác được sức mạnh kinh nhân, biểu hiện cho đến giờ của gã chỉ là tứ giai, ngũ giai võ sĩ mà thôi.

Thực lực này mà cũng an toàn ở Vụ Ẩn sơn mạch hả? Mộ Dung Tử Thanh không tin, mộc Phong nhất định còn ẩn tàng.

“Một kỳ thi thôi mà, học thư hà tất...” Diệp Phong bất lực, không sao ngờ được lần thi này lại chạm vào Mộ Dung Tử Thanh, gã thầm mắng người phụ trách để cô đại tiểu thư vào quấy nhiễu.

“Thi thực chiến nếu người thi trong vòng mười chiêu bị đối thủ triệt để đánh gục thì sẽ nhận điểm không.” Cô mỉm cười giả trá, học viện không hề có quy định đó, theo tình huống thông thường, học viên lớp tốt nghiệp chỉ được phép sử dụng thực lực hơn đối phương một cấp, không thể nào đánh gục được người dự thi chỉ trong mười chiêu.

Bất quá gã không biết có quy định này, nghe ra đối phương sắp hạ thủ.

“Mẹ nó chứ, còn bảy chiêu nữa mới qua.” Gã không nhìn thấy mấy lão sư chấm điểm đã cho tuyệt đối, nếu thấy tất gã trực tiếp bỏ thi luôn, mục đích của gã chỉ là tấn cấp, không có hứng luyện tập với tiểu nym tử này.

“Cẩn thận, ta sắp dốc toàn lực đây.” Mộ Dung Tử Thanh nở nụ cười ác ma, thể nội mộc nguyên lực dốc ra ràn rạt.

Chát, chát, chát!

Cùng với thể công cực nhanh của Mộ Dung Tử Thanh, diệp Phong chỉ biết đón đỡ. Cũng may cô không sử dụng công pháp và võ kỹ, tuy gã ứng phó chật vật nhưng không để cô tìm được sơ hở, liên tục tránh né chặn đỡ, gã lại qua được năm chiêu nữa. Tuy hai tay bị chấn đến độ hơi đau nhưng đã thấy hy vọng kết thúc. Còn hai chiêu nữa là gã sẽ được giải thoát.

Chát!

Mộ Dung Tử Thanh lại tung một quyền khá có uy thế, gã nghiêng rằng dùng hai tay đón đỡ, bị xung kích giáng vào ngực, ngã ngửa ra sau, chân cơ hồ chống lên trời, cứ theo tư thế đó văng đi sáu, bảy thước mới đáp xuống đất, đứng vững lại.

180. Chương 180 : Người Lục Lâm Bang Đến .

“Chiêu sau cùng rồi, còn không chịu để lộ thực lực chân chính hả?” Mộ Dung Tử Thanh cắn môi, có vẻ bất mãn.

“Học thư không thấy đệ đã tận lực rồi hả?” Gã lắc cánh tay tê cứng, ngữ khí thoảng nét giận. Ai bị lực đòn ngược lại như thế cũng không dễ chịu, nếu không vì để lộ thổ nguyên khí hải sẽ có hậu quả nghiêm trọng thì gã đã trả đòn.

Thực lực của gã vượt ngoài dự liệu của chúng nhân. Mộ Dung Tử Thanh toàn lực tiến công, nếu đổi lại là một học viên trung cấp khác e rằng không chống nổi năm chiêu, còn gã tiếp xong chín chiêu cũng chỉ hơi kém thế. Từ đó là thấy gã đủ tư cách tấn cấp.

Nhưng Mộ Dung Tử Thanh không vừa ý, cô biết gã còn chiêu khác.

Chát! Cô lấy ngân thương ra, mũi thương cắm xuống lõi đài, một đạo lực mang quán quanh thân thương, mí mắt Diệp Phong giãn giãn, tình cảnh quen thuộc quá...

Nàng ta định sử dụng chiêu đó hả? Lẽ nào nàng ta bị điên?

“Nha đầu này, định làm gì hả?” Hiển nhiên các viện sư trên khán đài cũng nhận ra ý đồ của Mộ Dung Tử Thanh, thần sắc đều khấn trương.

“Nha đầu định giết tiểu tử đó hả?”

Chúng nhân bên dưới cũng sôi lên, tuy họ không nhìn ra nhưng từ khí thế cũng biết Mộ Dung Tử Thanh sắp xuất tuyệt chiêu. Trước đó Diệp Phong ứng phó cực kỳ chặt vật, có đỡ được chiêu này không?

“Cẩn thận, chiêu này của ta là lục phẩm võ kỹ. Nếu người chỉ dùng chút sức này thì ta không dám bảo đảm an toàn cho người.” Ánh mắt Mộ Dung Tử Thanh rất thật, nói không nường tay là không nường, nhưng gã vẫn thấy trong đó nét tinh ranh.

Ngân long liệt hồ kích!

Mộ Dung Tử Thanh phi thân lên, mũi thương cắm vào bậc đá tung tóe đá vụn, xuất hiện một vết nứt dài. Ngân thương như tự lại sức mạnh ngàn cân, cong thành nửa vầng trăng, khí thế kinh nhân.

Xú nha đầu, đúng là phiền phức. Gã mắng thầm.

Gã từng thấy chiêu này, tại Vụ Ẩn sơn mạch, mộ Dung Tử Thanh dựa vào nó đánh bay Ma văn thương hùng để thoát thân. Tuy cô không vận Vạn mộc phùng xuân quyết nhưng uy lực e rằng đủ để trọng thương võ sư cấp thấp.

Tuy Ngân long liệt hồ kích là lục phẩm võ kỹ nhưng thực lực của Mộ Dung Tử Thanh có thể phát huy uy lực không kém hơn điệp chấn công kích của gã. Chỉ bằng kim nguyên khí hải, căn bản không đỡ được. Ngân thương trong tay, phạm vi công kích của Mộ Dung Tử Thanh rộng hơn, điệp Phong chỉ dựa vào thân pháp sẽ không thể tránh được.

Làm cách nào đây? Sử dụng thổ nguyên khí hải thì gã tiếp được chiêu này nhưng như thế sẽ lộ thân phận. Võ Dung học viện sẽ không thể ở lại, còn không sử dụng thì sẽ trọng thương mất.

Ý niệm lướt qua trong đầu, công kích của đối phương đã quét tới. Trường thương xoay vòng 360 độ, hung hãn quét đến, áp lực lẫm lẫm khiến chúng nhân có cảm giác nghẹt thở.

Bất quá...Gã miễn cảm nhận ra chiêu Ngân long liệt hồ kích không giống với lần ở Vụ Ẩn sơn mạch.

Mặc kệ, đánh liều thôi.

Gã vận khởi toàn lực, ngưng tụ kim nguyên lên hai tay, hình thành một đôi hổ trảo, chụp vào thân thương. Xem ra định dùng tay ngạnh tiếp tuyệt chiêu của Mộ Dung Tử Thanh. Đồng thời, thổ nguyên khí hải của gã sẵn sàng, một khi tình hình chuyển biến xấu thì sẽ thi triển điệp chấn phòng ngự, tránh bị trọng thương.

Mắt Mộ Dung Tử Thanh ánh lên do dự và thất vọng, lẽ nào thực lực của gã chỉ thế? Luyện thể đạt đến trung giai võ sĩ, ở tuổi này đích xác là kỳ tích, bất quá đó không phải đáp án cô muốn biết, y phải có thực lực hơn cô mới đúng.

“Chát!”

Ngân thương của Mộ Dung Tử Thanh quét mạnh vào hai tay gã, bất quá vòng trong tích lực không bắn ra mà chuyển xuống phía dưới rồi giáng xuống đất. Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất xuất hiện vết nứt dài hơn chục thước, rộng cỡ bàn tay, học viên đến xem đều lạnh mình, nếu quét trúng mình thì tính mạng khó giữ.

Diệp Phong cũng thở phào, quả nhiên, tại Vụ Ẩn sơn mạch, mộ Dung Tử Thanh xuất chiêu này với khí thế quyết liệt, không hề do dự. Còn xuất thủ với gã thì ngằm chưa đường dừng lại, khí thế không hề chứa sát ý. Cô không thật sự muốn trọng thương gã mà chỉ muốn thử xem. Nên gã cũng đánh liều, dùng thực lực kém hơn nghênh tiếp, đã bức đối phương biến chiêu.

Nhưng cũng cho thấy Mộ Dung Tử Thanh nắm vững Ngân long liệt hồ kích đến mức lô hỏa thuần thanh, hỏa hầu phóng lực đạo nằm trong vòng khống chế của cô. Diệp Phong tự nhận điệp động công kích của mình chưa đạt đến mức đó. Đương nhiên, chuyện đó liên quan đến đặc tính linh hoạt của mộc nguyên lực, thổ nguyên lực võ kỹ không thể học theo.

“Được rồi, học viên Mộc Phong, kỳ thi kết thúc.” Thanh viện sư vội đứng dậy tuyên bố, sợ Mộ Dung Tử Thanh lại giở trò gì.

Trước mặt các học viên, ông ta không thể trách cô náo loạn, cô lên đài là do họ cho phép, nếu trách mắng có khác nào tự chửi chính mình? Việc này đành lấp liếm cho qua.

Biểu hiện của gã đương nhiên phi thường ưu dị, hợp cách đã đành mà dù có thăng lên cấp cao cũng không sao.

“Ta không bỏ cuộc đâu.” Mộ Dung Tử Thanh bất cam tâm nghiêng rằng, vừa rồi cô mới nhận ra gã tựa hồ còn chiêu khác, nếu cô cứ thẳng tay thì gã đã lộ nguyên hình. Lại xôi hỏng bỏng không. Đúng là tiểu tử gian trá, nhưng vì sao gã chấp nhận thụ thương cũng muốn giấu thực lực?

Cô là cô nương thông minh, sau lần so tài này thì cô đoán được gã có nỗi khổ riêng phải giấu. Nên quyết định thay đổi sách lược thăm dò.

“Đó là toàn bộ thực lực của ngươi hả...” Ở dưới đài, ánh mắt âm trầm của An Phan loáng qua nụ cười ác độc. Hắn là người cực kỳ kín đáo, không nhìn thấu Diệp Phong nên không dám triển khai hành động.

Hôm nay Mộ Dung Tử Thanh gây sự nên thực lực của gã cũng lộ hết bài, ai cũng nhận định là chừng võ sĩ ngũ giai. Đối với hắn, trình độ đó càng khiến hắn yên lòng.

OOo

Tân sinh mới nhập học mà thăng liên hai cấp khiến Diệp Phong biến thành nhân vật nổi bật nhất học viện. Bất quá nổi danh cũng chỉ nhất thời, thực lực của luyện thể theo nhiều người chỉ là cái oai một lúc, ở cảnh giới võ sĩ còn chiếm ưu thế chứ khi tấn nhập võ sư sẽ không còn gì hơn người nữa.

Nhưng cũng chỉ có bốn phần mười học viên của học viện có thể đột phá võ sư, còn đột phá trong lúc đang học tập ở đây thì gần như chỉ một phần trăm. Thất giai võ sĩ đến nhất giai võ sư là biến đổi về chất, nhiều người suốt đời mắc ở cảnh giới này, nên thực lực luyện thể trung giai võ sĩ của Diệp Phong khiến nhiều học viên sợ hãi. Thành ra gã tránh được không ít phiền phức.

“Lão đại đúng là lợi hại, tiểu đệ sùng bái quá.” Lôi bàn tử cười nịnh, khiến Diệp Phong dở khóc dở cười.

“Chuyện này...Chuyện đó...” Cười xong, lôi bàn tử đột nhiên áp ứng.

“Có gì mau nói đi.” Diệp Phong lấy làm lạ.

“Luyện thể...Thật sự đạt đến võ sĩ?” Mặt y đầy khao khát, khó trách được, luyện thể và tu luyện khí hải không hề xung đột, nếu thể phách đạt đến võ sĩ, cộng thêm khí hải thì mạnh hơn võ giả cùng cấp không chỉ một bậc.

“Đương nhiên khả dĩ.” Tựa hồ nhìn thấu tâm tư Lôi bàn tử: “Nếu ngươi kiên trì mỗi ngày bốn canh giờ rèn luyện, giảm bớt thân thể mập ú này thì một năm sau ta sẽ dạy ngươi một pho luyện thể chi pháp.”

“Hả, hà khắc thế sao?” Lôi bàn tử nhấn nhó: “Ta béo là do tự nhiên, uống nước là cũng béo, đâu có dễ giảm. Mỗi ngày bốn canh giờ rèn luyện thân thể chẳng phải chiếm dụng thời gian tu luyện khí hải?”

Phảng phất nhớ lại những ngày gian khổ rèn luyện thân thể, gã mỉm cười vỗ vai y: “Muốn có thực lực thì phải trả giá. Nói chung khi thân thể ngươi đạt đến cường độ nhất định, ta sẽ dạy ngươi một pho luyện thể chi thuật có thể đề thăng đến võ sư.”

Gã đương nhiên không truyền thụ Nguyên Thần quyết, nhưng Ngũ Cầm quyền ở cảnh giới Nghĩ hình thì có thể. Tỷ như Lôi bàn tử tu luyện thổ nguyên khí hải, nếu luyện hùng thế, tuyệt đối thu được lợi ích không nhỏ, tấn nhập võ sư không phải là việc xa vọng.

Võ...Võ sư? Lôi bàn tử kinh ngạc, nhưng y lập tức hiểu ra. Diệp Phong mười sáu tuổi mà luyện thể đã vượt hơn võ sĩ, đạt đến võ sư chắc không phải nói ngoa. Y tu luyện khí hải cũng vì mong có ngày tấn nhập võ sư mà thôi. Y có cảm giác vận mệnh mình sẽ biến đổi dưới tay Diệp Phong, nên lòng gã đi đến quyết định, mục quang trở nên cực kỳ kiên định.

Trầm mặc một lúc, lôi bàn tử lại nêu lên vấn đề: “Ngày mai là kỳ thi tốt nghiệp của lớp cao cấp, lão đại có đi xem không?”

“Thi cử thôi mà, có gì đáng xem?” Gã bĩu môi, đã liên tục tha dự hai màn thi, kỳ thật không có gì hay ho.

“Thi thì đúng là không có gì hay, nhưng sau đó sẽ có nhiều thể lực Vân Châu đến chiều lăm tốt nghiệp sinh. Lúc đó sẽ thấy nhiều cường giả.”

“À,” gã máy động: “Vân Châu tứ đại thể lực đều phái người tới?”

“Đương nhiên, nhưng muốn được các thể lực như thế chọn thì thực lực và tiềm lực của học viên đều không thấp. Nhiều đạo sư và giáo sư trong học viện là người của tứ đại thể lực, những học viên đạt tiêu chuẩn sớm được được mời trước, đợi đến khi tốt nghiệp mới được chọn là chuyện gần như không thể nào.” Lôi bàn tử giải thích.

Thấy gã hình như hứng thú với tứ đại thể lực, lôi bàn tử đột nhiên nhớ ra một việc: “Đúng rồi, lúc ta đến học viện ghi danh, nghe nói Lục Lâm bang thiếu chủ bị một thiếu niên của một tiểu gia tộc sát hại, hiện tại vẫn đang truy tìm hung thủ.”

“Ta cũng có nghe.” Diệp Phong mỉm cười.

“Tô Chiến Thiên năm xưa thu một nghĩa tử, nghe nói thiên phú rất khá. Hiện tại Tô Kiệt chết, hẳn nhiên trở thành thiếu chủ thứ hai của Lục Lâm bang, hình như lần này hắn dẫn người đến Võ Dung học viện chọn nhân thủ. Tô Long đạo sư bị người làm mất mặt hôm nay cũng rời học viện đi nghênh tiếp vị tân thiếu chủ này, chắc muốn tạo quan hệ về sau. Tốt nhất ngươi không nên rời học viện, bằng không người Lục Lâm bang sẽ nhân cơ hội mà ra tay với ngươi.”

181. Chương 181 : Âm Sát .

Tô Long muốn trả thù, diệp Phong không hề lo lắng. Chính như Lôi bàn tử nói nhưng chỉ cần gã không rời học viện thì hắn không làm gì được, ai cũng biết hắn hận gã, hắn lại bị học viện quan sát, nếu có gì thì ngoài việc hắn phải cuốn gói, thể lực Lục Lâm bang tại học viện cũng tổn hại.

“Những việc đó, ngươi biết từ đâu?” Gã hỏi với vẻ hứng thú.

“Đồng học trong lớp thường ngày hay đàm luận về động thái của các đại thể lực Vân Châu, cũng có mấy người tin tức linh thông. Mọi người đến Võ Dung học viện đều vì muốn sau này có xuất thân tốt hơn, nếu không muốn làm dung binh tất phải quan tâm xem tình huống giữa các thể lực thế nào để sau này lựa chọn.” Lôi bàn tử nhìn gã với vẻ kỳ quái, tại Võ Dung học viện việc này có phải bí mật gì đâu?

Diệp Phong cười ngượng, từ lúc khai giảng đến hiện giờ, trừ ngày đầu tiên lên lớp ra, gã vẫn ở trong túc xá tu luyện, không tiếp xúc với học viên cùng lớp nên không hiểu tình hình. Xem ra tộc trưởng nói rằng Võ Dung học viện tin tức linh thông không phải là giả.

Gã ngẫm nghĩ một chốc, đột nhiên nói với Lôi bàn tử: “Giúp ta một việc.” Nói đoạn lấy ra mười tinh tệ nhét vào tay đối phương.

“Ta từng nói nếu có gì nhờ người thì sẽ trả bằng tinh tệ. Giờ ta nghĩ ra nhờ người làm gì rồi, mười tinh tệ này là 1/3, còn lại sẽ trả người trước khi ta tốt nghiệp.”

“Việc...Việc gì mà được trả thù lao hậu hĩnh như thế...” Lôi bàn tử cả kinh.

“Người tâm nghe ngóng trong học viện mọi việc liên quan đến Lục Lâm bang cho ta, việc gì chỉ cần liên quan đều cho ta biết. Bất quá việc này chỉ hai chúng ta biết, không được tiết lộ cho ai. Nếu có ai hỏi người vì sao hứng thú đến thế với Lục Lâm bang thì cứ tìm lý do lấp liếm.” Diệp Phong đã cân nhắc, ụt đi nghe ngóng không bằng ủy thác cho Lôi bàn tử. Thứ nhất tính cách y dễ gần, dễ nghe được nhiều tin tức hơn. Hơn nữa y không liên quan gì đến Lục Lâm bang, sẽ không ai hoài nghi y có mục đích gì, gã càng có điều kiện ẩn tàng tại học viện.

“Việc đơn giản thế cũng đáng giá ba mươi tinh tệ?” Mắt y hơi ươn, biết gã định giúp mình.

“Với ta thì việc này không chỉ đáng giá như thế.” Diệp Phong nhớ lại lời Hồng Diệp thư dặn dò trước khi chết, nhớ đến món nợ máu của Diệp gia. Ngày trả nợ không còn xa nữa.

OOo

Ở chỗ tốt nghiệp, mặt bằng lớn hơn nơi Diệp Phong thi hai lần vừa qua nhiều, vì vừa chứa học viện đến xem còn cần chỗ cho các thế lực đến nhận nhân thủ. Các thế lực lớn nhỏ ở Vân Châu không dưới một trăm, nhân mã đưa đến có tới mấy ngàn.

Diệp Phong và Lôi bàn tử đến trường thi, học viên và các thế lực đến xem ngồi ở hai nơi khác nhau, gã chọn vị trí đối diện với toán người Lục Lâm bang, trường thi rộng chừng ba mươi thước cang tiện cho gã quan sát đối phương.

Lục Lâm bang có chừng hơn mười người, ngồi giữa là một thanh niên đáng vẻ ngạo nghễ, mặt mũi khá sáng sủa, chắc hẳn là Lục Lâm bang tân thiếu chủ - Tô Biệt mà Lôi bàn tử nhắc đến. Cách khá xa nên Diệp Phong không tra ra thực lực của hắn nông sâu thế nào, nhưng chắc đã đạt đến võ sư. Bên cạnh hắn có hai trung niên khí phách bất phàm, thoạt nhìn cũng thấy thực lực không kém hơn A Ngốc và A Qua, chắc là cao giai võ sư chuyên môn phụ trách bảo vệ hắn. Còn lại đều là lâu la làm việc vặt, thực lực tối đa cũng chỉ cao giai võ sĩ.

Tô Long lúc đó cùng mấy đạo sư, giáo sư thuộc hạ cung kính đứng sau lưng Tô Biệt, thỉnh thoảng mới bàn luận vài câu, còn nội dung thì gã không nghe thấy.

Kỳ thi đang lúc diễn ra gay cấn, nhưng gã không có hứng thú, mà tính cơ hội tặng cho Lục Lâm bang cú đòn nhức óc. Gã và Lục Lâm bang đã kết món nợ máu quyết tử, cứ giết được đối phương là gã vui mừng. Bất quá đối phương lần này dàn trận rất hoành tráng, muốn đắc thủ không phải dễ.

Tô Long không biết từ lúc nào đã chú ý đến gã, ánh mắt hung hãn như muốn biểu lộ niềm oán hận. Diệp Phong trả lại bằng cái nhìn gây hấn xen lẫn coi thường khiến hắn nghiến răng kèn kẹt mà không làm gì được. Là đạo sư, hắn không thể vô cớ gây sự với học viên, hiện giờ hắn còn giữ án treo, nếu có sai sót gì tất không giữ nổi được cả chức đạo sư.

Diệp Phong nhìn các học viên trong trường, đầu óc liên tục suy tính. Đối phương người đông thế mạnh, thực lực hiện giờ của gã không thể giết sạch một mẻ, nhưng nếu dùng Tru Thần cung ám sát sẽ giết được một tên. Kẻ có thân phận cao nhất là Tô Biệt, không hiểu lần này Tô Chiến Thiên mất đi nghĩa tử thì sẽ phản ứng kịch liệt thế nào. Nghĩ vậy, khóe môi gã nở nụ cười khoan khoái.

Để qua được kỳ thi nên trước đó gã dành phần lớn thời gian tu luyện kim nguyên khí hải nên tu luyện nguyên nguyên lực có chậm hơn. Bất quá cũng đã tăng lên một cấp, đạt tới tứ giai võ sĩ, dù ám sát thất bại, gã cũng có thể dựa vào thực lực để trốn chạy. Tuy vậy, gã cực kỳ tin tưởng vào uy lực của Tru Thần cung.

Sau cùng, gã ghé tai Lôi bàn tử dặn dò mấy câu rồi bước đi.

Đến trưa, kỳ thi sắp kết thúc, lôi bàn tử mang tin tức nghe được tới.

“Lục Lâm bang do tân thiếu chủ Tô Biệt dẫn đầu, thực lực của hắn võ sư nhất giai. Hai tâm phúc thủ hạ, một là ngũ giai võ sư, một là lục giai võ sư, thực lực đều rất cao.” Lôi bàn tử tuy lấy làm lạ sao Diệp Phong lại thích nghe ngóng về Lục Lâm bang nhưng cũng biết có những việc không nên hỏi thì hơn.

“Chúng tạm thời ở Vụ Tây trấn, kết thúc kỳ thi sẽ đưa các tốt nghiệp sinh chiêu thu được về Lục Lâm bang tổng bộ.” Tin tức này cực kỳ trọng yếu, biết nơi chúng nghỉ chân coi như biết đường chúng quay về. Diệp Phong rất vừa ý với việc lấy tin của Lôi bàn tử.

Gã quyết định hành động.

Kết thúc kỳ thi, nhân mã Lục Lâm bang sẽ về Vụ Tây trấn nghỉ ngơi, tô Long đã đi nghênh tiếp Tô Biệt thì khi thiếu chủ rời đi, hắn sẽ phải tiễn chân. Nếu gã mai phục nửa đường, lợi dụng Tru Thần cung thừa cơ ám sát, xác suất thành công không nhỏ. Giờ Tô Long hận gã thấu xương, chờ hắn báo thù chi bằng chủ động xuất kích giải quyết địch nhân. Sau này gã cũng sẽ bớt đi không ít phiền hà tại học viện.

Tô Biệt nghỉ lại một đêm tại Vụ Tây trấn, hôm sau mới lên đường. Gã có đủ thời gian chuẩn bị ám sát lần hai.

Chiều tà, vầng sáng sắp tắt của tịch dương mờ dần, ngày tốt nghiệp náo nhiệt cũng hạ màn. Các phương thế lực dẫn nhân mã rời học viện, diệp Phong cũng thông thả đi theo đội ngũ của một thế lực nhỏ, trông không khác gì tốt nghiệp sinh được chiêu thu không hề khiến ai chú ý.

Đã biết chỗ đối phương dừng chân, gã không cần cố ý bám theo bọn Tô Biệt, tránh dả thảo kinh xà. Nếu ám sát thành công sẽ lại là một việc chấn động, gã không muốn để lại nhiều manh mối.

Nhưng lúc gã trà trộn vào dòng người thì không nhận ra hai bóng khác đang lặng lẽ theo dõi. Chính thị Mộ Dung Tử Thanh và Yến Nỵ. Mộ Dung Tử Thanh là người thích làm đến cùng mọi việc, gã lén lút lút lút rời học viện khiến cô biết là có chuyện, đang lúc không thể dò được bí mật của gã nên cô kéo Yến Nỵ bám theo.

Vì đến thời điểm tạm nghỉ học nên dòng người rời Võ Dung học viện rất đông, gã không biết mình bị bám theo. Cũng như toán người Lục Lâm bang không biết là đã bị theo đuôi.

“Tử Thanh, tỷ rời học viện thế này, liệu có sao không?” Yến Nỵ lo lắng.

“Không sao, ta ở học viện suốt hai năm, đối phương dù kiên nhẫn cũng không thể trông chừng nghiêm ngặt lâu như thế? Ta ra ngoài chuyến này chắc không xui đến độ gặp phải đối đầu của gia tộc.” Mộ Dung Tử Thanh không để tâm.

“Nhưng e là chuyện vạn nhất xảy ra. Đối đầu của gia tộc tỷ tính đủ cách bắt tỷ uy hiếp bá bá, chúng phái người giám thị tứ bề học viện, chuyện đó cũng thường tình.”

“Thôi đi, dù có người giám thị cũng không phải cao thủ quá mạnh. Ta đã phái người thông tri cho người phụ trách bảo vệ ta, họ sẽ nhanh nhận được tin. Trên mình ta cũng có tín hiệu đạn, một khi có chuyện thì sẽ có người đến tăng viện ngay, không cần lo.”

“Kỳ thật tỷ muốn biết nông sâu của tiểu tử đó thì dùng mỹ nhân kế là xong, tin rằng y không chống nổi mị lực của học viện đệ nhất mỹ nữ, chắc sẽ khai hết.” Yến Nỵ nghe Mộ Dung Tử Thanh nói có lý thì yên tâm hẳn, liền trên.

“Đi đi.” Mộ Dung Tử Thanh đỏ mặt, chợt nhớ ra một chuyện, nghiêng răng đầy bất cam: “Tên đáng ghét đó dám chê thân hình tỷ.” Ở sảnh ăn lần trước, gã cười cô ngực nhỏ khiến cô cứ canh cánh mãi. Từ đó mỗi lần thấy hai quả núi đầy đặn của Yến Nỵ là cô có cảm giác thất bại.

“Muốn dùng mỹ nhân kế thì nên do muội, chắc y thích dáng người như muội.” Liếc Yến Nỵ thật sâu, mộ Dung Tử Thanh phản kích, nhưng trong lòng thoáng chua xót, tuyệt lộ của cô thật sự nhỏ vậy ư?

“Muội không có hứng thú đó, muội chỉ thích nam sinh lớn tuổi hơn.” Yến Nỵ cười hì hì.

“Hừ, đúng là sắc nữ.”

“Tỷ mới là sắc nữ, không biết ai cả ngày đi theo một tiểu nam sinh nhỉ?”

“Hơn muội nhiều, tôi đa tỷ chỉ thích một, còn muội cả lô.”

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa, bóng y sắp khuất rồi.”

“Ái chà, mau bám theo.”

182. Chương 182 : Ai Bị Trúng Kê?

Màn đêm dần buông, ra khỏi cửa Võ Dung học viện, dòng người tan dần. Diệp Phong nhìn một vòng, đội ngũ Lục Lâm bang ở đằng trước, Tô Long quả nhiên theo sau Tô Biệt, xem ra chuẩn bị cùng vị tân thiếu chủ về Vụ Tây trấn.

Nếu Tô Long về học viện ngay trong đêm thì gã có thể giết hẳn nửa đường, ngày hôm sau lại có cơ hội đánh lén Tô Biệt. Nếu hẳn quay về vào hôm nay thì cơ hội ám sát Tô Biệt cũng tan. Với gã thì giết Tô Long có ý nghĩa hơn giết Tô Biệt nhiều, tô Biệt chết cùng lắm chỉ khiến Tô Chiến Thiên đau lòng phần nộ chứ không lợi ích gì thực chất với gã, giết Tô Long sẽ bớt đi vô số phiền hà cho gã tại học viện.

Trên đường thông đến Vụ Tây trấn có mấy thốt nhân mã. Rõ ràng hiện tại không phải thời khắc thích hợp để động thủ. Gã vòng khỏi đường chính, nhanh chóng lướt lên, chuẩn bị tìm một nơi phục kích.

“Đáng ghét, tốc độ của y sao nhanh thế nhỉ.” Mộ Dung Tử Thanh giậm chân, thấy bóng gã tan biến vào cây bụi bên đường. Tuy cô có công pháp kích phát tốc độ nhưng như thế sẽ quá bắt mắt trong đêm, Diệp Phong không thể nào không phát giác.

“Chạy nhanh thế mà con khinh xảo nữa.” Yến Ny cũng tắt tiếng. Phổ thông võ giả, toàn lực lao đi tất nguyên lực tràn ra da, ban ngày dù được ánh nắng che mờ nhưng ban đêm khác nào đĩa đèn sáng. Diệp Phong không hề có động tĩnh gì đã vút vào bóng tối như u linh.

“Bám theo không thành thì chúng ta về học viện thôi. Muội cho rằng dùng mỹ nhân kế còn thực tế hơn.” Yến Ny khuyên.

“Yên tâm. Bản tiểu thư không có gì ngoài thời gian, sớm muộn gì cũng biết được bí mật của y.” Mộ Dung Tử Thanh bất cam tâm giậm mạnh lên viên đá, thở dài: “Tộc nhân bảo vệ tỷ chắc đang tìm kiếm quanh đây, phải báo cho họ một tiếng rồi chúng ta quay về.”

Một viên tín hiệu đạn sáng rực nổ tung trên không. Chói lòa rực rỡ.

Trên một gò núi cách họ ba ngàn thước, hai người bịt mắt mặc đồ dạ hành nhìn thình không: “Ha ha, nội ứng báo tin không sai, mộ Dung gia tiểu ny tử đã rời Võ Dung học viện. Đó là tín hiệu đạn của Mộ Dung gia, chắc ả ở đó.”

“Đi mau, bắt tiểu ny tử đó, chủ tử nhất định sẽ trọng thưởng chúng ta.” Ba bóng đen loáng lên, từ tốc độ thì đều có thực lực trên ngũ giai võ sư.

OOo

Vàng trắng nhô lên đỉnh trời, màn đêm nhuốm hơi lạnh. Diệp Phong lúc này bò rạp trên một cây cỏ thụ ven đường, cành lá rậm rì ôm lấy đêm đen, ẩn tàng thân ảnh gã một cách hoàn mỹ. Chỉ cần gã không động dậy, dù đôi phương đến dưới gốc cây cũng khó lòng nhận ra.

Gã lao vun vút chừng hơn hai mươi phút, chọn một gốc đại thụ cách mặt đường chừng năm mươi thước. Cự ly này nằm trong xạ trình của Tru Thần cung, lại có đủ khoảng cách để bỏ chạy.

Còn lại là kiên nhẫn chờ đợi.

Mười phút sau, đội ngũ Lục Lâm bang ầm ầm ứ ứ xuất hiện. Vốn gã định bỏ qua cho chúng, đợi Tô Long quay về mới thừa cơ ám sát nhưng khi thấy rõ đội ngũ thì gã đổi ý.

Tô Long không có mặt. Gã kinh ngạc, lẽ nào nửa đường hắn đã quay về? Tuy khả năng này không lớn nhưng sự thật bày ra trước mắt, gã buộc phải đổi sách lược.

Không hiểu vì sao, lục giai võ sư đi cạnh Tô Biệt lại không có mặt, nhưng gã không còn lòng dạ nào nghĩ kỹ. Tô Long thoát rồi thì lấy mạng Tô Biệt bù vào. Muốn giết Tô Biệt, hiện tại chính là cơ hội, chỉ có một ngũ giai võ sư, với gã không tạo thành uy hiếp gì lớn lao.

Gã cười lạnh đeo mặt nạ sắt lên che đi dung mạo, tru Thần cung xuất hiện trên tay, quang mang vàng mờ được cành cây che khuất, không khiến đối phương chú ý.

Ngậm một viên bát phẩm kim nguyên đơn, gã lặng lẽ kéo dây cung, khí hải điên cuồng tràn lên, kim nguyên lực lan tỏa, hiện tại gã là kim nguyên võ đồ nhất giai, phối hợp với một viên bát phẩm nguyên đơn để thi triển Thuần sát tiên hoặc Áo ảnh tiên.

Bé khí, ngưng thần, gã tìm cơ hội bắn tốt nhất...Gã chỉ có một cơ hội.

Tô Biệt tựa hồ không nhận ra, vẫn rảo bước đi tới, hai bên đều có lâu la bảo vệ, nhưng vì góc độ thay đổi nên sau cũng cũng lộ ra sơ hở.

Ánh mắt gã sau cùng dừng. Lại ở hậu tâm Tô Biệt. Chính là lúc này

Tru Thần cung rực kim quang, kim nguyên năng lượng hùng hậu dồn vào thân cung trong tích tắc, một mũi tên sắc bén xuất hiện trên dây cung, cành lá không che được vầng sáng, người Lục Lâm bang sau rốt cũng phát hiện ra gã.

“Là Diệp Phong. Lạnh tĩnh! Bảo vệ thiếu gia!” Viên ngũ giai võ sư gầm khê, đồng thời khước môi Tô Biệt cũng nở nụ cười lạnh coi thường.

Vù!

Thuần sát tiên vút ra như thiểm điện, một đạo kim quang xẹt qua trời đêm, khoảnh khắc sau giáng vào lớp phòng ngự của Tô Biệt.

Quanh mình Tô Biệt xuất hiện một tầng năng lượng phòng ngự trắng tinh, diệp Phong ở ngoài năm mươi thước cũng cảm ứng được. Đó không phải là kỹ năng phòng ngự mà nhất giai võ sư thi triển được, dù cao giai võ sư cũng không thể.

Bất quá, thuần sát tiên vẫn xuyên qua lớp năng lượng, kim nguyên năng lượng hàm chứa ở đầu mũi tên sau khi xuyên qua gần như tan hết.

“Hự...” Tô Biệt kêu lên, lưng hắn xuất hiện một hốc máu, nhưng không xuyên qua xương nên không trí mạng.

“Sao...Có thể?” Mắt hắn hiện rõ niềm kinh hãi, lớp năng lượng này đủ để chặn một đòn toàn lực của nhất giai võ tông mà bị Diệp Phong bắn xuyên, lẽ nào uy lực công kích của gã còn mạnh hơn võ tông?

Kỳ thật hắn nghĩ sai. Mũi tên của Diệp Phong, uy lực công kích tuyệt đối không bằng nhất giai võ tông. Trúng một quyền của võ tông, lớp năng lượng này có thể bảo vệ được Tô Biệt không bị thương nhưng lớp phòng ngự sẽ tan tành. Nhưng lúc này lớp phòng ngự quanh người hắn vẫn tồn tại, dù bị bắn xuyên một lỗ thì đang được năng lượng tu bổ. Đặc điểm của Tru thần tiên là xuyên phá, không cần uy lực phá tan cả lớp năng lượng, chỉ cần khoét một lỗ, ngưng tụ đủ lực sát thương là xuyên thấu.

Tru thần tiên có thể dễ dàng giết được đối thủ cao hơn một đẳng cấp là nhờ thế.

Diệp Phong cũng sững người, thuần sát tiên lại thất thủ. Lớp năng lượng đó là gì nhỉ?

Đồng thời đầu óc gã loáng lên cảm giác không lành. Đối phương đã phòng bị trước, biết là gã tập kích ở đây. Chuyện...Chuyện đó là sao?

Vút, vút! Trong đêm đen tĩnh lặng vang lên hai tiếng động.

Phía sau đội ngũ Lục Lâm bang, cách đường cái chừng hơn trăm thước, hai thân ảnh chui ra phối hợp với ngũ giai võ sư bảo vệ Tô Biệt, lao vút tới bao vây Diệp Phong theo hình tam giác. Gã chạy theo hướng nào cũng không ít nhất là bị hai người giáp kích.

Hai người mai phục, một là thủ hạ của Tô Biệt, còn lại...Là Tô Long!

“Ha ha, điệp Phong ngươi mắc lừa rồi. Lần này ra đến Võ Dung học viện là vì muốn dẫn dụ ngươi ra, xem ngươi còn chạy đi đâu.” Thương thế của Tô Biệt không nặng, có lâu la băng bó cầm máu cho.

Ba cao giai võ sư, hữu tâm so với vô tâm, vậy giết Diệp Phong thì vạn vô nhất thất!

Sau rốt gã cũng tỉnh ngộ, mình mới là kẻ bị lừa.

183. Chương 183 : Giải Quyết Chúng Đi .

Sau lần ở Lạc Nhật thành, lục Lâm bang đã biết gã ở trong Võ Dung học viện nhưng Tô Long tìm kiếm gì cũng không ra khiến Tô Chiến Thiên nổi giận. Tân sinh có tổng thể mấy ngàn người, dù tra từng người thì cũng phải có manh mối chứ? Tiếc là chúng không đoán được rằng gã không chỉ biến ảo dung mạo mà cả thuộc tính khí hải cũng khác, tô Long đương nhiên không tìm ra.

Sự tình trở nên quỷ dị...Nhưng có thể khẳng định được Diệp Phong ở Võ Dung học viện, đội viên của An Phan đã thấy gã đeo huy chương, mà huy chương của Võ Dung học viện không phải ai cũng dễ dàng lấy được.

Tuy trong học viện có thể lực của Lục Lâm bang nhưng không dám nghênh ngang đối phó Diệp Phong, bởi học viên được học viện bảo vệ nghiêm ngặt. Không tìm được thì dẫn dụ gã ra. Gã dám đến Lạc Nhật thành giết thành chủ, thì Tô Biệt đường đường là tân thiếu chủ, chắc đủ sức hấp dẫn cho gã rat tay.

Tin Tô Biệt đến Võ Dung học viện do Lục Lâm bang chủ ý tiết lộ, việc nhỏ như đi thu nhận tốt nghiệp sinh sao lại phiền một thiếu chủ? Tô Chiến Thiên cũng trang bị phòng ngự rất đầy đủ cho Tô Biệt, một tấm huyền cấp linh khí phòng ngự, như mở ra có thể chống được đòn toàn lực của nhất giai võ tông. Không có món linh khí này, dù gã bị dụ xuất hiện tất Tô Biệt cũng mất mạng.

Cái bẫy này rất đơn giản nhưng cực kỳ tinh tế. Diệp Phong muốn hạ thủ phải sau khi Tô Biệt rời học viện mới có cơ hội. Con đường nối Võ Dung học viện và Vụ Tây trấn nhiều khả năng là nơi gã chọn để ám sát.

Bề ngoài Tô Biệt chỉ có hai võ sư bảo vệ thực lực ngũ giai và lục giai nhưng Diệp Phong tính sót Tô Long. Nếu hai bên bị bao vây, gã cần còn nhiều cơ hội thoát thân chứ bị bao vây ba mặt thì không dễ đột phá. Cũng như lúc ở Hồng Diệp trấn, bọn A Ngốc bức gã đến đường cùng phải nhảy xuống khe núi.

Hiện tại thực lực của gã đã được nâng lên nhưng vẫn rất hữu hạn. Hà hướng lần này đối phương cố tình bày kế, ba võ sư đều là cường giả tu luyện thân pháp võ kỹ, gã muốn thoát khỏi họ không dễ chút nào.

“Gặp quỷ rồi, lần này thật sự để mình cuốn vào.” Chỉ liếc một lần, gã lập tức hiểu được tình thế.

Chỉ có một chữ: Chạy!

“Tên khốn, mau bỏ tay chịu trói.” Tô Long cười nanh ác.

Diệp Phong ngó lơ, lạnh lùng quan sát tình thế. Không dễ tí nào...Đối phương hiển nhiên chuẩn bị kỹ càng, trận thế cơ hồ không có sơ hở, trừ phi gã có ưu thế về tốc độ, bằng không muốn thoát ra là việc không thể.

Xông ra không xong, kết quả sau cũng là bị vây giết. Gã tự biết không phải đối thủ của ba cao giai võ sư.

Không có sơ hở thì gã tự tìm lấy sơ hở.

Gã từ trên ngọn cây nhảy xuống, lao vút về phía Võ Dung học viện. Hai võ sư chặn đường ở hướng đó cũng nhanh chóng tụ lại.

Vút! Gã lại nhảy lên một tán cây gần đó, đột nhiên kim quang rực lên.

“Không hay rồi, hắn còn phóng được kim quang.” Kim quang của Diệp Phong lợi hại, ai nấy nghe thấy cũng lạnh người. Họ không có hộ thân linh khí như Tô Biệt, trời biết được có bị bắn trúng một lỗ như A Qua không.

Một số đâm ra sợ hãi và nghi ngờ, tâm thần căng ra, không biết mục tiêu của Diệp Phong nhắm vào ai, nên tất cả đều chuẩn bị lách mình tránh né.

Kim quang lóe lên rồi tắt cả lại tối om. Công kích được tính trước không hề phát ra.

“Tiểu tử này hư trương thanh thế!” Tin tức của Lục Lâm bang cho biết kim quang có hạn chế, nếu phóng ra liên tục, Diệp Phong sẽ mất năng lực chống cự. Đạo kim quang đánh lên Tô Biệt ban này khiến ai cũng cho rằng gã bất lực.

Bắn thêm một mũi e rằng gã không thoát được. Gã...Vị tất dám sử dụng.

Cả ba an tâm hẳn, lại lao về phía gốc cây gã ẩn mình.

Vòng vây thu hẹp dần, địch nhân còn cách gã không đầy mười thước.

“Lúc này đây.” Gã kéo mạnh dây cung, kim quang lại chiếu sáng trời đêm.

Vù! Kim nguyên tiễn vút ra. Mục tiêu là Tô Long.

Tô Long toát mồ hôi lạnh, không kịp nghĩ ngợi, thể nội hỏa nguyên lực phun trào, tập trung trên tay, tổng ra một quyền hung mãnh nghênh đón.

Chát một tiếng giòn tan vang vọng trong trời đêm.

Diệp Phong nhân lúc ba người kinh nghi bất định, tung người đáp xuống đất, tru Thần cung được thu vào nguyên ngọc, tay gã cầm Chấn thiên chùy đen ngòm.

Kim quang...Tựa hồ không có uy lực như tưởng tượng...Tô Long chừ định thần lại, vốn hẳn chuẩn bị sẵn sàng sẽ bị trọng thương nhưng một quyền tung ra lại dễ dàng đánh tan kim quang.

Diệp Phong không nuốt nguyên đơn, kim nguyên tiễn chỉ do vô đồ bắn ra, tất nhiên không có uy lực gì lớn.

“Bất diệp chấn!” Tiếng quát vang lên từ miệng Diệp Phong, gã lao nhanh tới Tô Long, trọng chùy hung hãn xuất ra.

Trong lúc vội vàng, hắn đẩy mạnh hai tay, kim nguyên tiễn khiến hắn hoang mang, nhất thời không thể sử dụng toàn lực. Cự lực dồn lên tay khiến hắn bị chấn bay mấy thước.

Cả hai giao thủ trong khoảnh khắc, đẩy lùi Tô Long xong, thân hình gã hơi ngừng lại rồi tung chân lao khỏi vòng vây.

“Đáng ghét, mau đuổi theo.” Tô Long giận dữ gầm lên.

Lục Lâm bang lần này đã chuẩn bị kỹ càng. Diệp Phong thoát khỏi vòng vây cùng không khiến chúng hoảng loạn, tô Long giảm mạnh xuống đất, thân thể tựa như hỏa quang lướt đi, hai người khác cũng giãn trận thế, từ hai cánh nhanh chóng vây lấy gã.

A Ngốc may mắn sống sót, cung cấp cho Lục Lâm bang biết tin tức quý giá về thân pháp của Diệp Phong. Sở trường bỏ chạy của gã là biến ảo đa đoan, đuổi theo truy kích gã không dễ, nếu chọn các bao vây vu hồi thì gã mọc cánh cũng khó thoát.

Tốc độ chạy thẳng của hai võ sư cao hơn gã, nhanh chóng vượt lên. Chỉ cần hai người hợp lại, gã lại sa vào vòng vây, hà huống phía sau là Tô Long đang đuổi riết.

Diệp động xung phong!

Nuốt một viên bát phẩm thổ nguyên đơn, chân gã dồn đầy nguyên lực hùng hậu, liên tục giảm xuống khiến gã vốn đạt đến tốc độ cực hạn lại bùng lên sức mạnh. Tuy không rũ được hai cánh truy binh nhưng trong thời gian ngắn khó lòng bị vượt tiếp. Chỉ mình thất giai võ sư Tô Long vẫn theo sát.

“Đến đây, để ta xem Lục Lâm bang còn có bản lĩnh gì.” Tốc độ trưởng thành của Diệp Phong vượt hơn ý liệu của đối phương. Ba võ sư toàn lực vây bắt mà không làm gì được gã

Mới hai tháng từ khi gã bị ba võ sư bao vây, lúc đó gã dựa vào ưu thế rừng cây mới may mắn kéo dài thời gian được. Lần này là chốn đồng không mông quạnh, tốc độ của ba võ sư phát huy đến mức cao nhất, nhưng...Vẫn không bắt được gã.

“Thế này cũng không phải là biện pháp, để hấn chạy về Võ Dung học viện thì phiền đấy.” Ở học viện, lục Lâm bang sẽ không có cơ hội bắt gã.

Mũi chân Tô Long điểm xuống đất, tốc độ tăng vọt, lại áp sát sau lưng Diệp Phong. Từ cổ họng hấn phát ra tiếng gầm trầm trầm: “Lục phẩm võ kỹ: Phá không sát!”

Một đạo liệt diễm từ tay hấn phun ra, hình thành hồ chảo khổng lồ, rít gió lao vào Diệp Phong.

Sau lưng vang lên tiếng xé gió, gã vội ngoái lại, thấy hỏa nguyên hồ chảo vút tới thì cả kinh. Là cao thủ hiếm có của Lục Lâm bang, tô Long sao lại không có con bài tẩy đáng sợ nào?

“Bát diệp chấn!” Gã dốc sức lao đi, nếu bị phá không sát đánh trùng thì e rằng khó sống.

Gã vận người, chấn thiên chùy dấy lên nguyên chi lực hùng hồn, nghênh đón hồ chảo.

Ầm! Tiếng nổ vang trời. Thân thể gã vắng đi, sức nổ kinh hồn khiến thân thể gã run lên, cổ họng ngọt lịm.

“Mẹ kiếp, mạnh thật.” Diệp Phong lại lặn đi, bò dậy chạy tiếp. Cũng nhờ thân thể hơn người cùng Bát diệp chấn hóa giải bảy thành uy lực nên gã mới không bị nội thương nghiêm trọng, khí hải tu luyện giả bình thường e là đã không dậy nổi.

Tô Long cười nanh ác, đại khái biết được giới hạn chịu đựng của Diệp Phong, chỉ cần thêm hai đòn phá không sát là gã sẽ gục ngã.

Nếu phía sau không có hai võ sư bao vây, gã có thể thi triển nét linh mãnh của mộc nguyên (Viên thể) ra đầu với hấn. Nhưng đối phương có tới ba người, mộc nguyên dù ứng phó được Tô Long cũng sẽ khiến tốc độ chạy theo đường thẳng giảm xuống, gã sẽ lại sa vào vòng vây, tình thế càng bất lợi.

Đột nhiên đằng trước xuất hiện mấy bóng người.

Lòng gã ớn lạnh, lẽ nào Lục Lâm bang còn mai phục? Thế thì hôm nay e rằng gã sẽ gặp họa ở đây. Bất quá nhìn rõ rồi thì gã càng kinh hãi.

Yến Ny? Gặp Mộ Dung Tử Thanh mấy lần, gã khá có ấn tượng với vị mỹ nữ đầy đặn bên mình cô. Yến Ny đang ôm...Mộ Dung Tử Thanh? Gã chấn động, có vẻ Mộ Dung Tử Thanh đã ngất đi, sắc mặt nhợt nhạt, cơ hồ thoát lực.

Gần đó, hai thanh y trắng hán đang đấu với hai hắc y mông diện nhân, một người bịt mặt khác từ từ áp sát Yến Ny. Xem ra người bịt mặt và thanh y nhân đều có thực lực trung cao giai võ sư, giao đấu bất phân thắng bại.

“Tiểu nha đầu, giao người ra, ta sẽ không giết người.” Người bịt mặt bức bách Yến Ny trầm giọng uy hiếp. Hấn có cổ kỹ, bằng không với thực lực của hấn không cần phải lắm lời, yến Ny tuyệt đối không phải đối thủ của hấn.

“Đừng mơ.” Bình thường trông có vẻ yếu ớt nhưng Yến Ny lúc này thập phần kiên quyết.

Tuy Diệp Phong không hiểu chuyện gì nhưng tình thế cho thấy hai thanh y nhân cùng phe mỹ nữ còn người bịt mặt là địch nhân. Tình thế rõ ràng bất lợi cho bọn Mộ Dung Tử Thanh

Gã xuất hiện khiến cả hai bên chú ý, hai toán người đang giao chiến tạm thời ngừng tay, cùng nhìn gã. Trong lúc vi diệu này, một cao thủ xuất hiện sẽ xoay chuyển được cục diện. Với tốc độ vừa rồi, thực lực của gã tuyệt đối không thấp.

Khê đảo mắt, gã nghĩ ra một kế, ngoẹo đầu hô vang về phía Tô Long: “Viện binh đến rồi, giết chúng đi.”

184. Chương 184 : Bị Sập Bẫy

Câu nói này khiến tất cả ngẩn người. Diệp Phong mặc áo đen, đeo mặt nạ sắt nên Yến Ny không thể nhận ra. Không ai biết gã là viện binh phe nào.

Thoáng cái Tô Long đuổi tới, thấy nhiều người như vậy, hấn kinh ngạc định lên tiếng hỏi thì Diệp Phong đã hành động trước.

“Xem chiêu.” Gã uốn người, lướt đến cạnh người bị mặt đang bức bách Yến Ny, chấn thiên chùy rít gió hung hãn bổ tới.

Kể đó cảnh giác, trường kiếm dấy lên kim quang đâm vào Chấn thiên chùy.

“Keng!” Diệp Phong như bị trúng đòn, văng đi xa, lăn mấy vòng rồi nằm bất động dưới đất.

“Hừ. Hư trương thanh thế!” Hấn cười lạnh khinh thị, trọng chùy của Diệp Phong xem có vẻ hung mãnh nhưng giao thủ mới thấy không có tí sức mạnh nào. Nếu viện binh của đối phương chỉ thế thì không cần ngại.

Tô Long lúc đó lao vút đến, tuy hơi ngạc nhiên nhưng Diệp Phong bị đánh ngã thì đó là thời cơ tốt để bắt gã. Hấn không nói gì, lao bổ vào gã. Gã cố ý ngã xuống phía sau người bị mặt nên Tô Long lao thẳng vào đối phương, nét nanh ác trên mặt còn chưa tan.

“Còn có đồng đảng?” Người bị mặt cười lạnh, trường kiếm đâm vào yết hầu Tô Long. Hấn coi Tô Long là đồng đảng của Diệp Phong.

Tô Long kinh hãi, sao người bị mặt lại công kích cả hấn? Hấn không kịp cả nghĩ, đẩy mạnh bàn tay đầy hỏa nguyên lực ra, hất văng trường kiếm về, suýt nữa người bị mặt văng kiếm đi.

“Khá lắm.” Không ngờ Diệp Phong tầm thường như vậy mà đồng đảng lại lợi hại đến thế, người che mặt thu lại lòng khinh thị, thâm giới bị.

Diệp Phong nằm dưới đất đột nhiên nhảy lên, nói với vẻ tiếc nuối: “Xem ra kế hoạch đánh lén thất bại, đành ngậm tiếp thôi.”

Cả Tô Long và người bị mặt đều tỉnh ngộ. Tô Long cơ hồ hiểu ra, diệp Phong và người bị mặt diễn kịch để nhân cơ hội giết hấn, còn người bị mặt cho rằng Diệp Phong cố ý ẩn tàng thực lực để hấn sinh lòng khinh thị, còn Tô Long đến sau đột nhiên hạ sát thủ.

Đúng là độc kế, suýt nữa đã mắc bẫy. Cả hai đều ớn lạnh, đồng thời nghĩ như vậy.

Song phương đều nghi ngờ, diệp Phong lại châm mỗi lửa, tô Long cho người bị mặt là dư đảng của Diệp gia, diệp Phong đã xuất vào Võ Dung học viện thì người Diệp gia xuất hiện cũng không có gì lạ. Người bị mặt cho rằng Tô Long và Diệp Phong là viện binh của Mộ Dung gia tộc, bằng không khuya thế này còn đến nơi hoang dã làm gì? Nhất thời cả ba người bị mặt và Tô Long đều như lâm đại địch.

Thoáng sau, hai võ sư khác của Lục Lâm bang cũng đổ tới, ba người bị mặt lộ vẻ nóng lòng, không ngờ con mồi sắp lọt vào tay lại có nhiều viện binh như thế.

Gã nhân cơ hội chạy đến cạnh Yến Ny, thấp giọng: “Chạy mau.”

“Người là ai?” Nàng ta hơi do dự.

Diệp Phong cởi lớp áo đen ra, để lộ huy chương Võ Dung học viện: “Đừng hỏi nhiều thế, người phe mình, chạy mau.”

Thấy người của học viện, yến Ny thở phào, người bị mặt đang giằng co với ba võ sư Lục Lâm bang, cô công Mộ Dung Tử Thanh đang hôn mê lên, theo Diệp Phong lao về phía học viện.

“Diệp gia dư nghiệt!” Tô Long thấy gã chạy thì giận dữ gầm lên, nguyên lực tràn ra, xuất thủ với người bị mặt. Đối phương bất quá là ngũ giai võ sư, chưa phải đối thủ của hấn.

“Ai là Diệp gia dư nghiệt?” Người bị mặt hơi kinh ngạc, nhưng không ngừng tay, thực lực của hấn kém hơn Tô Long một chút, chỉ biến đón đỡ.

“Người tưởng bị mặt thì ta không nhận ra hả. Chịu chết đi.” Người Diệp gia cũng là đối tượng cần diệt trừ của Lục Lâm bang nên hấn không khách khí, xuất chiêu hung hãn vô cùng, quynh đồn đối phương đến chỗ chết.

Hai võ sư đến sau không hiểu gì, thấy Tô Long động thủ thì cũng lao vào hai người bịt mắt khác. Nhất thời song phương hỗn chiến ác liệt, còn Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh đã lướt đi mấy chục thước.

Hai thanh y nhân phụ trách bảo vệ Mộ Dung Tử Thanh tuy chưa hiểu rõ tình huống nhưng tiểu thư tạm thời thoát hiểm khiến họ thở phào, mặc kệ tất cả lao vào vòng chiến. Mục tiêu của họ không phải người Lục Lâm bang mà là ba người bịt mắt, dám bắt đại tiểu thư thì phải trả giá chứ.

Lần này ba người bịt mắt không chống nổi nữa, đặc biệt là đối thủ của Tô Long, mấy lần suýt bị hấn đánh gục.

“Rút đi.” Khuya kiếm chém nhầu, người bịt mắt nhân cơ hội giãn cự ly với Tô Long, lao về phía bắc.

“A!” Một người bịt mắt định thoát thân, bị một thanh y nhân nhắm chuẩn cơ hội chém trúng một đao vào eo, phun máu trọng thương ngã xuống. Một người bịt mắt khác hoảng sợ, liều mạng thoát khỏi hai đối thủ, hốt hoảng đào tẩu.

“Đa tạ các vị xuất thủ tương trợ!” Thanh y nhân vẫn cho rằng ba võ sư này là viện binh của Diệp Phong.

Hồ đồ đầu một trận xong, Tô Long cũng nhân ra điều dị thường. Thanh y nhân và người bịt mắt không cùng phe... Thật ra là sao?

“Họ là ai?” Tô Long chỉ vào người bịt mắt đang rên rỉ dưới đất, hỏi.

“Chúng là hắc ám dung binh được đối đầu của Mộ Dung thế gia thuê bắt đại tiểu thư của bọn ta.” Thanh y nhân gần giọng, nếu không có Lục Lâm bang trợ lực e rằng chúng đã đắc thủ.

“Hắc ám dung binh? Mộ Dung thế gia?” Tô Long ngẩn người, rồi tỉnh ngộ: “Chúng ta mắc bẫy rồi, tên khốn đáng chết.”

Tô Long sau cùng cũng nhớ ra sau lưng người bịt mắt là Mộ Dung Tử Thanh và Yến Ný, vì trời tối nên không nhìn rõ, hấn cũng không chú ý.

“Đuổi theo, chúng chạy chưa xa đâu, nhất định phải bắt tiểu tử đó.” Hầm gầm lên giận dữ.

“Đợi đã!” Hai thanh y nhân nhú mày, chặn bọn Tô Long, loáng thoáng đoán ra sự tình.

“Bọn ta là người Lục Lâm bang, mục tiêu không phải là Mộ Dung Tử Thanh, xin tránh ra.” Tô Long giận chầm nóng lòng, nhưng không dám đắc tội với người của Mộ Dung thế gia.

“Dù thế nào thì mục tiêu của các ngươi cũng cứu tiểu thư của bọn ta, ta không thể để các ngươi đuổi theo.” Thanh y nhân khách khí: “Nể tình Lục Lâm bang cứu viện, ngày khác sẽ đến cảm tạ, còn giờ mời các ngươi quay lại.”

Họ thực lòng cảm ơn Diệp Phong, nếu gã không xuất hiện e rằng Mộ Dung Tử Thanh đã lành ít dữ nhiều. Hiểu rõ tình hình rồi, dù Diệp Phong vốn để bản thân thoát đi thì gã vẫn là ân nhân của Mộ Dung Tử Thanh, nếu họ trở mặt nhìn gã bị bắt đi, sau này tất đại tiểu thư sẽ giận.

Tô Long lúc đó nộ hỏa xung thiên, vô duyên vô cớ bị mắc vào cái bẫy này, hấn làm sao nuốt trôi cục tức?

“Các ngươi cầm chân chúng, ta đi bắt Diệp Phong.” Hấn lắc người vòng qua đối phương. Hai võ sư Lục Lâm bang chặn hai thanh y nhân lại.

“Hấn là địch nhân số một của Lục Lâm bang, xin đắc tội.” Địa bàn của Mộ Dung thế gia không ở Vân Châu, tuy Lục Lâm bang không bằng đối phương nhưng cũng không cần sợ. Đương nhiên, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không nên trở mặt.

Hai thanh y nhân đành bất lực nhìn đối thủ, thực lực của họ và đối phương ngang nhau, giúp ân nhân của tiểu thư cầm chân hai cao thủ coi như đã tận lực rồi.

185. Chương 185 : Giết Tô Long

“Vị đồng học này tên gì?” Yến Ný mang theo Mộ Dung Tử Thanh lao đi theo Diệp Phong, gần học viện lắm rồi. Cô rất hiếu kỳ, tối nay không hiểu học sinh này tìm đâu ra ba viện binh cấp võ sư.

Tình huống ban nãy, nếu không phải võ sư thực lực cao cường e rằng không giải được khốn cảnh của Mộ Dung Tử Thanh.

“Tên không quan trọng, đằng nào chúng ta cũng không quen.” Gã mỉm cười.

Yến Ny hơi kinh ngạc, ở học viện, mọi nam học viên ưu tú đều thích thể hiện trước mặt mỹ nữ. Giờ một cơ hội bằng vàng bày ra trước mắt Diệp Phong mà gã không quý trọng, ngữ khí nhẹ tênh, không hề giống đang giả đồ. Dù mị lực của cô không đủ, lẽ nào cả Mộ Dung Tử Thanh mà gã cũng ngó lơ? Là ân nhân cứu mạng của cô, sau này nhất định có nhiều cơ hội thân cận, đó là cơ hội mọi nam học viên khác cầu còn không được.

“Chẳng phải bây giờ chúng ta biết nhau rồi sao? Còn chưa cảm tạ người cứu bọn ta.” Yến Ny mỉm cười quyến rũ, muốn thử xem gã không để tâm thật sự hay giả đồ.

“Không cần đa tạ, kỳ thật các vị cũng giúp tôi.” Gã mỉm cười, tuy có mặt nạ che chắn nhưng ánh mắt gã trong veo, cực kỳ tự nhiên.

Học viện còn nam sinh như vậy hả? Yến Ny càng thấy hiếu kỳ, gã cũng có điểm giống với Mộc Phong, có phải không?

Cả hai nhất thời không nói gì, tiếp tục cất bước. Không lâu sau ở phía sau vang lên tiếng Tô Long gầm.

“Không xong, lại đuổi tới rồi.” Diệp Phong nhú mào, còn cách Võ Dung học viện một quãng, yến Ny phải công Mộ Dung Tử Thanh nên tốc độ không nhanh lắm, gã lại không thể bỏ họ mà chạy. Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Yến Ny cũng tỏ vẻ khẩn trương, cô không hiểu thực lực của Diệp Phong, nhưng một học viên mới thăng lên cao cấp tất không hơn mình. Chỉ cần một võ sư là bắt được cả hai.

Thân ảnh Tô Long xuất hiện nhanh chóng trong màn đêm, quanh mình còn dấy lên lớp hồng mang, đang toàn lực truy đuổi.

“Chỉ có mình Tô Long?” Gã thăm nhẹ lòng, chỉ có một người, gã vốn không cần sợ. Tròng mắt đen nhánh lóe lên sát ý.

“Tô Long đạo sư?” Lần này Yến Ny nhìn rõ đối phương, đầu óc hoang mang, thật ra là việc gì?

“Các vị đi đi, hẩn đến tìm ta.” Gã lấy Chấn thiên chùy ra, chuẩn bị nghênh địch.

“Tên khốn, hiện tại người chạy được nữa ư?” Tô Long sắp đuổi kịp, thấy gã dừng lại liền cười nanh ác.

“Nếu ban nãy không vì các người đồng người thì ta sao phải bỏ chạy? Một mình người có đáng gì?” Diệp Phong lạnh lùng đáp, đích thổ nguyên khí hải điên cuồng dấy lên, gã quyết đấu một trận với Tô Long.

“Tiểu tử cuồng vọng.” Tô Long nhảy lên chơi chơi, hẩn vốn còn giận vì bị Mộc Phong chơi xỏ ở học viện, giờ bị gã coi thường thì chịu thể nào được? Châm giậm mạnh, quyền đầu xé gió ràn rạt đâm vào ngực gã.

Diệp Phong ung dung gơ Chấn thiên chùy đập lại. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Yến Ny, trọng chùy và quyền đầu va nhau vang lên tiếng giao kích hùng hồn, vang vọng hồi lâu không tan.

Lần trước chính diện giao phong với Tô Long, Diệp Phong đã lĩnh giáo độ hùng hồn về nguyên lực của thất giai võ sư, lực đạo dồn lên Chấn thiên chùy khiến gã lùi mấy bước mới hoàn toàn trút được. Tô Long chỉ hơi lắc người là đứng vững.

“Đội đã!” Yến Ny chen vào giữa hai người, nghi hoặc hỏi: “Tô Long đạo sư, sao lại hạ sát thủ với học sinh của học viện?”

“Người biết y là ai hả?” Tô Long hừ giận dữ.

“Không biết...Nhưng y có đeo huy chương của học viện, đích xác là học sinh bản viện.” Yến Ny giải thích.

“Vị học thư này mau đưa người về học viện, tại hạ và người Lục Lâm bang đã quyết tử rồi, một tên lâu la này không đáng cho tại hạ lo lắng.” Gã giục giã, yến Ny ở đây thì gã không tiện sử dụng Tru Thần cung, dựa vào thực lực đấu với Tô Long thì phần thắng của gã không cao.

“Lão tử đường đường nhị cấp trưởng lão, ngươi dám nói ta là lâu la?”

“Có gì khác nhau? Bất quá là chó của Tô Chiến Thiên.” Diệp Phong cười khinh bỉ. Mặt Tô Long lập tức xanh lét.

“Cút!” Đẩy Yến Ny đi, tô Long không hề do dự ngưng tụ nguyên lực, phi thân lao vào Diệp Phong. Hồ trào khổng lồ do hỏa nguyên ngưng thành xẹt ra, mang theo nhiệt độ kinh nhân chụp vào đối thủ.

“Phá không sát!” Hồ trào hình thành nhưng không rời khỏi tay hắn, do thiên về cận chiến nên uy lực một chiêu này cực kỳ lợi hại.

Diệp Phong không dám chậm trễ, một viên bát phẩm nguyên đơn lập tức xuất hiện trong tay, nhét vào miệng. Cảm thụ thổ nguyên lực tràn lên trong thể nội, gã dồn nguyên lực lên Chấn thiên chùy tạo thành một lớp hắc sắc năng lượng.

“Thập diệp chấn!” Song thủ nắm chặt Chấn thiên chùy, gã bổ mạnh tới.

Ầm!

Tiếng nổ như sấm động, hai chân gã dính chặt xuống đất, thân thể bị đại lực đẩy lui hơn chục thước mới từ từ dừng lại, một dòng máu nhàn nhạt chảy khỏi khóe môi, tay áo phải của gã bị hỏa nguyên đốt cháy rụi, lộ ra cơ nhục rắn chắc, bàn long ấn ký vàng nhạt hiện rõ nơi cổ tay.

Dưới chân Tô Long xuất hiện một vết nứt lan đi mười mấy thước rồi mới dừng lại, vị trí hắn đứng có một hố sâu nửa thước, rộng một thước.

Mắt Yến Ny hiện rõ niềm kinh hãi, một học viên mới thăng lên cao cấp lại tiếp được đòn toàn lực của thất giai võ sư Tô Long thì triển lực phẩm võ kỹ. Sao có thể như thế!

Hiện thực đáng sợ khiến cô cứng người lại.

“Học thư! Còn không đi mau.” Diệp Phong gầm lên với Yến Ny đang ngẩn ra: “Mau về học viện mời đạo sư khác đến cứu đệ.”

“A...Được.” Yến Ny tỉnh táo lại, ánh mắt phức tạp nhìn dấu ấn vàng chói trên cổ tay gã, rồi mới nhanh chóng lao đi.

Tô Long lạnh lùng nhìn nàng ta, không hề ngăn cản.

“Hảo tiểu tử, tiếp một chiêu Phá không sát của ta mà chỉ bị thương nhẹ, chẳng trách ngươi có bản lĩnh giết A Qua.” Tô Long buộc phải đổi sắc nhưng lập tức trở lại như thường, cười lạnh: “Nếu đó là toàn bộ thực lực của ngươi thì trước khi ngươi học viện đến, ta sẽ giải quyết ngươi.”

“Vậy sao?” Diệp Phong ung dung cười lạnh nhìn thân ảnh Yến Ny gần như khuất hẳn, thu Chấn thiên chùy vào nguyên trạc, một cây kim cung đẹp đẽ xuất hiện trên tay.

186. Chương 186 : Mỹ Nhân Kế

Diệp Phong để Yến Ny đi không phải vì muốn cô mời viện binh của học viện mà chỉ vì không muốn cô thấy gã sử dụng Tru Thần cung. Thần khí này quá bắt mắt, nếu không tắt yếu, gã không muốn để lộ trước mắt người ngoài.

Tô Long trong mắt gã đã biến thành người chết. Dưới Tru Thần cung chưa từng có kẻ sống sót.

Tuy Tô Biệt nhờ linh khí mà thoát được nhưng cũng vì Diệp Phong không thôi động kim nguyên lực tối cường. Để thân thể không bị phản ứng, gã chỉ dùng một viên bát phẩm kim nguyên đơn, thêm một viên nữa, tô Biệt khẳng định khó thoát.

“Là cái gì nhỉ?” Tô Long hơi giật giật mí mắt, nỗi sợ vô danh dấy lên, tuy Tru Thần cung chỉ hơi ánh lên màu vàng, năng lượng dao động rất nhẹ nhưng khiến hắn kinh hồn.

“Người có biết A Qua và Tô Dung chết như thế nào không?” Gã ngậm hai viên bát phẩm kim nguyên đơn trong miệng, tay phải từ từ kéo dây cung.

Tô Long tỏ vẻ kinh hãi, hấn cố nén giận vì muốn bắt Diệp Phong rời giày vò cho thỏa, nhưng đã quên mất rằng thực lực của gã tuy không phải đối thủ của hấn nhưng kim quang lại đủ khả năng giết hấn. Kỳ thật hấn cũng cân nhắc việc này rồi nhưng ban nãy Diệp Phong bị truy đuổi cùng cực mà không sử dụng con bài này, tất phải có hạn chế gì đó. Gã đã hai lần sử dụng kim quang, lần thứ hai gần như không có tí uy lực nào.

Hấn nào biết nếu bị ba võ sư giáp kích, gã tuy giết được một nhưng bị phản ngược rồi thì làm cách nào đối phó được hai người còn lại. Hà huống sẽ bị lộ bí mật về Tru Thần cung. Nên gã vẫn đợi cơ hội.

Hiện tại, cơ hội bày ra trước mắt.

“Đùa...Gì hả! Bằng cây cung nát này cũng muốn giết ta?” Giọng Tô Long hơi run, xông lên hay bỏ chạy? Thực lực của A Qua chỉ cách hấn một cấp nhưng bị giết dễ dàng, hấn chống nổi ư?

Trên dây cung, kim nguyên tiễn ngưng tụ thành hình lấp lánh kim quang cực kỳ chói lòa. Ánh mắt gã cũng lạnh theo.

Chạy! Sau cùng Tô Long không chống được áp lực trong lòng, giậm mạnh chân lao xéo lên. Hấn không thẹn là thất bại võ sư kinh nghiệm phong phú, lách xéo đi như thể vừa hay bảo vệ được các nơi yếu hại trên mình...Trừ đầu.

“Thuần sát tiễn!” Tiếng gầm khê vang lên từ cổ họng gã.

“Người không giết được ta đâu.” Như muốn tự lên gân, tô Long gầm vang, toàn thân chìm trong hỏa nguyên hộ giáp, hai tay cuộn cuộn hỏa nguyên lực, tổng ra hồng mang bảo vệ đầu, nghênh đón kim tiễn.

Vù, kim tiễn nhẹ nhàng xuyên qua hỏa nguyên năng lượng của Tô Long. Tuy có yếu đi nhưng lực nổ hung hãn của hỏa nguyên lực chưa được khởi động hoàn toàn, trán hấn đã xuất hiện một lỗ máu. Uy lực của mũi tên này ngang với nhất giai võ tông, giết Tô Long cực kỳ dễ dàng.

Ầm! Hỏa quang nổ tung, tô Long trừng mắt ngã xuống đầy bất cam. Thân thể hấn không ngừng co rút, hiển nhiên chưa chết hấn.

Gã buông cánh tay cầm cung xuống, đến trước mặt đão Tô Long, từ từ cởi mặt nạ.

“Muốn biết ta là ai hả?” Tuy toàn thân Diệp Phong đau nhói nhưng gương mặt hiện rõ nụ cười trào lộng.

“Người...Người...” Cổ họng phát ra tiếng ằng ặc, mắt Tô Long đầy bất cam, phẫn hận! Sao lại là gã! Sao lại là Mộc Phong! Gã rõ ràng là kim nguyên khí hải võ giả! Còn Diệp Phong tu luyện thổ nguyên cơ mà.

A...Mũi tên này...Là...Là kim nguyên...

Khoảng khắc lâm tử, hấn phảng phất nghĩ đến một việc không thể tin nổi, trợn trừng mắt đầy sợ hãi.

“Người tự tìm cái chết, không trách được ai.” Gã thu hồi Tru Thần cung, cởi dạ hành y ra, khôi phục thân phận Mộc Phong, vòng theo lối tắt đi thẳng về học viện.

OOo

Diệp Phong lại xuất hiện, giết chết nhị cấp trưởng lão Tô Long của Lục Lâm bang, chấn kinh cả Vân Châu. Việc này có liên quan đến đạo sư của Võ Dung học viện nên các viện sư cực kỳ trọng thị, bắt đầu điều tra.

Manh mối Yến Nỵ tiết lộ cho thấy học viên đó đeo huy chương cao cấp, lại là học viên mới thăng cấp, còn theo manh mối của Lục Lâm bang thì Diệp Phong là tân sinh năm nay, như vậy mọi manh mối đều nhằm vào Mộc Phong! Phù hợp điều kiện này chỉ có một. Tiếc là...Sự việc sa vào ngõ cụt. Khí hải của hai người khác hấn, dù dung mạo và giọng nói có thể giả được nhưng khí hải có thể tùy tiện chuyển đổi sao? Hiển nhiên là không.

Lâu dần, việc này dành cho qua, cả Lục Lâm bang hay Võ Dung học viện đều biết Diệp Phong đích xác ẩn tàng tại học viện như u linh, muốn tìm ra gã không phải việc dễ dàng.

“Cổ tay y có kim long ấn ký?” Mộ Dung Tử Thanh hôm đó ngất đi vì đấu với người bịt mặt, không có gì đáng ngại, lúc này cùng Yến Ný thảo luận lại tình hình. Cô rất hứng thú với thân phận của thiết diện nhân.

“Muội thấy rất rõ.” Yến Ný gật đầu. Cô chỉ cho Mộ Dung Tử Thanh biết, từ đáy lòng mình cô không muốn Lục Lâm bang hay học viện tìm ra Diệp Phong.

“Muội không cho ai biết việc này là...Phi thường chính xác!” Mộ Dung Tử Thanh gật đầu: “Chỉ cần chúng ta tìm được viên có kim long ấn ký trên cổ tay là tìm được người cứu chúng ta.”

“Không dễ đâu...Dù sao cao niên cấp có nhiều người thế cơ mà.” Yến Ný nhăn nhó.

“Chúng ta điều tra một người trước.”

“Ai?”

“Mộc Phong!” Mộ Dung Tử Thanh sáng mắt lên.

“Không phải chứ...Học viện đã điều tra rồi mà? Y xác xác thật thật là kim nguyên tu luyện giả. Không phải là Diệp Phong.” Yến Ný lắc đầu.

“Hiện thực thì đích xác không phải y nhưng trực giác cho tỷ biết...Chính là y.” Mộ Dung Tử Thanh bật cười, tươi như đóa sen bừng nở: “Hôm đó chúng ta theo y rời học viện, buổi tối là Diệp Phong xuất hiện. Lấy đầu ra việc trùng hợp như thế. Trừ khí hải và hình dáng không giống ra, mọi chứng cứ khác đều cho thấy họ là cùng một người.”

“Dù y có thể cải trang dung mạo nhưng còn khí hải? Không thể nào giấu được đâu.” Yến Ný vẫn hoài nghi.

“Vì không ai tin như thế nên y càng đường hoàng ẩn giấu thân phận. Chúng ta không cần phí tinh lực vào chuyện khí hải, cứ xem cổ tay y có bàn long kim ấn không là rõ chứ gì?” Mộ Dung Tử Thanh nháy mắt ranh mãnh.

“Tỷ định hạ thủ thế nào?” Yến Ný bị Mộ Dung Tử Thanh thuyết phục. Đích xác, mộc Phong có quá nhiều điều hiểm nghi, trừ khí hải không giải thích được thì mọi manh mối khác đều hợp tình hợp lý.

“Vậy dùng kế của muội, mỹ nhân kế!”

“A, lẽ nào tỷ định lấy thân đền đáp ơn cứu mạng của y? Nhưng vạn nhất không phải thì chẳng thiệt thòi lắm sao?” Yến Ný trừng mắt, tử Thanh mà cô quen không hào phóng như thế.

“Không phải tỷ đi, là muội.” Mộ Dung Tử Thanh cười trêu.

“Y là ân nhân cứu mạng tỷ, có liên can gì đến muội?” Yến Ný hổ thẹn.

“Nhưng hình như y không có cảm tình với tỷ.” Mộ Dung Tử Thanh nghĩ thế là lại bất bình, khế thì thâm vào tai Yến Ný mấy câu.

“Thế nào? Không cần muội phải hi sinh thì sao lại khẩn trương như thế.” Mộ Dung Tử Thanh liếc đôi ngọn núi đầy đặn của Yến Ný vúi về trên cột: “Cẩn thận nhé, đừng để y chiếm tiện nghi, hi hi.”

Hai vị mỹ nữ quần quít, đỏ bừng mặt vì xuân quang vô hạn...

187. Chương 187 : Tứ Phẩm Vô Kỹ : Kinh Cức Thứ Giáp

Giải quyết xong Tô Long, diệt Phong lại khép mình ở học viện. Mọi nghi ngờ đều hướng vào gã, nếu không phải gã thâm long chuyển phượng được về khí hải thì giờ này đã bị tìm ra từ lâu rồi.

Tuy Vô Dung học viện không giao gã cho Lục Lâm bang xử trí nhưng để lộ mình không phải là việc an toàn. Trong học viện có không ít nhân thủ Lục Lâm bang, vị trí của Tô Long cũng do một nhị cấp trưởng lão khác đến đảm nhiệm ngay. Có điều người này và Mộc Phong vô oán vô cừu, chắc không gây ra phiền hà gì cho gã.

Mục tiêu gã cần chú ý là thủ tịch sinh của công khai bảng, đội trưởng học viện tuần sát đội An Phan. Hắn độc ác, không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, ở Giả diện cạnh kỹ trường, hắn từng lợi dụng một

tình huống bất ngờ để giết gã. Đối với địch nhân, gã xưa tay chưa bao giờ mềm lòng, chỉ là học viện quy củ nghiêm, đối phương không rời khỏi cửa học viện nên muốn hạ thủ phải cân nhắc cẩn thận.

Qua được kỳ thi sơ cấp và trung cấp, gã được thưởng hai môn võ kỹ, phẩm cấp là nhị và tam phẩm. Bất quá gã có công vạch trần Tô Long lại thăng liên hai cấp trong thời gian kỷ lục nên học viện quyết định tăng phần thưởng thành võ kỹ tam phẩm và tứ phẩm.

Sau khi học viện xôn xao vì chuyện Tô Long bị giết yên tĩnh lại, sau rốt gã cũng chuẩn bị đón ngày chọn lựa võ kỹ.

Đẳng cấp của gã hiện giờ là võ sĩ tứ giai. Thể kỹ dung hợp với kim nguyên, đại khái thực lực khoảng võ sĩ lục giai, còn thể kỹ dung hợp với thổ nguyên, thực lực đại khái là võ sư nhất giai trở lên. Bất quá tại học viện, gã chỉ có thể để lộ thực lực về kim nguyên. Nếu An Phan đến gây phiền, mà không sử dụng võ kỹ thì gã miễn cưỡng ứng phó được, một khi hắn thi triển công pháp và võ kỹ thì với thực lực này, gã không phải đối thủ.

Nên phần thưởng chọn lựa hai môn võ kỹ này chính là cơ hội tốt để tăng sức chiến đấu trong giai đoạn hiện nay.

OOo

Diệp Phong lặng lẽ đứng trong đội ngũ học viên cao cấp, nhìn lâu các cao vút trước mắt, bất giác kinh thán.

Cửa giữa lầu các, một tấm biển lớn treo bên trên có ba đại tự “Võ kỹ các” khí thế bất phàm, không hiểu là bút tích của cao nhân nào.

Võ kỹ các là nơi Võ Dung học viện tích tụ công pháp và võ kỹ qua hàng trăm ngàn năm nay. Võ kỹ các chia làm sáu tầng, tầng thấp nhất bày ngũ hành công pháp, tầng hai là nhất phẩm võ kỹ, tầng ba nhị phẩm võ kỹ...Tầng cao nhất bày ngũ phẩm võ kỹ. Võ kỹ các bày toàn nguyên bản của bí cấp, tương đối quý giá.

Võ kỹ lục phẩm trở nên thông thường do đạo sư hoặc viên sư dùng thần niệm truyền thụ, không có bí cấp bản chữ. Cực hiếm học viên được thưởng lục phẩm võ kỹ.

Mỗi năm chỉ khi kết thúc kỳ thi tấn cấp mới đến cơ hội cho học viên thăng cấp được chọn võ kỹ một lần duy nhất.

“Chắc lão sư đã cho các người biết quy củ vào Võ kỹ các, ta không cần nhắc lại nữa. Với huy chương mới giành được, các người cứ chia nhóm vào tầng tương ứng chọn võ kỹ, mỗi người chỉ được chọn một môn rồi đăng ký số hiệu của môn đó với lão sư. Chúng ta sẽ căn cứ vào lựa chọn đó, sắp xếp thời gian đưa đến cho các nười tu luyện.” Một lão giả mặt mũi nghiêm túc đang lớn tiếng dặn, ông ta là người phụ trách quản lý Võ kỹ các.

Một môn võ kỹ sẽ có tới mấy học viên cùng chọn nên học viện phải phân thời gian đưa bí kíp cho họ luyện, võ kỹ có tính thực dụng trong chiến đấu là mục tiêu tranh đoạt của nhiều người, có khi phải mấy tháng mới đến lượt.

“Vâng,” chúng học viên hưng phấn hô to, ai nấy đầy khát vọng nhìn vào lầu các khổng lồ, ai cũng khát vọng có được võ kỹ, bởi như thế có nghĩa thực lực của họ sẽ tiến bộ hơn.

“Đã vậy thì khai các.” Lão giả phất tay, cửa lầu các từ từ mở ra, đội ngũ mấy ngàn người bên dưới chợt hơi kích động.

“Lớp tốt nghiệp chọn trước, mỗi lần vào năm trăm người. Chọn võ kỹ xong, sau một canh giờ phải ra ngay.” Lão giả chặn ở cửa, lúc số người vào trong đã đủ thì tạm thời ngăn đội ngũ còn lại ở ngoài.

Diệp Phong được tăng phần thưởng nên dù thuộc lớp cao cấp nhưng gã được cùng học viên lớp tốt nghiệp lên tầng thứ năm chọn võ kỹ. Lớp tốt nghiệp gồm những học viên chưa hết thời hạn sáu năm học nhưng đã qua được kỳ thi tốt nghiệp, vẫn ở lại học viện tiếp tục tu luyện cho đến hết thời hạn học tập. Yển Ny, mộ Dung Tử Thanh, an Phan đều là học viên lớp tốt nghiệp.

Lên tầng năm, mấy trăm học sinh được vào trước vội vàng tản đi. Chỉ có mấy chục học viên được cho lên tầng sáu, cũng là nhóm ưu tú nhất của lớp tốt nghiệp. Diệp Phong cũng không nhàn hạ, gã phải chọn một

môn tứ phẩm võ kỹ rồi thêm một môn tam phẩm võ kỹ, tránh phải đến đây thêm một lần.

Tầng lầu được chia thành năm khu vực theo ngũ hành thuộc tính. Diệp Phong đến khu võ kỹ kim thuộc tính.

Võ kỹ chia làm ba loại: Công kích, phòng ngự, thân pháp. Gã đi một vòng, hiểu được đại khái. Võ kỹ thuộc nhóm công kích được các học viên hoan nghênh nhất, quanh mỗi giá đựng đều đông nghịt người, náo nhiệt vô cùng. Võ kỹ phòng ngự gần như không ai nhóm ngó tới, chỉ có vài học viên đi qua rồi nhanh chóng khuất bóng. Võ kỹ nhóm thân pháp có tới mười mấy học viên hứng thú, đang dốc sức tìm kiếm.

“Ta được chọn hai môn, chọn loại nào nhỉ?” Gã trầm ngâm hồi lâu rồi lắc đầu: “Tứ phẩm công kích võ kỹ...Uy lực không mạnh lắm. Kim nguyên thể kỹ của ta cũng phát huy được lực công kích như thế, chọn võ kỹ công kích thì phải từ ngũ phẩm trở lên mới có hiệu quả.”

“Vậy chọn trong các võ kỹ thân pháp và phòng ngự vậy.” Gã xác định chủ ý, nếu chọn được thân pháp võ kỹ thì môn tam phẩm sẽ chọn trong nhóm phòng ngự, còn nếu chọn được tứ phẩm phòng ngự võ kỹ thì môn tam phẩm sẽ thuộc nhóm thân pháp, như thế tất năng cao được thực lực lên mức cao nhất.

“Tuyệt thượng phi - tốc độ rất nhanh, nhưng không linh xảo khi xoay chuyển...Không bằng cả Diệp động xung phong.” Gã bĩu môi.

“Lôi hành quỷ bộ - nhanh như ánh chớp, thân pháp này thích hợp cho xuất kỳ bất ý phát động công kích trong lúc giao đấu nhưng không thể liên tục thi triển, sẽ tổn hao quá nhiều nguyên lực, được không bù nổi mất.” Gã vẫn lắc đầu.

Tìm kiếm hồi lâu ở khu thân pháp, gã lại vòng sang khu phòng ngự. Nằm trong tay hai môn thổ nguyên võ kỹ ngũ phẩm và thất phẩm, nên nhãn quang của gã khá cao. Tứ phẩm thân pháp đều có ít nhiều khuyết điểm nhưng với những học viên chưa từng thấy võ kỹ cao cấp thì khác nào lấy được chí bảo.

“Môn này...Lực phòng ngự không ra sao cả.”

“Môn này...Cần thời gian tích lực quá dài.”

Gã có phần ủ rũ, bất cam lòng đi vòng thêm, sau cùng dừng ánh mắt ở một hàng chữ nhỏ: Kinh cực thứ giáp.

“Cục bộ hình thành kim nguyên phòng ngự như cương châm, nếu địch nhân công kích cận thân trúng nơi phòng ngự thì sẽ bị phản kích cực kỳ lăng lệ, uy lực không kém hơn tứ phẩm công kích võ kỹ. Nếu thực lực đạt đến võ sư cảnh giới, võ kỹ này luyện đến đại thành thì sẽ hình thành Kinh cực thứ giáp bên ngoài da khiến địch nhân không dám xấp lá cà. Năng lực phòng ngự của võ kỹ này không cao lắm.”

Gã đọc đi đọc lại hai lượt, trở nên trầm tư.

“Các hạ là Mộc Phong?” Một học viên không hiểu đến từ lúc nào, mỉm cười chào gã.

“...” Gã không biết đối phương nên đành gật đầu. Lúc thi tấn cấp, gã nhất chiến thành danh nên người khác nhận ra là bình thường.

“Ha ha, mỗi người đều có ba cơ hội chọn võ kỹ, các hạ ngay lần đầu đã chọn phòng ngự võ kỹ đầu tiên là đúng.” Học viên đó hảo tâm giải thích hộ gã: “Thông thường trong hai lần chọn đầu, chúng ta vẫn chọn một môn võ kỹ thân pháp hoặc phòng ngự, sau này rời khỏi học viện cũng có thứ để giữ mạng. Nhưng lần chọn sau cùng, nhất định phải chọn võ kỹ công kích, thế mới tôn thêm cho thực lực của mình.”

“Hóa ra vậy, đa tạ đã cho biết.” Gã mỉm cười hữu hảo, đối phương là người nhiệt tình.

“Không cần khách khí, ta nghe Lý Ngọc nói các hạ rất có bản lĩnh.” Người đó cười ha hả: “Tiếc là lúc các hạ đại chiến Mộ Dung Tử Thanh để thăng lên cao cấp, ta không được tận mắt chứng kiến, tiếc quá.”

Bọn Lý Ngọc về hòa? Gã tựa hồ hiểu ra, lần trước gã thể hiện lập trường, họ đã có ý lôi kéo, cộng thêm sau khi đại chiến với Mộ Dung Tử Thanh, lộ ra thực lực cao thâm, y thấy gã lần này liền chủ động bắt chuyện.

“Lý Ngọc năm nay cũng qua được kỳ thi tốt nghiệp rồi hả? Ta hình như không thấy y...”

“Ha ha, cũng nhờ các hạ cho Tô Long rút dài, hẳn không thể can thiệp vào thành tích thi của Lý Ngọc nên y tốt nghiệp được trong bốn năm, được phép lên tầng sáu chọn ngũ phẩm võ kỹ. Huynh muội y muốn đa tạ, lại sợ quấy nhiễu các hạ, chỉ bằng nếu rồi thì các hạ đến gặp họ? Bọn ta có không ít người muốn gặp các hạ để giao lưu võ kỹ.”

“Nhất định, nhất định!” Đích xác nên đến xem Lý Ngọc lôi kéo được số nhân mã đối kháng Lục Lâm bang đến mức nào.

“À, các hạ hứng thú với võ kỹ này hả?” Người đó nhìn thấy lớp lụa trắng giới thiệu về Kinh cực thứ giáp, tỏ vẻ kỳ quái.

“Hơi hơi...” Diệp Phong thấy đối phương tựa hồ có điều muốn nói nên gật đầu.

“Là một môn phòng ngự võ kỹ, khả năng chống lại công kích của nó không quá cao, dù phản ngược được người tấn công thì hiệu quả cũng không rõ rệt. Các hạ nghĩ mà xem, nếu đối phương dễ dàng phá được lớp gai này thì uy lực phản lại chắc không uy hiếp được gì. Còn đối phương không phá được chứng tỏ thực lực hữu hạn, dù không bị phản ngược thì cũng không phải đối thủ của các hạ. Nên mỗi khuyên rằng các hạ nên chuyển sang một môn võ kỹ đơn thuần phòng ngự, ít nhất cũng kháng cự được võ giả cao hơn các hạ một hai cấp.”

Những lời này cũng có lý nhưng gã có tính toán riêng.

Phân tích của người này là dành cho võ giả thông thường. Phòng ngự của Diệp Phong không chỉ dựa vào nguyên lực mà còn cả thể phách của gã, vốn cực kỳ mạnh mẽ, thực lực tứ giai võ sĩ trở xuống không uy hiếp nổi. Lực phòng ngự của Kinh cực thứ giáp không phải thức gã coi trọng mà là hiệu quả phản ngược trong phạm vi cục bộ của nó.

Với võ giả thông thường, thân thể chỉ có tác dụng hòa hợp với nguyên lực phát ra, uy lực công kích đến từ võ kỹ. Võ kỹ công kích và phòng ngự không thể đồng thời thi triển, một môn võ kỹ phòng ngự không quá mạnh thì chỉ bằng tự thi triển công kích võ kỹ chủ động xuất kích.

Nhưng với Diệp Phong, dù gã không sử dụng công kích võ kỹ, chỉ dựa vào thể kỹ dung hợp nguyên lực cũng phát ra được công kích có uy lực vượt cấp. Nếu gã có thể đồng thời có thêm một lớp Kinh cực thứ giáp ở điểm công kích, ví như quyền đầu, thì khác nào chủ động phản lực lại địch nhân, uy lực không kém gì gã tăng thêm một đạo nguyên lực công kích tương đương tứ phẩm võ kỹ.

Hà hưởng, kinh cực thứ giáp còn hình thành được một lớp bảo vệ nhất định với gã, coi như lưỡng toàn kỳ mỹ. Hiệu quả này với gã là chỉ gặp được chứ không thể cầu.

Nhưng khí hải tu luyện giả đơn thuần khác không thể mô phỏng được, dù gì thì lợi dụng nguyên lực hình thành Kinh cực thứ giáp tất không thể đủ tốc độ và sức mạnh để công kích địch nhân?

“Chọn cái này đi.” Gã nhớ số hiệu của Kinh cực thứ giáp, mỉm cười nói với đối phương: “Ta còn phải chọn một môn tam phẩm võ kỹ, người chọn tiếp đi.”

“Các hạ chọn môn võ kỹ vô dụng này? Không nên nói đùa.” Đối phương còn nóng lòng hơn gã.

“Yên tâm đi, ta biết rồi.” Gã vỗ vai đối phương: “Nếu có cơ hội, ta sẽ dùng môn võ kỹ này giao lưu với người, người sẽ biết lợi hại ngay thôi.”

“Vậy ta không lăm lăm nữa, có thời gian sẽ lĩnh giáo.” Đối phương cũng là người thoải mái, thấy gã kiên trì thì không nói thêm, gật đầu rồi đi chọn võ kỹ.

Gã xuống tầng bốn, tạm thời chỉ có mình gã ở đây. Kinh cực thứ giáp là môn võ kỹ công thủ song toàn, vậy môn còn lại thì chọn thân pháp. Lúc sử dụng kim nguyên lực để chiến đấu thì gã cũng có thêm một con bài.

Một canh giờ qua cực nhanh.

Gã thấy ở tầng bốn không có võ kỹ nào lý tưởng nên tùy ý chọn một số hiệu ở khu thân pháp. Tốt hay xấu thì trông vào ý trời.

188. Chương 188 : Chơi Đùa Với Người

Ở tu luyện khu trong học viện, trên một ngõ nhỏ bình thường, lôi bàn tử bị năm thiếu niên cùng năm học vây chặt.

“Dịch Thừa, ngươi định làm gì?” Thiếu niên mặt nhọn dẫn đầu là Dịch Thừa bị Diệp Phong giáo huấn trong rừng lúc xưa.

“Hắc hắc, lôi bàn tử ngươi khản trương cái gì?” Dịch Thừa cười vang: “Dù sao chúng ta cũng cùng quê, nên giúp đỡ nhau mới phải.”

“Đa tạ, lôi Hoành ta không dám, xin tránh ra, ta còn phải tu luyện.” Lôi bàn tử xoay người định đi nhưng bị chặn cả trước lẫn sau. Ở quê, y không ít lần bị Dịch Thừa bắt nạt, lần trước nếu Diệp Phong không xuất thủ thì ít nhất y cũng bị làm nhục một phen. Đối với Dịch Thừa, lôi bàn tử không hề muốn qua lại.

“Lão đại bọn ta nói với ngươi là coi trọng ngươi rồi. Tên mập người còn không biết điều.” Một thiếu niên hung hăng đẩy y.

“Ngươi tìm ta làm gì, định báo thù việc lần trước?” Thấy không thoát được, lôi bàn tử hừ lạnh. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một lý do khiến Dịch Thừa tìm y. Hẳn không đủ khả năng đối phó Mộc Phong nên trút giận lên y.

“Đương nhiên không phải, đối thủ của ta là Mộc Phong, tên mập người sao đáng cho ta động can qua.” Nhắc lại việc lần trước, dịch Thừa sầm mặt, mắt đầy oán độc.

“Chỉ bằng người?” Lôi bàn tử bật cười. Mộc Phong hiện tại là học viên cao cấp, thực lực hơn Dịch Thừa mấy bậc, chỉ bằng mấy thủ hạ là tân sinh mà hắn định đối phó thì đúng là chết cười.

“Hừ, bằng vào ta đương nhiên không đủ, nhưng ta có biện pháp đối phó hắn.”

“Thế ngươi tìm ta làm gì? Muốn ta đưa giúp chiến thư hả?” Lôi bàn tử bĩu môi.

“Nói thẳng luôn, hôm nay tìm ngươi là vì mang lại lợi ích lớn cho ngươi...” Dịch Thừa nỗ lực nở nụ cười giả dối: “Nghe nói quan hệ của ngươi và Mộc Phong không tệ, nếu ngươi làm nội ứng cho bọn ta, ta sẽ tiến cử ngươi vào Lục Lâm xã.”

Vân Châu các đại thế lực đều hình thành lên xã đoàn tại học viện. Lục Lâm xã tất nhiên thuộc phe Lục Lâm bang, vào xã đoàn này có nghĩa là sau đó có nhiều cơ hội gia nhập Lục Lâm bang. Lọt vào xã đoàn của một trong tứ đại thế lực là điều nhiều học viên mơ ước. Lôi bàn tử chỉ là học viên lớp chậm tiến, nếu chỉ dựa vào y thì mười đời cũng không được người ta nhìn đến.

“Muốn ta làm nội gian? Đừng mơ hào nữa.” Lôi bàn tử hiểu rõ đối phương định thế nào, liền cự tuyệt.

“Tốt nhất ngươi đừng đưa ra quyết định nhanh thế...” Dịch Thừa lại sầm mặt: “Nói cho ngươi biết, mộc Phong đã chạm vào ngươi không nên, sau này sẽ khó sống ở học viện, ngươi theo hắn chỉ tổ chịu tội.”

“Ngươi không nên chạm vào? Là ngươi hả?” Lôi bàn tử lại vênh mặt, nhặt nhèo giễu cợt.

“Không phải ta...” Dịch Thừa đỏ mặt rồi phẫn nộ: “Tóm lại sau lưng ta còn học trưởng khác lợi hại hơn, ngươi thông minh thì ngoan ngoãn vâng lời.”

“Ta không cần ngươi làm chuyện đó.”

“À...” Lôi bàn tử vừa dứt lời liền bị thiếu niên đứng đằng trước tung cước đá ngã.

“Ta bàn với ngươi là nể ngươi rồi, không uống rượu mời lại uống rượu phạt.” Dịch Thừa lạnh lùng liếc Lôi bàn tử dưới đất uy hiếp.

“Học trưởng sau lưng ngươi thật sự lợi hại như thế thì cứ đường hoàng đi đấu với Mộc Phong, cần gì sử dụng thủ đoạn hạ gục này.” Lôi bàn tử tuy thường cợt nhả nhưng lúc này tỏ ra rất cứng rắn.

“Đánh hắn.” Dịch Thừa nộ hỏa xung thiên ra lệnh, bốn thiếu niên bắt đầu tung đòn với Lôi bàn tử.

Con đường mòn này tuy vắng vẻ nhưng thỉnh thoảng vẫn có học viên đi qua đến tu luyện khu. Bất quá họ thấy Lôi bàn tử bị đánh cũng không buồn can dự. Tại học viện, thực lực kém cỏi mà bị đánh tất không ai đứng ra bênh vực, quy tắc này cũng giống như ở đại lục: Lấy thực lực làm đầu. Hà huống, dịch Thừa và Lôi bàn tử đều đeo huy chương sơ cấp, cùng ở một bậc thì gây hấn và chạm với nhau là việc quá bình thường. Chỉ cần không gây ra thương tích hoặc án mạng thì không ai xen vào.

“Thế nào? Nghĩ thông chưa?” Bảo chúng nhân dừng tay, dịch Thừa tóm tóc Lôi bàn tử, cười nanh ác hỏi.

“Có bản lĩnh cứ việc đánh chết ta.” Lôi bàn tử thở hồng hộc.

“Đồ không biết điều.” Dịch Thừa điên tiết, hắn đã đảm bảo với người đó là khiến cho Lôi bàn tử phản lại Diệp Phong, giờ không hoàn thành nhiệm vụ, mất mặt là việc nhỏ, nếu bị Lục Lâm xã khai trừ mới là đáng sợ.

Tên mập đáng chết. Hắn không thể đánh chết y, xem ra chỉ còn cách dùng chiêu sau chót đó.

“Ta cho ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất, làm nội ứng cho bọn ta, ta không chỉ đảm bảo cho ngươi gia nhập Lục Lâm xã mà miễn luôn khoản nợ 30 tinh tệ. Thứ hai, sau này mỗi lần gặp ngươi là ta lại đánh cho ngươi không dậy nổi.”

Món nợ 30 tinh tệ là con số cực lớn với nhà hắn. Bất quá người đó đã đảm bảo chỉ cần hắn hoàn thành nhiệm vụ, khi tốt nghiệp sẽ được tiến cử vào Lục Lâm bang làm thủ hạ, dù chỉ là tiểu lâu la thì thân phận cũng rất phong quang, 30 tinh tệ bỏ ra cũng đáng.

“Ha ha.” Lôi bàn tử đột nhiên bật cười, trước khi gặp Mộc Phong, món nợ đó từng là gánh nặng trong lòng y, nếu Dịch Thừa cho y cơ hội trả được thì có lẽ y sẵn lòng làm bất cứ việc gì. Nhưng bây giờ...Khác rồi.

Y chỉ là một tiểu nhân vật xuất thân bình dân, có đôi chút thiên phú tu luyện nhưng không lấy gì làm lợi hại. Mộc Phong ít ra cũng là đệ tử thế gia, thực lực và thiên phú đều kinh người, nhưng gã chưa từng coi y là tiểu nhân vật hèn mọn, thái độ luôn ôn hòa khiến người khác rất dễ chịu, dù thường ngày y đùa nghịch mạo phạm thì gã chỉ mỉm cười, hơn nữa còn ra tay giúp y giải quyết món nợ - chướng ngại lớn nhất trong lòng y. Lôi bàn tử từ lâu đã coi Mộc Phong thành lão đại của mình.

Mộc Phong cho y không chỉ là 30 tinh tệ mà còn là ảm áp và tôn nghiêm, còn cả...“Tình cảm”. Mộc Phong lúc nào cũng thần bí nên y không biết gã có coi mình là bằng hữu thật sự hay không, nhưng như thế cũng không ảnh hưởng đến lựa chọn của y. Tiếng “lão đại” đó do y tâm cam tình nguyện gọi.

“Ta chọn cách thứ ba, đánh cho ngươi không bò dậy nổi.” Há miệng nhin đau, lôi bàn tử đáp lời với vẻ trào phúng cực độ.

“Tên mập đáng chết.” Dịch Thừa giơ chân lên đá Lôi bàn tử văng xa bốn, năm thước.

Y lảo đảo đến chân ba tốt nghiệp sinh đi qua, mặt dính đầy máu và đất cát. Ba tốt nghiệp sinh liếc nhìn rồi định đi qua, việc này quá bình thường ở Võ Dung học viện.

“Vì Mộc Phong mà dám chống đối Lục Lâm xã, tên ngu xuẩn ngươi nhất định sẽ phải hối hận.” Dịch Thừa làm lơ mọi người qua lại, chỉ vào Lôi bàn tử dưới đất mắng.

Mộc Phong? Lục Lâm xã? Ba tốt nghiệp sinh chợt dừng chân nhìn sang. Người đi giữa là Lý Ngọc, bên phải y là người gặp mặt Diệp Phong ở Võ kỹ các, còn bên trái là một học viên đáng vẻ khá dữ dằn, dưới mí mắt hiện rõ một vết sẹo.

Thấy hai thủ hạ của Dịch Thừa xông lên định cướp Lôi bàn tử về, mặt sẹo vội lắc chân chặn giữa.

Chát, chát! Cả hai không kịp phòng bị, va vào đối phương, như va vào bức tường, ngã xuống rên lên đau đớn.

“Học trưởng muốn gì?” Dịch Thừa biến sắc, bình thường trừ phi có giao tình, bằng không sẽ không ai ra mặt vì người không quen. Lôi bàn tử bất quá là một tân sinh nhỏ xiu, không có bối cảnh gì để có giao tình với một tốt nghiệp sinh.

“Không có ý gì hết, thấy các ngươi không thuận mắt thôi.” Mặt sẹo lạnh lùng bước lên một bước.

“Bọn...Bọn ta là người Lục Lâm xã.” Lục Lâm xã tương đối có tiếng tăm tại Võ Dung học viện.

Thần sắc mặt sọc lạnh lại, phi thân nhấc cổ áo Dịch Thừa giơ lên, lạnh lùng hỏi: “Dám lấy Lục Lâm xã ra dọa ta?”

“Hừ, mặt sọc, chỉ là tân sinh thôi mà, đừng dọa hấn sợ.” Một tốt nghiệp sinh cạnh Lý Ngọc mỉm cười, lắc đầu bước lên nhìn Dịch Thừa sắc mặt trắng nhợt: “Lục Lâm xã hiện tại xuống cấp quá, loại tân sinh này cũng chịu thu nhận.”

“Lăng Vân! Lục Lâm xã bọn ta nhận người, từ lúc nào đến lượt Tụ Nghĩa xã các ngươi hoa chân múa tay?” An Phan dẫn mấy đội viên tuần sát đi tới, thần sắc lạnh lùng.

Mặt sọc hất Dịch Thừa ra, nghênh ngang đến trước mặt An Phan: “Ta biết là tên tiểu nhân người ở sau lưng giở trò, hôm nay Tụ Nghĩa xã bọn ta tuyên bố Mộc Phong là người của bản xã, người dám động tới y là gây hấn với cả bọn ta.”

“Các ngươi dám bảo vệ Mộc Phong...?” An Phan nghiêng răng. Tụ Nghĩa xã tuy là đối đầu của Lục Lâm xã nhưng với An Phan thì không trọng yếu bằng Mộc Phong. Ra khỏi Võ Dung học viện, lục Lâm bang là nhất đại thế lực uy chấn Vân Châu còn Tụ Nghĩa xã không là gì cả. Với người nhiều tham vọng như hấn, một đoàn thể nhỏ nhoi không đáng trọng thị.

Mộc Phong thì khác. Ai cũng nhận ra Mộc Dung Tử Thanh ngày càng có hứng thú với gã, không ngại tự thân thử chiêu, tuy thế không nói lên điều gì nhưng dù thế nào Mộc Phong cũng trở thành chướng ngại cho dã tâm đang bành trướng của hấn, không dẹp yên thì không cam lòng. Nếu Mộc Phong về hòa với Tụ Nghĩa xã thì hấn muốn đối phó càng khó hơn. Nên hấn không thể không tức giận.

“Có gì không dám? Tụ Nghĩa xã bọn ta không sợ uy hiếp hơn bất cứ thứ gì, chỉ bằng chúng ta thử mấy chiêu?” Lý Ngọc bước lên.

Mắt An Phan biến đổi liên tục, thực lực của hấn dĩ nhiên hơn Lý Ngọc nhưng họ Lý một khi giao đấu là như kẻ điên, trước kia muốn thắng tất phải trả giá không ít. Giờ y nhận được một môn ngũ phẩm võ kỹ, thực lực tất nhiên đại tăng, động thủ chỉ e lưỡng bại câu thương. Không đáng tí nào. Hiện tại hấn lại đang đi tuần, không tiện gây ra tranh chấp.

“Hừ! Cảnh cáo các ngươi đừng có thân cận Mộc Phong, bằng không ta sẽ khiến các ngươi hối hận.”

“Vô dụng, chẳng trách Mộc Dung Tử Thanh không thích hấn.” Nhưng lời này lọt hết vào tai An Phan chuẩn bị bước đi, ánh mắt hấn trở nên cực kỳ hung ác.

Hãy đợi đấy!

OOo

“Khốn kiếp.” Diệp Phong thấy Lôi bàn tử mặt đầy vết thương gần như không đứng dậy được thì cơn giận bốc lên.

Nếu An Phan gây hấn, ám toán hay thậm chí làm nhục gã thì gã đều nhẫn nại được vì gã có mục tiêu quan trọng hơn. Gã sẽ coi đối phương là con rối đang múa may. Nhưng giờ hấn lại hạ thủ với người quen của gã, lôi bàn tử có thể coi là người thân cận duy nhất của gã tại học viện, vì gã mà bị bắt nạt thành thế này.

Đặc biệt nghe nói Lôi bàn tử vì không đồng ý làm nội gian cho An Phan hạ mình nên mới thụ khổ, lòng gã càng cảm động. Hiện giờ gã đã coi Lôi bàn tử là huynh đệ thật sự, huynh đệ chịu nhục thì nhin được chăng? Đáp án đương nhiên là không.

“Người muốn chơi thì ta chơi với người.” Mắt gã đầy ánh lạnh lẽo.

189. Chương 189 : Khiêu Chiến .

“Mộc huynh đệ, việc này cần tính toán.” Bọn Lý Ngọc cứu Lôi bàn tử rồi liền tiện tay đưa y về túc xá của Diệp Phong. Nghe gã nói vậy, lý Ngọc chột khuyen.

“Lục Lâm xã cậ có Lục Lâm bang chống lưng, lung lạc được không ít học viên tư chất ưu tú, thế lực lớn mạnh, cao thủ rất đông. An Phan là công khai bằng đệ nhất cao thủ, học viện tuần sát đội trưởng, gần như không ai dám trêu vào. Mộc huynh đệ thân cô thế cô, khó lòng đấu với chúng.” Lăng Vân từng gặp gã ở Võ kỹ các lên tiếng khuyên.

“Mộc huynh đệ chi bằng gia nhập Tụ Nghĩa xã, sau này tiện chiếu cố nhau. Tụ Nghĩa xã tuy thực lực không bằng Lục Lâm xã nhưng trọng nghĩa khí, an Phan dám động vào thì mặt sẹo mỡ đây là người đầu tiên liều mạng với hắn.” Mặt sẹo tuy tướng mạo hung ác nhưng thập phần hào sảng, nói năng thẳng thắn. Bọn Lý Ngọc đến đây rõ ràng là muốn lôi kéo gã gia nhập Tụ Nghĩa xã.

Diệp Phong trầm tư một lúc rồi mỉm cười, không cự tuyệt. Tuy Tụ Nghĩa xã còn yếu, chưa đạt đến mức có thể đối kháng Lục Lâm bang nhưng nhân thủ đều có tiềm lực, hơn nữa đều có oán cừu với Lục Lâm bang nên mới chống đối Lục Lâm xã như thế. Quan trọng nhất là họ đều chí đồng đạo hợp, đáng để kết giao.

“Tốt quá, lần này chúng ta có thêm thực lực để đấu với Lục Lâm bang.” Mặt sẹo hưng phấn hoa tay múa chân nhưng bị Lý Ngọc trừng mắt.

Diệp Phong cười thầm, gã biết được qua Lý Băng Thiên rằng Tụ Nghĩa xã do Lý Ngọc dựng lên để tương lai đấu với Lục Lâm bang. Hiện giờ chúng nhân đều là học sinh, thực lực không mạnh nên chưa để lộ mục đích thật sự. Xung đột với Lục Lâm xã chỉ nằm trong phạm vi giữa các xã đoàn trong học viện với nhau, không đáng cho Lục Lâm bang chú ý.

Đối phương coi trọng thực lực của gã nhưng chưa dám tin tưởng hoàn toàn. Dám gây hấn với Lục Lâm xã là khái niệm khác với dám gây hấn cùng Lục Lâm bang. Họ cần có thời gian để tín nhiệm gã. Mặt sẹo và Lăng Vân là những nhân vật trung kiên của Tụ Nghĩa xã, chắc có cừu oán không nhỏ với Lục Lâm bang.

Nên gã giả dờ không nghe ra “thâm ý” trong lời mặt sẹo, vẫn thản nhiên cười. Bọn Lý Ngọc thở phào, dù Diệp Phong không để ý đến lời mặt sẹo hay coi thường Lục Lâm bang thì họ đều không mất gì.

“Mộc huynh đệ thật sự sẽ gây phiền với An Phan?” Lăng Vân lại chuyển chủ đề về việc hiện tại.

“Người ta đã tự tìm đến, sao ta có thể nhún được nữa? Bằng không sau này sẽ không ít việc tương tự xảy ra...Thật sự chúng coi Mộc Phong ta không ra gì cả.” Tình trạng của Lôi bàn tử triệt để nhắc nhở gã rằng nhún nhường là cơ sở để người khác không chú ý đến mình, an Phan đã lộ địch ý không thể hóa giải với gã vì Mộ Dung Tử Thanh, nếu còn ẩn nhẫn nữa thì địch thủ sẽ càng được đà. Người thân cận bị tai ương là việc gã không chấp nhận nổi.

“Xem ra Mộc huynh đệ đã quyết, bất quá mỡ nhắc nhở huynh đệ, an Phan đứng đầu tuần sát đội, đấu với hắn ở trong học viện thì thiệt thòi lắm.” Lý Ngọc hảo tâm nhắc nhở.

“Thế là thế nào?”

“Phổ thông học viên tranh chấp, chỉ cần không gây ra hậu quả nghiêm trọng sẽ không bị truy cứu, đó là quy định để rèn luyện năng lực chiến đấu cho học sinh. Nhưng nếu có người khiêu chiến tuần sát đội thì sẽ bị phạt nặng.”

“Lẽ nào trong học viện thì tuần sát đội lớn nhất?” Diệp Phong bất mãn nhíu mày.

“Không hẳn, chỉ cần huynh đệ khiêu chiến mà thắng được tuần sát đội đội viên thì tuần sát đội không có quyền xử phạt, thực lực mới là nhân tố quyết định quan trọng nhất. Nhưng đội viên tuần sát đội đều là cao thủ đứng trong hai mươi vị trí đầu của công khai bảng, muốn thắng chúng gần như không thể.” Lý Ngọc giải thích.

“Vậy thì không có gì đáng lo.” Gã tự tin.

“Hơn nữa khiêu chiến đội viên tuần sát đội thì không được sử dụng công pháp và võ kỹ không do học viện truyền thụ. Chúng đại biểu cho quyền uy của học viện, đánh bại chúng thì phải sử dụng thực lực do học viện truyền thụ. Chỉ thế thôi là chúng gần như bất bại rồi. Tà tin Mộc Phong huynh đệ có con bài tẩy nhưng...” Cả ba cùng nhần nhó.

Trong học viện còn có hơn hai mươi thắng được An Phan nhưng chỉ dùng thực lực học viện truyền thụ thì hẳn dù không phải đệ nhất nhân cũng không kém ai. Xưa nay rất hiếm học viên dám gây sự với tuần sát đội.

Mộc Phong lần trước đấu với Mộ Dung Tử Thanh khiến ai cũng cho rằng thực lực thật sự của gã khoảng võ sĩ ngũ giai. Sức chiến đấu đó hiển nhiên không đủ để đối phó An Phan.

“Nếu huynh đệ án binh bất động, là tuần sát đội trưởng, hấn không có lý gây phiền. Huynh đệ khiêu chiến thì e rằng trúng kế của hấn. Nếu huynh đệ sử dụng công pháp và võ kỹ ngoại lai để thủ thắng thì sẽ bị học viện truy cứu, vẫn là mình chịu thiệt.”

“Chỉ cần không sử dụng võ kỹ ngoại lai là được?” Gã nhướn mày, mắt lóe lên tia khác lạ.

“Không sai.”

“Được, ta biết rồi.” Nụ cười thoát có thoát không hiện lên trên khóe môi gã.

OOo

Tìm An Phan không khó, mỗi ngày hấn đều đi tuần hai canh giờ trong học viện.

Lúc bọn Lý Ngọc cùng Diệp Phong chặn lại thì gương mặt anh tuấn của hấn lập tức nở nụ cười âm lạnh.

Song phương còn cách nhau chục thước, hai đôi mắt một tím một đen bất ngờ đọng độ trên không, dấy lên hoa lửa vô hình, không hề nhường nhau.

“Cầu xin? Hay là khiêu chiến?” Tựa hồ đoán được mục đích Diệp Phong tìm mình, giọng nói bình đạm của An Phan tựa hồ chứa cả ngọn lửa.

“Bằng ngươi cũng xứng?” Diệp Phong hếch cằm lên, vẻ mặt đầy trào phúng, không hề nể mặt.

“Vậy là muốn khiêu chiến ta. Được lắm, từ lúc ta đảm nhiệm chức tuần sát đội trưởng đến nay, ngươi là kẻ đầu tiên.” Sắc mặt An Phan cau lại, hai tay nắm thành quyền đầu, hỏa hồng nguyên lực từ từ tụ lại.

“Ta đang hiếu kỳ nếu ngươi thua thì chức tuần sát đội trưởng này có làm được nữa không?” Diệp Phong đưa tay thành đao, một lớp kim nguyên lực ngấm phủ trên thủ đao. Kinh cực thứ giáp chỉ là một môn tứ phẩm võ kỹ, hiểu được không quá khó, tuy chỉ tu luyện một ngày nhưng gã đã miễn cưỡng thi triển được, với độ thuần thực của gã hiện thời và kim nguyên khí hải đạt nhị giai võ đồ thì uy lực chưa cao lắm.

“Hừ. Ngươi không có cơ hội đó đâu.” Diệp Phong chủ động khiêu chiến thì hấn cầu mong gì hơn. Trong tình huống này, dù hấn giáo huấn thế nào, mộ Dung Tử Thanh cũng không nói được gì.

Trong lúc lời qua tiếng lại, cả hai đã bắt đầu giao thủ với nhau.

Thân hình An Phan cực nhanh, tích tắc chân giậm xuống thì thân ảnh đã xet đến trước mặt Diệp Phong, quyền đầu hàm chứa hỏa nguyên hung hãn giáng mạnh vào ngực gã. Vì tốc độ ngọn quyền cực nhanh, không khí vang lên tiếng ma sát chói tai.

An Phan định thị uy với Diệp Phong, tuy một quyền này hấn không động dụng võ kỹ nhưng công kích rất lăng lệ, sức mạnh hùng hồn, không cho đối phương tránh né. Ngũ giai võ sĩ tầm thường rất khó lòng ứng phó được, bọn Lý Ngọc đều trầm kinh hãi.

Bất quá Diệp Phong không phải ngũ giai võ sĩ tầm thường, kinh nghiệm chiến đấu của gã không học viên nào bì được. Tránh ngọn quyền này coi như thua đến bảy phần, nên gã trụ vững thân hình, giờ chuông nghênh đón.

“Chát!” Hai người lại giao phong, an Phan đứng im nhưng Diệp Phong lùi lại hai bước, xem ra hơi thiệt thòi.

Gã vẫy vẫy tay, một dòng mát lạnh chảy qua tay, xua tan cảm giác tê rần vì cú va chạm kịch liệt, rồi gã nắm tay, đốt ngón giữa nổi lên hình thành một cái mấu. Duệ quyền thế này càng dễ dàng phát huy đặc tính công kích của kim nguyên lực.

Sắc mặt An Phan hơi biến, lần giao phong vừa rồi, lực công kích của Diệp Phong không nằm ngoài ý liệu của hấn, mà là mấy đạo kim nguyên năng lượng như lưỡi dao nuốt lấy quyền đầu hấn. Nếu không vì luồng năng lượng đó rất nhẹ, hấn nhanh chóng hóa giải được thì e rằng đã nếm mùi đau thương.

Hỏa nguyên lực chú trọng bạo phát, công kích là dốc toàn lực nên hỏa nguyên của một quyền này được An Phan dồn hết vào công kích, không bảo vệ kỹ càng cho quyền chưởng. Dù gì công kích là cách phòng ngự hay nhất, nhưng một chưởng quỹ dị của Diệp Phong vượt ngoài dự liệu của hắn.

Kinh cực thứ giáp khiến gã cực kỳ vừa ý, thứ giáp có thêm một tầng phòng ngự, giảm bớt không ít lực công kích của An Phan nên gã mới có thể dựa vào thực lực ngũ giai võ sĩ tiếp được một quyền của thất giai võ sĩ mà không thiệt thòi lắm. Kinh cực công kích rõ ràng cũng khiến đối phương đau đầu, về mặt của An Phan cho thấy hắn suýt nữa nếm mùi.

Đó chỉ là uy lực không đầy hai tầng của Kinh cực thứ giáp, nếu kim nguyên khí hải tăng lên, gã tu luyện thuần thực môn võ kỹ này thì hiệu quả nhất định thập phần kinh nhân. Đấu xấp lá cà tất gã chiếm ưu thế lớn, xem ra đã không chọn sai.

“Dù nhục thể mạnh mẽ nhưng tiếc là nguyên lực quá kém.” Kim nguyên lực phản ngược không đáng cho An Phan chú ý, công kích cỡ này chỉ cần hắn hơi chú ý bảo vệ quyền đầu là hóa giải được hết. Qua lần giao phong vừa rồi thì thực lực của Diệp Phong còn kém hắn xa. Trận này hắn thắng chắc.

“Ta càng kém chứng tỏ tên ngu xuẩn bại dưới tay ta còn kém hơn.” Diệp Phong cười lạnh trào phúng, duệ quyền vạch lên quỹ tích đẹp đẽ công thẳng vào gương mặt anh tuấn của An Phan.

“Muốn chết.” Thường có câu, đánh người không đánh vào mặt, nhất là khi An Phan tương đối vừa lòng với gương mặt mình. Thấy đối phương muốn đánh vào đó, lòng gã ngáp oán khí.

Hắn lách đầu tránh đi, đối quyền thành trảo, chụp vào cổ tay Diệp Phong. Nếu bị chụp trúng, với hỏa nguyên lực hùng hậu, hắn tin là mình có thể bẻ lợi cổ tay đối thủ.

190. Chương 190 : Ngạnh Khí Băng

Diệp Phong xuất quyền, trong lúc cấp thiết không thể thu lại, nên An Phan thò trảo ra, nắm lấy cổ tay đối phương, mắt ánh lên hung tàn.

“Không ổn, lần này nguy hiểm rồi.” Sắc mặt mặt sọc cau lại, lo lắng hô lên.

“An Phan khẳng định sắp hạ sát thủ, có nên giúp không?” Lăng Vân cả kinh, họ không muốn Mộc Phong vừa vào Tụ Nghĩa xã đã bị phé cổ tay. Tuy An Phan vị tất dám giết gã nhưng chưa chắc đã không dám để lại ản hoạn cho Mộc Phong. Với luyện thể giả như gã, thân thể quan trọng hơn phổ thông võ giả nhiều, một tay thụ thương, hậu quả khôn lường.

Ban đầu họ đều tin Mộc Phong tự khỏe, ai ngờ kết quả lại thế này. Biết vậy đã khuyên gã đừng khiêu chiến với An Phan, mất không một cánh tay thì không đáng. Vốn cho rằng Mộc Phong sẽ đem lại niềm vui bất ngờ, không thắng được thì an toàn thoát thân cũng đủ chứng minh thực lực. Tiếc là mới hai chiêu, chưa kịp nói xong thì kết quả đã sắp thua.

“Đừng vội, xem ra Mộc huynh đệ không sao đâu.” Lý Ngọc nhân quang tinh tường, tuy hơi chấn động nhưng thấy mất Diệp Phong không hề hoảng loạn thì biết gã còn hậu chiêu. Người có thể chống được mười chiêu với Mộ Dung Tử Thanh, sao lại nhanh chóng bại dưới tay An Phan như thế?

Hừ. An Phan quát khê, hỏa nguyên lực hùng hậu tràn lên lòng tay, đổ vào cổ tay Diệp Phong. Đối phương vừa toàn lực xuất ra thủ đao, đang lúc kiệt lực, khẳng định không chống nổi. An Phan gần như lộ ra nụ cười thắng lợi gian xảo.

Chát!

Tay hai bên đan nhau chợt chấn động, diệp Phong thuận thế rút tay về, xem ra không hề thụ thương, ngược lại An Phan tỏ vẻ kinh hãi, lòng tay có dấu máu, lộ ra trước mặt chúng nhân.

“Sao vậy? Rõ ràng đội trưởng chiếm ưu thế, vì sao lại thụ thương? Tiểu tử đó giờ trò gì? Hắn có phản kích đâu?” Một đội viên tuần sát kinh ngạc.

“Lẽ nào hỏa nguyên công kích của đội trưởng quá mạnh nên tay bị phản lực?”

“Không thể nào? Đội trưởng không phải tay mơ mới lần đầu giao đấu. Nếu uy lực đến mức tác dụng ngược thì sao tiểu tử đó vô sự?”

“Thấy quý rồi.”

Nét cười của Diệp Phong càng đượm ý chế giễu: “Chụp vào gai nhím thấy thế nào?”

Lần giao phong này khác hẳn khoảnh khắc va chạm lúc trước. Lực phòng ngự của nhục thân Diệp Phong không kém hơn tứ giai võ sĩ cộng thêm Kinh cực thứ giáp gia tăng thêm đôi phần phòng ngự, an Phan định lợi dụng đòn công kích phổ thông để đả thương gã là việc không thể.

Về phần lực kim nguyên của Diệp Phong, nếu chỉ va nhau một tích tắc thì không uy hiếp được An Phan nhưng hắn chọn cách tóm chặt cổ tay gã. Tuy kim nguyên lực của Diệp Phong chỉ là nhị giai võ đồ, uy lực của kinh cực hữu hạn nhưng An Phan không phải là gã, khi không được nguyên lực bảo vệ, hắn không có thể phách biến thái để chống lại phản lực đó. Sau khi hỏa nguyên nổ tung, Diệp Phong chỉ việc dồn một luồng kim nguyên lên cổ tay, bổ sung năng lượng cho Kinh cực thứ giáp đả thương bàn tay đang tóm lấy cổ tay gã.

Đương nhiên đó chỉ là chút thương tích ngoài da, không ảnh hưởng đến chiến đấu. Nhưng...Đòn toàn lực của hắn mà không hạ được Diệp Phong, thật khiến hắn kinh ngạc. Một đòn này hắn tin rằng dù lục giai võ sĩ cũng phải thương tổn, sao Mộc Phong lại không hề hấn gì.

Kỳ thật gã không phải không ảnh hưởng gì, chỉ là nguyên nguyên lực vừa chảy qua, cổ tay liền tan hết khó chịu.

“Xem ra ta đã coi thường ngươi.” An Phan vốn định lập uy, ai ngờ Diệp Phong mạnh hơn hẳn tưởng tượng.

Hắn vốn cho rằng đối phó một tiểu tử luyện thể mà dùng toàn lực thì quá mất mặt. Dù thế nào hắn cũng là thủ tịch học viên trên học viện công khai bảng, hơn nữa còn giữ chức đội trưởng tuần sát đội, đấu với một học sinh mới thăng lên cao cấp mà còn thi triển võ kỹ thì dù thắng cũng sẽ bị người ta chỉ trích chê bai.

Nhưng hiện giờ thì nếu không động dụng võ kỹ, hắn thật sự không hạ được Diệp Phong. Chí ít hắn cũng không muốn kết quả hòa, hắn không chỉ muốn thắng mà phải thắng đẹp, thắng cho có phong độ. Bằng không sẽ như lúc trước giáo huấn bọn Ngô Đồng, sẽ bị Mộ Dung Tử Thanh coi rẻ.

Chính phục được Mộ Dung Tử Thanh liên quan đến tiền đồ xán lạn sau này của hắn. Thời gian của hắn không còn nhiều, một năm nữa sẽ phải tốt nghiệp, lúc ấy sẽ phải lựa chọn trở thành một lâu la vô vị của Lục Lâm bang. Dù đột phá đến võ sư cũng chỉ là lâu la cao cấp mà thôi, cách quá xa mục tiêu nhân thượng nhân của hắn.

“Ngươi dùng võ kỹ rồi hả? Ta vẫn chưa.” Giọng An Phan vẫn rất tự tin, rất kiêu ngạo. Thủ thắng trong chiến đấu tuy quan trọng nhưng không thể thua về khí thế vì hắn là thủ tịch sinh. Muốn triển võ kỹ, chí ít cũng phải cho toàn trường biết, không thể giống kiểu đánh lén, thắng mà không oai.

“Tứ phẩm võ kỹ: Ngạnh khí băng!” Lần này quyền đầu của hắn rực hồng mang, hơn nữa tương đối ngưng kết trên quyền đầu. Nếu hắn tu luyện đến võ sư cảnh giới, một chiêu này có thể phát huy uy lực mạnh nhất đả thương địch nhân trong vòng ba thước.

Diệp Phong cảm thụ được lực đạo hùng hồn trên quyền đầu, thế như ngàn cân. Gã không dám sơ ý, một tay không đỡ được nên gã đưa thêm cả tay trái, hai tay co lại hình thành một đạo phòng ngự hình con hổ, cơ nhục căng lên, cảm giác về sức mạnh tràn ngập.

Va nhau chính diện.

Sau tiếng nổ, Diệp Phong bị hất văng. Chiêu Ngạnh khí băng này của An Phan đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, uy lực thậm chí không kém gì ngũ phẩm võ kỹ, hắn còn có võ kỹ phẩm cấp cao hơn nhưng không cho rằng cần giở ra, chỉ một chiêu Ngạnh khí băng này đủ khiến Diệp Phong nếm mùi rồi. Diệp Phong được thưởng một môn tứ phẩm võ kỹ, hắn không sử dụng ngũ phẩm võ kỹ thì thắng lợi mới hoàn toàn phục chúng.

Lần này Kinh cực thứ giáp chưa chạm vào hắn, quyền đầu của hắn chưa tiếp xúc với thân thể Diệp Phong, hỏa nguyên ngưng kết đến thế thì Kinh cực thứ giáp gì đó đều bị hủy sạch.

“Theo quy định, khiêu chiến đội viên tuần sát đội, thất bại sẽ bị xử phạt nghiêm minh. Đội người dưỡng thương rồi thì đến chỗ ta nhận tội.” An Phan đắc ý phẩy tay, chuẩn bị quay đi. Trúng một quyền đó, Diệp Phong chỉ ít cũng phải nằm cả tuần mới dậy được, bất quá như thế chưa đủ. Tuần sát đội xử phạt do hắn làm chủ, lúc đó muốn thế nào mà chả được.

Muốn tranh nữ nhân với ta, người còn chưa xứng.

Bọn Lý Ngọc lắc đầu, ngành khí băng này dù là họ cũng chỉ biết tránh, tuyệt không dám ngành tiếp. Diệp Phong lăm lăm như vậy thì thua cũng là thường tình.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng gió, an Phan không kịp suy nghĩ, dấy lên một lớp hỏa nguyên phòng ngự. Y phục và tóc hắn bị năng lượng thổi tung.

Chát!

Một quyền mạnh mẽ đó giáng vào lưng hắn, đẩy hắn văng đi mấy vòng, cơn đau nhói truyền lên.

191. Chương 191 : Hôm Nay Tha Cho Hắn

Chúng nhân ồn ào hẳn.

Trúng một đòn Ngành khí băng chính diện như thế, trừ phi thực lực Mộc Phong hơn hẳn An Phan, không thì sao lại bỏ dậy nổi, càng không nói đến chuyện nhanh chóng trả đòn, hay là An Phan nương tay?

Nhưng thái độ của An Phan cho thấy không phải như vậy. Lẽ nào Mộc Phong đạt đến cảnh giới võ sư? Quá hoang đường, không ai dám tin.

Võ giả tầm thường giao đấu, chỉ cần phá được nguyên lực phòng ngự là sẽ đả thương cực nặng đối phương. Muốn ngành tiếp võ kỹ công kích, e rằng phải sử dụng võ kỹ có phẩm cấp tương đương mới được. Diệp Phong là ngoại lệ, thân thể gã có năng lực phòng ngự không kém gì ngũ hành năng lượng, cộng thêm thổ, kim lưỡng hệ nguyên lực dung nhập vào nên sức phòng ngự tuyệt đối cao hơn võ sĩ cùng giai. Tuy gã không động dụng thổ nguyên khí hải nhưng hiệu quả tối luyện thân thể của thổ nguyên đã ẩn tàng sẵn trong thân thể gã, thất giai võ sĩ sử dụng tứ phẩm võ kỹ không đủ để uy hiếp gã.

Chỉ là chỗ trúng quyền bồng rớt, một vết sưng vù xuất hiện ở ngực.

“Với một quyền đó mà người tưởng là đã thắng? Còn thứ gì lợi hại hơn không?” Diệp Phong trả lại một chiêu, xoa ngực lạnh lùng nói. Sức phòng ngự của gã tuy biến thái nhưng lực công kích không thể hơn được lục giai võ sĩ, hơn nữa trừ môn võ kỹ bị động phản lực là Kinh cực thứ giáp ra, gã không tu luyện môn kim nguyên võ kỹ thiên về công kích nào, một quyền đó chỉ khiến An Phan ném chút khổ đầu mà thôi.

“Phụt!” An Phan thổ ra một hơi, mặt mũi nhăn nhó bỏ dậy, thân thể hơi run.

Trước mặt đông người mà mặt mặt như thế sao hắn lại không giận. Bất quá Diệp Phong tiếp một chiêu Ngành khí băng mà vẫn vô sự thì vượt khỏi ý liệu của hắn.

“Người triệt để kích nộ ta rồi đấy.” Hai mắt An Phan đỏ ngầu, làn da lộ khỏi y phục cũng đỏ lên như máu, nhiệt độ quanh đó tăng nhanh, Diệp Phong ở cách mấy thước cũng cảm nhận được.

“Tam dương bạo viêm quyết!” Mặt sọc hơi biến sắc: “Sau cùng cũng xuất ra tuyệt chiêu hả? Đối phó một tân sinh vừa tấn cấp mà hắn cũng đem ra.”

“Đến mức này mà không hạ được Mộc Phong, danh dự của hắn sẽ mất hết. Người tưởng hắn còn giữ gìn nữa sao?” Lý Ngọc hừ lạnh.

“Mộc Phong hình như hết bài rồi...” Lăng Vân nhíu mày lo lắng: “Y vào học viện chưa lâu, còn chưa chọn được võ kỹ.”

Võ kỹ là kỹ xảo vận dụng nguyên lực. Một môn võ kỹ thích hợp không chỉ tăng được tốc độ tu luyện mà khiến cho nguyên lực của bản thân có được đặc tính không tầm thường.

Công pháp bình thường có tác dụng chủ yếu ở hai khía cạnh: Tăng tốc độ vận hành nguyên lực hoặc khiến cho nguyên lực ngưng kết hơn. Chỉ là phương pháp khác nhau nên hiệu quả cũng bất đồng. Công pháp chia ra cao thấp song chủ yếu là do độ thích hợp với người tu luyện, một môn công pháp hợp với mình sẽ thực dụng hơn một môn cao cấp nhiều. Một vài môn võ kỹ khi phối hợp với công pháp nhất định sẽ có uy lực vượt hơn phẩm cấp.

Như Tam dương bạo viêm quyết của An Phan hiện tại chỉ là võ kỹ bình thường nhưng nếu thi triển tính bùng nổ của hỏa nguyên võ kỹ thì tác dụng rất rõ ràng, thậm chí còn hơn cả một vài môn võ kỹ cấp cao.

Nên công pháp thuộc bất kỳ phẩm cấp nào cũng được các thế lực coi là trân bảo, tuyệt đối không dễ dàng ban cho ai. Công pháp của Võ Dung học viện không mấy khi thưởng cho học viên, chỉ khi đạt đến điều kiện hà khắc mới được thưởng. Có tư cách đó phần lớn là thôi tiến sinh.

Diệp Phong không hề thêm muốn, nguyên Thần quyết chính là công pháp tu luyện nguyên nguyên lực, nên gã không thể tu luyện ngũ hành công pháp khác mà chỉ có thể thi triển ngũ hành võ kỹ. Có thân thể dung hợp với ngũ hành nguyên lực, uy lực không kém hơn bất kỳ công pháp tuyệt đỉnh nào. Chỉ là...

Nét mặt gã tỏ vẻ ngưng trọng, chiêu Ngạnh khí băng vừa rồi cơ hồ đạt đến cực hạn chịu đựng của gã. Khí tức của An Phan hiện tại đại thịnh, hiển nhiên đã quyết hạ được gã, khi vận chuyển công pháp để thi triển võ kỹ, uy lực khẳng định sẽ cao hơn nhiều. Gã không chắc sẽ tiếp được.

Lấy một viên thất phẩm kim nguyên đơn ra, gã chuẩn bị toàn lực nghênh tiếp.

“Dừng tay.” Một tiếng quát vang lên, tiếp đó bóng xanh loáng lên giữa Diệp Phong và An Phan. Chính thị Mộ Dung Tử Thanh!

“An Phan, ngươi là nhân vật hạng nhất của học viện mà lại thi triển công pháp bắt nạt học đệ mới tấn cấp, còn mặt mũi nào nữa hả?” Trừng mắt hanh lên, cô không hề khách khí mắng mỏ, hiển nhiên cô vừa tới nên cho rằng An Phan làm phiền Diệp Phong.

Da mặt An Phan giật giật, thu nguyên lực đang dâng trào lại, tỏ ra không cam lòng: “Là hấn chủ động khiêu chiến ta, sao lại bảo ta bắt nạt hấn? Lẽ nào vì hấn là học đệ mà ta phải chủ động nhận thua?”

“Ngươi? Khiêu chiến An Phan?” Mộ Dung Tử Thanh kinh ngạc ngoái lại.

“Có vấn đề gì hả?” Gã nhướng mày lên.

“Ngươi muốn nổi tiếng cũng nên chọn đối tượng khác.” Mộ Dung Tử Thanh giậm chân, khế nói: “Dù là ta mà không dùng võ kỹ của gia tộc thì vị tất là đối thủ của y, ngươi khiêu chiến với ai chẳng được, chọn y làm gì.”

Diệp Phong bĩu môi không đáp. Gã vốn không mong chỉ bằng kim nguyên khí hải thắng được An Phan mà mục đích chủ yếu là hiểu được thực lực của hấn, bằng không gã đã không đòi quyết đấu trước mặt đồng người.

“Ta cho ngươi đường rút, thôi đi.” Mộ Dung Tử Thanh liếc gã, nói với An Phan: “Nói thế nào thì sử dụng công pháp đối phó một học đệ là người sai. Trừ phi ngươi không sử dụng công pháp, bằng không lần khiêu chiến này coi như cho qua.”

Không dùng công pháp, an Phan không dám chắc thắng được Diệp Phong, hơn nữa hấn không cam lòng mất đi cơ hội danh chính ngôn thuận giáo huấn gã. Mộ Dung Tử Thanh nhún tay khiến hấn đành đẩy nguyên nhân cho Diệp Phong: “Là hấn khiêu chiến ta, ngừng hay không e rằng không do ta và muội làm chủ. Hấn khiêu chiến thì ta không có lý do gì nương tay.”

Theo hấn suy nghĩ, diệp Phong đã chủ động gây hấn thì không tính. Nhưng vậy không coi là không nể mặt cô.

“Thế nào? Nể mặt ta chứ. Yển Ny tìm người có việc.” Mộ Dung Tử Thanh mỉm cười nhìn Diệp Phong, hàm ý trong mắt rất rõ.

“Nhất định đệ phải nể mặt Mộ Dung học thư.” Diệp Phong liếc An Phan, chợt dấy lên ý niệm cổ quái, ngữ khí đượm vẻ ám muội, hơn nữa dí sát mặt vào mũi Mộ Dung Tử Thanh, hai người thậm chí cảm nhận được

hơi thở của nhau. Màu đỏ ửng lên trên mặt cô.

“Hôm nay tha cho y vậy.”

192. Chương 192 : Trái Ôm Phải Ấp .

Với thân phận của Mộ Dung Tử Thanh đã bao giờ bị ai ‘khinh bạc’ vô lễ như thế. Nếu là người khác tất đã bị cổ tung cước đá bay, nhưng nhìn vào mắt Diệp Phong, không hiểu sao cô lại hoảng loạn, lộ ra thần thái e thẹn hiềm thấy thường ngày khiến gã vốn coi cô là tiểu thư bướng bỉnh cũng rúng động.

“Xú tiểu tử, ngươi nói gì?” Thấy gã và Mộ Dung Tử Thanh gần gũi như vậy, an Phan lại bốc hỏa, cộng thêm ngữ khí của đối phương huênh hoang như vậy thì gã chịu thể nào được. Thể nội khí hải dâng lên cấp tốc, tam dương bạo viêm quyết lại phụ thể.

“Ta nói là học trưởng nên cẩn thận, đừng để bị người ta đánh cho không bò dậy khỏi giường nổi.” Diệp Phong lại ngẩng lên, lạnh lùng uy hiếp, khiến tất thấy hơi biến sắc. Tại Võ Dung học viện mà dám uy hiếp An Phan như thế, gã là người đầu tiên. Nhưng gã...Dựa vào đâu?

Mộ Dung Tử Thanh đảo mắt, nhìn Diệp Phong chằm chằm, nhất thời ngẩn người. Gã nói ra những lời đó, mục quang cực độ tự tin. Lẽ nào là người đó? Mộc Phong không thể là đối thủ của An Phan, nhưng nếu là Diệp Phong...

“Dám uy hiếp ta?” An Phan giận càn hông, nhất là khi Mộ Dung Tử Thanh cứ ngậy người nhìn gã. Đó là Mộ Dung đại tiểu thư băng lãnh cô ngạo sao?

Trước kia hắn chỉ cẩn thận mà thôi, chứ không coi Diệp Phong ra gì, hiện thời thì hắn thật sự cảm thấy bị uy hiếp.

“Đủ rồi.” Mộ Dung Tử Thanh tỉnh lại, đỏ mặt lùi hai bước, đồng thời quát ngăn An Phan: “Khiêu chiến đến đây là dừng, an Phan ngươi đừng quá đáng.” Cô nóng lòng muốn xác định xem Mộc Phong có phải học viên cứu mình không nên không muốn gã dây dưa với An Phan.

“Chúng ta đi.” Mộ Dung Tử Thanh kéo gã.

Lăng Vân chặt vật nuốt nước bọt cười khan: “Thực lực của y so với An Phan thế nào thì không biết chứ sức hấp dẫn với Mộ Dung Tử Thanh thì An Phan còn xa mới sánh được với y.”

“Tuy tiểu tử này đích xác khiến người khác ganh tỵ, nhưng thấy An Phan như vậy, lão tử càng thống khoái. Hà.” Mặt sọc cười vang.

“An Phan chắc muốn nuốt sống Mộc Phong.” Lý Ngọc cũng bật cười: “Bất quá Mộc Phong sao lại không khiêu chiến nữa? Ta không cho rằng y nể mặt Mộ Dung Tử Thanh...”

“Khí thế ban nãy của An Phan cực mạnh, có lẽ y nhận ra không địch nổi nên không đánh nữa.”

“E rằng không đơn giản như thế...” Lý Ngọc lắc đầu, nhưng nhất thời không hiểu được dụng ý của gã.

“Mộ Dung học thư, muốn hí lộng tử nhân lang đằng sau kia không?” Diệp Phong khẽ nháy mắt.

“Tử nhân lang?” Mộ Dung Tử Thanh hiểu ngay, mím môi cười như hoa nở, gật đầu đầy hiếu kỳ.

Bất quá cô lập tức hối hận với quyết định của mình.

Tay trái gã rất tự nhiên vòng lấy eo cô kéo lại. Cô chưa kịp phản ứng thì đã bị gã kéo vào lòng, khí tức nam tử đặc thù khiến cô ngẩn ra.

Môi gã ghé sát tai cô, thì thầm: “Miễn phí giả làm người trong lòng của học thư, không thu tiền đâu mà lo. Giúp học thư đuổi tên tử nhân lang hay làm phiền kia, thế nào?”

Mặt cô ửng đỏ, lòng hổ thẹn vô chừng. Tên xấu xa này rõ ràng muốn chiếm tiện nghi của cô.

May mà tay gã dừng ở eo cô chứ không làm gì quá đáng. Mộ Dung Tử Thanh khẽ cắn môi. Xú tiểu tử, chốc nữa mà ngươi không phải là Diệp Phong cứu ta thì thế nào ta cũng bẻ tay ngươi.

“Mộc Phong!” Sau lưng vang lên tiếng gầm giận dữ, gã thầm cười lạnh, quả nhiên hấn giận điên người, giọng nói cũng trở nên the thé.

“Người chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân đào tẩu hả? Có bản lĩnh thì đấu xong trận này.”

“Học viện thủ tịch sinh cũng đến thế mà thôi.” Diệp Phong lắc đầu coi thường, cười nhạt như không thấy ánh mắt muốn giết người của An Phan: “Người nhập học đã lâu, tu luyện thuần thực võ kỹ của học viện. Còn ta mới lấy được võ kỹ, người có thắng cũng không thấy mất mặt hả?”

“Người định thế nào?” An Phan sầm mặt, thầm tính toán, lẽ nào Diệp Phong định bắt hấn không dùng nguyên lực và võ kỹ? Hừ, chết cười, ta đâu có ngu xuẩn như thế?

“Nửa năm sau, ta tu luyện võ kỹ thành thực sẽ lĩnh giáo các hạ, dám không?” Gã nở nụ cười.

Nửa năm? Một luyện thể giả dù tu luyện võ kỹ thì tiến bộ cũng hữu hạn, chỉ cần hấn thi triển Tam dương bạo viêm quyết là đủ đấu với nhất giai võ sư, muốn đả bại đối phương dễ như trở bàn tay.

“Được, chi bằng chúng ta đánh cược, kẻ bại sẽ cuốn gói khỏi học viện, có dám nhận lời không?” An Phan quát to.

“Nhất ngôn vi định!” Diệp Phong sáng khoái đồng ý. An Phan quả nhiên mắc câu, vốn gã tưởng hấn sẽ đòi đấu sinh tử nhưng chắc vì học viện không cho phép nên hấn đành yêu cầu như vậy.

“Tử Thanh, ta hi vọng có những việc muội đợi đến nửa năm nữa hẵng quyết định.” Sắc mặt An Phan nhăn nhó nói với Mộ Dung Tử Thanh, tuy hấn đã quyết định nửa năm nữa khi quyết đấu sẽ đày đọa Diệp Phong nhưng thấy tay gã còn đặt lên eo cô thì không nén được phần hận trong lòng.

“Người có tư cách gì nói với ta như thế. Cút.” Mộ Dung Tử Thanh nổi giận vì bị Diệp Phong sờ soạng, nên nói năng không hề nề mặt.

Bọn Lý Ngọc cười vang không nề nang gì khiến sắc mặt An Phan càng âm trầm.

Mộ Dung Tử Thanh đảo mắt, yển Ny liền bước lên, miễn cưỡng nở nụ cười thẹn thùng: “Mộc Phong học đệ, nề mặt đi ăn cơm cùng chứ?”

Thật sự diễn xuất của cô cực tẻ, nhưng nét kiêu mị diễm lệ thì khiến mọi nam học viên cạnh đó cơ hồ rớt tròng vì mải nhìn.

Thấy thần thái của cô, gã biết ngay Mộ Dung Tử Thanh lại giả trò gì đó, dù cự tuyệt thì đối phương cũng sẽ lẳng nhặng, thử từ chối thẳng thừng xem họ có mục đích gì. Gã không biết rằng nguyên trạc mờ mờ trên cổ tay đã bị Yển Ny nhìn thấy.

“Rất vui lòng.” Gã mặc kệ ánh mắt chúng nhân, tay phải kéo Yển Ny, ôm hai mỹ nữ bước đi, để lại tất cả đang mắt tròn mắt dẹt. Dù gì hai tiểu ny tử này tìm gã có ý khác, có tiện nghi mà không chiếm thì...Kỳ thật tâm tư gã rất đơn thuần.

Trái ôm phải cấp? Mộ Dung Tử Thanh không kịp phản ứng. Không còn thiên lý nữa. Tất thấy đều thầm đấm ngực, vì sao người đứng giữa hai mỹ nữ không phải là mình. Sau việc này, diệp Phong có thêm danh hiệu Tình thánh, khiến gã lúc nào cũng vênh mặt.

OOo

Ở chỗ không người, mộ Dung Tử Thanh cùng Yển Ny nửa cười nửa không nhìn Diệp Phong. Cổ tay gã hiện rõ dấu ấn nguyên trạc.

Thân phận của gã sau cùng cũng bị nhận ra.

193. Chương 193 : Diệp Phong Khiêu Chiến .

Quan sát Diệp Phong một lúc, mộ Dung Tử Thanh không tin nổi thiếu niên uy chấn Vân Châu, quấy loạn cả Lục Lâm bang là người trước mắt mình.

“Các vị định thế nào?” Gã nhăn nhó hỏi. Đề phòng mọi nhẽ mà gã không ngờ Yến Ný chỉ dựa vào nguyên trạc ấn ký ở cổ tay là khám phá được thân phận mình.

Đối phương đưa gã đến chỗ vắng người chứng tỏ không muốn gã bại lộ thân phận, bằng không gã đã bắt chấp tất cả giết họ. Không hiểu Mộ Dung Tử Thanh cổ linh tinh quái này định giở trò gì.

“Người đúng là Diệp Phong đã giết Tô Kiệt và Tô Long?” Mộ Dung Tử Thanh mắt rực lên, dáng vẻ cực độ hiếu kỳ.

“Nếu ta nói không phải, các vị có tin không?”

“Kỳ thật ta không dám tin, nhưng chứng cứ xác thực rồi thì người thừa nhận đi. Ta không tin cũng phải tin.” Mộ Dung Tử Thanh mỉm cười.

“Nếu không vì tại hạ thấy hai vị học thư không có ác ý, hơn nữa dù gì tại hạ cũng cứu hai vị một lần, chắc không đến nỗi đi cáo giác, bằng không tại hạ đã phủ nhận trước rồi sát nhân diệt khẩu!” Thần tình gã trở nên lạnh lùng, thái độ ục hiếp thích đáng là nên có.

“Cáo giác người không có lợi gì cho chúng ta, phần thưởng của Lục Lâm bang tuy hậu nhưng không động lòng được ta.” Mộ Dung Tử Thanh đảo mắt, nét cười hiện rõ: “Nhưng...Nếu ta giữ bí mật cho người thì người cho ta lợi ích gì?”

“Cần tại hạ lấy thân đền đáp chăng?” Gã trợn tròn trắng lên, thật không nghĩ ra mình có gì hấp dẫn Mộ Dung gia đại tiểu thư.

Mộ Dung Tử Thanh hơi đỏ mặt, liếc gã kiêu mị: “Còn nói năng nữa, ta sẽ đuổi người đi.”

“Dù thế nào, ta cũng cứu cô một lần, bảo mật giúp ta là cói như báo ơn rồi.” Gã xòe tay, coi như tìm ra lý do.

“Hừ, người của ta cũng giúp người cầm chân võ sư Lục Lâm bang, không thì người đâu dễ dàng đào thoát. Coi như chúng ta cùng có lợi.” Mộ Dung Tử Thanh đột nhiên nghĩ ra: “Vì sao người lại biết hai loại nguyên lực?”

“Điểm này không thể phụng cáo.” Mặt gã lạnh lại, bí mật Nguyên Thần quyết tuyệt đối không thể bại lộ.

“Không nói thì không nói, sao phải nghiêm trọng như thế.” Thấy sắc mặt gã không lành, mộ Dung Tử Thanh không kiên trì nữa, ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi cười bảo: “Người không nghĩ ra cách gì mua chuộc ta và Yến Ný thì chi bằng thế này, người đồng ý làm hộ mỗi người bọn ta một việc, bọn ta sẽ giữ bí mật cho người. Được không?”

“Việc gì?” Gã nhú mày, tuy đại khái xác định được mình không giao dịch với cô nhưng tiểu ny tử này vị tất đi cáo giác gã, nhưng không cần mạo hiểm thì vẫn hơn. Không phải việc gì quá khó xử thì gã đáp ứng được.

“Chuyện đó bọn ta chưa nghĩ chín, sau này sẽ nói.”

“Không được, vạn nhất cô muốn ta làm một việc khó xử thì không xong.” Gã cự tuyệt.

“Vậy chúng ta ước định, nếu việc ta yêu cầu mà người không làm được hoặc chạm đến giới hạn nào đó thì người có thể cự tuyệt còn ta đổi sang yêu cầu khác. Nhưng nếu người làm được thì không được cự tuyệt, thế nào?” Mộ Dung Tử Thanh cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói.

“A...Việc đó không vấn đề gì.” Gã bổ sung: “Bất quá phải đưa cả thời hạn nữa, việc này phải đề xuất trước khi tại hạ rời học viện, bằng không sẽ không có giá trị.”

Gã tính rằng thời gian mình ở học viện không quá hai năm, bình thường cũng không có quá nhiều việc để làm, để Mộ Dung Tử Thanh đi là xong, còn Yến Ný chắc không làm khó gã.

“Đúng là nhỏ mọn...” Mộ Dung Tử Thanh bĩu môi đồng ý: “Cứ vậy đi.”

Đạt thành hiệp nghị, gã liền quay về túc xá.

Thấy Lôi bàn tử mình đầy thương tích ngủ say sưa trên giường, lòng gã thoảng ân hận. Gã rút một luồng nguyên nguyên lực từ trong nguyên trạch ra liệu thương cho y. Cũng may Lôi bàn tử chỉ bị thương ngoài da thịt, nguyên nguyên lực chảy qua một vòng mọi sưng bầm nhanh chóng tan đi.

“Giả diện cạnh kỹ trường sắp bắt đầu rồi.” Gã nheo mắt, lẩm bẩm: “An Phan, người tưởng ta đợi đến nửa năm sau mới tính sổ với người hả?”

Hồi lâu sau, lôi bàn tử tỉnh lại, kinh hãi nhận ra thân thể không còn đau nữa, thương thế cơ hồ đều chuyển biến tốt. Tuy y không hiểu vì sao nhưng chắc có liên can đến Diệp Phong, càng khiến y thêm kinh ngạc về gã.

“Lôi bàn tử, sau này căn phòng sát vách là của người, đằng nào ta cũng thuê rồi.” Diệp Phong thấy y bò dậy được, mỉm cười bảo.

“Không cần, ta và đồng bạn ở cùng cũng thoải mái lắm.” Y không nhận lời, ở riêng với gã không quan trọng lắm.

“Túc xá cũ thì người cứ tiếp tục ở, còn phải giúp ta nghe ngóng tin tức. Bất quá nếu không có việc gì thì người đến phòng cạnh đây tu luyện...” Gã không giải thích nhiều, chỉ dặn: “Dù người thấy gì khác lạ cũng đừng kinh ngạc hay đồn ra, hiểu chưa?”

“À...” Lôi bàn tử gật gù theo quán tính.

Nhưng chỉ hôm sau là y hiểu. Trong gian phòng đó, mỗi khi Diệp Phong tu luyện là có vô vàn linh khí tụ lại, y cảm giác rõ nơi linh khí dồn tụ là phòng Diệp Phong. Nhưng chỉ riêng linh khí lan sang phòng y cũng không kém hơn linh địa tốt nhất học viện.

Lôi bàn tử hiểu rõ gã chịu tiết lộ bí mật như thế là rất tín nhiệm mình, những thần thông mà gã hiển lộ càng khiến y xác định lựa chọn theo gã là việc chính xác.

Y không hề hỏi Diệp Phong về linh khí, cũng không tỏ vẻ vì khác lạ với người khác, mà một lòng một dạ lợi dụng linh khí đó tu luyện. Tuy y tu luyện hơi muộn nhưng thiên phú không quá tệ, ở nơi có hiệu quả tu luyện gần như linh địa này, thực lực của y tiến bộ rất nhanh.

“Tự Nghĩa xã...Nếu họ đáng tín nhiệm thì cũng nên tìm cách giúp họ nhanh chóng đề thăng thực lực.” Muốn đấu với Lục Lâm bang, tối thiểu cũng cần một toán cao thủ võ sư, gã muốn đối phó không phải là những lâu la võ sĩ và võ đồ mà là lực lượng trung kiên của Lục Lâm bang - võ tông và võ sư.

OOo

Mấy ngày sau, giả diện cạnh kỹ trường tháng này bắt đầu. Diệp Phong là học viên cao cấp nên có tư cách tham gia.

Vì vừa kết thúc kỳ thi tấn cấp trong năm nên cạnh kỹ trường lại chuẩn bị đón một đợt cao trào xếp lại danh hiệu. Nhiều tân nhân mới tấn cấp sẽ đến đo thực lực.

Đồng thời, các tuyển thủ xếp năm mươi hạng đầu cũng cử hành một phen long tranh hổ đấu để xếp hạng lại.

Đeo mũ rộng vành màu đen, mặc áo chên màu xanh, đeo mặt nạ sắt cười cười, Diệp Phong đang tiến hành đăng ký.

Không phải mọi học viên đều tham gia Giả diện cạnh kỹ trường, bởi không có tuyệt chiêu thì không cần đến đây làm gì. Muốn khiêu chiến ở cạnh kỹ trường, đầu tiên cần đăng ký thân phận và hóa danh. Hóa danh không thể lặp lại của người khác, đăng ký thành công là được cấp một thẻ bài chứng minh thân phận, sau đó mới có thể khiêu chiến.

Thực lực bằng chỉ ghi tên của ba trăm tuyển thủ. Số còn lại chỉ xếp vào cho đủ, nếu không muốn khiêu chiến tuyển thủ của thực lực bằng thì đến lôi đài tự do, tùy tiện so tài với ai cũng được. Ngược lại phải đến chỗ đăng ký thư khiêu chiến.

Tuyển thủ nào chưa tiếp nhận đủ ba lần khiêu chiến thì tất sẽ tiếp nhận. Quy tắc khiêu chiến cũng đơn giản, chỉ có thể khiêu chiến người xếp hạng cao hơn.

Diệp Phong hiểu rõ quy tắc của cạnh kỹ trường, liền đưa ra lời khiêu chiến với Tử vương tử. Tử vương tử là hóa danh của An Phan tại cạnh kỹ trường mà ai cũng biết. Cái tên này cho thấy hắn tự phụ đến thế nào, dù quả thật có không ít mỹ nữ trong học viện xiêu lòng vì hắn.

“Xin lỗi, lần này là thi đấu xếp hạng trong năm của cạnh kỹ trường, theo quy định, năm mươi người đầu tiên của thực lực bảng vì phải dự thi nên có thể cự tuyệt mọi lời khiêu chiến.” Lão sư phụ trách tiếp nhận khiêu chiến kinh ngạc nhìn Diệp Phong, vừa đăng ký đã khiêu chiến tuyển thủ xếp thứ hai mươi là việc chưa từng có.

Huy chương của gã là học viên mới thăng lên cao cấp, theo đẳng cấp sẽ từ võ sĩ nhất giai đến tam giai, còn hai mươi tuyển thủ dẫn đầu thực lực bảng có ai không đạt đến võ sĩ lục, thất giai? Một khi họ thi triển toàn bộ thực lực, gần như ngang với nhất giai võ sư tầm thường, thậm chí là mạnh hơn. Đầu óc tân tuyển thủ này có vấn đề không?

“Cạnh kỹ trường quy định có thể cự tuyệt khiêu chiến chứ không cấm tiếp nhận đúng không?” Gã cười khê.

“Đích xác như vậy...Bất quá vì để dưỡng sức cho thi đấu xếp hạng, chắc không ai chấp nhận khiêu chiến vào lúc này. Nếu có tuyển thủ nào bị đào thải thì may ra sẽ tiếp nhận khiêu chiến để phát tiết. Con đến lúc đó sẽ khiêu chiến lại chứ hả?”

“Bất tất, con khiêu chiến hẳn luôn.”

“Rất có thể y không nhận lời khiêu chiến của con.” Lão sư được mời tương đối hứng thú nhắc nhở.

“Nhất định hắn sẽ tiếp nhận.” Gã cười tự tin: “Chỉ cần lão sư cho hắn biết muốn giành được Mộ Dung Tử Thanh, trước hết phải đánh bại con...”

Rất nhanh, câu nói đầy sức sát thương đó đã động đến mục tiêu leo vào Mộ Dung thế gia của An Phan. Mặt hắn đeo mặt nạ che đi dung mạo nhưng ánh mắt đầy nghi hoặc và âm trầm.

“Người là ai? Có quan hệ gì với Tử Thanh?” An Phan không đáp có nhận lời khiêu chiến không mà hỏi ngược.

“Muốn biết hả? Có thể đấy. Đánh bại ta rồi nói.” Diệp Phong ung dung mỉm cười.

“Giả thần giả quỷ...Có phải là bầy do mấy tên định cướp vị trí của ta bày ra?” An Phan ngẫm nghĩ, tỷ thí xếp hạng sắp bắt đầu, lãng phí tinh lực là việc tối ngu xuẩn. Tuy một học viên cao cấp, theo lý thường sẽ không gây ra trở ngại gì cho hắn nhưng ai biết được có bầy rập gì trong đó.

“Thế nào? Không dám?” Diệp Phong cười khinh thị: “Chỉ cần sau nà người đừng làm phiền Mộ Dung học thư, ta không khó dễ người nữa.”

“Người muốn rước nhục thì đừng trách ta nặng tay.” An Phan đón lấy thư khiêu chiến từ tay lão sư, đóng ấn ký vào. Đối phương nói đến thế thì không cho phép gã chịu nhún nữa, bằng không việc này đồn ra thì người khác sẽ cho rằng hắn sợ một học viên mới thăng lên cao cấp.

Vô Danh đấu với Tử vương tử, vô Danh là hóa danh tại cạnh kỹ trường của Diệp Phong. Tin tức này lan nhanh, lời dài diễn ra trận đấu nhanh chóng chật ních học viên đến xem náo nhiệt.

Thân phận Tử vương tử thì ai cũng biết. Hắn là nhân vật phong vân đứng đầu công khai bảng, thực lực An Phan cũng không phải điều gì bí mật. Có thể chen chân vào 20 vị trí đứng đầu, không ai không là đệ tử thế gia nắm trong tay một môn công pháp hoặc võ kỹ siêu đẳng. Chỉ dựa vào võ kỹ và công pháp do học viện thưởng cho để leo lên vị trí đó, hẳn xứng đáng kiêu ngạo. Nhiều người cho rằng nếu An Phan có được một môn lực phẩm võ kỹ, dù lọt vào mười vị trí dẫn đầu cũng không khó khăn gì.

Còn Vô Danh thì đúng như hóa danh, chưa ai nghe nói đến. Nghe ngóng một lúc chúng nhân mới biết gã thậm chí chưa lọt vào thực lực bảng, nhất thời toàn trường xôn xao. Tuyển thủ như thế mà dám khiêu chiến An Phan? Còn An Phan sao lại chấp nhận chuyện ngoài lề xảy ra trước khi tỷ thí xếp hạng?

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, trước khi khiêu chiến bắt đầu, có một trận đấu thế này để xem khai vị cũng không tệ. Những tuyển thủ xếp gần An Phan ở thực lực bảng cũng tỏ ra hứng thú chiếm lấy vị trí đẹp để

xem, hy vọng Vô Danh không bại quá nhanh. Dám khiêu chiến An Phan chắc phải có đôi chút bản lĩnh, họ muốn xem sau một năm Tử vương tử thật ra đạt đến trình độ nào.

Cả hai lên đài, tỷ thí bắt đầu.

“Bất kể người khiêu chiến ta vì mục đích gì nhưng dám nhắm vào Tử Thanh thì ta đều không dễ dàng bỏ qua.” Ánh mắt lạnh lại, thể nội An Phan dấy lên nguyên lực, chìm vào trạng thái chiến đấu.

“Đến đây, nói lắm làm gì.” Gã giơ ngón tay lên, thái độ miệt thị khiến đối phương nổi đóa.

“Muốn chết!” Tiếng nổ vang lên dưới chân An Phan, thân hình hóa thành tàn ảnh trên không, tay phải rực hồng mang, như sao băng bổ xuống ngực Diệp Phong.

Gã không tránh, nói cách khác những người có mặt đều cho rằng gã không tránh kịp. Thảng cái ngọn quyền đã giáng trúng.

“Chát!” Tiếng hỏa nguyên lực nổ tung vang vọng toàn trường.

Tiểu tử này chỉ biết hư trương thanh thế hả? Ngay cả tư thế chiến đấu cũng không có, đối diện với công kích của thất giai võ sĩ, dù không tránh được cũng phải phòng ngự chứ nhỉ? Hắn không thi triển công pháp và võ kỹ, nếu công kích này mà đối thủ không đỡ được thì dựa vào đâu mà khiêu chiến? Lẽ nào vì ở Giả diện cạnh kỹ trường khả dĩ ẩn tàng thân phận, nên đối thủ mới không sợ gì mà thử vận khí?

Con người tím ngắt của An Phan hiện rõ nét khinh miệt, xem ra mình đã tính sai, một học viên cao cấp thôi mà, sao lại có quan hệ với Tử Thanh...Thực lực này không xứng tranh giành với hắn.

Ngẩng đầu lên, hắn lắc đầu không tin nổi.

Cái gì? Sao lại như thế? Đồng thời dưới đài vang lên tiếng kinh hô.

Gã không bị hất văng, thậm chí chỉ hơi lùi hai bước. Chỗ trúng quyền trên ngực loáng thoáng bốc lên khói xanh nhưng da thịt không hề hấn gì.

“Đó là công kích của người?” Diệp Phong lạnh lùng cười nhạo.

Đối phương dám động đến người ở cạnh gã, chỉ cho một trận thì không thể trút giận. Diệp Phong muốn đồng thời đả kích An Phan cả về tâm lý và nhục thể, chấn tan tự tin của hắn, phá tan vinh diệu mà hắn tự hào, thậm chí phá tan hy vọng về Mộ Dung Tử Thanh mà hắn ôm ấp.

“Sức phòng ngự mạnh thật.”

“Có phải An Phan học trưởng chưa tận toàn lực? Dù không thi triển võ kỹ, một quyền đó cũng không dễ tiếp được.”

“Chắc là có gì bí ẩn. Đừng nói học viên cao cấp, dù tốt nghiệp sinh bình thường cũng không thể có sức phòng ngự biến thái đến thế.”

Mặc kệ nghị luận phía dưới, an Phan hiểu rõ một quyền của mình vừa rồi, tuy chưa toàn lực nhưng cũng đến chín phần, hà huống đặc tính của hỏa nguyên là bùng nổ, cùng mức nguyên lực thì hỏa nguyên có thể phát huy lực công kích mạnh nhất.

Lẽ nào là hắn...An Phan bất giác nhớ đến Diệp Phong từng chịu một đòn Ngạnh khí băng mà vẫn vô sự.

Không đúng, lực phòng ngự của kẻ này còn hơn cả Mộc Phong, không cần làm động tác gì cũng tiếp được một quyền toàn lực của hắn, còn Mộc Phong ít ra cũng phải chống đỡ. Hơn nữa từ cảm giác trên quyền đầu cho thấy đối phương tu luyện thổ nguyên lực, khác hẳn kim nguyên lực của Mộc Phong.

Học viên mới tấn cấp còn cao thủ thâm tàng bất lộ như thế, sao trước đây không nghe nói tới nhỉ?

“Khá lắm.” An Phan lãnh tĩnh hẳn, đối phương đã chuẩn bị đầy đủ, muốn mượn hắn để nổi danh sao? Chắc cũng là một kẻ nhắm vào Mộ Dung Tử Thanh, song ẩn tàng rất khá.

Tam dương bạo viêm quyết!

Ầm! Hỏa nguyên lực nổ tung, da An Phan dấy lên hồng mang nhàn nhạt. Đối phương không phải học viên cao cấp bình thường, không thi triển chút bản lĩnh e rằng không hạ được, chỉ riêng lực phòng ngự của gã không kém hơn thất giai võ sĩ.

Bất quá, ta vẫn chưa sử dụng thực lực thật sự, hần cười lạnh.

Diệp Phong sau rốt cũng tỏ vẻ nghiêm túc, thổ nguyên lực từ từ phụ thể, hiện rõ ngoài da. An Phan thi triển Tam dương bạo viêm quyết sẽ tăng tiến về chất lượng công kích, gã không muốn chịu thiệt gì sơ ý.

“Thổ nguyên khí hải...Kém nhất là tốc độ.” An Phan lắc mình, tốc độ nhanh hơn hai thành.

Tiếp đó An Phan xuất hiện ở bên phải gã, cẳng chân như thép luyện dấy lên hỏa hồng quang mang, hung hãn quét vào eo gã.

Chỉ biết dựa vào phòng ngự thì có tác dụng gì? Ta không tin người kiên trì được lâu. Một quyền không ngã thì ta đâm mười quyền, mười cước. Xem người chịu được đến bao giờ.

Chát!

Diệp Phong nhanh chóng vận người, hữu quyền vẽ lên nửa vòng tròn giáng mạnh vào cú đá của đối phương.

Cả hai cùng chấn động, miệng đều hừ một tiếng. An Phan lui liền năm, sáu bước mới miễn cưỡng đứng vững. Diệp Phong giảm mạnh xuống, tựa hồ dồn hết lực đạo xuống lôi đài, một vết nứt xuất hiện dưới chân gã, thân thể hoàn toàn bất động.

Cao thấp lập tức phân rõ. Cả hai đều không dùng võ kỹ, Diệp Phong thậm chí còn chưa vận nguyên lực, nhưng vẫn chiếm thượng phong.

An Phan toàn lực thi triển, tương đương với nhất giai võ sư. Diệp Phong dùng thổ nguyên lực dung hợp với thân thể, cũng đạt đến mức đó, thậm chí còn hơn. Bất quá võ kỹ mà An Phan biết chỉ có ngũ phẩm còn gã những thất phẩm, nên muốn thắng rất đơn giản.

Nhưng tốc chiến tốc quyết không phải là mục đích của gã, gã muốn làm nhục đối phương bằng bất kỳ cách nào.

Tuy xưa nay gã không phải người khắc bạc nhưng đối phương gây hấn trước, còn chạm vào giới hạn của gã. Vì còn nhiệm vụ trọng yếu cần hoàn thành, không thể mặc kệ tất cả lấy mạng An Phan ngay trong học viện nên gã đành chọn thủ đoạn này để báo thù.

“Học viện thủ tịch sinh chỉ thể thôi sao...Chả trách Mộ Dung tiểu thư không thích người.” Giọng gã khiến ai cũng nghe rõ, sắc mặt đối phương khó coi hẳn, mộ Dung Tử Thanh không có hảo cảm gì với hần vẫn là cái gai trong lòng hần lâu nay.

“Xem ra trừ gương mặt có thể câu dẫn tiểu nữ sinh ra thì người không có gì. Muốn là nữ tể của Mộ Dung gia...Người chưa đủ tư cách.” Diệp Phong đưa ngón tay xua xua, trào phúng cay độc: “Trước đây ta không hiểu vì sao Mộ Dung học thư lại không thích vị thủ tịch sinh tư chất ưu dị, thiên phú dị bẩm này, giờ thì đã hiểu, chẳng qua người là loại chỉ được cái mẽ bề ngoài. Nên tốt nhất là người ngoan ngoãn nhận thua rồi tốt nghiệp cho mau, đến Lục Lâm bang làm một tiểu lâu la không có tiền đồ. Nếu may mắn thì loại tốt thí như người đạt đến võ sư, có lẽ sẽ giành được đôi chút địa vị. Nhưng cả đời người chỉ thể mà thôi.”

Chúng nhân ở dưới đều ngẩn ra trước những lời độc địa của Diệp Phong. Xem ra gã chọn An Phan, hiển nhiên không đơn giản là vì tranh giành vị trí.

“Người là ai?” Hai mắt An Phan đỏ ngầu, cơ hồ mất trí, lời Diệp Phong hiển nhiên chạm trúng điểm yếu trong lòng hần. Hần vốn chí cao hơn trời, sao lại chịu mai một tại Lục Lâm bang như thế.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là Mộ Dung Tử Thanh thuộc về ta, dù người si tâm vọng tưởng cũng vô dụng, hắc hắc.” Diệp Phong cười lạnh, với loại người như An Phan không cần thương xót. Nếu có thể, gã muốn giết hần luôn, tránh để lại hậu họa.

“Muốn chết.” Lại nghiêng răng, an Phan nộ hỏa xung thiên, hồng mang trên tay rực lên, ngự tụ lên quyền đầu nắm chặt.

Ngành khí băng!

Tiếng xé không khí chói lói, học viên đứng gần đau nhói tai.

Khi vận chuyển Tam dương bạo viêm quyết thi triển chiêu võ kỹ này uy lực càng bất phàm. Tuy bị đối phương sử nhục nhưng chỉ cần đánh gục được và giẫm đối phương dưới chân thì chút ưu thế miệng lưỡi có là gì.

“Cút!” Tiếng quát như sấm từ miệng Diệp Phong vang lên, tay gã dấy lên vầng đèn dao động như sóng trên không rồi tan ra. Quyền đầu mang theo lực đạo kinh nhân va vào công kích của An Phan.

“Bát điệp chấn!”

Một thân ảnh văng đi, đập xuống sàn lồi dài.

194. Chương 194 : Võ Sư .

Thân thể rơi xuống và tiếng động ùng đục trên lồi dài kinh tỉnh chúng nhân, nhiều người hít sâu một hơi khí lạnh. Nhưng người tinh tường nhìn ra lực đạo hùng mãnh ẩn trong ngọn quyền, bất giác thâm tắc lưỡi.

Văng đi tất nhiên là An Phan. Trong tình huống thực lực không hơn kém nhiều, thất phẩm võ kỹ so với tứ phẩm võ kỹ, thắng bại quá rõ ràng.

Nhưng với người ngoài thì kết quả giao phong khiến họ không dám tin. Thanh danh của An Phan tại học viện thậm chí cao hơn các tuyển thủ đứng đầu thực lực bảng. Không dựa vào võ kỹ và công pháp của gia tộc thì hẳn xứng danh học viện đệ nhất nhân, đủ thấy thiên phú tu luyện và cơ sở của hắn vững chắc thế nào, thực lực chiến đấu thật sự được liệt vào nhóm nhất lưu của học viện. Mà hiện giờ Vô Danh chỉ là học viên mới thăng lên cao cấp, từ nguyên lực dao động thì gã mạnh hơn đồng học một chút song cũng không quá xuất sắc, vì có gì lại dễ dàng chấn bay An Phan?

An Phan chột vật bò dậy, ánh mắt lấp lánh dưới lớp mặt nạ. Là người trong cuộc, hắn hiểu rõ một quyền của Diệp Phong hàm chứa mấy tầng chấn kích, hắn lại không kịp trở tay nên chịu lép. Ban đầu, gã cho rằng ngọn quyền đó trông có vẻ kinh nhân nhưng uy lực cũng bình thường, sau đó từng lớp sóng chấn động xung kích phá tan hỏa nguyên lực của Ngành khí băng. Nếu chỉ là các đạo sóng chấn liên tục thì hẳn ứng phó được, nhưng mấy đạo này sau rút lại hợp lại một cách quỷ dị, tuy Ngành khí băng hóa giải được không ít uy lực nhưng hắn vẫn bị hất văng đi, cả tay phải hiện giờ tê cứng.

Diệp Phong chiếm thượng phong nhưng không có ý truy kích, chỉ dừng nguyên, ánh mắt có ý khiêu khích An Phan tấn công tiếp.

“Ban này ta không phòng bị, nếu để lại một luồng hỏa nguyên lực hóa giải chấn lực sau cùng của đối phương thì không nhếch nhác thế này.” An Phan sầm mặt ngẫm nghĩ, đồng thời hỏa mang lại lưu chuyển trên tay, dần khôi phục tri giác, đồng thời có lại cảm giác sức mạnh.

Ngủ một chốc, tuy tay chưa hết tê nhưng An Phan lại lắc người như ánh chớp. Lần này hắn không vội công kích mà lượn vòng quanh Diệp Phong, hắn biết chính diện công kích không địch nổi nên muốn lợi dụng tốc độ để bắt ngờ tập kích.

Xoạt, xoạt, xoạt.

Lồi dài liên tục lóe lên tàn ảnh của An Phan, thân ảnh hắn như quỷ mị, không dừng lại ở chỗ nào, nhiều học viên thậm chí không nhìn rõ bóng hắn.

Còn Diệp Phong không hiểu vì không nắm được hành động của An Phan hay là tự tin mà vẫn đứng im, không buồn cả nháy mắt, cơ hồ gã không phải đang chiến đấu.

“Tiểu tử này...Định làm gì!” An Phan không chỉ nóng lòng lên, di chuyển nhanh như vậy thập phần lãng phí nguyên lực, ý định lợi dụng tốc độ cảm chân Diệp Phong tựa hồ vô dụng.

Hắn sau rút cũng không nén được nữa, lắc mình xuất hiện ở phía sau lưng gã, chân phải được hồng mang nóng rực bao phủ dấy lên kinh khí rần rạt, hung hãn quét vào hạ bàn đối thủ.

Tốc độ phản ứng của Diệp Phong cũng thập phần kinh nhân, chân trái giậm mạnh giữ vững trọng tâm, chân phải nhanh chóng dồn thổ nguyên vào, uốn người tống lùi lại, có vẻ hai chân sẽ đập vào nhau. Tròng mắt An Phan co lại, đấu lực thì hẳn không dám tin chắc, nhưng vẫn còn hậu chiêu, bàn chân đang quét thấp xuống chợt hạ tiếp xuống mặt đất, mượn lực thân hình quay tít tống ra một quyền vào mặt Diệp Phong.

Vẫn là tứ phẩm võ kỹ: Ngạnh khí băng!

Diệp Phong ngửa người như có phản xạ, quyền đầu lướt sát mặt gã, không khí rục lên mùi lửa.

“Thổ nguyên tu luyện giả cũng có tốc độ nhanh như thế?” An Phan lòng như lửa đốt, công kích không hề hàm hồ, cong tay lại giáng mạng khuỷu xuống yết hầu Diệp Phong.

Diệp chấn phòng ngự! Vai gã tu lại một lớp dao động thổ nguyên, đồng thời ngoẹo đầu tránh khỏi khuỷu tay của An Phan, nhưng vẫn bị trúng vai.

Trúng rồi. An Phan mừng thầm, một đòn này không thể quyết định thắng bại nhưng đối phương cũng ém đòn.

Không đúng, cảm giác ở khuỷu tay cho hẳn biết đòn này chỉ đến sát Diệp Phong là bị mấy đạo thổ nguyên lực hóa giải quá nửa. Thân thể Diệp Phong hơi lắc nhẹ, mắt tỏ vẻ giễu cợt.

Ầm! Gã thuận thế tung quyền, trúng vào cằm An Phan, hẳn lại bị hất bay, lúc đứng lên thì khóe miệng rỉ máu.

Đấu đến mức này, ai cũng nhận ra An Phan sắp thua. Một tuyển thủ không có tên ở thực lực bảng lại đánh bại được vị trí thứ hai mươi, hơn nữa còn là thủ tịch sinh của công khai bảng, quả thật đưa danh vọng của Diệp Phong lên cao ngất tại cạnh kỹ trường.

Một khi An Phan nhận thua, gã lập tức nhất chiến thành danh.

An Phan hiểu rõ trận này không thể thua, bằng không thanh danh tích lũy bao năm sẽ thành toàn cho Vô Danh đột nhiên quật khởi này. Nếu đối phương chỉ vì xếp hạng ở cạnh kỹ trường đã đành, hẳn có lẽ còn chấp nhận lùi bước, dù gì ở đây có không ít người thắng được mình, thêm một cũng không sao.

Hắn không thể nhịn được là đối phương lại nhắm đến Mộ Dung Tử Thanh, hơn nữa còn sỉ nhục hẳn trước mặt mọi người, nếu nhận thua thì sau này hẳn đừng mơ ngẩng đầu trước mặt Mộ Dung Tử Thanh.

Lòng gã oán hận vô cùng, vạn lần không ngờ thực lực của Vô Danh lại đến mức đó, tuy còn một môn ngũ phẩm võ kỹ chưa thi triển nhưng sau khi linh giáo điệp chấn công kích rồi, hẳn không dám chắc sẽ chiếm được thượng phong.

Vốn sách lược của hỏa nguyên lực võ giả đối phó thổ nguyên lực võ giả là lợi dụng tốc độ khiến đối phương không kịp phản ứng, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của địch thủ thập phần phong phú, căn bản không lao theo thân hình hắn mà đứng yên như thiết tháp, đợi hắn tấn công rồi mới động thủ. Tốc độ của hắn nhanh đến đâu cũng phải di động thân thể, phối hợp với võ kỹ công kích, còn đối phương chỉ cần phán đoán phương vị và thời cơ xuất chiêu của hắn, dĩ bất biến ứng vạn biến dốc sức phản kích là xong.

“Xem ra phải bộc lộ bí mật thôi...Đằng nào kỳ thi tốt nghiệp năm nay đã xong, theo quy định của học viện, ta còn thể ở lại cho đến kỳ thi năm sau.”

Mắt An Phan ánh lên hung ác, lạnh lùng nói với Diệp Phong: “Người có thực lực này mà ẩn nhẫn đến hiện tại mới xuất hiện, định lấy ta làm viên đá lót đường hả?”

Diệp Phong nhếch môi, không phủ nhận.

“Tiếc là...Người tìm nhầm đối tượng.” Hỏa hồng quang mang lớn vờn quanh mình An Phan chợt rục lên, khí thể hùng hồn lan tỏa. Rất nhanh, lớp nguyên lực như hỏa diễm kết thành hộ giáp, uy thế kinh nhân.

“Vô...Vô sư!” Mọi học viên có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

195. Chương 195 : Đùa Thành Thật .

Có thể ngưng thành nguyên lực hộ giáp là tiêu chí đạt đến cảnh giới võ sư. Tầng hỏa nguyên quanh mình An Phan tuy mỏng hơn nguyên lực hộ giáp Diệp Phong từng thấy nhưng đích đích xác xác là nguyên lực hộ giáp chính tông.

Võ sư là cảnh giác khác hẳn, nhiều thất bại võ sĩ cả đời cũng không vượt tới cảnh giới này, hoặc phí mất mười mấy năm thậm chí mấy chục năm mới đột phá được chướng ngại. An Phan có thể đạt đến trình độ này trước ba mươi tuổi chứng tỏ thiên phú của hắn cực cao, tu luyện cũng khắc khổ.

Như thế này dù sau cùng hắn gia nhập Lục Lâm bang, với thành tích tu luyện đã thể hiện tất được Tô Chiến Thiên trọng thị, thậm chí trọng điểm bồi dưỡng! Nên biết nghĩa tử của hắn là Tô Biệt cũng chỉ đột phá võ sư khi đã ba mốt tuổi.

“Có vẻ hắn đã đột phá đến cảnh giới này nhưng cố ý áp chế nguyên lực, thành ra các đạo sư không phát hiện.” Diệp Phong thăm thử dài: “Xem ra hắn thật sự say mê Mộ Dung Tử Thanh.”

Theo quy định của Võ Dung học viện, thực lực của học viên đạt đến võ sư thì dù đã hết sáu năm hay vẫn còn trong thời hạn cũng sẽ bị cưỡng chế tốt nghiệp. An Phan cố ý áp chế tu vi vì mục đích không thể nói ra. Diệp Phong sớm đã nhận ra hắn không phải hạng người vì tình cảm mà bất chấp tất cả, theo đuổi Mộ Dung Tử Thanh cũng vì lợi ích của mình.

Có lẽ hắn coi việc tấn cấp võ sư là át chủ bài để giành lấy hảo cảm của Mộ Dung Tử Thanh. Diệp Phong lắc đầu khinh khỉnh, loại người này thiên phú có cao đến đâu cũng không thành tựu gì.

“Là người bức ta...Hôm nay nhất định ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.” Thể hiện rõ thực lực, khí thế của An Phan cũng cao hẳn. Đích xác, một khi đột phá chướng ngại võ sư, thực lực tăng trưởng không phải chỉ đôi chút. Mọi ưu thế công pháp võ kỹ trước mặt nhất giai võ sư đều không đáng gì.

“Được lắm, ta chỉ nghe có người giỏi trò để đề thăng thực lực chứ chưa nghe nói có ai giỏi trò để áp chế thực lực cả.” Diệp Phong lắc lắc cổ, xoay cổ chân cười nhẹ: “Xem ra bắt đầu chơi thực sự rồi.”

Nhất giai võ sư thôi mà, đâu phải lần đầu gã gặp. Trước đây chỉ sử dụng Chấn thiên chùy gã cũng đấu ngang nhị giai võ sư, giờ tiến thêm một cấp, tay không cũng có thể đấu với nhất giai võ sư mà không khó khăn gì. Chỉ là sẽ không thể dễ dàng đùa bỡn đối phương như trước nữa.

Không thấy trong mắt Diệp Phong có vẻ gì sợ sệt, an Phan càng nổi giận. Hắn là thiên tài đạt đến võ sư trong vòng sáu năm tu luyện ở học viện mà đối phương thần nhiên như thế thì hắn chịu sao thấu. Hắn tự tin khi thi triển toàn bộ thực lực thì vị trí đứng đầu thực lực bảng cũng không khiến hắn e sợ.

“Muốn chết.” Quát vang một tiếng, thân hình An Phan nhòe đi, tốc độ nhanh hơn ba phần, áp sát Diệp Phong, tiến vào phạm vi công kích.

Thoáng sau, cả hai đồng thời xuất quyền.

Hồng mang chói lòa đập vào thiết quyền đen nhánh. Tiếng nổ vang vọng, không khí như nứt toác.

Cai hai cùng lùi lại mấy bước, khác nhau ở chỗ Diệp Phong lùi bảy bước còn An Phan chỉ bốn bước.

“Hừ, khá lắm, với thực lực của ngươi dù khiêu chiến hai mươi người đứng đầu cũng có cơ hội thắng. Tiếc là ngươi chọn nhầm đối tượng. Không ai có thể giẫm lên ta mà tiến bước, không ai cả.” Đánh giá lại thực lực, an Phan càng có lòng tin.

Tin tức có học viên đột phá võ sư trên lời đài lan khắp cạnh kỹ trường. Nhiều tuyển thủ sẵn sàng khiêu chiến đều đổ tới. Vốn một tuyển thủ thực lực bảng tiếp nhận lời khiêu chiến của một tiểu tử vô danh không đang cho họ chú ý nhưng xuất hiện võ sư thì khác. Càng khó tin hơn là đối thủ của võ sư lại không chủ động nhận thua, xem ra định tiếp tục đấu. Việc đó mới khiến những người trong nhóm năm mươi tuyển thủ dẫn đầu thực lực bảng hứng thú.

Lần giao phong này, vô Danh chỉ hơi kém hơn đôi chút, các cao thủ ở thực lực bảng đến xem đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Tiểu tử này mọc ở đâu ra?”

“Vô Danh thực lực chỉ là học viên cao cấp? Thực lực của y ít nhất cũng thuộc lớp tốt nghiệp chứ nhỉ?”

Nhiều người còn thấy hứng thú với Diệp Phong hơn là với An Phan. An Phan chỉ bắt quá từ võ sĩ thất giai tiến lên võ sư nhất giai, quá trình này tuy không ít người không qua được, nhưng qua được cũng không ngoài ý liệu của chúng nhân. Thực lực của hắn vững vàng, thiên phú cực cao, dù hắn tấn nhập võ sư sớm hơn nữa thì chúng nhân vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng đột nhiên mọc ra một tiểu tử có thể chính diện nghênh tiếp nhất giai võ sư, thực lực đó chỉ tuyển thủ trong hai mươi vị trí đứng đầu có được, tiểu tử này sao lại mạnh đến thế?

Lẽ nào lại xuất hiện cường giả có thể tranh đoạt hai mươi vị trí đứng đầu?

Thấy chúng nhân đều chú ý đến Diệp Phong, mắt An Phan ánh lên một nụ cười âm lạnh: “Người ẩn nhẫn lâu như vậy, vốn có cơ hội nhất cử thành danh, nhưng gặp ta thì người suốt đời chỉ là bước đệm của người khác.”

An Phan rất tự phụ, đích xác hắn có tư cách để tự phụ!

Vốn hắn định lần này sẽ khiêu chiến Mộ Dung Tử Thanh, rồi trên trường sẽ đánh bại cô một cách đầy phong độ rồi thuận thế lễ mạo nhận thua để khuất phục vị thiên kim tiểu thư đó. Hắn biết nữ nhân lạnh lùng như cô phải dùng thực lực tuyệt đối để chinh phục. Hắn đợi cơ hội này lâu lắm rồi.

Người khác không biết thân phận của Mộ Dung Tử Thanh tại Giả diện cạnh kỹ trường, còn hắn nhờ Tô Long nên biết rõ. Hắn ngoẹo đầu nhìn một thân ảnh đang mặc lục bào, chính là Mộc Phùng Xuân đứng thứ ba.

Diệp Phong xuất hiện phá hỏng cả kế hoạch của hắn. Nếu hắn khuất nhục bại dưới tay Vô Danh thì dù sau đó có đánh bại Mộ Dung Tử Thanh cũng không còn tư cách chinh phục đối phương. Nên hắn buộc phải bộc lộ thực lực võ sư, thành ra niềm “kinh hi” hắn định tặng cho Mộ Dung Tử Thanh tan thành mây khói.

Lòng hắn càng phần hận. Nhất định phải khiến tiểu tử này bại thật thê thảm mới trút được mối hận trong lòng. Hắn nhìn Mộc Phùng Xuân, đối phương đang chăm chú quan sát nhưng đối tượng không phải hắn mà là Diệp Phong. Hắn nghiêng răng, không thể chấp nhận việc mình bị làm lơ.

“Lắm lời quá, võ sư thôi mà, ta cũng sẽ đánh cho người trở thành mặt lợn.” Cảm thụ thực lực của An Phan xong, gã bắt đầu nghiêm túc lại, nhất giai võ sư như hắn quả thật mạnh hơn võ sư tầm thường một mức.

Trừ các trung cao giai võ sư bị Tru Thần cung giết thì mọi võ sư cấp thấp bị gã giết đa phần tự tu luyện, không có tông môn và thế gia quan tâm, không có điều kiện có được võ kỹ hay công pháp cao siêu, thành ra thực lực khá tệ. Gã dễ dàng giết họ ngoại trừ có nguyên đơn tương trợ thì còn cả nguyên nhân này.

Vốn gã cho rằng sẽ là trận chiến chênh lệch thì nay trở thành cân tài cân sức.

196. Chương 196 : Đánh Cho Người Thành Mặt Lợn .

Lách cách!

Xương cốt Diệp Phong rung lên, nguyên nguyên lực triệt để dung nhập vào cơ nhục, một dòng khí nóng theo kinh mạch chảy tràn, như hồng thủy cuộn cuộn khiến toàn thân gã sung mãn sức mạnh. Mỗi khối cơ nhục đều có cảm giác trĩu xuống, khiến gã chìm trong cảnh giới sáng khoái.

Sức mạnh thổ hành, mở ra toàn bộ.

“Cách!” Nhưng người tinh mắt nhanh chóng phát hiện ra, dưới chân gã không hiểu từ bao giờ xuất hiện một vết nứt nhỏ, như bị cự thạch ngăn cân ép xuống.

Biến hóa kỳ diệu của gã không chỉ khiến chúng nhân ở dưới ngạc nhiên, ngay cả An Phan cũng buộc phải ngưng trọng. Với trực giác võ sư của hắn đã cảm nhận được đôi phần uy hiếp, khí thế của Vô Danh không hề kém hơn hắn bao nhiêu.

Nhìn gã đứng trầm ồm như cự sơn, sắc mặt An Phan khó coi hẳn. Đối thủ vừa bị hắn đánh cho thê thảm hóa ra chưa phát huy toàn bộ thực lực! Ưu thế do hắn miễn cưỡng xung phá cảnh giới võ sư tạo thành giờ không còn nữa.

Cần phải tốc chiến tốc quyết! Tuy hai tháng trước hắn may mắn xung phá được chướng ngại thất giai võ sĩ nhưng vì không muốn để lộ trước kỳ thi nên cố ý áp chế khí hải, dù như thế không có tác dụng phụ gì với hắn nhưng lâm thời quyết định xung phá này thì chưa hẳn đã không có di chứng.

Lúc xưa hắn không nhân lúc đột phá mà đề thăng nguyên lực đến trình độ võ sư, giờ miễn cưỡng thi triển thực lực võ sư, tất nhiên không thể quá lâu, hơn nữa nếu hao tổn quá mức, có thể sẽ lại quay về cảnh giới thất giai võ sĩ. Mạo hiểm quá.

Dưới chân rực hồng quang, an Phan phát động công kích trước.

Ngũ phẩm võ kỹ: Hổ bào!

Quyền ảnh loáng thoáng xuất hiện luồng năng lượng hình đầu hổ, và cảm tiếng gầm khe khẽ như của loài hổ, thanh thế kinh nhân, khoảnh khắc sau đã ập đến trước mặt Diệp Phong.

Hắn muốn nhanh chóng đánh bại đối thủ rồi xuống dưới đài ổn định nguyên lực. Bằng không khiêu chiến trong ngày tiếp theo, gã không thể tham gia.

Bát điệp chấn! Diệp Phong không chịu kém, chính diện nghênh đón.

“Ầm!”

Thân hình Diệp Phong hơi lắc, bật lùi sáu, bảy bước hóa giải được sức mạnh dồn tới. Lắc lắc cánh tay hơi tê, gã thầm kinh hãi. Thi triển thực lực của nhất giai võ sư mà An Phan không kém hơn tam giai võ sư tầm thường bao nhiêu, xem ra gã đã đánh giá thấp đối thủ.

An Phan tuy chiếm thượng phong nhưng vẫn sững người. Diệp Phong không hề bay khỏi lôi đài như hắn dự liệu, thậm chí không tổn thương gân cốt, thật quá quỷ dị.

Không thể nào!

Không cho gã cơ hội lấy hơi, an Phan lại phi thân lên. Tuy không vội vàng sử dụng võ kỹ tiêu hao nhiều nguyên lực nhưng quyền cước vẫn ẩn chứa kinh lực cực kỳ độc địa. Trên lôi đài, hắn ảo thành mười mấy bàn tay, cơ hồ trùm kín mỗi bộ vị của Diệp Phong, hồng quang rực rỡ, tiếng lộp bộp đâm đá vào thân thể vang lên không ngừng.

Gã gần như không sức chống lại, chỉ dùng hai tay che đầu, lấy thân thể hứng chịu nhưng đợt tấn công bài sơn đảo hải. Gân lui liên tục, gần như đến sát mép lôi đài.

“Hừ!” An Phan lại gầm khe, giáng một quyền vào tiểu phúc Diệp Phong, gã lại lui thêm hai bước, nửa bàn chân lọt khỏi lôi đài.

Thở hồng hộc, an Phan giới bị lùi lại hai bước, tay chân vì đợt tấn công dồn dập vừa rồi mà hơi thoát lực. Tuy biết rõ thêm một đợt nữa thì có thể Diệp Phong sẽ thất bại nhưng nguyên lực của hắn không đủ, tăng hỏa nguyên giáp trở nên mong manh, nếu không vì chưa phân thắng bại, tất hắn đã thu nguyên lực lại, tìm một chỗ gần đó củng cố cảnh giới võ sư.

Bất quá chịu nhiều đòn như vậy, vô Danh chắc không dễ chịu...Có khi đã thụ nội thương nghiêm trọng, ai bảo hắn cổ lên gân? Bị một võ sư liên tục tung đòn, liệu cảnh giới võ sĩ chịu được sao?

“Đánh xong chưa?” Diệp Phong từ từ ngẩng lên, lửa giận chứa trong ánh mắt như muốn đốt cháy đối phương.

Bất kỳ ai bị trúng ngàn ấy đòn, tâm tình tất không vui, tuy đã vận Diệp chấn phòng ngự hóa giải phần lớn lực đạo nhưng đối phương quả thật đánh cho gã khá đau.

“Người không sao?” An Phan cả kinh, mắt lấp lóe không ngớt, rồi trào phúng thăm dò: “Nếu bị nội thương thì đừng cố lên gân, bằng không để lại hậu hoạn thì nguy lắm.”

“Ta thấy câu đó dành cho người mới đúng?” Diệp Phong cười âm lạnh: “Người còn chịu được bao lâu?”

An Phan rung động. Đối phương đã nhận ra.

Kỳ thật chỉ có hấn không nhận ra, nhưng người có chút nhãn quang tại trường đều thấy rõ võ sư như hấn hơi lạ. Tuy hỏa nguyên lực không kéo dài nhưng trạng thái của hấn sút xuống quá nhanh, hỏa nguyên giáp vốn dày hơn tác giờ còn không đầy một nửa.

“Ta không tin ngươi chịu ngần ấy đòn mà vẫn gắng gượng được.”

“Để ngươi kiến thức một phen.” Diệp Phong không nói nhiều lời, thân thể tan hết tê dại, khí hải nhanh chóng chuyển động, thổ nguyên lực hỗn loạn dâng lên tay.

Bát diệp chấn!

Lần đầu tiên phát động công kích An Phan một cách chủ động. Gã nhận ra hấn không giữ được trạng thái mạnh nhất nữa nên không còn lo bị tốc độ của đối phương uy hiếp, một quyền này không hề nương tay.

Hỏa nguyên lực của An Phan mới hồi phục một nửa, nào ngờ Diệp Phong phát động phản kích nhanh như vậy. Lực đạo của ngọn quyền cho thấy, gã không hề bị ảnh hưởng bởi công kích của hấn. Hấn vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, đành nghiêng răng chính diện tiếp chiêu.

Ầm!

Cánh tay đón đỡ quyền đầu của Diệp Phong run lên, đồng thời chấn kích kinh nhân tràn vào, hỏa nguyên phòng ngự mà An Phan vất vả lắm mới tụ lại được bị đánh tan trong tích tắc, văng đi hơn mười thước, suýt nữa gục xuống.

Diệp chấn xung phong!

Diệp Phong nhếch môi, nhân lúc người hư nhược thì ra tay luôn. Tuy không hiểu vì sao hỏa nguyên lực của đối thủ tan đi nhanh thế, nhưng gã không cần đến đạo công bình của quân tử gì đó, vốn định làm nhục An Phan nên gã không đời nào bỏ lỡ cơ hội này.

Thân thể Diệp Phong như tảng đá lăn xuống dốc núi, mang theo uy thế xung kích cực mạnh, tiếp nối là ngọn quyền vạn cân.

Mục tiêu là gương mặt tuần tú của đối phương.

Chát!

An Phan gần như hao tận nguyên lực trong khí hải, ngay cả cơ hội ngẩng lên cũng không có, bị trúng ngay mặt. Máu và hai chiếc răng văng lên không trung trước ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân. Thân thể hấn văng đi thật xa, giáng xuống nền bên ngoài lôi đài, hỏa nguyên lực bao quanh thân thể lần này triệt để tiêu tan.

Diệp Phong, thắng.

An Phan nằm dưới đất, cố ngẩng gương mặt sưng vù lên, nộ hỏa công tâm, chưa kịp nói gì thì khí hải run lên, tiểu phúc đau nhói, mắt hấn tối sầm lại, lập tức ngất xỉu.

197. Chương 197 : Đi Cướp .

Thầm kêu may mắn, diệp Phong lạnh lùng liếc An Phan rút khỏi lôi đài, nhanh chóng lao đi, để lại ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân.

Một võ sư bị Vô Danh đả bại ngay trước mắt họ.

Kỳ thật chỉ luận thực lực thì gã muốn dễ dàng đánh bại An Phan đã thành nhất giai võ sư lại biết Tam dương bạo viêm quyết là việc không thể. Nhưng An Phan quá khinh địch, đang lúc giận nên không kịp suy nghĩ kỹ đã xung phá võ sư, coi như trong tình huống đó hấn sử dụng nguyên lực của thất giai võ sĩ phát huy thực lực nhất giai võ sư, nguyên lực tiêu hao và tác dụng phụ tất nhiên rất lớn.

Nếu cho hẳn nửa ngày điều tức ổn định nhưng biến đổi của khí hải sau khi đột phá thì tình thế sẽ khác. Chí ít, Diệp Phong không dùng nguyên đơn thì khó lòng thắng được hẳn.

Dù vậy chúng nhân xem tỷ đấu đều đánh giá rất cao về Vô Danh. Gã tiếp được một loạt đòn dồn dập của An Phan, công kích toàn lực của nhất giai võ sư như thế, nhiều tuyển thủ trong nhóm năm mươi người đứng đầu thực lực bằng tự nhận không thể chỉ phòng ngự mà qua được.

Sau đó, thổ nguyên cường giả Vô Danh đột nhiên quật khởi trở thành tuyển thủ nổi tiếng nhất cạnh kỹ trường. Tiếc là gã chỉ khiêu chiến một lần rồi mất tích. Còn An Phan vì tiêu hao quá độ nguyên lực nên bị phản nghịch không nhẹ, tu vi rút về liễu võ sĩ thất giai. Tuy may mắn là khí hải không tổn thương nhưng muốn nhanh chóng đột phá đến võ sư lần nữa e không dễ.

Việc Diệp Phong hóa thân thành Vô Danh giấu được người khác chứ không giấu được Mộ Dung Tử Thanh. Cô đã biết thân phận thật sự của gã, lại biết gã có thổ nguyên khí hải. Bọn Lý Ngọc cũng từng hoài nghi gã là Vô Danh bởi lấy đầu ra sự việc xảo hợp đến thế, an Phan vừa đắc tội với gã thì bị cao thủ giáo huấn. Bất quá thuộc tính khí hải của hai người bất đồng nên sau cùng họ không triệt để kết luận như vậy.

Sau trận đấu ở cạnh kỹ trường, học viện tựa hồ yên tĩnh lại. Nửa năm qua rất nhanh.

Trong thời gian này, Diệp Phong trừ khắc khổ tu luyện thì hóa thân thành Vô Danh đến Giả diện cạnh kỹ trường tìm cao thủ tỷ thí. Đồng thời, gã được thấy nhiều môn võ kỹ và bí pháp lợi hại, đặc biệt là mười tuyển thủ đứng đầu thực lực bằng, không hề kém hơn An Phan đột phá đến võ sư lúc trước. Quả thật khiến gã có thêm nhiều kinh nghiệm.

Thời gian trôi đi, thực lực của gã đạt đến võ sĩ thất giai, kim nguyên khí hải sau cùng cũng ngang với thân thể. Gã lại đón nhận chương ngại đầu tiên của việc tu luyện Nguyên Thần quyết.

Võ sĩ tấn cấp võ sư, đích xác là chương ngại mọi cường giả của Võ Nguyên đại lục cần vượt qua, dù Diệp Phong tu luyện nguyên nguyên lực cũng không ngoại lệ.

Trước khi đạt đến võ sư, vận dụng nguyên lực chỉ cục bộ trong thân thể, uy lực có thể phát huy rất thấp. Nhưng sau khi tấn cấp võ sư, thân thể sẽ thay đổi về chất nhờ khí hải thăng tiến, đến đẳng cấp này mới phát huy được uy lực chân chính của nguyên lực. Dù là nguyên lực ngưng hình ngoại phóng hay nguyên lực hộ giáp đều vượt xa đẳng cấp võ sĩ.

Nên phổ thông võ giả muốn tấn cấp không chỉ cần tích lũy lượng nguyên lực cực lớn mà cần đề thăng cảnh giới ở mức nhất định, có vậy mới nắm vững được khí hải.

Lĩnh ngộ được cảnh giới Nghĩ thần của Nguyên Thần quyết, tuy gã chưa đạt đến đại thành nhưng thực lực của thân thể vẫn đi trước một bước, vì thế gã nhanh chóng đạt đến võ sĩ thất giai. Bất quá tu luyện nguyên nguyên lực đến cảnh giới võ sư cần gột tẩy và tôi luyện toàn diện kinh mạch, cốt cách, da thịt để thân thể đạt đến biến hóa về chất, bằng không dù Ngũ Hành quyền tự được thiên địa nguyên khí dày hơn thì thân thể gã cũng không hấp thu được.

Gần nửa tháng nay số lượng thiên địa năng lượng chuyển hóa thành nguyên nguyên lực mà gã hút được ngày càng ít, thậm chí gần như đình trệ, nếu thân thể không đột phá quan trọng thì thực lực của gã sẽ dừng lại ở đây.

Lôi bàn tử trong vòng nửa năm nay đạt được tiến bộ thần tốc về tu vi nhờ ở cạnh phòng Diệp Phong, nếu thuận lợi thì cha biết chừng lần thi tới sẽ đột phá võ sĩ, thăng lên hai cấp.

Thở phào một hơi, gã lắc đầu: “Xem ra tôi luyện toàn thân đích xác là quá trình chậm rãi, trước khi thân thể đột phá, dù hút năng lượng thế nào cũng vô ích. Nóng lòng quá thì có khí còn mất nhiều hơn được...”

“Đúng rồi, hôm qua Tự Nghĩa xã cho ta biết sắp có hành động gì đó, chỉ bằng nhân cơ hội này điều chỉnh một phen.” Gã nghĩ vậy liền bước ra cửa.

Nửa năm nay gã đã qua lại quen thuộc với bọn Lý Ngọc. Tự Nghĩa xã không đông, tất thấy chừng hơn mười người, cũng như gã dự liệu, họ đều có cừu oán nhất định với Lục Lâm bang.

Ba mươi năm trước Vân Châu chỉ có tam đại thế lực. Đại bộ phận địa bàn hiện tại của Lục Lâm bang khi ấy đều nằm trong tay các thế lực và gia tộc nhỏ, trong đó có một vài thế lực phụ thuộc tam đại thế lực, còn

lại đều tương đối độc lập.

Lục Lâm bang khi đó cũng là một thế lực nhỏ. Bất quá, tô Chiến Thiên đột nhiên quật khởi, với thực lực nhất giai võ tông nhanh chóng thôn tính mấy tiểu thế lực, phá vỡ thế cân bằng của Vân Châu.

Võ tông là tiêu chí có tính chấn nhiếp. Lúc đó, nhà nào trong tam đại thế lực cũng không có quá năm võ tông nên khi đương Tô Chiến Thiên quật khởi, họ tuy e dè nhưng không triệt để trở mặt. Hà huống Tô Chiến Thiên khi ấy chỉ là nhất giai võ tông nhưng khi chiến đấu thực sự thì khí thế điên cuồng đó khiến đối thủ đồng cấp tránh xa.

Nên tam đại thế lực im lặng chịu nhún, lục Lâm bang dần phát triển, thực lực tăng trưởng không ngừng. Tô Chiến Thiên không hổ là nhất giới kiêu hùng, có được thực lực nhất định rồi liền chọn thủ đoạn giao kết thế lực ở xa, tấn công thế lực ở gần, lần chiếm một vài địa bàn trọng yếu của hai đại thế lực. Lục Lâm bang bỏ ra nhiều tài vật thu nạp một toán cao thủ, phần lớn là cao giai võ sư, thậm chí có cả võ tông.

Trong vòng không đầy mười năm, lục Lâm bang trở thành thế lực thứ tư của Vân Châu, cục thế Vân Châu sơ bộ diễn hóa thành như hiện nay.

Hai mươi năm sau đó, lục Lâm bang giữ được đà phát triển thịnh vượng, không hiểu Tô Chiến Thiên dùng cách gì mà lôi kéo được từ mỗi phe phái trong tam đại thế lực một võ tông. Thanh ra thực lực của hắn thoáng có xu thế xưng bá, vượt hơn cả ba nhà. Nhưng ba thế lực kia không ngốc, tình ngộ lại liền nhanh chóng kết thành đồng minh hiệp nghị, ngăn được bước khuếch trương của Lục Lâm bang.

Trong quá trình Lục Lâm bang phát triển, thủ đoạn của Tô Chiến Thiên dành cho các bang phái và gia tộc đối địch cực kỳ huyết tinh và tàn khốc. Cừu nhân tất nhiên không thiếu, chỉ vì những cừu nhân đó thực lực kém cỏi, không uy hiếp được Lục Lâm bang.

Lý Ngọc và Lý Băng Thiên là những người may mắn sống sót của một tiểu gia tộc bị Lục Lâm bang tiêu diệt trước đây, thành viên Tụ Nghĩa xã đều có hoàn cảnh tương tự, nên mới tổ thành một đoàn thể bí mật trong học viện. Mục tiêu của họ là tốt nghiệp rồi sẽ phát triển thành một thế lực đối kháng Lục Lâm bang, tiếc là mục tiêu này quá xa vời...

Bất quá quyết tâm của họ thập phần kiên định, mỗi người đều không ngại phải tar giá là mạng sống. Họ tin rằng nếu tất cả tấn cấp võ sư thì tương lai chưa hẳn sẽ không lật đổ được Lục Lâm bang.

Diệp Phong nhìn trúng điểm này nên mới liên hợp với họ. Bất quá không để lộ thân phận và thế lực còn lại của Diệp gia, chỉ cho họ biết mình có huyết hải thâm cừu với Lục Lâm bang, lời nói và hành vi của gã cho thấy điều đó là đúng, thành thử gã được tín nhiệm.

Đến tối, lý Ngọc đợi mười sáu thành viên Tụ Nghĩa xã tụ tập ở một gian túc xá, diệp Phong cũng có mặt. Bầu không khí khá ngưng trọng.

“Tin đó đáng tin cậy không?” Lăng Vân đảm nhiệm vai trò túi khôn của Tụ Nghĩa xã, đang hỏi một thành viên.

“Thời gian, lộ tuyến và cả hàng hóa đều không có vấn đề gì. Chỉ là vì thời gian gấp gáp nên không tra xét được cụ thể về đội ngũ hộ tống. Nhưng theo lệ của Lục Lâm bang và một vài manh mối khác, suy đoán này gần như chính xác.” Thành viên đó gật đầu xác nhận.

“Chúng ta thực lực hữu hạn, nếu đội ngũ hộ tống của đối phương quá mạnh thì không đáng để mạo hiểm.” Lăng Vân ngẫm nghĩ một chốc rồi nói tiếp: “Tuy mấy năm nay Lục Lâm bang hoành hành một dải đông nam, cơ hồ không ai dám nhắm vào, thực lực của nhân viên hộ tống sẽ không quá cao nhưng vạn nhất có gì sơ sót thì không chỉ đồng bạn của chúng ta bị bắt mà Tụ Nghĩa xã cũng sẽ bại lộ.”

“Không sai, một khi ý đồ thật sự của Tụ Nghĩa xã bị Lục Lâm bang phát giác thì với tính cách của Tô Chiến Thiên, một khi chúng ta rời học viện tất sẽ bị đồ sát. Nhất định phải thận trọng.” Lý Ngọc được coi là đầu lĩnh, lời nói rất có trọng lượng.

“Theo tập quán của Lục Lâm bang sẽ cử cao thủ cỡ nào đi hộ tống hàng hóa kiểu này?” Diệp Phong lên tiếng hỏi. Gã vừa nghe xong, không hiểu Tụ Nghĩa xã lấy đâu được tin sẽ có một chuyến hàng công phẩm từ địa bàn thuộc hạ của Lục Lâm bang được chuyển về tổng bộ.

Họ định cướp số hàng này, thứ nhất để tích lũy tiền bạc phát triển Tụ Nghĩa xã về sau, hai là gây phiền cho Lục Lâm bang. Quan trọng nhất là ở học viện không thể được trải nghiệm kinh nghiệm chiến đấu huyết tinh sinh tử, muốn trưởng thành nhanh tất phải kinh qua thực chiến.

198. Chương 198 : La Thành Chủ .

“Thông thường khi địa bàn phụ thuộc cống nạp đều sắp xếp một hai võ sư cấp thấp và một đội võ sĩ áp tải.” Lăng Vân hồi đáp.

“Thực lực của chúng ta e là khó cướp được.” Diệp Phong hơi nghi hoặc. Mười mấy thành viên tại trường, thực lực phần lớn là võ sĩ ngũ giai đến thất giai, đối phó với một đội võ sĩ đã khá miên cường, hà huống đối phương còn có võ sư hộ tống.

Tuy thực lực của gã đủ cầm chân hai võ sư, nhưng người Tụ Nghĩa xã không biết. Thậm chí họ không biết gã đã tiến nhập võ sĩ thất giai. Trong vòng nửa năm tiến liền ba cấp, với bất kỳ ai cũng thập phần hải nhân.

“Chỉ dựa vào chúng ta tất nhiên không đủ.” Lý Ngọc mỉm cười: “Mộc Phong huynh đệ gia nhập Tụ Nghĩa xã chưa lâu, lại khép mình khổ tu nên có những việc còn chưa biết. Tụ Nghĩa xã tuy được mở lập lên trong học viện nhưng trừ chúng ta thì ở ngoài học viện còn có trợ thủ.”

“À!” Gã máy động, xem ra đã coi thường Tụ Nghĩa xã.

“Chúng ta có hai võ sư, chỉ cần phe hộ tống hàng không có quá ba võ sư thì vì dàn xếp mai phục trước nên xác suất cướp thành công của chúng ta rất cao. Mỗi làm ăn này đáng lắm.” Mặt sẹo là người đầu tiên tán thành động thủ.

“Tại hạ thấy cũng có thể, chỉ cần chúng ta cẩn thận hành sự, lục Lâm bang khẳng định không tra ra chúng ta ẩn tàng trong Võ Dung học viện.” Những thành viên khác cũng gật đầu.

Cũng khó trách, họ nỗ lực tu luyện mới có thành tựu này, khó khăn lắm mới có cơ hội đả kích Lục Lâm bang, đời nào dễ dàng bỏ qua.

Gã tạm thời trầm mặc, dù quyết định sau cùng của bọn Lý Ngọc thế nào, gã cũng sẽ vô điều kiện phối hợp. Dù có nguy hiểm thì gã cho rằng với thực lực hiện thời của mình cũng ứng phó được. Chỉ là phải chú ý, không để người Tụ Nghĩa xã thấy được sơ hở, giờ chưa phải thời cơ thích hợp để bộc lộ thân phận.

“Cứ thế đi, nếu võ sư hộ tống của đối phương không quá ba người thì chúng ta động thủ.” Lý Ngọc trầm ngâm hồi lâu mới quyết định.

“Không ai phản đối thì hành động thôi. Bất quá cần tiếp tục nghe ngóng về số nhân viên hộ tống số hàng này, một khi có biến thì thông tri cho bọn ta.”

Lăng Vân nhanh chóng nghĩ ra một kế hoạch thông mình, xác định địa điểm và phương án phục kích.

“Đây là lần đầu chúng ta giao phong với Lục Lâm bang, tại hạ không hy vọng chúng ta có ai sa vào tay địch nhân. Một khi động thủ, chỉ được thành công chứ không được thất bại.” Lý Ngọc vỗ bàn, chúng nhân cùng phụ họa.

Thất bại hả? Diệp Phong mỉm cười ve cằm. Kim nguyên khí hải đã đạt đến võ sĩ thất giai, không cần để lộ thổ nguyên khí hải cũng đủ để ứng phó tam giai võ sư trở xuống. Đương nhiên, nếu võ sư đó biết bí pháp thì hơi khó khăn nhưng giữ mình thì với gã không thành vấn đề.

Bất quá võ sư cấp thấp trong địa bàn của Lục Lâm bang hiếm khi có được vật phẩm tu luyện, nên gã không cần quá lo lắng.

Gã đã tu luyện thuần thục Kinh cực thứ giáp và một môn kim nguyên thân pháp võ kỹ, tuy thực lực chưa bằng sử dụng thổ nguyên khí hải, nhưng cũng không kém quá xa. Đến lúc cần thiết sẽ khiến chúng nhân kinh ngạc một phen.

OOo

Mấy ngày sau đó, thành viên Tụ Nghĩa xã đều tìm lý do rời học viện.

Mười ngày sau, chúng nhân tụ tập ở một ngọn núi cách học viện bốn mươi dặm về phía tây nam. Lần này có thêm sáu, bảy gương mặt mới, có hai người khiến Diệp Phong rất chú ý.

Hai người này chính là hai võ sư già từng nghe nói đến.

Trong đó có một lão giả râu róc bạc phơ, xem ra đã già, bề ngoài không có gì bất mắt nhưng thần niệm của Diệp Phong quét qua, ông ta là nhị giai võ sư. Người còn lại trẻ hơn, thân thể thẳng thớm như ngọn bút, chừng ba mươi lăm tuổi, toàn thân phát ra khí thể lẳng lẹ, không cần tra xét cũng biết thực lực bất phàm. Có vẻ y đột phá võ sư chưa lâu, chưa biết cách thu liễm nguyên lực sôi trào trong thân thể.

“Mộc Phong, đến đây mỗ giới thiệu.” Lý Ngọc chỉ vào lão giả: “Đây là một vị trưởng bối trong tộc của mỗ, nhờ ông ấy mà mỗ và muội muội Băng Thiên mới giữ được mạng dưới bàn tay đồ sát của Lục Lâm bang. Huynh đệ cứ gọi Lý lão là được.”

Lão giả nhướng mí mắt lên, lúc nhìn già, ánh mắt mờ đục hơi kinh ngạc bởi không nhận ra tu vi của gã, nên buộc phải quan sát kỹ hơn.

“Vị này là đại ca của Lăng Vân, lăng Thiên. Lăng đại ca mới đột phá võ sư, hành động lần này của chúng ta sẽ chắc thêm một phần.” Lý Ngọc lại chỉ vào một võ sư trẻ tuổi, y hiểu kỳ nhìn Diệp Phong, tựa hồ lầy lăm lăm vì không nhìn thấu tu vi của gã.

Đạt đến cảnh giới võ sư đều dùng thần niệm tra xét tu vi của đối phương, chỉ cần không hơn mình thì sẽ nhận ra đại khái. Nhưng Diệp Phong tu luyện nguyên nguyên lực, toàn thân không có dấu hiệu của ngũ hành nguyên lực, tất nhiên họ không nhìn ra.

Mấy người còn lại thực lực ngang với bọn Lý Ngọc. Chào hỏi nhau xong, chúng nhân bắt đầu bắt tay vào bố trí.

“Đã cơ bản xác định tin tức về số nhân viên hộ tống hàng, do hai võ sư cấp thấp và mười hai cao giai võ sĩ đảm nhiệm, còn lại là ba, bốn mươi lâu la, không cần để ý.”

“Ừ, thế này thì chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối. Lại thêm phục kích thì phần thắng khá cao.” Còn chừng ba canh giờ nữa, đội ngũ vận tống của Lục Lâm bang mới tới. Tuy xác định xong kế hoạch nhưng vì vận vô nhất thất, bọn Lý Ngọc vẫn thảo luận cặn kẽ.

“Hai võ sư cấp tấp đi hộ tống đó thì không nghe ngóng được đẳng cấp cụ thể, nếu có một nhất giai võ sư thì dễ thôi. Nếu cả hai đều là nhị giai và tam giai võ sư thì Lý lão không sao nhưng Lăng Thiên sẽ nguy hiểm mất.”

“Tuy ta đột phá chưa lâu nhưng chỉ cần đối thủ không quá nhị giai thì ta thi triển công pháp sẽ cầm chân được.” Lăng Thiên lãnh tĩnh đáp, nét mặt tỏ vẻ vẻ bất phục.

“Vậy càng tốt.” Lý Ngọc gật đầu: “Mười hai cao giai võ sĩ, chúng ta nhanh chóng thanh toán chúng rồi chỉ viện cho Lý lão và Lăng Thiên. Với toán lâu la thì chúng ta bày ba cái bẫy, chắc chúng thương vong quá nửa, còn lại tất không gây được phiền nhiễu gì. Nhưng các vị phải cẩn thận, đừng có sơ hốt.” Y dặn dò.

“Lăng Thiên đại ca, thân pháp của đại ca cao nhất. Hai canh giờ nữa, đại ca đi thăm dò chút tin tức cụ thể, không nên hao phí nhiều tinh lực.”

“Không thành vấn đề. Ta thấy đội ngũ Lục Lâm bang là lập tức quay về.”

“Được, tất cả cùng dưỡng sức chuẩn bị đại chiến.”

OOo

Cách đó mười mấy dặm, một xa đội chừng năm mươi người đang từ từ tiến tới.

Phía cuối đội ngũ có một cỗ xe ngựa khá hoa lệ, trong xe là một trung niên hán tử khoảng bốn mươi tuổi đang bế mục dưỡng thần, xem ra là nhân vật có vai vế nhất định.

“Không ngờ lần này La thành chủ lại đi cùng.” Phía trước đội ngũ, hải người dẫn đầu tán chuyện: “Chỉ cần chúng ta chú ý hầu hạ dọc đường thì về Lục Sơn thành tất được thưởng hậu hĩ.”

“Lần này bang chủ đột nhiên truyền tin triệu kiến La thành chủ, e rằng muốn điều nhiệm. Tính toán của người e là công cốc...”

“Người biết nguyên nhân bang chủ triệu kiến La thành chủ?”

“Đồ ngốc, không cần nghĩ cũng đoán được, gần nửa năm nay, lục Lâm bang liên tiếp tổn thất mấy vị nhị cấp trưởng lão, chức vị này còn trống. La thành chủ hai tháng trước đột phá đến thất giai, e rằng sẽ được trọng dụng, thăng nhậm trưởng lão, không thì bang chủ gọi đến làm gì. Lục Sơn thành chúng ta chắc sắp đổi chủ.” Người nói cảm thán: “Chà, nếu ta tiến thêm một cấp, có khi vị trí thành chủ sẽ có hy vọng đến tay.”

“Hắc hắc! Đừng si tâm vọng tưởng nữa, tuy trong bang có quy định trung giai võ sư đủ tư cách làm thành chủ, dù người may mắn tiến giai thì chỉ tứ giai võ sư, một ngôi thành hoang vắng cũng chưa đến lượt người chứ nói gì đến trung đẳng thành thị như Lục Sơn thành.”

“Hừ, ảo tưởng một chút cũng không được. Nói thế nào thì ta cũng có hy vọng hơn kẻ chỉ mới nhị giai như người.”

“Hừ, ta trẻ hơn người, sẽ có ngày vượt qua được người.”

199. Chương 199 : Điệu Hồ Ly Sơn .

Một canh giờ sau, lăng Thiên quay lại chỗ chúng nhân mai phục, sắc mặt hơi nặng nề khiến ai nấy đều lo lắng.

“Tình hình đội ngũ áp tống thế nào? Lẽ nào có gì bất thường?” Lý Ngọc ơ hờ hỏi.

“Ta nhìn từ xa một chốc, tình huống cơ bản không khác gì các vị điều tra được, nhưng...” Lăng Thiên tỏ vẻ nghi hoặc một lúc: “Phía cuối đội áp tải có thêm một cỗ xe ngựa sang trọng.”

“Xe ngựa? Có nhìn rõ ai ngồi trên không?”

“Không thấy, rèm xe khép kín, ta lại không thể đến gần.” Lăng Thiên lắc đầu: “Nhưng hai võ sư áp vận chỉ được cưỡi ngựa đi trước mà người này ngồi xe thì thân phận không thường.”

“Chúng ta có nên động thủ không? Dù chỉ thêm một võ sư thì xác suất thắng lợi của chúng ta cũng kém hẳn.” Lăng Vân ngăn ngừa.

“Khẳng định trên xe có người hả?” Lý Ngọc hỏi.

“Không thể khẳng định, bắt quá theo vết bánh xe thì đích xác trên xe có một người.” Lăng Thiên hiển nhiên rất thaoh phân tích dấu vết, đáp đầy khẳng định.

“Phiền phức rồi, nếu trong xe là người thì chỉ ít cũng trung giai võ sư, coi như chúng ta không còn cửa thắng. Nhưng cũng có thể trong xe đặt một món hàng có trọng lượng ngang với người. Nếu bỏ hành động lần này, tâm huyết trước đây của chúng ta đều tan tành...”

“Từ bỏ hành động? Ta không cam lòng. Chi bằng liều với chúng.” Mặt sẹo ầm ừc.

“Mặt sẹo.” Lý Ngọc sầm mặt quát: “Người tưởng chỉ mình người không sợ chết? Xung động thì giải quyết vấn đề được hả? Mục tiêu của chúng ta là diệt Tô Chiến Thiên, vì một đội ngũ áp vận nhỏ xíu mà mất mạng thì đáng chăng?”

“Lý Ngọc nói đúng, chúng ta đều muốn báo thù...Nhưng phải đợi thời cơ. Chúng ta có tiềm lực, chỉ cần toàn bộ tấn nhập võ sư, sẽ hình thành một lực lượng buộc Lục Lâm bang e dè. Hành động lần này chỉ là thử nghiệm nho nhỏ, nếu thực lực chênh nhau thì chúng ta cứ bỏ cuộc.” Lăng Vân vỗ vai mặt sẹo, ôn hòa khuyên.

Mặt sẹo gật đầu, cánh tay cầm đao càng nắm chắc.

“Ai có cách tra ra trên xe là người hay hàng? Nếu là người thì hành động lần này của chúng ta thủ tiêu.” Lý Ngọc nhìn quanh, chúng nhân đều chỉ biết nhìn nhau.

“Nếu không có cách...Thì thủ tiêu hành động lần này...Chúng ta không nên quá mạo hiểm.” Ai nấy đều tỏ ra bất cam, nhưng biết rằng đó là việc cực chẳng đã. Nếu đối phương có ba võ sư, với nhân thủ của họ không có cửa thắng, bản thân nguy hiểm đã đành, vạn nhất liên lụy đến Tụ Nghĩa xã mới là việc lớn.

“Ta nghĩ...” Diệp Phong sờ mũi, đột nhiên lên tiếng: “Có lẽ ta thử dò xét xem sao.”

“Mộc Phong huynh đệ! Có nắm chắc không?” Lý Ngọc kinh ngạc rồi hớn hở.

“Tra ra không khó.” Gã cười tự tin: “Nếu chỉ có một võ sư thì mỗi sẽ lôi kéo hẳn đi, các vị nắm chắc giải quyết được nhân thủ còn lại chứ?”

“Cái gì, thật chứ?”

“Yên tâm, dù mỗi đánh không lại thì trốn chạy không thành vấn đề. Mỗi sẽ cố gắng cầm chân hẳn, các vị mau chóng giải quyết tình hình rồi rút đi.” Gã nhướng mày.

“Mạo hiểm quá...Trên xe rất có thể là cao giai võ sư, lực Sơn thành không có mấy ai đủ tư cách ngồi xe như thế.” Lăng Thiên tỏ ra không yên tâm, dù trung giai võ sư cũng không phải là cao thủ mà một người còn là võ sĩ ứng phó được.

“Mộc huynh đệ nói vậy thì mỗi cho rằng cũng có bảy, tám phần chắc chắn.” Lý Ngọc nhìn gã, nét mặt gã vẫn thản nhiên, y liền quyết định tin gã. Đẳng nào chúng nhân cũng không muốn từ bỏ hành động lần này.

“Chi bằng thế này.” Lăng Vân chen lời: “Chốc nữa Mộc Phong huynh đệ cùng đi, nếu Mộc Phong đắc thủ, lý lão sẽ quay lại thông tri cho bọn mỗi chuẩn bị động thủ. Vạn nhất người trong xe quá lợi hại thì Lý lão hiệp trợ Mộc Phong huynh đệ thoát khỏi. Bọn mỗi không thấy Lý lão quay về thì sẽ không động thủ mà rút lui. Được không?”

“Chủ ý không tệ!” Chúng nhân gật đầu, có Lý lão, mộc Phong thoát khỏi sẽ dễ hơn mấy phần.

“Mỗi không có ý kiến.” Diệp Phong nhếch môi. Tụ Nghĩa xã quả là một nhóm đồng bạn rất được, tuy họ hoài nghi thực lực của gã nhưng gã không để tâm, đẳng nào gã cũng chưa để lộ thực lực thật sự trước mặt họ. Ngược lại từ biện pháp Lăng Vân đề đạt, gã nhận ra chúng nhân dành cho mình niềm quan tâm, bất giác ấm lòng.

Tuy tất cả tụ lại vì cùng có cừu hận với Lục Lâm bang nhưng đối xử với nhau như huynh đệ. Diệp Phong mới gia nhập không lâu, cũng không giao lưu với chúng nhân nhiều nhưng hiểu điều đó sâu sắc không kém hơn những thành viên khác. Niềm cảm động này, lâu lắm rồi gã không được ném trải.

“Vậy được, chuẩn bị hành động!” Chúng nhân chuẩn bị xuất phát.

OOo

Diệp Phong và Lý lão đeo vải đen chuẩn bị sẵn lên mặt, chia ra mai phục cạnh con đường cách cái bẫy chừng ba dặm, đợi đội ngũ áp tải đến.

Thời gian qua từng giây, lý lão hơi kinh ngạc nhìn gã.

Tiểu tử này bình tĩnh lắm. Ông ta không thấy trong mắt gã mấy may lo lắng, trông mắt đen nhánh đó tĩnh lặng như nước. Tuổi trẻ mà có định lực này, tiền đồ không thể định lượng được. Đồng thời ông ta cũng hiểu kỳ, gã dựa vào đâu để giữ mạng được dưới tay cao giai võ sư?

Hai canh giờ sau, xa đội Lục Lâm bang lọt vào tầm mắt. Lý lão và Diệp Phong đều lạnh buốt trong lòng.

Nhân mã từ từ đến gần, cuối đội xe quả nhiên có một cỗ xe cực kỳ xa hoa, có điều rèm cửa che kín, không nhìn rõ tình hình bên trong.

“Lý lão, chốc nữa dù xảy ra chuyện gì thì tiền bối đừng xuất thủ.” Gã khề dạn rồi lặng lẽ lên ra xa, tránh lúc động thủ liên lụy đến Lý lão bị phát hiện.

Gã thò tay xuống đất, nhặt một viên đá lớn cỡ hạt đậu,捏eo mắt nhìn xa đội.

Một...Hai...

Cơ hội đến rồi.

Rèm xe bị lâu la che kín sau cùng cũng hé ra. Diệp Phong cong tay búng, viên đá xé không khí, chuẩn xác trúng vào một viên rèm.

“Phụt!” Phía sau rèm xe búng ra một làn kinh phong còn nhanh hơn, chấn viên đá của gã nát thành bột.

Quả nhiên có người, tuy gã đoán trước nhưng hiện tại mới được xác nhận. Hơn nữa từ tốc độ và phương thức phản ứng của đối phương cho thấy là một cao giai võ sư.

“Ai đó? Dám ám toán thành chủ.” Lâu la đứng quanh đều kinh hãi trước màn giao phong vừa rồi, nhि nhao tìm nơi xuất phát đợt công kích.

Thành chủ? Ngồi được lên cái ghế thành chủ Lục Lâm thành, thực lực e rằng không thể coi thường. Bất quá... Với thực lực của gã, chỉ cần không phải võ tông thì không uy hiếp được. Gã đã nắm chắc, nhanh chóng chui ra khỏi chỗ ẩn thân, phi thân đến gần xe ngựa, đại triển quyền cước đánh gục một toán lâu la.

“Lớn mật, dám hung hăng trước mặt lão phu.” Trong xe vang lên tiếng quát, một đạo hắc quang cuốn vào mặt gã.

Kinh cực thứ giáp! Da gã dấy lên đốm kim ti quang mang mờ mờ, giờ tay vỗ vào hắc quang bay tới.

“Bùng!” Thổ nguyên năng lượng hùng hậu bị gã đánh tan, mượn thế bật lùi mấy thước, kim ti mờ đi sau làn giao phong lại được bổ sung.

“Cao giai võ sư?” Diệp Phong cổ ra vẻ kinh ngạc kêu lên.

“Dám nhắm vào Lục Lâm bang thì gan người không nhỏ.” Chưa dứt lời, một bóng người từ trong xe bay ra, tổng một quyền vào gã.

Một quyền này lực đạo hùng hồn bá đạo, gã không ngạnh tiếp, mà dịch ngang ba thước tránh đi. Nhìn lại chỗ vừa đứng thấy một trung niên đại hán râu quai nón, mày rậm mắt to đang giận dữ nhìn gã.

“La thành chủ, xảy ra chuyện gì thế?” Hai võ sư hộ tổng ở phía trước đội xe lao tới, cùng các cao giai võ sĩ hình thành vòng vây, chăm chăm bao quanh Diệp Phong.

Lý lão ở gần đó định xuất hiện giúp đỡ nhưng thấy gã lắc đầu đầy thâm ý thì đành nén lại.

“Có cao giai võ sư, làn này tiểu gia thật sự tính sai rồi.” Diệp Phong nhú mày ra vẻ bất ngờ nhưng rồi khinh khỉnh hừ lạnh: “Bất quá các người đông hơn nữa cũng không làm gì được ta. Lục Lâm bang toàn là phế vật.”

Nói đoạn gã trượt nhanh đi, xoay người bỏ chạy. Chúng nhân đều ngẩn ra rồi bưng bưng lửa giận, mắt La thành chủ lóe sát ý, nhưng vẫn đứng im.

“Chạy được sao?” Hai võ sư hộ tổng một tả một hữu vây lại, nhưng tốc độ của Diệp Phong vượt khỏi dự liệu, muốn đuổi kịp không dễ.

Nhưng họ càng kinh ngạc hơn vì gã cười khanh khách rồi tăng tốc lao tới.

Thể kỹ: Kim nguyên chi tốc! Sau khi dung hợp với kim nguyên lực cộng thêm có được một môn tam phẩm thân pháp võ kỹ của học viện, tốc độ của gã vượt xa hai võ sư cấp thấp chưa từng tu tập bí pháp.

Chỉ trong mười mấy giây, cự ly song phương lại giãn ra thêm mấy thước.

“Hai người quay về bảo vệ đội xe.” Giọng La thành chủ nhanh chóng vọng vài tay họ. Hắn thấy cả hai không đuổi được Diệp Phong thì đành tự ra tay. Tuy hắn tu luyện thổ nguyên khí hải, nhưng với tu vi tinh thâm và một pho trung cấp bí pháp thì tin rằng bắt được gã không phải việc khó.

Xưa nay hắn hành sự cẩn thận, sợ bị trúng kế diệu hồ ly sơn, tự mình ra tay thì Diệp Phong quyết không thoát được. Đội xe hộ tổng cũng quan trọng, không thể có gì sơ sẩy, nên hắn gọi hai người lại để đích thân đuổi theo.

Hắn tự thấy mình là thất giai võ sư, gần như không có ai uy hiếp được tại địa bàn của Lục Lâm bang. Diệp Phong dám nhục mạ Lục Lâm bang, có cả hắn trong đó, nếu không bắt được gã thì thể diện mất hết. Khiến gã e dè chỉ có Diệp Phong của Diệp gia mấy lần tru sát võ sư trong bang, cũng là địch nhân bang chủ thống

hận nhất. Nhưng qua phen giao thủ vừa rồi, hẳn xác định đối phương có thuộc tính nguyên lực là kim, không phải Diệp Phong.

Chỉ trong tích tắc suy tư, la thành chủ và Diệp Phong lướt đi mấy trăm thước, hai võ sư hộ tông cũng biết cân nhắc, quay về đội xe lệnh cho đội ngũ tiếp tục lên đường, bắt quá tốc độ chậm lại. Chúng cho rằng La thành chủ tự thân xuất thủ, tối đa nửa canh giờ là giải quyết xong đối phương rồi quay về, không cần chờ đợi làm gì.

Chúng...Đang từ từ tiến vào cái bẫy của Tụ Nghĩa xã.

200. Chương 200 : Khai Chiến .

Chúng nhân Tụ Nghĩa xã lặng lẽ phục kích ở chỗ cũ, nóng lòng chờ đợi.

Sau cùng thân ảnh Lý lão xuất hiện gần đó, nhanh chóng tiến đến chỗ chúng nhân.

“Lý lão, thế nào rồi?” Lăng Vân hỏi vội.

“Không ngờ học viện của các vị còn có nhân vật thế này.” Lý lão vẫn tỏ ra không tin được: “Món hàng lần này lại do Lục Sơn thành La Xán thân tự áp trận. Bất quá Mộc Phong lôi kéo hẳn rồi, đội xe sẽ nhanh chóng đến đây thôi.”

“La Xán? Lục Sơn thành thành chủ? Nghe nói hẳn vừa tấn nhập thất giai võ sư! Mộc Phong chẳng phải sẽ nguy hiểm ư?” Lý Ngọc cả kinh.

“Theo lão phu thì chưa hẳn...Tốc độ của Mộc Phong kinh nhân, giữ mình một lúc thì không thành vấn đề. La Xán tuy thất giai nhưng là thổ nguyên khí hải tu luyện giả, có lẽ Mộc Phong cầm chân được hẳn.” Lý lão hiển nhiên đánh giá Diệp Phong rất cao, chúng nhân đều ngạc nhiên.

Một võ sĩ cầm chân thất giai võ sư? Không ai dám tin việc như thế.

“Không cần nói nhiều nữa, Mộc Phong đã hành động thì chúng ta cũng nên động thủ.” Tuy Diệp Phong chấn động chúng nhân một phen nhưng giờ không phải lúc bàn luận, đội xe của Lục Lâm bang lờ mờ xuất hiện trong thị tuyến.

“Đội khi đội xe hoàn toàn lọt vào bẫy thì chúng ta phát động cơ quan!” Lý Ngọc phát tay, chúng nhân liền theo kế hoạch tản ra.

Tốc độ của đội xe Lục Lâm bang chậm hơn dự định nhiều. Mặt sẹo khổng lồ chế việc phát động cơ quan, trán đầm đìa mồ hôi, tay cũng hơi run lên đợi địch nhân vào hết khu vực dự định.

Còn cách mười thước...

Bảy thước...

Năm thước...

“Hả, vật gì đây?” Một lâu la Lục Lâm bang tựa hồ nhận ra manh mối, dừng chặn lại di di xuống mặt đất bằng phẳng, lộ ra thiết khí như móc câu được chôn ở dưới.

“Phi toa tiên? Có bẫy.” Hẳn biến sắc hô to.

Phi toa tiên là loại ám khí phổ thông phát động từ dưới mặt đất, phần lớn dùng để phục kích khi các bang phái tranh đấu, có thể từ dưới ta tặc đất bắn ra phi tiêu hai lưỡi sắc bén, uy lực kinh nhân, tạo ra lực sát thương nhất định với cao giai võ sĩ khi không phòng bị. Hình dáng như tiên đao nên được gọi là phi toa tiên.

Viên lâu la lập tức biết là có mai phục, hai võ sư đi trước đội xe dừng chân, nhìn quanh đầy giới bị, chúng nhân cũng thi nhau tuốt vũ khí, tìm kỹ quanh đó.

Do cơ quan phi toa tiên chôn quá vội vàng nên vẫn lộ dấu vết. Nhưng lúc đó đại bộ phận nhân viên hộ tống đội xe đã lọt vào bẫy.

“Lập tức phát động bầy.” Lý Ngọc cả quyết, mặt sẹo không nén được nữa, kéo dây thừng.

Mặt đất tức thì lấp lánh ngân quang, mấy chục mũi phi toa tiễn bay ra, nhắm vào đội nhân mã hộ tống đoàn xe. Bầy rập bị phát hiện nên đại đa số lâu la đều có chuẩn bị, nhao nhao múa đao kiếm ngăn chặn được phần lớn ám khí nhưng vẫn có bảy, tám tên bị trúng phi toa tiễn, máu phun ra gục xuống.

“Ai, mà dám ám toán người của Lục Lâm bang!” Vô sư dẫn đầu quát to, đồng thời chỉ huy chúng nhân nhanh chóng bảo vệ đội xe, hình thành trận thế phòng ngự.

“Vù!”

Thình không lại bay tới bốn tấm lưới lớn buộc đầy dao sắc lấp lánh u quang lục sắc, thoáng nhìn là biết có thoa độc được lợi hại. Lưới từ bốn phía bay lại, trùm kín quá nửa toán lâu la đi trước.

“A!”

“A!”

Mười mấy lâu la không kịp phòng bị, bị hai tấm lưới trùm kín, thân thể tóe máu vì bị đao cắt trúng, thoáng sau những lâu la trúng độc đều sùi bọt mép, mặt đen xì ngã gục.

Hai tấm lưới bị hai võ sư phần nộ và mấy cao giai võ sĩ chẻ tan, không thu được hiệu quả.

Bầy rập của Tụ Nghĩa xã nhắm vào lâu la thực lực từ trung giai võ sĩ trở xuống, triệt tiêu ưu thế nhân số của đối phương để giảm bớt áp lực khi chiến đấu. Thực lực của lâu la tuy không mạnh nhưng nếu quá đông thì cũng uy hiếp không nhỏ đến họ, vốn chỉ có thực lực võ sĩ.

Sau hai lần tập kích, lâu la của Lục Lâm bang thiệt hại một nửa, chỉ còn lại hơn chục tên kinh hãi co cụm lại, tìm kiếm kiếm kiếm địch nhân vô danh. Có lẽ mấy năm nay uy danh của Lục Lâm bang quá thịnh, chúng không ngờ rằng tại địa bàn của mình mà còn bị mai phục.

Đang lúc Lục Lâm bang chúng nhân kinh hồn bạt vía thì trong rừng vang lên tiếng hò hét động trời, hơn hai mươi thân ảnh nhanh nhẹn vung binh khí sáng loáng lao vào đội xe. Mỗi người đều che mặt bằng vải đen, không ai nhận ra được thân phận của họ.

“Muốn chết!” Những người bịt mặt phục kích đều có thực lực võ sĩ, hai võ sư hộ tống mắt lóe hàn quang, cùng lao lên.

“Đối thủ của các hạ là ta.” Trường kiếm trong tay Lý lão lóe lên, thân kiếm phân ra ba đạo kim nguyên khí nhận, đâm vào tam giai võ sư. Đối thủ lạnh buốt cõi lòng, buộc phải tập trung tinh thần ứng phó.

“Tính mạng người là của ta.” Lăng Thiên hú vang, trường thương phủ một lớp thanh sắc năng lượng, thái thể hóa thành cầu vồng chặn nhị giai võ sư định lao lên tăng viện lại.

Chỉ cần tạm thời cầm chân hai võ sư, với lực lượng hơn hai mươi cao giai võ sĩ của Tụ Nghĩa xã sẽ không gặp vấn đề gì hạ gục đội địch nhân cùng cấp và hai mươi lâu la còn lại. Vốn có cừu hận với Lục Lâm bang, lại thêm sĩ khí lên cao trong lần đầu giao phong, bọn Lý Ngọc như hổ vào đàn dê, dốc sức chém giết.

OOo

Đồng thời, cách xa đội vài dặm, hai bóng người đang đuổi theo nhau.

“Tặc tử, ngươi không chạy được đâu.” La thành chủ lúc đó chỉ cách ba, bốn thước, chặn giậm mạnh, hắc mãng dấy lên một viên đá lớn cỡ đầu người lao vào hậu tâm Diệp Phong.

Sau lưng vang lên tiếng rít gió vù vù, lực đạo không hề nhẹ, gã không dám chậm trễ, lách mình tránh đi. Bất quá tốc độ cũng vì thế mà chậm lại, độ linh hoạt của kim nguyên lực hơn hẳn thổ nguyên nhưng không thể bằng mộc nguyên.

La Xán đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, chân phát ra một dải hắc sắc thổ nguyên hình cầu, nhảy vọt lên, hai tay to như cái quạt mang theo hắc quang dày đặc chụp vào vai Diệp Phong. Gã vừa lách mình, trọng tâm chưa vững, khó lòng tránh được.

Kinh cực thứ giáp!

Ưu thế lớn nhất của môn võ kỹ này là chỉ cần không phát động phản kích thì không tiêu hao kim nguyên lực. Dù thực sự phản kích thì độ tiêu hao cũng không bằng một phần năm công kích võ kỹ, chỉ khi khởi động hiệu quả phòng ngự thì mới hao tổn nhiều năng lượng.

Ngoài da găng vẫn giữ lại lớp giáp gai, thấy không tránh được ngọn trảo thì đành chậm tốc độ lại, hai tay loáng thoáng ánh lên kim mang như mũi dùi nhọn nghênh đón đối phương.

Chát!

Một luồng đại lực nhanh chóng hóa giải lớp thứ giáp phòng ngự của gã, thuận theo hai tay tràn vào thể nội. Sắc mặt gã trắng nhợt, vắng đi xa, lăn mấy vòng dưới đất rồi mới dằn lại được.

Lực công kích của thất giai võ sư quả nhiên bất phàm, đặc biệt đối phương là thổ nguyên võ sư. Nếu không nhờ gã nhục thể phi phàm, hơn nữa khi thổ nguyên chi lực của đối phương nhập thể đã bị gã lén vận thổ nguyên khí hải hóa giải thì e rằng với phòng ngự của thứ giáp tất đã trọng thương.

Đặc tính phản lại công kích của thứ giáp vốn không phá được thổ giáp năng lượng trên tay La Xán.

Khá phiền hà đây. Gã liềm môi, có nên dùng Tru Thần cung diệt trừ đối phương hay không? Tuy nửa năm nay thực lực của gã tăng nhanh, nhưng tuyệt đối chưa đến mức sánh được với thất giai võ sư.

Bất quá sử dụng Tru Thần cung có nhiều trở ngại, gã không muốn Tô Chiến Thiên trút món nợ phục kích này lên đầu mình.

Nửa năm trước giết Tô Long xong, gã liền trở thành địch nhân số một của Lục Lâm bang, Tô Chiến Thiên thậm chí từng tự thân dẫn nhân mã đến muốn thương lượng với Võ Dung học viện, muốn vào trong tìm manh mối, bất quá Võ Dung học viện đời nào chịu phá hoại quy củ, sau cùng viện trưởng ra mặt mới dẹp được cơn điên của hắn.

Nửa năm nay gã khép mình rất kỹ, không hành động gì thêm. Tuy lợi dụng khí hải đã chuyển đổi thì thân phận không bị lộ nhưng ánh mắt hoài nghi đã hướng vào gã, buộc gã phải cẩn thận.

Một khi gã dùng Tru Thần cung diệt sát La Xán, chắc chắn Tô Chiến Thiên sẽ vì thế mà gây sóng gió với học viện. Gã không sợ hắn nhưng thành viên Tụ Nghĩa xã có thể sẽ bị liên lụy. Người thông minh một chút sẽ thấy ngay việc gã lôi kéo La Xán có quan hệ với việc phục kích.

Trước kia gã luôn hành động một mình, nếu có manh mối để lại thì cũng dễ dàng qua mắt đối phương vì có khai hải hai thuộc tính. Nhưng lần phục kích này đông người tham dự, nếu Tô Chiến Thiên điều tra đến cùng, rất có thể sẽ liên lụy đến Tụ Nghĩa xã. Gã không muốn thấy điều đó.

Nhưng nếu chỉ là một chuyến hàng bình thường, Tô Chiến Thiên khẳng định sẽ không trọng thị. Hiện tại hắn đang dồn sức tìm kiếm Diệp Phong, không còn tinh lực lo những việc vặt này. Chỉ cần không liên can đến Diệp Phong, tổng bộ sẽ để Lục Sơn thành tự điều tra, dù không có kết quả cũng sẽ cho qua.

Nên dù rất muốn một tên giải quyết địch nhân khó chịu này nhưng vì đại cục, gã đành tận lực chống cự, thậm chí không dám lộ ra cả thổ nguyên lực.

“Chút thực lực này mà cũng ngông cuồng trước mặt lão phu.” La Xán cười hung ác, rảo bước tiến tới. Màn giao phong xấp lá cà vừa rồi, hắn đã hiểu được bài tẩy của Diệp Phong, gã tuy mạnh hơn võ sư cấp thấp một chút nhưng chỉ hữu hạn, trước mặt hắn thì không có nửa phần hy vọng.

Tuy một võ sĩ có được thực lực này khiến hắn cực kỳ kinh ngạc, bất quá điều đó không trọng yếu, chỉ cần chế ngự được đối phương thì bí mật gì cũng sẽ phải phun ra hết.

“Huềnh hoang trước mặt ngươi thì thực lực này là đủ.” Diệp Phong cười lạnh, lấy ra một viên bát phẩm kim nguyên đơn nhét vào miệng.

Thoáng sau, kim sắc quang mang lơ lửng quanh mình gã rực lên, hai tay được phủ kín thứ giáp rực rỡ dùi nhọn, lưỡi dao và câu bén khiến đối thủ lạnh mình.

201. Chương 201 : Thu Hoạch .

“Ừ...” Thấy khí thế Diệp Phong tăng dần, thần sắc La Xán cũng ngưng trọng theo.

Kinh cực thứ giáp với đẳng cấp võ sư chỉ là võ kỹ phổ thông, la Xán không hề coi trọng. Theo lý, chỉ cần uy lực công kích đủ mạnh, phá trừ thứ giáp phòng ngự xong còn có thể tạo ra lực sát thương nhất định với người thi triển, nhưng lần giao phong vừa rồi, thổ nguyên của hắn rất sẽ dàng đánh tan thứ giáp phòng hộ, gần năm thành sức mạnh tác dụng lên người Diệp Phong, vốn gã phải thụ thương nặng nhưng gã trừ lẫn đi mấy vòng ra thì coi như an nhiên vô sự.

Bất quá thực lực gã thể hiện quá yếu với hắn, tuy hơi kinh ngạc nhưng không coi trọng. Hiện tại khí thế của gã tăng vọt, thứ giáp từ hư ảnh chuyển thành thực chất, buộc hắn phải thận trọng. Tuy hiện giờ gã chỉ thể hiện thực lực ngang với tam, tứ giai võ sư nhưng đủ để uy hiếp tới hắn. La Xán xưa nay cẩn thận, bèn thận trọng hắn.

Vút, thân hình Diệp Phong khê lắc, tốc độ tăng thêm hai phần, kim sắc quyền đầu phủ đầy gai nhọn hàm chứa nguyên lực hùng hậu giáng vào đầu La Xán.

“Vừa nãy hắn vẫn ẩn tàng thực lực!” La Xán thoáng kinh hãi, giờ mới nhận ra mình không nhìn thấu thực lực của đối phương. Nhưng chỉ chần chừ thoáng chốc mà thôi, dù gì hắn cũng là đỉnh giai võ sư, đối phương ẩn tàng kỹ đến đâu, hắn cũng không cần lo lắng.

Hắn tung quyền nghênh đón, thổ nguyên lực hùng hồn tràn ra va chạm với Diệp Phong. Từ điểm giao kích, một làn sóng kinh khí lan ra, đất đất đá và lá khô dưới chân cả hai tung bay ngập trời.

Vù, vù, vù!

Năng lượng kinh cực trên ngọn quyền của Diệp Phong bay ra, rạch vào thổ giáp trên mình La Xán, hắn thành vệt rõ rệt, nhưng chỗ thổ giáp không đủ lực, bị gia năng lượng kích phá khiến bộ y phục quý giá của hắn tổn hại không nhỏ.

Diệp Phong sau rốt cũng chân chân thiết thiết cảm thụ được sức mạnh trên quyền đầu của đối phương bá đạo thế nào. Cảm giác tê dại từ tay truyền lên, tiếp đó là lực đạo khiến người ta biến sắc thuận theo cánh tay tràn vào thể nội, may mà gã đã chuẩn bị, thổ nguyên khí hải ngầm vận chuyển, tổng ra một luồng năng lượng hóa giải sạch sẽ.

“Hiệu quả quả nhiên không tệ.” Tuy bề ngoài gã chịu lép nhưng lại lộ ra nụ cười hoan hỉ.

Mấy lần không chiếm được ưu thế khiến La Xán bắt đầu nổi giận, gầm vang rồi lao vút tới, hai người lại đấu với nhau.

Thực lực của Diệp Phong là võ sĩ thất giai, nhưng dung hợp với nguyên lực thì sức chiến đấu thật sự trên cả nhị giai võ sư, nuốt nguyên đơn nữa sẽ ngang với ngũ giai võ sư. Đương nhiên, đó chỉ là so sánh về thực lực cơ sở, một khi gã sử dụng võ kỹ, đủ để uy hiếp cả võ sư cao cấp hơn.

Kinh cực thứ giáp tuy là một môn phòng ngự võ kỹ, nhưng khi đấu xáp lá cà lại có uy lực không kém tứ phẩm công kích võ kỹ, lúc phát động phản kích thì lượng kim nguyên lực tiêu hao không đáng kể, bát phẩm kim nguyên đơn mà gã nuốt có thể duy trì được một lúc lâu giao đấu với cường độ cao. Mỗi đòn của gã đều như thi triển tứ giai công kích võ kỹ, chỉ cần phòng ngự trên mình không bị phá thì coi như không tổn hao nhiều được lực của nguyên đơn.

Công kích bình thường của La Xán không tạo thành uy hiếp với gã. Có nguyên lực hỗ trợ, tốc độ của gã cao hẳn lên khiến La Xán không thiện nghệ xoay chuyển nổi giận gầm vang, nhưng không có đối sách gì.

“Tiểu tặc này thi triển bí pháp gì mà thực lực chưa đến võ sư lại miễn cưỡng ngang với thất giai võ sư như ta.” La Xán mắng thầm.

Hắn vốn cho việc Diệp Phong nuốt bát phẩm nguyên đơn kỳ thật là đang thi triển liễu bí pháp. Một khi bí pháp hết hiệu lực thì người thi triển sẽ suy nhược, nhưng Diệp Phong càng đấu càng mạnh, nửa canh giờ rồi mà không thấy mệt mỏi tí nào.

Hắn đâu biết với tố chất thân thể của Diệp Phong hiện giờ, nuốt một viên bát phẩm nguyên đơn căn bản không thương tổn gì. Thi triển Kinh cực thứ giáp cũng không giống như thổ nguyên điệp chấn công kích một lần dốc hết nguyên lực nên đến giờ gã mới sử dụng ba viên kim nguyên đơn ngăn chặn La Xán tấn công.

La Xán do liên tục bị kinh cực năng lượng phản kích, y phục thủng lỗ chỗ, da cũng xuất hiện mấy vết máu, tuy không nghiêm trọng nhưng hình tượng của hắn tổn hại không ít. Nếu người qua đường không chứng kiến quá trình giao đấu tất sẽ cho rằng Diệp Phong chiếm ưu thế, bởi gã lúc này lấp lánh kim quang, y phục và tóc tai vẫn gọn gàng, không hề lằng lộn tí nào.

“Liệt sơn mãnh kích!” La Xán gầm vang giận dữ, vỗ mạnh một chưởng tới, lòng tay hắn ngưng tụ thổ nguyên năng lượng cầu cực kỳ dồn nén phả ra u quang tím đen, uy lực kinh nhân.

Đây không phải lần đầu tiên hắn thi triển võ kỹ, tuy Diệp Phong miễn cưỡng tiếp được đòn công kích bình thường của hắn nhưng uy lực của võ kỹ khác hẳn, hà huống chiêu này lại là lục phẩm võ kỹ, gã không ngờ đến mức ngành tiếp.

Thân hình gã lắc nhanh, liên tục đổi mấy vị trí, liệt sơn mãnh kích của La Xán giáng vào một gốc cây lớn cỡ thùng nước.

“Bộp”, đại thụ rung rinh, chính giữa thân cây nứt toác một đường thẳng tắp lên tận ngọn. Thân cây còn lớn hơn người Diệp Phong ba phần bị chẻ làm đôi.

Gã thảm tắc lưỡi rằng mình thông minh, không ngành tiếp đối phương.

“Dây dưa này giờ, không hiểu phía Lý Ngọc có kết quả gì không?” Tuy gã có thân thể siêu đẳng và Kinh cực thứ giáp nhưng La Xán là thất giai võ sư, gã ứng phó không hề ung dung như bề ngoài.

Hơn nữa kim nguyên đơn là đơn được gã đang thiếu nhất, nếu không tất yếu thì gã không muốn lãng phí nhiều. Tru Thần cung là sát thủ của gã, muốn phát huy uy lực của nó thì cần kim nguyên đơn.

“Xem ra phải nhanh chóng tấn nhập võ sư mới được.” Gã tự nhủ, nếu lúc này mà mình là võ sư, dù là nhất giai cũng tuyệt đối không chật vật như hiện tại. Cách biệt giữa thất giai võ sĩ và nhất giai võ sư chỉ một cấp nhưng khác nào đỉnh cao và vực sâu.

“Vù!” Cách đó mấy dặm, một viên tín hiệu đạn vút lên không. Diệp Phong hoan hỉ, xem ra đã đắc thủ.

Dù đắc thủ hay thất bại, bọn Lý Ngọc đều sẽ phóng tín hiệu đạn thông tri cho gã là đã triệt thoái, nhưng không có La Xán, đội ngũ hộ tống e rằng không chống được Tụ Nghĩa xã. Nếu ngay cả thực lực này mà họ không có thì ý tưởng hợp tác đối kháng Lục Lâm bang cần phải được gã tính lại.

La Xán cũng sưng người, con đường này vốn là đường vận chuyển của Lục Lâm bang, vô duyên vô cớ sao lại có tín hiệu đạn?

Đầu óc vừa chuyển động, hắn liền biến sắc.

“Mục tiêu của ngươi là hàng hóa của đội xe?” Mục quang La Xán lạnh lại, giận dữ hỏi, chỉ là đội xe có hai võ sư hộ tống, hắn cũng khá yên tâm.

Nên biết rằng các thế lực, bang phái trong phạm vi của Lục Lâm bang đều chỉ có tổng số võ sư chừng ba, bốn người, muốn cướp món hàng này e rằng phải xuất động quá nửa cao thủ trong bang mới được, hà huống, những thế lực đó dám cướp của Lục Lâm bang? Nếu là những thế lực nhỏ lang bạt thì không đủ lực đánh bại đội nhân mã hộ tống.

Nhưng giao đấu với Diệp Phong thì hắn không còn xác tín nữa. Đối phương mà có mấy nhân vật thực lực như tiểu tử này, muốn cướp lô hàng này cũng chưa hẳn không thể. Thật ra thế lực này mọc từ đâu ra, sao tổng bộ lại không biết?

“Hiện tại mới nhận ra thì muộn rồi.” Diệp Phong cười nhẹ, lùi lại hơn chục thước giữ cự ly an toàn với đối phương đoạn ung dung nói: “Lục Lâm bang đất rộng tài vật lắm, bọn mõ gần đây khó khăn nên mượn chút tiền của quý bang, các hạ không cần quá kích động.”

“Dám động vào hàng của Lục Lâm bang, lẽ nào các người chán sống rồi.” La Xán lo cho đội xe, tạm thời không tấn công dồn dập nữa, lạnh lùng lên tiếng, muốn dò ra chân tướng của địch thủ.

“Quý bang không biết thân phận của bọn ta thì chút gan dạ này, bọn ta có chứ.” Gã cười hắc hắc, lắc người lướt đi, không rườm lời với đối phương.

Mắt La Xán lấp lóe hồi lâu mới giậm chân lướt về phía xa đội.

Nếu bắt được Diệp Phong thì hẳn không do dự đuổi theo, nhưng trận chiến vừa rồi khiến hẳn hiểu rằng Diệp Phong không dễ đối phó. Mạo hiểm đuổi theo, vạn nhất đối phương còn mai phục thì chẳng phải tự sao vào bẫy? Xưa nay hẳn vốn cẩn thận nên đành mặc cho gã đi.

La Xán không đuổi theo, gã thở phào nhẹ nhõm, chuyển hướng lao về địa điểm hẹn trước với Tụ Nghĩa xã, không hiểu họ thu hoạch thế nào...

OOo

Trong một sơn động cách điểm phục kích mười dặm, bọn Lý Ngọc đang nóng lòng đợi Diệp Phong.

“Không biết Mộc Phong có thuận lợi thoát thân không? Nếu biết y đang ở đâu thì chúng ta có thể phái nhân thủ tăng viện. La Xán tuy lợi hại nhưng cũng không đấu được với đông người.” Mặt sẹo nóng tính nhất, đi đi lại lại trong động.

“Đừng lo lắng quá, nửa canh giờ rồi mà La Xán không quay lại chứng tỏ Mộc Phong huynh đệ không sao. Nếu không chúng ta thuận lợi đắc thủ được sao?” Lăng Văn khuyên.

“Hi vọng như vậy. Nếu Mộc Phong an toàn thoát thân, lần này chúng ta toàn thắng. Trừ Lăng Thiên đại ca thương thế hơi nặng thì những người khác đều an toàn. Không ngờ đối phương xuất động nhị giai và tam giai võ sư, may mà Lăng Thiên đại ca không nguy hiểm đến sinh mạng.” Lý Ngọc xem xét Lăng Thiên hôn mê dưới đất, thở phào yên lòng.

Trận chiến này về tổng thể thập phần thuận lợi. Bất quá đối thủ của Lăng Thiên mạnh hơn hẳn y buộc y phải dốc lực, lúc bọn Lý Ngọc thanh toán được đội cao giai võ sĩ rồi đến tăng viện thì y gần như thoát lực, thương thế lại khá nặng, thu thập chiến trường xong thì hôn mê.

“Mộc Phong về rồi.” Người đứng ở cửa hoan hỉ hô lên.

“Cái gì, nhanh vậy hả?” Lý Ngọc vui mừng rồi kinh ngạc, vui vì Mộc Phong an toàn quay về, kinh ngạc vì nhóm y mới đến đây chưa lâu, gã thoát thân gọn gẽ như vậy khỏi tay thất giai võ sư thì quả thật bất ngờ.

“Chào các vị.” Diệp Phong cười hắc hắc bỏ trên mặt xuống, cười xán lạn: “Thu hoạch thế nào?”

202. Chương 202 : Truyền Gia Chi Bảo .

Chiến lợi phẩm là một cái rương lớn và bốn cái rương nhỏ.

Trong chiếc rương lớn chứa 2000 tinh tệ khiến chúng nhân được khai nhãn giới. Tụ Nghĩa xã không có con cháu các gia tộc đã lui tàn thành bình dân, đã bao giờ thấy nhiều tiền đến thế.

“Oa, mỗi người được chia gần trăm tinh tệ.” Ai cũng lộ vẻ hưng phấn, diệp Phong nhếch môi, xem ra không công cốc.

“Xem trong bốn cái rương này có gì?” Có người không nén được nữa, giục già.

Lý Ngọc bới tới một đao, chém đứt sợi xích buộc ngoài rương.

Sáu cái bình sứ, mỗi bình đều đựng đầy một loại đơn dược, gần như toàn là những loại có ích cho tu luyện, kể cả nguyên đơn mà Diệp Phong quen thuộc hơn hết.

“Ngưng khí đơn!” Cái rương mở ra, hơn hai mươi cặp mắt đều sáng lên, có mấy người hít một hơi khí lạnh.

Đó có thể coi là đơn dược quý bậc nhất, tác dụng tăng cường độ ngưng kết của khí hải khiến nguyên lực càng ngưng đọng.

Đối với võ giả, độ ngưng kết của khí hải quyết định phần lớn thiên phú tu luyện, khí hải mà tăng độ ngưng kết thì sau này tiến độ tu luyện cũng được nâng cao. Nên đơn được có thể dễ thắng tư chất tu luyện của võ giả thì giá trị còn hơn cả nguyên đơn.

Chúng nhân có ai không hy vọng khí hải được dễ thắng? Uống Ngưng khí đơn rồi, tỷ lệ tấn cấp võ sư sau này sẽ cao hơn nhiều.

“Xem trong đó có bao nhiêu viên?” Lăng Vân có vẻ khó xử, những đơn được khác dù không đủ để phân phối thì kết hợp mấy loại lại cũng phân chia được công bằng, nhưng tác dụng của Ngưng khí đơn là duy nhất, ai cũng hy vọng mình được một viên. Lọ sứ này không lớn, xem ra không thể đựng nổi hơn hai mươi viên.

“Chỉ có bảy viên.” Lý Ngọc hiển nhiên hiểu rõ nên cười nhún nhó.

“Lão đại, quyết định cách phân phối đi. Bọn đệ đều không có ý kiến.” Mặt sẹo liếm môi nói đầy quyết đoán.

“Đúng, lão đại quyết định đi.” Tụ Nghĩa xã tuy vẫn có người sinh lòng tham lam nhưng dễ biết tuân theo đại cục. Chúng nhân đều có mục tiêu chung, dù thực lực của ai tăng trưởng cũng là huynh đệ của mình.

“Hôm nay chúng ta thắng lợi thì công lao lớn nhất thuộc về Mộc Phong huynh đệ và Lăng Thiên đại ca cùng Lý lão. Mộc Phong và Lăng Thiên mỗi người một viên, chắc không ai có ý kiến?” Lý Ngọc trầm tư một lúc rồi nói.

Chúng nhân gật đầu, ba người đó ứng phó với ba võ sư, Mộc Phong còn cầm chân La Xán lợi hại hơn hết, mỗi người họ được một viên Ngưng khí đơn thì không ai phản đối.

“Lý lão tuổi đã cao, phục dụng Ngưng khí đơn hiệu quả không cao, chỉ bằng đổi lấy hai viên đơn được có thể trực tiếp dễ thắng nguyên lực?” Ngưng khí đơn cố nhiên trân quý nhưng càng sử dụng sớm thì hiệu quả càng cao, lý lão tu luyện gần như đến đỉnh dốc cuộc đời rồi, phục dụng Ngưng khí đơn cũng thành lãng phí.

“Lão phu không có ý kiến.” Lý lão vốn là người Lý gia, tất nhiên không phản đối Lý Ngọc, hai viên đơn được dễ thắng nguyên lực quả thật thích hợp với ông ta hơn, có lẽ sẽ khiến thực lực tăng thêm một tầng.

“Mỗi từng sử dụng Ngưng khí đơn nên không cần.” Diệp Phong đột nhiên nói. Công pháp của gã không tu luyện ngũ hành nguyên lực, thành ra khí hải không có chướng ngại, nên Ngưng khí đơn vô tác dụng. Hơn nữa tương lai gã không biết mình có bao nhiêu khí hải, một viên Ngưng khí đơn không có gì to tát, chỉ bằng phân cho người khác, có khi tạo ra thêm được một võ sư. Tóm lại thực lực của Tụ Nghĩa xã càng mạnh càng tốt.

“Thế này vậy...Mộc Phong huynh đệ cứ chọn hai viên đơn được khác, được không?”

Diệp Phong lắc đầu cười: “Bất tất, đơn được không có tác dụng với mỡ, chỉ bằng chia cho những huynh đệ cần hơn. Nếu các rương khác có thứ mỡ cần thì mỡ được ưu tiên, thế nào?”

“Được.” Lý Ngọc sáng khoái đáp ứng, hôm nay Mộc Phong có công đầu, nếu gã không cầm chân La Xán, lần phục kích này sẽ công cốc. Vật phẩm quý giá đến đâu thì gã cũng nên được ưu tiên.

Một chốc sau, cách phân phối đơn được đã được xác định.

Ba cái rương còn lại đựng đầy linh thạch, tài liệu, yêu hạch, được tài...Còn cả một cây huyền cấp phòng ngự linh khí và ba cây hoàng cấp công kích linh khí.

Lý Ngọc và Lăng Vân thương lượng một chốc rồi quyết định.

“Số linh thạch và vật liệu này không có tác dụng với chúng ta, chỉ bằng tìm cơ hội đổi thành tinh tệ. Chúng ta hầu như đều ký hợp đồng dung binh mới vào được học viện, đổi chúng thành tinh tệ cộng thêm 2000 tinh tệ ban này đủ cho tất cả chúng ta chuộc thân. Khi tốt nghiệp, chúng ta sẽ chuyên tâm kiến lập thế lực đối kháng Lục Lâm bang. Các vị thấy thế nào?”

Ý kiến của Lý Ngọc nhanh chóng được chúng nhân tán đồng, Lăng Vân mỉm cười: “Bốn món linh khí này tạm thời là bảo bối chung của Tụ Nghĩa xã, sau này sẽ trợ lực cho chúng ta trong những hành động như thế này.”

“Mộc Phong huynh đệ, mỗ biết huynh đệ trả học phí vào học nên không thiếu tinh tệ, ban này lại không chọn gì, chi bằng tặng huynh đệ huyền cấp phòng ngự linh khí này?” Là công thần lớn nhất mà gã không nhận được gì, ai cũng thấy áy náy.

Giá trị của huyền cấp phòng ngự linh khí không nhỏ, nhưng không ai phản đối, thực lực của Mộc Phong đã rõ, ngay cả Lăng Thiên mới tỉnh lại xưa nay cao ngạo khi nhìn gã cũng đầy kính sợ.

Tuy Mộc Phong chưa phải là võ sư nhưng đại lực này tôn trọng thực lực. Hôm nay y đối phó nhị giai võ sư mà suýt thất bại, còn gã cầm chân thất giai võ sư hơn nửa canh giờ mà vẫn an lành, dù gã dùng cách gì thì cũng đủ để chúng nhân tôn kính và tín phục.

Diệp Phong định đồng ý, là thành viên của Tụ Nghĩa xã, gã không nên biểu hiện quá siêu nhiên, hơn nữa huyền cấp phòng ngự linh khí cũng có tác dụng.

Khi nhìn đến cây bồng đen xì kỳ quái trên tay Lý Ngọc thì mắt gã sáng lên.

“Cây hắc bồng này là vật gì?” Gã nhớ lúc đến đây, lý Ngọc không có vật này. Bề ngoài của cây bồng khiến gã nhớ đến điều gì đó.

“Vật này hắc?” Lý Ngọc nhìn gã với vẻ kỳ quái: “Đó là tổ truyền chi vật của gia tộc mỗ, sau đó gia tộc bị Lục Lâm bang diệt, vật này lọt vào tay chúng. Hôm nay kiếm kê chiến lợi phẩm, mỗ thấy nó nằm trong một đồng đồ đặc biệt thường liền thuận tay lấy về. Coi hư an ủi vong linh tổ tiên trên trời.”

“Tổ truyền chi vật? Có thần thông gì sao?” Diệp Phong nhảy mắt hiếu kỳ.

“Mộc Phong huynh đệ biết vật này?” Lý Ngọc kinh ngạc.

“Không hẳn là biết nhưng võ cây bồng này quen quá.” Bề ngoài cây hắc bồng cũng giống Tru Thần cung chưa được kích hoạt, đen xì cứng đanh, gã rất ngờ bên trong có tiên thiên chi vật.

“À, nói thật cây bồng này tuy là tổ truyền chi vật nhưng mỗ không biết nó có tác dụng gì...” Lý Ngọc cười ngượng, nói tiếp: “Lý gia của mỗ có nguồn gốc từ rất xa xưa, từ thời đại yêu thú cách đây mấy vạn năm. Tổ tiên đời đầu là một vị siêu cấp cường giả thân hoài đại thần thông, cây bồng này là vũ khí mà người sử dụng. Tuy tổ tịch ghi lại rằng cây bồng này có uy năng thông thiên triệt địa, giết chết vô số thánh giai yêu thú nhưng trừ tổ tiên đầu tiên ra, không có người Lý gia thứ hai nào tìm được bí mật của nó...”

“Lâu dần Lý gia chỉ còn coi cây bồng này là tiêu chí truyền thừa tượng trưng.” Lý Ngọc tỏ vẻ mất mát.

“Tổ tịch Lý gia có ghi lại cách kích hoạt vật này chăng?” Gã hỏi.

“Tiên tổ có để lại lời dặn là: Cây bồng này dành cho người hữu duyên.” Lý Ngọc đáp: “Nhưng không nhắc nữa câu đến xem người hữu duyên là như thế nào, có phải tộc nhân hay người ngoài...”

“Nếu Mộc Phong huynh đệ giải được bí mật này, có khi lại là người hữu duyên mà tiên tổ mỗ đã nói.” Lý Ngọc nói đùa.

“Gia tộc các vị truyền thừa mấy vạn năm, không thử giải bí mật sao?” Để có Tru Thần cung gã phải tích huyết nhận chủ, lẽ nào hắc bồng cũng cần như vậy? Nhưng không thể nào, thời gian lâu như vậy chắc Lý gia đã thử đủ mọi cách, thần khí tích huyết không phải việc gì quá bí ẩn, họ không thể nào không thử.

“Đương nhiên có thử, nhưng dù dùng cách nào cũng không thể phá giải bí mật ẩn tàng trong cây bồng này. Gia tộc truyền thừa được mấy trăm đời thì đành bỏ cuộc.”

“Có thử nhỏ máu chưa?” Diệp Phong ngẫm nghĩ, tuy gã muốn lấy cây bồng về nghiên cứu nhưng là truyền thừa chi vật của Lý gia, gã muốn thử cũng phải hỏi Lý Ngọc đã.

“Nhiều đời đã từng dùng cách xưa cũ đó nhưng tiếc là máu của con cháu đời gần đây không được chấp nhận nữa.” Lý Ngọc lắc đầu.

“Chi bằng huynh đệ thử lại xem sao, nếu không được thì cho mỗ mượn về nghiên cứu được chăng?” Diệp Phong đưa ra biện pháp, cây bồng có vẻ không chỉ đơn giản nhỏ máu là xong.

“Trước khi gia tộc bị diệt, mỗ từng nghiên cứu cây bồng này, phương pháp tích huyết cũng dùng rồi nhưng vô dụng. Mộc Phong huynh đệ muốn nghiên cứu thì cứ lấy, nếu giải khai được bí mật thì biết đầu huynh

đệ là người hữu duyên mà tổ tiên đã nói. Tổ tịch có ghi lại là người hữu duyên sẽ mang lại vận may cho Lý gia, hắc hắc, mỗi kỳ vọng huynh đệ thành công.” Lý Ngọc ném cây bóng cho gã.

Bỏ vào tay, gã cảm giác rất nặng, thân bóng còn phát ra nhiệt khí. Gã vuốt ve cẩn thận, cảm giác giống hệt lúc cầm Tru Thần cung, nhất định nó có liên quan đến tiên thiên một nguyên.

Gã chợt thấy xáo động, nếu giải khai được bí mật của cây bóng thì có lẽ gã sẽ có khí hải thứ ba. Đích Thủy, hỏa nguyên khí hải thì sư phụ từng bảo sẽ chỉ cách cho gã có được, chẳng phải khi đó, ngũ hành khí hải sẽ đủ sao?

Nhưng vật này...Thật sự tích huyết cũng không kích hoạt được sao? Gã nghiêng răng cắn cổ tay, mấy giọt máu nhỏ vào hắc bóng.

203. Chương 203 : Thần Thông Thuật .

Trong sơn động, người Tự Nghĩa xã trợn trừng mắt kinh ngạc nhìn Diệp Phong ngồi xếp bằng.

Quanh người gã phát ra lục sắc quang mang, lòng động tràn ngập một nguyên chi khí, ngay cả mấy một nguyên khí hải tu luyện giả tại trường, thậm chí cảm thụ được khí hải như được tưới nhuần, tự phát vận chuyển hấp thu. Họ cảm nhận được một nguyên chi khí này tinh thuần như vậy, tuyệt không phải một nguyên năng lượng bình thường.

Người không tu tập một nguyên khí hải cũng cảm thụ được cảm giác khiến thân thể thư phục, như tắm trong sinh lực, vô cùng dễ chịu.

Không ai biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết khi máu Diệp Phong nhỏ xuống hắc bóng, ban đầu không phản ứng gì nhưng tiếp đó thân thể gã phát ra thanh lục quang huy thì giọt máu chảy trên cây bóng nhanh chóng bị hút vào. Đoạn cả lớp vỏ đen cứng đanh bên ngoài cây bóng như bị bóc tuột.

Lớp vỏ đen tiêu tan, cây bóng hiện lên màu xanh sáng, bao phủ trong một lớp thanh mang, thân bóng xuất hiện phù văn cổ quái mà chúng nhân không biết, sáng rực kim mang. Gã nhân cơ hội ngồi xếp bằng nhắm mắt lại, tựa hồ lĩnh ngộ được gì đó, bất động nắm chặt cây bóng suốt hai chục phút.

“Đại ca...Cây bóng gia truyền của đại ca không có vấn đề gì chứ?” Mặt sọc ngắn người, kéo tay áo Lý Ngọc.

“Nói vớ vẩn, gia truyền chi bảo của ta sao lại có vấn đề.” Lý Ngọc tỏ vẻ hưng phấn lắm bả: “Lẽ nào Một Phong huynh đệ có duyên với cây bóng? Lẽ nào huynh đệ sẽ giải được bí mật làm khổ Lý gia mấy vạn năm nay.”

Y hơi xáo động, dù gì cây bóng này là vật tổ truyền của Lý gia, nó chọn chủ lại không phải là hậu nhân Lý gia, đương nhiên cũng là điều tiếc nuối. Nhưng y càng mong chờ, tổ tịch từng ghi trong bảo vật này có thứ để lại cho Lý gia hậu nhân, nếu Một Phong đúng là người hữu duyên tất sẽ giải được huyền cơ.

“Cây bóng này hình như phát ra một nguyên năng lượng, một Phong huynh đệ là kim nguyên khí hải, sao lại được cây bóng nhận chủ?” Có người cảm thấy nghi hoặc.

“Thần thông của Lý gia tiên tổ, người thường sao hiểu được, tuy tổ tịch không ghi lại thực lực của tiên tổ nhưng theo sự tích thì tuyệt đối không kém hơn thánh giai cường giả...” Lý Ngọc tỏ vẻ kiêu ngạo.

“Không thể nào...” Chúng nhân ngơ ngẩn.

Lại một lúc nữa, Diệp Phong mới từ từ tỉnh lại, mắt bắn ra tinh quang khiến chúng nhân thâm kinh hãi.

Chúng nhân cùng thu thập chiến lợi phẩm, trừ vật phẩm được phân thì những vật phẩm công cộng do Lý lão và Lăng Thiên phụ trách xử lý. Thoáng sau trong sơn động chỉ còn lại mình Diệp Phong.

“Không ngờ cây một côn này lại lịch không nhỏ.” Gã lắm bả có phần cảm thán, lòng đầy kích động.

Gã dùng phương thức tích huyết thăm dò cây bóng không thu được hiệu quả, đang lúc hơi thất vọng thì đột nhiên thể nội nguyên nguyên lực không hiểu vì có gì được khuấy động lên, chảy theo kinh mạch lên tay rồi thuận theo cánh tay cầm côn chảy vào thân côn.

Đến lúc đó gã lẽ nào không biết, liền chủ động vận chuyển nguyên nguyên lực tuần hoàn, dốc nguyên nguyên lực vào một cơn, khi đạt đến mức nhất định thì cơn như được kích hoạt, gã cảm thụ rõ ràng lớp năng lượng kỳ diệu bao quanh cây cơn như một cấm chế chợt tiêu tan. Giọt máu của gã nhanh chóng tan vào cơn.

Đồng thời một dòng tin tức nóng ấm và phức tạp tràn thuận theo cơn tràn vào óc. Gã mất cả chục phút mới hiểu rõ mọi sự.

Nguồn gốc cây bỗng là một đoạn của tiên thiên linh mộc trong ngũ hành chi nguyên từ thừa khai thiên tịch địa, chưa từng được gọt giũa gì, là một cây tiên thiên hỗn độn chi khí, tên gọi Huyền thiên như ý bỗng!

Xưa kia Lý gia tiên tổ sử dụng cây bỗng này tạo nên uy danh hiển hách, chứ không phải Lý Ngọc nói khoác. Chỉ là Lý gia tiên tổ không phải ngũ hành nguyên lực tu luyện giả mà là Vu vô. Việc này bắt đầu từ mười mấy vạn năm trước...

Lúc đó chủ lưu tu luyện võ đạo của nhân loại trên đại lục không phải ngũ hành nguyên lực và khí hải mà là bản nguyên của luyện thể: Nguyên nguyên lực! Người như thế được gọi là Vu vô.

Vu vô tộc, đương thời thống trị trừ cả Võ Nguyên đại lục, tuy lúc đó có võ giả tu luyện ngũ hành nguyên lực nhưng địa vị rất thấp, hơn nữa công pháp và võ kỹ thuộc ngũ hành đều kém cỏi, không thể so với Vu vô tu luyện nguyên nguyên lực. Nên họ trở thành nô bộc cho Vu vô tộc.

Nhưng phương pháp Vu vô tộc tu luyện nguyên nguyên lực tương đương với Nguyên Thần quyết. Nguyên thần quyết thông qua hút lấy năng lượng chuyển hóa thành nguyên nguyên lực. Còn Vũ vô là cưỡng đoạt năng lượng hóa thành của mình.

Ví như lúc Diệp Phong tu luyện, lợi dụng thân thể làm chất xúc tác để cảm ngộ thiên địa tự nhiên, dẫn động linh khí tụ tập rồi hút năng lượng vào thân thể, quá trình này phù hợp với thiên đạo quy luật. Còn Vu vô cưỡng ép vận chuyển tu luyện pháp quyết, trực tiếp hút lấy năng lượng từ thiên địa, cơ hồ không có tiết chế và cố kỵ nên thực lực tăng trưởng rất nhanh. Nhưng mỗi khi vấp phải chướng ngại thì dừng bước mười năm, thậm chí mấy chục năm mới đột phá. Vu vô tư chất kém cỏi có khi cả đời không đột phá.

Cũng có nghĩa là Vu vô tu luyện không cần cảnh giới, mục tiêu là nguyên nguyên lực năng lượng vô cùng vô tận.

Phương thức chiến đấu của họ không đơn thuần dựa vào nhục thể để công kích hay phòng ngự mà sáng tạo được chiến đấu kỹ pháp vượt hẳn võ kỹ: Thần thông thuật!

Thần thông thuật chia thành hai loại: Hình thể thần thông thuật và Vu chú thần thông thuật.

Hình thể thần thông thuật là cách phát huy uy lực của nhục thể, mỗi bộ phận đều có thể trở thành vũ khí công kích. Ví như thân triển thuật có thể khiến quyền cước của Vu vô dài ra mấy thước, thậm chí mấy chục thước công kích địch nhân, độ vươn dài có liên quan đến nguyên nguyên lực. Lại như Cự đại thuật có thể khiến thân thể Vu vô lớn lên gấp đôi, thậm chí gấp mấy lần, sức mạnh và phòng ngự cũng tăng theo. Ngoài ra còn có Dao phong thuật có thể biến chân tay thành đao kiếm sắc bén, lực sát thương kinh nhân. Cự trào thuật có thể biến bàn tay thành lợi trào cứng như kim cương, dễ dàng xé nát đá núi cũng như đối thủ.

Nếu gã ra so sánh, không động dụng ngũ hành nguyên lực mà chỉ đơn thuần thi triển thể kỹ đấu với Vu vô cùng đẳng cấp thì ngay cả một thành thắng lợi cũng không có. Trong tình huống hai bên cùng cấp, vu vô thi triển Thần thông thuật có thể đấu với ba võ giả thi triển cửu phẩm võ kỹ.

Đương nhiên như thế không có nghĩa Thần thông thuật vượt xa cửu phẩm võ kỹ mà vì Vu vô tuyệt đỉnh tu luyện nguyên nguyên lực không chỉ có sức chiến đấu đáng sợ mà năng lực tự chữa thương cũng không kém, chỉ cần không bị thương trí mạng thì sẽ nhanh chóng lành lại, hơn nữa sức bền cũng vượt xa võ giả.

Hà huống, trừ Hình thể thần thông thuật, vu vô còn tinh thông Vu chú thần thông thuật.

Vu chú thần thông thuật là dùng một giọt tinh huyết của Vu vô để dồn vu chú vào. Một khi đối thủ dính phải giọt tinh huyết này thì người thi triển sẽ dẫn phát vu chú. Vu chú có ba loại: Phụ trợ, trở chú, bạo phát.

Trở chú khiến đối thủ sa vào tình trạng chậm chạp, nặng nề, vô lực, ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Bạo phát vu chú là trực tiếp giáng cho đối thủ một đòn trí mạng, phương thức gồm mấy loại, uy lực không kém hơn Hình thể thần thông thuật. Tỷ như: Huyết bạo một khi chạm vào là khiến đối thủ tạm thời mất sức chiến đấu.

Phụ trợ vu chú có thể tăng thêm hiệu quả cho hai loại vu chú, thường sử dụng cùng với bạo phát vu chú.

Nhưng Vu chú thần thông thuật khó nắm vững hơn Hình thể thần thông thuật nhiều, dù là Vu võ cũng chỉ biết một hoặc vài loại mà thôi. Còn phải căn cứ vào thể chất và thực lực của một người.

Nên Vu võ tộc ở thời kỳ toàn thịnh thống trị đại lục, ngũ hành nguyên lực tu luyện giả gần như không có chỗ đứng, chỉ còn cách khuất phục.

Bất quá mấy vạn năm trước xảy ra một việc thay đổi cục diện đại lục, vì thế mà Vu võ tộc diệt vong.

Viện này không được Lý gia tiên tổ nói rõ nên Diệp Phong chỉ biết nén nghi hoặc vào lòng. Nhưng từ hàm ý để lại thì già không khó đoán ra chân tướng.

“Vu võ tộc vì cứu nhân loại mà trả cái giá cơ hồ diệt tộc, tiếc là nhưng tên khí hải tu luyện giả đáng khinh đó thừa cơ, nhân lúc nguy cơ của đại lục đã qua mà công kích bản tộc. Bản tộc nguyên khí đại thương, không còn thực lực nhiếp phục chúng nữa...” Những lời phía sau, vị tiên tổ này tựa hồ không muốn nhắc đến, chỉ nói sơ sơ, nhưng Diệp Phong đoán được, hiện giờ không còn Vu võ tộc chắc vì bị ngũ hành khí hải tu luyện giả diệt trừ.

Nguy cơ của đại lục từ mấy vạn năm trước...Diệp Phong chợt nhớ đến một việc.

Yêu thú có mặt trên thế gian.

204. Chương 204 : Tẩn Cáp Và Huyền Thiên Như Ý Bổng .

Đại lục vẫn lưu truyền rộng rãi truyền thuyết rằng nhân loại là sinh vật duy nhất có trí tuệ, yêu thú không tồn tại ở Võ Nguyên đại lục.

Mấy vạn năm trước, không hiểu vì nguyên nhân gì mà đại lục xuất hiện không gian thông đạo nối với thế giới khác, từ đó tràn ra vô số cao giai yêu thú, chủ yếu có thực lực tứ giai và ngũ giai, ngang với võ tông và võ tôn. Thậm chí đỉnh cấp lục giai, thất giai yêu thú không ít.

Thực lực toàn bộ nhân loại trên Võ Nguyên đại lục lúc đó không đủ chống lại Thú triều như hồng thủy tràn xuống, vô số nhân loại võ giả bị yêu thú đồ sát, ngay cả cường giả đẳng cấp vô hoàng và vô thánh cũng bị đỉnh giai yêu thú vây công mà rơi rụng. Nhất thời cả đại lục lâm nguy.

Vào lúc nguy hiểm, các lộ cường giả còn lại liên hợp với nhau, tụ tập tất cả võ giả nắm tay đối kháng yêu thú. Trong lúc sinh tử, nhân loại võ giả xuất hiện năm vị thánh giả, họ không chỉ là cao thủ mạnh nhất nhân loại, đồng thời phát triển chiến đấu kỹ pháp của ngũ hành nguyên lực lên tầm cao mới. Đại bộ phận bất phẩm và cửu phẩm võ kỹ còn lại trên đại lục hiện thời do họ sáng tạo ra.

Nói ra cũng xảo diệu, ngũ đại thánh giả tu luyện kim mộc thủy hỏa thổ trong ngũ hành nguyên lực, họ truyền thụ cho các võ giả cao giai võ kỹ lĩnh ngộ ra được, sức chiến đấu của nhân loại cũng vì thế mà biến hóa về chất.

Được ngũ vị thánh giả lãnh đạo, nhân loại võ giả chấp nhận trả giá đắt cắt đứt thông đạo đến dị giới khiến yêu thú mất hậu viện là lối về, rồi sau đó tiến hành một trận chiến thảm liệt với số yêu thú còn lại ở Võ Nguyên đại lục.

Chiến tranh kéo dài hơn ngàn năm...Sau cùng nhân loại giành được thắng lợi. Tuy yêu thú không bị tiêu trừ hoàn toàn nhưng mất đi sức mạnh thì chúng trừ trốn vào núi rừng sống lay lắt ra, không còn gây được sóng gió gì được nữa. Mấy con đỉnh giai yêu thú còn lại cũng không dám xuất hiện trước mắt nhân loại.

Diễn hóa từ mấy vạn năm trước khiến yêu thú tàn dư trở thành một loài có trí tuệ nữa trên Võ Nguyên đại lục, bất quá thực lực của chúng giảm dần qua các đời, không uy hiếp được nhân loại nữa, nên nhân loại võ giả không đuổi tận giết tuyệt.

“Như vậy thì truyền thuyết ở đại lục có phần sai lạc...” Gã ve cầm hồi lâu.

Tin tức từ Huyền thiên như ý bỗng cho thấy vị Lý gia tiên tổ không nói sai. Ông ta để lại nhiều bí pháp Vu võ và Thần thông thuật uy lực vô cùng, đều là những thứ thực tế, không thể giả mạo. Võ Nguyên đại lục đích xác từng có một dòng tộc tu luyện nguyên nguyên lực - Vu võ.

Dòng tộc mạnh mẽ như vậy sao lại vô thanh vô tức tiêu vong, thậm chí đại lục hiện tại không tìm được dấu tích của họ? Việc này khiến gã hoài nghi, nếu không có cao thủ siêu phàm xóa bỏ tất cả thì dù Vu võ thật sự diệt vong cũng phải có manh mối mới đúng.

Đồn rằng ngũ đại thánh giả sau khi nhân loại đạt được thắng lợi sau cùng, chỉ gần ngàn năm là họ đột phá được thánh giai, nhất ngộ thành thần, được đời sau tôn là Ngũ hành thần tôn. Bất quá sau đó Ngũ hành thần tôn biến mất khỏi tầm mắt của nhân loại.

Về việc này, nhân loại võ giả từng có nhiều suy đoán, bất quá đa số đều thống nhất là họ đã đạt đến cảnh giới mới, rời khỏi Võ Nguyên đại lục, tiếp tục tu luyện võ đạo của mình.

Kết hợp truyền thuyết của đại lục và tin tức Lý gia tiên tổ để lại khiến gã nảy ra suy tưởng bạo gan.

Chủ lực đối kháng yêu thú phải là Vu võ tộc. Trong những tin tức gã có được vẫn còn nhiều hình ảnh Vu võ tộc chiến đấu, đến bảy phần mười là họ đấu với đỉnh giai yêu thú, thực lực của những yêu thú này không võ giả cùng cấp nào chống nổi, chưa nói gì đến việc võ giả khi đó chưa có cao giai võ kỹ uy lực hùng hậu. Vũ võ dựa vào uy năng của Thần thông thuật, hoàn toàn có thể một đối một với yêu thú cùng cấp.

Bất quá Vu võ tộc tuy mạnh song đối diện với dòng Thú triều, lại có nhiều đỉnh cấp yêu thú thì ứng phó không dễ dàng gì. Rất có thể Vu võ tộc giành được thắng lợi sau cùng nhưng nguyên khí đại thương. Đặc biệt phần lớn Vu võ tuyệt đỉnh đều rơi rụng.

Còn võ giả tu luyện ngũ hành khí hải vì thực lực yếu kém nên không chính diện đấu với yêu thú, không bị tổn thất nặng nề, ngược lại trong trận chiến lâu dài đó đã sáng tạo ra nhiều võ kỹ uy lực vô cùng, dẫn sinh ra vô số cường giả. Ngũ đại thánh giả là những người đứng đầu xuất hiện khi đó.

Hóa giải nguy cơ yêu thú xong, vu võ tộc tổn thất thảm trọng, thực lực đại giảm, võ giả tộc tất nhiên không chịu lép vế nữa, mâu thuẫn giữa hai bên bùng phát khi mà ngoại địch không còn.

Kết quả rất dễ thấy, ngũ đại thánh giả dẫn dắt võ giả chiến thắng đối tượng không phải là yêu thú nữa mà là Vu võ tộc. Họ thậm chí không để cho Vu võ truyền thừa, không tiếc thủ đoạn diệt trừ, xem ra ngũ đại thánh giả cực kỳ e dè Vu võ.

Gã hiểu rõ tâm lý ngũ đại thánh giả, họ bị Vu võ áp bức mấy chục vạn năm, khó khăn lắm mới thoát được, tất nhiên không cho đối phương cơ hội vùng lên. Dù ngũ hành nguyên lực thi triển đỉnh giai võ kỹ có uy lực siêu phàm nhưng so với Thần thông thuật thì không đáng gì, hà huống tốc độ tu luyện của Vu võ cực kỳ đáng sợ, tuy có chướng ngại nhưng với những tộc nhân thiên phú dị bẩm thì không phải vấn đề to tát.

Để vĩnh viễn trừ đi mối uy hiếp, võ giả lúc đó chọn thủ đoạn diệt tuyệt khiến Vu võ triệt để mai táng trong dòng thời gian.

“Tiếc rằng...Ngũ hành thần tôn không sao ngờ nổi Vu võ tộc vẫn truyền thừa lại được.” Diệp Phong thở dài thập phần cảm khái.

Vị Lý gia tiên tổ, tại Vu võ tộc, cũng là nhân vật có địa vị, một trong những Vu võ cuối cùng còn lại. Biết chắc không thể thoát được sự truy sát của võ giả, ông ta ẩn tính mai danh cưới một người bình thường để giữ lại huyết mạch, dùng vu chú phong ấn Huyền thiên như ý bỗng làm truyền gia chi bảo, bí mật truyền lại.

Đời sau của Lý gia, thậm chí cả thê tử của ông ta cũng không biết đến thân phận Vu võ của ông ta. Ông ta hiểu rõ trong mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm, hành động tiêu trừ Vu võ của võ giả sẽ không lơ lửng, nên chỉ di ngôn lại rằng cây bồng này là bảo bối, trong đó có di vật, nhưng chỉ người hữu duyên mới giải được.

Người hữu duyên kỳ thật là người tu luyện nguyên nguyên lực. Ông ta hi vọng, giả như Vu võ tộc thật sự diệt vong, võ giả sẽ chấm dứt thanh trừ Vu võ, sẽ có ngày có người tu luyện nguyên nguyên lực gặp được

cây Huyền thiên như ý bồng này, sẽ giải cấm chế vu chú, đạt được truyền thừa...Ông ta không muốn người được truyền thừa báo thù cho Vu vô tộc, chỉ hy vọng Vu vô không đoạn tuyệt.

Nhưng ông ta không thể đoán trước hoặc khống chế người giải khai cây bồng, nên tin tức để lại cực kỳ đề cao bí pháp tu luyện Vu vô và uy lực của Thần thông thuật, hy vọng người này động lòng, dù vốn là khí hải tu luyện giả cũng sẽ bị sức mạnh dẫn dụ chuyển sang tu luyện Vu vô.

Cấm chế không cần lượng nguyên nguyên lực cao lắm để giải khai. Diệp Phong ước đoán đại khái luyện thể đạt đến võ đồ thất giai là mở được. Không có bí pháp của Vu vô, người thường không thể luyện nguyên nguyên lực quá đẳng cấp võ sĩ, dù thể cũng không có mấy võ giả giải được cấm chế này, thành ra cây bồng lưu truyền mấy vạn năm, sau cùng lọt vào tay gã.

Ông ta không sao ngờ được trên đời còn có người sáng tạo được biệp pháp tu luyện nguyên nguyên lực không kém gì bí pháp của Vu vô. Diệp Phong loáng thoáng nhận ra Nguyên Thần quyết còn lợi hại hơn bất kỳ bí pháp nào của Vu vô, chỉ ít khi gã dùng thể kỹ dung hợp ngũ hành nguyên lực, tuyệt đối có thể đấu với Thần thông thuật. Hơn nữa sư phụ từng nói ảo bí của Nguyên Thần quyết không chỉ thế. Nên gã không đổi sang tu luyện Vu vô.

Còn về Vu vô truyền thừa, nếu có cơ hội, gã sẽ tìm cách hoàn thành tâm nguyện của đối phương.

Huyền thiên như ý bồng là tiên thiên chi mộc linh, quả nhiên có chứa tiên thiên mộc nguyên, không chỉ vậy, chủ nhân cây bồng còn lưu lại một đạo vu chú là Quán thể thuật. Chỉ cần gã sử dụng nguyên nguyên lực làm vật dẫn sẽ có được lượng nguyên nguyên lực từ cây bồng quán thể. Đó là thủ đoạn của chủ nhân nhằm đề cao thực lực cho người truyền thừa.

Gã không định tu luyện bí pháp Vu vô nhưng hết sức vui vẻ tiếp thụ nguyên nguyên lực quán thể. Giờ gã đang gặp chướng ngại, nếu quán thể thật sự nhanh chóng nâng cao thực lực như người quán thể nói thì không phải lợi dụng nó có thể tấn cấp võ sư sao? Với người đang nóng lòng đề cao thực lực như gã, tin này tốt lành hơn tất cả.

Dù là khiêu chiến Lục Lâm bang hay thực hiện lời hứa ba năm với Thẩm Lan, hiện giờ gã đều khao khát muốn đề cao thực lực, tuy có Nguyên Thần quyết, tốc độ tu luyện của gã có thể dùng hai từ nghịch thiên để hình dung, nhưng gã vẫn chưa vừa lòng. Gã cần sức mạnh hơn nữa để bảo vệ người mình quan tâm. Lời sư phụ đã nhắc nhở gã, tương lai gã sẽ phải đối diện với địch nhân đáng sợ thế nào.

Quả thật quá ư kinh thế hãi tục, để không bị lộ bí mật tu luyện nên gã bảo đồng bạn ở Tự Nghĩa xã đi khỏi. Gã cần tìm một nơi yên tĩnh, tiếp nhận nguyên nguyên lực của Vu vô “quán thể” rồi dùng tiên thiên mộc nguyên chi lực sinh thành đệ tam khí hải.

OOo

Bảy ngày sau, diệp Phong về đến Võ Dung học viện. Gã tấn cấp võ sư, hơn nữa thẳng tiến đến võ sư tam giai. Quán thể thuật khiến gã kinh ngạc, vì gã tu luyện Nguyên Thần quyết, thể nội nguyên nguyên lực tuần hoàn không dung hợp với Vu vô, gần như lãng phí mất tám phần mười năng lượng mà vẫn tăng được liền ba cấp, nếu hoàn toàn tiếp thu thì dù không tấn nhập võ tông cũng đạt tới thất giai võ sư.

Huyền thiên như ý bồng vốn là một đạo tiên thiên chi mộc linh, tiên thiên mộc nguyên ẩn chứa trong đó hồn hậu vô cùng, không chỉ khiến gã dễ dàng ngưng kết mộc nguyên khí hải mà khiến khí hải này xung phá đến võ đồ nhị giai.

“Như ý bồng, như ý bồng...Quả nhiên là như ý!” Gã mỉm cười, huyền thiên như ý bồng khê lắc, mộc nguyên lực từ thể nội tràn vào.

Thân bồng vốn chỉ dài sáu thước, rộng hai thước đột nhiên dài ra nửa thước, đuôi bồng lớn hơn một phần tư, vũ khí thần kỳ này có thể dựa vào mộc nguyên lực để co giãn.

205. Chương 205 : Truyền Thừa Tinh Huyết

Thân bồng biến hóa không đơn giản là thay đổi hình thái mà rất thực, vì Huyền thiên như ý bồng hấp thu sinh sinh chi lực của mộc nguyên mà hiển lộ bản thể.

Mộc nguyên chi linh vốn là một cây kinh thiên mộc trụ thừa khai thiên tịch địa. Mộc trụ dài vạn thước, nặng trăm vạn cân, tuy Huyền thiên như ý bổng chỉ là một khúc nhỏ nhưng bản thể cũng dài cả ngàn thước, nặng mười vạn cân. Bất quá muốn nó hoàn toàn hiển hiện bản thể thì cần vô vàn mộc nguyên chi lực.

Diệp Phong cầm cây bổng, nặng chừng năm mươi cân, nhưng khi thân bổng dài ra thì trọng lượng tăng theo, gã là chủ nhân vũ khí nên không cảm nhận được trọng lượng biến hóa. Theo mộc nguyên khí hải của gã hiện thời đủ để khiến cây bổng dài thêm một phần tư, đầu bổng lớn gấp đôi, trọng lượng tăng thêm đại khái một phần ba, nhưng gã không biết.

Gã hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì. Sau này mộc nguyên khí hải của gã tăng cường, hình thể và trọng lượng Huyền thiên như ý bổng sẽ có thể đạt đến mức kinh nhân. Thực lực võ sư đủ để thân bổng trở thành nặng mấy trăm cân, nhưng múa lên còn nhẹ hơn côn bổng nặng năm mươi cân, mang ra đối địch thì nguyên trọng lượng của Huyền thiên như ý bổng cũng đủ phát huy được uy lực bất phàm, phối hợp với thổ hệ võ kỹ tiến hành công kích thì hiệu quả càng cao.

Trong số những hình ảnh gã nhận được có cảnh chiến đấu: Chủ nhân ban đầu của cây bổng biến nó thành cự trụ dài mấy chục thước, nặng cả ngàn cân, khê đập là san bằng một ngọn núi. Bất quá yêu thú đối địch với ông ta cũng không đơn giản, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thể mà ngành tiếp được khiến gã kinh thán vô vàn.

Vu võ không tu luyện khí hải, nên Diệp Phong không hiểu ông ta làm cách nào khiến như ý bổng to lên, nhưng Vu võ truyền thừa mấy chục vạn năm, chắc chắn có một vài thần thông liên quan đến ngũ hành nguyên lực, có lẽ họ biết cách lợi dụng nguyên nguyên lực sinh ra ngũ hành nguyên lực. Diệp Phong không nghĩ nhiều đến vấn đề này, sau này thực lực của gã tăng tiến, uy năng của cây bổng sẽ gần như vô địch.

Chấn thiên chùy của gã chỉ một trăm tám mươi cân, khi mộc nguyên khí hải đạt tới cảnh giới võ sư sẽ biến hóa Huyền thiên như ý bổng biến thành ba, bốn trăm cân, sử dụng còn linh xảo hơn Chấn thiên chùy, tuy mất đi hiệu quả gia tốc hai thành khi tụ thổ nguyên lực nhưng uy lực lại tăng gấp nhiều lần. Nếu gã đạt đến trình độ như Lý gia tiên tổ trong hình ảnh, một bổng giáng xuống có lực đạo mấy ngàn cân, dù không sử dụng võ kỹ cũng hơn bất kỳ linh khí hoặc thần khí nào.

Nghịch thiên! Vũ khí này xứng đáng với nhận xét đó của gã.

OOo

“Mộc huynh đệ về rồi.” Thấy Diệp Phong đến, mắt Lý Ngọc sáng lên, Diệp Phong mỉm cười khiến y cũng toét miệng, lòng thầm hớn hờ, xem ra gã nhất định có tin vui. Diệp Phong có được Huyền thiên như ý bổng, lý Ngọc đã nghĩ thông, ý của tiên tổ như vậy, y còn cần cá làm gì? Hiện tại y chỉ muốn biết tiên tổ có lưu lại vật gì thuộc về Lý gia không?

“Hở thẹn, hở thẹn.” Diệp Phong tỏ vẻ e ngại, nói thẳng: “Nhờ có Lý gia tiên tổ ưu ái mới lấy được vật này, sau này tại hạ sẽ báo đáp. Nhưng hôm nay tại hạ đến đây là trả lại di vật cho hậu nhân Lý gia.”

“Mộc huynh đệ nói gì vậy, giải khai được bí mật thì là người hữu duyên với Lý gia. Hà huống Tụ Nghĩa xã đều là huynh đệ, mộc huynh đệ lấy được khiến mỡ còn cao hừng hơn người khác lấy được.” Lý Ngọc đổi giọng: “Tiên tổ có dặn gì không?”

“Dặn dò thì không nhưng có một vật.” Diệp Phong lấy ra một giọt máu đỏ chói, đưa đến trước mắt y.

“Là gì vậy?” Lý Ngọc kỳ quái hỏi. Vật đó giống một giọt máu đã khô.

“Là truyền thừa tinh huyết của tiên tổ các vị để lại, hàm chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần cho người Lý gia hấp thu. Nếu luyện hóa được, thực lực của huynh sẽ tăng tiến kinh nhân.”

“Thật vậy?”

“Lý huynh thấy mỡ giống nói đùa lắm hả?” Diệp Phong không khách khí trợn tròn mắt trắng lên.

“Luyện hóa bằng cách nào?” Thấy gã không đủ, lý Ngọc chột hứng thú.

“Mỡ là người kế thừa cây bổng nên chỉ mình mỡ có thể hiệp trợ các vị luyện hóa vật này.” Lời gã cực kỳ hàm hồ. Thực tế phải là một Vu võ mới có tư cách luyện hóa truyền thừa tinh huyết. Bất quá gã cũng là

người tu luyện nguyên nguyên lực, tuy không biết bí pháp của Vu võ nhưng không lạ gì kỹ xảo vận dụng nguyên nguyên lực. Vu chú luyện hóa tinh huyết rất đơn giản, gã chú tâm học trong ba ngày là nắm được cách sử dụng.

Coi như trả lại ơn tặng bổng của Lý gia tiên tổ...Dù thế nào gã lấy được tiên thiên chi khí nhưng không thể kế thừa Vu võ tộc truyền thừa nên cũng áy náy. Có cơ hội báo đáp cho hậu nhân của ông ta, gã tuyệt đối không tiếc gì.

“Bọn mõ?” Lý Ngọc sững người.

“Không sai, chỉ cần là người có huyết mạch Lý gia đều có thể tiếp thụ truyền thừa. Bất quá tinh huyết chỉ có mức năng lượng cố định, người tiếp nhận càng nhiều thì phần nhận được càng ít...Đó là việc riêng của Lý gia, quyết định thế nào thì mõ cũng sẽ vô điều kiện phối hợp.”

Lý gia giờ chỉ còn ba người Lý Ngọc, lý Băng Thiên và Lý lão. Gã cho rằng để họ tự thương lượng quyết định cách tiếp thụ truyền thừa.

“Có thể cho mõ biết truyền thừa tinh huyết hiệu quả thế nào không?” Lý Ngọc hít sâu một hơi hỏi.

“Theo mõ thì là dịch kinh tẩy tủy, cải thiện thể chất. Hơn nữa người tiếp nhận sẽ có được một luồng năng lượng kinh nhân, nếu chuyển hóa thành nguyên lực, tin rằng thực lực sẽ tăng mấy cấp.” Diệp Phong trầm tư một lúc rồi đáp.

“Đã vậy, mõ và Lý lão cùng muội muội thương lượng xong sẽ cho huynh đệ biết.” Lý Ngọc gật đầu.

Một ngày sau, bọn Lý Ngọc thương lượng xong, sẽ do Lý Ngọc và Lý Băng Thiên đồng thời tiếp thụ truyền thừa, lý lão đã cao tuổi, không còn tiềm lực để khai thác nên không muốn ảnh hưởng huynh muội Lý Ngọc đề thăng lực lực, tự nguyện từ bỏ cơ hội. Diệp Phong đã liệu trước kết quả này, chuẩn bị tất cả xong xuôi thì bắt đầu giúp hai huynh muội luyện hóa tinh huyết truyền thừa.

Quá trình luyện hóa không hề phức tạp, hai huynh muội mỗi người hiến một giọt máu, để truyền thừa tinh huyết hòa tan vào đó. Chỉ có hậu nhân trực hệ huyết mạch tương liên mới có thể dùng máu mình hòa tan tinh huyết.

Rồi chia huyết dịch hỗn hợp thành hai phần, dồn vào thể nội hai huynh muội theo mạch ở cổ tay, diệp Phong sẽ thi triển Vu chú thần thông thuật...

Tám canh giờ sau, gã thu tay đặt lên lưng hai người lại, khẽ thở hắt ra một hơi.

Quá trình luyện hóa thập phần thuận lợi. Chút lo lắng của gã tiêu tan. Xem ra có những môn Thần thông thuật, vị tất phải tu tập Vu võ mới thi triển được, lòng gã nóng lên. Nhiều Thần thông thuật nhất định cần bí pháp phối hợp nhưng một số ít môn không nhất định phải vậy, có phải chỉ cần có nguyên nguyên lực là tu luyện được Thần thông thuật như vậy?

Gã trầm ngâm suy nghĩ, huynh muội Lý Ngọc luyện hóa tinh huyết vẫn chưa dứt nhập định.

Lại một canh giờ nữa qua, hai người thở thở ra đầy thư sướng.

“Thế nào?” Diệp Phong cũng tỉnh lại, vội hỏi.

“Rất tốt, rất hùng hậu.” Lý Ngọc kích động gật đầu: “Tuy tạm thời mõ chỉ hấp thu được một phần mười luồng năng lượng này nhưng thực lực đã từ võ sĩ ngũ giai tiến lên thất giai, thậm chí đạt tới chương ngại. Năng lượng thặng dư còn chứa trong huyết dịch mõ, tin rằng không đầy nửa năm nữa sẽ hấp thu được hết, ít nhất thực lực của mõ cũng đạt đến võ sư thất giai!”

“Ta tuy không hấp thu được nhiều như ca ca nhưng cũng đạt đến võ đồ thất giai, tin rằng không lâu nữa sẽ là võ sư.” Lý Băng Thiên hơi đỏ mặt vì kích động.

“Mộc Phong! Mõ thay mặt Ký gia đa tạ huynh đệ.” Lý Ngọc thập phần thành khẩn, định cúi người, có thực lực này, sau cùng y cũng thấy được hy vọng báo thù cho gia tộc. Dựa vào tinh huyết, chỉ cần y cố gắng tất sẽ tiến nhập võ tông, đủ cơ sở để đấu với Tô Chiến Thiên.

“Lý huynh làm vậy là sao? Tinh huyết là do tiên tổ các vị để lại cho hậu nhân, sao phải cảm tạ mỗi!” Gã vội cản lại.

“Tuy là vậy nhưng Mộc Phong huynh đệ không hề do dự trả lại lợi ích thể này cho hậu nhân Lý gia, thật sự khiến tại hạ khâm phục.” Ở đại lục, thực lực đại diện cho cái gì thì Lý Ngọc hiểu rất rõ. Nếu một người độc chiếm tinh huyết gần như ai cũng có thể nhanh chóng tấn nhập võ tông, dù hoặc lớn như thế, Lý Ngọc tự nhận nếu đổi lại là y, có chống lại được hay không thì chưa biết.

Nên việc gã trả lại truyền thừa tinh huyết khiến y kích động vạn phần.

“Không có gì! Truyền thừa tinh huyết chỉ có hiệu quả với hậu nhân Lý gia các vị.”

“Nhưng rơi vào tay người khác, họ thà thử một phen chứ vị tất đã trả lại.” Lý Băng Thiên có phần cảm khái.

Diệp Phong nhún vai mỉm cười, không nói gì nữa. Giải thích quá rõ sẽ dẫn đến phiền hà không đáng có, dù là Nguyên Thần quyết hay Vu vô đều là bí mật không nên cho hai huynh muội biết thì hơn.

Vị tiên tổ đó của Lý gia tâm kế vô song. Trong cây bồng, ông ta từ để lại truyền thừa tinh huyết cho hậu nhân, ban cho người kế thừa Huyền thiên như ý bồng Quán thể thuật. Dù người kế thế tâm tính thế nào, chỉ cần đổi sang tu luyện Vu vô, tiếp nhận Quán thể thuật xong cũng sẽ tấn nhập võ tông. Hà huống ông ta nhắc đi nhắc lại truyền thừa tinh huyết nếu không được người có huyết mạch Lý gia luyện hóa thì sẽ lưu lại hậu hoạn. Đã nhận được lợi ích như thế rồi, người kế thừa đời nào chịu mạo hiểm.

Giúp người Lý gia luyện hóa tinh huyết là chuyện đơn giản với Vu vô. Dễ dàng gieo nhân như thế thì tin rằng đa số sẽ thực hiện, gã không ngoại lệ.

Được năng lượng của tinh huyết trợ giúp, lý gia huynh muội quyết định bế quan luyện hóa, hòng nhanh chóng tăng tiến thực lực.

Diệp Phong cũng tâm niệm muốn tu luyện Thần thông thuật, ai nấy ôm tâm sự riêng, vội vàng cáo từ.

206. Chương 206 : Tu Luyện Thần Thông Thuật

Về đến túc xá, gã xếp bằng trên giường, lấy Huyền thiên như ý bồng ra, hai mắt nhắm nghiền, ngưng thần tìm kiếm tin tức về Thần thông thuật trong thân bồng.

“Hình thể Thần thông thuật lấy tu luyện nhục thể là cơ sở, lợi dụng liên hệ đặc thù giữa thân thể và nguyên nguyên lực, nhờ kích phát một vài năng lực của nguyên nguyên lực để đạt đến hình thể phát sinh biến hóa, thành vũ khí hoặc vật để phòng ngự.”

Gã nghĩ lại, lúc sư phụ truyền thụ Nguyên Thần quyết, giới thiệu nguyên nguyên lực chỉ nói đó là sinh mệnh chi nguyên có thể nâng cao tổ chất và hoạt lực cho thân thể, nhưng không nói đến các loại năng lực của nó, lẽ nào nhận thức về nguyên nguyên lực của Nguyên Thần quyết không bằng Vu vô tộc?

Nhưng gã hiểu ngay, vu vô tộc truyền thừa mấy chục vạn năm, còn sư phụ từ dị giới đến Võ Nguyên đại lục chưa đầy trăm năm. Một cá nhân, trong vòng chưa đầy trăm năm thì hiểu biết về nguyên nguyên lực đương nhiên không thể rõ bằng một chủng tộc đã kinh qua mấy chục vạn năm. Sư phụ không chú trọng lợi dụng nguyên nguyên lực cũng là điều bình thường.

Nhưng gã có cách khác, khai sáng được phương pháp dung hợp ngũ hành nguyên lực và nguyên nguyên lực thì uy lực chiến đấu không hề kém hơn Thần thông thuật. Sư phụ quả thật phi thường.

“Sinh mệnh trên đời đều có nguyên nguyên lực, đặc tính hình thể của chúng là đa chủng đa dạng, tuy nhiên lại do truyền thừa của chủng loại quyết định. Bản chất cũng vì tính chất của nguyên nguyên lực mà khác nhau. Ví như đặc tính của xà thể là nhu, của gấu là cương và nặng. Còn những thực vật như tiên trúc hoặc tiên nhân chương đều có đặc tính hình thể là sắc bén. Áo diệu của Hình thể thần thông thuật là lợi dụng đặc tính thay đổi của nguyên nguyên lực đưa thân thể đạt đến cực hạn cường hóa hoặc tối đặc tính nào đó.”

Gã ngẫm nghĩ một chốc, bắt giác gật gù.

Căn cứ vào miêu tả của Vu vô với nguyên nguyên lực, chỉ cần nắm vững đặc tính của nó, thân thể nhân loại cũng có thể trở nên có hình dạng như dã thú, yêu thú, thậm chí thực vật. Không chỉ thế, bí pháp Vu vô còn tiếp hành kết hợp mấy loại đặc tính của nguyên nguyên lực lại, sáng tạo ra hình thể có uy lực hơn.

Ví như Cự trảo thuật, tuy nguyên hình là ưng trảo nhưng chỉ cần người tu luyện có đủ thực lực thì độ sắc bén còn hơn một mức, độ cứng và độ thể tích của lợi trảo đều hơn ưng trảo mấy lần, thậm chí mấy chục lần. Còn Cự đại thuật phát huy đặc tính “trầm trọng” đến cực hạn, thể hình của Vu vô tuyệt đỉnh thi triển thuật này thậm chí hơn cả Bể Mông cự viên, loài lớn nhất trong số thất giai yêu thú.

“Đáng tiếc...Hình thể thần thông thuật uy lực vô cùng này phải kết hợp với một số bí pháp của Vu vô mới tu luyện được.” Gã liếc phần giới thiệu với vẻ tiếc nuối, bất giác thở dài.

Tu luyện Vu vô là lấy nguyên nguyên lực kích phát một hoặc vài tính chất, nếu không có bí pháp phối hợp, không có nguyên nguyên lực tất sẽ không thể thi triển cực hạn Thần thông thuật đó. Ví như thi triển cự chuy thuật và Cự đại thuật cần tu luyện Vu vô có đặc tính “trọng”, tu luyện Trường thể thuật cần Vu vô có đặc tính “nhu”, cự trảo thuật và Đạo phong thuật đương nhiên cần tu luyện Vu vô có đặc tính “sắc bén.”

Nhưng Nguyên Thần quyết mà gã chủ tu gần giống bí pháp của Vu vô, trừ phi gã từ bỏ Nguyên Thần quyết, bằng không không thể nào học bất cứ bí pháp nào thuộc về Vũ vô. Ngay cả Vũ vũ tộc cũng chỉ chọn được một loại, không thể kiêm tu.

“Nếu không vì còn mấy loại cơ sở Thần thông thuật khả dĩ tu luyện, e rằng ta sẽ quay sang tu luyện bí pháp của Vu vô mất...” Gã cười khổ, cố nén ý niệm trong lòng xuống, dồn chú ý sang ba môn Thần thông thuật khác.

“Cự lực thuật”,

“Thiết bì thuật”,

“Tấn tạt thuật”...

Theo tên thì ba môn Thần thông thuật này có thể tăng cường sức mạnh, phòng ngự và tốc độ của người sử dụng.

Quan trọng nhất là ba môn kỹ pháp cơ sở Thần thông thuật này không cần phối hợp với bí pháp Vu vô mới sử dụng được, chỉ cần tích đủ nguyên nguyên lực là có thể tu tập. Hơn nữa thi triển ba môn này không hề tạo thành biến hóa hình thể.

Kỳ thật nếu gã tu luyện Thần thông thuật như Cự trảo thuật, cự đại thuật, vị tất dám thi triển trước mặt người khác. Hiện tại là thiên hạ của ngũ hành nguyên lực tu luyện giả, tuy đại đa số võ giả không biết đó là Thần thông thuật của Vu vô nhưng thử tưởng tượng xem tay một người biến hóa thành cự trảo sắc lẹm thì người khác sẽ cảm thấy thế nào? Hoặc hình thể tăng lên mấy lần, thành một cự nhân thì sẽ kinh thế hãi tục thế nào?

Quan trọng hơn là nếu Ngũ hành thần tôn còn tại thế hoặc hậu nhân của họ, hoặc vài lão bất tử sống cả mấy vạn năm đạt tới cấp võ thánh mà nghe thấy về Vũ vô thì điều gì chờ đợi gã? Gã hiểu rõ hơn ai hết.

Đó là một nguyên nhân gã không muốn chuyên tu Vu vô, hà huống gã cảm giác được Nguyên Thần quyết có thể kiềm dung ngũ hành nguyên lực, có khi đạt đến trình độ nhất định chưa biết chừng sẽ kiềm dung được cả Vu vô. Tuy chỉ đoán mò nhưng từ phương thức tu luyện hợp với thiên đạo của Nguyên Thần quyết thì chưa hẳn không có khả năng.

Dù suy đoán này sai lầm thì bí pháp Vu vô cũng trong tay mình, có thời gian cứ tham ngộ một phen, chưa biết chừng tương lai lại có thể cải tiến Nguyên Thần quyết thanh kiêm tu được với một vài loại hoặc toàn bộ Vu vô cũng là điều hay.

Nghĩ vậy, gã chuyên tâm tu tập ba loại Thần thông thuật cơ sở.

“Lách cách, lách cách.” Tiếng xương kêu như bắp rang, điệp Phong theo phương thức vận hành nguyên nguyên lực của Cự đại thuật, dồn nguyên nguyên lực lên tay phải, tức thì cánh tay và bàn tay cơ hồ lớn gấp đôi, cảm giác sức mạnh thư sướng truyền lên óc.

Nắm chặt quyền đầu, gã múa mấy quyền, tốc độ và tiết tấu không vì thể hình thô tháp mà chậm chạp, ngược lại nhanh hơn một phần. Mỗi lần quyền đầu toàn lực xuất ra đều hình thành phong áp, giáng lên tường tạo ra tiếng động trầm trầm. Xen lẫn là tiếng rít sắc lẹm của quyền phong.

“Đó là uy lực của Thần thông thuật ư...” Diệp Phong hưng phấn cực độ lắm lắm.

“Thiết bì thuật!” Gã quát khê, xương ngực và da thịt như tụ lại, làn da không khác nào tấm thép phẳng lì sáng bóng. Gã lấy Chấn thiên chùy gõ mạnh lên ngực, chỉ có mấy tiếng keng keng vang lên, gã không hề cảm giác thấy có lực đạo tác động lên mình.

Tấn tạt thuật...Phạm vi của túc xá quá hẹp, gã không thí nghiệm được, nhưng với hiệu quả kinh nhân của hai loại Thần thông thuật trước đó thì Tấn tạt thuật chuyên tăng tốc này sao lại kém được?

Theo giới thiệu, uy lực của Thần thông thuật cơ sở không sánh được với Thần thông thuật cực hạn, không hiểu đáng sợ đến mức nào?

Vu vô tộc mạnh đến thế mà cũng tiêu vong...Gã bắt giác cảm khái vô vàn.

207. Chương 207 : Học Viện Rèn Luyện

Thiết Hùng thành, một tòa thành bảo hùng vĩ cao cả trăm thước, là tổng bộ của Lục Lâm bang.

Trong chính sảnh, một trung niên cao lớn đang sầm mặt ngồi chính giữa, bên cạnh là một nam tử trẻ hơn đôi chút. Bốn bề sáng rực ánh đuốc, soi tỏ sảnh đường như ban ngày.

Ngoài cửa đột nhiên lướt vào một người, thấy trung niên nam tử thì lập tức quỳ xuống báo cáo: “Bang chủ, lục Sơn thành thành chủ La Xán đã tới, mang theo cả đội xe công nạp...Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Trung niên nam tử ngồi trên nhũ mây, chính là Lục Lâm bang bang chủ - Tô Chiến Thiên.

“Tựa hồ họ gặp phải chuyện gì đó trên đường, dáng vẻ khá nhếch nhác.”

“Để La Xán vào đi.” Mắt Tô Chiến Thiên ánh lên lạnh lẽo, dạn dò.

Chốc sau, la Xán kinh hoảng bước vào, quỳ xuống: “Thuộc hạ làm việc bất lợi, xin bang chủ trách phạt.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Chiến Thiên gằn giọng. Đã hơn nửa năm từ khi Diệp Phong giết Tô Long, lục Lâm bang không có gì tiến triển khi tìm kiếm tin tức về gã, mới hận mất con vùi sâu trong tâm khiến hắn không thể nhẹ lòng được. Nửa năm nay, tính cách hắn vốn hung hãn càng trở nên cuồng bạo, một vài lâu la thường vì những việc nhỏ nhặt mà bị trừng phạt, thậm chí mất mạng.

Đối diện với uy nộ của Tô Chiến Thiên, la Xán run rẩy thẳm, kể lại tường tận việc đội xe bị phục kích, hắn trúng kế bị lôi kéo đi, mọi công phẩm bị cướp sạch, tổn thất thêm cả bảy, tám cao giai võ sĩ.

“Có phải Diệp Phong và người Diệp gia gây ra không?” Tô Chiến Thiên đứng phắt dậy, mắt long lên.

“Thuộc hạ...Không biết. Đối phương đều che mặt, hơn nữa cũng không có thổ hệ cao thủ thực lực trắc việt.” La Xán thối thỏm đáp.

“Không phải Diệp Phong thì còn thể lực bào dám lớn mật tấn công đội xe của bản bang.” Tô Chiến Thiên hừ lạnh, tựa hồ không vui với đáp án này.

“Bang chủ, thuộc hạ thấy việc này chắc không phải Diệp Phong gây ra.” Nam tử đứng cạnh hắn đột nhiên lên tiếng.

Hắn là tâm phúc bên mình Tô Chiến Thiên, túi khôn của bang, chỉ mình hắn dám xen lời lúc Tô Chiến Thiên đang nói.

“Diễn Trí, ngươi thấy thế nào?” Sắc mặt Tô Chiến Thiên có phần hòa hoãn.

“Lý do của thuộc hạ nói ra, e là sẽ tự diệt uy phong...” Hắn cười bình thản, cúi người đáp: “Theo tin tức chúng ta nắm được thì nếu Diệp Phong và nhân mã tàn dư của Diệp gia xuất động đối phó chúng ta, sẽ không khó khăn gì nuốt gọn món hàng của Lục Sơn thành.”

“Nếu có Diệp Phong, e rằng La Xán thành chủ khó lòng thoát thân dễ dàng, nhưng hiện tại cho thấy thực lực của đối phương không mạnh lắm, lôi kéo La thành chủ đi rồi cũng phải lợi dụng ưu thế nhân số và phục kích bức lùi hai võ sư hộ tống. Điều này không phù hợp với thực lực của Diệp gia.”

Cơ nhục trên mặt La Xán hơi giận giật, bất quá hắn không ngốc đến độ phản bác đối phương vào lúc này. Theo hắn, một thiếu niên còn chưa đạt đến võ sư sao lại uy hiếp được hắn? Nhưng nghĩ đến Tô Long có thực lực còn hơn mình cũng mất mạng trong tay Diệp Phong thì hắn giật mình, thậm chí nếu thật sự gặp gã phải cẩn thận vạn phần.

“Lẽ nào trong địa bàn của chúng ta lại có thể lực định nổi lên?” Sắc mặt Tô Chiến Thiên lạnh lại.

“E rằng có khả năng đó.” Điền Trí gật đầu.

“Bọn sâu kiến, dám nhắm vào Lục Lâm bang.” Tô Chiến Thiên mặt đầy sát khí, gầm lên giận dữ: “Bảo thành chủ kế tiếp của Lục Sơn thành điều tra việc này, một khi tra ra do thể lực nào làm thì diệt ngay cho ta.”

“La Xán, người ở lại tổng bộ, nhận chức nhị cấp trưởng lão, đợi điều phối sau.”

La Xán vâng lời lui xuống.

Lần phục kích này không do Diệp Phong thực hiện, Tô Chiến Thiên cũng không lòng dạ nào để ý đến việc vật này. Tâm tình bức bối, hắn nheo mắt trầm tư rồi hỏi: “Điền Trí, người thấy thế nào? Nửa năm rồi mà Diệp Phong không thấy manh mối nào, ở Võ Dung học viện cũng không thấy tung tích hắn, có phải hắn đã rời Vân Châu?”

“Thuộc hạ cho rằng Diệp Phong không hề rời khỏi Vân Châu.”

“Sao người dám khẳng định?”

“Chúng ta tìm hắn còn hắn há lại không chú ý đến chúng ta? Hắn mà muốn giữ mạng tất lúc trước đã không mạo hiểm ám sát Tô Dung thành chủ tại Lạc Nhật thành, cũng không nhân lúc Tô Biệt thiếu gia đến Võ Dung học viện chiêu thu nhân mã mà ám toán. Mục đích của hắn e là muốn tìm bang chủ...Trả thù.”

“Nếu hắn dám tới, ta nhất định xé xác hắn.” Tô Chiến Thiên nắm tay lại, khớp xương kêu canh cách.

“Với thực lực hiện tại của hắn còn chưa dám đi gặp bang chủ. Nhưng bang chủ đừng quên, theo tin tức của chúng ta thì thiên phú của hắn hiếm thấy. Trong vòng một năm từ bình dân phế tài, biến thành nhân vật nguy hiểm có thể trù sát cao giai võ sư. Hơn nữa theo suy đoán, thực lực của hắn còn chưa đến võ sư, người như thế càng để lâu càng nguy hiểm.”

Nghĩ đến cái lỗ trên mình Tô Long, Tô Dung, a Qua, hắn cũng lạnh mình. Thật ra là vật gì mới sắc bén được như thế, khiến một võ sĩ giết gọn cả cao giai võ sư?

“Người bảo nên làm sao? Hiện tại hắn ẩn thân, võ Dung học viện lại cự tuyệt cho chúng ta tra xét danh sách tân sinh, nếu hắn cứ hành động như cũ thì e rằng cơ nghiệp của Lục Lâm bang sẽ hủy mất quá nửa.” Mỗi lần Diệp Phong lộ diện là có nhân vật quan trọng của Lục Lâm bang mất mạng. Nửa năm không thấy bóng gã, Tô Chiến Thiên thật sự không hiểu nên mừng hay tiếc.

“Vốn thuộc hạ vô kế khả thi nhưng La thành chủ nhắc nhở nên lại nghĩ ra một cách.” Điền Trí khẽ cười lạnh lạnh.

“À, có cách gì?”

“Bang chủ, tìm một người hay một toán hơn trăm người dễ hơn.”

“Nói thừa, đương nhiên tìm hơn trăm người dễ hơn.” Tô Chiến Thiên không biết Điền Trí giở trò gì nên không khách khí.

“Trước đây chúng ta chỉ chú ý đến mình Diệp Phong mà quên rằng sau lưng hắn còn một toán dư nghiệt Diệp gia và Hồng Diệp bang.”

“Ý người là...” Tô Chiến Thiên như bừng tỉnh.

“Khi đó chúng ta đều lấy làm lạ, điệp Phong lại lặng lẽ xuất hiện tại Lạc Nhật thành rồi ẩn thân vào Võ Dung học viện mà không thể tìm được tung tích. Thuộc hạ cho rằng hẳn có biện pháp cực kỳ bí mật ẩn giấu thân phận. Nhưng dù giết Tô Dung thành chủ hay ám sát Tô Biệt thiếu gia đều chỉ do mình hắn thực hiện. Vậy thì dư nghiệt Diệp gia và Hồng Diệp bang thật ra ở đâu?”

“Ý người là chúng không ở cùng một chỗ?” Tô Chiến Thiên mắt lóe hàn quang.

“Đúng vậy, điệp Phong cố ý lộ diện tại Lạc Nhật thành, e rằng mục đích là hấp dẫn chú ý của chúng ta, thật ra nhằm yểm hộ Diệp gia dư nghiệt an toàn ẩn thân. Từ lúc chúng ta biết hắn ở gần tổng bộ thì buông lỏng tìm kiếm quanh Ngọa Lăng thành, như thế là trúng kế của hắn.”

“Tên khốn gian trá thật.”

“Chúng ta tốn công mà không tìm được Diệp Phong thì chi bằng không tìm nữa, dồn tinh lực vào tìm kiếm Diệp gia dư nghiệt. Chỉ cần tìm được chúng còn không sợ Diệp Phong không hiện thân sao?” Điền Trí cười gian xảo.

“Nhưng lâu như vậy rồi, ai biết Diệp gia dư nghiệt trốn ở đâu?” Tô Chiến Thiên hỏi.

“Phần thưởng của chúng ta chưa rút xuống, nhưng vẫn không có ai đến báo, chứng tỏ Diệp gia đang ẩn trốn ở nơi không ai biết. Nhân số của chúng không ít, gần Ngọa Lăng thành...Nhưng nơi như thế không nhiều.”

“Vậy ta sẽ lệnh cho hân mã các nơi tiến hành tìm kiếm rải thảm quanh Ngọa Lăng thành, nhất định tìm cho ra Diệp gia dư nghiệt.” Tô Chiến Thiên rút lên.

“Bang chủ, không được đâu.” Điền Trí lắc đầu: “Nếu động quá lớn, hẳn sẽ phát hiện, đội ngũ truy tìm của chúng ta cũng không thể có thực lực quá mạnh, vạn nhất đã thảo kinh xà thì chỉ tổ tăng thêm tổn thất. Chỉ mình Diệp Phong thôi, nếu không phải trưởng lão cấp võ tông xuất động, e rằng không bắt được.”

“Theo người thì hành động thế nào?”

“Chúng ta chuyển từ sáng sang tối, lén bố trí nhân thủ nghe ngóng tin tức Diệp gia tại các địa bàn quanh Ngọa Lăng thành. Dù chúng ẩn tàng ở đâu cũng sẽ có manh mối nào đó. Tuy tìm kiếm như thế, hiệu suất thấp nhưng càng dễ che giấu tai mắt của người khác. Một khi có manh mối, chúng ta lại đột nhiên điều động nhân mã quét sạch một mẻ. Có người Diệp gia làm con tin, cẩn thận bày ra bẫy rập thì sau cùng Diệp Phong sẽ chịu chui đầu vào lưới.” Điền Trí vạch ngón tay, vẽ hình tự chui vào rọ.

“Được, việc này do người làm. Thành công rồi, bản bang chủ sẽ trọng thưởng.” Tô Chiến Thiên hớn hở.

“Bang chủ yên tâm, trong vòng một năm tất có tin tức...”

OOo

Nửa tháng sau khi Tụ Nghĩa xã phục kích đội xe của Lục Lâm bang, kỳ rèn luyện thực chiến hàng năm của học viện bắt đầu.

Đối tượng tham gia rèn luyện là mọi học viên cao cấp và học viên lớp tốt nghiệp tự nguyện tham gia. Vì rèn luyện có liên quan đến điểm tổng của thi tốt nghiệp, thứ quyết định học viên đó có được thưởng ngũ phẩm võ kỹ hay không.

Phương thức rất đơn giản là vào rừng ở ven Vụ Ẩn sơn mạch, kết đội săn yêu thú.

Tiêu chuẩn tính điểm cũng rất đơn giản: Một là theo nhân số của đội, đông thì ít điểm và ngược lại, hai là số lượng yêu thú giết được, ba là các thành viên trong đội tự san sẻ.

Mỗi học viên tham gia rèn luyện đều đeo tiêu ký nguyên lực, một khi vận lên giao chiến thì sẽ phát ra dấu tích, thành thử thi thể yêu thú bị giết sẽ có tiêu ký nguyên lực của mỗi người, lão sư căn cứ vào đó để đoán xem thật ra có mấy học viên liên thủ kích sát con mồi, căn cứ vào độ nông sâu của tiêu ký để xem học viên nào ít xuất lực nhất. Vì thế muốn dùng thủ đoạn ở kỳ rèn luyện này là điều gần như không thể.

Rèn luyện cũng là kỳ thi duy nhất của Võ Dung học viện xuất hiện thương vong. Học viên khi rời học viện, dù làm dung binh hay thủ hạ của các thế lực, đều khó tránh khỏi chiến đấu tanh máu nên học viện đưa họ vào môi trường tàn khốc trước.

Nhưng thông thường, tỷ suất thương vong không cao. Nếu không nắm chắc thì có thể gia nhập đội ngũ đông người, ít nhất cũng giữ được mạng. Xưa nay những học viên mất mạng thường là có thực lực quá kém hoặc quá ư tự thị.

208. Chương 208 : Tử Mẫu Tỏa Tâm Hoàn

Ba môn cơ sở Thần thông thuật, tuy không quá phức tạp nhưng Diệp Phong không luyện bí pháp về Vu võ, sau mấy ngày nghiền ngẫm mới từ cơ sở tuần hoàn nguyên nguyên lực của bản thân nắm được sơ sơ.

Hiện tại gã là tam giai võ sư, nếu dung hợp thể kỹ với nguyên lực sẽ ngang với ngũ giai, lục giai võ sư, còn khi thi triển Thần thông thuật thì dù thất giai diên phong võ sư cũng không phải đối thủ. Hiện tại gã dù không ý tưởng vào Tru Thần cung, từ võ tông trở xuống hiểm có địch thủ.

Còn về võ tông, tuy gã hiểu rất ít nhưng tình cảnh Thương Ân dùng khí thể áp bức Bạch Thủy Nham còn rõ rõ trước mắt khiến gã rung mình. Gã tự nhận dù mình dốc toàn lực thì đối phương cũng dễ dàng đánh thành trọng thương.

Võ tông cách biệt xa lắc võ sư, một khi tấn nhập võ tông là có thể lợi dụng nguyên lực trong thể nội dẫn động thiên địa chi khí hóa thành sức mạnh cho mình. Không tính chuyện võ tông có thực lực hơn xa võ sư, cộng thêm thiên địa chi khí, nên dù là nhất giai võ tông, gã cũng khó lòng đầu nổi. Đương nhiên...Sử dụng Tru Thần cung là việc khác.

Nhưng dù thế nào, gã vừa tấn nhập võ sư, trở thành nhân vật tuyệt đỉnh cùng lứa, tốc độ tiến bộ đáng sợ đó dù nói ra cũng không ai dám tin.

Nên kỳ rèn luyện của học viện trở thành chuyện nhỏ với gã. Với thực lực hiện thời, dù gặp tam giai yêu thú, gã không cần dùng Tru Thần cung cũng dễ dàng giết được.

Học viên quanh đó đều vội vàng chọn mục tiêu thích hợp với tổ đội của mình. Diệp Phong một mình suy tính, nếu một cá nhân giết được nhị giai yêu thú sẽ được điểm “ưu”, gã không quen ai trong lớp cao cấp, cũng không thích lập tổ đội, chỉ bằng sớm hoàn thành nhiệm vụ rồi thuận tiện thăm Tiểu Hối.

“Mộc Phong!” Giọng nói trong như chuông bạc đột nhiên vang lên sau lưng, gã ngạc nhiên ngoái lại, thấy ngay gương mặt tú mỹ tuyệt luân cùng con người trong veo tinh ranh đang cười cười nhìn gã. Mộc Dung Tử Thanh thông thả đi đến chỗ gã, mặc cho tất cả đều nhìn vào với ánh mắt kinh diễm.

Từ khi bí mật của gã bị cô phát giác, quan hệ hai bên gần gũi hơn hẳn, cô là người gã thân nhất, trừ Tự Nghĩa xã. Thỉnh thoảng gặp nhau, hai người cũng trò chuyện vài câu, gã cố nhiên muốn đối phương sớm đưa ra điều kiện để mình nhanh chóng hoàn thành lời hứa, còn Mộc Dung Tử Thanh là ai? Dĩ nhiên đời nào để gã như nguyện. Cô đường đường là Mộc Dung gia đại tiểu thư, việc tầm thường cần gì gã giúp?

Cô nêu ra yêu cầu đó chỉ nhằm tìm lý do trối gã lại. Càng tiếp xúc với gã, cô càng thấy hiếu kỳ và bất phần. Hiếu kỳ vì sao một thiếu niên còn ít tuổi hơn mình mà lại mang nhiều bí mật đến thế. Bất phần vì gã trốn biệt trong tức xá cả nửa tháng không lộ mặt ra, thỉnh thoảng mới thấy là lại cắm đầu vào Vụ Ẩn sơn mạch. Nửa năm nay hai người gặp nhau mấy lần, lần nào cũng do cô cố ý gặp gã trước.

Dù gì cô cũng là đại mỹ nữ thiên kiều bách mị, tìm mọi cách tiếp cận một nam sinh như thế khiến cô hồ thẹn lắm rồi, mà gã như loại đầu đất, trừ khách khí hết mức ra thì tựa hồ không coi dung mạo cô ra gì. Điều đó khiến lòng tự tôn và hư vinh của cô bị dả kích nặng nề.

Ta nhất định cho người thấy mị lực của bản tiểu thư. Ngạo khí từ lúc sinh ra đã có cùng tính tình cứng cỏi, Mộc Dung Tử Thanh quyết ăn thua đủ với Diệp Phong.

“Mộc Dung học thư cũng định tham gia rèn luyện?” Gã nhìn với vẻ lạ lùng, tỏ ra bức bối. Tuy rèn luyện có thể tăng kinh nghiệm chiến đấu nhưng với thực lực và bối cảnh của cô, rõ ràng không cần tham gia.

“Lẽ nào ta không tham gia được?” Mộc Dung Tử Thanh bất mãn hầm hừ.

“Nếu học thư tham gia rèn luyện tất sẽ hanh thông, yêu thú nào cũng nghe thấy là chạy ngay.” Gã mỉm cười trên.

“Người cười ta.” Mộ Dung Tử Thanh hơi giận, đẹp đẽ khôn tả khiến lòng gã rung lên.

Thấy ánh mắt quen thuộc của gã lóe lên rồi tắt, cô thầm đắc ý, rồi hớn hờ: “Ta tìm người vì muốn đi cùng đội, thế nào?” Nói đoạn nhìn gã đầy hi vọng.

“Vì sao muốn rèn luyện cùng đệ? Yến Ny học thư đâu? Chẳng phải hai người vẫn đi cùng nhau sao?” Gã lấy làm lạ.

Mộ Dung Tử Thanh giậm chân tức giận, không thèm suy nghĩ buột miệng: “Người quả nhiên chỉ để ý đến ngực Yến Ny...” Giọng cô ở mấy chữ cuối gần như không nghe rõ, nói ra rồi cô mới hối hận, câu nói này sao giống đang ghen tị. Làn da gần như trong suốt trên má cô ửng đỏ, cực kỳ nổi bật.

“Ngất mắt.” Gã trợn tròn trắng lên, không hiểu mình nói sao ở chỗ nào mà hỏi Yến Ny một câu lại biến thành để ý đến cô?

Liếc xéo ngực Mộ Dung Tử Thanh, gã thầm nhủ: Ny tử này phát dục cũng khá, lẽ nào còn chưa vừa ý nên vẫn hơi tự ti?

“Hai người xưa nay không rời nhau, giờ chỉ thấy một người thì đệ lấy làm lạ nên hỏi, có gì sao?”

“Gia tộc Yến Ny có việc, tạm thời rời học viện.” Để bớt ngưỡng, mộ Dung Tử Thanh vội đổi chủ đề.

“Dù không có Yến Ny, với thực lực của học thư thì nhị giai yêu thú không uy hiếp được, tìm đệ làm gì?”

“Đấu với nhị giai yêu thú thì có ý nghĩa gì, ý ta là chúng ta đi đấu với tam giai yêu thú! Một mình ta thì hơi miễn cưỡng nhưng thêm người thì không vấn đề gì.” Mộ Dung Tử Thanh tỏ vẻ hưng phấn, cô cho rằng ngay cả cao giai võ sư mà gã cũng giết được thì tam giai yêu thú có đáng gì.

“Khiêu chiến tam giai yêu thú có lợi gì cho học thư?”

“Không...Chỉ cần thành công thì dù đối tượng của tổ đội người là tốt nghiệp sinh như ta cũng có thể đạt được thành tích cao nhất.” Tam giai yêu thú, thực lực ngang với cao giai võ sư, dù học viên lớp tốt nghiệp cũng không mấy ai dám nhắm tới.

“Thế nào, bản tiểu thư đích thân mời, người có thiệt gì đâu.” Nếu là nam học viên khác, việc tốt thế này, chỉ cần cô ngoắc tay là có cả đồng đến xếp hàng. Nhưng thiếu niên này khiến cô không dám chắc.

Vạn nhất bị cự tuyệt thì thật sự mất mặt lắm.

“Đệ còn nợ học thư một việc, nếu yêu cầu này được tính thì đệ đồng ý.” Khiêu chiến tam giai yêu thú, quả thật gã hơi động lòng, nhưng nếu có thêm Mộ Dung Tử Thanh...Thì có nhiều bất tiện. Nếu cô đồng ý sử dụng lời hứa của gã thì gã vui vẻ đi cùng một chuyến.

“Không tính.” Mộ Dung Tử Thanh kiên quyết, tiểu tử này lại nhân cơ hội bắt chẹt.

“Vậy lần này thứ cho đệ không vâng lệnh...” Gã xòe tay, cực kỳ thản nhiên.

“Người thật sự không muốn?”

“Quyền quyết định nằm trong tay tỷ, nếu muốn dùng điều đó thì đệ không thể cự tuyệt.”

“Được, người đưa tay ra.” Mắt Mộ Dung Tử Thanh lóe lên tia tinh ranh, gã không chú ý thấy.

“Đưa tay ra làm gì?” Tuy kỳ quái nhưng gã không thấy có gì không ổn, đưa tay trái ra.

“Xoạt!” Một đạo ngân quang từ tay cô vút ra, chụp vào cổ tay gã.

Không kịp phòng bị, một chiếc vòng kim loại trắng tinh bập vào cổ tay gã, nổi lên với da, cơ hồ không có khe hở.

“Cái...Cái gì đây?” Gã vận lực lắc mấy lần đều bất động, tựa hồ nó mọc ra trên thịt gã.

“Tử mẫu tỏa tâm hoàn!” Mộ Dung Tử Thanh cười đắc sính.

209. Chương 209 : U Dương

“Học thư định làm gì?” Diệp Phong nghiên cứu hồi lâu cũng không hiểu chiếc vòng này có tác dụng gì. Nó không ảnh hưởng đến tay gã hoạt động, gã cũng không cảm thấy gì khác lạ, đối phương có ý định gì?

“Người đoán đi.” Mộ Dung Tử Thanh cười hi hi.

“Lẽ nào học thư cho rằng đeo vòng xong là đệ chịu phép?” Gã không hỏi được thì khích tướng.

“Việc đó không do người.” Mộ Dung Tử Thanh đắc ý dương dương lấy trong trũ vật đại ra một cái vòng tương tự.

“Còn gì nữa?” Gã vội thu tay lại, tuy chiếc vòng không có ảnh hưởng nhưng gã không muốn đeo thêm, khóa gã chặt thế nào thì quyết không phải vật bình thường.

“Gọi là Tử mẫu tỏa tâm hoàn thì phải chia thành tử hoàn và mẫu hoàn.” Mộ Dung Tử Thanh đeo chiếc còn lại lên cổ tay, vẫy vẫy thị uy với gã: “Người đeo tử hoàn, còn ta đeo mẫu hoàn.”

“Vậy thì sao?”

“Hiện tại người có đồng ý cùng ta đi bắt tam giai yêu thú không?” Mộ Dung Tử Thanh cười cười.

“Kiên quyết không đi!” Gã lấy làm lạ, ra vẻ kiên quyết.

“Cũng được, ta không miễn cưỡng.” Mộ Dung Tử Thanh khề quay đi, thông thả cất bước.

Ny tử này biết nghe lời từ lúc nào? Gã ngạc nhiên, tuy nhận ra điều bất thường nhưng không biết là gì.

À, sao thế nhỉ?

Lúc Mộ Dung Tử Thanh cách gã hơn mười thước thì gã đột nhiên cảm giác trên tay xuất hiện lực hút phi thường, tay bị kéo vụt tới.

Gã ngẩng đầu lên nhìn cô. Đối phương quả nhiên cười ranh mãnh lắc lắc mẫu hoàn, rồi nhảy về phía đối diện với gã.

“Vù!” Gã lập tức bị kéo tới, khề lướt về chừng hai thước phía cô.

“Hả, cái quái quỷ gì thế này?” Lần này gã không trấn định nổi nữa, không hề cảm giác thấy hành động bị áp chế, vì sao thân thể lại không chịu nghe theo khống chế? Đúng rồi, lực đạo xuất phát từ tau, lẽ nào tử hoàn và mẫu hoàn lại hút nhau?

Gã còn chưa hiểu gì, tiếng cười lạnh lóe của Mộ Dung Tử Thanh lại vang lên.

“Ta vào Vụ Ẩn sơn mạch, có bản lĩnh thì đừng theo.” Cô hơi nhếch miệng, gương mặt thanh tú ánh lên ranh mãnh.

Gã chặn trước mặt cô, sốt ruột hỏi: “Học thư làm gì đệ hả?”

Mộ Dung Tử Thanh tươi cười: “Tử mẫu tỏa tâm hoàn, giữa hai chiếc vòng có cảm ứng đặc thù, không thể cách nhau quá mười thước, bằng không sẽ bị kéo theo.”

Hóa ra như thế...Diệp Phong thầm tức giận, nhất thời sơ ý là trúng kế của tiểu ny tử này. Bất quá ý nghĩ xoay chuyển, cũng may không giống như gã nghĩ rằng mẫu hoàn có thể khống chế tử hoàn. Đã vậy thì gã chưa chắc đã không thể chơi xấu lại đối phương. Luận thực lực, gã hơn hẳn cô, đợi đến khi cô chịu nổi tất sẽ phải giải khai tử hoàn.

Gã thăm vắn sức, chân giậm mạnh, thân thể vút đi, định khiến Mộ Dung Tử Thanh bêu xấu.

Cô tựa hồ đoán được, vẫn giữ nụ cười tình ranh, không hề biến sắc.

“Phịch.” Gã nhảy khỏi mức thước thì kháng lực trên tay kéo gã ngã nhào. Đám đông gần đó đều nhìn sang, lấy làm lạ sao gã lại vô duyên vô cớ ngã lăn ra.

“Ha ha ha.” Mộ Dung Tử Thanh cười rũ rượi sau lưng gã.

Gã ngượng ngừng bò dậy, quay lại bên cô, nghiêng rằng hỏi: “Thế là sao?”

“Chưa thấy ai ngốc như người, xưa nay chỉ có mẫu thân quân giáo nhi tử, lấy đầu ra nhi tử dám ngỗ nghịch mẫu thân? Người đeo tử hoàn, đương nhiên bị mẫu hoàn khống chế?” Mộ Dung Tử Thanh không hề khách khí cười nhạo.

“Mở ra cho ta.” Gã nổi giận.

“Người cùng ta đi bắt tam giai yêu thú, thành công rồi sẽ mở cho người.”

“Không mở thì đừng trách đệ làm gãy.” Gã uy hiếp, linh khí kỳ diệu thể này nhất định giá trị không tệ, chắc cô sẽ đau lòng.

“Người thử xem.”

Cự lực thuật! Gã không khách khí, tay trái vang lên tiếng khớp xương kêu lách cách, cổ tay và cánh tay tăng gấp đôi, nhưng chiếc vòng như có thể co giãn, cũng tăng lên theo.

“Hi hi, nếu người biết lai lịch của Tử mẫu tỏa tâm hoàn chắc sẽ không làm vậy.” Sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh chợt đỏ lên rồi lảng đi: “Người chế tạo ra nó để trói buộc một võ tôn, luận phẩm cấp thì Tử mẫu tỏa tâm hoàn này là địa cấp linh khí, người bẻ gãy được sao?”

Kỳ thật lai lịch đôi vòng này là một câu chuyện, vốn tên là Tình lữ tỏa tâm hoàn do một nữ võ tông tinh thông thuật rèn chế tạo. Tình nhân của nàng ta vốn là võ tôn cường giả, không chỉ phong lưu anh tuấn mà càng đa tình hoa tâm, trừ nàng ta ra còn dây dưa với những nữ nhân khác. Nàng ta bèn chế tạo ra đôi tỏa tâm hoàn này, danh xưng khi đó là thư hoàn và hùng hoàn, do thư hoàn làm chủ.

Nàng ta nghĩ kế đeo hùng hoàn lên tay tình nhân còn mình đeo thư hoàn, nam võ tôn đó không thể xa rời nàng ta quá mười thước, càng không thể dây dưa với nữ nhân khác. Lâu dần, hai người sớm tối bên nhau, nàng ta quả thật một phiến chân tình với tình nhân, sau cùng cũng cảm động được đối phương, sau rốt hai người thật lòng đến với nhau.

Nghĩ vậy từ đáy lòng Mộ Dung Tử Thanh cực kỳ hổ thẹn, cô trói buộc Diệp Phong chẳng phải cũng giống nữ võ tông khi xưa sao? Tuy mục đích của cô khác nhưng nếu lai lịch đôi vòng bị gã biết, không hiểu gã sẽ coi cô thế nào...Càng nghĩ, mặt cô càng đỏ, như màu quả táo chín rực, đẹp đến nao lòng.

Diệp Phong liếc cô với vẻ kỳ quái, thật không hiểu vì sao cô lại đỏ mặt, gã cũng không quá để tâm. Đôi Tử mẫu tỏa tâm hoàn này ngay cả võ tôn cũng không thoát được, e rằng gã vô năng, dù gì cũng chỉ cùng cô đi giết tam giai yêu thú, không có gì ghê gớm, thôi thì nhận mệnh cho xong.

“Người định làm gì?” Mộ Dung Tử Thanh đang nghĩ vẩn vơ, đột nhiên tay bị nắm lấy, cảm giác lạ lùng từ lòng tay khiến tim cô đập loạn, không biết phải làm gì.

“Xuất phát thôi. Không phải học thư cần đệ giúp đỡ giết tam giai yêu thú sao? Học thư bất động thì đệ cũng bất động.” Gã liếc bằng trông trắng, ny tử này sao lại ngẩn ra như bị gã lợi dụng không bằng.

“À!” Cô định thần lại, hé mắt lén nhìn xéo gương mặt gã, cảm giác kỳ quái khó diễn tả bằng lời dấy lên trong lòng.

OOo

Ở một góc học viện.

“Tin tức chuẩn xác không?” Một nhân ảnh hỏi nhỏ.

“Không sai được, mộ Dung Tử Thanh chuẩn bị đến Vụ Ân sơn mạch tìm tam giai yêu thú, yển Ny không có mặt nên không ai can được ả.” Một thân ảnh khác đáp.

“Được, nha đầu này ẩn thân trong học viện ba năm liền, vốn lần trước suýt đắc thủ thì đột nhiên bị quấy nhiễu. Lần này ả không may mắn thế nữa đâu.” Hắc ảnh cười hắc hắc rồi nói với người khác: “Yên tâm, việc này mà thành, mọi lời hứa của bọn ta với người sẽ được thực hiện.”

“Ta tin vào danh dự của u Dương gia tộc...” Trong vùng tối lộ ra một người, là An Phan bị Diệp Phong đánh cho quay về cảnh giới võ sĩ ở cạnh kỹ trường.

210. Chương 210 : An Phan Xin Lỗi

“Học thư không nhanh hơn được hả?” Diệp Phong lại bị tử hoàn trên tay kéo lại, bất mãn nói với Mộ Dung Tử Thanh ở phía sau.

“Vội làm gì, rèn luyện trong thời gian mười ngày, còn sợ không tìm được tam giai yêu thú?” Mộ Dung Tử Thanh hơi bĩu môi, đồng thời thăm kinh hãi, cô đã thi triển ngũ phẩm thân pháp võ kỹ mà vẫn không theo được tốc độ của gã, tuy cô không vận bí pháp lên nhưng tương tự, gã không có vẻ gì đã sử dụng công pháp.

“Mau giải quyết để trở về, lẽ nào học thư muốn qua đêm ở Vụ Ân sơn mạch lý?” Gã đã cố ý áp chế tốc độ, không vận dụng thực lực võ sư mà cả Tấn tạt thuật cũng không sử dụng. Đó đều là bài tẩy của gã, nếu không tất yếu thì không muốn để lộ.

Nghe đến hai chữ “qua đêm,” Mộ Dung Tử Thanh đỏ mặt, nhìn gã không hiểu với cảm nghĩ gì.

“Đừng vội vã, ai muốn...Qua đêm với người.”

“Tất nhiên là học thư.” Gã lắc lắc tử hoàn, cười quái dị: “Có món đồ chơi này, dù ngủ chúng ta cũng không thể tách ra, tất nhiên...Hắc hắc.”

“Nói vớ vẩn! Không phải có thể cách xa mười thước hả?”

“Nhưng đệ ngủ không mấy khi chịu yên, chưa biết chừng lẫn hai vòng là đến chỗ học thư.”

“Hừ, định lừa ta cởi tử hoàn cho hả, còn lâu ta mới mắc lừa. Nếu phải qua đêm trong núi, ta sẽ trối người lại.”

“Học thư quả nhiên thông minh! À...Đợi đã.”

“Sao hả?”

“Vạn nhất nửa đêm đệ phải giải quyết nỗi buồn, cũng nhờ học thư giúp hả?”

“Chết đi.” Trong rừng vang lên tiếng rít chói tai: “Xú lưu manh đáng ghét.”

Dọc đường đầu khâu trên chọc, hai người đã bớt gò bó hơn. Lần đầu tiên hai người đi riêng, trước đây thường xuyên có Yên Ný đi cùng nên cả hai thường cư xử rất khách khí. Gã bất ngờ phát hiện kỳ thật vị Mộ Dung đại tiểu thư này không lãnh ngạo như gã tưởng tượng. Nói đúng thì Mộ Dung Tử Thanh lãnh mà không ngạo, chỉ cần quen thuộc với cô là hai bên sẽ không còn nhiều kỵ hứ nữa.

Nửa canh giờ sau, hai người cũng đến rìa khu vực an toàn mà học viện lập ra, đi tiếp là thật sự vào Vụ Ân sơn mạch.

Tuy bên ngoài núi đều là địa bàn của tam giai yêu thú nhưng không ai dám đảm bảo thi thoảng không xuất hiện tứ giai yêu thú. Gặp yêu thú cỡ đó, trừ viện sư ra thì không ai thoát được.

Nên đến đây, cô cũng thấy hơi khản trương, dáng vẻ thản nhiên của Diệp Phong khiến cô phải nhìn gã kỹ hơn. Cô biết gã không chỉ vào sâu trong núi lần đầu, hơn nữa đều an toàn đi ra, tuy không biết gã có ý trượng gì nhưng đi cùng gã chắc không có gì sơ suất. Vì nguyên nhân này mà cô dùng mọi thủ đoạn kéo gã theo.

“Đợi lúc có nguy hiểm, người không thể bỏ lại mình ta.”

“Dù đệ muốn bỏ rơi học thư cũng không thể.” Gã đáp, có tử mẫu hoàn khống chế, dù xuất hiện tứ giai yêu thú, gã cũng phải mang theo cô trốn chạy.

“Vậy...Nếu không có tử mẫu hoàn, người có bỏ ta lại không?” Mộ Dung Tử Thanh hấp háy đôi mắt đẹp, ngẩng lên nhìn gã.

Gã hơi ngần người, ánh mắt cô đầy chờ đợi, cộng với thần thái khả ái khiến gã vốn định buông ra một câu trên chọc “có thể” không tài nào nói ra miệng được.

Cười khan ngượng ngùng, gã đành lấp liếm: “Yên tâm, học thư xinh đẹp thế này, sao đệ nỡ lòng để lại cho yêu thú.”

Tuy gã nói lấy lòng nhưng Mộ Dung Tử Thanh vẫn nở nụ cười hờn hờ, cô cũng không ngờ được mình vừa thổi phào, theo đó cảm giác an toàn dần lên.

“Chúng ta xuất phát.”

OOo

Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh thận trọng tìm tam giai yêu thú. Tuy với thực lực hiện giờ, gã có thể dễ dàng giết được tam giai yêu thú nhưng nếu không cần thiết thì gã không muốn bộc lộ toàn bộ thực lực.

Phương thức sinh tồn của yêu thú trong Vụ Ẩn sơn mạch cũng rất đa dạng. Tuy đại bộ phận thích cư trú một mình nhưng yêu thú quần cư hoặc sống theo đàn, yêu thú song sinh cũng không thiếu, hà huống không biết ở góc núi nào đó sẽ mọc ra một con tứ giai yêu thú. Cả hai vì thế không thể tung tẩy tìm kiếm.

“Tử Thanh!” Giọng quát quen thuộc vang lên gần đó.

Cả hai ngoái nhìn, Diệp Phong chợt nhíu mày, người đến là An Phan, hơn nữa còn đi với một người là, gã khẳng định chưa từng gặp người này. Hắn cũng đeo huy chương của lớp tốt nghiệp, xem ra cùng lớp với An Phan.

“An Phan! Người bám theo ta?” Mộ Dung Tử Thanh nổi giận?

“Oan uổng quá, ta chỉ vô tình đi qua. Bằng không với thực lực của học thư lễ nào không nhận ra?” An Phan mỉm cười, không để tâm.

“Thế người đến đây làm gì?”

“Mục tiêu của ta và Tử Thanh giống nhau, đều tìm tam giai yêu thú để rèn luyện.” An Phan quét nhìn Diệp Phong, không tỏ vẻ gì khác lạ khiến gã hơi bất ngờ.

“Chỉ với hai người?” Mộ Dung Tử Thanh hiển nhiên không tin. An Phan rút khỏi cảnh giới vĩ sư, chưa nghe nói hắn tấn cấp trở lại, chỉ bằng hai cao giai võ sĩ mà đấu với tam giai yêu thú có khác nào tự tìm cái chết. Cô vì biết công pháp và võ kỹ cao cấp, cộng thêm tin vào thực lực của Diệp Phong nên mới dám mạo hiểm.

“Thực lực bọn ta không bằng học thư nhưng giữ mình thì không thành vấn đề.”

“Tên của Mộ Dung đồng học, mỗi ngưỡng mộ đã lâu, tin rằng có thể xếp trong năm vị trí đứng đầu thực lực bảng. Vụ Ẩn sơn mạch nguy hiểm trùng trùng, chúng ta có mục đích giống nhau, không hiểu có vinh hạnh đồng hành cùng lương vị chăng?” Thanh niên hỏi.

Mộ Dung Tử Thanh nhíu mày, tuy cô ghét An Phan nhưng hôm nay hắn xuất hiện, lời lẽ và cử chỉ đều có điều cổ quái, không chỉ thiếu đi kiêu ngạo khí lạnh nhân trước kia mà còn lễ mạo và khách khí. Đặc biệt lại tỏ vẻ hữu hảo với Diệp Phong từng xung đột với hắn.

Tuy không biết người nói nhưng cùng là học viên lớp tốt nghiệp, đối phương lễ mạo mời mọc, cô không tiện cự tuyệt, quan trọng là Vụ Ẩn sơn mạch đích xác nguy cơ trùng trùng, cô cũng phải do dự.

“Tất cả cùng đi rèn luyện, đông hơn thì an toàn hơn, nhưng ý nghĩa chắc sẽ nhạt đi?” Diệp Phong đột nhiên hỏi, tuy hai người đối diện không có gì khác lạ nhưng lòng gã luôn thấy bất an, nên không muốn đồng hành.

“Các hạ nói rất có lý.” Thanh niên lạ mặt bật cười: “Chỉ bằng thế này, nếu gặp yêu thú thích hợp cho rèn luyện thì sẽ do tiểu đội ban đầu giao đấu, trừ phi phe kia không chống nổi, sa vào nguy hiểm, bằng không phe kia không được xen vào, thế nào?”

“Tử Thanh, ta biết muội còn bất mãn với ta, nhưng nửa năm nay ta đã nghĩ thông rồi, muội không có hảo cảm với ta, ta cưỡng cầu cũng vô ích. Sau này ta sẽ không quấy nhiễu muội nữa, nửa năm rồi ta có làm phiền muội đâu?” Nói đoạn An Phan quay sang Diệp Phong: “Còn cả Mộc học đệ, việc trước đây đúng là An Phan này không đúng, ta xin lỗi đệ tại đây, ước hẹn nửa năm thôi thì cho qua. Nếu học đệ không chịu, thì...Coi như ta thua.”

Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh đều kinh ngạc. Đó...Là An Phan sao?

211. Chương 211 : Tử Điện Báo

An Phan tỏ rõ tâm tư cho Mộ Dung Tử Thanh thấy không nằm ngoài ý liệu của hai người thì giờ hẳn chịu nhún với Diệp Phong lại khiến cả hai ngạc nhiên cực độ. Tâm tính trước kia của hắn thì nguyên việc hòa hòa khí khí với Diệp Phong thôi cũng đã khiến người ta khó tin lắm rồi.

Nửa năm nay quả thật hắn rất giữ kẽ, từ khi bị đánh rớt khỏi cảnh giới võ sư, phảng phất hắn biến mất khỏi học viện, tuần sát đội thường diệu võ dương uy cũng khuất bóng hắn. Nhiều người đoán rằng vì hắn mất hết thể diện ở cạnh kỹ trường nên không muốn gặp ai, e rằng sau khi tốt nghiệp năm nay sẽ rời học viện.

Có lẽ...Hắn thật sự đổi tính chăng?

Sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh hòa hoãn đôi chút, Diệp Phong thì thản nhiên. Tuy An Phan không để lộ sơ hở gì nhưng trực giác cho gã biết hai người này tất có ý đồ gì đó. Đặc biệt là thanh niên lạ mặt, tạo cho gã cảm giác rất khó chịu.

“Ha ha,” học viên lạ mặt đó đột nhiên bật cười: “An huynh, đệ thấy huynh nên nói thật với Mộ Dung đồng học đi, việc này có gì mất mặt đâu.”

À, mắt An Phan lóe lên, mộ Dung Tử Thanh không chú ý thấy nhưng Diệp Phong này giờ quan sát hắn thì nhận rõ, gã chỉ lạnh lùng không nói.

“Thế này, kỳ thật mỗ và An huynh ba tháng trước có vào trong núi, ở một hốc núi phát hiện ra mấy cọng Xích dương thảo.” Đối phương tỏ vẻ thần bí.

“Xích dương thảo!” Mộ Dung Tử Thanh động dung. Loại cỏ này khá nổi tiếng, là một vị chủ dược luyện chế Bồi nguyên đơn.

Bồi nguyên đơn không phải cao cấp đơn dược nhưng hiệu quả lại được các thể lực yêu thích. Dù là bình dân tấn cấp võ đồ hay võ đồ tấn cấp võ sĩ, khi đột phá mà có một viên Bồi nguyên đơn thì gần như trăm phần trăm tấn cấp thành công. Thậm chí võ sĩ tấn cấp võ sư cũng có thể nâng cao được tỷ suất thành công, là lương dược tất yếu để bồi dưỡng hậu bối cao thủ.

Trừ Xích dương thảo, những phối dược khác của Bồi nguyên đơn đều không đáng kể gì, xích dương thảo rất hiếm lại khó trồng nên giá trị không rẻ tí nào.

“Không sai, gần hẻm núi đó có hai con yêu thú song sinh chiếm cứ, nếu muốn hái thuốc mà không kinh động chúng thì không thể nào...”

“Nên các người muốn liên thủ đi hái Xích dương thảo?” Mộ Dung Tử Thanh hiểu ra, khó trách An Phan chịu nhún như thế, hóa ra có việc muốn nhờ.

“Không sai, mộ Dung đồng học muốn tìm tam giai yêu thú để rèn luyện thì đây là cơ hội.” Thanh niên mỉm cười gật đầu.

“Đúng, chính thế.” An Phan như thể định thần lại, vội lên tiếng phụ họa: “Hai đội chúng ta chia ra đối phó hai con yêu thú thì còn cơ hội. Hy vọng tái xung kích võ sư của ta khá mở rộng, nếu có Bồi nguyên đơn thì có thể sẽ may mắn thành công. Nếu sự thành, chúng ta chia đôi Xích dương thảo, được chăng?”

“Thế nào, có giúp không?” Mộ Dung Tử Thanh kéo Diệp Phong sang bên thì thầm hỏi. Cô đương nhiên biết Vô Danh ở cạnh kỹ trường là gã, an Phan có ngày hôm nay là do gã tạo nên, tuy cô từng ghét hắn nhưng thấy hắn đáng thương như thế thì cũng không nhẫn tâm.

“Nếu đệ bảo là không giúp, học thư có nghe không?” Gã biết hai người có ý đồ gì đó nhưng đây chỉ là cảm giác, không có chứng cứ nên gã tạm thời không để lộ. Gã không cảm nhận được hơi hướm nguy hiểm nên không cần quá lo lắng.

“Không ngờ người lại thù dai như vậy.” Mộ Dung Tử Thanh lờ gã, trầm tư một lúc: “Bồi nguyên đơn rất có hiệu quả với chúng ta, chi bằng giúp họ một phen.”

“Học thư quyết định rồi thì đệ cứ theo thôi.” Gã xòe tay.

Thấy gã và Mộ Dung Tử Thanh thân mật thương lượng, mắt An Phan ánh lên oán độc, nhưng nhanh chóng giấu đi. Nữ nhân này dù gì cũng không thuộc về hắn, chỉ cần có được thực lực thì có gì mà không đạt được.

“Được, bọn ta theo người một chuyến.” Mộ Dung Tử Thanh quyết định.

Hai người kia hớn hở, thanh niên và An Phan đưa mắt nhìn nhau, đi trước dẫn đường.

“Đã vậy, bọn tại hạ dẫn đường.”

Bốn người thong thả tiến bước. Ánh mắt thanh niên lạ mắt liên tục nhìn Diệp Phong rồi cúi xuống thì thầm hỏi An Phan, tỏ vẻ hiếu kỳ. Sau chừng mười phút, hắn cố ý đi chậm lại mấy bước, đến gần Diệp Phong.

“Mộc đồng học, các hạ tuy chỉ là học viên cao cấp nhưng khiến được Mộ Dung đồng học coi trọng thì thực lực nhất định bất phàm?” Thanh niên lạ mắt chợt hỏi.

“Đâu có, đâu có. Tại hạ chẳng qua da thịt dày, luyện thể có chút thành tựu mà thôi, nên được học thư kéo đi cho đủ số lượng.” Gã đáp khiêm hư, muốn thăm dò ta hả? Đừng mơ.

Bất quá hai người này quá ư quái dị, họ không lớn mật đến mức có ý đồ gì với Mộ Dung Tử Thanh mới phải? Cô đường đường là Mộ Dung gia đại tiểu thư, động đến cô đâu có dễ.

Lẽ nào đối phương nhắm vào gã? Không đúng. Nếu muốn đối phó thì hắn không có lý do gì để gã và Mộ Dung Tử Thanh đi cùng. Hơn nữa thần thái hắn cho thấy, sức chú ý của họ dồn hết lên mình cô, gã chỉ là nhân vật tình cờ đi cùng.

Thôi vậy, dù họ có chủ ý gì thì với thực lực của gã cũng không cần lo lắng. Gã thu liễm tâm tư, tiếp tục lặng lẽ bám theo.

Thanh niên lạ mắt ung dung bàn luận thêm mấy câu với Diệp Phong, thấy gã không có gì đặc biệt thì yên tâm hẳn. Cũng chỉ là học viên cao cấp thôi mà, dù có năng lực gì đặc biệt cũng không thể ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn. Gã ở cạnh Mộ Dung Tử Thanh coi như gã xui xẻo, hừ.

OOo

Đang đi, chợt một bóng tím lướt ra lao vào hai người bọn An Phan đi trước.

“Cẩn thận!” Thanh niên lạ mắt biến sắc, cùng An Phan lách người đi.

Bóng tím dấy lên kinh phong, đáp xuống chỗ trống, lộ rõ chân dung. Là Tử điện báo, tam giai yêu thú!

Diệp Phong kéo Mộ Dung Tử Thanh nhanh chóng dạt sang bên.

“Mộ Dung đồng học, các vị đối phó súc sinh này, được không?” Thanh niên lạ mắt hơi biến sắc, đột nhiên gào to về phía sau, trước mặt hắn là Tử điện báo nhìn chằm chằm.

Mộ Dung Tử Thanh vừa định đáp thì bị Diệp Phong kéo lại, lớn tiếng: “Các hạ bắt tất khiêm nhượng, chỉ bằng nhân cơ hội này chiêm ngưỡng hai vị liên thủ. Mỗ và Mộ Dung học thư tự nhận đối phó với tam giai yêu thú còn thập phần miễn cưỡng, nếu hai vị không ứng phó nổi với Tử điện báo thì mục tiêu của chúng ta khó thành.”

Nghe gã nói, mắt thanh niên loáng lên tia âm u, nghiêng răng kèn kẹt.

Bốn người đều để lộ thực lực cao giai võ sĩ, thanh niên lạ mắt đi đầu, coi như hắn xui xẻo, tử điện báo thấy hắn trước hết nên xác định mục tiêu vào hắn. Tuy thực lực của hắn không sợ súc sinh này nhưng hiện tại chưa đạt mục đích, hắn không muốn để lộ.

Hắn nhìn thấy nét hưng phấn trong mắt Mộ Dung Tử Thanh nên định giá họa, nhân thể đánh giá thực lực của Diệp Phong, tiếc là gã không mắc bẫy. Hắn thậm chí hoài nghi có phải thiếu niên không để lộ điều gì kia đã nhận ra điều gì?

212. Chương 212 : Lật Tẩy

Nhưng thanh niên lạ mặt không có thời gian suy đoán thì Diệp Phong đã nhận ra lòng dạ chúng. Tử điện báo nhe nanh múa vuốt, hung hãn lao vào cả hai.

“Súc sinh đáng chết.” Thanh niên lạ mặt nhanh chóng lách mình đi, tránh khỏi Tử điện báo, đồng thời tuốt trường kiếm từ trên lưng xuống. An Phan cũng không chậm trễ, bạt đao ra vút tới. Hai người một tiền một hậu vây Tử điện báo đang chăm chăm nhìn lại, thăm giới bị.

“Gừ.” Không thể giết chết thanh niên lạ mặt, tử điện báo hiển nhiên hơi bất ngờ, hấn thấp hơn nó một đẳng cấp, với tốc độ của nó thì hấn tuyệt đối không phải đối thủ mới đúng. Nó gầm lên trầm trầm.

“Sao lại ngăn ta?” Mộ Dung Tử Thanh không hiểu, chỉ là rèn luyện thì đã đành, nhưng hiện tại mục tiêu của chúng nhân là Xích dương thảo, cả bốn cùng động thủ nhanh chóng trừ diệt Tử điện báo chẳng nhẹ nhàng hơn sao?

“Để xem xảy ra chuyện thú vị gì chẳng?” Gã mỉm cười đáp tránh đi.

Hai người trong trường đều tỏ vẻ ngưng trọng, tử điện báo tựa hồ cũng nhận ra đối thủ không dễ chơi như tưởng tượng. Ban này, nó hai lần chủ động công kích, chỉ phát huy thực lực sẵn mỗi lần này nó định phát huy thực lực khi đối phó kinh địch.

Lông nó dựng đứng lên, cái đuôi dài rít gió tựa thiết tiên đang quất, cái miệng như chậu máu phun ra mùi tanh lợm giọng, mắt lóe hàn mang, nhảy vọt lên khác nào ánh chớp, chụp vào thanh niên lạ mặt.

Cú nhảy này cực nhanh, còn hơn lúc trước ba phần, thanh niên lạ mặt là mục tiêu không hề dám phân thần, trường kiếm vung lên cực kỳ tinh chuẩn đâm vào mồm nó.

Khó tránh được nữa, dù tránh được thì nếu Tử điện báo tiếp tục tập kích bằng tốc độ đó, hấn khó lòng không bị cắn trúng trong lần sau, nên hấn mạo hiểm dùng cách lưỡng bại câu thương. Mũi kiếm của hấn rọc kim mang, uy thế hùng hồn.

Da yêu thú dĩ nhiên rất dày nhưng miệng thì không. Tử điện báo quả nhiên sợ hãi, chân trước vỗ nhanh chặn lại đòn đâm của đối phương, thanh niên cũng mượn lực giao đấu, thuận thế lui lại mấy bước.

“Cùng xông lên đẩy lùi súc sinh này.” Mục quang hấn hiện rõ nét hung ác, nhìn An Phan, cả hai liền hiểu nhau ngay.

An Phan giơ cao đại đao, một dải hồng mang đỏ rực trùm lên mũi đao, khí thế lên cao khiến Tử điện báo phải để ý. Đồng thời Thẩm Lan trong tay thanh niên lạ mặt cũng dấy lên kim sắc quang hoa lạnh lẽo, thân kiếm cực kỳ sắc bén.

“Hừ!” Cả hai đồng thời thi triển võ kỹ thuần thực nhất, bổ vào Tử điện báo.

Tử điện báo chợt gầm vang, thân thể bao trùm hồng mang, cái đuôi dựng đứng như một côn cháy rực quét vào An Phan đang lao tới phía sau, hai ngọn trảo trước của nó ngưng tụ hai dải hỏa nguyên năng lượng cầu bắn vào thanh niên.

Chát. Kinh phóng ràn rạt trong rừng, thân thể Tử điện báo văng đi, lăm mấy vòng dưới đất rồi đứng dậy như thường. Nhưng lần này mắt nó ánh lên hung quang cực độ.

Thấy con mồi suýt nữa đã thương mình, tử điện báo nổi giận thực sự, hỏa hồng năng lượng trên da không giảm, không hề khách khí lao vào bốn người.

Thanh niên và An Phan cùng cười khở, gồng mình chống chọi. Hai người một thú quần lấy nhau.

“Thấy chưa, cả hai phối hợp rất ngược ngạo, không phải đồng bạn quen nhau.” Diệp Phong khẽ nói.

Tuy thực lực hai người thể hiện ra kém xa Tử điện báo nhưng phối hợp với công pháp và võ kỹ nhuần nhuyễn một chút thì dù không thắng được đối thủ cũng có thể chống chọi được một lúc. Nhưng hai người tự đấu, mỗi người đều phải ngạnh tiếp với Tử điện báo, chỉ vài ba lần là đều nguy ngập.

“Như thế cũng không có gì lạ, tại học viện họ không có cơ hội liên thủ đối địch.” Mộ Dung Tử Thanh không hiểu ý.

“Họ chưa liên thủ bao giờ thì như thế cũng không có gì lạ nhưng là bạn bè quan hệ thân thiết thì chí ít cũng hiểu tập quán và phương thức chiến đấu của nhau chứ? Như thế mà phối hợp thì tuyệt đối không đến nỗi như hiện tại.” Trong lúc đó, an Phan suýt nữa bị Tử điện báo cáo trúng, còn thanh niên lạ mặt lại không biết cách yểm hộ.

“Họ còn bảo từng rèn luyện trong Vụ Ẩn sơn mạch, với thực thực thể hiện ra nếu họ gặp tam giai yêu thú thì sống sót được sao?” Diệp Phong nhếch môi.

“Ý người là...Họ chưa từng đến Vụ Ẩn sơn mạch? Ở đây nguy hiểm như vậy, họ dù có ý đồ khác cũng không mạo hiểm như thế chứ?” Mộ Dung Tử Thanh tuy thấy gã nói có lý nhưng khó lòng hiểu được mục đích của gã.

“Nên...Họ nhất định có ý trượng. Chúng ta cứ an an tâm tâm ở lại xem kịch hay.” Mắt gã lộ vẻ đùa cợt.

“Người đứng là xấu xa.” Cả hai tuy bàn luận như vậy nhưng không ngại đối phương giở trò gì. Mộ Dung Tử Thanh cho rằng với thân phận của mình, hai học viên này không dám nhắm vào cô, còn Diệp Phong tự thị vào thực lực, không sợ đối phương giở trò hoa dạng gì.

Giao thủ với Tử điện báo không đầy mấy phút, cả hai dần không trụ nổi, thậm kê khổ liên hồi.

“Lưỡng vị đồng học, súc sinh này quá lợi hại, xin hãy trợ giúp bọn mõ. Các vị không muốn thấy bọn mõ thành thức ăn của yêu thú chứ?” Thanh niên đột nhiên cầu cứu.

Trên mình hắn và An Phan bị cào trúng mấy vết, một vết khá nghiêm trọng, nếu không dùng nguyên lực áp chế thì chỉ riêng chảy máu cũng đủ khiến hắn không chống chọi được đến giờ. Ai thấy tình cảnh này đều không cho rằng cả hai nương tay mà thật sự không chống nổi.

Mộ Dung Tử Thanh hơi động lòng, có lẽ đối phương thật sự lâm vào tuyệt cảnh, không thể nhìn đồng học lọt vào miệng báo.

Diệp Phong không hề động dung mà kéo tay Mộ Dung Tử Thanh, mỉm cười xán lạn: “Nếu hai vị cùng không đối phó được yêu thú thì mõ và học thư xông lên cũng chỉ tìm cái chết. Chi bằng bọn mõ quay về tìm lão sư giúp hai vị giải vây, được không?”

Đầu óc thanh niên lạ mặt tối sầm, suýt nữa ngất xỉu vì giận, đợi lúc về đến học viện tìm được lão sư thì hai người bọn hắn còn sống được chăng? Hà huống hắn chưa để lộ thực lực vì muốn lừa hai người kia, họ chạy mất thì chẳng phải công cốc sao?

“u Dương huynh, tiểu tử này đã nhận ra gì đó, chúng ta không cần giả vờ nữa...Mõ không tin với hai chúng ta mà không bắt được họ. Chỉ cần nhân thủ của huynh đến, chúng mọc cánh cũng khó thoát.” An Phan đột nhiên cất giọng lạnh lùng.

Nghe thấy hai chữ u Dương, ánh mắt Mộ Dung Tử Thanh lạnh lại, nhìn sang thanh niên với vẻ lẳng lẹ.

Thế công của Tử điện báo mỗi lúc một mạnh, thanh niên tên u Dương hiểu rõ nếu bọn Diệp Phong quyết không nhúng tay thì cả hai người bọn hắn khó lòng chống chọi thêm được một phút. Đến lúc quyết định rồi.

“Vậy dùng kế hoạch phụ, chặn chúng lại.” Khí thế của u Dương biến đổi, lời nói ra cũng chứa ngữ khí lạnh lùng.

“Hừ,” An Phan nở nụ cười nanh ác, thân hình loáng lên chặn đường lui của bọn Diệp Phong, đồng thời dần hiện rõ lớp hỏa nguyên hộ giáp, nhiệt lực tăng cao đến chói lòa.

“Người lại xưng phá đến võ sư?” Mộ Dung Tử Thanh hơi kinh ngạc, người bị rút cảnh giới, khí hải đều ít nhiều bị ảnh hưởng, cộng thêm nguyên nhân chủ quan như lòng tự tin nên đột phá võ sư đương nhiên khó hơn lần đầu nhiều. An Phan xưng phá lần đầu mất gần hai năm mới thành, lần này sao lại thuận lợi như vậy?

“Nhờ phúc của u Dương huynh cho ta lực phẩm ngưng nguyên đơn và thất phẩm hỏa nguyên đơn, thực lực của ta hiện tại là nhị giai võ sư.” An Phan cười đắc ý.

“Nên người câu kết với u Dương gia hãm hại ta?” Mộ Dung Tử Thanh gần giọng.

“Không sai, cục diện thành như hôm nay là do người. Nếu người đồng ý đón nhận ra, nếu ta thành nữ tể của Mộ Dung gia thì ta hà tất thế này?”

“Ngu xuẩn!” Mộ Dung Tử Thanh đỏ mặt giận dữ, Diệp Phong cũng cười lạnh khinh bỉ.

“Người không hiểu đâu...Thế gia tiểu thư như người sinh ra đã có thể lực hùng hậu của gia tộc dọn đường, tu luyện luôn xuôi chèo mát mái, làm sao hiểu được những võ giả leo từ dưới đáy sâu lên như ta.” An Phan nghiêng răng cười: “Nếu ta sinh ra ở một đại gia tộc hoặc đại tông phái, với thiên phú và tư chất của ta, ngày sau trở thành võ tôn, thậm chí võ hoàng là điều đương nhiên. Vì sao ta lại chấp nhận số mệnh như thế, nếu ta có điều kiện tu luyện tốt hơn, nhất định ta sẽ bay cao.”

“Người, chính người mang lại hi vọng duy nhất cho ta rồi phá tan nó.” An Phan chỉ vào cô gầm lên: “Ta có điểm gì không tốt? Tiềm lực? Dung mạo? Thực lực? Trừ bối cảnh ra, ở học viện còn nam sinh nào sánh được? Vì sao người không cho ta một cơ hội?”

“Ngu xuẩn!” Mộ Dung Tử Thanh còn đang ngây người thì Diệp Phong lạnh lùng giễu cợt.

“Mộc Phong!” An Phan tức giận nhìn gã, sát ý trong mắt không hề che giấu: “Người là cái thá gì? Một phế vật luyện thể cũng dám mắng ta là đồ ngốc sao? Đừng tưởng người nhập học rồi lên liền hai cấp là ghê gớm lắm, thế giới này chú trọng thực lực chân chính.”

“An Phan!” Mộ Dung Tử Thanh sầm mặt: “Người làm vậy không sợ Mộ Dung gia tộc báo thù? u Dương gia tộc bắt ta nhằm uy hiếp bản tộc, chứ không dám thương tổn đến ta. Một khi ta cho gia tộc biết việc này, võ Nguyên đại lục tuy lớn nhưng không có chỗ dung thân cho người.”

“Nói hay lắm.” Giọng u Dương vang lên, lúc này hắn đang được bao trùm trong một lớp nguyên lực hộ giáp dày đặc, kim sắc quang mang còn sáng hơn An Phan, mũi kiếm của hắn nhỏ máu, tử điện báo hung hân đã cúp đuôi đào tẩu.

“Bất quá...Khi việc giữa chúng ta và Mộ Dung gia tộc kết thúc, an Phan sẽ là người của u Dương gia tộc. Bọn ta sẽ cho y điều kiện tu luyện tốt nhất, giúp y tiến lên cảnh giới võ tông, lúc đó y sẽ là ngoại tộc trưởng lão của bản tộc, mộ Dung gia các người muốn động đến y phải xem bản tộc có đồng ý không đã.”

213. Chương 213 : Nổi Giận Vì Hồng Nhan

“Mở cái vòng nát này bằng cách nào?” Diệp Phong thò một tay ra như chớp, cực kỳ chính xác chụp lấy lợi kiếm của u Dương. Tay gã và kim nguyên lực phủ ngoài thân kiếm ma sát chói tai rồi giữ chặt lại.

“Cái gì?” u Dương cả kinh thất sắc, tuy đã nghe An Phan cho biết gã luyện thể, không thể đánh giá bằng thực lực của võ giả bình thường, nhưng hắn không sao ngờ rằng, thân thể gã lại đến mức đó.

Nhất kiếm của hắn tuy chứa lại ba phần lực nhưng không kém hơn toàn lực của nhất giai võ sư. Mộc Phong chỉ dùng tay không mà chụp được thì thật ra cường độ nhục thể của gã đến mức nào? Lẽ nào còn lợi hại hơn cả võ sư? Nhận thức của hắn hoàn toàn bị đảo ngược.

Giao thủ với Diệp Phong rồi, hắn mới biết An Phan không ngán nổi gã là chuyện đương nhiên.

“Chỉ cần ta mở khóa linh lực của mẫu hoàn, tử hoàn sẽ tự động giải.” Gã nhúng tay khiến áp lực lên Mộ Dung Tử Thanh nhẹ hẳn, cô thở hổn hển một chốc rồi đáp.

“Học thư cời đi, ở đây có đệ chặn chúng.” Lời lẽ của gã cực kỳ tự tin.

Cự lực thuật! Tay gã kêu lộp bộp, lập tức to gấp đôi, cổ tay giữ chặt trường kiếm vẫy mạnh, hất cả người u Dương đi, đại lực kinh nhân khiến hắn không kịp phản ứng, đập vào An Phan.

Mộ Dung Tử Thanh kinh ngạc, mắt rực tinh mang, cô tuy biết gã lợi hại nhưng đây là lần đầu thấy gã để lộ thực lực chân chính. Trước đây cô cho rằng ít nhất gã cũng là trung giai võ sư, chỉ bất quá gã ẩn tàng

cực tốt nên không bại lộ. Hiện tại xem ra gã chỉ bạo phát khí thể võ sĩ đã dễ dàng đối kháng được trung giai võ sư. Gã tu luyện bằng cách nào?

Tuy cô cũng có năng lực đấu với võ sư nhưng là khi bí pháp và võ kỹ của đối phương kém hơn. Còn Diệp Phong hiển nhiên không thi triển bí pháp hay võ kỹ gì mà vẫn bức lùi được trung giai võ sư thực lực hơn xa gã. Dù thế nào, đó đều là một chiến tích phi thường.

Hơi ngần người một chốc, cô lấy từ trữ vật đại ra một cái chìa khóa bạch ngọc cong cong như mảnh trăng non. Chỉ cần tra chìa khóa vào vết lõm trên mẫu hoàn, linh lực cảm ứng giữa hai chiếc vòng tan biết, tử hoàn sẽ được mở.

“Công kích ta!” Thân thể u Dương phi hành trên không, lao thẳng vào An Phan, hấn định tránh đi thì nghe u Dương quát to.

Không kịp cả nghĩ, hấn dốc động toàn lực, thể nội khí hải cấp tốc lưu chuyển, cảm giác bùng nổ của hỏa nguyên lực dồn lên cây đại đao giơ cao, bổ mạnh xuống u Dương.

u Dương khẽ hú lên, kim quang dài thêm ba tấc, trường kiếm giơ lên hung hãn nghênh đón.

“Choang!” Tiếng kim loại va nhau chói tai vang vọng trong rừng, thân thể u Dương vắng đi, mượn lực hỏa nguyên của An Phan, thoáng cái đã xoay lại lao về phía Diệp Phong.

Tuy hấn không biết gã và Mộ Dung Tử Thanh giở trò gì nhưng gã cấp bách yêu cầu cô mở Tử mẫu hoàn gì đó thì tất có lợi cho hấn. Hấn phải ngăn lại.

Mộ Dung Tử Thanh vừa lấy chìa khóa bạch ngọc ra định mở Tử mẫu hoàn.

“Vù!” Thân ảnh u Dương hóa thành kim quang lao vào Mộ Dung Tử Thanh.

Diệp Phong hừ lạnh, lách nhanh hai bước, chặn đường hấn.

“Hóa ảnh phân thân kiếm!” u Dương mục quang ngưng lại, trường kiếm rút lên ong ong, vẩy ra mấy đạo kim sắc kiếm ảnh. Năng lượng ngưng hình hoàn thành trong khoảnh khắc, cùng với tiếng quát là năm đạo kiếm ảnh lăng lệ vút ra, rít gió ràn rạt xạ vào Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh.

Năm đạo kiếm ảnh này cực kỳ chuẩn xác về góc độ và phương vị, tốc độ cũng cực nhanh, Diệp Phong chỉ dựa vào hai bàn tay, không thể nào ngăn được năm đạo công kích này. Mục tiêu thật sự của năm lần kiếm ảnh không phải gã mà là Mộ Dung Tử Thanh ở sau lưng, như thế thì càng khó đón đỡ.

“Môn võ kỹ này uy lực không lâu dài, dù ta không sử dụng Thiết bì thuật thì cũng không bị uy hiếp gì.” Thoáng chốc gã đã phán đoán được.

Thân thể gã hơi lắc, kinh cực thứ giáp phủ kín toàn thân, tiểu phúc và ngực phải đón đỡ hai đạo kim kiếm, hai tay linh xảo vạch thành quỹ tích, trườn lên ba đạo kiếm ảnh khác.

Phập, phập, phập...

Năm đạo kiếm khí đâm hết vào mình gã, nguyên lực trên năng lượng thứ giáp ở tiểu phúc và ngực phải tan biến, kiếm khí còn lại đâm vào cơ nhục gã tóe máu.

Thực lực của u Dương hơn nhiều An Phan, môn võ kỹ này không chú trọng uy lực nhưng vẫn phá được lực phòng ngự của Diệp Phong, dù vậy nhục thân của gã là tam giai võ sư, kiếm khí tuy lợi hại nhưng bị giảm đi rồi, chỉ khê cào vào da gã. Vết thương vật này không đáng ngại.

Cánh tay chặn ba đạo kiếm khí do nắm vững góc độ nên không bị thương nặng.

“Hừ!” Bên phải vang lên tiếng u Dương hừ lạnh, gã thầm kêu không ổn.

Nhân lúc gã ứng phó ngũ đạo kiếm khí, âu Dương đáp xuống, mũi chân điểm nhanh lướt ngang mấy thước, tránh khỏi Diệp Phong, hình thành một khe hở để công kích.

“Trúng!” Mũi kiếm của gã dựng lên, kiếm cương không mạnh lắm phun ra, tốc độ lại cực nhanh. Lúc Diệp Phong kịp phản ứng thì kiếm cương đã lướt qua người, như độc xà thổ tín đâm vào Mộ Dung Tử Thanh.

“Cẩn thận.” Đến nước này, gã đành cố gắng nhắc nhở.

Mộ Dung Tử Thanh đang chuyên tâm mở khóa, nghe gã nhấc nhỏ thì cả kinh, ngẩng lên thì thấy ngay một đạo kim quang lóe lên. Chiếc chìa khóa bạch ngọc của cô gần như cắm vào mẫu hoàn thì bị kiếm cương chém trúng.

“Chát,” chìa khóa bạch ngọc gãy đôi, trượt khỏi kẽ tay cô xuống đất. Tiếp đó cánh tay trắng ngần xuất hiện một vết máu, cực kỳ bắt mắt.

“Cẩu tạp chủng!” Lửa giận dâng lên ngàn ngút, cơn cuồng nộ từ đáy lòng gã bùng cháy.

Chưa đầy một năm trước, gã từng trơ mắt nhìn một nữ tử mỹ lệ ngọc nát hương tan trước mắt, vì gã chưa đủ thực lực, không thể bảo vệ được cô, đến nay niềm ân hận đó vẫn vùi sâu trong lòng gã, mỗi khi nghĩ lại là như dao cắt.

Màu đỏ rực rõ trên tay Mộ Dung Tử Thanh khiến tình cảnh đó quay về trong đầu óc gã.

Gã không thể để việc như thế lặp lại.

Ban nãy gã còn thề thốt đảm bảo không để Mộ Dung Tử Thanh bị công kích nhưng nháy mắt sau cô đã thụ thương trước mắt gã. Tuy chỉ là vết thương nhẹ nhưng với gã, ngay cả người trước mắt mà không bảo vệ được, sau này làm cách nào bảo vệ thân nhân, bằng hữu, thậm chí nữ nhân của mình.

Gã ẩn tàng thực lực để làm gì, đã là địch nhân của nhau thì nên không hề lưu tình với đối phương.

Mắt gã đỏ lên, thân thể bị sát ý xung thiên vây lấy, lớp gai ngoài da dần hình thành năng lượng thể ngưng tụ, lớp kim sắc hộ giáp thoát có thoát không cũng sáng rực lên, năng lượng khải giáp ngưng thực lộ rõ hình thể hung hãn khiến người khác lạnh buốt sống lưng.

“Vô...Vô sư!” u Dương và An Phan đồng thời kêu lên kinh ngạc.

Không thể là sự thật.

Câu này không biết hiện lên bao nhiêu lần trong lòng An Phan, nếu nói sức chiến đấu của Diệp Phong sánh ngang với võ sư thì hẳn còn có thể tiếp nhận, giờ khí hải của gã cũng đạt đến cảnh giới võ sư, thậm chí còn cao hơn đẳng cấp của hắn. Nên biết khi nhập học, khí hải của Diệp Phong mới là bình dân tứ giai, một tháng sau là võ đồ nhất giai mà khi ấy ai cũng cho rằng gã chỉ tạm thời bạo phát. Nhưng sau nửa năm ngắn ngủi, gã lại đạt tới võ sư tam giai một cách đầy yêu nghiệt.

Tốc độ tu luyện đáng sợ như thế sao lại xuất hiện ở một thiếu niên còn phân tâm để luyện thể.

“Người đáng chết.” Ánh mắt gã đầy sát khí nhìn u Dương, khiến lòng hắn như bị trọng chùy gõ trúng.

Tiếng xé không khí chói tai đột nhiên vang lên, bàn tay đầy gai nhọn vỗ tới, một dải kim mang lóe lên mà Diệp Phong đã xuất hiện trước mặt u Dương.

Hàn ý thấu xương chảy qua toàn thân, hắn không kịp suy nghĩ phát ra năng lượng hộ giáp cực độ, trường kiếm mang theo kim nguyên lực ngưng luyện, đốc toàn bộ sức mạnh ra.

Keng!

Trường kiếm trong tay u Dương chỉ là phàm khí, được dồn kim nguyên lực hùng hậu vào, va chạm với cánh tay như thép của Diệp Phong thì gãy tan. Tay gã không giảm đà, vỗ mạnh lên ngực hắn.

“Phụt!” Toàn thân u Dương văng đi, va vào mootjo gốc đại thụ, lực đạo khủng khiếp khiến ngực hắn khí huyết sôi trào, cổ họng tanh tanh, thổ ra một ngụm máu. Ngực hắn có một vết thương đáng sợ như bị đao chém đang trào máu, thập phần thê thảm.

Đòn toàn lực của gã khi thể hiện thực lực chân thật hóa ra mạnh đến thế. An Phan đinh xôn lên liêu mạng cũng khựng lại, ngay cả tứ giai võ sư còn không đỡ nổi thì nhị giai võ sư như hắn xôn lên có khác nào nạp mạng?

Hắn - thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng tại học viện, chưa từng đối mặt với cảm giác bị tử vong uy hiếp, giờ đã được trải nghiệm, bất giác run lên.

214. Chương 214 : Nội Gian

Mộ Dung Tử Thanh lúc này như đang trong cơn mộng du. Sự tình ban nãy xảy ra trong tích tắc, giọt màu đỏ trên tay cô thậm chí chưa rơi xuống thì thủ phạm đã bị trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng cô không chú ý đến u Dương mà ngẩng ra nhìn bóng dáng uy vũ của Diệp Phong.

Khí thế đầy sát ý của Diệp Phong tuy không nhắm vào cô nhưng cô hoàn toàn cảm thụ được cơn giận trong lòng gã.

Gã phần nộ vì mình ư? Chí ít cũng chứng tỏ vị trí của mình trong lòng gã rất quan trọng. Không hiểu sao cô lại dấy lên ý nghĩ cổ quái đó.

Cô thậm chí không suy nghĩ đến việc nữ nhân nên quan tâm như tay mình sẽ có sẹo hay không mà chỉ thấy trong lòng ngọt ngào, không chú ý đến cả vết thương trên tay đang chảy máu ròng ròng. Hai gò má ửng lên hai đóa mây hồng, kiều mỹ vô ngần.

Là đích hệ thiên kim của đại thế gia, cô đã quá nhàm chán với những ánh mắt kính sợ, những lời nói lấy lòng, nịnh nọt, nên dù quanh mình có bao nhiêu thanh niên tài tuấn ưu tú, một khi để lộ thái độ xun xoe là bị cô bỏ qua. Bản thân cô cũng có thiên phú tu luyện hơn người, chưa đầy hai mươi tuổi đã đạt đến võ sĩ diên phong, chỉ thiếu một chút thời cơ là tấn nhập võ sư.

Tính cách cô trời sinh có nét thoắt đạt, không phải loại hình tiểu công chúa ảo lả nên những phương thức theo đuổi lãng mạn ngọt ngào tầm thường không hấp dẫn được cô. Có lẽ chính cô cũng không biết mình đang chờ đợi một người khác giới có sức mạnh chinh phục.

Trước kia gã lạnh nhạt tùy ý với cô chỉ khiến cô thấy khác biệt, có đôi chút hảo cảm thì hiện tại gã thể hiện cường thế và mị lực, đã thật sự lay động trái tim cô.

Càng quan trọng là cô hiểu lắm, nguyên nhân gã nổi giận tuy vì cô nhưng không phải là chủ yếu.

Bất quá gã vốn thân nhiên uể oải, đột nhiên khi tay cô bị thương thì lại bùng nổ, trở nên hung hãn chưa từng có. Ai thấy thế chắc cũng cho rằng gã biết thương hương tiếc ngọc, còn gã thật sự nghĩ thế nào, e rằng chỉ mình gã biết, có lẽ...Chính gã cũng không thể nói rõ ràng.

Ngọn chướng đó không chỉ trọng thương u Dương mà lay động cả lòng cô.

“Vết thương trên tay học thư sao rồi?” Gã tỏ vẻ áy náy, hỏi đầy quan tâm. Nhưng câu nói này lại có sức sát thương trí mạng với thiếu nữ nụ tình vừa hé.

“Không...Không sao.” Mộ Dung Tử Thanh khẽ đáp, trước kia cô có thể tách mình khỏi cảm giác lạ lẫm dành cho gã thì giờ cô đã triệt để lún sâu. Bất kỳ câu nói nào của gã cũng khiến cô rung động.

“Thế thì may mắn rồi, cứ để cho đệ, tuyệt đối không khiến tay học thư có sẹo.” Chút thương vật này không đáng gì với gã, cầm cánh tay nõn nà lên đoạn gã lén dồn một luồng nguyên nguyên lực vào, vết thương liền lành lại với tốc độ trông thấy.

“Ồ...” Tay hai người không phải mới chạm nhau lần đầu nhưng cảm giác lần này khác hẳn, ít nhất sắc mặt cô càng đỏ hơn.

“Khụ,” u Dương lại thổ máu, ôm vết thương ở ngực, gương đứng dậy: “Các hạ thật ra là ai? Võ Dung học viện không thể bồi dưỡng được cao giai võ sư trẻ thế này.”

Từ võ sư trở đi, tiến bộ bước nào cũng cực kỳ khó khăn. Tuy u Dương biết Diệp Phong chỉ là tam giai võ sư nhưng một chưởng vừa rồi không hề hoa hòe hoa sói, sinh ra uy lực khủng khiếp, một võ sư cấp thấp tuyệt đối không thực hiện được. Nếu gã sử dụng cao giai võ kỹ, có lẽ hẳn còn chấp nhận được.

“Người không cần biết...Dám dẫm thương người trước mắt ta, tính mạng người ta lấy chắc.” Gã quay lại, lạnh lùng nói.

“Ta là con cháu đích hệ của u Dương gia, các hạ dám giết ta hả?” u Dương cổ vũ đang uy hiếp nhưng không dám quá đáng, diệp Phong nghe xong câu đó nhưng sát ý không giảm đi.

“Mộc Phong!” Mộ Dung Tử Thanh kéo tay áo gã, hạ giọng: “Hắn nói không sai, nếu người giết hắn, âu Dương gia khẳng định sẽ không bỏ qua, dù gia tộc của ta cũng vị tất bảo vệ được người.”

“Hừ, âu Dương gia? Ta không biết.” Mắt gã càng rực lệ mang, lạnh lùng nói: “Ta dám dẫm thương người thì không để cho người sống sót rời khỏi đây.”

u Dương không sao ngờ rằng hành động cảnh giác ngăn cản Mộ Dung Tử Thanh mở khóa Tử mẫu hoàn đã chạm vào sợi dây bất khả xâm phạm trong lòng gã. Không giết hắn, lòng gã khó yên. Đáng tiếc vì u Dương chỉ bất quá là kẻ chết thay.

“Ta muốn xem ai dám không để người u Dương gia sống sót rời khỏi đây.” Một tiếng quát vang lên, nét mặt u Dương đột nhiên hớn hở.

Một bóng xám loáng lên, chỉ mấy lần nhấp nhô là đến gần chúng nhân. Đó là một trung niên nam tử chừng bốn, năm mươi tuổi toàn thân phát ra khí thế hùng hồn, có vẻ như toàn lực lao đến nhưng hơi thở vẫn miên man chứ không loạn, đáng vẻ cực kỳ uy vũ.

Còn mạnh hơn La Xán, tô Long. Diệp Phong thầm đoán chắc là một thất giai diên phong võ sư, ở đẳng cấp này hắn đã đi đến điểm cao nhất, chỉ còn xem có thể xung phá được chướng ngại, trở thành vô tông hay không thôi.

“Thiên thúc! Sau cùng thúc thúc cũng tới.” u Dương hớn hở, an Phan cùng lùi lại hai bước ra sau lưng hắn.

“Lân nhi, tiểu tử cuồng vọng này dẫm thương cháu thành thế này hả?” u Dương Thiên cất giọng trầm trầm, hàm chứa cả cơn giận. Vết thương của u Dương Lâm khá nặng, không điều dưỡng nửa tháng e là sẽ để lại di chứng.

“Vâng, thiên thúc, hắn thực lực siêu quần, không kém hơn cao giai võ sư.” u Dương Lâm cung kính đáp.

“Hả, còn trẻ thế mà...” u Dương Thiên hơi sầm mặt, thâm kinh hãi.

Lúc đó, trong rừng lại vang lên tiếng bước chân, hơn mười bóng người lướt tới. Diệp Phong nhíu mày.

“Lịch hộ vệ!” Mộ Dung Tử Thanh kinh hô.

“Người là người Mộ Dung gia?” Diệp Phong nghi hoặc.

“Người đeo thất lưng đỏ là tộc nhân phụ trách bảo vệ ta, tên Mộ Dung Lịch, còn lại ta không quen ai.” Thần sắc Mộ Dung Tử Thanh cũng ngưng trọng vô cùng, hiển nhiên phát hiện ra điểm bất thường: “Cùng đi với y còn có hai hộ vệ, không hiểu sao lại không thấy.”

“Xem ra không ổn rồi.” Hơn mười bóng người nhanh chóng vây lấy bọn Diệp Phong, cơ hồ ai cũng có thực lực võ sư, quá nửa là trung cao giai võ sư. Nam tử tên Mộ Dung Lịch cũng lấy làm lạ, có vẻ hơi nghi hoặc.

“Lịch hộ vệ, thật ra là sao?” Mộ Dung Tử Thanh bước lên hỏi.

“Đại tiểu thư...Xin lỗi.” Mắt Mộ Dung Lịch ánh lên hối lỗi: “Tiểu thư bó tay chịu trời đi, âu Dương gia không dám dẫm thương tiểu thư đâu.”

“Người dám phản lại Mộ Dung gia!” Cô nổi giận, đồng thời ảo não vô cùng.

Cô không sao ngờ được trong số tộc nhân phụ trách bảo vệ mình lại có phản đồ, nếu vừa rồi Mộ Dung Lịch không phát ra tín hiệu đạn đặc chế của gia tộc làm mê hoặc phán đoán của cô thì cô đã không cùng Diệp Phong ở lại. Với thực lực của gã, thoát khỏi u Dương Lâm và An Phan truy tung dễ như trở bàn tay.

Mộ Dung Lịch chắc đã đem việc cô vào Vụ Ân sơn mạch rèn luyện báo cáo với u Dương gia nên chúng vạch ra kế hoạch này. u Dương Lâm định đưa cô vào bẫy nhưng bị Diệp Phong phá hoại. Bất quá đối phương hiển nhiên còn chiêu khác, đã tính trước việc bị cô phát hiện quỷ kế. Chỉ cần u Dương Lâm và An Phan cầm chân được cô, rồi Mộ Dung Lịch phát xuất tín hiệu khiến cô tưởng viện binh tới, không bỏ chạy nữa là chúng sẽ dễ dàng hình thành thế hợp vây.

Tại học viện, cô còn có mấy viện sư bảo vệ nhưng ra ngoài thì cô chỉ còn là một thiếu nữ non nớt, hiển nhiên không thể đối diện với âm mưu quỷ kế của u Dương gia tộc. Mắc bẫy là đương nhiên.

“Đại tiểu thư vẫn đối xử tốt với tôi, việc này là tôi không phải. Bất quá tiểu thư yên tâm, người u Dương gia dám tổn hại một sợi tóc của cô thì tôi sẽ không tha thứ cho chúng.” Mộ Dung Lịch nghiêm túc nói: “Phản lại Mộ Dung gia, tôi không có gì hối hận, chỉ áy náy là đã liên lụy đến đại tiểu thư.”

“Ha ha, các người yên tâm, mộ Dung đại tiểu thư sẽ được bản tộc đãi ngộ một cách long trọng nhất, ta lấy danh dự của bản tộc ra thề.” u Dương Thiên trang trọng nói, sắc mặt Mộ Dung Lịch hòa hoãn hẳn.

“Vì sao người làm vậy? Bọn Vũ hộ vệ đâu?” Mộ Dung Tử Thanh gầm lên, nhãn thần cũng sắc bén hẳn.

“Bọn Vũ huynh không sao, việc hôm nay họ sẽ tự giải quyết được.” Mộ Dung Lịch nói thể khác nào tuyên bố viện binh của Mộ Dung Tử Thanh không đến được.

“Vì sao tôi phản bội Mộ Dung gia...Uống cho tôi xuất huyết xuất lực mấy chục năm vì gia tộc mà gia chủ lại tiếc một giọt thiên niên linh ngọc dịch giúp tôi xung kích vô tông! Vậy thì sao tôi lại phải bán mạng cho Mộ Dung gia. Thế lực của Mộ Dung gia phần lớn do con cháu ngoại tộc như tôi đoạt về, vì sao đến lúc hưởng thụ thành quả thì đích hệ lại được nhiều nhất? Mộ Dung Lịch này cống hiến tâm huyết nửa đời, sau cùng bị khốn tại vô sư thất giai mười mấy năm, chỉ cầu một giọt thiên niên linh ngọc dịch thì quá đáng sao? Yêu cầu đó mà phụ thân cô cũng không đáp ứng, vì sao tôi lại tiếp tục phục vụ Mộ Dung gia.”

“Người đầu quân cho u Dương gia tộc thì được lợi gì? Chúng bảo vệ được người hả?”

“Tôi không đầu quân cho u Dương gia, chỉ cần khi họ lấy được thiên niên linh trì, cho tôi một giọt linh ngọc dịch để xung phá vô tông. Khi đó thì trời rộng đất rộng, lẽ nào không có chỗ cho tôi dung thân. Hà tất làm nô bộc cho tổ Mộ Dung gia.” Mộ Dung Lịch mặt rực hồng quang, giọng đầy kỳ vọng.

“Được rồi, đừng rườm lời nữa.” u Dương Thiên phát tay nói với Mộ Dung Tử Thanh: “Cô đồng ý bó tay chịu trói, hay là muốn vùng vẫy? Nếu chịu trói thì có khi ta sẽ cân nhắc việc tha cho thiếu niên này...”

215. Chương 215 : Chấn Kinh Toàn Trường

u Dương Thiên không hổ đã già đời, thoáng nhìn là biết Mộ Dung Tử Thanh rất quan tâm đến thiếu niên đi cùng, lấy tính mạng gã ra uy hiếp, hiệu quả rất rõ ràng.

“Thiên thúc! Sao lại...” u Dương Lâm nóng lòng, hẳn bị Diệp Phong trọng thương, oán khí còn chưa tan, sao có thể dễ dàng tha cho gã.

“Câm mồm. Gia tộc đại sự và ân oán cá nhân, cái nào quan trọng hơn?” u Dương Thiên trầm giọng mắng.

Tuy lúc đó Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh bị vây khốn nhưng nếu khiến cô dấy lên lòng quyết tử, vạn nhất xảy ra thương tổn thì e rằng sẽ kết thành cừ hận sinh tử với Mộ Dung gia. Mục đích của u Dương gia là thiên niên linh trì trong tay đối phương chứ không muốn kết cừ hận vô vị. Nên chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, âu Dương Thiên không muốn dùng võ lực với Mộ Dung Tử Thanh.

Hơn nữa hẳn nói là hiện giờ thả Diệp Phong, đợi khi Mộ Dung Tử Thanh sa vào tay rồi, lại phái người ám sát gã là xong. Đường nhiên hẳn không để lộ suy tính này, có thể dễ dàng trọng thương u Dương Lâm chứng tỏ gã ít nhất cũng có thực lực cao giai vô sư mà còn trẻ như vậy, người như gã mà đắc tội rồi thì phải trăm thảo trừ căn.

Mộ Dung Tử Thanh cứng người, dù cô tin tưởng đến đâu vào thực lực của Diệp Phong cũng không mong gã thắng được hơn mười cao giai vô sư, hai người trong đó là thất giai diên phong vô sư, chỉ cách vô tông một bước nhỏ. Diệp Phong hiển nhiên chưa có thực lực vô tông.

Gia tộc? Diệp Phong? Dung Tử Thanh nghiêng rằng ngần ngừ, hồi lâu mới nghĩ thông, từ từ ngẩng lên.

“Học thư chuẩn bị đầu hàng?” Gã này giờ vẫn lạnh lùng bàng quan, đợi khi cô quyết định mới mỉm cười hỏi.

“Dù hôm nay ta có đồng ý hay không cũng khó lòng thoát được vận mệnh bị bắt...Chúng muốn lợi dụng ta để uy hiếp gia tộc giao thiên niên linh trì ra, e là không dễ dàng thế đâu. Ta không hy vọng việc này liên lụy đến người, người đi trước đi.” Mộ Dung Tử Thanh nói khẽ.

“Học thư tin lời lão tặc này?” Diệp Phong cười lạnh, không che giấu giọng nói: “Bảo hấn thê là u Dương gia không phải người đối phó đệ, học thư tướng hấn đồng y sao?”

Mộ Dung Tử Thanh nhìn u Dương Thiên, sắc mặt hấn biến ảo mạc trắc, âm tình bất định, hiển nhiên bị gã nói đúng điểm yếu. Cô chợt tỉnh ngộ, giận dữ nhìn hấn.

u Dương Thiên thở dài: “Tâm trí thế này...Không trừ hấn thì u Dương gia sao được yên. Chỉ cần người ngoan ngoãn theo ta thì đảm bảo hôm nay tính mạng hấn không sao hết.”

“Lão khốn, người tưởng mình có tư cách quyết định sinh tử của ta sao?” Gã nheo mắt, lạnh lùng nhìn đối phương.

“Thêm mấy năm nữa người có lẽ có hy vọng thoát khỏi tay lão phu. Hiện tại...Hừ.” u Dương Thiên cười lạnh.

“Người chạy trước đi. Chúng không dám động tới ta.” Mộ Dung Tử Thanh chặn trước mặt gã. Với thực lực của gã có lẽ còn một tia hy vọng.

Gã im lặng một chốc, hành động của cô khiến lòng gã hơi cảm động. Ny tử này đúng là khá thật...

“Nhưng...Học thư còn chìa khóa thứ hai không?” Gã liếc tử hoàn trên cổ tay, chìa khóa đã bị u Dương Lâm đánh gãy đôi.

Sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh nhợt đi, tử mẫu hoàn không mở, gã sẽ phải theo sát cô, dù cô đồng ý yêu cầu của u Dương Thiên, gã cũng không thể thoát thân. Chẳng phải gã sẽ chết ở đây sao? Sau cùng cô cũng hối hận vì lần tình nghịch này.

“Xin lỗi...” Mắt thiếu nữ hiện lên ánh nước, thân thái ai oán động nhân đó khiến lòng gã nhói lên.

“Không sao, học thư quen đệ là ai à?” Diệp Phong khê khuyên, lúc trước gã mới là tứ giai võ sĩ, đã ung dung ra vào chốn long đàm hổ huyệt như Lạc Nhật thành, giờ gã đã thành tam giai võ sư, còn biết cả Thần thông thuật, một toán võ sư thì làm gì được?

Mộ Dung Tử Thanh hấp háy mắt, ngăn người nhìn gã, nụ cười xán lạn đó khiến cô cảm nhận được niềm tự tin vô hạn. Gã...Có thể sẽ tạo ra kỳ tích.

u Dương Thiên sầm mặt nhíu mày, phát tay dặn: “Động thủ thôi, bắt tiểu tử đó trước.” Mộ Dung Tử Thanh xem ra không chịu chủ động đầu hàng, bắt Diệp Phong uy hiếp cô cũng là cách hay.

“Bằng vào các người?” Môi gã nhếch nụ cười lạnh, kinh cực thứ giáp khiến người khác sợ hãi lại xuất hiện.

Tấn tạt thuật!

Năng lực đặc thù của nguyên nguyên lực chảy khắp người gã, toàn thân trở nên nhẹ bẫng, cơ hồ không thấy trọng lượng, cảm giác tốc độ từ huyết mạch truyền lên khiến gã thấy vô cùng thân thiết.

“Ta nói rồi, người chết chắc.” Ánh mắt đầy hàn ý của gã nhìn chăm chăm lên mình u Dương Lâm.

“Chặn hấn lại.” u Dương Thiên thấy bất an đầu tiên, lập tức quát.

Mấy võ sư cùng lao lên vây công Diệp Phong.

Gã lắc mình như quỷ mị, lướt đi sáu, bảy thước, đồng thời vòng khỏi góc độ u Dương Thiên che chắn u Dương Lâm. Gã chợt dừng phất lại thoáng chốc, một chân ấn mạnh xuống đất, để lại tàn ảnh rồi như ánh chớp lao vào u Dương Lâm còn đang hoảng sợ.

Hấn vốn không ngờ mình trốn sau lưng u Dương Thiên mà Diệp Phong vẫn dám chủ động xuất kích truy sát hấn. Gã có phải kẻ điên không? Bị khí tức đầy sát cơ của gã trối chặt, hai chân hấn bất chợt run lên, quên cả trốn chạy.

Bất quá, với tốc độ của Diệp Phong, hấn chạy là thừa, vì gã đã đến trước mặt hấn.

“Chịu chết đi.” Lời lẽ lạnh lùng vang lên bên tai u Dương Lâm.

“Người dám!” Phía sau vang lên tiếng u Dương Thiên gầm hét, hấn ngưng chưởng thành trảo, một dải bạch sí hỏa diễm nhảy nhót trong lòng tay, vỗ vào lưng gã. Đồng thời, mấy võ sư cũng theo sát, nhất tề phát động thể công sắc bén.

Gã mặc kệ tất cả, tay phải như độc xà thè lưỡi mổ vào cổ họng u Dương Lâm.

Dù gì hấn cũng là tứ giai võ sư, trong lúc kinh hoàng cũng không phản ứng chậm trễ, giờ tay lên nhanh chóng chặn đối phương lại.

Năng lượng kinh cực trên cẳng tay Diệp Phong bùng lên, tay phải đồng thời thò ra hung hãn giáng xuống.

“Chát!” Đối diện cú bổ của gã, âu Dương Lâm đau đớn đến nứt xương, mớ gai phản lực khiến tay hấn tóe máu, không thấy mảnh da nào nguyên lành. Đà tay của Diệp Phong không giảm, chụp lấy yết hầu hấn.

“A!” Tuy Diệp Phong không bóp nát xương cổ hấn nhưng Kinh cực thứ giáp trên tay gã khiến u Dương Lâm thống khổ gào lên.

Công kích của mấy địch nhân lúc đó cũng ập đến lưng gã. Mộ Dung Tử Thanh thậm chí khẩn trương đến độ nín thở, lo lắng vô cùng.

Nháy mắt, thân hình gã xoay đi, bàn tay chụp cổ u Dương Lâm đưa tứ giai võ sư bán tử bất hoạt này thành lá chắn.

“Cẩn thận.” u Dương Thiên vội rút tay, triệt thoái hỏa nguyên năng lượng, mấy người còn lại cũng cuống cuống đổi phương vị công kích, loạn thành một đám.

“Hắc hắc!” Diệp Phong không hề nương tay bóp nát cục xương, ném thi thể u Dương Lâm vào toán người đang đuổi theo.

Nghe tiếng xương vỡ, từ đáy lòng u Dương Thiên dấy lên cơn giận và sát ý điên cuồng. u Dương Lâm tuy không phải con trai hấn nhưng quan hệ máu mủ rất gần gũi. Đối diện hơn mười võ sư vây khốn mà gã vẫn không hề lưu tình giết u Dương Lâm, tính cách lạnh khốc và quyết liệt đó quả thật kinh hãi. Người như thế, một khi trưởng thành thì sẽ là ác mộng của u Dương gia.

Không tiếc giá nào, giết chết tại chỗ.

u Dương Thiên đưa ra quyết định trong tích tắc, hai tay vận hỏa nguyên năng lượng lên mức mạnh nhất, giáng vào ngực Diệp Phong.

Gã lạnh lùng nhảy lui mấy bước, nhanh chóng lùi đến phạm vi hạn chế của mẫu hoàn. Hai chân gã ấn mạnh, thân thể bắn ngược lại.

Bị Tử mẫu hoàn hành hạ nhiều lần, gã gần như hiểu rõ lực hút giữa hai chiếc vòng. Tác dụng của chiếc vòng là hạn chế đối phương không được rời khỏi người có mẫu hoàn nên lực kéo cực kỳ triệt để, dù người đeo tử hoàn dùng lực đạo mạnh thế nào khiêu chiến hấp lực đó thì cũng như va vào bức tường da đàn hồi. Nó không dễ thương mà chỉ hất ngược lại.

Nên thân thể gã tuy lùi lại nhưng vì tử hoàn nên bị giữ cứng ở cự ly mười thước, dồn hết lực đạo vào một chiếc thùng da trâu bền dai kéo căng, đoạn gã thu tay phải, thân thể lập tức bắn ngược lại như đạn pháo, như ánh chớp lao khỏi vòng vây, không ai ngăn được.

u Dương Thiên nằm mộng cũng không ngờ thân thể gã đang lùi mà lại có thể lập tức lao lên, hấn không phòng bị nên dồn toàn lực lập tức đánh hụt. Diệp Phong thi triển Thiết bì thuật, thân thể trở nên cực kỳ kiên nghị, lợi dụng lực bắn lại cực mạnh, gã hất văng hai võ sư rồi khê điểm chân, trong tích tắc quay về bên mình Mộ Dung Tử Thanh, nở nụ cười với cô như anh hùng trở về.

Tay ngọc của Mộ Dung Tử Thanh che làn môi đỏ, kinh hãi vô cùng.

Xuất thủ, sát nhân, tránh đòn, phá vòng vây, trở về chỗ cũ. Tất cả chỉ diễn ra trong có mấy giây. Tại trường có hơn mười võ sư, thậm chí không thiếu cao giai võ sư hưng không ai cản được gã.

Chung quanh lặng ngắt như tờ.

Uy thế của thiếu niên chấn kinh toàn trường.

216. Chương 216 : Hôn Nhau

Im lặng hồi lâu nhìn u Dương Lâm đã đoạn khí, âu Dương Thiên khàn khàn thốt lên một câu lạnh băng: “Được, được lắm, không ngờ lão phu lao đánh giá thấp người.”

“Câu này ta đã nghe u Dương Lâm nói, kết quả hần chết rồi.” Diệp Phong lạnh lùng trả đũa.

“Người giết Lâm nhi là đã kết tử cừu với u Dương gia. Dù người chạy đến chân trời góc bể cũng không thể thoát được người bản tộc truy sát.” Giọng u Dương Thiên đầy ác độc vang khắp rừng.

“Đã vậy...Ta không ngại tiêu diệt u Dương gia khỏi Vô Nguyên đại lục.” Ngự khí Diệp Phong nhẹ tênh nhưng hàm chứa tự tin cực độ và sát cơ凛冽.

“Tiểu tử cuồng vọng, để ta xem người diệt trừ tất cả bằng cách nào.” u Dương Thiên giận quá hóa cười, trừng mắt lên, hỏa nguyên lực dày thêm một tầng, ánh mắt ngưng trọng vô cùng nhìn gã chăm chăm.

“Tốc độ của người đích xác rất kinh nhân nhưng một thủ đoạn chỉ nên sử dụng một lần. Lần tới người không may mắn được thế nữa đâu.” Diệp Phong đánh lên chớp nhoáng vừa rồi vì tốc độ của gã nhanh, tính toán chuẩn xác, nhưng nguyên nhân thành công chủ yếu vì gã xuất kỳ bất ý ra tay khiến đối phương không kịp ứng phó. Hiện giờ chúng nhân đều phòng bị, gã không thể nào đánh lên một lần nữa.

“Muốn thoát thân hả?” Gã làm lơ u Dương Thiên, dịu giọng hỏi Mộ Dung Tử Thanh.

Cô ngạc nhiên gật đầu, không hiểu ý gã.

“Xin đặc tội.” Gã chưa dứt lời, nhắc tám thân mềm mại của Mộ Dung Tử Thanh, đồng thời vận thêm Tấn tạt thuật, lắc người lao vào phương hướng ít người nhất.

Ban này gã đánh lên bất ngờ khiến mấy võ sư gần đó xôn xao, vòng vây vốn cực kỳ nghiêm mật lập tức lộ sơ hở. Khí thế của gã khiến ai cũng cho rằng gã đủ sức đấu thẳng thừng một phen, nhưng không ngờ gã giết người xong thì mang theo Mộ Dung Tử Thanh bỏ chạy.

u Dương Thiên phản ứng ra, lập tức giậm chân quát: “Chặn hần lại.”

Trước mặt Diệp Phong chỉ còn một ngũ giai võ sư, với biểu hiện của Diệp Phong thì hần biết rõ nếu ngạnh tiếp, mình có đến tám phần thất bại, nhưng hiện giờ gã bị mấy võ sư bám sát, hai bên cũng có hai võ sư đang khép vòng vây, chỉ cần hần ngăn được trong khoảng khắc là gã sẽ lại sa vào vòng vây.

Hà hướng trong tay gã còn ôm Mộ Dung Tử Thanh, mười phần thực lực chỉ thi triển được không đầy sáu, bảy. Hần cực kỳ tin tưởng, chuẩn bị tùy thời tung ra đòn lôi đình cho Diệp Phong.

“Cẩn thận.” Gã cực kỳ ngưng trọng nhắc khẽ, chỉ Mộ Dung Tử Thanh nằm trong lòng mới nghe được.

Mộ Dung Tử Thanh còn đỏ bừng mặt, chưa kịp phản ứng thì thân thể như đăng vân giá vụ, bị ném xéo lên không, nhẹ nhàng vượt qua ngũ giai võ sư chặn trước mặt. Hần cả kinh, chưa kịp nghĩ ra đối sách thì Diệp Phong chợt tăng tốc lao đến trước mặt.

“Cự lực thuật!” Xương tay gã nổ ran, quyền đầu mang theo kim nguyên lực đâm ra.

“Hự!” Ngũ giai võ sư như bị trọng chùy giáng trúng, bắn văng lại phía sau, va vào một gốc cây, thổ máu rồi gục xuống.

“Hẹn gặp lại.” Diệp Phong ngoái lại cười lạnh với u Dương Thiên, tiếp tục vận Tấn tạt thuật, lướt đi như bay. Tám thân đẹp đẽ trên không chưa từng đáp xuống.

Gã không dừng bước, lao đến chỗ Mộ Dung Tử Thanh rơi xuống, thuận thế ôm lấy eo cô, kéo vào lòng.

u Dương Thiên xanh lét mặt mày nhìn theo gã lướt đi, giận đến run người, gầm lên cuồng nộ: “Đuổi theo cho ta, nhất định không để tiểu tử này sống sót rời khỏi Vực Ẩn sơn mạch!”

Thực lực Diệp Phong thể hiện khiến hần e dè. Hơn mười võ sư vây ráp nhưng gã không chỉ giết một người mà ung dung mang theo Mộ Dung Tử Thanh đào tẩu, việc này mà đồn ra thì danh dự u Dương gia sẽ mất sạch.

Hơn nữa gã còn trẻ như thế, sau này khi trưởng thành có khi sẽ đúng như lời gã nói, trừ diệt u Dương gia khỏi đại lục. Lưng hắn chợt đầm mồ hôi lạnh, sát ý điên cuồng càng lúc càng mạnh mẽ.

Mộ Dung Tử Thanh tựa vào ngực gã, lòng thầm hổ thẹn. Khí tức nam tử nồng nặc xộc vào mũi khiến cô ý loạn tình mê, cảm giác ngầy ngất. Biểu hiện của gã vừa rồi ngoài khiến cô kinh ngạc, còn mang lại cảm giác an toàn ấm áp.

Thiếu niên này...Quá mạnh! Lại đây mị lực. Vì cô mà gã không ngại đối địch với cả u Dương gia.

Tiếng truy binh hò hét bên tai, mộ Dung Tử Thanh như không nghe thấy, như con mèo ngoan ngoãn nằm trong ngực gã, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào.

OOo

Nếu gã bỏ chạy một mình, với thân pháp võ kỹ phối hợp cùng Tấn tạt thuật, trong số truy binh e rằng không có ai là đối thủ. Nhưng nếu mang thêm Mộ Dung Tử Thanh, kết quả rất khó nói. Tấn tạt thuật chỉ có tác dụng với gã, dù thân thể gã cực kỳ nhẹ nhàng thì thêm một thiếu nữ tất hiệu quả mất một nửa.

Hai bên một trước một sau cứ dằng dai, bọn u Dương Thiên không đuổi kịp còn Diệp Phong cũng không cách nào triệt để cắt đuôi được chúng. u Dương Thiên biết không thể để gã quay về Vô Dung học viện nên dốc sức vây ráp, ép gã về hướng núi sâu.

“Đúng là âm hồn bất tán!” Gã bực bội.

Nếu không vì Tử mẫu hoàn hạn chế, gã không đến nỗi chật vật thế này. Tuy đối phương có tới hơn mười võ sư thực lực không tệ nhưng gã dựa vào ba loại Thần thông thuật và thực lực tam giai võ sư, hoàn toàn không sợ chúng. Tuy không dám nói là khắc địch chế thắng nhưng ít nhất để giữ mình thì không thành vấn đề.

Có thêm gánh nặng Mộ Dung Tử Thanh, không chỉ phải lo lắng cho cô, hơn nữa cự ly giữa hai người không thể vượt quá mười thước, quả thật khá phiền phức. Chiến đấu giữa các võ sư, một lần lắc người là cả sáu, bảy thước, chiến đấu một đấu một thì phạm vi mười thước có thể miễn cưỡng đủ, nhưng đấu với một toán võ sư mà gã bị hạn chế trong phạm vi đó thì không phải qua bó chân bó tay sao? Tuy Thiết bì thuật phòng ngự kinh nhân nhưng ngăn ấy võ sư phe đối phương cũng không phải chỉ uống nước lã, xa luân chiến thôi cũng đủ khiến gã mệt chết.

Nên gã buộc phải lựa chọn: Bỏ chạy.

Tuy bỏ chạy nhưng không đến nỗi vong mệnh, diệp Phong khí lực miên man, hơn xa võ sư thông thường, cứ dằng dai thế này chỉ có lợi cho gã. Đối phương đông người, tốc độ tất nhiên không đều, ban đầu còn cố gắng tổ thành một trận thế vây ráp nhưng lâu dần thì khoảng cách giữa các cao thủ hiện rõ. Truy binh sau lưng gã biến thành một đường cong có dấu hiệu đứt quãng.

Đuổi theo. Dốc sức mà đuổi. Khi các người chia lẻ ra thì tiểu gia sẽ cho các người biết tay.

Gã cười lạnh, tiếp tục dốc sức chạy.

Cúi nhìn xuống, mộ Dung Tử Thanh trong lòng gã đang nhắm mắt rất thư thái, tựa hồ cực kỳ hưởng thụ, bất giác gã vừa bực vừa buồn cười. Tai họa đột nhiên này do tiểu ny tử gây ra, gã vốn đang bị Lục Lâm bang thông tập, giờ cả cái lốt Mộc Phong cũng trêu vào u Dương gia tộc. Tuy không rõ thế lực đối phương đến đâu nhưng đã dám gây sự với Mộ Dung gia tất cũng là cường hào một phương.

Lắc đầu bất lực, thấy thiếu nữ trong lòng tỏ vẻ hổ thẹn, đẹp đẽ khôn tả, mùi u hương xộc vào mũi khiến gã xao xuyến, bất giác cúi xuống hôn.

Mộ Dung Tử Thanh ngạc nhiên kinh hãi, tỉnh lại lập tức, thấy gã cười nhả nhỏ thì xấu hổ quát: “Người...Đại dam tặc định làm gì?”

Lòng gã xáo động, hôn Mộ Dung Tử Thanh xong thì chợt thấy không nên. Bị đối phương đương trường chất vấn, gã đỏ mặt nhưng vẫn nói cứng: “Dù thế nào đệ cũng bị học thư liên lụy, hiện tại lại giúp học thư thoát khỏi. Nụ hôn...Vừa rồi coi như lợi tức học thư trả cho đệ.”

“Hôn lên mặt bản tiểu thư mà là lợi tức sao!” Mộ Dung Tử Thanh lấy làm phẫn nộ, gã hôn lên không khiến cô phản cảm mà ngược lại còn hoan hỉ. Chỉ là không đủ mặt dày nên cô phải tỏ vẻ hơn dỗi.

“Muốn lấy cả vốn lẫn lãi? Nụ hôn ban nãy chưa đủ hả...” Gã cười cười nhìn tấm thân yếu kiêu, nhưng không hành động.

“Đại hôn đản! Xú lưu manh!” Mộ Dung Tử Thanh không động đậy được, liền dùng đầu đập gã, kết quả như va vào bức tường sắt, đau đớn vô cùng. Cô không cam lòng, liếc bờ vai đang đỡ mình, há miệng ra cắn mạnh.

“A...” Thân thể gã ngang với tam giai võ sư, dù không dùng nguyên lực bảo vệ cũng rất rắn chắc. Mộ Dung Tử Thanh tê rần hàm răng, suýt nữa rơi lệ.

“À, hiện tại học thư hôn lại đệ là hòa.” Diệp Phong cười ha hả, cảm giác làn môi đầy đặn trượt trên lưng cũng không khác gì hôn là mất, thích thật.

“Người dám bắt nạt ta...Ta sẽ...Sẽ...” Định uy hiếp, mộ Dung Tử Thanh phát hiện không cách nào khả thi, hồi lâu sau mới buột ra một câu: “Ta sẽ không mở Tử mẫu hoàn nữa.” Phảng phất chỉ việc đó mới khiến gã khuất phục.

“Ha ha, ngoan lắm.” Diệp Phong cười hớn hở: “Sau này chúng ta cùng tu luyện, cùng ngủ, cùng đi vệ sinh...Học thư là nha đầu hầu hạ đệ.”

“Chết đi!” Lần này Mộ Dung Tử Thanh triệt để thất bại.

217. Chương 217 : Dâm Hoa Cốc

Ba mươi thước...

Hai mươi thước...

Võ sư đuổi theo nhanh chóng áp sát hai người, thân ảnh Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh rõ dần, thậm chí nhìn rõ nét trào phúng trên mặt đối phương.

Hắn thăm giới bị, có lẽ đối phương còn sức xuất ra một đòn nữa, mình không nên bị lật thuyền trong rãnh. Là tam tinh cấp dung binh, hắn nhiều lần thoát chết trong gang tấc, trừ thực lực ra còn cần cẩn thận nữa.

Ồ, tiểu tử này chuẩn bị đào tẩu một mình?

Diệp Phong thấy hắn đến gần thì lui nhanh, chỉ là vẫn lao vào đối phương, đồng thời trong tay xuất hiện một cây mộc côn.

Gã chạy rồi thì thôi, giết u Dương Lâm cũng chẳng liên quan gì đến hắn. Nhiệm vụ của hắn là bắt cô gái kia...Chỉ là không thương tổn đến đối phương thì tổn không ít công sức, nếu gã dám phản kháng thì đừng trách ta không lưu tình.

Truy binh thăm tính toán, không dám lơ lỏng cảnh giác, cước bộ chậm lại đôi phần. Cự ly này, gã không thể lập tức đào tẩu.

Thân thể Diệp Phong đang lùi lại lơ lửng một cách quỷ dị trên không. Tình cảnh này sao mà quen thuộc thế...Nửa canh giờ trước hắn đã từng thấy...Lẽ nào...

Tâm niệm hắn như điện, lập tức hiểu rõ ý đồ của Diệp Phong. Gã lại định lợi dụng kiểu lao người quỷ dị đó ám toán hắn.

Hừ, ta là thất giai võ sư, lại phòng bị rồi, lẽ nào còn bị tiểu tử đó ám sát? Gã có lẽ chỉ còn chút sức sau chót, chỉ cần ta hóa giải được thì gã xong rồi.

Hắn nắm chặt trường kiếm trong tay.

Thân thể căng lên của Diệp Phong bùng mạnh, như mũi tên rời dây cung hóa thành quang ảnh vút tới. Đối phương lọt vào phạm vi mười thước gần Mộ Dung Tử Thanh.

“Bài cũ không có tác dụng với ta.” Võ sư cười nanh ác, kim nguyên lực tích lũy bấy lâu bùng lên bảo vệ thân thể, trường kiếm rực kim mang cũng thực hiện tư thế phòng ngự.

“Chịu chết đi!” Gã quát vang, huyền thiên như ý bỗng bỏ xuống.

Tiểu tử này điên rồi sao? Cự ly hai người gần ba thước, dù dung côn bỗng bỏ xuống thì có thể nhanh chóng rút ngắn nửa thước nhưng lẽ ra không tài nào giáng trúng đầu hắn mới đúng? Là một võ sư có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hắn hiểu rõ điểm này.

Cú đập uy mãnh như thế nếu biến chiêu nửa đường tắt uy lực giảm mất quá nửa, căn bản không uy hiếp được hắn.

Tuy lấy làm lạ nhưng võ sư đó chợt lạnh ngắt trong lòng, nguy hiểm đến gần, cảnh giác đó có được qua vô số lần vào sinh ra tử.

Không thể bị động như vậy! Bị dồn ép, hắn vùng trường kiếm nghênh đón. Dù mục đích cú đập này là gì, hắn đều phải phá giải, bằng không sẽ chết chắc.

Nét mặt gã dấy lên nét cười lạnh lẽo.

“Cự lực thuật!” Tay chợt hóa thô tháp, sức mạnh tăng vọt, đồng thời Huyền thiên như ý bỗng dài thêm ra, đầu bỗng lớn gấp đôi chỗ cầm, trọng lượng cũng cao lên.

Tuy khúc dài ra không đầy nửa thước nhưng cũng đủ rồi. Đủ để công kích đến chỗ đối phương.

“Thập nhị điệp chấn!” Thổ nguyên lực hùng hồn xuất ra, huyền thiên như ý bỗng phủ một tầng hắc mang.

“Chát!” Một tiếng vang trời, mặt đất rung rinh.

Diệp Phong sử dụng kết hợp Cự lực thuật thi triển thất phẩm thổ hệ võ kỹ, sức mạnh công kích đạt đến độ kinh thiên động địa, dù đối phương là thất giai võ sư cũng không chống nổi. Đối diện sức mạnh đó, bất kỳ ai chưa đột phá đến võ tông đều chỉ còn cách tránh né, không thể ngành tiếp.

Thật bất hạnh là võ sư đuổi theo lựa chọn sai lầm.

Lá khô và bùn đất rơi xuống, dưới chân võ sư bị công kích xuất hiện một miệng hố lớn, nửa thân mình hắn bị chôn dưới đó, xương cốt nát vụn, thất khiếu lưu huyết, ngum khí sau lưng vẫn còn vì chưa thể nuốt xuống.

“Hự...” Hắn tựa hồ muốn nói gì đó. Tiểu tử này không phải là kim nguyên khí hải tu luyện giả ư? Sao lại thi triển được thổ nguyên võ kỹ hùng hồn đến thế?

Tay Diệp Phong mọc ra Kinh cực thứ giáp, vỡ tan ngực đối phương. Thân thể hắn lập tức xuất hiện nhiều vết thương như gai đâm, thoáng nhìn là biết bị kim nguyên võ kỹ công kích.

Đoạn gã nhấc đối phương từ dưới hố lên, ném thi thể bên đường.

Che giấu như vậy tuy không giấu được lâu nhưng gã không còn thời gian xóa sạch dấu vết. Hơn nữa gã tin như thế là đủ.

Đối phương đeo huy chương dung binh, rõ ràng là một dung binh lang bạt, tất nhiên u Dương gia không thu nhặt thi thể. Toán người phía sau dù thấy cũng sẽ cho rằng gã sử dụng kim nguyên võ kỹ kích sát hắn chứ không hoài nghi gì. Chúng còn phải đuổi theo gã, không thể lãng phí thời gian nghiên cứu thi thể, lúc muốn thì e rằng thi thể đã bị dã thú tha đi hoặc bị yêu thú ăn thịt.

Gã làm vậy vì không muốn thân phận khác của mình bị lật tẩy. Nếu Lục Lâm bang biết Mộc Phong có thể sử dụng thổ nguyên võ kỹ tất sẽ đoán được gã là Diệp Phong. Đồng dạng, âu Dương gia cũng vậy.

Hai thân phận đều bị hai đại thế lực truy sát thì không hay ho gì. Để an toàn hơn thì tốt nhất là bớt rước lấy phiền hà.

Giết đối thủ xong chỉ mới qua mất mấy giây, gã lại bố trí đôi chút, gần đó đã xuất hiện truy binh.

Tiếng nổ ban nãy trong rừng, chúng cũng hiểu là có người giao thủ với Diệp Phong. Chỉ cần người đó cầm chân được một chốc thì chúng nhân sẽ nhanh chóng hình thành thế hợp vây.

Vì đang đuổi theo một cách bực bội và ầm ức, tiếng động này khiến chúng hưng phấn hẳn. Mục tiêu không chạy thoát được, chúng nhân càng dốc sức lao tới.

“Chúng ta đi.” Gã nheo mắt nhìn về phía sau, ôm Mộ Dung Tử Thanh lên lao đi.

“Thực lực của người...Mạnh đến đâu?” Người ngọc trong lòng kinh ngạc, một chiêu giết được thất giai võ sư, dù là nhất giai võ tông cũng khó lòng thực hiện? Diệp Phong tu luyện bằng cách nào?

“Tuy tạm thời đệ chỉ là tam giai võ sư nhưng thắng được bất kỳ ai cha đạt phá võ tông.” Gã không giấu cô, lại giải thích: “Ban nãy nhất kích đắc thủ, hoàn toàn vì đối phương phán đoán sai lầm, nếu hấn tránh né thì đệ khó lòng nhanh chóng hạ được.”

Mộ Dung Tử Thanh thở dài, nói là vậy nhưng một đòn là giết được đỉnh giai võ sư không phải là việc phổ thông võ giả có thể. Khó trách được mình gã mà quấy loạn được cả Lục Lâm bang.

“Hách lão tam chết rồi...” Hai võ sư sợ hãi nhìn thi thể dưới đất, thần sắc cực kỳ khó coi.

“Họ giao thủ chưa đầy mười giây...Hách lão tam sao lại bại nhanh thế? Dù không phải là đối thủ cũng không đến mức...” Đích xác, dung binh biết là không địch nổi, tuyệt đối có nhiều cách giữ mạng. Nhưng họ không sao nghĩ được là Hách lão tam bị giết trong nháy mắt.

“Xảy ra chuyện gì? Vì sao lại không truy kích?” u Dương Thiên thực lực tuy cao nhưng không tu luyện thân pháp võ kỹ cao cấp nên bị bỏ rơi.

“u Dương Thiên! Đối thủ lần này vượt xa mức độ nhiệm vụ, bọn ta có quyền rút lui.” Lại thêm mấy võ sư đuổi kịp, hai người chỉ vào thi thể Hách lão tam nói đầy ngưng trọng.

“Không thể nào, chỉ mấy giây là giết được thất giai võ sư, tiểu tử đó trừ phi là võ tông.” Nghe đối phương nói xong, âu Dương Thiên kinh nộ dị thường.

“Bọn mõ thấy không thể nào, nhưng sự thật ở trước mắt. Dù tiểu tử này dùng cách gì thì cũng chứng tỏ hấn có thủ đoạn giết được bọn mõ trong nháy mắt. Nhiệm vụ nguy hiểm như thế, tiền thù lao không hề tương xứng. Ta yêu cầu được rút lui.” Một võ sư trầm giọng.

“Thủ đoạn này, hấn không thể sử dụng nhiều lần. Có lẽ...Chỉ một lần thôi.” u Dương Thiên hít sâu một hơi nói.

“Bọn ta đang lấy tính mệnh ra mạo hiểm!” Mấy dung binh tỏ ra do dự, suy đoán của u Dương Thiên cũng có khả năng nhưng có thể Diệp Phong vẫn còn chiêu bài khác.

“Chỉ bằng thế này, ta nâng thù lao lên gấp ba. Nếu sau cùng chứng minh được tiểu tử này uy hiếp được tính mạng các vị thì tiền thù lao sẽ gấp mười.” u Dương Thiên đành phải hứa.

u Dương gia kết tử cừu với gã, nhân vật nguy hiểm như thế, nếu để trưởng thành sẽ trở thành tâm phúc đại hoạn. Hơn nữa quan hệ giữa gã và Mộ Dung Tử Thanh khá thân mật, chưa biết chừng sẽ là trợ lực lớn cho Mộ Dung gia. Giờ thấy thi thể Hách lão tam, cảm giác của hấn càng mãnh liệt.

Nhất định không để gã sống sót rời khỏi Vụ Ân sơn mạch!

u Dương gia chỉ còn lại hai người, nếu không có dung binh trợ lực, hấn không tự tin giết được gã, chưa biết chừng còn bị gã giải quyết.

Các dung binh chỉ cần có tiền, âu Dương gia bỏ ra đủ thì họ có chịu mạo hiểm không? Tiền tài với u Dương gia chỉ là chuyện nhỏ.

Quả nhiên, trừ hai dung binh rút lui, còn lại đều đồng ý tiếp tục truy sát.

Chúng nhân nhanh chóng lần theo lộ tuyến gã đào tẩu.

OOo

Không biết từ lúc nào, diệp Phong đã vào sâu trong Vụ Ân sơn mạch, cành khô lá rụng đầy mặt đất gãy tanh tách dưới chân, nơi này không có bóng người nữa rồi.

Trước mặt có một sơn cốc nhỏ. Gã không hề nghĩ ngợi, lao ngay vào.

Xuyên qua mấy hàng cây, trước mắt đột nhiên thoáng dâng hẳn. Phóng mắt nhìn thì thấy rực rỡ một màu, các loại hoa cỏ được sắp xếp rất tinh tế, không phải thiên nhiên mọc ra mà do sức người trồng ra.

Diệp Phong hiếu kỳ lao vào một vạt hoa cỏ, lập tức dị hương xộc vào lỗ mũi, dòng hơi ấm từ tiểu phúc dấy lên, thân thể nóng bừng. Mộ Dung Tử Thanh cũng đỏ mặt, ánh mắt dần trở nên mê ly.

Chỗ da hai người chạm vào nhau, cảm giác lạ lùng lan tỏa trong lòng, thân thể cũng khoan khoái hẳn.

“Không được, là dâm độc.” Ánh mắt Diệp Phong nhanh chóng trong veo trở lại, nguyên nguyên lực tràn khắp thân thể, lập tức gãi bình thường lại.

218. Chương 218 : Yêu Cơ Trong Cốc

Diệp Phong thò ngón cái ấn mạnh lên sau gáy Mộ Dung Tử Thanh, một tia nguyên nguyên lực lập tức tràn vào.

Cô rùng mình, cảm giác mát mẻ chảy lên mi tâm, khiến cô tỉnh lại.

Mở dâm hoa độc thảo phát ra mùi vị tự nhiên. Nếu không vì số lượng quá nhiều thì e khó lòng ảnh hưởng đến thần trí hai người. Diệp Phong và cô khẽ vận nguyên lực, lập tức khu trừ được độc tính trong không khí.

“Đây là đâu, sao lại trồng nhiều yêu hoa một cách gọn gàng thế này?” Gã cả kinh, với thể chất của gã, chất độc tâm thường không thể ảnh hưởng đến, nhưng có nhiều loại hoa ở đây gã không biết, chỉ qua mùi hương cũng khiến gã xao xuyến thì nhất quyết không phải thảo dược thời tình thông thường.

“Chốn này quý dị quá...Chúng ta mau đi thôi.” Mộ Dung Tử Thanh nắm áo gã, tựa hồ nhớ lại vừa rồi mình thất thái, màu đỏ trên mặt chưa hoàn toàn tan đi, kiều diễm vô cùng.

“Tuy nói vậy nhưng chúng ta tựa hồ không còn thời gian rút lui nữa.” Lối vào sơn cốc không đến nỗi hẹp nhưng cũng không rộng. Cả hai đã vào trong, muốn vòng lại thì sẽ đụng đầu với truy binh, nếu bị đối phương lợi dụng địa hình vây cả hai mặt thì không còn đường thoát thân nữa.

“Sơn cốc này không lớn, ta sẽ nhanh chóng xuyên qua.”

“Cũng tốt!” Mộ Dung Tử Thanh ngoan ngoãn gật đầu.

Khoảnh khắc cả hai ngừng lại, lối vào sơn cốc đang có tiếng động, bọn u Dương Thiên đuổi tới.

“Đi!” Gã rảo bước, tiếp tục lao đi.

Càng đi vào trong thâm cốc, dâm độc chi khí ngày càng nồng. Diệp Phong đang chạy không khỏi cả kinh, sơn cốc này đầy các loại dâm hoa độc thảo cổ quái, gọi là dâm cốc cũng không sai.

Cảnh tượng này khiến gã đoán được nơi này không phải do thiên địa tự nhiên hình thành mà từ sức người, chỉ là ai đã trồng nhiều dâm hoa độc thảo ở đây đến thế, mục đích làm gì? Dù có người muốn lợi dụng số hoa cỏ này để đạt tới mục đích xấu xa thì cũng không cần nhiều đến thế.

Độc tính chỉ qua mùi vị cũng khiến gã suýt không trụ nổi nếu được chiết xuất tinh hoa thì e rằng võ tông cũng không chống nổi. Sử dụng toàn bộ thảo dược dâm độc này thì toàn bộ võ giả trong một châu đều bị kết liễu, lấy đâu ra người điên cuồng như thế? Ý nghĩ cổ quái dấy lên trong lòng gã, chân không dám dừng lại.

Dâm độc trong không khí tuy nồng nhưng không đáng ngại với Diệp Phong đã phòng bị rồi. Mộ Dung Tử Thanh tuy thể chất và thực lực hơi kém nhưng tính tâm lợi dụng nguyên lực áp chế thì cũng không có gì trở ngại. Bỏ chạy không tốn nhiều khí lực của cô.

“Ha ha, lạ thật, lại có một đôi xông vào Dâm Hoa cốc của ta.” Giọng nói kiều mị khiến người khác nhũn xương vang lên phía trước, Diệp Phong biến sắc ngẩng lên nhìn.

Ở một bên vách cốc, có một khoảnh đất khá rộng trên độ cao chừng mười thước, mọc lên một gian nhà tranh giản dị nhưng đượm phong vị, quanh nhà trồng các loại hoa cỏ sắc sỡ, toàn là các loại trồng trong cốc. Trước cửa có một tuyệt thế vũ vật đang nheo mắt mỉm cười nhìn gã với vẻ hứng thú.

Nữ tử khoảng ba mươi tuổi, chỉ mặc một tấm áo bó màu tím, vòm ngực trắng ngần lộ gần hết ra ngoài, thu hút ánh mắt của người đối diện, hai bờ vai như được trát phấn mịn màng, vòng eo ẻo lả như thân thủy xà phò ra dưới tà áo ngắn. Váy của ả chỉ dài đến đầu gối, hơn nữa từ đùi trở đi lại xẻ ra, xuân quang thoát ẩn thoát hiện, cực kỳ quyến rũ.

Với định lực của Diệp Phong cũng phải nhìn thêm mấy lần, nhưng cước bộ không hề dừng lại, tiếp tục lướt về một hướng khác ngoài cốc khẩu. Mộ Dung Tử Thanh nằm trong lòng gã lại đỏ mặt hổ thẹn, giơ tay dầm gã mấy cái, nói với vẻ hậm hực: “Không được nhìn.”

“Vị tiểu ca này đã đến đây làm khách, sao lại vội vàng bỏ đi?” Nữ tử thoáng tỏ vẻ hiếu kỳ, tự hồ kinh ngạc trước việc đối phương kháng cự được mị lực của mình, hà huống trong cốc ngập độc khí của dâm hoa dâm thảo, gã vẫn giữ được thần trí sáng suốt, thực lực và định lực đó thật khiến người khác khó tin.

Thân thể ả phiêu nhiên nhảy lên, theo tư thái cực kỳ quyến rũ lướt qua tầng không, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt gã. Chỉ qua thân pháp cũng thấy ả không kém hơn cao giai võ sư.

Phía trước đã bị chặn, gã buộc phải dừng chân, chưa hiểu rõ ý đồ của đối phương, gã không muốn chạm vào một địch nhân thực lực cao cường nữa.

“Thư thư là cốc chủ? Bọn đệ chỉ vô tình xông vào, sẽ đi ngay, tuyệt đối không quấy nhiễu thư thư thanh tu, mong thư thư bỏ quá.” Gã nói xong thì vòng qua, nhưng vẫn bạo gan nhìn khắp các bộ vị lộ ra, đằng nào thì cũng nhìn, ban nãy ở hơi xa nên nhìn không rõ.

Nào ngờ đối phương ưỡn ngực, tiếp tục chặn trước mặt gã, mùi u hương kỳ dị xộc tới, còn nồng hơn cả mùi hoa thảo dâm khí trong cốc.

“Thư thư? Ha ha ha...” Nữ tử có vẻ hưng phấn, ngực rung rung khiến người khác hoa mắt: “Tiểu tử trông khá lắm, thư thư thích đệ, chi bằng ở lại với thư thư mấy hôm.”

Diệp Phong đành muối mặt, lùi lại hai bước ngưng ngưng: “Đệ tâm linh lòng tốt của thư thư, nhưng hiện tại đệ có việc, xin thư thư tránh đường.”

Nữ tử này thật ra là ai, khắp cốc toàn dâm hoa độc thảo là biết đối phương tuyệt đối không phải nữ nhân nghiên chính gì. Nơi này là địa bàn của ả, không tiện trở mặt.

Hà huống lúc này thực lực của Mộ Dung Tử Thanh không phát huy được sáu, bảy phần, đối phương lại không phải người u Dương gia, không bao giờ cố kỵ đến tính mạng cô. Vì thế mà gã vẫn khách khí với nữ tử.

Ả liếc Mộ Dung Tử Thanh nằm trong lòng gã với vẻ khinh miệt, càng cười quyến rũ hơn: “Tiểu suất ca, tiểu cô nương này không có mùi vị gì đâu, ở lại đây, thư thư sẽ dạy đệ thể nào mới là nữ nhân chân chính...”

Mộ Dung Tử Thanh đỏ mặt, thò đầu ra đầy phần hận, vung tay: “Yêu nữ không biết xấu hổ.”

Mộ Dung Tử Thanh mắng nhưng nữ tử không hề để ý, cười hì hì đầy gây hấn: “Nếu muội muốn ở lại, thư thư không ngại dạy cho mấy chiêu, ha ha.”

“Các hạ mà thích nam nhân thì phía sau kia có mấy vị phù hợp hơn.” Gã hừ lạnh, lắc mình định lướt qua, lời lẽ của nữ tử cho thấy ả không tốt lành gì, gã không cần khách khí nữa. Từ lâu đã nghe nói rằng Vô Nguyên đại lục có những người tu luyện dâm công, không phải thái âm bổ dương thì là thái dương bổ âm, nữ tử có vẻ là hảo thủ trong chuyện này, vậy thì ý đồ đã quá rõ.

Nữ tử yêu kiều thấy gã không lĩnh tình, mục quang lóe hàn mang, chuẩn bị xuất thủ thì nghe gã nói xong thì hơi ngẩn người.

Mấy vị phía sau? Lẽ nào còn người khác vào cốc?

Nên biết nơi này là Vụ Ân sơn mạch, cực hiếm có người xuất hiện. Vị trí sơn cốc cũng kín đáo, không dễ bị phát giác, hôm nay có một đôi nam nữ xông vào đã khó khăn lắm rồi, sao lại còn ai nữa.

Khoảnh khắc đối phương ngần ngừ, Diệp Phong đã giẫm vào một vật hoa cỏ, thân hình uốn mạnh, vòng qua đối phương rồi cấp tốc nhảy lùi lại. Lúc ban đầu không biết chủ nhân sơn cốc nên gã cố kỵ hoa cỏ, chỉ dám đi men, hiện tại không thể cả nghĩ đến thế nữa.

Sau lưng tiếng truy binh hò hét loáng thoáng vang lên, nhân số không hề ít, nữ tử biến hẳn sắc mặt.

“Người dám đưa người đến gây phiền phức cho ta.” Nữ tử quyền rũ định thần, huyết khí dấy lên trên tay, võ mạnh sang bên sườn.

Mùi thơm cổ quái xộc vào mũi, Diệp Phong không hiểu gì nên không dám xông vào, chỉ đành giậm chân cúi xuống ôm lấy Mộ Dung Tử Thanh lăn sang một bên, cả hai ôm chặt lấy nhau.

Huyết khí chưa trúng thì tan đi, chung quanh chìm trong huyết vụ, Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh không kịp đề phòng, đều hít phải một chút.

“Ư...” Mộ Dung Tử Thanh rên lên mê đắm, toàn thân nóng bỏng, ôm chặt lấy gã, hai mắt cô mê ly cuồng loạn, làn môn anh đào phun ra nhiệt khí lên má gã.

Gã vẫn đề phòng dâm độc trong cốc nên không bị trúng độc. Dâm huyết chi khí vừa nhập thể là bị nguyên nguyên lực khu trừ. Gã thấy dáng vẻ của Mộ Dung Tử Thanh thì cả kinh thất sắc.

Dâm độc quả lợi hại, vừa nhập thể là phát tác, nếu thời gian lâu một chút thì không phải thần trí cũng mất ư?

Gã ấn tay vào hậu tâm Mộ Dung Tử Thanh dồn nguyên nguyên lực, rồi đưa ngón tay ấn lên mi tâm cô, lén dồn tiếp một luồng nguyên nguyên lực vào. Tuy bản thân gã dễ dàng hóa giải dâm độc nhưng giúp người khác lại cực kỳ phức tạp, nhất thời không thể thu được công hiệu hoàn toàn.

Được gã trợ giúp, Mộ Dung Tử Thanh khôi phục được đôi chút thần trí, nhanh chóng hiểu rõ tình hình, mặc kệ còn quần lấy gã theo tư thế hổ thẹn, nghiêng răng toàn lực thôi động khí hải, dùng nguyên lực chống lại dâm độc. Mấy chục giây sau, cô mới từ từ áp chế được dâm độc, thở phào một hơi.

Lúc đó truy binh đã đuổi sát, chúng không giữ gìn hoa cỏ như Diệp Phong mà giẫm đạp tới tả một vùng. Nữ tử quyền rũ nổi giận, ánh mắt sầm xuống, phi thân chặn giữa con đường độc đạo, không cho Diệp Phong cơ hội xông qua, đồng thời nhìn bọn u Dương Thiên với ánh mắt sát nhân.

Gã tuy bò dậy nhưng Mộ Dung Tử Thanh vẫn toàn lực bài trừ dâm độc, gã không dám làm càn, lặng lẽ đứng cạnh, thầm tính đối sách. Cùng lúc, nữ tử huyết vang, một bóng trắng xuất hiện chặn trước mặt gã. Là bạch viên...

219. Chương 219 : Loạn Chiến

Bạch viên chặn trước mặt gã, thân thể khổng lồ chừng hơn năm thước, hai cánh tay trắng muốt nuốt những lông rú xuống đầu gối. Vốn nó được lệnh của Dâm Dục ma cơ chặn gã lại, chỉ cần gã không đào tẩu thì nó cũng không muốn động thủ.

Bất quá khi con mắt xám đục của nó nhìn đến Mộ Dung Tử Thanh trong lòng Diệp Phong thì hưng phấn hẳn, con ngươi xấu xí ánh lên nét tham dục như nhân loại, dâm tà dị thường, từ cái miệng đỏ lòm nhỏ nước miếng tong tong.

Cả hai thấy yêu thú lóe lên ánh mắt quỷ dị như vậy thì rùng mình. Bạch viên có quan hệ gì với Dâm Dục ma cơ?

Bạch viên gầm lên khe khẽ, ánh mắt nhìn Diệp Phong đầy ác ý, hai cánh tay vừa dài vừa cường tráng đâm bình bịch vào ngực ra vẻ gây hấn.

Gã không dám chậm chễ, giữ vững Mộ Dung Tử Thanh, tay phải giơ lên, huyền thiên như ý bỗng lập tức xuất hiện, ngưng trọng nhìn bạch viên.

Gần đó Dâm Dục ma cơ đầu với bọn u Dương Thiên.

Quanh mình nữ tử bao phủ một tầng huyết vụ đỏ máu, thân thể quyền rũ thoát ẩn thoát hiện, cực kỳ quyền rũ. Nhưng đối thủ của ả không có lòng dạ nào để hân thưởng, tám, chín người vây chặt Dâm Dục ma cơ, như lâm đại địch.

Tuy nhân số chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng mấy người này không dám đến gần Dâm Dục ma cơ, chỉ múa binh khí cách đối phương hai thước, ngưng tụ năng lượng cách không xuất chiêu.

Dâm Dục ma cơ đứng giữa vòng vây, đối diện với chúng nhân hợp lực nhưng vẫn ung ung, bộ pháp phiêu hốt quỷ mị, thân hình như u hồn lướt phải lướt trái, dễ dàng tránh khỏi phần lớn công kích. Tốc độ của ả không quá nhanh, cũng không linh hoạt đa biến như Tiểu Hôi nhưng quỷ dị cực độ, không khác nào càn khôn liễu rập rờn trong gió, tạm cho người khác cảm giác không thể nặng tay.

Thỉnh thoảng có một đạo công kích trúng ả thì bị huyết vụ chặn lại, nguyên lực công kích hung hãn đến đâu gặp phải huyết vụ cũng như va phải thủy cầu cực độ đàn hồi, lướt qua bên sườn. Nơi nào ả lướt qua cũng lưu lại một luồng tinh hồng chi khí nhàn nhạt khiến đối phương e dè, vội vàng tránh xa.

Bách Thảo cốc nổi danh thiên thủ, vì họ không cần thủ đoạn công kích đặc biệt mạnh mẽ bởi không công kích nào lợi hại bằng độc chất. Thủy hệ nguyên lực mà Dâm Dục ma cơ tu tập có điểm độc đáo về phòng ngự và thân pháp.

“Dâm Dục ma cơ, bọn ta đến đây không phải để đối địch với các hạ.” u Dương Thiên hiển nhiên nhận ra thân phận đối phương, biết không thể nhanh chóng hạ được ả nên không muốn đắc tội Bách Thảo cốc, bèn giảng hòa: “Chỉ cần các hạ giao hai người kia thì điều kiện gì lão phu cũng đồng ý.”

“Hừ, các ngươi tự tiện xông vào được cốc, hủy đi tâm huyết của ta chính là tội chết. Ngươi lại nhận ra ta, làm gì có chuyện ta để các ngươi thoát ra ngoài, lôi kéo cừu nhân của ta đến đây.” Dâm Dục ma cơ có vẻ như chỉ biết chịu đòn, nhưng thần sắc rất thoải mái, ngược lại chúng nhân vây công ai nấy đều khẩn trương, luôn phải phòng bị huyết vụ chi khí phiêu đảng trong không trung.

Tuy nhất thời họ chiếm ưu thế nhưng lúc đó không khí càng lúc càng dày đặc huyết vụ chi khí, họ cũng mỗi lúc một hao phí nguyên lực để áp chế độc khí. Không đầy nửa canh giờ nữa, cả toán sẽ thất bại vì kiệt lực.

“Bọn mõ phát thệ không tiết lộ nửa câu về thân phận của các hạ. Chúng ta vốn vô oán vô cừu, bọn mõ cũng không trêu vào địch nhân như các hạ, còn về số được thảo tổn hại, chỉ cần các hạ đưa ra điều kiện, lão phu nhất định tận lực đền bù.” u Dương Thiên đánh tan một làn huyết vụ, lớn tiếng thỉnh cầu.

“Được, chỉ cần các ngươi để đầu lại, việc này ta không truy cứu nữa.” Dâm Dục ma cơ cười lạnh.

u Dương Thiên sầm mặt, biết việc hôm nay không dễ xử lý, bất giác tay gia lực ba phần, hỏa hồng cương khí lăng lệ theo ngọn đao chém vào lồng ngực vun cao của đối thủ.

“Vút!” Một con “rắn” màu tím cực kỳ linh xảo cuốn lấy đao cương khí. Năng lượng nổ tung phát ra tiếng vang vang.

Dâm Dục ma cơ coi dây lưng xuống, lấp lánh như vẩy rắn, chắc chắn vô cùng, dù đấu với võ kỹ của thất giai võ sư cũng không hề tổn hại.

“Đã vậy đừng trách bọn ta không khách khí.” u Dương Thiên trầm giọng tức giận: “Không cần nương tay, mau thu thập ả.”

Chúng nhân nghe vậy, công kích lập tức tăng thêm mấy phần uy lực. Dâm Dục ma cơ cũng tỏ ra ngưng trọng, sợi dây lưng màu tím múa lên kín mít, phối hợp với huyết vụ bảo vệ thân thể. Từng đợt huyết khí liên tục từ mình ả phun ra, tản khắp toàn trường, khắc chế rõ rệt thực lực của đối phương.

Huyết khí tuy không thể uy hiếp được toán võ sư nhưng bức chúng chỉ dám sử dụng sáu, bảy phần thực lực đối phó Dâm Dục ma cơ. Chúng không có sinh mệnh nguyên lực sung mãn như Diệp Phong để có thể tự chống chọi với dâm độc, mà muốn khắc chế thì phí sức hơn nhiều việc áp chế những loại kịch độc khác. Thành thử, tám, chín võ sư đấu với một mình ma cơ mà không chiếm được mấy may thượng phong.

“Gừ!” Bạch viên đột nhiên gầm lên động trời, tựa hồ thoáng đau đớn, lập tức thu hút chú ý của Dâm Dục ma cơ.

Diệp Phong uy phong lẫm lẫm như thiên thần đứng lên, tay cầm Huyền thiên như ý bồng khổng lồ, một tay ôm Mộ Dung Tử Thanh, ánh mắt nhìn bạch viên đầy sát ý.

Bạch viên tựa hồ thêm muốn Mộ Dung Tử Thanh, không được lệnh của Dâm Dục ma cơ cũng chủ động gây hấn Diệp Phong, thò cánh tay dài linh xảo theo góc độ linh hoạt, mục tiêu là thiếu nữ trong lòng gã. Gã đã giới bị nên không để nó đắc sủng, ba loại nguyên lực đồng thời dấy lên.

“Như ý bồng, dài ra!”

“Cự lực thuật!”

“Thập nhị điệp chấn!”

Cánh tay cường tráng múa tít cây bồng giáng vào tay bạch viên.

“Cách!” Tiếng xương gãy vang lên giòn tan, bạch viên sợ hãi rút tay về, găm lên vang trời.

Cường độ thân thể của tam giai yêu thú hơn hẳn cao giai võ sư bình thường. Đòn này của Diệp Phong nếu đánh trúng u Dương Thiên e rằng hẳn khó thoát khỏi cảnh nát xác, nhưng bạch viên chỉ gãy mấy đoạn xương.

Tuy Mộ Dung Tử Thanh không thương tổn gì nhưng hoảng sợ đến nhột nhột mặt mày, mắt hiện rõ nét kinh hoảng. Nhân thần bạch viên khiến cô rợn người, nếu ánh mắt đó là của con người, có lẽ cô chỉ thấy căm ghét và khinh bỉ, nhưng đó là yêu thú bạch viên, chỉ nghĩ thế cũng đủ khiến cô rùng mình.

Cảm thụ được nỗi sợ của thiếu nữ trong lòng, gã bất giác dấy lên niềm thương xót, ánh mắt nhìn bạch viên ngày càng lắng lẽ. Lần này gã không thể để bị kịch tái diễn, không ai đã thương được người bên cạnh gã.

Phảng phất cảm thụ được tâm ý của gã, mộ Dung Tử Thanh chợt dấy lên cảm giác an toàn, tay càng giữ chặt tay gã.

Dâm Dục ma cơ thâm kinh hãi, ả hiểu rõ hơn ai hết thực lực của bạch viên, dù thất giai võ sư cũng không thể nhanh chóng chiếm thượng phong với nó. Chỉ giao phong một lần ngắn ngủi, bạch viên đã tổn thương một bên vai, thực lực của thiếu niên này thật ra thế nào?

Nhưng vì thế mà ả càng hứng thú với gã, nhất định không để tiểu tử này thoát khỏi tay được, có lẽ gã là yếu tố quan trọng để ả đột phá võ tông.

Dâm Dục ma cơ vuốt nhẹ lên ngực, một viên thuốc đỏ rực xuất hiện, ả co tay búng, được hoàn phát ra mũi hương cổ quái, xạ vào phương vị của bạch viên.

Đôi mắt vốn ánh lên thống khổ của nó chợt sáng bừng, nhảy lên đưa cánh tay không thụ thương ra bắt lấy được hoàn nhét vào miệng. Một giây sau, thân thể nó dần ánh đỏ, hai mắt đỏ vằn tơ máu, thân hình to lên, cánh tay thụ thương tuy vẫn rủ xuống bất động nhưng không còn thống khổ như ban nãy. Ánh mắt nó nhìn Diệp Phong cũng trở nên nanh ác.

Gã chỉ Huyền thiên như ý bồng, ngưng trọng nhìn bạch viên. Gã hiểu rõ thực lực của nó được tăng thêm ba phần, coi như được lĩnh giáo cách dùng được vật của Bách Thảo cốc.

Nếu chỉ có một mình, gã không sợ gì con súc sinh này, dù nó có thực lực vượt xa phổ thông tam giai yêu thú thì gã cũng tự tin thắng được. Nhưng giờ Mộ Dung Tử Thanh bị dâm độc xâm nhập, tối đa phát huy được thực lực võ sĩ tứ giai, hoàn toàn không chống nổi bạch viên, nên gã đành kéo cô về bên mình để bảo vệ. Sức chiến đấu của gã vì thế giảm hẳn, chỉ dùng được một tay nghênh chiến.

Nếu không nhờ gần đây tu luyện ba loại Thần thông thuật, khiến gã thực lực đại tăng thì không dám chắc đấu nổi bạch viên trong tình huống này.

Bị ném đòn một lần, bạch viên thông minh hơn nhiều, không dám ơ hờ công kích nữa, cánh tay còn động thủ được ngưng thành quyền đầu, thanh sắc năng lượng dấy lên, nó đẩy mạnh tay, thanh sắc năng lượng cầu xoay tít lao vào Diệp Phong.

Gã vẩy trường bồng, định phát ra năng lượng công kích.

“Phập,” cự lực hồn hậu thuận theo bóng thể dồn lên tay gã, sức mạnh mang tính xuyên thấu tràn vào khiến kinh đạo của gã mềm đi, cây bóng bị hất sang bên.

Quả cầu xanh biếc quý dị xoay tít, chỉ hơi lệch đi một chút, lao vào chỗ Diệp Phong.

220. Chương 220 : Uy Lực Của Ma Cơ

Thanh sắc năng lượng cầu dẫn phồng lên trước mặt Diệp Phong, loáng thoáng có xu thế muốn nổ tung. Lòng Diệp Phong lạnh buốt, biết là lợi hại nên vội có phản ứng.

Tay trái gã ôm eo Mộ Dung Tử Thanh kéo ra sau, đồng thời chân phải mọc ra một lớp Kinh cực thứ giáp.

“Thiết bì thuật!” Cảm giác vững chắc tràn lên chân phải gã, nửa thân trên của gã ngửa ra, chân phải đá lên cao, cực kỳ chuẩn xác trúng thanh sắc năng lượng cầu.

“Chát!” Tiếng nổ vang vọng, thanh sắc năng lượng khí toàn nổ tung, hất gã ngã nhào. Cái chân phải hung hãn của gã run lên, tê dại hẳn đi khiến gã thâm kinh hãi.

Đòn mộc nguyên công kích này có uy lực đến vậy ư? Chẳng phải lực công kích cận thân của bạch viên sẽ phá được phòng ngự của gã? Vừa rồi gã đồng thời vận hai loại phòng ngự: Thứ giáp và Thiết bì thuật. Như vậy mà cũng bị chấn động không nhẹ, đủ thấy uy lực của thanh sắc khí toàn.

Gã đã nghĩ sai, mộc nguyên ngưng toàn đạn này là kỹ năng trời sinh của chủng tộc bạch viên, một khi sử dụng sẽ có uy lực không kém lục phẩm võ kỹ do nhân loại thi triển. Diệp Phong có thể ung dung tiếp được, ngay cả bạch viên cũng kinh ngạc.

Nó phục dụng bí được của Dâm Dục ma cơ có thể kích phát thêm hai thành thực lực, tuy không hi vọng một chiêu hạ được Diệp Phong nhưng ít nhất cũng khiến gã trọng thương mới phải. Nào ngờ gã trừ chân phải không không chế được thì không hề thụ thương, càng khiến lòng nó lạnh buốt.

Bạch viên là yêu thú thông linh, tuy không nói được tiếng người nhưng đầu óc không ngu độn. Theo phản ứng của Diệp Phong thì gã rất coi trọng mỹ nữ trong lòng, nếu muốn đánh bại gã tất nó phải bắt đầu hạ thủ từ cô.

Thân hình nó lướt đi, lưu lại tàn ảnh, vòng sang mé trái Diệp Phong. Gã vừa định thần khỏi trạng thái bị mộc nguyên ngưng toàn đạn đã kích thì bạch viên đã chụp vào đầu vai Mộ Dung Tử Thanh.

“Vù!” Tay gã phát mạnh, như ý bóng quét mạnh, khúc trên cây bóng như cự chùy dấy lên tiếng gió ràn rạt.

Bạch viên tựa hồ dự liệu được phản ứng của gã, tay trầm xuống tránh được ngọn bóng hung hãn, khê cong khuỷu tay, bàn tay từ dưới hất lên chụp vào Mộ Dung Tử Thanh. Nó đứng thẳng lên cao chừng ba thước, tay dài hai thước, chỉ nguyên cẳng tay cũng dài hơn cả cánh tay Diệp Phong chừng nửa thước, ngọn trảo này uy thế rất mạnh.

Gã ung dung lỏng tay trái giữ Mộ Dung Tử Thanh ra, nắm quyền tổng mạnh tới.

“Ầm!” Bạch viên đứng không vững, lùi liền ba bước, diệp Phong không lùi mà tiến, chặn trước mặt cô.

Lòng cô ngọt lịm, nhưng tiếp đó lại ử rữ, với gã cô chỉ là gánh nặng...

Cô hiểu rõ nên không vì mình, gã dù đấu hay bỏ chạy thì bạch viên đều không ngăn được. Không hiểu, nếu không có Tử mẫu hoàn, liệu gã có bỏ lại cô không? Chắc là không...Cô thoáng buồn, rất hy vọng có thể mới đôi vòng ra để chứng minh ý nghĩ của mình, cũng qua đó chứng minh mức độ trọng yếu của mình trong lòng gã.

Diệp Phong và bạch viên đang giằng co. Gã khó lòng mang theo Mộ Dung Tử Thanh phá được vòng vây nhưng bạch viên cũng khó lòng làm gì được gã.

Tuy nó trăm phương ngàn kế định uy hiếp Mộ Dung Tử Thanh nhằm bức gã lộ sơ hở, nhưng gã có Kinh cực thứ giáp và Thiết bì thuật bảo vệ, thỉnh thoảng bị đánh trúng cũng không ảnh hưởng gì. Ngược lại, như ý bóng của gã khi dài ra thì cự ly công kích còn hơn tay bạch viên, có thể trực tiếp uy hiếp thân thể nó. Cứ

vậy nó thụ thương mấy chỗ không nhẹ, nhờ thân thể bất phạm nên chưa thật sự ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Hai trận chiến khiến lòng cốc đổ nát, nơi chúng nhân lướt qua, kinh khí túng hoành, quyền cước loạn vũ, từng vật thảo được hoặc gãy vụn hoặc bị nhổ tung văng lên không. Không khí đậm đặc mùi dâm độc, bất tri bất giác đậm hơn mấy phần.

Gương mặt vốn kiều mị của Dâm Dục ma cơ dần âm trầm. Được cổ này ả phải phí vô vàn tâm huyết mới tạo ra được, ả ẩn cư ở đây mấy năm, nhờ vào dâm khí dày đặc để tôi luyện huyết độc, giờ được viên bị hủy, cơn giận trong lòng ập ủ bấy lâu bùng lên. Đệ tử Bách Thảo cốc tôn kính được theo theo cách người ngoài không thể hiểu nổi, hà huống đây là giữa cốc, toàn trông những loại quý giá, có những loại khi đã đứt rễ thì trừ phi ả quay về Bách Thảo cốc, bằng không không thể kiếm đâu ra.

Sau cùng, ả cũng bạo phát.

Dâm Dục ma cơ nổi bong bóng máu quanh mình, thoáng sau huyết vụ từ đỏ nhạt biến thành đỏ sậm, đôi chỗ đen lại. Làn da vốn trắng ngần của ả tựa hồ có máu rỉ ra từ lỗ chân lông, quỷ dị cực độ.

“Tất cả cẩn thận, ma nữ sắp ra tay.” u Dương Thiên cao giọng nhắc nhở.

“Độc huyết liên hoàn bạo!” Dâm Dục ma cơ xoay tít, mười mấy ngọn huyết tiễn trùn lên chín người đang vây công.

“Huyền hỏa chi thuần!” u Dương Thiên không dám chậm trễ, tay trái chụp lại đẩy ra, hỏa thuần cao bằng nửa thân người che trước mặt, chặn đứng hai mũi huyết tiễn.

Những dung binh khác đều thi triển thủ đoạn phòng ngự, không dám lơ là.

Phụt! Phập! Phập! Phập.

Tiếng động trầm trầm vang lên dồn dập, huyết tiễn đột ngột nổ tung ngang đường bay, hóa thành vô số giọt máu, lao vào chúng nhân với tốc độ nhanh hơn.

“Không ổn.” Vốn phạm vi huyền hỏa chi thuần của u Dương Thiên đủ để ngăn chặn hai mũi huyết tiễn nhưng khi huyết tiễn nổ tung thì tình huống thay đổi. Máu giọt bay khắp trời, huyền hỏa chi thuần chỉ coa chừng nửa thân người không thể hoàn toàn ngăn hết.

“Xoạt, xoạt...” Mấy giọt máu va vào Huyền hỏa chi thuần, hỏa thuần dày chừng nửa thước bị kích xuyên tám phần, rồi mới tan thành huyết yên, phát ra tiếng xèo xèo.

Đồng thời, một trên một dưới, hai giọt máu tránh khỏi phạm vi Huyền hỏa chi thuần, bắn vào trán và chân phải u Dương Thiên.

Cùng tiếng quát khê, đại đao trong tay u Dương Thiên bổ mạnh, mang theo hồng mang rực rỡ vạch ngang tầng không.

Đao phong mang theo hỏa quang nóng rẫy quét qua, vô số giọt máu hóa thành một vật sương đỏ lờm, tiến tới thêm nửa thước thì bị nhiệt khí cuốn lên cao. Bất quá, vật sương dù không chạm vào mình u Dương Thiên nhưng chạm vào tay bàn tay cầm đao. Giọt sương mong manh chạm đến da là thấm vào ngay.

Độc huyết lan nhanh, âu Dương Thiên nhanh chóng cảm nhận được nét khác lạ trong thể nội, lòng lạnh buốt, vội vận nguyên lực lên kháng cự, chặt vật lăm mới bức được dâm độc ra, sống lưng hắt dâm địa mồ hôi lạnh. Hắn chỉ bức đôi chút huyết độc mà đã như thế, nếu chính diện trúng phải e rằng sẽ không cách nào chống nổi.

Rất nhanh, mất võ sư quanh đó chứng minh cho suy đoán của hắn.

Huyết tiễn bạo phát quá đột nhiên, tốc độ cực nhanh, ba trung giai võ sư không kịp đề phòng nên trúng chiêu. Dù cao giai võ sư cũng có hai người dính phải một giọt, huyết độc vừa chạm vào da là thấm luôn.

Mấy giây sau, ba trung giai võ sư bắt đầu đổ mặt, miệng phì hơi nóng, nhãn thần tán mát dần, tuy lý trí còn lại cho chúng biết mau dùng nguyên lực bức dâm độc ra, nhưng không tài nào áp chế được dục vọng

dâng trào. Cộng thêm Dâm Dục ma cơ ăn vận đầy gợi cảm, càng đẩy lên dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng chúng, thoáng sau đã triệt để chìm đắm.

Tiếp đó là hai cao giai võ sư, tuy trúng ít huyết độc hơn nhưng được tính không kém tí nào. Sau một chốc thôi động nguyên lực đối kháng dâm độc, chúng cũng dần bị dục vọng nuốt chửng, không đầy một phút là đi theo vết xe đổ của ba trung giai võ sư.

Bốn võ sư không trúng chiêu nhìn nhau, cực độ kinh hoàng. Uy lực của huyết độc không ngờ đến mức này, họ đều sợ hãi, âu Dương Thiên liếc sang phía Diệp Phong và bạch viên giao đấu, cũng hơi ngạc nhiên.

Với nhãn quang độc đáo, hắn nhận ra thực lực của Diệp Phong còn hơn mình, dù bạch viên cũng phải là yêu thú mà hắn đối phó được. Tuy vẫn còn bốn nhân thủ, thực lực đều mạnh nhưng đấu với Dâm Dục ma cơ cũng không thể thắng nổi, nói gì đến Diệp Phong nữa...

Làm cách nào đây? u Dương Thiên nhanh chóng tính toán.

“Hừ, trúng dâm độc của ta, trong một canh giờ mà không tìm nữ nhân phát tiết thì nguyên dương tinh khí sẽ bị tổn thương không thể bù đắp, vĩnh viễn đừng mong làm nam nhân nữa, ha ha.” Sắc mặt Dâm Dục ma cơ nhợt đi, chiêu Huyết bạo chi thuật khiến ả mất khá nhiều tinh huyết.

u Dương Thiên lại khó coi hơn mấy phần, nhưng trúng chiêu đều là dung binh, gã không hề thương xót, giờ giữ mình còn khó, lấy đâu ra công sức quan tâm đến người khác.

“Các hạ đừng có quá khinh người, giao giải được ra, việc này còn có thể cho qua.” u Dương Thiên trầm giọng, hắn làm vậy vì chỉ còn hai dung binh bên mình, chốc nữa có khi phải hi sinh họ để giữ mạng. Hắn biết Dâm Dục ma cơ tuyệt đối không tha cho mình.

“Giải được? Ha ha ha, giải được ở đây chỉ có tiểu nha đầu đó. Nhưng ta không thể lãng phí như thế, nguyên dương tinh khí của chúng, ta nhất định phải lấy.”

“Ta đã nói trừ phi để lại đầu, các ngươi đừng mong thoát được ai.” Dâm Dục ma cơ đau lòng nhìn được thảo dưới đất, lạnh lùng nói: “Bất quá các ngươi có lựa chọn thứ hai.”

“Lựa chọn nào?” u Dương Thiên máy động.

“Tự giác để ta lấy nguyên dương tinh khí, cứ thoải mái hưởng thụ lạc thú của nam nhân rồi chết.” Dâm Dục ma cơ cười dâm dăng.

“Người dám!” u Dương Thiên nổi giận, giậm nhẹ chân, đưa tay chỉ tới: “Huyết khí của ả tổn hại, thực lực khẳng định không như lúc này, xông lên.”

Ba võ sư quanh hắn không nghĩ ngợi gì, vung vũ khí xông lên. Ai cũng nhận ra Dâm Dục ma cơ đang kiệt sức, đối phương đã không chịu bỏ qua cho ai thì đành tử chiến vậy.

Nhưng phản ứng của hắn mới khiến tất cả kinh hãi, lùi lại hai bước xong, hắn quay người chạy thật nhanh.

u Dương Thiên hiểu về Bách Thảo cốc hơn mấy dung binh này nhiều, tuy Dâm Dục ma cơ mất tinh huyết nhưng đó là pháp môn công kích sở trường của Bách Thảo cốc, ảnh hưởng với họ không quá lớn. Người trong cốc thương mang theo được vật có thể khôi phục huyết khí, uống vào rồi trừ phi thi triển võ kỹ thập phần nghịch thiên ra thì đều nhanh chóng hồi phục.

Ban này có chín võ sư còn không làm gì được ả, giờ chỉ còn bốn thì dựa vào đâu mà đấu với đối phương? Đẳng nào họ cũng chỉ là dung binh đổi mạng lấy tiền, dù họ chết cũng không ai đến làm phiền u Dương gia, thành ra hắn bán đứng họ rất dễ dàng.

Tuy trong ba người có một là người u Dương gia nhưng lúc đó u Dương Thiên không thể nghĩ được nhiều như thế. Một cao thủ ngoại tộc sao trọng yếu bằng hắn được, chỉ cần hắn giữ được mạng thì họ chết cũng đáng.

“u Dương Thiên! Lão thất phu.” Một dung binh rút lên, võ sư duy nhất của u Dương gia cũng nhợt nhạt mặt mày, không ngờ cả mình cũng bị bán đứng.

“Ha ha, nếu ở bên ngoài có lẽ người chạy được thật. Bất quá ở trong cốc này thì đừng vọng tưởng.” Dâm Dục ma cơ bật cười vung sợi dây lưng, cuốn được thảo xung quanh lên thành một dải, bao quanh bằng huyết khí nồng nặc, ném vào lưng u Dương Thiên.

Dâm Dục ma cơ tu luyện thủy nguyên khí hải, bất quá thủy nguyên lực được ả ẩn tàng vào huyết dịch, nên huyết dịch của ả có thể phát huy nhưng đặc tính không ai ngờ tới. Mớ được thảo này trông rất bình thường, dù chạm vào bọn u Dương Thiên cũng không ảnh hưởng gì nhưng được huyết khí tẩy phạt xong thì được lực sẽ nhanh chóng phát ra. Huyết được dày đặc, đậm đặc không kém hơn lúc ả thi triển Huyết bạo.

Nghe có tiếng rít gió, ả Dương Thiên đành ngoái nhìn, cho là Dâm Dục ma cơ đánh bừa một đòn, hai tay hất đẩy lên hỏa nguyên vũ mạnh lại. Lưỡng đạo hồng mang xẹt ra, trúng vào huyết được.

Bùng!

Vật dính dính màu đỏ máu tản ra, gần nửa bắn vào lưng u Dương Thiên, đám mây đỏ cũng tỏa rộng, trùm lên hân.

“A!” Mùi tanh xộc vào mũi, sắc mặt hân liền biến hân.

Xoạt, xoạt!

Y phục dính phải mấy vệt dính dính, lưng hân liền nóng bỏng. Được tính phát tác cực nhanh, ả Dương Thiên vốn dốc hết nguyên lực trong khí hải để đào tẩu, giờ đậm độc nhập thể, nếu không khu trừ mà để xâm nhập vào kinh mạch thì đã muộn.

Lăn lông lóc dưới đất, hân xanh lét mặt mày, ngồi xếp bằng dốc toàn lực chống lại đậm độc. Hân hiểu rõ đậm độc xâm nhập vào thể nội rất lợi hại, nếu không nhanh chóng đẩy ra thì dù thoát khỏi cốc cũng sẽ nhanh chóng bị độc phát.

“Được rồi, còn lại ba các người.” Dâm Dục ma cơ cười khanh khách, chủ động công kích.

Ba võ sư này bị u Dương Thiên bán đứng nên lạnh hân cõi lòng, tan hết đấu chí, nhanh chóng sa vào hạ phong. Dâm Dục ma cơ thấy cơ hội đã tới thì từ ba ngón tay bức ra ba giọt tinh huyết, dùng thủy nguyên lực đẩy vào trong sợi dây lưng.

Bốn người đấu thêm mấy phút, sợi tơ trong tay Dâm Dục ma cơ căng ra, ba giọt tinh huyết vút tới chia ra ba hướng theo thế sét đánh không kịp bưng tai. Cả ba đang cuống lên, thành thử không kịp phòng bị, toàn bộ trúng chiêu.

Tinh huyết chi độc là tinh hoa của đậm độc, nếu có thực lực võ tông, có thể nhân lúc tinh huyết chưa tiến nhập huyết mạch mà bức ra được. Nhưng cao giai võ sư hiển nhiên không có năng lực đó, thoáng sau đã đi theo vết xe đổ của đồng bạn, trở thành một con dã thú động tình.

u Dương Thiên tỏ vẻ sợ hãi, thấy Dâm Dục ma cơ đi về phía mình thì run giọng cầu xin: “Tiên cơ không thể giết tôi, bằng không tin tức tiên cơ ẩn tàng ở đây sẽ bị lộ.”

“À, hôm nay mọi kẻ xông vào cốc đừng mong đi khỏi. Người dựa vào đâu uy hiếp ta bị lộ sơn cốc này?” ả nheo mắt hỏi.

“Tiên cơ có biết mỗ là người của u Dương gia?”

“u Dương gia? Không biết.” Dâm Dục ma cơ cười lạnh khinh bỉ.

“Vậy chắc tiên cơ biết Mộ Dung thế gia?” u Dương Thiên nhỏ mồm hỏi tong tong, vừa bức độc vừa hỏi.

“Võ hoàng Mộ Dung Yên?” ả không hiểu lắm về mấy đại thế lực ở Nam chiêm bộ châu nhưng sự tích về Mộ Dung Yên năm xưa đã lan khắp Võ Nguyên đại lục. ả là đệ tử Bách Thảo cốc, tất nhiên có nghe qua.

“Đúng, đúng.” u Dương Thiên vội gật đầu.

“Vậy thì sao? Mộ Dung Yên thất tung mấy chục năm rồi, nếu ông ta còn có khi ta còn e ngại Mộ Dung gia mấy phần chứ giờ ta sợ cái gì? Người lúc thì là u Dương, lúc lại Mộ Dung, định lấy mấy cái tên đó dọa ta?”

“Không dám, xin hỏi tiên cơ có muốn đột phá đến võ tông?” u Dương Thiên cười ngượng ngùng hỏi.

“Đừng vòng vo nữa, có gì thì nói mau đi.” Dâm Dục ma cơ máy động, ngoài miệng ra vẻ giận dữ.

“Tiên cơ có biết Mộ Dung gia có trong tay linh ngọc tinh hoa năm ngàn năm? Mỗi năm năm vật này lại sinh ra thiên niên linh ngọc dịch, tiên cơ cũng biết công hiệu đột phá chướng ngại của nó?”

“Nếu người lấy ra một giọt thiên niên linh ngọc dịch thì ta sẽ tha mạng cho người.” Có thể đột phá võ tông, ả không cần ở trong cốc nữa.

“À...Tại hạ tuy không có nhưng nếu tiên cơ trợ lực tại hạ bắt được tiểu nha đầu, thiên niên linh ngọc dịch sẽ được dâng lên ngay.” Tiếp đó hắn cho ả biết thân phận của Mộ Dung Tử Thanh, nói rõ cả mục đích của gia tộc.

“Chỉ cần tiên cơ chịu giúp, lão phu tuyệt đối có thể thay u Dương gia tặng một giọt thiên niên linh ngọc dịch.” u Dương Thiên mặt đầy vẻ lấy lòng.

“Hừ, người tưởng lão nương là loại ngu dân hả? Ta đắc tội Mộ Dung gia lại chẳng tiện nghi cho các người? Dùng tâm kế với lão nương thì người chán sống rồi.” Dâm Dục ma cơ mặt quang lạnh lại, huyết khí cuộn cuộn trên tay, sắp sửa tung chưởng.

“Ta bắt tiểu nha đầu rồi lại còn không biết tự đến giao dịch với Mộ Dung gia. Đồi trúa con gái bảo bối lấy một giọt thiên niên linh ngọc dịch, chỉ cần Mộ Dung gia biết nghĩ một tí nhất định sẽ không cự tuyệt yêu cầu của ta. So với u Dương gia các người định đoạt thiên niên linh ngọc tinh hoa, yêu cầu của ta thấp hơn nhiều.”

“Đợi đã!” u Dương Thiên thấy Dâm Dục ma cơ định hạ thủ, vội hô to: “Gia tộc đã biết lão phu đến Vụ Ân sơn mạch, một khi lão phu thất tung, gia tộc nhất định sẽ phái người đi tìm. Dọc đường lão phu đã để lại tiêu ký, e rằng đến lúc đó được cốc sẽ bại lộ. Địa vị của lão phu trong gia tộc cũng không thấp, nhất định sẽ được trả thù.”

“u Dương gia uy hiếp được bản ma cơ? Ta thả người thì được cốc không bị lộ chắc?” Dâm Dục ma cơ ngoài miệng nói vậy nhưng cũng do dự, âu Dương Thiên không hẳn nói khoác, hắn được phái đi chấp hành nhiệm vụ quan trọng này, âu Dương gia khẳng định sẽ để ý đến hắn.

“Lão phu sẽ thề độc không để lộ vị trí cốc khẩu cho bất kỳ ai biết. Lúc quay ra cũng sẽ hủy hết tiêu ký, khi đó dù lão phu muốn tìm đến đây e cũng không thể nào. u Dương gia và tiên cơ không có cừu oán gì, những võ sư này đều là dụng binh được lão phu thuê, không liên quan gì đến u Dương gia...Lão phu hà cớ phải mạo hiểm đến gây phiền cho tiên cơ làm gì?” Những lời này hắn nói ra từ gan ruột.

“Được, người thề đi.” Dâm Dục ma cơ cân nhắc một lúc, nhận thấy u Dương Thiên nói cũng có lý, quan trọng nhất là ả đã biết thân phận Mộ Dung Tử Thanh, nếu đổi nha đầu này được một giọt thiên niên linh ngọc dịch thì được cốc bị lộ hay không không quan trọng. Cừu gia của ả quá nhiều, không muốn thêm một u Dương gia thế lực hùng mạnh nữa.

Đằng nào cũng có tám võ sư cung cấp tinh nguyên, thiếu một tên cũng không hề gì.

“Đa tạ tiên cơ!” u Dương Thiên hơn hơn, dâm độc trong thân thể hắn mới trừ được một nửa, vội quỳ xuống, giơ tay chỉ lên trời thề độc.

Đoạn hắn thận trọng hỏi: “Tiên cơ thật sự không muốn hợp tác với u Dương gia?”

“Ta hợp tác với Mộ Dung gia chẳng phải càng an toàn sao?” Dâm Dục ma cơ sống bốn năm mươi năm, chút mưu kế của u Dương Thiên sao khiến ả mắc câu: “Nếu người không đi thì ta sẵn sàng đổi ý. Ta mà phát hiện người quanh quẩn quanh đây, hừ...”

Dâm độc giảm nhiều, hắn có thể vừa hành động vừa trừ độc, vội vàng bỏ dậy loạng choạng đào tẩu, không dám ngoái lại nhìn vì sợ Dâm Dục ma cơ cải biến chủ ý.

Lúc đó Diệp Phong còn đang khổ chiến với bạch viên, bất quá bạch viên hiển nhiên đang hạ phong, không dám nạm tiếp với gã, chỉ cố hết sức lợi dụng thân thể linh hoạt kiềm chế. Nó đã nhận ra Dâm Dục ma cơ đại phát thần uy giải quyết xong đối thủ, sắp đến tầng viện.

“Tiểu Bạch, đừng bắt cần thương tổn đến tiểu nha đầu...Ả là bảo bối đấy.” Dâm Dục ma cơ mỉm cười, không vội giúp đỡ bạch viên, mà đi đến chỗ tám võ sư đang bị dâm độc phát tác.

“Đợi ta lấy tinh nguyên của chúng xong sẽ giúp người giải quyết tiểu tử đó.” Đoạn ả vén váy, cười dâm đang cúi xuống chỗ các nam tử.

221. Chương 221 : Giao Dịch

Trận đấu gần đó, gần như một mình Diệp Phong chặn hết mọi đòn tập kích của bạch viên. Mộ Dung Tử Thanh ở ngoài chỉ thỉnh thoảng mới phối hợp với gã chuyển đổi thân hình, tránh khỏi chủ công của yêu thú.

Mùi vị được gã bảo vệ tuy rất ngọt ngào nhưng cảm giác là gánh nặng, không giúp được gì này khiến cô không cam lòng xen lẫn với tự trách. Nếu cô tấn nhập võ sư thì độc khí sẽ không ảnh hưởng quá lớn, dù không đủ sức đối kháng với bạch viên nhưng ít nhất cũng không tạo thêm phiền phức cho gã.

Xưa nay cô không quá để tâm đến thực lực của mình, hơn nữa với tuổi và tiến độ tu luyện của cô, dù thế nào cũng là bậc kiệt xuất trong cùng trang lứa. Cô chưa bao giờ ý thức rằng thực lực của mình không đủ, cũng không mong mỏi gì về thực lực. Tấn cấp võ sư tuy gian nan nhưng với cô chỉ là chuyện thời gian.

Nhưng qua nhiều lần tiếp xúc với Diệp Phong, đặc biệt là kinh qua lần đào vong này, sau cùng cô cũng cảm giác được có gia tộc che chở thì sao, thiên chi kiêu nữ thì thế nào, ánh mắt hâm mộ của người khác có là gì? Trước thực lực chân chính, tất cả hư ảo đó đều vô dụng.

Nếu không có gã, e rằng giờ này cô đã u Dương gia bắt làm con tin uy hiếp gia tộc, hoặc bị bạch viên xé xác từ lâu...Thiếu niên này vì cô mà không ngại đắc tội với u Dương gia hùng mạnh, tấm thân đơn bạc của gã còn gánh cả trách nhiệm đấu tranh với Lục Lâm bang nữa. So ra, mộ Dung gia đại tiểu thư như cô có là gì?

Chưa bao giờ cô khao khát sức mạnh đến thế. Cô muốn mình mạnh hơn, chí ít...Cũng không là gánh nặng cho gã.

Tuy dồn chú ý lên trận chiến giữa Diệp Phong và bạch viên nhưng cô cũng không bỏ hẳn trận chiến kia. Lúc thấy Dâm Dục ma cơ trong nháy mắt đã thắng chín võ sư vây công thì lòng cô chìm hẳn xuống.

Bọn u Dương Thiên liên thủ, Diệp Phong chỉ còn nước bỏ chạy mà giờ Dâm Dục ma cơ dễ dàng thắng được, vậy gã mà đấu với ả thì thắng bại không phải quá rõ rồi sao? Hà huống còn cả bạch viên lược trận.

Khi thấy Dâm Dục ma cơ giữa ban ngày ban mặt làm cái việc đáng hổ thẹn đó với tám võ sư như dã thú phát tình thì lòng cô thất lại, không thấy khinh bỉ mà lo lắng nhiều hơn.

Rõ ràng ma cơ hứng thú với Diệp Phong hơn, nếu gã thật sự bị chế trụ thì hậu quả...Cô không dám nghĩ tiếp. Cô hiểu rõ một thanh niên bị Dâm Dục ma cơ xử lý thì hậu quả thế nào.

Được ả kích thích, tám võ sư ai cũng có chỉ chưa đầy một phút là xong việc. Dâm Dục ma cơ hưởng thu xong, mặt đầy thỏa mãn, gương mặt nhợt nhạt vì mất tinh huyết dần hồng nhuận trở lại.

Tám võ sư thê thảm khôn cùng, nếu giao hợp với nữ tử khác để phá giải dâm độc, họ mất mấy tháng tu vi là cùng, rồi sẽ không tiến bộ được trong một thời gian. Nhưng đối tượng là Dâm Dục ma cơ thì họ lập tức rút về sơ giai võ sư, hơn nữa muốn tu luyện tiếp cũng là vọng tưởng.

Nhưng tất cả đều không trọng yếu nữa, xong việc là Dâm Dục ma cơ lấy mạng họ luôn. Ả tha cho u Dương Thiên vì hẳn biết giữ chữ tín lại có bối cảnh, còn những dung binh này không được như thế, chỉ có người chết mới hoàn toàn giữ được bí mật.

“Được rồi Tiểu Bạch, dừng lại đã, ta và tiểu nha đầu có việc cần bàn.” Dâm Dục ma cơ yêu diễm bước tới, liếc Diệp Phong rồi dồn chú ý lên mình Mộ Dung Tử Thanh.

Bạch viên nhảy lên, lùi về cạnh ả, thò cái lưỡi đỏ au ra liếm lên vòm ngực trắng ngần vun cao của ả, mắt ánh lên dâm tà thỏa mãn khiến bọn Diệp Phong dựng tóc gáy, yêu phụ này lại có quan hệ đó với bạch viên?

“Cô nương là cháu gái của võ hoàng Mộ Dung Yên?” Dâm Dục ma cơ khẽ vuốt ve lớp lông trắng mềm mại của bạch viên, cười hỏi.

“Thì sao?” Mộ Dung Tử Thanh tuy thấy u Dương Thiên quỳ trước mặt đối phương nói một lúc nhưng không nghe rõ chúng nói chuyện.

“Đã vậy, chỉ cần cô nương ngoan ngoãn nghe lời, ta cũng không khó dễ.”

“Người định lợi dụng ta để giành thiên niên linh trì của gia tộc?” Mộ Dung Tử Thanh hừ lạnh, cô không ngốc, đã đoán được đôi phần. Thiên niên linh trì đã bị đồn ra nhưng chỉ hạn chế trong mấy đại thế lực của nam chiêm bộ châu. u Dương Thiên để giữ mạng nên khai ra tất cả.

“Ha ha, ta không tham đến thế.” Dâm Dục ma cơ bật cười: “Thiên niên linh ngọc tinh hoa, thứ đồ chơi đó mà tự cầm lấy có khác gì tự rước phiền? Ta chỉ cần một giọt thiên niên linh ngọc dịch, điều kiện giao dịch này cũng khá công bình với Mộ Dung gia.”

“...” Mộ Dung Tử Thanh trầm mặc, dâm Dục ma cơ nói không sai, nếu chỉ là một giọt thiên niên linh ngọc dịch, phụ thân khẳng định sẽ không do dự lấy ra trao đổi, bảo vật tuy quý nhưng với Mộ Dung gia chỉ năm năm là có được một giọt, không thể trọng yếu bằng cô.

“Nếu đó là ý nghĩ thật sự của người, ta rất vui lòng chấp nhận.” Không cần đối dịch với nữ tử yêu dị này, mộ Dung Tử Thanh cũng thở phào.

“Như vậy là giao dịch coi như đã thành.”

“Chỉ cần người không giở trò, ta có thể cùng người đi gặp phụ thân.” Mộ Dung Tử Thanh lạnh lùng đáp.

Diệp Phong nhú mày, tuy không tiếc thiên niên linh ngọc dịch hộ Mộ Dung gia, nhưng giờ bị Tử mẫu hoàn trời buộc cùng Mộ Dung Tử Thanh, chẳng phải gã cũng bị kéo vào chuyện này sao? Nếu cùng cô tìm chỗ nào đó đợi mười bữa nữa tháng thì gã không có ý kiến gì nhưng giờ có thêm một yêu cơ đầy mình dâm độc thì...

Nhưng gã chưa kịp phản đối, ánh mắt Dâm Dục ma cơ đã đóng đinh vào mình gã.

“Tiểu suất ca, còn đệ? Có chịu ngoan ngoãn nghe lời không? Ha ha.” Dâm Dục ma cơ cười câu hồn, cổ ý lắc lắc bầu ngực.

Mộ Dung Tử Thanh chặn trước mặt gã, khí phẫn: “Người không được nhắm vào y.”

“Tiểu nha đầu, giờ người chỉ là con bài trong tay ta...Còn chưa có tư cách chỉ tay chỉ chân.” Dâm Dục ma cơ lạnh giọng.

“Ban nãy người đã nói chỉ cần ta phối hợp là sẽ không khó dễ bọn ta cơ mà?”

“Chỉ cô nương thôi...Không tính hẳn.” Dâm Dục ma cơ nhếch môi.

“Người...” Mộ Dung Tử Thanh đỏ bừng mặt, nghiêng rằng: “Người dám động vào y, đừng mơ lấy được thiên niên linh ngọc dịch của Mộ Dung gia.”

“Vậy ư? Trước đây ta khách khí vì nể vị gia gia thất tung của người, đừng tưởng là ta sợ gì Mộ Dung gia! Chỉ cần người nằm trong tay ta thì một giọt thiên niên linh ngọc dịch đó có lấy được hay không không do người quyết định.”

“Ta...Ta...” Mộ Dung Tử Thanh cắn môi, không dám chắc.

“Xem ra...Trận chiến này còn phải tiếp tục?” Diệp Phong khẽ kéo cô ra sau lưng, lạnh giọng nói. Gã vốn không đời nào chịu khuất phục trước dâm uy của đối phương, huyết độc của Dâm Dục ma cơ tuy lợi hại nhưng không làm gì được gã.

Trận chiến ban nãy, gã trối chân trối tay vì sợ Dung Tử Thanh bị thương. Hiện tại Dâm Dục ma cơ hiển nhiên cũng muốn lợi dụng cô nên tất không thương tổn đến, gã có thể thoải mái đấu một trận, chỉ cần phát huy toàn bộ thực lực, gã tin rằng ma cơ và bạch viên không phải đối thủ của mình.

“Tiểu tử có vẻ tự tin với thân thể mình nhỉ.” Dâm Dục ma cơ không giận mà bật cười: “Sinh mệnh khí tức của ngươi rất nồng, chắc đề kháng với huyết độc của ta rất cao.”

Diệp Phong giật mình, yêu phụ này lẽ nào cũng biết đến nguyên nguyên lực?

“Vì thế nên ta càng hứng thú với ngươi, chỉ cần lấy được sinh mệnh tinh hoa của ngươi thì dục huyết phí đáng mà ta tu luyện sẽ đạt tới mức cao hơn. Ngươi ngoan ngoãn phối hợp thì ta đảm bảo không hại mạng ngươi.” Dâm Dục ma cơ tỏ vẻ quyết tâm.

Kỳ thật Huyết độc công của Bách Thảo cốc cũng cần một lượng nguyên nguyên lực nhất định mới tăng tiến được. Họ biết tính chất thật sự của loại năng lượng đó, mà chỉ từ kinh nghiệm nghiên cứu được thảo suy đoán rằng nó có liên quan đến sinh lực. Sinh mệnh lực càng mạnh, tính đề kháng độc chất trong huyết dịch càng cao, như vậy tu luyện Huyết độc công cực kỳ dễ dàng.

Mỗi tầng Huyết độc công đều đòi hỏi người tu luyện có sinh lực thịnh vượng hơn, công pháp thái bổ của Dâm Dục ma cơ nhằm cưỡng đoạt sinh mệnh tinh hoa của người khác. Diệp Phong với ả chính là bổ phẩm tươi sống, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua. Có lẽ...Ả không cần thiên niên linh ngọc dịch cũng dễ thăng được đến vô tông cảnh giới!

“Tiếc là ta không có hứng thú với ngươi.” Nghĩ đến việc ả và bạch viên có thể có quan hệ ghê tởm thì lưng gã lại lạnh buốt. Loại nữ nhân này dù quyến rũ gấp mười cũng không khiến gã động lòng nổi.

“Ngươi bức lão nương bùng bạo lực?” Câu nói đó phá ra từ miệng một nữ tử, cảm giác quái dị vô cùng, mộ Dung Tử Thanh ở phía sau cũng há miệng.

“Nếu ngươi tưởng dựa vào chút đặc thù của thân thể là chống được huyết độc của ta thì lầm to rồi. Dâm độc của lão nương đâu có dễ ứng phó như thế.” Quanh mình Dâm Dục ma cơ lại đẩy lên huyết vụ.

Ả cho rằng gã đã ăn được kỳ vật gì đó như thiên địa linh quả nên thể nội mới sung mãn sinh mệnh lực. Ả tuy thô lược cảm thụ được sinh mệnh khí tức của một người nhưng không thể nào nhận ra mức độ thật sự, dù sinh lực của Diệp Phong có nồng hơn thì gã chỉ là võ sư, mà võ sư tuyệt đối không chống nổi huyết độc của ả.

“Thử xem là biết ngay.” Gã gờ như ý bỗng lên, tư thế sẵn sàng chiến đấu.

222. Chương 222 : Thần Uy Của Một Bổng

“Ngươi tự rước khổ, đừng trách lão nương độc ác.” Sợi dây tơ trên tay Dâm Dục ma cơ uốn mạnh, huyết vụ lan ra cuốn vào Diệp Phong.

Gã đẩy Mộ Dung Tử Thanh đi mấy thước, trường bổng khua tròn, quần lấy sợi dây lưng của đối phương. Sợi tơ bị ngăn trở, nhưng huyết vụ theo như ý bổng, như vật sống phun vào gã.

Nếu là người đã biết được huyết vụ lợi hại, thông thường sẽ buông vũ khí ra, nhưng gã không hề sợ, tay đẩy lên kim quang, kinh cực thứ giáp lập tức mọc lên dày đặc.

“Hừ!” Gã quát khê, kim nguyên hộ giáp bật ra, lớp gai như châm và đao nhọn xẹt ra.

Kim nguyên năng lượng xé tan huyết vụ, vô số mũi gai như bạo vũ lê hoa đổ vào ả.

Dâm Dục ma cơ cũng bất động, huyết vụ quanh mình ả là lớp phòng ngự tốt nhất, kim nguyên kinh cực đều bị huyết vụ dễ dàng hất văng, tan vào không khí.

“Cho ngươi cơ hội sau cùng, nếu ngươi bức lão nương sử dụng dâm độc, ngươi sẽ tổn tinh nguyên gấp đôi.” Dâm Dục ma cơ kéo thất lưng, so lực với gã.

“Chút dâm độc vật vãnh thôi mà.” Gã cười lạnh, thể nội nguyên nguyên lực nhanh chóng tràn khắp.

“Cự lực thuật!” Sức mạnh hùng hồn dồn lên tay, gã vung bổng kéo ma cơ lên không.

“Hảo tiểu tử, cũng có mấy phần man lực.” Dâm Dục ma cơ vận thủy nguyên lực, rút sợi dây tơ về. Không ngờ Diệp Phong chỉ là võ sư cấp thấp mà lực khí còn hơn cả ả, thảo nào đã thương được cẳng tay bạch viên.

“Độc huyết di mạn!” Vung dây tơ múa thành một bức tường xoay tròn quanh mình, đồng thời vụ khí huyết hồng sắc cấp tốc chuyển động theo, huyết vụ do ả thi triển như một quả cầu lớn quay tít, từ từ áp sát Diệp Phong, phạm vi của huyết vụ cũng khuếch đại dần.

“Huyết vụ này trừ chạm vào là trúng đâm độc thì còn uy lực gì nữa...” Gã định thử xem hư thực về huyết vụ nhưng cũng không dám lỗ mãng, tả thủ ngưng thành thảo, bao phủ một lớp Kinh cực thứ giáp rồi chụp vào huyết vụ.

Chát!

Huyết vụ vút tới, như hàn phong sắc lẹm, nháy mắt đã ăn vào kim nguyên thứ giáp trên tay gã. Bề mặt sợi dây lưng như vậy rắn, không hiểu làm bằng chất liệu gì mà cực kỳ bền chắc, mở gai trên thứ giáp của Diệp Phong không mấy mấy đâm thủng, ngược lại tin lửa xẹt ra bị huyết vụ nuốt chửng.

Gã vội rút tay ra, một tia huyết vụ dính vào cánh tay không có kim nguyên thứ giáp bảo vệ, lập tức chui luôn vào da.

“À, độc tính quả nhiên mạnh hơn nhiều.” Gã tự đánh giá, vốn gã sẵn sàng bị trúng độc nên không bị được tính xâm thực huyết mạch. “Nhưng vẫn chưa đủ.”

Làn khí đỏ nhạt từ tay gã tản ra, nhanh chóng quét sạch huyết độc.

“Người không hề bị ảnh hưởng?” Dâm Dục ma cơ kinh ngạc, huyết vụ của ả không có lực sát thương nhưng bị trúng thì không thể nhanh chóng giải trừ. ả lấy một đầu chín cũng nhờ huyết vụ chi độc khổng chế được ít nhất là ba thành thực lực của đối thủ. ả vốn cho rằng do bị độc huyết nhập thể, dù không phát độc cũng phải ảnh hưởng phần nào, ai ngờ chỉ nháy mắt là gã bức ra được.

“Giờ người chịu thả thì ta coi như chưa từng qua đây.” Như ý bỗng lắc lắc, dài ra một đốt đâm thẳng vào huyết vụ, mục tiêu là mặt Dâm Dục ma cơ.

“Ha ha ha, người cho rằng có thể sao?” Dâm Dục ma cơ cười vang, thân hình quỷ dị lắc lư khiến như ý bỗng đánh trượt, đồng thời huyết vụ quanh mình ả nổ tung.

“Không ổn.” Gã lách người lùi lại thật nhanh, chặn trước mặt Mộ Dung Tử Thanh, hai dải huyết vụ bị gã chặn lại.

“À, còn biết thương hương tiếc ngọc, sao lại không ôn nhu với thư thư một chút nhỉ?” Dâm Dục ma cơ ghẹo.

“Nếu nàng ta tổn thương vì trúng đâm độc của người, mộ Dung gia phản ứng thế nào chắc người cùng rõ?”

“Nói đúng lắm, chi bằng chúng ta ra xa một chút, đừng để ảnh hưởng đến tiểu nha đầu.”

“Thư thư cẩn thận chút là được.” Diệp Phong thở phào, mộ Dung gia hiển nhiên còn có thể chắn trụ Dâm Dục ma cơ. Tiếc là gã không thể rời khỏi Mộ Dung Tử Thanh quá mười thước, bằng không rời xa sẽ an toàn hơn.

“Định mang tiểu nha đầu ra làm bia hả?” Dâm Dục ma cơ cười lạnh: “Đừng trách ra gọi viện thủ. Tiểu Bạch, lên thôi.”

Sức chiến đấu của ả không tệ, chỉ là khả năng công kích không cao, có bạch viên trợ giúp, hạ được gã tất không khó.

“Người bức được huyết độc của ta, xem ra thân thể cũng là mỹ vị đặc biệt đây.” Kháng lực với độc huyết càng mạnh chứng minh sinh mệnh khí tức của gã càng đượm, giao hợp với gã sẽ có lợi ích vô cùng. Mắt Dâm Dục ma cơ sáng lên, hiển hiện niềm tham dục.

“Có lẽ chúng ta còn gặp lại nhiều lần.” Tiếng cười dâm đãng vang trong cốc, khiến Mộ Dung Tử Thanh xấu hổ dị thường.

“Lão yêu phụ, người có biết xấu hổ không!” Tiểu cô nương phản hận.

Dâm Dục ma cơ bình thường vẫn bị gọi là “yêu phụ,” “ma nữ” mà chưa từng nổi giận, ngược lại coi đó là vinh dự. Nhưng thêm một chữ “lão” thì lại phạm hủ của ả, ả tuy đã bốn, năm mươi tuổi nhưng dung mạo không khác gì thiếu phụ, hận nhất là bị người ta coi là già.

Ả sầm mặt uy hiếp: “Tiểu nha đầu còn nói nhăng nữa thì ta sẽ bảo Tiểu Bạch xách người lên, tiểu cô nương nồn nà như người chắc nó thích lắm.”

Nhớ lại ánh mắt của bạch viên, mộ Dung Tử Thanh hoảng sợ, sắc mặt nhợt đi.

“Hừ!” Diệp Phong hừ lạnh, mắt lóe tinh mang, móc ra một viên thất phẩm mộc nguyên đơn nhét vào miệng, thân hình lướt đi như quỷ mị, lao vào bạch viên.

“Như ý bồng, dài ra.” Có thêm mộc nguyên lực của nguyên đơn, huyền thiên như ý bồng vươn ra thêm ba thước, đầu cây bồng lớn ngang với thùng nước, trọng lượng là hơn bốn trăm cân.

Nhưng với gã, cảm giác vẫn chỉ là mấy chục cân, múa lên không hề nặng nề tí nào.

“Cự lực thuật!” Cảm giác quen thuộc lại lan tràn.

“Thập nhị điệp chấn!”

Dồn thế, chỉ trong một tích tắc.

Bạch viên tuy đã linh giáo như ý bồng của gã có thể co lại nhưng không ngờ cây bồng dài ra được. Nó chỉ đón đỡ theo phản ứng, huyền thiên như ý bồng đã giáng đến trước mặt.

Thân bồng đập vào hai tay bạch viên giơ lên vội vàng, lực đạo hùng hậu khiến nó không chống nổi, bị như ý bồng hất lên, dính sát vào ngọn bồng to cỡ thùng nước.

“Vù!” Như ý bồng uy vũ vạch nửa vòng trên không, giáng vào vách núi.

“Ầm!” Tiếng như sấm động. Nửa thân trên bạch viên cơ hồ bị ấn lún vào vách đá, trong một cái hốc đen ngòm liên tục trào ra máu đỏ, chảy xuống đất theo thành vách đá. Hai cái chân đầy lông trắng đập đập bên ngoài, liên tục vịn vẹo.

Uy lực nhất bồng giết chết bạch viên tại trận.

“Người...” Dâm Dục ma cơ thất thanh kinh hô. Bạch viên uống thuốc, hiệu quả cuồng bạo còn cha ta, dưới mức võ tông, thực lực của nó gần như không có đối thủ mà bị gã dễ dàng hạ được. Sao lại như thế?

Quỷ dị nhất là mộc bồng trong tay gã có thể biến hóa, vốn dài hai thước giờ trở thành hơn năm thước, chẳng trách bạch viên không kịp trở tay, hoàn toàn không có thời gian phòng ngự. Cây bồng biến thân xong thì ít nhất cũng nặng mấy trăm cân, gã múa lên hoàn toàn không phí sức, tốc độ cực nhanh, nên bạch viên mới bị giết tại trận.

Nhất bồng chỉ cần chậm nửa phần, có lẽ bạch viên tránh được, chí ít nó cũng giữ được tính mạng.

“Người giết Tiểu Bạch thì lấy mạng ra đền đi.” Dâm Dục ma cơ mắt đỏ ngầu, dần cuồng nộ.

Bạch viên theo ả nhiều năm, ban đầu ả chỉ vì muốn khắc chế được tính của độc huyết nên mới phát sinh quan hệ cùng nó, nhưng lâu dần thì trở nên thân mật, giờ thấy nó thảm tử đương trường, ả cũng không khỏi bi thương.

“Là người tự chuốc lấy.” Gã hít sâu một hơi, như ý bồng lập tức khôi phục nguyên trạng. Cần mộc nguyên lực để duy trì cho ngọn bồng phóng đại, khí hải của gã tạm thời mới là võ đồ nhất giai, hiệu quả nguyên đơn tan đi là sẽ co lại.

“Không róc xương người thì ta không phải Dâm Dục ma cơ!” Năm ngón tay ả cong lại, tinh huyết từ đầu ngón tay nhỏ ra, từ từ hình thành một huyết cầu lớn cỡ trái trứng gà, cực kỳ quỷ dị...

“Chấp mê bất ngộ! Vậy người xuống địa ngục đi.” Diệp Phong nheo mắt, rảo bước lướt tới. Dâm Dục ma cơ sở trường thân pháp và phòng ngự, còn công kích trông hết vào huyết độc mà huyết độc không uy hiếp được gã nên gã không cần e dè gì.

“Ném thử Phệ hồn huyết bạo!” Dâm Dục ma cơ phát dây lưng, cuốn lấy độc huyết cầu, thủy nguyên lực nhu hòa trùn lên, sẵn sàng phát ra một đòn trí mạng.

Huyết mãng triển ti nhiều!

Sợi tơ trong tay ả như vật sống, rít lên quấn vào gã. Môn thủy nguyên võ kỹ này phẩm cấp không cao, chỉ có thể dùng để trói người. Nhưng nếu phối hợp với huyết độc cầu ẩn tàng trong sợi tơ thì khác.

Thân thể gã lắc lư, như độc xà truy kích con mồi, nhất định không chịu nhả ra. Diệp Phong nhú mày, tuy tự tin không sợ huyết độc của ả nhưng huyết cầu lại tạo cho gã cảm giác nguy hiểm.

223. Chương 223 : Đẩy Ngã

Cảm giác nguy hiểm bất ngờ đó tuy không quá khẩn bách nhưng chí ít cũng có nghĩa là huyết cầu có thể uy hiếp được Diệp Phong.

Gã lùi liên tục, như ý bóng múa tít, lực đạo cực mạnh nhưng giáng vào sợi dây lưng mềm mại thì không thu được hiệu quả gì. Tuy thổ nguyên lực khắc chế được thủy nguyên lực nhưng đây là khi cơ sở nguyên lực song phương tương đương, thổ nguyên khí hải của Diệp Phong chỉ là võ sư tam giai còn ma cơ là thất giai điền phong, cách biệt này không thể dễ dàng san lấp.

Sức mạnh nhục thể của gã hiện tại cũng là thổ hành chi lực hồn hậu nhất, đủ để phá tan thủy nguyên phòng ngự của ả nhưng áp dụng với sợi dây tơ này thì vô dụng. Sợi dây linh hoạt kéo, giằng, quấn, trói khiến sức mạnh vượt xa thất giai võ sư bình thường của gã giảm mất quá nửa, lực đạo còn lại chỉ hơi tác động đến quỹ tích vận hành của sợi tơ.

Huyết cầu đỏ rực được bọc trong dây tơ, như con giò ăn vào xương bám sát Diệp Phong, trước khi hiểu rõ nó có uy lực gì, gã không muốn mạo hiểm.

“Tiểu tử, nếu ngươi còn lùi nữa, gieo tai ương cho tiểu nha đầu thì bản ma cơ không chịu trách nhiệm đâu.” Đột nhiên vang lên lời nhắc nhở lạnh lùng của Dâm Dục ma cơ.

Lòng gã lạnh buốt, phát hiện mình đã đến trước mặt Mộ Dung Tử Thanh, nếu huyết độc cầu nổ tung, cô tuyệt đối sẽ bị vạ lây. Dâm độc chứa trong tinh huyết, gã tự chống được nhưng bảo giúp người khác khu trừ thì không phải chuyện dễ dàng.

Không còn cách nào, gã điểm chân lách mình tránh đi. Vẫn lùi lại liên tục.

Võ kỹ “quấn chặt” này của thủy nguyên lực không hẳn không có cách phá giải, sợi tơ tuy dài nhưng cũng chỉ vươn được năm, sáu thước. Trong phạm vi hẹp mà bị cuốn lấy, dù thực lực có cao hơn cũng vì tất đột phá được, Diệp Phong lại có thể đổi phương vị cực nhanh trong phạm vi rộng, sợi tơ chưa chắc theo kịp, gã tất sẽ có cơ hội phản kích.

Nhưng gã cũng có nỗi khổ bị hạn định trong phạm vi mười thước, còn cả Mộ Dung Tử Thanh làm vương chân vương tay, võ kỹ này của Dâm Dục ma cơ vừa hay khắc chế gã, cộng thêm huyết độc cầu uy hiếp, gã không dám sử dụng cường lực phá giải nên sa vào hạ phong tuyệt đối.

“Kinh cực cầu!” Gã lại lùi hai bước, tay giơ lên, lại ngưng tụ được một quả cầu gai kim nguyên như Kinh cực thứ giáp.

Gã đẩy tay, kim nguyên thứ cầu lao vào huyết độc cầu, gã muốn huyết cầu tự nổ, dù dính vào mình thì gã cũng không ngại.

“Xoẹt!” Hai quả cầu một đỏ một vàng va nhau. Huyết độc cầu thập phần quý dị bị cắt thành mười mấy mảnh, nhẹ nhàng xuyên qua kinh cực cầu rồi tụ lại thành hình cầu như cũ.

“Xem ra huyết độc cầu không đơn giản.” Gã nhú mày, đành tiếp tục lùi.

“Không xong.” Diệp Phong dừng phất lại, tư thế sắp nhảy lùi cũng khựng cứng. Bất tri bất giác, cự ly giữa gã và Mộ Dung Tử Thanh đã thành mười thước.

Dâm Dục ma cơ tất nhiên không bỏ qua cơ hội tốt thế này, tuy hơi bất ngờ nhưng ả chỉ cách gã mấy thước, không sợ đối phương giở trò. Sợi dây lưng khê vẩy, huyết độc cầu rít lên lao tới.

“Chát!” Huyết cầu đập trúng ngực, tuy gã vội vàng vận Kinh cực thứ giáp như không ngăn được độc huyết xâm nhập.

Một vạt huyết dịch hóa thành một dòng chui vào thứ giáp, chui vào da gã. Tuy chui vào rồi thì dòng máu nhỏ đi nhưng vẫn còn một phần ba độc huyết tiến vào thể nội gã.

“Lục cục!” Da ngực gã cuộn cuộn như muốn nổ tung, lập tức y phục gã đỏ ngầu.

Độc huyết chảy vào thân thể gã lập tức nổ tung, tuy không mãnh liệt như hỏa nguyên mà giống như huyết dịch sôi trào, muốn phá tung huyết quản và cơ nhục. Dâm độc lẫn trong đó dễ dàng chảy vào huyết mạch gã, xâm nhập ngũ tạng lục phủ.

“Ha ha ha! Lần này ngươi còn chống được dâm độc của ta hả?” Dâm Dục ma cơ đưa tay vuốt thân thể, đáng vẻ cực kỳ câu dẫn.

Một khi dâm độc xâm nhập huyết mạch, muốn áp chế độc tính là điều không thể, mà chỉ còn cách ép ra, bởi khi phát độc thì dù là võ tông cũng khó lòng khắc chế. Đó là điểm lợi hại của dâm độc so với những kịch độc khác.

Lúc đó trừ phi gã có thực lực võ tôn mới có thể dựa vào nguyên lực bức được dâm độc, bằng không...

Mắt gã dần thất thần, thân thể căng lên tựa hồ lỏng ra. Khí thể kém hẳn, không còn lăng lệ như trước, xem ra gã đã bị chất độc xâm nhập vào óc, dâm niệm bắt đầu dậy lên.

“Tiểu tử, đến chỗ thư thư.” Dâm Dục ma cơ ngoắc tay, điệp Phong vẫn cố kháng cự nhưng không sao, ả rất tin vào dâm độc của mình, chốc nữa thôi, thiếu niên này sẽ trở thành tù nhân của ả.

Gã bước tới từng bước, ánh mắt đầy mơ màng. Bất quá...Trong mắt thiếu niên này vì sao không chứa đầy dâm dục và tham niệm? Khác hẳn những người trúng độc khác.

Dâm Dục ma cơ có phần giới bị, từ từ lùi lại hai bước. Trước khi hoàn toàn xác định được gã đã sa vào dâm niệm thì ả không muốn mạo hiểm.

“Mộc Phong!” Mộc Dung Tử Thanh kinh hãi hô lên, mặc kệ gã trúng dâm độc, cô lao lên kéo tay gã khóc lóc: “Ngươi không được qua đó.”

Ánh mắt gã vốn ngây ra nhìn ma cơ, giờ quay lại nhìn chăm chăm lên cô, cổ họng gào gừ, nhảy bổ tới như được bản năng sai khiến, ép cô xuống đất, hơi nóng trong miệng phả lên mặt cô...

“A!” Mộc Dung Tử Thanh hoảng hốt ré lên, cô sau rốt cũng tỉnh ngộ, gã trúng dâm độc mà mình lao vào khác nào hủ vào miệng cạp?

Để gã rút vào tay Dâm Dục ma cơ, kết quả chẳng phải càng thảm sao. Cô...Lẽ nào sẽ hiến thân cho gã trong tình huống này...Ư? Làm chuyện đó với cô, ít nhất gã cũng không mất quá nhiều thực lực, còn với ma cơ, chắc chắn gã sẽ bị hủy từ đây.

Nên làm sao đây? Mộc Dung Tử Thanh lòng rối rùi, hai tay tuy vùng vẫy nhưng không dốc toàn lực, bằng không với tình huống hiện tại của Diệp Phong, cô dễ dàng hất bay gã.

224. Chương 224 : Tử Thanh Trúng Độc .

Cầm thụ hai tay Diệp Phong lần mò trên người mình, hơi nóng từ miệng gã phả lên làn da trắng ngần, lên cổ, lên dái tai, da thịt cả hai cũng dính sát, tuy có y phục nhưng cảm giác tê tê khác lạ vẫn khiến Mộc Dung Tử Thanh đỏ lừ toàn thân, mặt không khác gì quả táo chín rục.

Cô cũng ý loạn tình mê, không nhận ra hai tay gã cơ hồ chỉ lướt nhẹ qua bộ vị mẫn cảm, môi gã chạm hờ rồi lập tức di chuyển đi. Cùng với động tác giãy giụa của cô, kỳ thật gã đang diễn kịch.

Cô không nghĩ xem dù mình cam nguyện hiến thân “giải độc” cho gã thì còn phải xem Dâm Dục ma cơ đồng ý mới được. Á hao phí quá nhiều tinh huyết mới khiến gã trúng chiêu, sao lại chịu nhường con mồi cho Mộc Dung Tử Thanh?

Dâm Dục ma cơ lạnh lùng quan sát vì muốn xác nhận xem gã trúng dâm độc hay chưa?

Một thiếu niên mười mấy tuổi, dù thực lực kinh nhân thế nào cũng không thể có kinh nghiệm trúng dâm độc, khó lòng giả trang được. Dâm Dục ma cơ gặp vô số người, tất nhiên nhận ra phản ứng của gã không đúng.

Mộ Dung Tử Thanh chủ động nhào tới tuy vượt ngoài ý liệu của ả nhưng thoáng nghĩ là thông ngay. Ắt đương nhiên đời nào chịu để Diệp Phong hủy hoại cô, nếu thế ả sẽ phải hứng chịu cơn giận của Mộ Dung gia tộc, hơn nữa gã là bổ phẩm tốt nhất với ả, nhường cho nữ nhân khác hả? Không thể nào.

“Thôi vậy...Y vì cứu ta mới bị thế này.” Mắt cô rướm lệ, phản kháng chậm dần.

“Nha đầu ngốc, ngăn ra gì thế? Mau giãy đi.” Giọng nói mãnh như tơ đột nhiên truyền vào tai cô, mắt cô sáng lên, định hô to.

“Đừng lên tiếng, tiếp tục giãy giụa là được.” Giọng gã như từ trên trời vọng xuống khiến cô vui đến phát cuồng.

Hóa ra gã không trúng độc, vậy...Vậy có phải định nhân cơ hội chiếm tiện nghi? Ý niệm vừa dấy lên, khóe mắt cô chú ý đến Dâm Dục ma cơ đang lạnh lùng quan sát, liền hiểu ngay ý đồ của gã.

Huyền thiên như ý bổng của gã rơi ngoài xa, khiến Dâm Dục ma cơ mất hẳn cảnh giác, đứng ngoài ba thước nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của gã.

Tay chân gã còn lóng ngóng, động tác thừa thãi, tư thái cũng thập phần kỳ quái. Bất quá gã còn non tơ nên thế cũng phải, có khi gã còn chưa biết phải hưởng thụ một nữ nhân thế nào. Dâm Dục ma cơ cười đắc ý, đám vô lễ như thế với Mộ Dung Tử Thanh chứng tỏ gã đã bị dâm độc công tâm.

“Xoạt,” gã xé toạc một góc vải trên đùi cô, lộ ra làn da trắng nõn. Mộ Dung Tử Thanh hoa dung thất sắc, suýt nữa ré lên.

“Được rồi, tiểu đệ, ở đây có việc còn hay hơn đợi đệ làm.” Dâm Dục ma cơ bước lên mỉm cười, dịu giọng gọi. Sau rốt ả cũng xác định trăm phần trăm là Diệp Phong đã mất hết lý trí.

Gã vẫn “vần vữ” trên mình Mộ Dung Tử Thanh, coi như không nghe thấy lời ả.

“Để thư thư dạy đến nữ nhân chân chính là như thế nào, một nha đầu thì có gì đáng lưu luyến.” Dâm Dục ma cơ chụp áo gã, khẽ nhắc lên, một tay khác cởi áo ngực, tức thì sóng nổi cuộn cuộn, xuân quang vô hạn.

“Yêu phụ, chịu chết đi.” Con người thất thần của Diệp Phong bắn ra tinh quang, tay rực hắc mang, đồng thời vang lên tiếng tanh tách như rang đậu, lớn lên gấp đôi.

Dâm Dục ma cơ đang lúc xuân tình vô hạn trợn trừng mắt, theo ý thức bắn lùi lại, quanh mình dấy lên huyết vụ dày đặc.

Cả hai cùng tích lực, động tác chỉ xảy ra trong tích tắc, Diệp Phong phát động trước một bước.

Chát, chưởng lực hùng hậu mang theo mười tầng thổ nguyên điệp chấn như bài sơn đảo hải trút ra, vỗ lên lồng ngực trắng ngần của ả.

“Phụt!” Dâm Dục ma cơ phun máu, thân thể vắng đi.

Dù ả phản ứng không chậm, trong tích tắc đã kịp phòng ngự và tránh né nhưng vẫn không tránh được ngọn chưởng, hứng chịu sáu thành uy lực công kích. Một bên gò bồng đảo nát vụn, máu thịt bầy nhầy, không còn tí gợn cảm nào nữa mà trông vào cực kỳ đáng sợ.

Ban nãy bị huyết độc cầu kích trúng, gã không hẳn không bị ảnh hưởng, dâm độc trực tiếp xâm nhập huyết mạch, dù nguyên nguyên lực của gã khá hỗn hậu cũng không thể nhất thời khu trừ hết.

Nhưng không có nghĩa là gã không thể áp chế. Nguyên nguyên lực vốn là khắc tinh của mọi độc vật, tuần hoàn vận hành một vòng thì đại bộ phận dâm độc đều bị dồn vào những nơi vô hại, không ảnh hưởng được đến thần trí gã.

Chỉ là nếu bức hết dâm độc ra, thực lực của gã sẽ giảm nhiều, hơn nữa tâm thần không thể toàn tâm toàn ý dành cho chiến đấu, nên gã giả thành bị trúng độc, để kéo dài thời gian và mê hoặc đối phương.

Trận chiến vừa rồi khiến gã ngộ ra rằng cứ dằng dai sẽ không thể triệt để giải quyết đối phương, như bóng của gã có dài hơn nữa cũng không bằng được sợi dây lưng của ả. Hơn nữa khi gã giết bạch viên, dâm Dục ma cơ tương đối e dè, không đến quá gần nên gã không có cơ hội phát uy. Một khi chiến đấu dằng dai, gã bị Tử mẫu hoàn hạn chế phạm vi giao đấu, ả mà nhận ra rồi lợi dụng điểm đó thì gã chắc chắn thất bại.

Tuy gã còn Tru Thần cung làm át chủ bài nhưng chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, gã không muốn để lộ nghịch thiên thần khí này.

Tí tách. Huyết dịch Dâm Dục ma cơ phun ra, quá nửa rơi vào mình Mộ Dung Tử Thanh, tà áo xanh biếc nhuộm thành màu đỏ rực.

Huyết khí là nguồn gốc thực lực của ả, một chưởng của Diệp Phong không chỉ khiến gã trọng thương mà mất đi một lượng lớn tinh huyết, rút xuống đất rồi thì nhũn người, ôm ngực trợn mắt oán độc nhìn gã.

Diệp Phong nhật như ý bỗng lên, sầm mặt từ từ đi tới.

“Giờ ngươi còn gì để nói.” Thật ra gã và Dâm Dục ma cơ không có cừu oán, nếu không bị ả bức ép thì song phương không cần động đao động kiếm. Bất quá hiện tại đã đối nghịch thì gã không đời nào để lại hậu hoạn.

“Không...Không thể nào, với thực lực của ngươi không thể chống nổi độc huyết cầu của ta.”

“Đó là di ngôn sau cùng của ngươi hả?” Diệp Phong lạnh lùng giơ bóng lên.

“Ha ha ha! Ngươi ngoái lại xem tiểu nha đầu kia rồi nói.” Dâm Dục ma cơ đột nhiên cười quỷ dị.

Diệp Phong nhíu mày, bán tín bán nghi nhích hạ thân, xoay người lại, ngọn bóng vẫn trùm lên đầu đối phương.

Mộ Dung Tử Thanh lúc này mục quang xuân tình vô hạn, nhìn gã chăm chăm, gương mặt đỏ như máu, là dấu hiệu bị dâm độc xâm thực.

225. Chương 225 : Cách Chữa Độc Hương Diễm .

“Sao thể này, ngươi hạ độc nàng ta lúc nào?” Diệp Phong giật mình, lần này không tầm thường tí nào, dáng vẻ của Mộ Dung Tử Thanh cho thấy cô trúng dâm độc không nhẹ, hơn xa lúc hít phải huyết vụ.

“Ta không hạ độc ả, là ngươi.” Dâm Dục ma cơ cười quỷ dị chế nhạo. Đồng thời, thể nội ả cũng nhanh chóng điều tức.

Không ngờ tiểu tử này lợi hại như thế, dâm độc ẩn chứa trong tinh huyết kịch liệt hạng nhất, dù thất giai diên phong võ sư bị xâm nhập vào huyết mạch tỳ tạng cũng vị tất kháng cự được, nói gì đến một thiếu niên trẻ măng, phải dựa vào đánh lén mới trọng thương được ả. Lẽ nào thể chất của gã thiên sinh khắc chế dâm độc?

Khó trách ả uất ức, ả chưa từng gặp võ giả tu luyện nguyên nguyên lực nên không hiểu nguyên nguyên lực đề kháng đến mức nào với độc tính. Nếu ả đột phá võ tông cảnh giới, đề thăng Huyết độc công thêm một tầng có thể độc huyết sẽ uy hiếp đôi chút với gã.

Nói cho cùng, thực lực quyết định tất cả. Nguyên nguyên lực tuy khắc chế độc tính nhưng còn phải xem cường độ chất độc thế nào. Cùng ở cảnh giới võ sư, huyết độc của Bách Thảo cốc hoàn toàn vô dụng với Diệp Phong nhưng nếu người thi độc là võ tông thì khác, còn nếu đối phương là võ tông diên phong hoặc võ tôn thì nguyên nguyên lực trong thể nội gã e rằng không kháng cự được độc tính kịch liệt đó.

“Nói láo, sao có thể do ta hạ độc được?” Sắc mặt gã lạnh lẽo quát vang.

“Ha ha, huyết dịch của ta là dâm độc lợi hại nhất, ngươi đánh lén một chưởng, hạ ta trọng thương nhưng bất hạnh là phần lớn dâm huyết đều đổ vào mình tiểu nha đầu. Độc huyết của ta chỉ cầm chạm vào da là thấm ngay, nhiều huyết dịch như thế thì trúng độc không nhẹ đâu. Tiểu cô nương này hiện giờ đang bị dục hỏa thiêu đốt, nếu chốc nữa không có nam tử thỏa mãn dục niệm thì sẽ banh xác mà chết.” Dâm Dục ma cơ cười hớn hở.

“Lấy giải được ra.” Diệp Phong vừa giận vừa kinh hãi, y phục Mộ Dung Tử Thanh bị nhuộm thành màu máu, trúng độc còn nặng hơn gã lúc này. Gã vì có nguyên nguyên lực thâm hậu bảo vệ nên mới bức được độc huyết ra ngoài, phí mất không ít tinh lực, mộ Dung Tử Thanh thực lực thấp kém, lại không có thể chất như gã, e rằng không chống chọi được lâu.

“Nam tử duy nhất ở đây là ngươi, nhắm vào ta làm gì?” Dâm Dục ma cơ cười lạnh: “Chả lẽ ngươi cho rằng dâm độc cũng như độc được khác, dùng được vật là giải được?”

“Quả thật sự không có cách giải cứu?” Mắt gã ánh lên sát cơ.

Dâm Dục ma cơ hơi hoảng sợ, tròn mắt đảo một vòng hỏi: “Có một cách.”

“Cách gì?”

“Ngươi vỗ về nha đầu đã, bằng không ả không chịu được bao lâu nữa.”

Diệp Phong tuy nghi ngờ nhưng vẫn thu như ý bóng khỏi đầu đối phương, lạnh lùng nhìn ả: “Nếu ngươi giữ tròn, lúc nào ta cũng giết được ngươi.”

Gã rảo bước nhanh đến gần Mộ Dung Tử Thanh, toàn lực dốc nguyên nguyên lực vào. Dâm độc sôi trào, cách của gã khác nào gió vào nhà trống, cô ngồi thấy nam tử khí tức ở gần, hai cánh tay quần lấy thân thể gã, cố gắng đè tâm thân ngọc mềm mại lên. Trong lúc mê mang, cô tựa hồ tìm đến môi gã, đầu lưỡi liên tục liếm lên má.

“Ha ha ha! Hai nhóc cứ ở lại hưởng thụ, thư thư không đùa với các ngươi nữa.” Dâm Dục ma cơ ngậm vận nguyên lực, mặc kệ còn mang trọng thương lướt ra ngoài cốc.

Người thường thụ thương nặng như vậy, dù động đậy được e cũng không lấy đâu ra khí lực để bỏ chạy. Gã không ngờ rằng ả là người Bách Thảo cốc, một vết nội thương mà muốn tạm thời áp chế cũng không quá tốn công, bách Thảo cốc tu luyện Huyết độc công, huyết dịch không chỉ chứa kịch độc mà có cả linh dược khôi phục thể chất.

Dâm Dục ma cơ vòng vo hồi lâu cũng để tranh thủ thời gian tìm cơ hội thoát thân, còn về giải được của độc huyết thì không có.

Hừ, tên khốn đáng ghét, ngươi muốn cứu Mộ Dung gia đại tiểu thư nhất định phải lấy mình làm giải dược, có khi đó cũng là điều ngươi mong ngóng. Chỉ cần là nam nhân, trong tính hướng đương nhiên đó sẽ không đời nào cự tuyệt thân thể một thiếu nữ mỹ lệ, hà huống quan hệ hai người cũng khá sâu, gã không thể nào đứng nhìn cô vong mạng vì nổ mạch máu.

Chỉ cần thoát thân thì ta nắm vững sơn cốc này như lòng bàn tay, dù ngươi trốn ở đâu chữa độc cho tiểu nha đầu kia thì ta cũng tìm ra. Chỉ cần ngươi chìm vào khoái cảm nam nữ thì tất sẽ giảm bớt phòng bị, lúc đó là cơ hội báo thù của lão nương.

Sắc mặt âm trầm của ả hiện lên nụ cười ác độc.

“Ngươi muốn chết.” Tiếng hừ lạnh của gã vang lên sau lưng, bất quá nghe giọng thì tựa hồ vẫn đứng nguyên.

“Có bản lĩnh thì đuổi theo lão nương đi, chỉ cần kéo dài một chút là tiểu nha đầu sẽ mất mạng.” Tốc độ của Diệp Phong tuy nhanh nhưng ả khá tự tin với thủy nguyên thân pháp của mình, thời gian trôi đi thì người nóng lòng nhất định là gã.

“Xem ra ngươi không còn giá trị gì nữa rồi.” Diệp Phong lạnh lùng thở dài, tiếng thở dài khiến Dâm Dục ma cơ rùng mình.

Hàn ý thấu xương dâng lên sống lưng, ả kinh hãi ngoái lại, chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên trong đáy mắt.

Lạnh buốt, từ đáy lòng ả dấy lên khí lạnh.

Lúc ả nhìn xuống, không biết từ lúc nào ngực đã xuất hiện một hốc máu. Đồng thời cơn đau đớn từ tâm tạng nhói lên, nguyên lực toàn thân như thể xi ra, rơi phịch xuống đất.

Đó... Là võ kỹ gì?

Dâm Dục ma cơ co rút thêm hai lần đầy bất cam và nghi vấn rồi mất hết sinh cơ. Ả không sao ngờ được đã cách Diệp Phong hơn hai chục thước, thật ra là loại công kích nào mà có thể vô thanh vô tức xuyên qua hậu tâm ả.

Gã nhanh chóng thu Tru Thần cung lại, mộ Dung Tử Thanh đã mất hết thần trí, không nhận ra gã sử dụng vũ khí gì, cũng không nhớ mũi tên kinh thể hãi tục đó, mà chỉ uốn éo thân thể, hưởng thụ nam tính khí tức của gã theo bản năng, thể nội nóng rực như cháy bùng lên.

“Nên làm thế nào đây?” Gã hơi run người, tà hỏa vốn vất vả lắm mới kìm được xuống lại cháy lên, tay chợt dụng lực giữ chặt thân thể mềm mại trong vòng tay.

Lòng gã thoáng dấy lên xung động của tuổi trẻ, cũng lúc đó trên môi có cảm giác mềm mại, theo ý thức liền há miệng ra, một cái lưỡi ướt mềm đột nhiên chui vào. Hai đầu lưỡi đột ngột chạm nhau, con người gã trợn lên, thân thể như bị thiên lôi giáng trúng, cứng đờ ra, trong óc đột nhiên nảy sinh ý nghĩ.

“Cảm giác khi hôn...Hay thật!”

Tiểu ny tử trong lòng lần xuống hạ thân gã, đột nhiên gã tỉnh lại.

“Không được, ta không thể có lỗi với Thẩm Lan.” Gương mặt đậm nhả như hoa sen hiện lên trong óc khiến dâm ý của gã tan hết.

Đẩy Mộ Dung Tử Thanh ra, gã nhìn tứ phía, phát hiện chỉ có căn nhà tranh trên vách núi là có thể trú thân, liền không do dự ôm cô đi lên bậc đá.

Nhà bày biện rất đơn giản, nửa gian đặt khí cụ luyện thuốc, nửa gian còn lại là một chiếc giường và một thùng nước lớn, xem ra là vật Dâm Dục ma cơ dùng để tắm. Còn cả một số đồ lặt vặt của nữ nhân. Diệp Phong cũng không tìm kỹ.

Đặt Mộ Dung Tử Thanh lên giường, ny tử này vẫn bám riết khiến gã bất đắc dĩ phải đánh cô ngất đi. Tuy tạm thời được yên nhưng thân thể cô vẫn uốn éo theo bản năng.

“Tắm huyết y này chắc không thể tiếp tục mặc nữa.” Gã hơi khó xử, áo cô cơ hồ từ đầu đến chân đều bị nhuộm đỏ, tất phải cởi ra. Ngoại y hay nội u, thậm chí áp lót cũng cần phải thay ngay.

“Để cứu người thì không thể nghĩ lắm thế.” Gã nuốt nước bọt, áp chế dục vọng sôi trào, lột sạch thiếu nữ trên giường. Tắm thân trắng ngần hiện ra trước mắt ra.

Từ từ đưa tay ra, dòn nguyên nguyên lực lên, gã hít sâu một hơi, cố gắng không nhìn vào những bộ vị quyến rũ, khẽ ấn vào tấm lưng trắng ngần.

“Xem ra dâm độc đã ngấm vào mạch chủ, cơ hồ lan khắp toàn thân.” Gã nhíu mày, không biết nên ứng phó thế nào trong tình huống này, lẽ nào phải đem mình ra làm giải dược?

Tuy gã không bài xích, thậm chí chờ mong nhưng quyết không làm những việc nhân lúc người khác nguy cấp.

Không hiểu vì gã hạ thủ quá nhẹ hay vì hiệu lực của dâm độc quá mạnh, mộ Dung Tử Thanh “tỉnh” lại ngay, rên lên mê hồn, bắt chấp tất cả lao vào gã.

Vốn gã để cô ngồi quay lưng với mình, giờ cô quay lại thì xuân quang lan tràn, hai gò ngọc nữ phòng trắng nõn rung rung trước mắt, bên dưới là tiểu phúc mịn màng, thậm chí chốn thân bí của thiếu nữ cũng hiện rõ mồn một.

Gã cảm giác máu nóng xông lên óc, cơ hồ không chịu nổi được nữa.

Tắm thân trắng ngần ngã vào lòng, gã không kịp thu tay lại, lập tức đỡ lấy hai ngọn núi mềm mại.

“Dâm Dục ma cơ đáng chết, luyện tà công gì nhỉ.” Diệp Phong thật sự không chịu nổi nữa, nếu không nghĩ ra cách giúp cô giải độc thì gã đành cống hiến bản thân, tuy cống hiến này là khát vọng mọi nam nhân đều khao khát.

226. Chương 226 : Người Đã Làm Gì?

Cảm giác mềm mại cùng hơi ấm từ lòng tay truyền lên khiến Diệp Phong rất thích thú, càng lòng hươu dạ vượn, thân thể phản ứng theo bản năng nguyên thủy nhất.

Chi bằng cứ thuận nước đẩy thuyền. Việc này không thể trách được gã, nếu không vì ny tử này dùng mẩu hoàn trời buộc gã thì hai người đâu đến nỗi “trần trụi” như bây giờ.

Ngay khi gã định phạm tội thì từ bàn tay đang nắm ngọn ngọc nữ phong của đối phương đột nhiên chảy lên một dòng khí ấm khiến gã ngẩn ra.

“Nguyên nguyên lực tuần hoàn trong thể nội ta tựa hồ hút được dâm độc của người khác.” Gã vừa dùng nguyên nguyên lực kiểm tra tình trạng thân thể cô, nên nguyên nguyên lực vận lên tay chưa tan hết, còn trên hai ngọn núi thịt là vị trí mẫn cảm mà dâm độc tập trung, được nguyên nguyên lực vô hình dẫn đạo rút ra khỏi thân thể cô, truyền vào thể nội gã.

“Tuy nguyên nguyên lực ta dồn vào không đủ khu trừ dâm độc của Tử Thanh nhưng nếu dẫn đạo sang ta chắc cũng có hiệu quả tương đồng.” Gã như người chết đuối vớ được cọc, tạp niệm tan hết, tinh thần cũng ngẩn ra.

Tay gã liên tục xoa khắp mình cô, thử tìm cách dùng nguyên nguyên lực hút dâm độc đang hoành hành ra. Nhưng hiệu quả chưa như mong đợi.

“Kỳ quái...Ban này rất thuận lợi mà.” Gã đang nói đến lúc nắm đôi ngọn núi tuyết của đối phương, lại nghi hoặc thở phào.

“Lẽ nào nhất định phải dồn nguyên nguyên lực dẫn đạo lên vị trí mẫn cảm đó?” Gã chợt nảy ra ý nghĩ thập phần hoang đường, bất quá lại là sự thật. Dâm độc cơ hồ tập trung hết ở hai ngọn ngọc nữ phong và ở chốn thần bí của thiếu nữ, cũng là hai chỗ dễ tiết ra. Với năng lượng hiện thời của gã, có thể dẫn đạo dâm độc từ đó tiết ra đã không hề dễ dàng rồi.

“Ta không cố ý chiếm tiện nghi của cô nhưng bị sờ thì vẫn hơn thất thân nhiều.” Gã đảo mắt lăm bắm, tìm được bộ vị rồi thì rời ánh mắt sang chỗ khác, hai tay nhanh chóng ẩn xuống.

Quả nhiên, từ hai ngọn núi tuyết, dâm độc thành dòng được hút vào lòng tay rồi chảy vào thể nội gã, tuy tốc độ rất chậm nhưng không đầy mười phút nữa là sẽ trừ được triệt để.

Màu đỏ ở nửa thân trên Mộ Dung Tử Thanh tan dần. Cô rên lên nhưng khê hơn nhiều, thân thể nóng bỏng cũng hạ nhiệt từ từ.

Quả nhiên hữu hiệu, tinh thần gã phấn chấn hẳn, lập tức tăng lực, vô ý miết lên cục thịt mềm mại, mộ Dung Tử Thanh lại rên lên phóng dăng, câu hồn đoạt phách, dâm độc mà gã cố gắng áp chế trong thể nội suýt nữa sôi lên.

Lại một lúc nữa, dâm độc ở nửa thân trên Mộ Dung Tử Thanh gần như dồn hết lên tuyết lê, được gã hút sang. Bất quá tình huống hiển nhiên chưa được giải quyết triệt để, gã buộc phải rời ánh mắt xuống bộ vị mẫn cảm nhất.

Gã nghiêng răng đưa một tay đặt lên vùng tiểu phúc phẳng lý trắng nõn, từ từ tìm kiếm bộ vị tập trung dâm độc. Từng trận nhiệt khí từ tay truyền lên, khảo nghiệm thần kinh đang căng ra của gã.

“Tìm thấy rồi,” gã thở phào, nếu xuống tiếp nữa thì có khác gì phát sinh quan hệ với đối phương. Bất quá gã không nghĩ rằng mình đã sờ mó khắp người cô, trừ chưa quan hệ thực lực thì mọi thứ cũng không khác gì mấy.

Quả trình hút độc thập phần thuận lợi, khác biệt duy nhất là thân thể Mộ Dung Tử Thanh hơi run lên, ngắt đi vì kiệt sức.

Diệp Phong cũng không nhẹ nhàng gì, một mặt phải toàn lực duy trì nguyên nguyên lực trong lòng tay toàn tốc vận chuyển, đồng thời bớt ra một phần dư lực áp chế dâm độc hút sang mình, tinh lực tiêu hao cực kỳ nhanh.

Mười phút sau, dâm độc trong người cô được trừ đi tám, chín phần, còn lại cũng tự động tan dần theo thể nội khí hải tự vận chuyển.

Gã đắm đìa mồ hôi thở phào một hơi, lúc định cử động thì phát hiện thân thể đã cương ngạnh vô lực, đành cười khổ ngồi xuống giường vận nguyên nguyên lực lên khu độc cho mình.

“Cảm giác ban nãy...Kỳ thật rất được...”

OOo

“A!” Tiếng thét thê thảm chói tai từ trong căn nhà tranh của Dâm Dục ma cơ vang lên, cả sơn cốc vọng đầy hồi âm, hồi lâu vẫn không tan.

Cũng khó trách, mộ Dung Tử Thanh hư nhược tỉnh lại, chưa nhớ ra đã có chuyện gì thì chợt phát hiện mình nằm trên một chiếc giường lạ, hạ thân lại “hoang tàn” cơ hồ gần như không lành lặn.

Diệp Phong đang “y phục xốc xếch” - gần như là chiến tích cô xé gã lúc trước - ra về cực kỳ thỏa mãn đang nằm ngủ bên giường, khoe miệng còn chảy nước miếng.

Tình huống này khiến mọi nữ nhân đều chỉ nghĩ đến một kết quả. Mộ Dung Tử Thanh cũng không ngoại lệ.

“Bịch,” gã bị cô đá xuống giường, mơ hồ mở mắt ra. Chiến đấu xong lại hút độc và liệu độc thật lâu, dù nguyên nguyên lực của gã miên miên bất tuyệt cũng không thể chịu nổi, nên chìm vào giấc ngủ.

“Chuyện gì thế?” Gã lắc đầu, mí mắt nhướng lên, thấy ngay làn da trắng ngần lóa mắt.

“Không được nhìn.” Mộ Dung Tử Thanh cùng quần áo người lại, nhất thời không tìm được y phục che người, liền chụp lấy chăn che trùm lên.

“Ngươi...Ngươi làm gì với ta?” Mộ Dung Tử Thanh vừa giận vừa thẹn.

“Học thư hy vọng đệ làm gì?” Hiển nhiên gã thập phần bất mãn trước việc mình hảo tâm chữa độc mà lại bị đá xuống giường.

“Ban nãy xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Tử Thanh dần tỉnh táo, loáng thoáng nhớ được mình bị một sợi máu phun trúng rồi toàn thân nóng bừng, tiếp đó cô chỉ có ấn tượng mơ hồ, nhưng vì hổ thẹn nên không dám nghĩ tiếp.

“Nói đơn giản là học thư trúng dâm độc, đệ giúp học thư giải độc, hiểu chưa?” Diệp Phong đời nào chịu khai việc mình đã nhìn hết, sờ hết thân thể đối phương, đành dùng kiểu nói nước đôi.

Mộ Dung Tử Thanh lúc đó đã lãnh tỉnh lại, tuy chưa từng trải việc nam nữ nhưng không đến mức mù tịt, kiểm tra một chút là biết mình chưa bị phá thân, nhưng nhớ đến dáng vẻ xấu hổ lúc tỉnh lại thì mặt cô ửng lên.

“Ngươi...Ngươi thấy hết rồi?” Giọng cô nhỏ như muỗi kêu, nếu trong nhà không yên tĩnh thì gã gần như không nghe thấy.

“À...Trừ chỗ nên nhìn thì đệ không thấy gì hết?” Gã cũng thấy hơi ngượng ngùng, câu nói này mang đầy ý nghĩa.

“Ngươi có làm gì ta không?” Cô vẫn nhớ đại khái tựa hồ mình hôn ai đó, thân thể bị hai bàn tay sờ mó bằng hết, không rõ là hư ảo hay hiện thực, bất giác buột miệng hỏi khi nhìn gương mặt khiến cô xao xuyến.

Nếu đó là sự thật thì người đó trừ Diệp Phong ra còn là ai được nữa? Là thế thì...Trời ơi, xấu hổ chết mất. Lòng cô rối rùi, không biết là vui mừng, thẹn thùng hay giận dữ nữa.

“Vốn định làm nhiều việc nhưng vì mệt nên ngủ mất, học thư lại tỉnh nhanh quá, đệ chưa kịp làm.” Diệp Phong nói thật, vốn gã định kiếm một bộ y phục mặc cho cô rồi thanh lý mọi dấu vết trên giường...

Nhưng lọt vài tai đối phương thì đổi hẳn ý nghĩa. Tên khốn này định xâm phạm ta? Nhưng y vì thế mà mệt đến độ ngủ thiếp đi. Cô vừa giận vừa buồn cười.

“Chúng ta...Cùng nhau...Phải không...”

“Chúng ta chưa xảy ra chuyện gì hết, học thư cứ yên tâm.” Diệp Phong vội giải thích.

“Người không định chịu trách nhiệm.” Sắc mặt cô nhợt đi, cuống lên. Người ta đã nhìn thấy hết rồi, e rằng còn tiếp xúc thân mật với da thịt, cô mà coi như việc đó chưa xảy ra thì dù nghi hoặc gã, cô cũng tuyệt đối không rủ bỏ tính làm cao của nữ tử để chủ động bày tỏ tình ý.

Nhưng giờ việc đã xảy ra, cảm tình của cô dành cho gã rất thăng thấn, đã nhận định rồi thì phải theo đuổi đến cùng. Vốn cô đã gửi lòng cho gã, giờ càng muốn xác lập quan hệ giữa hai người.

“Chịu trách nhiệm? Chúng ta...” Gã định phản bác nhưng thấy mắt cô đầy ai oán thì không nói tiếp được.

Quả thật gã không xâm phạm cô, nguyên do trúng độc cũng phần lớn vì cô nghịch ngợm, có điều gã đích đích xác xác nhìn khắp người người ta lại chạm đến vùng cấm địa thần bí nhất của thiếu nữ, dù từ phương diện nào cũng không thể rủ tay.

Nếu Mộ Dung Tử Thanh không thích gã thì còn có lý do là vì bất đắc dĩ, quên hết tất cả là xong. Nhưng...Giờ này khắc này, gã đã hiểu lòng cô gửi hết cho mình, nếu gã dùng “đạo lý” giải thích thì sẽ tổn thương đến cô.

Cảm giác trong lòng gã lúc này rất mơ hồ, không nói rõ được.

“Được rồi, nếu học thư nhất định muốn dẽ chịu trách nhiệm cũng không vấn đề gì.” Lòng gã thoáng động, hạ quyết tâm. Thiếu nữ này mang lại cho gã lần đầu tiên biết mùi vị nữ nhân, tuy bắt buộc nhưng cũng để lại ấn tượng khó phai trong lòng, nếu đẩy cô vào lòng nam nhân khác thì gã tự nhận không được rộng rãi như thế. Đã vậy thì còn màu mè làm gì nữa?

“Thẩm Lan...Đành không phải với muội, cũng mong sau này muội hiểu cho.”

227. Chương 227 : Mộ Dung Tử Thanh Tấn Cấp .

Mộ Dung Tử Thanh bĩu môi nói: “Nghe ra thì ta miễn cưỡng người.”

“Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng.” Gã cười hì hì, ánh mắt len qua khe hở trên những điểm tằm vải bố mỏng khoác trên mình cô. Đã coi cô là nữ nhân của mình, tất nhiên gã bớt đi nhiều cổ kị, nhìn nữ nhân của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Cô nhanh chóng nhận ra, mặt đỏ lên, giậm chân xấu hổ: “Đại dâm tặc, nhìn gì mà nhìn.”

“Nhìn đâu có mang thai...” Gã lầm bầm: “Lại không phải chưa từng nhìn...” Nhưng vì ban nãy nhìn quá vội nên gã không kịp hân thưởng, hiện giờ nhìn lên lại có phong vị khác.

Hình như thân thể tiểu ny tử này không tệ. Chép chép miệng, nụ cười tà quái của gã càng lộ rõ.

“Còn nói nữa.” Thiếu nữ định xông đến đánh gã, nhưng sợ lại để lộ xuân quang nên đành đỏ mặt nằm trên giường: “Còn không may tìm cho ta một bộ y phục.” Tuy hai người hiện đã cơ bản xác lập quan hệ, nhưng bảo không mặc gì trước gã thì tuyệt đối Mộ Dung tiểu thư không dám chấp nhận.

“Đẽ sẽ tìm xem trong nhà có y phục nữ nhân không.” Gã nhìn quanh, quả nhiên thấy trên giàn dây leo gần đó treo mấy bộ y phục sắc sỡ.

“Ta không mặc y phục của dâm phụ đó từng mặc.” Mộ Dung Tử Thanh kháng nghị, ai biết được y phục đó có dính dâm độc hay không, hà huống y phục ả mặc đều hở hang, cô mặc vào thì còn mặt mũi gặp ai.

“Việc đó...Khó lắm.” Gã phát hiện vấn đề, gãi gãi đầu, linh cơ chợt sáng.

“Ở đây có một bộ y phục của đẽ, học thư mặc vào đi.” Trong nguyên trác của gã có đủ đồ sử dụng thường xuyên.

“Ừ...Người ngoảnh mặt đi, không được nhìn lên.” Mộ Dung Tử Thanh đón lấy y phục, hơi trờng mắt, tư thái quyn rũ khôn tả.

Gã nhún vai quay đi, nhân cơ hội đến chỗ luyện dược trong nhà. Một mớ đồ bày biện loạn xạ, một cái đỉnh tinh xảo và một mớ thảo dược, trên chiếc ghế gỗ ở góc nhà còn đặt hai quyn sách mỏng.

Gã không hứng thú với những thứ để luyện đơn được, đến bên chiếc giá gỗ, cầm hai cuốn sách lên đọc.

Bìa một cuốn viết ba chữ lấp lánh: Bách bảo lục! Cuốn còn lại bìa đỏ rực, không hề ghi gì ngoài bìa.

Thuận tay lật xem một lượt, gã hiểu đại khái nội dung.

Bách bảo lục, đúng như tên gọi, là cuốn sách ghi lại những vật quý giá ở Võ Nguyên đại lục như thiên tài địa bảo, kỳ hoa dị thảo. Có đến tám phần mười trong đó, diệp Phong chưa từng nghe nói đến, cuốn sách này quả có giá trị với gã, sau này mà gặp những vật phẩm kỳ lạ thì có thể dựa vào đó tìm manh mối, không đến nỗi để lỡ mất bảo bối.

Quyển sách đỏ máu còn lại là bản chép tay công pháp ma cơ tu luyện - Dục huyết phí đẳng. Nửa phần đầu là nội dung tu luyện Huyết độc công của Bách Thảo cốc, nửa sau là tâm đắc tu luyện dâm độc của ả. Cuốn sách này chưa phải bản toàn vẹn vì Dâm Dục ma cơ chưa luyện Dục huyết phí đẳng đến cảnh giới đại thành.

Phía sau lưng vang lên tiếng mặc y phục xong, gã ném hai quyển sách vào nguyên trạc, quay lại liền sáng mắt.

Tuy vận nam trang nhưng không ảnh hưởng đến dung nhan Mộ Dung Tử Thanh, ngược lại tô điểm thêm nét sáng khoái khiến người nhìn vào có cảm giác tươi mới. Ở những chỗ quần áo hơi rộng, hòa cùng tấm thân đẹp đẽ, điểm xuyết thần thái quyến rũ.

“Thế nào, vừa không?” Cô quay người yêu kiều trên giường, tựa hồ rất vừa ý với ánh mắt có phần kinh diễm của gã.

“Vừa, nhưng không đẹp như không mặc y phục.” Gặp Thẩm Lan, gã có cảm giác thanh đạm, bình hòa, tâm tình tương thông, còn với thiếu nữ tinh ranh này, gã luôn muốn trêu chọc. Có lẽ vì mỗi người mỗi vẻ.

“Tức chết ta thôi. Đại sắc lang.” Khóe mắt hiện nụ cười thẹn thùng, cô ném cái chăn vừa quấn người tới.

“Đệ không phải chính nhân quân tử ngồi trong lòng mỹ nhân mà không loạn.” Gã mỉm cười bước đến ôm cô khỏi giường: “Học thư không sao thì chúng ta mau rời sơn cốc đầy dâm khí này.”

“Đợi đã...” Sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh trắng nhợt, đột nhiên cảm giác thấy khí hải có dấu hiệu đột phá.

Vốn cô đạt đến võ sĩ thất giai, tuy chưa lên đến đỉnh cao nhất nhưng khoảng cảnh không xa, lúc trước bị dâm độc xâm thực, thân thể cô bị dày vò nghiêm trọng, tuy vì thế mà hư thoát nhưng khí hải cũng được khảo nghiệm nghiêm khắc nhất, khi dâm độc hoành hành cũng đồng thời tôi luyện khí hải cho cô. Sau cùng, diệp Phong dồn nguyên nguyên lực vào gột rửa tất cả, lợi ích không lớn nhưng tạo thành thời cơ cực tốt để đột phá.

Chỉ là...Hiện tại cô đang hư nhược, khí hải gần như trống rỗng, nếu tiến giai bình thường còn có mấy phần khả năng chứ xung kích cảnh giới võ sư thì gần như không thể.

“Thế nào?” Gã cũng nhận ra điểm khác thường.

“Hình như ta có dấu hiệu đột phá, nhưng e là không có hi vọng xung kích thành công.” Mộ Dung Tử Thanh hơi ảo não, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội mà cô lại trong trạng thái này.

“Không thử sao biết là không được.” Gã khẽ đặt cô xuống giường, lấy một viên thất phẩm mộc nguyên đơn nhét vào tay cô, an ủi: “Có đệ thì học thư nhất định sẽ không sao.”

Được lực của thất phẩm mộc nguyên đơn đích xác tăng được khả năng tấn cấp của cô...Nhưng xác suất không cao, dựa vào nguyên lực bên ngoài sau cùng vẫn không phải là cách chính xác.

Được gã cổ vũ, cô như lấy lại lòng tin, xếp bằng nhắm mắt lại, dồn tâm thần vào khí hải, chuyên tâm nhất trí xung kích chướng ngại. Quanh mình cô nhanh chóng ánh lên thanh mang mờ mờ, linh khí trong thiên địa hình thành một xoáy khí nhỏ, cấp tốc dồn vào thân thể cô.

Thoáng sau, mũi cô xuất hiện mồ hôi, thân thể hơi run lên, đáng vẻ có phần bất ổn.

Diệp Phong nhíu mày đi đi lại lại mấy bước. Việc này, gã không giúp được...Không đúng, gã có thể giúp được chứ.

Hít sâu một hơi, thân thể gã chuyển động, thi triển huyền ảo chi thuật - Ngũ Hành quyền có thể tự được thiên địa linh khí.

Được gã thôi động, linh khí trong sơn cốc dần tới, cơ hồ hình thành một cơn bão trong nhà, dòng xoáy quanh Mộ Dung Tử Thanh lớn lên mấy lần, tốc độ hút linh khí của cô cũng bị động tăng theo. Ban đầu thể nội cô còn không đầy một phần năm nguyên lực nhưng nhờ mộc nguyên đơn tạo cho cơ sở, tiếp đó linh khí liên miên bất tuyệt dồn vào bổ sung lượng nguyên lực hao tổn lúc trước.

Áp lực trong khí hải của cô giảm hẳn, bên ngoài khí hải vì linh khí điên cuồng tràn vào mà áp lực tăng vọt, tạo ra cơ hội ngưng luyện khí hải có một không hai. Rất nhanh, nét thống khổ trên mặt cô giảm đi, thần thái dần bình ổn.

Diệp Phong vẫn vũ luyện Ngũ Hành quyền, hoàn toàn không hút linh khí vào thể nội mà để mặc phiêu tán trong nhà. Quanh Mộ Dung Tử Thanh, linh khí luôn ổn định ở mức độ cao. Trong điều kiện này mà xung kích chướng ngại đầu tiên của võ giả - tiến lên võ sư - quả thật rất có lợi.

Gần nửa canh giờ sau, vũng xoáy linh khí quanh Mộ Dung Tử Thanh dần giảm tốc, thanh sắc quang mang càng lúc càng đậm, hơn nữa dần thực chất hóa.

Sau cùng, một đạo thanh sắc quang mang chói lòa từ thể nội cô xạ ra, thanh quang dài hơn thước chọt co lại thành một lớp năng lượng hộ giáp dày cả tấc, lực quang lấp lánh, cực kỳ dễ coi. Cô từ từ mở mắt.

“Thành công rồi!” Ngũ khí cô hàm chứa kinh hỉ bất ngờ khó giấu.

Gã thu Ngũ Hành quyền khi đối phương không hút linh khí nữa, cười cười nhìn người ngọc trên giường, lòng hoan hỉ vô vàn.

“Linh khí ở đây sao lại dày như vậy? Người thực hiện hả?” Không cần đoán cô cũng biết mình tấn cấp thuận lợi như vậy e rằng có liên can đến gã. Nhưng vì vừa nãy nhắm mắt nên cô không biết gã làm gì.

“Coi là vậy.” Gã quyết không tiết lộ bí mật về Nguyên Thần quyết với ai, không phải gã không tin người khác mà sợ việc này sẽ mang lại tai nạn cho người biết. Lời sư phụ cảnh cáo còn vang bên tai.

“Đa tạ.” Mộ Dung Tử Thanh cũng bằng tuyệt thông minh, biết gã có chỗ khó xử nên không hỏi nhiều mà vui vẻ nhảy xuống giường, lén đặt môi lên má gã, đoạn mặt đỏ bừng vì hổ thẹn.

Cô không kiêu kỳ vô vị như nhiều thiếu nữ. Thích là thích, đối phương đã tiếp nhận mình thì giữ kè quá lại tự làm khó mình, cho bằng cứ tự do làm gì mình thích. Đương nhiên, hổ thẹn là việc khó tránh.

“Tiểu ny tử, dám trêu đại gia, mau lại đây để đại gia trêu lại.” Diệp Phong ngẩn ra rồi ré lên lao vào đối phương, trong nhà ngập tiếng cười vui.

Mộ Dung Tử Thanh vừa tắt cấp, tất nhiên cần một chút thời gian củng cố cảnh giới. Cả hai ung dung ở lại trong cốc năm ngày, đợi khi cô hoàn toàn nội liễm được mộc nguyên lực vào thể nội mới rời khỏi. Trước khi đi, gã không quên căn cứ vào những gì ghi trong Bách bảo lục, tìm lấy mấy cây dược thảo quý giá trong được cốc.

Hai người đi được một lúc thì một bóng xám đột ngột đến sơn cốc.

228. Chương 228 : Võ Tông .

“Ngột trưởng lão sao lại đến Vân Châu?” Ngồi đối diện u Dương Thiên là một lão giả ngoài năm mươi tuổi tóc hoa râm, mặt ánh hồng quang, mắt hơi nhắm lại, tấm thân có vẻ đơn bạc tạo cho người đối diện cảm giác như đứng trước hòn núi, âu Dương Thiên thậm chí không dám ngẩng lên.

“Mấy hôm trước gia tộc được tin Mộ Dung gia tộc trưởng Mộ Dung Càn dẫn người đến Vân Châu. Bọn ta đoán là người đắc thủ rồi, nhưng đề phòng vạn nhất nên gia tộc phái ta tới tiếp ứng.” u Dương Ngột chợt sầm mặt: “Ai ngờ các người vô dụng như thế, một tiểu nha đầu chưa tấn cấp võ sư mà không những không đắc thủ còn tổn thất hai tinh anh hảo thủ. u Dương Thiên, người đáng tội gì?”

u Dương Thiên mềm nhũn quỳ xuống, vội cầu xin: “Ngột trưởng lão, thất bại lần này là vì có nguyên nhân. Vốn tiểu nhân sắp thuận lợi đắc thủ thì bị một tiểu tử Vô Dung học viện phá hoại.”

“Hừ, với nhân lực và tài lực mà gia tộc cấp cho ngươi, chỉ một học viên, dù hần thiên tài thì ngươi cho rằng đó là lý do hợp lý hả? Dù có một đạo sư bảo vệ Mộ Dung Tử Thanh, các ngươi cũng bắt được mới phải.” Ngột trưởng lão gằn giọng.

“Nhưng...Nhưng...Hần không phải là phổ thông học viên.” u Dương Thiên thàn kêu oan.

Diệp Phong không chỉ thực lực quỷ dị mà bản lĩnh không hề kém hơn thất giai diên phong võ sư, hơn nữa thân pháp nhanh nhẹn phi thường, mang theo Mộ Dung Tử Thanh mà cả toán võ sư cũng không đuổi kịp. Nếu là một đạo sư, thậm chí thêm mấy người nữa, ầu Dương Thiên cũng nắm chắc bắt được nhưng chỉ là một tiểu tử học viên lại cứu được Mộ Dung Tử Thanh ngay trước mũi bọn hắn.

Nghe hần giải thích xong, ầu Dương Ngột trầm tư một chốc rồi hỏi: “Tức là hần mang theo Mộ Dung Tử Thanh mà vẫn bỏ rơi các ngươi được? Một học viên của học viện sao lại có thân pháp võ kỹ cao cấp như thế?”

“Thuộc...Thuộc hạ không biết.” u Dương Thiên thần sắc biến đổi, lập tức bị u Dương Ngột bắt thóp.

“Ngươi còn việc gì giấu ta?” u Dương Ngột vận nguyên lực vào tiếng quát khiến tâm thần u Dương Thiên tan tành, thần thái càng mất tự nhiên.

Hần từng thề với Dâm Dục ma cơ sẽ không tiết lộ bí mật về được cốc nên đổ hết tội lỗi thiệt hại nhân thủ lên đầu Diệp Phong. Tuy những lời dối trá này thiên y vô phòng, nhưng đối diện với đại nhân vật cấp vô tông trong tộc, hần không khỏi thấp thỏm, chỉ một chút sơ sót này nhưng không thoát được mắt u Dương Ngột.

Dưới áp lực của u Dương Ngột, hần đành khai hết ra tình hình hôm đó, kể cả về thân phận của Dâm Dục ma cơ và việc bọn Mộ Dung Tử Thanh đã lạc vào tay đối phương.

“Nữ nhân mà Bách Thảo cốc trực xuất từ mười năm trước?” u Dương Ngột bất giác giật mình, lúc đó lão chỉ có thực lực võ sư, hiển nhiên khá e dè với việc của ả.

“Nữ nhân này không chỉ độc công đáng sợ, mà còn có thể còn dây dưa với Bách Thảo cốc, ầu Dương gia tuy có võ tôn nhưng không chạm vào Bách Thảo cốc được...”

“Ngươi làm đúng lắm, không phải đối thủ của ả thì giữ lại tính mạng để báo tin cho gia tộc là cách thông minh. Nhưng ngươi để Mộ Dung Tử Thanh thoát được thì tội này khó tránh. Về đến gia tộc sẽ xử trí sau.” Ngột trưởng lão lạnh lùng nói.

“Ngươi cho ta biết địa điểm của được cốc, lần này chúng ta cơ cơ hội hiếm thấy, không thể vì Dâm Dục ma cơ mà công cốc.”

“Chuyện đó...” u Dương Thiên nghiêng rằng khó nghĩ, rồi hỏi: “Ngột trưởng lão có nắm chắc giết được Dâm Dục ma cơ?”

“Độc công và được thuật của Bách Thảo cốc đều thần diệu phi thường, ta tuy là nhị giai võ tôn nhưng không nắm chắc giết được ả. Thế nào? Ngươi có chủ ý gì?” Ngột trưởng lão nhướng mí mắt lên.

“Nếu Ngột trưởng lão không nắm chắc giết được đối phương lập tức thì xin hãy nghe thuộc hạ.” u Dương Thiên hạ giọng: “Mục đích của Dâm Dục ma cơ cũng là một giọt thiên niên linh ngọc dịch, còn chúng ta nhắm đến thiên niên linh trì. Thật ra hai bên không xung đột với nhau.”

“Ý ngươi là u Dương gia chúng ta hợp tác với ả? Nhưng trước đó ngươi bảo là ả không muốn hợp tác với chúng ta cơ mà?” Ngột trưởng lão nhíu mày.

“Lúc đó bọn thuộc hạ thực lực nhược tiểu, tự nhiên không đủ tư cách bàn điều kiện, giờ Ngột trưởng lão tự thân xuất thủ, dù Dâm Dục ma cơ đủ khả năng thoát thân thì cũng không thể mang theo được Mộ Dung Tử Thanh. ả mà không ngốc sẽ đồng ý điều kiện của chúng ta.”

“Có lý, một giọt thiên niên linh ngọc dịch tuy quý nhưng nếu lung lạc được cao thủ như thế cũng đáng. Quan trọng hơn là u Dương gia không chuốc lấy một địch nhân đầy độc huyết như thế.”

u Dương Thiên thở phào, chỉ cần Ngột trưởng lão và Dâm Dục ma cơ đạt thành hiệp nghị thì việc tiết lộ bí mật được cốc sẽ không tính, không cần lo lắng đối phương đột nhiên xuất hiện phiên nhiều mình. Hắn sợ mất mặt nữ nhân mình đây dâm độc đó, hắn không ngờ rằng Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh thoát được khỏi tay ả chữ đưng nói đến việc giết chết ả.

“Tiêu ký dọc đường đã bị thuộc hạ hủy đi nhưng tạm thời vẫn có dấu vết. Trưởng lão có thể theo đó tìm được.”

u Dương Ngột không hề chần chừ, lập tức xuất phát đi vào Vụ Ẩn sơn mạch.

Lão vốn có mấy phần hứng thú với Diệp Phong nhưng bị tin tức về Dâm Dục ma cơ che lấp. Với người u Dương gia, thực lực của gã dù quý dị nhưng không thể thoát khỏi tay ma cơ, hơn nữa lão cũng không cho rằng một võ sư cấp thấp lại lợi hại đến mức nào.

Tốc độ của võ tông quả thật võ sư không thể so sánh. Quanh mình u Dương Ngột dấy lên vùng xoáy màu lam nhạt, hút lấy thiên địa linh khí chuyển hóa thành thủy nguyên lực. Giữa vạt cây cối chỉ thấy một bóng lam thoáng qua, nháy mắt sau, ả Dương Ngột đã ở cách mười mấy thước.

Thực lực đạt đến võ tông có thể bước đầu điều động thiên địa linh khí, tuy chỉ là một phần quanh mình nhưng so với võ sư chỉ vận dụng được nguyên lực trong thể nội thì đã đi trước một bước.

Dù nhất giai võ tông cũng có nguyên lực vốn cao gấp đôi thất giai võ sư, cộng thêm một phần năng lượng dung hợp từ thiên địa thì cách biệt trở nên rất xa.

Nhưng dấu vết u Dương Thiên nói đến quả nhiên tồn tại, tuy những dấu vết này sắp biến mất hoàn toàn nhưng không ảnh hưởng đến việc u Dương Ngột tìm được được cốc. Sau khi bọn Diệp Phong đi khỏi thì lão đến nơi.

“Hừ, tự nhiên tổn thất của gia tộc một tinh anh.” Trong đồng thi thể ở cốc khẩu có một tộc nhân u Dương gia.

Với thực lực của lão không sợ gì dâm độc của đối phương, nhưng vẫn cẩn thận giới bị đi vào trong.

“Tại hạ u Dương Ngột, xin gặp mặt cốc chủ.” Được cốc lặng ngắt, ả Dương Ngột vừa kinh ngạc vừa bất an, lớn tiếng gọi.

Lại gọi một lượt nhưng không ai trả lời. u Dương Ngột nhăn trán từ từ đi vào.

“Nữ nhân?” Theo u Dương Thiên tả lại, trong cốc trừ Dâm Dục ma cơ và Mộ Dung Tử Thanh ra thì còn nữ nhân nào nữa, thi thể này hiển nhiên không phải Mộ Dung Tử Thanh. “Lẽ nào là Dâm Dục ma cơ?”

Lòng lão run lên, quệt một vệt máu khô trên thi thể đưa lên mũi ngửi.

Không sai, trong cốc còn không ít độc tính, xem ra chủ nhân là Dâm Dục ma cơ.

Lão lại phát hiện căn nhà tranh trên vách núi, gần đó là đồng lửa chưa lụi hẳn, trong nhà còn một chiếc áo dính máu, áo của thiếu nữ.

“Sao có thể, lẽ nào hai nhóc con lại giết được Dâm Dục ma cơ?” u Dương Ngột cảm thấy không tin nổi, ngay cả lão cũng không dám chắc giết được đồ đệ bị Bách Thảo cốc rũ bỏ này, hai học viên Võ Dung học viện sao lại làm được?

“Đây là...” Lão nhìn lên vách núi, trong cái hòm trên đó, nửa thi thể bạch viên còn vùi vào, có vẻ cái hòm này hình thành sau một đòn sấm sét.

Lão đánh giá một lúc, chính mình dốc toàn lực đánh vào vách núi cũng chưa chắc tạo thành sức phá hoại lớn hơn. Có điều lão tu luyện thủy nguyên lực, không thiện nghệ sức mạnh nhưng phá hoại cỡ này thì thất giai diên phong võ sư vị tất thực hiện được.

Xem ra...Tiểu tử mà u Dương Thiên nhắc tới không tầm thường.

Dâm Dục ma cơ chết dưới tay tiểu tử đó thì u Dương gia có thể bớt được một giọt thiên niên linh ngọc dịch. Chỉ cần bắt được tiểu tử đó và Mộ Dung Tử Thanh, tất cả sẽ lại theo đúng kế hoạch.

Họ đi chưa lâu, với tốc độ của lão thì không đầy hai canh giờ là đuổi kịp. Hai người quyết chưa rời khỏi Vụ Ẩn sơn mạch.

“Mộ Dung Tử Thanh, người không thoát được đâu.” Lúc Diệp Phong đi khỏi, không hề xóa dấu vết, âu Dương Ngột rất dễ dàng phát hiện được hướng gã đi, lão lắt người đuổi theo cấp tốc.

Một tháng sau, được cốc lại đón một người lạ mặt.

Người này chừng bốn mươi, thân hình trắng kiện, dưới cằm lún phún một chòm râu đen, nét mặt kiên nghị, da ánh lên màu đen, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy trong huyết quản dưới da, huyết dịch cơ hồ cũng thuần một màu đen. Mỗi lúc hắn cử động, cơ hồ dấy lên thiên địa linh khí quanh đó, hóa ra là võ tông cường giả. Từ độ tụ tập linh khí thì thực lực của hắn hơn xa u Dương Ngột.

Lúc thấy đồng thi thể gần như thối rữa, sắc mặt hắn hơi biến đổi.

“Lẽ nào được cốc của sư muội bị người ta phát hiện?” Trung niên lẩm nhẩm, nhanh chóng lao vào, quen đường lướt đến căn nhà mở cửa ra xem, tất cả bị bỏ hoang đã lâu. Nhãn thần hắn ánh lên hung hãn.

Hắn nhanh chóng tìm được thi thể bạch viên và Dâm Dục ma cơ, nỗi đau đớn dấy lên trong mắt nhanh chóng hóa thành sát ý.

“Ai, ai dám giết người của Bách Thảo cốc?” Tiếng gầm vang khắp sơn cốc hồi lâu.

“Dung binh?” Thi thể ở cửa cốc có đeo huy chương dung binh. “Sư muội, ta nhất định sẽ tìm ra kẻ chủ mưu, báo thù cho muội.”

Eo một thi thể còn đeo tấm bài vàng rực, hắn giật xuống.

“u Dương?” Tay hắn nắm lại, thân thể phát ra hắc vụ dày đặc, tỏa khắp năm, sáu thước. Mọi thi thể nhanh chóng tan thành nước. Quỷ dị, đáng sợ.

229. Chương 229 : Chặn Đường .

Rời được cốc, diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh vì không còn truy binh nên không vội lên đường. Trước đó phải chạy trốn suốt nên họ không rõ mình đang ở đâu trong Vụ Ẩn sơn mạch, đành dựa vào mặt trời nhận hướng, cắm đầu đi về phía ngoại vi ngọn núi.

Dọc đường không hề bị yêu thú quấy nhiễu, có lẽ vì Mộ Dung Tử Thanh mới tấn cấp, chưa thể hoàn toàn thu liễm khổng chế khí hải khiến tam giai yêu thú biết hai người không dễ chơi, thành thử không dám làm phiền.

Chỉ là Tử mẫu hoàn vẫn đeo trên tay khiến hai người không thể xa nhau quá.

“u Dương gia tiếp tục phái người đến bắt học thư?” Gã hỏi.

“Chắc chắn chúng chưa bỏ cuộc, nhưng có người thì ta không có gì phải lo.” Mộ Dung Tử Thanh không hiểu gã giết Dâm Dục ma cơ bằng cách nào, lúc đó cô bị dâm độc xâm thực tâm trí, nhưng gã giết được cả kẻ mà chín võ sư liên thủ cũng không thắng được thì trừ võ tông, còn ai uy hiếp được cô?

Mặt cô hơi ửng lên, cười cười đáp lời.

“Hiện tại đệ chỉ hy vọng phụ thân học thư đến Vân Châu đừng có quên mang theo chìa khóa Tử mẫu hoàn.” Gã không hề nể tình trường mắt nhìn cô, dọc đường gã bị cô hí lộng không ít, chủ yếu vì bị tử hoàn khổng chế.

Gã chỉ biết lắc đầu bắt lực trước lời trêu đùa của cô.

“Hi hi, nếu cha không mang theo chìa khóa, ta sẽ kéo người về Mộ Dung gia.”

“...” Chẳng phải như thế ta sẽ thành nữ tể? Ta năm nay mới mười bảy tuổi thôi. Gã thầm than, nhưng chỉ trợn tròn trắng lên.

Đột nhiên gã nghe thấy sau lưng có tiếng xé gió, tựa hồ có cao thủ đang cấp tốc đến gần. Gã vội kéo Mộ Dung Tử Thanh ra sau, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm thân ảnh thoạt ẩn thoạt hiện ngoài xa.

Tốc độ nhanh thật! Người này nhất định là cao thủ.

Đôi phương rõ ràng cũng chú ý đến bọn gã, mắt ánh lên tinh quang rồi hú vang, chỉ mấy lần nhô lên hụp xuống, tốc độ tăng vọt, đáp xuống trước mặt cả hai.

“u Dương Ngột!” Mộ Dung Tử Thanh khẽ hô lên, là đại tiểu thư Mộ Dung gia, tất nhiên cô có ấn tượng với một trong số ít võ tông trưởng lão của u Dương gia tộc. u Dương Ngột tuy là trưởng lão có thực lực không cao nhưng dù gì cũng là cường giả cấp võ tông.

Diệp Phong thắng được thất giai diên phong võ sư không có nghĩa gã đấu được với võ tông cường giả. Thiên địa chi lực, dù chỉ điều động được một chút, thì uy lực cũng cực kỳ đáng sợ. Một võ tông mới tấn cấp, hiểu sơ qua về sức mạnh thiên địa dù đấu với mười thất giai diên phong võ sư cũng dễ dàng đánh bại.

Trong gần ngàn năm nay, chỉ có vài người như Tiễn Hoàng có được thực lực kinh diễm, với đẳng cấp võ sư đối kháng thậm chí kích sát võ tông cường giả. Thông thường, võ kỹ cao cấp đến đâu, công pháp kỳ diệu thế nào cũng không thể bù đắp được khoảng cách quá lớn giữa võ sư và võ tông. Võ tông, ở kim tự tháp thực lực của đại lục, cũng được coi là chính thức bước vào hàng ngũ cường giả.

Thấy u Dương Ngột, mộ Dung Tử Thanh vốn đã thở phào lại trở nên lo lắng. Lão là đối thủ hai người không thể thắng nổi, lúc Diệp Phong đối diện hơn mười võ sư, cô cũng không có cảm giác này. Tuy gã không ngớt khiến cho cô chấn động nhưng vì hiểu rõ những sự tích trước đây của gã, cô không đến mức không tiếp thụ nổi. Nhưng lần này, cô có cảm giác thật sự tuyệt vọng.

Sát na u Dương Ngột xuất hiện, diệp Phong cũng tự cảm nhận được cảnh giác dấy lên, vẻ mặt ngưng trọng hiện rõ trên gương mặt trẻ trung.

Đối thủ thật đáng sợ, dù trước đây gã thường xuyên vượt cấp khiêu chiến nhưng đối diện với lão giả cao hơn mình năm cấp thì cũng loáng thoáng cảm nhận được nguy hiểm. Đó là cường giả đủ khả năng uy hiếp đến tính mạng gã.

“Mộ Dung tiểu thư, còn định chạy hả?” u Dương Ngột liếc Diệp Phong, một thiếu niên thập phần bình thường, không nhận ra có gì đặc biệt, lẽ nào ta đánh giá gã quá cao? Dù thế nào, bắt Mộ Dung Tử Thanh mới là chuyện quan trọng.

“u Dương gia đúng là không từ thủ đoạn nào, ngay cả trưởng lão cấp võ tông cũng phái đi.” Mộ Dung Tử Thanh nghiêm mặt lạnh lùng nói.

“Nếu phụ thân tiểu thư không đến đây trước thì e rằng lão phu cũng không có cơ hội đến Vân Châu.” u Dương Ngột cười bảo.

“Phụ thân ta đến rồi.” Mộ Dung Tử Thanh mừng thầm.

“Tuy lão phu nhanh hơn một bước nhưng lệnh tôn chắc cũng đến rồi. Tiếc là y không biết tung tích của tiểu thư, trước khi y tìm ra manh mối, tiểu thư đã bị ta mang về Bộ châu.” u Dương Ngột tự tin ra mặt, đường đường võ tông bắt một nha đầu còn thất thủ thì không phải thành chuyện cười sao.

“Ti bỉ! Phụ thân ta nhất định không tha cho u Dương gia.” Cô nổi giận.

“Ha ha ha! Mộ Dung gia không có thiên niên linh trì thì dựa vào đâu mà đấu với u Dương gia.” u Dương Ngột cuồng vọng cười vang, một võ tôn tấn thăng bằng thực lực khiến uy thế của u Dương gia tăng cao, còn hai võ tôn của Mộ Dung gia đều dùng đơn được phối hợp với thiên niên linh ngọc dịch tạo thành, tuy có được thực lực nhưng mất đi khả năng tiến giai.

“Kỳ thật Mộ Dung gia muốn giữ linh trì cũng được, chỉ cần đáp ứng điều kiện của bản tộc đưa ra lúc trước, mộ Dung tiểu thư lấy thiếu tộc trưởng của bọn lão phu, hai nhà cùng hưởng linh trì thì ai cũng vui vẻ.”

“Lão cẩu, mồm chó đúng là không mọc được ngà voi.” Diệp Phong bước lên lạnh lùng nói: “u Dương gia đúng là cao tay, bắt người ta gả con gái kèm cả truyền gia chi bảo. Thiếu tộc trưởng rậm chó gì đó của

người sao không cười nữ nhân của thất tông tam bang ngũ thế gia, chẳng phải được hồi môn cả nửa tòa linh địa sao.”

Thấy u Dương gia dám nhắm vào Mộ Dung Tử Thanh thì lửa giận bắt giắc dấy lên trong lòng gã, nhục mạ đối phương không tiếc lời. Nỗi sợ lúc mới thấy đối phương đã tiêu tan.

Võ tông thì sao? Dám nhắm vào nữ nhân của ta thì dành toàn lực phản kích. Lúc còn là võ sĩ gã giết được võ sư thì sao lại không thể giết võ tông khi mà đã có thực lực võ sư. Lòng gã cháy rực chiến ý.

Để ta xem võ tông có thực lực đến đâu.

u Dương Ngột sầm mặt, lạnh lùng nhìn gã: “Nhóc con dám nói năng như thế với lão phu, người chán sống rồi hả?”

“Một lão thất phu cũng đáng cho tiểu gia khách khí hả?” Diệp Phong lấy như ý bồng ra, đồng thời thể nội thổ nguyên khí hải diên cuồng chuyển động. Thổ có thể khắc thủy, tuy tu luyện Nguyên Thần quyết nên đặc tính khắc chế của nguyên nguyên lực không rõ, nhưng vẫn có đôi chút ưu thế. Vì bị Tử mẫu hoàn hạn chế, đặc tính tốc độ của kim nguyên lực không thể phát huy, hà huống kim nguyên võ kỹ tối cao của gã chỉ là tứ phẩm, không thể so với thất phẩm võ kỹ.

“Được, được.” u Dương Ngột giận quá hóa cười: “Dâm Dục ma cơ chắc do người giết? Còn nhỏ tuổi mà có thực lực đó xứng đáng kiêu ngạo, nhưng dù thiên phú của người ưu tú đến đâu hôm nay cũng sẽ mất mạng ở đây. Ta phải cho người biết một võ sư cũng như sâu kiến trước mặt võ tông.”

“Tận lực phối hợp vị trí với ta, đừng để ảnh hưởng đến chiến đấu.” Gã khê nói với Mộ Dung Tử Thanh, đấu với võ tông, khê nhích là di chuyển mười mấy thước, nếu cô đứng yên thì gã sẽ bị hạn chế không ít.

Cô đã tấn cấp võ sư, lại biết võ kỹ và công pháp cao siêu, tuy cách xa gã nhưng hiệp trợ hành động thì không đến nỗi khó. Quan trọng hơn là u Dương Ngột không dám đả thương cô, có cô di chuyển ở giữa sẽ hạn chế bớt thực lực của lão.

“Được!” Mộ Dung Tử Thanh gật đầu.

Mộc bồng trên tay gã khê lắc, đột nhiên dài ra thành một câu trường chùy khiến mí mắt u Dương Ngột khê động, bình khí gì nhỉ? Sao lại cổ quái đến mức có thể biến hóa thành lớn nhỏ? Chỉ thế là lão phán đoán được vũ khí này không tệ?

Được u Dương Thiên cảnh báo và có thi thể Dâm Dục ma cơ nghiệm chứng, âu Dương Ngột không dám sơ ý, thân thể được một màn nước lam nhạt bao trùm, thiên địa linh khí quanh đó sôi lên, tràn vào vị trí lão đứng. Nhất thời, khí thế của lão tăng lên, áp lực năng lượng không hề lưu tình, đổ về phía Diệp Phong.

“Võ tông, quả nhiên không thể so với thất giai võ sư.” Đầu mây gã khê nhướng lên, không phải vì khiếp nhược mà chiến ý lên cao. Lần đầu tiên gã so tài với võ tông, nếu ngay cả một nhị giai võ tông mà không thắng được thì làm sao khiêu chiến với Tô Chiến Thiên?

Thần sắc Mộ Dung Tử Thanh dần ngưng trọng, một cây trường thương trắng bạc xuất hiện trong tay, thanh mang ánh lên quanh mình, cộng với gương mặt anh khí bức nhân càng trở nên nổi bật.

“Mộ Dung Tử Thanh, người tấn cấp rồi?” u Dương Ngột hơi kinh ngạc, từ từ giơ tay phải lên vẫy nhẹ, ảo hóa thành một con lam sắc thủy xà uốn éo lao vào Diệp Phong.

Đồng thời tay trái vẽ vòng tròn, lam sắc thủy hoàn bị lão ném ta, từ trên chuoj xuống cổ cô.

Võ tông đạt đến mức độ khác về khổng chế nguyên lực. Đồng thời thi triển hai loại công kích bất đồng, nếu là võ sư hiển nhiên không thể dễ dàng như vậy.

Ngon bồng đầu tiên của Diệp Phong hàm chứa đại lực, hiển nhiên muốn đập tan thủy xà nhưng nó như vật sống, uốn mình cuốn quanh như ý bồng, bắn vào gã.

“Hừ.” Diệp Phong vẫy tay, một vùng thổ nguyên năng lượng đen ngòm phun ra.

“Chát, chát, chát...” Tiếng năng lượng va nhau chát chúa. Thủy xà vây lấy thổ nguyên lực của gã, thân thể lớn hơn một vòng.

Quyền trái của gã đầm tới, biến con rắn thành hơi nước, tan vào không trung.

“Tiểu tử, thực lực của ngươi hình như không mạnh như ta tưởng tượng.” Thổ nguyên lực của gã xuất thủ, âu Dương Ngột liền nhận ra nông sâu, nguyên lực cỡ đó thì dù biết bí pháp và võ kỹ lợi hại thế nào cũng không uy hiếp được lão.

Chút e dè dành cho gã sau rốt cũng tan đi.

230. Chương 230 : Ném Một Bổng Của Ta

Nghe u Dương Ngột đánh giá như vậy, Diệp Phong không giận. Thực lực của gã hiện giờ mà ngạnh tiếp với đối phương có lẽ không có xác suất thắng cao, nhưng nếu lão khinh thị gã thì sao không chịu lép một chút, đợi thời cơ thích hợp mới dốc toàn lực kích bại đối thủ.

Ý tưởng lớn nhất của gã là ba loại Thần thông thuật và nuốt nguyên đơn để nâng cao uy lực công kích. Một khi bạo phát sức mạnh thì dù đối phương là nhị giai võ tông cũng phải ném đòn.

Chỉ có điều u Dương Ngột thân là võ tông, không cần nói tới kinh nghiệm chiến đấu thì thủ đoạn sử dụng thủy nguyên lực cũng phi phàm. Nếu vội để lộ bài tẩy, gã không thể nhất kích đắc thủ. Lần chịu lép này phải giả sao cho thật giống.

Gã ngậm vận Thiết bì thuật lên, với cường độ nhục thể sẵn có cộng thêm Thần thông thuật phụ trợ, cầm cự một lúc với võ tông chắc không đến nỗi quá khó khăn. Thủy nguyên lực võ giả không thiện nghệ công kích, chỉ cực kỳ khó chơi, thân pháp phiêu hốt quỷ dị, nhưng đấu với đối thủ có thực lực kém hơn cũng phải phí công mới chiếm được thượng phong.

Vòng nước mà u Dương Ngột ném vào Mộ Dung Tử Thanh cũng bị thương ảnh mờ mịt của cô đâm tan. Tấn cấp rồi, thực lực của cô đại tiến, đối phương công kích thăm dò thể này tất nhiên không làm gì được.

“Xem ra các ngươi định chống cự đến cùng đây.” u Dương Ngột khinh miệt cười lạnh, không cho cả hai kịp lấy hơi, hai tay lại dấy lên lam sắc thủy khí.

Thủy nguyên năng lượng trên tay lão hóa thành hai con thủy giao một to một nhỏ lượn vòng dưới đất, cuốn vô số cành gãy lá khô lên như lớp vảy xám. Mớ cành lá được năng lượng dồn vào liền biến thành cực kỳ cứng chắc như thép luyện, đập vào thân người chắc chắn không dễ chịu.

Luồng lớn đổ vào Diệp Phong, thanh thể cực kỳ kinh nhân, còn đạo nhỏ uốn mình quấn lấy Mộ Dung Tử Thanh. Một đấu với hai nhưng lão cực kỳ nhàn nhã.

Diệp Phong tuy có Thiết bì thuật bảo vệ nhưng không dám chậm trễ, mộc bổng đập mạnh ra, định đánh đứt đôi thủy giao.

Chát! Thủy giao thân thể thô tháp, tất nhiên không tránh được ngọn bổng, thân thể do thủy nguyên hình thành mềm mại lại đàn hồi, Diệp Phong dốc toàn lực nhưng thủy giao chỉ hơi oằn người rồi tản lực đạo ra toàn thân. Nơi trúng đòn ánh lên lam quang nhàn nhạt nhưng không tạo thành tổn hại thực sự với thủy giao.

Nghiệt súc năng lượng này ngẩng cao đầu, quấn quanh như ý bổng, đập tới. Diệp Phong không dám ngạnh tiếp, lùi lại thật nhanh, thủy giao bám sát gã, ra vẻ quyết tâm không buông.

“Thập nhị - điệp chấn!” Tay cầm như ý bổng rung mạnh, liên hoàn chấn kích dồn vào thân bổng giáng mạnh, lam sắc hư thể của thủy giao hơi run lên rồi hóa thành vô số giọt lớn cỡ nắm tay.

u Dương Ngột hơi nheo mắt, những giọt năng lượng nổ tung, cành khô lá rụng phủ phía trên vắng xa, đổ vào Diệp Phong.

“Chát, chát, chát chát...” Một tràng tiếng động vang lên giòn tan, gã lùi lại liên tục gần chục thước mới đứng vững được, thổ nguyên hộ giáp thùng lỗ chỗ, cực kỳ thê thảm.

“Chà, tiểu tử ngươi còn chịu được hả?” u Dương Ngột lúc đó mới hơi kinh ngạc.

Những chỗ trũng đòn trên mình Diệp Phong đỡ ửng, sưng vù, nhưng không có gì đáng ngại. Gã thăm hồ hện, được Thiết bì thuật hộ thể mà vẫn bị thương, nếu chỉ dùng nguyên lực phòng hộ, e rằng giờ này đã trọng thương. Một nhánh cành khô không có uy lực gì nhưng mấy trăm nhanh rợp trời thì uy lực thập phần kinh nhân.

Mộ Dung Tử Thanh vẫn bị thủy gian cầm chân, xem ra tạm thời không thể phân cao thấp, đấu xáp lá cà thể này, cô chỉ có thể thi triển Vạn thiên điệp ảo thích, võ kỹ công kích này tuy lực sát thương lớn nhưng lực đạo công kích không mạnh. Thủy giao hình thành từ năng lượng tất nhiên không sợ, dù thân thể có bao nhiêu vết thương cũng sẽ nhanh chóng lành lại. Còn sức mạnh công kích như Ngân long liệt hồ kích cần có thời gian chuẩn bị và cự ly giảm xung thì phát huy được uy lực.

u Dương Ngột hiển nhiên rất hiểu cô, khê tách chút tinh lực ra là vậy khôn được. Lão đồn phần lớn chú ý lên mình Diệp Phong, chỉ cần bắt được tiểu tử này, cô tất sẽ ngoan ngoãn chịu trời.

Tuy chỉ có thể phát huy tám phần thực lực, đủ rồi.

“Thất phẩm võ kỹ: Linh xà phân vũ!” u Dương Ngột thấy công kích vô hiệu liền nổi giận, thi triển bản lĩnh thật sự.

Một dải lam quang từ thể nội lão phun ra, hóa thành mười mấy con thủy xà lớn cỡ cánh tay, dài chừng hai, ba trượng, rít lên khe khẽ rồi lao bổ vào Diệp Phong.

Mỗi con lam xà chỉ bằng một phần sáu thể tích thủy giao nhưng độ ngưng luyện của thủy nguyên lực lại vượt xa, hà huống số lượng lại thập phần kinh nhân, nếu bị toàn bộ đánh trúng, dù võ tông thật sự cũng mất nửa cái mạng.

Mười mấy đạo công kích này tự động tản ra, vây kín tứ phía quanh gã, buộc gã phải thận lù để tránh né. Linh xà đang du động cũng như vật sống, tự động đổi vị trí theo gã.

Khắp trời toàn là thủy xà ngoằn ngoèo, nếu không bị Tử mẫu hoàn hạn chế, có lẽ gã thi triển được Tật phong thuật thoát thân, chứ hiện giờ không thể.

Xem ra chỉ còn cách ngạnh tiếp, gã dốc sức điều động thổ nguyên khí hải, năng lượng hộ giáp quanh người được tu bổ hoàn chỉnh, hơn nữa còn đẩy lên từng làn sóng.

“Diệp chấn phòng ngự!” Nếu chỉ tính riêng về sức phòng ngự, điệp chấn phòng ngự còn trên Kinh cực thứ giáp.

Như ý bóng biến thành một cái bánh xe quay tít, hình thành lớp chướng ngại xanh nhạt trước mặt.

“Để ta lĩnh giáo uy lực thật sự của võ tông xem sao.” Mắt gã toàn là đấu chí.

Ầm. Gần như toàn bộ linh xà đồng thời giáng vào chướng ngại đầu tiên do Diệp Phong tạo ra, như ý bóng múa tít đẩy lên lam ảnh ngút trời, đảo ngược va vào ngực gã. Nơi gã đứng, mặt đất rung rinh, lam sắc thủy ảnh xung thiên, hình thành một màn nước che kín thị tuyến, trong màn nước liên tục phun ra thủy tiễn, đánh trúng cây cối quanh đó, xuyên thành vô số lỗ, uy lực kinh nhân.

“Mộc Phong!” Cảm thụ được dưới chân rung lên, mộ Dung Tử Thanh nhìn sang gã, sắc mặt nhợt đi, võ kỹ uy lực như thế thì gã sao đỡ nổi?

“Giờ muốn cầu xin cũng muộn rồi, trúng Linh xà phân vũ của ta rồi thì dù năng lực phòng ngự có mạnh nữa cũng sẽ bị ép nát hết xương cốt. Dù không chết cũng tàn phế cả đời.” u Dương Ngột nở nụ cười nanh ác.

Màn nước lại sóng sánh mấy chục giây, trong nhà tù năng lượng do giá thủy nguyên lực hình thành, áp lực kinh nhân, dù thất giai diên phong võ sư bị khốn trong đó cũng sẽ vỡ nát nội tạng và xương cốt rồi mất mạng. u Dương Ngột đánh giá Diệp Phong cao đến đâu cũng không nghĩ gã có thủ đoạn phòng ngự ở cấp võ tông.

Công kích tan đi, thủy ảnh ngợp trời rút theo, tứ phía còn bao trùm trong màn nước mênh mông. Nụ cười trên mặt u Dương Ngột chưa tan thì chợt biến sắc, nhìn vào màn nước với vẻ không tin nổi. Lão cảm ứng được một luồng năng lượng kinh hồn đang nhanh chóng khuếch đại.

Sao có thể? Một xú tiểu tử lại không hôn mê dưới áp lực của Linh xà phân vũ, hơn nữa còn phản kích được. Đúng là điên cuồng. Dù là võ tông e rằng cũng phải tốn không ít thủ đoạn mới chống chọi được áp lực vô cùng này.

“Vù,” một cây thanh sắc mộc bỗng dài ngoằng xuyên thấu thủy vụ, đâm thẳng tới. Đầu bỗng hướng tới u Dương Ngột như bách niên lão thụ, khiến người ta có cảm giác nặng nề.

“Vũ khí này sao lại đột nhiên dài như thế?” u Dương Ngột kinh nghi bất định, lão chưa từng nghe nói đến cây bỗng nào thần kỳ thế này, dài như thế e rằng nặng đến mấy trăm cân, đối phương sao lại thi triển dễ dàng như vậy?

“Đến lượt ta công kích rồi, ném thử một bỗng này.” Gã nắm chắc thông thiên cự bỗng, từ trong màn nước lao ra, khí thế hung mãnh.

Mộ Dung Tử Thanh hơn hở, đang lúc xáo động nên suýt nữa bị thủy xà đánh trúng. Cũng may u Dương Ngột tập trung hết tinh thần vào Diệp Phong, không chú ý đến nên cô thoát được.

“Võ sư nhỏ nhoi mà dám ngông cuồng.” Quanh mình u Dương Ngột dấy lên thủy nguyên năng lượng, vây bọc chặt chẽ lấy mình lão.

Phòng ngự của võ tông đâu dễ bị phá. u Dương Ngột trừ cả kinh ra thì không lo lắng gì. Diệp Phong trúng một chiêu Linh xà phân vũ, không nhân cơ hội điều tức hồi lực mà lỗ mãng ngạnh tiếp với lão. Đợi khi gã thi triển xong công kích, sức cùng lực kiệt thì lão sẽ dốc toàn lực chế phục. Đôi con người già nua ánh lên nụ cười lạnh.

Diệp Phong lao ra khỏi màn nước, âu Dương Ngột phát hiện đầu tóc gã rối bù, y phục tan nát, làn da trơn mịn xuất hiện nhiều vết sưng vù, miệng cũng rỉ máu. Đòn toàn lực của lão không thu được hiệu quả mong muốn mà càng tăng thêm lòng tự tin cho gã. Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

“Thập nhị diệp chắn!” Trước khi lao ra, gã đã ngậm hai viên thất phẩm nguyên đơn vào mồm. Một nguyên đơn trực tiếp trôi xuống, như ý bỗng hiện rõ hình thể.

Cự bỗng mang theo áp lực khủng khiếp giáng vào màn nước của u Dương Ngột. Hai cây đại thụ ngăn giữa lập tức gãy gục, hoàn toàn không làm đòn công kích ngưng trệ nửa phần. Vô số bùn đất, lá khô bị dòng khí cuốn tung lên không, tụ thành một vạt lớn.

Ầm. Một góc màn nước lõm xuống, thân bỗng bị chặn lại không thể tiến thêm phân nào, đại lực bị phân tán ra khắp màn nước, thủy nguyên năng lượng phiêu tán hóa thành thủy vụ bay lên. Vòng nước quanh người u Dương Ngột thu lại một nửa.

“Võ kỹ mạnh thật.” Với nhãn quang của u Dương Ngột tất nhiên nhận ra chiêu võ kỹ này không kém hơn Linh xà phân vũ, bất giác thâm gật đầu: “Cũng chỉ thế mà thôi, nếu gã tấn cấp đến võ tông thì có thể trọng thương được ta. Định nhân nguy hiểm thế này, nhất định không được để cho trưởng thành.”

Đã quyết định rồi, âu Dương Ngột lại dồn nguyên lực phản kích.

“Bỗng thứ hai.” Gã quát to, hai tay phát ra tiếng kêu tanh tách, to lên gấp đôi.

“Cự lực thuật!”

231. Chương 231 : U Dương Ngột Xấu Mặt

Diệp Phong giơ cao Huyền thiên như ý bỗng, hắc sắc tinh mang liên tục tràn ra từ thân bỗng.

“Cái gì!” u Dương Ngột quả thật kinh hãi phi thường. Khí thế ngọn bỗng này lại tăng thêm ba phần, lòng cũng dấy lên cảnh giác. Một đòn này đủ để uy hiếp đến lão.

“Ngũ phẩm phòng ngự võ kỹ: Ma vân thiên giáp!” Thiên địa linh khí quanh đó tràn về phía lão, một đám mây sương đặc trắng xóa ánh lên màu lam nhạt hóa thành hình hoa sen xòe cánh sụp xuống. Lão như đứng trong một đồng bông, bách quang tứ tán.

Tuy tốc độ u Dương Ngột điều động nguyên lực nhưng hơn nhưng không hùng hậu như Diệp Phong, cộng thêm thập nhị diệp chấn là công kích chỉ trong tích tắc nên thời gian lấy hơi của gã chậm hơn một chút. Cộng thêm hai nhân tố, cả hai gần như đồng thời tích tụ đủ sức mạnh công kích và phòng ngự.

Huyền thiên như ý bóng rền vang như sấm, giáng thẳng xuống. Đại lực kèm theo uy thế của diệp chấn hùng hồn.

“Ầm!” Đất bay đá chạy, dòng khí cuồng bạo dấy lên, quét sạch tạp vật quanh đó. Thân thể u Dương Ngột lùn đi nửa thước.

Như ý bóng ép chặt đám mây năng lượng trắng toát, từng cái bong bóng nổi lên liên tục, rập tâm chặn lực đạo từ trên giáng xuống. Trong lúc điện quang hỏa thạch, mười hai lần sóng thổ nguyên diệp chấn công kích giáng hết xuống, ma vân thiên giáp của đối phương cũng tự được vô vãn thủy nguyên lực, lợi dụng đặc tính tá lực, hóa giải sức mạnh bá đạo đó. Thủy vụ không ngớt bay lên, hóa thành mây hình nấm khổng lồ.

“Hừ,” khóe môi hơi khô ráp của Diệp Phong nhếch lên, như ý bóng lỏng ra. Tàn dư của mười hai tầng diệp chấn dồn lại thành một đòn chẻ tre.

“Chát!” Thân thể u Dương Ngột mang theo ma vân giáp gần như tiêu tan văng đi, đập vào gốc cây. Thân cây lớn cỡ miệng bát gãy gục.

Thể nội u Dương Ngột chấn động, như bị cự chùy giáng trúng, khí huyết sôi trào, không hề dễ chịu. Cũng nhờ Ma vân thiên giáp hồn hậu dị thường, chặn được đại bộ phận sức mạnh, bằng không lão đã trọng thương.

“Tiểu hồn dẫn, ngươi bức được ta đến mức này cơ đấy.” Lòng lão kinh hãi, đòn đánh hung hãn đó e rằng không kém hơn võ tông nhất giai dốc toàn lực, lão hơi phân thần, suýt nữa ném mũ đầu khổ dưới tay gã.

Nhất định phải giết tiểu tử nguy hiểm này. Sát ý trong lòng lão càng nồng.

Chỉ nháy mắt sau, sát ý của lão chuyển hóa thành nỗi sợ ngút ngàn, uy thế càng kinh nhân hơn từ thể nội Diệp Phong dấy lên. Hóa ra một đòn vừa rồi của gã chưa phải toàn lực, sao có thể?

Khí thể của Diệp Phong từ như ý bóng truyền lại thoáng có dấu hiện hơn cả thực lực toàn thịnh của lão. Lẽ nào tiểu tử này cũng là võ tông? Bằng không, không điều động thiên địa linh khí, sao lại có uy thế đến mức đó? Dù lão không dốc toàn lực thì liên tục hai đòn, gã cũng phải lấy hơi giữa chừng, năng lượng đến thế, không thể tùy tiện tiện tụ tập được.

Trong tình huống tầm thường, diệp Phong đương nhiên không thể liên tục sử dụng côn thứ ba, nhưng đầu lưỡi gã đã ngậm sẵn một viên thất phẩm thổ nguyên đơn, ngọn bồng thứ hai rút hết nguyên lực thì lập tức nuốt xuống. Được lực dẫn động thổ nguyên lực trong khí hải, hình thành một dòng năng lượng hồng lưu cuộn cuộn về hai tay.

Hiệu quả như ý bóng biến hình và Cự lực thuật tạm thời chưa tan hết, nên nhất bồng thứ ba này mới là đòn sát thủ gã dốc hết vốn. Hai bồng trước trừ khiến đối phương đánh giá lầm thì còn mục đích tiêu hao bớt phòng ngự.

u Dương Ngột liên tục bị động hứng chịu uy lực hai bồng của Diệp Phong, mười thành thực lực không phát huy được bảy, tám, trước đó lão lại tiêu hao nhiều nguyên lực nên xuất hiện trạng thái hết năng lượng trong tích tắc. Trạng thái này cực kỳ ngắn ngủi nhưng đủ là nhân tố sinh tử, bởi trong lúc đó lão không thể phòng ngự hữu hiệu, chỉ còn biết dựa vào nguyên lực thủy giáp hộ thể ngăn tiếp đòn công kích.

Nếu gã là võ tông thật sự, dù thực lực cao hơn cũng khó lòng bức u Dương Ngột đến mức đó, vì như thế ngay từ đầu lão sẽ dốc toàn lực, không cho gã cơ hội chủ động. Nhưng chính vì gã chỉ là võ sư cấp thấp nên lão khinh thị đối phương, cho rằng gã tấn công vài ba lần không sao, khi vô dụng sẽ mất đi cả lòng tin, tiếc rằng lão không ngờ công kích của gã mỗi lúc một mạnh, như kinh đào hải lãng khiến lão không đề phòng được. Đòn thứ ba này nếu đánh trúng, dù lão có nguyên lực thủy giáp e rằng cũng sẽ trọng thương, nuốt hận đương trường.

“Địa long chấn!” Gã giáng mạnh xuống đất.

“Chịu chết đi.” Tiếp đó gã dậm mạnh chân, mang theo uy thế vạn cân lao vào u Dương Ngột.

Võ kỹ tổ hợp quen thuộc nhưng hiệu quả rất rõ rệt. Địa long chân khổng chế hành động của đối phương rồi phát động thế công lôi đình, đối phương buộc phải lấy sức phá giải. Đương nhiên, không tính võ tôn có thể bay lên.

Bị uy nhiếp trước khí thế của gã, âu Dương Ngột chỉ biết liều mạng dốc nguyên lực vào tăng cường năng lực phòng ngự. Lão không dám tránh, cũng không thể tránh, nếu lúc này mà để lộ sơ hở cho Diệp Phong xung kích thì thứ đợi lão chỉ có tử vong.

“Thập tứ điệp chấn!” Cự bồng giáng xuống, sắc mặt u Dương Ngột trắng nhợt.

“Xong rồi.” Tốc độ như viên đạn bắn đi của Diệp Phong chợt dừng phắt lại, cơ hồ va vào bức tường vô hình, khựng nguyên tại chỗ.

“Ầm!” Như ý bồng cực độ bất cam vạch qua ngực u Dương Ngột, phong áp hùng hậu quét tan một lớp nguyên lực thủy giáp, rồi đập xuống sát chân lão.

Sai một ly đi một dặm. Tránh khỏi kiếp nạn, âu Dương Ngột căn bản chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một luồng đại lực lại giáng tới. Thập tứ điệp chấn tác động xuống đất, hỗn hợp với Địa long chân công kích, cuốn đến chỗ lão đứng.

Thập tứ điệp chấn không được như Địa long chân có thể truyền qua mặt đất mà không hao tổn gì. Uy lực của như ý bồng giáng xuống đất có gần nửa bị mặt đất tiếp thụ, một phần tiêu hao khi hòa vào Địa long chân, giáng đến mình u Dương Ngột còn không đầy năm, sáu phần.

Dù vậy u Dương Ngột cũng bị ném lên không hai mươi thước, nguyên lực thủy giáp gần như tan hết, chỉ còn lại một lớp mỏng. Lão rút phịch xuống, thủy giáp mềm mại khẽ giảm bớt lực rơi rồi hóa thành thủy vụ tan vào không khí.

“Bịch,” mặt lão va vào một mỏm đá nhọn, máu tứa ra đầm đề, thân thể cơ hồ tan thành từng mảnh, đau đớn vô cùng.

Diệp Phong nhìn Mộ Dung Tử Thanh ở phía sau lưng bằng ánh mắt vô cùng ai oán, cự ly hai người vừa đủ mười thước.

Mộ Dung Tử Thanh đánh tan thủy giao cầm chân mình, chỉ vì bị chấn nhiếp trước uy lực cơn bồng của gã nên vẫn đứng sững sờ, quên cả phối hợp hành động. Lúc đó cô chỉ cần nhích lên một bước, âu Dương Ngột dù không bị đập chết cũng tàn phế.

Dưới ánh nhìn của gã, cô biết mình đã sai, cúi đầu như con dâu mới về nhà chồng, cắn chặt răng, mặt đầy oan ức.

“Lần này hỏng rồi.” Gã hiểu rõ, đột nhiên tập kích như thế chỉ có một cơ hội, với thực lực của u Dương Ngột sẽ không cho gã cơ hội thứ hai. Lúc gã ra tay uy phong lẫm lẫm, khí thế khôn bì nhưng nếu u Dương Ngột không bị động, gã không có cơ hội uy hiếp được lão.

u Dương Ngột loạng choạng bò dậy, không hiểu vì đau đớn hay xấu hổ mà run lên, toàn thân lão đầy bùn đất và lá vụn, trên mặt lão vết máu và đất bẩn hòa vào nhau, khác hẳn dáng vẻ như thần tiên lúc xuất hiện.

Nỗi sợ trong mắt lão chưa ta, nhìn gã đầy giới bị, không thể nghĩ thông vì sao ngọn bồng của gã không trực tiếp đập vào mình, lẽ nào gã không thể khổng chế luồng lực đạo đó? Chắc là vậy, bằng không một võ sư cấp thấp nhỏ nhoi, sao lại bạo phát được công kích đáng sợ đến thế?

Lão tự an ủi để đưa ra giải thích hợp lý, lửa giận không thể nén được nữa. Đường đường võ tông lại chịu lép trước một võ sư, cục tức này sao có thể nuốt trôi.

Nhất định phải rút gân tiểu tử này, bằng không sao trút được cơn giận trong lòng. Mắt u Dương Ngột mỗi lúc một oán độc, sắc mặt ngày càng nanh ác.

Tuy lão thụ thương nhưng chỉ là ngoài da, không ảnh hưởng đến thực lực. Khẽ điều chỉnh là có thể phát huy thực lực toàn thịnh của nhị giai võ tông. Lần này, lão không để cho gã cơ hội nữa, lão không thể mất mặt thêm.

“Tiểu vương bát đản! Ta sẽ khiến ngươi trả giá gấp mười.” u Dương Ngột nheo mắt, ngưng trọng quan sát địch thủ.

Thi triển sức mạnh vượt cấp, nhất định sẽ để lại di chứng, tiểu tử này hiện tại chưa kiệt lực thì cũng thực lực đại tổn, bằng không thì dù gã chưa nắm vững sức mạnh cũng sẽ truy theo mới phải? Khoảng khắc lão ngã xuống hoàn toàn không còn khả năng phòng ngự mạnh mẽ. Nhưng thần thái Diệp Phong cho thấy gã không bị tổn hại thực lực, lẽ nào gã giả đồ?

Hừ, mặc cho ngươi giả vờ hay thật sự như thế, ta cũng không nường tay nữa. Ta phải cho ngươi thấy khoảng cách giữa võ sư và võ tông là không thể vượt qua.

“Linh xà phân vũ!” u Dương Ngột vung hai tay, mấy chục con thủy xà rít gió lao tới.

Ngươi còn tiếp nổi một chiêu thất phẩm võ kỹ sao?

232. Chương 232 : Có Đi Có Lại

Thấy hàng đàn linh xà bay tới, lần này Diệp Phong không định ngạnh tiếp, tuy lực phòng ngự của Thiết bì thuật đích xác phi thường kinh nhân nhưng bị thủy áp dồn lên người ắt đau đớn vô cùng. Hơn nữa nếu bị màn nước vây khốn thì không ai dám chắc u Dương Ngột không nhân cơ hội tấn công.

“Tật phong thuật!” Thân hình Diệp Phong linh động nhẹ nhàng nhảy lui. Mười mấy đạo linh xà đuổi riết, quyết không chịu buông tha.

Gã vòng qua một gốc đại thụ, lập tức có hai con linh xà lao lên, hình thành một lớp choàng nước. Thân cây cao lớn vị nguyên lực bao trùm, kêu cách cách rồi nát vụn. Thoáng sau, thân cây vỡ từ giữa, đổ gục xuống.

Linh xà của u Dương Ngột bị tiêu hao quá nửa sau khi gã vòng qua gốc cây, không ở trong rừng thì chiêu Linh xà phân vũ này không dễ hóa giải, có điều ở đây có nhiều chướng ngại vật, gã ứng phó không đến nỗi chật vật.

“Xú tiểu tử giảo hoạt.” u Dương Ngột sầm mặt, thân hình khác nào quỷ mị bần tan biến đi.

Lúc đó gã đã lùi đến phạm vi cực hạn, búng mạnh hai chân nhảy lên một gốc cây, toàn bộ linh xà còn lại đuổi theo. Gốc cây không chịu nổi màn nước dồn ép, từ từ gục xuống.

Gã nhanh nhẹn nhảy lên, định đáp xuống đất nhưng đang rơi xuống thì kinh phong dấy lên sau lưng, gã thảm kêu không ổn, dừng Tật phong thuật lại, tụ nguyên nguyên lực lên lưng.

“Thiết bì thuật!”

Chát. Thân ảnh u Dương Ngột xuất hiện sau lưng gã, lạnh lùng giáng ra một quyền. Gã vắng đi đạn pháo, đập xuống đất tạo thành một miệng hố sâu.

Khẽ hừ lạnh, hai chân lão khua khua trên không, thân thể lao xuống như mũi tên rời dây cung, hiển nhiên hiểu rõ một quyền vừa rồi không hạ được gã.

Chưa đáp xuống đất, hai tay lão lại đan chéo trước ngực, năng lượng hùng hậu nhanh chóng tụ lại, hình thành một hư ảnh hình đầu rắn, há miệng ngọam Diệp Phong nằm dưới đất.

Đại xà lao xuống đất, thân thể linh xảo khôn bì cuốn lấy Diệp Phong, trói chặt gã lơ lửng trên không.

Ầm ầm ầm. Thân rắn do thủy nguyên năng lượng hình thành liên tục phát ra bong bóng, sôi lên quanh mình gã rồi nổ tung để tạo ra thủy áp và lực xung kích. Lớp thổ nguyên hộ giáp quanh mình gã bị dồn ép, ngày càng mỏng dần, sắp tan đến nơi.

“Linh xà phân vũ!” u Dương Ngột đáp xuống cạnh đó, mắt lóe hung quang, không để Diệp Phong kịp lấy hơi, lại xuất ra tuyệt chiêu võ kỹ. Lần này gã bị thủy xà khốn trụ, căn bản không tránh được.

Xoạt xoạt xoạt! Mười mấy đạo lam quang lóe lên, vây lấp Diệp Phong.

“Tiểu tử ngươi xong rồi.” Liên tục bị hai loại thủy nguyên võ kỹ đánh trúng, dù gã đúc bằng sắt cũng không chịu nổi. u Dương Ngột đẩy lên khoải cảm báo thù, hy vọng người không chết ngay, bằng không ta sẽ bắt đi lạc thú dày vò ngươi.

“Vù,” một đạo ngân quang từ bên sườn vút lại, ánh mắt lão hơi ngưng đọng, lách người tránh thoát ngọn thương.

“Bỏ y ra.” Mộ Dung Tử Thanh mặt mũi xanh lét, thanh mang liên tục thập thò trên cây thương, chỉ vào mũi lão.

“Thực lực của ngươi không xứng đáng giao thủ với lão phu.” Giải quyết xong Diệp Phong, u Dương Ngột thở phào, không ngờ một thiếu niên lại bức lão đến mức đó, thật không tin nổi. Đẩu đến giờ, lão vẫn nghi hoặc không hiểu bản lĩnh của gã do cao nhân nào truyền thụ? Có phải một trong mấy vị trứ danh nhất...

“Ngân long...Liệt hồ kích!” Thân cây thương của Mộ Dung Tử Thanh đẩy lên năng lượng dao động kinh hồn, mũi thương cắm xuống đất, vạch thành một vòng cung, thân hình xoay 360 độ, tích đủ sức mạnh cho cây thương.

“Xẹt,” tiếng xé không khí vang lên sắc lẹm, cán thương quật vào eo u Dương Ngột.

“Chát!” Ngân thương chợt bắn lên chợt dừng lại, bị u Dương Ngột tóm chặt. Tay lão tỏa một lớp thủy vụ màu lam nhạt, thanh sắc mộc nguyên lực tràn tới bị đẩy hết ra không khí.

“Lão phu nói rồi, thực lực của cô chưa đủ.” Cười lạnh khinh miệt, lão định đoạt ngân thương. Chế phục tiểu nha đầu xong coi như kết thúc nhiệm vụ ở Vân Châu, là công thần đoạt linh trì thì một giọt thiên niên linh ngọc dịch tuyệt đối không thiếu phần lão.

u Dương Ngột nhếch cười, thực lực của lão có thể sẽ tăng thêm hai cấp.

“Lão thất phu! Cút đi.” Bên tai u Dương Ngột vốn đang ảo tưởng chợt vang lên tiếng quát, lão vội quay lại, thấy ngọn quyền đầu khổng lồ giáng vào mặt.

Cảm thụ lực đạo của ngọn quyền, sắc mặt lão biến hẳn, chân và eo đồng thời phát lực, thân thể liền lả lướt như cành liễu trong gió bão, lùi lại nửa thước. Nhân tích tắc tránh xa đó, lão cũng tung quyền nghênh tiếp.

Chát!

Hai bóng người cùng lui lại ba, bốn thước, mộ Dung Tử Thanh nhìn kỹ thì thấy trong màn lam sắc thủy vụ dần tan đi xuất hiện thân ảnh Diệp Phong đứng ngạo nghễ, trừ thân thể hơi nhếch nhác thì gã không bị thương vết nào nghiêm trọng. Cô vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ dị thường.

“Không thể nào!” Giọng u Dương Ngột biến đổi, chính diện trúng liền hai loại võ kỹ của ta mà sao lại không sao hết thể nhỉ? Mộc ở đâu ra sức phòng ngự biến thái đến thế?

Lão không sao ngờ được bản thân Diệp Phong có nhục thể kinh nhân, cộng thêm thổ nguyên điệp chấn phòng ngự thì không kém hơn thất giai võ sư, lại thi triển Thiết bì thuật thì không hẳn không có khả năng chống được đòn công kích của võ tông.

Quan trọng nhất, lão là thủy nguyên lực tu luyện giả, uy lực võ kỹ chủ yếu đến từ áp lực và trói buộc liên tục, cực kỳ sắc bén với võ giả tầm thường, nhưng với thân thể đáng sợ như của Diệp Phong thì hiệu quả không cao.

“Đánh sướng tay lắm hả? Hiện tại đến lượt ta rồi.” Gã thu như ý bỗng lại, có vũ khí tuy dễ chịu nhưng cự ly quá xa, không cần thận là vượt khỏi phạm vi mười thước. Còn không bằng trực tiếp sử dụng quyền đầu.

“Kinh cực thứ giáp!”

“Cự lực thuật!”

Quyền đầu ánh lên kim quang, năng lượng kinh cực mộc trên đó dài ngang ngón tay, như một quả cầu gai giáng vào tiểu phúc u Dương Ngột.

Quyền đầu chưa chạm vào thân thể lão, kinh cực năng lượng dày đặc đã đâm vào thủy nguyên hộ giáp, sức mạnh lan tràn.

“Kim nguyên lực? Không phải người tu luyện thổ nguyên sao?” u Dương Ngột như trông thấy quỷ, lắc người lùi lại mấy thước đầy quỷ dị, mắt đầy nghi hoặc.

Diệp Phong không đáp, nhếch môi liên tục tung quyền, như điên cuồng xuất ra mười mấy đạo tàn ảnh giáng vào các chỗ trên mình u Dương Ngột, không hề giảm lực.

Một quyền...

Hai quyền...

Mặc cho u Dương Ngột thực lực không tệ, cũng trúng không ít quyền.

Tuy thân pháp của lão thập phần quỷ dị nhưng vẫn bị Diệp Phong cướp mất tiên cơ, gã đột nhiên thi triển kim nguyên lực khiến lão chấn động, không thể phát huy toàn bộ thực lực, bị gã bám riết không rời. Diệp Phong như con lươn trơn tuột, lướt phải lướt trái, liên tục giáng quyền đầu vào mọi chỗ khiến lão không kịp đề phòng.

Tuy thủy nguyên hộ giáp hóa giải gần hết lực đạo nhưng phần sức mạnh còn lại và lớp gai khiến lão đau đớn khôn cùng, lửa giận bốc lên đùng đùng.

“Thủy hoàn phục thể!”

Một luồng thủy nguyên năng lượng từ chỗ u Dương Ngột tỏa ra, diệp Phong cảm nhận được thân thể mình sa vào trở lực khủng khiếp, cước bộ vốn cực nhanh giờ rất khó di động, tốc độ giảm hẳn, còn không đầy một nửa.

“Vô kỹ gì nhỉ?” Óc gã chấn động vô cùng, có thể hạn chế tốc độ của đối thủ thì đấu với bất kỳ ai cũng chiếm lợi thế.

Gã hiểu ngay sau đó vì chỉ trối được vài giây là sức mạnh giảm dần. Nếu chỉ là hạn chế tạm thời thì không đáng sợ như tưởng tượng.

u Dương Ngột nhân cơ hội đó thoát khỏi gã, sắc mặt xanh lét chuyển thành đen ngòm.

“Người đã chọc giận ta rồi đấy.” u Dương Ngột nhanh chóng thôi động thủy nguyên hộ giáp xoay tròn, hình thành một cơ lóc năng lượng quanh mình.

“Không ngờ đối phó một võ sư trẻ tuổi mà ta lại phải sử dụng Tuyền qua thắng long quyết!” Sau rút lão cũng thi triển tuyệt chiêu.

Lúc mới đối mặt với uy hiếp, lão không có cơ hội thi triển bí pháp, sau đó bằng vào thực lực của võ tông, lão không cần sử dụng nữa. Nhưng giờ lão đã coi Diệp Phong là đối thủ ngang hàng, nên thi triển thực lực chân chính.

“Đã biết mà, võ tông lão quỷ không dễ đối phó.” Diệp Phong hít một hơi, ban nãy đã dốc toàn lực cũng chỉ chống chọi được một chốc với đối phương, không hiểu Tuyền qua thắng long quyết này uy lực thế nào, e rằng khó đỡ được.

u Dương Ngột đột nhiên lắc mình để lại tàn ảnh, tiếng gió rít lên bên tai Diệp Phong khiến gã rùng mình.

“Thủy long thăng thiên phá!”

Phát hiện ra đối thủ lướt đến sau lưng, âu Dương Ngột liền thi triển võ kỹ, môn lục phẩm võ kỹ này tất phải phối hợp với Tuyền qua thắng long quyết, uy lực không kém hơn bát phẩm võ kỹ thiếu bí pháp.

Thân ảnh như thủy long xung thiên vút lên, diệp Phong thậm chí không kịp kháng cự đã bị hút vào bụng rồng.

“A!” Thân thể nhói lên cơn đau, thủy nguyên năng lượng xoay nhanh như bóc kén rút tơ, đâm nát thứ giáp hộ thể của Diệp Phong. Gã kinh hãi, vội vận Thiết bì thuật lên.

“Diệp chấn phòng ngự!” Đó là kỹ năng phòng ngự mạnh nhất của gã.

“Nổ!” u Dương Ngột khê quát, thủy long liền vỡ thành vô số thủy tiễn, biến cây cối quanh đó thành con nhím. Cũng may lão không muốn đả thương Mộ Dung Tử Thanh nên giúp cô chặn lại.

Diệp Phong bị thủy long cuốn vào rồi bém ra, đập trúng một thân cây cổ thụ rồi rớt xuống.

Thân mình gã toàn là vết thương rỉ máu, nằm bất động dưới đất như thể đã hôn mê.

233. Chương 233 : Quyết Đoán

“Vẫn còn chưa chết? Sinh lực của tiểu tử này quả thật ngoan cường.” u Dương Ngột neho mắt, nắm ngón tay khẽ động nhưng tụ thành năm sợi tơ thủy nguyên cuốn lấy Diệp Phong kéo lên lưng chừng không.

Rệt, rệt, rệt. Thủy nguyên năng lượng ti liên tục co lại, siết chặt sườn gã, phát ra âm thanh khiến người ta lạnh mình. Thân thể bị dồn ép, huyết mạch căng lên, từ mọi vết thương không ngớt trào máu, thoáng sau da gã nhợt đi, rõ ràng mất máu quá nhiều.

“Ha ha ha! Dám đối địch với lão phu thì lão phu sẽ vắt từng giọt máu trong mình ngươi, để ngươi biến thành xác khô.” u Dương Ngột cười huênh hoang.

“Dừng tay.” Mộ Dung Tử Thanh quát vang, ngân thương vút tới, đâm vào ngực lão.

Lòng cô chỉ có một ý niệm: Gã không thể chết.

Tiếc là nhất giai võ sư đối diện với võ tông cường giả thì quá yếu ớt, tay trái u Dương Ngột khẽ búng ra một sợi thủy nguyên, cuốn ngân thương của Mộ Dung Tử Thanh và cả người văng xa.

“Mộ Dung tiểu thư, nếu cô không ngoan ngoãn thì lão phu không khách khí nữa.” u Dương gia nhắm vào thiên niên linh trì, giờ chưa phải lúc trở mặt hoàn toàn với Mộ Dung gia.

“Bỏ y ra...Bằng không...” Mặt cô trắng nhợt, ánh mắt hiện rõ nét quyết tử.

“Không thì sao? Lẽ nào cô uy hiếp được lão phu?” u Dương Ngột cười lạnh, không còn bị Diệp Phong cầm chân, với lão thì Mộ Dung Tử Thanh là vật trong túi.

“Ta sẽ uy hiếp ngươi.” Mộ Dung Tử Thanh thu liễm nguyên lực toàn thân, xoay đầu thương vào yết hầu mình, mũi thương sắc bén chĩa vào cổ trắng ngần, rỉ ra một giọt máu đỏ ối.

“Ngươi...Định làm gì. Đừng làm ẩu.” Hành động của cô vượt ngoài sở liệu của u Dương Ngột, già đời như lão cũng hơi hoảng lên.

“Y chết, ta cũng chết.” Mắt cô đầy kiên định.

“u Dương gia các ngươi thêm muốn thiên niên linh trì của Mộ Dung gia. Ta còn sống có lẽ các ngươi còn mấy phần cơ hội, ta chết thì các ngươi sẽ phải đối mặt với cơn giận trả thù vô tận của Mộ Dung gia. Dù các ngươi hiện có một võ tôn cũng không chịu được cái giá đó.”

Đều vì cô, vì sai lầm của cô. Lòng cô đầy ăn năn tự trách. Nếu không vì cô nhất định kéo gã đi tìm tam giai yêu thú rèn luyện, nếu không vì cô nghịch ngợm dùng kế lấy Tử mẫu hoàn không chế gã, nếu cô không hết lần này đến lần khác liên lụy khiến gã sa vào nguy cơ thì gã vốn có thể ung dung ở lại học viện, chí ít vừa rồi cũng trọng thương được u Dương Ngột, tuyệt không đến nỗi bị uy hiếp tính mạng như bây giờ.

Gã mang trên mình một địch nhân cực lớn, nhưng vì cô mà gã không hề do dự đối đầu với một thế lực càng mạnh hơn. Còn cô làm gì? Trừ liên lụy gã thì cô không giúp được gì.

Thấy gã bị u Dương Ngột chế trụ, sắp thảm tử đương trường, lòng cô đau nhói như bị xé tan. Không...Nếu gã chết thì cô sống còn gì vui thú? Suốt chặng đường, tim cô đã trao cho gã, hình bóng gã lưu dấu ấn không phai trong lòng cô. Nếu vì sai lầm của cô mà gã mất mạng, thì cô phải theo gã.

Để cả u Dương gia bồi táng gã vậy, dù kéo cả Mộ Dung gia chìm theo, cô cũng không tiếc. Cô không thể cả nghĩ đến thế.

u Dương Ngột biến sắc mấy lần, mộ Dung Tử Thanh nói không sai. u Dương gia đến bắt cô không còn là việc gì bí mật, chỉ vì u Dương gia và Mộ Dung gia thực lực tương đương, song phương đều không muốn đẩy động can qua nên mới tạo thành cục diện cân bằng vi diệu. Nếu cô tự sát, dù do lão động thủ hay không thì món nợ này chắc chắn sẽ được đổ lên đầu u Dương gia. Khi đó Mộ Dung gia sẽ dốc toàn lực, dù thực

lực của u Dương gia tăng lên nhiều nhưng tuyệt đối cũng không chịu nổi. Kết quả lạc quan nhất là lưỡng bại câu thương, chỉ có mấy thế lực khác ở Nam chiêm Bộ châu được hưởng lợi ngư ông.

Liếc nhìn Diệp Phong bị giơ lên không, âu Dương Ngột hơi do dự.

Nếu gã chỉ là một võ sư thông thường, dù biết mấy loại bí pháp và võ kỹ lợi hại thì lão cũng không trọng thị. Nhưng gã chưa đầy hai mươi, lại là võ sư cấp thấp mà bức lão đến mức phải thi triển bí pháp mới miễn cưỡng bắt được, quả thực là yêu nghiệt. Khắp Võ Nguyên đại lục, người như thế cũng hiếm có.

Thiếu niên có thiên tư kinh diễm tuyệt luân như thế, tiềm lực tuyệt đối không thể ước lượng được, sau này gã tiến vào hàng ngũ võ tông, e rằng lão không còn tư cách đấu với gã. Lúc đó dù cả u Dương gia cũng phải coi trọng gã, nếu để gã sống chẳng phải tự rước lấy hậu họa sao? Một khi gã có thực lực đối địch được với u Dương gia, ai dám chắc gã không mang lại cho u Dương gia nguy cơ ngàn đời.

“Làm sao đây? Giết hay không?” Chọn một trong hai mà u Dương Ngột xưa nay trầm ổn cũng thấy phiền lòng cực độ.

Để u Dương gia tương lai không phải đối địch với một địch nhân nguy hiểm, gã nhất định phải chết. Nhưng nếu giết gã, âu Dương gia sẽ đối diện với nguy cơ trước mắt, mộ Dung Tử Thanh tuyệt đối không đùa, với nhân lực của lão tất nhiên nhận ra điều đó.

Không hiểu tên khốn này mọc ở đâu ra, không chỉ thực lực yêu nghiệt như thế mà lấy được cả trái tim tôn nữ của Mộ Dung Yên, khiến cô một lòng bảo vệ.

Xem ra chỉ còn cách như thế. Lão lắc đầu không cam lòng, ném Diệp Phong xuống đất.

“Giờ lão phu không giết hấn, cô ngoan ngoãn đi theo lão phu, mau lên.” Nhất định phải trăm thảo trừ căn thiếu niên này nhưng không cần vội, đợi khi lấy được thiên niên linh trì hẵng giải quyết gã không muộn.

“Ta biết Ngột trưởng lão có cách phong bế khiến ta không thể tự sát, nhưng...” Mộ Dung Tử Thanh bỏ mũi thương khỏi yết hầu, lạnh lùng nói: “Trưởng lão không thể lúc nào cũng đề phòng, dù về đến Mộ Dung gia, chỉ ta chết thì u Dương gia khó thoát được can hệ.”

“Hừ, âu Dương Ngột đã nói không giết hấn, tất không nuốt lời.”

Mộ Dung Tử Thanh thở phào, lập tức nóng lòng bỏ đến chỗ Diệp Phong. Cũng may, còn hơi thở...Xem ra chỉ là chút thương ngoài da nhưng nặng hơn, lại mất máu nhiều chứ không nguy hiểm tính mạng.

“Người đã thấy rồi, tạm thời hấn không chết được. Người...Mau đi theo ta.” u Dương Ngột nói.

“Được, bất quá ta muốn mang y theo.” Mộ Dung Tử Thanh không ngần ngại lên đáp.

“Đừng có được đằng chân lân đằng đầu.” u Dương Ngột biến sắc, vốn lão định để Diệp Phong ở lại Vụ Ân sơn mạch tự sinh tự diệt. Hiện tại mà gã gặp yêu thú thì e rằng khó thoát được kiếp nạn.

“Đó là điều kiện bắt buộc, hơn nữa y và ta không thể tách ra.” Mộ Dung Tử Thanh lạnh lùng nói: “Tình lữ tỏa tâm hoàn, ngột trưởng lão chắc biết chứ?”

u Dương Ngột liếc nhìn cổ tay cô liền hiểu ngay, chẳng trách ban nãy Diệp Phong chiến đấu tỏ ra vô cùng kỳ quái, luôn ở sát Mộ Dung Tử Thanh, hóa ra là bị tỏa tâm hoàn hạn chế trụ. Lão đã nghe nói đến địa cấp linh khí hiệu quả gần như vô dụng này, không ngờ hôm nay Mộ Dung Tử Thanh lại đem ra nghịch.

“Nếu không có tỏa tâm hoàn, hiện giờ người nằm kia e là Ngột trưởng lão mới phải.” Mộ Dung Tử Thanh lạnh lùng trào phúng, khiến lão đỏ mặt.

Lão nhất thời sơ ý, quả thật đã cho Diệp Phong cơ hội hạ sát thủ. Mỗi lần nghĩ lại lão vẫn rùng mình.

“Hừ, đó là do hấn tự chuốc lấy, chìa khóa đâu?” u Dương Ngột ngoài miệng không chịu thua: “Nhấn nại của lão phu chỉ có hạn, muốn đưa theo tiểu tử dở sống dở chết này hử, không có cửa đâu.”

“Chìa khóa đã bị u Dương Lâm đánh vỡ, nên trước khi gặp phụ thân ta, y phải theo ta.”

u Dương Ngột tuy biết cô muốn bảo vệ gã nhưng cũng đành chịu, trừ chìa khóa ra thì chỉ giết một người mới mở được tảo tâm hoàn. Lão đồng ý không giết Diệp Phong, cũng không thể giết cô, vậy thì chỉ còn cách để cô công theo gã.

“Người muốn tự chuốc phiền phức, lão phu mặc kệ, đằng nào lão phu cũng tha cho hần.” Lão không hề khách khí: “Tốt nhất là ngoan ngoãn theo lão phu, nếu dám giở trò gì, đừng trách lão phu hạ độc thủ. Tuy lão phu hứa không giết hần bây giờ nhưng thủ đoạn hành hạ thì lão phu có biết đôi chút, người không thương hần thì thử xem sao.”

Mộ Dung Tử Thanh ủ rũ, thận trọng công Diệp Phong lên, lặng lẽ theo u Dương Ngột đi ra bìa rừng.

Có thêm gánh nặng Diệp Phong, tốc độ của hai người không thể quá nhanh, muốn ra khỏi Vụ Ẩn sơn mạch e rằng phải mất năm, sáu canh giờ. u Dương Ngột tuy hơi nóng lòng nhưng đành chấp nhận tốc độ đó. Mộ Dung Tử Thanh yên tĩnh suốt dọc đường, không gây phiền hà nên lão cũng bớt đa nghi.

Mang theo tiểu tử này cũng không hần không có điểm lợi ích, ít nhất Mộ Dung Tử Thanh ném chuột sợ võ đồ quý, nếu chỉ mang theo mình cô, vạn nhất cô quyết tâm chống đối thì phiền hà không nhỏ. Nha đầu này chỉ là con bài đem ra đàm phán, lão không dám sử dụng thủ đoạn quá kịch liệt, nhưng với Diệp Phong thì không cần cố kỵ.

Đi chừng một canh giờ, diệp Phong nằm trên lưng cô chợt mở mắt, nhìn u Dương Ngột đi gần đó, trông mắt ánh lên ting mang lạnh lẽo.

“Tử Thanh! Ngàn vạn lần đừng để lộ, coi như ta đang hôn mê.” Ghé sát tai cô thì thầm, giọng gã cơ hồ không thể nghe rõ truyền vào tai đối phương.

Mộ Dung Tử Thanh mỉm cười, lập tức hiểu ra, lập tức bất động thanh sắc, chỉ là bước đi chậm lại, dần kéo dài cự ly với u Dương Ngột.

234. Chương 234 : Dụ Sát

Diệp Phong tuy chính diện hứng một đòn Thủy long thăng thiên phá của u Dương Ngột nhưng cường độ gân cốt của gã thì võ giả bình thường không thể so được. Phương thức công kích trời buộc này muốn triệt để hủy diệt được gã thì thực lực hiện giờ của u Dương Ngột e rằng chưa đủ.

Ví như nếu nắm chặt quả trứng trong tay, dùng lực thật đều mà không vận lực mạnh thì khó lòng bóp vỡ. Nhưng nếu dùng dao hoặc dùi thì rất dễ dàng đập vỡ được vỏ trứng.

Giả như gã gặp phải võ tông có khí hải mang thuộc tính khác, bị đối phương toàn lực ra đòn, dù không táng mệnh thì bộ vị trúng chiêu cũng trọng thương. Nhưng thủy nguyên võ kỹ lại là phương thức công kích dồn ép toàn thân, đối với võ giả thì phòng ngự của họ chủ yếu dựa vào nguyên lực, một khi nguyên lực bị phá, thân thể sẽ trọng thương, nhưng Diệp Phong khác hần, thân thể gã cũng có lực phòng ngự kinh nhân, thủy long tuy tạo ra áp lực vô hạn nhưng tấn ra toàn thân nên gã vẫn chống chọi được.

Coi như u Dương Ngột xui xẻo. Thủy nguyên võ tông muốn giết gã thì tinh lực hao phí sẽ nhiều hơn võ tông của bốn hệ kia mấy lần. Có lẽ họ chỉ đành chọn cách để gã hao tổn đến chết bởi khí lòng hủy diệt được thân thể gã.

Gã giả bộ trọng thương dưới đất vốn để mê hoặc u Dương Ngột, thậm chí thừa cơ đánh lén. Nhưng vì lão quá hận gã nên chọn một phương thức báo thù mà gã không ngờ - rút cạn huyết dịch để đầy đoạ.

Gã giật mình, dù thân thể mạnh đến đâu thì nếu cạn hết máu thì cũng sẽ chết. Đang lúc gã định mạo hiểm phản kích thì Mộ Dung Tử Thanh bất ngờ đứng ra.

Nghe thấy nha đầu liều mạng bảo vệ gã, từ đáy lòng gã dấy lên cảm động.

Trước đó gã tiếp nhận cô vì đã nhìn thấy, sờ thấy hết tấm thân cộng thêm có chút hảo cảm, ngoài một chút trách nhiệm còn cả áy náy và tình cảm phức tạp hòa vào nhau, có thể coi là một chút xung động của nam nhân.

Xung động này không thể so với tình cảm khắc cốt铭心 giữa gã và Thẩm Lan, gã và tin và yêu thương nhau chân thành nhất.

Gã chưa bao giờ ngờ rằng mình lại quan trọng như thế với Mộ Dung Tử Thanh. Thậm chí quan trọng hơn mạng cô...

Nha đầu này tuy thỉnh thoảng gây loạn nhưng không mất đi nét khả ái, tuy đôi lúc ngang ngược nhưng cũng thông tình đạt lý. Tình cảm cô dành cho gã là chân tâm thành ý, khuynh tâm triệt để, không hề giả dối. Trong lúc quan trọng nhất, cô không hề do dự đứng ra liều mạng đồng sinh cộng tử với gã.

Có được người như thế còn mong gì nữa. Sau rốt cô cũng đạt tới tầm cao của Thẩm Lan trong lòng gã, tuy còn cách biệt đôi chút nhưng như thế cũng là cực hạn rồi. Thẩm Lan giữ vị trí vĩnh viễn không thể thay thế trong lòng gã.

u Dương Ngột khuất phục sự uy hiếp của cô, kể sách giả bộ trọng thương của gã thuận lợi tiến hành. u Dương Ngột cực kỳ tự tin với tuyệt chiêu của mình nên không kiểm tra thương thế của gã...Dù có kiểm tra cũng không thu được kết quả.

Chảy nhiều máu như thế, trên mình còn gần ấy vết thương thì dù không trí mạng nhưng trong thời gian ngắn không thể hồi phục được, đừng nói đến tiếp tục giao đấu.

Đó là một kiểu kiêu ngạo của võ tông, tự tay đánh bại địch nhân rồi mà còn hoài nghi đối phương thì khác nào tự hoài nghi thực lực của mình? Hà huống, trước mặt Mộ Dung Tử Thanh, lão không thể để lộ.

“Đợi chốc nữa, học thư mượn cơ này...” Giọng gã cơ hồ không nghe rõ vang bên tai cô.

Sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh biến ảo mạc trặc, lúc nghi hoặc, lúc kinh hãi, lúc lo lắng, nghe gã nói xong thì cô trịnh trọng gật đầu.

“Ngột trưởng lão, ta muốn xuống suối tắm.” Mộ Dung Tử Thanh đột nhiên rảo nhanh bắt kịp u Dương Ngột đi trước, bình tĩnh nói.

“Đợi đến nơi thì lão phu sẽ sai người hầu hạ cô.” Lão nhú mày, hiển nhiên hơi nghi hoặc, dọc đường cô rất hợp tác, sao giờ lại đòi tắm?

“Toàn thân y đầy máu, dính vào quần áo ta rất khó chịu. Ta muốn rửa vết thương cho y.” Mặt cô đỏ lên.

Hóa ra là vì tiểu tử đó. u Dương Ngột thoáng hiểu ra nhưng mắt lão biến đổi liên tục, rõ ràng chưa quyết định xong.

“Lẽ nào trưởng lão còn sợ ta mang y chạy mất?” Mộ Dung Tử Thanh nửa cười nửa không trào phúng: “Đi lâu như vậy, chân ta cũng mệt rồi, thuận tiện nghỉ ngơi một chút để đi nhanh hơn.”

“Tốt nhất cô đừng giả trò gì...Nếu hiện giờ người tắm cho sạch thì rời Vụ Ân sơn mạch thì chúng ta sẽ trực tiếp rời Vân Châu, không cần nghỉ chân. Người mà hy vọng kéo dài thời gian đợi phụ thân đến cứu thì e sẽ thất vọng.”

“Ngột trưởng lão đúng là cả nghĩ, hiện tại ta bị người khống chế, lẽ nào còn thoát được?” Mộ Dung Tử Thanh cười lạnh: “Phụ thân cũng không thể biết được ta ở chỗ này nhanh đến thế?”

“Được, nể tình cô hợp tác, lão phu không khó dễ.” u Dương Ngột liếc Diệp Phong, không thấy có gì lạ thì xua tay: “Nếu bị lão phu phát hiện cô giả trò gì thì tiểu tử này sẽ ném khổ đầu.”

“Dù sao ta cũng là một cô nương, trưởng lão cũng nên tránh xa một chút chứ nhỉ?” Cách đó chừng hai, ba chục thước có một dòng suối nhỏ, âu Dương Ngột nhìn là thấy hết.

“Lão phu lẽ nào còn nhìn trộm một con nhóc như ngươi.” Tuy nói vậy nhưng lão vẫn lùi xa năm chục thước.

“Trưởng lão đúng là cẩn thận, không biết phụ thân ta biết mọi chuyện thì có đến làm phiền trưởng lão không nhỉ?” Tuy cây cối dày đặc nhưng ở khoảng cách đó vẫn còn khe nhìn thấy.

u Dương Ngột hít sâu một hơi, cố nén cơn giận trong lòng, lùi xa thêm năm mươi thước. Phạm vi cảm tri của võ tông chừng hai trăm thước, tuy ngoài trăm thước thì cảm thụ không rõ lắm nhưng phân biệt xem Mộ Dung Tử Thanh có đào tẩu không thì không thành vấn đề.

Nếu lão đuổi theo hai người, đừng nói hơn trăm thước, dù hơn ngàn thước cũng chỉ mất đôi ba phút, nên lão không lo lắng gì.

Nhìn thân ảnh lão khuất sau câu cối dày đặc, mộ Dung Tử Thanh công Diệp Phong đến bên suối.

“Giờ chúng ta làm sao?” Cô đặt gã xuống, hấp háy mắt hỏi.

Diệp Phong hoạt động hai tay, neho mắt trầm giọng: “Ta có cơ hội giết u Dương Ngột nhưng phải dàn xếp cẩn thận, đây là cơ hội thoát thân duy nhất của chúng ta.”

“Người...Bị thương thế này còn định liều với hắn?”

“Chỉ cần hai tay ta còn lành lặn, âu Dương Ngột chết chắc.” Gã lạnh lùng mỉm cười.

“VẬY...Ta nên làm gì?” Mộ Dung Tử Thanh cảm nhận được tự tin trong mắt gã, hỏi thật lòng.

Gã nhìn quang, nhếch môi lên đầy tự tin.

OOo

“A!” u Dương Ngột đang đứng im dưỡng thần thì từ phía Mộ Dung Tử Thanh vang lên tiếng ré.

Lão không kịp suy nghĩ, lao đến cạnh con suối.

Trăm thước chỉ là nháy mắt, lúc lão đến gần thì ven suối trống trơn, chỉ có bộ y phục Mộ Dung Tử Thanh vừa mặc vớt gần đó.

Mục quang lão lập tức nhìn vào tảng đá duy nhất có thể ẩn thân gần đó, cảm giác được phía sau có hai người.

Định giở trò hử? Lão vốn cẩn thận, thậm chí bị đi tới từng bước một.

“Cút, cút ngay.” Phía sau tảng đá bay ra mấy viên đá lấp lánh lục mang, tiếng Mộ Dung Tử Thanh vang lên.

u Dương Ngột sầm mặt đá bay tảng đá, nổi giận: “Người định giở trò gì?”

“Lão thất phu háo sắc, ta đang tắm mà người dám đến nhìn trộm.” Ngữ khí Mộ Dung Tử Thanh hơi cuồng lên.

“Ta nghe thấy người ré lên, thật ra có chuyện gì?” u Dương Ngột đành quay lưng đi, hỏi.

“Ta...Ta thấy mấy vết thương đáng sợ trên mình, không nén được mới kêu lên. Người mau cút đi.”

“...” Tiểu nha đầu lại tắm cùng tiểu tử đó, việc này đồn đến tai Mộ Dung gia e sẽ trở thành chuyện cười. u Dương Ngột khẽ lắc đầu.

Thấy không có gì khác thường, lòng giới bị của lão tan đi, chuẩn bị cất bước.

Đột nhiên sau lưng lão rục kim quang, kim nguyên lực hùng hậu đẩy lên.

“Sao vậy?” Lão ngẩn người, vội ngoái lại.

Diệp Phong ngồi giữa dòng suối, tay cầm kim sắc trường cung nở nụ cười nhạt, nhìn lão như nhìn người đã chết.

“Vù!” Ngay lúc u Dương Ngột kinh nghi bất định, một đạo kim quang vụt khỏi dây cung.

Nhanh quá. Cảm giác cảnh giác mới lóe lên, thủy nguyên lực hộ thể điên cuồng tràn ra, lão nhảy vút đi theo bản năng.

“Phập.” Chân phải lão đau nhói, xương chân và gân tan nát, huyết tiễn phun ra như suối, đùi lão thủng một lỗ lớn.

Lăn hai vòng dưới đất, lão kinh hồn, thật ra là chuyện gì? Rõ ràng cách gã tới hơn hai mươi thước mà không tránh được? Hơn nữa đạo công kích này dễ dàng phá tan phòng ngự hộ giáp của mình, sao có thể như vậy?

“Đáng tiếc...Cơ hội tốt thế mà bị lão tránh mất.” Giọng Diệp Phong lạnh lùng vang lên: “Nhưng người không còn một chân thì tránh được mũi tên tiếp theo của ta ư?”

“Ma vân thiên giáp!” u Dương Ngột gầm lên the thé, thân thể lập tức được một dải bạch sắc vân vụ vây kín, đồng thời lão vỗ mạnh tay xuống đất, chân ấn xuống nhảy lùi lại.

“Định chạy?” Gã cắn nát một viên thất phẩm kim nguyên đơn nữa, tru Thần cung nhanh chóng hình thành một mũi tên năng lượng sắc bén hơn.

235. Chương 235 : Bí Tịch

Tốc độ ứng biến của võ tông quả nhiên bất phàm, cũng may Diệp Phong đã chuẩn bị sẵn một viên kim nguyên đơn. Một đòn không được thì thêm một đòn nữa xem sao.

Tuy tàn phế một chân nhưng tốc độ nhảy lùi của u Dương Ngột vẫn không chậm. Võ tông tuy không thể phi hành nhưng mượn nguyên lực bay nhảy thì vẫn rất dễ dàng. Lão không bỏ chạy ngay mà đồng thời với lúc bật lùi thì hai tay cũng dồn một dải thủy nguyên năng lượng khổng lồ, chuẩn bị ứng đối đòn tấn công của gã.

Nhảy lui thêm một bước là cự ly song phương sẽ thành hơn bốn mươi thước, dù kim cung có lợi hại đến đâu thì cũng không uy hiếp đến lão được. Kim quang bắn tới chẳng nữa, lão cũng nắm chắc chặn được.

Kim mang rục lên trên thần cung, năng lượng tiền cực kỳ sắc bén hình thành. Diệp Phong nheo mắt đợi cơ hội.

Thịch. u Dương Ngột giẫm một chân xuống đất, nguyên lực tràn ra, lại nhảy lui một lần nữa. Bất quá thân hình lão hơi lệch sang một cách quỷ dị, nếu Diệp Phong vẫn bắn thẳng như lúc trước, tất sẽ hụt. Kinh nghiệm chiến đấu mấy chục năm của lão cực kỳ phong phú, dù bỏ chạy cũng phải đưa ra lựa chọn thích hợp nhất.

Ảo ảnh tiền, xuất. Ngay lúc u Dương Ngột chuyển biến thân hình, gã liền xuất thủ. Cơ hội gã đợi là khi lão quyết định nhảy lùi lại.

Kim quang lóe lên, vùn vụt lao tới.

“Năm mũi tên?” u Dương Ngột hơi kinh hãi nên ngăn người ra một chốc.

Nhưng lần này tốc độ của kim quang không như lúc trước, tuy lão hơi kinh hoảng nhưng không ảnh hưởng đến phản ứng. u Dương Ngột giơ hai tay, lam sắc thủy lăng lập tức trào lên, hình thành một lớp chướng ngại trước mặt.

Mũi tên ban nãy khiến lão hiểu sơ qua về uy lực của đạo kim quang. Bị thủy lăng giảm bớt uy lực rồi, cộng thêm quanh mình lão còn có ma vân thủy giáp hộ thể, chắc miễn cưỡng đỡ được. Diệp Phong ngồi dưới đất bất động, chỉ cần chặn được đợt công kích này, lão sẽ ung ung đào thoát, đợi khi xử lý vết thương trên đùi xong, lão thiếu gì cơ hội rửa nhục.

Hết lần này đến lần khác thiếu niên này khiến lão nể đòn. Lần tới dù Mộ Dung Tử Thanh đem tính mạng ra uy hiếp, cũng phải giết gã. Địch nhân nguy hiểm như thế, không thể để lại trên đời.

Phập, phập, phập, phập, phập!

Năm tia kim quang va vào sóng nước, tan biến lập tức, thậm chí không gợn sóng.

Đơn giản vậy là hóa giải được? u Dương Ngột chưa kịp định thần thì khóe mắt chạm vào kim quang.

Sao lại...Như thế?

Lão không kịp nghĩ ngợi gì nữa, một mũi kim tiền từ từ cắm vào tim lão. Sát cơ thật sự là mũi năng lượng tiền vòng qua thủy lăng.

Độ phòng ngự của Ma vân thiên giáp không kém nhưng lực sát thương của Tru thần tiễn thì hộ thể nguyên lực bình thường sao chặn được? Quan trọng ở điểm vì vạn vô nhất thất, điệp Phong nuốt cả một viên kim nguyên đơn, uy lực của mũi tên này e trung giai vô tông cũng khó đỡ được.

“Phù!” Diệp Phong thu Tru Thần cung lại, ngã ngửa xuống khe suối, thở hồng hộc.

Khi thân thể bình thường, nuốt thất phẩm nguyên đơn, gã cơ hồ không thấy ảnh hưởng gì nhưng giờ đang bị thương, viên kim nguyên đơn này càng làm vết thương thêm nặng. Cũng may năng lực khôi phục của gã kinh nhân, một hai ngày nữa là bình thường.

“Người... Vừa dùng võ kỹ gì?” Mộ Dung Tử Thanh há miệng, tỏ vẻ kinh hãi cực độ, cách tới hơn bốn mươi thước mà gã vẫn giết được nhị giai vô tông. Kể việc này ra e rằng sẽ bị người ta coi là chuyện cười.

Nên biết dù là cử phẩm võ kỹ cũng không thể kho trương đến vậy.

“Cây cung này là thần khí.” Gã cười nhạt, đã quyết định tin cô thì không nên giấu, khi gặp Thẩm Lan thì gã cũng sẽ cho cô biết bí mật này.

Thần khí! Mộ Dung Tử Thanh cảm giác đầu óc choáng váng, ngồi phệt xuống nước.

Thần khí là gì? Cả Vô Nguyên đại lục, số lượng thần khí còn lại không đầy mười món, hơn nữa võ giả có được đều là vô hoàng cường giả. Chỉ có cường giả như họ mới đủ tư cách sở hữu. Diệp Phong lấy được thần khí từ đâu?

“Được rồi, đừng ngần ra nữa, một món thần khí thôi mà, có cần vậy không, cả mông mà cũng không chú ý.” Diệp Phong cười tà quái, ánh mắt đảo lên đảo xuống khắp người cô, ra vẻ hưởng thụ.

Trước đó vì gạt u Dương Ngột nên cô cời y phục đầy vết máu xuống, nhưng gã vẫn lấy một tấm áo trắng khác cho cô mặc. Dù gì cũng không thể để lão thất phu đó chiêm tiện nghi.

Giờ cô ngã xuống nước, tà áo trắng được dương quang chiếu vào, lớp vải mỏng gần như trở thành trong suốt, dính sát vào tấm thân linh lung yêu kiều. Ánh sáng chói mắt như ánh đèn soi tỏ mọi xuân quang trong y phục.

So với lúc ở trong nhà thiếu nữ trần trụi thì bức tranh này có thêm mấy phần mông lung, kín đáo nên càng quyến rũ.

“Nhìn cái gì!” Cô quát yêu, vội che những bộ vị quyến rũ lại, nhưng không tránh né gã. Mặt cô ửng đỏ khiến người ta chỉ muốn cắn vào.

“Hắc hắc hắc!” Diệp Phong tuy bất động nhưng nắm trong nước ngầm “cảnh đẹp” cũng không tệ. “Việc về thần khí chỉ có hai chúng ta biết, ngàn vạn lần học thư đừng nói cho ai khác, cả tộc nhân cũng không được.”

Mộ Dung Tử Thanh tâm tư mẩn duệ, biết việc này quan trọng, nếu để các cường giả ở đại lục biết trên mình một võ sư nhỏ nhoi lại có một món thần khí thì gã sẽ bị cả đại lục truy sát. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Nghe nói chỉ mình và gã biết bí mật về thần khí này, lòng cô ngọt lịm. Có lẽ chỉ mẩn cảm đặc hữu của nữ tử mới giúp cô nhận ra giữa hai người tựa hồ khác mấy ngày trước.

“Ở đây nước trong, trên mình ngươi toàn là huyết tích, chi bằng tắm đi.” Mộ Dung Tử Thanh nhìn những vết máu trên mình gã, cổ vẻ đau lòng.

“Tại hạ không có ý kiến...Bất quá hiện giờ tại hạ không động đây được, phải có người giúp mới xong.” Gã nheo mắt nhìn đối phương.

“Người nhắm mắt lại...” Mộ Dung Tử Thanh càng đỏ mặt, vẫn đến cạnh gã.

“Cô. Cô nương định làm gì? Cời y phục tại hạ ra làm gì? Ồi chà...Quần tại hạ đấy.”

“Người nhìn hết thân thể bản tiểu thư, ta phải nhìn lại mới công bằng.” Thấy gã cuống lên, cô đâm ra bớt thẹn, đắc ý hơn hẳn, cời hết đồ trên mình gã.

Đương nhiên cô vẫn chừa lại quần lót cho gã, đoạn lật người gã xuống, hai cánh tay mềm mại khẽ xoa lên.

Động tác của cô càng ngưng ngừng nhưng rất cẩn thận. Chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ tận tâm phục thị một thiếu niên, lòng ngập trong hạnh phúc.

OOo

Nửa canh giờ sau, thân thể gã cũng hồi phục đôi phần, miễn cưỡng có thể đi được. Mộ Dung Tử Thanh cũng tắm rửa sạch sẽ, mái tóc ướt nhẹ mang vẻ đẹp lãng loạn.

“Lão tặc u Dương Ngột hình như có một cái trử vật yêu quái, tìm thử xem có bảo bối gì không.” Là trưởng lão u Dương gia, thứ lão mang theo tất không thể kém quá.

Mộ Dung Tử Thanh đỡ gã đến cạnh thi thể lão, gã lần mò một hồi trong trử đại vật.

“Tuyền qua thăng long quyết! Thủy long thăng thiên phá!” Một quyển sách cũ và một tấm lam sắc quyền trực phát ra linh quang bảo khí, thoát nhìn là biết không phải phàm phẩm.

“Lục phẩm võ kỹ! Nguyên bản?” Gã hớn hờ. Nguyên bản của bí tịch khá trân quý, đều là truyền thừa chi vật của tông phái hoặc thế gia, không phải như những vật có thể dùng linh thức phục chế hoặc hạn chế số người học tập.

Tạm thời gã chưa dùng đến nhưng truyền cho thủy nguyên tu luyện giả của Tự Nghĩa xã tất sẽ giúp họ nâng cao thực lực. Võ kỹ này cần bí pháp để phối hợp, trước đó gã đã lĩnh giáo, uy lực không thường.

“Võ kỹ này tại u Dương gia cũng là trấn tộc chi vật, không ngờ u Dương Ngột lại mang theo.” Mộ Dung Tử Thanh hơi cảm khái.

“Bất quá một môn lục phẩm võ kỹ mà thôi, sao đáng là trấn tộc chi vật!” Diệp Phong lấy làm lạ, âu Dương Ngột còn biết một môn thất phẩm võ kỹ.

Mộ Dung Tử Thanh liếc gã đáp: “Người tưởng u Dương Ngột biết một môn thất phẩm võ kỹ thì u Dương gia có thất phẩm võ kỹ bí tịch hả?”

“Lẽ nào không phải?” Gã không hiểu rõ nội tình các thế gia như cô.

“Mộ Dung gia cũng chỉ có bí tịch thất phẩm và bát phẩm võ kỹ, mỗi loại một bản, đó là do gia gia ta trở thành võ hoàng, sáng tạo ra hai môn hỏa hệ võ kỹ làm truyền thừa chi bảo của gia tộc. u Dương gia chỉ có bí tịch cao nhất là lục phẩm.”

“Thất phẩm võ kỹ của cao thủ u Dương gia đều là linh thức phục chế phẩm tổn vô số tài vật lấy được từ mọi nguồn. Mộ Dung gia vì có bí tịch hai môn cao giai võ kỹ nên có thể trao đổi với bí tịch thuộc tính khác của các đại thế lực. Tại Võ Nguyên đại lục, học tập một môn cao giai võ kỹ, không có tài lực hoặc bối cảnh kinh nhân thì không thể nào.”

“Vậy cơ à? Không phải chứ...” Diệp Phong hơi kinh ngạc, thu Tổ Nhã thản nhiên cho gã một thất phẩm võ kỹ, theo gã thì võ kỹ này tuy trân quý nhưng không đến mức như Mộ Dung Tử Thanh nói.

Bất quá gã quên mất một điều, thu Tổ Nhã là người thế nào? Bích Thủy cung nhất phong chi chủ, thực lực bản thân là võ hoàng, một môn thất phẩm võ kỹ, đương nhiên không đáng gì, hà huống lúc đó nàng ta không tra xét kỹ, chỉ cho rằng trong ngọc bội là một môn lục phẩm võ kỹ, nếu biết là thất phẩm, e rằng cũng phải do dự.

236. Chương 236 : Mộ Dung Càn

“Ta cứ thắc mắc mãi, ngươi lấy đâu ra lắm bí tịch và võ kỹ cao thâm như thế, còn...Còn cả thần khí nữa.” Mộ Dung Tử Thanh bĩu môi lẩm bẩm.

Cô coi Thần thông thuật và Tru thần tiên thành võ kỹ và bí pháp tầm thường, co tay mà tính thì ít nhất gã cũng có bốn, năm môn không thấp hơn thất giai võ kỹ. Vận khí của gã sao mà tốt đến thế! Bất quá Mộ Dung Tử Thanh không ghen tị, người cô thích càng lợi hại thì cô càng vui. Cảm giác được bảo vệ đó...Đề chịu thật.

Kỳ thật cô đã bỏ qua một món tiên thiên hỗn độn chi khí - Huyền thiên như ý bổng. Chỉ vì thực lực của gã hiện giờ còn yếu, không thể phát huy một phần trăm uy lực của nó. Huyền thiên như ý bổng thật sự, một khi triển lộ thần uy thì dù xô núi dốc bể cũng được, ngay cả Tru Thần cung cũng kém hơn đôi chút.

Bất quá, võ kỹ gã nắm vững chỉ có Thập bát điệp chấn là thất phẩm, còn lại đều tầm thường. Thần thông khác tuy uy lực kinh nhân nhưng thật ra không hẳn là võ kỹ. Lần này coi như gã có nhận thức nhất định về cao giai võ kỹ.

Trong trữ vật yêu đới còn một ít tinh tậ, ba tinh tạp, ba món hoàng cấp công kích linh khí, lệnh bài trưởng lão u Dương gia và mấy tạp vật.

“u Dương Ngột đã chết thì lệnh bài và tinh tậ biến thành phế vật. Bất quá cứ giữ lại, chưa biết chừng sau này sẽ có diệu dụng.” Gã nghĩ một chốc rồi thu hai vật phẩm đó lại.

“Muội đường đường là Mộ Dung gia thiên kim, ba món linh khí này phẩm chất phổ thông, chắc không để tâm, còn cả chút tinh tậ này, chắc cũng không khiến muội động lòng. À...Ta miễn cưỡng nhận nhé Những thứ khác thì muội cứ tùy tiện chọn.” Gã phát tay, tinh tậ và linh khí biến mất.

Muốn biến Tụ Nghĩa xã thành thế lực đấu được với Lục Lâm bang thì tài lực, vật lực cần đến không nhỏ. Giờ gã đang lúc lưu tâm, dù là linh khí hay tinh tậ, đều thuộc nhóm cần phải có để tăng cường thực lực.

“Hừ, đồ tốt người lấy hết rồi, ta còn chọn gì nữa.” Mộ Dung Tử Thanh không khách khí liếc gã, nhưng không để tâm.

“Muội không cần chứ đừng nói là ta không cho.” Gã cười hì hì, không hề khách khí.

“u Dương Ngột tuy chết trong tay người nhưng trừ hai chúng ta, không còn ai biết.” Mộ Dung Tử Thanh nghĩ ra, nghiêm mặt nói: “Tổn thất một võ tông, đối với u Dương gia là việc không nhỏ, tốt nhất đừng để lộ, bằng không sẽ mang lại cho người phiền phức vô cùng vô tận.”

“Không sai, nhưng muội không sợ u Dương gia trút món nợ này cho Mộ Dung gia ư?”

“Việc này vốn chúng mưu đồ xấu xa trước, muốn bắt ta cơ mà. Giờ đã không thành lại mất thêm của, dù hoài nghi Mộ Dung gia thì chúng chỉ còn biết tự nhận xui xẻo. Hà huống u Dương Ngột dám đơn độc xuất mã, khẳng định vì lực lượng cha ta mang đến Vân Châu không đủ giết hắn, nên hắn mới như thế. Chúng không ngờ rằng đường đường nhị giai võ tông lại chết trong tay võ sư.”

“u Dương Thiên còn sống, chắc biết chúng ta đi cùng nhau?”

“Thế thì sao? Người đi mà bảo hắn là người giết u Dương Ngột, e rằng có đánh chết hắn cũng không tin.” Mộ Dung Tử Thanh khẽ cười: “Mặc cho u Dương gia nghi thần nghi quỷ, phân tán tinh lực. Cha ta chắc chưa đến Võ Dung học viện, nghi vấn này e rằng u Dương gia nhất thời không giải được. Xem chúng có dám nhắm vào ta nữa không.”

Diệp Phong trầm ngâm một chốc, tử Thanh nói không sai, tuy gã để lộ thực lực nhất định trước mặt u Dương Thiên nhưng như vậy tuyệt đối không giết được u Dương Ngột. u Dương gia khẳng định có tai mắt giám sát toàn người Mộ Dung gia đến Vân Châu, tất nhiên họ không có cơ hội đánh lén lão. u Dương Ngột thần bí thất tung, nhất định sẽ khiến u Dương gia nghi hoặc.

Đúng rồi...u Dương Thiên không biết gã giết Dâm Dục ma cơ, chắc hắn cho rằng gã và Mộ Dung Tử Thanh sa vào tay ả. Vậy thì hắn sẽ hoài nghi ả đầu tiên, tuy thực lực của ả không phải đối thủ của u Dương Ngột nhưng với dâm độc quý dị, không hẳn không có khả năng lưỡng bại câu thương...

Nếu u Dương Ngột độc phát tại Vụ Ân sơn mạch gặp phải tứ giai yêu thú lợi hại thì kết quả ai cũng đoán được.

Chỉ cần gã và Mộ Dung Tử Thanh bưng kín miệng bình, âu Dương gia sẽ không nhanh chóng tìm đến. Gã phải lợi dụng thời gian này để đề cao thực lực, dù sau cùng bị tra ra thì cũng không phải sợ nữa.

Nhưng gã không ngờ là cái chết của Dâm Dục ma cơ và u Dương Ngột đã dấy lên một cơn bão với Nam chiêm Bộ châu. Cơn bão đó tranh thủ cho gã không ít thời gian. Nhưng đó là chuyện về sau.

Hai người ở lại ven suối thêm hai ngày, đợi thương thể của gã khỏi hẳn mới rời Vụ Ẩn sơn mạch. Dọc đường tuy có mấy con tam giai yêu thú quấy nhiễu nhưng đều bị gã dễ dàng giết chết, bổ sung ngũ hành nguyên lực vào nguyên trạch.

Đã là ngày thứ tám của kỳ rèn luyện, hai người quay về phạm vi sơn lâm của Võ Dung học viện.

Phía trước vang lên tiếng lao xào, một đội nhân mã của Võ Dung học viện đi tới.

“Mộ Dung Tử Thanh?” Một đạo sư lên tiếng, có phần kích động.

“Cam đạo sư sao lại ở đây?” Mộ Dung Tử Thanh hiển nhiên biết đối phương, hỏi với vẻ kỳ lạ, theo lý thì lão sư không thể nhúng tay vào kỳ rèn luyện của học viện.

“Ngày rèn luyện đầu tiên, an Phan đột nhiên quay về cho biết con bị một toán người thần bí bắt đi. Y vốn định cứu con nhưng đám người đó thực lực ít nhất cũng là trung giai võ sư, y thụ thương tẩu thoát. Thanh viện sư nghe xong thì nổi giận, tự dẫn mấy đạo sư đi tìm, những đạo sư khác cũng dân học viên lớp tốt nghiệp đến ngoại vi Vụ Ẩn sơn mạch tìm xem có manh mối gì không.” Đạo sư đó nói một hơi.

“An Phan? Hiện tại hắn ở đâu?” Nghe thấy cái tên đó, lửa giận trong lòng Mộ Dung Tử Thanh bùng lên, mặt nghiêm lại.

“Nghe nói vì cứu con mà y rách cả mặt, mấy ngày gần đây đều dưỡng thương tại túc xá...Sao vậy?” Sau rốt đạo sư cũng nhận ra sắc mặt cô khác thường.

“Đạo sư, lẽ nào An Phan không cho các vị biết kỳ thật hắn cùng bọn với toán thần bí nhân đó?” Diệp Phong đứng cạnh mỉm cười.

“Cái gì? Có chuyện đó hả?” Vị đạo sư cũng đoán được mấy phần qua sắc mặt Mộ Dung Tử Thanh, chấn động vô cùng.

“Hắn dám trở về học viện hả?” Mộ Dung Tử Thanh nghiêng rằng phần hận.

“Hắn chắc cho rằng lần này học thư không thoát nạn được nên có gì phải sợ.” Hơn mười cao giai võ sư vây ráp họ, an Phan chắc không ngờ rằng Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh lại thoát được.

“Bất quá lúc này e là hắn không có mặt ở Võ Dung học viện.” Diệp Phong đoán không sai, âu Dương Thiên quay về, hắn đã nhận được tin, tuy u Dương Ngột sau đó xuất hiện nhưng vì chắc chắn, an Phan lén rời học viện.

“Về học viện rồi tính?” May mà Mộ Dung Tử Thanh không sao, cam đạo sư thở phào, còn xử trí An Phan thế nào thì do các viện sư quyết định.

Dọc đường, vị đạo sư hỏi dò xem mấy ngày nay hai người làm gì ở Vụ Ẩn sơn mạch nhưng bị cả hai dùng những lời thương lượng sẵn làm cho mơ hồ, sau cũng mới biết là không hỏi được gì.

“Tử Thanh! Con bình an vô sự thật tốt quá.” Không hiểu Cam đạo sư báo tin bằng cách nào, vừa về đến học viện là Thanh viện sư đến ngay. Thấy cô, ông ta tỏ ra vui mừng.

“Xem con nhóc tinh ranh này còn dám đi lung tung nữa không.” Thanh viện sư ngoài miện trách mắng nhưng trong lòng lấy làm may mắn, nếu tôn nữ của bạn cũ lạc mất ở chỗ mình thì mặt mũi ông ta còn gì nữa.

“Nào, cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, tối qua cha con đến Vân Châu, tí nữa ta đưa con đến gặp.” Thanh viện sư kéo cô, vừa đi vừa nói.

“Phụ thân đến rồi?” Mộ Dung Tử Thanh vừa vui vừa kinh hãi, vui vì đã một năm hai cha con không gặp nhau, kinh hãi vì nếu quan hệ với Diệp Phong bị lộ, không hiểu sẽ có hậu quả gì. Là tộc trưởng của đại thế gia, quan niệm đẳng cấp của Mộ Dung Càn khá nghiêm khắc, cũng là nguyên nhân cô bất an.

“À...Tiểu tử này từ đâu mọc ra? Theo bọn ta làm gì?” Thanh viện sư hiển nhiên muốn nói chuyện riêng với Mộ Dung Tử Thanh, thấy gã đi theo thì nhú mày lại.

“Mấy hôm nay đều do Mộc Phong bảo vệ, không thì hôm nay Tử Thanh không được gặp Thanh gia gia nữa.”
Cô nũng nịu: “Gia gia muốn hỏi gì, y cũng biết hết.”

“Mộc Phong? Là tiểu tử luyện thể nhập học tăng liền hai cấp đó hả?”

“Chính thị bản nhân!” Gã đáp cứng cỏi, sau trận đấu với u Dương Ngột, lòng kính sợ với võ tông của gã đã giảm nhiều. Thanh viện sư tuy thực lực hơn xa u Dương Ngột nhưng chưa tấn nhập võ tôn, nên khí thế dồn lên gã không quá mãnh liệt.

“Không sai, không sai.” Thanh viện sư hơi ngạc nhiên, gật đầu: “Chắc thực lực của ngươi không kém hơn võ sư cấp thấp.”

Ông ta hiểu rõ thực lực toán nhân mã của u Dương gia, tuy không biết tin u Dương Ngột đến Vân Châu nhưng cứu được cô từ tay các cao giai võ sư thì Mộc Phong hiển nhiên không tầm thường.

Mộ Dung Tử Thanh nháy con mắt trong veo như nước hồ thu đầy tinh ranh, thực lực của gã đầu chỉ không kém võ sư cấp thấp mà gần như ngang với võ tông. Tất nhiên cô không nói cho Thanh viện sư biết.

Gã mỉm cười không nói gì, có vẻ mặc nhận.

Thanh viện sư không khỏi hứng thú nhìn gã, luyện thể đến mức như gã quả rất hiếm. Bất quá vì sao lại không nhìn thấu tu vi của gã? Cổ quái, cổ quái quá!

Bất quá ông ta càng quan tâm tới những tao ngộ của Mộ Dung Tử Thanh trong mấy ngày qua, nên dồn chú ý sang. Diệp Phong là người đi cùng nên không cần tránh né, hà huống dáng vẻ của Mộ Dung Tử Thanh khiến ông ta nhận ra đôi chút, xem ra tiểu nha đầu đã động tình.

237. Chương 237 : Xung Đột

Thanh viện sư không lưu Mộ Dung Tử Thanh quá lâu, vì phụ thân cô, cũng là Mộ Dung tộc trưởng, đã đến Vân Châu, đang đợi tin tức ở nơi nghỉ chân. Mộ Dung Tử Thanh an toàn quay về, tất nhiên phải thông tri cho hai cha con gặp mặt. Hơn nữa chỉ ông ta có chìa khóa mở được Tử mẫu hoàn trên tay hai người.

Nơi nghỉ chân của Mộ Dung gia tộc ở tiểu trấn cách Võ Dung học viện không đầy mười dặm, diện tích ngôi phủ không lớn nhưng dung nạp trăm người không thành vấn đề. Thanh viện sư hộ tống hai người đến đó rồi rời đi. Tính ra ông ta là trưởng bối của Mộ Dung Càn, có lý đầu trưởng bối bái kiến vẫn bối, nếu không vì lo lắng cho an nguy của Mộ Dung Tử Thanh thì ông ta không cần đến đó.

Cửa phủ mở toang, hai võ giả cao lớn đứng hai bên, nhắm mắt dưỡng thần. Diệp Phong liếc nhìn là biết thực lực của họ - cao giai võ sư. Mộ Dung thế gia quả nhiên thực lực bất phàm.

Hai người ngoài cửa hiển nhiên cũng nhận ra cô đến gần nên mở bừng mắt.

“Tiểu thư! Tiểu thư về rồi.” Một võ sư nhanh chóng la vào phủ, một người khác cung cung kính kính cúi người với cô.

“Tộc trưởng đại nhân tới qua mới đến, nghe nói tiểu thư bị người u Dương gia phục kích tại Vụ Ân sơn mạch thì rất lo, không ngờ tiểu thư an toàn, tộc trưởng đại nhân nhất định vui lắm.”

“Cha ta đâu?” Mộ Dung Tử Thanh nhặt nhẹo hỏi.

“Tiểu thư, mời! Tộc trưởng đại nhân được tin liền tự thân đến nghênh tiếp tiểu thư!”

“Vị này là...” Võ sư nhìn Diệp Phong, ngần ngừ hỏi.

“Y là bằng hữu của ta, mặc kệ đi, đưa ta đi gặp cha.” Ngữ khí của cô lạnh lại, tựa hồ hơi bất mãn.

“Vâng.” Viên võ sư không dám hỏi tiếp, dẫn hai người vào trong.

“Nha đầu, uy phong lắm.” Gã lén cười bảo.

Mộ Dung Tử Thanh thờ lười cười: “Biết lợi hại của ta chưa. Nếu không nghiêm thì thế nào cũng bị y hỏi đông hỏi tây, việc này chỉ cần giải thích cho mình cha nghe là đủ, hà tất phí lời.”

Đi thêm mấy bước, một hắc sắc nhân ảnh vút tới.

“Tử Thanh!” Trong tiếng gọi hàm chứa niềm quan tâm.

“Cha.” Cô hân hoan lao tới, ôm cổ ông ta, kêu lên đầy nũng nịu.

Người đến chính thị Mộ Dung Càn, chừng hơn bốn mươi tuổi, thân hình trầm ổn, uy vũ, vẻ mặt ông ta lạnh lùng nghiêm nghị, mục quang hơi lấp lánh, như đao mang sắc bén khiến người khác e dè khi nhìn vào. Thấy cô thì ánh mắt ông ta mới trở nên nhu hòa, thoáng nét từ ái.

“Tử Thanh tiểu thư! Cô không sao thì hay quá.” Phía sau lại có một thanh niên rảo nhanh tới, dáng vẻ rất tuấn dật, mặc tà áo trắng, tô điểm cho khí chất thập phần ưu nhã. Ánh mắt hắn không giấu được niềm ái mộ nên Diệp Phong nhìn thấy rất rõ.

Lẽ nào là tình địch của ta? Lòng gã lấy làm lạ, lặng lẽ đứng im, toán người Mộ Dung gia tạm thời bỏ qua gã.

“Mộ Dung Tu? Người đến đây làm gì?” Mộ Dung Tử Thanh nhướng mày liêu, bất mãn hỏi phụ thân: “Cha, đưa y đến Vân Châu làm gì?”

“Tu nhi cũng chỉ quan tâm con mà thôi, nghe nói con bị người u Dương gia bắt, suýt nữa y đến tận sào huyệt của chúng liều mạng.” Mộ Dung Càn cười ha hả.

“Thật sao?” Mộ Dung Tử Thanh đảo mắt hỏi Mộ Dung Tu.

“Nếu Tử Thanh tiểu thư thật sự bị mấy tên khốn u Dương gia bắt thì Mộ Dung Tu này dù mất mạng cũng phải cứu được tiểu thư về.” Mộ Dung Tu lấy lòng, ra vẻ nghĩa khí lắm liệ, vỗ ngực nói.

“Vậy được. Người giết u Dương Thiên trút giận cho ta.”

“Chuyện đó...” Mộ Dung Tu ngượng ngùng: “Hắn là thất giai điên phong võ sư...”

“Vậy thì sao? Người bảo là sẵn sàng bỏ mạng vì ta cơ mà?” Mộ Dung Tử Thanh cười lạnh: “Lần này u Dương Thiên là chủ mưu, lẽ nào người không muốn trút giận cho ta? Một u Dương Thiên mà người đã không dám đối diện thì ta tin vào thành ý của người thế nào được.”

“Được rồi, nha đầu.” Mộ Dung Càn hòa giải: “Tu nhi có lòng là tốt rồi, mấy tháng trước y trở thành tứ giai võ sư, nếu con có chuyện thì y có thể ra sức.”

Mộ Dung Tu ưỡn ngực ngạo nghễ, năm nay hắn hai mươi nhăm tuổi mà đã thành trung giai võ sư, tuyệt đối xứng danh thiên tài.

Mộ Dung Tử Thanh bĩu môi ngó lơ, nhỏ giọng hỏi phụ thân: “Cha, có mang theo chìa khóa tởa tâm hoàn không?”

“Đương nhiên có.” Mộ Dung Càn như nhớ lại việc thú vị, mỉm cười: “Con quên rồi hả? Trước đây để phòng việc con đi lung tung, ta thường dùng tởa tâm hoàn khốe con, nên chìa khóa lúc nào cũng mang theo.”

“Cha!” Mộ Dung Tử Thanh hổ thẹn, nhận ra gã nháy mắt động viên mình, việc này bị gã nghe thấy, không hiểu sau này gã sẽ trêu cô thế nào.

“Không phải con vẫn cầm một cái chìa khóa phụ sao?” Mộ Dung Càn phát hiện con gái đeo mẫu hoàn, còn tử hoàn đâu?

Nhìn quanh một lượt, ông ta mới chú ý thấy gã, tử hoàn lại nằm trên cổ tay gã. Mắt ông ta ánh lên kinh ngạc.

Ông ta hiểu rõ con gái, lúc nào cũng lạnh lùng với mọi thanh niên tuấn tú. Cô lại hiểu rõ lai lịch thật sự của tởa tâm hoàn, tuyệt đối không tùy tiện sử dụng để đùa với một thiếu niên.

Chúng nhân lúc đó cũng phát hiện ra gã, ánh mắt Mộ Dung Tu lóe lên địch ý.

“Y là...” Mộ Dung Càn nghi hoặc.

“Y tên Mộc Phong, đồng học mà con gái quen ở học viện...” Bất giác đỏ mặt, mộ Dung Tử Thanh đáp: “Lần này không có y cứu, con gái có lẽ đã bị u Dương gia bắt rồi.”

“À!” Mộ Dung Càn động dung, ông ta vốn lấy làm lạ, con gái tuy tấn cấp đến võ sư nhưng bảo cô thoát khỏi tay mấy cao giai võ sư truy đuổi thì quá phi lý nhưng chưa kịp hỏi. Xem ra là có liên can đến thiếu niên này.

“Y hả? Tử Thanh tiểu thư nói đùa hay sao?” Mộ Dung Tu hỏi Diệp Phong với vẻ coi thường: “Tu vi các hạ là gì?”

“Tại hạ chỉ là tam giai võ sư.” Gã nhướn mày, nhật nhẽo đáp.

Cái gì? Tam giai võ sư? Chúng nhân đều kinh ngạc, tam giai võ sư mười bảy mười tám tuổi là tốc độ tu luyện hiếm có ở Võ Nguyên đại lục, không có thiên phú trác tuyệt và bảo vật hiếm có giúp đỡ thì người thường không thể tiến bộ nhanh đến thế. Dù là thất tông tam bang ngũ thế gia cũng chỉ có rất ít hạch tâm đệ tử đạt tới tiến độ này.

Thiên tài như thế sao lại là học sinh Võ Dung học viện. Điều kiện tu luyện của học viện không đủ để bồi dưỡng được học viên cỡ này.

“Người...Người nói láo? Chứng minh đi.” Mộ Dung Tu không nhìn ra tu vi của gã, vì không nhìn thấu nên càng không tin.

“Không tin cũng được.” Diệp Phong không buồn tranh hơi, cười lạnh bảo: “Các hạ cho rằng mình có tư cách bắt mỗ chứng minh?”

“Tử Thanh! Vào nhà nói chuyện.” Mộ Dung Càn thấy Mộ Dung Tu định ra tay thì lên tiếng. Ông ta đã mở khóa trên cổ tay con gái, tử hoàn trên tay Diệp Phong cũng đồng thời được mở.

“Các người đưa vị tiểu huynh đệ này vào nghỉ. Tử Thanh, vào nhà nói chuyện. Tu nhi...Vào cùng đi.” Mộ Dung Càn hít sâu một hơi, đi vào gian nhà lớn nhất.

Hai cao giai võ sư đưa tay mời. Diệp Phong nhíu mày, không muốn làm khó Mộ Dung Tử Thanh nên gã không chối, theo họ vào một gian nhà.

Trong nhà, mộ Dung Càn trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Tử Thanh, tu vi của thiếu niên đó thật sự là tam giai võ sư? Con đừng nói dối.”

“Con lừa cha làm gì?” Mộ Dung Tử Thanh bĩu môi, tam giai võ sư mà các người đã không tin, nếu bảo y giết được cả võ tông thì chẳng phải sẽ sợ đến rớt lưỡi sao.

“Y có bối cảnh gì chẳng?”

“Không...Theo con biết, y là người của một gia tộc nhỏ.” Mộ Dung Tử Thanh bất mãn nhíu mày: “Cha định nói gì?”

“Tiểu tử đó có quan hệ gì với con? Vì sao con mặc y phục nam nhân? Còn nữa mấy hôm nay con và y trốn tránh u Dương gia truy đuổi, sao lại đeo tỏa tâm hoàn lên tay y?” Mộ Dung Càn hỏi rất nhiều nhưng mục đích thật sự chỉ có một.

“Con thích y.” Cô biết rõ ý nghĩ của phụ thân, nên ki hê do dự biểu lộ tiếng lòng.

Lý do đó là đủ rồi.

“Y có đồng ý trở thành người Mộ Dung gia chẳng?” Mộ Dung Càn cười hỏi.

Một vài đại thế gia, đặc biệt là thế gia mới quật khởi trong vòng trăm năm như Mộ Dung gia, chỉ dựa vào quan hệ máu mủ tất khó lòng lớn mạnh, nên phải hấp thu huyết dịch tươi mới. Huyết dịch này là người ngoại tộc.

Họ tuy mang họ Mộ Dung nhưng không mang huyết mạch Mộ Dung gia mà thông hôn với trực hệ để tăng cường gia tộc. Thành viên ngoại tộc trừ không thể kế thừa vị trí tộc trưởng thì mọi đãi ngộ cũng như tộc nhân khác. Thực lực càng mạnh, địa vị trong tộc càng cao. Như vậy có lợi cho thế gia đại tộc lung lạc nhân tâm.

Mộ Dung Tu là thành viên ngoại tộc, có thiên phú tu luyện ư tú, là hậu bối được Mộ Dung gia trọng điểm bồi dưỡng. Mộ Dung Càn vốn rất đồng ý cho hắn kết hợp với con gái, thậm chí có ý tác hợp. Bất quá giờ nữ nhi có chốn gửi lòng, thiên phú cũng cao, nếu thu hút vào Mộ Dung thị thì cũng là điều ông ta mong muốn.

Sắc mặt hắn sầm xuống, hai tay nắm chặt lại. Nếu Diệp Phong gia nhập Mộ Dung thế gia, vị trí gia tộc đệ nhất hậu bối của hắn sẽ bị đe dọa nghiêm trọng.

238. Chương 238 : Động Thủ

Gia gia của Mộ Dung Tu là thái thượng trưởng lão trong tộc, cũng là một trong hai võ tôn của Mộ Dung gia. Phụ thân hắn cũng là trưởng lão cấp võ tông có tiếng, tuy hắn là ngoại tộc nhưng ở Mộ Dung gia cũng thuộc nhóm địa vị tôn sùng.

Nếu hắn thuận lợi có được Mộ Dung Tử Thanh thì với quan hệ sẵn có tất sẽ trở hành ứng viên cho chức tộc trưởng tương lai. Trục hệ của Mộ Dung Yên không chỉ có mình Mộ Dung Càn nhưng Mộ Dung Càn chỉ có một con gái. Mộ Dung Tu tuy là ngoại tộc nhưng cưới Mộ Dung Tử Thanh thì đời sau của hai người vẫn mang huyết mạch trực hệ nên sẽ không ai dị nghị gì. Cộng thêm hắn thiên phú siêu quần, chỗ dựa rất vững, cơ hội vươn lên cực lớn.

Đương nhiên tất cả đều cần việc hắn cưới nổi Mộ Dung Tử Thanh. Bằng không một con cháu ngoại tộc như gã, dù thực lực mạnh đến đâu cũng chỉ làm được trưởng lão là cùng.

Từ đời gia gia hắn đã theo hầu, hơn nữa cũng sống trong Mộ Dung gia nên không có ý định lật đổ để thay vị trí nhưng khó tránh khỏi lòng riêng tư muốn tranh thủ lợi ích cho chi của mình. Phụ thân và gia gia hắn đều rất kỳ vọng hắn và Mộ Dung Tử Thanh kết hợp, cả Mộ Dung Càn cũng ủng hộ.

“Tử Thanh là của ta...Không ai cướp được.” Khoảnh khắc sau, đầu óc hắn đã lướt qua mấy ý niệm. Trong tộc có gia gia và phụ thân chống lưng, dù Diệp Phong thật sự thành người Mộ Dung gia nhưng không có căn cơ thì sao là đối thủ của hắn được?

Ánh mắt âm trầm của Mộ Dung Tu ánh lên nét phản hận và ác độc khó thấy.

“Y...Con nghĩ là không chấp nhận đâu.” Mộ Dung Tử Thanh lắc đầu. Cô rất hiểu gã, chuyện này không thể nào.

“Một chút cũng không sao? Có khi con khuyên y xem, trở thành tộc nhân của chúng ta thì sẽ có nhiều lợi ích.”

Mộ Dung Tử Thanh khẽ lắc đầu, việc này không thể thương lượng được. Cô nêu ra tất sẽ khiến gã không vui.

“Vậy thì từ rày con không được lai vang với y.” Mộ Dung Càn nghiêm mặt. Mộ Dung gia không thể sử dụng được, gã lại không có bối cảnh gì, chỉ dựa vào thiên phú thì không lọt nổi vào mắt ông ta.

“Cha sao lại nói vậy?” Mộ Dung Tử Thanh cả kinh. Mộ Dung Tu tỏ vẻ hờ hững.

“Con là con gái bảo bối duy nhất của cha, sao lại kết hợp với một tiểu tử không có gì? Không sai, thành tựu hiện tại của y thì chứng tỏ y có thiên phú dị bẩm. Nhưng ở Võ Nguyên đại lục, thiên tài không có căn cơ đều không đạt được thành tựu gì lớn lao. Thiên tài nào không có tông tộc và môn phái có thực lực ủng hộ thì kết quả thông thường không có gì bất phàm. Hơn nữa tu vi của y vị tất do tu luyện mà có, nhiều khả năng do gặp kỳ ngộ gì đó.”

“Nếu y chịu gia nhập gia tộc, vi phụ sẽ có cách bồi dưỡng thành cường giả kiệt xuất của Mộ Dung gia. Nhưng chỉ dựa vào mình y thì có thành võ tông hay không còn là ẩn số. Dù y may mắn thì một võ tông không có thể lực đừng mơ cưới được con gái Mộ Dung Càn ta.”

“Đó là việc của con, không cần cha lo.” Mộ Dung Tử Thanh buồn bã, tuy đoán được phụ thân không tán thành chuyện của cô và Diệp Phong nhưng không ngờ ông ta lại thẳng thắn đến vậy. Đối với ông ta, trừ

thanh niên ưu tú trong tộc, chỉ có con cháu của những thế lực không kém hơn Mộ Dung thế gia mới xứng với cô.

“Việc này không thể để con làm loạn lên.” Mộ Dung Càn thầm cười khở, ngoài miệng vẫn cực kỳ nghiêm khắc. Mộ Dung thế gia quật khởi chưa lâu, vị phụ thân võ hoàng của ông ta lại đột nhiên thất tung. Hiện tại Mộ Dung thế gia đang gặp cường địch, chỉ cần đi sai một bước là vạn kiếp bất phục. Vị trí tộc trưởng này khiến ông ta luôn phải cẩn trọng vạn phần.

“Mộc Phong nhiều lần cứu con, mộ Dung gia tuyệt không phải hạ tri ân bất đồ báo.” Ông ta trầm mặc một lúc rồi bảo Mộ Dung Tu: “Tu nhi, đi nói chuyện với y xem, võ kỹ, đơn được, linh khí...Chỉ cần Mộ Dung gia có và không quá đáng thì đồng ý với y. Sau này không cho y tiếp xúc với Tử Thanh!”

“Vâng.” Mộ Dung Tu hoan hỉ nhận lệnh, ung dung đi ra.

“Đứng lại.” Mộ Dung Càn chế ngự Mộ Dung Tử Thanh chuẩn bị lao ra, ông ta khẽ phát tay, tử hoàn chụp lên tay cô.

“Ngày mai con cùng ta về tộc. Thời gian lâu thì việc này sẽ qua thôi.” Bị tỏa tâm hoàn trói buộc, dù Mộ Dung Tử Thanh có bản lĩnh thế nào cũng không thể ra khỏi nhà gặp gã.

“Nếu gia gia con mà còn...Có lẽ cha không bức con như thế.” Đối diện với ánh mắt đầy oán giận của con gái, mộ Dung Càn từ từ buông ra một câu khiến cô kinh ngạc.

OOo

Diệp Phong đang đứng ngoài nhà dưỡng thần. Hành động của Mộ Dung Càn hơi kỳ quái nhưng ã không để tâm. Gã chỉ là người ngoài, mộ Dung gia có việc bí mật cần đàm luận riêng là bình thường.

“Tu công tử!” Hai võ sư ở ngoài đột nhiên lên tiếng, cửa phòng kèn kẹt mở ra. Mộ Dung Tu cười lạnh bước vào.

Diệp Phong hơi nhướng mày, trong lòng không vui.

“Người tên Mộc Phong thì phải.” Mộ Dung Tu ngồi trên ghế đối diện gã, hếch cằm đầy kiêu ngạo.

“Tử Thanh đâu?” Gã không đáp mà hỏi ngược, ngữ khí hơi lãnh đạm.

“Danh hứ của tiểu thư nhà ta để người gọi thẳng hả?” Thái độ của gã khiến Mộ Dung Tu bất giác bùng lên lửa giận.

“Có thể hay không hình như không đến lượt các hạ quyết định.” Gã lạnh lùng đáp.

“Được, ta không thảo luận việc này với người.” Mộ Dung Tu nén niềm phật ý xuống, tộc trưởng dặn dò mới là nhiệm vụ quan trọng nhất, chỉ cần đuổi được xú tiểu tử này đi, gã sẽ không còn liên hệ gì với Mộ Dung Tử Thanh nữa. Hà tất mình phải ghen nhất thời.

“Tộc trưởng đại nhân dặn ta, lần này người cứu tiểu thư nên Mộ Dung gia nhất định báo đáp đầy đủ.” Hắn tỏ vẻ khinh miệt, có lẽ tiểu tử kiết này chưa từng thấy những bảo vật của Mộ Dung gia tộc.

“Bất tất...Mỗ cứu Tử Thanh không phải vì thù lao của quý tộc.”

“Nhưng Mộ Dung gia bọn ta không muốn bị người ta bảo là tri ân bất đồ báo. Nói đi, lục phẩm võ kỹ thích hợp với người hay đơn được giúp cho tu luyện, hoặc là huyền cấp linh khí? Chỉ cần người đề xuất, mộ Dung gia khẳng định sẽ cho, không cần e dè, thậm chí cả mấy loại thì cũng không hấn không thể.” Mộ Dung Tu cười ngông cuồng, nhiều thứ quý giá như thế, tiểu tử mặt rệp này nhất định sẽ sợ. Bất kỳ thứ nào cũng không phải loại như gã có được.

“Những lời này e rằng không phải ý của Tử Thanh?” Diệp Phong khẽ liếc xém đối phương, lạnh lùng buông một câu.

“Người đừng tưởng cứu tiểu thư một lần là có thể đắc thế. Với thực lực và thân phận của người không có tư cách có quan hệ gì với tiểu thư. Ngoan ngoãn chọn một thứ có ích cho người thì với cả người và tiểu thư đều có lợi. Hiểu chưa?” Mộ Dung Tu sử dụng ngữ khí trích thượng, lời lẽ cực kỳ khắc bạc, hấn muốn cho

Diệp Phong thấy Mộ Dung Tử Thanh không phải người gã có thể mơ đến. Nếu đả kích đối phương sụp đổ là kết quả hần vừa ý nhất, hoặc ít ra cũng để gã hiểu rằng gã và Mộ Dung Tử Thanh cách biệt rất xa.

“Đây là ý người hay ý của Mộ Dung gia?” Nghe thấy ý khinh thị trong lời hần nói, sắc mặt Diệp Phong sầm xuống.

“Có gì khác nhau? Có khí tiểu thư vì được người cứu nên có đôi chút tình ý, nhưng người tưởng như thế mà đủ để xứng với viên minh châu của Mộ Dung gia thì nhầm to. Tộc trưởng đại nhân không muốn người bĩ mặt nên mới sai ta ra khuyên một câu: Làm người không nên quá tham tâm.” Mộ Dung Tu bĩ môi cười nhạo.

“Ta có nên coi đó là lời gây hấn của Mộ Dung gia đối với Mộc mã?” Gã đứng dậy, tay nắm thành quyền đầu, con ngươi hơi nheo lại ánh lên lạnh lùng.

Mộ Dung Tu cười lạnh lùi lại một bước đứng lên, lòng vui mừng đến phát cuồng. Đang bực vì không có lý do gì giáo huấn tiểu tử này thì gã tự chuốc lấy. Chỉ cần gã động thủ trước, đương nhiên hần có cớ trả đòn.

“Người đừng có không biết tốt xấu như thế.”

“Cút.” Diệp Phong quát vang lạnh lùng, tay rung lên tanh tách, tổng ra một quyền.

Tam giai võ sư cũng dám ngông nghênh trước mặt ta! Mộ Dung Tu nhếch môi khinh miệt, hỏa nguyên lực phụ thể, đưa một tay định chặn đối phương.

“Ầm!” Đại lực kinh nhân theo cánh tay dòn vào, thân thể văng đi đập vào cánh cửa, lớp gỗ dày ba tấc bị thủng một lỗ hình người, văng thêm mấy thước nữa trước khi rơi xuống đất.

“Người...” Lòng gã bùng lửa giận, chỉ vào Diệp Phong nhưng nói thành lời, ọe một tiếng thổ máu ra.

“Tu công tử!” Hai cao giai võ sư ở bên ngoài cả kinh, trong nhà sao lại đột nhiên động thủ? Hơn nữa còn chưa nghe thấy tiếng đả đấu thì Mộ Dung Tu đã bắn ra. Với thực lực tứ giai võ sư của hần sao lại dễ dàng trúng chiêu như thế? Lại thô thảm như vậy?

Trong nhà.

Mộ Dung Tử Thanh đang giận phụ thân, nghe tiếng nổ ngoài cửa thì cả hai cùng kinh ngạc.

“Sao lại động thủ?” Mộ Dung Càn nhíu mày, mộ Dung Tu tuy có lẽ không thuận mắt với Mộc Phong nhưng tuyệt đối không động võ trước, dù thế nào Mộc Phong cũng cứu Mộ Dung Tử Thanh, lại đang đóng vai chủ nhà nên hần sẽ không mất lễ số. Xem ra là Mộc Phong bất phần vì không thấy Tử Thanh, nên mới nổi giận động thủ. Hừ, đúng là không biết tốt xấu.

“Không cần nghĩ cũng biết do Mộ Dung Tu gây hấn nên mới bị Mộc Phong giáo huấn!” Mộ Dung Tử Thanh cười lạnh với vẻ hả giận.

“Con không lo cho tiểu tử đó hả?” Mộ Dung Càn lấy làm lạ nhìn con gái, tu vi của Mộ Dung Tu hơn Mộc Phong một bậc.

Mộ Dung Tử Thanh tự hào hé làn môi đỏ, không hề lo lắng: “Mười Mộ Dung Tu cũng không thắng được y.”

239. Chương 239 : Chĩa Mũi Dùi Vào Nhau

“Các hạ sao lại xuất thủ thương nhân?” Hai cao giai võ sư sầm mặt nhìn Diệp Phong, nếu không vì họ biết gã cứu tiểu thư thì đã động thủ từ lâu.

Gã đẩy cánh cửa gỗ sứt sỡ ra, từ từ bước ra ngoài, mặt lạnh như băng.

“Mộc mã tự nhận thấy không có chỗ nào đắc tội Mộ Dung gia, hơn nữa cũng là hảo hữu của tiểu thư các vị. Vì sao lại phái người đến gây hấn và làm nhục mã? Lẽ nào đó là đạo đãi khách của Mộ Dung gia?” Gã lớn tiếng, giọng vọng tới cả gian phòng của Mộ Dung Càn.

“Khụ.” Mộ Dung Tu mặt đầy oán độc lau vết máu trên miệng, hai mắt đỏ ngầu: “Người dám động vào ta?”

Mộ Dung Tu từ bé đã là thiên tài tu luyện hiếm có trong tộc, luôn sống trong nịnh nọt và khen ngợi, cộng thêm hắn có gia gia và cha làm chỗ dựa vững chãi, được đồng bối đích hệ của Mộ Dung thị coi là bình đẳng. Chấn động trong thể nội hơi bình phục, hắn chợt dấy lên lửa giận điên cuồng.

Ngọn quyền của Diệp Phong chỉ vận Cự lực thuật, không hề thôi động nguyên lực, dù gì hắn cũng là tộc nhân của Tử Thanh, gã chỉ muốn giáo huấn hắn. Bất quá Mộ Dung Tu lại cho đó là sỉ nhục, bị một thiếu niên thực lực không như mình, còn là tình địch, một quyền đánh bay. Hắn xưa nay coi trọng thể diện làm gì có chuyện nuốt được cục tức này.

“Động đến người thì sao? Nếu không nể mặt Tử Thanh thì giờ người đã là một thi thể rồi.” Gã hừ lạnh, mục quang nhìn về phía căn phòng. Động tĩnh thế này, vì sao Mộ Dung Càn và Tử Thanh còn chưa xuất hiện? Lẽ nào Mộ Dung Càn muốn dẫn mặt gã?

Lòng gã lạnh lại, nếu Mộ Dung Tu cá nhân gây hắn thì gã coi như không thấy, một con rối không đáng để tâm. Nhưng nếu đó là ý Mộ Dung Càn thì khác...Gã tin vào tấm lòng của Mộ Dung Tử Thanh.

“Dựa vào đánh lén còn tưởng mình là nhân vật này kia sao?”

Ngọn quyền của Diệp Phong không thể coi là đánh lén, trước đó gã đã thủ thế, hơn nữa Mộ Dung Tu cũng giới bị, lúc quyền đầu tung ra, hắn còn kịp phản ứng. Tiếc là quyền đầu của Diệp Phong ẩn chứa sức mạnh không thể kháng cự, triệt để đánh tan phòng ngự của hắn, hất hắn văng xa.

Mộ Dung Tu bại quá nhanh, thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nên đành quy kết lý do thất bại vì quyền đầu của đối phương quá đột nhiên, khiến hắn không kịp phát huy thực lực. Dù thế nào hắn cũng là tứ giai võ sư, bí pháp và võ kỹ tu luyện không tệ, tuyệt đối không thua một học viên thực lực chỉ là tam giai.

“Lẽ nào người muốn rước nhục?” Diệp Phong lạnh lùng nhìn quanh, bốn cao giai võ sư của Mộ Dung gia chực xông lên: “Hay là Mộ Dung gia định đánh hội đồng?”

“Các người lui lại, việc này do ta tự giải quyết.” Mộ Dung Tu rít lên: “Ta sẽ cho người thấy, viện sinh như người vĩnh viễn không thể so với con cháu thế gia. Chúng ta không cùng đẳng cấp.”

“Một quyền của ta còn không tiếp nổi mà dám lớn lối hả?” Gã nhật nhéo trào phúng.

“Muốn chết!” Mộ Dung Tu mất rục tinh mang, hỏa nguyên lực tràn lên, chặn giậm khe đã lướt đến trước mặt Diệp Phong, hỏa quyền như ánh chớp xuất ra, nhắm thẳng ngực gã.

Chát, diệp Phong khẽ giơ tay lên đỡ, chụp cứng hỏa quyền, năm ngón tay như cương đao giữ chặt quyền đầu đối phương, khe nở nụ cười.

“Chậm quá...”

Thấy ánh mắt khinh thường của gã, mộ Dung Tu vốn hơi kinh hãi lại bị lửa giận chôn vùi. Hắn biết Mộ Dung Tử Thanh đang xem cả hai chiến đấu, nếu hắn thua dễ dàng thì sau này còn mặt mũi nào theo đuổi cô?

Hắn nghiêng rằng, thể nội khí hải điên cuồng chuyển động, hỏa nguyên năng lượng đổ rục từ tay phun ra, khí lưu quanh đó như bị dẫn động, quay tròn rồi thu lại, tụ hỏa nguyên vào một điểm, tràn lên quyền đầu đang nắm chặt.

“Lục phẩm võ kỹ: Cuồng lôi bí hổ sát!”

“Thiết bì thuật!” Gã ngưng tay phải, khe quát.

“Ầm!” Mộ Dung Tu lùi liền năm sáu thước mới miễn cưỡng hóa giải được lực đạo. Diệp Phong vẫn đứng bất động, khe nhếch môi lắc đầu coi khinh: “Kém quá, lẽ nào đó là cách biệt mà người nói?”

“Sao lại thế!” Mộ Dung Tu sắc mặt ngẩn người đứng trơ khấc, hiển nhiên không chấp nhận được hiện thực tàn khốc, hắn đã dốc toàn lực thi triển võ kỹ mà không thương tổn nửa sợi tóc của đối phương? Hắn chỉ đối diện một tam giai võ sư mà thôi, cuồng lôi bí hổ sát này dù cao giai võ sư cũng không dễ dàng đón đỡ như thế.

Đáng sợ hơn là Diệp Phong thậm chí không sử dụng nguyên lực! Chỉ ít gã không thi triển nguyên lực hộ giáp tầm thường nhất khiến không ai nhận ra gã là võ sư.

“Không thể nào.” Mộ Dung Càn cũng lẩm bẩm, ông ta là ngũ giai võ tông mà cũng không nhìn thấu tu vi của gã, hai người vừa ngạnh tiếp, rõ ràng gã chưa dốc toàn lực, tam giai võ sư mạnh đến thế sao?

“Con đã nói rồi, mười Mộ Dung Tu cũng không phải đối thủ của y. Hiện tại cha nên tin đi.” Mộ Dung Tử Thanh thần nhiên: “Mộc Phong tuy chỉ là người của tiểu gia tộc nhưng con tin y nhất định sẽ trở thành cường giả ngạo thị thiên hạ. Thành tựu của y, những thanh niên tuấn tài của các đại thế lực sao có thể so được.”

“Ta thừa nhận y khá hơn ta tưởng nhưng bảo y có thể ngạo thị thiên hạ...Ha ha.” Mộ Dung Càn lắc đầu, hiển nhiên coi lời Mộ Dung Tử Thanh là chuyện đùa.

“Cường giả thật sự của đại lục không như con tưởng tượng đâu. Dù gia gia con năm xưa...” Ông ta như nhớ lại việc không nên nhớ, mắt mờ đi thở dài.

“Nha đầu, con nên biết mình không phải con gái của tộc nhân bình thường. Là con gái tộc trưởng, trách nhiệm của con nặng hơn người khác nhiều...Vi phụ cho con quyền tự do chọn lựa nhưng phạm vi chọn chỉ trong các nhân tuyển mà các trưởng lão chấp nhận.”

“Các trưởng lão? Họ quản việc trong tộc rồi lẽ nào còn định quản cả việc riêng của con? Con chọn nam nhân thế nào thì liên quan gì đến họ?” Mộ Dung Tử Thanh phản hận.

“Hiện trạng của Mộ Dung gia tin rằng không phải con không biết, không chỉ có ngoại hoạn còn cả nội ưu nữa. Nếu con lấy hậu bối ưu tú trong tộc, chỉ ít cũng có thể ngưng tụ một lực lượng từ ngoại tộc, tăng cường lực hướng tâm vào gia tộc. Nếu con chọn một người đủ thế lực, sẽ mang lại viện trợ cho Mộ Dung gia, ngoại hoạn hết rồi thì nội ưu không đáng ngại.”

Mộ Dung Càn vỗ vai con gái cảm khái: “Ta biết như thế không công bằng với con, nhưng vì gia tộc, cũng không còn cách nào nữa. Thực lực của Mộc Phong còn chưa đủ...Kém xa lắm.”

“Nhưng sẽ có ngày y đạt đến trình độ khiến họ trọng thị. Con đợi được.” Mộ Dung Tử Thanh kiên định đáp.

“Nhưng gia tộc không thể đợi...Con sắp hai mươi rồi, trước lúc đến tuổi đó phải đưa ra lựa chọn. Nếu con nhất ý cô hành, kết quả sau cùng là Mộ Dung gia chia rẽ. Kết quả tốt nhất là phải quy phục người khác, còn tệ nhất là phá nhân vong. Lẽ nào con thích thấy điều đó?” Mộ Dung Càn thở dài.

Trận đấu bên ngoài đến lúc này cực kỳ chênh lệch.

Diệp Phong sau cùng cũng bức mình với việc Mộ Dung Tu làm phiền, tay dấy lên Kinh cực thứ giáp, thuận tay tổng ra.

Mộ Dung Tu chỉ đấu với Thần thông thuật đã không phải đối thủ, giờ gã thi triển kim nguyên lực thì càng không chống nổi.

Phịch, mộ Dung Tu ngã nhào, y phục quý phái bát bươm, thân thể đầy vết máu, gương mặt tuấn lãng cũng có hai vết thương, máu trào như suối.

“Không chịu nổi một đòn.” Diệp Phong tuy nổi giận ngùn vẫn đợi, đợi Mộ Dung Càn ra giải thích. Nhưng kết quả khiến gã thất vọng, cả Mộ Dung Tử Thanh cũng không thấy, chắc đã bị ông ta khống chế.

“Mộ Dung gia lại mục trung vô nhân như vậy?” Diệp Phong ngang nhiên đứng trong sân, lớn tiếng quát: “Mộc mỗ dù gì cũng là khách nhân, còn đạo đãi khách của Mộ Dung gia hóa ra chỉ là làm nhục và gây hấn. Nếu mỗ đắc tội Mộ Dung gia thì bị đối xử như vậy không oan nhưng các vị tự vẫn xem mỗ có đắc tội không. Không chỉ không mà thậm chí mỗ còn là ân nhân. Chả lẽ truyền thống của Mộ Dung gia là lấy oán trả ơn?”

Mộ Dung Càn không ra thì gã cứ mắng đối phương. Nhưng vì nể Tử Thanh nên gã không nặng lời quá.

“Mộc Phong! Các hạ ở địa bàn của Mộ Dung gia mà đả thương cả người bản tộc, lẽ nào không phải là đắc tội?” Mộ Dung Càn tựa hồ không định lộ diện, chỉ ở trong nhà lớn tiếng. Mộ Dung Tử Thanh buồn bã, há miệng nhưng nín lại được.

“Lẽ nào cho phép hấn làm nhục và gây hấn với Mộc mã rồi không cho mã phản kích? Mộc Dung gia còn biết đảo lộn trắng đen nữa cơ đấy.” Gã cười lạnh.

“Tu nhi do ta phải đi thương nghị việc báo đáp người đã cứu con gái ta, làm nhục và gây hấn người bao giờ?” Mộc Dung Cần biết thái độ của Mộc Dung Tu không ra gì nhưng hành động của Diệp Phong cũng quá đáng. Bất chợt ông ta cũng nổi đóa.

“Có hay không các vị tự hiểu, lẽ nào truyền thống của Mộc Dung gia là phủ nhận sạch trơn mọi thứ?” Diệp Phong càng nói càng giận, lời lẽ trở nên khắc bạc.

“Các hạ câu nào cũng vũ nhục Mộc Dung gia, chẳng lẽ cho rằng đã cứu Tử Thanh thì ta không dám giáo huấn?” Mộc Dung Cần bốc hỏa: “Mộc Dung gia nợ các hạ chút tình đó, lão phu sẽ báo đáp. Bất quá trước lúc đó, các hạ phải trả giá vì những gì vừa nói.”

“Bất y.” Mộc Dung Cần hạ lệnh, bốn cao giai võ sư phân ra hai người, giận dữ nhìn gã, nguyên lực từ từ tràn lên.

240. Chương 240 : Cha Con Đánh Cược

“Cha, vậy là sao? Mộc Dung Tu tự làm tự chịu, liên quan gì đến Mộc Phong đâu.” Mộc Dung Tử Thanh đỏ mặt, tức giận vô cùng.

“Ta biết việc này Tu nhi có trách nhiệm nhất định, nhưng cũng không phải là lý do để Mộc Phong trọng thương y. Trọng yếu nhất là tổ phụ của y là chi ngoại tộc lớn nhất của Mộc Dung thế gia, nếu thái thượng đại trưởng lão biết tôn tử của ông ta chịu thiệt mà tộc trưởng cha đây tự thủ bằng quan thì thế nào cũng có sóng gió.”

“Lẽ nào vì muốn vỗ yên thái thượng đại trưởng lão thì phải hi sinh Mộc Phong? Y là ân nhân cứu mạng con.”

“Việc này vi phụ tự biết xử lý. Cha thấy Mộc Phong thực lực không tệ, gặp cao giai võ sư cũng đủ sức đấu một phen, cha sẽ xử lý qua loa để có cái mà nói với thái thượng đại trưởng lão. Chỉ cần y chịu chút đau đớn dưới tay hộ vệ rồi chịu nhún thì cha sẽ nhân thế cho qua việc này.” Mộc Dung Cần không biết từ bao giờ đã hoàn toàn thu liễm cơn giận, phảng phất chưa từng động dung.

Mộc Dung Tử Thanh há miệng, tựa hồ định nói gì nhưng không nói ra.

“Con lớn rồi, con cháu trực hệ của Mộc Dung gia phải gánh trách nhiệm của gia tộc, không thể tự tung tự tác. Có những việc không phải con muốn thế nào thì nó sẽ thế, tất cả phải lấy lợi ích của Mộc Dung thế gia làm đầu.” Giọng Mộc Dung Cần chứa đôi chút già nua.

“Cha có dám đánh cược với con không?” Cô hít sâu một hơi, mắt tan hết hoang mang, đột nhiên lên tiếng.

“Đánh cược?”

“Trận này con cá Mộc Phong thắng! Chỉ cần phụ thân không xuất thủ, y sẽ bình an vô sự.” Mộc Dung Tử Thanh hếch cái cằm trắng nõn lên đầy tự tin: “Cha thắng thì từ rày con sẽ nghe theo gia tộc an bài, không còn cãi lại gì nữa, kể cả hôn sự. Nếu con thắng, con vẫn theo cha về gia tộc nhưng cha phải đáp ứng cho con năm năm, nếu trong thời gian đó, Mộc Phong không trưởng thành đến mức khiến các trưởng lão trọng thị thì con lại nghe theo an bài.”

“Tuy ta không nghĩ con có cơ hội thắng nhưng năm năm...Thì ta không dám nhận mỗi cá cược này.” Mộc Dung Cần lắc đầu thở dài: “Tuy ta là tộc trưởng nhưng tối đa chỉ giúp con kéo dài được hai năm.”

“Hai năm thì hai năm. Nhưng phụ thân phải đáp ứng, nếu con thắng, dù sau này thế nào cũng phải đứng về phía con. Hai năm sau, kéo dài được ngày nào cha phải kéo dài ngày đó.” Năm nay là thời gian đưa ra để mặc cả với Mộc Dung Cần, hai năm tuy ngắn nhưng cô tin gã.

Mộc Dung Cần hơi trầm ngâm rồi gật đầu: “Được, vi phụ đánh cược với nhân quang của con lần này. Ta muốn xem tiểu tử được con gái ta xem trọng có bản lĩnh gì.”

Bên ngoài.

Hai cao giai võ sư đã động thủ với Diệp Phong. Song phương đều dùng tay không, bởi không có ý định giết đối phương. Mộ Dung gia chỉ định giáo huấn Diệp Phong còn gã chỉ bị động phản kích.

Trong sân, quyền quang cước ảnh, nguyên lực giao nhau tung hoành, chiến đấu cực kỳ kịch liệt. Diệp Phong một đấu hai nhưng không hề hạ phong, ngược lại cánh tay thô tháp của hắn phủ một lớp Kinh cực thứ giáp múa tít, hai đối thủ đều là thất giai võ sư cũng chỉ biết thoái lui tránh né.

Thấy cả hai nhảy bổ tới, gã quát khê, song chưởng ngưng thành thủ đao, tụ lại như hai lưỡi đao sắc bén, hai cạnh lởm chởm gai nhọn khiến người nhìn vào lạnh mình. Hai phiến năng lượng đao nhận theo động tác của gã mà chém ra, đón đỡ hai quyền đầu công tới.

Kinh cực thứ giáp vốn không có gì đặc biệt, nếu năng lượng và sức mạnh kém hơn đối phương thì phản lực không mang lại hiệu quả gì. Nhưng Diệp Phong biết Thần thông thuật, thi triển Cự lực thuật ra thì không chỉ nhục thể tăng cường mà nguyên lực chảy trong thể nội cũng sôi trào, kinh cực thứ giáp đạt tới uy lực hơn hẳn tứ phẩm võ kỹ. Đó chỉ là phương thức công kích tầm thường của gã, chưa tính là thi triển võ kỹ.

Tiếc là gã chưa nắm rõ một môn kim nguyên công kích võ kỹ nào, bằng không thi triển ra thì sẽ uy hiếp được hai thất giai võ sư. Gã và Mộ Dung gia không có cừu oán sâu sắc, nên không muốn để lộ bí mật thổ hệ nguyên lực.

Hai võ sư ném thử gai kinh cực của gã hiển nhiên chuẩn bị sẵn sàng, quyền đầu đâm ra có ngưng tụ một lớp năng lượng hộ giáp thật dày, giáng thẳng vào thủ đao của gã.

Chát! Năng lượng va nhau, tiếng nổ giòn đanh vang lên.

Ba bóng người nhảy ra, cùng hóa giải lực đạo phản xung kích.

“Với thực lực tam giai võ sư mà chống chọi được lâu thế dưới tay cao giai võ sư thì quả hiếm thấy.” Mộ Dung Cần cảm khái nhìn con gái: “Nhưng chỉ với thực lực này thì con không thắng được đâu.”

“A Hổ, a Báo! Thực lực của tiểu tử này không kém hơn các người, không cần cố kỵ gì nữa, dốc toàn lực đi.” Mộ Dung Cần lớn tiếng hạ lệnh.

“Mộ Dung gia các người đúng là khinh người quá mức.” Sắc mặt Diệp Phong sầm xuống, khí thế ngút ngàn, nếu không nghĩ rằng họ là tộc nhân của Tử Thanh thì gã đã lấy Huyền thiên như ý bồng ra đập nát rồi.

“Người qua được cửa này, ta sẽ cho phép gặp mặt Tử Thanh.” Câu nói đột ngột của Mộ Dung Cần lập tức dập tắt lửa giận của gã.

Cho đến giờ, tất cả đều cổ quái, nếu bảo Mộ Dung gia không thích gã là chuyện bình thường nhưng Tử Thanh sao lại không lộ diện? Dù Mộ Dung Cần ngăn cản thì với tính khí của cô, nếu kiên trì tất phải có động tĩnh chứ? Gã không tin Mộ Dung Cần thi triển thủ đoạn gì quá đáng, vì cô là con gái của ông ta.

Chỉ cần gã thắng sẽ hiểu chuyện gì xảy ra.

Xưa nay gã chưa từng sợ đả đấu. Chỉ sợ giao đấu oan uổng mà thôi.

“Tiểu tử, thực lực khá lắm,” không hiểu là A Hổ hay A Báo, nở nụ cười khoe hàm răng trắng ra: “Cẩn thận, bọn ta dốc toàn lực đây, hy vọng người không thua quá nhanh.”

“Thắng thua nói từ bây giờ còn quá sớm.” Gã thở hắt ra, cự lực thuật tan biến khỏi hai tay, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhàng linh động - Tần tật thuật phụ thể.

“Lục phẩm võ kỹ: Bài sơn đảo hải!” Trên mình một võ sư ánh lên thổ hắc quang mang thật dày, hình thành sóng năng lượng như kinh đào hải lãng, trùm kín quanh Diệp Phong. Nếu bị làn sóng thổ nguyên này cuốn vào, kết quả không dễ chịu gì.

Gã hiểu rõ nếu thất giai võ sư thi triển võ kỹ cấp cao thì chỉ với Kinh cực thứ giáp và Cự lực thuật e sẽ kém hơn đôi chút, nên gã không định ngạnh tiếp mà đổi sang dùng tốc độ thủ thắng.

Sóng thổ nguyên hùng hồn ập tới trong nháy mắt, do thi triển kim nguyên thân pháp võ kỹ, mũi chân điểm nhanh xuống đất, lùi lại cực kỳ thần tốc.

Sóng năng lượng ùng hờn này bám sát gã, chỉ cách nhau một bàn tay. Diệp Phong thậm chí ngửi được mùi đăng ngát đặc hữu của thổ nguyên năng lượng, áp lực kinh nhân khiến gã ngưng trọng vô tỷ.

“Tốc độ của y sao lại tăng lên nhiều thế?” Mộ Dung Càn kinh ngạc lắm lắm. Thông thường, tốc độ phun của ngưng hình nguyên lực vượt xa tốc độ thân thể người thi triển, thổ nguyên lực tuy nặng nề nhưng tốc độ phun vẫn cao hơn nhiều thân pháp của võ sư không cùng cấp. Ông ta chỉ nhìn là thấy kim nguyên thân pháp võ kỹ của Diệp Phong chỉ là loại tầm thường ở đại lục.

Thân hình gã nhảy lùi lại không hề kém hơn Bài sơn đảo hải. Sao...Sao có thể?

Bài sơn đảo hải tràn đi hơn chục thước thì khí thế bắt đầu giảm. Diệp Phong nắm chắc thời cơ, tay phải chém mạnh xuống, kim sắc lợi nhận xẹt ra cắt lớp sóng thổ nguyên hùng hậu của đối phương rác một vệt dài.

“Vù!” Thân hình gã không lùi mà tiến, thiết bị thuật được vận lên.

“Phụt!” Năng lượng chia thành hai làn sóng lướt qua hai bên mình gã, thêm mấy thước nữa mới tiên tan.

“Chiêu này cũng thế mà thôi.” Gã nhếch môi, thiết bị thuật chuyển thành Tấn tạt thuật, thân thể như mũi phi tiễn lao đi, vạch thành một đường vòng cung đẹp đẽ, tiếp cận viên võ sư vừa thi triển võ kỹ

“Tiểu tử lắm mồm, chỉ biết tránh né, có bản lĩnh gì hả.” Võ sư đó trừng mắt, nhưng muốn tránh thổ nguyên công kích phạm vi rộng như vậy thì võ sư thông thường không làm được. Thông thường họ đều chọn cách ngạnh tiếp.

“Có đi không có lại là thất lễ, tiếp mỗ một chiêu.” Gã đến trước mặt đối phương trong tích tắc, tay phải tung quyền.

“Công kích kiểu này chỉ đánh chết được muỗi mà thôi.” Y không hề phí sức cũng đỡ được quyền đầu.

“Không nghe thấy một câu sao, kiến nhiều cần chết được voi?” Gã cười tinh ranh, thân ảnh quỷ dị lưu lại tàn ảnh, biến mất khỏi tầm mắt địch thủ.

“Chát, chát, chát...” Một tràng tiếng động trầm trầm vang lên sau lưng viên võ sư. Trong vòng mấy giây, diệp Phong tung ra mấy chục đạo quyền cước tàn ảnh, tuy uy lực mỗi đòn không mạnh nhưng điểm công kích rất tập trung.

Thổ nguyên hộ giáp trên lưng y lập tức ảm đạm hẳn.

“A!” Y gầm lên giận dữ, xoay người chụp Diệp Phong, nhưng tốc độ của gã há một thổ nguyên võ sư sánh được? Y chỉ thấy một dải kim sắc tàn mang lướt qua, diệp Phong như bóng với hình tiếp tục bám sát phía sau, đồng thời quyền cước không ngừng giáng vào những điểm mỏng manh trên hộ giáp.

Võ sư kia thấy tình hình không ổn, lập tức đến cứu, bàn tay to lớn vỗ mạnh vào gã.

241. Chương 241 : Thắng Thuyết Phục

“Kinh cực cầu!” Diệp Phong ngưng chưởng thành trảo, phát ra một luồng năng lượng kim cầu tua tủa gai ẩn vào năng lượng hộ giáp lồm vào của đối thủ. Đồng thời chân trái gã đá mạnh, thân thể dịch ngang hai thước, tránh thoát công kích.

“Hự.” Võ sư bị công kích hô lên thê thảm, lưng đau buốt, mấy chục vết cắt tung hoành, y phục tan thành, máu thấm thành giọt qua làn áo, trông cực kỳ đáng sợ.

“Đáng ghét.” Võ sư tấn công gã đánh hụt, lập tức xông lên, tay rực hỏa nguyên, vỗ vỗ vào mình gã.

“Thiết bị thuật!” Hữu thủ xuất hiện cảm giác cứng đanh, hùng dũng nghênh đón.

Vù, diệp Phong vụt đi, lùi liền hơn mười thước mới đứng vững. Tuy gã không so được về lực đạo với đối phương nhưng hai tầng phòng ngự trên tay đảm bảo cho gã không thụ thương, bề ngoài có phần hơi lép vế mà thôi.

“Giờ...Cha còn bảo con không thắng được lần cá cược này không?” Mộ Dung Tử Thanh thầm hơn hở, ngoài mặt lại bình tĩnh phi thường, chỉ là mắt cứ sáng lên, tiết lộ tâm trạng thật sự.

“Hậu sinh khả úy...Tu vi của y không chỉ cao mà quan trọng hơn là kinh nghiệm chiến đấu cũng cực kỳ phong phú, sử dụng võ kỹ hết sức thuần thực. Xem ra y đã trải qua không ít trận chiến sinh tử mới có được bản năng chiến đấu kinh nhân thể này.” Mộ Dung Càn từ tốn gật đầu.

“Vậy cha nhận thua?” Mộ Dung Tử Thanh mắt ánh lên hy vọng. Diệp Phong hoàn toàn dựa vào tốc độ áp chế hai võ sư, mục tiêu công kích của gã tập trung vào thổ nguyên võ sư, tuy một võ sư khác có thể cầm chân gã nhưng không ngăn cản hữu hiệu được. Năng lượng hộ giáp trên mình thổ nguyên võ sư giảm đi với tốc độ mắt thường thấy rõ, dù y liều mạng dốc nguyên lực bổ sung không bù lại được tốc độ tiêu hai trước quyền cước của Diệp Phong.

Y bó tay vì Diệp Phong chỉ phá hoại một điểm cả hộ giáp nên năng lượng càng khó tu bổ. Thoáng sau, tiểu phúc lại trúng một cước của gã, miệng rỉ máu vàng đi.

“Vị tất.” Mộ Dung Càn liếc tình hình chiến đấu đoạn lớn tiếng: “A Kim, a Ngân, các người cũng lên đi.”

“Cha, cha không giữ lời.” Mộ Dung Tử Thanh cuống lên.

“Vậy hả, ta chỉ bảo mình không xuất thủ chứ không nói hai người đó không được xuất thủ.” Mộ Dung Càn cười vang.

“Không công bằng.”

“Công bằng? Dù tương lai y có thực lực khiến các trưởng lão coi trọng thì con nghĩ họ sẽ không có ai phản đối sao? Lúc đó đối thủ của y không chỉ là bốn người. Đây chỉ là khảo nghiệm mà thôi.” Mộ Dung Càn nhủ thầm, tuy ông ta đã thừa nhận thực lực của gã nhưng bất quá Tử Thanh, khó khăn sẽ phải đối diện không chỉ thế đâu.

“Y...Nhất định sẽ thắng.” Nét khấn trương của Mộ Dung Tử Thanh thoáng qua rồi lại nở nụ cười trấn định. Phụ thân nhất định không đánh giá đúng thực lực của gã.

Bốn cao giai võ sư vây công, áp lực dồn lên gã tăng vọt. Nếu gã thi triển thổ nguyên võ kỹ, bằng vào điệp chấn công kích phối hợp với Cự lực thuật tất nhiên không sợ gì. Thất giai võ sư, tuyệt đối không chống nổi.

Nhưng đây không phải chiến đấu sinh tử, vì sinh uy nhất thời mà bại lộ thực lực thì không phải việc sáng suốt.

“Đáng ghét.” Gã bị đối phương bức lùi liên tục, năng lượng tràn tới không ngừng tăng khiến gã ứng phó rất chật vật. Nếu không biết Thần thông thuật cộng với nhục thân phi phàm, gã đã bại lâu rồi.

Bất quá bốn võ sư càng đấu càng kinh hãi, mỗi người gần như dốc hết bài tử mà chỉ hơi chiếm thượng phong. Diệp Phong tuy chật vật nhưng không hề thụ thương thật sự, ngược lại khiến họ hao phí không ít năng lượng.

Bốn người liên thủ, trừ phi đối phương thật sự đạt đến võ tông cảnh giới, không thì dù là diên phong thất giai võ sư cũng không chống chọi được lâu đến thế. Thiếu niên mười mấy tuổi đầu này làm cách nào tu luyện được bản lĩnh như thế? Tam giai võ sư thật sự mạnh thế sao?

Mộ Dung Tử được khiêng ra vừa này vì trọng thương hôn mê giờ từ từ tỉnh lại. Thấy trước mắt lấp lánh năng lượng đủ màu, chiến đấu cực kỳ kịch liệt thì hấn há hốc miệng, mãi không ngậm lại được.

Tiểu tử này mạnh đến thế sao? Đáng cười cho mình ban nãy còn định liều mạng với gã. Thực lực venh nhau thế này dù mình không tiếc mạng cũng không tổn thương nửa sợi tóc của gã. Tiểu...Tiểu tử này là yêu quái hả? Thực lực như vậy sao chỉ là tam giai võ sư?

“Thịch, thịch, thịch.” Gã đảo chân, tấn tạt thuật phụ thể. Thân hình loáng lên tàn ảnh, tạm thời thoát khỏi vòng vây của bốn người.

“Đừng quá đáng.” Sắc mặt gã lạnh lại, thất phẩm kim nguyên đơn xuất hiện trong tay.

Đối phương bốn người, gã nuốt nguyên đơn cũng không có gì quá đáng.

“Ầm!” Quanh mình gã rực kim mang, từng mũi gai nhọn hoắt nhô ra, hình dáng gã cực kỳ đáng sợ.

“Để các người thấy thế nào là tốc độ thật sự.” Thân ảnh gã mờ đi, thoáng sau xuất hiện sau lưng thổ nguyên võ sư.

Một dải kim sắc tàn mang khiến người ta hoa mắt ảo hóa thành quyền ảnh đầy trời, giáng hết vào sườn đối phương.

Bịch, bịch, bịch. Võ sư đó chưa kịp hoàn thành động tác, ở eo đã đau nhói lên óc. Nháy mắt, cục bộ thổ nguyên hộ giáp của y bị Diệp Phong liên tục giáng mấy quyền đánh tan, văng đi thật xa.

Ba võ sư khác lướt lên, định bao vây gã một lần nữa, chỉ thấy một tia chớp vàng lướt qua, cả ba cả kinh chuyển động theo nhưng không tài nào nắm được vị trí cụ thể của gã.

“Vút!” Quyền đầu mang theo lớp gai vàng giáng tới, a Báo rung động, ngựa người nhảy lui lại.

Gần như đồng thời, trước mặt A Kim và A Ngân cũng xuất hiện kim sắc quyền đầu, phản ứng của họ cũng thế, cũng phải tránh né.

Ba ngọn quyền đầu xuất ra rồi thu ngay, diệp Phong khê phát tay ba lần, giữa khoảng cách tạm thời với họ. Thoáng sau, gã lại xuất hiện trước mặt A Ngân.

“Kinh cực cầu!” Kim mang hung hãn ấn lên tiểu phúc của y, năng lượng dâng tràn xé tan mộc nguyên hộ giáp, kim có thể khắc mộc!

Chát! Gã tung chân, đá vào tiểu phúc gần như tan hết năng lượng hộ giáp của đối phương.

Thể nội y khí huyết sôi trào, thân thể văng đi, phun ra một ngụm máu trên không, dáng vẻ nhợt nhạt đi trông thấy.

“Dừng tay.” Mộ Dung Càn quát to, đẩy cửa bước ra. Mộ Dung Tử Thanh cười hờn hở theo sau, nhìn Diệp Phong đầy ngọt ngào.

Đấu đến lúc này, với nhân lực của ông ta tất nhiên biết gã tất thắng. Ông ta không hẳn không nghĩ bốn thủ hạ không bại nhưng không ngờ lại nhanh như thế. Đối diện với công kích như cuồng phong bạo vũ của gã, họ gần như không còn lực hoàn thủ đã bại rồi.

Diệp Phong lắc mình đến bên một võ sư, định tung ra một quyền thật mạnh vào đầu y, nghe Mộ Dung Càn hô nên ngọn quyền dừng sát tại đối phương, chỉ chút xíu nữa là đã giáng ra.

Võ sư đó lưng toát mồ hôi lạnh, tuy biết gã đến cạnh sườn nhưng thân thể không phản ứng kịp. Nếu gã không dừng tay, e rằng y là người thứ ba bị hất đi. Thiếu niên này có thực lực quả thật yêu nghiệt.

“Đưa họ đi liệu thương.” Mộ Dung Càn mắt ánh lên thần sắc phức tạp, dặn một tộc nhân đoạn nói với Diệp Phong: “Vào đi.”

Mộ Dung Tử Thanh vui mừng nháy mắt với gã, kéo gã vốn chưa định thần lại cùng vào trong nhà.

“Mộ Dung tộc trưởng, đây là ý gì?” Vào trong nhà, gã nhíu mày hỏi.

“Người thật lòng thích Tử Thanh?” Mộ Dung Càn nghiêm mặt hỏi.

Lòng gã lạnh buốt, đáp thật lòng: “Tại hạ không phụ cô nương ấy.”

Mộ Dung Tử Thanh má ửng lên hai đóa mây hồng, hơi nóng lên. Cô ôm vai phụ thân lắc lắc, ra chiều e thẹn.

“Vậy thì ta cho người một cơ hội.” Mộ Dung Càn ngừng lại một chút: “Minh châu của Mộ Dung gia tuyệt đối không gả cho kẻ kém cỏi. Thực lực hiện giờ của người còn kém lắm.”

“Tộc trưởng muốn gì?” Gã biết ông ta còn lời muốn nói, trận đấu ban nãy có lẽ là thử nghiệm.

Tuy gã không thích quan niệm lợi ích của các đại thế gia nhưng nghĩ đến nhất phiến thâm tình của Tử Thanh rồi cả ánh mắt van xin của cô, lòng gã mềm đi, đợi Mộ Dung Càn nói.

“Ta cho người thời gian hai năm để tìm mọi cách đề thăng thực lực. Đến lúc đó người phải chứng minh cho mọi tộc nhân Mộ Dung gia tộc thấy rằng Tử Thanh chọn người là đúng.”

“Chứng minh bằng cách nào?”

“Đợi khi người có thực lực xứng đáng, đến Mộ Dung gia là biết.” Mộ Dung Càn mở toả tâm hoàn, liếc con gái rồi thở dài: “Giờ hai đứa vào gấp riêng đi. Sáng mai Tử Thanh theo ta về gia tộc, trước khi thực lực của người đạt đến yêu cầu, đây có lẽ là lần gặp sau cùng.”

Mộ Dung Càn đi ra, đóng cửa lại, để hai người gặp nhau.

“Muội định rời học viên?” Diệp Phong cả kinh.

Ánh mắt Mộ Dung Tử Thanh mờ đi, khe gập đầu, khó khăn lắm cô mới đi được vào lòng gã thì lại phải chia tay.

“Phụ thân muội bức muội?” Sắc mặt gã lạnh lại, tinh quang liên tục lóe lên.

“Chỉ cần muội không thích, ta có thể bảo vệ muội, dù phụ thân muội xuất thủ cũng vậy.” Khí hải của gã điên cuồng chuyển động, thổ nguyên sôi trào, huyền thiên như ý bỗng trong tay lớn gấp đôi.

242. Chương 242 : Tiểu Hôi Tìm Bảo Vật?

Cảm thụ khí thế của gã tăng cao, mộ Dung Tử Thanh vội kéo tay gã.

“Dừng.” Cô vội ngăn: “Đó là lựa chọn của muội.”

“Nếu chỉ vì mình, muội sẽ bất chấp tất cả theo huynh, nhưng muội đồng thời là con gái tộc trưởng Mộ Dung thế gia, muội không thể gây phiền cho cha, càng không thể để tộc nhân sa vào nguy nan. Xin lỗi huynh...”

“Ngốc quá, xin lỗi để làm gì? Lựa chọn của muội cũng là của ta. Đã cần ta dùng thực lực chinh phục tộc nhân của muội thì ta sẽ phản dấu. Dù là vô tông hay vô tôn, trong hai năm ta sẽ đạt tới.” Mắt gã đầy kiên định nhìn Mộ Dung Tử Thanh như tiếp thêm lòng tin cho cô.

“Muội tin là huynh sẽ làm được.” Mộ Dung Tử Thanh vòng tay qua cổ gã, mặt ửng lên, làn mi hơi rung rung, đôi môi đỏ mọng ướm át không hề cố kỵ đặt lên môi gã.

Bao ngày nay, đây là lần đầu tiên cô chủ động gần gũi gã. Ngọn lửa trong lòng lại được khơi dậy. Thân thể Diệp Phong cứng lại rồi nhiệt tình đáp trả.

Hai người ôm nhau tha thiết, hít lấy hơi thở của nhau, hồi lâu mới lưu luyến buông ra.

Hai năm...Cũng được, ân oán của gã Lục Lâm bang chưa giải quyết, giờ không phải lúc nhi nữ tình trường. Tử Thanh hiện tại đã đột phá võ sư, về gia tộc có cao thủ bảo vệ, sẽ an toàn hơn ở bên gã. Hai năm này, gã nhất định giải quyết xong Lục Lâm bang để Diệp gia đứng vững ở Vân Châu.

“Còn nhớ huynh từng đáng ứng với muội một chuyện không? Giờ muội nghĩ ra rồi.” Cô cười ngọt ngào.

“Lúc trước muội suýt bị u Dương gia bắt mà cũng không muốn dùng điều kiện đó, sao giờ rộng rãi thế?” Gã trêu.

“Vì người ta tin huynh sẽ không xuôi tay đứng nhìn.” Mộ Dung Tử Thanh tinh nghịch hếch mũi lên, thông thả nói: “Muội muốn huynh hứa, dù thế nào cũng không hạn phụ thân muội, vì...”

Gã đưa tay bịt mồm cô lại, mỉm cười: “Không cần lý do, huynh đồng ý...”

Mộ Dung Càn có vẻ ngăn cấm nhưng gã nhân ra vị tộc trưởng này kỳ thật mong gã và con gái được thỏa nguyện. Tuy gã không hiểu nội bộ Mộ Dung gia tộc thế nào nhưng ít nhất ông ta cũng cho gã một cơ hội.

Điều kiện Mộ Dung Càn đề xuất tuy hà khắc nhưng với gã không hẳn là không thể. Thực lực mạnh nhất Mộ Dung gia chỉ là vô tôn sơ giai, gã cần tranh thủ hai năm này đạt đến trình độ có thể tranh cao thấp với vô tôn.

Gã có Nguyên Thần quyết - công pháp siêu phàm, cùng cả Vu vô Thần thông thuật và một món tiên thiên hỗn độn chi khí có uy lực tăng theo thực lực thì có kỳ tích gì mà không sáng tạo được?

Ba năm trước, khi khí hải của gã bị phế, có ai tin gã bây giờ gã đạt đến mức tranh cao thấp được với võ tông? Người có lòng, việc sẽ thành. Lòng gã dấy lên hào tình tráng chí, mục tiêu của gã là đứng trên đỉnh Võ Nguyên đại lục, khảo nghiệm của Mộ Dung gia có đáng gì.

Gặp gỡ trước lúc chia ly đều ngắn ngủi. Mộ Dung gia ngày mai mới lên đường nhưng gã và Mộ Dung Tử Thanh sẽ từ biệt ở đây.

Mộ Dung Tu bị sỉ nhục lần này, nhất định trong lòng oán hận và bất cam, tuy mọi oán hận sẽ chỉ nhằm vào gã. Nhưng nếu Mộ Dung Càn lấy lễ đối đãi với gã, nhất định hắn sẽ có oán khí trong lòng, về đến gia tộc mà rêu rao thì sẽ tạo thành tâm lý ly tán với chi ngoại tộc này. Mộ Dung thế gia hiện thời không chịu đựng được điều đó.

Bốn cao giai võ sư đồng thời xuất thủ đối phó Diệp Phong, mộ Dung Càn có cái để ăn nói với thái thượng đại trưởng lão. Còn không giáo huấn được gã là việc khác, ông ta đường đường là Mộ Dung tộc trưởng, tứ giai võ tông, không thể ra tay đối phó với tiểu bối. Diệp Phong đã cứu Mộ Dung Tử Thanh, song phương cũng không có thâm cừu đại hận, ngay cả thái thượng đại trưởng lão cũng không thể nói gì.

Rảo bước khỏi phủ đệ trú chân của Mộ Dung gia, gã thở ra một ngụm trọc khí, hai tay nắm chặt lại, đốt xương vì dùng lực quá mạnh mà chuyển màu trắng nhợt. Thực lực, thực lực của gã quả nhiên còn chưa đủ.

Nếu gã có thể vung tay là tiêu diệt Lục Lâm bang, có năng lực áp chế hai võ tôn của Mộ Dung gia thì đã không phải tiếp nhận kết quả hôm nay. Tất cả phải trông vào thực lực.

Kỳ thật với tuổi tác của gã, thực lực hiện thời đã vượt xa đồng lứa, dù hạch tâm đệ tử của các tông môn thế gia bồi dưỡng cũng không chắc vượt hơn. Bất quá gã không vừa lòng, chỉ thế gã mới có động lực lớn hơn để tiến bộ. Sẽ có ngày sâu phá kén thành bướm, giao xà lột da thành rồng, ngao du chín tầng trời.

Lúc đó không ai có thể ngăn được quyết định của gã.

OOo

“Đã ra ngoài thì chi bằng đến thăm Tiểu Hôi.” Diệp Phong trấn định lại, quyết định vào Vụ Ẩn sơn mạch. Đến Võ Dung học viện hơn nửa năm rồi, cách mấy ngày gã lại đi thăm Tiểu Hôi, lần này vì Mộ Dung Tử Thanh mà muộn mất mấy ngày, không hiểu nó có nhớ gã không.

Nó tuy còn cần không biết bao nhiêu năm mới thành niên nhưng thực lực tăng cực nhanh, không hề kém hơn gã...Yêu thú, đặc biệt là chủng loại huyết mạch cao quý, tu luyện gần như không có chướng ngại. Gã mà không được Lý gia Vu vô “quán thể” thì không đời nào dễ dàng tấn cấp võ sư, nói gì đến đạt thăng tới tam giai.

Tiểu Hôi về những phương diện khác không bằng gã khi thi triển Thần thông thuật duy có tốc độ thì dù gã thi triển kim nguyên thân pháp, phối hợp với Tấn tạt thuật vẫn thua sút. Ưu thế đó là nhân tố quan trọng giúp nó sống yên ổn trong Vụ Ẩn sơn mạch. Gã cho rằng dù gặp tứ giai yêu thú, tiểu Hôi cũng thoát hiểm được.

Đi lên lộ tuyến quen thuộc, gã xuyên rừng băng núi, đến địa bàn của nó. Thật ra cũng kỳ quái, chỉ cần gã xuất hiện là nó cảm ứng được, hơn nữa tìm thấy ngay theo một mối liên hệ kỳ diệu.

Chí chí. Một bóng xám mướt mà từ trên không nhảy tới, lao vào lòng gã.

Gã vuốt vuốt lông mím mòng: “Hơn nửa năm rồi, sao ngươi vẫn nhỏ thế này hả? Không cao hơn tí nào sao?”

Tiểu Hôi kêu chí chí, mở to cặp mắt đen láy, vắn vẹo người tựa hồ rất uất ức, hàm ý là ta không biết vì sao lại không cao thêm.

Diệp Phong cười ha hả, khẽ phát tay qua người nó, nguyên nguyên lực từ nguyên trác thấm vào. Tiểu Hôi tỏ vẻ hưởng thụ, da bụng trắng hếu phập phồng như hít thở. Nó rõ ràng là một hệ yêu thú nhưng thích hút

lấy nguyên nguyên lực, khiến gã nghi hoặc hồi lâu. Lúc nó mở mắt ra, mục quang tỏ vẻ vừa ý, nhảy lên vai gã, khoa chân múa tay lú lo một hồi.

“Hả...Người định nói gì?” Gần một năm gần gũi, gã và Tiểu Hôi đã xây dựng được một phương thức giao lưu đặc thù, tuy không nói chuyện được hiểu rõ ý đối phương muốn biểu đạt.

Tiểu Hôi múa máy hai tay rồi rít, liên tục chỉ vào phía sâu Vụ Ẩn sơn mạch, mặt đầy khoa trương, tỏ vẻ kích động cực độ.

“Người phát hiện chỗ hoặc vật nào đó kỳ quái hả, muốn ta đi cùng?” Gã cũng đưa tay, mắt ánh lên nghi hoặc?

Tiểu Hôi gật đầu, nhảy lên lao vào trong núi. Được mấy bước, nó dừng lại nhìn gã, lên tiếng giục gã.

“Được rồi, ta đi cùng người.” Khiến nó kích động như thế, chắc chỗ đó hoặc sự vật nào đó không tầm thường. Diệp Phong lập tức đi theo.

Vụ Ẩn sơn mạch tuy là nơi nguy hiểm đầy yêu thú nhưng cũng đầy linh khí, là hoàn cảnh sinh trưởng tuyệt hảo của không ít thiên tài địa bảo. Nhiều cường giả của nhân loại, để tìm những thứ có lợi cho tu luyện mà vào đây. Nếu vận khí không tệ, có thể sẽ tìm được bảo vật hiếm có mà giàu lên sau một đêm, hoặc gặp kỳ ngộ mà một bước lên trời.

Nói chung trong dãy núi này đầy nguy hiểm và kỳ ngộ, cũng là nơi dễ tạo ra kỳ tích.

Đi suốt mấy dặm rừng già, tiểu Hôi chui nhanh vào một tiểu sơn động. Sơn động ngoằn ngoèo, dài hẹp nhưng không có gì đặc biệt, cũng không có khí tức nguy hiểm, thỉnh thoảng mới có một đàn dơi bay qua. Người và thú đi suốt một canh giờ, phía trước mới le lối sáng lên.

Vút, gió lướt qua ràn rạt, gã ra khỏi động khẩu, cảnh tượng trước mắt khiến gã kinh ngạc.

Lối ra của sơn động nằm ở lưng chừng núi, phía dưới là vách đá lởm chởm mọc chằng chịt dây leo xuống tận chân.

Tiểu Hôi tóm lấy một sợi dây leo tuột xuống. Diệp Phong ngăn người, hít sâu một hơi bám theo.

Vách đá không quá cao, phía dưới hơn trăm thước, qua làn sương mỏng là rừng cây dày mật. Bất quá Tiểu Hôi không xuống đến đáy, nó nhảy lên một tảng nham thạch nhô ra, vén mớ dây leo lên, bên trong là một sơn động tối om.

Gã đáp xuống tảng đá, đành thò đầu vào xem thì bị Tiểu Hôi kéo lại.

“Thế nào? Lẽ nào không vào bên trong?” Ánh mắt gã đầy nghi hoặc.

243. Chương 243 : Mưu Cao Đoạt Bảo Vật

Tiểu Hôi kéo tay Diệp Phong múa may một lúc, gã nửa hiểu nửa không.

Hình như Tiểu Hôi muốn gã vào theo, nhưng trong sơn động có huyền cơ khác, thậm chí cực kỳ nguy hiểm. Mắt nó ánh lên hàm ý cẩn thận, chỉ chỉ và gã rồi vào động, phảng phất đang nhắc nhở gã không được lỗ mãng.

“Vậy, chúng ta lên vào?” Gã làm động tác lần lần mò mò đầy xấu xa khiến Tiểu Hôi gật đầu lia lịa.

“Được, lên vai ta.” Cước bộ của Tiểu Hôi nhẹ hơn gã nhưng động tĩnh của cả hai gộp lại thì sẽ càng dễ bại lộ.

Nó ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, tựa hồ quyết định tin gã, nhảy vút lên vai.

Gã vén lớp dây leo dày mít che kín sơn động, thận trọng nhón chân đi vào.

Sơn động này rất rộng, cao chừng mười thước, rộng cũng bảy, tám thước. Vừa bước và là thấy hàn khí phủ tới khiến gã rùng mình.

Cửa độ dốc đứng, gã bám sát vách đá cất bước, cơ hồ không phát ra tiếng động nhưng trong sơn động thoáng thoáng vẫn còn tiếng rào rào cực nhẹ, lòng gã chợt khấn trương hẳn.

Tiểu Hôi kéo tai gã lắc đầu, tựa hồ muốn nói: Động tĩnh của người lớn quá.

Gã nặng hơn trăm cân, tất nhiên không thể nhẹ nhàng như Tiểu Hôi, bảo gã không phát ra âm thanh thì tất nhiên không thể.

Gã ve cảm ngẫm nghĩ, lấy một tấm áo bông trong nguyên trạc ra, xé làm đôi rồi buộc lên chân, lần này âm thanh cơ hồ không nghe rõ.

Tiểu Hôi cao hứng gật đầu, tựa hồ tán đồng.

Gã lần vào phía sâu động huyết, cực chậm lại cẩn thận.

Không được bao lâu, chừng mấy trăm thước, gã loáng thoáng trông thấy một tia u quang.

Lẽ nào có người? Khiến cho Tiểu Hôi e dè thì không phải cao thủ dễ chơi. Luận công phu bỏ chạy, gã chưa bằng bảy phần của bố, nếu bị đối phương phát hiện e rằng sẽ nguy hiểm.

Tuy biết vậy nhưng gã không nén được lòng hiếu kỳ, thật ra vật gì hấp dẫn Tiểu Hôi khiến nó nhất định kéo gã theo? Không cần đoán cũng biết là vật bất phàm.

Từ từ đến gần, gã áp sát vách động, không để lộ dấu vết.

Một thước...Hai thước...Năm thước...Mười thước...

Di chuyển một chốc sau, trước mắt chợt sáng hơn đôi chút, mắt gã chợt thấy một vòng thoáng đặng.

Đó là một nham động lớn, tầm nhìn bằng khoảng một nửa được cốc của Dâm Dục ma cơ, ánh sáng lấp lánh là từ khe đá hắt ra. Xem ra nơi này nối liền với vách đá, một vài vết nứt hình thành lên khe hở, khúc xạ ánh nắng vào đây, tuy mờ mờ nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Mắt gã ánh lên thanh mang - Nguyên linh nhân. Tức thì nhìn rõ mọi sự trong động.

Cả nham động không có điểm nào quá đặc biệt, chỉ ở trên thạch đài cao chừng hơn mười thước nằm giữa động có một tảng ngọc thạch xanh biếc lớn cỡ cái quan tài thu hút ánh mắt của gã. Dưới thạch đài có hai con yêu thú họ vượn đang nằm, tựa hồ nghỉ ngơi lấy sức.

Lòng gã run lên. Nếu mười ngày trước, gã vị tất biết khối ngọc xanh đó là bảo bối gì nhưng giờ thì thập phần khẳng định là thiên địa kỳ bảo - vạn niên linh ngọc tinh hoa, xếp trong mười thứ hạng bảo vật đứng đầu đại lục, bách bảo lục có đề cập đến.

Những điều ghi trong Bách bảo lục lướt qua óc, thoáng sau gã phán đoán được khối vạn niên linh ngọc tinh hoa này mới hình thành chưa đầy trăm năm.

Vì vạn niên linh ngọc dịch lấp lánh bên ngoài tảng ngọc xanh không quá mười giọt.

Vạn niên linh ngọc tinh hoa là do thiên niên linh ngọc tinh hoa hút thiên địa linh khí mà tiến hóa, tích lũy cả vạn năm mới hình thành. Quá trình này không phải cứ tích lũy thời gian là được.

Thiên niên linh ngọc dịch là linh vật do thiên niên linh ngọc tinh hoa hút lấy thiên địa linh khí chuyển hóa thành, cách một quãng thời gian lại ngưng tụ ra một giọt có chứa linh khí. Nếu giọt linh dịch này nguyên vẹn tồn tại trong linh ngọc tinh hoa thì khối ngọc này sau vạn năm sẽ tích lũy đủ linh khí, chuyển hóa thành vạn niên linh ngọc tinh hoa.

Nhưng nếu thiên niên linh ngọc dịch liên tục bị lấy đi hoặc chảy mất thì khối linh ngọc tinh hoa đó vĩnh viễn không có bất khả năng tiến hóa, dù mười vạn hay trăm vạn năm. Thiên niên linh trì của Mộ Dung gia nằm trong trường hợp này.

Điểm khác nhau giữa tinh hoa thiên niên và vạn niên linh ngọc là thể tích của vạn niên linh ngọc tinh hoa lớn hơn, ánh lên màu vàng trong màu xanh biếc còn thiên niên linh dịch ánh lên màu bạc. Gã chỉ liếc nhìn là biết khối linh ngọc tinh hoa đó là cực phẩm thuộc hàng vạn niên.

Diệp Phong liếm môi nhìn chăm chăm mấy giọt vạn niên linh ngọc dịch, ánh mắt không giấu được nét tham lam. Tiểu Hôi tựa hồ cũng ham muốn, xem ra rất thích bảo vật.

Linh ngọc dịch là tu luyện dị bảo hiếm có ở Vô Nguyên đại lục, công năng lớn nhất của nó là tẩy phạt tinh tủy, ngưng luyện khí hải, tăng cường thể chất, nó chứa năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa, có thể khiến thực lực của tu luyện giả tăng nhanh trong thời gian ngắn.

Theo Bách bảo lục, công hiệu của vạn niên linh ngọc dịch gấp cả trăm lần thiên niên linh ngọc dịch. Năng lượng của nó chỉ cường giả đạt đến vô tông mới hưởng thụ hết được. Vô giả cấp thấp hơn mà phục dụng, đương nhiên sẽ banh xác.

Nhưng như thế không có nghĩa là linh dịch vô dụng với vô giả dưới cấp vô tông. Bách bảo lục có ghi một biện pháp có thể sử dụng vạn niên linh ngọc dịch là pha bằng linh ngọc dịch bình thường nhất.

Pha còn một phần mười thì đẳng cấp vô sư có thể an toàn sử dụng, pha ra còn một phần trăm thì vô giả nào sử dụng cũng được.

Linh dịch đã pha này có hiệu quả ngang với thiên niên linh ngọc dịch, đề thăng một cấp vô điều kiện với vô giả dưới cấp vô tông, tu vi cũng tăng nhanh trong thời gian ngắn, có nhiều cơ hội tấn nhập vô tông.

Pha còn nồng độ một phần mười được coi là cỗ xe dẫn thẳng đến đẳng cấp vô tông, thậm chí còn có cơ hội tấn nhập vô tông trong tương lai.

Mỗi giọt vạn niên linh ngọc dịch xuất hiện đều khiến cả đại lục sa vào tình phong huyết vũ. Cả thất tông tam bang ngũ thế gia cũng không ngoại lệ. Ngọc dịch pha ra, dù với vô tông và vô hoàng cũng có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu.

So ra, thiên niên linh ngọc dịch có là gì. Thất tông tam bang ngũ thế gia dù không có thiên niên linh ngọc tinh hoa khẳng định cũng có bảo bối cùng cấp, thậm chí còn quý hơn. Vì thế thiên niên linh trì của Mộ Dung gia mới không khiến Liệt Hỏa tông thèm muốn.

Nhưng hiện giờ có tới bảy, tám giọt xuất hiện trước mắt, bảo sao gã không kích động dị thường?

Nhưng gã không dám vọng động, yêu thú họ vượt dưới đài cao kia chỉ qua năng lượng phát ra cũng biết là tứ giai yêu thú, thậm chí đạt tới mức mạnh nhất của tứ giai.

Thương bối viên không thuộc chủng loại cao quý trong hàng ngũ yêu thú, huyết mạch của chúng không đủ để tấn nhập tứ giai nhưng vì phát hiện vạn niên linh ngọc tinh hoa nên mọi sự đều trở nên dễ dàng. Linh khí của tinh hoa phát ra là một nguyên nhân quan trọng khiến chúng chiếm cứ nơi này.

Muốn nhắm vào vạn niên linh ngọc dịch, trước hết phải qua được ải hai con tứ giai Thương bối viên đã.

Hai yêu thú không kém hơn điên phong vô tông...Gã mà đối diện tất không còn mạng, dù là Tiểu Hôi cũng chỉ có bảy phần thoát thân được, đây còn là nhờ ưu thế địa hình, bằng không xác suất chỉ còn năm thành.

Làm cách nào? Nếu bỏ cuộc vì thực lực không đủ, diệp Phong không thể cam lòng. Cơ hội bày ra trước mắt, dù thế nào gã cũng thử một phen. Có điều không nên để mình sa vào nguy hiểm, bằng không sẽ mất nhiều hơn được.

Đầu óc gã chuyển động thật nhanh.

Cách tốt nhất là gã hoặc Tiểu Hôi cầm chân hai con Thương bối viên cho đồng bạn đi lấy vạn niên linh ngọc dịch.

Nhưng trí tuệ của tứ giai yêu thú không đơn giản, không có thực lực uy hiếp được chúng thì không thể lôi kéo cả hai. Còn lại một con thì lấy vạn niên linh ngọc dịch chỉ là chuyện hoang đường.

Tốc độ của Tiểu Hôi tuy kinh nhân nhưng chỉ đủ để giữ mình, bảo nó cầm chân hai con Thương bối viên là điều không tưởng. Cách duy nhất là gã phải xuất thủ, thu hút hai con yêu thú ra khỏi động để Tiểu Hôi có cơ hội lấy linh dịch.

Gã phải làm sao...Mới thu hút được hai con yêu thú? Muốn chúng cảm thấy bị uy hiếp, có lẽ chỉ còn cách động dụng Tru thần cung.

Nuốt một viên thất phẩm kim nguyên đơn rồi, tru thần tiên có thể đạt đến trình độ uy hiếp được chúng. Chỉ cần triệt để kích nộ chúng, tiểu Hôi sẽ có cơ hội. Bất quá còn một vấn đề khác...

Kích nộ hai con tứ giai yêu thú, gã thoát bằng cách nào? Gã không cho rằng Tru thần tiên có thể giết được chúng.

Cách biệt giữa võ sư và võ tông còn hơn giữa võ đồ và võ sĩ. Gã dùng Tru thần tiên bắn chết u Dương Ngột vì nhân lúc lão không đề phòng mới miễn cưỡng đắc thủ, giờ đối thủ là võ tông diên phong, muốn giết được là nhiệm vụ bất khả thi. Dù may mắn giết được một con thì cũng sẽ bị tứ giai yêu thú vạn lý truy sát một cách điên cuồng.

“Cơ hội chỉ có một, nếu ta an toàn thoát được khỏi động huyết thì cũng có cách thoát được chúng truy sát.”
Trầm ngâm hồi lâu, gã đi đến quyết định.

244. Chương 244 : Vong Mạng Và Đắc Thủ

Hai con Thương bối viên vẫn yên tĩnh nghỉ ngơi, không phát hiện động khẩu xuất hiện một người một thú. Diệp Phong và Tiểu Hôi cũng không dám thở mạnh, dùng tay ra hiệu.

Gã lần mò một hồi trong nguyên trạc, tìm được một cái bình sứ đựng nguyên đơn, đổ ra rồi nhét vào tay nó.

Gã chỉ vào mình rồi làm động tác lôi kéo hai con vượt đi, rồi chỉ vào Tiểu Hôi vào thạch đài có vạn niên linh ngọc tinh hoa. Tiểu Hôi thông minh, hiểu ngay ý gã.

Ánh mắt nó đầy lo lắng, lắc đầu lia lịa, tựa hồ không yên tâm để mình gã ứng phó với hai con tứ giai Thương bối viên.

Gã nhăn mũi, thò tay xoa đầu nó, ánh nhìn với vẻ an ủi. Tuy gã không dám chắc trăm phần trăm thoát được dưới tay Thương bối viên nhưng cũng chắc tới tám thành. Vì cực phẩm bảo bối như vạn niên linh ngọc dịch, liều mạng cũng đáng.

Nó ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, đôi mắt lấp lánh khả ái hấp háy, nghĩ một lúc rồi mới miễn cưỡng thu lọ ngọc lại.

Diệp Phong mỉm cười ôm nó vào lòng, lần từng bước vào nham động.

Thạch đài cách rìa nham động chừng ba mươi thước. Diệp Phong cẩn thận đi men, không kinh động đến hai con Thương bối viên, gã đi chừng hơn mười thước, đến một khe đá có ánh sáng.

Gã kiểm tra một lúc, vách đá dày chừng một thước, có nhiều chỗ nứt vỡ, một đòn toàn lực của gã có thể đánh sập được.

Ban nãy gã theo Tiểu Hôi bò xuống đã chú ý thấy vách đá chằng chịt dây leo, khe nứt này hướng ra ngoài, nếu đánh vỡ thì tất sẽ tìm được một sợi để bám vào leo lên. Chỉ cần gã leo thành công lên được hơn trăm thước, chui vào tiểu động huyết dẫn đến đây là sẽ an toàn.

Động huyết đó không chứa được hình thể khổng lồ của Thương bối viên, dù miễn cưỡng chui vào cũng không thể đuổi được gã. Sơn động kéo dài mấy ngàn thước, đủ để thoát khỏi Thương bối viên truy sát.

Để thoát được thì quan trọng là leo lên vách đá hơn trăm thước. Yêu thú họ vượt thiên sinh linh xảo, gã không phải địch thủ leo trèo của chúng. Nhưng gã có ưu thế khác: Mưu kế của nhân loại.

Đẩy Tiểu Hôi cho nó ẩn mình vào sau tảng đá nhô ra cách đó hơn mười thước. Lúc chuẩn bị xong xuôi, mắt gã chợt biến thành ngưng trọng.

Sinh tử thành bại là đây.

Tay trái xòe ra, năm viên kim nguyên đơn còn lại trong nguyên trạc xuất hiện trong lòng ta. Hai viên thất phẩm, ba viên bát phẩm, kim nguyên đơn là loại tiêu hao nhanh nhất nên không còn bao nhiêu.

Nuốt ba viên bát phẩm nguyên đơn xuống bụng, ngậm hai viên thất phẩm nguyên đơn ở đầu lưỡi, gã phất tay phải, giờ Tru thần cung lên.

Được lực của ba viên bát phẩm kim nguyên đơn phát tán, quanh mình gã rực kim quang, đồng thời kim nguyên khí hải chuyển động mãnh liệt.

Cảm thụ được năng lượng dao động, hai con Thương bối viên mở bừng cặp mắt lớn cỡ nắm tay, nhìn về phía gã với vẻ cảnh giác.

Nhân loại nhược tiểu. Phản ứng nguyên lực của Diệp Phong chưa bằng nhất giai võ tông, thương bối viên giảm hẳn cảnh giác, con người ánh lên nét khinh thường. Chúng từng uống một giọt vạn niên linh ngọc dịch, đột phá được chướng ngại huyết mạch, đạt đến tứ giai diên phong, cả Vụ Ấn sơn mạch hiểm có đối thủ. Một nhân loại chưa đạt đến võ tông mà dám nhằm vào vạn niên linh ngọc tinh hoa?

Muốn chết!

Thân thể hùng viên tràn ra tầng tầng thanh sắc nguyên lực, thiên địa chi khí cũng sôi lên, nó lao tới, hai bàn tay to lớn vỗ vào đầu Diệp Phong.

“Thuấn sát tiễn!” Gã không dám chần chừ, tích tắc đối phương bỏ tới thì năng lượng tiễn sắc bén đã xent ra.

Gã mặc kệ kết quả thế nào, khuỷu tay phải ngưng tụ một lớp thổ nguyên lực thật dày, tổng mạnh vào vách đá sau lưng.

“Ầm!” Tia sáng chói lòa lọt vào, làm cả nham động bùng lên.

Đồng thời đầu lưỡi gã cuộn lại, nuốt viên thất phẩm kim nguyên đơn xuống bụng.

Tốc độ của Thuấn sát tiễn phi phạm nhưng chỉ với đối thủ cùng hoặc kém hơn về về đẳng cấp. Đối thủ lần này là tứ giai diên phong yêu thú! Thương bối viên thân tại không trung, phản ứng vẫn cực nhanh, cảm giác được khí tức nguy hiểm thì cánh tay đầy lông lá chụp nhanh, ngưng tụ thành thanh sắc mộc nguyên năng lượng cầu chặn trước quỹ tích của Tru thần tiễn.

Xoạt. Lực xuyên thấu của Tru thần tiễn hiển nhiên vượt ngoài ước lượng của Thương bối viên. Mũi tên dễ dàng xuyên qua mộc nguyên cầu rồi tay nó trước khi tan đi.

“Gừ,” hùng viên gầm lên đau đớn, huyết tiễn từ tay nó phun ra, nhuộm đỏ một khoảng đất.

Thư viên vốn bảo vệ thạch đài cũng trừng mắt giận dữ, nhìn sáng gã lộ rõ sát cơ. Nhân loại này dám dả thương bạn lữ của nó.

Gã nhanh chóng nghiêng đầu, khóe mắt liếc thấy dây leo lủng lẳng trên vách liền nhẹ lòng hẳn, ít nhất cũng còn đường chạy.

Thể nội kim nguyên lực lại dâng tràn, gã giơ Tru thần cung, mũi kim tiễn sắc lém xuất hiện trên dây. Thuấn sát tiễn, xuất!

Mũi tên này có mục tiêu là thư viên.

Hùng viên ném đòn của Tru thần tiễn, thư viên khẳng định không lặp lại sai lầm, nó lượn vòng thật nhanh tránh khỏi mũi tên, phần nộ gầm vang, từ dưới đáy lao vút lên chỗ Diệp Phong.

Một nhân loại thực lực chỉ tam giai lại dám gây hấn với tôn nghiêm của tứ giai yêu thú, thật không thể chịu được.

Diệp Phong thấy mục đích đạt được bước đầu, liền nở nụ cười đắc sính, tấn tạt thuật phụ thể đoạn nhảy lùi thật nhanh, chụp lấy một thân dây leo to, thu Tru thần cung thu vào nguyên trạc, lướt lên thêm mấy thước.

“Ầm!” Thân ảnh gã vừa tan biến, một ngọn quyền khổng lồ từ trên không giáng xuống chỗ gã đứng. Đất đá tung tóe. Hùng viên triệt để nổi giận, tay nó tuy chưa thương tổn đến xương nhưng bị thương trong tay nhân loại yếu kém hơn thì cục tức này sao nó nuốt trôi được.

Bịch, bịch. Nó vung quyền đâm thủng một lỗ lớn trên vách đá đủ để chui qua rồi phi thân chụp lấy một sợi dây leo, nhanh chóng leo lên đuổi theo gã.

Chát. Gã đã nắm chắc, kim quang rục lên trên tay, một lưỡi dao năng lượng bay ra cắt đứt sợi dây leo được hùng viên tá lức.

“Xoạt!” Hùng viên lần thứ hai chụp hụt, thân thể nhanh chóng rơi xuống, thoáng sau cự ly giữa nó và Diệp Phong giãn thêm mười mấy thước.

Thư viên vốn còn do dự có nên đuổi theo không, thấy hùng viên thất thủ thì hiểu ngay nhân loại tiểu tử này không dễ đối phó, lập tức quyết định phi thân ra, kéo một sợi dây leo truy kích.

Hùng viên rơi xuống xoe bàn tay to lớn, lập tức sinh ra hấp lực kinh nhân, hút sợi dây leo khác gần đó đến, kéo lấy phi thân lên theo sát thư viên. Mắt nó đỏ ngầu lửa giận, không xé Diệp Phong thành vạn mảnh khó giải mối hận này.

Hai con Thương bối viên bị gã thành công thu hút. Việc còn lại là gã dốc sức bỏ chạy.

Gã toàn lực nhảy lên cũng chỉ được năm, sáu thước, còn Thương bối viên nhún một lần là được hơn chục thước. Nếu cứ leo lên, chỉ mấy giây là bị chúng bắt kịp ngay, nếu bị hai con tứ giai yêu thú giáp kích, trừ phi gã tự rơi xuống thì khó lòng thoát khỏi cảnh bị đánh nát vụn.

Nên gã không dám toàn lực phi thân lên, một tay liên tục lằng không vỗ ra từng đạo khí nhận cắt đứt những sợi dây leo mà Thương bối viên bám vào. Sách lược này thành công, tuy tốc độ hướng lên của gã chậm lại nhưng hai con yêu thú cũng bị quấy nhiễu nghiêm trọng. Tốc độ nhảy của chúng vốn nhanh gấp đôi gã nhưng bị áp chế lại chỉ còn nhanh hơn đôi chút.

Chúng nhảy lên hơn chục thước, nhưng dây leo đứt rồi thì chỉ ít chúng cũng phải trượt xuống bốn, năm thước, lợi dụng khoảng khắc này chụp lấy sợi dây leo khác. Tốc độ truy kích vì thế mà chậm đi nhiều.

Song chúng áp sát gã dần dần với ưu thế ổn định. Không còn cách nào, dây leo trên vách đá quá nhiều, đến độ dù gã leo đến tiểu động huyết cũng không thể cắt đứt hết.

Cự ly hai bên chỉ còn không đầy mười thước. Hùng viên gầm vang, lằng không vung quyền, thanh sắc khí kinh hùng hồn xuất ra, mục tiêu là sợi dây leo trên đầu gã. Tứ giai yêu thú không ngốc, cũng biết cách *** đứt dây leo của gã.

Trong nham động, tiểu Hôi đảo mắt, xác nhận Thương bối viên đã đi xa rồi thì nhanh chóng lướt đến dưới thạch đài. Nó cảm lộ sứ được Diệp Phong giao cho, nhanh nhẹn vọt lên, đến cạnh vạn niên linh ngọc tinh hoa.

Mùi vị mát lạnh xộc tới, nó hít một hơi đầy thoải mái, vỗ vỗ bụng một cách no nê rồi mới nhớ ra nhiệm vụ. Nó vội vàng lấy hết số giọt linh dịch ngưng kết trên tảng ngọc.

Diệp Phong chỉ nhìn nên tính sai, gã chỉ thấy một bên của hốc vạn niên linh ngọc nên đoán có không tới mười giọt. Thực lực linh ngọc tụ tập nhiều nhất ở phần trên, tới hơn chục giọt. Lần này thu hoạch được tới hơn hai mươi giọt.

Bảo vật nghịch thiên này mà bị cường giả tuyệt đỉnh của đại lục biết, có đến tám phần gã không giữ được mạng.

Tiểu Hôi lưu luyến lần hai vòng nữa trên mặt tảng ngọc rồi mới rùng mình. Diệp Phong còn liều mạng ở ngoài, không hiểu Thương bối viên về lúc nào, nó không thể lằng phí thời gian.

Tiểu Hôi lao vút khỏi động, leo lên một sợi dây leo, ngẩng nhìn tình hình của gã.

245. Chương 245 : Kinh Hiểm Và Thu Hoạch

Một nguyên khí kinh của hùng viên thoáng cái đã giáng vào phía trên đầu Diệp Phong. Sóng khí hùng hồn khiến đà lên của gã chững lại. Khí lằng không biết nổ tan bao nhiêu sợi dây, quanh mình gã rơi tới tả vô số thân dây leo, sợi mà gã cầm trong tay cũng cụt gốc. Gã tất nhiên có thực lực hút lấy một sợi dây khác để leo lên, nhưng quanh mình toàn là những đoạn dây leo đang rơi khiến gã hoa mắt, nhất thời không phân biệt được.

Thương bối viên ở dưới, mắt ánh lên tinh mang hung hãn, giờ là cơ hội tốt để truy kích. Chỉ cần Diệp Phong dừng lại một, hai giây là chúng sẽ leo lên trên gã. Ở vách đá thế này, ưu thế từ trên chiếm vai trò phi thường trọng yếu.

Ban này vì gã ở trên chúng nên mới thỏa mãn quấy nhiễu được, nếu ưu thế bị mất đi mà thực lực của gã không bằng chúng, muốn thoát thân cũng khó.

Gã còn lơ lửng trên không, lực đạo nhảy lên vừa rồi còn lại một chút, miễn cưỡng giúp gã chưa rơi xuống, bất quá nếu không giữ vững dây leo thì...

“Mẹ nó chứ, liều thôi.” Gã nghiêng răng rút Chấn thiên chùy đã lâu không sử dụng, lộn người đập hai chân vào thân chùy, mượn lực lướt lên mấy thước, đến phía trên mở dây leo đứt gãy, chụp lấy một sợi, cố giữ ưu thế ở trên.

Chấn thiên chùy rơi xuống, vũ khí lập bao công lao hãn mã của gã e rằng từ nay vĩnh viễn vùi thân dưới vực sâu. Gã tuy tiếc nuối nhưng cũng đành, hiện tại gã có Huyền thiên như ý bổng, tạm thời còn chưa sử dụng nhuần nhuyễn như với Chấn thiên chùy nhưng chỉ cần một nguyên khí hải mạnh lên thì uy lực sẽ hiển hiện dần.

Hóa giải nguy cơ xong, lưng gã toát mồ hôi lạnh, dây dưa với tứ giai yêu thú quả nhiên không dễ, không được phép may mắn lơ là. Chúng mà bốn cũ soạn lại thì gã lấy đâu ra Chấn thiên chùy nữa để tá lực?

Đầu óc gã chuyển động thật nhanh, tất phải chủ động xuất kích, tìm sự sống trong cái chết.

Lại dụng lực, gã lướt trên không, hai tay buông sợi dây ra. Tru Thần cung xuất hiện trong tay.

“Vù.” Gã nhanh chóng nhả dây cung, kim nguyên tiễn bắn ra như chớp. Mục tiêu là hùng viên ở phía trên.

Phập, phập, phập.

Một loạt tiếng dây leo đứt vang lên. Diệp Phong đánh đứt một loạt dây leo trên đầu hùng viên, nó luống cuống, liên tục chụp lấy mấy sợi mà không tìm được sợi nào có thể tá lực, thân hình rút nhanh xuống.

Tạm thời giải quyết được mối uy hiếp từ hùng viên, nhưng Diệp Phong vì chút chững lại đó, bị thư viên từ bên trái đuổi kịp, nó lao tới vùng tay chụp lấy gã.

“Thiết bì thuật!” Gã không dám chậm trễ, gã không thể tránh nổi ngọn trảo này, đành ngạnh tiếp.

Đồng thời lại kéo Tru Thần cung.

“Phập,” gã bị thư viên túm chặt, xương bị ép vào kên tanh tách.

“Mẹ nó chứ đau quá, súc sinh đáng chết, bỏ ta ra.” Cũng may tay thư viên không tóm kín được người gã, hai tay giờ cao và đầu gã không bị giữ.

Tru thần tiễn đã sẵn sàng. Gã nhắm chuẩn vào khớp cổ tay nó mà nhả tên. Mục tiêu gần ngay đấy, thư viên có bản lĩnh bằng trời cũng không tránh được.

“Gào, gào...” Thư viên cảm giác cổ tay đau nhói như bị mũi dùi đâm vào, bất giác lỏng cánh tay giữ Diệp Phong ra.

Gã nhân cơ hội thoát ra, đập mạnh vào tay thư viên phi thân lên. Đồng thời Tru Thần cung được cất vào nguyên trạc, huyền thiên như ý bổng xuất hiện.

Chỗ này cách tiểu động huyết phía trên không đầy ba chục thước, gã chỉ cần tăng kinh lực là ung dung thoát hiểm.

Hùng viên ở phía dưới tuy thoát được cảnh khốn quẫn, đang nhảy lên nhưng vì gã đã kéo giãn cự ly nên kháng định nó không đuổi kịp. Giờ gã chỉ cần đẩy lùi được thư viên là xong.

Thư viên tuy bị bắn trúng tay, trừ hơi bất tiện ra thì không ảnh hưởng gì đến thực lực, lửa giận vì Diệp Phong càng cháy rực.

“Như ý bổng, dài ra.” Lấy cây bổng ra, đồng thời gã không quên nhát vào miệng một viên mộc nguyên đơn.

“Vù,” thanh sắc mộc bổng trong tay gã biến thành bổng chùy dài năm thước.

“Cự lực thuật! Thập nhị điệp chấn!” Gã gầm lên, gõ mạnh cây bổng xuống, gió rít ào ào, thanh thể hùng hồn.

Cảm thụ được áp lực phía trên, thư viên tỏ vẻ cảnh giác, cánh tay không thụ thương chột cẳng ra, thiên địa linh khí quanh đó tụ lại, hình thành một dải mộc nguyên năng lượng khổng lồ.

“Ngao!” Thư viên không hề sợ hãi, tung quyền nghênh đón.

“Bùng!” Thân thể gã bắn lên như bay, không khác nào ngồi trên hỏa tiễn vút cao hơn mười thước rồi mới đập vào vách đá.

Phụt, thể nội bị mộc nguyên lực giáng trúng, khí huyết kịch liệt sôi trào, vị tanh ngòn ngọt tràn lên cổ họng.

“Đúng là biến thái.” Sắc mặt Diệp Phong nhợt đi ôm lấy một sợi dây leo, thể nội nguyên nguyên lực chảy qua ngũ tạng lục phủ bị chấn động. Hiện tại chưa phải lúc lợi lỏng, gã cố đề khí, tiếp tục leo lên.

Thư viên tuy chiếm ưu thế nhưng nó ở dưới, bị xung kích nên thân thể tuột xuống hơn chục thước mới trụ vững được. Nó tuy không bị thương vì chiêu thức chưa đạt đến uy lực nhất giai võ tông song mất đi cơ hội truy kích.

Chỉ vài cú nhảy, gã đến được tiểu động huyết, hớn hở lao vào, chạy thêm cả trăm thước mới mệt mỏi bò ra nền thổ hồng học.

Thương bối viên ở dưới thấy gã khuất bóng thì nổi giận gầm vang trời, nhanh chóng nhìn đến chỗ biến mất, phát hiện ra động huyết.

Ầm, ầm, ầm. Bốn ngọn thiết quyền khổng lồ giáng lung tung, đánh tan tành lối vào động huyết, nhưng... Thân thể chúng quá lớn, không thể chui vào.

Thương bối viên không cam lòng, giáng thêm mấy luồng kinh khí mộc nguyên rồi bực bội giáng vào động huyết nhưng trong đó quanh có lại nhỏ hẹp, toàn bộ kinh lực giáng hết vào vách đá khiến vô số đá nứt, cơ hồ lấp kín cửa động. Tiếc rằng không uy hiếp được Diệp Phong.

Quần nhau hơn chục phút, hai con Thương bối viên hiển nhiên vô kế khả thi, đành mang theo cơn giận ngút trời quay về sào huyết.

Tiểu Hôi đã rời sào huyết của chúng từ lâu, thân thể nhỏ bé ẩn trong đồng dây leo chỉ lộ ra hai con mắt lén nhìn theo Thương bối viên quay về.

“Gừ...” Trong nham động vang lên tiếng gầm vang trời, chắc Thương bối viên phát hiện vạn niên linh ngọc dịch bị ăn trộm sạch, cơn giận không biết trút vào đâu đành dùng cách đó cho vơi bớt phần nộ.

Tiểu Hôi đợi thêm nửa canh giờ nữa cho đối phương yên lặng lại rồi mới lén bám vào dây leo đi mất.

OOo

“Có thu hoạch gì không?” Diệp Phong điều tức hồi lâu mới áp chế được lực xung kích từ ngọn quyền của thư viên, sắc mặt hồi phục đôi chút hồng hào, thấy Tiểu Hôi thì mắt sáng lên.

Nó cũng tỏ vẻ hớn hở, đưa lọ sứ cho gã vẽ đã lập công rồi chui vào lòng gã làm nũng.

Gã móc được ra soi sáng động huyết, cúi đầu nhìn lọ sứ.

“Nhiều thế hả?” Hơn hai chục giọt dịch thể xanh biếc chưa đầy năng lượng tinh thuần khiến gã mừng đến phát cuồng.

Tiểu Hôi chép miệng, chỉ vào lọ sứ, rồi chỉ vào miệng mình?

“Người muốn sử dụng một giọt?” Diệp Phong tỏ vẻ bất ngờ, không phải gã không nỡ cho, công lao của nó không nhỏ, đừng nói một giọt mà cho tất gã cũng không tiếc.

Theo Bách bảo lục, khi thực lực chưa đạt đến vô tông, không được trực tiếp nuốt vạn niên linh ngọc dịch, bằng không sẽ bị năng lượng căng lên làm nổ khí hải và thân thể. Đẳng cấp của nó mới là nhị giai, có chịu được vạn niên linh ngọc dịch nguyên chất không?

Tiểu Hôi kiên trì ưỡn ngực đẩy về tự tin, thân thể mềm mại lặn đi lặn lại trong lòng gã, nhất quyết đòi phần.

“Lẽ nào yêu thú không cần thiết phải đến tứ giai mới có thể trực tiếp sử dụng?” Gã đột nhiên nhớ đến hai con Thương bối viên, huyết mạch của chúng tối đa chỉ trưởng thành đến tam giai nhưng nhờ vạn niên linh ngọc dịch mà tấn cấp. Yêu thú không biết cách pha loãng, rõ ràng chúng chỉ có thể trực tiếp sử dụng.

Tam giai có thể trực tiếp sử dụng, còn nhị giai? Tiểu Hôi tuy thiên phú dị bẩm nhưng đẳng cấp chỉ là nhị giai. Gã không yên tâm.

Tiểu Hôi tựa hồ đoán được, gật đầu lia lịa.

Yêu thú huyết thống cao quý đều có huyết mạch truyền thừa. Tiểu Hôi tìm được vạn niên linh ngọc tinh hoa, gã tin rằng không phải do may mắn mà liên quan đến thần thông trời sinh của nó. Nó xác định mình dùng được thì chắc không sao...

Đồng thời gã cũng đoán có phải vì nhục thân của yêu thú hơn xa nhân loại nên không cần thực lực vô tông là hấp thu được cả giọt vạn niên linh ngọc dịch? Nếu vậy có phải gã cũng có thể trực tiếp sử dụng linh dịch không pha?

Suy đoán của gã thật ra gần với sự thật. Nhục thân mạnh là cơ sở để yêu thú chống lại được năng lượng xung kích, nhưng ngoài ra còn liên quan đến phương thức tu luyện của chúng. Yêu thú dựa vào nuốt yêu hạch đồng loại hoặc năng lượng khác trong thiên địa để tăng trưởng thực lực, hút vạn niên linh ngọc dịch hoàn chỉnh cũng vậy.

246. Chương 246 : Hết Tiền

Cần nhắc một lúc, điệp Phong quyết định tin tưởng Tiểu Hôi. Từ việc nó hấp thu một nguyên đơn và lượng nguyên nguyên lực của nó thì bản lĩnh của nó không nhỏ, một giọt vạn niên linh ngọc dịch có khi có ích không nhỏ với nó.

Không hiểu sau khi nó uống vạn niên linh ngọc dịch sẽ thế nào, động huyết này kín đáo hóa ra lại là chỗ lý tưởng nên gã quyết định cho nó thử hấp thu luôn ở đây.

Gã lấy một giọt linh dịch xanh biết khỏi lộ sự, nhỏ lên tay Tiểu Hôi. Mắt nó sáng rực đầy khao khát như một con người thực thụ.

Không hề do dự há miệng nuốt vạn niên linh ngọc dịch, tiểu Hôi chép chép miệng với vẻ tận hưởng.

“Thế nào rồi?” Gã khấn trương nhìn nó, đồng thời khẽ đặt tay lên lưng lên đồn nguyên nguyên lực thăm dò tình hình.

Mấy giây sau, thể nội nó đẩy lên khí tức tinh thuần kinh nhân, hắt văng nguyên nguyên lực và tay gã ra.

Nó hơi nhắm mắt lại, quanh mình phát ra đạo đạo thanh quang, dưới lớp lông dày mượt là những mạch máu gồ lên, da gần như trở thành trong suốt. Trong mạch máu, từng đạo quang mang xanh biếc chảy liên miên bất tuyệt.

Gã thận trọng lùi lại hai bước, không quấy nhiễu nó. Dáng vẻ nó cho thấy nó không đau đớn gì, cực kỳ thư thái là đằng khác.

Quá trình này kéo dài nửa canh giờ, thanh sắc quang mang quanh mình nó mới dần thu liễm, huyết quản nổi lên khỏi làn da cũng lặn dần.

“Kết thúc rồi?” Điệp Phong thăm lấy làm lạ. Bách bảo lục ghi lại rằng vô tông phục dụng vạn niên linh ngọc dịch, ít nhất cũng mất ba canh giờ, trong vòng mấy ngày sau đều có hiện tượng năng lượng tràn ra khỏi thân thể, sao Tiểu Hôi lại dễ dàng như vậy?

Từ từ mở mắt, tiểu Hôi tỏ vẻ mệt mỏi, miễn cưỡng nở nụ cười khả ái với gã rồi ngã gục.

“Tiểu Hôi!” Gã cuống lên, bước tới ôm nó. Chuyện gì nhỉ? Ban này còn ổn thỏa cơ mà? Tình huống này không có vẻ gì là nó sẽ nổ banh xác vì năng lượng quá lớn.

“Khò khò,” Tiểu Hôi ngáy khê, gã ngẩn ra, nó ngủ rồi sao?

Kiểm tra kỹ thân thể nó, gã không thấy gì khác thường, sinh mệnh khí tức mạnh chưa từng thấy. Giờ gã mới thật sự yên tâm.

“Tiểu tử nghịch ngợm, suýt nữa dọa chết ta.” Gã thân ái vuốt lông nó, khê thốt lên.

Qua một ngày một đêm, nó không có dấu hiệu tỉnh lại. Gã lấy làm lạ, vốn định đợi nó tỉnh lại mới quay về Võ Dung học viện nhưng xem ra nó còn ngủ tiếp.

Trong lúc đó, gã không nhàn rỗi. Gã nảy ra xung động muốn thử nuốt cả giọt vạn niên linh ngọc dịch, vì quá trình Tiểu Hôi hấp thu cho thấy không đáng sợ như Bách bảo lục ghi lại.

Nhưng suy nghĩ kỹ càng, gã lại áp chế mong muốn đó. Việc gã tấn nhập võ tông là chắc chắn, hiệu quả tẩy phạt tính tủy của vạn niên linh ngọc dịch chỉ được một lần, giờ mạo hiểm có thể nổ tung xác để sử dụng thì chỉ bằng đợi đến khi là võ tông mới thử thì hơn.

Ít nhất...Khi gã đạt đến thất giai võ sư, gặp phải chướng ngại mới nên mạo hiểm.

Ném ý định tăng thực lực khỏi đầu, gã nghịch cái lọ sứ đựng ngọc dịch, lòng không khỏi kích động.

Lọ linh dịch này là bảo vật vô giá ở Võ Nguyên đại lục. Bất kỳ ai có chỉ một giọt đều có thể đổi được tài phú vô tận hoặc thành cường giả tuyệt đỉnh. Mộ Dung thế gia, tuy quật khởi vì có thiên tài võ hoàng Mộ Dung Yên nhưng cũng vì có thiên niên linh trì nên sau khi Mộ Dung Yên thất tung mới duy trì được địa vị hôm nay, và nhờ đó bồi dưỡng được hai tuyệt thế võ tôn.

Còn trong tay gã? Có tới hơn hai mươi giọt, nếu pha ra thành nồng độ một phần trăm - ngang với thiên niên linh ngọc dịch - thì coi như có tới hai ngàn giọt. Theo tốc độ ngưng tụ của thiên niên linh trì tại Mộ Dung gia, chỉ ít phải một vạn năm mới có được.

Đủ thấy tài phú trong tay gã cỡ nào. Lợi dụng nó thì kế hoạch bất khả thi của gã có thể bắt đầu tiến hành.

Lâu nay gã đều cố gắng đề thăng thực lực vì diệt trừ Lục Lâm bang, vì Hồng Diệp thư, vì báo thù cho vô số huynh đệ Diệp gia và Hồng Diệp bang. Nhưng dù thực lực đến đâu thì cũng chỉ là một mình gã, đối thủ của gã là một thế lực hùng mạnh.

Lục Lâm bang có bao nhiêu người? Bao nhiêu thế lực phụ thuộc vào nó? Dù gã tu luyện đến cảnh giới võ tông, có thể đấu với Tô Chiến Thiên thì diệt được thế lực như nó không?

Lý trí cho gã biết không thể nào, chỉ là gã không chính diện suy nghĩ đến vấn đề đó.

Nếu muốn đánh gục một thế lực hùng mạnh như Lục Lâm bang cần phải có thực lực vượt trội đối phương, ví như Diệp Phong đạt đến võ hoàng cảnh giới, hoặc chí ít cũng là cao giai võ tôn mới có thể dùng sức một người hoành tảo đối phương.

Bằng không cần có thế lực ngang với đối phương mới có thể so kè. Chỉ mình gã đạt đến võ tông cảnh giới còn Diệp gia, hoặc Tự Nghĩa xã đều chỉ có một vài võ sĩ hoặc võ sư cấp thấp mà muốn lay động Lục Lâm bang có khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Sớm muộn gì gã cũng tấn nhập võ tôn thậm chí võ hoàng, nhưng không biết cần bao nhiêu thời gian nữa? Trong lúc đó, ai biết được sẽ xảy ra biến cố gì? Hà huống, gã không thể hao tổn quá nhiều thời gian cho Lục Lâm bang, còn có nhiều mục tiêu quan trọng hơn cần phấn đấu.

Nên gã phải có trong tay thế lực sánh được với Lục Lâm bang.

Trước đây gã không biết tìm ở đâu, nhưng có vạn niên linh ngọc dịch thì sau cùng gã đã có vốn.

Trong Vân Châu, người dám đấu với Lục Lâm bang không nhiều, dù tam đại thế lực cũng phải e dè thế lực của Tô Chiến Thiên. Nên muốn phát triển thế lực ở đây không dễ.

Hoàn toàn để gã tin nhiệm chỉ có tộc nhân còn lại của Diệp gia và các huynh đệ Hồng Diệp bang. Họ và Lục Lâm bang đã rơi vào cảnh quyết tử, còn Tụ Nghĩa xã, gã mới tin một nửa. Thực lực của họ quá kém, trừ Lý gia huynh muội tiếp thụ huyết mạch truyền thừa ra thì chỉ còn mấy võ sư cấp thấp có thể tính tới.

Gã phải tận dụng số nhân thủ có thể tin nhiệm để tạo ra đội ngũ hạch tâm mạnh mẽ. Tương lai từ đội ngũ này sẽ phát triển thành thế lực đủ để đấu với Lục Lâm bang. Thứ quan trọng để tạo ra chiến lực chủ chốt là vạn niên linh ngọc dịch này.

Linh dịch nồng độ một phần trăm có thể khiến võ giả tư chất kém đến đâu cũng có thể dễ dàng tấn nhập võ sư. Linh dịch nồng độ một phần mười sẽ khiến người có thực lực võ sư nhanh chóng đạt đến cao giai võ sư. Đương nhiên, đó chỉ là hiệu ứng tức thời còn hiệu ứng lâu dài, tạm thời gã chưa biết.

Chỉ cần có được số lượng lớn trung, cao giai võ sư là có cơ sở đấu với Lục Lâm bang. Như thế Diệp gia mới không bị chúng uy hiếp nữa, từ đó đứng lên tụ tập lực lượng tiêu diệt chúng.

Tính toán xong, lòng tin báo thù của gã được cổ vũ chưa từng có.

Thêm hai ngày nữa, tiểu Hôi vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. E rằng mười bữa nữa tháng nữa nó cũng chưa tỉnh. Gã cân nhắc một hồi rồi quyết định mang nó về Võ Dung học viện, giấu trong túi xách tất không bị ai phát hiện, đợi khi nó tỉnh lại thì đưa về Vụ Ẩn sơn mạch cũng không muộn.

Gã nóng lòng muốn dùng linh dịch tăng thực lực cho chúng nhân nên vội đưa Tiểu Hôi về học viện.

Đầu tiên gã phải kiểm về số lượng lớn huyền ngọc linh dịch. Huyền ngọc là ngọc thạch đạt đến trăm năm, huyền ngọc linh dịch là vật tu luyện khá thường thấy ở Võ Nguyên đại lục, các thế lực đều sử dụng bởi nó là vật phẩm tất yếu để luyện được, luyện đơn, tụ khí tấn cấp. Huyền ngọc mỗi năm ngưng tụ linh dịch một lần nhưng nhiều tông môn thế lực đều có bí pháp thôi sinh khiến huyền ngọc ngưng tụ một năm nhiều lần.

Huyền ngọc linh dịch tuy không hiếm có nhưng Diệp Phong cần lượng khá lớn, nhân mã gã có thể tụ tập là hơn trăm. Chỉ một giọt vạn niên linh ngọc dịch cũng cần 99 giọt huyền ngọc linh dịch mới có thể pha thành nồng độ một phần trăm.

Gã tuy có chút tiền nhưng muốn mua số lượng lớn e rằng không đủ. Ngũ hành nguyên lực trong nguyên trạch của gã tiêu hao gần hết, trừ còn đôi chút nguyên lực thủy, hỏa thì những loại khác gã đã luyện chế nguyên đơn rồi. Tuy bán nguyên đơn có thể kiếm tiền tệ nhưng ngắn đó còn thiếu nhiều.

Hà hướng nguyên đơn là đơn được quý giả để dễ thắng thực lực với phổ thông võ giả, bán đi chi bằng để lại cho mình. Nếu người của gã đều tấn nhập trung, cao giai võ sư, thì võ kỹ cho họ tập phải có phẩm cấp không thấp? Cần phải bỏ thêm một khoản không nhỏ nữa, sau đó là phát triển nhân mã, cướp đoạt địa bàn...Không hành động nào không cần vô số tiền tài.

Thiếu tiền rồi. Diệp Phong cảm thụ được muốn kiến lập một thế lực là việc tốn tiền. Tụ Nghĩa xã lần trước cướp của Lục Lâm bang một món, tiền của Diệp gia và số lấy của Lục Trúc bang cộng lại e rằng cũng chỉ là gió vào nhà trống.

Phải nghĩ cách kiếm tiền. Có mục tiêu rồi, gã suy nghĩ sáng suốt hẳn, nhiều việc trước kia chưa từng tính tới giờ chợt nảy ra khiến gã nhức óc vô cùng.

247. Chương 247 : Thánh Địa

Nói thật, gã không thích nghĩ tới việc đó. Nhưng vì báo thù, nhiều vấn đề buộc gã phải giải quyết, như việc kiến lập thế lực. Gã thích khổ tu hơn, dù vất vả thế nào gã cũng vui lòng.

Gã cần một người quản lý để chia sẻ công việc. Ai thích hợp đây?

Diệp gia tộc trưởng Diệp Thừa Thiên? Ông ta là nhân tuyển không tệ nhưng tạm thời không tiện xuất hiện. Vạn nhất bị Lục Lâm bang phát hiện thì hỏng bét.

Lý Ngọc! Y quản lý rất quy củ, lại có mối hận diệt tộc với Lục Lâm bang, nhân cách của y cũng đáng tin, chỉ còn thiếu một chút rèn luyện và hỏa hậu. Bất quá mượn cơ hội này khảo nghiệm y cũng là lựa chọn không tệ.

Gã đã có quyết định nhưng việc trước mắt là cần thu gom nhiều tiền. Một thế lực muốn phát triển nhanh thì thực lực kinh tế và chiến đấu đều không thể thiếu. Cách đề cao thực lực chiến đấu thì gã đã có kế hoạch sơ qua, còn về kinh tế?

Cả một ngày, gã gần như quên tu luyện, nằm trên giường ngẫm nghĩ.

Lúc nhìn đến lọ sứ đựng vạn niên linh ngọc dịch, đột nhiên gã nảy ra một chủ ý bạo gan.

Chi bằng gã...Bán vạn niên linh ngọc dịch!

Không thể mang nguyên dịch ra bán bởi quá bắt mắt, vạn nhất khiến các cường giả đỉnh cao quá lợi hại chú ý thì chút thuật dịch dung của gã sao giấu được mắt các võ tôn trở lên.

Từ cảnh giới võ tôn trở đi có thể nhận ra đặc tính linh hồn của mỗi người, dung mạo của gã cải biến thế nào thì cũng vô tác dụng.

“Nếu bán một giọt nồng độ một phần mười và mười giọt nồng độ một phần trăm chắc gần đủ tiền để kiến lập thế lực.” Gã co ngón tay tính toán.

Linh dịch nồng độ một phần mười có giá ít nhất là mười vạn tinh tệ, mười giọt một phần trăm cũng có giá tương đương. Bảo bối này vốn là vô giá, đem đấu giá thì càng thu được nhiều hơn. Hơn hai mươi vạn tinh tệ, nếu đem ra mua võ kỹ và công pháp chắc đủ vài môn lục phẩm.

Lòng gã linh hoạt hẳn, trong nguyên trạch còn một tấm quý tân trử tinh tạp của Thương gia cho.

OOo

Tứ Hải thành là do thị mật dịch của vùng trung tâm Vân Châu, tên có nghĩa là nơi tụ tập người từ bốn biển, phồn vinh xương thịnh.

Tứ Hải thành nằm giáp ranh với tứ đại thế lực, không do thế lực nào quản hạt mà là trung tâm thương nghiệp do Vân Châu Thương gia lập ra. Dù tứ đại thế lực hoặc bất kỳ thế lực hay cá nhân nào đều có thể tự do giao dịch ở đây. Đương nhiên, trong Tứ Hải thành có nhiều nhất là tiệm buôn và trường sở của Thương gia.

Trong thành không cho phép ai đả đấu riêng. Thương gia quanh năm cắt cử một võ tông và một võ tôn trấn thủ, nếu có người dám động võ ở đây, khẳng định sẽ chết rất khó coi, dù thủ lĩnh tứ đại thế lực có đến cũng phải quy quy củ củ giao dịch.

Ở đây, thương gia chỉ duy trì trật tự giao dịch, những việc khác họ không quản đến.

Trong thành, gã đổi sang gương mặt già hơn đôi chút, chừng hơn hai mươi tuổi, y phục đắt tiền hơn, giống một thiếu gia nhà giàu. Lúc đi đường, một vài chủ hàng nhỏ để ý đến gã hơn, thậm chí lên tiếng mời mọc.

Gã nghe ngóng tình hình trong thành trước rồi mua một tấm địa đồ, theo chỉ dẫn đến một dãy lầu xa hoa cao sáu tầng.

Dãy lầu các này treo tấm biển Vạn Bảo trai ngoài cửa, chữ nào cũng cứng cỏi hữu lực như long phi phượng vũ khiến quan khách hơi chần chừ.

Gã vừa bước vào, một nữ tử đầy đặn, khá xinh đẹp, ăn vận trang phục tiếp đãi bước tới, cung kính cúi người cất tiếng trong như chuông bạc hỏi: “Hoan nghênh công tử đến Vạn Bảo trai mua vật phẩm. Xin hỏi tiểu nữ có thể giúp gì cho công tử?”

Thái độ phục vụ khá nhiệt tình, gã thầm khen nhưng ngoài miệng lại hỏi: “Các vị có bán huyền ngọc linh dịch không?”

Nữ tử tỏ vẻ hơi thất vọng, nàng ta thấy gã khí chất bất tục, ăn vận quý phái thì cho rằng đến mua bảo vật gì đó. Huyền ngọc linh dịch, chỉ vài tinh tệ một giọt, xem ra không kiếm được lợi lộc gì từ gã rồi.

Tuy thất vọng nhưng nàng ta không để lộ, vẫn lễ mạo đáp: “Bản điểm lấy tên là Vạn Bảo trai, vật tầm thường như huyền ngọc linh dịch tất nhiên có bán?”

“Nếu muốn mua số lượng nhiều thì sao?” Diệp Phong mỉm cười hỏi tiếp. Gã đã nghe ngóng được Vạn Bảo trai là tiệm lớn nhất trong thành, hậu đài chính thị Thương gia.

Gã còn mấy trăm tinh tệ cộng thêm Thương gia quý tâm tạp khả dĩ thấu chi năm trăm tinh tệ chắc cũng đủ mua huyền ngọc linh dịch. Mua một lần đủ hết là tốt nhất, bằng không bị người ta chú ý thì khi gã bán vạn niên linh ngọc dịch, e rằng sẽ bị hoài nghi. Thứ trong tay gã quá quý giá, buộc phải cẩn thận.

“Số lượng lớn? Cụ thể các hạ cần bao nhiêu?” Mắt nữ tử sáng lên, nếu đối phương mua mười hoặc hai mươi giọt thì là món giao dịch không nhỏ.

“Cho tại hạ biết trước là Vạn Bảo trai các vị có thể bán được bao nhiêu?” Gã không đáp mà hỏi ngược.

“Nếu các hạ cần ngay, bản điểm có thể cung ứng khoảng trăm giọt, nếu đợi thêm một ngày Vạn Bảo trai chỉ ít cũng có đủ năm trăm giọt.”

“Còn giá cả thế nào?” Gã nheo mắt gật đầu.

“Người đến mua huyền ngọc linh dịch đều với số lượng ít, giá mười tinh tệ một giọt. Nếu công tử mua quá một trăm giọt thì chủ quản đại nhân của chúng tôi có thể chấp nhận giá ưu đãi.” Nữ tử vui vẻ, xem ra thanh niên này là khách sộp.

“À...Tại hạ muốn mua một trăm giọt, tinh tệ có trong tay có thể còn thiếu một chút, không hiểu các vị có mua nguyên đơn chẳng?” Diệp Phong tính toán một lúc, dù đối phương giảm giá thì tinh tệ của gã cũng không đủ, đành phải đem bán nguyên đơn thuộc tính thủy, hỏa.

“Chỉ cần vật để tu luyện, vạn Bảo trai đều đồng ý mua. Nhưng nếu là hàng phẩm chất kém thì giá thấp hơn thị trường một chút.”

“Thất phẩm nguyên đơn, số lượng trên mười viên, được coi là phẩm cấp gì?” Gã không hiểu tiêu chuẩn đánh giá phẩm cấp mà nữ tử nói, chắc là do Thương gia chế định.

Mắt nữ tử ánh lên nét vui sướng: “Thất phẩm nguyên đơn là hàng chất lượng, tin rằng chủ quản đại nhân sẽ trả giá hợp lý cho các hạ.”

“Vay bàn chuyện đó trước.” Diệp Phong miết tấm quý tâm tạp trong túi, thương Ân từng nói tấm tạp này có thể hưởng thụ ưu đãi nhất định ở tiệm của Thương gia nhưng đây là lần đầu tiên gã sử dụng.

“Công tử, mời!”

Phía trong Vạn Bảo trai cổ hương cổ sắc, thoang thoang mùi hương thấm vào lòng người. Một trung niên ngồi trên ghế mềm thấu Diệp Phong được nữ tử dẫn vào thì lập tức nở nụ cười nghề nghiệp.

Gã kinh ngạc nhìn đối phương, chỉ là bình dân thô mà, nhưng rồi hiểu ngay, vạn Bảo trai chỉ là chốn làm ăn, năng lực giao dịch đàm phán không liên can gì đến thực lực của võ giả. Hơn nữa Tứ Hải thành cấm chỉ võ đấu, đây lại là địa bàn của Thương gia, ai dám gây sự?

Nữ tử đến bên trung niên thì thầm mấy câu rồi mỉm cười lui ra.

“Công tử, một trăm giọt huyền ngọc linh dịch, trong thành chỉ có Vạn Bảo trai cung cấp được. Công tử tìm đúng chỗ rồi, không hiểu công tử cần nhiều linh dịch như thế để làm gì?” Trung niên mỉm cười với vẻ tự hào, thái độ của y dành cho Diệp Phong chỉ lễ mạo chứ không kính sợ.

“Sao hả? Đến Vạn Bảo trai mua hàng còn phải giải thích dụng ý nữa sao?” Gã bất mãn hừ lạnh.

“Công tử hiểu lầm rồi.” Trung niên vội giải thích: “Huyền ngọc linh dịch có nhiều tác dụng, có những công hiệu có thể dùng thứ khác thay thế. Nghe nói hiện thời công tử không có quá nhiều tiền, nếu công tử không ngại cho biết dụng ý thì có khi tại hạ sẽ tìm ra biện pháp giúp công tử đạt mục đích mà tốn ít tiền hơn.”

“Vạn Bảo trai thường phục vụ miễn phí như thế với những khách hộ tiềm năng.”

Sắc mặt Diệp Phong hơi giãn ra, hiểu đại khí ý của trung niên, vật phẩm tu luyện ở đại lục có đến mấy vạn chủng loại, hiệu quả và cách sử dụng lại càng không kể xiết, thiên kỳ bách quái. Nếu đạt thành mục đích nhất định, không nhất thiết chỉ dựa vào một loại, Vạn Bảo trai không chỉ bán hàng mà còn đưa ra phương án lựa chọn thay thế cho những khách hộ trọng yếu để họ tiết kiệm tiền.

Nếu cho rằng như thế sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của Vạn Bảo trai thì thật sai lầm. Hàng giá thấp chưa chắc lợi nhuận cũng vậy. Hơn nữa miễn phí phục vụ như vậy càng tăng niềm tin của khách với Vạn Bảo trai, cơ hội giao dịch đến với họ cũng nhiều hơn. Sau cùng, cách phục vụ này chỉ dành cho đại khách hộ có thực lực, còn khách bình thường không được hưởng.

“Bất tất, mỗi chỉ cần huyền ngọc linh dịch. Số tiền còn thiếu thì mỗi bán thất phẩm nguyên đơn chắc cũng đủ.” Gã bình thần đáp: “Chủ quán đại nhân ra giá đi.”

“Huyền ngọc linh dịch không phải vật hiếm có, chỗ nào cũng bán, lợi nhuận không cao. Công tử mua sỉ, thôi thì trừ đi số lẻ...Một ngàn tinh tệ, được chứ?” Trung niên thập phần lão luyện trầm tư một chốc rồi hỏi.

“Cộng thêm tám Thương gia quý tân tạp thì sao? Có ưu đãi một chút không?” Diệp Phong lấy tám tạp phiến màu vàng tía ra, mỉm cười hỏi.

“Thất thái tử kim tạp?” Trung niên biến sắc, ánh mắt nhìn gã trở nên cung kính, nhân vật có tám tạp này đều là cường giả được Thương gia coi trọng. Tất phải lấy lễ đối đãi.

“Tám quý tân tạp này thuộc về chính công tử?” Trung niên nhân khiêm cung hỏi.

“Đương nhiên!” Diệp Phong nhượng mảy hỏi: “Có gì khác nhau sao?”

“Chính chủ tám tạp và người khác sử dụng được hưởng thụ đãi ngộ khác nhau.” Trung niên nhân đáp thận trọng: “Theo quy định, bọn tại hạ phải xác định thân phận của công tử.”

Gã hơi ngần người, ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu: “Không sao.”

Trung niên đưa tám tạp kim tạp vào khí cụ kiểm nghiệm, diệp Phong khẽ điểm ngón tay truyền vào chút tinh thần lực chứa linh hồn tiêu ký, tám tạp lập tức phát ra lưu quang lấp lánh.

Đồng thời dụng cụ kiểm nghiệm hiện lên một dãy số hiệu dài.

Đó là...Mắt trung niên ánh lên vẻ khác lạ. Số hiệu này không phải là mục tiêu bề trên đang tìm sao? Công lao to lớn này xem ra thuộc về y. Y mừng thầm, nhưng không tỏ vẻ gì, lấy tám tạp ra đưa cho Diệp Phong.

“Người cầm Thất thái tử kim tạp được hưởng ưu đãi hai thành vô điều kiện.” Trung niên nhân khách khí: “Các hạ chỉ cần trả tám trăm tinh tệ là được.”

“À...Nghe nói tám tạp này có thể thấu chi 500 tinh tệ đúng không?” Gã hỏi với vẻ không chắc chắn, dù gì cũng mới sử dụng lần đầu.

“Tám quý tân tạp của các hạ có thể thấu chi vô điều kiện 2000 tinh tệ.” Trung niên mỉm cười đáp.

Thất thái tử kim tạp, mức thấu chi ít nhất là 500 tinh tệ, người được bề trên trọng thị như thế, nâng thêm mức thấu chi có là gì đâu. Nhưng gã còn trẻ thế này, có điểm gì cho bề trên coi trọng thế nhỉ? Trung niên lấy làm lạ, nhưng hiểu rằng việc đó không phải một điểm chủ như mình được biết.

“2000!” Diệp Phong ngần người, không cho rằng lúc Thương Ẩn bảo gã nhắm số, nhất định là có gì đó. Nhưng có thêm tinh tệ để sử dụng, gã không việc gì phải khách khí.

“Vậy thì mỗi cần thêm một trăm giọt huyền ngọc linh dịch.” Gã nói: “Các vị tạm thời chưa có cũng không sao, mỗi còn ở lại Tứ Hải thành mấy ngày, sẽ đến lấy sau. Hôm nay cứ đưa cho mỗi một trăm giọt.”

“Không vấn đề gì, không hiểu bọn tại hạ sẽ làm cách nào thông tri cho công tử đến lấy linh dịch?” Trung niên mừng thầm, vốn định hỏi dò hành tung của gã. Giờ gã bảo sẽ đến Vạn Bảo trai lần nữa thì tất cả đều ổn thỏa.

“Cho thời gian đi, đại khái mấy ngày là gom đủ linh dịch?”

“Chậm nhất là hai ngày nữa.”

“Hai ngày nữa mỗ lại tới. À...Tiền nợ cứ ghi trong quý tân tạp đi.” Gã thở phào, mua được huyền ngọc linh dịch dễ hơn nhiều gã tưởng.

“Tổng cộng 1500 tinh tệ, công tử có thấy vấn đề gì không?” Giá này hiển nhiên đã được trung niên giảm đi, điệp Phong tất nhiên gật đầu.

Lúc gã đem huyền ngọc linh dịch đi khỏi Vạn Bảo trai, trung niên gọi người hầu đến dặn dò mấy câu, người hầu vội đi theo cửa sau đến một nơi khá cổ kính ở trung tâm Tứ Hải thành.

“À, mục tiêu chúng ta cần tìm sau cùng cũng hiện thân.” Trong nhà, ba lão giả khá lớn tuổi nghe xong liền tỏ vẻ hứng thú.

“Đúng vậy, nhưng người này không phải mười bảy tuổi, đáng vẻ như hai ba, hai tư.” Người hầu có phần khấn trương, ba lão giả này đều cười ha hả nhưng họ là cường giả cấp võ tông, phụ trách bảo vệ trật tự giao dịch trong thành.

“Bọn ta biết rồi, người lui trước đi.” Một lão giả phát tay, người hầu vội vàng rời khỏi đại sảnh đầy nặng nề.

“Các vị thấy thế nào?” Lão giả cười hỏi.

“Đúng là thất thái tử kim tạp thì chắc là y. Thương Ẩn đã nói rằng Diệp Phong có bán một loại đơn dược dịch dung hoàn mỹ cơ mà. Đổi diện mạo với y có thành vấn đề gì đâu.” Một lão giả mặc áo bào tím gõ ngón tay xuống bàn, bình thản nói.

“Khi đó Thương n coi trọng y vì vị sư phụ thần bí sau lưng nên mới tặng thất thái tử kim tạp. Không ngờ chỉ nửa năm ngắn ngủi mà do lại thực hiện được những việc cả lão phu cũng kinh ngạc.” Một hồng bào lão giả mất lóe tinh mang, khí thế uy vũ bất phàm.

“Cao giai võ sư của Lục Lâm bang tử chết trong tay y không dưới ba người, theo tin tức thì lần nào y cũng thực hiện một mình. Mọi chứng cứ cho thấy y chỉ có thực lực võ sĩ, thật khiến người ta không hiểu được.” Lão giả lên tiếng đầu tiên cảm khái.

“Bất quá cả Thương gia chúng ta còn không nắm bắt hành tung của y. Nửa năm nay, y cơ hồ tan biến, không hề phát sinh xung đột với Lục Lâm bang, còn Diệp gia cũng đột nhiên biến mất khỏi Ngọa Lãng thành. Ai ngờ hôm nay y lại xuất hiện tại Tứ Hải thành...”

“Y mua nhiều huyền ngọc linh dịch như vậy là có mục đích nào chăng? Chuẩn bị đối phó Lục Lâm bang cũng nên.”

“Người Diệp gia ở đâu, định làm gì thì bọn ta không cần quan tâm.” Tử bào lão giả phát tay trầm giọng: “Mục đích của chúng ta, thứ nhất là xác định hành tung và thân phận của y để tiện quan sát. Thứ hai là thực lực hiện thời của y.”

“Việc đó đơn giản, một trong ba chúng ta tùy tiện xuất thủ là biết được nông sâu của y ngay. Còn hành tung và thân phận y thì...Bám theo là biết, lẽ nào y cắt đuôi được cả võ tông?”

“Chủ ý không tệ. Ta nghĩ Diệp Phong có thể liên tục tru sát cao giai võ sư không phải do may mắn. Nếu thực lực của y tăng nhanh như vậy thì chúng ta báo danh của y với thanh địa. Một khi y được chọn, không chỉ y có cơ hội thành hoàng nhập thánh mà phần thưởng cho Thương gia chúng ta cũng rất hậu.”

“Ta vẫn thấy Diệp Phong này có gì đó bí ẩn. Nếu y tu luyện từ bé, thiên phú dị bẩm rồi mười bảy tuổi đạt tới thực lực cao giai võ sư đã đành. Nhưng mới chỉ một năm...Các ngươi có cho rằng có ai chỉ trong một năm tăng liền ba cảnh giới, từ bình dân đến võ sư không?” Lão giả lên tiếng đầu tiên nghiêm mặt nói.

“Chúng ta tạm thời không cần để ý đến nguyên nhân sâu xa. Tiêu chuẩn tuyển người của thánh địa không phải thứ chúng ta biết. Chỉ cần thực lực của đạt đến yêu cầu, chiếm được một vé cho Thương gia chúng ta là đủ.”

“Tốt nhất chúng ta không nên nghe ngóng bí mật tu luyện của y, nếu vì thế mà khiến y phản cảm thậm chí có địch ý, không được thánh địa chọn thì đã đành, vạn nhất được tuyển thì Thương gia đã đắc tội với một nhân vật đáng sợ.” Lời lẽ của tử bào lão giả khá e dè với “thánh địa”, đáng vẻ mỗi lúc một cung kính.

“Hai ngày sau sẽ do lão tam đi gặp Diệp Phong.”

248. Chương 248 : Mở Gian Hàng Đổi Võ Kỹ

Nơi giao dịch nổi danh nhất Tứ Hải thành đương nhiên là Tụ Bảo các, cũng là trung tâm tự do giao dịch lớn nhất Vân Châu.

Bất kể muốn bán bảo vật kiểu gì thì ở đây cũng tìm được người mua thích hợp. Tương tự, nếu muốn mua gì thì ở đây cũng tụ tập vô số người bán, có thể họ có thứ đó...

Diệp Phong đổi sang dung mạo khác, ném binh linh dịch nồng độ một phần trăm vào ngực áo, đến thẳng Tụ Bảo các.

Linh dịch nồng độ một phần trăm cũng là bảo vật hiếm có, giá trị không kém gì thiên niên linh dịch. Mang bán đấu giá tất nhiên thu lợi lớn nhất nhưng gã có tính toán khác.

Tinh tề cần số lượng nhất định là đủ dùng, hơn nữa cũng chỉ là con số vô vị, có những thứ không phải cứ bỏ tiền ra là mua được. Hơn nữa để người ta biết gã có nhiều vạn niên linh ngọc dịch trong tay cũng không phải điều hay. Tuy gã không sợ phiền hà nhưng tránh được thì sao lại không nên?

Giao dịch trong Tụ Bảo các phần lớn là lấy vật đổi vật, một giọt thiên niên linh ngọc dịch tương đương một môn lục phẩm võ kỹ, thành thử gã tính rằng đem đổi lấy mấy môn võ kỹ không tệ, sau này đem cho thể lực của mình luyện tập. Võ sư có lục phẩm võ kỹ thực lực hơn xa nhưng võ sư chỉ có tứ phẩm và ngũ phẩm võ kỹ.

Vào Tụ Bảo các, sóng nhiệt liên xộc vào mặt. Cả đại sảnh tầng một đông nghịt võ giả đang giao dịch, tiếng người xôn xao.

Tầng một là khu miễn phí dành cho tự do giao dịch, ai muốn mua hoặc bán vật gì thì cứ tùy tiện. Nơi này tuy náo nhiệt nhưng vật phẩm lại tầm thường, chỉ có võ đồ và võ sĩ cấp thấp giao dịch.

Tụ Bảo các còn tầng hai tới tầng sáu, cần trả tiền mới vào được, gian hàng cũng phải trả phí. Một gian hàng ở lầu hai cần trả ba tinh tề một ngày, còn tầng sáu phải trả tới 100 tinh tề mỗi ngày. Nếu không có bảo vật hiếm thấy thì e rằng không ai đi thuê gian hàng đắt đến thế để giao dịch làm gì.

“Ta muốn thuê một gian hàng ở lầu năm.” Gã lấy ra ba mươi tinh tề đưa cho tiếp đãi viên quản lý chỗ cho thuê.

“Được, xin đợi một chốc.” Mỹ nữ trẻ tuổi mắt ánh lên khác lạ, nhìn gã với vẻ hiếu kỳ, thuê gian hàng cao giá cũng có nghĩa là trong tay gã có tài lực hoặc bảo bối bất phàm. Bằng không thì lỗ vốn to.

Lần này gã cải trang thành người có dung mạo thập phần uy võ, chừng hơn ba mươi, cố ý phát ra kim nguyên khí tức của tam giai võ sư khiến người khác biết gã không dễ chơi. Nên gã vừa vào cửa, nhiều võ giả thực lực kém hơn vội nhường đường, hiển nhiên lòng e sợ gã.

Kỳ thật với giá trị linh dịch, gã thuê gian hàng ở tầng sáu cũng được. Chỉ là gã chú ý thấy bản đồ mà tiếp đãi viên đưa cho gã chứng tỏ tầng sáu còn nhiều gian trống, nhân khí tất không cao lắm. Gã lại hy vọng thu hút nhiều đại thể lực chú ý, quá làm cao thì khéo quá hóa vụng. Tầng năm là lựa chọn hợp lý.

Trừ ra, diệp Phong thuê một chỗ bán tầm thường ở tầng hai cùng một chủ hàng tạm thời giúp gã xử lý những việc vặt. Đó là khâu phục vụ đặc sắc của Tụ Bảo các.

Gã lấy ra mười viên thất phẩm thủy, hỏa nguyên đơn giao cho chủ quán tạm thời, dặn y đổi lấy yêu hạch của nhị giai và tam giai yêu thú.

Kim hệ yêu hạch được gã trả giá cao nhất, chỉ cần ba viên tam giai yêu hạch là đổi được nguyên đơn, tiếp đó là thổ hệ và mộc hệ yêu hạch, sáu viên tam giai yêu hạch đổi được một viên nguyên đơn. Còn hỏa hệ và thủy hệ yêu hạch, tạm thời gã chưa cần.

Yêu hạch nhị giai và tam giai có giá trị cố định, không cần gã phải dặn dò điểm này.

Hiện tại gã không có thừa tình lực đi tru sát yêu thú hút nguyên lực, đành dùng phương thức mua yêu hạch để thu gom đủ ba loại nguyên lực còn thiếu trong nguyên trạch.

Yêu hạch tứ giai trở nên tuy hàm chứa nguyên lực nhiều hơn nhưng giá cũng cao gấp mấy lần. Tính toán một chốc, gã nhận ra mua yêu hạch nhị giai và tam giai là hợp lý nhất.

Giá gã đưa ra căn cứ theo giá chung, cực kỳ hậu hĩnh, chủ hàng hơn hử vì hoàn thành nhiệm vụ viên mãn sẽ được trả công xứng đáng.

Chuẩn bị xong xuôi, gã lấy chìa khóa gian hàng cùng một tấm biển tuyên truyền, lên thẳng lầu năm.

Gian hàng ở tầng năm không lớn hơn ở phía dưới bao nhiêu nhưng trang trí cực kỳ bắt mắt, gần mỗi gian hàng đều có diện tích trống không nhỏ. Gã liếc quanh, hiểu rõ dụng tâm của Tụ Bảo các.

Gần mỗi gian hàng đều có không ít người. Đích xác, vật phẩm giao dịch ở đây đều quý giá, thu hút đông người là đương nhiên. Hơn nữa mỗi lần thành giao đều lãng phí vô số khẩu thiệt mặc cả. Nếu còn xô bồ như tầng dưới thì còn thành thể thống gì.

Gã vừa vào gian hàng, lập tức thu hút ánh mắt không ít người. Đợi khi gã treo tấm biển tuyên truyền lên thì vô số người tụ lại.

“Bán linh dịch có thể dễ dàng thực lực một cấp cho võ sư, đổi lấy bí tịch lực phẩm võ kỹ, thủy hệ bí tịch cần các thêm một nghìn tinh tệ.” Hàng chữ này lập tức khiến đám đông hút một hơi khí lạnh.

Bí tịch lực phẩm võ kỹ đều là trấn phái chi bảo của các đại thế lực, sao lại lấy ra trao đổi với người khác?

Linh dịch dễ dàng một cấp thực lực cho võ sư tuy quý giá nhưng còn kém xa lực phẩm võ kỹ. Nhiều người tỏ vẻ chế nhạo, đúng là đưa ra cái giá trên trời.

Gã lạnh lùng nhìn quanh, không nói gì. Linh dịch của gã tương đương với trân bảo tu luyện là thiên niên linh ngọc dịch, hiệu quả rõ nhất là dễ dàng một cấp cho võ sư. Dùng một giọt thì dù là nhất giai võ sư cũng sẽ tiến lên mức võ sư điển phong chỉ trong mười năm, còn có tấn nhập võ tông được hay không phải trông vào vận khí. Nhưng có linh dịch trợ lực thì hiệu suất này cao lên nhiều.

Hà hưởng hiệu quả dễ dàng tu vi của linh ngọc dịch không có hậu quả nào. Nhiều loại đơn dược cũng có hiệu quả tăng được một hai cấp thực lực nhưng phần lớn đều từ man lực mà thành, dễ dàng rồi phải lập tức khổ tu để củng cố tu vi. Hơi có gì sai sót là ảnh hưởng đến tu luyện cực hạn của bản thân, còn linh ngọc dịch không hề ảnh hưởng mà nâng cao cực hạn này.

Hiệu quả thần kỳ như vậy, khác biệt giữa hai thứ không cần phải nói.

“Ta có một nhánh thiên niên thạch long thảo đổi một giọt linh dịch của các hạ, cũng ngang giá trị với nhau.” Một dung binh hỏi.

“Ta có một viên tinh nguyên đơn, cũng dễ dàng được một cấp thực lực cho võ sư, vì ta dùng một viên rồi nên không cần nữa, đổi với các hạ là công bằng.” Một võ sư vội nói.

Thoáng sau chung quanh ồn ào hẳn, ai cũng lấy đồ ra muốn trao đổi với Diệp Phong.

“Dừng lại.” Gã quát vang khiến chúng nhân ngẩn ra: “Ta chỉ đổi lực phẩm võ kỹ! Không có...Thì mời đi cho.”

Nhưng dung binh và võ sư nhàn tán, không thể có vật mà Diệp Phong cần. Gã tất nhiên không để ý đến họ.

“Mẹ kiếp, cái gì thế hả?”

“Linh dịch dễ dàng một cấp của võ sư mà cũng dám đổi lực phẩm võ kỹ? Món sinh ý này thành mới là lạ.”

Nhiều dung binh kiêu ngạo trừng mắt nhìn Diệp Phong như muốn nuốt sống. Giao dịch bất thành là việc nhỏ nhưng bị khinh thị như thế thì họ tương đối bất bình. Nếu không vì ở đây không thể động võ, họ đã xông lên đánh hội đồng lâu rồi.

“Mỗ đã dám ra giá tất đảm bảo vật đó có giá trị tương xứng. Ai có vật mỗ cần thì đến thương lượng.” Gã cười lạnh đáp.

“Tiểu ca...Thật sự biết linh dịch đó?” Một võ sư trung niên đột nhiên hỏi.

“Mỗ tuy không biết nhưng từng sử dụng.” Gã mừng thầm, sau cùng cũng có người mắc câu. “Giá trị của linh dịch tuyệt đối xứng với cái giá mỗ đưa ra.”

“Lẽ nào...Trừ tăng tiến thực lực còn lợi ích khác?” Mắt võ sư đó sáng lên, y là người kiến đa thức quảng, chỉ có mười mấy loại linh dịch có tác dụng đó, quá nửa trong số này không sánh được với lục phẩm võ kỹ, trừ phi...

“Nếu có ai có vật mỗ cần thì mỗ sẽ mời giám định sư của Tụ Bảo nhận xét về linh dịch. Tin rằng sẽ không khiến người trao đổi thất vọng.”

“À!” Không ít người lại lộ vẻ hiếu kỳ. Gã tự tin như thế lẽ nào linh dịch còn hiệu quả thần kỳ nào khác?

“Linh dịch đổi lấy lục phẩm võ kỹ...Trừ phi là thiên niên linh ngọc dịch.” Lão võ sư mục quang rực lên nhìn gã.

“Thiên niên linh ngọc dịch!” Tiếng kinh hô vang lên, phàm người tu luyện đến võ sư, mấy ai không biết tới kỳ bảo thiên niên linh ngọc dịch.

“Mỗ không biết, chỉ biết rằng linh dịch này xứng đáng với lục phẩm võ kỹ!” Diệp Phong đáp như chém đinh chặt sắt. Gã mừng thầm, đã cố ý bày ra mê trận để người khác nghĩ rằng gã vô tình có được linh dịch, sẽ không khiến ai hoài nghi gã đang có vận niên linh ngọc dịch thật sự, cũng không ai liên hệ với giọt linh dịch nồng độ một phần mười ở trường đấu giá.

249. Chương 249 : Cút Ngay , Không Tiến

“Tiểu huynh đệ sao lại không giám định một phen rồi hẵng giao dịch? Huynh đệ tuyên truyền như thế, người có lục phẩm võ kỹ sẽ không để ý. Vật này mà thật sự là thiên niên linh ngọc dịch, tụ Bảo các nhất định sẽ tuyên truyền giúp, tin rằng sẽ có nhiều người mộ danh mà tới. Còn không phải thì các hạ có thể chọn một vật thích hợp trong số này để trao đổi, há chẳng lưỡng toàn kỳ mỹ?”

“À...Cũng có lý. Nhưng mỗ nghe nói rằng bảo bối thật sự thì phí giám định rất cao, thuê một gian hàng ở đây đã tốn của mỗ không ít tinh tệ, giờ thêm phí giám định mà giao dịch bất thành thì mỗ lỗ to sao?” Diệp Phong cố ý biến mình thành một kẻ giàu xổi ki bo.

“Xem ra tiểu huynh đệ lần đầu đến Tụ Bảo các. Chỉ cần giá trị linh dịch phù hợp với tăng năm thì sẽ được giám định hoàn toàn miễn phí. Đương nhiên cơ hội chỉ có một lần.”

“Vậy cứ như lão tiên sinh nói.” Đối phương nói đúng điều gã muốn.

Giám định tiến hành ngay ở gian hàng của gã, chúng nhân đều muốn chứng kiến.

Lấy một giọt linh dịch xanh đậm ra, chúng nhân đều cảm giác được một luồng năng lượng kỳ dị, chỉ thể thôi cũng thấy được điểm bất phàm của linh dịch, không ít người tỏ vẻ tham lam. Bất quá tại Tụ Bảo các, không ai dám mang động, đành cố nén chút lòng tham đó xuống.

“Vật này không phải thiên niên linh ngọc dịch.” Giám định sư mắt rực tinh quang, ra vẻ lạ lùng.

Chúng nhân thở phào, nẫu đúng thì họ ghen tị chết mất, đồng thời không ít người tỏ vẻ trào phúng.

“E rằng là vận niên linh ngọc dịch...” Câu nói này của giám định sư khiến họ tắt ngay niềm đắc ý, ai nấy há hốc miệng. Vận niên linh ngọc dịch? Xứng danh thần phẩm chứ chẳng chơi. Giọt linh dịch nồng độ một phần mười ở trường đấu xảo được đồn đại xôn xao, ở đây lại xuất hiện nguyên dịch? Hơn nữa không chỉ một giọt? Trời ạ, từ bao giờ vận niên linh ngọc dịch trở thành hàng bán ngoài phố như thế?

“Bất quá...” Giám định sư tỏ ra nghi hoặc, chần chờ một lúc. Chúng nhân lại thấy hồi hộp, không ít người giục thăm: Nói ra đi.

“Chắc đây là vạn niên linh ngọc dịch được pha loãng bằng huyền ngọc linh dịch, nồng độ một phần trăm.” Giám định sư lấy mấy công cụ ra xác định hồi lâu rồi mới lên tiếng xác nhận.

À! Chúng nhân thử phào, linh dịch này cũng ngang với thiên niên linh ngọc dịch, tuy rất quý giá nhưng họ còn miễn cưỡng chấp nhận được. Đại đa số tỏ vẻ tiếc nuối, linh dịch trân quý như vậy không phải thứ họ có thể đổi được.

“Tiên sinh, với linh dịch trong tay tiên sinh thì Tụ Bảo các sẽ miễn phí tuyên truyền quảng cáo để thu hút người mua hơn.” Lục phẩm giám định sư lễ mạo nói.

“Vậy xin đa tạ,” Diệp Phong đương nhiên không chối, mục đích thật sự của gã là vậy.

Tụ Bảo các xuất hiện vạn niên linh ngọc dịch, tin tức này không cánh mà bay nhanh khắp Tứ Hải thành. Trong thành không thiếu các thế lực nghe tin đổ tới, mục tiêu của họ là giọt linh dịch ở trường đấu giá, nhưng chỉ có một giọt nên tranh đoạt nhất định thập phần kịch liệt.

Đặc biệt là các tiểu thế lực tài lực không hùng hậu lắm đều biết không còn hy vọng. Giờ đột nhiên xuất hiện linh dịch nồng độ một phần trăm, quan trọng hơn là lời tuyên truyền quảng cáo cho biết không chỉ có một giọt.

Hiệu quả của linh dịch này không sánh được với nồng độ một phần mười nhưng cũng là vật hiếm có. Một giọt ở trường đấu giá không thể tranh được thì có linh dịch một phần trăm cũng không uống công chuyển này.

Đông đảo nhân viên tràn vào Tụ Bảo các, gian hàng của Diệp Phong nhanh chóng được lấp đầy, hơn nữa đám đông không ngừng tăng lên.

Người phục trách Tụ Bảo các thấy vậy liền đưa Diệp Phong lên lầu sáu rồi yêu cầu những ai muốn lên giao dịch phải nộp mười tinh tệ phí vào cửa.

Quá nửa số người vốn chỉ đến xem náo nhiệt bị cách ly. Dù vậy số người thử đến giao dịch với Diệp Phong thường trên một trăm.

“Bọn mõ là XX bang, xin hỏi linh dịch của các hạ chỉ đổi lấy lục phẩm võ kỹ sao?”

“Tại hạ là XX thế gia, muốn dùng năm môn ngũ phẩm võ kỹ đổi lấy một giọt linh dịch, được chăng?”

OOo

Tuyệt đại số mọi người không có lục phẩm võ kỹ bí tịch, dù một vài thế lực có nhưng ai lại dễ dàng đem ra đổi? Võ kỹ phẩm cấp đó có trong tay có thể truyền thừa cho đời sau, còn linh dịch chỉ sử dụng được cho một người.

“Chư vị!” Diệp Phong thấu khá đông nên mới lớn tiếng dẹp yên ồn ào.

“Mục đích của tại hạ là lục phẩm võ kỹ. Đương nhiên, chư vị có vật phẩm giá trị hơn thế thì không hẳn không thương lượng được. Nhưng giá trị không bằng thì xin miễn cho, tại hạ không cần.”

“Ai có lục phẩm võ kỹ: Ưu tiên!” Gã bổ sung: “Linh dịch chỉ có một lọ, đến trước được trước, hết thì thôi.”

Từ đám đông, một nam tử áo đen che mặt bước ra trầm giọng: “Mỗ có lục phẩm võ kỹ muốn trao đổi với các hạ.”

“Hoan nghênh, mời vào.” Phía sau gian hàng ở lầu sáu có một thất giao dịch đặc biệt, gã và hắc y nhân cùng vào.

Vật phẩm giao dịch ở đây đều hiếm có, hơn nữa có thể là vật riêng tư, thậm chí là hàng đạo chích được, tất nhiên không thể ngang nhiên công khai giao dịch. Nếu có ý kiến gì về giá cả, có thể bàn riêng.

Mười phút sau, hắc y nam tử và gã đạt thành liễu hiệp nghị. Gã nhận được một môn lục phẩm công kích võ kỹ, còn hắc y nhân thuận lợi có được một giọt linh dịch.

Một canh giờ sau, diệp Phong lại thu được ba môn võ kỹ. Đến giao dịch phần lớn là các võ sư độc hành, nhờ cơ duyên xảo hợp mà họ có được võ kỹ, giữ lại không bằng đem đổi lấy linh dịch có thể thay đổi thực lực và vận mệnh.

“Tại hạ Lục Lâm bang...” Một gương mặt quen thuộc lọt vào mắt gã, chính là Tô Biệt.

“Mỗi mặc kệ các hạ có thân phận gì, chỉ quan tâm xem các hạ có võ kỹ miễn cần hay không.” Gã không khách khí cắt ngang màn giới thiệu.

“Hừ, chúng ta vào trong nói chuyện.” Tô Biệt nuốt giận, cùng Diệp Phong vào trong mật thất.

“Mỗi có một môn hỏa hệ lục phẩm võ kỹ, muốn đổi một giọt linh dịch của các hạ.” Đóng cửa lại, hắn nói thẳng.

Môn hỏa hệ võ kỹ này là do Tô Chiến Thiên tặng cho hắn. Tuy hắn là nghĩa tử của họ Tô nhưng kỳ thật không có quyền đem võ kỹ này ra trao đổi. Bất quá, nếu thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, hắn cũng không sợ Tô Chiến Thiên truy cứu.

Lần này hắn nhận mệnh của Tô Chiến Thiên đến mua vạn niên linh ngọc dịch, dù nồng độ là một phần mười thì cũng có thể giúp Tô Chiến Thiên trong vòng vài năm đạt đến võ tông thất giai, thậm chí xung phá đến võ tôn. Lúc đó dù tam đại thế lực liên thủ cũng không ngăn được Lục Lâm bang khuếch trương. Lần này Tô Chiến Thiên gần như bất chấp tất cả để giành lấy linh dịch.

Lục Lâm bang mà khuếch trương thêm, chỉ một môn lục phẩm võ kỹ, nghĩa phụ còn tiếc gì ta! Tô Biệt đắc ý dương dương ngẩng.

“Hỏa hệ võ kỹ hả? Xin lỗi, ban này mỗi có được hai môn rồi, chỉ đành xin lỗi các hạ.” Diệp Phong uể oải đáp.

“Là sao hả?” Tô Biệt ngẩn người.

“Là các hạ đến muộn rồi. Hỏa hệ võ kỹ, mỗi không cần nữa.” Khóe mắt Diệp Phong nhướng lên tràn trề phúng, kỳ thật gã chưa có nhưng giao dịch đều tiến hành ngầm, tô Biệt không thể phản bác được.

“Sao...Sao có thể? Mới giao dịch có bốn người mà lại xảo hợp có tới hai môn hỏa hệ võ kỹ?” Tô Biệt không cam lòng.

“Sao lại xảo hợp như vậy thì ta có cách gì?” Diệp Phong xòe tay, ra vẻ đáng tiếc.

“Việc đó mỗi mặc kệ, người khác đổi được vì sao mỗi lại không? Lẽ nào các hạ coi thường Lục Lâm bang?” Đem danh Lục Lâm bang ra, tô Biệt tỏ vẻ ngông cuồng. Tại Vân Châu, ai không nể mặt Lục Lâm bang đôi phần? Hà huống, lục phẩm hỏa hệ võ kỹ có giá trị không kém hơn thuộc tính khác, dù đổi tiếp thì cũng có thể đổi lấy một môn võ kỹ có thuộc tính khác. Nên hắn cực kỳ chắc chắn.

“Mỗi bảo không đổi được, dù các hạ là người Thiên Tinh bang cũng thế.” Thiên Tinh bang là một trong mười lăm đại thế lực của đại lục, ngang với Thương gia. Gã nói vậy quả thật cực độ cuồng vọng.

“Người đang gây sự với Lục Lâm bang?” Tô Biệt nộ hỏa xung thiên, một tam giai võ sư nhỏ xíu mà lại dám coi thường Lục Lâm bang? Hắn nào biết ở trường đấu giá, diệp Phong cố ý để lộ thổ nguyên khí hải để người khác không liên hệ hai thân phận với nhau. Khí hải bất đồng, tất nhiên không phải là một người, bớt được không ít hoài nghi.

“Người nghĩ vậy thì tùy.” Diệp Phong cười lạnh, ta không có cơ hội giết người, lẽ nào còn không chọc giận? Người dám động thủ thì đúng là tạo cơ hội cho ta giết người.

Trong Tứ Hải thành, ai ra tay trước tất mất mạng.

“Người...Cứ đợi đây. Lục Lâm bang sẽ không tha cho người.” Tô Biệt nắm chặt tay nén lại. Đừng nói hắn không phải đối thủ của Diệp Phong, dù có thực lực võ tông cũng không dám động võ trong Tứ Hải thành.

“Cút ngay, không tiễn.” Diệp Phong đẩy cửa mật thất, không hề khách khí đuổi khách, tất thấy chúng nhân đều nghe rõ.

Hả, chúng nhân đều ngạc nhiên. Giao dịch ban nãy đều êm đẹp sao đến lượt Lục Lâm bang thì lại không thành? Lẽ nào Tô Biệt công tử không có lục phẩm võ kỹ mà định dựa thế bắt nạt người? Nhưng khí phách của hán tử cũng hùng hồn, dám gây hấn với Lục Lâm bang.

Trước mặt đám đông bị Diệp Phong làm nhục, sắc mặt Tô Biệt trở thành xanh lét, không nói nửa câu bỏ đi ngay.

“Nguyệt Sát, ở lại giám thị hần, nếu hần rời Tứ Hải thành thì xử lý ngay.” Tô Biệt sầm mặt, bổ sung một câu: “Mang hết mọi thứ của hần về cho ta.”

Người đã không biết điều thì đừng trách công tử ta đây độc ác. Bất quá tam giai võ sư thôi mà, hừ.

250. Chương 250 : Sát Lục Mộ Địa

Tồn năm giọt linh dịch nồng độ một phần mười, Diệp Phong thuận lợi có được năm môn lục phẩm võ kỹ, cộng thêm thủy nguyên võ kỹ lấy được của u Dương Ngột là sáu môn, lại ngũ hành đủ cả, kim nguyên võ kỹ có tới hai môn.

Chủ hàng ở tầng hai giúp gã thu gom yêu hạch cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, dùng hai mươi viên thất phẩm nguyên đơn đổi được hơn ba trăm viên nhị giai và tam giai yêu hạch, trong đó kim hệ chiếm một nửa. Gã thưởng cho đối phương năm tinh tệ rồi thần nhiên rời Tụ Bảo các.

Khẽ phát tay phải, gã thu hết yêu hạch vào nguyên trạc. Nguyên lực đủ màu lập tức bị năng lượng không gian đặc thù rút ra, ngũ hành nguyên lực vốn thừa loãng dần tăng lên.

“Được lắm.” Gã thầm mãn ý, chỉ dùng có hai mươi viên thất phẩm nguyên đơn mà đổi được lượng nguyên lực đủ để luyện chế sáu, bảy chục viên, mỗi sinh ý này rất đáng. Sau này gã không cần đi tìm và đồ sát yêu thú lấy nguyên lực nữa, cứ bỏ nguyên đơn ra là đổi được yêu hạch bổ sung cho nguyên trạc.

Mục đích đến Tứ Hải thành đã hoàn thành quá nửa, sau phiên đấu giá ngày mai, thu nhập số tiền đó vào túi thì gã sẽ rời đi. Tuy liên tiếp biến đổi ba thân phận nhưng việc nào của gã cũng thu hút chú ý, việc này lại liên quan đến vạn niên linh ngọc dịch, nếu không nhờ gã có dịch dung thuật xuất thần nhập hóa, e là đã bị hoài nghi từ lâu rồi.

Nên ngày mai lấy tiền xong, gã sẽ không chần chừ mà che giấu hành tung rời Tứ Hải thành về Võ Dung học viện. Bán vạn niên linh ngọc dịch chỉ nên một lần thôi. Ít nhất trước khi thực lực đại thành, đó là lần duy nhất.

Diệp Phong vốn định tìm chỗ kín đáo đổi thân phận. Không cần sử dụng đến thân phận đã xuất hiện tại Tụ Bảo các nữa.

Bất quá vừa đi được chừng trăm thước, óc gã nảy sinh cảm giác lạ lùng.

Có người bám theo.

Nhờ tu luyện Nguyên Đơn quyết, thần thức của gã cao hơn khí hải nhiều, dù gần đây do thiếu nguyên lực nên không tiến bộ nhưng thần thức của gã vẫn sánh ngang thất giai diên phong võ sư.

Gã cảm nhận được sau thoáng có khí tức đang nhắm vào mình, thực lực người bám theo không tệ, thần thức của gã cũng chỉ loáng thoáng cảm nhận thấy, có phần hơi mơ hồ.

Kẻ này nhằm lẫn lộn, định dùng khí tức bám theo gã trong vòng mười thước, chắc rằng bị thực lực tam giai võ sư của gã che mắt, cho là gã không phát giác ra. Hần nào ngờ thần thức của Diệp Phong còn cao hơn hần?

“Của phe nào nhỉ?” Khóe môi gã nhếch lên, ngoài mặt bất động thanh sắc: “Thèm muốn võ kỹ của ta...Hay là linh dịch? Hoặc tên xuẩn tài Tô Biệt đó muốn báo thù?”

Theo lẽ thường, tô Biệt phái người trả thù gã là dễ xảy ra nhất. Đương nhiên cũng không hẳn không có khả năng các thể lực khác thèm muốn bảo bối của gã.

“Chỉ là một võ sư thực lực lục giai...Cũng định nhắm vào ta?” Gã cười lạnh.

Gã không đổi thân phận, rình rang đi ra ngoài cửa thành. Trong thành không ai dám động thủ, gã không thể đưa kẻ bám theo về nơi cư trú nên quyết định tiêu diệt cho gọn.

Nguyệt Sát, tâm phúc của Tô Biệt, là một lục giai võ sư.

Hắn tu luyện thiên về tốc độ, thiện nghệ thuật ám sát, công phu ẩn thân cũng xuất thần nhập hóa. Hắn mà thận trọng bám theo e rằng với thần thức hiện tại của Diệp Phong cũng không dễ dàng phát hiện. Tiếc là hắn đánh giá sai năng lực cảm tri của gã, càng không liệu được thực lực của gã.

Hắn thấy gã tựa hồ muốn xuất thành thì thầm mừng vui, chỉ cần ra khỏi Tứ Hải thành là hắn cứ việc sát nhân đoạt bảo.

Đối phương chỉ có một người, mang theo bảo vật như vậy mà còn dám ngênh ngang thì không hiểu quá ngốc hay quá tự tin. Bất quá Nguyệt Sát tin rằng Diệp Phong quá tin vào thực lực. Là sát nhân lợi khí của Tô Biệt, chưa bao giờ hắn coi thường đối thủ, dù Diệp Phong chỉ là tam giai võ sư thì hắn cũng coi là đối thủ đồng cấp. Chỉ là... Với ám sát thuật tinh diệu của hắn, dù thất giai võ sư thì hắn cũng nắm chắc một đòn trúng ngay.

Hai cây chủ thủ lạnh lẽo được giấu vào tay áo. Đôi chủ thủ này có đặc tính phá được năng lượng, đủ để xẻ tan bốn thành nguyên lực phòng ngự. Trừ phi đối phương có thực lực vượt xa, trong tình huống không phòng bị khẳng định sẽ bị hắn đâm xuyên tâm tạng, ít nhất cũng bị trọng thương.

Mục tiêu dưới mức võ tông chưa từng có ai thoát. Đại hán này chết chắc.

Tứ Hải thành chỉ có hai thành môn, cách tây môn không đầy một dặm có một con đường nhỏ vòng qua tiểu sơn, mang cái tên đặc biệt: Sát lục mộ địa!

Con đường hẹp chưa đầy ba trăm thước đó, cơ hồ mỗi năm mai táng hơn trăm thi thể.

Nguyên nhân chỉ gồm bốn chữ: Sát nhân đoạt bảo!

Người Thương gia chỉ bảo đảm cho mọi thứ ở nơi giao dịch trong thành được an toàn. Ra khỏi thành môn, họ không còn liên quan. Thế giới của võ giả là lấy thực lực làm đầu, cá lớn nuốt cá bé, vật quý trọng gì cũng cần người có thực lực tương xứng sở hữu, bằng không sẽ là tự rước họa.

Diệp Phong ung dung đi vào Sát lục mộ địa, được mấy chục thước thì dừng lại.

“Nơi này... Là chỗ táng thân của các hạ, vừa ý chưa?” Ngữ khí nhạt nhẽo của Diệp Phong đột nhiên vang lên.

Bị phát hiện? Nguyệt Sát ẩn thân sau gốc cây giật mình. Bất quá hắn không thêm nghĩ xem vì sao đối phương phát hiện mình mà thân hình hóa thành dải cầu vồng vàng đỏ, hai cây chủ thủ rực ngân quang xuất hiện trong tay.

Dù không cần đánh lén thì tốc độ cũng cướp được tiên cơ. Nguyệt Sát không vội, hắn không chỉ dựa vào ám sát để chiến thắng đối thủ, đánh lén là sở thích của hắn mà thôi - để hoàn thành nhiệm vụ dễ hơn.

Vù. Gáy Diệp Phong như có mặt, xoay người tung quyền, thổ nguyên lực hùng hậu tràn ra, quyền phong chưa tới thì Nguyệt Sát đã gằn như nghệt thổ.

Quyền đầu mạnh thật. Hắn tuy tự tin chủ thủ có thể cắt đứt tay đối thủ nhưng e rằng mình cũng bị trọng thương, nên hắn e dè.

Chợt lắc người theo tư thế quỷ dị, quyền đầu của Diệp Phong khê lướt qua ngực hắn, quyền cương khiến kim nguyên khải giáp tóa hoa lửa.

Nguyệt Sát cả kinh, vội giơ tay trái lên chém vào vai Diệp Phong. Chủ thủ rực hàn quang khiến người khác nhìn vào mà kinh hãi.

Gã lật tay đâm ra, quyền kinh chuyển hướng chụp vào chủ thủ của đối phương.

“Muốn chết.” Lần này, nguyệt Sát không lùi, chủ thủ của hắn có thể dễ dàng cắt đứt năm ngón tay đối thủ. Nhiều đối thủ bị hắn giết, vì không đánh giá đúng tác dụng đặc biệt của đôi chủ thủ này mà nếm đòn. Khi thực lực tương đương, một chút ưu thế có thể chuyển thành thắng lợi sau cùng.

Mắt Nguyệt Sát ánh lên hung tàn.

“Choang!” Tiếng vang bất ngờ phá tan ảo tưởng của hắn.

Chủ thủ cắt đứt thổ nguyên lực của Diệp Phong nhưng chạm vào tay gã thì hắn cảm nhận được trở lực cứng đanh. Mũi dao như chớp vạch qua tay Diệp Phong nhưng không cắt đứt bất cứ thứ gì. Nguyệt Sát chặt vật lặn người tránh khỏi phạm vi công kích của gã.

“Ồ?” Gã nhìn vết máu mờ mờ trên tay, kinh hãi không ngớt, tuy chưa thi triển Thiết bì thuật thì gã cũng không đến nỗi bị một lực giai võ sư chém bị thương.

Đôi chủ thủ là bảo vật. Gã liếm môi, đối phương đưa bảo bối tới thì gã không lý gì lại từ chối. Đó sẽ là lợi khí đối phó Lục Lâm bang trong tương lai. Đối phương dám giết người cướp hàng thì cũng nên có giác ngộ sẽ có lúc bị giết.

“Chạy!” Nguyệt Sát thoát được công kích của gã, không hề do dự quay người chạy.

Tuy chỉ giao phong thoáng qua nhưng Nguyệt Sát cảm giác rõ ràng mình không phải đối thủ. Hắn chưa từng bao giờ tham sống sợ chết, chỉ cần có một nửa cơ hội thắng là sẽ kiên trì hạ thủ, nhưng lần này hắn miễn duệ nhận ra cơ hội của mình gần như bằng không.

Hắn không hiểu vì sao một tam giai võ sư lại có thực lực đó nhưng chủ thủ của hắn dốc toàn lực cũng chỉ làm xước da đối thủ thì chứng minh một điều hắn không có khả năng giết được đối phương. Nếu hắn thi triển võ kỹ có lẽ sẽ trọng thương được đối thủ nhưng gã lại ngốc đến mức ngạnh tiếp chủ thủ hay sao?

Lực đạo của đối phương hung hãn hơn tưởng tượng, bị giáng trúng thì không chết cũng trọng thương, đó không phải là thực lực của tam giai võ sư, đáng sợ nhất là gã hình như chưa dốc toàn lực.

Có lẽ chỉ còn tốc độ. Về tốc độ, nguyệt Sát tương đối tự tin, phương là thổ nguyên tu luyện giả, không thể bắt kịp hắn. Hắn phải nhanh chóng về Tứ Hải thành báo cho công tử, địch nhân này còn khó chơi hơn cả thất giai võ sư.

“Đến đây rồi thì ở lại thôi.” Bên tai đột nhiên vang tiếng thở dài khe khẽ, con người Nguyệt Sát chợt co rút, khóe mắt còn liếc thấy thân ảnh lướt lên, tốc độ này còn nhanh hơn hắn ba phần.

Sao có thể, hắn tu luyện lực phẩm phân thân võ kỹ, sao lại bị thổ nguyên tu luyện giả đuổi kịp?

“Kẻ giết người cũng bị người ta giết mà thôi...Chịu chết đi.” Ngữ khí của Diệp Phong bình thản, không hề vương sát ý nhưng xuất thủ không hề dung tình, huyền thiên như ý bồng dài thêm hai thước giáng vào ngực hắn.

Nguyệt Sát đang toàn lực lao đi, nào ngờ Diệp Phong chỉ khoảnh khắc là bắt kịp, trơ mắt nhìn cự bồng giáng tới mà thân thể như dâng cho đối phương, cứ lao vào không hề do dự.

“Phụt!” Mặc cho hắn dốc toàn lực phòng ngự, nhưng vẫn bị ngọn bồng đánh nát xương ngực, lực đạo kinh nhân tràn vào hủy diệt dễ dàng ngũ tạng lục phủ của hắn. Thân thể hắn như cái túi rách, bị ném văng đi, lặn vào bụi cây bên đường.

Sát lực mộ địa lại thêm một vong hồn.

251. Chương 251 : Đắc Thủ

Diệp Phong không quá quan tâm đến xem ai đối phó với mình. Thân phận hiện tại của gã vốn không dùng đến lần thứ hai, đối phương đều nhắm vào linh dịch hoặc võ kỹ trong tay gã. Chỉ là với thực lực hiện giờ, trừ phi địch nhân là vô tông, bằng không không uy hiếp nổi gã.

Dù là vô tông cấp thấp, gã cũng nắm chắc sáu thành có thể thoát thân. Đến lúc buộc phải liều mạng, gã vẫn còn Tru Thần cung là con bài tẩy nên không lo lắng về hoàn cảnh của mình, chỉ lo là thân phận bị bại lộ.

Gã bước lên nhặt chủy thủ của Nguyệt Sát lên qua sát cẩn thận. Không hiểu đúc từ vật liệu gì mà chủy thủ trong veo một màu trắng bạc, lưỡi sắc bén vô cùng. Gã ngưng tụ một tầng thổ giáp dày, khẽ vạch lưỡi chủy thủ lên.

Lớp thổ nguyên năng lượng vốn dày dặn bị sức mạnh vô hình cắt đôi, cắt vào nửa thước là dừng lại.

“Lại cắt được nguyên lực hộ giáp! Khá lắm.” Ban nãy tay gã thụ thương nên đoán rằng chủy thủ có điểm đặc biệt, hiện giờ đã được xác nhận. Gã dồn kim nguyên lực vào, chủy thủ lập tức ánh lên sắc lẹm, dễ dàng khoét được một lỗ trên thổ nguyên hộ giáp bao phủ tay gã.

Công hiệu này cực kỳ thực dụng, nếu gã không tu luyện nhục thân phòng ngự e rằng nhất dao vừa rồi đã khiến gã nếm mùi đau thương. Dùng chủy thủ này đánh lên quả thật không thể thích hợp hơn. Từ khi kim nguyên khí hải ngưng thành, gã vẫn chưa có võ kỹ và võ khí thích hợp, giờ đã gom được một môn lực phẩm công kích võ kỹ, cộng thêm đôi chủy thủ này thì khi sử dụng kim nguyên khí hải chiến đấu, thực lực sẽ không kém hơn thổ nguyên khí hải.

Để gạt người khác hoặc đánh lên thì kim nguyên khí hải vượt xa thổ nguyên khí hải. Hải lòng thu chủy thủ vào nguyên trạch, gã lại giả trang thành đại hán thô cuồng bán linh dịch, quay về Tứ Hải thành.

OOo

Hôm sau, hội đấu giá được chú ý cao độ khai mạc. Một giọt vạn niên linh ngọc dịch nồng độ một phần mười sẽ rơi vào tay nhà nào là tiêu điểm được chú ý. Giọt linh dịch này có thể thay đổi cục diện Vân Châu sau mấy năm nữa.

Tứ đại thế lực đều tới, nhiều bang phái và thế gia yếu hơn muốn đến tìm vạn khí đều tỏ vẻ chán nản. Nếu bốn thế lực này quyết tâm giành linh dịch thì họ không có mấy may cơ hội.

Đó không phải là vấn đề tài lực, đấu giá không so về tài sản hùng hậu đến đâu mà so về khả năng thu gom tiền. Tứ đại thế lực cố nhiên có ưu thế nhưng phạm vi rộng lớn, nếu không gom đủ tiền thì những thế lực khác chưa hẳn không có cơ hội. Vấn đề là những thế lực đó dù mua được linh dịch thì có cơ hội mang về sao? Bao nhiêu cặp mắt nhìn vào, các nơi đều nhân cường mã tráng, nếu trở thành cái đích chung thì e rằng chưa rời khỏi Sát lục mộ địa, phe mua được linh dịch đã bị diệt sạch.

Lấy được linh dịch rồi đưa đi, có lẽ chỉ một trong tứ đại thế lực đủ khả năng. Tuy võ tông cao thủ các phe chưa đến nhưng chỉ không đầy hai ngày nữa sẽ có mặt. Trước lúc đó, chiến trường là ở trường đấu giá.

Thứ nhất là so tài lực, có thể mua được linh dịch đương nhiên là chiếm được tiên cơ.

Đấu giá bắt đầu, Diệp Phong không vội vào mà tìm mũ có vành che, mang theo Thương gia quý tân tạp đến Vạn Bảo trai lấy nốt một trăm giọt huyền ngọc linh dịch. Gã sẽ pha được hai trăm giọt linh dịch, đủ để đề thăng thực lực cho Diệp gia.

“Tiểu tử này lần này cẩn thận như thế là sao?” Một thân ảnh gầy gò đứng xa nhìn gã rời Vạn Bảo trai, tự nhủ.

Diệp Phong không ngờ mình bị theo đuôi, đến thẳng trường đấu giá, theo cửa ngách vào phòng khách quý. Là khách nhân bán vật phẩm tiêu điểm, gã có quyền lợi đó.

Gã vào một chốc thì bóng người bám theo cũng lách vào cửa ngách.

“Tam tông lão!” Hộ vệ giữ cửa cung kính thi lễ.

“Các người có biết tiểu tử vừa vào không?” Người đó trầm giọng hỏi.

“Chính là khách nhân bán vạn niên linh ngọc dịch.” Hộ vệ đáp.

“Cái gì!” Tam tông lão rúng động, lập tức liên tưởng đến một việc.

Ông ta hiểu rõ mấy việc xôn xao Tứ Hải thành vài ngày nay, vạn niên linh ngọc dịch nồng độ một phần mười có sức hấp dẫn trí mạng với vị võ tông này nhưng ông ta không có duyên để hưởng.

Thương gia nằm trong thất tông tam bang ngũ thế gia, thế lực hơn xa Mộ Dung gia. Mà Mộ Dung gia còn có linh trì sinh sản thiên niên linh ngọc dịch, thương gia sao lại không có bảo vật tương đồng? Đương nhiên

không phải thiên niên linh trì, bất quá công hiệu tẩy tủy phạt kinh thì giống hệt, thậm chí còn hơn cả thiên niên linh ngọc dịch.

Thiên tài địa bảo như vậy có hiệu quả tốt nhất ở lần sử dụng đầu tiên, lần thứ hai chỉ còn không đầu một phần mười. Ví như Diệp Phong sử dụng một giọt linh dịch nồng độ một phần mười, đợi khi gã tấn nhập võ tông thì dù sử dụng nguyên dịch cũng không còn hiệu quả nữa. Vì thế gã vẫn nhẫn nại.

Mỗi võ tông đều là thành viên quan trọng của Thương gia, đều từng sử dụng linh vật tẩy tủy phạt kinh, nên hiệu quả khi dùng vạn niên linh ngọc dịch không được là bao. Vì nguyên nhân này mà Thương gia không hứng thú với ngọc dịch.

Nhưng nếu là linh dịch nguyên chất thì thái độ của Thương gia khác ngay.

Một giọt nguyên dịch được sử dụng hợp lý sẽ giúp Thương gia có được một võ hoàng trong tương lai, chí ít cũng là cao giai võ tôn. Lực lượng đó, đối với họ, đóng vai trò rất quan trọng. Đương nhiên, thương gia có thực lực đó, tích lũy của thể lực hàng đầu đại lực thì người thường khó lòng tưởng tượng nổi.

Tin tức Tụ Bảo các có nhiều linh dịch nồng độ một phần trăm không lọt khỏi tai ba vị tông lão. Việc này phát sinh sau khi Diệp Phong mua huyền ngọc linh dịch, tuy gã đã cải trang dung mạo nhưng với họ, những người đã biết gã thiện nghệ dịch dung thì không có hiệu quả che giấu. Nếu đến giờ họ không biết ba thân phận của gã là một người thì họ không đáng là tông lão. Mọi việc đã quá rõ ràng.

“Phải báo cáo việc này với thất tôn lão để lão nhân gia tự định đoạt.” Tam tông lão coi như xác nhận trong tay Diệp Phong rất có thể có vạn niên linh ngọc nguyên dịch!

Gã đến đấu giá mà vạn niên linh ngọc dịch là vật phẩm tiêu điểm, nhất thời tam tông lão không lo gã đi mất, dặn hộ vệ mấy câu xong ông ta lập tức đi theo hướng khác.

Diệp Phong không hiểu gì những chuyện đó, hiện cực kỳ hào hứng đến hội đấu giá.

Hội đấu giá ở Tứ Hải thành thuộc đẳng cấp khác Ngọa Lãng thành. Vật phẩm bán ở đây rẻ nhất cũng mấy ngàn tinh tệ, dù là vật phẩm tiêu điểm ở Ngọa Lãng thành cũng không đạt đến cái giá này. Đủ thấy thể lực Diệp gia trước đây nhỏ nhoi thế nào, khó trách cả gia tộc mà bị mấy người Lục Lâm bang dồn vào cảnh suýt bị diệt tộc.

“Không lâu nữa, ta sẽ biến Diệp gia thành thể lực không kém Vân Châu tứ đại thể lực.” Diệp Phong ở trong phòng khách quý lẩm bẩm: “À không, lúc đó chỉ còn lại Vân Châu tam đại thể lực...”

“Vật phẩm tiếp theo là lục phẩm võ kỹ: Sư hổ cuồng khiêu băng!” Mỹ nữ trên đài uyển chuyển tấm thân gợi cảm, đưa một bản võ kỹ ra trước mắt chúng nhân: “Đây là một môn hỏa nguyên võ kỹ để công kích, tu luyện đến cực trí, khi công kích sẽ có thêm hiệu quả âm thanh chấn động tâm thần, là cực phẩm trong các lục phẩm võ kỹ.”

Sư hổ cuồng khiêu băng? Võ kỹ Tô Kiệt từng sử dụng? Gã từng lĩnh giáo chiêu này, uy lực đích xác thập phần hung hãn. Chắc là võ kỹ của Lục Lâm bang, sao lại đem ra đấu giá?

Gã nghĩ lại việc hôm qua Tô Biệt định đổi hỏa hệ võ kỹ cho gã, lẽ nào là môn này? Gã thoáng suy nghĩ, lập tức hiểu ra.

Hôm qua Tô Biệt trao đổi thất bại, lại chịu áp lực cạnh tranh của tam đại thể lực nên bán võ kỹ này để gom tiền đồng thời hao tổn tiền của đối phương. Võ kỹ này, trừ tam đại thể lực thì những người khác khó lòng nuốt gọn. Hà huống, võ kỹ này là cực phẩm trong các lục phẩm võ kỹ, uy lực gần sánh ngang với thất phẩm võ kỹ.

Ngay cả Diệp Phong cũng động lòng với môn võ lý này, gã có một môn hỏa hệ võ kỹ nhưng là thân pháp, nếu có một môn công kích để phối hợp thì hỏa nguyên tu luyện giả trong gia tộc sẽ có thực lực mạnh hơn. Tương lai đối phó Lục Lâm bang, thực lực phải được tích lũy dần dần.

“Giá khởi điểm là 8000 tinh tệ, mỗi lần thêm ít nhất 500.” Mỹ nữ chủ trì trên đài nở nụ cười câu hồn, đấu giá bắt đầu.

“9000!”

“10000!”

...

Giá lực phẩm võ kỹ từ một vạn một đến một vạn rưỡi, sư hổ cuồng khiêu băng là cực phẩm trong các võ kỹ công kích, giá thành giao chắc không dưới một vạn tám. Gã thầm đánh giá có nên xuất thủ không?

Liều thôi, bất kỳ cơ hội gia tăng thực lực cho phe mình đều không nên bỏ lỡ. Tinh tệ tiêu rồi còn kiếm lại được, cực phẩm võ kỹ mà lỡ mất ai biết sau này còn cơ hội không? Lấy võ kỹ của Lục Lâm bang đổi phó với chúng, không hiểu chúng sẽ nghĩ gì? Gã cười thâm trầm, quyết định xuất thủ.

“Một vạn tám.” Gã đưa giá lên đỉnh. Tam đại thế lực tuy thêm muốn nhưng linh dịch quan trọng hơn chưa đầu giá, họ không dám đưa ra giá quá cao, nhưng thế lực khác thì đã đến cực hạn, tất nhiên không ai nâng thêm nữa.

“Một vạn tám lần lần thứ ba. Không ai tăng giá?” Mỹ nữ mỉm cười nhìn quanh: “Một vạn tám, thành giao.”

Hỏa hệ võ kỹ trong tay Tô Biệt, thần xui quỷ khiến thế nào lại lọt vào tay Diệp Phong.

252. Chương 252 : Sắp Có Biến Cố .

Nhờ gom yêu hạch để có đủ ngũ hành nguyên lực, Diệp Phong sẽ thông qua luyện chế nguyên đơn tối luyện thần thức đồng thời nâng cao đẳng cấp luyện đơn. Tin rằng không lâu nữa gã sẽ luyện được lực phẩm nguyên đơn.

Nguyên đơn đạt đến lực phẩm, giá trị cũng tăng vọt, yêu hạch đổi được sẽ tăng nhiều lần. Quá trình tuần hoàn: Gom yêu hạch để hút nguyên lực luyện chế nguyên đơn rồi mang bán...Cứ thế thì dù không bán vạn niên linh ngọc dịch đã pha, gã cũng có tài phú cố định để duy trì thế lực phát triển. Thành thử gã không lo thiếu tiền.

Ở đại lục không có luyện đơn sư nào dễ dàng lấy yêu hạch chuyển hóa thành nguyên đơn như gã, đặc biệt là nguyên đơn cao giai đều cần yêu hạch của cao giai yêu thú cùng những dược liệu quý hiếm khác, tỷ suất thành công cũng không cao. Nguồn thu này chỉ mình gã thực hiện được.

“Chắc các vị chờ đợi đã lâu, vật phẩm đầu giá tiêu điểm lần này phẩm - vạn niên linh ngọc dịch đến lúc xuất hiện.” Mỹ nữ chủ trì trình trọng đón lấy lọ ngọc được nhân viên phục vụ đưa tới, thu hút mọi ánh mắt.

“Giọt ngọc dịch này tuy chỉ có nồng độ một phần mười nhưng có thể vô điều kiện đề thăng một cấp thực lực với cường giả cấp võ tông, hơn nữa là trợ thủ đắc lực trong tương lai đột phá võ tôn cảnh giới. Linh dịch này được giám định tông sư của bản trường - Du đại sư thân tự giám định, phẩm chất tuyệt đối không có vấn đề, các vị cứ yên tâm.”

Người chủ trì không cần lắm lời, tuyên truyền quảng cáo từ hai ngày trước đã loan báo rõ ràng hiệu dụng thần kỳ của linh dịch, giờ chỉ cần các thế lực dốc sức đua tranh là xong.

Ánh mắt tham lam dưới đài đều đổ dồn vào bình ngọc.

“Giá khởi điểm tám vạn tinh tệ, một lần thêm ít nhất 1000.” Mỹ nữ lại mỉm cười, tiếp tục cho đấu giá.

“Tám vạn!” Chưa dứt lời đã có người trả giá.

“Mười vạn!” Một lão giả mập cười ha hả, nâng thêm hai vạn.

...

Giá liên tục tăng lên, thoáng sau đã tới mười hai vạn. Giá này khiến người người phải bỏ cuộc, chỉ còn lại ba trong tứ đại thế lực vẫn còn tranh chấp.

“Mười ba vạn.” Tô Biệt hơi giãn gập da mặt, cái giá này đã khiến hắn xót ruột.

“13 vạn năm ngàn.” Một trưởng lão Thanh Hổ bang cười nhạt nhìn Tô Biệt: “Con ruột Tô Chiến Thiên chết rồi lại phái một nhãi ranh đến. Chàng trai trẻ...Nên học cách cẩn thận là hơn.”

Họ e ngại Tô Chiến Thiên chứ không ngại gì Tô Biệt, thậm chí có phần khinh miệt.

“14 vạn.” Mắt Tô Biệt ánh lên lạnh lẽo, nhưng vẫn tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh: “Đáng hay không phải xem vào tài lực. Thanh Hồ bang hai tháng trước vừa có vụ mua vào lớn, không hiểu còn bao nhiêu tiền.”

“Hừ.” Trưởng lão đó không tiếp lời, đúng như Tô Biệt nói, lần này Thanh Hồ bang chỉ gom được tối đa là 13 vạn năm nghìn.

Trương Bách Cường rút khỏi cảnh tranh, trưng gia cách Tứ Hải thành xa nhất, giờ e rằng tin tức đấu giá mới về đến gia tộc. Y vô tình đi qua nên đến kịp nhưng tiền trong tay không nhiều.

“Trương gia thiếu gia! Lục Lâm bang mấy năm nay ngày càng ngông cuồng, nếu Tô Chiến Thiên lấy được linh dịch, sau này đột phá võ tôn thì ba nhà chúng ta không còn yên ổn được nữa. Chi bằng...Đồn tiền trong tay thiếu gia cho Lôi gia để chúng ta đả kích Lục Lâm bang, được chăng?” Một trung niên đại hán cười quỷ dị với Trương Bách Cường.

“Sao không là Lôi gia cho mượn tiền để dẹp tính ngông cuồng của Tô Biệt, chẳng phải tốt hơn sao?” Trương Bách Cường không phải đồ ngốc, tiền cho mượn thì dễ, lấy về thì khó như lên trời. Hơn nữa ai dám chắc linh dịch rơi vào tay Lôi gia, kết quả sẽ tốt hơn rơi vào tay Lục Lâm bang?

Hơn nữa đợi khi Lôi gia lợi dụng giọt linh dịch này mà quật khởi, món tiền đó chẳng phải sẽ ngoan ngoãn quay về với họ sao. Chơi với hổ không phải là việc Trương gia đại thiếu thích làm.

Thấy người chủ trì sắp tính, người Lôi gia nghiêng răng nói to: “Mười lăm vạn.”

Đồng thời y hạ giọng nói với Trương Bách Cường: “Trong liên minh ba nhà ở đây, lôi gia gom được nhiều tiền nhất nên phải do bản tộc đứng ra. Dù thế nào thì tất cả vẫn là minh hữu, chúng ta giành được còn hơn lọt vào tay Tô Chiến Thiên nhiều.”

“Hi trưởng lão thấy thế nào?” Trương Bách Cường mỉm cười, đưa vấn đề sang cho Thanh Hồ bang.

“Lão phu có một phương án, may ra lưỡng toàn kỳ mỹ.”

“À.” Người của Lôi gia nheo mắt, tin mang rực lên.

“Ba nhà cùng xuất tiền mua linh dịch rồi pha thành mười giọt trước khi thương nghị cách phân chia, thế nào?” Hi trưởng lão đề nghị.

“Pha ra rồi, công hiệu của linh dịch chỉ ngang với thiên niên linh ngọc dịch, giá tối đa khoảng một vạn hai, mười giọt cũng mới có 12 vạn, chẳng phải chúng ta lỗ vốn sao?” Người Lôi gia hơi sầm mặt.

“Chia ra mỗi nhà lỗ hai vạn tinh tệ, vẫn hơn để Tô Chiến Thiên lấy được.” Trương Bách Cường nhượng đôi mày rậm: “Tại hạ thay mặt Trương gia chấp nhận cách này.”

“Phương pháp cố nhiên không tệ nhưng do ai ra mặt mua linh dịch nhỉ?” Người Lôi gia cười lạnh. Người ra mặt mua đương nhiên sẽ có linh dịch trong tay, ai dám bảo đảm người đó sẽ không nuốt trọn? Dù thế nào thì lọt vào tay mình vẫn hơn.

Trước khi Lục Lâm bang quật khởi, quan hệ ba nhà không tốt chứ đừng nói là tín nhiệm, giao tư cách đấu giá vào tay nhà khác, e rằng không nhà nào chịu. Ai nấy có lòng riêng tư tranh luận một hồi, sau cùng vẫn không đi đến phương án thích hợp.

Trương Bách Cường thâm cười lạnh, thanh Hồ bang và Lôi gia hiển nhiên còn chiêu khác, e rằng sẽ cướp hàng giữa đường. Hợp tác không thành, họ cũng không buồn gì, nếu không vì Trương gia cách quá xa, không gom đủ tiền, chỉ e cũng sẽ tính toán như vậy.

Giọt linh dịch này, hiển nhiên nhà nào cũng không chịu bỏ qua.

“Mười tám vạn, chúc mừng khách nhân này giành được linh dịch.” Sau cùng vạn niên linh ngọc dịch vẫn bị Tô Biệt mua được.

Trong phòng quý tân, điệp Phong mặt sầm xuống, có cảm giác tự mình hại mình. Gã vạn lần không ngờ giọt linh dịch đã pha này lại lọt vào tay Lục Lâm bang. Gã đoán rằng dù thế nào, thể lực ba nhà cũng không cho phép linh dịch rơi vào tay Lục Lâm bang mới đúng.

“Thấy quý rồi. Tam gia liên hợp chắc phải gom được hơn ba mươi lăm vạn, sao lại để Tô Biệt mua được, lẽ nào họ còn ý khác?” Diệp Phong gần như phát cuồng, nếu để Tô Chiến Thiên phục dụng linh dịch, kế hoạch san bằng Lục Lâm bang sẽ khó hơn. Nhiều

“Không đúng, việc này tất có huyền cơ.” Gã lãnh tĩnh suy nghĩ, hình như nắm bắt được đầu mối.

“Xem ra vẫn chưa kết thúc...” Gã nhếch môi, đột nhiên minh bạch.

Quá trình đấu giá chỉ là tranh lấy tiên cơ. Không có nghĩa rằng Lục Lâm bang lấy được linh dịch là thu được lợi. Ba nhà kia nhất định sẽ có hành động, gã cứ việc đợi xem kịch hay.

Nói chung không thể để linh dịch rơi vào tay Tô Chiến Thiên, nhìn theo bóng Trương Bách Cường, diệp Phong tỏ vẻ nghĩ ngợi.

Xem ra gã nên tính toán cho tử tế mới được.

OOo

Kết thúc hội đấu giá, nhân mã Lục Lâm bang không vội về ngay mà ở lại Tứ Hải thành, tựa hồ chờ đợi gì đó.

Diệp Phong thuận lợi nhận lấy mười hai vạn tinh tệ, gã dồn vào một tấm trữ tinh tạp làm vốn sau này phát triển lực lượng. Đoạn gã lặng lẽ ở lại Tứ Hải thành, đợi tình thế phát triển.

“Ngân Tinh, có tin của Nguyệt Sát không?” Ở nơi cư ngụ của Lục Lâm bang, Tô Biệt tựa lên ghế, hỏi một võ sư.

“Không có tin gì...” Ngân Tinh lắc đầu nghi hoặc: “Cò gì bất trắc không? Võ sư đó thân hoài trọng bảo, có cao thủ bảo vệ cũng không phải chuyện lạ.”

“Cao thủ? Trừ phi võ tông, không thì với thực lực của Nguyệt Sát, dù không đắc thủ cũng tuyệt đối có thể thoát thân quay về.” Tô Biệt trầm ngâm một chốc rồi nói: “Giờ y vẫn chưa về chứng tỏ việc này còn khả năng. Tính cách của y là chỉ có năm phần cơ hội cũng sẽ tận lực. Có lẽ vì đợi cơ hội nên mới chần chừ.”

“Lần này hộ tống linh dịch quay về rất khó khăn, việc này có vai trò quan trọng với sự phát triển sau này của Lục Lâm bang.” Hắn trở nên thận trọng: “Nếu có mặt Nguyệt Sát, người đột vây phải là y. Gần như không có ai trong tam đại thế lực nhận ra y, không ai ngờ linh dịch lại không nằm trong tay thiếu gia ta.”

“Nhưng...Đến giờ Nguyệt Sát còn chưa về...”

“Không sao, việc của y mà xong thì sẽ bù lại tổn thất tiền bạc mua linh dịch lần này. Còn việc đột vây...Chỉ cần kế hoạch thành công, dù đối người khác thì cơ hội vẫn còn rất lớn.” Tô Biệt cười nắm chắc: “Bản thiếu gia dám mua lọ linh dịch thì sẽ chắc chắn đưa được đến trước mặt nghĩa phụ.”

“Còn an nguy của thiếu gia?”

“Chúng không lấy được linh dịch, lẽ nào dám giết ta?” Hắn ung dung mỉm cười: “Làm việc cho nghĩa phụ, mạo hiểm một chút cũng không sao.”

“Thiếu gia anh minh thông tuệ, gan dạ hơn người, khó trách được bang chủ trọng dụng.” Ngân Tinh lớn tiếng nịnh, thăm cho rằng sau việc này địa vị của Tô Biệt sẽ cao vọt, nên nhân cơ hội đứng cùng hàng ngũ với hắn là hơn.

“Thanh Hồ bang và Lôi gia có tin tức gì không?”

“Theo thám tử hồi báo, bốn võ tông của hai nhà đã đi khỏi nơi trú chân, e rằng đến đâu đó quanh Tứ Hải thành.”

“Quả nhiên...Còn Trương gia? Tuy họ ở xa nhưng cũng nên đề phòng.” Tô Biệt lại hỏi.

“Trương gia võ tông tựa hồ không động tĩnh gì, có lẽ họ biết nhưng không đến kịp. Bất quá cao giai võ sư ở địa bàn gần đây không ít, nên đề phòng đôi chút.”

“Được, lệnh cho người mai phục lập tức ra khỏi thành, tối nay tất cả hành sự theo kế hoạch.”

“Vâng.”

253. Chương 253 : Tranh Đoạt Kịch Liệt .

Trước khi lê mình đến, còn nửa canh giờ nữa, thái dương mới ló rạng.

Tứ Hải thành vốn yên tĩnh đột nhiên xôn xao, từng toán nhân mã vội vàng đi về phía thành môn.

Trong bóng tối đã có mấy chục đôi mắt quan sát chúng, ám hiệu liên tục được truyền đi, hai thân ảnh quỷ dị lướt ra cửa thành trước đại đội nhân mã này.

“Sau cùng cũng hành động sao?” Diệp Phong nằm trong nhà chột mở bừng mắt, khẽ lẩm bẩm.

Gần khách điểm gã ở có tai mắt mai phục, gã chỉ cần theo sát động tĩnh là biết được tình thế. Tai mắt đó hơi có hành động là gã vốn đang nhắm mắt dưỡng thần biết ngay.

“Chắc không cần đến ngày mai, võ tông của ba thế lực kia sẽ tới, e rằng Lục Lâm bang dốc toàn lực cũng khó lòng mang vạn niên linh ngọc dịch đi.” Diệp Phong nhảy khỏi giường, đổi sang y phục dạ hành, đồng thời đeo mặt nạ, lén ra khỏi phòng.

Đến gần thành môn, gã nhờ vào ánh trăng, thấy được phía trước có bóng người mơ hồ. Trên con đường yên lặng, đôi phương phát ra tiếng thở và tiếng bước cực khẽ, nếu nhỡ lực không linh mẫn, ở ngoài mấy chục thước tất khó phát giác.

“Thanh Hồ bang chắc chọn Sát lục mộ địa làm nơi hạ thủ.” Ở đó thích hợp mai phục và bao vây nhất. Diệp Phong không vội, việc này không đến lượt gã xuất thủ trước, chỉ cần ngấm giám sát đợi thời cơ là xong.

Cướp lại được vạn niên linh ngọc dịch là tốt nhất, dù không thể thì để nó rơi vào tay thế lực khác cũng không sao. Tóm lại, gã không để Tô Chiến Thiên thu lợi.

Diệp Phong bám theo rất thận trọng, vì phía sau Lục Lâm bang ít nhất cũng còn bảy, tám cái đuôi nữa, nếu không nhờ thần thức của gã dị thường tất đã bị phát hiện từ lâu. Thực lực của bốn nhà lộ diện tại Tứ Hải thành chỉ là thất giai võ sư nhưng gã không tin họ không phái võ tông đi theo. Các phương...Đều đang ẩn tàng thực lực.

Nếu họ biết tiểu nhân vật như gã trà trộn vào để thừa nước đục thả câu, e rằng sẽ liên thủ diệt gã trước. Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, gã tuyệt đối không dễ dàng xuất thủ.

Ra khỏi thành, nhân mã Lục Lâm bang đi nhanh đến Sát lục mộ địa. Diệp Phong ngấm vạn Nguyên linh nhân, mượn thiên địa linh khí và năng lượng phản ứng yếu ớt của cơ thể người phát ra để quan sát tình hình.

Thân hình gã cực độ nhẹ nhàng áp sát ven đường, mượn màn đêm và cây cối che chắn, nhanh chóng đến Sát lục mộ địa.

“Quả nhiên có mai phục!” Gã nhìn quanh, ép khí tức xuống mức thấp nhất, lén ẩn mình vào một tàng lá rậm rạp.

Nhờ độ cao và địa hình, gã vừa thu vào mắt toàn bộ con đường mòn nhỏ hẹp thì khóe mắt vô tình liếc qua vách đá yên tĩnh, năng lượng phản ứng mỏng manh ở đó tiết lộ rằng đang có một đội nhân mã đông đảo ẩn tàng. Trận thế mai phục cho gã biết họ đợi Lục Lâm bang đi thêm trăm thước nữa mới động thủ.

Đội mà xem kịch hay. Tam gia liên thủ, lục Lâm bang dù thực lực mạnh hơn cũng khó lòng an nhiên thoát thân.

“Bùng! Bùng! Bùng!...”

Nhân mã của Tô Biệt lọt vào vòng vây mai phục, tứ bề chợt rực ánh lửa, ba bốn mươi võ sư từ hai bên nhao nhao nhảy ra, ai nấy vận đủ năng lượng hộ giáp chiếu rọi màn đêm.

“Tô thiếu gia! Lâu ngày vắng vậy.” Một tiếng cười vang cùng bốn đạo khí tức hùng hồn từ hai bên nhảy ra, ung dung đáp xuống trước mặt đội nhân mã mai phục.

“Thanh Hồ bang lưỡng vị trưởng lão, lời gia tộc lão...Xem ra coi trọng tại hạ quá.” Tô Biệt hơi sầm mặt, hừ lạnh.

Xoạt. Phía sau Tô Biệt lại xuất hiện một đội nhân mã do Trương Bách Cường suất lĩnh, chặn đứng đường thoát khỏi Sát lục mộ địa.

“Tô thiếu gia, giao vận niên linh ngọc dịch ra, bọn mỗ không khó dễ thiếu gia.”

“Ha ha. Lục Lâm bang chỉ có hơn hai mươi võ sư còn đối phương tới hơn sáu mươi, cộng thêm bốn võ tông áp trận. Tô Biệt chắc không chỉ có con bài này?” Diệp Phong hi vọng Tô Biệt lập tức giao linh dịch ra nhưng biết hẳn còn tuyệt chiêu khác.

“Linh dịch vốn trong tay bản thiếu gia, có bản lĩnh thì đến mà lấy.” Tô Biệt mục quang âm lạnh, từ từ lùi lại một bước, võ sư quanh hắn lập tức triển khai trận hình.

“Bằng vào mấy võ sư này, tô thiếu gia định chống chọi sao?” Một võ tông bước lên vung tay, lưng chừng không lập tức xuất hiện một bàn tay lớn chụp vào đám đông.

Võ sư Lục Lâm bang nhao nhao vận nguyên lực, hợp lực tổng ra. Mười mấy đạo năng lượng tràn lên nghênh đón cự chưởng.

“Bùng!” Mấy cao thủ Lục Lâm bang gục xuống, các võ sư cũng bị chấn động.

“Muốn giữ mạng thì mau giao linh dịch ra.” Ba võ tông cùng phát ra khí thế, dồn ép thành viên Lục Lâm bang không ngẩng đầu lên nổi.

“Tên khốn không biết sống chết nào mà dám uy hiếp Lục Lâm bang?” Phía kia Sát lục mộ địa, sau lưng bốn võ tông chợt vang lên tiếng hú, ba thân ảnh vút tới.

“Lục Lâm bang võ tông trưởng lão...Có tới ba người đến đây.” Bốn võ tông biến sắc, thâm kêu không ổn.

Phía sau ba thân ảnh loáng thoáng không còn một đội nhân mã, ít nhất cũng trên ba mươi người. Họ từ đầu kia của Sát lục mộ địa xông ra, vây ba nhà vào giữa.

“Lần này kịch hay cũng diễn ra.” Gã nheo mắt, thâm nhủ.

Ba võ tông Lục Lâm bang thực lực cao hơn đôi chút nhưng đối phương có tới bốn người nên tổng thể chúng vẫn hơi lép vế. Nhưng số lượng võ sư thì chúng chiếm ưu thế nhất định. Trương Bách Cường dẫn mười mấy võ sư phong tỏa đường ra khỏi Sát lục mộ địa nên không dễ dàng tham chiến. Nhân số của họ ít hơn, chỉ còn cách tử thủ đoạn đường hẹp nhất.

Thắng bại khó nói lắm.

“Nhạc tộc lão, hai võ tông của Lô gia các vị cùng mỗ gặp gỡ trưởng lão Lục Lâm bang, được không?” Thanh Hồ bang trưởng lão cười lạnh.

“Ba võ tông phe đối phương thực lực rất khá, để ba vị mạnh nhất phe ta nghênh tiếp là thích hợp.” Võ tông Lô gia cười nhạt.

Ba nhà tuy liên minh nhưng ai cũng có lòng riêng tư, đều hiểu rõ nghênh chiến võ tông của đối phương là khó nhằn, hơn nữa vận niên linh ngọc dịch lại không nằm trong tay mấy võ tông này. Võ tông còn lại đủ quét sạch số võ sư cạnh Tô Biệt, cơ hội cướp được linh dịch lớn hơn nhiều.

Cơ hội này, không ai muốn nhường cho đối phương!

Viện binh của Lục Lâm bang đến cực nhanh, nếu không có võ tông cản trở e rằng chúng sẽ nhanh chóng phá tan phòng tuyến do ba võ sư tạo ra, nếu liên thủ được với Tô Biệt thì sẽ khó đối phó hơn nhiều.

Thanh Hồ bang không hề muốn đầu sinh tử với Lục Lâm bang. Cướp được linh dịch hay không là chuyện khác nhưng nếu đắc tội quá đà với Lục Lâm bang thì kết quả không hay ho gì. Họ không hạ thủ quá nặng đến mức giết sạch bọn Tô Biệt, như thế dù cướp được linh dịch cũng sẽ phải hứng chịu cơn lôi đình của Tô Chiến Thiên.

Vốn họ định lợi dụng ưu thế binh lực, bức bách Tô Biệt giao linh dịch ra, không ngờ Lục Lâm bang chuẩn bị rất kỹ càng, cử theo tới ba võ tông.

“Không cần rườm rà, đều không tin nhau thì bốn chúng ta dẫn theo mấy võ sư chặn viện quân Lục Lâm bang lại, nhân thủ còn lại và Trương gia phối hợp bắt Tô Biệt là xong.”

“Được, cách này không tệ, nhà nào lấy được linh dịch phải trong vào bản lĩnh.” Một võ tông phụ họa.

“Bất quá không thể để hai nhà không đắc thủ về tay trắng chứ nhỉ? Nếu nhà nào đó lấy được thì phải trả cho hai nhà còn hai mươi vạn tinh tệ. Trương gia xuất lực ít thì được hai vạn, còn lại dành cho một trong hai nhà.”

“Vây đi!” Võ tông song phương dặn dò thủ hạ xong, dẫn theo hơn mười võ sư nghênh đón Lục Lâm bang.

Hơn ba mươi võ sư khác cùng tuốt vũ khí, nguyên lực tràn ra, các dạng năng lượng đủ màu tràn ra, ngưng thành hộ giáp, rồi phát ra khí kinh kinh nhân, ép tới phía bọn Tô Biệt.

Trong màn đêm, trên con đường dài ngoằn ngoèo, hai trận thế lấp lánh sắc màu quần lấy nhau, năng lượng tràn ra như sóng biển cuộn trào lớp lớp, chiếu sáng rực mặt đường.

Võ sư Lục Lâm bang mang theo đều không tầm thường, không chỉ thực lực cao thâm mà huấn luyện rất đúng cách, vài người tập trung lại thành một tổ, hợp cùng nhân mã cạnh đó thành mắt xích, không cho đối phương cơ hội phá được trận hình, đồng thời tận toàn lực sử dụng chiêu thức và khí thế hung hãn nhất để đột phá phòng tuyến của đối phương. T

Võ sĩ của Thanh Hồ bang và Lô gia cũng không kém, dựa vào ưu thế đông người, từ từ thanh toán nhân mã đối phương.

Song phương giao thủ chỉ mấy phút đã có mấy trung giai võ sư gục ngã, nhiều cao giai võ sư cũng thụ thương với mức độ khác nhau. Cứ đầu thế này, hiển nhiên Lục Lâm bang không trụ được trước, phía sau vẫn còn người của Trương gia đang quan sát, một khi nhân thủ của chúng tổn thất đến mức độ nhất định, đối phương triệt để lợi dụng ưu thế nhân số vây ráp.

Võ tông hai bên so kè với nhau khá quyết liệt nhưng không thảm liệt lắm. Bảy võ tông hỗn chiến nhưng không định giao chiến sinh tử mà chỉ tận lực cầm chân, không cho đối thủ can thiệp vào trận chiến giữa các võ sư mà thôi. Tam gia liên minh chiếm ưu thế nhân số nên có thể rút ra một võ tông áp đảo võ sư của Lục Lâm bang.

Cứ vậy, bốn võ tông và hơn mười võ sư của liên minh lợi dụng địa hình ngăn chặn được đội viện quân của địch. Bất quá Lục Lâm bang vẫn tìm được cơ hội để một đội võ sư xông vào, giảm bớt áp lực cho bọn Tô Biệt.

254. Chương 254 : Ai Là Ngươi Ông?

“Kỳ quái, võ tông của tam gia liên minh không vội đã đành, vì họ chiếm ưu thế. Vì sao ba võ tông Lục Lâm bang cũng bình thản như vậy? Chúng không lo lắng linh dịch bị cướp sao?” Diệp Phong ở trên cao, lại ở ngoài cuộc nên nhìn xuống là hiểu hết tình hình.

Cứ thế này không đầy nửa canh giờ nữa, đội nhân mã từ Tứ Hải thành của Tô Biệt sẽ bị diệt sạch. Diệp Phong lấy làm lạ, tuy đó là việc gã muốn thấy nhưng sự tình không đơn giản như thế.

Diệp Phong trầm tư nhìn Tô Biệt, trận thế quanh hắn sắp tan rã nhưng hắn không hề tỏ vẻ sợ hãi, ánh mắt hơi khẩn trương nhưng không phải dành cho mình mà sang...Bên trái.

Một thất giai võ sư đảo mắt liên tục, các cao giai võ sư khác đều dốc sức chém giết còn hắn nhấp nhóm ở cạnh Tô Biệt, tựa hồ đợi cơ hội nào đó. Mọi võ sư khác cũng hình thành vòng bảo vệ cho hắn.

Nếu gã không ở ngoài quan sát, hơn nữa lại nhận ra nét khác lạ trong mắt Tô Biệt thì cũng không chú ý đến kẻ đó.

Võ sư này tất có điểm khác thường. Gã thầm ghi nhớ người này, bắt đầu suy đoán.

Nếu gã là Tô Biệt, muốn đưa linh dịch ra ngoài an toàn thì sẽ chọn cách nào? Chúng nhân đều chú ý đến hắc, nếu hắc dùng chiêu Âm độ Trần Thương, đưa linh dịch cho một tâm phúc cũng là khả năng không nhỏ. So với hắc quá nổi bật thì cơ hội thoát thân của người khác lớn hơn nhiều.

Chỉ là tam gia liên minh hiển nhiên cũng nghĩ đến khả năng này, tuy chú ý đến hắc nhưng các võ sư từ Tứ Hải thành tràn ra không hề lơ lửng, không chờ bất kỳ ai thuộc phe địch nhân thoát đi. Chỉ cần bắt được toàn bộ hơn hai mươi võ sư của địch thì linh dịch chạy đâu cho thoát?

Diệp Phong biết chưa phải lúc xuất thủ nên vẫn ẩn thân, chuyển chú ý từ Tô Biệt sang võ sư cạnh hắc.

“Đáng ghét, rút lui. Chúng ta về Tứ Hải thành rồi tính.” Phảng phất vì không chống nổi, tô Biệt hạ lệnh, chúng võ sư liền bùng lên khí thế lăng lệ, bức đối phương lùi lại mấy thước rồi đồng loạt quay lại, xông về phía Trương gia phong tỏa, xem ra định phá tan phòng tuyến rồi về Tứ Hải thành.

“Thấy quý rồi.” Trương Bách Cường vốn thái xem giao đấu chợt giật mình nhảy lên mắng: “Tưởng người Trương gia dễ chạm vào lắm hả. Xông lên cho ra, hạ được một tên là thiếu gia ta thưởng mười tinh tệ.”

Y vốn nhận được nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất, không cần xuất lực cũng có lợi lộc, nào ngờ Tô Biệt nhất chết như vậy, chưa đấu được mười phút đã rút hết. Trong tay y chỉ có hơn mười võ sư, ngang với lực lượng còn lại trong tay Tô Biệt, nếu không cẩn thận là sẽ bị đối phương đột vây. Nhưng chỉ cần y chống chọi được mấy giây là nhân mã phía sau sẽ tràn tới hình thành vòng vây, khi đó Lục Lâm bang nhiều khả năng toàn quân tan vỡ.

Nhân mã hai bên đều dấy lên chiến ý ngàn ngạt, sát khí đằng đằng lao vào đối phương.

Lục Lâm bang xông ra được nửa đường, năng lượng hộ giáp sáng rực trên mình chúng chợt mờ đi như đèn tắt ngúm, mọi ánh mắt nhìn vào chúng chợt tối sầm, tạm thời mất mục tiêu theo dõi.

“Tấn ra.” Tô Biệt hô khẽ, mười mấy võ sư chia ra lao vào bụi cây ở hai bên đường. Tuy hai bên là núi cao nhưng phía chân khá bằng phẳng, lợi dụng địa hình du đấu thì tam gia liên minh nhất thời khó lòng bắt gọn toàn bộ nhân thủ của Lục Lâm bang.

“Tô Biệt, ngươi định dùng chiêu khôn thú đấu hả?” Trương Bách Cường hừ khinh miệt, chiến thuật này chỉ kéo dài được một chốc, sát lục mộ địa như cái hồ lô, chỉ cần giữ được ở nút thì đừng ai mong thoát thân. Nếu đối phương dốc sức xông ra, phe y có thể còn tổn thất đôi chút, giờ chúng phân tán du đấu thì khác nào cho y cơ hội.

Diệp Phong chăm chú quan sát võ sư kỳ quái đó, giờ là cơ hội cho gã xuất thủ. Lục Lâm bang dốc sức chuyển này, lại đến gần chỗ gã ẩn thân. Gã lấy đôi chủ thủ ra, nhân lúc chúng nhân hoa mắt, nhảy xuống lao vào thất giai võ sư kỳ quái đó.

Quanh võ sư đó còn mấy cao giai võ sư đứng ở những vị trí xảo diệu, một khi địch nhân xuất hiện là sẽ có một võ sư ở hướng khác chặn lại giúp hắc.

Diệp Phong tuy không biết Tô Biệt định làm gì nhưng biết võ sư đó tất có huyền cơ, dù linh dịch không ở trên mình hắc thì cũng có liên quan. Giết võ sư này cũng như phá tan kế hoạch của Tô Biệt.

Trừ võ tông, ở đây không võ sư nào uy hiếp được gã. Nên gã hành động.

Kim nguyên khí hải của gã cấp tốc chuyển động, dấy lên kin mang, hai mũi chủ thủ như độc xà quỷ dị cắt vào cổ đối phương. Gọn gã, độc ác.

“Choang!” Một thanh trường kiếm đâm xéo từ bên sườn, ngênh tiếp đòn công kích của gã. Thân gã xoay đi, lật tay đâm vào người đến cứu viện.

“Nguyệt Sát! Sao ngươi lại ở đây?” Tiếng hô khẽ đầy kinh ngạc xen lẫn vui mừng vang lên, chính thị Tô Biệt.

Tay gã hơi dừng lại, đầu óc không ngừng chuyển động. Nguyệt Sát là ai? Sao Tô Biệt lại nhận nhầm.

Vô số nghi vấn nổi lên, lúc gã thấy hắc nhìn chủ thủ trong tay mình thì hiểu ngay.

Xem ra kẻ ám sát gã hôm đó là do Tô Biệt phái đi, đôi chủ thủ này là võ khí mang tính tiêu chí của kẻ đó. Giờ đang lúc đêm khuya, chủ thủ được kim nguyên lực dồn vào phát ra kim quang lạnh lẽo, cực kỳ rõ ràng.

Nghĩ vậy nên gã đứng yên trầm ngâm. Gã đeo mặt nạ nên không ai nhận ra vẻ mặt.

Tuy phản ứng của gã hơi kỳ quái nhưng Tô Biệt không sinh nghi. Cầm Ảnh nguyệt song nhận, lại tu luyện kim nguyên lực, trừ Nguyệt Sát ra còn ai nữa? Cộng thêm sắc đêm che giấu và tình thế nguy cấp, Tô Biệt không còn thời gian suy nghĩ, liền coi Diệp Phong là Nguyệt Sát. Nguyệt Sát xưa nay thần xuất quỷ một, đột nhiên xuất hiện trong lúc nguy hiểm nhất này, chắc y cũng đã suy tính rồi?

“Người đến rồi thì cứ theo kế hoạch, người hộ tống linh dịch thoát thân đi.” Tô Biệt do dự một chốc rồi như nhớ ra gì đó, tỏ vẻ vui mừng. Coi như hấn xui xẻo, trong lúc này lại đột nhiên lĩnh ngộ được chỗ cao siêu trong kế sách của “Nguyệt Sát”.

Lục Lâm bang đã chuẩn bị sẵn, đào một địa đạo dưới Sát lục mộ địa thông ra đại lộ phía ngoài, chỉ cần tâm phúc mang linh dịch theo thoát được tai mắt của đối phương sẽ qua địa đạo này an toàn đưa linh dịch đi. “Nguyệt Sát” không đi cùng, cũng không ăn vận trang phục của Lục Lâm bang, người tam gia liên minh không mấy ai nhận ra, hấn có thể nhân cơ hội được coi là người cùng phe họ mà thoát đi.

Như vậy cơ hội thoát thân của hấn rất lớn, tuy tâm phúc khác cũng có thể thoát thân qua địa đạo nhưng một khi bị phát hiện thì phiền phức không nhỏ.

“Kế sách của người hay lắm, sau này ta sẽ trọng thưởng.” Tô Biệt hiển nhiên cho rằng đó là “cao chiêu” của Nguyệt Sát, mai phục sẵn tại Sát lục mộ địa đợi thời cơ xuất hiện. Đúng là niềm vui bất ngờ.

Nhưng Diệp Phong không biết đáp thế này, đành trầm mặc cho qua. Nhưng phản ứng đó hóa ra lại hợp với tính Nguyệt Sát vốn ít nói, Tô Biệt tất nhiên không hoài nghi.

“Người giao linh dịch cho Nguyệt Sát.” Võ sư của tam gia liên minh đã đuổi đến, Tô Biệt hạ giọng: “Nguyệt Sát, công kích bọn ta.”

Tô Biệt phối hợp với Nguyệt Sát diễn kịch, nhưng hấn mằm mộng cũng không ngờ người đeo mặt nạ này không phải Nguyệt Sát gì hết, mà là tử địch của Lục Lâm bang - Diệp Phong.

Khó trách hấn sơ ý bởi cực kỳ tín nhiệm thực lực của Nguyệt Sát. Hấn tuyệt đối không tin một võ sư thực lực chỉ tam giai mà hạ được Nguyệt Sát, thậm chí thủ hạ của hấn không có cả cơ hội bỏ chạy. Niềm tự tin mù quáng đó ảnh hưởng đến phán đoán của hấn, cộng thêm tình thế khẩn trương không cho hấn tính toán kỹ, tạo thành sai lầm khiến hấn hối hận cả đời.

Diệp Phong đón lấy linh dịch mà vẫn mơ màng. Thật...Cười chết mất. Tô Biệt lại đưa linh dịch trị giá mười tám vạn tinh tệ vào tay gã? Gã không sao ngờ được, mình vì muốn che giấu thân phận, chỉ định lấy đôi chủ thủ ra chơi đùa một phen lại khiến đối phương mắc hờn đến thế.

Nhưng linh dịch vào tay, gã tất nhiên không khách khí. Gã vung chủ thủ vạch qua ngực võ sư đưa linh dịch, tức thì máu văng tứ tán, kẻ đó tỏ ra không tin nổi, chỉ diễn kịch thôi sao lại hạ thủ nặng như thế. Hấn trừng mắt u oán nhìn gã, sắc mặt trở nên nhợt nhạt.

Tiếp đó gã tung cước vào tiểu phúc hấn, lực đạo cực mạnh. Hấn vốn chỉ có thực lực nhất giai võ sư, bắn văng lên, lao vào hai võ sư đang lướt tới.

“Phụt!” Tô Biệt phun ra một ngụm máu, nhìn Diệp Phong với vẻ không tin nổi.

Võ sư xông đến thuận tay chụp lấy Tô Biệt. Nhân vật trọng yếu thế này, lọt vào tay y thì quả là công lớn, y vội vàng mang Tô Biệt về báo công.

Hai võ sư đi cùng y lập tức đón đánh hai võ sư Lục Lâm bang. Họ thấy Diệp Phong công kích Tô Biệt và một võ sư khác thì cho là người phe mình, tuy ăn vận hơi kỳ quái nhưng họ cũng không nghĩ nhiều. Tứ đại thế lực tranh chấp ở đây, còn ai dám trà trộn vào sao? Chết cười.

Với võ sư Lục Lâm bang thì Diệp Phong cũng là người cùng phe. Chúng tuy không hiểu vì sao gã để đối phương bắt Tô Biệt nhưng chắc là kế sách gì đó. Kế hoạch ban đầu của Tô Biệt là hấn bị bắt, như vậy càng

thu hút chú ý. Chúng liền dốc sức ngăn chặn đối thủ, tạo cơ hội cho Diệp Phong.

Diệp Phong hạ thủ rất có mức độ, biết giờ chưa phải lúc giết Tô Biệt mà chỉ khiến hắn ném mùi đau khổ. Linh dịch đã vào tay, cần tính cách thoát thân.

255. Chương 255 : Thâu Long Chuyển Phượng .

Bảy võ tông ở trước mặt đang đầu say sưa, không hề biết linh dịch đã đổi chủ. Diệp Phong khẳng định không có cách qua được phong tỏa, chỉ còn cách...Quay lại. Về đến Tứ Hải thành, bằng vào dịch dung đơn, sẽ không ai nhận ra gã nữa.

Ý niệm vừa thành, gã liền quyết định, lao về phía Trương Bách Cường trấn thủ.

“Hự...” Tô Biệt hự một tiếng kỳ quái, hai mắt đỏ ngầu giận dữ.

Bị gã đá một cước, vốn hắn chỉ hoài nghi hôm nay Nguyệt Sát cổ quái quá mức nhưng giờ nhìn theo hướng gã chạy thì hắn đoán ngay ra, đó không phải Nguyệt Sát!

Nguyệt Sát biết rõ địa đạo ở đâu, còn hướng Diệp Phong đang lao đi ngược hoàn toàn.

Hắn liên hệ một loạt việc từ lúc Diệp Phong xuất hiện, lập tức tỉnh ngộ. Mẹ nó chứ, tên này từ đầu tới cuối không nói câu nào, nguyệt Sát cố nhiên trầm mặc nhưng khi hắn ra lệnh thế nào cũng đáp một tiếng. Rõ ràng kẻ này sợ bị lộ sơ hở nên không nói gì.

Không ngờ phí tận tâm lực dàn xếp lại trở thành cho người ta lợi dụng. Khốn kiếp, kẻ đó là ai?

Chủ thủy trong tay gã đúng là Ảnh nguyệt song nhận, lẽ nào...Tô Biệt chợt hoảng sợ, nguyệt Sát bị giết rồi? Lẽ nào là tam giai võ sư thu mua võ kỹ đó? Không...Không thể nào.

Nhưng dù hắn có tin hay không, linh dịch lọt vào tay người khác là thật. Oán khí từ ngực hắn trào lên, lai phun ra một ngụm máu nữa.

“Tam vị trưởng lão, linh dịch...Linh dịch bị người ta đoạt rồi.” Hắn quát to, bảy võ tông đang quần lấy nhau đồng thời ngừng ra.

Ba võ tông Lục Lâm bang toàn lực xuất chiêu bức lùi địch thủ lướt qua đám đông cướp lại Tô Biệt từ tay võ sư đó, nổi giận dùng dùi hỏi: “Thật ra là sao, ai cướp linh dịch?”

“Là tên bịt mặt đó. Hắn...Hắn...” Tô Biệt bị trưởng lão xách lên, thở không nổi.

“Đuổi theo.” Tam vị trưởng lão đành kệ hắn, dấy lên khí lưu lao theo Diệp Phong.

Bốn võ tông Thanh Hồ bang và Lôi gia còn chưa hiểu rõ chuyện gì, thấy tô kiệt không phải nói dối thì bám theo. Linh dịch đã bị đoạt, chắc chắn do nhân mã một trong hai phe thực hiện, chỉ là trong ấn tượng của bốn người không có ai bịt mặt như thế. Lẽ nào vũ khí bí mật của đối phương?

“Người bịt mặt đó là thuộc Lôi gia?” Thanh Hồ bang trưởng lão vừa đuổi vừa nghi hoặc.

“Không phải...Cũng không phải người Thanh Hồ bang hả?” Lôi gia tộc lão cũng người theo.

“Là ai?” Bốn người cùng trừng mắt nhìn nhau, không sao ngờ rằng ở Sát lục mộ địa, trừ người của tứ đại thế lực lại còn cả người ngoài.

“Hắn vốn không phải người của tứ đại thế lực.” Tô Biệt vừa lấy hơi xong, lập tức quát to.

“Cái gì?” Cảm giác hổ thẹn và phẫn nộ dâng lên trong lòng mọi võ tông tại trường. Ba phe dốc sức, phái mấy võ tông cùng vài chục võ sư chỉ để đoạt lấy một giọt vụn niên linh ngọc dịch mà giờ lại bị một võ sư thừa nước đục thả câu lấy mất, nếu bị đồn ra thì họ còn mặt mũi nào xưng bá tại địa bàn của mình? Thật sự là trò hề lớn nhất của Vân Châu.

Hơn trăm cao thủ của tứ đại thế lực liều mạng giao đấu ở đây mà còn có người dám giở trò, thật khác gì trực diện miệt thị. Nếu để võ sư đó chạy mất, thì họ tìm tảng đậu hũ nào đó mà đập đầu tự tận.

Tốc độ của Diệp Phong tuy nhanh nhưng đối thủ là võ tông, hơn nữa mọi võ sư được lệnh chặn đường người bịt mặt, tạo thành trở ngại không nhỏ cho Diệp Phong.

“Mẹ nó chứ, biết vậy không chơi Tô Biệt võ này. ”Diệp Phong hơi ảo não, tuy Tô Biệt sớm muộn gì cũng phát giác gã không phải Nguyệt Sát nhưng chỉ chần chờ một chút là gã có cơ hội thoát thân. Lần này đã tự mình vác đá đập vào chân mình.

“Tiểu tạp chủng, để mang lại cho lão phu.” Lục Lâm bang đại trưởng lão - ngũ giai võ tông lao vút lên, thể nội nguyên lực dấy động thiên địa linh khí ào ào trên xuống, bàn tay rực hỏa nguyên lực ngưng tụ thành hỏa cầu khổng lồ trên không, trùm vào gã.

“Thiết bì thuật!” Đối diện với công kích hung hãn như thế, gã không dám chần chờ, nguyên nguyên lực toàn thân ngưng lại, lực phòng ngự tăng lên mấy lần.

“Thập nhị diệp chắn!” Đồng thời, hai tay gã vỗ mạnh vào đại hỏa cầu, thô nguyên dâng tràn.

Ầm. Tiếng nổ vang trời, sát lực mộ địa sáng rực, hỏa quang chói mắt khiến ai cũng hơi nheo đi, rung chấn khiến mặt đất rung lên, thanh thế kinh nhân.

Một bóng đen từ trong ánh lửa vút ra, lao vào chỗ bọn Trương Bách Cường ở lối vào Sát lục mộ địa.

“Cướp thi thể.” Bảy võ tông tâm niệm như điện, đồng thời lách mình đuổi theo Diệp Phong. Họ cho rằng dù là thất giai võ sư, trước uy thế công kích này cũng không thể thoát chết được, nên cùng muốn cướp thi thể đoạt lấy linh dịch trên mình gã.

“Thi thể” văng đi chọt uồn mình trên không, theo thế sét đánh không kịp bưng tai hất văng một cao giai võ sư trước mặt Trương Bách Cường, đồng thời một tay thò ra như chớp, nắm lấy yết hầu trong khi y chưa kịp phản ứng.

“Gặp quỷ rồi.” Sáu võ tông đồng thời tức giận, nhìn đại trưởng lão vừa xuất chiêu, lúc nào rồi mà lão còn xuất thủ nương tay?

Đại trưởng lão kinh hãi. Có thể sao? Lão vừa dốc toàn lực, dù nhất giai võ tông trúng đòn cũng khó chịu nổi, võ sư này tối đa chỉ tam giai sao lại vô sự?

Lúc đó không còn thời gian cân nhắc nữa, bắt người bịt mặt là quan trọng nhất, linh dịch ở trên mình hắn.

Diệp Phong toàn thân đen xì, y phục tan tành, cả mặt nạ cũng bị rơi mất một nửa, lộ ra con mắt còn trẻ trung.

“Dừng lại.” Gã quát to, đưa Trương Bách Cường ra che trước mặt.

“Hừ, bọn ta không phải người Trương gia, hà cớ bị ngươi uy hiếp?” Bảy võ tông đồng thời bước lên một bước, nhưng không xuất thủ. Họ không e dè sống chết của Trương Bách Cường nhưng y là Trương gia đại thiếu, tuyệt không thể chết trong tay mình. Vạn nhất xuất chiêu uy lực quá mức khiến Trương gia đại thiếu mất mạng thì Trương gia không đời nào để yên.

Bất quá họ không để gã có cơ hội chạy trốn, bảy người vây gã vào giữa.

“Giao linh dịch ra.” Thanh Hổ bang trưởng lão trầm giọng quát.

“Linh dịch nào? Lẽ nào là bình ngọc kẻ đó nhét vào tay ta?” Gã thấy nhất thời không thể thoát thân nên giả ngô giả ngọng.

“Đừng giả đồ, ngươi không biết linh dịch thì sao lại xuất thủ đoạt vật của bản bang.” Lục Lâm bang đại trưởng lão gầm lên.

“Lão tặc, đừng vu oan giá họa, rõ ràng có người nhét tiểu ngọc bình vào tay ta rồi chủ động yêu cầu ta công kích hắn. Ta cướp cái gì?”

“Đánh rắm!”

“Không tin thì người hỏi hần đi.” Diệp Phong hừ lạnh, chỉ vào Tô Biệt. Hần đỏ bừng mặt, há mồm nhưng không phản bác được. Diệp Phong nói đều là sự thật, linh dịch xác thật do hần nhét vào tay gã, đồng thời có yêu cầu đối phương công kích mình.

Nhưng...Sự tình không như các người nghĩ. Tô Biệt có cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt, kể oạch tuyệt vời như thế sao lại thành thế này!

“Ôn viện thủ ở Lạc Nhật thành, diệp Phong chưa từng dám quên.” Nhân lúc đối phương nghe Tô Biệt giải thích, diệp Phong lên giường âm thanh thành sợi tơ rút vào tai Trương Bách Cường.

Trương đại thiếu vốn thâm than xui xẻo chợt lấy lại tinh thần, nhưng rồi uể oải ngay. Diễn kịch cũng phải cho giống, nhưng ánh mắt y đầy hoan hỉ. Đối phương chịu biểu lộ thân phận tức là không có ác ý, có điều y thấp phần chán kinh, thực lực của Diệp Phong quá kinh nhân, thất giai võ sư cũng không chịu nổi một chiêu của gã. Tuy chỉ thoáng qua nhưng nguyên nhân chủ yếu không phải vì võ sư thất giai đó chủ quan.

“Xin tặng linh dịch, tự dùng một mình, không nên cho ai biết.” Diệp Phong kín đáo nhét linh dịch vào tay y, tiếp đó lớn tiếng: “Bảo người của người tránh ra.”

“Các người lùi lại, lùi xa một chút.” Trương Bách Cường thấp phần ‘khấp nhược’ quát lên, lòng y đang nở hoa, không ngờ chỉ đến xem náo nhiệt lại thu được lợi lộc vô vàn, xem ra quyết định trợ giúp Diệp Phong hôm đó là thông minh. Bảo vật quý trọng thế này mà gã tặng không hề chớp mắt, đúng là...Khiến Trương đại thiếu cảm động.

Người Trương gia tuy rút đi nhưng nhân mã ba thế lực khác lập tức bù vào, vây chặt đường thoát. Mệnh lệnh của Trương Bách Cường không chỉ huy được họ.

“Ngu xuẩn.” Nghe Tô Biệt giải thích xong, đại trưởng lão giận dữ đến độ suýt lặn ra, còn bốn võ tông Thanh Hồ bang và Lôi gia thì cười thầm. Cú lừa này quá ngoạn mục. Nếu không vì ngại có đông người chắc họ đã ôm bụng lặn ra cười. Việc này mà đồn ra chắc Lục Lâm bang sẽ thành trò hề của cả Vân Châu. Đưa bảo vật trị giá mười tám vạn tinh tệ vào tay người là, còn yêu cầu người ta đánh mình, thiện hạ lấy đâu ra kẻ ngu đến thế.

Vạn niên linh ngọc dịch không nằm trong tay Lục Lâm bang thì cơ hội giành được lớn hơn nhiều. Đẳng nào cũng không phải họ tổn tiền, việc gì phải tiếc họ.

“Người giao linh dịch ra, lục Lâm bang sẽ không truy cứu.” Vì đại cục, đại trưởng lão đành nén nhịn, chịu nhún một bước.

“Tiểu huynh đệ, lão phu thấy cậu thân thủ bất phàm, có muốn trở thành người của Lôi gia chẳng?” Lôi gia tộc lão mỉm cười “mời gọi.”

“Gia nhập Lôi gia thì cơ lợi gì, vào Thanh Hồ bang, ta đảm bảo cho người chấp chưởng một tòa thành thị.” Thanh Hồ bang trưởng lão hô to.

Nhất thời Diệp Phong trở nên thơm nức. Theo lời Tô Biệt thì gã gã lấy được linh dịch chỉ là vô tình. Họ không cho rằng gã mang đi được nên gã vì thoát thân sẽ giao linh dịch ra. Chỉ là giao cho ai thì chưa biết. Bất kỳ võ tông nào lấy được linh dịch, có đồng bạn yểm hộ tất cơ hội thoát thân không nhỏ. Thái độ của Diệp Phong trở nên cực kỳ quan trọng.

Tình thế càng lúc càng vi diệu.

256. Chương 256 : Kết Thúc

“Các vị đều cần linh dịch, nhưng trong tay mỗi chỉ có một lọ...” Tay trái Diệp Phong móc ra một cái lọ ngọc, tùy ý nghịch nghịch trong lòng tay: “Nên cho ai đây?”

“Đưa cho ta.” Võ tông ba nhà cùng kích động hô lên. Lọ ngọc đó không khác gì lọ đựng linh dịch lúc trước nên chúng nhân không nhận ra. Họ nào ngờ đó chỉ là một lọ trong mớ ngọc khí được gã đặt từ trước, chỉ đựng được một giọt linh dịch.

Trong tay gã còn chừng mười mấy cái lọ rỗng, lấy ra một cái lập tức khiến chúng nhân giật mình. Trừ phi họ lấy được mới phát hiện trọng lượng khác thường, nếu chỉ nhìn bề ngoài tất khó phát hiện có gì lạ.

“Linh dịch là do Lục Lâm bang bỏ tiền mua, các người có tư cách gì cướp?” Lục Lâm bang đại trưởng lão trợn mắt uy hiếp.

“Các người mua rồi nhưng lại cho người ta đẩy thôi. Hiện tại linh dịch trong tay vị tiểu huynh đệ này, y cho ai thì các người quản được sao?” Thanh Hổ bang trưởng lão đem việc bị gạt ban này ra nhạo đối phương.

“Không sai, hiện tại công bình cạnh tranh, dựa vào bản lĩnh.” Lôi gia tộc lão chưa dứt lời đã vút tới định đoạt bình ngọc của Diệp Phong.

“Tì bỉ!” Võ tông hai nhà còn lại gầm lên rồi xuất thủ tấn công vào lưng Lôi gia tộc lão, bức bách lão phải quay lại phòng thủ. Tiếp đó, hai võ tông khác xông tới định đoạt lọ ngọc, kết quả Diệp Phong lùi lại, cả hai lao vào nhau.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, bảy võ tông liên tục giao thủ mấy chục chiêu, ngang tài ngang sức, không ai rút ra để cướp được bình ngọc.

“Dừng tay.” Lục Lâm bang đại trưởng lão rút khỏi vòng chiến quát to: “Dừng trúng kế ly gián của tiểu tử, linh dịch vẫn trong tay hân.”

Diệp Phong cười lạnh: “Các người quá nóng lòng thì liên can gì đến ta.”

“Tốt nhất người đừng có ý tham lam, giao linh dịch ra.” Đại trưởng lão tuy lòng như lửa đốt nhưng vẫn tỉnh táo. Vạn nhất mấy phe chiến đấu hăng say quá, tiểu tử này nhân cơ hội đào tẩu thì thật lỗ vốn. Lão tuy hận Tô Biệt ngu xuẩn nhưng hân dù gì cũng là nghĩa tử của bang chủ, đành trút hết lửa giận sang Diệp Phong.

Linh dịch cần phải đoạt lại. Tiểu tử này cũng phải chết, bằng không danh dự Lục Lâm bang còn đâu.

“Giao linh dịch ra cũng được.” Diệp Phong nói: “Bất quá ta cần được bảo đảm sẽ được an toàn thoát đi.”

“Để linh dịch lại, bọn ta không khó dễ người.” Thanh Hổ bang và Lôi gia không muốn giết gã, chỉ cần giao linh dịch ra thì mặc gã sống chết.

“Được, các người mau rút hết nhân thủ chặn đường.”

“Được.” Võ tông hai thế gia sẵn khoái đáp ứng, lệnh cho nhân mã phe mình lùi lại.

Họ hiểu rõ nếu gã không để linh dịch lại, dù không ai chặn đường thì gã cũng không thể thoát khỏi vòng vây của bảy võ tông. Giao ra rồi thì gã có chạy hay không, hai nhà không để ý.

Các võ sư Lục Lâm bang không được lệnh nên vẫn chặn đường, sắc mặt đại trưởng lão xanh lét, rõ ràng không muốn thỏa hiệp.

“Xem ra Lục Lâm bang không định tha cho mỡ.” Ngữ khí của Diệp Phong âm trầm, lạnh lùng nói: “Bất quá...Nếu hiện giờ ta cho linh dịch vào mỡ thì không hiểu các vị nắm chắc ngăn được không?”

“Không được.” Chúng nhân cũng biến sắc, nếu gã làm thế thì không ai lợi lộc gì.

“Đại trưởng lão, linh dịch này tổn của Lục Lâm bang 18 vạn tinh tệ, nếu bị tiểu tử này uống mất thì ta chẳng việc gì phải đau lòng.” Thanh Hổ bang trưởng lão âm dương quái khí trào phúng.

“Rút lui cho ra.” Đại trưởng lão âm lạnh trừng mắt nhìn gã, không cam lòng nhưng đành hạ lệnh.

Đến nước này lấy linh dịch mới là trọng yếu, tính mạng của Diệp Phong, lấy được thì lấy nhưng không thể để mất linh dịch.

“Đúng vậy.” Diệp Phong cười ha hả: “Hiện tại ta lùi lại mười thước, các người không được động đây, bằng không ta uống linh dịch ngay. Ngoài mười thước là ta sẽ ném linh dịch lại, ai đoạt được thì phải trông vào tạo hóa.”

“Tốt nhất người đừng giở trò.”

“Yên tâm, linh dịch tuy tốt nhưng phải còn mạng mới sử dụng được. Ở đây có bảy vị võ tông, đâu đến lượt tiểu tử ta đây.” Diệp Phong vận một nguyên lực, giáng ‘mạnh’ vào lưng Trương Bách Cường, y văng về phía nhân mã Trương gia.

Lực đạo mềm oặt, trông có vẻ hung hãn nhưng không có lực sát thương thật sự. Trương Bách Cường lơ lửng trên không hiểu ý, nghiêng rằng bức ra một ngụm máu.

Trương gia võ sư vội đón lấy đại thiếu gia, mấy tâm phúc của Trương Bách Cường tức giận nhìn Diệp Phong, muốn xông lên liều mạng.

“Mẹ nó chứ, thiếu gia ta bại rồi, rút.” Sắc mặt gã nhợt nhạt nhưng nói năng vẫn đủ trung khí: “Chư vị, trương gia không dính vào việc này nữa, lợi ích gì thì mỗi cũng không cần.”

“Đi. Ngăn ra làm gì, định kéo thiếu gia ta vào vùng nước đục hả.”

Người Trương gia định rút đi, ba nhà khác tất nhiên không cản, nhường đường ngay. Không ai ngờ họ đã thả cho “chân phẩm” vận niên linh ngọc dịch.

Ném ‘con tin’ đi rồi, thân hình Diệp Phong hơi lướt đi, giữa khoảng cảnh hơn mười thước với võ tông của đối phương, búng mạnh tay, một lọ ngọc nhỏ văng lên không. Lực quang mờ mờ vút lên, thu hút chú ý của tất cả các võ tông.

“Người Lục Lâm bang, bắt hãn cho ta.” Đại trưởng lão rít lên, mười mấy võ sư cùng đuổi theo.

Lão nhìn chăm chăm lên lọ ngọc trên không, đợi khi rơi xuống thì đoạt lấy. Bảy võ tông không chớp mắt quan sát lọ ngọc, đồng thời dùng thần thức giám thị cao thủ hai phe kia. Một trường long tranh hổ đấu sắp diễn ra.

Diệp Phong thấy vậy liền thở phào. Tuy gã dự liệu trước là Lục Lâm bang vì giữ ưu thế võ tông trong lúc đoạt linh dịch, khẳng định sẽ do một trong ba võ tông đối phó với gã, nhưng gã vẫn e dè. Giờ các võ tông đều không chú ý đến gã, không chạy thì còn đợi đến bao giờ?

“Tấn tạt thuật!” Cảm giác nhẹ nhàng chảy khắp thân thể, đồng thời gã sử dụng kim nguyên thân pháp võ kỹ, để lại kim sắc tàn ảnh trong bóng đêm, lướt về Tứ Hải thành, thoáng sau đã bỏ xa các võ sư truy đuổi.

Lục Lâm bang võ sư trừng mắt nhìn nhau, đều cảm giác được sự bất lực trong mỗi ánh mắt. Tốc độ đó thì đuổi thế nào? Ở đây cách Tứ Hải thành chỉ mấy trăm thước, chỉ mười mấy giây là thân ảnh Diệp Phong đã tan biến vào trời đêm, khuất bóng trong thành.

Tại Sát lục mộ địa, võ tông ba phe bắt đầu chính thức tranh đoạt bảo vật.

Tiểu ngọc bình vừa rơi xuống, lục Lâm bang đại trưởng lão phi thân lên, hai trưởng lão khác cũng cầm chân hai võ tông, không để họ có cơ hội cướp ngọc bình.

Võ tông hai nhà cũng không tầm thường, một vị thò tay lẳng không võ mạnh ra một luồng kinh khí đẩy lọ ngọc lên trời khiến đại trưởng lão chụp hụt.

“Đáng ghét.” Đại trưởng lão dựng ngược râu tóc, thể nội nguyên lực dấy lên điên cuồng, tay chụp lên không, sinh ra hấp lực kinh nhân hút ngọc bình về.

Một vị võ tông Thanh Hồ bang thừa cơ thoát khỏi đối thủ, phi thân bắt lấy lọ ngọc trước đại trưởng lão. Năng lượng trong lòng tay đại trưởng lão tổng mạnh, đẩy lọ ngọc vọt đi lần nữa.

“Tránh ra cho ta.” Một vị tộc lão của Lôi gia, là đệ nhị cao thủ tại trường - tứ giai võ tông, song thủ rục lên thanh sắc năng lượng, giáng cực nhanh vào hai người trên không.

“Ầm!”

“Ầm!”

Công kích trúng mục tiêu.

Xung kích khiến hai người trên không bật lùi lại, tuy không thụ thương nhưng không khống chế được tiểu ngọc bình nữa.

Lại một thân ảnh vút lên, một trưởng lão khác của Lục Lâm bang.

Cứ như vậy, bảy người như đèn cù qua qua lại lại, không ai nhường ai, cái lọ ngọc bằng ngón tay bắn lên bắn xuống trên không, chưa từng rơi xuống đất hay lọt hẳn vào tay ai. Bằng không với cảm giác sắc bén của võ tông, họ nắm được là sẽ nhận ra trong bình không có linh dịch.

Lúc đó gã đã vào Tứ Hải thành, đến một nơi không người cỡi y phục rách nát và mặt nạ ra ném đi, đổi lại bộ y phục mặc lúc trước, lên về nơi trú ngụ.

“Khá lắm, không ngờ nửa đêm bị tiểu tử này đánh thức, được xem một vở kịch.” Trên không, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, ngũ khí thấp thoáng khiến không khí hơi gợn sóng.

“Vạn niên linh ngọc dịch nồng độ một phần mười mà cũng dễ dàng tặng người ta, xem ra trong tay y còn thứ tốt hơn.” Người này ve cằm lầm bầm: “Tiểu tử này phi thường trọng yếu với Thương gia chúng ta, dùng lực e không ổn...Cứ bàn giao dịch với y, nếu y thông minh sẽ không cự tuyệt đâu.”

“A, tiểu tử này tạm thời không có gì đáng ngại. Một thật, ta nên quay về ngủ bù đã.” Bóng đen trên không mờ đi rồi tan biến.

OOo

Chát, dù bảy võ tông xuất thủ rất cẩn thận nhưng lọ ngọc không chịu được, nát vụn ngay lập tức.

“Chuyện gì vậy, linh dịch đâu?” Lọ ngọc vỡ tan, chúng nhân chuẩn bị tranh đoạt linh dịch văng ra thì chỉ thấy một mớ ngọc vụn, làm gì có linh dịch? Linh dịch không còn bình đựng thì sẽ phát ra thiên địa linh khí nồng đậm, võ tông không lý nào không cảm thấy.

“Khốn kiếp.” Đại trưởng lão mặt mũi xanh lét, gầm lên: “Chúng ta bị gạt rồi.”

“Mau đuổi theo người bị gạt đó.” Võ tông của Thanh Hồ bang và Lôi gia đều nhăn nhó, họ không đau lòng vì tổn thất lớn nhất không thuộc về hai nhà. Nhưng nghĩ đến việc bảy võ tông bị một tiểu tử vô danh lừa gạt thì họ lại vừa thẹn vừa giận.

“Bắt được tiểu tử đó, ta nhất định khiến hắn sống không được, chết không xong.”

Bất quá đám võ sư đuổi theo gã đã mất dấu, bị mấy trưởng lão hỏi gặng mà cũng không giải thích được gã ẩn trốn ở đâu. Đại trưởng lão nhảy dựng lên nhưng đành bó tay.

Tứ Hải thành không cho phép Lục Lâm bang lục soát, hơn nữa có tìm cũng được sao? Ai cũng không biết gì về thân phận người bị gạt. Là ai mà tinh tâm chuẩn bị sẵn lọ ngọc để mê hoặc họ, đường đường Văn Châu tứ đại...À không, tam đại thế lực mà lại mắc hớ một người.

257. Chương 257 : Thăm Dò Và Uy Hiếp

Hôm sau, mãi đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, điệp Phong mới uể oải vận người bước xuống giường.

Nhớ đến trường chiến đấu đêm qua, khóe môi gã nhếch lên vui mừng. Vì gã đột nhiên xen vào nên kế hoạch của Lục Lâm bang tan vỡ, mười tám vạn tinh tề tan thành bọt nước. Dù thể lực của chúng mạnh mẽ, tài lực hùng hậu nhưng mười tám vạn không phải con số nhỏ.

Tổn thất nhiều tinh tề như thế đương nhiên là đả kích nặng nề với chúng. Tô Biệt từ chỗ là con cưng của cả bang, vì là thủ phạm khiến việc bảo vệ linh dịch thất bại, tất sẽ chịu trừng phạt không nhẹ, dù Tô Chiến Thiên đập chết hắn cũng không phải là không thể.

Đồng thời với việc trả đũa Lục Lâm bang, điệp Phong thuận tay trả nợ, giao dịch tối qua đưa ra cực kỳ hợp lý, còn gã không sa vào nguy hiểm thực sự nào. Nghĩ thế là gã lại thấy phơi phới, sửa soạn lại gian nhà rồi rảo bước ra ngoài, thuận tiện nghe ngóng phản ứng của Lục Lâm bang và hai nhà kia.

Vạn niên linh ngọc dịch bị một võ sư vô danh thân phận bất minh đoạt mất từ tay hơn trăm võ sư và bảy võ tông, e rằng không ai nuốt trôi được cục tức này. Đi trên đường, gã miễn duệ nhận ra cách vài thước lại có nhân thủ ẩn tàng trong nơi kín đáo, ánh mắt họ như độc xà quan sát người qua lại, tựa hồ muốn tìm ra manh mối.

Mỗi ánh mắt nhìn vào gã đều dừng lại lâu hơn, vì thân hình gã tương tự với võ sư thần bí tối qua. Bất quá khi gã cố ý để lộ thổ nguyên lực khí tức, ánh mắt như độc xà đó lập tức biến mất...

Mắt ánh lên nụ cười khó thấy, ngoài mặt gã vẫn như thường. Gã biết lần này tam đại thế lực tìm kiếm công cốc, cũng nên nhanh chóng rời khỏi Tứ Hải thành không còn yên tĩnh nữa.

“Các hạ!” Sau lưng vang lên tiếng chào cung kính, gã ngoái lại nhìn, một trung niên ăn vận trang phục quân sự của Vạn Bảo trai đang cười lễ mạo.

“Tìm ta?” Gã ngẩn người.

“Tổng quản đại nhân của Vạn Bảo trai có lời mời các hạ.”

“Có việc gì chẳng?” Nếu là việc tầm thường, gã đã trực tiếp cự tuyệt bởi đang vội về học viện, không muốn có chuyện gì chen ngang. Nhưng hậu đãi của Vạn Bảo trai là Thương gia, vị tổng quản đại nhân này chắc là nhân vật quan trọng của Thương gia, không hiểu vì sao lại nhắm vào gã...

“Tiểu nhân chỉ phụ trách chuyển lời, nguyên nhân thế nào thì công tử và tổng quản đại nhân gặp mặt rồi bàn.” Y làm tư thế mời, tựa hồ không muốn gã cự tuyệt.

Đi hay không? Đầu óc gã chuyển động thật nhanh, thoáng sau liền đưa ra quyết định.

“Xin dẫn đường.” Đối phương nhắm vào gã thì cự tuyệt không phải là lựa chọn thông minh. Nhân cơ hội này, gã lén đưa mấy lọ ngọc đựng linh dịch đã pha và mấy môn lục phẩm võ kỹ từ nguyên trạc vào trữ vật đại.

Từ khi đến Tứ Hải thành, gã mua một cái trữ vật đại, nhét hết những vật không quan trọng vào đó để mê hoặc người ngoài. Nếu thân phận gã bại lộ thì có trữ vật đại làm bia đỡ, bỏ cái nhỏ để giữ cái to.

Vạn Bảo trai, đỉnh lâu. Trong một gian phòng cực kỳ xa hoa.

Gã được mời vào, người dẫn đường lui ra ngay, một trung niên nam tử cao ráo, mày kiếm tóc đen, mặt mũi tuấn tú mỉm cười nhìn gã.

“Tiểu huynh đệ, mời ngồi.” Thấy gã luống cuống, nam tử hòa ái mỉm cười.

“Không hiểu các hạ tìm chỗ có chuyện gì?” Tim gã đập nhanh, nam tử đối diện không hề phát ra mấy may nguyên lực khí tức, gã không nhận ra tu vi của đối phương. Nên biết thần thức của gã đã đạt tới võ tông cảnh giới, dù đối diện với cao giai võ tông không thể phán đoán chính xác đẳng cấp thì cũng được đại khái. Lẽ nào y còn lợi hại hơn võ tông? Hoặc y chỉ là một bình dân?

Trực giác cho gã biết đối phương là cao thủ thâm tàng bất lộ.

“Tiểu hữu là khách quý của Thương gia, chúng ta không nên vòng vo làm gì.” Nam tử nói: “Lần này mời tiểu hữu đến đây là muốn giao dịch.”

“Giao dịch?” Tâm niệm Diệp Phong chuyển động, quả nhiên đã lộ sơ hở? Nhưng đối phương không có ác ý, cứ nghe xem y định nói gì.

“Thương gia muốn mua một thứ của tiểu hữu.” Nam tử mỉm cười ưu nhã, nhìn gã với vẻ thú vị: “Thân phận của tiểu hữu, những việc tiểu hữu làm ở Tứ Hải thành mấy ngày vừa qua và cả thứ trong tay tiểu hữu, lão phu đều biết. Nên hi vọng tiểu hữu đừng đem lời dối gạt bản tôn.” Hai chữ cuối được như đặc biệt nhấn mạnh.

Bản tôn...Bản tôn! Tròng mắt Diệp Phong nhanh chóng mở lớn, tỏ vẻ chấn động. Đối phương là võ tôn! Một trong không nhiều võ tôn của Vân Châu đang ngồi trước mặt gã.

“Các hạ muốn gì?” Gã cố rặn nụ cười, lòng lại dậy sóng. Thương gia xuất động một võ tôn, mục đích e rằng không phải linh dịch một phần trăm...Xem ra ba thân phận của gã không che giấu được tai mắt của họ.

“Vạn niên linh ngọc dịch!” Nói đoạn nam tử nhìn gã chằm chằm.

“A! Hóa ra là thế.” Diệp Phong phát tay, một lọ đựng ba giọt ngọc dịch nồng độ một phần mười xuất hiện. “Chắc Thương gia không có hứng với linh dịch nồng độ một phần trăm, ba giọt một phần mười này, không hiểu các hạ có hứng giao dịch không?”

Đối phương đã nói rõ, gã còn giấu linh dịch chỉ tỏ khiến đối phương thêm phản cảm, nên lấy tất linh dịch nồng độ một phần mười ra.

“Xem ra tiểu hữu còn giữ gìn với lão phu. Cũng đúng, dị bảo nhe vậy cần phải cẩn thận đôi chút.” Nam tử phát ra khí thể thuộc về võ tôn, khiến Diệp Phong hơi rung mình, mồ hôi lạnh từ trán nhỏ xuống. Gã tuy tu luyện Nguyên Thần quyết, lại biết ba môn cơ sở Thần thông thuật nhưng đối diện với nam tử, không dấy lên được ý chí kháng cự, phảng phất đối phương chỉ động ngón tay là lấy được mạng gã.

Cũng may đối phương chỉ có ý chần chừ, khí thể phát ra rồi thu lại ngay, không áp bức gã.

“Bản tôn nói đến vạn niên linh ngọc dịch nguyên chất cơ.” Nam tử thấy gã định lên tiếng thì ngắt lời trước: “Lão phu thấy tuổi tiểu hữu như vậy mà có thành tựu thể này chắc từng sử dụng ngọc dịch đã pha, dù để lại nguyên dịch thì hiệu quả cũng không cao. Nếu dùng để giao dịch với Thương gia thì lão phu đảm bảo tuyệt đối không để tiểu hữu thiệt. Trong tay lão phu có đến mười mấy loại đơn dược và bảo vật hiệu quả tương đương, ngoài ra tiểu hữu có điều kiện gì, thương gia đều đáp ứng.”

Y nói vậy là muốn Diệp Phong hiểu, y quyết lấy được Vạn niên linh ngọc dịch.

Gã biến sắc mấy lần, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng lên: “Đúng là trong tay mỡ có linh dịch nguyên chất.”

“À!” Mắt nam tử sáng lên, hỏi dồn: “Còn có mấy giọt?”

“Tôn giá cho rằng tại hạ có mấy giọt?” Gã đã quyết ý, nửa cười nửa không hỏi.

“Chắc không chỉ một giọt.” Ngữ khí nam tử thập phần khẳng định.

“Vốn có hai giọt, bất quá bị tại hạ pha mất một giọt rồi.” Diệp Phong bình thản đáp.

Từ phản ứng của nam tử cho thấy y không biết gã có nhiều nguyên dịch. Dù gì, vạn niên linh ngọc dịch quý giá như vậy, xuất hiện một giọt đã khiến tình hình nổi sóng, đối phương dù tinh minh hơn cũng không ngờ được gã phát hiện ra vạn niên linh ngọc tinh hoa rồi gom linh dịch. Gã không đời nào thật thà giao hết.

Gã đã cân nhắc rồi mới kiên trì đáp là chỉ có một giọt, đối phương liên tục thăm dò và uy hiếp, nếu võ sư tầm thường e rằng khó chống cự nổi. Thần niệm của gã cũng cao nên nói dối mà không lộ sơ hở cho đối phương phát giác. Y khẳng định gã không chỉ có một giọt cũng là thăm dò mà thôi.

Nếu tâm trí gã không kiên định, thực sự chỉ có một giọt thì rất có thể nét mặt sẽ lộ. Có điều phản ứng của gã cực nhanh, hồi đáp cũng tương kế tựu kế. Ta thần nhiên lật ngược suy đoán của người xem người có tin không. Đẳng nào thì nguyên trạch không gian trên cổ tay, trừ gã ra thì không ai tra thám được, dù đối phương hoài nghi cũng không thể tìm được sơ hở.

“Lấy ra cho ta xem.” Nam tử nhìn gã hồi lâu, không nhận ra gì khác lạ, đành chịu lùi một bước.

“Nguyên dịch trân quý như vậy, lẽ nào mỡ lại mang theo?” Diệp Phong xòe tay: “Không tin, các hạ cứ kiểm tra trữ vật đại của mỡ.”

Gã cởi trữ vật đại xuống ném cho nam tử, không hề do dự.

Đường đường võ tôn tất nhiên không làm cái việc lục trữ vật đại của người khác, hơn nữa Diệp Phong dám đưa thì chứng minh nguyên dịch đích xác không nằm trong tay gã. Còn nguyên trạch, từ phi người tu luyện nguyên nguyên lực, rất khó phát giác.

“Vậy thì chúng ta cứ bàn trước đã. Thành giao rồi mỡ sẽ cùng tiểu hữu đi lấy, được không?” Nam tử hiển nhiên vẫn muốn xác nhận xem có phải gã chỉ có một giọt không.

“Cũng được, mỡ để lại một giọt linh dịch chuẩn bị đối lấy thiên tài địa bảo. Ở Vân Châu, thương gia các vị có nhiều bảo vật nhất, nếu giao dịch công bằng thì mỡ cũng không thiệt.”

“Ha ha, đích xác, thứ tiểu hữu cần nếu Thương gia không có thì không mấy nhà có đâu.” Tuy hơi khoác lác nhưng từ miệng nam tử nói ra lại có khí thể khiến người ta tin phục.

Sau cùng ông ta cũng tin là Diệp Phong thật sự chỉ còn một giọt nguyên dịch, bằng sẽ sẽ không để ông ta đi lấy cùng. Với thực lực võ tôn của ông ta, một võ sư không thể nào dám giở trò ngay trước mắt

258. Chương 258 : Nguy Cơ Đột Hiện

Ba ngày sau, Diệp Phong cũng về đến Võ Dung học viện.

Lần này đến Tứ Hải thành, có thể mục đích của gã đã đạt được cơ bản, ra về đầy thành quả trong tay. Điều duy nhất gã không vui là bị Thương gia bức ép phải giao dịch một giọt vạn niên linh ngọc dịch. Bất quá gã tuy bức mình nhưng không dám trút giận lên Thương gia.

Gã biết mỗi tấm tử kim tạp của Thương gia đều có số hiệu, khi tặng đi thì số hiệu đó sẽ được ghi lại cùng với tin tức và thân phận về người được tặng. Gã hiểu rằng phương pháp hóa trang không sơ hở của mình đã bị quý tân tạp bán đứng.

Thế giới này thực lực làm đầu. Thế gia lớn như Thương gia biết được gã có vạn niên linh ngọc dịch mà còn muốn giao dịch công bằng thì gã nên lấy làm mừng mới đúng. Tin tức này mà lọt vào tai Vân Châu tứ đại thế lực, e rằng gã đã bị giết mất xác từ lâu. Gã nhận ra Thương gia hình như rất coi trọng gã, tuy không hiểu nguyên nhân nhưng với gã đó không phải việc gì xấu xa. Từ đáy lòng mình, gã vẫn giữ đôi chút hảo cảm với Thương gia.

Đưa võ tôn Thương gia đi lấy linh dịch cũng không làm khó gã. Gã mượn cơ về chỗ ở thu dọn, nhân cơ hội cho một giọt nguyên dịch vào lọ ngọc rồi đưa đối phương đến Vụ Ẩn sơn mạch, tìm sơn động Tiểu Hôi cư trú lúc trước, đào một cái hố trong đó, cầm sẵn lọ ngọc trong tay, trực tiếp giao ra.

Đối phương không nhận ra nguyên trạch trên tay gã nên cũng không phát giác được thủ thuật của gã. Thấy gã thật sự “đào” được linh dịch rồi kiểm tra kỹ càng quanh đó mà không thấy linh dịch gì thì mới gật đầu, phiêu nhiên đi mất.

Diệp Phong thở phào, coi như lừa được đối phương. Bớt một giọt linh dịch với gã không ảnh hưởng gì, có điều Thương gia trả cho gã rất hậu.

Các loại linh dược, linh đơn có ích cho võ sĩ tiến giai võ sư đủ cho mấy trăm người sử dụng.

Linh dược và linh đơn dành cho võ sư đủ cho hơn trăm người sử dụng. Đơn dược đó gần như không có gì xung đột với hiệu quả của linh ngọc dịch. Gã đã yêu cầu Thương gia giúp đỡ như vậy, nhận thức của gã về đơn dược chỉ nằm trong phạm vi nguyên đơn.

Còn có mấy chục môn ngũ hành võ kỹ, đa số là lục phẩm võ kỹ. Trong đó còn mười hai môn thất phẩm võ kỹ. Bất quá, những võ kỹ đó không phải bí tịch nguyên bản mà là linh thức phục chế bản đủ để học tập vài lần. Bí tịch nguyên bản cực kỳ quan trọng với một đại thế gia, thương gia dù rộng tay đến đâu cũng không thể đem võ kỹ cao thâm trong tộc ra trao đổi.

Một giọt vạn niên linh ngọc dịch chỉ có thể tạo ra một cao thủ cho Thương gia còn một môn võ kỹ ưu tú có thể tạo ra một gia tộc hùng mạnh. Giá trị hai thứ không đơn giản tính toán theo tinh tệ. Với một vài độc hành cao thủ, một môn bát phẩm võ kỹ tuyệt đối không bằng một giọt vạn niên linh ngọc dịch.

Trong tay có tài sản hùng hậu và nhiều linh dịch đã pha, gã có lòng tin chỉ trong một năm ngắn ngủi sẽ bồi dưỡng được một toán võ sư. Nhân tuyển là người Diệp gia còn lại và một vài huynh đệ của Tụ Nghĩa xã.

Ngày báo thù không còn xa nữa.

OOo

Trong lúc gã xuân phong đắc ý thì Lục Lâm bang chìm trong u ám.

“Phế vật! Xuân tài!” Tô Chiến Thiên đá Tô Biệt trọng thương chưa khỏi văng vào tường, mạch máu trên mặt lộ rõ như con giun lớn, cực kỳ đáng sợ.

“Mười tám vạn tinh tệ! Mười tám vạn tinh tệ lại mất như thế. Vạn niên linh ngọc dịch bị ai cướp mà người không biết, ta nuôi phế vật người để làm gì.” Mắt Tô Chiến Thiên ánh lên cuồng nộ, lần này để gom tiền

mua linh dịch, lục Lâm bang đã dốc toàn bộ vốn liếng, nếu có được thì mọi thiệt hại đều đáng bởi khi thực lực có hấn đột phá, dù chỉ đạt đến thất giai vô tông diện phong, lục Lâm bang cũng có lợi không nhỏ.

Nhưng tất cả vì Tô Biệt nhất thời mê nên tổng táng hết.

Ba vô tông trưởng lão đi cùng đều run như cây sậy, không dám nói thêm một câu. Việc này từ đây đến cuối đều quỷ dị. Người bị mất mặt đó không có vẻ gì bày kế lừa Tô Biệt nhưng lại xảo hợp quá mức, tô Biệt tín nhiệm Nguyệt Sát đến mức mù quáng nên không tra hỏi gì đã giao linh dịch. Theo lời Tô Biệt kể lại thì kẻ đó hình như cũng bất ngờ.

Nhưng khi kẻ đó thoát thân lại để lại một lộ ngọc giống hệt, chứng tỏ ý đồ của gã là đoạt linh dịch, không thì sao lại chuẩn bị trước lộ giả?

Chúng đều không ngờ việc đem đó nửa là xảo hợp, nửa là dự mưu, e rằng cả Diệp Phong cũng không tính được.

“Điền Trí, người thấy thế nào?” Tô Chiến Thiên thở ra mấy hơi nặng nề, nhìn sang vị quân sư được tín nhiệm nhất.

“Chỉ dựa vào những lời công tử nói, việc này không thể suy đoán được, nếu thuộc hạ đoán không sai, kẻ đó tồn tâm muốn đoạt linh dịch nhưng không ngờ lại thuận lợi như vậy.” Là quân sư Lục Lâm bang, đầu não Điền Trí quả nhiên rất tinh minh, suy đoán không sai bao nhiêu.

“Bất quá...Thực lực của kẻ đó chỉ là sơ giai võ sư, nhưng có thể yên lành dưới một đòn toàn lực của đại trưởng lão, đồng thời thân pháp và công kích không kém hơn cao giai võ sư.” Điền Trí neho mắt, lạnh lùng nói: “Nhân vật như vậy, vân Châu không có nhiều. Theo thuộc hạ biết chỉ có một người, vừa hay lại có ân oán với bản bang.”

“Người nói là...Diệp Phong!” Tất thấy đều kinh hô.

“Trừ hấn còn ai có năng lực đó.” Điền Trí khẳng định: “Công tử phái Nguyệt Sát ám toán võ sư mua võ kỹ đó, e rằng đồng thời cũng bị Diệp Phong để ý. Nguyệt Sát chết trong tay hấn có gì lạ đâu.”

“Nhưng...Kẻ đó tu luyện đích thị kim nguyên khí hải!” Tô Biệt nén đau hỏi.

“Công ty đừng quên Diệp Phong nhiều lần giết chết cao giai võ sư trong bang, sử dụng đều là kim nguyên lực.” Điền Trí sầm mặt, từ từ nói: “Tôi cho rằng hấn có thể là người có song sinh khí hải.”

Song sinh khí hải tức là sinh ra đã có hai loại khí hải. Hai khí hải lúc sơ sinh đều rất yếu ớt lại được trời sinh cân bằng nên có thể tồn tại trong một cơ thể dù thuộc tính khác nhau. Người như thế, trong ức vạn chỉ có một, hai.

“Không sai, trừ Diệp Phong ra, ta không tin có độc hành võ sư nào dám vượt râu hùm của Lục Lâm bang.” Tô Chiến Thiên vỗ mạnh lên thành ghế, tức thì mặt gồ tử tung.

“Bảo người điều tra tung tích của Diệp gia tộc nhân, có kết quả gì chưa?” Từ đáy lòng hấn dấy lên oán độc, nếu giờ Diệp Phong xuất hiện trước mặt, e là hấn sẽ xé xác gã.

“Có manh mối rồi.” Điền Trí cười lạnh, khoe mắt tỏ vẻ âm độc: “Người của chúng ta nghe ngóng được tin tức quan trọng ở mấy thành thị và tiểu trấn gần Ngọa Lãng thành.”

“Tin gì?”

Điền Trí trải một tấm địa đồ đơn giản ra, khê vẽ một vòng tròn: “Từ trung tâm là khoảng này, ở các thành trấn quanh đó, cứ cách mỗi tháng lại có mười người đến mua đồ sinh hoạt.”

Điền Trí chỉ vào nơi nằm giữa Ninh Tĩnh sâm lâm và Ninh Tĩnh hạ cốc.

“Vậy thì sao?” Tô Chiến Thiên và trưởng lão đứng cạnh không hiểu.

“Những người này, tại mỗi thành trấn đều chỉ mua một thứ rồi đổi địa điểm ở tháng sau. Số vật chất sinh hoạt đó đủ cho hơn trăm người sử dụng trong một tháng.”

“Trước đây chúng ta tập trung tìm Diệp gia dư nghiệt ở những nơi có người ở, nhưng không ngờ chúng vì trốn tránh mà ẩn thân vào nơi nguy hiểm nhất - Ninh Tĩnh sâm lâm hoặc Ninh Tĩnh hạp cốc!”

“Có...Có chuyện đó sao?” Một trưởng lão lầm bầm: “Ở đó yêu thú hoành hành, diệp gia dù có mấy võ sư chống chọi được đôi phần nhưng tộc nhân khác thì sao?”

“Chúng đông người, phổ thông nhị giai yêu thú vị tất dám chạm vào, còn tam giai yêu thú thì hai sơ giai võ sư miễn cưỡng có thể chống chọi được, hà huống chúng không chỉ có một, hai võ sư. Theo mõ, chúng tìm được nơi tương đối an toàn trong đó nên mới dám mạo hiểm tiến vào.”

“Đã vậy, chúng ta sai nhiều thủ hạ vào tìm.” Tô Chiến Thiên giận quá gầm lên, oán hận dành cho Diệp Phong lên đến đỉnh điểm.

“Không thể.” Điền Trí ngăn cản: “Dù ở sâm lâm hay hạp cốc, diện tích đều rất lớn, hơn nữa yêu thú tung hoành sẽ mang lại không ít phiền hà cho chúng ta. Lao sư động chúng sẽ đả thảo kinh xà.”

“Vậy thì nên làm thế nào?”

“Đợi đã.” Điền Trí mỉm cười: “Thuộc hạ tính rồi, từ lần trước chúng đi mua đồ sinh hoạt đã được hơn hai mươi ngày. Vài ngày nữa chúng sẽ phải rời nơi ẩn thân. Thuộc hạ đã sắp xếp người tại những thành trấn gần đó mà chúng có thể xuất hiện, chỉ cần phát hiện tung tích là bám theo, tìm đến chỗ chúng ẩn trốn. Lúc đó chúng ta sẽ phái nhân mã trong bang đến bao vây đột ngột, nhất định sẽ khiến chúng không kịp trở tay.”

“Hảo, việc này mà thành công, ta ghi công ngươi. Thưởng...” Tô Chiến Thiên ngừng bật, chợt nhớ ra tiền bạc trong bang đã khô kiệt, nhiều vật phẩm để thưởng cho thủ hạ cũng đã phải mang đi bán để gom tiền. Hắn gằn giọng da mặt: “Bắt được Diệp gia dư nghiệt, bản bang chủ nhất định không để ngươi thiệt.”

Điền Trí không để tâm, cúi người cảm tạ. Thực lực của hắn không cao, vì được Tô Chiến Thiên tín nhiệm nên mới đứng vững được trong Lục Lâm bang, có vô thượng quyền lợi, còn phần thưởng...Có thứ gì quan trọng hơn tín nhiệm của Tô Chiến Thiên?

259. Chương 259 : Về Gia Tộc

“Mộc Phong huynh đệ, lấy đâu ra nhiều đơn dược thế?” Lý Ngọc kinh ngạc, nhìn gã lấy ra từng lọ thuốc lớn nhỏ đủ loại, mắt tưởng rách mí.

Phẩm cấp những đơn dược này đều từ thất phẩm đến lục phẩm, có thể trực tiếp đề thăng đẳng cấp cho võ sĩ, bình thường một viên thôi cũng không dễ có, ai ngờ Diệp Phong lấy ra tận mười mấy loại, gồm mấy chục viên, thật khiến người ta phát cuồng. Có đơn dược rồi, thành viên Tụ Nghĩa xã sẽ đạt tới võ sư cảnh giới trong thời gian rất ngắn.

“Ha ha, đó đều do Tử Thanh tặng mõ.” Mấy ngày nay, quan hệ giữa Mộc Phong và Mộ Dung Tử Thanh đã truyền khắp học viện, lý Ngọc tất nhiên có nghe. Đường đường Mộ Dung thế gia đại tiểu thư, lấy ra ngân này đơn dược thì y còn có thể hiểu được. Xem ra lời đồn cô yêu Mộc Phong là chuyện không giả.

Ánh mắt nhìn gã lập tức có thêm ý đùa cợt.

Diệp Phong trợn tròn trắng, bắt buộc phải đem Tử Thanh ra làm lá chắn, bèn bực mình trừng mắt nhìn đối phương: “Phân phối đơn dược cho các huynh đệ đáng tin của Tụ Nghĩa xã để họ nhanh chóng xung phá đến võ sư.”

“Hiệu quả của những đơn dược này đều bá đạo, nếu liên tiếp sử dụng hai, ba viên thì trong hai tháng, từ cao giai võ sĩ tấn nhập võ sư không khó, nhưng như vậy thì khí hải không thể củng cố kịp, một khi tấn cấp sau này sẽ không tiến bộ được nữa.” Lý Ngọc lo lắng.

“Yên tâm, chỉ cần họ nhanh chóng xung phá võ sư, ta sẽ có cách củng cố khí hải cho họ.” Chỗ dựa của gã là vạn niên linh ngọc dịch, một giọt đã pha thành một phần trăm cũng có thể giúp võ giả tẩy kinh phạt tủy, độ ngưng kết của khí hải cũng tăng cao. Căn bản không vững tạo thành từ lúc còn là võ sĩ sẽ dễ dàng được rửa sạch trong quá trình này.

Hiệu quả của vạn niên linh ngọc dịch là ngưng nguyên trúc cơ, sử dụng vào thì tiến độ tu luyện của võ giả tăng nhanh. Cơ sở của khí hải vững vàng, chỉ cần bổ sung nguyên lực, tu luyện như vậy tất nhiên cực nhanh.

“Thật vậy thì tốt quá.” Lý Ngọc kinh hỉ. Từ khi Diệp Phong trả lại truyền thừa tinh huyết cho hai huynh muội, y cực kỳ tín nhiệm Mộc Phong, tuy hơi nghi hoặc vì sao gã nhiệt tâm nâng cao thực lực cho Tụ Nghĩa xã nhưng y cho rằng gã tuyệt đối không có mưu đồ xấu.

“Ở đây có một ít võ kỹ cao cấp, chia cho mọi người theo thực lực và tiềm lực.” Diệp Phong lại đưa lục phẩm và thất phẩm võ kỹ do linh thức phục chế cho Lý Ngọc.

“Đó...Đó là lục phẩm.” Lý Ngọc vừa đọc liền nhảy dựng lên: “Còn cả thất phẩm...Võ kỹ?”

Võ kỹ đẳng cấp này, dù là linh thức phục chế bản cũng giá trị ít nhất mấy trăm đến hơn ngàn tinh tệ, thất phẩm võ kỹ thậm chí cả vạn tinh tệ không mua được. Thật...Sự quá kinh nhân.

“Huynh quen thuộc các huynh đệ Tụ Nghĩa xã, chia thế nào tùy huynh.” Gã mỉm cười, vỗ vỗ vai đối phương: “Nhớ rằng mục tiêu của chúng ta là một.”

“Mộc Phong, lý Ngọc mỗi một huynh đệ có thân phận gì, cũng xin được thay mặt huynh đệ Tụ Nghĩa xã đáp ứng. Chỉ cần hoàn thành được mục tiêu, sau này tất cả sẽ nghe theo huynh đệ, quyết không sai lời.” Lý Ngọc tuy thật thà nhưng cũng tinh minh vô cùng.

Võ kỹ cấp cao đủ chủng loại thế này, thế lực bình thường tuyệt đối không có. Mộ Dung thế gia có lẽ đủ thực lực làm điều đó nhưng không đời nào để cho Mộ Dung Tử Thanh tùy ý tặng người khác. Số đơn được ban này còn khiến y cần cá thì giờ đã xác định được chắc chắn do Mộc Phong kiểm về.

Trên đời không có thứ gì miễn phí, y hiểu rõ gã không tiếc sức giúp cho Tụ Nghĩa xã, chắc chắn có ý đồ khác. Nghĩ đi nghĩ lại, bọn y trừ thực lực và tiềm lực ra thật không có gì đáng giá khác. Với họ, chỉ cần giúp họ báo được thù, dù bán mạng cũng không có gì phải suy nghĩ.

Tụ Nghĩa xã luôn nỗ lực nhưng cũng hiểu rõ chỉ bằng vào mười mấy người và hai võ sư, muốn phát triển thành thế lực sánh với Lục Lâm bang là điều không tưởng. Họ chỉ dựa vào chút hy vọng trong lòng để kiên trì đến giờ. Hiện tại, mộc Phong xuất hiện khiến hy vọng như tia lửa leo lét trong họ bùng lên thành hỏa diễm rừng rực. Có cao giai võ kỹ, có nhiều võ sư, chỉ cần có thời gian, họ sẽ đủ sức đấu với Lục Lâm bang. Huynh muội y tiếp thụ truyền thừa tinh huyết, tiềm lực khó lòng ước lượng được.

Tất cả gần như đều do Mộc Phong mang tới. Chỉ cần họ thực hiện được tâm nguyện tiêu diệt Lục Lâm bang, sau này có đi theo Mộc Phong cũng không nữa lời oán thán. Hà huống thực lực và khí phách của gã đều khiến thành viên Tụ Nghĩa xã bái phục.

Trong lần cướp công phẩm, một mình gã cầm chân thất giai võ sư của đối phương khiến niềm kính sợ ăn vào lòng mỗi người. Theo nhân vật như thế, còn gì mà không tâm cam tình nguyện? Chúng nhân đều nhận ra gã không chỉ đơn thuần muốn lợi dụng họ, giữa hai bên còn có tình huynh đệ sâu sắc.

“Đợi khi hoàn thành mục tiêu chung rồi nói.” Diệp Phong máy động, thành viên Tụ Nghĩa xã đều là võ giả không có hoặc mất đi căn cơ, họ đều có tiềm lực, sau này ít nhất cũng là cao giai võ sư, diệt trừ Lục Lâm bang xong mà hấp thu được họ vào Diệp gia tất sẽ đưa Diệp gia đứng vững tại Vân Châu, tạo nên cơ nghiệp.

Như thế gã sẽ yên tâm hành tẩu Võ Nguyên đại lục mà không phải lo lắng những việc trong tộc. Bất quá đó là việc sau này, quan trọng nhất là cần lật đổ Lục Lâm bang.

Từ biệt Lý Ngọc, gã nhìn về phía Ninh Tinh hạp cốc.

“Ta cũng nên về gia tộc một chuyến!”

OOo

Năm ngày sau, diệp Phong xuất hiện ở Ninh Tinh hạp cốc. Tuy dọc đường bị tam giai yêu thú tập kích nhưng với thực lực gã, đều không tạo thành uy hiếp.

“Những yêu thú này quả nhiên là chướng ngại thiên nhiên của tộc nhân. Trừ phi Lục Lâm bang biết vị trí cụ thể, phái nhiều nhân mã đến, bằng không không thể uy hiếp được tộc nhân.” Gã cực kỳ vừa ý, nhìn Tĩnh hạp cốc có nhiều yêu thú hơn Vụ Ẩn sơn mạch, có thể vì nguyên nhân địa hình tạo thành.

Đi qua một hẻm núi, mắt gã chợt sáng lên.

“Xem ra tộc sống ở đây cũng không tệ.” Ở chỗ vào sơn cốc có một hàng rào gỗ khá cao, phía trên là những cọc gỗ tròn nhô ra, đầu cọc được bọc thép, sắc bén vô cùng.

Phía sau hàng rào, trên một gò đất tua tủa cự nỏ lớn không kém thân người có đặt trường tiễn dài như trường mâu. Một hàng hơn mười cây nỏ chỉ vào gã đang đứng ở cửa cốc, nếu đồng thời phát xạ thì một võ sư khó lòng tránh thoát, quả thật là uy thế rờ rờ.

“Ai đến đó?” Đột nhiên vang lên tiếng quát. Diệp Phong ngẩng nhìn, trên bốn tòa tháp canh có tám tộc nhân đồng thời nhìn gã, một hàng cự nỏ chuyển động nhắm vào.

“Liên bá, ân thúc! Diệp Phong đây.” Gã chưa khôi phục diện mạo bởi muốn tộc nhân làm quen với gương mặt hiện giờ. Trong thời gian ngắn, gã không thể liên tục đổi dung mạo.

“Diệp Phong?” Chúng nhân trên lầu gác đều vui mừng, bất quá vẫn hỏi: “Có gì làm chứng?”

Gã lấy ngọc bài Diệp Thừa Thiên giao cho lúc đi, giơ lên cao.

“Là Diệp Phong, Diệp Phong về rồi.” Chúng nhân đổi ngay sắc mặt, nhiều người từ tháp canh và cự nỏ chạy ra nghênh tiếp.

Với Diệp gia, gã đã trở thành nhân vật mang tính tinh thần. Với chiến tích dùng thực lực võ sĩ tru sát cao giai võ sư, ngay cả tộc trưởng cũng không làm được. Mọi hi vọng của Diệp gia đều gửi lên mình gã, họ tin rằng không lâu nữa gã sẽ quét khởi thành cao thủ có tiếng ở Vân Châu, dẫn họ đến báo thù Lục Lâm bang.

Gã vừa tíu tít vừa theo chúng nhân vào trong.

Một gian nhà gỗ chắc chắn nuôi dưỡng không ít cầm thú, bốn phía là cây ăn quả dày đặc, tất cả khiến lòng gã lâng lâng. Sống ở đây hơi tẻ nhạt nhưng tộc nhân hiển nhiên cũng thấy khá dễ chịu. Với phòng ngự ở ngoài kia, dù tam giai yêu thú tập kích cũng không quá nhiều được họ.

“Cách phòng ngự này khá lắm.” Diệp Phong thấy Diệp Thừa Thiên, câu đầu tiên là khen ngợi.

“Đó là công lao của các huynh đệ Hồng Diệp bang, tộc nhân sống lâu trong thành như bọn ta sao biết nhiều thế.” Diệp Thừa Thiên lắc đầu cười.

“Xem ra tộc nhân ở đây cũng quen rồi.”

“Mới đầu không quen, lại không có nhà ở, ban đêm thường có yêu thú quấy nhiễu, ngủ cũng lo lắng. Nhưng hai, ba tháng sau, được huynh đệ Hồng Diệp bang trợ giúp, bản tộc đã lập nên cơ nghiệp này, tình hình khá lên trông thấy.” Diệp Thừa Thiên hơi cảm khái.

“Lần này con về có việc gì?” Ông ta hỏi.

“Lần này con về, chủ yếu vì mang theo đơn dược và võ kỹ, tranh thủ trong thời gian ngắn đào tạo lấy một toán cao thủ cho gia tộc.” Gã không nhiều lời, xòe tay ra, rất nhiều linh dược và sáu môn võ kỹ bí tịch cộng vài bản sao lục, thất phẩm võ kỹ xuất hiện trước mặt Diệp Thừa Thiên.

“Xem ra con ở Võ Dung học viện cũng thoải mái lắm.” Ông ta hơi kinh ngạc rồi mỉm cười.

260. Chương 260 : Cái Đuôi

Những thứ đó tuy hiếm có nhưng Diệp Thừa Thiên không kinh ngạc như Lý Ngọc. Với ông ta, mọi việc Diệp Phong làm là đương nhiên. Gã là niềm kiêu ngạo, là trụ cột gia tộc. Hơn nữa ông ta tuy ẩn cư nhưng vẫn nghe được một vài đại sự của Vân Châu

Một năm nay Lục Lâm bang liên tiếp tổn thất võ sư cao thủ, gặp khó về mọi phương diện. Với bang phái đang như mặt trời chính ngọ này, đó là một năm ác mộng. Tất cả đều là tác phẩm của Diệp Phong. Diệp gia tộc nhân cũng tin rằng đó là thành quả của gã.

Mỗi tộc nhân trong một năm này đều dốc sức tu luyện, trừ khi đi tuần, ăn cơm và ngủ thì mới nghỉ ngơi. Thiên phú đại đa số không cao nhưng tiến bộ đều khá rõ rệt, giờ có đơn dược và linh dịch trợ giúp, thực lực của gia tộc sẽ tăng nhanh trong thời gian ngắn.

“Tộc trưởng chọn ra một số nhân thủ trong tộc và các thành viên Hồng Diệp bang, phân phối phần lớn linh dịch cho họ để nhanh chóng xung phá võ sư.” Diệp Phong không rườm rà, dặn luôn: “Không cần lo đến khí hải của họ.”

Gã lại lấy linh dịch ra, giới thiệu loại đã pha thành một phần mười và một phần trăm cho Diệp Thừa Thiên để ông ta cân nhắc chia phần. Diệp gia hiện tại cần cao thủ thực sự nên số tài nguyên này cần tập trung cho những người vượt trội. Một khi Diệp gia có được hơn mười cao giai võ sư thì Lục Lâm bang muốn diệt họ cũng không dễ.

Nhưng gã hiểu rõ số có thiên phú trong tộc không nhiều, nên không mù quáng pha nhiều linh dịch một phần mười. Căn cứ không đạt thì linh dịch có thuần hơn, tộc nhân cũng không tận dụng được, nên trừ vài người có thiên phú cao như Diệp Lam ra, đa phần đều phục dụng linh dịch một phần trăm. Phần lớn phó bản thất phẩm võ kỹ được gã cấp cho thành viên Tụ Nghĩa xã. Diệt Lục Lâm bang cần tất cả ra sức, gã không thể thiên vị gia tộc, vì tiềm lực của bọn Lý Ngọc đương nhiên cao hơn.

“Ngay cả vạn niên linh ngọc dịch mà Phong nhi cũng lấy được, quả là trời giúp Diệp gia.” Diệp Thừa Thiên thập phần cảm khái, lúc gã một mình rời sơn cốc, đối diện với Lục Lâm bang truy sát, ông ta từng lo lắng, định để tộc nhân sống ở đây mười, hai mươi năm cho đến khi Lục Lâm bang quên mất họ thì nghĩ cách thiên di đến châu khác gây dựng cơ nghiệp.

Dù gì với lực lượng của Diệp gia, muốn đối kháng thế lực lớn nhất Vân Châu là điều không thể.

Nhưng mới qua một năm, gã chỉ quấy cho Lục Lâm bang loạn lên, tổn thất thảm trọng mà mang lại hy vọng quật khởi cho Diệp gia. Hiện giờ ông ta đầy lòng tin vào tương lai.

Có gã, diệp gia nhất định sẽ có chỗ đứng tại Vân Châu, sau cùng sẽ sánh ngang với Lục Lâm bang. Nhất định!

Bàn luận chính sự xong, diệp Thừa Thiên đưa gã đi tuần một vòng quanh sơn cốc.

“Hôm qua đại trưởng lão đi mua đồ sinh hoạt, hôm nay chắc sẽ quay về, chi bằng chúng ta cùng đi nghênh tiếp.” Diệp Thừa Thiên đột nhiên cười thần bí, kéo tay gã đi vào một vách đá.

“Tựa hồ đây không phải là hướng rời sơn cốc?” Gã nghi hoặc.

“Hầu thị huynh đệ từng nói thổ khôn có ba hang, chúng ta tuy nấu thân kín đáo nhưng lâu dài khó lòng không bị Lục Lâm bang phát hiện, nếu đối phương quá mạnh lại vây chặt cốc khẩu thì chúng ta coi như đang ở tuyệt địa.” Diệp Thừa Thiên vệt cỏ khô ra rồi đẩy một tảng đá. Một động huyệt đen ngòm đủ cho hai người chui vào xuất hiện.

“Toàn tộc bỏ ra hơn hai tháng mở mật đạo thông ra phía ngoài cốc này. Nếu có gì bất ngờ có thể thông qua lối này cho một phần tộc nhân thoát đi. Bất quá ta hy vọng điều đó không xảy ra.”

“Cũng nên phòng xa.” Gã theo tộc trưởng vào trong động, từng bước đi ra.

Động huyệt này không khác nào đào xuyên qua chân núi, hao phí không tưởng tượng được, gã vừa kinh thần vừa cảm khái.

Đi chừng bảy, tám phút, hai người xuyên qua ngọn núi bên ngoài, ở lưng chừng núi được tộc nhân tạo thành một cái đài quan sát. Chỗ này cách lối vào hõm núi không đầy bốn mươi thước, có thể quan sát toàn thể tình hình rất rõ ràng.

“Chúng ta ở đây đợi đại trưởng lão.” Diệp Thừa Thiên đang vui, mỉm cười ngồi trên đài quan sát, neho mắt nhìn ra xa.

Cũng khó trách, một năm nay, ông ta là Diệp gia tộc trưởng, áp lực không hề nhỏ. Diệp Phong trở về mang theo hy vọng của gia tộc, sao ông ta không vui cho được?

“Đến sớm không bằng kịp lúc, đại trưởng lão tựa hồ về rồi.” Diệp Phong nhướn mí mắt nhìn vào hàng cây bụi gần đó. Một toán người đang đi vào hõm núi, chính là đại trưởng lão đi mua đồ dùng sinh hoạt về, có cả Hầu thị huynh đệ.

Tuy tất cả đều dịch dung nhưng Diệp Phong chỉ nhìn là nhận ra Hầu thị huynh đệ. Đặc trưng hình thể cả hai huynh đệ quá nổi bật.

“Có nên chào hỏi họ không? Thấy con về, họ chắc vui lắm.”

“Bất tất, cứ để họ kinh hãi.” Diệp Phong mỉm cười, nhưng con người chợt co lại, thần thái chợt trở nên nghiêm túc.

“Hai người lén lút lút lút ở phía sau...Cũng là người trong tộc?” Gã đưa tay chỉ, diệp Thừa Thiên nhìn theo, sắc mặt chợt biến ngay.

Phía sau nhóm đại trưởng lão có hai thân ảnh gầy gò bám theo, ẩn thân sau gốc cây. Nếu bọn Diệp Phong không đứng ở trên cao, lại ở góc độ chéo thì khó lòng phát hiện.

“Không phải, đại trưởng lão bị bám đuôi rồi.” Diệp Thừa Thiên nóng lòng: “Đại trưởng lão, các vị bị theo dõi rồi.”

“Cái gì?” Ở hõm núi, đại trưởng lão cả kinh ngoái lại nhìn, hai bóng đen hiển nhiên nghe thấy tiếng Diệp Thừa Thiên, lắc mình chia ra bỏ chạy.

“Đuổi theo.” Đại trưởng lão nổi giận đuổi theo một người. Hầu thị huynh đệ đã tấn nhập võ sư, cùng phát ra năng lượng quang mang mờ mờ đuổi theo người còn lại.

“Hong rồi, hai tên này thực lực không tệ, e rằng đạt đến võ sư trung giai, lại thiện nghệ thân pháp tốc độ, đại trưởng lão có khi không đuổi kịp.” Chỉ khe liếc, diệp Thừa Thiên đã nhận ra chênh lệch song phương.

Nếu hai người đó chạy mất, căn cứ địa của Diệp gia sẽ bại lộ.

“Yên tâm, chúng không chạy được đâu.” Mắt Diệp Phong lạnh lại, lắc mình nhảy xuống.

“Phong nhi!” Diệp Thừa Thiên ngạc nhiên cả kinh, đài quan sát cách mặt đất hơn ba chục thước, tuy không ngã chết người nhưng lực đạo rơi không nhẹ, không cẩn thận sẽ chấn thương chân ngay.

Thân thể gã đáp xuống nửa chừng, chân phải đập mạnh vào vách núi, đà rơi xuống biến thành bay ngang, lực đạo cũng chuyển sang lướt đi, tan mất quá nửa trọng lượng. Thân ảnh gã như viên đạn pháo bắn vào hai kẻ bỏ chạy.

Diệp Thừa Thiên há hốc miệng, tốc độ của Diệp Phong quá khủng khiếp, vốn cách đại trưởng lão hơn năm chục thước nhưng chỉ vài cái chớp mắt đã vượt qua, áp sát kẻ bỏ trốn.

“Đứng lại.” Diệp Phong xòe tay vỗ mạnh lên vai đối phương.

“Muốn chết.” Hắn vốn kinh sợ vì đối phương bắt kịp quá nhanh, lúc nhìn rõ chỉ là một tiểu tử nhãi ranh thì lập tức sinh lòng khinh thị. Dù gì hắn cũng là tứ giai võ sư, đối phương còn trẻ như thế, dù thiện nghệ tốc độ cũng không sánh được với hắn.

Hắn lật tay đâm lại một quyền. Chỉ cần đánh gục đối phương, hắn sẽ an nhiên thoát thân.

Chát, đại lực dồn vào thể nội hắn, ta đau nhói lên, thân thể giáng mạnh vào một gốc cây.

“Đại trưởng lão, còn lại là phần trưởng lão.” Diệp Phong nói đoạn xoay người đuổi theo kẻ kia.

“Y là ai?” Đại trưởng lão không nhận ra, trong ấn tượng của ông ta, gia tộc không có kim nguyên tu luyện giả nào thực lực đến thế...

Không đầy nửa phút, võ sư đào tẩu còn lại bị Diệp Phong bắt sống. Thực lực của chúng chỉ là trung giai, nhận nhiệm vụ nghe ngóng tung tích của Diệp gia tộc nhân. Điền Trí vốn cho rằng với thực lực tứ giai võ

sư của chúng, lại tu luyện thân pháp võ kỹ thì dù bị phát hiện cũng có thể thoát thân mang tin về. Nào ngờ Diệp Phong lại xảo hợp về thăm gia tộc.

Nếu không có gã, e rằng bí mật về sơn cốc sẽ được truyền về Lục Lâm bang, diệp gia sẽ nguy hiểm.

“Các hạ là...” Thấy gã dễ dàng hạ được hai trung giai võ sư, đại trưởng lão chấn kinh vô cùng.

“Y là Phong nhi.” Diệp Thừa Thiên từ đài quan sát nhảy xuống, ánh mắt tỏ vẻ chấn động. Trước đó Diệp Phong có chiến tích kích sát cao giai võ sư nhưng đều phải trả giá, giờ gã chỉ khẽ động thủ là hạ được hai trung giai võ sư, đối phương không chịu nổi một chiêu. Thực lực của gã thật ra đạt đến mức nào rồi?

“Phong nhi?”

“Diệp Phong?”

Đại trưởng lão và Hầu thị huynh đệ sững người rồi vui mừng hơn hớn.

“Diệp huynh đệ sau cùng cũng về thăm bọn mình.” Hầu thị huynh đệ ôm gã, hầu Kiệt hưng phấn hỏi: “Hiện tại huynh đệ đạt đến mức nào rồi?”

Diệp Thừa Thiên và đại trưởng nóng lòng đợi gã trả lời, họ cũng muốn biết. Nửa năm trước gã chỉ có thực lực trung giai võ sĩ mà thôi.

“Ha ha, con mới tấn nhập võ sư tam giai.”

“Tiểu tử tu luyện bằng cách nào nhỉ? Chỉ nửa năm ngắn ngủi mà tăng cả một đẳng cấp? Hai chúng ta ngày ngày khắc khổ tu luyện mà chỉ tăng được một cấp.” Hầu Anh đắm một quyền vào ngực gã, cười thán phục.

“Xảy ra một chút việc bất ngờ nên thực lực của ta tăng nhanh.” Diệp Phong mỉm cười: “Các vị không cần ghen tị, không lâu sau, thực lực của các vị cũng sẽ tăng như thế.”

“Cái gì? Sao huynh đệ lại biết?” Hầu thị huynh đệ trừng mắt hỏi.

“Ha ha, chốc nữa các vị sẽ biết. Bất quá trước đó, chúng ta nên thăm vấn hai tên theo đuôi kia.” Ánh mắt gã trở nên lạnh lẽo.

261. Chương 261 : Yên Ny Xin Trợ Giúp

Hai võ sư bị Diệp Phong bắt sống không kiên cường gì, bị Hầu thị huynh đệ bức cung thì khai tất tậ mọi sự.

“Quả nhiên là người Lục Lâm bang, chúng phát hiện gì chẳng?” Diệp Thừa Thiên nghe khai xong thì trầm ngâm hỏi.

“Nửa năm nay chúng ta mất tích, lục Lâm bang nhất định đã tìm khắp Vân Châu. Có lẽ chúng cũng đoán được chúng ta ẩn thân trong núi nhưng chưa nhận được tin tức xác đáng, bằng không lần này đến đây không phải là thám tử mà là đại đội nhân mã.”

Hai người bị bắt không biết nhiều, chỉ được thượng lệnh rằng chú ý mật thiết nhưng người lạ mặt xuất hiện tại thành trấn mua đồ dùng sinh hoạt, nếu tìm được địa điểm họ ẩn thân thì sẽ được tổng bộ trọng thưởng.

“Lần này hai thám tử tất tung trong Ninh Tĩnh hạp cốc, chắc chúng sẽ nhanh hoài nghi nơi này, nếu chúng phải nhân mã đến tìm kiếm thì chúng ta khó lòng ẩn thân được.” Hầu thị huynh đệ lo lắng.

“Tôi đây, lục Lâm bang chắc không có hành động gì đáng kể.” Gã nắm chắc như vậy vì biết Tô Chiến Thiên vừa mất mười tám vạn tinh tệ, đang rối như canh hẹ, trong thời gian ngắn, lục Lâm bang phải dồn chú ý vào gom tiền bạc.

“Con trở về sẽ nghĩ cách thực hiện động tĩnh lớn một chút, thu hút chú ý của Lục Lâm bang để tranh thủ thời gian cho tộc nhân. Trong vòng nửa năm, gia tộc có linh dịch và linh dược trợ giúp, chắc sẽ xuất hiện một toán cường giả. Lúc đó chúng ta không cần trốn tránh nữa, có thể quang minh chính đại đấu với chúng.” Diệp Phong ngâm nghĩ một chút rồi nói.

“Được, mấy tháng tới, chúng ta sẽ không phải người đến thành trấn mua hàng nữa, tránh bị bại lộ.” Diệp Thừa Thiên hồ thẹn, hôm nay nếu không phát hiện hai cái đuôi bám theo thì Diệp gia e rằng sẽ phải đối diện với một trường tai nạn.

Thương nghị xong xuôi, ông ta sai đem hai thám tử Lục Lâm bang ra chém để tế tộc nhân đã chết, rồi tuyên bố toàn tộc phải giới bị, toàn lực tu luyện để tăng cường thực lực giữ mình. Diệp Phong cũng không ở lại lâu, một ngày sau thì rời sơn cốc về Võ Dung học viện.

“Lần này không chỉ là giết một, hai cao giai võ sư mà phải chấn động cả Lục Lâm bang mới khiến đối phương không thể dứt ra đối phó tộc nhân. Nhưng...Phải làm thế nào mới cầm chân được lực lượng chủ yếu của chúng?” Tạm thời gã chưa có chủ ý gì.

Tuy trong thời gian ngắn, lục Lâm bang khó lòng tìm được nơi tộc nhân ẩn thân nhưng thời gian cho gã không còn nhiều. Gã phải mau chóng giảng cho chúng một đòn đau.

OOo

Diệp gia, trầm tịch trong Ninh Tĩnh hạp cốc nội. Dốc sức tu luyện.

Lục Lâm bang cuống cuồng giải quyết nguy cơ tiền bạc để ổn định bang phái. Hai thám tử thất tung khiến chúng khẳng định Diệp gia dư nghiệt ẩn tàng tại đâu đó trong Ninh Tĩnh hạp cốc nhưng địa điểm cụ thể bất minh, nhân thủ lại không đủ nên không hành động.

Diệp Phong ở học viện cũng vừa tu luyện vừa tính toán bước tiếp theo.

Cả ba bên bước vào thời kỳ bình tĩnh. Cũng là chút yên tĩnh sau cùng trước khi mưa gió tràn đến...

Thoáng cái lại qua hai tháng. Võ Dung học viện sắp đón một năm học mới. Chiêu thu tân sinh, kỳ thi hàng năm cũng sắp bắt đầu.

Thời gian này, tụ Nghĩa xã liên tiếp đột phá mười võ sư.

Lý Ngọc có tinh huyết truyền thừa lại được linh dược phụ trợ nên tấn nhập võ sư, tiếp đó phục dụng linh dịch nồng độ một phần mười nên tiến thẳng đến võ sư ngũ giai. Vu võ huyết mạch truyền thừa, quả nhiên bất phàm. Mặt sẹo và Lăng Vân cũng đột phá đến võ sư tam giai, những người khác ít nhất cũng đạt mức nhị giai. Nhờ linh dịch tấy tủy nên những nhược điểm như khí hải hư phù do đơn dược tạo thành đều tan biến hết.

Lăng Thiên và Lý lão vốn có thực lực võ sư, được linh dịch và đơn dược trợ giúp, một người đạt đến tứ giai, một đạt đến ngũ giai. Tụ Nghĩa xã nếu tính cả Diệp Phong, trừ nhân số ít ra thì thực lực chính thể không kém hơn trung đẳng thể lực.

“Nửa năm, chỉ cần cho ta nửa năm, lực lượng trong tay ta có thể chính diện đấu với Lục Lâm bang.” Nhận được tin vui, diệp Phong cực kỳ hoan hỉ. Tụ Nghĩa xã xuất hiện nhiều võ sư như thế thì gia tộc tất cũng không ít...Đợi khi những võ sư này nhờ vào công hiệu của linh dịch, nhanh chóng trở thành trung, cao giai võ sư thì sẽ là thể lực khiến Lục Lâm bang nhúc nhích.

Gã nắm chặt quyền đầu.

“Mộc Phong!” Tiếng Lôi bàn tử vang lên ngoài cửa.

Gã nhìn Tiểu Hôi còn ngủ say, nhét nó xuống gầm giường rồi mới ra mở cửa. Nó ngủ mãi không dậy nhưng gã cảm nhận được thể nội nó tràn đầy sinh mệnh khí tức, thể hình cũng tăng tiến theo, ngang với tiểu hải chừng mười tuổi.

“Tìm ta có việc gì?” Lôi bàn tử vẫn béo ú nhưng được linh khí của gã tưới nhuần nên đạt đến võ đồ thất giai, nắm chắc chín phần qua được kỳ thi tấn cấp năm nay.

“Có mỹ nữ tìm người.” Lôi bàn tử nháy mắt, nụ cười cực kỳ nhàn nhõ.

“Mỹ nữ?” Gã không hiểu gì.

“Mộc Phong...” Tiếng gọi rụt rè vang lên sau lưng Lôi bàn tử, thể hình y quá to nên khó trách Diệp Phong không nhìn thấy.

“Hóa ra là Yến Ny học thư, tìm đệ có việc gì?” Yến Ny là bạn thân của Tử Thanh nên gã không lạ gì. Lúc trước nghe nói nhà cô có việc, không hiểu quay về học viện từ lúc nào. Tử Thanh nhờ gã tạm biệt Yến Ny nhưng gã vì bận rộn nên quên mất.

“Không quấy nhiễu nữa, hai vị cứ từ từ bàn luận.” Lôi bàn tử giờ ngón tay cái với Diệp Phong, cười cười đi ra.

Yến Ny đỏ mặt hổ thẹn, nhưng mắt ánh lên lo lắng. Lúc đầu cô còn rụt rè, hỏi han vài việc về Mộ Dung Tử Thanh, Diệp Phong trả lời thực thà, những gì không nên thì gã không nói.

“Có nghĩa là Tử Thanh không quay lại học viện nữa?” Yến Ny thoáng qua nét thất vọng.

“À, học thư tìm đệ là hỏi về chuyện Tử Thanh?” Gã biết cô khó mở miệng nên hỏi trước.

“Mộc Phong, còn nhớ từng đồng ý với ta và Tử Thanh sẽ thực hiện thỉnh cầu cho mỗi người không?” Cô hình như lấy hết dũng khí mới ngẩng lên nhìn gã được.

“Không sai, yến Ny học thư có gì cần đệ giúp hả?”

“Ta...Ta...Muốn người giả là bạn trai ta cùng về nhà.” Cả gáy cô cũng đỏ lên.

“Cái gì.” Gã giật mình, không sao ngờ được cô lại thỉnh cầu như thế.

Lẽ nào phụ mẫu cô vội vàng tuyển nữ tể, cô vì ứng phó nên muốn gã cùng diễn kịch.

“Việc...Này thì có hàng tá nam học viên ưu tú trong học viện sẵn sàng ra sức, tựa hồ không cần tìm đệ?” Gã cười kha, định từ chối.

“Không, việc này chỉ huynh đệ mới giúp được tôi.” Yến Ny cuống lên, giải thích cặn kẽ.

Nhà cô ở Mộ Quang thành cách Võ Dung học viện năm mươi dặm, phụ thân cô là thủ hạ đắc thực của Đồ Lang bang thống trị ngôi thành, thực lực đạt đến võ sư nhất giai. Vốn gia cảnh của cô không tệ, phụ thân cũng có tiếng nói trong bang nên theo lý, không mấy ai trong thành có thể khó dễ được cô.

Nhưng sự tình không đơn giản như thế. Con trai cả của Đồ Lang bang bang chủ một lần vô tình gặp cô thì đâm ra mê luyến, quyết lấy làm vợ. Phụ thân cô dù gì cũng là cốt cán trong bang nên vị đại công tử đó vẫn còn dùng lễ số để theo đuổi.

Yến Ny tất nhiên không đồng ý, vị đại công tử này hơn cô cả chục tuổi đã đành, lại là hoa hoa công tử trứ danh Mộ Quang thành, không biết bao nhiêu thiếu nữ đã hủy trong tay hắn. Nếu không vì phụ thân cô có chút danh vọng trong bang, chắc cô đã bị bắt đi lâu rồi.

“Ta vì tránh mặt hắn nên mới ghi danh vào Võ Dung học viện, lấy đó làm có thoái thác.” Yến Ny cười khổ: “Lúc đó ta còn nhỏ nên hắn không bức ép quá, nói rằng đợi khi ta tốt nghiệp sẽ đến đón về nhà. Thực tế đó là thông điệp tối hậu của hắn.”

“Lúc đó ta chỉ nghĩ rằng muốn hoàn toàn thoát khỏi hắn chỉ có hai con đường. Một là dốc sức tu luyện, tranh thủ tấn nhập võ sư trước khi tốt nghiệp để dùng thực lực áp chế hắn, khiến hắn không dám làm loạn. Thứ hai là tìm được chỗ dựa hợp lý ở học viện, cắt đứt khỏi bị hắn làm phiền.”

“Nên học thư định nhờ Tử Thanh giúp?” Diệp Phong gật đầu, bằng danh tiếng của Mộ Dung thế gia đủ chấn nhiếp một Đồ Lang bang nhỏ xíu.

“Việc này ta từng nói với Tử Thanh, tỷ ấy cũng hứa sẽ giúp, không ngờ...” Cô cười buồn bã: “Ta ở học viện đã sáu năm, kết thúc kỳ thi tốt nghiệp năm nay thì phải về nhà. Vốn tưởng rằng với thực lực thất giai võ sĩ và uy vọng của phụ thân trong bang, ít ra cũng kéo dài thời gian được. Ai ngờ đối phương đã đưa sính lễ tới nhà, phụ thân ta cũng đồng ý...”

“Vì sao?” Nếu phụ thân cô lúc trước tán đồng việc này thì đã không để cô đến Võ Dung học viện trốn tránh.

“Vì y được chỉ định là người kế thừa Đồ Lang bang. Hơn nữa đã tăng lên nhị giai võ sư...”

“Vì thế mà phụ thân học thư thay đổi lập trường?”

“Ta không biết hần hứa cho phụ thân lợi lộc gì, lần này phụ thấy lấy lý do mẫu thân bệnh nặng gọi ta về, chắc để khuyên nhủ việc đó.” Yến Ny tỏ vẻ bất lực khiến người khác nhìn vào đều thương xót.

“Học thư muốn đệ làm gì?” Gã thờ dài, cô là bạn thân duy nhất của Tử Thanh, cũng có giao tình với gã, về tình về lý, ngã đều nên giúp đỡ.

“Vương Bá nói chỉ cần ta đưa bạn trai mạnh hơn về thì hần sẽ không quấy nhiễu nữa. Chỉ cần người đánh bại được hần là xong.” Yến Ny nhìn gã, có vẻ không yên tâm: “Nhị giai võ sư...Người đối phó được không?”

Tuy cô có nghe đồn về chiến tích của gã nhưng không tận mắt nhìn thấy, lòng thầm thấp thỏm. Diệp Phong là cái phao cứu sinh duy nhất của cô.

“Đồ Lang bang...Thế lực này chắc cũng dựa vào Lục Lâm bang?” Gã đảo mắt, kế hoạch lập tức hình thành trong đầu.

262. Chương 262 : Tấn Công Mộ Quang Thành

“Yến Sơn, sao huynh lại giúp Vương Bá áp bức nữ nhi, không thấy quá đáng sao?” Một mỹ phụ chừng hơn bốn mươi nhìn trung niên trắng hăn với vẻ oán giận.

“Ta cũng bị bức bách, vì tương lai của nó nên mới như thế.” Trung niên hán tử cười khổ.

“Có gì mà bức với bách, vương Bá hiện chưa phải là bang chủ, dù sau này hần làm bang chủ thì lẽ nào lại dựa thế bắt nạt người? Dù gì huynh cũng là cốt cán trong bang, hần mà làm thế, không sợ các huynh đệ lạnh lòng hả?” Mỹ phụ không phục.

“Muội biết gì hả? Bang chủ đã lập Vương Bá làm người kế thừa, chắc chắn sẽ cho hần cơ hội bồi dưỡng thế lực. Không thấy Hắc Hùng, lão Cửu giờ thế nào sao? Trước đây chúng có dám lớn tiếng trước mặt ta không?” Yến Sơn trừng mắt nhìn vợ: “Dù ta không quan tâm đến địa vị trong bang nhưng cũng phải lo cho con trai chúng ta, còn Yến Ny nữa chứ?”

“Huynh dâng Yến Ny cho một tên lãng tử là lo cho con gái? Tên khốn Vương Bá đó mấy lần đến nhà ta, ánh mắt nhìn muội đều đắm đuối, yến Ny theo hần thì yến lành được sao?”

“Vậy muội muốn ta làm gì? Liều chết với Vương gia sao?” Yến Sơn gắt lên: “Võ trưởng lão vì đắc tội với Vương Bá, hiện tại bị miễn chức, bang chủ cũng mất nhắm mắt mở cho qua. Nếu ta bị bọn Hắc Hùng gạt ra rìa thì làm cách nào bảo vệ được muội mà con gái?”

“Nếu không vì ta còn một chút địa vị, muội tưởng Vương Bá sẽ khách khí như vậy với con gái chúng ta sao? Nếu ta phải liều cái mạng già mà đổi được bình an cho con gái thì ta chấp nhận. Nếu ta gục ngã, yến Ny sẽ trở thành đồ chơi của hần. Nhận mối hôn sự này, vương Bá là nữ tể của ta, cộng thêm danh vọng và địa vị của ta trong bang, ít nhất hần cũng không để Yến Ny thiệt thòi quá.”

“Không còn cách giải quyết nào khác hả?” Mỹ phụ âu sầu rơi lệ.

“Còn cách gì? Hắc Hùng và Lão Cửu đang hung hăng, vương Bá cầu thân không chỉ vì say mê sắc đẹp của Yến Ny mà muốn lung lạc ta. Nếu ta không tỏ rõ thái độ, tiếp đây hần sẽ đối phó ta. Lão bang chủ đang bồi dưỡng hần, mấy lão huynh đệ bọn ta trở thành vật hy sinh.” Trắng hăn thở dài lắc đầu.

“Vậy chúng ta dẫn nhi tử và nữ nhi ly khai Mộ Quang thành. Nữ nhi hiện tại thực lực không tệ, vân Châu thế nào cũng có chỗ cho chúng ta dừng chân.” Mắt mỹ phụ chợt sáng lên.

“Đừng ngốc nữa. Vương Bá ngồi lên được vị trí người kế thừa vì hần có chỗ dựa ở Lục Lâm bang. Chúng ta chạy thì đến được đâu? Quanh Mộ Quang thành đều là địa bàn của Lục Lâm bang, nếu bị bắt về thì sẽ bị xử trí tội phản bang. E rằng không chỉ con gái, mà cả muội...Cũng không có kết cục gì tốt đẹp đâu.”

“Đúng rồi, yến Ny nói là có quen một thanh niên trong thế gia, huynh thấy...Có thể khiến Vương Bá bỏ qua không?” Mỹ phụ mở to cặp mắt hy vọng.

“Nếu là con cháu đích hệ của mấy thế gia có thể lực ở Vân Châu tất khiến Vương Bá bỏ cuộc. Nhưng những nhân vật như thế còn đến Võ Dung học viện tu luyện làm gì, sao lại quen với Yến Ny? Còn con cháu mấy tiểu gia tộc thì Vương Bá có coi ra gì?”

“Hà huống hãn đã thành nhị giai võ sư, một tiểu tử mới tốt nghiệp học viện đối phó được sao? Đồ Lang bang dựa vào Lục Lâm bang nên có chút thanh danh tại Vân Châu. Thế lực bình thường đời nào chịu vì Yến Ny mà xung đột với Vương Bá. Dù tiểu tử gốc mà con gái chúng ta quen chịu thì thế lực sau lưng y cũng không đời nào.” Yến Sơn thở dài: “Nha đầu ngốc, đừng liên lụy đến người ta.”

OOo

“Cha, con về rồi.” Ngoài cửa vang lên tiếng Yến Ny, yến Sơn đứng dậy mở cửa, ngăn người khi thấy thiếu niên đi cạnh con gái.

Ông ta cho rằng con gái đưa về không phải học viên tốt nghiệp năm nay thì cũng là đồng học ở lớp tốt nghiệp, thiếu niên này còn chưa đầy hai mươi, e rằng thực lực trung giai võ sĩ còn chưa đạt tới, đấu với Vương Bá có khác gì tự sát?

Lẽ nào sau lưng gã có bối cảnh phi thường thâm hậu?

Mang theo nỗi hồ nghi, yến Sơn mời gã vào nhà.

“Cậu...Tu luyện mấy năm ở Võ Dung học viện?” Ông ta cẩn thận hỏi.

“Sắp một năm rồi.” Diệp Phong cười đáp.

“...” Yến Sơn câm lặng, những lời đã nghĩ sẵn mà nhất thời không nói ra được.

“Cha, mộc Phong rất mạnh, vừa nhập học là một năm thăng liền hai cấp.” Yến Ny đỏ mặt, thập phần khả ái. Trên đường, gã đảm bảo sẽ giúp cô giải quyết phiền hà nên cô khá yên tâm

“Hai cấp?” Yến Sơn cười khổ, bất quá chỉ là võ sĩ thôi mà, nếu hậu đài của gã không bằng Đồ Lang bang hoặc địa vị của gã ở đó không cao, muốn tranh với Vương Bá...Là không thể.

“Yến bá bá, đồ Lang bang thực lực thế nào?” Gã vốn không coi Vương Bá ra gì, mà chỉ quan tâm đến địa bàn Mộ Quang thành.

Đúng, đoạt một thành thị thuộc về Lục Lâm bang sẽ khiến chúng quay cuồng. Trên đường gã đã nghĩ ra một kế hoạch, cần Tụ Nghĩa xã thực hiện.

Yến Sơn mắt lóe lên kinh ngạc, thiếu niên này chưa nhiều tuổi nhưng hành sự cực kỳ trầm ổn, biết nghe ngóng thực hư của địch...Cùng tốt, cứ khuyên nhủ để y biết khó mà lui, không thể vì con gái gây họa mà liên lụy đến y.

“Bang chủ bản bang là lục giai võ sư, còn bốn vị trưởng lão, thực lực khoảng tứ giai - ngũ giai. Trước mắt tuy không có mặt một vị nhưng không ảnh hưởng đến thực lực bang phái. Võ sư cấp thấp như lão phu có mười một người, lão phu không hẳn thực lực cao cường nhưng vì theo lão bang chủ lâu năm nên cũng có đôi chút địa vị. Đồ Lang bang tổng nhân số hơn nghìn, tuyệt đại đa số có thực lực võ sĩ, tại Vân Châu, trừ tứ đại thế lực thì bản bang nằm trong mười bang phái mạnh nhất.”

“Không tệ, thực lực này ở Vân Châu đích xác xếp loại hàng đầu.” Gã gật đầu, thực lực đó mạnh hơn Lục Trúc bang nhiều lần.

“Không biết công tử thuộc thế lực nào ở Vân Châu?” Nghe khẩu khí của gã bình thản, yến Sơn lấy làm lạ lòng. Lẽ nào gã có lai lịch hơn người, bằng không nghe thấy thực lực của Đồ Lang bang lại không đối sắc?

“Gia tộc của tiểu diệt vô danh tiểu tốt, nói ra Yến bá bá chắc cũng không tin.” Diệp Phong mỉm cười. Tiểu tốt đích xác là tiểu tốt, còn vô danh thì chưa hẳn. Thanh danh Diệp gia đã lan khắp Vân Châu, ai cũng biết tiểu gia tộc này đã giết con trai Tô Chiến Thiên, đến giờ hãn vẫn chưa bắt được hung thủ.

“Vậy sao công tử còn đồng ý với tiểu nữ nhúng vào vũng nước đục này?” Yến Sơn lạnh hãn sắc mặt, hóa ra thiếu niên này chỉ loại tham luyện mỹ sắc nữ nhi.

“Tiểu diệt thấy bá bá không phải người bán con gái đổi lấy địa vị trong bang, vì sao lại gả Yến Nỵ cho tên khốn Vương Bá đó?” Diệp Phong không đáp mà hỏi ngược, thân thể phát ra uy bức khiến Yến Sơn kinh ngạc.

Yến Nỵ luôn oán phụ thân nhưng Diệp Phong nhận ra ông ta không phải loại người đó nên muốn hiểu rõ duyên do. Nếu có thể, chính Yến Sơn sẽ là trợ thủ đắc lực cho lần chiếm Mộ Quang thành này.

Yến Sơn hiểu ra thiếu niên này không hề tầm thường, thở dài nói lại những gì đã bàn với thê tử. Yến Nỵ từng sờ nhìn phụ thân, hóa ra sự tình không đơn giản như cô tưởng tượng, cô không ngờ việc của mình còn liên quan đến nội bộ Đồ Lang bang và an nguy của gia đình. Nhất thời, lòng cô rối như tơ vò, việc về Vương Bá e rằng không phải Diệp Phong cứ đánh bại hắn là xong.

Thân sự của cô và Vương Bá thật ra là thể hiện thái độ của phụ thân, nếu không thành thì ông sẽ trở thành mục tiêu đả kích của Vương Bá. Hắn không đời nào chấp nhận cho một nguyên lão có tiếng trong bang đứng ở phía đối lập.

“Việc này không phải các hạ cứ chiến thắng Vương Bá là giải quyết xong xuôi...Các hạ dù có thực lực cũng khó lòng chống lại cả Đồ Lang bang. Nên việc của tiểu nữ, các hạ không nên nhúng vào, tránh bị liên lụy.” Yến Sơn có cảm giác lạ lùng rằng Vương Bá không phải đối thủ của thiếu niên này, các giác đó tuy hoang đường nhưng thật sự tồn tại.

Dù vậy ông ta cũng không đánh giá cao gã, đánh bại Vương Bá còn Đồ Lang bang, tiếp đó còn Lục Lâm bang. Một thiếu niên, dù lợi hại thì đã làm sao?

“Tiểu diệt không đồng ý với bá bá.” Diệp Phong xua tay: “Bá bá nói là vì an toàn của Yến Nỵ thì mất mạng cũng không tiếc. Tiểu diệt tin rằng bá mẫu cũng thế. Còn Yến Nỵ thà chết cũng không chịu theo Vương Bá.”

“Cả nhà các vị không sợ chết thì vì sao lại sợ đối diện với một tên Vương Bá?” Gã cười lạnh: “Bị bắt nạt thì nên dốc sức phản kháng, thất bại thì chết là cùng, đã không sợ chết sao không liều một phen? Phản kháng, vị tất đã thất bại, còn mất đi đầu chí, dù chịu nhịn thì chưa chắc đối phương đã thương hại mình.”

“Chắc bá bá có biết việc của Ngọa Lãng Diệp gia. Một gia tộc nhỏ bé ở nơi hoang vu lại dám chống đối với Lục Lâm bang danh lừng Vân Châu, lại đạt được nhiều thành quả khó tin khiến chúng đau đầu, đến giờ vẫn chưa giải quyết được. Nếu theo cách nghĩ của bá bá thì có phải Ngọa Lãng Diệp gia nên xuôi tay, mặc cho Lục Lâm bang đồ sát?”

“Không thử thì vĩnh viễn không biết kết quả cuối cùng. Bá bá cũng nói mình là nguyên lão có địa vị khá cao trong bang, nếu đứng lên thì có bao nhiêu huynh đệ đi theo? Những trưởng lão và đầu mục bất mãn Vương Bá có bao nhiêu người theo bá bá? Bá bá đã nghĩ tới chưa? Một khi bá bá liều mạng dàn trận, vương Bá thật sự dám chính diện giao phong chẳng? Hắn đúng là người kế thừa nhưng còn chưa là bang chủ. Người kế thừa không nhất định sẽ ngồi lên ghế bang chủ.” Diệp Phong gõ ngón tay xuống bàn, từng lời như giáng mạnh vào lòng Yến Sơn.

263. Chương 263 : Loại Cắc Ké

Nghe Diệp Phong nói xong, yến Sơn trầm mặc hồi lâu, ánh mắt đầy phức tạp, sau cùng mới ánh lên tinh quang.

“Lão phu đúng là lão hồ đồ. Mấy năm nay thực lực của lão phu không tiến bộ nên có lòng muốn thoái thác, chỉ biết lùi bước trước việc bọn Vương Bá lấn tới. Mà không biết rằng danh vọng và địa vị của lão phu cũng là nhân tố khiến chúng e dè. Lão bang chủ còn có nhị công tử và tam công tử, họ đều muốn thay thế Vương Bá! Địa vị của Vương Bá không như lão phu tưởng tượng. Nếu lão phu cứng rắn, vị tất hắn dám làm gì.”

“Hừ, chọc tức lão phu thì lão phu kéo huynh đệ đứng về phía tam công tử. Sự tình ờ ờ thì lão phu không tin lão bang chủ làm thỉnh. Bản bang mà chia rẽ, tổn thất lớn nhất không phải Yến Sơn ta. Con gái ta không phải thứ cho Vương Bá chà đạp.”

“Cha!” Yến Nỵ mừng đến phát khóc, nhào vào lòng cha.

“Nha đầu ngốc, trước đây là cha không đúng, suýt nữa đẩy con xuống vực lửa.” Yến Sơn yêu thương xoa đầu con gái, ngẩng lên cảm tạ Diệp Phong: “Tiểu huynh đệ, yến mỗ hôm nay đã được thụ giáo.”

“Chốc nữa không cần tiểu huynh đệ ra mặt, lão phu sẽ cự tuyệt Vương Bá! Đồ Lang bang không phải nơi mình hấn một tay che trời.” Yến Sơn toát lên mấy phần uy thế.

“Kỳ thật, làm gang chỉ là hạ sách khi bất đắc dĩ. Theo những gì bá bá nói ban nãy thì nên lợi dụng nhị công tử và tam công tử để dẫn dắt hắn. Nếu hắn là người thông minh sẽ không bức ép bá bá...” Diệp Phong cười ranh mãnh: “Bá bá cho rằng nếu tìm người thay thế Vương Bá, nhị công tử và tam công tử thì ai thích hợp hơn?”

“Nhị công tử hiểu đại cục, lại thông minh, tính cách nhân hậu, rất được huynh đệ trong bang ủng hộ nhưng thực lực không đạt, ba mươi tuổi chỉ là ngũ giai võ sĩ, khó lòng phục chúng. Tam công tử có dã tâm, tính cách độc ác, tàn bạo, bất quá rất nghĩa khí với người cùng phe, thực lực cũng không tệ, hai mươi bảy tuổi, thất giai võ sĩ, nếu có thể đột phá võ sư, đích xác là kinh địch của Vương Bá.”

Yến Sơn đột nhiên liếc gã, mục quang tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ý công tử là cần lão phu...”

“Ha ha, đúng là cách giải trừ nguy cơ vĩnh viễn.” Diệp Phong bật cười: “Chỉ cần Vương Bá mất tư cách kế thừa bang chủ thì còn uy hiếp được bá bá nữa sao?”

“Vương Bá được lão bang chủ tự tay chỉ định làm người kế thừa, muốn ông ta đổi ý thì lão phu không đủ ảnh hưởng.”

“Tiểu diệt chỉ tùy tiện nói thế, có khi sau này sẽ có thay đổi đặc biệt cũng nên...” Diệp Phong cười cao thâm mặc trác khiến Yến Sơn chột dạ, thiếu niên này không hề đơn giản.

“Yến đường chủ, nghe nói Yến Ny về, tiểu diệt đến bái kiến.” Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói trẻ tuổi.

“Vương Bá đến rồi.” Mắt Yến Ny ánh lên hoảng loạn.

“Lão phu đuổi hắn đi.” Yến Sơn sầm mặt đứng dậy.

“Thôi, loại tôm tép này cứ để tiểu diệt. Đó là việc tiểu diệt đồng ý với Yến Ny.” Diệp Phong chặn ông ta lại, thì thầm mấy câu rồi uể oải đi ra.

Ngoài cửa, một nam tử trẻ tuổi khá tuấn tú đang đứng, sau lưng là ba đại hán cường tráng, diện mạo hung ác, thoát nhìn cực độ ngông cuồng. Nam tử vốn cười tươi, thấy Diệp Phong đi ra thì sầm mặt xuống.

“Người là ai? Có quan hệ gì với Yến Ny?” Vương Bá phủ đầu, hắn được thủ hạ cho biết Yến Ny đưa một thiếu niên về.

“Ta và Yến Ny quan hệ thế nào thì liên quan gì đến ngươi. Bất quá ta chỉ ngươi biết một chuyện là ngươi và Yến Ny không còn quan hệ gì.” Diệp Phong câu nào cũng lời “quan hệ” ra khiến Vương Bá耿耿 một lúc mới định thần lại được.

“Lớn mật, ngươi biết ta là ai không mà dám vô lễ như vậy? Mau báo danh bằng không đừng trách ta không khách khí.” Vương Bá không ngốc, biết rằng trước khi xuất thủ nên dò xem đối phương có khó chơi không. Tuy hắn không tin một học viên Võ Dung học viện có gì lợi hại nhưng vẫn nên thực thi mấy bước tối cơ bản.

“Người là ai, ta biết từ lâu rồi. Ta là ai thì ngươi không cần biết. Nghe nói Yến Ny và ngươi có đánh cá, chỉ cần ta giáo huấn được ngươi thì sau này ngươi không quấy nhiễu muội ấy, đúng không?” Diệp Phong vòng tay ra sau gáy, hơi nhếch môi ra vẻ khí định thần nhàn.

“Yến đường chủ đã nhận sính lễ, yến Ny cũng đã là hôn thê của ta, lấy đâu ra cái lý một người ngoài như ngươi nói này nói kia.” Mắt Vương Bá lạnh lại, sát cơ bùng lên. Bất quá thần thái Diệp Phong khiến hắn nghi ngại, chưa hiểu rõ hư thực của đối phương thì hắn không thể xung động.

“Đại công tử đã đồng ý cá cược với tiểu nữ rồi thì cứ thắng đi đã, khi đó lão phu mới thu sính lễ của công tử.” Yến Sơn bước lên, xách toàn bộ đồng sính lễ của Vương Bá ra chất ngoài nhà.

“Yến đường chủ có ý gì đây?” Một tráng hán đen đúa ở sau lưng Vương Bá nổi giận: “Ông dám không nể mặt đại công tử?”

“Hắc Hùng, người có tư cách gì huênh hoang trước mặt ta. Lão tử theo lão bang chủ từ lúc người chỉ là lâu la, cút ngay cho ta.” Yến Sơn nộ khí bột phát, gầm lên như sấm.

Ba tráng hán sau lưng Vương Bá đồng thời động nộ, xem ra muốn động thủ. Nhưng bị Vương Bá ngăn lại.

“Yến đường chủ, lẽ nào đường chủ thay đổi chủ ý?” Hắc lạnh lùng hỏi.

“Việc của Yến Ný thì để nó tự quyết. Lão phu không nhúng tay, công tử và nó cá cược thì cứ theo thể mà thực hiện. Nếu vì việc này mà đại công tử không dung được Yến mỗ thì mỗ đành mời tam công tử đến chủ trì công đạo”. Yến Sơn thập phần ‘khiêm cung’ đáp.

“Cách!” Quyền đầu của Vương Bá nắm lại, vang lên tiếng tanh tách.

Một ngày, mới qua một ngày thôi. Hôm qua ông ta còn xun xoe đảm bảo với hắc là nhất định khiến Yến Ný cam tâm lấy hắc, hai nhà kết thân. Nhưng hôm nay ông ta đã thay đổi thái độ 180 độ. Hắc sớm mong tới đợi lúc tám thân quyến rũ của Yến Ný rên rỉ phía dưới mình, còn cả danh vọng của Yến Sơn tại Đồ Lang bang nữa, có thể giúp hắc củng cố địa vị. Những vật vốn nằm trong túi đó, vì sao đột nhiên thay đổi?

Nhất định là thiếu niên này, là y. Bằng không sự tình sao lại tình cờ đến vậy, y vừa đến là tất cả biến hóa đảo lộn. Y thật ra là ai? Đúng rồi, ban nãy Yến Sơn bảo y họ Mộc...

Cả Vân Châu, trong những thế lực hắc không chạm vào được, không có họ Mộc. Hừ, định giở trò huyền hư trước mặt thiếu gia ta sao? Một tiểu quỷ chưa tan hơi sữa dám đến đây hí lộng Vương Bá ta thì người chết chắc. Không...Ta phải khiến người sống không bằng chết.

“Tiểu tử, nên biết là đã chọc giận ta rồi đấy. Hối hận cũng không kịp nữa đâu.” Vương Bá dấy lên thanh mang nhàn nhạt, hung hãn cực độ.

“Hối hận? Bằng vào người hử?” Diệp Phong khẽ cười lạnh, liếc đối phương với vẻ coi thường.

“Tốt lắm, có gan dạ. Bất quá kẻ sinh cường đều phải trả giá. Cái giá chọc giận ta thì người không chịu nổi đâu.” Vương Bá nắm chặt tay, mộc nguyên lực ngưng đọng bao phủ hai nắm đấm, hung quang lóe lên, thân hình cao lên, lao bổ vào Diệp Phong.

“Mười chiêu thôi, ta sẽ khiến người quỳ xuống cầu xin.” Thấy Yến Ný thò cái đầu xinh đẹp ra, vương Bá thè lưỡi liếm môi đầy tham lam.

Chát, ngọn quyền giáng vào ngực gã, kinh khí tản đi, dấy lên khí lưu dữ dội.

Yến Sơn cứng người, lòng kêu khổ không ngớt. Mộc Phong quá hư trương thanh thế. Ông ta vốn cho rằng gã có đôi phần bản lĩnh, ít nhất cũng đánh ngang với Vương Bá, ai ngờ chỉ một quyền đơn giản như vậy lại bị đánh trúng. Sớm biết vậy thì ông ta trực tiếp ra mặt cự tuyệt Vương Bá là được, hà tất thực hiện cá cược gì đó.

Yến Ný rúng động, thiếu niên này chắc không dễ bị đánh bại thế chứ...Gã là Diệp Phong đã giết mấy cao giai võ sư.

“Người nói thế thì ta nhường người mười chiêu, xem người dùng cách nào buộc ta quỳ xuống cầu xin.” Kinh khí phiêu tán, lời lẽ nhợt nhạt vang lên từ chỗ Diệp Phong đứng.

Cái gì! Ai nấy đều ngẩn ra. Vương Bá chưa dốc toàn lực nhưng uy thế hùng hồn, trung giai võ sư cũng vị tất dám ngạnh tiếp. Hà huống, gã không phát ra nguyên lực hộ giáp phòng ngự. Sao có thể như thế.

Wương Bá thất thần, ngọn quyền vừa rồi như giáng vào tường thép khiến tay hắc tê dại. Thân thể đối phương thật ra đúc bằng gì?

Nhất định có gì lắm lẫn, một quyền ban nãy chưa phát huy được uy lực. Vương Bá tự an ủi.

Hắc hít sâu một hơi, thể nội khí hải cấp tốc chuyển động, mộc nguyên lực hùng hồn tràn ra.

“Chết đi cho ta.” Hấn nhắm chuẩn vào mặt Diệp Phong, nhưng quyền đầu giáng trúng hư ảnh trong không khí.

“Người tránh đi đâu!” Vương Bá nổi giận.

Diệp Phong bật cười trào phúng: “Quyền của người vừa chậm vừa nhẹ, đánh không trúng ta còn trách ai?”

Đối phương tránh chứng tỏ e dè sức mạnh của hấn. Một quyền ban nãy tất có gì đó khuất tất, chỉ là ta không biết mà thôi, ta không tin thân thể y là hơn xương đồng da sắt.

Lòng Diệp Phong thâm khinh thị. Gương mặt anh tuấn của bản thiếu gia, chẳng lẽ lại để người tùy tiện động vào.

“Ngũ giai thân pháp võ kỹ: Quỷ ảnh bộ!” Vương Bá thay đổi tốc độ, thân hình trở nên như quỷ mị khiến người ta không nhận rõ phương hướng.

“Vù!” Bên tai Diệp Phong vang lên tiếng gió, chân phải Vương Bá giáng vào lưng gã.

“Kinh cực thứ giáp!” Một lớp dao sắc bén xuất hiện bên ngoài thân thể gã.

Ngọn cước này của Vương Bá sẽ trở thành bi kịch.

264. Chương 264 : Gây Hấn

Tiếng động đùng đục vang lên, tiếp đó là tiếng hô thảm thiết. Vương Bá ôm chân phải đầm đìa máu gào lên thống khổ, máu trào ra từ kẽ tay hấn. Chân hấn có mấy vết thương sâu đến tận xương, cực kỳ thê thảm.

“Mười chiêu của người e rằng không được rồi. Chỉ bằng thể này, ta chỉ dùng một chiêu, nếu không đánh cho người quỳ xuống cầu xin thì coi như ta thua.” Diệp Phong cười lạnh, quyền đầu mọc ra thứ nhận giáp lờ mờ khiến người ta lạnh mình.

Ba tráng hán được Vương Bá biến sắc, thứ giáp này chỉ riêng lực phòng ngự đủ khiến đại công tử bị thương như thế, nếu bị chủ động kích trúng thì không chỉ đơn giản như quỳ xuống cầu xin. Mà là mất mạng. Cả ba cũng nhảy ra chặn trước mặt gã.

“Thế nào? Các vị định cậy đông bắt nạt hã?” Ngự khí lạnh lùng của gã như gió lạnh thổi qua lòng đối phương.

“Tiểu tử, báo sư môn hoặc gia môn ra. Tại Mộ Quang thành mà dám dả thương Đồ Lang bang đại công tử thì người chán sống rồi.” Tráng hán ngoại hiệu Hắc Hùng gầm lên.

Cả ba chỉ là sơ giai võ sư, thực lực tám lạng nửa cân với Vương Bá. Diệp Phong có thể dễ dàng đánh bại Vương Bá thì cả ba liên thủ cũng vị tất thắng được gã. Trừ phi lão bang chủ hoặc mấy trưởng lão đến đây, bằng không chẳng ai là đối thủ của gã.

Hấn bảo Diệp Phong tự báo sư môn và gia môn, kỳ thật là chuẩn bị đường xuống nước cho Vương Bá. Đối phương trẻ như vậy mà có thực lực này, chắc rằng bối cảnh không tệ tí nào, chưa biết chừng còn có thể lôi kéo giao tình. Đây là địa bàn Đồ Lang bang, nếu bảo chúng trực tiếp cúi đầu nhận thua, sau này chúng làm cách nào đứng vững trong bang. Hơn nữa Vương Bá còn là người vừa được chỉ định kế thừa chức bang chủ.

“Các người không đủ tư cách biết sư môn hoặc gia môn của ta. Nhưng ta chắc rằng nếu Vương đại công tử đánh cho ta quỳ xuống cầu xin thì sau này tuyệt đối không có nhân vật lợi hại nào giúp ta đòi lại danh dự, cứ yên tâm đi.” Diệp Phong chế giễu.

“Người định làm gì?” Thấy gã bước thêm một bước, bọn Hắc Hùng đều khẩn trương vận nguyên lực.

“Đơn giản lắm, đánh cước còn chưa kết thúc. Nếu y chịu được một đòn nữa của ta mà không quỳ xuống cầu xin thì ta thua...Thế nào?” Diệp Phong nở nụ cười ác ma, lớp gai trên tay càng sáng hơn.

Sắc mặt Vương Bá nhợt đi, đùa hã, ngọn quyền này mà giáng xuống thì cái mạng hấn không giữ được, còn quỳ xuống cầu xin cái gì? Hiện giờ hấn chân chân chính chính hối hận, không làm rõ thân phận đối phương đã động thủ. Việc này mà đồn ra thì hấn còn mặt mũi nào ở Đồ Lang bang?

“Người...Người dám giết ta, cha ta sẽ không tha cho người.”

“Người dám uy hiếp ta?” Mắt Diệp Phong ánh lên lạnh lẽo.

Con người Vương Bá co lại, lòng lạnh buốt. Lời Diệp Phong khiến hắn cảm giác được nguy hiểm, hắn tin rằng thiếu niên chưa đầy hai mươi này tuyệt đối nói được làm được. Thầm nuốt nước bọt, hắn nuốt những lời uy hiếp xuống.

Mỗi sĩ nhục này nhất định phải rửa, nhưng hiện tại đợi thiếu gia ta điều tra rõ đã rồi sẽ cho người xấu mặt.

Nghiến răng nuốt giận, vương Bá chịu nhún: “Thật ra người muốn gì?”

Khẽ liếc hắn, diệp Phong biết hắn còn tâm tư khác, nhưng một Đồ Lang bang không đang cho gã lo lắng. Gã có kế hoạch khác, hiện giờ không tiện giết Vương Bá.

“Tức là người nhận thua?”

“Ta...” Về mặt Vương Bá biến đổi liên tục, hồi lâu mới phần hận: “Ta nhận thua.”

“Đã vậy thì người mang sớ lễ cút mau, sau này không được quấy nhiễu Yến Nỵ.” Diệp Phong nhếch môi lạnh lùng, gần như ra lệnh.

“Chúng ta đi.” Biết hôm nay đã thất bại, vương Bá dẫn ba thuộc hạ cúp đuôi đi mất.

“Mộc Phong, vừa rồi uy phong quá. Muội chưa từng thấy Vương Bá như thế bao giờ.” Yến Nỵ từ trong nhà lao ra, đỏ mặt hưng phấn nói.

“Mộc tiểu huynh đệ lẽ nào đã là cao giai võ sư?” Yến Sơn thăm kinh hãi, gã trong chỉ mười bảy, mười tám tuổi, sao thực lực lại đáng sợ như thế?

“Đâu có, chỉ tam giai võ sư mà thôi. Bất quá tiểu diệt còn tinh thông luyện thể chỉ đạo nên lợi hại hơn phổ thông võ sư đôi chút.” Diệp Phong nhún vai. Yến Sơn không hiểu, bán tín bán nghi chấp nhận lời giải thích đó.

“Vương Bá e sẽ không dễ dàng bỏ qua, lão phu sợ y sẽ gây bất lợi cho Mộc tiểu huynh đệ.” Yến Sơn lo lắng.

“Loại cắc kè đó không uy hiếp được tiểu diệt đâu. Trước khi nắm chắc đối phó được, chắc hắn không khó để Yến Nỵ.” Diệp Phong vuốt cằm nói: “Bá bá nên đồn đãi rộng rãi việc này trong bang để Vương Bá không còn mặt mũi nào tới hỏi cưới nữa.”

“Chủ ý này không tệ!” Yến Nỵ hoan hỉ.

Yến Sơn cũng thăm gật đầu, tâm trí gã không ngờ lại lợi hại như vậy. Việc để thua một học viên mười bảy tuổi được loang ra, vương Bá mặt dày đến đâu cũng không dám tới cầu thân nữa. Với địa vị của ông ta trong bang, hắn chắc cũng không dám làm gì quá mức.

“Nhưng Vương Bá còn là người kế thừa Đồ Lang bang ngày nào thì vẫn là mối uy hiếp, tiểu diệt không thể bảo vệ Yến Nỵ mãi, nên...Muốn diệt trừ mối uy hiếp này, còn cần Yến bá bá phí chút tâm tư.” Diệp Phong cười ý vị.

“Để lão bang chủ đối người kế thừa đâu có dễ. Vương Bá còn có Lục Lâm bang chống lưng, địa vị ổn như Thái sơn!” Yến Sơn hiểu ý gã nhưng vô năng.

“Nếu bá bá có thể giúp tiểu diệt gặp tam công tử, việc đó chưa hẳn không thể...”

“Huynh đệ muốn giúp tam công tử?” Yến Sơn già đời nên biết ngay gã có ý đồ khác, nhưng không tìm được nguyên do. Nghĩ đến việc gần đây Vương Bá bức ép nhà mình và ý đồ của hắn với Yến Nỵ thì ông ta cứng lòng lại, gật đầu: “Việc này dễ thôi, ngày mai lão phu sẽ dẫn huynh đệ đến gặp tam công tử. Với thân thủ của huynh đệ, tam công tử nhất định không cự tuyệt!”

“Tiểu diệt không bảo là sẽ giúp y. Bất quá...Sẽ có người đến.” Diệp Phong cười cao thâm mạc trắc.

Gã ở lại Mộ Quang thành hai ngày nữa, gặp Đồ Lang bang tam công tử Vương Khuê rồi mới về Võ Dung học viện, tìm Lý Ngọc bàn luận hơn một canh giờ. Trước khi đi, y tỏ vẻ hớn hờ ra mặt.

Tụ Nghĩa xã sau rốt cũng đánh trận đầu.

Y và Lăng Vân, mặt sọc đều thuộc lớp tốt nghiệp, có thể chọn lựa không tham gia thi, cộng thêm những võ sư như Lý lão và Lăng Thiên gia nhập thì Vương Khuê tất nhiên vui đến phát cuồng. Có thực lực này, bọn Vương Bá có là gì? Dù quét sạch của Đồ Lang bang cũng được.

Lý Ngọc còn mang theo một viên Phá chướng đơn trợ giúp y đột phá võ sư, rút ngắn khoảng cách với Vương Bá. Vương Khuê hoàn toàn hội đủ điều kiện thay thế đại ca, thứ y thiếu chỉ là cơ hội. Muốn làm người kế thừa bang phái một cách danh chính ngôn thuận không phải cứ thực lực mạnh là đoạt được.

Nhưng theo lời Diệp Phong dặn dò, bọn Lý Ngọc trong lúc ở Đồ Lang bang cố gắng xúi bẩy vị tam công tử có đôi chút dã tâm đó. Đồ Lang bang sắp bước vào thời kỳ nội loạn.

Diệp Phong vì phải tham gia kỳ thi tấn cấp vào mười ngày sau nên phải ở lại Võ Dung học viện. Thực lực của gã không đủ chính diện đối chọi với Lục Lâm bang, nên phải giữ được thân phận học viên này.

OOo

“Khốn kiếp, đáng ghét.” Vương Bá đại phát lời đình trong phủ đệ. “Nhóm người bịt mặt áo đen ở bên lão tam có lai lịch gì? Hắn tìm đâu ra nhiều cao thủ như thế? Ai cho ta biết?”

“Ai biết được, chúng cứ như từ dưới đất chui lên.” Hắc Hùng tựa hồ hoàn còn hoảng sợ: “Trước đây không hề có dấu hiệu gì là tam công tử có lực lượng như thế trong tay. Nếu y có thực lực đó, khi bang chủ chọn người kế thừa chắc y không chịu ngồi yên.”

“Đúng vậy, đám người đó tựa hồ đều có thực lực võ sư, hai người xuất thủ hôm trước e rằng không kém hơn các trưởng lão bao nhiêu...”

“Mẹ nó chứ, sao vận tốt lọt hết vào tay lão tam thế nhỉ.” Sắc mặt Vương Bá xanh lét, lạnh giọng: “Kế hoạch uy bức Yến Sơn của chúng ta đã phán sản khiến lão thất phu đó hiện tại luôn đối đầu với ta, còn nghiêng về lão tam. Lão tam giờ định thay đổi tình thế chẳng.”

“Tuy chúng ta nắm trong tay hơn nửa thực lực bản bang nhưng toán hắc y nhân đó không thuộc về bang phái, e rằng là biến số...Lão bang chủ biết rõ chuyện này nhưng làm lơ, chắc có ý muốn xem hai huynh đệ so tài. Công tử và tam công tử đều là con của lão nhân gia, tất nhiên lão nhân gia muốn chọn ai có năng lực hơn?” Một lão giả râu bạc nói.

“Đằng trưởng lão, ta nên làm thế nào?” Vương Bá hỏi lão giả với vẻ tôn kính.

“Chuyện tranh quyền đoạt vị, lão bang chủ sẽ không can thiệp, bất quá lão nhân gia cũng có giới hạn.” Nhị trưởng lão mỉm cười: “Thứ nhất, không được làm hại bang phái. Thứ hai, hai huynh đệ không được tương tàn. Chỉ cần trong phạm vi này, công tử cứ thoải mái đối phó với lão tam.”

“Nhưng thực lực trong tay lão tam hơn ta nhiều. Ta đấu với y thế nào được?”

“Sức mạnh của lão tam là ngoại lực, lẽ nào công tử không có?” Nhị trưởng lão cười lạnh hỏi.

“Ý...Trưởng lão là mượn sức Lục Lâm bang?” Vương Bá tỉnh ngộ, nhưng lại do dự: “Nhưng Cát thành chủ có để ý đến việc nội bộ của Đồ Lang bang không?”

“Toán người của lão tam không phải huynh đệ tông bang, vậy công tử cho rằng ý đồ của y là gì? Lão phu không cho rằng lão tam đủ mị lực khiến những cao thủ đó cam tâm ra sức. Tuy không rõ họ và lão tam có ý định gì nhưng công tử có mồm, báo với Cát thành chủ thế nào chắc công tử biết rồi?” Nhị trưởng lão cười âm lạnh: “Lục Lâm bang không ưa nhất là việc bị tổn hại lợi ích, hà huống lúc này họ đang gặp nguy cơ kinh tế, cứ xúc xiểm một chút, lo gì họ không ra mặt? Công tử thất thế thì Cát thành chủ cũng không có lợi lộc gì.”

“Không sai.” Vương Bá lại thấy hưng phấn: “Lão tam tìm được mấy võ sư thì sao? Chỉ cần Lục Lâm bang ra mặt, giết chúng có khác gì mấy con kiến.”

Hắn đi đi lại lại trong phòng một lúc rồi hỏi: “Hắc Hùng, ta bảo người điều tra tiểu tử được Yến Nỵ đưa về, có tin gì chưa?”

265. Chương 265 : Vạn Sự Xong Xuôi

“Có.” Hắc Hùng vội đáp: “Hắn tên Mộc Phong, tại Võ Dung học viện cũng khá có tiếng. Hắn vừa nhập học đã tham gia thi tấn cấp, hơn nữa nhảy liền hai cấp, trở thành học sinh cấp cao. Nghe nói hắn sở trường luyện thể, thực lực cao hơn võ giả bình thường một bậc. Tốc độ tu luyện khí hải của hắn cũng rất nhanh, mới nhập học tựa hồ chỉ bình dân tứ giai, chưa đầy một năm đã là võ sĩ ngũ giai.”

“Đánh rầm, tiểu đó tuyệt đối là võ sư.” Vương Bá nổi giận, Diệp Phong phòng ngự biến thái là vì luyện thể nhưng kim nguyên thứ nhận hộ giáp nếu không do thực lực võ sư thi triển thì sao lại dễ thương gã nặng như vậy.

“Vâng, vâng nhưng ở học viện hắn khá kín đáo, thực lực không nổi lắm, tin tức cho biết như vậy.” Hắc Hùng gật đầu liên tục.

“Còn gì nữa? Tra ra bối cảnh của hắn chưa?”

“Không tra ra, không có manh mối gì về hắn trước khi nhập học. Bất quá bằng hữu hắn kết giao trong học viện đều là con cháu của các gia tộc hoặc bang phái đã tan rã. Xem ra không có bối cảnh gì thâm hậu...”

“Kết giao với người của các gia tộc và bang phái đã tan rã?” Nhị trưởng lão đột nhiên nhớ ra: “Lục Lâm bang mấy chục năm nay diệt mấy chục thế lực ở Vân Châu, trăm thảo trừ căn nhiều thế lực nhưng chắc còn sót không ít...”

“Lẽ nào hắn là dư nghiệt của thế lực nào đó?” Mắt Vương Bá sáng lên, như tìm được điều gì đó.

Chả trách gã có thực lực cao siêu, nhất định gã có bí tịch hoặc truyền thừa gì đó, lại dùng linh dược phụ trợ, nhưng thế lực sau lưng đã tan rã, chỉ còn lại một tên khốn đó thì hắn việc gì phải e dè? Gã mạnh hơn Lục Lâm bang sao?

“Đã vậy thì Đồ Lang bang chúng ta không cần e dè hắn. Yến Nỵ tiểu tiện nhân này tìm hắn đến làm mất mặt bản thiếu gia thì ta sẽ cho ả biết tay. Yến Sơn, người không hiểu đại cục thì đừng trách Vương Bá ta vô tình.”

OOo

Kỳ thi của học viện với Diệp Phong không có gì đáng nói. Tuy gã vẫn che giấu thực lực nhưng chưa đầy một năm mà từ bình dân tứ giai thăng lên võ sĩ thất giai đủ khiến tất cả học viên kinh hãi. Mọi học viên của Tụ Nghĩa xã đã thăng nhập võ sư cũng theo lời gã dặn, không để lộ thực lực thật sự. Nên kỳ thi khép lại với vô vàn tiếng kinh thán.

“Bọn Lý Ngọc ở Mộ Quang thành hơn mười ngày rồi, chắc đã đẩy mâu thuẫn giữa Vương Bá và Vương Khuê lên mức triệt để. Đến lúc tiến hành kế hoạch của chúng ta rồi.” Diệp Phong gọi mọi thành viên Tụ Nghĩa xã đến thương nghị.

“Mộc huynh, hiện tại chúng ta nên làm gì?” Từ khi Diệp Phong vô tư công hiến nhiều linh dược linh dịch và lục phẩm võ kỹ cho họ tu luyện, người Tụ Nghĩa xã đều cực kỳ cảm kích gã. Không hẳn vì họ tham lam, dễ bị mua chuộc mà vì gã cho họ cơ hội trở thành cường giả. Những học viên có cừu hận với Lục Lâm bang lại càng cung kính, vì nhờ gã mà họ có cơ hy vọng báo thù.

Tư chất tuy quan trọng với tu luyện nhưng điều kiện khách quan cũng không kém phần. Võ Dung học viện chỉ cung cấp nơi tu luyện nhiều linh khí cùng một chút võ kỹ, bí tịch mà đã hấp dẫn vô số thiếu niên có thiên phú cam nguyện bán năm năm hoàng kim trẻ trung để đổi lấy. Diệp Phong cho họ gấp mười, gấp trăm nhưng vô điều kiện. Như thế sao họ không mang ân cảm đức? Tuy gã có mục đích khiến họ đối phó Lục Lâm bang nhưng đó cũng là mục tiêu chung, không thể tính là họ làm việc cho gã.

Nên chúng nhân một lòng đưa gã lên.

“Bọn Lý Ngọc gia nhập khiến Vương Khuê có đủ thực lực tranh chấp với Vương Bá, giờ các vị đến thì y tất không ngồi yên được nữa.” Diệp Phong mỉm cười: “Y chỉ là con cờ cho chúng ta đoạt Mộ Quang thành, nhiệm vụ của các vị là ly gián quan hệ giữa y và các thành viên Đồ Lang bang khiến ly tâm ly đức, chỉ còn cách dựa vào các vị.”

“Vương Bá khẳng định sẽ cầu viện Lục Lâm bang. Chúng ta nhân tình thế này khiến Đồ Lang bang và Lục Lâm bang triệt để trở mặt. Thành viên Đồ Lang bang sẽ ngã theo chúng ta.”

“Đồ Lang bang bắt quá là nha trảo của Lục Lâm bang, người của chúng có tác dụng gì với chúng ta?”

“Thực lực của chúng ta rất mạnh, nếu phá tan Đồ Lang bang, ngành đoạt Mộ Quang thành sẽ không khó khăn gì. Nhưng các vị có nghĩ rằng nếu không có nhiều phổ thông võ giả, chúng ta lấy gì chiếm lĩnh Mộ Quang thành? Nếu hiện giờ Tụ Nghĩa xã giương cờ chính diện xung đột với Lục Lâm bang, các vị cho rằng chỉ bằng mười mấy võ sư là đánh bại được chúng?”

“Chúng ta cần cái vỏ của một bang phái không tệ như Đồ Lang bang để che giấu mục đích chân chính, hiệu quả sẽ cao hơn chúng ta trực tiếp ra mặt. Các vị đến Mộ Quang thành, lý Ngọc sẽ cho biết nên hành động thế nào.”

Kết thúc kỳ thi tấn cấp, tụ Nghĩa xã lẳng lặng rời học viện, kể cả Diệp Phong.

Mộ Quang thành sắp gió giục mây vần.

“Lão đại! Lão đại! Hôm nay lại dám nhục mạ ta như vậy.” Tam công tử Vương Khuê đỏ bừng mặt, nhảy lên như chơi chơi, sau lưng y, lý Ngọc và Lăng Vân mặc hắc y, đeo mặt nạ nhợt nhạt, đứng lặng như tờ.

“Tam công tử, hiện tại cao giai võ sư của Lục Lâm bang đứng về phía đại công tử, chúng ta buộc phải cúi đầu.” Tứ trưởng lão của Đồ Lang bang đứng về phía tam công tử đang khổ công khuyên.

“Mối thù y sỉ nhục ta hôm nay cứ thế là xong hả?” Vương Khuê nhăn nhúm mặt mày, giận dữ nhìn tứ trưởng lão.

Kỳ thật, không phải lần đầu y bị Vương Bá làm nhục. Nhưng bọn Lý Ngọc đến khiến y được phong quang, xuất thủ đã thương mấy thủ hạ tâm phúc mà Vương Bá cũng chỉ dám nuốt giận, khiến y cực kỳ đắc ý. Cảm giác sung sướng đó khiến y hưởng thụ một lần thì không muốn mất đi nữa, thành ra hiện giờ y cực kỳ phần nộ. Theo y thì Vương Bá bắt quá đang mượn uy Lục Lâm bang, không có điều đó thì y có nhiều hy vọng đoạt được vị trí người kế thừa.

Bất quá y không biết rằng bọn Lý Ngọc không phải vì vinh hoa phú quý mà theo y. Toán võ sư có thực lực này dù theo tứ đại thế lực cũng được trọng thị, sao lại chọn Đồ Lang bang nhỏ xiu? Nói gì đến một lão tam không có quyền kế thừa. Y bị quyền lực làm mờ mắt, hiện tại chỉ thấy bảo tọa. Tất nhiên không thể thiếu những lời xúc xiểm của Lăng Vân.

“Lục Lâm bang...Kỳ thật cũng không có gì đáng lo.” Lăng Vân đột nhiên lên tiếng.

“Hả, có cách gì sao?” Mắt Vương Khuê sáng lên.

“Kỳ thật Đồ Lang bang do ai kế thừa không quan trọng với Lục Lâm bang. Chỉ cần công tử đoạt được địa vị rồi, tiếp tục giao hảo với họ, cát thành chủ đó chắc không can thiệp vào nội bộ bang phái làm gì?”

“Đúng đúng, ta cũng như lão đại, tận lực lấy lòng hần là xong, lão đại cho hần lợi lộc gì, ta cũng thế. Không, ta cho nhiều hơn, chỉ cần hần ủng hộ ta lên ngôi bang chủ là được.” Vương Khuê hớn hờ.

“Nhưng giờ Cát thành chủ đã phái võ sư tâm phúc đến trợ lực cho đại công tử. Tình hình này thì khả năng lão bang chủ cải biến chủ ý gần như bằng không.” Lý Ngọc lắc đầu “nuối tiếc”: “Dù tam công tử lấy lòng Cát thành chủ, ông ta chắc cũng không muốn đổi mục tiêu nâng đỡ.”

“Vậy chúng ta nên làm gì?” Vương Khuê kỳ thật chỉ là hạng chí lớn tài hèn, có dã tâm nhưng thiếu mưu lược. Trước kia không có thực lực nên y không nghĩ gì nhiều, giờ có rồi thì không chịu ngồi yên, không thể nén lại được. Tứ trưởng lão trầm lắc đầu, nếu không vì con gái lấy y thì đời nào ông ta đứng về phía y.

“Cách duy nhất là cưỡng đoạt.” Lăng Vân buột ra mấy từ.

“Cưỡng...Cưỡng đoạt?” Vương Khuê giật mình. Không phải y không tính đến chuyện đó, nhưng thực lực trong tay lão đại không kém hơn y, một khi xung đột thì bang phái sẽ tổn thất thảm trọng, vì thế mà phụ thân ra mặt thì y xong rồi. Ở Đồ Lang bang không ai dám hoài nghi quyền uy của lão bang chủ.

“Có việc tôi quên cho công tử biết, còn mười một huynh đệ nữa của tôi, tối qua đã đến Mộ Quang thành.” Lăng Vân tung ra mỗi câu, lặng lẽ nhìn Vương Khuê.

“Còn mười một người?” Vương Khuê cả kinh, hợp lại chẳng phải không kém hơn Đồ Lang bang sao. Y không ngốc, đối phương có thực lực như thế đủ uy hiếp cả y, tin nhiệm được không?

“Thực lực của họ kém hơn tôi đôi chút nhưng dùng để đối phó người của đại công tử thì có thừa.” Lăng Vân đột nhiên mỉm cười: “Tôi biết công tử không hiểu vì sao chúng ta giúp công tử, hôm nay sẽ nói thẳng ra.”

“Bọn mõ có cừu gia rất lợi hại ở Vân Châu mà không thể chống được. Bọn mõ theo công tử không phải muốn công tử giúp đỡ báo thù vì việc đó là bất khả thi. Kỳ thật như thế cũng là bọn mõ tự giúp mình. Một khi công tử trở thành Đồ Lang bang chủ thì phải cho phép bọn mõ ẩn tàng trong bang, cũng không can thiệp vào việc của bọn mõ. Đương nhiên, nếu công tử gặp khó khăn thì bọn mõ sẽ niệm tình ra tay giúp đỡ.”

“Chỉ cần công tử không có dị tâm, chúng tôi bảo đảm Đồ Lang bang nhất định ngày càng lớn mạnh trong tay công tử. Linh được mà công tử sử dụng mấy hôm trước, hiệu quả được chứ?”

Linh được? Tức là trong tay họ còn không ít? Vương Khuê động tâm.

Điều kiện của Lăng Vân không đáng gì. Nuôi một toán cao thủ trong bang, đồng thời có thể nhờ họ giúp đỡ mà chỉ phải cho họ chỗ và thân phận ẩn tàng thích hợp thì thật quá dễ. Còn về cừu gia của họ...Tìm tới thì y có thể đẩy trách nhiệm rằng mình không biết. Đồ Lang bang không ngăn được thì cứ để đối phương bắt người là xong. Đồ Lang bang có Lục Lâm bang chống lưng, đối phương cũng không làm gì được.

Nghĩ đến ngôi bang chủ và cả vô số tài phú cùng mỹ nữ, chỉ cần toán hắc y nhân này chịu giúp, y sẽ chạm tới. Một toán võ sư không yếu hơn cả Đồ Lang bang, người khác mang tinh tể mờ không được mà lại rơi trúng đầu y mà không đáp ứng thì chẳng phải nghịch lại ý trời sao?

Wương Khuê mỉm cười.

“Các người định giúp ta thế nào?”

266. Chương 266 : Vương Bá Mất Mạng

“Nếu tam công tử quyết tâm, huynh đệ chúng tôi bảo đảm sẽ diệt đại công tử mà không kinh động Lục Lâm bang.” Lăng Vân nhìn Vương Khuê thật sâu, tứ trưởng lão đứng cạnh đó tỏ vẻ kinh hãi.

“Thánh toán lão đại? Không được, cha sẽ không tha cho ta.” Vương Khuê lắc đầu. Nhưng đề nghị này quả thật hấp dẫn.

“Lẽ nào tam công tử còn vọng tưởng khiến lão bang chủ đổi ý lập công tử làm người kế thừa?” Lăng Vân nhặt nhẹo hỏi.

“Nhưng nếu ta giết lão đại, cha càng không đời nào giao ngôi vị cho ta.”

“Vì sao cứ phải đợi lão bang chủ trao cho, lẽ nào công tử không muốn tự mình giành lấy?” Lý Ngọc lạnh lùng hỏi.

“Cái gì?” Tự giành lấy? Ý họ là muốn ta soán vị? Tim Vương Khuê đập thình thịch.

“Không được. Tam công tử, vạn lần không nên ngốc nghếch như thế, giết cha đoạt vị trí là việc nhân thần cộng phẫn, huynh đệ trong bang sẽ không theo cậu đâu.” Tứ trưởng lão nhảy lên.

“Bọn mõ chỉ khuyên tam công tử đoạt vị, chưa từng bảo công tử giết cha? Lẽ nào tứ trưởng lão muốn thế?” Mắt Lăng Vân rục lên lạnh lẽo.

“Trừ diệt đại công tử xong, đồ Lang bang sẽ do tam công tử độc bá, cộng thêm bọn mõ thì khống chế cả bang phái hoàn toàn không thành vấn đề. Còn về lão bang chủ, thoái vị rồi thì để an hưởng tuổi già, tin rằng không ai nói gì nhỉ?” Lý Ngọc bổ sung.

“Không được, không được. Các người làm vậy, chỉ cần lão bang chủ đứng ra phản đối, vị trí bang chủ của tam công tử sao ngồi được lâu.” Tứ trưởng lão gầm lên: “Các người mang lòng phản trắc, thật ra có mục đích gì?”

“Mục đích của bọn mõ đã cho công tử biết, bằng không với thực lực của bọn mõ còn phải nhắm vào Đồ Lang bang nhỏ xíu này sao?” Lăng Vân lạnh lùng: “Hỏi công tử một câu sau cùng, công tử chấp nhận kế hoạch này hay không? Nếu không thì chúng ta ai đi đường nấy. Một kẻ đáng thương không có hi vọng ngồi lên ngai bang chủ, không đáng cho bọn mõ lãng phí tâm tư.”

“Đi rồi càng tốt, đồ Lang bang cần yên ổn.” Tứ trưởng lão hừ lạnh.

“Câm mồm.” Vương Khuê vẫn trầm mặc đột nhiên gầm lên: “Thắng làm vua thua làm giặc, trời ban cơ hội thì vì sao ta không nắm lấy. Nhưng các vị cần phải đảm bảo không động đến cha ta, ít nhất...Cũng để ông ấy bình an thoái vị.”

Tứ trưởng lão lạnh buốt trong lòng, vương Khuê đã biểu lộ rõ ý tứ, lão bang chủ bình an thoái vị rồi thì không cần lo nữa. Y quả thật độc ác, không nghĩ gì đến tình cha con.

Không được, phải nhanh chóng đích thông tri cho lão bang chủ phòng bị. Tứ trưởng lão thầm hạ quyết tâm, không nói gì nữa nhưng ánh mắt liên tục thay đổi.

“Vậy thì mõ đảm bảo trong vòng ba ngày cả Vương Bá và đồng đảng đều mất mạng.” Lý Ngọc và Lăng Vân mỉm cười, cá đã cắn câu.

Thương nghị kết thúc, tất cả rời đi, tứ trưởng lão cũng vội vàng đứng dậy, vừa ra khỏi nhà là bị Lăng Vân chặn lại.

“Tứ trưởng lão, định đi đâu đây?”

“Người định làm gì?”

“Không có gì, mời tứ trưởng lão ngồi xuống với các huynh đệ.” Lăng Vân vung tay như chớp, tứ trưởng lão vội tránh nhưng không ngờ bị đánh rúng gáy, lập tức tối sầm mặt mày ngất đi.

Lý Ngọc cười cười bước ra, chụp lấy tứ trưởng lão.

“Nhất thiết thuận lợi, để Mộc huynh đệ xuất thủ thôi.”

OOo

Đêm khuya, Diệp Phong mặc áo đen, che mặt lại, lén đột nhập vào Đồ Lang bang.

Trong tổng bộ Đồ Lang bang, xây dựng binh doanh cho mấy ngàn người, vòng ngoài là những căn nhà nhỏ cho phổ thông bang chúng cư trú, ở giữa là nơi ở của bang chủ, tam vị công tử và mấy trưởng lão. Tuy đêm khuya nhưng liên tục có đội ngũ tuần tra đi qua.

Với thực lực của gã, những lâu la còn không đạt mức cao giai võ sĩ này không thể phát hiện được. Gã dễ dàng lén vào nội doanh, gian nhà có sân là nơi Vương Bá cư trú.

Tuần tra ở đây càng nghiêm ngặt hơn, nhưng gã nhận a mỗi khi đội tuần tra đến gần chỗ của Vương Bá ở thì lại chuyển hướng.

“Lần này không hiểu đại công tử tìm được mỹ nhân gì đó ở đâu, lại bảo chúng ta trong vòng hai canh giờ không được đến gần chỗ ở.” Một lâu la tuần tra đi cách Diệp Phong không xa, tiếng đàm thoại khe khẽ lọt vào tai gã.

“Nữ nhân của đại công tử, dù thế nào cũng không đến lượt huynh đệ ta. Yên tâm tuần tra đi.”

“À, ta thấy tận mắt, tuy nữ nhân đó bị che kín nhưng thân thể...Hấp dẫn lắm.” Người nói bật ra tràng cười đậm dục.

Hóa ra là vậy. Diệp Phong nhếch môi lắc mình dưới ánh trăng, chỉ tích tắc sau đã lướt qua phía sau đội tuần tra, không khí khe khẽ dao động đôi chút.

Một đội viên tuần tiểu nghi hoặc nhìn quanh, không thấy gì lạ mới quay người tiếp tục công việc.

Trong sân, phòng Vương Bá vẫn rực đèn đuốc, tiếng hân cười dâm tà vang lên liên tục.

“Con ả này, hôm nay cuối cùng ngươi cũng lọt vào tay bản thiếu gia.”

“Vương Bá, ngươi dám chạm vào ta, cha ta sẽ không tha cho ngươi.” Giọng nói này khiến Diệp Phong cả kinh, sao lại là Yến Ny?

Gã áp sát cửa sổ, hé ra một khe nhòm vào.

Trong phòng, vương Bá hếch mặt lên đầy dâm dục, trước mặt hắn là Yến Ny bị trói quặt tay ra sau lưng, mặt đầy kinh hoàng và phẫn nộ. Khí hải của cô tựa hồ đã bị phong bế, không thể vận chuyển nguyên lực, hiện giờ cô không khác gì một bình dân.

“Yến Sơn hử? Nếu hân thức thời vụ, hôm nay chơi bởi ngươi xong ta sẽ chính thức cưới ngươi, sau này để ngươi làm bang chủ phụ nhân. Còn hân không biết điều thì không chỉ hân phải chết mà cả ngươi, sau khi ta chơi chán sẽ ném cho bọn Hắc Hùng và Lão Cửu...Ha ha, chúng thèm muốn ngươi lâu rồi. Thân thể hấp dẫn như ngươi, nam nhân nào nén được, ha ha.” Vương Bá từ từ đi tới, ánh mắt tham lam như muốn xuyên thấu y phục Yến Ny.

“Vô sỉ!” Yến Ny vừa giận vừa nóng lòng, rơi nước mắt, thân thể kinh hoảng lùi lại.

“Ngươi không giữ lời, ngươi từng thề nếu không đánh lại Mộc Phong sẽ không làm phiền ta nữa.”

“Ta bám lấy ngươi? Ta chỉ bắt ngươi về chơi đùa mà thôi.” Vương Bá cười dâm tà, chụp vào ngực Yến Ny.

Xoạt, yến Ny không còn năng lực phản kháng, tuy cố tránh đi nhưng vẫn bị đối phương xé tan ngoại y, lớp áo lót trắng tinh lộ ra. Đôi ngọn núi bật ra khiến Vương Bá mắt rực dâm quang.

“Mộc Phong! Cứu ta!” Yến Ny tuyệt vọng kêu lên, theo ý thức thì chỉ gã mới đủ năng lực cứu cô vào lúc này.

“Ngươi còn trông ngóng tên khốn đó hử? Chỉ cần hân dám đến Mộ Quang thành, ta sẽ xé xác hân. Cao giai võ sư của Lục Lâm bang đang đợi hân.” Vương Bá cười gằn lao bổ vào.

Chát. Hân chưa kịp chạm đến Yến Ny thì vai phải đau nhói lên, như bị đạn pháo bắn trúng, va vào bức tường.

“Xé xác ta hử? Để xem ngươi có bản lĩnh đó không?” Trong phòng chợt có thêm một người, ánh mắt Yến Ny từ hoảng sợ chuyển thành vui mừng.

“Ngươi...Sao lại ở đây?” Vương Bá nhột nhạt mặt mày, hân vừa lĩnh giáo chỗ đáng sợ của Diệp Phong, đến giờ còn hoảng sợ.

“Ta đến lấy mạng ngươi.” Diệp Phong lấy ra hai thanh chủy thủ, cười lạnh đi về phía Vương Bá.

Vương Bá nén đau, nguyên lực trong khí hải đột nhiên bạo phát, thân thể như mũi tên rời dây cung lao về phía cửa.

Chạy, chỉ cần ra khỏi nhà gào lên là sẽ có đội tuần tra tới. Dù không giết được Mộc Phong thì cũng cầm chân gã để hân kịp bỏ chạy. Mấy vị võ sư Lục Lâm bang đều ở gần đó, lúc họ đến thì Mộc Phong chấp cánh cũng khó thoát.

“Định chạy?” Diệp Phong nhướng mày, thân ảnh loáng lên chặn trước mặt hân, giơ chân đá vào tiểu phúc.

Kình khí sắc lẹm chui vào đờn điền hân, cơ hồ xé tan khí hải, không vận nổi nửa tia nguyên lực đã gục xuống.

“Ngươi dám giết ta, cha ta và Lục Lâm bang sẽ không tha cho ngươi.” Vương Bá run giọng, biết cầu xin vô dụng, thôi thì uy hiếp, may ra đối phương e dè.

“Ngươi muốn biết bối cảnh của ta hử?” Diệp Phong đột nhiên mỉm cười: “Giờ ta cho ngươi biết, ta là người Diệp gia ở Ngọa Lãng thành.”

Diệp Phong? Người chỉ một mình mà khuấy loạn cả Lục Lâm bang? Thiếu niên mười bảy tuổi với thực lực võ sĩ có thể kích sát cao giai võ sư? Là người đã giết con ruột duy nhất của Tô Chiến Thiên mà vẫn

sống nhần nhần, bị thông tập khắp Vân Châu mà ung dung, thậm chí giết cả Lạc Nhật thành thành chủ Tô Dung?

Lòng hần chìm hần xuống.

Đùa sao. Dùng Đồ Lang bang uy hiếp Diệp Phong? Qua những chiến tích của gã thì trong bang có ai là đối thủ? Cha hần cũng chỉ là lục giai võ sư, còn Diệp Phong từng giết cả thất giai võ sư.

Lấy Lục Lâm bang uy hiếp đối phương? Càng là chuyện hoạt kê. Gã và Lục Lâm bang không đội trời chung, lẽ nào vì e dè mà không động tới hần? Chắc chắn là không.

Diệp Phong đã cho hần biết thân phận, rõ ràng là sẽ sát nhân diệt khẩu. Nếu hần không biết thì còn hy vọng sống sót, giờ thì...Vương Bá tuyệt vọng.

“Còn di ngôn gì không?” Diệp Phong lạnh lùng.

“Đừng giết ta, ta cho người cả Đồ Lang bang, giúp người đối phó Lục Lâm bang, chỉ cần người tha mạng cho ta. Ta sẽ không tiết lộ thân phận người.” Vương Bá bật khóc, dập đầu cầu xin.

“Nói xong chưa? Lên đường đi.” Chủ thủ như tia chớp cắm vào hậu tâm Vương Bá, cắt đứt chút sinh cơ sau cùng.

267. Chương 267 : Câu Đố Hành Tung

Nội dung thu gọn

“Sao người lại biết ta bị Vương Bá bắt?” Mắt Yến Ny đỏ lên, cảm kích hỏi Diệp Phong.

“Học đệ không biết.” Gã phát tay giải trừ khí hải bị phong bế cho cô: “Vì sao học thư lại bị hần bắt?”

Yến Ny nghi hoặc nháy mắt, không biết sao gã lại đến đây cứu ta? Cô không hiểu rằng gã vừa hay đến đây giết Vương Bá.

“Ta làm thủ tục ở học viện xong xuôi, trên đường về nhà thì bị Vương Bá phái hai võ sư mai phục bắt sống. Nếu không phải người...” Cô cắn môi, suýt nữa rơi lệ.

“Không sao...Hiện tại đệ đưa học thư đi.” Cũng may Vương Bá lệnh cho đội tuần tra không được quấy nhiễu nên tuy có chút động tĩnh nhưng không ai phát hiện. Mang cô theo tuy hơi phiền hà nhưng không khó lắm.

“Đây là một giọt linh dịch đề cao thực lực, chắc đủ giúp học thư tấn nhập võ sư.” Gã cho cô một giọt linh dịch nồng độ một phần trăm nhưng nói rõ là gì. Yến Ny nắm trong tay, lòng ấm hần.

Yến Ny là bạn thân của Mộ Dung Tử Thanh, cho cô một giọt linh dịch đã pha là việc nên làm. Mộ Quang thành sắp đại loạn, cô tấn nhập võ sư thì có thêm thực lực để tự bảo vệ mình. Phụ thân cô, yến Sơn, đóng vai trò quan trọng trong vở kịch này.

OOo

Hôm sau, thi thể Vương Bá bị phát hiện, đồ Lang bang đều kinh hãi, không chỉ lão bang chủ bị kinh động mà cả võ sư Lục Lâm bang cũng chú ý.

“Gọi lão tam đến đây.” Lão bang chủ Vương Thiên Long, người đã lập ra Đồ Lang bang, năm xưa nhân lúc Tô Chiến Thiên dấy phong vân tại Vân Châu, đã chiếm lấy miếng đất màu mỡ Mộ Quang thành rồi nhanh trí quy hàng Lục Lâm bang nên có được huy hoàng ngày nay. Cả Vân Châu, trừ tứ đại thế lực, đồ Lang bang tuyệt đối xếp trong nhóm năm thế lực đứng đầu.

Thoảng sau, vương Khuê dẫn bọn Lý Ngọc gồm hơn mười người hắc y bịt mặt vào nghị sự quảng trường ở tổng bộ, thấy Vương Thiên Long mặt mày xanh lét thì y giật mình, định thần lại hỏi: “Cha tìm con có việc gì?”

Ở quảng trường nghị sự, trừ ba trưởng lão Đồ Lang bang còn có bốn cao giai võ sư của Lục Lâm bang và mấy đầu mục địa vị cao, tương đương với Yến Sơn.

“Người còn định giả hồ đồ trước mặt ta hả.” Vương Thiên Long gầm lên như sấm, chỉ vào Vương Khuê mắng: “Nghịch tử, vì đoạt vị mà dám giết cả đại ca.”

“Sao cha nói vậy? Con giết đại ca lúc nào?” Vương Khuê ra vẻ không biết.

“Người không thừa nhận?”

“Con không hiểu cha nói gì, sao con thừa nhận được?”

“Được, khiêng lên.” Mắt Vương Thiên Long ánh lên đau đớn, phát tay.

Một cái qua tài gỗ sơn đỏ được mấy lâu la khiêng lên, nắp còn chưa khép hết, trong đó đặt thi thể Vương Bá.

“Người còn dám nói cái chết của đại ca người không can hệ đến người?” Vương Thiên Long nổi giận.

“Đại ca chết rồi? Có liên quan gì đến con?” Vương Khuê giả hồ đồ. Lý Ngọc cho y biết người giết Vương Bá đã an toàn thoát thân, không có chứng cứ thì y đương nhiên không nhận.

“Trước khi đến đây con không biết việc đó, sao cha lại bảo là con làm?” Vương Khuê thầm phẫn hận, theo y thì đại ca đã chết, tất y danh chính ngôn thuận ngồi lên cái ghế người kế thừa mới đúng, nhưng phụ thân không phân trắng đen cho y là hung thủ. Tuy y đích xác là chủ mưu nhưng phạm việc gì cũng cần chứng cứ chứ? Vạn nhất Vương Bá thật sự không chết trong tay y mà cứ đổ tiết lên đầu y sao? Cha, cha quá thiên vị rồi.

“Được, người thấy quan tài mà vẫn chưa rơi lệ hả!” Vương Thiên Long chưa tan cơn giận, lại trầm giọng quát: “Tứ trưởng lão, ra đây.”

Wương Khuê biến sắc ngoái lại, tứ trưởng lão từ từ bước ra.

“Tam công tử...Cậu sai rồi. Lão phu đã cho bang chủ biết hết mọi việc.”

“Văn Dương, người dám phản bội ta!” Vương Khuê hiển nhiên không biết tứ trưởng lão từng bị bọn Lý Ngọc giam lại.

Bất quá sau khi Diệp Phong thành công, bọn Lý Ngọc đổi người trông coi tứ trưởng lão thành tâm phúc của ông ta, được họ phối hợp, ông ta cho rằng mình thần bất tri quỷ bất giác thoát ra, vội bấm báo kế hoạch của Vương Khuê cho Vương Thiên Long.

Wương Thiên Long kinh hãi nhưng đã muộn rồi, thi thể Vương Bá được đưa đến theo. Ông ta lập tức triệu tập lực lượng cấp cao trong bang, kéo cả võ sư Lục Lâm bang cùng đến tra hỏi Vương Khuê.

Ông ta biết mục tiêu tiếp theo của Vương Khuê là giam lỏng ông ta.

“Wương Khuê, tuy người là nữ tử của lão phu, muốn đấu với Vương Bá thế nào thì lão phu cũng đứng về phía người nhưng người không nên nhờ người ngoài giết y, càng không nên định đổi phó bang chủ! Người đúng là đại nghịch bất đạo!” Tứ trưởng lão thở dài: “Người...Bỏ tay chịu trói đi, bang chủ vì tình ruột thịt mà sẽ chờ đường sống cho người.”

Sau lưng Vương Khuê có hơn mười võ sư, phía Vương Thiên Long cũng vậy nhưng bốn võ sư Lục Lâm bang đều là cao cấp. Luận thực lực, vương Khuê lép vế.

“Văn Dương, người làm hỏng đại sự của ta, tuyệt đối ta không tha cho người.” Vương Khuê gầm lên, chửi trách cha cho rằng y giết lão đại, hóa ra là tứ trưởng lão cáo mật. Nếu lão tặc này không nhúng tay vào thì y chuẩn bị kỹ càng như vậy, sẽ không chế phụ thân, cả Đồ Lang bang có khác gì vật trong túi.

Tay chân y lạnh buốt. Làm thế nào đây? Tình thế trước mắt thì không còn cơ hội phản kháng. Y nhìn Lý Ngọc và Lăng Vân với vẻ cầu cứu, đợi họ lên tiếng.

“Tam công tử không cần lo lắng, bọn mõ bảo đảm công tử không sao.” Lý Ngọc ung dung nói.

“Nghịch súc! Người còn bảo ta độc ác nữa hả...”

“Vù!” Một đạo kim quang xẹt ra, xuyên qua óc Vương Thiên Long, tiếng gầm giận dữ của lão tắt ngấm.

“Diệp Phong?” Tròng mắt bốn võ sư Lục Lâm bang co lại, kim nguyên công kích tầm xa như vậy, ở Vân Châu không có người thứ hai. Nhìn theo hướng kim quang, diệp Phong đứng trên nóc nhà, lạnh lùng nhìn chúng nhân bên dưới.

“Vương Khuê, người dám câu kết với tử địch của Lục Lâm bang! Muốn chết hả?” Bốn cao giai võ sư nổi giận.

“Ta...” Vương Khuê hoang mang, diệp Phong là ai? Tuy y từng thấy lệnh thông tập Diệp Phong nhưng lúc ấy y không có cả thực lực lẫn thế lực, gần như không để tâm.

“Giết.” Lý Ngọc vung đao trầm giọng quát. Toán hắc y nhân sau lưng Vương Khuê cùng vận chuyển nguyên lực, lao vào nhóm trưởng lão và đầu mục của Đồ Lang bang.

“Người Lục Lâm bang đã đến rồi thì đừng đi nữa.” Diệp Phong nhảy xuống, tay cầm Huyền thiên như ý bổng

“Cuồng vọng!” Bốn cao giai võ sư gầm lên, nếu chỉ có một người tất chúng sẽ sợ hãi nhưng lại có tới bốn, thực lực của Diệp Phong mạnh hơn nữa thì óc thẳng được không? Nếu bắt được gã, cả bốn coi như lập được đại công.

Việc linh dịch bị đoạt ở ngoài Tứ Hải thành, điều Trí tuy hoài nghi cho Diệp Phong nhưng không dám chắc trăm phần trăm. Việc đó quá kinh nhân, chỉ nửa năm ngắn ngủi mà Diệp Phong đạt tới thực lực có thể chạy trốn khỏi tay võ tông, nên Lục Lâm bang chỉ có những nhân sĩ cấp cao mới được biết tin này. Bốn võ sư này không nằm trong số đó.

“Chết đi.” Mộc nguyên khí hải của Diệp Phong đã đạt đến võ sĩ tam giai, như ý bổng dài đến gần một trượng, đầu bổng không khác gì cự chùy.

“Địa long chấn!” Ngọn bổng giáng xuống đất, chấn động kinh nhân cuốn về phía đối phương.

Võ sư Lục Lâm bang tại trường đều không phải hạng giá áo túi cơm, cảm nhận được lực đạo từ mặt đất truyền lên thì cũng biến sắc tan ra.

Diệp Phong đập một bổng xuống, thân hình lắc như ánh chớp, đuổi đến điểm một võ sư đặt chân, hung hãn vung bổng. “Thập nhị diệp chấn!”

“Phụt!” Năng lượng hộ giáp của hắn bị hủy trong nháy mắt, huyết quản toàn thân nổ tung, máu bắn tứ tán.

“Cái gì!” Ba võ sư còn lại kinh hãi, uy lực ngọn bổng của gã đến mức đó sao? Khí lạnh thấu xương từ sống lưng dâng lên, chưa đấu đã sợ. Một chiêu cũng không tiếp được thì đấu thế nào? Võ sư chết rồi tuy thực lực không mạnh nhất, lại bị đột nhiên tập kích, nhưng cũng không đến nỗi chỉ một đòn đã mất mạng.

“Chạy!” Ba người còn lại nhìn nhau, cũng quyết định.

“Chạy hả?” Diệp Phong nhanh chóng sử dụng tấn tạt thuật, lao vút đến chỗ một người.

“Người là tên thứ hai.” Như ý bổng vung lên quét ngang vào eo hắn. Hắn không tránh kịp, vận nguyên lực ngăn tiếp.

“Bịch!” Thân thể hắn lặn như hồ lô mười mấy vòng, trọng thương gục xuống.

Vút đi như đạn pháo, diệp Phong lại bắt kịp một võ sư khác, giết chết tại trận. Võ sư sau cùng đã chạy xa hơn trăm thước, gã nhếch môi cười, không đuổi theo mà vòng về.

Chỉ thoáng chốc, bọn Lý Ngọc đã chiếm thượng phong toàn diện. Vương Thiên Long, cao giai võ sư duy nhất của Đồ Lang bang bị Diệp Phong bắn chết, còn lại chỉ là ba trung giai võ sư, nhân số cũng kém hơn nên không chống chọi được bao lâu. Đặc biệt thấy Diệp Phong thể hiện uy thế, diệt gọn ba cao giai võ sư thì họ không còn đầu chí.

Mười phút sau, bốn trưởng lão đều chịu chung số phận, số tiểu đầu mục cũng chỉ còn lại ba người.

“Các...Các người!” Vương Khuê ngăn người, nghĩ ra Diệp Phong là ai, lập tức hàn khí dâng lên trong lòng.

“Tam công tử, hiện tại công tử không còn đường lùi nữa.” Nụ cười của Diệp Phong với Vương Khuê khác nào ác ma.

Màn giết chóc này chỉ trong phạm vi cao cấp của Đồ Lang bang, nhiều bang chúng thậm chí không biết chuyện gì xảy ra. Vương Khuê theo lệnh của Diệp Phong, nhanh chóng chỉnh đốn bang phái, nhưng cũng lại, hơn ngàn bang chúng giờ chỉ còn năm trăm người.

Nhưng lúc đó y không còn lòng dạ nào chú ý vì Lục Lâm bang như lời đình trệ đến báo thù. Hai võ tông trưởng lão cùng hơn hai mươi cao giai võ sư, khí thế hung hung tràn về Mộ Quang thành.

Đề kháng tượng trưng một chốc, tổng bộ Đồ Lang bang nhanh chóng quy hàng. Vương Khuê, và hơn mười hắc y môn diện nhân thân tín, toàn bộ bị phát hiện chết trong tổng bộ. Thân phận của những người bị mặt đó trở thành câu đố, còn Diệp Phong đã đi mất.

268. Chương 268 : Chiếm Mộ Quang Thành

Tập hợp lực lượng nhưng rồi mất công vô ích, lục Lâm bang tất nhiên rất giận dữ nhưng Tô Chiến Thiên cũng bó tay. Diệp Phong cả năm nay vẫn thần xuất quỷ một, thực lực lại cao cường, trừ phi tìm được hành tung chính xác của gã rồi cử trọng binh vây ráp mới có thể bắt được.

Việc này khiến Lục Lâm bang cảnh giác. Có vẻ Diệp Phong định lợi dụng Đồ Lang bang tam công tử, kiến lập thế lực tại Vân Châu, chỉ vì một cao giai võ sư của Lục Lâm bang tẩu thoát nên ý đồ của gã bị tiết lộ, trở nên công cốc. Sau đó gã sát nhân diệt khẩu rồi bỏ chạy.

Sau mấy ngày tìm kiếm tại Mộ Quang thành mà không thu được kết quả gì, cao thủ Lục Lâm bang rút hết. Mộ Quang thành đương nhiên quy về Lục Lâm bang, nhưng sau đó mười ngày Đồ Lang bang nhị công tử được mấy đầu mục như Yến Sơn đưa về thành, đồng thời mang theo năm trăm bang chúng, lên tiếng muốn thu phục Mộ Quang thành, trùng kiến cơ nghiệp Đồ Lang bang.

Lục Lâm bang tất nhiên hoài nghi việc Đồ Lang bang dư đảng đột nhiên xuất hiện nhưng đối phương giải thích rất hợp tình hợp lý.

Lúc trước tam công tử Vương Khuê tụ tập một nhóm hắc y nhân thực lực cao cường, tạo thành uy hiếp cực lớn với lão bang chủ. Lão bang chủ biết Đồ Lang bang sắp có đại loạn nên ngầm sai bọn Yến Sơn hộ tống nhị công tử đi trốn để đề phòng vạn nhất, coi như giữ lại huyết mạch cho bang phái. Nếu tất cả thuận lợi, lão bang chủ dẹp yên tam công tử phản loạn thì nhị công tử sẽ an nhiên quay về. Nếu tam công tử đoạt quyền thành công, nhị công tử sẽ đảm nhận trách nhiệm trừ phản nghịch, gây dựng lại Đồ Lang bang.

Nhưng việc đời khó lường, không ai ngờ tam công tử lại câu kết với tử địch Diệp Phong của Vân Châu Lục Lâm bang. Vương Khuê tuy đoạt quyền thành công nhưng vì một võ sư Lục Lâm bang tẩu thoát, để lộ tin tức nên bị báo thù. Lục Lâm bang cố nhiên không bắt được Diệp Phong nhưng Đồ Lang bang vì thế mà bị diệt bang.

Cũng may huyết mạch của Vương Thiên Long còn nhị công tử, nguyên khí Đồ Lang bang giữ được gần nửa. Hiện tại mọi sự yên lành, họ phải quay về lấy lại thứ thuộc về mình.

Vốn Mộ Quang thành đã lọt vào tay Lục Lâm bang thì không đời nào còn giao lại cho Đồ Lang bang nhưng giờ Lục Lâm bang đang rối ren, nếu cưỡng đoạt địa bàn của các thế lực phụ thuộc sẽ khiến những thế lực khác trong địa bàn thống trị xáo động. Trước đây thì điều đó không khiến Tô Chiến Thiên bận tâm.

Nhưng hiện giờ Lục Lâm bang khó khăn về tài chính, cần nhiều tiền để chống chọi nên không thể thiếu sự viện trợ của các thế lực phụ thuộc. Trong lúc quan trọng này, Tô Chiến Thiên không muốn rối ren thêm mà khiến các thế lực dưới tay bất mãn, cộng thêm nhị công tử nguyện ý mang phần lớn số tiền tích lũy lâu năm của Đồ Lang bang, tới một vạn năm nghìn tinh tệ, cống hiến cho Lục Lâm bang, vừa hay giải cơn nguy cấp cho họ Tô. Mộ Quang thành vì thế lại quay về tay Đồ Lang bang.

Nhị công tử Vương Khôi Lỗi trở thành tân nhiệm Đồ Lang bang bang chủ, Yến Sơn được sắc phong phó bang chủ. Thực lực của nhị công tử quá kém, thành viên bang phái còn lại gần như đều là tâm phúc của Yến Sơn nên quyền lực thật sự nằm trong tay ông ta.

OOo

“Yến phó bang chủ! Cung hỉ ông tấn cấp tứ giai võ sư.” Lý Ngọc và Lăng Vân, cùng một nhóm thành viên Tụ Nghĩa xã, giờ đã dùng diện mạo thật, xuất hiện trong Đồ Lang bang, đảm nhiệm chức vụ. Trước đó họ luôn che mặt bằng vải đen khi ở bên Vương Khuê, lại không giao thiệp với ai, nên thành viên Đồ Lang bang không nhận ra họ.

Người biết họ trừ tam công tử Vương Khuê chỉ còn thủ hạ tâm phúc của y, giờ tất cả đã chết, họ không cần lo lắng bại lộ thân phận. Lục Lâm bang tuy đang truy tìm dư đảng của Diệp Phong nhưng không có manh mối gì.

“Việc đó là nhờ linh dược của các vị, ha ha ha.” Yến Sơn vuốt râu cười.

“Hiện tại Đồ Lang bang đã nằm trong tay Yến phó bang chủ, kế hoạch kiến lập Tụ Nghĩa đường của chúng ta cũng nên chuẩn bị.” Lý Ngọc mỉm cười.

“Ta đã phái người điều tra về những thế lực bị Lục Lâm bang diệt trừ trong vòng mười năm nay, tin rằng còn không ít cao thủ trong đó. Nếu chúng ta tụ tập được lực lượng này, sẽ tạo thành uy hiếp không nhỏ với Lục Lâm bang, vì thế tất cả phải tiến hành thật bí ẩn.” Lăng Vân nghiêm túc.

“Các vị thật sự muốn đối phó Lục Lâm bang?” Yến Sơn bình thản hỏi.

“Thế bất lưỡng lập!” Lý Ngọc gằn giọng: “Yến phó bang chủ không muốn tham dự, bọn mõ không cưỡng cầu. Tương lai mõ sẽ đưa ông và nhân mã của đến thế lực khác ở Vân Châu.”

“Cậu coi thường Yến mõ? Lục Lâm bang tuy lợi hại nhưng không dọa được Yến Sơn này! Bất quá, thực lực hiện giờ của các vị mà đấu với chúng khác nào lấy trứng chọi đá.”

“Yên tâm, bọn mõ chỉ tạm thời ẩn náu trong cái vỏ Đồ Lang bang này tích lũy lực lượng. Đợi khi thời cơ chín muồi sẽ vùng dậy. Năm xưa Lục Lâm bang cũng từng bước khuếch trương như thế, không phải sao? Muốn diệt chúng cũng phải từng bước.”

“Được, đằng nào nhi tử và nhi nữ của lão phu đã tấn cấp võ sư, có thể tự giữ mình. Lão phu không còn gì lo lắng, sẽ cùng liều với các vị.” Yến Sơn nói vậy vì đã cân nhắc cẩn thận, tuy hiện thời Tụ Nghĩa xã thực lực chưa cao nhưng từ số linh dược, linh dịch và tinh tể của họ thì thấy nền tảng của mấy thiếu niên này rất vững vàng. Hơn nữa, ở tổng bộ Đồ Lang bang ngày đó, tuy ông ta không tận mắt thấy nhưng theo lời đồn thì thiếu niên một mình giết được ba cao giai võ sư đó khiến ông ta rất tin tưởng. Diệp Phong là thanh niên không thể suy đoán theo lẽ thường, ai biết được sau này gã đạt tới trình độ nào.

“Ha ha, lão phu tin các vị, lục Lâm bang...Phong quang không còn lâu nữa.”

OOo

“Thật ra Mộc Phong đóng giả Diệp Phong quả thật dọa được toán võ sư đó.” Xong việc Đồ Lang bang, lý Ngọc dẫn toán học viên Tụ Nghĩa xã về học viện.

Y hào hứng tìm Diệp Phong thông báo thành quả. Đương nhiên, y và Lăng Vân đều hoài nghi Mộc Phong và Diệp Phong có phải một người không?

“Ha ha, phần lớn người Lục Lâm bang chưa gặp Diệp Phong, tiểu đệ chỉ lợi dụng linh khí mô phỏng đạo kim quang sở trường của Diệp Phong mà thôi.” Gã mỉm cười.

“Cũng phải, bất quá huynh đệ lấy một dịch bốn, hạ được ba cao giai võ sư, chắc thực lực đã đạt đến võ sư điêu phong?” Gã không đáp, lý Ngọc cũng không hỏi gặng. Mặc cho Mộc Phong có phải Diệp Phong hay không, y đều tin tưởng vô điều kiện. Tất cả có chung địch nhân là Lục Lâm bang!

“Đó là nhờ bảo vật gia truyền của huynh, bí kỹ trong đó khiến tiểu đệ có sức mạnh hơn nhiều đồng cấp võ giả.” Diệp Phong nháy mắt: “Tiếc rằng những bí kỹ đó trừ tiểu đệ không ai tu luyện được...Bằng không thực lực của chúng ta còn tăng tiến nhiều.”

“Huynh đệ nói vậy, mõ quả thật ghen tị.” Lý Ngọc mỉm cười: “Tổ tiên an bài như vậy là có lý riêng, rơi vào tay huynh đệ còn hơn vào tay người khác.”

Gã cười hoan hỉ: “Hiện tại chúng ta có cái võ Đồ Lang bang, tô Chiến Thiên chắc không ngờ chúng ta dùng đòn hồi mã thương, tích tụ thực lực ngay trước mắt hắn. Chúng ta tranh thủ trong một năm này, tụ tập thể lực đủ sánh với Lục Lâm bang.”

“Nhưng thực lực càng mạnh càng dễ lộ. Tuy Lục Lâm bang giờ không chú ý đến Mộ Quang thành nhưng một khi chúng ta có thực lực đủ uy hiếp thì muốn che giấu cũng khó.”

“Kỳ thật không sao.” Diệp Phong mỉm cười: “Mục đích của chúng ta không phải tranh địa bàn, đoạt lợi ích, mà là vì lực lượng để tiêu diệt Lục Lâm bang. Thành viên chỉ cần tinh chứ không cần nhiều. Tiểu đệ đã tính rồi, chỉ cần Tụ Nghĩa đường có hai mươi cao giai võ sư, hơn trăm võ sư và một hai võ tông có sức uy nhiếp và tiểu đệ là đủ đứng vững ở Mộ Quang thành.”

“Võ sư còn dễ, chúng ta có nhiều linh dịch và linh dược, chỉ cần có thành viên tin tưởng được là để họ tấn thăng võ sư. Còn võ tông... Tại hạ có lòng tin đột phá cửa ải này, nhưng e rằng trong thời gian ngắn khó đạt đến.” Lý Ngọc nhíu mày.

Y tuy liên tục tiếp thụ tinh huyết truyền thừa và linh dịch tẩy thể, tiềm lực tăng vọt nhưng vẫn phải vài năm nữa mới có thể tấn thăng đến võ tông.

“Vân Châu còn vài ba võ tông cao thủ nhàn tản. Năm xưa Lục Lâm bang vì khuếch trương thể lực đã đắc tội với vài người. Với những võ tông có ân oán với Lục Lâm bang, chúng ta thử lôi kéo vài người, có khi mời được chẳng.”

“Việc này ta sẽ điều tra nhưng hi vọng không nhiều. Trừ phi đối phương có đại thù với Lục Lâm bang, bằng không khó mời họ đổi dịch với chúng được...”

“Yên tâm, nếu có nhân tuyển thích hợp thì mỗ sẽ tự đi thuyết phục, chắc có mấy phần hy vọng.” Con bài trong tay gã là linh dịch nồng độ một phần mười, nhưng chỉ dựa vào lợi ích sẽ khó khiến đối phương tận tâm.

Gã khẽ thở dài, đến lúc rồi hẵng nói. Đầu sẽ có đó, hiện tại gã phải mau chóng nâng cao thực lực.

“Còn nữa, để đề phòng tai mắt trong Đồ Lang bang, thực lực của Tụ Nghĩa đường không nên bại lộ ra, nếu không tất yếu thì các vị nên giả trang thành sơ giai võ sư hoặc cao giai võ sĩ để không ai hoài nghi nữa. Tiểu đệ cho rằng trong Đồ Lang bang còn tai mắt của Lục Lâm bang.”

“Lăng Vân đã tính trước rồi, không có chuyện gì đâu. Đồ Lang bang nộp một vạn rưỡi tinh tệ khiến Tô Chiến Thiên thập phần cao hứng, dẫn các thành thị quanh đây giúp đỡ họ nhanh chóng khôi phục nguyên khí. Việc này rất có lợi cho chúng ta, dù tăng trưởng nhanh cũng không khiến chúng cảnh giác.”

“Vậy được, có Lăng Vân và huynh đệ chủ trì, tại hạ yên tâm rồi.”

269. Chương 269 : Chiến

“Liệt Vô Song đã ẩn tính mai danh, sao các vị tìm được?” Diệp Phong nhìn tin tức tình báo xong, hỏi với vẻ kỳ quái, với thể lực của Lục Lâm bang, nếu biết Liệt Vô Song ở đâu tất đã xử trí rồi mới đúng.

“Việc này nói ra cũng xảo diệu, lý lão từng gặp mặt Liệt Vô Song nên có ấn tượng. Quan trọng nhất là đệ đệ của y vì bị Tô Chiến Thiên giày vò mà phẫn hết tứ chi. Lý lão qua tin tức tìm ra manh mối, sau đó tự thân nghe ngóng, xác định được thân phận y.” Lăng Vân giải thích.

“Được, ta cùng huynh đến Mộ Quang thành.” Nếu Tụ Nghĩa đường có võ tông tọa trấn thì sức uy nhiếp sẽ hơn nhiều.

Diệp Phong lập tức theo Lăng Vân đến Mộ Quang thành, còn Lý Ngọc, quả nhiên đã quay về.

“Thế nào rồi?” Thấy Lý Ngọc ủ rũ, gã biết ngay đã thất bại.

“Liệt Vô Song không chịu thừa nhận thân phận hay gia nhập Tụ Nghĩa đường...” Lý Ngọc lắc đầu cười khổ.

“Y không tin chúng ta, coi là người Lục Lâm bang phái đến thăm dò?” Lăng Vân kinh ngạc hỏi, với cừu hận của Liệt Vô Song và Lục Lâm bang, y không có lý do gì cự tuyệt hợp tác với Tụ Nghĩa đường.

“Không phải, y khinh thường chúng ta...” Lý Ngọc bó tay: “Y bảo với thực lực của chúng ta, đấu với Lục Lâm bang khác nào lấy tính mạng làm trò đùa.”

“À, được lắm.” Diệp Phong đột nhiên bật cười.

Liệt Vô Song từ bé đã là nhân tài được Hỏa Dương môn trọng điểm bồi dưỡng, giờ có thực lực võ tông, tuy bị Lục Lâm bang bức bách thành chó nhà có tang nhưng ngạo khí trong lòng không tan. Thực lực của Lý Ngọc không tệ nhưng trong mắt Liệt Vô Song thì vẫn là trẻ con, nếu Lý Ngọc là võ tông, có lẽ y sẽ nhìn với con mắt khác.

“Làm thế nào đây? Khó khăn lắm mới tìm được một võ tông, nếu bỏ qua thì đáng tiếc thật.”

“Lần này để ta đi cùng.” Diệp Phong mỉm cười: “Nhanh lên không thì tía y sẽ đi mất.”

Thân phận Liệt Vô Song bị Lý Ngọc tìm ra, dù y không hoài nghi Lý Ngọc cáo mật với Lục Lâm bang thì cũng không tiếp tục ở lại chỗ cũ. Cũng may y còn một đệ đệ tàn phế làm vương bạn, hiện tại gã tới vẫn còn kịp.

OOo

Hoàng Hà trấn, cách Mộ Quang thành chỉ hơn mười dặm, không đầy nửa canh giờ sau, diệp Phong và bọn Lý Ngọc đã tới nơi.

Trước cửa một căn nhà gỗ giản có đậu một cỗ xe, trong xe có một người nằm, chắc là đệ đệ của Liệt Vô Song. Còn y lúc đó đang thu dọn đồ đạc.

Nghe thấy động tĩnh, trong xe vang lên tiếng ho, một nam tử dáng dấp trung niên thò đầu ra, sắc mặt y nhợt nhạt, nhìn bọn Lý Ngọc đầy nghi hoặc.

“Sao các người lại đến nữa?” Nam tử trong xe hỏi.

“Các hạ là Liệt Vô Cực?” Diệp Phong đột nhiên hỏi.

“À...Không phải, các hạ nhầm người rồi.” Nam tử nhất thời không kịp phản ứng, trả lời rồi lại phủ nhận. Y chưa từng nghe người ngoài gọi tên mình, trừ ca ca, nên quên mất lời ca ca dặn.

“Đệ đệ, đang nói với ai thế?” Trong nhà có người bước ra, mắt Diệp Phong sáng lên.

Người này bộ pháp trầm ổn, khí tức nội liễm, song mục hữu thần, mép lún phún râu, xem ra còn trẻ hơn nam tử trong xe cả chục tuổi. Y thấy Lý Ngọc thì hơi nhú mào, tỏ vẻ không vui: “Sao lại là các người?”

“Vì sao không thể là bọn tại hạ?” Lần này Diệp Phong đóng vai chính.

Liệt Vô Song hơi kinh ngạc, vì sao y không nhìn thấu tu vi của thiếu niên này? Bất quá y không chú ý đến tu vi của gã, lạnh lùng nói: “Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, mà quan trọng là người từng khinh thị Tụ Nghĩa đường của chúng ta, đúng không?” Diệp Phong không hề khách khí hỏi ngược. Lần trước những gì cần nói chắc Lý Ngọc đã nói hết mà không thuyết phục được đối phương, vậy chỉ còn cách sử dụng phương pháp khác.

“Khinh thị? Coi là vậy.” Liệt Vô Song nhạt nhẽo: “Lẽ nào người cho rằng ta nói sai?”

“Đương nhiên không đúng.” Diệp Phong bật cười: “Một Lục Lâm bang thôi mà, nhanh thì một năm, lâu thì ba năm, chúng sẽ bị diệt dưới tay Tụ Nghĩa đường.”

“Không biết trời cao đất dày.” Liệt Vô Song cười lạnh, không thèm để ý đến gã, định lên xe đi luôn.

“Chi bằng chúng ta đánh cược.” Gã chặn trước xe.

“Không có hứng.” Liệt Vô Song phất tay áo, lập tức tràn ra đại lực cuốn lên gã.

Kình khí phả vào mặt, diệp Phong bất động, chân phải giậm mạnh, mặt đất rung lên khiến thốt ngựa tung vó, cỗ xe nghiêng ngả.

Cũng là võ sư? Liệt Vô Song thăm cả kinh, lý Ngọc chừng hai tư, hai năm tuổi đạt đến thất giai võ sư đã khiến y ngạc nhiên, còn thiếu niên này chưa đến hai mươi, ít nhất cũng có thực lực trung giai võ sư, ở đâu ra mà lâm thiên tài như vậy?

“Muốn đi, trừ phi đánh bại được mỗ.” Diệp Phong ngẩng đầu ngạo nghễ.

“Ha ha ha!” Liệt Vô Song như thể nghe thấy chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ, dù đối phương là thiếu niên kỳ tài thì cũng mới là võ sư, có lẽ mười năm hoặc hai mươi năm sau, gã sẽ vượt qua y nhưng bây giờ mà khiêu chiến thì đáng cười thật.

“Đợi các hạ thắng đã rồi cười cũng không muộn.”

“Đuổi người đi rồi, không được đến quấy nhiễu ta nữa.” Liệt Vô Song bước lên, khí thế từ từ tăng cao. Nhị giai võ tông! Tuy hơn hai mươi năm nay y vẫn trốn tránh nhưng không bỏ tu luyện.

“Các hạ thua thì sẽ gia nhập Tụ Nghĩa đường!” Diệp Phong lấy Huyền thiên như ý bồng ra, ngoài thân thể xuất hiện hắc sắc năng lượng hộ giáp.

“Được, nhưng đánh cá như thế vô vị lắm.” Liệt Vô Song cong tay lại, một quả kim sắc năng lượng cầu ngưng tụ trong lòng tay, phát lên đấy vào đối thủ. Đối phó thiếu niên này có đáng gì, một đòn này là đủ giáo huấn.

Tuy Diệp Phong mấy lần khiêu khích nhưng y không thật sự muốn đả thương gã. Tốc độ đòn này tuy nhanh nhưng uy lực bình thường, đủ hất ngũ giai võ sư ngã nhào. Bất quá kim sắc năng lượng cầu chỉ đánh trúng tàn ảnh của Diệp Phong, liệt Vô Song rúng động, tốc độ nhanh thật.

Nháy mắt sau, gã lướt đến cách sườn y ba thước, mốc bồng vung lên, lập tức trở thành cự trụ kinh nhân giáng xuống. Đối thủ của gã là nhị giai võ tông nên gã không cần nương tay.

“Cự lực thuật!” Đại lực dồn lên tay gã.

Liệt Vô Song giơ tay tổng ra một quyền nghênh đón.

Chát. Lực đạo dồn xuống tay kinh người, dù y chuẩn bị trước cũng lùi liền ba bước. Một bồng này không đủ khiến y thụ thương nhưng thực lực chênh lệch như vậy mà Diệp Phong bức y đến mức này thì thật khó tin. Công kích của gã vượt cả thất giai diên phong võ sư!

“Vũ khí tốt, võ kỹ cũng vậy. Nhưng chỉ thế mà thôi.” Y không ngại việc mất mặt, đuổi tiểu tử này rồi cùng đệ đệ ra đi mới là quan trọng. Khẽ điểm chân, y phi thân lên, định đánh gục Diệp Phong.

Vù, vù, vù.

Cự bồng dài hơn ba thước lại giáng xuống, tay gã không phải đang cầm vật nặng mà một thanh trường kiếm nhẹ bằng. Thực lực của Liệt Vô Song không khó để đỡ cự lực từ cây bồng nhưng vì thế y không thể áp sát đối phương.

Liệt Vô Song cực kỳ khó chịu, nếu y dốc toàn lực thì giết chết Diệp Phong cũng không hẳn không thể. Có điều y tuy không muốn gia nhập Tụ Nghĩa đường nhưng cũng không muốn đả thương người của họ. Vốn tưởng thực lực hai bên chênh lệch quá xa, y chỉ hơi thi triển thủ đoạn là khiến thiếu niên này biết khó mà lui, không ngờ gã hung hãn đến thế, dồn y vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hừ. Liệt Vô Song trợn mắt, hai tay cuốn lên kim nguyên lực, hình thành một bàn tay khổng lồ trên không, lẳng không chụp xuống, giữ chắc như ý bồng. Y đã thi triển bản lĩnh thật sự.

Không còn cây bồng nữa, ta xem ngươi đón đỡ cách nào. Liệt Vô Song nhanh chóng tấn công vào vị trí của gã.

“Kinh cực thứ giáp!” Màu sắc năng lượng bên ngoài thân thể gã chuyển thành màu vàng, gai nhọn tua tủa.

“Cái gì?” Liệt Vô Song kinh ngạc ngẩn người, song sinh khí hải? Thể chất hi hữu ực vạn người mới có một mà tốc độ tu luyện còn yêu nghiệt như thế sao? Nhận thức của y bị đảo lộn hoàn toàn.

Ầm! Gã không hề e sợ tung quyền, chính diện nghênh đón Liệt Vô Song.

Chân Diệp Phong cuốn tung lớp đất bề mặt. Liệt Vô Song chưa dốc toàn lực nhưng cũng đủ cho Diệp Phong tê tay, tay đối phương chắc cũng vậy chứ nhỉ?

Đứng vững lại, gã lắc lắc tay, đích xác hơi tê tê, chỉ thế mà thôi. Liệt Vô Song sau cùng cũng động dung, tiểu tử này dám khiêu chiến y quả nhiên cũng có đôi chút bản lĩnh.

“Xem ra ngươi không yếu ớt như ta nghĩ, tiếp đây ta sẽ không khách khí nữa. Sợ thụ thương thì nhận thua đi.” Liệt Vô Song đẩy lên đôi chút chiến ý, hơn hai mươi năm rồi y chưa đấu với ai.

“Câu này mỗ hỏi mới đúng. Người thấy mỗ có hai khí hải nếu không là người của mỗ thì là người chết.” Diệp Phong cười nhạt: “Mỗ không muốn giết các hạ. Nên chỉ còn cách biến các hạ thành người của mình.”

“Ha ha, tiếc là ta được sắp sẵn trở thành loại người thứ ba.” Năng lượng dao động quanh Liệt Vô Song đột nhiên biến thành mãnh liệt.

“Đúng là lão ngoan cố!” Diệp Phong lăm bắm, xem ra phải xuất tuyệt chiêu rồi.

“Toàn phong toàn!” Liệt Vô Song lắc người, tay phủ một lớp kim nguyên năng lượng hình xoáy ốc, lưỡi đao năng lượng sắc bén xoay tít, như mũi khoan khổng lồ, tạo ra cảm giác không gì không xuyên qua được.

“Linh tê nhất chỉ!” Diệp Phong co tay trái đợi sẵn, khi Liệt Vô Song xông đến trước mặt thì một đạo kim quang xẹt ra, như ánh chớp bắn vào vai y. Đồng thời thân thể gã bật lùi lại thật nhanh, tránh khỏi toàn phong toàn.

Liệt Vô Song nếu cố truy kích sẽ bị thương dưới Linh tê nhất chỉ của gã.

Nguy hiểm! Cảm giác sắc bén đặc biệt của võ tông phát huy tác dụng vào lúc này, y trầm vai xuống, linh tê nhất chỉ vút qua vai, xuyên thủng kim nguyên hộ giáp dày ba tấc. Công kích của y cũng vì thế mà giáng xuống đất.

270. Chương 270 : Chịu Phục

Chát, mặt đất bị Liệt Vô Song khoét một lỗ sâu hoắm, đủ thấy uy lực của Toàn phong toàn.

Liệt Vô Song kinh hãi toát mồ hôi lạnh, đó là võ kỹ gì mà dễ dàng xuyên qua hộ thể nguyên lực của y. Nếu ngọn chỉ của Diệp Phong mà nhắm vào tiểu phúc hoặc ngực thì không dễ tránh như vậy. Ngạnh tiếp? Chuẩn bị trước còn có thể đón đỡ, nhưng ban này nguyên lực của y đều tập trung trên tay, không còn dư lực để thi triển phòng ngự hữu hiệu. Y buộc phải thừa nhận, nếu ban này mà đấu sinh tử, chắc mình đã trọng thương.

“Các hạ nên nhận thua.” Diệp Phong cười hì hì.

Không cần nói rõ, đối phương đường đường nhị giai võ tông, chắc chắn nhận ra vừa rồi gã đã nương tay. Đến mức này, một cao thủ tiền bối phải nhận thua cho đúng phong độ.

“Vì sao ta phải nhận thua?” Liệt Vô Song thần sắc phức tạp, không có ý dừng tay.

“Ngươi...” Gã hơi nổi giận, liệt Vô Song đang giở trò, một võ tông lại dùng thủ đoạn với tiểu bối, quả thật không còn thiên lý nữa.

“Bọn ta chỉ giao lưu, lúc xuất thủ còn nương tay là chuyện bình thường. Ban này ngươi chưa hết sức nhưng chả lẽ lão phu đã tận toàn lực? Cứ thế này mà bao lão phu nhận thua thì quá coi thường nhau.” Mắt Liệt Vô Song thoáng hổ thẹn.

Lý Ngọc và Lăng Vân ở gần đó đều sững sờ, tuy biết Mộc Phong rất mạnh, có lẽ trong đẳng cấp võ sư gã không có địch thủ nhưng không ngờ gã biến thái đến mức đó. Đấu chính diện với nhị giai võ tông mà gã vẫn uy hiếp được đối phương, những lời Liệt Vô Song đã chứng thực điểm này.

Công kích tầm xa ngưng tụ nguyên lực thành kinh khí, với góc độ võ sư thì uy lực không bằng đánh xáp lá cà. Vì khi đó không chỉ lợi dụng bộ vị thân thể khổng lồ chế nguyên lực, còn được khí hải liên tục bổ sung, mức độ biến hóa và năng lượng hay khả năng khống chế thì võ kỹ cận thân đều hơn hẳn công kích tầm xa.

Nhưng thủ đoạn của Diệp Phong lật ngược toàn bộ nhận thức của y, tiền khí sắc bén như vậy có thể phá được hộ thể nguyên lực của võ tông. Võ kỹ cận chiến của Diệp Phong lại không uy hiếp đến Liệt Vô Song bao nhiêu, linh tê nhất chỉ...Thật ra là võ kỹ phẩm cấp bao nhiêu? Bát phẩm? Cửu phẩm? E rằng uy lực cũng chỉ thế mà thôi.

Liệt Vô Song tự thân cảm nhận nên càng hiểu rõ. Đạo tiền khí đó không quá xuất sắc về trình độ kim nguyên lực nhưng độ ngưng tụ và phát huy đặc tính của nguyên lực thì cơ hồ đạt đến cực trí! Sắc bén có thể phá tan tất cả. Nếu không nhờ độ nguyên lực của y cao hơn nhiều thì không thể chính diện đỡ được chiêu đó.

“Người tốt xấu gì cũng là võ tông cao thủ, sao lại vô sỉ như thế.” Diệp Phong giận run người, một chiêu ban nãy tích tụ cực lâu, chỉ nhờ đối thủ không phòng bị nên đột nhiên ám toán mới chiếm được ưu thế. Hiện tại Liệt Vô Song biết gã có công kích sắc bén như thế, tất nhiên sẽ phòng bị kỹ càng.

Lực sát thương của Linh tê nhất chỉ tuy mạnh nhưng thực lực giữa gã và Liệt Vô Song quá cách biệt, thời gian tích lực của tiền khí là hơn một giây, một khi Liệt Vô Song thật sự động thủ, cơ hội đánh lén của gã gần như bằng không.

Không đúng, không đúng. Gã dần lãnh tỉnh lại, Liệt Vô Song thà rũ bỏ tôn nghiêm của võ tông cũng không chịu thua, thật ra là vì sao?

Y và Lục Lâm bang có mối thù không đội trời chung, điểm này có thể xác định. Theo lý, y phải thập phần thống hận Lục Lâm bang, tụ Nghĩa đường có mục tiêu tương đồng với y, không có lý do gì mà y cự tuyệt. Nếu chỉ vì y cho rằng thực lực Tụ Nghĩa đường không đủ thì biểu hiện của gã vừa rồi đủ chứng minh Tụ Nghĩa đường...Không yếu như y nghĩ.

Hà hưởng nhân thủ Lý Ngọc đưa theo đều mới trên dưới hai mươi, lại đạt đến tam giai hoặc tứ giai võ sư, nhân tố này không thể bỏ qua, cùng là võ sư nhưng hai mươi và bốn mươi tuổi thì khác biệt rất xa. Ít nhất cũng chứng minh được rằng Tụ Nghĩa đường là thế lực rất có tiềm lực. Thế lực như Lục Lâm bang không thể dễ dàng giải quyết một lần mà từ từ hao mòn theo quá trình dài hơi. Liệt Vô Song là hạch tâm đệ tử của Hỏa Dương môn, tất nhiên hiểu đạo lý này.

Y muốn báo thù thì lựa chọn duy nhất là hợp tác với Tụ Nghĩa đường, cả Vân Châu chỉ có họ đồng thời có đủ cả quyết tâm và thực lực đấu với Lục Lâm bang.

Thật ra vì sao y cương quyết không chịu hợp tác với Tụ Nghĩa đường như vậy? Y sợ Tô Chiến Thiên ư? Cũng không hẳn. Một người vì đệ đệ mà dám đơn độc xông vào long đàm hổ huyệt sao lại sợ cừu nhân? Cả chết mà y không sợ thì còn gì khiến y e dè nữa?

Đúng. Y dốc mạng cứu đệ đệ chứng tỏ vai trò của Liệt Vô Cực trong lòng y. Diệp Phong khê liếc về phía xe ngựa, lập tức hiểu ra.

Nếu muốn thuyết phục đối phương, cần phải hạ thủ từ đệ đệ của y.

Khóe mắt gã lại cười cười, từ từ ngẩng lên nói: “Các hạ thật sự không nhận thua?”

“Người có bản lĩnh cứ thắng ta đã. Muốn ta nhận thua, không đời nào.” Liệt Vô Song lắc đầu.

“Vậy mỗ không khách khí nữa.” Diệp Phong thu như ý bóng lại, lắc mình sang bên trái Liệt Vô Song co tay búng ra Linh tê nhất chỉ.

“Chát.” Liệt Vô Song đã chuẩn bị, không ngành tiếp mà lách người tránh. Nhưng xe ngựa sau lưng y bị tiền khí đâm thủng một lỗ nhỏ. Diệp Phong mỉm cười, lại lắc người dồn Liệt Vô Song bị kẹp giữa gã và cổ xe, búng tiếp một chỉ.

“Người cố ý.” Liệt Vô Song giận đến xanh lét mặt mày, một màn kim nguyên chặn Linh tê nhất chỉ lại. Tiền khí xẹt qua, tuy giảm mất bảy tám phân uy lực nhưng vẫn xuyên thủng càng xe.

“Tiểu tử ti bỉ vô sỉ.” Tốc độ của Liệt Vô Song tăng lên, phi thân lao tới.

Diệp Phong đã vận tấn tạt thuật và một môn lục phẩm kim nguyên thân pháp võ kỹ có được từ Thương gia, lướt đi như quỷ mị trong phạm vi hẹp, biến gã và cổ xe cùng Liệt Vô Song thành một đường thẳng,

đồng thời hai tay dồn nguyên lực, linh tê nhất chỉ liên tiếp búng ra.

Trước kia gã luyện cho mười ngón tay đều cực kỳ cứng rắn, hai tay búng ta liên tục thì uy lực càng kinh nhân.

Chát, chát...Khung xe bằng gỗ thùng lỗ chỗ, nóc xe liêu xiêu, cơ hồ sắp rớt xuống. Tuy không đến mức hất văng Liệt Vô Cực nhưng chắc y không dễ chịu gì.

Liệt Vô Song giận dữ gầm vang, mấy lần định áp sát rồi bắt Diệp Phong nhưng tốc độ của gã không kém gì y, lại liên tục sử dụng khí tiễn công kích, áp chế chặt chẽ y vào giữa. Bị một võ sư bức đến mức này, liệt Vô Song quyết không thể ngờ tới.

“Liệt Vô Song, ngươi có nhận thua không?” Diệp Phong cao giọng.

“Tiểu tử khốn kiếp, lão phu không tha cho ngươi.” Hỏa khí trong lòng Liệt Vô Song từ từ dâng lên, võ mạnh tay, kim nhận nộ trăm xẹt ra, xẻ nền đá thành một cái rãnh sâu hoắm.

Đòn này lạng lẹ hung hãn, khoảnh khắc sau đã bao trùm Diệp Phong. Một tiếng thét vang dội cất lên từ vị trí gã đứng.

Bọn Lý Ngọc đều khần trương, công kích đáng sợ như vậy, diệp Phong có trọng thương không? Công kích của gã sánh ngang với võ tông không có nghĩa là phòng ngự cũng đạt mức ngang bằng. Thông thường, cao thủ có thể vượt cấp khiêu chiến điển hình cho công mạnh thủ yếu. Đương nhiên, phòng ngự của người đó chỉ yếu so với công kích của mình.

Khói bụi tan đi, diệp Phong cảm Huyền thiên như ý bóng đã phóng đại, y phục ở thân trên tan tành, cơ nhục đầy những vết máu nhỏ xíu. Gã chống chọi được.

Cả Liệt Vô Song cũng động dung. Thiếu niên này cso thực lực như yêu nghiệt. Dù là công kích, phòng ngự hay tốc độ gần như đều đạt đến võ tông, ở đâu ra nhân vật thiên tài thế này? Bối cảnh của thiếu niên này, thể lực cỡ Lục Lâm bang dám đắc tội?

“Ca ca!” Liệt Vô Cực đột nhiên lên tiếng: “Lão ca đồng ý đi...Đệ đã thế này rồi, sống hay chết có khác gì nhau.”

“Không được.” Liệt Vô Song cố chấp lắc đầu: “Ta không thể để đệ gặp nguy hiểm gì.”

“Nhưng ca ca nên biết, những người trẻ tuổi này đích xác có khả năng đấu với Lục Lâm bang.” Liệt Vô Cực cười buồn: “Chúng ta trốn chui trốn lủi 26 năm, khó khăn lắm mới có cơ hội báo thù cho sư môn, nhưng vì đệ không còn chân tay mà mất đi cơ hội đó, lẽ nào ca ca không đau lòng?”

“...” Liệt Vô Song trầm mặc.

“Đúng là ngoan cố.” Diệp Phong lạnh lùng: “Ngươi tưởng cứ trốn tránh thì yên ổn cả đời? Vạn nhất có ngày Lục Lâm bang cũng phát hiện hành tung các vị như bọn mỡ thì ngươi tưởng mình có đủ sức mạnh bảo vệ huynh đệ an toàn? Sống lay lắt như thế, cho bằng dốc sức một phen, nếu ngươi gia nhập, không phải hy vọng thành công của chúng ta càng lớn sao?”

”Vô Cực bị phế hết cả tay chân, nếu ta có mệnh hệ gì, ai sẽ lo cho nó? Ở đại lục, trừ thân nhân ra ai chịu nhận một phế nhân? Để lại tiền tài? Chỉ tổ rước họa vào mình. Đủ thấy nếu không có Liệt Vô Song, liệt Vô Cực đã chết lâu rồi.

“Nếu mỡ hồi phục được tay chân cho lệnh đệ thì các hạ có đồng ý gia nhập hay không?”

“Chuyện...Chuyện đó thật sao?” Liệt Vô Cực thoát tiên kích động rồi ỉu rù: “Nếu khi xưa còn có thể chứ giờ kinh mạch tắc nghẽn hơn hai mươi năm, làm sao hồi phục được.”

“Ngươi chữa lành được cho Vô Cực, cái mạng ta sẽ bán cho ngươi.” Liệt Vô Song không tin lắm nhưng do là hi vọng duy nhất, thực lực của gã cho thấy có lẽ gã có thủ đoạn thần kỳ nào đó cũng nên.

“Được, cứ thế đi.” Diệp Phong mỉm cười.

271. Chương 271 : Tin Dữ

Diệp Phong vừa đến đã từng quan sát tình huống thân thể của Liệt Vô Cực, tứ chi của y vì bị tra tấn mà kinh mạch cốt cách gãy lọi, lại quá lâu không được cứu chữa nên thương thể lạnh lại rồi, gân cốt lệch vị trí mà không đứng nổi. Nhưng nói chung vẫn là ngoại thương.

Gã lấy được của Thương gia lục phẩm đơn dược: Bác cốt tục cân tán! Đơn dược này cực kỳ trân quý, có thể nối xương gãy và gân mạch đứt đoạn. Gã lấy chỉ để sử dụng khi cần thiết, hôm nay là cơ hội. Cộng thêm nguyên nguyên lực thì chữa lành cho Liệt Vô Cực không khó lắm.

Tuy gã nắm chắc nhưng không lấy đó để ban ơn cho đối phương ngay từ đầu. Liệt Vô Song là thành viên có thực lực mạnh nhất từ khi Tụ Nghĩa đường kiến lập, từ thái độ của y đối với Lý Ngọc trước kia và thần thái lúc đàm phán với gã thì đủ biết tính cách y cực kỳ cô ngạo cố chấp, trừ đệ đệ ra hiếm có ai khiến y quan tâm. Nếu chỉ lấy ơn để buộc y gia nhập Tụ Nghĩa đường thì tương lai khó lòng chế ngự.

Liệt Vô Song có lẽ là thanh đao sắc lực đối phó Lục Lâm bang nhưng đao tốt đến đâu cũng cần người sử dụng xứng đáng, nếu không khống chế được thì có khi làm chính mình bị thương. Vì thế gã phải chấn nhiếp y về sức mạnh, vừa ơn vừa uy mới khiến nhị giai võ tông này triệt để phục tùng, thành cây đao sắc đối kháng địch nhân. Cũng để y có lòng tin vào những trận chiến trong tương lai.

Nên Diệp Phong quyết tâm đấu với y. Dù là tuổi tác hay độ lão luyện chiến đấu cũng như võ kỹ vô tận, gã đều khiến Liệt Vô Song cả kinh, tự đáy lòng nảy sinh nhận thức mới về Tụ Nghĩa đường. Trước đây y chỉ coi đó là một toán thanh niên có tiềm lực, giờ xem ra không đơn giản. Hơn nữa y cũng biết chủ chốt của Tụ Nghĩa đường không chỉ là đường chủ Lý Ngọc mà là thiếu niên thần bí mạc trắc kia. Điều đó khiến Liệt Vô Song có thêm một phần hiếu kỳ với Tụ Nghĩa đường. Có lẽ...Đại thù của sư môn thật sự có hy vọng báo được.

“Gân cốt toàn thân của các hạ chưa lành, trước hết mỡ phải bẻ gãy lại rồi nối sau. Có Bác cốt tục cân tán này, tin rằng sau này các hạ muốn hoạt động chân tay không hề khó. Bất quá lúc này các hạ phải nhẫn cơn đau nhất thời.” Diệp Phong lấy Bác cốt tục cân tán ra nói với Liệt Vô Cực.

“Hơn hai mươi năm nay, tay chân đã cứng lại, lẽ nào còn thấy đau.” Liệt Vô Cực mỉm cười, nghe ca ca giới thiệu hiệu quả thần kỳ của Bác cốt tục cân tán, y cũng cảm thấy đôi chút hi vọng.

Diệp Phong đặt tay lên miệng các vết thương, vận nguyên nguyên lực tra xét những nơi đã vỡ vụn, tiếp đó mười ngón tay vận lực bóp gãy tất cả, nhanh chóng bôi Bác cốt tục cân tán lên.

Xoa thuốc xong, diệp Phong phát ra nguyên nguyên lực tẩy rửa kinh mạch cốt cách ở tay chân của đối phương, thúc vết thương nhanh lành lại. Suốt nửa canh giờ, biết được xương gãy và gân đứt đã lành lại, gã mới thở phào dừng tay.

“Nghỉ ngơi mấy ngày, tay chân các hạ sẽ không sao.” Thấy ánh mắt mong ngóng của đối phương, gã cười bảo: “Trước khi các hạ thụ thương hình như đã là lục giai võ sĩ, đợi khi lành lại mỡ sẽ cho các hạ uống linh dịch tẩy kinh phạt tủy, ít nhất cũng khiến các hạ phá được chương ngại, đạt đến võ sư. Chỉ vì qua mất thời kỳ tu luyện hoàng kim nên e rằng các hạ chỉ đạt tới trình độ sơ giai võ sư là cực hạn.”

“Ta còn có thể khôi phục thực lực? Thậm chí tiến bộ hơn?” Liệt Vô Cực không dám tin, y vốn cho rằng có thể hoạt động tứ chi, làm một bình dân là đủ rồi, giờ Diệp Phong lại bảo y có thể trở thành võ sư sao?

“Thật chứ? Vô Cực vẫn có thể tấn cấp thành võ sư?” Liệt Vô Song cũng thập phần kích động.

“Nếu mỡ chỉ khiến tay chân y hoạt động được, e rằng các hạ sẽ không yên tâm? Để y tấn cấp võ sư rồi mỡ giúp y thay đổi dung mạo, các hạ sẽ không lo lắng gì nữa.”

Phảng phất bị nhui thấu tâm tư, liệt Vô Song cười khan ngượng ngừng, đồng thời cũng kinh ngạc trước thủ đoạn thần kỳ của gã.

Nhưng những điều khiến y kinh ngạc chưa hết. Diệp Phong ở lại Hoàng Hà trấn ba ngày, ngày nào cũng dùng nguyên nguyên lực giúp Liệt Vô Cực khôi phục thương thể, đồng thời luyện chế hai viên Cố hình đơn cho hai huynh đệ thay đổi dung mạo.

Liệt Vô Cực lâu năm thụ thương, sắc mặt nhợt nhạt được gã đổi thành một người trẻ tuổi đẹp trai. Liệt Vô Song trông có vẻ thô thấp hơn, dù y cần xuất thủ, Tô Chiến Thiên cũng không biết được. Liệt Vô Cực đã được bảo đảm an toàn triệt để.

Sau rốt, liệt Vô Song cũng phục sát đất thủ đoạn của Diệp Phong, đồng thời kiên định quyết tâm phối hợp với Tụ Nghĩa đường. Cừu hận của sư môn hai mươi sáu năm nay không lúc nào không cảm xé tâm linh y, hy vọng ở trước mắt thì y tất nhiên không bỏ qua.

“Uống giọt linh dịch này, chí ít cũng giúp các hạ tăng tiến một cấp. Giọt này là để cho đệ đệ các hạ uống sau khi lành vết thương.” Trước khi đi, Diệp Phong lấy một giọt linh dịch một phần mười và một giọt một phần trăm rồi dặn: “Đợi các hạ xử lý xong xuôi, cứ đến Mộ Quang thành tìm Lý Ngọc, y sẽ sắp xếp cho. Tạm thời các hạ chưa cần bại lộ thực lực võ tông, bình thường cứ giả trang làm cao giai võ sư là được.”

“Ca ca, đệ nhận thấy Lục Lâm bang không còn phong quang bao lâu nữa.” Tay chân Liệt Vô Cực đã hoạt động được, tinh dưỡng thêm mấy ngày là sẽ lành lại. Nhìn theo bóng Diệp Phong, gã không khỏi cảm khái.

“Tuy ta không biết vì sao Mộ Phong có cừu oán với dữ Lục Lâm bang nhưng Tô Chiến Thiên chạm vào nhân vật thế này, khí số của chúng đã tận.” Mắt y lần đầu tiên dấy lên hi vọng.

OOo

Diệp Phong trở về học viện, lôi bàn tử lại tìm đến. Y là nguồn tin của gã tại học viện nhưng từ khi Tụ Nghĩa đường đứng vững tại Mộ Quang thành thì gã không chú ý đến việc ở học viện nhiều.

“Hai ngày nay người đến Mộ Quang thành hả?” Lôi bàn tử hỏi.

“Không, ta trực tiếp về đây, có việc gì sao?” Diệp Phong hỏi.

“Hai hôm trước có một toán người đến học viện tìm người, xưng là tộc nhân của người, nên ta thông tri cho người Tụ Nghĩa xã đưa họ đến Mộ Quang thành. Hình như có người thụ thương.” Lôi bàn tử nghiêm mặt.

Cái gì? Tộc nhân đến tìm? Gã biết nếu không có việc gấp, Diệp Thừa Thiên không đời nào phái người đến tìm, trừ phi trong tộc có việc lớn. Lại còn có thụ thương?

“Họ có mấy người?” Gã nóng lòng hỏi.

“Bảy người, dáng vẻ rất kinh hoàng, tựa hồ đang chạy trốn.” Lôi bàn tử giật mình, Diệp Phong chưa thất thái như thế bao giờ.

“Ta đến Mộ Quang thành!” Ném lại một câu, gã vội vàng lao đi.

Ra rồi suốt dọc đường, gã đi một mạch, nửa đêm mới đến cửa Mộ Quang thành.

Thành viên Đồ Lang bang nhận ra gã, vội mở cửa thành. Gã lướt nhanh đến tổng bộ Tụ Nghĩa đường.

Tuy đêm khuya rồi nhưng đại sảnh Tụ Nghĩa đường vẫn rực đèn đuốc. Gã vội vàng gõ cửa.

Kẹt. Cánh cửa mở ra. Mặt sẹo hơi ngẩn người rồi thở phào.

“Mộc Phong về rồi, mau vào đi. Có mấy người tự xưng là tộc nhân cả người nhưng bọn ta hỏi thế nào họ cũng không cho biết xảy ra chuyện gì.” Mặt sẹo vội nói.

“Đưa ta đi gặp họ.” Gã lao vào, Lý Ngọc và Lăng Vân cũng có mặt.

“Ở trong nhà, bọn mõ không để ai quấy nhiễu.” Lý Ngọc gật đầu.

Diệp Phong lao vào trong nhà, thấy ngay một gương mặt xinh đẹp quen thuộc đang ngẩn lệ. Chính thị Diệp Thi Nhi - con gái độc nhất của Diệp Thừa Thiên, còn cả ba tộc nhân mà gã quen mắt. Hầu thị huynh đệ ngồi cạnh một chiếc giường tựa hồ có người hôn mê trên đó.

“Phong ca ca!” Thấy gã, Diệp Thi Nhi ngất ra rồi vui mừng, tiếp đó trào nước mắt, lao vào lòng gã.

“Thi nhi đừng khóc, cho ca ca biết xảy ra chuyện gì.” Gã nhìn chúng nhân, mắt ai cũng đỏ ửng, cực độ mệt mỏi. Thấy gã hiện thân, họ đều nhẹ lòng hẳn.

“Hu hu hu...Cha bị Lục Lâm bang bắt đi, cả Diệp Lam cũng trúng độc, hôn mê mấy ngày rồi. Chúng ta chết nhiều người lắm...Hu hu.” Thi Nhi vừa khóc vừa nói.

“Lục Lâm bang!” Lòng gã buốt lạnh, tay xiết chặt lại, cơ hồ bật máu, hai con mắt đen láy biến thành đỏ ngầu, sát ý lạnh lùng tràn ra liên miên. Ngay cả bọn Lý Ngọc ở ngoài cũng cảm nhận được.

Tuy Diệp Thi Nhi không nói rõ ràng nhưng gã đoán được tình hình đại khái.

“Lục Lâm bang sao lại phát hiện địa điểm tộc nhân ẩn tàng?” Gã hỏi một tộc nhân, vốn là một chấp sự.

“Việc này chúng tôi không rõ, nhưng lần tập kích này, lục Lâm bang hiển nhiên chuẩn bị kỹ càng. Nhân mã tới hơn ba trăm, có tới hơn ba mươi người là võ sư, do một võ tông dẫn đầu.” Chấp sự đó phần hận: “Vốn nhờ linh dược và linh dịch mà Phong nhi mang về, gia tộc bồi dưỡng được hơn hai mươi võ sư, cộng thêm địa lợi và lớp phòng ngự thì bọn ta vốn đủ năng lực kháng cự. Nhưng sau cùng võ tông đó ra tay đả thương mấy trung, cao giai võ sư trong tộc, thấy không chống được nữa, tộc trưởng dẫn tộc nhân còn lại đào tẩu theo sơn động dưới đài quan sát. Tộc trưởng và mấy vị trưởng lão cùng một phần tộc nhân liều mạng ngăn đón đại đội nhân mã Lục Lâm bang.”

“Để yểm hộ Diệp Lam và Thi Nhi tiểu thư, tộc nhân chia làm ba tổ, chận vật lắm mới thoát được khỏi Ninh Tinh hạp cốc, nhờ có dịch dung đơn mới đến được Võ Dung học viện tìm Phong nhi...” Chấp sự tỏ vẻ đau buồn, thở dài: “Hiện tại, diệp gia gửi hy vọng duy nhất lên mình Phong nhi.”

272. Chương 272 : Ngân Tuyền Xà Độc .

“Tộc trưởng...Đều...” Thân thể Diệp Phong run lên mãnh liệt, lửa giận và cừ hận cuồng bạo dâng lên trong lòng khiến gã cơ hồ mất trí. Gã phí tận tâm lực mới khiến thực lực của tộc nhân tăng tiến, có đủ vốn đấu với Lục Lâm bang, hy vọng trước mắt rồi lại tanh tành, làm gì có chuyện gã cam lòng.

“Tô Chiến Thiên...Người và cả Lục Lâm bang, ta thề sẽ khiến các người bồi táng.” Cổ họng gã gần như gằn lên, sát ý bao trùm căn phòng.

“Diệp Phong, đừng xung động. Tộc trưởng chắc chưa chết...” Hầu thị huynh đệ cũng đi tới: “Bọn ta trên đường bỏ chạy có nghe ngóng, lục Lâm bang bắt sống tộc trưởng và hai trưởng lão cùng mười tộc nhân rồi đưa đến tổng bộ. Thật ra huynh đệ mới là mối nguy hiểm lớn nhất với chúng.”

“Ngoài ra, còn một phần tộc nhân chạy thoát qua đường sơn động, tuy không cùng lộ tuyến với bọn mõ nhưng chắc họ đã ẩn tàng rồi. Trong thời gian ngắn, lục Lâm bang không bắt được. Bất quá...Chỉ ít chúng ta cũng tổn thất một nửa tộc nhân...” Chấp sự buồn bã.

“Món nợ máu này, sớm muộn gì chúng ta cũng đòi được.” Diệp Phong hít sâu mấy hơi để lãnh tĩnh lại. Tình hình chưa xấu quá mức, chỉ cần Lục Lâm bang chưa tóm được gã tất sẽ không dễ dàng giết tộc trưởng. Ngoài kia còn một toán tộc nhân chờ đợi gã, thế lực Tụ Nghĩa đường còn chưa bại lộ, gã vẫn có hy vọng lật ngược.

“Phong ca ca! Diệp Lam...Trúng độc mười mấy ngày rồi không tỉnh. Làm thế nào đây?” Diệp Thi Nhi ngẩng gương mặt nhòa lệ lên ai oán nhìn gã.

Diệp Lam nằm trên giường, nửa thân thể đen xì, mấy mạch máu nhô lên khỏi da, dòng máu đen bầm chảy phía trong rõ mồn một. Tình hình cực kỳ nghiêm trọng.

“Diệp Lam sao rồi?” Gã trầm kinh hãi.

“Lúc đào vong trong hạp cốc, diệp Lam vì cứu Thi Nhi, bị nhị giai Ngân tuyền xà cắn...” Hầu Anh buồn bã lắc đầu.

Ngân tuyền xà độc? Mí mắt Diệp Phong giật giật, xà độc này rất nổi danh, dù gã không hiểu về độc chất cũng nghe đến đại danh của nó.

Độc tố đó tác động mạnh đến thành kinh, trạng thái trúng độc là toàn thân cứng đờ, khí hải nguyên lực tan biến, đầu óc sa vào ảo giác và hôn mê. Tuy trong thời gian ngắn, người trúng độc sẽ không chết nhưng lâu dài thì không khác gì, trừ hô hấp ra không còn dấu hiệu gì báo hiệu sự sống.

Chỗ đáng sợ của độc tố đó ở chỗ nó không phải độc được trí mạng nên tính đề kháng của nguyên lực với nó không cao. Dù võ sư, trúng độc rồi cũng không chống chọi được bao lâu. Chỉ có cường giả từ võ tông trở nên mới có thể dùng nguyên lực hùng hậu hút độc tính ra. Một khi trúng độc cũng không thể giải được.

Nhưng Ngân tuyến xà tối đa chỉ đạt đến nhị giai, độc của nó tuy đáng sợ nhưng với cao giai võ sĩ và võ sư thì không uy hiếp được gì. Răng nó cơ hồ không phá được phòng ngự của cao giai võ sĩ chứ đừng nói dồn độc dịch vào huyết dịch họ. Loại độc này chỉ hòa vào máu mới có hiệu quả, rời khỏi huyết dịch thì độc tính nhạt dần. Độc vào máu, dù chỉ một giọt, cũng sẽ lan khắp toàn thân, huyết dịch biến thành kỳ độc.

Diệp Lam thiên phú cao cường, tuổi còn trẻ, tạm thời chỉ có thực lực võ đồ ngũ giai nên Diệp Thừa Thiên gửi gắm nhiều hy vọng, đợi khi y xung nhập võ sư sẽ cho uống linh dịch nồng độ một phần mười, để y trở thành một cây trụ của Diệp gia. Hầu thị huynh đệ và mấy võ sư dốc sức bảo vệ y và Thi Nhi đột vây, ai ngờ lại sa vào tình trạng tồi tệ này.

“Để ta thử xem.” Ngân tuyến xà độc quá nổi danh, gã không dám chắc. Nếu gã trúng độc có lẽ không nguy hiểm gì lắm nhưng dùng nguyên nguyên lực bức độc cho người khác thì vấp phải không ít hạn chế.

Gã toàn lực vận nguyên nguyên lực lên đòn vào thể nội Diệp Lam.

Nguyên nguyên lực chứa đầy sinh lực không then là khắc tinh của chất độc, chảy một vòng trong thể nội Diệp Lam thì độc huyết bị đẩy ra không ít, nửa thân thể đen xì của y dần chuyển màu trắng, thiếu đi huyết sắc.

Liên tục nửa canh giờ, trán gã toát mồ hôi ròng ròng, thần tình dần nghiêm túc lên.

“Không được, chất độc đã tan vào máu, càng ít độc thì tốc độ khuếch tán càng nhanh, trừ phi ta bức hết máu của Diệp Lam, bằng không không trừ được.” Sau rốt gã cũng được ném mùi lợi hại của Ngân tuyến xà độc, tốc độ lan nhiễm của độc tính nhanh dần, đến mức độ nhất định thì vượt xa tốc độ bức độc của gã. Cứ bức độc thì Diệp Lam sẽ chết vì mất máu, độc ngấm vào máu, máu chính là độc.

“Làm thế nào đây? Muội không muốn Diệp Lam chết...Hu hu.” Diệp Thi Nhi thương tâm nước mắt, những người khác cũng thở dài.

“Để ta nghĩ xem nào, nghĩ xem nào.” Gã nóng lòng đi đi lại lại.

Độc tan vào máu...Máu tức là độc. Giải bằng bách nào? À, câu này sao quen quá? Gã ngẫm nghĩ hồi lâu, chợt tỉnh ngộ: “Đó là câu đầu tiên trong tổng cương Huyết độc công. Có lẽ có thể làm thế.”

Gã đặt tay lên gáy Diệp Lam, ôn hòa dồn nguyên nguyên lực vào. Thoáng sau độc huyết trong óc được gã bức xuống thân thể. Diệp Lam từ từ tỉnh lại.

“Diệp Phong đại ca...” Diệp Lam thấy gã đầu tiên, liền tỏ vẻ vui mừng.

“Đừng nói gì, thử xem có điều động nguyên lực được không?” Diệp Phong hỏi.

“Hơi khó khăn...” Ngân tuyến xà độc có thể làm tê cứng khí hải. Diệp Phong lại đặt một tay lên tiểu phúc y, đẩy độc tính quanh đờn điền đến chỗ khác.

“Hiện tại miễn cưỡng có thể vận hành khí hải, nhưng nguyên lực lưu chuyển không thông.” Diệp Lam đáp.

“Được, hiện giờ ca ca cho đệ một loại công pháp, nếu luyện thành thì có thể khống chế độc tính trong thể nội.” Gã bảo hầu thị huynh đệ đỡ Diệp Lam dậy ngồi xếp bằng trên giường, đoạn đưa bản sao dục huyết phí đẳng của Dâm Dục ma cơ ra, mở trang đầu.

Nửa phần đầu Dục huyết phí đẳng là cách tu luyện Huyết độc công, ngũ hành khí hải đều tu luyện được. Nửa phần sau liên quan đến tâm đắc thủy nguyên lực dung hợp cùng dâm độc, Diệp Lam không luyện được vì y là hỏa nguyên khí hải.

Bất quá chỉ cần tu luyện thành công tầng đầu tiên của Huyết độc công, độc tính tan vào huyết dịch Diệp Lam sẽ chịu khống chế, dù Diệp Phong không xuất thủ thì y cũng có thể tự tu luyện. Bước quan trọng nhất của Huyết độc công, bước đầu tiên cũng là lấy máu hòa độc.

Muốn thể bước phải chịu đựng toàn bộ độc tính. Yêu cầu này phù hợp với Diệp Lam, ngân tuyến xà độc tan vào máu y, máu tức là độc, cũng là tinh túy của Huyết độc công. Thành thử y tu luyện rất thuận lợi, vốn đệ tử Bách Thảo cốc thông thường, tu luyện tầng thứ nhất này cần ít nhất mười ngày mới luyện thành, sau khi qua được sinh tử quan, chịu đựng độc tính xâm thực.

Nhưng độc tính trong thể nội Diệp Lam, quá trình độc tan vào máu không cần phí lực, y chỉ mất ai ngày đã luyện thành. Kỳ thật y chỉ phải dẫn độc tính vào khí hải để bản nguyên hỏa nguyên lực luyện hóa, đồng hóa! Khi hỏa nguyên của y không bị độc tính bài xích, có thể lợi dụng nguyên lực khống chế độc tính trong huyết dịch. Đương nhiên không thể thiếu việc Diệp Phong liên tục dùng sinh mệnh nguyên lực giúp y giữ cho thần trí và khí hải không cứng lại.

Ngân tuyến xà độc là loại độc nổi danh đại lục, dù là Bách Thảo cốc cũng đánh giá rất cao có điều họ khó lợi dụng được nó vì không có cách khống chế đặc tính gây tê cứng của độc tính. Bất kỳ ai muốn lợi dụng Ngân tuyến xà độc tu luyện Huyết độc công, căn bản không thể thành công. Một khi độc chất vào huyết dịch, người trúng độc không thể vận chuyển khí hải thì tu luyện bằng cách nào?

Bách Thảo cốc có quan điểm đã được công nhận là huyết độc luyện thành từ độc được trí mệnh có hiệu quả hung mãnh không bằng huyết độc luyện thành từ độc tính trạng thái. Độc tính trạng thái này cũng có hiệu quả ảnh hưởng đến chiến đấu kiểu tê cứng, ảo giác, đau đớn, vô lực...Như Ngân tuyến xà độc. Độc tính này không đơn thuần là tổn thương nên ngũ hành nguyên lực ít dễ kháng lại. Loại độc trí mạng thì ngũ hành nguyên lực dễ kháng rất tốt, thành ra dễ dàng áp chế.

Diệp Lam có thể coi là có cơ duyên xảo hợp lại được Diệp Phong trợ lực nên thuận lợi dẫn đạo Ngân tuyến xà độc thành độc nguyên của Huyết độc công. Sau này khi thực lực y hữu thành, lợi dụng Ngân tuyến xà huyết độc để chiến đấu sẽ không gặp trở ngại gì, địch nhân trúng độc khác nào còn mồi cho y xử trí. Huyết độc của y còn nghịch thiên hơn cả Dâm Dục ma cơ.

Y chính là nhân họa đắc phúc, nếu người Bách Thảo cốc biết có người có thể luyện hóa Ngân tuyến xà độc thành huyết độc tất sẽ tìm mọi thủ đoạn đoạt lấy phương pháp đó. Họ là hành gia dùng độc, tất nhiên càng hiểu rõ loại độc tính nào đáng sợ nhất với Huyết độc công.

Diệp Phong không ngưng không nghỉ trợ giúp Diệp Lam, sau hai ngày thì y không còn nguy hiểm nữa, chỉ cần có thể khống chế huyết độc bạo phát, Diệp Lam sẽ thành công. Gã để lại bản sao Huyết độc công cho Diệp Lam rồi gục xuống giường ngủ say sưa.

Mấy hôm nay, tị Nghĩa đường trừ đưa thức ăn tới, hầu như không quấy nhiễu Diệp gia tộc nhân. Bất quá Lý Ngọc và Lăng Vân đoán được phần nào. Kể cả thân phận của Diệp Phong...Và cơn ác mộng của Diệp gia.

273. Chương 273 : Nhất Tiễn Chấn Hùng Thành .

Sáng sớm, Diệp Phong ngủ suốt một ngày một đêm chợt tỉnh lại, nhảy bật khỏi giường, trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng.

Một cơn ác mộng khiến gã vô cùng hoảng sợ, đánh thức gã tỉnh lại.

Giờ là lúc Diệp gia sinh tử tồn vong, gã chưa thể ngơi nghỉ. Tộc trưởng, tộc nhân...Còn nằm trong tay Tô Chiến Thiên, hơn mười ngày rồi ai biết được họ bị Lục Lâm bang giày vò thế nào? Gã tưởng tượng được đối phương sẽ không từ thủ đoạn nào để moi được tung tích của gã.

Gã nên hành động thôi.

Nhận ra động tĩnh, Diệp Lam vẫn ngồi xếp bằng tu luyện chợt mở mắt.

“Diệp Phong ca định đi đâu?” Khí tức của y hơi gấp gáp, tuy tu luyện thành công tầng thứ nhất Huyết độc công, không cần Diệp Phong trợ giúp nhưng muốn hoàn toàn khôi phục hành động còn cần một thời gian nữa.

Giọng Diệp Lam đánh thức Hầu thị huynh đệ và mấy tộc nhân dậy, thấy Diệp Phong mặt mũi âm trầm như muốn xuất môn sát nhân, họ đều cả kinh.

“Diệp Phong huynh đệ định làm gì?” Hầu Kiệt nhảy lên kéo gã lại.

“Hiện giờ tộc trưởng rất nguy hiểm, tại hạ không thể trợ mắt nhìn họ vì bảo vệ mình mà bị hành hạ. Giờ tại hạ không thể rút cổ khiến các tộc nhân khác hạ sinh.” Gã thốt lên lạnh lùng.

“Hiện giờ huynh đệ xông vào Lục Lâm bang chỉ tổ chết uống.” Hầu Kiệt mắng: “Lục Lâm bang không tiếc hao tổn nhân lực bắt sống bọn tộc trưởng để bày bẫy rập bức huynh đệ chủ động nhảy vào đó. Nếu huynh đệ vô sự, ít nhất bọn tộc trưởng cũng giữ được tính mạng. Nếu huynh đệ sa vào tay Lục Lâm bang thì Diệp gia coi như tuyệt vọng.”

“Phong nhi! Hy vọng con giữ được lãnh tính khi Diệp gia gặp phút sinh tử quan đầu. Xung động không giải quyết được vấn đề.” Tộc nhân làm chấp sự khuyên can: “Bọn ta đều biết con rất mạnh nhưng giết được Tô Chiến Thiên sao? Còn cả mấy võ tông của Lục Lâm bang nữa...Chắc giờ này chúng ta đã sẵn sàng đợi con tự chui đầu vào lưới.”

Diệp Phong cứng người, ánh mắt đầy sát cơ dần trong lại. Tình hình trong cơn ác mộng ban nãy khiến gã cơ hồ mất hết lý trí, nếu trong tình trạng đó mà xông vào Thiết Hùng thành e rằng chỉ còn đường chết.

“Ta thấy Tụ Nghĩa đường tiềm lực hùng hậu, ai cũng còn trẻ mà thực lực không tệ. Sau này khẳng định sẽ có thể tranh cao thấp với Lục Lâm bang, vì thế con không được vì cơn giận nhất thời mà ném cơ nghiệp có thể báo thù vào lửa đỏ.”

“Trước khi chúng tôi đào tẩu, tộc trưởng dặn lại cho cậu một chữ - nhẫn.” Ngữ khí của viên chấp sự thê lương vô cùng.

Thi Nhi cạnh đó rơi lệ, lẩm bẩm: “Cha...Cha...”

“Ta hiểu.” Diệp Phong dần trấn định, nhãn thần lấy lại đôi chút tinh thần: “Bất quá ta vẫn phải đến Thiết Hùng thành một chuyến.”

“Không được, phong nhi sao lại cố chấp như vậy.” Chấp sự nổi giận.

“Yên tâm, con đi chuyến này không phải lỗ mãng xung động. Tộc trưởng trong tay Tô Chiến Thiên, con phải có hành động khiến hắn e dè, không khó để tộc nhân. Con không sao đâu.” Gã nói như chém đinh chặt sắt.

Ánh mắt gã đầy kiên định, chấp sự do dự một lúc rồi thở dài: “Cậu nên cẩn thận...Chỉ cần cậu còn sống, diệp gia sẽ không bị diệt, nên nhớ đến trách nhiệm mình gánh vác.”

Gã gật đầu, nếu còn cuồng nộ đến mất trí như ban nãy, có lẽ gã sẽ liều mạng với Tô Chiến Thiên và Lục Lâm bang để trút đi hận ý xung thiên đó. Nhưng hiện tại gã đã hiểu tầm quan trọng của mình và trách nhiệm phải gánh vác. Gã...Không thể liều mạng vì bị lỗ mãng xâm thực lý trí, mà phải biết nên làm gì.

Diệp Phong xung động không đáng sợ. Diệp Phong lãnh tính lại mới là địch nhân khiến người khác e dè và sợ hãi. “Cần giúp đỡ không?” Động tĩnh trong nhà hiển nhiên kinh động Lý Ngọc vẫn phái người trông coi quanh đó. Y vội vàng chạy tới, gặp gã đi ra.

“Tạm thời không cần.” Lòng gã ảm lại bởi nhận ra trong mắt họ niềm quan tâm chân thành.

Gã và huynh đệ Tụ Nghĩa xã không cần phải nói nhiều, hai bên đều tin tưởng nhau, tình nghĩa anh em sâu nặng. Dù họ có vô vàn nghi hoặc, nóng lòng muốn biết thân phận gã nhưng câu đầu tiên khi hỏi vẫn là có cần giúp đỡ không?

Có nghĩa là họ tin gã vô điều kiện, dù là Diệp Phong hay Mộc Phong với họ cũng không quan trọng. Chỉ cần một câu của Mộc Phong là họ sẽ hết lòng giúp đỡ.

“Vậy huynh đệ...Nên cẩn thận.” Chúng nhân không hỏi hay khuyên can gì nữa. Bởi họ đọc được niềm kiên định và tự tin trong mắt gã.

Diệp Phong như thế xưa nay chưa từng bất lợi.

OOo

Thiết Hùng thành thoát trông không khác gì ngày thường. Phía ngoài vẫn náo nhiệt ồn ã, chỉ là có không ít thành viên Lục Lâm bang đi qua đi lại, nhìn qua chỉ thấy loạn xạ, không có gì đặc biệt. Nhưng cả thành thị đều nằm trong tầm qan sát.

Trung tâm ngôi thành là tổng bộ Lục Lâm bang. Đại lâu, doanh phòng, duyệt binh trường, võ khí khố, tử lao...Đều xây trong đó. Tổng bộ cũng như cái lồng sắt đợi gã lao đầu vào.

“Mẹ nó chứ, mây hôm nay mệt quá, mỗi ngày lão tử không được nghỉ đến bốn khắc, không sống nổi nữa.” Ba lâu la đi tuần dần hàng, vừa qua doanh phòng thì một tên chột lớn tiếng.

“Hừ, trưởng lão nghe được những lời này lại không lột da ngươi hả?” Lâu la cạnh hắn thận trọng nhìn quanh, khẽ nhắc nhở.

“Vì một Diệp Phong mà khiến cả tổng bộ nháo nhào, liên tiếp khẩn trương cả nửa tháng. Hơn mười ngày nay có thấy hồn ma bóng quỷ nào đâu, ta không tin hắn dám xông vào Thiết Hùng thành! Tổng bộ còn có bang chủ và ba vị trưởng lão võ tông, cần chúng ta phí lực tuần tra thế này sao?” Lâu la lên tiếng đầu tiên tỏ vẻ không phục.

“Lệnh của bề trên thì cứ ngoan ngoãn phục tùng, nói lảm rườm lời.” Hai người kia trừng mắt nhìn hắn.

“Nghe nói Diệp gia bị bắt lần này có tới bảy, tám người là võ sư, một gia tộc không có gì đáng chú ý sao lại có nhiều cao thủ thế nhỉ. Ta sao lại không được may mắn như họ.” Một lâu la lắc đầu, tỏ vẻ ghen tị.

“Hai người hình như là nữ? Lão tử chưa được nếm mùi nữ võ sư, không biết lần này có cơ hội...” Lâu la đi đầu cười dâm dục, nhưng chưa kịp dứt lời thì óc nhói lên, ý thức dần mờ hồ.

Nháy mắt, đầu viên lâu la vỡ tung như trái dưa, máu tươi và não tương nhầy nhầy liên tục chảy ra.

Hai đồng bạn cạnh hắn còn chưa kịp phản ứng, một người bị tóm lấy cổ họng, hai mắt trợn trừng nhưng không nói ra lời. Tên còn lại chỉ thấy bóng đen loáng qua trước mặt, rồi cảm giác sắc nhọn lạnh lẽo bùng lên trong miệng.

“Ta hỏi, các ngươi đáp...Ai dám nói dối hoặc cầu cứu thì chết chắc.” Diệp Phong mặt mũi âm trầm xuất hiện giữa hai tên, một tay nắm yết hầu lâu la bên trái, tay phải cầm chủy thủ dí vào miệng tên còn lại.

Cả hai đều kinh hoảng, vội gật đầu. Tuy gã không dùng chân diện mục nhưng chúng hiểu rõ thiếu niên này thật sự là ai.

“Mỗi người trả lời một câu, nếu ta phát hiện các ngươi có gì sơ hở, ai nói dối là kẻ đó chết.”

OOo

Ba phút sau, một đội lâu la đi qua, thấy Diệp Phong bắt hai đồng bạn, một tên đã thảm tử liền phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

“Loại cắc kè nhiều thật.” Ánh mắt gã lạnh lại, miệt mạnh tay, hai lâu la liền thảm tử. Gã lắc mình xông vào đội ngũ vừa lên tiếng cảnh báo. Chỉ mấy giây, bốn người đang bỏ chạy đều thảm tử, gã lại biến mất.

Thoáng sau hai nhị cấp trưởng lão - thất giai võ sư dẫn theo mười mấy người đến hiện trường. Một phút sau, hai nhất cấp trưởng lão là võ tông cũng đến. Chúng nhân đều sầm mặt, mắt lóe lên liên tục.

Diệp Phong...Đã đến.

Từng đội nhân mã nhao nhao xuất hiện, cao thủ đông nghịt giữ chặt những ngã chính dẫn ra ngoài tổng bộ, cả Lục Lâm bang hành động theo những gì đã được phân công trước, cùng khẩn trương giới bị. Chỉ cần hành tung của Diệp Phong bị tiết lộ, thứ đợi hắn là vây tiêu vô cùng vô tận.

“Đã dám đến thì đừng mong đi được nữa.” Tô Chiến Thiên ngồi trên ghế bang chủ, cười nanh ác.

Diệp Phong đứng trên một cành cây cổ thụ, lạnh lùng nhìn vòng vây như tường đồng vách sắt phía dưới. Lực lượng của tổng bộ Lục Lâm bang quả nhiên tương đương hùng hậu, dù một võ tông mới tấn cấp mà muốn thoát khỏi vòng vây cũng không hề dễ dàng.

Bất quá tất cả đều nằm trong dự liệu, gã moi được từ miệng hai lâu la kế hoạch tổng thể của Lục Lâm bang.

Diệp gia tộc nhân bị nhốt trong tử lai, do Tô Chiến Thiên tự trấn giữ. Quanh đại lâu có bốn võ tông trưởng lão chia ra trông giữ, chỉ cần Diệp Phong dám xông vào thì sẽ đối diện với năm võ tông vây đánh.

“Ta nhất định sẽ cứu tộc nhân nhưng không đến mức không biết cân nhắc tình thế. Muốn vây tiểu ta...Đừng mơ.” Gã lắc tay, tru Thần cung xuất hiện.

Xuyên vân tiên, tru thần tiên kỹ đệ tứ chiêu. Đặc điểm là vô thanh vô tức, vượt được cự ly ngàn thước. Những Tru thần tiên kỹ khác chỉ có cự ly tối đa hơn trăm thước, duy Xuyên vân tiên vẫn hữu hiệu dù đứng cách địch thủ cả ngàn thước.

Đương nhiên, với thực lực hiện giờ của gã, tầm xạ kích hữu hiệu của Tru thần tiên chỉ năm, sáu chục thước còn Xuyên vân tiên đạt tới ba trăm thước.

274. Chương 274 : Hai Con Đường .

“Xuyên vân tiên còn một danh xưng khác là Âm sát tiên!” Khóe môi Diệp Phong nhếch lên tàn khốc, lạnh băng: “Người dám động một ngón tay đến tộc nhân của ta, ta sẽ khiến cả cơ nghiệp Lục Lâm bang bồi táng.”

Gã thu liễm khí tức, lặng lẽ đứng trên cây, nhìn xuống đội nhân mã vội vàng đi qua.

Gã đợi, đợi cơ hội thích hợp xuất thủ. Đợi mục tiêu thích hợp để chấn nhiếp. Chỉ khi gã thể hiện sức chiến đấu uy hiếp được Tô Chiến Thiên thì tộc nhân mới chắc chắn giữ được sinh mệnh, gã sẽ có đủ thời gian chuẩn bị cứu tộc nhân và tiêu diệt Lục Lâm bang.

“Đến đây, tìm kỹ cho ta, xem trên hàng cây này có ai ẩn tàng không.” Một thất giai võ sư dẫn một đội nhân mã đi bên dưới, trong đó có năm võ sư, thực lực đó dù không bắt được Diệp Phong thì cũng đủ cầm chân đội nhân mã cạnh đó chỉ viện. Chỉ cần tìm được tung tích Diệp Phong, đợi võ tông cao thủ đến thì dù gã mọc cánh cũng khó thoát.

Chúng nhân đến gần tìm kiếm kỹ lưỡng.

Gã nheo mắt, hai tay ngấm vận kim nguyên lực của Linh tê nhất chỉ, đột nhiên bùng ra.

Hai đạo kim quang xẹt ra, trực tiếp xuyên qua óc hai trung giai võ sư. Đoạn gã lắc mình, ánh nguyệt song nhận xuất hiện trong tay, lao vút vào thất giai võ sư.

“Diệp Phong ở đây. Phóng tín hiệu đạn!” Thất giai võ sư mừng đến phát cuồng, tối đa chỉ một phút nữa, võ tông trưởng lão gần đây nhất sẽ đến, với thực lực của hắn mà ngăn chặn một thiếu niên thực lực chưa tới võ tông thì có thừa. Hà huống, hắn còn ba thủ hạ là võ sư, sao lại không thể kéo dài một chút.

Khí hải của hắn chuyển động cấp tốc, dùng nguyên lực bảo vệ chặt chẽ toàn thân, toàn lực phòng ngự, chỉ cần không bị Diệp Phong giết và không mất dấu gã coi như lập được công đầu.

“Lục phẩm võ kỹ: Vô ảnh cực quang thứ!” Thân ảnh gã như thuần di đến trước mặt thất giai võ sư, chủy thủ phủ một tầng kim mang, lưu lại quang ảnh trên không trung.

Đối phương cả kinh thất sắc, tốc độ đó quá nhanh, dù hắn là thất giai võ sư cũng không nhìn rõ động tác.

“Chết đi.” Trong tiếng quát, chủy thủ nhẹ nhàng xé tan hộ thể nguyên lực, cắt qua yết hầu hắn.

Máu bắn tung tóe như đóa hoa bùng nổ xán lạn. Một đòn là tắt sát, từ lúc gã hiện thân đến giờ chỉ chưa đầy hai giây. Nhân mã quanh đó còn chưa kịp định thần thì đầu mục đã mất mạng.

Diệp Phong lạnh lùng quét mắt một vòng, không hề dừng chân lao vút đi. Chỉ cần gã không bị võ tông cản đường thì một tiểu đội võ sư căn bản không đủ lực ngăn chặn. Trừ phi Lục Lâm bang phái đội ngũ toàn là cao giai võ sư thì còn có hiệu quả nhất định. Nhưng cao giai võ sư số lượng hữu hạn, chỉ cần cử mỗi đội một người đã không đủ cho toàn bộ mạng lưới phòng ngự của tổng bộ.

Võ tông trưởng lão đến nơi tức giận dùng dùng, nhưng Diệp Phong đã khuất bóng. Võ sư không chết ban này không đủ dùng khí đuổi theo, cả đầu lĩnh thất giai cũng bị gã giết thì hắn đuổi theo có khác gì tự tìm cái chết?

“Các người...Tức chết ta thôi. Mới có tích tắc mà các người đã làm mất dấu.” Võ tông trưởng lão nổi giận.

“Không phải bọn tiểu nhân làm mất, mà Lâu đầu nhi không chống nổi một chiêu của hắc đầu nhi bị giết...Tốc độ của hắc đầu nhi quá đáng sợ.”

“Một chiêu?” Võ tông trưởng lão kinh ngạc, sao có thể.

“Chỉ một chiêu, lâu đầu nhi đã toàn lực phòng ngự, nhưng nguyên lực hộ thân hình như vô cùng.” Nhớ lại tình hình, thân thể võ sư đó còn run lên.

Sắc mặt trưởng lão mới tới biến đổi liên tục, nắm quyền lại đầy bất cam.

Có thêm mấy đội ngũ thấy tín hiệu đạn, từ gần đó kéo về, đều kinh ngạc với tình hình. Thực lực mỗi đội không khác nhau bao nhiêu, nếu họ phát hiện ra Diệp Phong e rằng cũng bị gã đồ sát.

“Các người phải cẩn thận, từ giờ trở đi, cứ hai đội ngũ chiếu cố cho nhau, không được cách xa.” Võ tông trưởng lão dặn, thực lực của Diệp Phong vượt xa tưởng tượng.

“Một khi phát hiện mục tiêu, lập tức giữ cự ly. Cứ chơi trò cút bắt với hắc đầu nhi, chỉ cần đợi đến khi mấy nhất cấp trưởng lão bọn ta đến là thành công. Ta không tin ở địa bàn Lục Lâm bang mà hắc đầu nhi còn giữ trò được.”

Chưa dứt lời, khóe mắt võ tông trưởng lão chợt liếc thấy kim quang chói lòa.

“Không ổn.” Lão phát tay thập phần cảnh giác, thi triển nguyên lực phòng ngự thuần.

“Phụt!” Một đầu lĩnh đội ngũ, thực lực thất giai võ sư bị mũi tên xuyên ngực gục xuống. Mục tiêu mũi tên đó không phải lão.

“Đáng chết.” Ánh mắt lão nhìn theo hướng kim quang xạ tới, lập tức cứng người như bị sét đánh. Trên đỉnh một gian phòng cách hơn hai trăm thước, thân ảnh Diệp Phong đứng đầy ngạo nghễ, đưa tay làm động tác vũ nhục hắc đầu nhi. Rồi kim quang lại lóe lên.

Sao có thể như vậy? Cách hơn hai trăm thước, giết một cao giai võ sư? Dù là võ tôn cũng không thực hiện được. Nhất định là ảo giác...À, không, diệp Phong nhất định có đồng đảng. Kim quang giết người của lão tuyệt đối không xuất phát từ Diệp Phong. Đó là quỷ kế của gã.

Lại một đạo kim quang bắn tới, lần này lão nhìn rõ tiền mang chói lòa vạch ngang trời.

“Cẩn thận.” Chưa dứt lời, lại một cao giai võ sư gục xuống. Tất thấy đều sợ hãi, có người còn thậm chí chưa phát hiện tung tích của Diệp Phong thì đạo công kích đã xẹt tới. Nỗi sợ hãi vô hình lan khắp toàn trường.

“Diệp Phong!” Võ tông trưởng lão gầm lên động trời, khí thế kinh nhân bùng lên, toàn thân bao trùm trong hỏa nguyên dày đặc, vút lên như đạn pháo, lao vào hướng Diệp Phong đứng.

Lão đang phát cuồng. Hai cao giai võ sư bị giết ngay trước mắt thì lão sao nhịn được nữa. Lão là võ tông, là nhất đẳng cường giả tại Vân Châu, mà lại để một thiếu niên thoải mái giết người ngay trước mắt. Đáng giận nhất là gã còn dám gây hấn lão, có khác gì gã vả cho lão hai cái gòn đánh.

Diệp Phong đứng trên nóc nhà nở nụ cười như ác ma, xoay người nhảy xuống, biến mất khỏi tầm mắt đối phương.

Đợi khi võ tông trưởng lão đầy sát ý lao tới thì chỉ còn lại mấy thi thể võ sư trong bang và một hàng đại tự viết bằng máu tươi.

“Dám động đến một sợi lông của người Diệp gia, ta sẽ lấy mạng toàn bộ võ sư của Lục Lâm bang bồi táng.” Ký tên: Diệp Phong.

“Tiểu tạp chủng, đứng để ta tóm được ngươi, tất sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.” Võ tông trưởng lão như con sư tử nổi điên.

OOo

“Cái gì, diệp Phong thoát ra ngoài nam môn? Không biết đi đâu?” Tô Chiến Thiên đứng phắt dậy, gầm lên với người báo cáo: “Ngăn chặn nhân thủ bao vây, chúng ăn cái gì hắc đầu nhi, còn cả nhất cấp trưởng lão nữa, lẽ nào không tới tăng viện?”

“Nhất cấp trưởng lão nhận được tin báo sẽ đến ngay, nhưng...”

“Nhưng cái gì. Đừng bảo ta là nam môn có tới hơn bốn trăm nhân thủ còn không chặn được một Diệp Phong.” Tô Chiến Thiên mắt như muốn nuốt sống người ta khiến lâu la quỳ dưới đất run rẩy.

“Đích...Đích xác không ngăn được...Diệp Phong cầm một cây thanh hắc cự bổng dài gần trượng, nặng vô cùng, cao giai võ sư tại trường không ai chống nổi. Mấy nhị cấp trưởng lão không ai đấu nổi ba chiêu đã thất bại. Dọc đường, huynh đệ trong bang vì cản trở hắn nên không biết tử thương mất bao nhiêu, máu chảy thành sông, nhưng...Hắn vẫn ung dung thoát được.” Lâu la báo tin mặt mũi trắng bệch, hắn tận mắt thấy Diệp Phong đại triển thần tại nam môn, thật không tưởng tượng được. Gần trăm võ sư, trong đó có không ít cao giai võ sư mà không khiến gã dừng bước được. Bang chúng thực lực chưa đến võ sư xông lên khác nào tự sát, cự bổng của gã quét tới đâu là nhân mã chặn đường đổ rạp, tứ chi và huyết nhục bắn tứ phía, thảm thiết vô cùng.

Tô Chiến Thiên đang nổi điên chợt cứng đờ sắc mặt, lời báo tin của thuộc hạ như giáng cho hắn một bồng. Thiếu niên không đáng gì với hắn, chỉ trong không đầy một năm ngắn ngủi đã trưởng thành đến mức đó. Trừ võ tông trưởng lão, cả Lục Lâm bang không ai chống nổi gã một hiệp. Hiện giờ để một võ tông trưởng lão đơn đấu với gã, tô Chiến Thiên không dám chắc thắng lợi sau cùng thuộc về mình.

“Sao lại thế?” Vị kiêu hùng hùng bá Vân Châu ử rừ ngồi phịch xuống ghế, hai mắt ngẩn ngơ.

Nhi tử! Tô Kiệt! Con mang về cho Lục Lâm bang dịch nhân thế nào đây? Lần đầu tiên hắn kinh hãi, nảy sinh ý rút lui với một thiếu niên chưa đầy hai mươi. Vì một đứa con đã chết mà ném cả cơ nghiệp Lục Lâm bang vào, hắn làm thế có đáng không?

“Tứ vị võ tông trưởng lão đã xuất thành đi tìm hắn...Họ đợi bang chủ hạ lệnh.”

“Bảo tất cả quay về.” Tô Chiến Thiên uể oải phát tay. Tại tổng bộ còn không bắt được Diệp Phong thì ra khỏi Thiết Hùng thành có tác dụng gì nữa? Nếu võ tông trưởng lão đơn lẻ đấu với gã rồi bị giết thì đả kích sẽ quá lớn với Lục Lâm bang.

“Điền Trí, người cho rằng thực lực của hắn đến mức nào rồi?” Giọng Tô Chiến Thiên hơi khàn khàn, đáng về mặt mỗi.

“Việc đó...Thuộc hạ không đoán được. Nhưng nếu đấu một chọi một, e rằng hắn có năng lực hạ được bất kỳ vị nào trong tứ vị võ tông trưởng lão.” Điền Trí nhăn nhó đáp.

“Giờ nên làm gì?” Điền Trí suy đoán giống với Tô Chiến Thiên, để tất thắng, trừ phi hắn tự ra tay, cao giai võ tông có thực lực hơn xa võ tông cấp thấp.

“Hai con đường phải xem bang chủ chọn phía nào.”

275. Chương 275 : Thử Động Vào Lão Tử Xem Nào

“Hai con đường nào?” Tô Chiến Thiên lúc này lòng dạ rối bời, quyết sách thế này chưa đến lượt Điền Trí lẩm lờ.

“Thứ nhất bang chủ và Diệp Phong nắm tay giải hết oán cừu, uy hiệp sẽ tan biến từ đây.” Điền Trí thận trọng liếc Tô Chiến Thiên, tiếp lời: “Nguyên do Diệp Phong có cừu oán với chúng ta là hắn giết Tô Kiệt thiếu gia, nếu hắn chỉ là võ giả bình thường thì dù đem hắn ra tùng xẻo, hủy thân diệt tộc cũng chỉ một câu của bang chủ là xong.”

“Nhưng giờ sự tình không đơn giản như thế nữa. Thực lực của hắn tăng trưởng xứng danh nghịch thiên, bang chủ tin rằng hắn chỉ một mình sao? Một gia tộc nhỏ ở một nơi hẻo lánh, một thiếu niên chưa đầy hai mươi, dù tư chất yêu nghiệt đến đâu cũng không thể đạt đến trình độ đó. Sau lưng hắn tất nhiên có một vị sư phụ đáng sợ hoặc một thế lực thần bí, tuy thuộc hạ không đoán được địa vị của hắn trong lòng họ, nhưng khó nói được tương lai họ có ra mặt vì hắn không. Dù không thì với tốc độ tiến bộ của hắn, mấy năm sau e rằng bang chủ cũng vị tất kiềm chế được...Ba thế lực kia ở Vân Châu cũng đang nhúc nhích hành động, lục Lâm bang gần đây liên tiếp thiệt hại, dù không ảnh hưởng đến thực lực cơ bản nhưng cứ thế này

sẽ thập phần bất lợi với chúng ta. Nếu bang chủ lấy cơ nghiệp bản bang làm trọng, hóa can qua thành ngọc bạch, đó là cách giải quyết thích hợp nhất.”

“Mối thù của Kiệt nhi lẽ nào cho qua?” Tô Chiến Thiên nghiêng rặng nhưng bất ngờ là không nổi giận.

“Tô Kiệt thiếu gia không thể phục sinh, dù giết Diệp Phong và Diệp gia cũng chỉ trút được cơn giận trong lòng bang chủ. Chỉ là hiện giờ cái giá trút giận không nhẹ tí nào.”

“Dù ta dừng tay thì hắn sẽ không chống đối Lục Lâm bang nữa sao? Nhờ may hắn dùng kế hoãn binh, đợi khi hắn trưởng thành thì là tâm phúc đại hoạn.” Tô Chiến Thiên biến đổi sắc mặt liên tục, do dự nói.

“Kỳ thật Diệp Phong và bản bang không có thâm cừu đại hận. Nếu lúc trước bang chủ không vì nỗi đau mất con mà hạ lệnh thông tập, hắn phải tự vệ thì dù cho Diệp gia mười cái mật cũng không dám đối địch với Lục Lâm bang. Sau này mấy lần giao phong với Diệp Phong, hắn đều chiếm tiện nghi, không hề thiệt hại gì. Chỉ có lần vừa rồi, chúng ta vây bắt Diệp gia tàn đảng, giết chết một phần tộc nhân của hắn nhưng những nhân vật chủ yếu của Diệp gia vẫn còn sống, đang nằm trong tay chúng ta.” Điền Trí phân tích với vẻ chắc chắn: “Chúng ta từng tìm kiếm tin tức về Diệp Phong tại Ngọa Lãng thành, hắn từng bị Tô Kiệt thiếu gia phế khí hải, quan hệ với tộc nhân không tốt lắm, nên việc này chưa chắc hắn chú ý.”

“Diệp Phong suy cho cùng chỉ là một tiểu tử gặp may, mâu thuẫn giữa hắn và Lục Lâm bang chủ yếu vì tự vệ. Nếu bang chủ chịu lấy thân phận tôn quý cầu hòa với hắn, e rằng hắn mong mà không được. Hiện tại Diệp gia tan tành, một mình hắn trừ khi ngọc thạch câu phần phản kháng ra còn làm được gì, nếu có con đường khác, sao hắn lại không tiếp nhận?”

“Nhưng Diệp Phong dù thế nào vẫn là mối uy hiếp. Như thế thật không yên lòng.” Tô Chiến Thiên lắc đầu.

“Ha ha, bang chủ nghe thuộc hạ nói xong đã.” Điền Trí cười âm hiểm: “Không thể để cho hắn phát triển, nhân vật như thế mà không thu dụng được thì phải từ diệt ngay. Thuộc hạ có một kế, xin bang chủ cân nhắc.”

“Kế gì, nói đi xem nào.”

“Chúng ta chọn ngày lành chiều cáo Vân Châu, lấy hơn mười tộc nhân quan trọng của Diệp gia làm điều kiện mời Diệp Phong đến đàm phán. Bang chủ có thể hứa rằng sẽ thu hắn làm nghĩa tử, cho hắn ngôi vị kế thừa. Trong tình huống đó, dù hắn có oán hận phần nào cũng sẽ tan hết. Bang chủ thuận tiện chiêu lãm Diệp gia, lấy đó là con tin, diệp Phong sẽ không dám có lòng này lòng nọ.”

“Như vậy một là hắn sẽ nằm trong tay bang chủ, dùng hay giết là tùy bang chủ. Dùng tất bản bang sẽ đại tăng thực lực, có thêm một võ tông chỉ là vấn đề thời gian. Giết cũng trừ được mối uy hiếp và dẹp yên mối hận trong lòng bang chủ.”

Ánh mắt Tô Chiến Thiên trầm xuống nghĩ ngợi, hồi lâu mới hỏi: “Nhưng nếu hắn cự tuyệt thì sao?”

“Đó là lựa chọn thứ hai mà thuộc hạ nói.” Điền Trí âm trầm: “Nếu hắn không biết điều, đấu đến cùng với bản bang thì phải dùng kế sách lúc trước. Bày thiên la địa võng ở nơi đàm phán, một khi hắn đến thì không để hắn thoát thân nữa, dùng tất cả lực lượng của bang phái, dù tổn thất thảm trọng cũng phải trừ đi mối uy hiếp đáng sợ này.”

“Hắn sẽ mắc lừa?” Tô Chiến Thiên không yên tâm.

“Trong tay chúng ta có tộc nhân của hắn, dù biết là mưu kế thì hắn cũng sẽ đến.” Điền Trí ngừng lại, hơi biến sắc: “Giờ quan trọng nhất là lập tức ngừng nghiêm hình bức cung Diệp gia tộc nhân. Vạn nhất có kẻ không chịu nổi mà xảy ra gì sơ sót, lại bị hắn biết được thì sẽ bức hắn đến đường cùng. Hàng chữ bằng màu đó không phải uy hiếp suông đâu.”

Tô Chiến Thiên nhớ lại lời thị uy đầm đìa máu ban nãy: “Nếu dám tổn thương một sợi tóc của người Diệp gia, ta sẽ khiến mọi võ sư Lục Lâm bang bồi táng.” Hắn liền biến sắc.

Diệp Phong hiện tại tuyệt đối có thực lực và lá gan đó. Cách hai trăm thước mà vẫn bắn chết một cao giai võ sư, thủ đoạn ám sát đáng sợ đó khiến người ta không phòng bị được, hơn nữa còn có cả một võ tông trưởng lão tại trường mà cũng không làm gì được. Gã bảo là sẽ giết hết mọi võ sư, chỉ cần đủ kiên nhẫn là

sẽ thực hiện được. Nếu thành viên chủ chốt bị giết sạch, lục Lâm bang có khác gì bị hủy diệt. Vì mấy người Diệp gia, không đáng để đánh cược điều đó.

“Điền Trí, người tự đi đi, xử lý thế nào do người toàn quyền phụ trách. Tuyệt không để người Diệp gia có gì sơ sẩy.” Tuy trong lòng vạn phần bất cam nhưng Tô Chiến Thiên cũng hiểu được đại cục.

“Thuộc hạ sẽ đi.”

OOo

Trong tử lao ở dưới đại lâu tổng bộ. Diệp Thừa Thiên và mười mấy Diệp gia tộc nhân bị treo trên trụ gỗ lớn bằng thùng nước, khí hải bị phong bế, toàn thân bị trói bằng xích sắt. Trên mình mỗi người đầy vết thương, những nơi chưa lành lại vẫn còn nhỏ máu.

Nhưng nét mặt họ đầy bất khuất và phẫn hận, nhìn chằm chằm kẻ tra tấn, phảng phất muốn nuốt sống đối phương.

“Còn không chịu nói ra nơi tàng thân của Diệp Phong? Chọc giận lão tử thì cứ giết vài tên xem các người còn cứng miệng nữa không?” Võ sư phụ trách bức cung phun nước bọt, nắm dao nhọn trong tay vạch qua ngực nhị trưởng lão.

“Nói hay không?”

“Phụt!” Nhị trưởng lão thổ nhổ ra ngụm nước bọt lẫn máu, phun lên mặt đối phương.

“Mẹ kiếp, muốn chết hả!” Võ sư bức cung then quá hóa giận, giơ tiêm dao lên định đâm vào tim nhị trưởng lão.

“Người Diệp gia ở đâu, đưa ta đến đó.” Một tiếng gầm từ ngoài cửa vang lên, võ sư nhận ra là một võ tông trưởng lão. Hắn vội thu dao về, không hiểu võ tông trưởng lão đến tìm người họ Diệp làm gì. Nhất thời hắn không dám làm càn.

Thoáng sau, võ tông trưởng lão mặt đầy giận dữ tiến vào, ánh mắt đầy oán độc và điên cuồng, liếc nhìn toán phạm nhân rồi quát: “Ai là người đứng đầu Diệp gia ở đây?”

“Đây, hần là Diệp gia tộc trưởng.” Võ sư bức cung chỉ vào Diệp Thừa Thiên: “Không biết trưởng lão đến có việc gì?”

“Diệp Phong giết con ta, ta phải lấy tộc nhân của hắn ra đền mạng. Người là Diệp gia tộc trưởng thì ta lấy người ra khai đao. Hôm nay ta tự thay giết người.” Mắt lão rực lên, định động thủ.

Lúc Diệp Phong xông ra nam môn, sát nhân vô số, nhi tử của vị võ tông này cũng bị võ đầu trong trường chiến loạn, ô hô ai tai. Ông ta đuổi theo ra ngoài Thiết Hùng thành nhưng không thấy tung tích của Diệp Phong, thì dốc hết phần nộ lên mình Diệp gia tộc nhân.

“Xin trưởng lão cân nhắc.” Người bức cung vội cản: “Còn chưa tra ra tung tích của Diệp Phong, bang chủ có dặn không được động đến tính mạng y. Nếu thân phận của Diệp Phong bí mật thì tộc trưởng có thể là người biết rõ nhất.”

“Được, thân phận cao tiếp theo là ai?” Tô Chiến Thiên đã dặn thì lão đành lùi một bước.

“Đây là Diệp gia đại trưởng lão, bất quá nói về thân phận của Diệp Phong, trừ tộc trưởng thì có thể hần là người biết rõ nhất.” Người bức cung cười âm u: “Thuộc hạ cho rằng trưởng lão nên lấy hần ra khai đao, thân phận của hần tại Diệp gia không thấp, có thể giải hận cho nhi tử của trưởng lão.”

Hiển nhiên là tá đao sát nhân. Nếu hần động thủ tất sẽ phải phí lời giải thích nhưng nếu trưởng lão trút giận thì không liên can gì đến hần.

“Thôi vậy, chọn cho ta hai người Diệp gia, ta giết một lượt để trút giận.” Dưới ánh lửa, sắc mặt trưởng lão hung hãn vô cùng.

Bảo thủ hạ ần Diệp gia nhị trưởng lão và hai tộc nhân đã hôn mê xuống nền đá, trưởng lão cầm dao giơ lên, chuẩn bị động thủ.

“Tiêu trưởng lão, dừng tay.” Diên Trí vội vàng đến.

“Họ Diên kia, người dám ra lệnh cho lão phu?” Tiêu trưởng lão nổi giận nhìn đối phương. Diên Trí thật ra chỉ là quân sư, trước mặt trưởng lão thì không được phép ra vẻ.

“Bang chủ có lệnh, từ giờ không được động đến nửa sợi tóc Diệp gia tộc nhân, bằng không xử trí theo bang quy.” Thấy Tiêu trưởng lão vẫn muốn động thủ, diên Trí vội đem Tô Chiến Thiên ra.

“Cái gì!” Tiêu trưởng lão nổi giận: “Bang chủ sao lại hạ lệnh như thế!”

“Tiêu trưởng lão có gì nghi ngờ xin cứ đến tìm bang chủ. Hiện tại thả hết người Diệp gia rồi vào thành tìm được sư chữa trị cho họ.” Diên Trí hất hàm với mười mấy thủ hạ, tất cả bước lên cưỡi trời cho Diệp gia tộc nhân.

276. Chương 276 : Người Quen Đến Thăm

Nhớ đến hàng huyết tự mà Diệp Phong để lại, tiêu trưởng lão rùng mình. Lúc đó lão là võ tông trưởng lão có mặt, hai võ sư chết trước mặt mà lão không ngăn được, thậm chí không bắt kịp bóng gã. Cùng với cơn giận, lão cảm thụ được nỗi sỉ nhục vì bất lực.

“Ha ha ha! Lão thất phu, có bản lĩnh thì động vào lão tử xem sao.” Diệp Thừa Thiên đã hiểu được đôi điều, chắc Diệp Phong tạo cho Lục Lâm bang mối uy hiếp cực lớn khiến chúng không dám dùng hình nữa. Tuy họ không dám tin nhưng sự thật bày ra trước mắt, bằng không Tô Chiến Thiên đời nào chịu nhún như vậy.

Nhị trưởng lão càng cười to, nhìn Tiêu trưởng lão với vẻ trào phúng, không hề e ngại lớn tiếng gây hấn. Bị bắt rồi, họ chỉ mong được chết nhanh, giờ có cơ hội đột nhiên thì không giấu được niềm vui cuồng dại. Chết còn không sợ thì có gì phải cố kỵ, có thể thống thống khoái khoái sỉ nhục võ tông của đối phương, ông ta đương nhiên không bỏ lỡ. Nếu có Tô Chiến Thiên có mặt tại trường, ông ta cũng không ngại nhổ nước bọt vào hấn.

Nhất thời, người Diệp gia cùng cười vang, nhưng lời thô bỉ, vũ nhục cực độ và gây hấn hết mức vang lên không ngớt khiến sắc mặt Tiêu trưởng lão trở thành xám ngoét như gan lợn. Từ khi bị bắt đến giờ họ mới được hưng phấn thế này.

Quá thống khoái. Diệp Phong ở ngoài gây ra việc gì mà khiến Lục Lâm bang, bang phái mạnh nhất Vân Châu, e dè đến thế? Không dám động đến cả tù nhân. Phản ứng của Tiêu trưởng lão cho thấy không phải lão chỉ e ngại mệnh lệnh của Tô Chiến Thiên mà chịu cực lực khắc chế bản thân. Lão đường đường là võ tông trưởng lão, dù không dám chính diện trái lệnh bang chủ giết hoặc trọng thương tù nhân nhưng khiến họ nếm mùi khổ đau thì hoàn toàn có thể, nhưng hiện giờ lão giận run người nhưng vẫn hiện rõ đôi chút e ngại.

Diệp Phong quả thật thần kỳ. Việc này đồn ra Vân Châu e rằng không ai tin. Tô Chiến Thiên lại chịu nhún với một thiếu niên mười bảy tuổi, dù đối diện với tam đại thế lực liên thủ, khí thế của hấn vẫn dâng trào. Tuy chỉ tạm thời chịu nhún, thậm chí xác định xong kế sách đối phó Diệp Phong, nhưng của đủ khiến người ta cho rằng đó là ảo giác.

Buộc Tô Chiến Thiên hạ lệnh như thế cũng là kỳ tích. Đúng, nếu đối thủ là võ tôn hoặc võ tông thì chuyện đó không có gì ghê gớm nhưng chỉ là do một võ sư chưa đầy mười tám tuổi thì tuyệt đối xứng danh kỳ tích.

Người Diệp gia như phát cuồng, đằng nào thì kết quả tệ nhất là chết, họ còn sợ gì?

“Khụ, khiến chúng ngậm mồm.” Diên Trí điên tiết, sau rốt hấn cũng không nhịn được, bởi mất mặt chính là Lục Lâm bang. Hơn nữa hấn sợ Tiêu trưởng lão vạn nhất không chịu được, xuất thủ giết người Diệp gia thì việc sẽ hóa lớn.

Tiêu trưởng lão biến sắc mấy lần, hừ lạnh phát tay áo bỏ đi. Hãy đợi đấy, lão chỉ còn biết dùng ba chữ đó an ủi mình.

“Phải người trông coi nghiêm ngặt, nhưng không được khó dễ họ. À...Thức ăn đưa đến cũng phải ngang với thành viên trong bang, tốt nhất khi họ vào thể nào thì khi ra cũng như thế. Bằng không bang chủ không

tha cho các người.” Điền Trí rất thích kiểu cáo mượn oai hùm dọa các bang chúng thực lực hơn xa hắn, điều đó khiến hắn có cảm giác thỏa mãn.

“Chuyện đó...” Võ sư trông coi tử lao kinh ngạc, đến giờ hắn vẫn không hiểu xảy ra chuyện gì.

Sao chỉ nháy mắt sao là tù nhân lại biến thành thượng khách? Họ mắng Tiêu trưởng lão bằng đủ lời lẽ nhưng dù gì lão cũng không ở trong tử lao, nghe xong thì cấp đít đi ngay, coi như không nghe thấy gì, còn hắn? Hơn mười ngày nay hắn hành hạ số “thượng khách” này đến nơi đến chốn, chắc chắn họ hận hắn thấu xương.

Không cần đoán cũng biết, họ mắng Tiêu trưởng lão rồi thì có coi hắn ra gì. Bị tù nhân mắng chửi mà không thể mở miệng mắng lại hoặc đánh họ thì quá bức mình. Sau này hắn còn chỗ đứng trong tử lao sao, thế nào cũng trở thành chuyện tiểu lâm cho toàn bang.

Bịt mồm? Cũng là cách nhưng họ vẫn phải ăn cơm, lúc đó sao có thể bịt mồm được nữa? Vạn nhất họ kháng nghị bằng cách tuyệt thực, ai đó có vấn đề gì thì chẳng phải hắn sẽ hứng chịu hết sao? Công việc quái quỷ gì thế này? Võ sư đó thâm hạ quyết tâm, trong thời gian này có thể tránh mặt được người Diệp gia thì nên tránh, tuyệt không cho họ cơ hội làm nhục mình. Làm việc bao nhiêu năm, lần đầu tiên hắn bất mãn với công việc.

Trường sóng gió Thiết Hùng thành nhanh chóng lan khắp Vân Châu, danh tiếng của Diệp Phong cũng vang rền.

Từ khi thành lập Lục Lâm bang đến nay, có thể náo loạn tổng bộ rồi ung dung thoát thân chỉ có mình gã. Dù nhân vật đầu lĩnh của tam đại thế lực đơn thân xông vào Thiết Hùng thành, bị mấy võ tông vây công, không trả giá thì lý nào thoát thân được.

Các phương thế lực nhất thời bắt tay vào hành động, nhưng không biết tung tích của gã. Nhân vật như vậy, dù không lôi kéo được cũng kiên quyết không đối địch. Vạn nhất gã cũng đến địa bàn của họ mà lặp lại hành động thì thật khó xử.

Còn tam đại thế lực, tạm thời chưa hạ quyết tâm mượn Diệp Phong đả kích Lục Lâm bang, nhưng đều chú ý đến Thiết Hùng thành, đợi xem Lục Lâm bang xử lý việc này thế nào.

Nếu Tô Chiến Thiên không thể giải quyết xong xuôi Diệp Phong, e rằng tam đại thế lực sẽ liên thủ đối phó Lục Lâm bang. Thừa gió bẻ măng là việc xảy ra như cơm bữa.

OOo

Trước khi Diệp Phong về Mộ Quang thành, tụ Nghĩa đường nhờ nhất giai phi hành yêu thú - Di ưng mà có được tư liệu ở Thiết Hùng thành. Lý Ngọc và Lăng Vân sau đó cũng xác nhận được thân phận gã, đúng như họ đoán.

“Thiên quân vạn mã mà vẫn ra vào như chỗ không người. Ngoài trăm trượng vẫn lấy được mạng võ sư. Lục Lâm bang tứ đại trưởng lão tề xuất mà không thấy nửa cọng tóc của gã, chiến tích này nếu không phải do Lục Lâm bang truyền ra thì e không ai tin.” Lăng Vân cảm khái lắc đầu: “Lão đại nói xem linh khí cỡ nào mà có thể tru sát đối thủ cùng cấp? Vũ khí như thế quá đáng sợ.”

“Đáng sợ...Không phải càng tốt sao? Mộc Phong là huynh đệ của chúng ta, có gì phải lo? Kể lo lắng là Tô Chiến Thiên kia, ha ha.” Lý Ngọc bật cười.

“Đúng vậy. Đầu đầu là Lục Lâm bang! Ha ha ha...”

“Mau báo tin vui cho người Diệp gia. Mộc Phong chắc sắp về rồi.” Hai người nắm tay nhau bước đi.

Năm ngày sau, Diệp Phong về Mộ Quang thành, về đến gian phòng tộc nhân cư trú thì phát hiện có thêm hơn mười gương mặt thân thuộc.

“Diệp Phong!”

“Phong nhi!...”

Mười mấy Diệp gia tộc nhân kích động vô cùng, không ít lão tộc nhân rơi lệ. Thấy lại trụ cột của gia tộc mà họ gửi niềm tin, những mệt mỏi và đau đớn mấy ngày nay giảm hẳn.

“Các vị không sao thì tốt rồi. Không lâu nữa, nhất định chúng ta sẽ trả đủ món nợ này cho Lục Lâm bang.” Thầy còn nhiều tộc nhân, gã cũng hơi cảm khái, tuy nhiều người từng có quan hệ không hòa hợp với gã nhưng dù thế nào cũng chung dòng máu, một giọt máu đào hơn ao nước lã là chuyện không thể thay đổi được. Diệp gia gặp đại nạn, ân ân oán oán trước đây không còn trong lòng gã. Mọi tộc nhân đều là thân nhân của gã, gã có trách nhiệm lấy lại công đạo cho mỗi tộc nhân đã chết.

“Đúng rồi, diệp Phong. Những tộc nhân này đều do Bách Cường bang hộ tống đến, họ tới Võ Dung học viện tìm huynh đệ, sau đó được Tụ Nghĩa xã đưa đến đây. Nghe nói Bách Cường bang bang chủ là thanh niên, phi thường khách khí với họ, còn giúp họ tìm những tộc nhân thất tán quanh đây.” Hầu Kiệt đến gần nói: “Bách Cường bang bang chủ bao y là người quen cũ của huynh đệ, muốn được gặp mặt. Mấy hôm nay y ở Mộ Quang thành chờ đợi. Huynh đệ thật sự biết y?”

“Bách Cường bang? Chưa nghe nói đến...” Diệp Phong nhíu mày: “Y có để lại lời gì không?”

Hầu Kiệt gật đầu: “Y nói mình họ Trương, nhưng việc khác chỉ nói khi gặp huynh đệ.”

Họ Trương? Bách Cường? Trương Bách Cường! Nhất thời gã không hiểu, khẽ mỉm cười: “Vậy để ta đi gặp y.”

Trương Bách Cường không phải Trương gia đại thiếu ư? Sao lại thành Bách Cường bang bang chủ, đúng là bất ngờ. Nhưng y và gã cũng coi là có duyên, mỗi lần như thế gã đều lợi dụng y để thoát khỏi hiểm cảnh. Coi như y là phúc tinh của gã. Lần này y đến, lẽ nào sẽ mang lại niềm vui bất ngờ gì?

Gã vừa nghĩ vừa cùng Hầu Kiệt đi về chỗ Tụ Nghĩa đường chiêu đãi khách nhân.

Vào cửa là thấy ngay đối phương đang ngồi trên ghế, uể oải ghéch chân lên. Diệp Phong khẽ liếc, phát hiện y đã tấn nhập võ sư ngũ giai, chắc là do công hiệu của giọt vạn niên linh ngọc dịch đó. Bên y là Tiểu Bình từng có duyên gặp mặt gã một lần tại Lạc Nhật thành, diệp Phong kinh ngạc khi thấy Tiểu Bình cũng tấn thăng thành võ tông, không hiểu uống linh đơn diệu dược gì mà đột phá được chóng nhanh.

“Trương huynh vẫn khỏe chứ?” Gã mỉm cười chào hỏi, trương Bách Cường lập tức kinh hãi nhìn sang.

“Các hạ là...” Tuy y hai lần gặp Diệp Phong nhưng gã đều che mặt. Hiện giờ dung mạo gã cũng khác xa trên thông tập lệnh nên y không xác định được.

“Ha ha, bảo bối trị giá 18 vạn tinh tệ hiệu quả không tệ, trương huynh đề thăng lên thăng ngũ giai võ sư, đáng mừng đáng mừng.” Trương Bách Cường nghe vậy liền xác nhận được thân phận đối phương.

“Việc đó xin đa tạ Diệp huynh đệ khảng khái! Ha ha, việc ở Thiết Hùng thành thì huynh đệ đã nghe nói, quả thật kinh thiên động địa, khiến người ra suýt soa. Tựa hồ mỗi lần gặp, diệp huynh đệ đều khiến mỗ chán động, thật là anh hùng xuất thiếu niên! Xuất chúng, bất phàm.” Trương Bách Cường nhiệt tình nắm tay gã trò chuyện.

Gã mỉm cười, hàn huyền một lúc sau thì Trương Bách Cường đột nhiên nghiêm sắc mặt: “Không hiểu Diệp huynh đệ có hứng thú hợp tác với tại hạ không?”

“Trương huynh đến là đại biểu cho Trương gia?” Diệp Phong ớn lạnh, trong óc lướt qua vô số ý nghĩ...

277. Chương 277 : Phong Tử Tô Chiến Thiên

Trương Bách Cường ngăn người lắc đầu: “Nếu Diệp huynh đệ hi vọng ba thế lực kia của Vân Châu chân thành hợp tác, tiêu diệt Lục Lâm bang thì e sẽ thất vọng.”

“Vì sao?” Diệp Phong không hiểu. Gã quả thật suy tính như vậy, nếu giương cờ Tụ Nghĩa đường lên tuy không đủ đấu với Lục Lâm bang nhưng có thể cầm chân ít nhất một nửa nhân mã của chúng.

Lục Lâm bang xưa nay vẫn là cái gia trong mắt tam đại thế lực, giờ có cơ hội liên hợp lại diệt trừ, chẳng phải càng hợp ý họ sao? Vì sao Trương đại thiếu lại nói vậy? Lẽ nào Lục Lâm bang còn lực lượng ngầm khiến họ e dè?

“Nếu huynh đệ công khai khiêu chiến Lục Lâm bang, tam đại thế lực tất nhiên vui vẻ ngồi hưởng lợi. Họ sẽ xuất thủ nhưng chỉ là đoạt lấy địa bàn, tranh chút lợi ích chứ tuyệt đối không gây tổn hại đến căn cơ Lục Lâm bang. Trừ phi...Trừ phi huynh đệ có năng lực trọng thương hoặc giết Tô Chiến Thiên, không thì đừng hi vọng gì vào tam đại thế lực.” Trương Bách Cường thần tình nghiêm túc nói.

Giết Tô Chiến Thiên? Gã có thực lực đó thì cần tam đại thế lực phối hợp nữa ư? Tô Chiến Thiên chết, lục Lâm bang sẽ quần long vô thủ, cần gì tam đại thế lực ra mặt nữa. Gã nín thở, lặng lẽ nghe Trương Bách Cường nói tiếp. Vân Châu tam đại thế lực tất vì nguyên do nào đó mới như vậy.

“Mỗi kẻ cho huynh đệ nghe một việc để hiểu vì sao Trương gia và hai nhà kia e dè Tô Chiến Thiên.” Trương Bách Cường từ tốn nói: “Lai lịch của hắn là con cháu đích hệ của Tô gia, một gia tộc không có gì nổi bật của Vân Châu. Từ bé hắn đã có thiên phú, được xem là thiên tài có tiềm lực nhất gia tộc, nhưng với khả năng của Tô gia không thể bồi dưỡng được một võ tông cường giả. Tô Chiến Thiên rời nhà năm hai một tuổi, khi mới đột phá nhất giai võ sư, nhưng năm năm sau khi tái xuất hiện, hắn đã là nhất giai võ tông.”

Năm năm tấn thăng một đẳng cấp, trước khi đạt đến võ tông thì với tầm Võ Nguyên đại lực không có gì lạ. Nhưng chương ngại tấn nhập võ tông thì nhiều thất bại liên phong võ sư vị tất có thể đột phá được trong vòng năm năm, tô Chiến Thiên lại từ võ sư nhất giai tiến lên võ tông nhất giai, tuyệt đối xứng danh thần tốc.

“Hắn trở thành võ tông trẻ nhất gần trăm năm nay của Vân Châu. Hắn quật khởi đương nhiên khiến tam đại thế lực chú ý, kể cả Trương gia cũng muốn chiêu lãm thiên tài tu luyện trăm năm hiếm có này. Bất quá Tô Chiến Thiên cự tuyệt hết, một lòng muốn lãnh đạo Tô gia tạo lên cơ nghiệp ở Vân Châu. Chỉ một năm hắn đã tiêu diệt và thu nhận toàn bộ các thế lực hỗn loạn quanh Tô gia, biến Tô gia thành thế lực tầm trung có tiếng ở Vân Châu.”

“Nhưng đó chỉ là khởi đầu, tô Chiến Thiên đã tâm cực lớn, chinh đồn lực lượng trong tay xong thì bắt đầu chinh phạt để khuếch trương thế lực. Không đầy năm năm, nhiều thế lực hùng mạnh tại Vân Châu đều bị tiêu diệt, kể cả những tông môn và thế gia khiến tam đại thế lực cũng phải e dè. Tỷ như, hỏa Dương môn, hoàng Phủ thế gia, nhưng thế lực đều có võ tông tọa trấn mà cũng không chống nổi hắn.”

“Sau cùng sự khuếch trương của Tô Chiến Thiên khiến ba thế lực lâu đời nhất và mạnh nhất Vân Châu: Trương gia, Lôi gia, Thanh Hồ bang cảm thấy bị uy hiếp, cùng tạm gác hiềm khách lại mà liên thủ phát động công kích, định diệt gọn Tô gia đang lên. Tô gia lúc đó còn xa mới cường thịnh bằng Lục Lâm bang bây giờ, tất nhiên không chống chọi được ba nhà liên thủ, tô gia gần như diệt môn, tộc nhân may mắn sống sót không đầy mười người. Tô Chiến Thiên khi đó là tam giai võ tông, sau một trường huyết chiến đã liều mạng phá được vòng vây.”

“Vốn cho rằng trừ được uy hiếp rồi, dù Tô Chiến Thiên còn sống cũng không gây ra được sóng gió gì, nhưng tam đại thế lực đều nhầm. Tô Chiến Thiên dưỡng thương xong thì điên cuồng trả đũa...” Trương Bách Cường biến sắc, không lạnh mà run.

“Đầu tiên là Lôi gia, võ tông dẫn nhân mã vây tiểu lúc trước chỉ trong một đêm đã mất hết thân nhân. Nam bị chẻ vụn thi thể, nữ bị lột sạch y phục ném vào những nơi đông người hoặc đám ăn mày trong thành...” Trương Bách Cường nuốt nước bọt run giọng: “Võ tông đó cũng vì vậy là phát cuồng, bị Tô Chiến Thiên đánh lén, thủ đoạn tàn nhẫn đến độ một vài Lôi gia tộc nhân tận mắt chứng kiến về sao đều tinh thần thất thường...”

“Chỉ hai tháng ngắn ngủi, võ tông từng được Trương gia và Thanh Hồ bang phái đi cùng chịu vận mệnh tương tự...Tuy ba thế lực từng hợp lực vây giết Tô Chiến Thiên, nhưng thực lực của hắn quá mạnh, trọng thương trốn mất. Lúc đó hắn còn một mình, không còn tộc nhân vương bận nên hành sự càng tàn nhẫn. Một năm sau, hắn thu lại địa bàn cũ, lập ra Lục Lâm bang. Lần này không võ tông nào của tam đại thế lực dám ra mặt, chỉ biết trơ mắt nhìn Lục Lâm bang quật khởi thành thế lực ngang tầm. Khi Lục Lâm bang thịnh vượng nhất, ba nhà cũng chỉ liên minh lại cùng ngăn Tô Chiến Thiên khuếch trương tiếp, không dám toàn diện tuyên chiến với Lục Lâm bang.”

Diệp Phong giật mình, thủ đoạn như vậy có khác gì của một tên điên, chẳng trách Tô Chiến Thiên có ngoại hiệu Phong tử (kẻ điên - ND). Giờ gã đã hiểu tại sao Trương Bách Cường nói rằng trừ phi gã giết hoặc trọng thương Tô Chiến Thiên, bằng không tam đại thế lực tuyệt đối không động đến căn cơ Lục Lâm bang.

Uy nhiếp của Tô Chiến Thiên đã ăn vào cốt tủy họ. Chỉ cần hắn không chết, dù giết sạch Lục Lâm bang cũng vô dụng, càng khiến hắn rảnh tay. Giờ hắn đã là lục giai võ tông, là Vân Châu đệ nhất cường giả (không tính Thương gia), nếu lại báo thù như năm xưa, tam đại thế lực tuyệt đối không gánh được...

Cũng tương tự như việc gã lấy việc giết sạch võ sư Lục Lâm bang ra chấn nhiếp Tô Chiến Thiên. Diệp gia tộc nhân còn thì gã vẫn e ngại tính mạng họ, không dám phóng tay đối địch, một khi tộc nhân của gã chết sạch, đợi chờ Lục Lâm bang sẽ là hành động báo thù tanh máu của gã. Tô Chiến Thiên từng ở trong hoàn cảnh đó nên hiểu một địch nhân không vương bận gì đáng sợ thế nào, nên hắn chấp nhận chịu nhún chút không động đến Diệp gia tộc nhân! Tựa hồ có nhân quả tuần hoàn, hiện tại đến lượt hãm nếm mùi quả đắng bị uy hiếp.

Nhưng việc này cũng nhắc nhở gã, muốn diệt Lục Lâm bang, tất yếu diệt Tô Chiến Thiên trước. Bằng không...Dù là tộc nhân hay huynh đệ Tụ Nghĩa đường đều sa vào nguy cơ. Gã không thể lặp lại sai lầm của tam đại thế lực.

“Vậy lần này Trương huynh đến đây là muốn hợp tác cách nào với mõ?” Diệp Phong đã xác định được mối thứ, dồn chú ý đến ý định của Trương Bách Cường.

“Diệp huynh đệ giúp mõ lấy một địa bàn, bách Cường bang sẽ cùng huynh đệ chống lại Lục Lâm bang, được chứ?” Trương Bách Cường cười hỏi.

“Nghe nói Bách Cường bang của huynh ở Cự Trì thành? Lẽ nào một thành thị còn chưa đủ?” Diệp Phong ngạc nhiên: “Đúng rồi, không phải huynh là Trương gia đại thiếu sao? Sao còn làm Bách Cường bang bang chủ? Bách Cường bang là thế lực nào?”

“Ha ha, cự Trì thành thuộc về Trương gia, mõ chỉ tạm thời đưa huynh đệ đến đó cư trú. Hà huống phụ cận đều là địa bàn của Trương gia, mõ muốn sáng lập cơ nghiệp cũng đâu thể khai đao với gia tộc?” Trương Bách Cường tự tin giải thích: “Mõ không thích bị gia tộc trói buộc, cũng không muốn dựa vào thân phận kế thừa cơ nghiệp Trương gia. Vốn mõ thấy mình thực lực không đủ nên chưa quyết tâm. Nhưng từ khi được huynh đệ tặng linh dịch, mõ đem pha thành hai, uống cùng Tiểu Bình, coi như có vốn để xông pha tại Vân Châu. Rồi mõ và phụ thân đánh cược, có được một ít tiền và nhân mã từ gia tộc, trong vòng mười năm sẽ chứng minh cho phụ thân thấy rằng, không cần dựa vào gia tộc mõ cũng có được cơ nghiệp cho mình.”

Gã tỉnh ngộ, chẳng trách Tiểu Bình tấn cấp, hóa ra là vì dùng linh dịch đã pha. Trương Bách Cường cũng có lòng.

Tiểu Bình bĩu môi: “Thiếu gia đem quyền kế thừa gia tộc ra làm con bài mới đổi được ba cao giai võ sư, mười võ sư và ba vạn tinh tề. Đúng là lỗ vốn nặng.”

“Quyền kế thừa gia tộc...Cũng không có gì ghê gớm.” Trương Bách Cường cười tự tin: “Dùng một danh phận không đáng gì đổi lấy lực lượng trung kiên, mõ có thiệt thòi gì. Đời mõ không phải an ổn ỉn ỉn kế thừa tổ nghiệp mà dựa vào sức mình gây dựng cơ nghiệp. Nam nhi trên đời không gây dựng được gì thì há chẳng uống kiếp sống này. Diệp huynh đệ, có đúng không?”

“Mỗi người mỗi chí, hà tất để ý xem có đúng hay không?” Diệp Phong mỉm cười: “Với lực lượng trong tay Trương huynh, giành lấy địa bàn tại Vân Châu có khó gì, sao còn cần mõ giúp? Hơn nữa Trương gia còn không dám chạm vào Lục Lâm bang, sao huynh lại muốn liên thủ với mõ? Không sợ Tô Chiến Thiên trút giận lên gia tộc?”

“À, nhân thủ gia tộc phái đến còn cha trong tay mõ, nên tạm thời mõ không có người để sử dụng.” Trương Bách Cường xòe hai tay cười khổ: “Còn vì sao lại liên thủ với Diệp huynh đệ...Vì mõ tin nhất định huynh đệ sẽ là người thắng lợi sau cùng. Lục Lâm bang gục ngã thì địa bàn đó sẽ phải chia lại, bách Cường bang muốn có một phần chắc huynh đệ không tiếc chứ? Không hiểu đó có phải lý do không?”

“Trương huynh coi trọng mõ, lại có thực lực như vậy mà mõ cự tuyệt thì là đồ ngốc mất rồi. Không hiểu Trương huynh thích địa bàn nào?” Diệp Phong mừng thầm, bách Cường bang tuy mới nổi nhưng với thực

lực một võ tông và ba cao giai võ sư thì không thể coi nhẹ. Nếu Trương Bách Cường thật lòng muốn đấu với Lục Lâm bang thì tính cả gã, sẽ có ba cao thủ đấu được với võ tông. Thắng lợi sẽ tăng thêm mấy phần.

“Diệp huynh đệ ở Mộ Quang thành thì chúng ta liên thủ, không nên cách nhau quá xa. Mạc Ly thành gần đó thì sao?” Trương Bách Cường lấy địa đồ ra, chỉ vào một thành thị ở phía đông bắc Mộ Quang thành, mỉm cười hỏi.

278. Chương 278 : Tiểu Hôi Tỉnh Lại

Mạc Ly thành cách Mộ Quang thành chừng ba mươi dặm, cả hai ngôi thành đều nằm ở phía nam Thiết Hùng thành của Lục Lâm bang, nếu liên hợp có thể hỗ trợ lẫn nhau. Nếu sau khi Bách Cường bang tăng trưởng thực lực sẽ giúp ích nhiều cho Tụ Nghĩa đường.

Việc này không cần Diệp Phong ra mặt. Lực lượng của Tụ Nghĩa đường, cộng thêm Trương Bách Cường và Tiểu Bình, dễ dàng hạ được thế lực phụ thuộc vào Lục Lâm bang đó. Họ đều tăng trưởng về thực lực trong một năm nay, nhưng chưa trải nghiệm chiến đấu ngang tài ngang sức, nên đánh Mạc Ly thành lại có tác dụng luyện binh.

Trong thời gian này Lục Lâm bang không còn tinh lực nghĩ đến một thế lực thuộc hạ bị diệt. Mục tiêu trọng yếu nhất của chúng là trừ diệt Diệp Phong - mối họa tâm phúc.

Năm ngày sau, Mạc Ly thành đổi chủ sau một trận chiến chênh lệch. Tiểu Bình và Liệt Vô Song thậm chí không xuất thủ, chỉ phát ra khí thế cũng khiến đối phương sĩ khí giảm hẳn, nửa tháng sau thì cao thủ mà Trương gia cấp cho Trương Bách Cường cũng đến. Trương Bách Cường thu nhận một phần nhân mã của thế lực cũ tại Mạc Ly thành rồi dùng tiền chiêu binh mãi mã, nhanh chóng ổn định tình thế.

Tụ Nghĩa đường trước mắt có một tam giai võ tông (Liệt Vô Song phục dụng linh dịch tấn cấp), bảy cao giai võ sư trong đó có hai người thất giai, võ sư chừng hơn năm mươi, tu luyện hầu hết là võ kỹ lục phẩm trở lên.

Bách Cường bang, một nhất giai võ tông, sáu cao giai võ sư (chiêu nạp ba người), hơn ba mươi võ sư là thành viên chủ chốt, phẩm cấp của võ kỹ cũng cao. Bối cảnh của Trương gia không thường, Trương Bách Cường tất nhiên không nhỏ mọn gì.

Hai thế lực liên hợp tuy còn kém Lục Lâm bang nhưng không hẳn không có thực lực đấu một trận, hà huống còn nhân tố không thể ước lượng trước là Diệp Phong. Hai phe còn chưa đủ lực chủ động tấn công đối phương nhưng để giữ địa bàn của mình thì không thành vấn đề. Tạm thời họ chưa bộc lộ ý đồ đối địch với Lục Lâm bang, như độc xà đang ẩn mình, đợi cơ hội giáng cho đối thủ một đòn trí mạng.

Diệp Phong ráo riết chuẩn bị thì không lâu sau Lục Lâm bang cũng chiêu cáo Vân Châu rằng ngày mười lăm tháng sau mời gã đến tổng bộ - Thiết Hùng thành bàn chuyện hòa giải. Nếu song phương đạt thành hòa giải, Lục Lâm bang sẽ thả toàn bộ Diệp gia tộc nhân, phát thệ trước mặt toàn bộ các thế lực Vân Châu cho qua mọi ân oán trước kia.

Bảng chiêu cáo này lời lẽ phi thường ôn hòa, tựa hồ Tô Chiến Thiên muốn bộc lộ thành ý. Vị Vân Châu kiêu hùng này chưa từng chịu nhún như thế bao giờ. Bất quá không hề đề cập rằng nếu hòa đàm thất bại, hoặc Diệp Phong không đến đàm phán thì Diệp gia tộc nhân sẽ ra sao.

“Ngày mười lăm tháng sau, còn hai mươi ba ngày nữa...Xem ra ta phải đi một chuyến.” Gã nhìn tờ thư chiêu cáo trong tay, nheo mắt lầm bầm.

“Nhưng rõ ràng đó là bẫy của Lục Lâm bang, huynh đệ nhảy vào e là...” Lý Ngọc lo lắng.

“Nhưng mà không có lựa chọn. Nếu mà không đi, Tô Chiến Thiên tuy vị tất dám động đến tộc nhân nhưng cứ để họ bị tù cầm tại Lục Lâm bang cũng không phải là cách. Lục Lâm bang trống giong cờ mở phát bố chiêu cáo, chắc không đến nỗi vây công mõ, bằng không sẽ mất hết danh dự của đại bang phái. Dù đàm phán này là thật hay giả thì mõ cũng coi như có cơ hội cứu được tộc nhân.”

“Vậy người Tụ Nghĩa đường đi cùng huynh đệ.”

“Tính thêm cả Bách Cường bang! Tô Chiến Thiên thích dùng kế thì chúng ta liều với hắn.” Trương Bách Cường phụ họa.

“Nếu có bấy rập, các vị đi cùng há chẳng phải bị Lục Lâm bang quét một mẻ sao? Lực lượng của chúng ta hiện nay chưa thể chính diện đấu với chúng.” Diệp Phong cảm kích mỉm cười với chúng nhân: “Bất quá...Các vị có thể đổi sang phương thức xuất hiện khác, có khi sẽ khiến chúng cả kinh.”

“Thế nào?” Chúng nhân lập tức thấy hứng thú, ai nấy trợn trừng mắt.

“Hôm đó...Các vị chỉ cần thế này...” Nghe xong kế hoạch, chúng nhân đều nhếch môi cười hiểu ý.

OOo

Trong tức xá, thể hình Tiểu Hôi đạt đến mức ngang Diệp Phong, nguyên lực khí tức của nó ngày càng nồng. Diệp Phong đoán rằng nó đang tiến giai, hơn nữa là liền hai cấp. Đạt đảo tứ giai sơ cấp.

“Đạo này nhịp tim và mạch đập của Tiểu Hôi nhanh dần...Có khi nó sắp tỉnh lại?” Nghĩ đến lúc nó có thực lực nhị giai mà có thể an toàn dưới công kích của tam giai yêu thú, một khi tấn thẳng tứ giai chắc đủ sức đấu với võ tông. Nếu nó tỉnh lại trước ngày mười lăm, thì chuyển đi Thiết Hùng thành của gã sẽ an toàn.

Vù. Quanh nó đột nhiên dấy lên xoáy khí thanh sắc nguyên lực, cuốn tung cả gian phòng, y phục của Diệp Phong dính sát vào thân thể, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn.

“Chuyện...Chuyện gì thế nhỉ?” Gã há hốc miệng nhìn thân thể nó từ từ phòng lên, hơn gã rồi hơn cả Lôi bàn tử, tiếp đó vượt khỏi thể tích cái giường, sau cùng khi gần như lấp kín nửa gian phòng, nó mới ngừng lại.

“Ồ...” Tiểu Hôi chớp chớp mí mắt, miệng khê ư ừ rên.

Đoạn con mắt lấp lánh to như nắm tay mới từ từ mở ra, hiểu kỳ ngẩng lên.

Ầm. Căn phòng chấn động, đá rơi toí bời. Thể hình của Tiểu Hôi quá lớn, cao phòng không đủ cho nó đứng dậy. Nó như bức tượng kim cương khổng lồ, cao hơn một trượng, nhưng dung mạo không thay đổi nhiều, con người khổng lồ vẫn trong veo, cực kỳ đáng yêu.

“To quá...Tiểu Hôi, người định phá tan gian phòng của ta hả?” Diệp Phong ngây ra kinh ngạc.

Như hiểu lời gã, lại như cho rằng thân thể bị gian phòng đổ sập đè xuống thì không dễ chịu, tiểu Hôi đồng tai lên đảo mắt ra chiều nghĩ ngợi. Thân thể nó nhỏ dần, sau cùng chỉ bằng bàn tay, nhẹ nhàng nhảy lên vai gã, hai tay túm tai gã, nghịch ngợm đu qua đu lại.

Diệp Phong đưa tay tì lên trán lẩm bẩm: “Ta không hoa mắt chứ? Tiểu Hôi có thể tự do biến ảo thể hình? Thật ra nó là yêu thú loại gì. Có vẻ nó đã bước vào thời kỳ thành niên mà đã có thực lực tứ giai, yêu thú như vậy không phải đã tuyệt chủng từ thời thượng cổ ư?”

“Mộc Phong! Người giở trò gì hả?” Lôi bàn tử gõ cửa, hiển nhiên bị kinh động bởi những gì vừa xảy ra.

“À...Ta tu luyện gặp đôi chút trục trặc, không sao hết.” Gã để Lôi bàn tử đi rồi mới hoan hỉ nhắc Tiểu Hôi lên.

“Chúng ta ra ngoài kia thử thực lực của người, được không?” Tuy Tiểu Hôi không nói được tiếng người nhưng Diệp Phong nói gì nó hiểu hết, quả thật thần kỳ.

Nó gật đầu hoan hỉ, cảm thụ được sức mạnh vô cùng trong thể nội, muốn phát tiết một phen.

OOo

Vụ Ầm sấm mạch.

“Ầm!” Thanh sắc khí lưu trong thể nội Tiểu Hôi tràn ra, thân thể nó lớn vụt.

Diệp Phong liếm môi mỉm cười, thể nội thổ nguyên lực phun trào ra ngoài thân thể. Đồng thời, cự lực Thần thông thuật phủ thể, tiếng tanh tách vang lên, thân thể gã lớn gấp đôi.

“Thịch, thịch, thịch!” Người và vượn không nói gì, nắm quyền lại giáng vào nhau.

“Ha ha, tiểu Hôi, không cần nương tay, ta còn chưa dốc toàn lực.” Ban đầu chỉ là thăm dò, xem ra nó đã tấn nhập tứ giai, mang nó đi đàm phán, khẳng định sẽ khiến Tô Chiến Thiên kinh ngạc.

Tiểu Hôi kêu lên oa oa, hai cánh tay dài chọt phồng lên, thanh sắc nguyên lực hùng hậu tràn ra, giáng vào gã.

Cảm thụ được một quyền này hung hãn, diệp Phong đan chéo hai tay chặn trước mặt.

“Thiết bì thuật!” Thể cách gã biến đổi thành cứng như thép luyện.

Chát. Kinh đạo xanh biếc chứa lực xuyên thấu siêu phàm, xuyên qua thổ nguyên khả giáp, giáng vào mình Diệp Phong. Quyền đầu khổng lồ còn lớn hơn nửa thân thể gã.

“Ầm!” Gã văng đi đập gãy một cây cổ thụ rồi mới rớt xuống đất.

“Khụ.” Khỏe miệng rỉ máu, gã hớn hờ. Một đòn này của nó có uy lực đạt đến trình độ của võ tông cấp thấp. Thể hình nó tuy lớn nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ khinh linh, dù đấu với trung giai võ tông cũng ở vào thế bất bại.

Chí, tựa hồ thấy gã thụ thương, tiểu Hôi lại biến nhỏ, nhảy tới kêu rồi rít.

“Ha ha, không sao. Vết thương vật này sẽ khỏi ngay.” Không ngờ một giọt vạn niên linh ngọc dịch lại khiến Tiểu Hôi thoát thai hoán cốt, thực lực đại tăng. Nếu gã sử dụng thì có hiệu quả kỳ diệu như thế không?

Gã chỉ muốn thử một phen xem sao. Kỳ thật gã nắm chắc sáu, bảy phần về việc sử dụng vạn niên linh ngọc nguyên dịch. Võ giả tầm thường trước khi tấn nhập võ tông thì mức độ dung nạp của khí hải kém xa năng lượng tinh thuần chứa trong linh dịch nên kết quả sẽ là khí hải bị năng lượng chấn tan.

Nhưng gã tu luyện Nguyên Thần quyết, cường độ nhục thân siêu phàm, lại liên tục lợi dụng nguyên nguyên lực tôi luyện khí hải nên võ sư tầm thường không thể sánh được. Cộng thêm khí hải của gã đặc thù, có tới ba cái, sẽ san sẻ được một mức năng lượng nhất định. Thành ra hiện giờ nếu gã sử dụng vạn niên linh ngọc nguyên dịch, chưa hẳn đã không tiếp nhận được.

Đương nhiên vẫn còn nguy hiểm. Trước đây gã không có nhu cầu bức thiết phải đề thăng thực lực, vạn nhất xảy ra vấn đề thì được không bằng mất nên gã thả lỏng. Nhưng bây giờ gã sắp phải vào long đàm hổ huyệt Lục Lâm bang, với thực lực hiện tại mà muốn an toàn thoát khỏi Thiết Hùng thành e rằng không dễ.

Mối nguy hiểm này, gã sẽ thử xem.

279. Chương 279 : Đàm Phán Bắt Đầu

“Tiểu Hôi, bắt đầu đi.” Hạ quyết tâm xong, diệp Phong không chần chừ nữa. Thực lực không đủ mà đến Thiết Hùng thành chết uống thì thà liều một phen.

Tiểu Hôi ngoan ngoãn gật đầu, thân thể vụt lớn, giơ cao hai tay gầm vang.

Gừ. m thanh chấn động tâm thần từ chỗ Tiểu Hôi lan ra, phủ kín mấy vạn thước. Tiếng gầm này hàm chứa khí thế vô địch, cảnh cáo mọi yêu thú gần đó không được làm phiền.

Áp lực của tứ giai yêu thú khiến mọi yêu thú yếu hơn run rẩy, không ít yêu thú cấp thấp gần đó cúp đuôi chạy, nơi Diệp Phong và Tiểu Hôi đứng trở nên yên tĩnh.

Gã lắc lắc cái đầu ong ong vì bị Tiểu Hôi chấn động, cười khổ: “Lần tới mà giờ chiều này phải lên tiếng trước chứ.”

Định thần lại, gã xếp bằng dưới đất, lấy ra một giọt vạn niên linh ngọc nguyên dịch trong nguyên trạch ra, để lên lòng tay. Linh dịch tuy lỏng nhưng không tản ra, như viên ngọc màu xanh biếc, đẹp đẽ vô ngần.

Hít sâu một hơi, gã khu động nguyên nguyên lực tuần hoàn trong thể nội, điều chỉnh thân thể đến mức tốt nhất, ba khí hải cùng co lại, chuẩn bị ứng phó với tình huống năng lượng tăng vọt.

“Ừc!” Cổ họng lặn lên lặn xuống, nuốt linh dịch vào bụng.

Thoáng sau từ đơn điền đầy lên một luồng linh khí năng lượng tinh thuần cực độ, lan khắp thân thể, căng đầy kinh mạch. Nguyên nguyên lực của gã của điền cuồng vận chuyển hút lấy “bổ phẩm” bất ngờ này.

Thân thể gã tuy căng lên nhưng không nguy hiểm. Quá trình này nhẹ nhàng hơn gã tưởng. Áp lực mà nhục thân hứng chịu còn không bằng khi gã nuốt hai viên thất phẩm nguyên đơn, khiến gã vừa hoan hỉ vừa nghi hoặc.

Theo lý, năng lượng của vạn niên linh ngọc dịch hơn hai viên thất phẩm nguyên đơn cả trăm lần. Tuy năng lượng của linh dịch phát ra theo quá trình nhưng chia ra vẫn cao hơn được lực của hai viên nguyên đơn, vì sao thân thể gã không cảm thấy áp lực của năng lượng? Bất quá không phải lúc gã nghiên cứu nghi vấn này mà phải nhân cơ hội nhanh chóng hấp thu linh khí

Toàn thân gã tắm trong dải năng lượng thanh ngọc sắc nhu hòa, ôn thuần; cơ nhục, cốt cách, huyết mạch, tỳ tạng... Mỗi tế bào của thân thể liên tục hút lấy thiên địa linh khí từ đơn điền tràn ra, nguyên nguyên lực tuần hoàn trong kinh mạch gã cũng gia tộc, lớn thêm rồi định hình. Thấy không nguy hiểm gì, gã đồng thời mở cả ba khí hải tham lam hút lấy năng lượng, lúc đó cả chút đau đớn trên thân thể cũng dần tan đi.

Hấp thu luyện hóa linh dịch kéo dài cả canh giờ, thiên địa linh khí liên tục tràn ra rồi giảm dần cho đến khi dừng hẳn.

Gã từ từ mở mắt, thần thái trong ánh mắt sáng hơn nhiều. Thở vận người, cảm thụ lực đạo chảy trong thân thể, niềm vui thư thái tràn lên óc gã.

Tiến giai rồi. Tiến lên hai cấp. Vốn gã có thực lực sơ bộ võ sư tứ giai, giờ đạt đến lục giai điền phong, tính cho cận kề thì đã tiến gần ba cấp. Ba khí hải cũng vì hấp thu quá nhiều năng lượng, đồng loạt tấn nhập võ sư lục giai. Sức chiến đấu của gã tiến lên mức mới.

Chìm trong cảm giác ngây ngất, gã tựa hồ còn có thể hút được thêm linh khí của vạn niên linh ngọc dịch. Ý nghĩ đó khiến gã hơi ngạc nhiên.

Theo Bách bảo lục giới thiệu, vạn niên linh ngọc dịch được uống vào sẽ sử dụng thiên địa linh khí tinh thuần nhất để tẩy kinh phạt tủy, chuyển đổi thể chất, một phần năng lượng được khí hải hấp thu đưa đến hiệu quả tiến giai.

Công hiệu quan trọng nhất của linh dịch là tẩy kinh phạt tủy, tăng cường thể chất tu luyện, phá tan chướng ngại và nâng cao tiềm lực cho người sử dụng. Biểu hiện rõ nhất là người sử dụng sẽ còn tiếp tục tăng tiến thực lực sau khi dùng linh dịch một thời gian, tốc độ tu luyện vượt xa trước đó.

Như thành viên Tụ Nghĩa đường và cả Trương Bách Cường cùng Tiểu Bình, đều được linh dịch trợ giúp dễ thăng đẳng cấp. Tiểu Bình vì thực lực cơ sở khá cao lại không sử dụng nguyên dịch nên chỉ tăng được một cấp, nhưng một cấp đó nếu tu luyện bình thường có khi mười hoặc hai mươi năm cũng không qua được.

Tình huống hiện giờ của Diệp Phong thập phần kỳ quái. Gã không có cảm giác được tẩy kinh phạt tủy, dễ thăng thể chất, cũng không thấy hiệu lực còn lại của linh dịch trong thể nội. Một giọt vạn niên linh ngọc nguyên dịch phẳng phất bị gã hút sạch, không còn lại chút gì, quả thật không ai ngờ được.

Nếu còn linh khí phóng ra, gã khẳng định có thể tiếp tục hấp thu.

“Cổ quái! Quá cổ quái.” Gã lẩm bẩm: “Ta sử dụng vạn niên linh ngọc dịch sao hiệu quả lại y hệt võ giả bình thường sử dụng đơn dược nhỉ? Trừ tăng được hai cấp ra thì không có gì đặc biệt? Bọn Lý Ngọc trong một năm đều tăng tiến thực lực, hiệu quả hơn xa ta... Hơn nữa họ chỉ sử dụng linh dịch đã pha, hình như ta thiệt quá?”

Gã không hiểu rằng mình tu luyện Ngũ Hành quyền, bản thân là tự nhiên chi đạo nối thông với thiên địa, hút vào toàn là thiên địa chi lực thuần hậu nhất, thể chất được tôi luyện đến cảnh giới tối cao trong khi tu luyện rồi, bằng không gã làm cách nào tu luyện với tốc độ hiện thời? Nên thiên địa chi lực của linh dịch không hề tẩy kinh phạt tủy gã mà chỉ phát ra thiên địa linh khí giúp gã tăng tiến hai cấp.

“Uống thử một giọt nữa xem.” Không có nguy hiểm, lại chưa thỏa mãn thì dù không hiệu quả, tối đa chỉ là lãng phí một giọt vạn niên linh ngọc dịch mà thôi. Gã còn hai chục giọt nữa trong tay, giảm một giọt cũng không đến nỗi ghê gớm lắm.

“Hự!” Nửa canh giờ sau, gã lại tăng thêm một cấp, đạt đến võ sư thất giai diên phong.

Lần này gã cảm nhận rõ rệt quá trình hút linh khí chậm hơn, hiệu quả không bằng lần trước. Tuy uống nữa vẫn có thể có đôi chút tác dụng nhưng nếu chỉ dựa vào hút linh khí để xung nhập võ tông thì quá thiệt hại.

Hiệu quả vạn niên linh ngọc dịch đối với gã không giống những gì Bách bảo lục ghi lại. Thể chất của gã đã được gột rửa hơn cả hiệu quả sử dụng linh dịch, tấn cấp bằng cách hút lấy thật nhiều thiên địa chi lực thì với người tu luyện nhục thân như gã sẽ không ổn định cảnh giới. Ở giai đoạn võ sư thì tác dụng phụ không rõ nhưng miễn cưỡng xung kích võ tông, e rằng sau này muốn tiến bộ hơn sẽ phải tổn tinh lực gấp trăm lần, quả thật được không bằng mất.

“Nguyên nguyên lực tăng trưởng, hiệu quả Thần thông thuật cũng đề cao. Nếu ta củng cố thực lực thất giai võ sư thì đấu với trung giai võ tông cũng đủ sức giữ mình...” Gã cân nhắc rồi từ bỏ ý định tiếp tục uống vạn niên linh ngọc dịch.

Tuy phải đối diện Lục Lâm bang nhưng gã không thể chấp nhận cái giá hy sinh tu vi sau này của mình.

Tô Chiến Thiên, ta đến đây!

OOo

Những ngày còn lại qua nhanh, sắp đến ngày rằm.

Mộ Quang thành và Mạc Ly thành đều khẩn trương chuẩn bị giao chiến. Mười bốn ngày trước, nhân mã chủ yếu của hai nhà đã đến phụ cận Thiết Hùng thành.

Ngày mười lăm mới hé, nhân mã Lục Lâm bang trong Thiết Hùng thành toàn bộ chỉnh trang, bày bốn thế trận hình vuông đứng ở bốn góc tổng bộ. Trên quảng trường, Tô Chiến Thiên cao cao tại thượng, ngồi trên bảo tọa làm từ bích văn thạch, nhắm mắt lạnh lùng chờ đợi.

Bên dưới chia làm hai hàng, một là nhị cấp trưởng lão rồi đến cao giai võ sư, sau cùng là hai hàng võ sư bình thường. Bất quá đó không phải toàn bộ lực lượng của Lục Lâm bang. Bốn võ tông và nhiều cao giai võ sư chưa hiện thân, không hiểu vì biểu đạt thành ý đàm phán hay vì muốn dọa Diệp Phong khiến gã không dám tới hoặc có ý đồ gì đó.

“Báo! Tây môn tạm thời không có động tĩnh!”

“Báo! Nam môn tạm thời không có động tĩnh!”..

Mỗi nửa canh giờ, các thành môn lại báo cáo với Tô Chiến Thiên là Diệp Phong đã đến chưa. Tuy phát bố cáo rồi nhưng lần hần vẫn hồi hộp xem Diệp Phong có đến không? Nếu đến thì một mình hay còn đồng đảng nữa? Đồng đảng của gã có thực lực thế nào?

Điền Trí đứng sau lưng hắn, nheo mắt tự tin cười gian xảo: “Xin bang chủ yên tâm, thuộc hạ dám chắc Diệp Phong sẽ xuất hiện. Dù thế nào cũng xin bang chủ bình tĩnh, tất cả hành động theo kế hoạch mới có thể vạn vô nhất thất.”

Mí mắt Tô Chiến Thiên run lên, không đáp.

Mặt trên lên đến đỉnh đầu.

“Báo! Cách nam môn ba dặm xuất hiện một thiếu niên giống Diệp Phong. Chỉ là hình dáng y và tranh vẽ không giống, thuộc hạ không xác định được thân phận y.” Thám tử về báo.

“Sau cùng cũng đến.” Điền Trí cười lạnh. Xong vào Thiết Hùng thành lúc này chỉ có Diệp Phong mà thôi. “Đến bao nhiêu người?”

“Một...Một người.” Thám tử ngần ngừ rồi đáp: “Trên vai hắn còn một con khỉ.”

Tô Chiến Thiên mở mắt liếc A Ngốc: “Lúc trước ngươi đấu với Diệp Phong, có nhắc đến một con khỉ kỳ quái, đúng không?”

“Vâng, bang chủ. Con khỉ đó là nhị giai yêu thú, bất quá tốc độ thập phần linh xảo, công kích cũng quỷ dị, nhưng không uy hiếp quá lớn đến phổ thông võ sư.” Người đáp là một trong những bảo tiêu của Tô Kiệt.

Tô Chiến Thiên gật đầu, không nói nữa, mà đứng từ xa nhìn về phía cửa tổng bộ.

Ở đó, một thân ảnh thiếu niên từ từ đi tới.

280. Chương 280 : Lập Uy

“Thịch, thịch thịch.” Chú ý của cả Lục Lâm bang dồn hết vào thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

Đó là thiếu niên truyền kỳ dám một mình đấu với Lục Lâm bang, giờ lại đơn thương độc mã đến tổng bộ. Khí phách này khiến tất cả phải kính nể.

Hiếu kỳ, sợ hãi, khinh thường, gây hấn...Đủ loại ánh mắt dồn vào. Uy danh của Diệp Phong lan khắp toàn bang nhưng thật sự gặp gã lại không mấy ai, một phần là những thành viên trông coi nam môn đó may mắn sống sót

Những kẻ dám khinh thường và gây hấn đều là những cao thủ hết sức tự thị, cho rằng ngoại trừ kim quang lạ lùng đó ra, Diệp Phong không có gì đáng sợ. Dù hôm nọ gã xông pha ở nam môn cũng vì người phe mình tự giảm khí thế nên không ai ngăn được gã, chứ không thể nói rằng gã đã vượt mức thất giai điển phong!

Hôm đó gã giết không ít võ sĩ nhưng đa số là những võ sĩ không biết sống chết là gì, và một phần võ sư cấp thấp và trung bình. Còn cao giai võ sư đều bị gã đánh bay, tuy chấn động nhưng không ai mất mạng.

“Tô Chiến Thiên! Ta đến đây.” Diệp Phong đi vào giữa đội ngũ như chỗ không người, dừng cách Tô Chiến Thiên hơn ba mươi thước, lớn tiếng nói.

Động tác dừng lại này khiến cả Điền Trí và Tô Chiến Thiên đều hơi nhướng mày lên. Chỉ cần gã tiến thêm mấy thước là lọt vào tầng mai phục thứ nhất. Có lẽ tầng mai phục này không làm gì được gã nhưng tuyệt đối vây khốn được. Nhưng hiện giờ nếu xảy ra chuyện gì thì gã có thể ung dung thoát đi.

Tô Chiến Thiên tự tin có thể xuất thủ chặn gã nhưng cảm giác đối phương không bị khống chế này khiến hấn hồ nghi, thậm chí có phải gã nhận ra mai phục ở đây? Không thể nào, cùng lắm gã chỉ là võ sư thực lực cao cường, vì có gì phát hiện được khí tức mà võ tông cũng không dễ dàng nhận ra?

Có lẽ...Gã chỉ dựa vào trực giác nên mới dừng ở đó. Tô Chiến Thiên đành đoán như vậy. Nhưng hấn không định trực tiếp phát động phục kích, muốn đàm phán thì trước hết phải bàn bạc đã.

“Cuồng vọng tiểu nhi, đến địa bàn Lục Lâm bang mà dám huênh hoang như vậy, dám gọi thẳng tên bang chủ. Tưởng bản bang không có người hã.” La Xán bước ra, hấn thẳng lên làm trưởng lão chưa lâu, địa vị tại tổng bộ cũng không cao.

Hiện tại hấn đoán ý bề trên, biết Tô Chiến Thiên nhất định muốn biết nông sâu của do nên mời lắm liệt bước ra. Hấn là kẻ tự thị rất cao, thiếu niên này mới ngần ấy tuổi, chẳng lẽ còn hơn cả võ tông?

Tô Chiến Thiên trầm mặc, Diệp Phong đã tới tất không vì La Xán gây hấn mà đi mất. Tuy việc này vượt ngoài dự liệu nhưng biết gã có bản lĩnh gì cũng không tệ. Nên hấn và Điền Trí không can.

“Ồ, không phải La thành chủ làm mất một lô cống phẩm sao?” Gã liếc mắt cười lạnh.

“Sao ngươi biết?” La Xán ngăn người rồi hiểu ngay: “Hóa ra hôm đó ngươi giả trò.”

“Nên nói các hạ là loại ngu xuẩn mới đúng.” Gã không khách khí cười nhạo.

“Bang chủ! Hôm đó thuộc hạ sợ cống phẩm mất nên mới để tiểu tử này may mắn thoát thân. Hôm nay hấn là chủ sự, để rửa nhục hôm đó, xin cho thuộc hạ đấu với hấn.” La Xán hung hãn nhìn Diệp Phong, quay người lại xin phép.

Diệp Phong được mời tới, nếu dần mặt gã thì khi đồn ra, lục Lâm bang không hay ho gì. Giờ mượn lí do này có thể đường hoàng khiêu chiến gã. Thứ nhất hấn có thể lập công với Tô Chiến Thiên, thứ hai là rửa hận cho mình.

“Hôm nay dù thế nào Diệp Phong cũng là khách, trước khi đàm phán kết thúc, sao lại động can quan làm gì...À, người cứ giao lưu với y, vạn lần không được trọng thương y.”

“Vâng, bang chủ.” La Xán hớn hởi. Thực lực của Diệp Phong hôm đó chỉ bình bình, chỉ nhờ vào thân pháp mới không thất bại dưới tay hắn, hiện thời người đông đất hẹp, tốc độ của gã nhất định giảm đi. Dù một năm đã qua nhưng gã trưởng thành được đến đâu? Lẽ nào có thể tăng lên hai cảnh giới thành võ tông?

“Thật sự muốn đánh?” Diệp Phong nhướng mày cười.

“Thế nào? Người sợ?” La Xán cự ghét dáng vẻ thư thái của gã, những trưởng lão ở lâu tại tổng bộ đã bị an nhàn làm mòn hết gai góc, e rằng đã quên mất chiến đấu thật sự là thế nào, chỉ có những người ở bên ngoài như hắn mới giữ được sức chiến đấu kinh nhân. Một xú tiểu tử chưa đến hai mươi mà khiến cả Lục Lâm bang như lâm đại địch, thật mất mặt quá.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, dùng công kích mạnh nhất của ngươi, chúng ta một chiêu phân thắng bại.” Quanh mình Diệp Phong dấy lên kim sắc quang hoa, kinh cực thứ giáp bổ khắp toàn thân.

“Thất giai?” Gã vừa lộ khí tức, chúng nhân đều thất sắc, tốc độ đề thăng thực lực của gã quá yêu nghiệt. Hơn nữa thất giai võ sư mười tám tuổi, tuyệt đối là kỷ lục trong ngàn năm nay ở Vân Châu.

“Hắn quả nhiên mang song sinh khí hải...” Điền Trí thấp giọng: “Nhưng vì sao tốc độ tu luyện đáng sợ đến thế?”

“Hừ, vạn niên linh ngọc dịch của lão phu chắc bị hắn dùng mất rồi.” Tô Chiến Thiên sầm mặt, thâm nổi giận. Đó là 18 vạn tinh tề cơ mà, lòng hắn như rỉ máu, vốn có thể dựa vào linh dịch đó tấn nhập võ tôn cảnh giới, từ đây tung hoành Vân Châu vô địch thủ! Nhưng bị Diệp Phong đoạt mất.

Nhẫn nại! Nhẫn nại! Hôm nay tiểu tử này tuyệt đối không thoát khỏi lòng tay mình...

“Được, nếu ngươi muốn rước nhục, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi.” La Xán cười gằn. Sức mạnh là ưu điểm của thổ nguyên. Hắn không ngờ Diệp Phong đã là thất giai võ sư, nếu đối phương dựa vào thân pháp và tốc độ thì hắn không nắm chắc phần thắng nhưng Diệp Phong muốn đấu uy lực công kích, chẳng phải hợp ý hắn sao?

Lục phẩm thổ nguyên võ kỹ: Khai sơn mãnh kích!

Tay La Xán lấp lánh hắc sắc quang hoa, như đồng trùy giáng xuống. Đại lực lan tràn.

Khê nhếch môi lên, diệp Phong tổng ra một quyền. Gã vốn có thực lực thất giai diệp phong, cao hơn La Xán một bậc, không cần động dụng Thần thông thuật, chỉ cần sử dụng thân thể kết hợp với nguyên lực là đủ.

Chát, mặt đất hơi rung lên. Một thân ảnh văng ra, là La Xán! Đồng thời, mười mấy đạo kim nguyên thứ nhận xuyên qua thổ nguyên hộ giáp của hắn, để lại một loạt hốc máu trên mình hắn.

“Phịch!” La Xán rơi xuống đất, lạng lẹ ngất đi. Toàn trường chấn kinh!

Lúc đó nhiều người mới đổi ánh mắt khinh thường thành kính sợ. Trừ mấy vị võ tông trưởng lão, không ai dám nói chỉ một chiêu chính diện là đánh bay thậm chí khiến La Xán ngất đi. Cần sức mạnh đến cỡ nào? Xem ra Diệp Phong không sử dụng võ kỹ đặc sắc nào, vì thế gã càng trở nên cao thâm mịch trác.

Quả thật gã định lấy La Xán ra lập uy. Có thực lực chấn nhiếp, lục Lâm bang mới cho gã cơ hội lên tiếng, bằng không chỉ vài câu là chúng ủa lên thì gã không đạt được mục tiêu cứu người.

“Khiêng xuống.” Tô Chiến Thiên không hề kinh ngạc, nếu ngay cả La Xán cũng không thắng được thì hôm nay Diệp Phong đến đây có khác gì tự sát, hắn chỉ quan tâm xem gã còn lưu lại bao nhiêu dư lực. Uy lực một quyền vừa rồi gần đạt mức nhất giai võ tông, bất quá hắn tin đó không phải là toàn bộ thực lực của gã.

“Quả nhiên lợi hại! Sao ngươi không bước lên để chúng ta thành tâm thảo luận cách hóa giải ân oán?” Tô Chiến Thiên ngồi ghé thản nhiên nói.

“Thả tộc nhân của ta ra đã, sự tình còn có thể thương lượng. Bằng không tất cả miễn bàn.” Gã đứng im, lạnh lùng đáp.

Thần thức của gã đã phát hiện, tiến thêm một bước thì hơn mười cao giai võ sư và một võ tông mai phục gần đó ở phía sau sẽ hình thành thế khép kín trước khi gã thoát thân. Nếu gã tiến thêm hai mươi thước sẽ lạc vào vòng vây của ba võ tông. Nên vị trí gã chọn vừa hay khiến Tô Chiến Thiên không dám trở mặt ngay.

“Người uy hiếp ta?” Ánh mắt Tô Chiến Thiên lạnh đi.

“Uy hiếp người thì sao?” Mắt Diệp Phong rực hàn mang, gần giọng: “Người dám động đến họ một người, ta giết một trăm tên Lục Lâm bang. Ta nói được làm được.”

Dứt lời thân ảnh gã hóa thành một bóng mờ liên tiếp lắc mình khiến tất cả đều không nhìn rõ.

Chát, chát, chát!

Gã loáng lên mấy lần, mấy võ sư Lục Lâm bang gần đó bị đánh văng đi, nhưng gã không hạ độc thủ chỉ khiến thể nội họ chấn động thổ máu mà thôi. Gã xuất thủ như chớp, nhiều người thậm chí còn không nhìn rõ động tác thì đã bị đánh trúng. Quanh gã lập tức xuất hiện một khoảng trống.

“Người giữ họ chỉ tổ khiến Lục Lâm bang phiền hà hơn, nếu thả hết họ đi thì ta sẽ đến đàm phán với người.” Vòng vây của Lục Lâm bang tuy hung hiểm vô cùng nhưng gã có con bài tẩy riêng. Gã lấy thân mạo hiểm, nếu đổi lại an toàn cho tộc nhân thì cũng đáng.

Lòng Tô Chiến Thiên dấy lên kinh đào hải lãng, tốc độ của đối phương khiến hắn chấn động. Tốc độ đó dù sa vào tầng mai phục thứ nhất cũng có thể chạy thoát, một thất giai võ sư sao lại triển được tốc độ không kém gì võ tông cấp thấp? Hắn hiểu Diệp Phong đang cảnh cáo, nếu không thả con tin thì gã lúc nào cũng có thể đào tẩu rồi trả thù tanh máu.

Thoáng sau hắn đã định xong kế hoạch.

281. Chương 281 : Ta Cự Tuyệt

“Ta thả một nửa tộc nhân của người trước, sau đó người đến đây thương nghị việc hóa giải ân oán, được chăng?” Tô Chiến Thiên không coi trọng tộc nhân của Diệp Phong, chỉ cần trừ mối họa tâm phúc là gã thì sống chết của họ sẽ mặc hắn quyết định.

“Người thả một nửa, ta bước thêm một bước, người thả hết thì ta bước thêm hai mươi thước.” Đó là vị trí ở giữa vòng vây của ba võ tông mai phục. Tô Chiến Thiên mắt lóe lên liên tục, cơ hồ dám khẳng định Diệp Phong đã nhìn ra mai phục, nhưng gã vẫn sẵn sàng lấy thân mạo hiểm.

Thật không biết gã gan dạ hay quá tự đại nữa. Ba võ tông gồm một nhị giai, một tam giai, một tứ giai cộng thêm hắn là lục giai võ tông, nếu không hạ được gã thì tương lai Lục Lâm bang còn danh dự gì nữa? Người tự tin như vậy thì ta thành toàn cho người.

“Đưa người Diệp gia lên đây.” Tô Chiến Thiên phát tay, diên Trí từ từ từ lui xuống, một chốc sau dần mười mấy Diệp gia tộc nhân từ tổng bộ ra.

“Tộc trưởng đại nhân! Trưởng lão...” Diệp Phong rung động hô lên.

Chúng nhân tuy còn thương tích nhưng phần lớn đã lành, trừ mấy tộc nhân có vài bộ vị thụ thương nghiêm trọng, bước đi hơi loạng choạng thì khí sắc tất cả cũng khá. Xem ra từ lúc gã uy hiếp, lục Lâm bang không dám hành hạ họ nữa.

“Diệp Phong!”

“Phong nhi!”..

Thấy gã một mình, diệp Thừa Thiên và hai trưởng lão cả kinh. Xem ra gã không bị bắt, cũng không sa vào trùng vây, nhất thời họ không hiểu gì.

“Giữ ba người quan trọng nhất lại, còn lại thả ra.” Diệp gia tộc nhân bị phong bế khí hải, không gây ra được chuyện gì nên Tô Chiến Thiên không để tâm.

“Tất cả rời khỏi đây, theo nam môn mà đi, cách đó năm dặm ta bố trí tai mắt, thấy tộc nhân bình an đi khỏi ta sẽ thực hiện lời hứa tại đây.” Diệp Phong bình tĩnh nói, gã không sợ Tô Chiến Thiên giở trò, mục tiêu của hắn là gã nên sẽ không dùng chiêu thức không nắm chắc.

“Phong nhi, con đáp ứng gì với chúng?” Diệp Thừa Thiên nóng lòng, nếu gã có bề gì thì Diệp gia cũng kết thúc theo.

“Không có gì, yên tâm đi. Con không sao đâu.” Diệp Phong dịu dàng khuyên.

Mười phút sau, từ nam môn vang lên tiếng hú cao vút, diệp Phong nhếch môi rảo bước vào vòng vây thứ nhất.

“Tô bang chủ có thành ý thì xin thả tộc trưởng ra, rồi chúng ta yên tâm ngồi xuống bàn việc hóa giải ân oán.” Diệp Phong thông thả nói.

“Hảo!” Tô Chiến Thiên nhìn gã thật lâu, sau cùng hạ lệnh: “Thả người.”

Diệp gia tộc nhân vừa ra khỏi tổng bộ, tô Chiến Thiên liền phát tay, nhân mã mai phục tràn ra, vây chặt đường rút của gã.

Mai phục bị phát hiện, tô Chiến Thiên không cần che giấu nữa. Xưa nay hắn không làm gì không nắm chắc. Lúc này Diệp Phong muốn chạy thì võ sư và võ tông ở cửa có thể cầm chân được một lúc, chỉ thế thôi là ba võ tông trưởng lão sẽ khép vòng vây lại, dù gã mọc cánh cũng khó thoát.

“Đề phòng người không giữ lời nên ta chuẩn bị đôi chút, chắc người không để tâm?” Tô Chiến Thiên cười lạnh.

Diệp Phong mỉm cười không đáp. Đồng thời gã nhận ra, ba võ tông mai phục đằng trước đang ngằm di chuyển đến chỗ gã đứng, hiển nhiên vì không muốn cho gã cơ hội mà Tô Chiến Thiên không tiếc thủ đoạn nào. Nhưng hắn chưa nhân cơ hội phát động, chắc còn có lời muốn nói. Bọn Diệp Thừa Thiên chưa rời Thiết Hùng thành nên gã không muốn vọng động.

Không lâu sau ngoài xa vang lên tiếng hú, báo hiệu nhân mã Tụ Nghĩa đường đã thuận lợi đón được Diệp gia tộc nhân. Giờ gã không còn gì e dè nữa, bước thêm mấy bước lạnh giọng: “Tô Chiến Thiên, hiện tại tiểu gia ở trước mặt ngươi, có thủ đoạn gì cứ giở ra, bảo mấy con chuột mai phục thò mặt hết ra đi.”

Vù, vù, vù!

Ba bóng người từ chỗ kín lao ra, kết thành vòng vây trong tích tắc.

“Tiểu hồn đản, giờ ngươi khó giữ được mình mà dám nhục mạ lão phu hả? Đúng là chán sống.” Một võ tông nóng tính lên tiếng mắng.

“Ta không mắng lão khốn thì khi động thủ ngươi sẽ nương tay sao?” Diệp Phong ngạo nghễ, ung dung nhếch môi, lớn tiếng: “Đã là sinh tử đại địch còn phải khách sáo giả dối làm gì. Hôm nay các ngươi dụ ta đến đây, chẳng qua là muốn ra tay diệt trừ...Tô Chiến Thiên ngươi định giở trò gì nữa đây?”

“Bản bang chủ mời ngươi đến đây đúng là có ý chừa đường sống cho ngươi. Xem ngươi có biết điều không đã.” Tô Chiến Thiên liếc gã thật sâu.

“Đường sống?” Gã nhướn mí mắt, hơi bất ngờ. Gã và Lục Lâm bang sớm đã lâm vào cảnh sinh tử, tô Chiến Thiên sao lại tha cho gã được?

“Nguyên do thù hận của chúng ta là ngươi giết con trai ta, hôm nay trả lại một đứa thì ta sẽ tha cho ngươi.”

“Hà, trả ngươi một đứa con?” Diệp Phong bật cười: “Tô Kiệt e rằng xương cốt cũng tan rồi, dù ta có hoàn hồn chi thuật thì cũng làm cách nào trả con cho ngươi? Muốn động thủ cũng không cần viện lý do ấu trĩ như thế.”

“Ngươi đương nhiên là được. Bản bang chủ thập phần hân thưởng thiên phú của ngươi, muốn thu làm nghĩa tử, sau này kiến công lập nghiệp cho Lục Lâm bang. Chỉ cần ngươi thật lòng quy phục, ân oán trước đây giữa chúng ta sẽ tiêu tan, hơn nữa nếu ngươi khiến ta vừa ý, tương lai cơ nghiệp bản bang sẽ truyền lại cho

người.” Tô Chiến Thiên ở trên cao tỏ vẻ cao ngạo, đợi phản ứng của gã với thái độ đang nhìn con sâu cái kiến.

“Thu ta làm nghĩa tử?” Những lời này vượt ngoài ý liệu của Diệp Phong. Vốn gã cho rằng trước khi động thủ, Tô Chiến Thiên tối đa đưa ra mấy điều kiện mang tính vũ nhục, bức gã vì bất bình mà ra tay trước, như thế hẳn có thể danh chính ngôn thuận giết gã trả hận.

Ai ngờ sự tình lại phát triển theo hướng ngược lại, Tô Chiến Thiên định chiêu lãm gã? Quên cả mối thù mất con, quả thật có bản sắc kiêu hùng.

Nhiều thành viên Lục Lâm bang quanh đó, kể cả Tô Biệt đều đỏ mắt vì ghen tức. Kế thừa cả Lục Lâm bang là phúc phận vô tận, thiếu niên này là cừu nhân giết con Tô Chiến Thiên mà được thưởng thức như vậy. Thật không còn thiên lý nữa.

Nhưng ganh tị thì ganh tị, không ai dám nghi ngờ quyết định của Tô Chiến Thiên, họ cho rằng vừa đẹp bỏ được họa sát thân lại đột nhiên có một món tài phú khổng lồ, chỉ kẻ ngốc mới từ chối. Hơn nữa Lục Lâm bang không có thâm cừu đại hận không thể giải được với Diệp Phong, gã chắc không ngu xuẩn đến độ cự tuyệt Tô Chiến Thiên.

“Thế nào? Đó là cơ hội sống sót duy nhất của ngươi. Nếu đồng ý, lại qua được khảo nghiệm của bản bang chủ, tương lai tất cả sẽ là của ngươi.” Tô Chiến Thiên cao giọng ngạo nghễ: “Không cần lo lắng về khảo nghiệm, chỉ cần ngươi chân tâm thành ý, tuyệt đối sẽ thuận lợi thông qua.”

Hắn đang đợi, đợi Diệp Phong do dự, đợi gã tỏ vẻ khó nghĩ vì cân nhắc, đợi gã vì thế mà hoang mang.

Tô Chiến Thiên đích xác muốn thu gã làm nghĩa tử, đằng nào Kiệt nhi cũng chết rồi, không thể sống lại, dù dày dọa gã đủ đường cũng chỉ phát tiết được mối hận nhất thời. Hà huống qua gần hai năm nung nấu, lòng hắn đã hơi mệt mỏi, lần đầu tiên gặp mặt gã, hắn chợt thấy xáo động, cảm giác đó khiến hắn vô cùng bất an.

Hắn ghét cảm giác không thể khống chế được. Nếu Diệp Phong quỳ sụp dưới chân hắn, biến thành con tốt cho hắn khuếch trương dã tâm thì khoái cảm còn hơn cả giết gã báo thù. Tim hắn vì thế mà thoáng kích động.

Lòng người đấu tranh đi, mâu thuẫn đi. Một món lợi như thế bày trước mặt, có ai không động lòng? Từng phải chật vật trốn chui trốn lủi có là gì. Mấy lần suýt mất mạng có là gì. Chết mất mấy tộc nhân cũng có làm sao. So với lợi ích, lợi ích khổng lồ, tất cả đều là quá vãng như mây bay, đều có thể tiêu tan hết.

“Ta cự tuyệt.” Gã lớn tiếng đáp gọn, đánh tan cơn sung sướng như sóng dâng trong lòng Tô Chiến Thiên hiện trường lặng ngắt như tờ.

Ta cự tuyệt. Ba chữ đó nếu bình thường ai cũng dễ dàng nói ra, nhưng hiện tại một bên là bị năm võ tông vây công, thân tử dương trường, thậm chí bị bắt sống rồi bị dày dọa đủ đường; một bên là vô thượng vinh hoa và địa vị tôn quý, tương lai có thể thành bá chủ một phương, đầu óc chỉ cần hơi bình thường là sẽ không lựa chọn như gã, hà huống gã cự tuyệt gọn ghẽ vô ngần như thế.

Dù chỉ thoát khỏi cảnh bị cái chết uy hiếp hoặc chỉ là quyền kế thừa Lục Lâm bang, cả Vân Châu không mấy ai nói ra được ba chữ “ta cự tuyệt”. Hiện giờ hai điều kiện gộp lại, hai lựa chọn còn cách biệt hơn trời và đất.

Gã không hề do dự cự tuyệt luôn. Gã ngốc hay sao!

“Người thật sự chấp mê bất ngộ?” Tô Chiến Thiên ban nãy còn tỏ vẻ cao ngạo vô cùng giờ nghiêng răng nghiêng lợi đầy nanh ác.

Diệp Phong cự tuyệt, không phải hắn không tính đến chuyện đó nhưng đối phương chỉ ít cũng phải vật vả khó nghĩ mới đưa ra được quyết định chứ nhỉ? Thấy thần thái thống khổ của gã vì khó đưa ra được quyết định thì hắn coi như trút được cục tức, cũng không đến nỗi thất thái như bây giờ. Nhưng đối phương không thêm chớp mắt đã cự tuyệt, đập tan chút kiêu ngạo và tự tôn còn lại của Tô Chiến Thiên.

Hắn đưa ra điều kiện khiến cả Vân Châu không cường lại được nhưng bị đối phương khinh thường. Mục tiêu và thành tựu hắn theo đuổi lâu nay lại không đáng lọt vào mắt thiếu niên này, điều đó khiến hắn sụp

đổ rồi lập tức chuyển thành cơn giận không thể kiềm lại được.

282. Chương 282 : Kỳ Binh Đột Nhiên Xuất Hiện

“Chấp mê bắt ngộ?” Diệp Phong cười thanh đạm: “Ta chưa từng chấp mê, sao lại phải ngộ?”

Gã không quên được ánh mắt chờ mong của Liễu Hồng Diệp trước khi “chết”, không quên lời mình từng hứa, không quên được những huynh đệ Hồng Diệp bang từng chia bùi sẻ ngọt, không quên được những tộc nhân chung dòng máu đã ngã xuống vì bị Lục Lâm bang vây tiễu.

Dù tạm thời đạt thành hòa giải với Lục Lâm bang, gã cũng không đời nào đồng ý, nói gì nhận giặc làm cha, trở thành “nghĩa tử” rắc chó gị đó của Tô Chiến Thiên.

Tô Chiến Thiên quá ngây thơ, hắn quên rằng trên đời không chỉ có kiêu bá như hắn, vì địa vị và quyền lợi mà bất chấp tất cả. Còn cả những người nghĩa khí sẵn sàng vào sinh ra tử, vì thân nhân, huynh đệ, vì lời hứa mà không bao giờ đầu hàng. Hắn và Diệp Phong vốn không phải cùng một kiểu người, nên hắn vĩnh viễn không đoán được suy nghĩ của gã.

“Một Lục Lâm bang sắp sụp đổ thì có gì hấp dẫn với ta?” Diệp Phong cười lạnh khinh thị: “Hôm nay các ngươi muốn giết ta...Nhưng chưa chắc thỏa nguyện đâu.”

“Huýt!” Hú lên vang vọng, gã tựa hồ thị uy lại như có ý đồ gì khác.

“Người ngông cuồng lắm, nhưng tiếc là cuồng quá sớm.” Tô Chiến Thiên khó khăn lắm mới dẹp yên được nổi hận trong lòng đứng dậy, tấm thân thiết giáp phát ra khí thể kinh nhân, ngưng tụ thành ngọn núi nhỏ hư vô áp xuống đầu Diệp Phong.

“Nếu để ngươi trưởng thành thêm mấy năm, có lẽ bản bang chủ không làm gì được ngươi. Tiếc là...”

“Ầm!” Mặt đất dưới chân Diệp Phong lún xuống, nứt ra như hình mạng nhện. Cao giai võ tông khổng lồ chế thiên địa chi lực đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, chỉ bằng khí thể cũng khiến gã hứng chịu công kích.

Bất quá Diệp Phong đứng bất động không mấy may động dung, như tảng đá trong kinh đào hải lãng, trơ trơ cho sóng gió dập vùi mà không suy suyển gì. Thân thể ngạo nghễ, chỉ có tà áo rung lên phần phật.

“Sau cùng cũng lộ mặt, muốn động thủ hả?” Gã cũng toát lên khí thể không kém phần, phá tan uy áp quanh mình.

Khí thể liên quan đến thực lực nhưng quyết định là tinh thần và linh hồn. Áp lực của khí thể không quan hệ đến nguyên lực và năng lượng, thần thức của Diệp Phong vì tu luyện Nguyên Đơn quyết nên phi phàm, uy áp của lực giai võ tông chưa là gì.

“Quả nhiên có chút bản lĩnh, không hổ là địch nhân của Lục Lâm bang. Hôm nay có năm võ tông tại trường, ngoài ra là mấy trăm võ sư vây khốn, trừ phi ngươi mọc cánh, không thì đừng mơ thoát thân.” Tô Chiến Thiên cười lạnh: “Dù ngươi tiềm lực thông thiên, chỉ cần gục ngã ở đây cũng sẽ biến thành rác rưởi.”

“Được lắm, hôm nay ta thoát được tuyệt cảnh thì tương lai Lục Lâm bang sẽ bị diệt trong tay ta. Có chiêu gì...Cứ sử dụng đi.” Bên ngoài thân thể Diệp Phong dấy lên thổ nguyên hộ giáp, hắc quang rùng rục như ma thần.

“Bất quá...Năm võ tông, rình rang ghê nhỉ!”

“Thế nào, biết sợ rồi hả?” Một võ tông gằn giọng, tuy vì diệt trừ gã mà năm võ tông gạt bỏ danh dự liên thủ đối phó một thiếu niên, nhưng với tôn nghiêm của võ tông, họ sẽ không thi triển toàn lực nếu không bị bức đến đường cùng. Đẳng nào họ cũng chỉ cần cầm chân gã, tô Chiến Thiên một mình giao chiến thì sớm muộn gì cũng bắt được gã.

“Sợ? Chỉ với các ngươi?” Gã nhếch môi coi thường, cơ hồ lạnh băng: “Chắc sắp xong rồi.”

Vừa dứt lời, một thám tử như con trót lao vào.

“Báo cáo bang chủ! Nam môn xuất hiện nhiều võ sư cao thủ tấn công vào...Còn cả một võ tông cường giả!”
Thám tử thở dồn dập: “Nhân thủ ở thành môn không đủ, đã bị phá rồi. Họ đang xông đến tổng bộ.”

“Cái gì!” Tô Chiến Thiên cả kinh, trừng mắt nhìn Diệp Phong: “Sao ngươi lại tích tụ được lực lượng như thế ở Vân Châu. Lực Lâm bang không lý nào không tra ra manh mối về nhân mã như thế. Ngươi câu kết với tam đại thế lực?”

“Sợ hãi?” Diệp Phong hừ lạnh trào lộng: “Ngươi thu một vạn năm nghìn tinh tệ của Đồ Lang bang, nếu không trả giá thì chắc ngươi tưởng lợi lộc từ trên trời rơi xuống mất?”

Trận chiến hôm nay, bí mật về Mộ Quang thành không thể giữ được nữa, gã cũng không cần che giấu. Với thực lực hiện giờ của Tự Nghĩa đường liên hợp với Bách Cường bang là có thể đấu với Lực Lâm bang mà không cần e dè. Nói năng hàm hồ cũng có thể dă kích đối phương về tâm lý, khiến tình hình phát triển có lợi cho mình.

“Đồ Lang bang?” Tô Chiến Thiên nỗ lực suy nghĩ hồi lâu, sau cùng cũng có ấn tượng.

“Hồngбет, trúng kế kim thiền thoát xác của hán rồi.” Điền Trí vỗ đùi tỉnh ngộ. Lúc đó Lực Lâm bang đều cho rằng Diệp Phong đồ mưu thất bại, nên cuống cuồng bỏ chạy, hóa ra gã thay mặt đối đào, ẩn tàng nhân mã tại Đồ Lang bang. Hiện tại hối hận đã muộn rồi.

“Hảo!...Hảo!” Tô Chiến Thiên nghiêng rằng: “Tưởng bằng vào cánh nhân mã này là cứu được ngươi? Nhị trưởng lão, dẫn một đội nhân mã đến nam môn, không để chúng tấn công vào tổng bộ.”

Nếu để cánh nhân mã đó đánh đến đây, trong lúc hỗn loạn thì cơ hội đào tẩu của Diệp Phong lớn hơn nhiều. Hiện tại tuy phái một võ tông đi ngăn cản nhưng vẫn còn bốn võ tông ở lại, vậy khôn gã không thành vấn đề.

Nhị trưởng lão vừa đi, lại có một thám tử tiến vào.

“Báo cáo bang chủ, tây môn bị công kích, thành môn bị phá. Đối phương có võ tông cường giả, các huynh đệ không ngăn được.”

“Khốn kiếp, ngươi tìm đâu ra nhiều võ tông như thế?” Tô Chiến Thiên gần như phát cuồng, võ tông tại Vân Châu từ khi nào trở thành rẻ rúng như thế? Diệp Phong tùy ý cũng thu được hai người.

“Không có gì, chẳng phải ta cướp một giọt vạn niên linh ngọc dịch của ngươi hả, thuận tay cho người khác mà thôi. Đối phương vì đáp lại ân tình nên đồng ý giúp ta một lần. Không phục hả? Ai bảo tiểu gia ta may mắn.” Diệp Phong tỏ vẻ nhơ nhớt chọc giận, thần nhiên trên cột.

“Tứ trưởng lão, dẫn một đội nhân mã đến tây môn ngăn địch.” Tô Chiến Thiên gầm lên: “Ta không tin ngươi tìm được cánh viện quân thứ ba.”

“Đích xác không có...” Diệp Phong xòe tay.

“Hừ. Bản bang chủ hôm nay sẽ tự thân thử xem ngươi có gì đặc biệt mà liên tục huênh hoang như vậy.”
Quanh mình Tô Chiến Thiên dấy lên đồng khí nóng rẫy, hỏa nguyên lực rực rỡ tràn ra, dâng lên rần rạt.

“Đại trưởng lão, tam trưởng lão, hai vị trấn thủ đường rút, không được để tiểu tử giáo hoạt này tẩu thoát.”
Nếu có năm võ tông, sẽ vây chặt Diệp Phong lại rồi giết gã nhưng giờ chỉ còn ba người, nhất tề xuất thủ tuy nắm chắc một đòn giết được gã hơn nhưng cơ hội gã đào tẩu cũng cao thêm. Tô Chiến Thiên để chắc ăn thì chấp nhận đơn đấu với gã, sai hai võ tông đứng ngoài đề phòng gã bỏ chạy.

“Ha ha, xem ra chúng ta đến kịp để xem kịch hay.” Trên không trung cách đó hai trăm thước, hai bóng người bay tới, một người cười ha hả nhìn xuống quảng trường, chăm chú quan sát Diệp Phong.

“Lão phu cũng muốn xem Diệp Phong có lợi hại như lời đồn không. Nếu không đúng thù phải báo ngay cho thánh địa quyết định để còn cân nhắc.” Một lão giả khác vượt chòm râu dê, trầm giọng nói.

“Chỉ qua việc y 17 tuổi đạt đến thất giai võ sư thì đã vượt tiêu chuẩn của thánh địa rồi. Ta chỉ muốn xác nhận xem y chống chọi được bao lâu dưới tay võ tông...” Lão giả cười ha hả nói.

“Tô Chiến Thiên là cao giai võ tông, e rằng không đầy ba phút là chiến đấu sẽ kết thúc!”

“Cứ xem đi đã.”

Tô Chiến Thiên rảo bước đi tới chỗ Diệp Phong, con người âm trầm bắn ra sát cơ.

“Đường đường cao giai võ tông, bắt nạt võ sư nhỏ nhoi như ta thì mất hậu đạo quá.” Diệp Phong cười tỉnh ranh: “Chỉ bằng ta tìm cho người đối thủ thích hợp.”

Gã đưa tay xoa đầu Tiểu Hôi trên vai rồi chỉ Tô Chiến Thiên: “Tiểu Hôi, người đối phó tên ngốc kia được chứ?”

Tiểu Hôi nháy mắt, gật đầu nghiêm túc, đâm ngực với vẻ cứ để đây ta lo, tư thái cực kỳ khả ái.

“Đầu óc người có vấn đề hả? Để nhóc con này nộp mạng trước.” Tô Chiến Thiên giận quá hóa cười, lạnh lùng nói.

Diệp Phong một tay bưng Tiểu Hôi, khẽ đưa ra phía trước mặt, cười quỷ dị: “Tiểu Hôi, hắn coi thường người...Cho hắn ném chút lợi hại đi.”

Tiểu Hôi nhảy lên, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Chiến Thiên, ngoác miệng gầm khê, thân thể như quả bóng phòng lên cực nhanh, thoáng sau đã thành kim cương cự viên cao hơn trưởng, toàn thân thanh quang vùn vụt, uy thế kinh nhân.

“Gừ.” Nhân lúc Tô Chiến Thiên chấn kinh, tiểu Hôi không hề khách khí tung quyền, không khí vang lên tiếng rít ào ào, quyền đầu gần như che kín nửa người hắn, mãnh liệt cực độ.

“Ầm!” Tô Chiến Thiên chỉ kịp giơ tay đỡ theo phản ứng, quyền đầu đã giáng tới, thân thể hắn văng đi như viên đạn, xuyên qua bức tường đại lâu, trên bức tường gạch dày nửa thước cuất hiện một lỗ thủng hình người đen ngòm, phía trong vang lên tiếng vật nặng đổ rào rào.

Tiểu Hôi không hề cho Tô Chiến Thiên cơ hội lấy hơi, tay kia đâm xuống đất, móc một tảng đá to lên, vịn một cục nguyên lực hùng hậu rồi ném vào trong lỗ thủng.

Chát. Lại một tiếng động lớn vang lên, nếu Tô Chiến Thiên không phòng bị, bị đánh trúng lần này tất không nhẹ. Hai trưởng lão ngăn người, không biết nên làm gì.

Bất quá Tiểu Hôi không hề có ý dừng tay, hai cánh tay như bánh xe gió liên tiếp nhặt đá lên diên cuồng ném vào cái lỗ, lực đạo hùng hồn khiến đại lâu rung lên ầm ầm, không hiểu Tô Chiến Thiên bị ném trúng còn thê thảm đến mức nào.

Coi như hắn xui xẻo. Ai ngờ được con khỉ bằng bàn tay lại biến thành kim cương cự viên.

283. Chương 283 : Lực Chiến Hai Võ Tông

Một loạt thay đổi diễn ra trong nháy mắt, chỉ mấy giây từ lúc Tiểu Hôi biến thân. Nó ném sạch những tảng đá khá lớn, đâm ngực đầy đắc ý nhìn Diệp Phong, ra vẻ kể công.

“Tốt lắm.” Gã cười vang, lòng như mở cờ. Vốn thực lực của Tiểu Hôi không bằng Tô Chiến Thiên, nhưng dựa vào thân pháp thì không đến nỗi chịu thiệt. Gã sử dụng Tiểu Hôi cầm chân Tô Chiến Thiên còn mình tìm cơ hội thoát khỏi tay hai võ tông thực lực kém hơn. Chỉ cần gã thoát thân, với tốc độ của Tiểu Hôi mà muốn thoát thân tất rất dễ.

Không ngờ vì không phòng bị mà hắn bị Tiểu Hôi đánh lén thành công. Đột công kích dữ dội đó e rằng khiến hắn ném đủ, dù không trọng thương cũng không dễ chịu gì.

“Yêu thú gì nhỉ mà có thể biến hóa hình thể!” Võ tôn trên không cùng há hốc miệng ngăn ngừa vì kinh biến vừa rồi.

“Xem ra chỉ có thực lực tứ giai sơ cấp, bí mật của Diệp Phong nhiều thật.” Một võ tôn giàn giụa da mặt, ngạc nhiên nói.

“Xoạt!” Một đạo hồng quang từ trong lỗ hổng bước ra chính là Tô Chiến Thiên.

Đầu tóc hấn rối bù, y phục rách bươm lộ ra làn da màu đồng cổ, nhiều vết máu sưng vù lên lộ ra kết quả gã vừa chịu đòn. Khóe môi hấn rỉ máu, nét mặt sầm lại như muốn ăn thịt người.

“Tô bang chủ, đối thủ này người vừa ý chứ?” Diệp Phong cười chế giễu, có thể đả kích đối thủ, gã không đời nào bỏ qua. Sau hôm nay, gã và Lục Lâm bang chính thức kết tử cừu, những lời hư ngụy khách khí không có ý nghĩa gì.

“Ta phải giết người, phải xé xác người.” Tô Chiến Thiên gầm lên điên cuồng, ở địa bàn Lục Lâm bang mà bị một thiếu niên bức đến mức này thì hấn sao không đại phát lôi đình.

“Người qua được ải Tiểu Hôi đã rồi hăng lớn lối.” Diệp Phong ngó lơ hấn, nhìn sang hai võ tông còn lại.

“Hiện tại ta muốn đi, có bản lĩnh các người cứ ngăn.”

Đại trưởng lão là tứ giai võ tông, tam trưởng lão là nhị giai, cả hai như lâm đại địch chặn ở lối ra, ngưng trọng nhìn gã. Họ đều e dè, không biết gã còn tuyệt chiêu gì chưa sử dụng hay không.

Tô Chiến Thiên biết bắt Diệp Phong là quan trọng nhất, lắc mình đình hoãn tránh khỏi Tiểu Hôi để công kích gã, nhưng tốc độ của Tiểu Hôi càng trở nên quý mị, lại chặn trước mặt hấn, quyền đầu hùng hậu giáng ra buộc hấn phải vận kinh đốn đỡ. Cả hai cùng bị bắn về, lùi hơn mười thước mới đứng vững được.

Tô Chiến Thiên vừa giận vừa nóng lòng, biết không đánh bại được hầu tử thì không thể giết Diệp Phong, có điều Tiểu Hôi tuy thực lực kém hơn hấn nhưng không nhiều, hà huống nó có thiên phú về thân pháp, dù hấn biết một pho lục phẩm hỏa nguyên thân pháp nhưng không chiếm được mảy may ưu thế. Cả hai sa vào cảnh giao đấu dằng dai.

“Địa long chấn!” Tay gã kêu tanh tách, cự lực Thần thông thuật quán thể, giáng mạnh xuống đất.

Sóng chấn bài sơn đảo hải cuốn vào hai trưởng lão. Cả hai không dám chần chừ, nhảy lên, cảnh giác chiến đấu sắc bén khiến họ hiểu uy lực của đòn đánh này đủ khiến họ thụ thương.

Diệp Phong nhân cơ hội đó lắc mình, theo sát dư chấn của Địa long chấn xuyên qua khe hở, tấn tạt thuật đã phụ thể, tốc độ khiến hai võ tông còn lơ lửng trên không thất sắc.

“Bạo thảo!”

“Thanh chùy!”

Đại trưởng lão và tam trưởng lão đồng thời xuất thủ, một ngọn hỏa hồng cự trảo bằng nửa thân người và thanh sắc năng lượng chùy ngưng tụ trước mặt mỗi người hình thành thể giáp kích, một tả một hữu bổ vào Diệp Phong.

Hai vị võ tông nắm bắt thời cơ cực chuẩn khiến gã tiến thoái đều khó, e rằng sẽ bị đánh trúng.

Thịch! Gã giậm mạnh xuống, thân thể vút lên, hai luồng công kích phía dưới va nhau, mặt đất rung rinh, kinh khí tứ tán.

Đại trưởng lão và tam trưởng lão đáp xuống, không chần chừ điểm chân, lại nhảy lên không, đồng thời giáng xuống sau lưng gã. Quyền phong của họ rút lên ràn rạt khiến tai chúng nhân buốt nhói, cùng biến sắc.

Diệp Phong nghe thấy sau gáy có tiếng gió, kinh hãi trầm mình, cập tốc hạ xuống khiến hai đối thủ đánh hụt. Vừa chạm đất, gã không dám dừng lại, thân hình chúm đi, nhân lúc hai người trên không không có chỗ tá lực, lao vút về phía cửa tổng bộ. Tuy còn một nhóm cao giai võ sư ngăn cản nhưng với thực lực của gã, thoát được không khó khăn gì.

Toán võ sư này đang sững sờ, vốn còn cân nhắc xem có nên giúp lưỡng vị trưởng lão bắt Diệp Phong hay không, nhưng thấy thực lực thật sự của gã thì tất cả bỏ ngay ý nghĩ đó. Gã ung dung ứng phó được với hai võ tông thì mấy tiểu nhân vật thực lực võ sư chặn được sao? Dùng tính mạng mình để cầm chân gã thì chỉ loại ngốc mới làm. Có thể giữ được mạng thì đương nhiên không ai xông lên ngăn cản.

Đang lúc gã tưởng mình sắp thoát thân thì từ đáy lòng chột dấy lên tia cảnh giác. Gã liếc mắt nhìn lên, tức thì biến hấn sắc mặt. Đại trưởng lão đã lướt tới phía trước mặt, cự hỏa trảo rừng rực đang tụ lại, thoát sau vút xuống, vừa hay trúng lộ tuyến gã bỏ chạy.

Hóa ra tam trưởng lão trên không đẩy ra một luồng đại lực xô đại trưởng lão tới, lão không đợi thân thể đáp xuống đã tổng ra một chiêu Bạo thảo.

Ầm!

Sau tiếng nổ, gã bị chôn vùi trong hỏa quang, sóng khí nóng bỏng tản ra cùng với vô số tia lửa. Mặt đất rừng rực biển lửa, khoảnh khắc sau mới tan dần.

Hai võ tông nói nhau đáp xuống, kẹp chặt vùng biển lửa Diệp Phong đứng, cả hai nheo mắt nhủ thầm: Lần này hẳn không chết cũng thụ thương không nhẹ, chốc nữa bắt hắn cũng dễ hơn nhiều.

“Đau thật!” Giọng Diệp Phong âm trầm vang lên trong biển lửa, một bóng đen từ từ hiện rõ trong ánh lửa rừng rực.

“Không cho các người ném mùi lợi hại, các người sẽ tưởng tiểu gia sợ các người mất.” Một cây mộc chùy khổng lồ đột ngột thò khỏi hỏa quang, giáng xuống tam trưởng lão.

“Thập lục diệp chấn!” Gã có được thất giai thổ nguyên khí hải, lại nuốt thất phẩm nguyên đơn, đủ thi triển mười sáu tầng diệp chấn nhưng còn thiếu chút nữa mới đạt đến mức hoàn mỹ...Mười tám tầng.

Mục tiêu của gã là tam trưởng lão thực lực yếu nhất. Ngọn bồng này mà trúng mục tiêu, dù đối phương có thực lực võ tông nhị giai cũng không chịu nổi.

Tam trưởng lão nhận ra hung hiểm, nhanh chóng lách ngang hai thước.

“Bùng!” Mặt đất rung lên, vô số đá tảng bắn ra, như đạn pháo hất ngã mấy võ sư đứng gần đó không kịp phòng bị. Tam trưởng lão cũng bị trúng ba tảng đá nặng trăm cân, tay chân múa tít một hồi mới hóa giải được.

“Tiểu tử, ẩn tàng thực lực khá lắm. Uy lực không hề kém hơn nhị giai võ tông.” Võ tôn trên không nhú mày kinh hãi.

“Đúng là tiểu quái vật...Nguyên lực khí tức của y chỉ là thất giai diên phong nhưng vừa rồi đột phá đến võ tông, chắc sử dụng bí pháp gì đó.”

“Chắc vậy, xem ra y không chỉ có thiên phú tu luyện cao siêu mà thiên phú chiến đấu cũng phi thường xuất chúng. Có khi lần này y sẽ lấy được một trog ba vị trí cho Thương gia tại bảng xếp hạng của thánh địa.” Một võ tôn khác gật đầu.

Tam trưởng lão vừa thoát kiếp nạn, chưa hết bàng hoàng, diệp Phong quả thật đáng sợ, chỉ hơi sơ ý là mất mạng với gã ngay.

Tô Chiến Thiên và Tiểu Hôi vẫn đang giằng co, tốc độ của Tiểu Hôi chiếm thượng phong nhưng đối phương nguyên lực hùng hậu, hỏa nguyên lại khắc chế mộc nguyên nên dù mấy lần nó đánh trúng Tô Chiến Thiên nhưng không giành được ưu thế thực chất. Tô Chiến Thiên như con trót, bị thân pháp của Tiểu Hôi khiến cho quay tít, khó lòng chạm được vào đối phương, mỗi lần hắn chuẩn bị thi triển công kích thì đã mất bóng đối phương.

“Tam trưởng lão, xuất toàn lực thôi. Để tiểu tử này thoát được thì hậu hoạn vô cùng.” Đại trưởng lão nghiêm túc lại, khí thế chợt tăng vọt, cơ hồ đạt đến đỉnh cao. Cây đại đao cao bằng cả thân người chợt ánh lên màu đỏ lửa, thoáng nhìn cũng thấy bất phàm.

Tam trưởng lão cực kỳ ngưng trọng, thể nội khí hải điên cuồng dấy lên, thanh sắc nguyên lực bùng nổ như cánh hoa. Lão đưa tay, hai ngọn thiết côn đẹp đẽ lóe hàn quang xuất hiện trong tay.

Hai người ăn rờ, đồng thời lao tới, một trước một sau chuẩn bị giáp kích.

“Đùa thật thì ta chơi đến cùng.” Cự bồng của Diệp Phong dấy lên thổ nguyên, đập xuống loạn xạ, lợi dụng ưu thế độ dài của Huyền thiên như ý bồng bảo vệ thân thể khiến hai đối thủ không thể áp sát.

Như ý bồng dài tới đa hơn bốn thước, đầu bồng thô tháp như eo gấu, trọng lượng đạt đến hơn bốn trăm cân, tùy tiện quét một cú thì sức mạnh cũng vô tận, dù đối phương đỡ được cũng bị đánh lùi mấy bước,

nếu không chuẩn bị sẵn sàng, e rằng còn bị thương. Nhưng vào tay Diệp Phong lại nhẹ nhàng như một cây mọc côn.

Quanh mình gã toàn là bóng cây xanh biếc, mưa gió không lọt khiến hai võ tông không cách nào áp sát. Tay họ cũng có vũ khí nhưng cây trường đao cũng chỉ dài không đầy hai thước, đoản côn chỉ gần một thước, không tài nào làm gì được gã.

Vừa múa như ý bổng cuồng loạn, gã vừa từ từ nhích về phía cửa tổng bộ, toán võ sư đứng đó đều biến sắc. Cây bổng mà giáng trúng thì không chết cũng bị thương, xui xẻo thậm chí còn nát xác. Nhưng vì lệnh của Tô Chiến Thiên, không ai dám bỏ chạy, chỉ biết run rẩy đứng nguyên, mong ngóng Diệp Phong cạn khí lực, không xông ra được, hoặc bản thân ngắt đi càng hay.

Họ đâu biết gã múa cây bổng mà không hề tổn khí lực, thể phách của gã lại bất phàm, múa liên mười mấy canh giờ cũng không kiệt sức, chỉ e nguyên lực trong khí hải không chịu được thời gian dài như thế mà khô kiệt.

284. Chương 284 : Đánh Lén Thành Công

Bị một võ sư tiểu bối bức ép đến độ bó tay, hai trưởng lão đều cảm thấy mất hết sĩ diện, mặt đỏ lựng lên. Đây là địa bàn của họ, có vo số ánh mắt đang nhìn, nếu để Diệp Phong quấy loạn một hồi rồi chạy mất thì không cần Tô Chiến Thiên hạ lệnh, họ cũng tự tìm một khối đầu hũ đập đầu tự tử.

Vũ khí của gã vừa dài vừa nặng, lực đạo hồn hậu kinh nhân. Dù thực lực của họ cao hơn nhưng muốn áp sát gã mà không phải chịu đòn là bất khả thi. Có câu vua thua thằng liều, Diệp Phong tuy chưa liều nhưng lối đánh điên cuồng thuần về thi triển sức mạnh này có uy lực không kém những người sắp chết dốc sức.

“Tình huống cứ thế này không ổn, tam trưởng lão, xem ra chúng ta đành phải liên thủ hợp kích.” Đại trưởng lão nghiêng răng nhần nhó.

“Có lẽ chỉ đành như thế, hôm nay tuyệt đối không thể để hắn thoát.” Tam trưởng lão gật đầu.

Trước đó hai võ tông tuy hiệp lực đối địch nhưng một người chủ công, một người giới bị, dù đồng thời xuất thủ cũng luân lưu công kích, thật ra chỉ có thể tính là xa luân chiến một cách cao minh. Họ là võ tông cao cao tại thượng, nếu đối phó với một võ sư mà phải liên thủ ắt tạo ra ảnh hưởng không hay đến tâm cảnh tu luyện.

Hiện tại họ đã dồn gã vào tuyệt lộ. Một khi gã lao vào đám đông sẽ lẫn mất tầm, khó lòng bắt được. Họ không cho rằng toán võ sư ở cửa kéo dài được thời gian, e rằng rồi chính họ mất thời gian hơn.

“Bôn lôi bí hổ bạo!” Đại trưởng lão lắc người chặn trước mặt Diệp Phong, đại đao giơ lên, thiên địa chi lực hùng hậu vây quanh thân đao, hóa thành hỏa nguyên năng lượng rừng rực. Một đầu hổ khổng lồ dần xuất hiện hình thái cùng với tiếng gầm chói lói.

Vút. Đại đao không hề do dự xả xuống, hổ đầu há miệng gầm vang, hồng quang xán lạn hóa thành hỏa hổ lao vào gã.

“Hoàn mộc hám thiên xung!” Tam trưởng lão không chịu kém, hai khúc đoản côn nổi lại, cự trụ xanh biếc hình thành, hai tay lão xò ra, cây trụ giờ ngang bay lên phía dưới hổ đầu của đại trưởng lão thi triển.

Mộc nguyên sinh hỏa! Hổ đầu tung mình cưỡi lên cây trụ, hình ảnh lập tức rõ ràng hơn ba phần, uy thế càng kinh nhân.

Cả hai tuy không thi triển hợp kích võ kỹ nhưng đã đạt đến cảnh giới võ tông thì ít nhất cũng nắm được đôi phần về ngũ hành tương sinh. Công kích của tam trưởng lão chỉ đơn thuần phụ trợ đại trưởng lão nhưng hiệu quả như cho củi khô vào lửa, ngọn lửa bùng lên dữ dội, còn uy lực võ kỹ của tam trưởng lão không hề ảnh hưởng.

Diệp Phong thấy tình thế không ổn, cự lực thuật thu lại, thiết bì thuật lập tức phụ thể, đồng thời giờ Huyền thiên như ý bổng trước mặt làm thuẫn. Thể nội thổ nguyên lực điên cuồng tràn ra, vây quanh bên ngoài khiến hộ giáp càng dày.

“Ầm!” Thân thể gã bị hai luồng công kích hất văng lên hơn chục thước, giáng mạnh xuống đất, nền đá rắn đánh cũng xuất hiện một miệng hố sâu.

Như ý bóng co lại thành kích thước bình thường, vẫn nằm trong tay gã. Diệp Phong nằm dưới hố, toàn thân cháy đen, có mấy chỗ da bị lột ra vô cùng thâm thẫm, máu tuôn không ngừng.

“Kết thúc rồi hả?” Một lão giả trên không nheo mắt: “Nhưng khí tức của y vẫn cực kỳ vượng, không có vẻ gì bị trọng thương.”

“Đã biết là tiểu tử này không đơn giản.” Một võ tôn khác mỉm cười: “Sắp có người ném mùi đau đớn rồi.”

Tam trưởng lão gần Diệp Phong nhất, thấy gã bị đánh trúng chính diện, lòng hơi hờn định xông lên xem gã sống chết thế nào. Đòn liên thủ này không kém hơn lục giai võ tông dốc toàn lực tuyệt sát, dù thực lực của gã đạt đến võ tông cũng không thể ngạnh tiếp. Không chết, cũng không thể bò dậy nổi.

Dám đối địch với Lục Lâm bang bọn ta, đây là kết quả của người!

Lão đi đến cạnh miệng hố, cúi người định dùng đoản côn khều Diệp Phong lên xem xét tình trạng.

Đột nhiên dị biến xảy ra. Một đạo kim quang cực kỳ lăng lệ từ sườn Diệp Phong bắn ra, nhắm vào ngực tam trưởng lão.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, tam trưởng lão không hổ là võ tông nhị giai cường giả, khúc đoản côn còn lại giơ lên chặn vào quỹ tích của kim quang, đồng thời thân thể ngồi thụp xuống.

“Choang!” Linh tê nhất chỉ đánh trúng đoản côn, hỏ khẩu tam trưởng lão tê chồn, kim quang không tan mà một phần nhỏ năng lượng đối góc độ xuyên vào vai lão.

“Phịch.” Tam trưởng lão nện mông xuống đất, cảm giác đau nhói từ vai truyền lên, cả kinh thất sắc lặn người, tránh khỏi cái hố mà Diệp Phong nằm dưới. Đồng thời võ mạnh cánh tay lành lặn xuống đất, bắn ngược lên lùi lại hơn mười thước, mới kinh hồn nhìn xuống thương thế của mình.

Chỉ kinh thấu xương, vai trái lão bị thủng một lỗ, hơi động đây là đau thấu tim gan. Tay lão...Tạm thời bị phế.

“Người...” Lão kinh hãi nhìn Diệp Phong đang từ từ bò dậy, tỏ vẻ không tin nổi, gã không những không trọng thương đến mức không thể tái chiến như họ tưởng tượng mà còn phản kích sản bèn cực độ. Ban nãy lão không kịp vận phòng ngự nguyên lực nhưng có đoản côn tạm ngăn đỡ mà vẫn bị dễ dàng xuyên qua nguyên lực hộ giáp, phế mất một tay.

Lão quả thật xui xẻo, kim có thể khắc mộc, linh tê nhất chỉ của Diệp Phong phát phát huy đến cực trí đặc tính sắc bén của kim nguyên, ngưng luyện tốt cùng, xứng danh khắc tinh trong khắc tinh của mộc nguyên. Nếu là nguyên lực hộ giáp thuộc tính khác, dù bị xuyên qua e rằng dư lực khó lòng đã thương thân thể đối phương, nhưng lại gặp mộc nguyên hộ giáp. Uy lực của một chỉ dễ dàng xuyên qua phòng ngự của đối phương, đánh vỡ xương vai lão, quả thật là bất ngờ.

Diệp Phong cũng không dễ dàng gì, nếu không nhờ Huyền thiên như ý bóng chặn được một nửa uy lực của đòn liên thủ hợp kích ban nãy thì e rằng gã không bò dậy nổi. Cây tiên thiên hỗn độn chi khí này quả nhiên thần kỳ vô vàn, tấn công như cự chùy không gì không phá được, phòng ngự như kiên thuẫn. Dù hứng chịu công kích mãnh liệt như vậy nhưng nó không hề xây xước, vẫn sáng rực quang hoa, thanh quang rực rỡ.

Diệp Phong thổ ra một ngụm máu ứ trong cổ họng, thể nội nguyên nguyên lực nhanh chóng chảy qua, giúp gã từ từ lành lại mọi vết thương. Gã thụ thương không nhẹ, e rằng nhất thời khó lòng khôi phục được trạng thái tốt nhất. Nhưng gã đánh lén thành công, trọng thương tam trưởng lão khiến chiến lực của đối phương đại giảm. So ra, gã còn chiếm đôi phần tiện nghi.

“Tên khốn gian trá, lại dám giả chết để đánh lén.” Đại trưởng lão ngoác miệng mắng.

“Các người quá tự đại, trách được ai nữa.” Diệp Phong thu Huyền thiên như ý bóng lại, một đôi chủ thủ cong cong xuất hiện trong tay. Một loạt đòn vừa rồi khiến thổ nguyên khí hải của gã tiêu hao rất lớn, hiện tại tam trưởng lão bị thương một tay, muốn ngăn gã không dễ dàng nữa.

Sau khi sáng tạo được Linh tê nhất chỉ, lấy được mấy môn kim nguyên võ kỹ từ Thương gia, giờ gã vận dụng kim nguyên lực chiến đấu, thực lực không kém hơn thổ nguyên.

Tấn tạt thuật!

Nếu cự lực thuật phối hợp với thổ nguyên có tác dụng lớn nhất thì Tấn tạt thuật phối hợp với kim nguyên tốc độ càng như hổ thêm cánh. Tiếc là cơ sở Thần thông thuật không thể đồng thời thi triển các loại hình khác nhau, bằng không gã đâu gian nan thế này.

Thân hình gã mơ hồ, như gió giật sấm rền, lao vào tam trưởng lão còn đang chấn kinh. Thực lực của lão là nhị giai võ tông, thụ thương rồi e rằng kém hơn cả nhất giai võ tông, gã giết được lão thì chỉ còn đại trưởng lão, cơ hội thoát thân cao hơn nhiều.

“Choang, choang, choang.” Nháy mắt, hai người lại giao thủ hơn mười chiêu. Tam trưởng lão tuy phé mất một tay nhưng thực lực không kém hơn gã, cây đoản côn bảo vệ chặt chẽ thân thể.

Đại trưởng lão gầm khê, giơ đại đao lên phi thân đến viện thủ.

“Đến hay lắm.” Diệp Phong đã chuẩn bị sẵn, tay trái bung ra, linh tê nhất chỉ xẹt tới.

Đại trưởng lão hiểu rõ lợi hại của kim mang, xoay thân đao, hỏa nguyên tràn ra, biến kim mang của Diệp Phong thành hư vô.

Gã nhân lúc đó thoát khỏi tam trưởng lão, nhảy đến sát trước mặt đại trưởng lão, tay phải đâm mạnh, mũi chủy thủ nhắm vào ngực lão.

Tuy dài tắc nào mạnh tắc ấy nhưng đại trưởng lão đã chém đại đao đi, không kịp thu lại, đành dùng tay không chống chọi. Lão thần nhiên lỏng tay khỏi cán đao, ngưng thành hỏa cầu vỗ vào chủy thủ của Diệp Phong.

Lão là tứ giai võ tông, hỏa nguyên thâm hậu, tự thị không sợ gì ngọn chủy thủ sắc bén này.

Khóe mắt Diệp Phong nở nụ cười đắc sính, tay nhanh hơn một phần, chủy thủ đâm vào hỏa cầu liền cắt đôi hỏa nguyên năng lượng, đà không giảm vào đâm vào lòng tay đại trưởng lão.

Cái gì! Đại trưởng lão biến sắc, tay rút lại, đồng thời ngậm vận kinh chụp tới.

Chát. Hỏa cầu nổ tung, lực xung kích kinh hồn tràn ra khiến chủy thủ của gã không thể đâm sâu thêm. Giọt máu đỏ trên mũi chủy thủ cũng bốc hơi hết, đó là kết quả ban nãy gã đâm vào lòng tay đại trưởng lão. Chỉ tiếc là đối phương phản ứng quá nhanh, nên không bị thương nặng.

“Đại trưởng lão cẩn thận, tiểu tử này đang sử dụng Ảnh nguyệt song nhận của Nguyệt Sát, có thể phá được nguyên lực.” Tô Biệt ở ngoài xa nhìn rõ, lên tiếng nhắc nhở.

Đại trưởng lão liếc Tô Biệt, mắng thầm: Sao không nói sớm, bằng không lão phu đâu đến nỗi sợ như thế.

Diệp Phong không nhân cơ hội truy kích, hai tay đồng thời phát ra kim nguyên, tụ lại trên ngón tay rồi bắn ra. Lưỡng đạo kim mang xẹt vào hai võ tông, cực độ lăng lệ! Gã toàn lực thi triển lục phẩm thân pháp võ kỹ, như ngọn khói xuyên qua kẽ hở giữa hai người rồi lướt đi.

Chỉ cần thoát khỏi đại môn thì gã tùy tiện chạy, đông nam tây bắc đều được, chỉ với hai võ tông không thể ngăn được gã toàn lực phát động tốc độ. Không hẳn tốc độ của họ kém gã nhưng gã đang bỏ chạy nên giữ quyền chủ động, tùy tiện đổi hướng hoặc dừng đột ngột là sẽ kéo giãn được cự ly, hai người đó muốn ngăn cản một đối thủ có tốc độ không kém tất cực kỳ khó khăn.

285. Chương 285 : Đối Trận Tô Chiến Thiên

Đại trưởng lão và tam trưởng lão cũng biết không thể để gã thoát ra nhưng Linh tê nhất chỉ của gã không phải loại võ kỹ dễ ứng phó.

Thấy kim mang đến trước mắt, hai võ tông cùng thi triển thủ đoạn, toàn lực ngăn chặn.

Đại trưởng lão bản thân thực lực vốn cao hơn, hai ngọn lửa trong tay va vào kim quang, phát ra tiếng nổ lãnh lói, hóa giải kim mang thành vô hình. Tam trưởng lão dồn mộc nguyên hùng hậu vào đoàn côn khiến thân côn rục lên mười mấy cánh hoa xanh biếc như từng chiếc thuần năng lượng nhỏ xíu chặn kim mang. Xuyên qua bảy, tám cánh hoa, kim mang hao tận năng lượng rồi tan thành vô hình.

Linh tề nhất chỉ không được như Tru thần tiên kỹ, đối diện địch thủ cao hơn mấy cấp, nếu không đánh lén sẽ khó có công hiệu. Nhưng mục đích của Diệp Phong đã đạt.

Chỉ thoáng chớp đó, gã đã lướt đi hơn mười thước, cách đại môn không đầy ba mươi thước nữa. Gã có lòng tin thoát khỏi cửa trước khi đối phương đuổi kịp. Sau đó trời cao đất rộng, mặc cho gã bay cao.

Đợi đi Tô Chiến Thiên! Chỉ cần ta tấn nhập vô tông thì đó là ngày tàn của Lục Lâm bang.

Một đại trưởng lão đã khó chơi thế này rồi, đủ thấy thực lực của Tô Chiến Thiên chắc gã không địch nổi. Chỉ khi gã tấn nhập cảnh giới vô tông mới có hy vọng so tài cao thấp. Gã tuy tự tin nhưng không tự phụ, chưa từng bao giờ lao đầu vào những trận chiến không có hy vọng chiến thắng. Nên ba mươi sáu kế, chước chuồn trên hết.

“Gừ.” Sau lưng vang lên tiếng Tiểu Hôi gầm rít khiến gã giật mình. Ngoái lại nhìn thấy trong vòng năm thước quanh mình Tô Chiến Thiên rùng rục liệt diễm như hỏa long vút lên, thanh thế kinh thiên. Tiểu Hôi tuy nhanh nhẹn nhưng cũng khó lòng tránh được công kích trên tất cả các phương vị kiểu này.

Toàn thân nó bao trùm trong thanh quang, si nhiệt hỏa diễm từ bốn phương tám hướng ập vào hình thành vô số trận oanh tạc, sau một loạt tiếng nổ, nó tỏ vẻ mệt mỏi hẳn, thân hình nhỏ dần, mang theo một dải lửa lao ra khỏi vùng công kích.

Vù. Thanh quang trên mình nó lóe lên, đập tắt lửa dính lên nhưng hình thể nhanh chóng thu nhỏ, trở lại kích thước bằng bàn tay, ăng ăng nước mắt nhìn Diệp Phong.

“Tiểu Hôi!” Gã cả kinh, không bỏ chạy nữa, quay lại tránh khỏi hai vô tông truy kích. Đại trưởng lão và tam trưởng lão đạt được mục đích chặn gã nên không đuổi sát quá, chỉ chặn ở cửa.

Tiểu Hôi nhảy lên tay gã, mắt hiện rõ nét mệt mỏi, ngã vào tay gã rồi không bò dậy được.

Sao vậy? Lẽ nào Tiểu Hôi trọng thương? Gã vội kiểm tra thân thể, phát hiện trừ mộc nguyên phản ứng rất nhẹ ra thì không có gì đáng ngại, gã dồn nguyên nguyên lực vào rồi móc ra một viên mộc nguyên đơn nhét vào miệng nó.

Đơn được xuống bụng, tiểu Hôi miễn cưỡng mở mắt, toét miệng đầy uất ức, uể oải tóm lấy vạt áo gã leo lên vai. Xem ra nhất thời nó không thể chiến đấu.

“Cũng may chỉ là một con tứ giai yêu thú mới tấn cấp, chưa biết cách sử dụng sức mạnh, tuy thiên phú thần thông đích xác hùng hậu, khiến ta bó tay nhưng không duy trì được lâu.” Tô Chiến Thiên như hỏa thần giáng lâm, quanh mình hắt chấy đen một vùng, lạnh lùng thốt: “Xem ra vận khí không phải lúc nào cũng đứng bên người, lần này người chết chắc.”

Hắn mừng thầm, ban nãy thấy Diệp Phong bỏ chạy nên hắn bất chấp tất cả thi triển tuyệt chiêu, định đánh gục Tiểu Hôi rồi đuổi theo gã. Ai ngờ cự viên vì chống lại công kích của hắn mà hao tận năng lượng còn gã lại ngu xuẩn quay lại cứu nó. Đúng là ngu không để đâu cho hết.

Với hắn, vì một con yêu thú mà mất mạng là việc của kẻ ngốc. Yêu thú dù lợi hại đến đâu cũng là nô lệ của nhân loại, dù chết nhưng có giá trị thì hắn không ngần ngại hy sinh.

Ba vô tông đứng thành hình chữ Phẩm vây gã lại, tình thế trở nên rất bất lợi...

“Đấu với hai vô tông mà có thể đả thương một người, suýt nữa chạy thoát, dù người là địch nhân, bản bang chủ cũng phải nói tiếng bội phục.” Tô Chiến Thiên ngưng trọng nhìn gã, lạnh lùng nói: “Nể thực lực của người, ta cho thêm một cơ hội, chỉ cần người chịu quy phục thành nghĩa tử của ta, ta sẽ không giết người.”

“Hừ, tô Chiến Thiên, đầu óc người là đất hã? Muốn ta làm nghĩa tử, si tâm vọng tưởng! Nếu người muốn bái ta làm nghĩa phụ thì tiểu gia còn có thể cân nhắc.” Diệp Phong cười thâm, cục diện này gã không còn gì để mất.

“Xem ra ngươi quyết tâm muốn chết.” Tô Chiến Thiên mục quang lạnh lại, sát ý ràn rạt. Ban nãy Diệp Phong đấu với hai vị trưởng lão hơn nửa canh giờ, e rằng đã đến lúc kiệt quệ rồi. Ban nãy hắn đấu với Tiểu Hôi nhưng hiểu rõ tình hình trận đấu bên cạnh, mấy chiêu võ kỹ của Diệp Phong đích xác bất phàm nhưng nếu so với hắn vẫn chưa đủ.

“Lưỡng vị trưởng lão, chặn ở lối thoát để bản bang chủ tự tay thu thập tên khốn cuồng vọng này.” Khí thế trên mình hắn tăng nhanh, áp lực ngút trời tràn tới.

Hai võ tông tỏ vẻ hổ thẹn, tuy Tô Chiến Thiên không tránh nhưng thân là võ tông cường giả, liên thủ bắt một thiếu niên võ sư mà không thành, suýt để gã chạy mất. Trước mặt mấy trăm bang chúng mà mất hết thể diện như thế, ánh mắt cả hai nhìn Diệp Phong đầy oán độc, gã chiến tử thì thôi, còn nếu bị bang chủ bắt, cả hai nhất định sẽ cho gã nếm mùi sống không bằng chết là thế nào.

“Hôm nay lão phu được mở mắt, một thất giai võ sư nhỏ nhoi mà bức mẩu võ tông Lục Lâm bang đến mức đó. Tô Chiến Thiên cũng phải dốc toàn lực, nếu không tận mắt chứng kiến chắc lão phu không đời nào chịu tin.” Lão giả ban đầu có vẻ khinh thị Diệp Phong, giờ tỏ vẻ thần phục.

“Xem ra đến thế là cùng, đến lượt chúng ta ra mặt chưa?” Một võ tôn khác cười bảo.

“Cứ xem đã, không cần thì không nên nhúng tay vẫn hơn. Quý củ bao đời của Thương gia là không xen vào tranh chấp giữa các thế lực Vân Châu.” Lão giả lắc đầu.

“Vạn nhất Tô Chiến Thiên hạ sát thủ thì sao?”

“Lẽ nào ngươi cho rằng tiểu tử này sẽ mất mạng ngay, không cho chúng ta cơ hội xuất thủ hả?”

“Việc đó không hẳn, ha ha. Xem tiếp đi, có lẽ thật sự thấy kỳ tích gì chăng?”

Ở chiến trường bên dưới, giao đấu bắt đầu kịch liệt. Diệp Phong thi triển thân pháp, đẩy tốc độ lên cực điểm, du đấu với Tô Chiến Thiên, hai gã gã luôn vận sẵn kim nguyên, linh tê nhất chỉ sẵn sàng phát ra, miệng ngậm mấy viên thất phẩm kim nguyên đơn, nếu bị Tô Chiến Thiên bức đến độ không tránh được thì bùng ra giải vây.

Tô Chiến Thiên nghiêng rằng trọn mắt, cơ hồ phát cuồng. Nhưng thứ khác đã đành, kim mang mà đối thủ bắn ra chứa uy lực quá kinh nhân, với thực lực lục giai võ tông mà hắn không dám chính diện nghênh tiếp. Mỗi lần Linh tê nhất chỉ bắn tới, hắn chỉ biết tránh đi hoặc phòng ngự, vất vả lắm mới bức Diệp Phong vào tuyệt cảnh thì gã lại lướt đi trơn tuột như con lươn. Tốc độ của hắn còn cao hơn Diệp Phong nhưng muốn đắc thủ nhanh chóng là chuyện bất khả thi.

“Xú tiểu tử, ta xem ngươi còn bao nhiêu kim nguyên để tiêu hao nữa.” Kim quang đó tuy rút ra trong khoảnh khắc nhưng cực kỳ ngưng kết, nguyên lực hao phí không ít, Diệp Phong liên tục lợi dụng nguyên nguyên lực bổ sung cho khí hải, đồng thời nuốt nguyên đơn mới có thể bắn ra không e dè. Bất quá nguyên nguyên lực bổ sung phần nào cho khí hải hơn nữa nguyên nguyên lực của gã không phải vô cùng vô tận.

Năng lượng mà Tô Chiến Thiên sử dụng phần lớn là lấy nguyên lực dẫn động thiên địa chi lực, tiêu hao thật sự của thân thể không như Diệp Phong, nếu gã là khí hải tu luyện giả, e rằng kiệt sức từ lâu rồi. Gã chống chọi dai hơn hắn dự liệu, cả hai chơi trò đèn cù cút bắt suốt một canh giờ, chưa ai thấy đối phương có vẻ gì sẽ hụt hơi.

“Hừ, chịu chết đi.” Tô Chiến Thiên sau rốt cũng không nén được, không biết đến lúc nào khiến Diệp Phong kiệt lực, để tránh đêm dài lắm mộng, hắn quyết định xuất tuyệt chiêu.

“Thất phẩm võ kỹ: Hỏa quyển long đằng!” Hồng mang trên mình Tô Chiến Thiên rực lên, thiên địa chi lực quanh đó dâng tràn, hình thành một ngọn lửa quanh hắn, bên trong ẩn chứa mấy con hỏa long lượn vòng, phát ra nhiệt độ nóng nghẹt thở.

Mắt Tô Chiến Thiên lóe hung quang, mấy con hỏa long rít lên lao tới, thân rồng rực lửa vây kín Diệp Phong, đầu rồng ngẩng lên bổ vào giữa. Hỏa long chưa tới, gã đã cảm nhận được khí tức nóng rực, huyết dịch toàn thân sôi trào.

Cách. Diệp Phong cắn nát hai viên thất phẩm kim nguyên đơn trong miệng, kinh cực thứ giáp quanh mình dài ra, mũi gai không còn giống nguyên hình mà giống một cây kim sắc chủy thủ cùng loan đao, cực kỳ đáng

sợ.

Gã múa tít Ảnh nguyệt song nhận, lợi dụng hiệu quả phá được nguyên lực của chủy thủ, liên tục xuất ra mười mấy đạo tàn ảnh khiến hỏa nguyên long thể vây phủ quanh mình mỏng hẫ. Nhờ vào kim nguyên hồn hậu, gã lao mình thoát ra ngoài.

“Ầm.” Tại vị trí gã đứng, mấy đầu rồng va nhau, tiếng nổ kịch liệt vang trời khiến cả Lục Lâm bang tổng bộ lắc lư.

Thân ảnh Diệp Phong bị hất văng đi, lăn mấy vòng trên không rồi đập vào một bức tường, tường đổ xuống chôn vùi gã.

286. Chương 286 : Tru Thần Cung Xuất

Cả quảng trường trở nên yên tĩnh. Ai cũng muốn biết Diệp Phong lãnh một đòn như thế thì còn chiến lực nữa không? Hoặc gã đã chết trong tiếng nổ vừa rồi?

Tô Chiến Thiên thở hồng hộc, liên tục giao đấu với cường độ cao hơn hai canh giờ, lại hai lần sử dụng thất phẩm võ kỹ, dù hẳn là cao giai võ tông cũng cảm giác thể nội nguyên lực hao tổn. Hỏa nguyên lực tu luyện giả xưa nay chưa bao giờ dai sức.

“Diệp Phong. Không cần giả bộ nữa, ta biết ngươi không dễ chết thế đâu.” Tô Chiến Thiên đi thêm hai bước về phía đông đổ nát, nhưng không đến quá gần.

Trong đông đổ nát đầy yên tĩnh, không hề có động tĩnh gì.

“Muốn dọa ta? Để ta xem ngươi ẩn tàng trong đó được bao lâu.” Tô Chiến Thiên cũng hơi kiệt sức, cần nghỉ một chút, hẳn đứng cách chừng mười thước, ngằm điều tức.

Tuy hẳn rất tin vào Hỏa quyền long đằng nhưng nhận ra ngay tích tắc phát nổ thì gã đã thoát khỏi điểm trung tâm. Hẳn đoán rằng gã không chết nhưng không dễ chịu tí nào.

Ta là võ tông, có thể sử dụng thiên địa chi lực để bổ sung nguyên lực, ngươi là thất giai võ sư, lại có hai khí hải, lẽ nào còn định so khả năng hồi phục với ta? Tô Chiến Thiên rất tự tin, không hề để tâm đến việc mất thời gian. Nhưng nếu thật sự so về khả năng hồi phục, hẳn sao so được với người tu luyện nguyên nguyên lực như Diệp Phong? Sai lầm này, quả thật hẳn không tài tính ra.

Trong đông đổ nát, Diệp Phong để Tiểu Hôi xuống dưới nách, dốc toàn lực thông động nguyên nguyên lực liệu thương. Đòn vừa rồi khiến gã thụ thương không nhẹ, cũng may nhờ có hai viên kim nguyên đơn cộng thêm Kinh cực thứ giáp và Thiết bì thuật nên miễn cưỡng chống được sức nổ.

Thể nội gã chấn động kịch liệt, khí huyết hỗn loạn. Bên ngoài cũng có mấy vết thương sâu đến xương, máu chảy đầm đìa. Nếu Tô Chiến Thiên kiên quyết tấn công tiếp, có lẽ gã không còn sức lực chống đỡ.

Biểu hiện quá dũng mãnh của Diệp Phong lúc trước khiến hẳn e dè, không dám xông lên ngay, mà sẵn sàng đợi gã chủ động xông ra. Đương nhiên, hẳn cho rằng đối thủ không đủ nguyên lực, hơn nữa năng lực hồi phục của hẳn cao hơn nhiều Diệp Phong. Đẳng nào hôm nay Diệp Phong cũng chết ở đây, hà cớ hẳn phải vội vàng làm gì?

Một khắc sau, Diệp Phong sau rốt cũng áp chế được khí huyết sôi trào, nội tức bình tĩnh lại, tuy thân thể còn mấy vết ngoại thương nhưng không ảnh hưởng nhiều đến chiến lực. Gã biết còn trốn tiếp tất Tô Chiến Thiên không nên được nữa, nên đẩy tảng đá trên đầu ra đứng dậy.

“Quả nhiên không ngoài dự tính.” Hẳn cười âm u, cho rằng Diệp Phong giả chết để đánh lén nhưng giờ không nên được nữa nên chủ động xuất hiện.

Diệp Phong cười lạnh, khiêu khích với vẻ gây hấn: “Có dám tiếp một chiêu của ta không? Nếu ngươi tiếp được thì ta nhận thua, mặc ngươi xử trí.”

Sắc mặt Tô Chiến Thiên lạnh lại, sa vào trầm tư.

Hắn đã hiểu được bài tẩy của Diệp Phong, tuy cây cự bổng nặng trĩu và kim mang sắc bén khá khó chơi nhưng vị tất uy hiếp được đến hắn. Giờ Diệp Phong tỏ vẻ chắc nịch như vậy thì tất đã nắm chắc, vạn nhất gã còn con bài tẩy lợi hại hơn chưa gỡ ra thì liệu hắn có cả kinh không?

“Thế nào, tô bang chủ không dám hả?” Diệp Phong cười nhạo, gã không vội, trong lúc này cứ tận lực liệu thương.

“Bản bang chủ lĩnh giáo chiêu sau chót của ngươi thì đã sao?” Tô Chiến Thiên tâm niệm như điện, Diệp Phong không thi triển võ kỹ có thể uy hiếp được hắn, chắc trong khi thực chiến cũng khó có tuyệt chiêu gì đánh trúng được hắn. Hắn chỉ nói là sẽ lĩnh giáo chứ không bảo sẽ ngạnh tiếp, nếu phát giác có gì bất lợi thì tránh đi cũng không tính là nuốt lời.

“Nhìn rõ nhé.” Lưỡi Diệp Phong cuốn lấy lực phẩm thổ nguyên đơn, như ý bổng nắm chắc trong tay.

“Thập tứ điệp chấn!” Mộc bổng lắc lư, hiển thành khổng lồ giáng xuống đầu Tô Chiến Thiên.

“Trò vật!” Tô Chiến Thiên hừ khinh miệt, cú đập này không có sức mạnh, lẽ nào Diệp Phong đến đường cùng, chỉ cố giỡn giỡn? Hắn vung tay, hỏa nguyên đao nhận vút lên chặn đứng đòn đánh của đối phương.

“Ngươi thua...Rồi.” Chưa dứt lời, gã lại vung tay, cự bổng vẽ thành một vòng tròn quét ngang eo.

“Cự lực thuật! Thập tứ điệp chấn!” Vải gã rung lách cách.

Tô Chiến Thiên đại hãi, không kịp chi trích Diệp Phong không giữ lời, nói là một chiêu cuối mà nuốt lời đánh lén, nguyên lực phun ra ào ào, hai tay hắn vỗ nhanh như điện vào như ý bổng.

“Chát!” Tô Chiến Thiên lùi nhanh, hóa giải luồng đại lực.

Diệp Phong cắn nát nguyên đơn, lao vút tới.

“Thập lục điệp chấn!” Cự bổng lại giáng tới, lực đạo kinh hồn khiến không khí rung lên xoàn xoạt, cuồng phong cuốn qua chỗ Tô Chiến Thiên đứng, thổi bay mọi vật.

Đó là liên hoàn tam thức gã từng sử dụng đối phó u Dương Ngột. Lực đạo bổng sau mạnh hơn bổng trước, như kinh đào hải lãng khiến đối phủ khó lòng phòng ngự và đánh giá được. Nhất bổng sau cùng tích lũy khí lực đến đỉnh điểm, tập hợp toàn bộ sức mạnh.

Tô Chiến Thiên chợt dựng tóc gáy, tiếng chuông cảnh báo vang trong lòng khiến hàn ý thấu xương lan ra. Nhất bổng này khiến hắn hoảng sợ.

Hắn vừa bị ngọn bổng chấn lùi, khó lòng tụ đủ nguyên lực, định tránh né nhưng bị áp lực ngút trời giữ cứng, mắt hắn trừng lên đỏ ngầu, thân thể hơi run.

Hắn không then là cao giai võ tông, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng, thân thể chợt rùn xuống, cơ hồ dính sát mặt đất, châm giậm mạnh lướt về phía Diệp Phong, chui qua dưới chân gã vốn đang lơ lửng trên không. Đó cách thoát thân duy nhất và an toàn hơn hết, tuy hắn phải chịu mỗi nhục lòn tròn nhưng giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất.

“Ầm!” Như ý bổng đánh hụt, mặt đất xuất hiện một vết nứt dài sâu hoắm, như chẻ quảng trường làm đôi.

Diệp Phong xoay mình đầy bất cam, lùi nhanh mấy thước, phòng bị Tô Chiến Thiên đánh lén sau lưng. Lúc này khí thế của gã đã giảm, thở hồng hộc như thoát lực, tay đau đớn như bị kiến cắn.

“Ngươi được...Được lắm.” Tô Chiến Thiên mắt ánh lên sát ý ác độc, ban này phải lòn tròn gã thoát thân trước mặt bao nhiêu người khiến danh dự hắn mất sạch. Hắn nảy ra xung động muốn nuốt sống ăn tươi gã, không sao ngờ được hắn lại sa vào cảnh này.

Tuy Diệp Phong dùng lời lừa gạt khiến hắn không phòng bị nhưng đang giao đấu sinh tử, lẽ nào hắn còn chỉ trích gã là không giữ lời? Hắn đi tin vào lời nói dối của địch nhân mới là chuyện đáng cười. Hắn như phát cuồng, đường đường nhất bang chủ mà lại phải chịu mỗi nhục lòn tròn, nếu không giết Diệp Phong bằng phương thức tanh máu nhất, tàn nhẫn nhất, sao có thể rửa được sỉ nhục này.

Chát! Hắn phát tay, hỏa nguyên xung kích hất Diệp Phong chưa kịp lấy hơi văng thêm hơn chục thước, lăn lông lốc dưới đất.

“Ầm,” lại một dải lửa từ trên trời giáng xuống, ầm Diệp Phong xuống một hố sâu.

“Ta không để ngươi chết dễ dàng đâu.” Tô Chiến Thiên rút lên. Lần này Diệp Phong đã kiệt lực, tuy Thiết bì thuật còn chống cự được một chốc nhưng gần như đèn khô dầu cạn rồi.

“Quả nhiên...Vẫn phải dùng Tru Thần cung sao?” Diệp Phong không muốn để lộ con bài sau chót, vì võ tông tại trường quá nhiều, dù gã giết được một người, e rằng khó lòng bị hai người khác giết. Hơn nữa còn hơn hai trăm võ sư ở vòng ngoài, gã không thể sát nhân diệt khẩu toàn bộ.

Nhưng hiện tại gã đã đến nước sơn cùng thủy tận rồi, nếu chết thì tất cả sẽ tan thành bọt nước. Nên gã không thể cả nghĩ nữa.

Tô Chiến Thiên! Ta giết ngươi trước, báo thù cho Hồng Diệp thư, cho tộc nhân Diệp gia đã chết, vì ngàn vạn võ giả Vân Châu bị ngươi tàn hại.

Gã lại bị đánh bay đi, bất quá phát tay lên, tru Thần cung giơ lên, một viên lục phẩm nguyên đơn nhét vào miệng. Với tình trạng thân thể gã, tối đa chỉ chịu được một lần xung kích của lục phẩm nguyên đơn. Nhưng gã không thể cả nghĩ như thế, dù chết cũng phải buộc Tô Chiến Thiên bồi táng.

Thân thể hần bật lùì trên không, tru Thần cung lóe lên kim quang, kim tiễn sắc bén phát ra năng lượng dao động đáng sợ khiến người khác biến sắc.

“Đó là...” Hai võ tôn trên không lập tức trợn trừng mắt.

“Kim nguyên năng lượng ngưng tụ mạnh quá, năng lượng tiễn này ngay cả ta cũng e ngại đôi phần.” Một võ tôn lẩm bẩm.

“Vũ khí gì nhỉ? Thương gia chúng ta cũng chưa từng nghe nói đến linh khí cung nổ nào có thể công kích đạt đến hiệu quả đáng sợ như thế?” Một võ tôn kinh ngạc, hơi thở cũng dồn dập: “Nếu thực lực như chúng ta mà sử dụng cây cung này, chỉ e võ hoàng cũng phải kiêng nể. Đúng là cực phẩm bảo bối, bảo bối đây rồi.”

Ông ta chính là võ tôn tu luyện kim nguyên khí hải, thấy Tru Thần cung cũng không khỏi có ý tham lam. Ông ta gần như nhận định cây cung không kém hơn đỉnh cấp thiên giai linh khí.

“Tốt nhất đừng mơ...” Võ tôn cạnh ông ta cười khở: “Ngươi muốn lấy được cây cung chỉ có hai khả năng: Một là cưỡng đoạt, hai là Diệp Phong tự nguyện tặng.”

“Nếu cưỡng đoạt, cách tốt nhất là giết Diệp Phong. Y chỉ là phổ thông võ sư đã đành, nhưng y là ứng viên có thiên phú nhất mà Thương gia chúng ta tìm được trong mấy ngàn năm nay, nếu tương lai được thánh địa tuyển trúng thì lợi ích của Thương gia chúng ta không kể xiết. Ngươi giết y thì đừng nói những người cầm đầu gia tộc biết được sẽ không tha mà lọt vào tai thánh địa, ngươi vì tư lợi là giết một thiếu niên có thiên phú thành thánh, e rằng Thương gia sẽ diệt tộc mất.”

287. Chương 287 : Sư Phụ?

“Nếu ngươi không giết Diệp Phong, dùng võ lực cướp đoạt thì nếu y trở thành người thánh địa, e rằng ngươi không thoát được đối phương báo thù...” Võ tôn đó ngừng lại, đột nhiên lại mỉm cười: “Trừ phi Diệp Phong tự nguyện tặng thì không có gì phiền hà cả.”

Võ tôn còn lại cười khở lắc đầu: “Ta mà có vũ khí như thế đời nào chịu tâm cam tình nguyện tặng người khác. Giả thiết này không bao giờ có.”

Nếu ông ta là một độc hành võ tôn có lẽ sẽ mạo hiểm cưỡng đoạt Tru Thần cung, nhưng là thành viên trọng yếu của Thương gia thì phải đưa gia tộc lên hàng đầu. Đã không thể đắc tội đối phương thì nên cố gắng giao hảo, niềm ham muốn Tru Thần cung chỉ lóe lên rồi tắt.

Trong lúc trò chuyện, hai võ tôn chợt cảm thấy run lên, như bị ánh mắt ai đó nhìn trúng, không lạnh mà run. Họ cùng rùng mình nhìn nhau, đều nhận ra nét kinh hãi trong mắt đối phương.

“Cao nhân phương nào? Thương gia Thương Ngâm Thu, thương Ngâm Đông xin mời hiện thân gặp mặt.” Nếu có cao nhân theo dõi mà họ không phát giác, tu vi của đối phương khẳng định thâm bất khả trắc, nên cả hai phi thường khiêm cung.

...Quanh đó đều yên lặng, phẳng phất chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lẽ nào là ảo giác? Nhưng không thể hai người đều có ảo giác. Hà huống vừa rồi tựa hồ do đối phương cố ý phát ra, có cả ý cảnh cáo. Nhưng...Cả hai chắc không đắc tội với cao thủ cỡ đó? Thật ra đối phương cảnh cáo chuyện gì?

Hai người cười nhún nhó, hoàn toàn không hiểu gì.

Bỏ qua hai võ tôn nghi thần nghi quỷ, phía dưới thì Tru thần tiên đã căng lên giây cung, chỉ đợi phát ra, kim nguyên lực tụ lại sánh ngang nhất giai võ tông toàn lực điều động thiên địa chi lực, nhưng độ ngưng tụ thì ngay cả võ tôn cũng giật mình.

Tô Chiến Thiên hiển nhiên cảm giác được uy hiếp nghiêm trọng, lập tức đưa ra phản ứng. Hắn giậm mạnh chân, sần đá nát vụn, hần hất một khối lớn lên, dồn hỏa nguyên vào rồi đá mũi chân, khối đá rít vù vù lao tới Diệp Phong. Hắn bật ngược lại, đồng thời thể nội hỏa nguyên tràn lên điên cuồng, vây quanh thân thể như hỏa cầu rực cháy.

“Vù.” Một mũi kim tiễn phát ra bách trượng quang mang rời dây cung, dễ dàng xuyên qua hỏa thạch, tiếp tục bắn vào Tô Chiến Thiên.

Tô Chiến Thiên phản ứng như điện, hữu chưởng cong thành trảo, liên tục phun ra hỏa nguyên cầu cỡ nắm tay bắn vào kim tiễn.

Chát, chát, chát...Một loạt tiếng nổ đồng thời vang lên, hỏa nguyên cầu chứa năng lượng kinh nhân không chịu nổi Tru thần tiên, toàn bộ nát vụn. Tô Chiến Thiên nghiêng rằng, tay trái dấy lên nguyên lực hùng hậu, chụp vào kim tiễn.

“Xẹt!” Tiếng ma sát chói tai vang lên, chấn động toàn trường.

Tô Chiến Thiên chỉ kịp né đầu đi, tay và vai đau thấu xương. Lòng tay trái của hắn tuôn máu, đầu vai cũng bị xuyên qua, máu không ngớt tràn ra.

Nhờ cự thạch và hỏa nguyên cầu liên tục đón đỡ, thuận sát tiễn gần như hết đà. Dù thế Tô Chiến Thiên cũng chỉ đủ khả năng chụp vào khiến nó hơi lệch đi nên mới không trúng yết hầu. Bằng không hắn đã mất mạng.

Hắn kinh hồn nhìn Diệp Phong, đối phương bị viên đá đánh trúng, ngã ngửa ra, không kịp thu lại Tru Thần cung, rơi xuống mặt đất. Ngực gã phập phồng liên tục, nhưng khó lòng động dậy được.

“Xong rồi...” Không ngờ cao giai võ tông lợi hại đến vậy, gã dốc toàn lực phát Tru thần tiên mà không lấy mạng được. Không cam tâm. Gã cực độ bất cam nhưng đã vô năng mất rồi...Thực lực cách nhau quá xa.

“Cây cung này...Chắc là bí mật hần nhiều lần sử dụng để ám sát cao thủ Lục Lâm bang chúng ta?” Tô Chiến Thiên từng cho rằng Linh tê nhất chỉ là sát thủ của gã, giờ xem ra là cây kim cung cổ kính này mới đúng. Hần vốn coi thường tất sát kim quang trong lời đồn, giờ tự thân đối diện mới hiểu được lợi hại. Đến giờ hần còn chưa khôi phục khỏi nỗi sợ khi đối mặt với tử vong đó.

Quá nguy hiểm. Đúng là ngàn cân treo sợi tóc, nếu Diệp Phong không phải chần chừ lúc ngưng nguyên lực thành mũi tên khiến hần kịp phản ứng, nhặt đá lên giảm được một nửa uy lực của mũi tên thì kết quả vừa rồi đã khác.

“Tuyệt đối không thể lưu lại tiểu tử này.” Tô Chiến Thiên mặc kệ vết thương, phát tay phải, một lưỡi hỏa nguyên khí nhận chém vào vị trí của Diệp Phong.

Hần hai lần suýt gục ngã trong tay đối thủ, bất giác sinh lòng sợ hãi. Ai biết được Diệp Phong có lần thứ ba không? Hần đành bỏ ý định làm nhục gã, dấy vò cho đến chết, chỉ muốn một đao giải quyết cho xong thiếu niên đáng sợ này. Nhất chém nào không hề lưu lại dư lực, nếu trúng thì Diệp Phong chết chắc.

“Phải chết sao?” Lần đầu tiên gã tuyệt vọng đến thế, tuy nhiều lần đối diện cái chết nhưng chưa bào không còn hi vọng như hiện tại, thậm chí chỉ động đẩy đầu ngón tay cũng cực kỳ gian nan với gã.

Thấy hỏa nguyên khí nhận xé không khí lao tới, gã nhắm mắt đợi chết.

Đột nhiên một dải bạch quang từ trên không đáp xuống, trùm lên mình gã như cái lồng ánh sáng. Hỏa nguyên khí nhận chém vào bạch quang, hỏa quang xung thiên, quanh đó đổ nát hoang tàn nhưng Diệp Phong nằm trong lồng ánh sáng thì an nhiên, thậm chí không mảy may cả, thấy chấn động.

Đồng thời khí tức ngút trời quét qua toàn trường, bao trùm tổng bộ Lục Lâm bang. Tất thấy, kể cả Tô Chiến Thiên và hai trưởng lão đều đứng cứng đờ tại chỗ, uy áp kinh nhân khiến chúng không thể động đậy, lòng ngập sợ hãi.

Tô Chiến Thiên há miệng đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, cổ họng lục cục không thành lời. Nguyên lực của hắn sôi trào thế nào cũng không phá được áp lực đó, nếu cố sử dụng toàn bộ nguyên lực đối kháng thì e sẽ banh xác mà chết.

Tiếp đó một dải bạch quang chói lòa bao phủ một thân ảnh hư vô, đột ngột xuất hiện trên đầu tất thấy.

“Sư...” Dải bạch quang năng lượng bao quanh gã và khí tức của thân ảnh trên không đều phát ra phong vị của nguyên nguyên lực. Tuy gã không nhận ra gương mặt nhưng khẳng định được là bản thân sư phụ đã dạy gã Nguyên Thần quyết.

Bất quá gã chưa nói xong thì người trên không trừng mắt, áp lực đẩy âm thanh của gã ngược lại. Gã chợt tỉnh ngộ, sư phụ đã dặn không được đổ lộ thân phận người, nên gã lập tức ngậm miệng, yên tâm nằm xuống điều tức.

“Thật không chịu nổi, đường đường ba võ tông, đối phó một thất giai võ sư nhỏ nhoi mà còn liên thủ. Lần này vô tình Vân Châu, ta quả thật được đại khai nhãn giới.” Thân ảnh trên không cười nhạo, giọng nói không lớn nhưng vang khắp quảng trường.

“Tôn giá là ai? Vì sao lại ngăn cản Lục Lâm bang diệt địch?” Uy áp dồn lên Tô Chiến Thiên nhẹ hơn nên hắn miễn cưỡng mở miệng được.

“Thân phận của ta, bằng vào người chưa có tư cách hỏi?” Người trên không chỉ hừ khê, đáp bằng ngữ khí không thể nghi ngờ: “Hôm nay ta qua đây, thấy thiếu niên này bản lĩnh rất khá nên có hảo cảm, lại không ưa việc các người dùng xa luân chiến đối phó một võ sư, nên cứu y.”

“Tôn giá là tuyệt đỉnh cao nhân, hà tất làm khó một bang phái phàm tục. Hắn và bản bang có thù sinh tử, giết cả con ruột bản nhân, hận này không trả thù không làm người.” Tô Chiến Thiên bất cam tâm.

“Ta không có hứng biết đến cừu hận của các người. Ta muốn cứu y là cứu, người có bất mãn không?” Áp lực dồn lên Tô Chiến Thiên tăng thêm ba phần khiến hắn cơ hồ không thở nổi.

“Bản...Bản nhân...Không dám!” Tô Chiến Thiên đàm đàm mồ hôi, cơ hồ quỳ xuống.

Hắn hoảng sợ đồng thời nổi giận, sắp thấy mối họa tâm phúc mất mạng thì lại bị ngăn trở. Nhưng người trên không rõ ràng là tuyệt thế cao nhân biết đại thần thông, hắn đắc tội được sao? Chỉ với áp lực này, đối phương muốn giết toàn thể nhân mã ở đây cũng không mảy may phí sức. Ở đại lục này, quyền đầu là chân lý, đừng nói đối phương chỉ cứu Diệp Phong mà có giết sạch bọn hắn cũng không ai thương xót.

Bạch quang cuốn Diệp Phong lên trời, cùng với người đứng trong bạch mang lướt về phía đông, thoáng sau đã biến mất khỏi thị tuyến chúng nhân, áp lực trầm trọng đó tan biến.

“Bang chủ...Đó, đó là ai? Vì sao lại cứu Diệp Phong?” Hai võ tông trưởng lão run rẩy bước lên hỏi, bang chúng cũng đã đỡ đỡ, áp lực tan rồi mà chúng vẫn không dám động đậy.

“Người hỏi lão tử, lão tử hỏi ai?” Tô Chiến Thiên điên tiết, vết thương trên vai lại dả kích thần kinh hắn, hai mắt đỏ ngầu cơ hồ nhỏ máu, nhìn theo hướng Diệp Phong biến mất, tỏ vẻ nanh ác khôn cùng.

Diệp Phong, vận khí của người quá tốt. Sắp bị giết thì lại được cao thủ đi qua cứu giúp. Ta...Ta tuyệt đối không tha cho người.

“Người đó và Diệp Phong chắc không có quan hệ gì, bằng không không chỉ đơn giản là cứu hẩn đi.” Tô Chiến Thiên nhớ lại thực lực của người trong bạch quang, sợ hãi khôn cùng. Nếu người đó có quan hệ gì với Diệp Phong thì tập hợp cả bang phái cũng không chịu được một đòn của người ta. Sự tình có lẽ như người đó nói, chỉ là đột nhiên nổi hứng...

“Như thế...Càng hay.” Lương vị trưởng lão cũng lau mồ hôi, lấy làm may mắn.

“Nhị trưởng lão và tứ trưởng lão tựa hồ còn đấu với địch nhân, chúng ta trừ hết vây cánh của Diệp Phong đã.” Không giết được gã, Tô Chiến Thiên trút hết cơn giận vào Tụ Nghĩa đường và Bách Cường bang đến tăng viện.

Ta giết sạch người của người xem người quay lại thì lấy gì đấu với Lục Lâm bang! Tô Chiến Thiên khí thế hung hung dẫn nhân mã xông về phía tây môn.

288. Chương 288 : Uy Chấn Vân Châu

Lưng chừng không ngoài xa, hai võ tôn Thương gia cũng run người kinh hãi. Vốn họ chuẩn bị xuất thủ cứu Diệp Phong nhưng vừa động dậy thì bị khí trường đầy uy nhiếp giữ cứng tại chỗ, không động dậy được, đầu óc như bị sét đánh, chấn động tâm thần. Tuy khí tức chỉ thoáng qua nhưng trong lòng cả hai dậy sóng.

Thực lực gì mà như thế? Võ hoàng? Thương gia cũng có võ hoàng nhưng không thể thi triển thiên địa chi uy đến mức đó? Lẽ nào là võ thánh? Vân Châu sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện một người? Cả Võ Nguyên đại lục, võ thánh có thể lộ diện không mấy ai, cũng không theo phong cách này. Nếu là người thánh địa giá lâm, thương gia tuyệt không thể mù tịt như thế.

Dốc hết trí óc suy nghĩ, hai người đột nhiên tỏ vẻ hoảng sợ.

“Lẽ nào là y?” Hai võ tôn đồng thời nhớ đến một người, thân phận của người đó chỉ có nhân sĩ cao cấp của thất tông tam bang ngũ thế gia mới biết, hơn nữa lại là cấm kỵ. Đó là một nam nhân từng khiến cả Võ Nguyên đại lục chìm trong mưa máu gió tanh, ngay cả thánh địa cũng e sợ, là người không gì không thể, theo như lời đồn.

“Nhưng sao y lại xuất hiện tại Vân Châu? Thương gia chúng ta năm xưa đâu có vậy tiểu y.” Một người kinh ngạc hỏi.

“Chắc không phải đến gây phiền cho bản tộc...Bằng không hai các ngươi đâu sống sót được.” Người còn lại thận trọng đáp.

“Y xuất thủ cứu Diệp Phong, lẽ nào Diệp Phong có quan hệ gì với y?”

“Không rõ. Y hành sự không đoán được, không ai hiểu y nghĩ gì. Nhưng y nhúng tay vào thì Diệp Phong tất không sao.”

“Việc này...Có cần báo cáo với thánh địa?”

“Người sao thế? Nếu báo lên thánh địa thì chúng ta được lợi gì, vạn nhất y nổi giận, trút lên Thương gia thì người chịu trách nhiệm được không? Chúng ta không báo, thánh địa vị tất biết chúng ta từng gặp y, dù biết cũng chỉ trách mắng là cùng, người nói xem nên thế nào?” Võ tôn già hơn không hề khách khí mắng.

“Vạn nhất Diệp Phong có gì liên can đến y...”

“Việc đó liên quan gì đến chúng ta? Chúng ta chỉ phụ trách báo danh của Diệp Phong, quan hệ của y và người đó, không đến lượt chúng ta nhúng vào.” Võ tôn cao tuổi ngẫm nghĩ một chốc: “Bối cảnh của Diệp Phong không vấn đề gì, chắc không có liên quan đến người đó...”

“Chúng ta cứ nhắm mắt cho qua, coi như chưa xảy ra chuyện gì là xong.”

Cả hai đã quyết định, vội vàng rời Thiết Hùng thành.

OOo

Thiết Hùng thành tây môn, bách Cường bang và Lục Lâm bang đang quần lấy nhau, song phương thực lực tương đương, tiểu Bình tuy kém hơn tứ trưởng lão nhưng nhất thời không thất bại ngay.

Bất quá khi họ thấy toán nhân mã của Tô Chiến Thiên đến tăng viện thì đều biến sắc.

“Lê nào Diệp huynh đệ đã ngộ hại?” Y và Diệp Phong có ước định, nếu gã thoát thân thì sẽ hú lên báo hiệu cho y triệt thoát. Nhưng giờ tiếng hú chưa vang lên, Tô Chiến Thiên lại đến đây. Trương Bách Cường bắt giác lo lắng.

“Giết cho ta. Không tha tên nào.” Tô Chiến Thiên nộ hỏa xung thiên gầm lên. Nhân mã sau lưng lập tức lao tới.

“Ha ha ha! Tô bang chủ, sao hôm nay lại nổi nóng như thế?” Tiếng cười vang vang cất lên, ba thân ảnh như ánh chớp vút tới, thoáng sau đã đứng trước mặt hắn.

“Cha!” Trương Bách Cường thất thanh vui mừng.

“Trương Bá Thừa!” Tô Chiến Thiên nghiêng rằng: “Người dám dẫn người xông vào địa bàn của ta, lẽ nào muốn tử chiến với Lục Lâm bang?”

“Đâu có, đâu có. Trương gia không định gây sự với quý bang.” Trương Bá Thừa lắc đầu cười: “Lão phu đến đây vì khuyên tử vô tri, lại phát sinh xung đột với quý bang nên lão phu phải đứng ra hòa giải. Tin rằng Tô bang chủ không so đo với tiểu bối chứ?”

“Con trai người?” Tô Chiến Thiên nhú mày, diệp Phong chưa từng để lộ thân phận của Trương Bách Cường vì không muốn Trương gia dính vào.

“Không sai, xú tiểu tử đó nói là muốn tự lập bang phái, lão phu cho y một chút nhân thủ, không ngờ y lại dám trêu vào Tô bang chủ...Bách Cường! Còn không mau đến nhận tội với Tô bang chủ.” Trương Bá Thừa nháy mắt, giả bộ trừng trừng nhìn con trai.

“Tô bang chủ, tiểu tử đắc tội nhiều, xin được thứ lỗi.” Trương Bách Cường hiểu ý, bước lên bồi lễ.

Y thấy sắc mặt Tô Chiến Thiên hung tợn và bất phần, trên mình còn mấy vết thương, thì đoán được Diệp Phong chưa chết, bằng không hấn sao lại tỏ vẻ oán hận như vậy. Còn tại sao Diệp Phong trước khi bỏ đi mà không báo tin, y đoán được là tình huống không cho phép. Vậy thì y không muốn liêu mình với Lục Lâm bang, phụ thân có mặt vừa hay hóa giải nguy cơ một cách hòa bình.

Tô Chiến Thiên sầm mặt nhìn Trương gia phụ tử. Trương Bá Thừa mang theo hai võ tông, luận thực lực thì hấn và tam trưởng lão đều thụ thương nên hơi lép vế. Hơn nữa dù chiếm ưu thế thì hấn cũng không thể bắt Trương gia võ tông mà trở mặt với đối phương, tuy hấn bực mình vì Trương gia câu kết với Diệp Phong nhưng Trương Bá Thừa không chủ động ra mặt, coi như còn chịu nhịn đôi phần, hấn cũng tiện phát tác. Trương gia đã tới, khó dám chắc hai nhà kia không có võ tông mai phục gần đó, thật sự giao đấu thì khẳng định Lục Lâm bang tổn thất phi thường.

Hiện tại Diệp Phong chưa chết, hấn không muốn có biến cố, cân nhắc hồi lâu rồi mớ hừ lạnh: “Trương tộc trưởng có gì giải thích với mỗ về việc hôm nay chẳng?”

“Giải thích? Nèn, nèn chứ.” Trương Bá Thừa tươi cười: “Một tháng sau bản tộc trưởng sẽ phái người đến xin lỗi, hy vọng Tô bang chủ không trách tội nhất thời hồ đồ của tiểu nhi.”

“Chúng ta đến nam môn.” Tô Chiến Thiên phát tay, không thèm để ý đến Trương Bá Thừa, đi về nam môn đối phó Tụ Nghĩa đường.

Trương Bách Cường đảo mắt, kéo Tiểu Bình. Tiểu Bình không ngốc, hiểu ngay ý thiếu gia, vận nguyên lực lên đơn điền hú vang gấp rút. Tiếng hú lên tận mây cao, vang khắp Thiết Hùng thành.

Tô Chiến Thiên ngoái lại giận dữ, thấy Trương Bá Thừa đang cười khẩy thì đành nuốt giận. Đợi ta giải quyết Diệp Phong xong sẽ Trương gia ra khai đao! Nghĩ vậy nên hấn bước nhanh về phía nam môn, đối phương đã được cảnh báo, nếu cố ý rút lui, e rằng nhị trưởng lão không ngăn được.

“Cha, sao lại đến đây?” Trương Bách Cường lấy làm lạ.

“Lão tử không đến thì cái mạng người mất ở đây rồi.” Trương Bá Thừa gầm lên: “Tưởng người có chút hơn người, lập được bang phái, lại đi ngu xuẩn chạm vào Tô Chiến Thiên! Người nghĩ mình có mấy cái mạng?”

“Có nguy hiểm mới có thu hoạch, tầm nhìn của cha hạn hẹp lắm.” Trương Bách Cường phản bác: “Con tin rằng sau cùng Diệp Phong sẽ thắng Lục Lâm bang. Đặt quan hệ với y từ bây giờ so với sau này chỉ thêm hoa vào gắm, có phải hữu dụng hơn nhiều không?”

“Lục Lâm bang đứng vững ở Vân Châu ngàn ấy năm lại phát triển không ngừng, chứng tỏ Tô Chiến Thiên không dễ chơi. Một tiểu tử dù có bản lĩnh cũng không thể lợi hại hơn tam đại thế lực, việc bọn ta không làm được, y hoàn thành nổi sao?” Trương Bá Thừa phì cười chế giễu.

“Các người đã bị Tô Chiến Thiên dọa sợ mất mật nên không làm được là đương nhiên.” Trương Bách Cường ngạo nghễ: “Cha có thấy thương thể của Tô Chiến Thiên và tam trưởng lão không? Diệp Phong một mình xông vào tổng bộ, không chỉ dả thương hai võ tông mà còn thoát thân được, cha cho rằng với bản lĩnh đó mà không đầu nổi Tô Chiến Thiên sao?”

Trương Bá Thừa cứng đờ sắc mặt, đích xác có ấn tượng Tô Chiến Thiên và tam trưởng lão đều thụ thương, lúc đó ông ta lấy làm lạ nhưng không nghĩ kỹ. Giờ mới thấy trừ Diệp Phong, không còn ai dám đấu với Tô Chiến Thiên nữa. Vết thương đó chắc do...Diệp Phong gây ra.

“Người nói là...Ban nãy Diệp Phong một mình đấu với bọn Tô Chiến Thiên? Không...Không thể nào.” Trương Bá Thừa lạc giọng.

“Đơn thương độc mã dám đối diện với ba võ tông, chỉ với khí phách này thì thành tựu sau này của y tất không thể lường trước. Hiện tại cha còn nghĩ con chọn sai không?” Trương Bách Cường hếch cằm lên hỏi.

“Nhưng y mới chỉ là võ sư...” Trương Bá Thừa vẫn không tin, lão hiểu rõ chiến lực của Tô Chiến Thiên, chính lão xuất thủ cũng chưa chắc dả thương được hẳn.

“Thế càng chứng tỏ tiềm lực của Diệp Phong. Con nhắc cho cha nhớ, hiện y mới mười tám tuổi, thất giai võ sư 18 tuổi! Hắc hắc, cha nghĩ kỹ đi.” Trương Bách Cường đắc ý cười, dẫn huynh đệ Bách Cường bang rút khỏi Thiết Hùng thành.

Chỉ trong mấy hôm ngắn ngủi, việc xảy ra ở Thiết Hùng thành được những người hiếu sự đồn đi. Diệp Phong một địch ba, dả thương hai người tạo thành chấn động khắp Vân Châu. Tuy lời đồn hơi quá nhưng kết quả thì được công nhận, lục Lâm bang xuất động năm võ tông, mấy trăm võ sư mà không lấy được mạng Diệp Phong, gã tung hoành khắp Thiết Hùng thành, dả thương hai võ tông rồi thoát thân đi mất.

Còn thần bí cao thủ đó khiến không ít người suy đoán. Đại đa số có cùng quan điểm với Lục Lâm bang là đối phương chỉ tình cờ đi qua, ngẫu nhiên cứu Diệp Phong.

Lần đầu tiên những vận vật đầu não của tam đại thế lực phải trọng thị gã, bắt đầu phái nhân thủ liên hệ với Mộ Quang thành Tụ Nghĩa đường, chuẩn bị hợp tác. Tuy e dè tính cách điên cuồng của Tô Chiến Thiên nên tam đại thế lực không công khai ra mặt tuyên chiến với Lục Lâm bang nhưng đã ngầm chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ cần Lục Lâm bang xuất hiện dấu hiệu sụp đổ là họ sẽ bồi cho một đòn ngay.

Tô Chiến Thiên cũng hiểu các phương đang xôn xao, hẳn dưỡng thương xong liền phát động toàn bộ Lục Lâm bang đến vây tiểu Mộ Quang thành. Trừ tam trưởng lão thương thể khá nặng ở lại trông tổng bộ, mỗi võ tông khác đều xuất mã.

Tụ Nghĩa đường ráo riết chuẩn bị toàn lực chiến đấu. Nhưng họ còn thiếu một nhân tố trọng yếu - Diệp Phong vẫn chưa quay về.

289. Chương 289 : Ưu Thế Khí Hải

Lại nói về làn bạch quang bao lấy Diệp Phong bay về phía đông, không lâu sau thì đến một đỉnh núi ở Vụ Ẩn sơn mạch.

Khí lưu mềm mại khẽ đẩy, đưa gã xuống đất.

“Sư phụ!” Bạch quang tan đi, gã nhìn rõ dung mạo đối phương, tức thì hớn hởi. Thật ra đây là lần đầu gã thấy mặt sư phụ, lão đầu gặp ở Ngọa Lãng thành là dung mạo hóa trang của ông, hình ảnh trong Nguyên Thần quyết chỉ là một đạo thần thức, tuy cũng giống hiện tại nhưng suy cho cùng không phải chân thân.

Sư phụ chừng ngoài ba mươi, thanh lãng tuấn dật, mặc tà áo trắng, dáng vẻ như thần tiên, thần thái không khác gì trong Nguyên Thần quyết.

“Lão nhân gia sao lại biết đồ nhi gặp nguy hiểm mà đến cứu?”

“Nếu ta không vô tình đi qua Vân Châu, nghe kể về con, biết con hôm nay sẽ đấu với Lục Lâm bang nên đến xem tiến độ tu luyện của con thế nào, thành ra ở lại thêm vài ngày.” Sư phụ mỉm cười, có vẻ tán thưởng: “Tạm được, đấu với lục giai võ tông đến mức đó coi như không mất mặt vi sư.”

Mặt gã nhăn đi: “Con chỉ là thất giai võ sư ai, trọng thương được lục giai võ tông cũng là xuất sắc lắm rồi.”

Với đẳng cấp võ sư mà đả thương cao giai võ tông, thậm chí hai lần uy hiếp tính mạng đối thủ, thành tích đó đủ để ngạo thị đại lục, nhưng với sư phụ chỉ đáng với hai chữ tạm được.

“Vi sư bảo tạm được là tiến độ tu vi của con, nhanh hơn ta tưởng tượng một chút. Nhưng linh ngộ với Nguyên Thần quyết thì tệ quá.” Sư phụ không khách khí: “Bằng không với đẳng cấp võ sư thất giai của con sao lại bị một cao giai võ tông chẳng có bản lĩnh gì đánh cho thành thế này?”

Diệp Phong mím môi thầm nhủ: Đường đường Vân Châu nhất bá mà bị nói thành cao giai võ tông không có bản lĩnh gì...Sư phụ đúng là hoành tráng, lão nhân gia công lực thâm hậu, không coi võ tông ra gì nhưng ở cương vị võ sư thì võ tông là địch nhân không thể vượt tới. Đấu với Tô Chiến Thiên đến mức đó, gã tự thấy mình đã tận lực.

“Vi sư biết con không phục.” Sư phụ thản nhiên cười: “Lúc ta có thực lực như con quả thật không cách nào bức lục giai võ tông đến mức đó.”

Gã nháy mắt, đã vậy sao sư phụ lại mắng mình? Gã đợi nghe tiếp.

“Nhưng lúc ta còn là võ sư, thể nội chưa ngưng tụ được khí hải, còn con có đến ba cái. Tiếc là con có cơ duyên nhưng không biết sử dụng, thật ngu xuẩn quá mức.” Lắc đầu đầu tiếc nuối, sư phụ lại bảo: “Con cho rằng vì sao vi sư sáng tạo Nguyên Thần quyết, thành tựu sau cùng là ngưng tập ngũ hành khí hải? Với cách giao chiến như của con hiện giờ thì một khí hải với ba khí hải có gì khác nhau?”

Diệp Phong nhíu chặt chân mày, lặng lẽ suy ngẫm. Đích xác! Lúc giao chiến gã chỉ sử dụng một loại nguyên lực, nếu uy lực của võ kỹ không hơn nhau thì sử dụng khí hải nào cũng thế, đổi sang khí hải khác để chiến đấu cũng chỉ tăng thêm sức bền, nhưng sau rốt vẫn là mức độ nguyên lực quyết định.

Sư phụ nói vậy tức là nhiều khí hải còn có ưu thế nào khác mà gã chưa biết? Nhưng đồng thời điều động hai loại nguyên lực không thể tăng cường uy lực mà còn vì nguyên lực bài xích nhau nên giảm đi, thậm chí không khống chế được nữa.

“Không gian trong nguyên trạch là ta mô phỏng năng lượng linh vực khi Nguyên Thần quyết đại thành. Con có thể triển ngũ hành tương sinh lúc luyện chế nguyên đơn, lẽ nào lại không thể với thể nội?” Khóe môi sư phụ nhếch lên ý vị.

“Ý sư phụ là...” Gã chợt đồn ngộ, tim đập nhanh hẳn.

Hiện tại gã có mộc, kim, thổ tam hệ khí hải, trong đó mộc có thể sinh kim, nếu lợi dụng thổ nguyên lực khử sinh ra kim nguyên thì số lượng kim nguyên lực sẽ tăng lên mấy lần chẳng? Ngũ hành tương sinh không đơn giản như thế.

Gã vốn có đẳng cấp nguyên lực là thất giai võ sư, nếu sử dụng thổ nguyên cùng đẳng cấp để tương sinh thì kim nguyên lực có thể thi triển sẽ vượt thiên địa chi lực mà nhất giai võ tông điều động được. Kim nguyên hùng hậu như vậy thi triển Linh tề nhất chỉ và Tru thần tiên, uy lực khẳng định cao hơn một bậc, kim nguyên thân pháp cũng sẽ biến đổi hơn nhiều.

Quá mạnh. Nếu thì thí lợi dụng thổ kim khí hải tương sinh, kim nguyên uy năng bạo phát ra thậm chí hơn cả hiệu quả của nguyên đơn, hơn nữa không có tác dụng phụ nào. Còn gã vẫn sử dụng thêm nguyên đơn,

dù thi triển lực phẩm võ kỹ thông thường cũng đấu được với Tô Chiến Thiên? Gã chợt thấy kích động vô vàn.

“Xem ra con đã hiểu được đôi chút, tuy trước mắt con chỉ hai khí hải có thể đồng thời lợi dụng đạt đến hiệu quả tương sinh. Sau này gom đủ ngũ hành, ngũ hành khí hải đồng thời tuần hoàn tương sinh, uy lực sẽ vượt giả võ giả cùng cấp. Hơn nữa ngũ hành nguyên lực sẽ do con tự do lựa chọn thi triển.”

Không sai. Kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, ngũ hành hoàn chỉnh tuần hoàn, nguyên lực sẽ không phân ra các thuộc tính nữa, hiệu quả sẽ vượt gấp mười lần, hai mươi lần... Uy lực tuyệt đối kinh thể hải tục! Ngũ hành đầy đủ thì chọn loại nguyên lực nào để bắt đầu hay kết thúc là tùy gã. Không như hiện tại, chỉ có thể là thổ sinh kim.

“Đa tạ sư phụ chỉ dẫn.” Gã hưng phấn đến độ suýt nhảy lên, nhưng vì thương còn nặng, thân thể chỉ bung lên là đau thấu xương.

“Nuốt viên thuốc liệu thương này trước đã.” Sư phụ mỉm cười, thấy gã cuống lên liền đưa cho một viên thuốc trắng ngần.

Gã uống ngay, lập tức cảm nhận được luồng sinh mệnh năng lượng hùng hậu, cực kỳ giống nguyên nguyên lực nhưng hiệu quả liệu thương còn hơn. Đặc biệt trong đó còn có lực sinh trưởng khiến mọi vết thương trên mình gã nhanh chóng lành lại.

“Đó là đơn dược gì? Cũng do Nguyên Đơn quyết luyện chế ư?” Gã hiếu kỳ bởi chưa từng thấy loại đơn dược này.

“Đó là phương thuốc gần đây vi sư sáng chế ra, lấy sinh trưởng chi lực của mộc nguyên phối hợp với tư dưỡng chi lực của nguyên nguyên lực sẽ sinh ra hiệu quả liệu thương tốt nhất. Vi sư gọi là Sinh hóa đơn, từ lực phẩm trở đi là luyện chế được. Giờ con đạt đến yêu cầu nên vi sư sẽ truyền cho con.” Sư phụ đặt tay lên trán gã, tin tức tràn vào óc, trừ Sinh hóa đơn còn mấy phương thuốc mới và phương pháp luyện chế.

“Đúng rồi, lúc trước vi sư thấy con sử dụng kỹ năng kích phát nhục thân, tựa hồ giống với pháp môn của một chủng tộc viễn cổ, không hiểu con học ở đâu...” Sư phụ đột nhiên hỏi.

“Sư phụ cũng biết Vu vô tộc?” Gã kinh ngạc, vu vô đã tuyệt tích mấy vạn năm, sư phụ biết tới từ đâu?

“Quả nhiên là Thần thông thuật của Vu vô sao? Vi sư từng phát hiện di tích của họ, hiểu được qua qua. Nguyên Thần quyết của vi sư cũng có đôi chút liên quan đến công pháp của họ. Nhưng vi sư thấy con thi triển có vẻ không phải Thần thông thuật thật sự? Hay là Thần thông thuật thô thiển nhất?”

“Đồ nhi thi triển một loại cơ sở Thần thông thuật. Thần thông thuật thật sự chia làm hai loại...” Gã giải thích cặn kẽ, lúc đó sư phụ mới tỉnh ngộ.

“Tức là lúc trước ta được thấy hình thể Thần thông thuật và vu chú Thần thông thuật?”

“Sư phụ đã tận mắt thấy có người thi triển Thần thông thuật?” Diệp Phong lại kinh ngạc.

“Không có gì lạ, vu vô chỉ biến mất tại Võ Nguyên đại lục chứ chưa tiêu vong. Ta từng thấy Vu vô, lại giao thủ với họ, thần thông thuật đích xác uy lực phi phàm.” Sư phụ cảm khái.

“Chuyện đó...Không thể nào. Vu vô tộc còn có truyền thừa?”

“Đợi khi thực lực của con đạt đến nhất định trình độ, sẽ hiểu được một số chuyện. Giờ có nói cũng vô ích.” Sư phụ mỉm cười: “Nếu sau này có người tự xưng là đến tự thánh địa thì con cứ nghe theo họ sắp xếp, trước khi thực lực của con đạt mức đại thành thì việc đó chỉ có lợi. Nhưng không nên tin họ tất cả...Hừ, họ không có ý tốt gì đâu, sau này vi sư sẽ cho con biết.”

Gã gật đầu nửa hiểu nửa không, sư phụ nói tất có lý. Thánh địa...Không hiểu là nơi nào...

“Vu vô nhất tộc tuy không diệt vong nhưng biến mất khỏi Võ Nguyên đại lục. Nếu có cơ hội con nên tìm một truyền nhân cho vị tiên bối đó. Chỉ là việc đó phải thật cẩn thận, tuy hiện giờ cả đại lục đều biết rằng cao thủ Vu vô tộc không tồn tại nhưng một khi bị phát hiện thì người tu luyện Vu vô sẽ bị tru diệt.” Sư phụ thận trọng dặn dò.

“Đồ nhi hiểu!” Lý gia tiên tổ từng dặn rất kỹ điều này.

“Vị tiền bối đó có bảo Vu vô Thần thông thuật không được truyền cho người ngoài không?” Sư phụ đột nhiên cười ‘gian trá’.

“Không hẳn...Họ ngay cả truyền thừa cũng suýt tiêu vong, lẽ nào còn ngại Thần thông thuật bị tiết lộ, hơn nữa võ giả tầm thường sao luyện được.” Diệp Phong ngắc ra rồi cười hỏi: “Sư phụ định...”

“Khụ khụ, con nói là không thể tập hình thể và vu chú Thần thông thuật vì Nguyên Thần quyết, vì sư có đôi chút tâm đắc về Vu vô nên những trở ngại đó chắc không khó giải quyết. Vì sư muốn nghiên cứu xem sao...” Uy lực của Thần thông thuật khiến vị sư phụ vạn năng của gã cũng động lòng.

“Đồ nhi sẽ truyền tin tức về Thần thông thuật cho sư phụ, còn cả những bí pháp của Vu vô, sư phụ cứ lấy đi nghiên cứu.” Diệp Phong cười hì hì: “Sau này đừng quên truyền cho đồ nhi.”

“Ha ha ha!” Sư đồ cùng cười vang sáng khoái.

“Tiểu hầu nhi trên vai con lai lịch không nhỏ. Nhớ quan tâm nó, sau này cũng khá lắm đấy.” Sư phụ liếc Tiểu Hôi trên vai Diệp Phong thật sâu rồi đột nhiên nói.

Tiểu Hôi vốn hoạt bát loạn động nhưng từ lúc thấy sư phụ gã thì tỏ vẻ sợ hãi, ngoan ngoãn nằm trên vai gã, không dám động đậy. Trong huyết mạch cao quý của nó có bản năng khiến nó cảm thụ được khí tức của những đồng loại cấp cao hơn trên mình người đó. Đồng loại này là những yêu thú cũng có huyết thống cao quý.

Tôn ti giữa yêu thú do hai nhân tố tuyệt định. Thứ nhất là huyết thống. Thứ hai là thực lực. Dù chủ nhân của những khí tức đó kém hơn nó một chút về huyết thống nhưng thực lực vượt xa. Nên xuất phát từ bản năng của yêu thú, tiểu Hôi cực kỳ sợ hãi những khí tức này. Sư phụ Diệp Phong có thể nhiễm nhiều loại khí tức yêu thú mạnh mẽ đến thế, với nó đã trở thành người đáng sợ nhất.

Cũng may người này hình như có quan hệ rất tốt với Diệp Phong, bằng không nó đã cắn đầu chạy lâu rồi.

Gã lúc này mới nhận ra nó đang run lên, bèn lấy làm lạ ôm nó, dịu giọng: “Tiểu Hôi không cần sợ, đó là sư phụ ta, không thương tổn đến ngươi đâu...” Gã vẫn tưởng nó sợ hãi trước thực lực của sư phụ.

“Ta chần chờ ở Vân Châu không ít thời gian, tối đa nửa ngày nữa sẽ đi. Nửa ngày này, ta sẽ tận hết trách nhiệm sư phụ.” Sư phụ nhìn gã đầy hoan hỉ, mắt ánh lên nhu hòa, ông ta vốn canh cánh việc không thể tự tay chỉ dạy gã tu luyện, hiếm khi gặp gỡ như hôm nay, tất nhiên dốc túi truyền thụ...

OOo

“Kỳ thật, vô luận Thần thông thuật hay võ kỹ đều là kỹ xảo vận dụng sức mạnh. Kỹ xảo này, khi con lĩnh ngộ về sức mạnh nhục thân và nguyên lực đạt đến trình độ nhất định sẽ tìm được ảo bí. Nên tu luyện võ đạo chú trọng chữ Ngộ.” Sư phụ cẩn thận dạy dỗ.

“Ví như bát phẩm, cửu phẩm võ kỹ trong mắt võ giả tầm thường có lẽ là kỹ năng chiến đấu cao thâm nhất, nhưng thực tế võ kỹ đều do tiền bối cao nhân sáng tạo, nhiều loại khác nhau nhưng công hiệu như nhau, chỉ cần nắm được bản chất là có thể tự sáng tạo võ kỹ. Cường giả thật sự chỉ cần cất tay là có thể thi triển uy lực không dưới cửu phẩm võ kỹ. Nếu câu nệ vào uy lực của võ kỹ thì cả đời cũng đừng mong đặt chân lên đỉnh cao võ đạo.”

“Cao giai võ kỹ có thể giúp con trong chiến đấu, cũng nên học, chỉ là không nên chìm đắm vào đó, cũng không nên thỏa mãn. Chấm chỉ tu tập Nguyên Đơn quyết, có thể nâng cao ngộ tính của con, sẽ giúp con nhanh chóng lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thể của Nguyên Thần quyết. Chỉ khi đạt tới cảnh giới đó con mới có tư cách tiếp xúc với sức mạnh thật sự của thể giới này.”

Nghe xong, gã như được mở ra một cánh cửa, gã có nhục thân siêu phàm, tam hệ khí hải, biết cả Thần thông thuật của Vu vô tộc, có Tru Thần cung...Luận điều kiện chiến đấu gần như không ai so được.

Nhưng gã biết một vị cường giả - Tiền Hoàng. Lúc ông ta ở đẳng cấp võ sư chỉ bằng một cây Tru Thần cung, một môn thân pháp võ kỹ thần diệu mà dễ dàng tru sát võ tông cường giả, còn gã gặp đối thủ như thể lại đấu quá chật vật.

Vì sao? Vì gã “ngộ” về võ đạo không như Tiễn Hoàng! Sở học của gã phức tạp nhưng không có tuyệt chiêu tinh thông đến cực trí, cũng chưa từng nghĩ cách sẽ phát huy ưu thế lớn nhất của mình.

Đặc điểm chiến đấu của Tiễn Hoàng chỉ có ba chữ: Nhanh, chuẩn, độc. Tốc độ nhanh đến mức địch nhân không thể đến gần, tru thần tiên chuẩn đến mức khiến địch thủ không thể tránh được, công kích độc đến độ một đòn là giết đối phương, không cho cơ hội phản kích. Những điều đó tạo nên uy danh hiển hách của ông ta, trước khi chết không hề thất bại. Sau cùng phải ba võ thánh liên thủ mới hạ được, tuy bại mà vinh.

Gã tự biết mình không phong thái năm xưa của ông ta khi sử dụng Tru Thần cung. Tuy Tru thần tiên kỹ uy lực siêu phàm nhưng khi giao đấu thật sự, gã đã vài lần thất thủ, không phải đối thủ quá lợi hại mà vì gã không phát huy được tác dụng của thần cung. Gã chợt thấy thất vọng.

“Ha ha, nhưng con không cần tự phỉ bạc mình, thành tựu hiện giờ của con, dù là cùng lứa hay sư phụ năm xưa đều không sánh kịp. Hơn nữa còn cơ duyên thâm hậu, tu luyện chưa lâu nên có nhiều thứ không thể hoàn toàn lĩnh ngộ, chỉ cần con xác định mục tiêu, không ngừng tiến bộ, vì sư tin rằng tương lai con sẽ có thành tựu không ai sánh bằng.” Dặn dò xong, sư phụ lại cổ vũ gã. Để gã nhận ra lối cần đi, lại tăng thêm lòng tin cho gã, quả thật dụng tâm lương khổ.

Gã hít sâu một hơi, không sai! Không thể nóng lòng. Nói chính xác, gã mới tu luyện hơn hai năm mà đòi so sánh lĩnh ngộ võ đạo với cao thủ như Tiễn Hoàng quả thật là hồ đồ. Nhưng sau này gã tu luyện dần dần, vị tất không thể vượt qua thành tựu của ông ta. Tru Thần cung trong tay gã sẽ phát ra quang mang chói lòa hơn chủ nhân trước kia.

Hai sư đồ đàm luận nửa ngày rồi sư phụ lên đường. Gã ở lại đỉnh núi tu luyện tương sinh chi lực giữa thổ, kim khí hải. Lúc luyện chế nguyên đơn gã đã nắm vững chuyện này đến mức lô hỏa thuần thanh nhưng giờ biến thành thể nội khổng chế nguyên lực này thì về bản chất và quy luật không khác gì nhưng muốn vận dụng thuần thục trong chiến đấu thì cần chút thời gian rèn luyện.

Lần tu luyện này của gã tốn mất mười ngày.

OOo

Mộ Quang thành lúc này chìm trong lửa chiến.

Quanh thành thị là nhân mã dày đặc bao vây, ở ba phía đông, nam, tây là những thế lực ngoại vi của Lục Lâm bang được Tô Chiến Thiên phát động, còn cả nhân mã của những thế lực phụ thuộc. Nhiệm vụ chủ yếu của họ là ngăn cản thành viên Tụ Nghĩa đường chạy khỏi Mộ Quang thành. Không phải gánh nhiệm vụ tấn công nên họ vui vẻ trấn thủ mọi con đường phải qua ở ngoài thành, chỉ cần không ai chạy ra là được.

Ai cũng biết rõ thực lực của Tụ Nghĩa đường, có tam giai võ tông là Liệt Vô Song và Diệp Phong có thể sánh với võ tông. Họ không muốn mạo hiểm tổn thất nhân thủ giao đấu với đối phương.

Bắc môn Mộ Quang thành đối đầu với nhân mã chủ lực của Lục Lâm bang do Tô Chiến Thiên tự thân chỉ huy. Ba võ tông trưởng lão, mấy chục cao giai võ sư, hơn trăm võ sư cùng hơn hai nghìn võ sĩ theo sau hô hào.

Nhân mã của Tụ Nghĩa đường không kém nhưng cách biệt quá xa với Lục Lâm bang, tường thành tuy có tác dụng cản chân võ sư tầm thường nhưng với cao giai võ sư hoặc võ tông cường giả thì không mấy may tác dụng.

Giao chiến kéo dài nửa ngày, tuy Tụ Nghĩa đường có lợi thế tường thành cộng thêm liều mạng cố thủ, nhưng đối phương chỉ xuất động hai võ tông. Tô Chiến Thiên và đại trưởng lão lặng lẽ ở dưới quan sát tình hình.

Liệt Vô Song một mình đấu với hai võ tông. Tuy thực lực của y cao hơn nhị trưởng lão và tứ trưởng lão nhưng đối phương liên thủ thì lại vượt xa y. Lý Ngọc, lăng Vân dẫn một toán huynh đệ liên tục ngăn chặn thành viên Lục Lâm bang leo lên tường thành. Tình hình này e rằng không đầy một canh giờ nữa, tụ Nghĩa đường sẽ thất bại.

“Đáng ghét, tam đại thế lực lúc trước còn hứa sẽ phái nhân mã tăng viện, giờ Mộ Quang thành sắp đổ mà nửa bóng viện binh không thấy.” Thấy huynh đệ Tụ Nghĩa đường thay nhau gục ngã, lý Ngọc trút hết lửa giận ra.

“Họ đều quá tính toán, trừ phi chúng ta thể hiện thực lực có thể đấu với Lục Lâm bang, không thì không đời nào họ mạo hiểm phái viện binh. Họ đến liên kết vì nể mặt Diệp Phong, giờ y không hiện thân, họ đời nào chịu chính diện đắc tội Tô Chiến Thiên?” Lăng Vân cười khổ. Các phương thế lực có ai ngốc đến độ để tình cảm chi phối?

“Tam đại thế lực không đến thì thôi, chúng ta và họ không có giao tình. Nhưng còn người Bách Cường bang? Trương Bách Cường đã kết minh với chúng ta cơ mà.”

“Y dù gì cũng là Trương gia đại thiếu, nếu Trương gia ép y không giúp chúng ta thì y cũng bó tay.”

“Xem ra hôm nay chúng ta khó thoát...Mẹ nó chứ, liều thôi.” Lý Ngọc gầm vang, hai mắt đỏ ngầu giờ đạo đao lao vào vòng vây của địch, chém gục liên tục ba võ sư, tiếp đó bị một cao giai võ sư đánh trúng ngực phải, buộc phải lui lại.

“Diệp Phong đến giờ vẫn chưa xuất hiện...Xem ra vẫn chưa khỏi thương thế hôm đó.” Tô Chiến Thiên sầm mặt, lạnh lùng cất giọng.

“Có phải hần không ở trong thành?” Đại trưởng lão hỏi.

“Diệp Phong không ở Mộ Quang thành cũng không sao, tụ Nghĩa đường là thế lực hần lập nên, không thể nào thấy chết mà không cứu.” Diên Trí cười lạnh: “Chúng ta không ào ạt tấn công tiêu diệt chúng để bức Diệp Phong ra. Nếu để hần dưỡng thương xong thì hậu họa vô cùng.”

“Nhưng không thấy ai thuộc Diệp gia...Có lẽ Tụ Nghĩa đường đã bị hần coi là con tốt thí.”

“Đường đường tam giai võ tông lại đi làm tốt thí, diệp Phong mà rộng rãi như thế thì chúng ta không cần khách khí, diệt Tụ Nghĩa đường coi như trừ bớt vây cánh của hần.”

Đang lúc bàn luận, mộ Quang thành đột nhiên xuất hiện một toán nhân mã, chính là mấy chục Diệp gia cao thủ do Diệp Thừa Thiên dẫn đầu.

“Giết chúng, báo thù cho những tộc nhân đã chết.” Tiếng quát vang vang, chúng nhân phấn khích lao vào vòng chiến, áp lực dồn lên thành viên Tụ Nghĩa đường giảm hẳn.

“Diệp tộc trưởng, các vị đã theo mật đạo rời thành rồi cơ mà? Sao còn quay lại?” Lăng Vân cuống lên.

“Ha ha! Lão phu sao lại để mặc mấy tên nhóc chết thay? Già trẻ Diệp gia, truyền thừa tử tôn đều đã thuận lợi rời đi, mấy lão già bọn ta còn gì lo lắng nữa. Giết một tên là hòa vốn, hai tên là có lời, dù hôm nay Mộ Quang thành sụp đổ cũng không để Lục Lâm bang được lợi.” Diệp Thừa Thiên cười vang lao lên.

Từ khi sử dụng linh dịch, thực lực của ông ta đạt đến diên phong thất giai võ sư, lợi kiếm trên tay rực kim mang, liên tục bức mấy võ sư xông lên gã nhào. Có Diệp gia cao thủ chỉ viện, cục diện trên thành trở nên giằng co.

290. Chương 290 : Vũ Sát Tiễn

“Hừ, người Diệp gia sau rốt cũng chịu ra mặt hả? Xem ra Diệp Phong không nén được nữa đây mà.” Dưới chân thành, tô Chiến Thiên cười gằn phất tay phải ra lệnh: “Đại trưởng lão, dẫn một phần nhân mã tấn công từ phía trái tường thành. Nếu không tăng thêm áp lực thì e rằng hần không thò ra.”

Không có Diệp Phong và Bách Cường bang tăng viện, lực lượng của Tụ Nghĩa đường và Diệp gia cơ hồ không thể giữ được Mộ Quang thành. Nguyên ở cấp võ tông, họ đã không địch nổi. Bất quá Tô Chiến Thiên e ngại Diệp Phong ẩn mình nên chưa thấy mục tiêu là hần không định xuất thu.

Đại trưởng lão là tứ giai võ tông, nhảy lên tường thành thì không ai dám chặn. Liệt Vô Song bị hai võ tông cầm chân, không thể phân thân, lo cho mình còn không xong, tất nhiên không thể tiếp viện. Lý Ngọc và Diệp Thừa Thiên nhìn nhau, tỏ vẻ quyết đoán cùng với Hầu thị huynh đệ nghênh chiến đại trưởng lão.

Hai diên phong thất giai võ sư cộng thêm hai ngũ giai võ sư phối hợp sử dụng hợp kích võ kỹ, hầu thị huynh đệ liên thủ là sánh ngang với diên phong thất giai võ sư, coi như ba diên phong thất giai võ sư đồng thời đấu với tứ giai võ tông. Vốn trận chiến này không cân sức, bốn người đụng phải nhất giai võ tông cỡ lẽ còn

chống chọi được một lúc, nhưng đối thủ là tứ giai thì khoảng cách cực xa, không chỉ dựa vào nhân số mà bù lại được. Nhưng vì chúng nhân, họ phải liều mình ngăn cản đại trưởng lão.

“Bằng các người cũng định ngăn lão phu?” Đại trưởng lão cười lạnh khinh khỉnh, tay đẩy lên hỏa nguyên lực, bài sơn đảo hải dồn lên đỉnh đầu bốn người.

Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!

Bốn người lập tức lùi nhanh mấy thước, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Tuy công kích đồng thời nhắm vào bốn người, họ cũng dốc toàn lực nhưng không địch nổi. Cách biệt giữa võ tông và võ sư còn hơn giữa võ sư với võ sĩ.

“Lý huynh! Trương Bách Cường đến đây.” Phía tây bắc dưới thành, hai thân ảnh lao vút tới, chính thị Trương Bách Cường và Tiểu Bình. Cả hai đến dưới chân thành, lắc mình chặn giữa bốn người và đại trưởng lão.

“Trương huynh, tình nghĩa tiếp viện hôm nay, tự Nghĩa đường xin nhớ, sau này sẽ báo đáp.” Lý Ngọc vòng tay.

“Lý huynh bất tất khách khí, tiếc rằng chủ lực Bách Cường bang đều là cao thủ trong tộc, bị phụ thân mổ không chế, bằng không mổ điều cả bang phái đến đây cùng chiến đấu.”

“Hừ, tam đại thế lực răm chó gì đó, mấy hôm trước còn nói dễ nghe nào là cùng chúng ta liên thủ đối kháng Lục Lâm bang nhưng khi thật sự giao chiến thì co đầu rút cổ, không dám ra mặt.” Hầu thị huynh đệ khinh bỉ.

“Các vị chắc chưa biết. Cao thủ tam đại thế lực đã tụ tập quanh đây.” Trương Bách Cường thở dài: “Họ tọa sơn quan hổ đấu, nếu Lục Lâm bang bị các vị trọng thương thì họ sẽ liên hợp hòa vào, tiêu diệt địch nhân. Nhưng nếu các vị thất bại, họ sẽ không ra mặt đối địch với Tô Chiến Thiên. Giờ Diệp Phong không xuất hiện, họ càng không đời nào xuất hiện.”

“Nếu Diệp huynh đệ quay về, còn cần gì chúng đến hôi của.”

Thấy Trương Bách Cường xuất hiện, Tô Chiến Thiên sầm mặt, gầm vang như sấm: “Trương đại thiếu gia! Trương gia các người định nhúng vào vũng nước đục này, đối đầu với Lục Lâm bang chăng?”

“Hắc hắc! Tô Chiến Thiên người dù gì cũng là nhân vật hạng nhất Vân Châu mà lại nhân lúc Diệp Phong huynh đệ chưa về phái người đến vây công địa bàn của người ta, trương Bách Cường ta không ưa. Nếu người có bản lĩnh, đợi khi Diệp Phong quay về rồi quyết tử chiến với Tự Nghĩa đường, bản đại thiếu có khi sẽ không nhúng tay.” Trương Bách Cường nghênh ngang đi đến cạnh tường thành cười lạnh: “Chuyến này ta chỉ nhân danh cá nhân, không liên can đến Trương gia. Ở đây đều là huynh đệ của ta, huynh đệ gặp nạn, trương Bách Cường ta sao lại xuôi tay đứng nhìn.”

Nghe thấy không phải Trương gia ra mặt, Tô Chiến Thiên thở phào. Hắn không sợ Trương gia mà sợ tam gia liên thủ với Mộ Quang thành đối phó hắn. Nếu như vậy thì Lục Lâm bang khác nào ngồi trên đệm kim.

“Lần trước bản bang chủ nể mặt phụ thân người mà tha cho người, hôm nay lại chống đối Lục Lâm bang hử! Đại trưởng lão, bắt tên khốn không biết tốt xấu này lại cho ta, đưa đến hỏi Trương Bá Thừa xem y quản giáo nhi tử kiểu gì.” Tô Chiến Thiên muốn nhắc nhở đại trưởng lão đừng dể thương Trương Bách Cường, hắn không muốn bức Trương gia trở mặt.

Có thêm Tiểu Bình thu hút tuyệt đại đa số chú ý của đại trưởng lão, chúng nhân lập tức giảm hẳn áp lực. Diệp gia tách hơn mười người chặn số võ sư sau lưng đại trưởng lão lại. Song phương hòa vào đánh nhau ở bên trái trên thành.

Trận ác chiến kéo dài thêm hơn một canh giờ.

“Bang chủ, tình hình này Mộ Quang thành không chống chọi được đến lúc trời tối.” Diên Trí đột nhiên lên tiếng: “Diệp Phong đến giờ còn chưa lộ diện, có khi đúng như chúng nói là hắn chưa về, còn đang trốn ở đâu đó dưỡng thương.”

“Tức là chúng ta không cần lãng phí thời gian một cách vô vị nữa?” Tô Chiến Thiên mắt lóe hung quang: “Phát động tổng công kích.”

Trên thành, mấy trăm thành viên Tự Nghĩa đường và Diệp gia tộc nhân đã kiệt sức, tử thương thảm trọng. Chỉ còn lại mười mấy cao thủ có thể chiến đấu tiếp, liệt Vô Song dựa vào ngậm khí liều mạng nên mới không bại vong, còn Tiểu Bình cũng chỉ còn biết liều mạng với đại trưởng lão. Diệp Thừa Thiên, lý Ngọc, lăng Vân, mặt sọc đều đầu tóc rối bù, toàn thân đầy máu thở hồng hộc, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Xoạt xoạt xoạt. Dưới thành xuất hiện hơn trăm võ sư mới của Lục Lâm bang, hồng giáng đòn quyết định với nhân mã trên thành.

“Bỏ vũ khí xuống, bó tay chịu trói, ta đảm bảo các người tạm thời không chết.” Tô Chiến Thiên quát to đầy khoa trương. Đến lúc này, đối thủ hầu như đều liều mạng, hẳn không muốn chịu thêm tổn thất khi thắng lợi đã nằm trong tay.

“Rầm chó nhà người cú ngay.” Lý Ngọc cười vang: “Có gan cứ xông lên, lão tử dù chết cũng phải kéo theo một toán.”

Đoạn y đẩy lên hỏa quang, y phục dính sát người bị dòng khí cuồng bạo thổi tung, lớp da lộ ra được phủ một lớp ánh sáng đỏ mờ mờ.

“Nộ viêm bá trảm!” Y vung đao lên, mục tiêu là tứ trưởng lão đang đấu với Liệt Vô Song. Nhất đao uy mạnh, bá khí ràn rạt, uy lực không kém gì nhất giai võ tông. Nhất đao này là tuyệt chiêu y tự sáng tạo, dốc hết nguyên lực vào. Đao quang rực lên, y liền gục xuống, không thể động dậy nữa.

Vốn tình thế đã bị Lục Lâm bang khống chế nên không ai phòng bị. Nhất đao cực kỳ lăng lệ, nháy mắt đã vút đến trước mặt tứ trưởng lão.

Tứ trưởng lão chỉ kịp giơ vũ khí lên đỡ, liền bị lực xung kích cuồng bạo nhấn chìm trong hỏa quang. Liệt Vô Song tâm tùy ý động, biết cơ hội không thể tốt hơn, vung đao chém vào cổ đối phương.

Xoạt. Vết thương sâu đến tận xương từ vai tứ trưởng lão kéo dài đến đùi, máu phun như suối, xương ngực lão gãy vụn, cắm vào tạng phủ.

“Phụt!” Phun ra một ngụm máu, tứ trưởng lão ngã ngựa với ánh mắt đầy bất cam.

“A!” Tô Chiến Thiên nhảy lên như chơi chơi ở dưới thành, cuồng nộ xung thiên: “Giết hết chúng cho ta, xé xác thành trăm mảnh.”

Hắn gần như mất trí, tổn thất một võ tông, đối với Lục Lâm bang khác nào đã kích hủy diệt.

“Hắc hắc, được rồi.” Lý Ngọc gian nan nhếch miệng lên, mắt mờ đi nhanh chóng rồi ngoẹo đầu ngất xỉu.

Chúng nhân đã buông xuôi, chuẩn bị nhắm mắt đợi chết thì thình không đột nhiên truyền lại kim nguyên khí tức cực mạnh, không hề kém hơn khi Tô Chiến Thiên toàn lực bạo phát, hơn nữa ẩn chứa khí thế khiến tất cả run sợ.

“Tô Chiến Thiên! Người dám đến Mộ Quang thành gây chiến, hôm nay ta sẽ khiến người không còn mạng mà về.” Giọng nói vang vang trên không như sấm động, vọng vào tai mỗi người.

Trên thành, chúng nhân đã đạt đến cực hạn đều vui mừng đến phát cuồng với âm thanh đó.

“Phong nhi! Sau cùng con cũng về sao?” Diệp Thừa Thiên mắt rướm lệ.

“Tiểu tử này về đúng lúc lắm.” Khóe miệng Trương Bách Cường nhếch lên lắm bảm.

Chúng nhân đều lớn tiếng hoan hô, nhìn lên không tìm tung tích Diệp Phong. Tuy họ lấy làm lạ sao gã lại từ trên không đáp xuống, nhưng với gã thì mọi kỳ tích đều có thể.

“Diệp - Phong!” Tô Chiến Thiên nghiêng răng, tóc tai dựng đứng ngẩng nhìn. Lục Lâm bang chúng kinh hoàng nhìn lên tìm kiếm nhân vật là ác mộng của chúng. Dù Lục Lâm bang đang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng sĩ khí vẫn tụt hẳn đi. Uy nhiếp của Diệp Phong không ngờ đến mức đó.

Trên thình không, một đôi cánh trắng trải ra sáu, bảy thước, diệp Phong đứng trên lưng tam giai Bạch vũ kiêu, tru Thần cung đã kéo căng như vành trăng, toàn thân kim quang rực lên, uy phong cực độ. Tiểu Hôi đứng trên vai gã, hoa chân múa tay chỉ vào Tô Chiến Thiên mà nhả mặt. Lúc trước nó bị hấn đánh về nguyên hình nên vẫn nhớ mối thù.

“Cẩn thận.” Tô Chiến Thiên từng lĩnh giáo lợi hại của Tru Thần cung, liền lên tiếng nhắc nhở.

“Vũ sát tiên!” Diệp Phong cười lạnh, tru thần tiên sẵn sàng phát ra, thân mũi tên lớn hơn bình thường nhiều, kim sắc viên cầu ở đầu mũi tên rực như vàng dương. Gã khẽ quát, thình không giáng xuống một quang sáng.

Rời khỏi dây cùng, kim sắc viên cầu nhanh chóng khuếch đại, lúc còn cách mặt đất hơn hai trượng thì quay tít, vô số kim quang tỏa ra, từ trên không rải xuống, nơi dày nhất chính là đội võ sư Lục Lâm bang vừa phái ra.

291. Chương 291 : Quyết Chiến

Quả cầu màu vàng như vàng thái dương, phát ra ánh sáng chói mắt trong khi quay tròn trên không. Kim mang bắn ra sánh ngang tên bén, dù cao giai võ sư cũng khó lòng chống nổi. Thoáng sau tiếng kêu gào thảm thiết vang khắp đội hình Lục Lâm bang.

Tay chân và thân thể nhiều người bị kim quang xuyên qua, máu trào như suối, nhuộm đỏ khu vực bị mưa tên bao phủ, ai nấy nhìn vào đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ một đòn. Một phần ba hơn trăm võ sư Lục Lâm bang mất mạng, hai phần ba còn lại bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ, nhất thời không thể chiến đấu. Vũ sát tiên của gã không nhắm vào Tô Chiến Thiên hoặc võ tông nào của Lục Lâm bang nhưng chấn động mang lại còn hơn giết chết một võ tông.

Một mũi tên đánh gục hơn trăm võ sư, gần nửa lại là cao giai võ sư. Chiến tích này, dù có thực lực võ tôn cũng vị tất thực hiện được gọn gàng như gã. Tô Chiến Thiên há hốc miệng, toàn thân run rẩy, không hiểu vì giận hay sợ...

Bạch vũ kiêu lượn vòng trên không, nhanh chóng đáp xuống Mộ Quang thành. Diệp Phong nhảy xuống, đáp vào giữa vòng vây của Lục Lâm bang. Tiểu Hôi nhảy khỏi vai gã, đâm ngực rồi lớn bổng lên, múa hai cánh tay như trụ sắt lao vào võ tông trưởng lão của Lục Lâm bang.

Ầm! Ầm! Bùng!...

Ba võ tông trưởng lão còn đang chấn kinh, không dám chính diện giao phong với nó, nhao nhào tránh đi, nhảy khỏi tường thành. Các võ sư không kịp tránh thì gánh chịu tai ương, bị nó hất bay từng loạt khỏi tường thành.

Võ sư thực lực khá một chút còn miễn cưỡng đáp xuống an toàn, những võ sư bị ngọn quyền của nó khiến có hoa mắt thì không may mắn như thế, trong lúc không kịp phản ứng thì đã ngã nhào, không ít tên vỡ óc, thậm chí mất mạng.

Thanh lý xong địch nhân trên thành, tiểu Hôi gầm hai tiếng với Bạch vũ kiêu trên không, nó lượn hai vòng rồi vỗ cánh bay về Vụ Ân sơn.

Coi như nó xui xẻo, vốn là phi hành yêu thú nên nhân loại và yêu thú thực lực cao hơn cũng không làm gì được nó. Nhưng khi phát hiện Diệp Phong và Tiểu Hôi đang đi đường thì nó định sà xuống “bắt nạt”, ai ngờ đá phải tảng sắt, tiểu Hôi là tứ giai cự viên, còn thực lực thật sự của Diệp Phong cũng không kém hơn. Nó còn chưa kịp phản ứng thì bị một người một thú liên thủ bắt sống.

Diệp Phong đang nóng lòng về Mộ Quang thành nên không lấy mạng Bạch vũ kiêu mà bức nó phải nghe theo sai khiến. Muốn hoàn toàn thu phục yêu thú thì không đơn giản nhưng chỉ yêu cầu nó đưa gã về Mộ Quang thành thì lợi dụng lực phẩm nguyên đơn và huyết thống và giai vị của Tiểu Hôi thì nó nhanh chóng khuất phục. Hiện giờ đã hoàn thành nhiệm vụ, tất nhiên nó quay về chốn cũ.

“Trương huynh, lần này huynh đến trợ giúp, diệp mỗ xin nợ ân tình.” Diệp Phong ôm quyền cười cảm kích. Bách Cường bang không còn ai khác xuất hiện, gã thoáng nghĩ là hiểu nguyên nhân. Nhưng tình hình cho thấy nếu không có Trương Bách Cường đưa Tiểu Bình đến thì e chúng nhân không chống chọi nổi.

“Diệp huynh đệ nói vậy thì không coi Trương mỗ là bằng hữu, không thì đâu có nói những lời khách sáo như với người ngoài như thế.” Trương Bách Cường bất mãn.

“Ha ha, là Diệp mỗ khách sáo, xin lỗi, xin lỗi.”

Chúng nhân cùng cười vang.

“Phong nhi! Về rồi là tốt nhưng đối phương hiện tại còn bốn võ tông...Chúng ta, e rằng không giúp được.” Diệp Thừa Thiên miễn cưỡng mỉm cười.

Ai nấy đều đã cạn kiệt, liệt Vô Song thấy gã đáp xuống thì ngắt xiu. Ban nãy họ kiên trì được là nhờ ý chí, giờ ngừng tay thì cùng cảm nhận thấy thể nội khô kiệt, thậm chí động đậy cũng khó khăn.

Diệp Phong xòe tay, các loại đơn được xuất hiện.

“Màu trắng là Sinh hóa đơn, mau cho các huynh đệ trọng thương uống vào, có thể cứu mạng được. Đây là nguyên đơn, các vị chia nhau theo thuộc tính. Viên nhỏ là Bổ khí đơn, có thể khôi phục nguyên khí cho thân thể, có lợi cho điều tức. Việc còn lại, cứ giao cho mỗ.”

Gã ngoái lại, sát ý loáng lên rồi tắt. Lần này không hiểu bao nhiêu huynh đệ Tụ Nghĩa đường và Diệp gia tộc nhân mất mạng ở đây. Món nợ máu này hôm nay phải thanh toán với Tô Chiến Thiên. Thực lực của gã tăng cao, đủ để đấu chính diện với hắn. Lần này, gã không để hắn tung hoành nữa, tất cả cũng nên kết thúc thôi.

“Diệp huynh đệ, cầm tặc tiên cầm vương. Chỉ cần giết chết hoặc trọng thương Tô Chiến Thiên, tam đại thế lực sẽ nhận được tin ngay. Họ nhất định không bỏ qua cơ hội tiêu diệt Lục Lâm bang.” Trương Bách Cường nhắc.

Gã hít sâu một hơi, mắt ánh thần quang nhìn xuống phía dưới lớn tiếng: “Tô Chiến Thiên! Dám quyết tử chiến với ta không?”

Tiếng quát như sấm vang, cơ hồ vọng khắp Mộ Quang thành, thậm chí đến ngoài mấy dặm. Dù là nhân mã phụ thuộc Lục Lâm bang và cao thủ tam đại thế lực mai phục đều nghe rất rõ.

“Có gì không dám.” Tô Chiến Thiên lạnh buốt trong lòng, trước mắt mấy vạn thuộc hạ nên không thể chịu lép, hà huống Diệp Phong trừ cây kim cung lợi hại ra thì thực lực thật sự không uy hiếp được hắn. Dù gã sử dụng kim cung thì hắn cũng có cách ứng phó.

“Hai chúng ta chấm dứt tất cả ở dưới chân Mộ Quang thành này.” Diệp Phong dùng ngữ khí lạnh lùng: “Ai thua là chết.”

Sắc mặt Tô Chiến Thiên cứng lại. Đơn đấu thì hắn không sợ, nhưng tiến hành sinh tử chi chiến lại là việc khác. Hà huống Diệp Phong hiện giờ một mình, cộng thêm Tiểu Hôi thì cũng không là đối thủ của ba võ tông phe hắn. Hà huống hắn có tới mấy vạn nhân mã tại đây, mạo hiểm làm gì?

“Người dựa vào đâu mà đưa ra điều kiện đó? Hiện tại trừ ngươi, tất cả sẽ chết nếu ta phát tay một cái.” Tô Chiến Thiên cười lạnh: “Ngươi tưởng ta sẽ trúng kế khích tướng sao?”

“Bằng vào đâu?” Diệp Phong cười lạnh, vẫy Tru Thần cung nhảy lên tay Tiểu Hôi, thân cung rực kim sắc quang mang khiến thành viên Lục Lâm bang tan gan vỡ mật.

“Nếu ngươi không đồng ý có thể phát tay thử xem. Ta coi ai dám xông lên.” Gã hé cười, lộ ra hàm răng trắng, mắt lóe hung quang, gần giọng: “Lên một tên ta giết liền, cả trăm tên thì ta cũng giết sạch. Không sợ kim quang thì cứ xông lên.”

Chưa dứt lời, thành viên Lục Lâm bang đều lùi lại một bước. Uy lực của Vũ sát tiên thì chúng nhìn thấy rất rõ, cả cao giai võ sư không chống được, đại đa số chỉ có thực lực võ sĩ, địa vị trong bang cũng không cao lắm, đương nhiên không dễ dàng xông lên chịu chết.

“Đáng ghét.” Tô Chiến Thiên cũng hiểu nếu cứ ép thủ hạ xông lên chỉ sợ hiệu quả sẽ đi ngược với mong muốn. Hắn ra hiệu cho đại trưởng lão và nhị trưởng lão, chuẩn bị vòng lên vây ráp gã. Tru Thần cung tuy lợi hại nhưng chỉ khi công kích tầm xa, còn xáp lá cà thì không thể phát huy uy lực.

“Nếu ta là người sẽ không ngốc tới mức so tốc độ cùng Tiểu Hôi...” Diệp Phong cười lạnh khinh miệt, tiểu Hôi mang theo cả gã lắc mình, từ trên thành đáp xuống, hóa thành vô số tàn ảnh dưới đất, dù nhãn lực của Tô Chiến Thiên cũng không nhìn rõ.

Hắn từng đấu với Tiểu Hôi nên hiểu tốc độ của nó vượt xa võ tông thông thường, sắc mặt liền xanh lét. Nếu Tiểu Hôi mang theo Diệp Phong liên tục di chuyển, rồi sử dụng tuyệt chiêu sát thương quy mô lớn của Tru Thần cung thì e nhân mã hắn mang theo sẽ mất mạng hết dưới mưa tên. Bang chúng mà chết hết thì một bang chủ trợ trợ còn ý nghĩa gì?

“Được, ta đồng ý quyết chiến sinh tử với người. Nhưng con khỉ này không được giúp sức.” Tô Chiến Thiên cân nhắc một hồi rồi đồng ý lời khiêu chiến. Nếu hôm nay không trừ được gã, sau này không còn cơ hội tốt hơn nữa.

“Đương nhiên!” Gã nheo mắt: “Bảo hai vị võ tông trưởng lão của người lùi lại hơn trăm thước. Còn về Tiểu Hôi...Ta sẽ bảo nó lên trên thành. Trừ phi một phe tử vong, bằng không không ai được nhúng tay.”

“Không vấn đề gì.” Tô Chiến Thiên đưa mắt ra hiệu, lưỡng vị trưởng lão dẫn nhân mã từ từ lui lại. Trong mắt hắn hàm chứa ý vị không nói thành lời.

“Ha ha ha! Đại chiến thế này sao lại không có ai chứng kiến.” Tiếng cồng vang từ xa vọng lại, ba thân ảnh xẹt tới từ phía sau nhân mã Lục Lâm bang. Chỉ mấy hơi thở là đã tới nơi.

“Vậy do người đứng đầu Vân Châu Thanh Hồ bang, trưởng gia, lôi gia liên thủ là người chứng kiến, được chăng?” Nhân vật đầu não của tứ đại thế lực cùng tới.

“Mỗi hoàn toàn không có ý kiến.” Diệp Phong xòe tay cười nhẹ: “Đề nghị đó rất công bằng.”

Tô Chiến Thiên sầm mặt, tam đại cự đầu xuất hiện hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của hắn. Vốn hắn định tìm cơ hội trong lúc giao chiến liên thủ với hai trưởng lão vây công Diệp Phong, sẽ trừ được mối họa tâm phúc. Nhưng giờ có thêm ba võ tông ở ngoài thì cách đó phá sản.

Hơn nữa đối phương đã nói rõ tình thế, họ không mang theo cao thủ cấp võ tông, coi như đã thể hiện thái độ cho hắn thấy.

Nếu hắn thắng thì họ sẽ không mạo hiểm đắc tội Lục Lâm bang mà ám toán. Dù gì hiện trường còn có hai võ tông trưởng lão nữa của Lục Lâm bang, thực lực song phương không chênh lệch nhiều. Mà dù chênh lệch thì Tô Chiến Thiên và hai trưởng lão muốn rút đi cũng không khó.

Nếu hắn chiến bại, họ sẽ không ngại vào hòa liên thủ diệt Lục Lâm bang đương trường. Hai võ tông trưởng lão không đáng cho họ lo, hà huống hắn mà chết thì hai trưởng lão này còn trung thành với Lục Lâm bang hay không là chuyện không ai liệu trước được...

Tô Chiến Thiên, đang bước lên tuyệt lộ.

292. Chương 292 : Võ Sư Thực Lực Võ Tông

“Ba vị muốn bức bách Tô mỗ đến đường cùng hả?” Tô Chiến Thiên tỏ vẻ cực kỳ khó coi.

“Tô bang chủ sai rồi, ban này bang chủ đã đồng ý với lời khiêu chiến của Diệp Phong tiểu huynh đệ, bọn mỗ chỉ muốn làm người chứng kiến mà thôi, đảm bảo cho quyết đấu được công bằng.” Trương Bá Thừa mỉm cười lắc lắc đầu: “Lẽ nào bang chủ nuốt lời? Không dám ứng chiến?”

“Hừ.” Tô Chiến Thiên hừ mũi. Đến nước này chỉ còn cách giao chiến sinh tử công bằng với Diệp Phong. Bằng không danh tiếng của Lục Lâm bang tại Vân Châu sẽ xuống đến đáy. Hắn có chí nhất thống Vân Châu nên không đời nào chấp nhận việc đó.

“Tô bang chủ không có ý kiến thì bắt đầu thôi.” Lôi gia tộc trưởng trầm giọng: “Nhưng ai vô can lui xa trăm thước. Ai dám nhúng tay vào tất bị ba người bọn mỗ liên thủ tru sát!”

Người đứng đầu tam đại thế lực đều là trung giai võ tông, nếu liên thủ thì trừ Tô Chiến Thiên, không ai chống được. Hai trưởng lão Lục Lâm bang cay đắng nhìn nhau, đành ngoan ngoãn lui xa, không dám có ý gì.

Tam đại cự đầu lùi xa, tiểu Hôi leo lên tường thành, đôi mắt trong veo nhìn hai người đứng đối diện bên dưới.

“Diệp Phong huynh đệ sẽ thắng chứ? Đối thủ là lục giai võ tông đấy.” Lăng Vân vừa trọng thương nhưng nhờ công hiệu thần kỳ của Sinh hóa đơn nên khôi phục gần nửa, miễn cưỡng đứng lên được.

“Mỗ nghĩ là...Có. Nhất định sẽ thắng.” Lý Ngọc thận trọng gật đầu.

“Diệp Phong dám khiêu chiến tất có điểm nắm chắc, chúng ta chờ xem.” Liệt Vô Song tỉnh lại, tất cả tụ tập trên tường thành, chăm chú xem trận chiến sắp diễn ra.

Gần đó, ba nhân vật đầu não chấp tay đứng nhìn, khẽ nhếch môi bàn luận gì đó.

“Tiểu tử này gan dạ lắm, dám liều mạng với tên điên Tô Chiến Thiên...” Thanh hổ bang bang chủ nheo mắt nhìn Diệp Phong rồi nhướng mày: “Tô Chiến Thiên là lục giai võ tông, nếu bảo y đấu một trận với hắc rồi chạy thoát thì ta còn tin được, nhưng muốn thắng hoặc giết hắc, e rằng không thể nào.”

“Ừ...Nhưng cây kim cung của y tựa hồ rất đặc biệt. Theo tin tức chính xác, tam trưởng lão Lục Lâm bang bị thương dưới cây cung này, cả Tô Chiến Thiên cũng suýt trọng thương. Theo ta thì đó là ý trượng của Diệp tiểu tử.” Lôi gia gia chủ gật đầu, luận thực lực thì không ai nghiêng về Diệp Phong còn chưa tấn thăng võ tông. Khoảng cách đó vốn không thể vượt qua.

“Hắc hắc hắc! Chúng ta không cần ngồi đây đoán mò, kết quả sắp có thôi mà.” Trương Bá Thừa cười bảo: “Ai thắng ai bại thì chúng ta cũng không tổn thất gì...Hơn nữa ta thấy tiểu tử Diệp Phong này không đơn giản như bề ngoài. Tô Chiến Thiên muốn thắng cũng không dễ đâu.”

“Tiểu tử họ Diệp này mọc từ đâu ra nhỉ? Diệp gia sao có thể xuất hiện nhân vật cỡ này...” Lôi gia tộc trưởng nhíu mày lo lắng: “Nếu y thắng được Tô Chiến Thiên, ai biết liệu Tụ Nghĩa đường có trở thành Lục Lâm bang chăng?”

“Chỉ riêng thiên phú tu luyện thì điều đó không có gì không ổn. Nhưng vũ khí, võ kỹ trong tay y cùng thủ đoạn giao đấu thì cả chúng ta cũng tự thẹn không bằng. Sau lưng y nhất định có một nhân vật siêu phàm chỉ đạo.” Thanh hổ bang bang chủ lắc đầu than: “Nhân vật như vậy, chỉ hướng e là không ở Vân Châu!”

Y đã quyết định, dù thế nào cũng không đắc tội Diệp Phong và Tụ Nghĩa đường. Bất quá nếu Diệp Phong chiến bại thân vong hôm nay thì là chuyện khác.

“Dù thế nào, hiện tại Lục Lâm bang mới là địch nhân lớn nhất của chúng ta...” Trương Bá Thừa chưa dứt lời, mục quang đột nhiên nhìn xuống, lạc giọng: “Sức mạnh này...Sao có thể?”

Bên ngoài Diệp Phong, kinh cực thứ giáp, kim nguyên thứ nhận dài cả thước mọc khắp mình, năng lượng khí tức phát ra không kém hơn khí tức của nhị giai võ tông điều động thiên địa chi lực. Nhưng ba võ tông cường giả đều không cảm thụ được thiên địa chi lực quanh mình Diệp Phong dao động.

Có nghĩ là gã chỉ dựa vào nguyên lực trong khí hải cũng đủ đạt đến nhị giai võ tông, làm sao họ lại không kinh ngạc? Cảnh giới ý thức của Diệp Phong vẫn chỉ là thất giai diên phong võ sư nhưng thực lực thật sự đã vượt qua nhất giai võ tông. Nhận thức của mọi võ tông tại trường đều bị đi ngược.

Tô Chiến Thiên thầm run lên. Diệp Phong lại mạnh hơn rồi. So với hôm ở Thiết Hùng thành, ưu thế của gã lại tăng thêm hai bậc, thật ra gã thực hiện bằng cách nào? Cảnh giới ý thức rõ ràng chưa tăng, sao thực lực lại đột nhiên cao lên?

Mắt hắc sau rớt cũng ánh lên ngưng trọng, thiên địa chi lực dấy lên diên cuồng khiến thân thể hắc cháy rực. Mặt đất dưới chân hắc bị nhiệt độ cao đốt cháy đen. Ngay từ đầu hắc đã dốc toàn lực, muốn triệt để

tiêu diệt Diệp Phong, không thì chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ bị gã vượt qua. Cảm giác hoảng sợ chưa từng có đó khiến óc hắn dấy lên ý niệm điên cuồng.

“Để ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám khiêu chiến bản tông!” Tô Chiến Thiên cong tay thành trảo, hỏa nguyên lực cấp tốc chuyển động trong lòng tay, hình thành một hỏa cầu. Hỏa cầu tăng trưởng cực chậm nhưng hỏa nguyên năng lượng ẩn chứa trong đó lại tăng vọt.

Hỏa nguyên lực mỗi lúc một ngưng kết, hỏa cầu rung lên kịch liệt, một khi nổ tung thì tất vô cùng đáng sợ.

Cảm thụ hỏa nguyên khí tức mạnh dần, diệp Phong không dám sơ ý, tấn tạt thuật phụ thể, đồng thời thôi động kim nguyên lực, thi triển lục phẩm thân pháp võ kỹ. Thân hình gã liên tục lắc lư khiến Tô Chiến Thiên không tài nào nắm bắt được vị trí.

Hỏa cầu hàm chứa uy lực khiến cả Diệp Phong với thực lực hiện giờ cũng không muốn ngạnh tiếp.

“Tốc độ kinh nhân lắm...Nhưng còn chưa đủ. ”!” Tô Chiến Thiên dậm chân, thân hình như thuận di, thoáng sau đã chặn giữa đường di chuyển của Diệp Phong, hỏa cầu thò ra như chớp, hỏa cầu cực kỳ không ổn định cũng to hơn, tựa hồ sắp nổ.

Một đòn này dù không đánh trúng thân thể Diệp Phong cũng phát huy được uy lực khủng khiếp.

“Hừ, trả lại chiêu này cho ngươi.” Diệp Phong sắp lao vào thì Linh tê nhất chỉ ngằm ẩn trên tay phải đột ngột bung ra, mũi chân gã bọc trong lớp kim mang như mũi khoan ẩn xuống đất, thân thể nghiêng đi, đà lao dừng lại, xoay tít tại chỗ. Kinh cực thứ giáp rục kim nang, hình thành một bức tường năng lượng cực dày.

Trong tích tắc, hỏa cầu của Tô Chiến Thiên bị Linh tê nhất chỉ bắn trúng chính diện, quả cầu vốn không hề ổn định lập tức nổ tung, cả hắn cũng không kịp đề phòng.

Ầm! Một bóng xám từ trong hỏa quang vút ra, uốn mình trên không rồi đáp xuống, lùi liền mấy bước mới đứng vững được. Tay áo bên phải của Tô Chiến Thiên hóa thành tro, cơ nhục cháy đen, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Hỏa cầu vốn bị hắn khống chế, có thể hoàn toàn hóa giải uy lực sức nổ, dù hứng chịu năng lượng công kích ở mức nhất định cũng có thể chịu được. Nhưng hắn quên rằng Linh tê nhất chỉ của Diệp Phong có độ ngưng tụ kim nguyên hơn xa hỏa cầu, nên khi bị xuyên thủng thì hắn không kịp trở tay, bị tuyệt chiêu của mình phản ngược.

Luận về tinh xảo, gã tự tin Linh tê nhất chỉ không thua võ kỹ nào.

Gã có bức tường kim nguyên bảo vệ, cộng thêm còn cách trung tâm sức nổ một quãng nên dễ dàng chặn được.

Thân thể xoay tít dần dừng lại, khoe môi gã nhếch lên trào lộng, nhìn Tô Chiến Thiên méo mặt vì đau đớn: “Tô lão cầu, tự lãnh đòn võ kỹ của mình thấy thế nào.”

“Được lắm, là ta tính sai, không ngờ ngươi có võ kỹ này.” Linh tê nhất chỉ, tô Chiến Thiên không phải lĩnh giáo lần đầu, nhưng khí đó chiêu này không uy hiếp được hắn nên không để tâm, giờ lại trở thành khắc tinh của Ngưng hỏa cuồng bạo.

“Hôm nay ngươi chết chắc.” Sắc mặt gã âm lạnh, quát vang.

Thực lực của gã hiện giờ ngang với Tô Chiến Thiên, nguyên lực có kém hơn nhưng Thần thông thuật đủ để bù lại. Cận chiến, kinh cực thứ giáp sắc bén vô cùng, dù Tô Chiến Thiên là lục giai võ tông mà đấu xáp lá cà lâu cũng không chống nổi. Viễn chiến thì Linh tê nhất chỉ uy lực kinh nhân, khi gã dốc sức thôi động thổ nguyên khí hải để tương sinh kim nguyên lực thì dù Tô Chiến Thiên toàn lực phòng ngự cũng vị tất chặn được.

Nếu Tô Chiến Thiên không còn thủ đoạn nào khác thì phi thường bất lợi.

“Bản nhân tung hoành Vân Châu mấy chục năm, khi xưa đối diện bốn võ tông cùng cấp vây giết mà cũng chưa từng thất bại mất mạng. Chỉ bằng một tên nhóc lông chưa mọc đủ nhà ngươi mà dám nói ta chết hả.”

Tô Chiến Thiên gầm to: “Ta sẽ cho người thấy dù người có sức mạnh của võ tông thì vẫn chưa phải là võ tông thật sự.”

“Lớn lối thì ai cũng nói được, có bản lĩnh gì thì giở ra đi.” Diệp Phong cười lạnh coi thường. Tô Chiến Thiên càng nổi nóng thì tình thế càng có lợi. Gã không ngu xuẩn đến mức khinh thị hắn mà chỉ kích nộ đối phương rồi tìm ra sơ hở để tung đòn quyết định.

Dù Tô Chiến Thiên hay Diệp Phong đều có năng lực trọng thương đối phương, nếu một phe trúng đòn khó chịu đựng nổi thì thắng lợi sẽ rời xa. Lúc đó, đầu óc lãnh tĩnh cực kỳ quan trọng.

“Tiểu tử này còn biết cả tâm lý chiến, giảng bày cho Tô Chiến Thiên nhảy vào?” Lôi gia tộc trưởng lắc đầu cười bảo.

“Nhưng y không hiểu Tô Chiến Thiên, ngoại hiệu của hắn là Phong tử, một khi mất đi lý trí sẽ phát huy chiến lực cao hơn hai thành so với bình thường. Lúc xưa nếu không vì thế hà cớ chúng ta bị hất đột vây chạy mất.”

“Tiểu tử này hiện tại đang tự tạo quả đắng cho mình.” Trương Bá Thừa nhíu mày nhận xét, bọn họ đều mong gã thắng.

293. Chương 293 : Tấn Cho Một Trận

Chát. Tô Chiến Thiên vẩy cánh tay thụ thương, hỏa nguyên lưu chuyển trong huyết mạch, rừ sạch lớp cháy đen ngoài da, đồng thời mất rực hung quang, nộ ý xung thiên.

Hắn có điểm khác với võ giả tầm thường. Viêm cuồng và phẫn nộ có thể kích phát tiềm lực của hỏa nguyên khí hải, loại thể chất có thể lấy tình cảm thôi động khí hải này cực hiếm trong số các võ giả tu luyện ngũ hành, mấy vạn người mới có một.

Ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ tương ứng với năm loại tình cảm của con người: Sướng, giận, buồn, vui, sầu muộn. Cực ít võ giả có thể thông qua kích phát tình cảm khác nhau tương ứng với khí hải để phát huy chiến lực mạnh hơn.

Tô Chiến Thiên chìm vào cơn giận điên cuồng, khí hải dấy lên cuồng loạn, hỏa nguyên kinh nhân đó còn mạnh hơn trạng thái đỉnh cao của hắn.

“A!” Sau tiếng quát, Tô Chiến Thiên song thủ ngưng trào, chân khom xuống, thân thể căng ra như cây cùng kéo căng, lao vào Diệp Phong. Tốc độ tăng hẳn.

Tốc độ bạo phát quá nhanh. Diệp Phong chỉ cảm giác mắt hoa lên, đầu óc vang tiếng chuông cảnh báo, theo ý thức lách người, tránh khỏi đòn đánh đầy khí thế của đối thủ.

Tô Chiến Thiên chụp hụt, chân cắm xuống đất, thân hình vắn đi, chân còn lại căng ra như thiết trụ, mang theo hỏa hồng quang mang quét vào eo gã.

Tô Chiến Thiên không thi triển võ kỹ, tu vi đạt đến cao giai võ tông thì lĩnh ngộ nguyên lực đã cực kỳ thâm sâu, thuận tay vung lên cũng có uy năng không kém gì ngũ phẩm võ kỹ, với hỏa nguyên năng lượng hùng hậu thì mỗi đòn đều có thể uy hiếp được Diệp Phong không thi triển Thiết bì thuật.

Diệp Phong nhất thời bất cẩn, không ngờ Tô Chiến Thiên khi nổi giận thì thực lực tăng cao, gã không kịp chuẩn bị, đành dốc sức thôi động khí hải, giơ hai tay ra chặn.

“Bùng.” Tay chợt bị cự lực hung hãn ép xuống, thân thể lảo đảo, bị ném văng đi.

Tô Chiến Thiên đắc thế không dừng tay, lao theo sát sạt, tay phải ngưng thành hỏa nguyên đao nhận to lớn chém xuống, khí thế ngăn sông xẻ núi. Diệp Phong ở lơ lửng trên không, muốn tránh tất vô cùng gian nan.

Bất quá gã không hoảng sợ, ánh mắt ngưng lại, linh tê nhất chỉ bùng ra, nhắm thẳng vào ngực hắn.

Chỉ cần Tô Chiến Thiên tránh né Linh tê nhất chỉ, gã sẽ có khoảng trống để tránh được ngọn đòn hàm chứa cơn giận của hắn.

Nhưng Tô Chiến Thiên đang nổi giận không thể đánh giá theo lẽ thường. Hắn không tránh, tả quyền nghênh đón kim quang xẹt tới, đao mang ở tay phải không hề giảm tốc, vằm chém vào mặt Diệp Phong. Hắn đột nhiên bạo phát một loạt đòn khiến gã bất ngờ.

Ầm! Ngọn đòn này ấn gã xuống đất, đất đá vỡ vụn, mặt đất rung lên, một miệng hố lớn xuất hiện trước mắt chúng nhân. Tay trái Tô Chiến Thiên chảy máu ròng ròng, một ngón tay bị bắn gãy nhưng hắn vẫn hung hãn cực độ, hỏa nguyên lực từ tiểu phúc trào lên ào ào.

“Hỏa quyền long đằng!” Hắn lại xuất tuyệt chiêu thất phẩm võ kỹ, bốn con hỏa long uốn lượn vút lên, rồi lao bổ xuống, mục tiêu là Diệp Phong ở dưới hố sâu.

Ầm! Tiếng nổ này càng chấn động hơn mấy lần. Lửa rừng rực từ dưới hố sâu bốc lên, phát ra tiếng tanh tách.

Chúng nhân đều biến sắc.

“Xong rồi. Chính diện lãnh một đòn thất phẩm võ kỹ, còn là hỏa nguyên thất phẩm võ kỹ thì dù Diệp Phong đúc bằng sắt cũng trọng thương.” Lôi gia tộc trưởng thở dài tiếc nuối.

“Tô Chiến Thiên bản thân là lục giai võ tông, phát diện rồi thì thất giai võ tông cũng khó đấu. Chàng trai trẻ quá khinh địch... Với bản lĩnh của y, dù thất bại cũng không nhanh như thế.”

Chúng nhân Tụ Nghĩa đường và Diệp gia ở trên thành đều căng thẳng, cơ hồ muốn thét lên. Chỉ có Tiểu Hôi hấp háy cặp mắt trong veo, đuôi khê ve vẩy, không có vẻ gì khẩn trương cả. Nó ở với gã lâu, rất quen thuộc khí tức của gã.

“Người đánh sướng tay chưa?” Trong hố lửa vang lên âm thanh quen thuộc, bọn Lý Ngọc hớn hở còn tam đại cự đầu đều kinh hãi.

Nói ra bằng ngữ khí đó, xem ra Diệp Phong không thể thảm như họ tưởng. Lẽ nào gã không chỉ có thủ đoạn công kích vượt cấp mà phòng ngự lại càng biến thái? Ai ngờ được gã an toàn được khi trúng đòn của lục giai võ tông thì triển thất phẩm võ kỹ.

Thiếu niên này còn bao nhiêu con bài nữa?

Gã nhét một viên Sinh hóa đơn vào miệng, phối hợp với nguyên nguyên lực, tu bổ vết thương với tốc độ mắt thường thấy rõ. Thân ảnh gã từ từ tan biến trong hỏa quang, sát ý rục lên trong con người đen láy.

Thật sự đau. Rất đau. Dù trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, gã kịp vận Thiết bì thuật hộ thân, nhưng vẫn bị thương không nhẹ.

Bất quá đó chắc là võ kỹ mạnh nhất của Tô Chiến Thiên? Hắn đã dốc toàn lực mà không khiến gã mất đi chiến lực thì tiếp đây đến lượt gã phát uy. Biết kỹ xảo thổ kim tương sinh rồi mà gã chưa từng được thi triển thống thống khoái khoái. Lúc này niềm tin tất thắng của gã không thể hình dung bằng lời, gã đã trưởng thành đến độ không sợ cả võ tông cường giả.

Khí thể của gã như cầu vồng vắt ngang trời, thân ảnh trở nên khổng lồ. Tô Chiến Thiên thì tụt hẳn khí thể tích tụ được do cơn điên, như dòng thác từ trăm trượng đổ xuống mặt đầm hư vô, không thấy tăm hơi gì.

Tô Chiến Thiên lạnh buốt cõi lòng, đứng yên tại chỗ.

Không thể nào! Hoàn toàn hứng chịu đòn mạnh nhất Hỏa quyền long đằng sao vẫn có thể đấu tiếp! Đầu óc cuồng nộ của hắn lãnh tĩnh lại, thực lực tăng lên nhờ đó cũng rút theo.

“Đến lượt ta.” Diệp Phong rất nhanh chóng nhận ra khí thể của hắn sa sút, biết cơ hội đã đến, mặc kệ vết thương chưa khỏi, lập tức như quỷ mị lướt đến trước mặt đối phương.

“Ném một quyền của ta.” Quyền đầu nhanh chóng to lên, phủ một lớp kim sắc kinh cực, như quả cầu gai đáng sợ giáng vào ngực Tô Chiến Thiên.

Bùng! Tô Chiến Thiên văng đi hơn mười thước, hỏa nguyên hộ giáp trước ngực lõm xuống, năng lượng ở đó mỏng gần như tan hết.

“Chưa hết đâu.” Không để hấn đứng vững, giọng Diệp Phong đầy sát ý lại vang vào tai hấn. Tiếng gió rít ràn rạt.

Chát. Lưng lại lãnh một cú đá, thể nội hấn sôi trào khí huyết, vội kinh hãi lách mình định kéo giãn cự ly. Hỏa nguyên hộ giáp của hấn tuy dày nhưng không chịu được bị Diệp Phong liên tục oanh kích.

Chát. Hấn mới di động bộ pháp, thấy ngay một đạo kim quang xẹt chéo tới, vừa hay vài vị trí hấn bước đến. Bất đắc dĩ, hấn phải dốc hỏa nguyên ra dùng đỡ thân hình. Diệp Phong như bóng với hình bám sát sau lưng hấn, quyền đầu, khuỷu tay, cẳng chân đầy gai hóa thành mười mấy tàn ảnh giáng thẳng thừng vào thân thể không thể động đậy.

Chát, chát, chát.

Hồng quang lóe lên trên hỏa nguyên hộ giáp sau lưng hấn, phản phát bị tước mất một lớp mỏng. Tuy từ không gian gần đó và thể nội tràn ra năng lượng bù lại nhưng vẫn không kịp tốc độ tiêu hao của hỏa nguyên.

“Quyền này báo thù cho các huynh đệ Hồng Diệp bang.” Cùng với tiếng quát, quyền phong của gã tụ thành mũi dùi xoáy ốc, giáng mạnh ra.

“A!” Tô Chiến Thiên gào lên thê thảm, văng đi thật xa, sau lưng máu thịt bầy nhầy. Bị đánh trúng một loạt đòn, hỏa nguyên hộ giáp của hấn không chịu nổi, triệt để tan tành.

Lưỡng vị trưởng lão Lục Lâm bang biến hấn sắc mặt, lắc mình định xông lên.

“Hai vị không muốn mất mạng thì đứng yên.” Tam đại cự đầu đã phòng bị, như thể thương lượng với nhau, cùng ngăn lại.

Ai cũng nhận ra Diệp Phong đã chiếm thượng phong tuyệt đối, quan trọng nhất là Tô Chiến Thiên đã mất đi lòng tin, võ kỹ lợi hại nhất của hấn cũng không thể trọng thương đối thủ thì hấn lấy gì mà đấu tiếp? Dù tu vi của hấn có cao hơn cũng chỉ còn nước biến thành bao cát chịu đòn, không còn cơ hội thủ thắng, thậm chí không chịu đựng được bao lâu nữa.

Đầu não của tam đại thế lực không cần cố kỵ, dù trở mặt với Lục Lâm bang thì ưu thế vẫn thuộc về họ. Lưỡng vị trưởng lão sợ hãi, run lên rồi thu động tác lại.

Lục Lâm bang...Xong rồi.

“Ngọn cước này báo thù cho Diệp gia tộc nhân.” Diệp Phong lao lên, lại tung cước vào mặt Tô Chiến Thiên, lực đạo kinh hồn phá tan hỏa nguyên giáp, vô số kim nguyên thứ nhận xuyên qua lớp hỏa nguyên mỏng mảnh sau cùng, cào nát mặt đối phương.

“Đòn này vì các huynh đệ Tụ Nghĩa đường đã chết.”

“Đòn này vì những người Vân Châu bị người tàn hại.”

OOo

Tô Chiến Thiên như bao cát tan nát, bị Diệp Phong bám sát liên tục tung đòn. Cơ đau từ khắp mọi bộ vị khiến hấn vừa giận vừa sợ, vốn tốc độ của hấn không kém hơn Diệp Phong nhưng bị đối phương đeo sát rồi thì như miếng keo dính, không tài nào bóc ra được. Hỏa nguyên thân pháp chú trọng bạo phát trong tích tắc, ưu thế là lướt theo đường thẳng, nếu giao đấu ở cự ly trong bình thì hấn không đến nỗi thế này.

294. Chương 294 : Hắc Âm Dung Bình

Quả thật quả báo đến quá nhanh. Ban nãy hấn lợi dụng Diệp Phong sơ ý, dốc toàn bộ sức mạnh ra đánh gã, tiếc là tuyệt sát thất phẩm võ kỹ cũng vô dụng. Hiện giờ hấn dùng chiêu cũ, nhân lúc hấn kinh hãi mà áp sát tung đòn khiến hấn không có cơ hội trả đòn. Nếu không ngờ võ tông có thể dồn thiên địa chi lực quanh đó để bổ sung nguyên lực với tốc độ cực nhanh, e rằng hấn đã trúng đòn trí mạng lâu rồi.

Dù vậy hấn cũng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa. Quyền cước của Diệp Phong như cuồng phong bạo vũ, cơ hồ không ngừng không nghỉ. Tô Chiến Thiên vừa thảm kêu than vừa thấy sợ hãi. Nỗi sợ hãi trước cái chết. Bao năm rồi hấn không trải qua cảm giác tính mạng mình nằm trong tay kẻ khác.

“Không, tô Chiến Thiên ta không thể chết thế này. Ta là Vân Châu bá chủ tương lai, sao lại chết trong tay một tiểu tử vô danh.” Lòng hấn bắt cam đến điên cuồng.

Kỳ thật thực lực của Diệp Phong không cao hơn Tô Chiến Thiên nên liên tục oanh kích đối phương mà không thể trọng thương. Thực lực thật sự của hấn còn cao hơn gã một chút, nhưng vì thấy tuyệt sát vô hiệu, khí thế của hấn chìm xuống tận đáy, lòng tin cũng mất đi, bị gã đánh cho không kịp trở tay. Cộng thêm công kích của gã quỷ dị phi thường, rõ ràng nguyên lực chỉ đạt mức nhị giai vô tông nhưng đánh trúng thân thể lại ngang với mỹ tứ giai vô tông. Lớp kim nguyên thứ nhận phủ kín thân thể gã xung kích phòng ngự khiến hấn không kịp đề phòng.

Mất tiên cơ, bị Diệp Phong cướp mất thế công và tận dụng điểm yếu của hấn là đánh xáp lá cà khiến hấn không thể hoàn mỹ thi triển thân pháp nên cục diện thất bại mới hiện ra nhanh thế. Tuy hấn còn chút chiến lực nhưng nhuệ khí mất hấn, không còn cơ hội lật ngược thế cờ.

“Chạy, hôm nay phải đào tẩu thôi.” Không thắng được thì hấn không muốn sa vào cảnh chuột chạy cùng sào, thực lực còn lại đủ để cho hấn bỏ chạy, chỉ cần kéo giãn cự ly thì mọi vô tông tại trường, kể cả Diệp Phong cũng không ngăn được.

Cạch. Dùng vai chặn một đòn của Diệp Phong, xương gãy vụn, hấn đau đớn đến méo mó gương mặt, nhanh chóng tích tụ hỏa nguyên lực, uốn người lướt đi mười mấy thước.

“Tiểu tạp chủng! Đợi lão tử quay về ngươi sẽ phải chịu sự báo thù tàn khốc nhất.” Cơ hội chỉ trong thoáng chốc, tô Chiến Thiên không dừng lại, hỏa nguyên tím nhạt tràn xuống dưới chân.

“Thất phẩm thân pháp: Thiểm lôi bộ!” Là đầu não Lục Lâm bang, tuyệt chiêu của hấn không ít. Cú lác mình lướt đi tới hơn năm trượng, lại đứng vào hướng có khoảng cách lớn nhất giữa Diệp Phong và tam đại cự đầu. Dù hai bên ngăn chặn thế nào cũng không thể hình thành bao vây hữu hiệu trong thời gian ngắn.

“Tô Chiến Thiên! Uống cho ngươi là nhất bang chi chủ, lại bội tín bỏ chạy.” Lôi gia tộc trưởng nộ hỏa xung thiên, cao giọng mắng.

“Lôi Thanh Vân! Trương Bá Thừa! Dịch Nam Thiên! Hôm nay các ngươi dám cản trở ta, khi ta đông sơn tái khởi sẽ lấy người chí thân của các ngươi ra huyết tể.” Tô Chiến Thiên dựng ngược râu tóc, mắt như rách mí, vừa chạy vừa gào lên.

Cả ba đều cứng người, tô Chiến Thiên giờ chỉ còn một mình, không vướng bận gì, mấy thành viên Tô gia còn lại đều bị Diệp Phong giết sạch. Nếu chặn được hấn, giết chết tại trận thì đã đành, nhưng giờ hấn đã thoát khỏi khống chế, ai dám chắc sẽ cầm chân được. Nếu hấn thoát được, sẽ báo thù đầy tanh máu như năm xưa thì hậu quả đó họ không muốn...

Hai trưởng lão Lục Lâm bang cũng nhấp nhồm, chặn tam đại cự đầu lại. Tô Chiến Thiên thoát được thì Lục Lâm bang còn cơ hội đứng lên, dù thanh danh của hấn mất sạch nhưng thế giới này do thực lực quyết định. Chỉ cần có đủ thực lực, danh dự và chữ tín có là gì.

Diệp Phong, không lâu nữa, tô Chiến Thiên ta sẽ quay lại. Hôm nay vận khí ở phía ngươi, ta không thắng được nhưng đợi khi ta điều chỉnh tâm cảnh xong sẽ trả lại gấp trăm số nhục hôm nay. Ta sẽ cho cả Vân Châu biết Tô Chiến Thiên này mới là vương giả mạnh nhất.

Một thân ảnh đỏ lửa lao vào vòng vây của Lục Lâm bang, nhanh chóng lướt đi, nơi nào thân ảnh đi qua, chúng nhân kinh hãi tách ra một lối.

Lý Ngọc đứng trên đầu thành gầm to: “Tô lão cầu, uống cho ngươi là nhất bang chi chủ, lại bội tín bỏ chạy, vô sỉ cực độ. Sau này Lục Lâm bang còn mặt mũi nào ở lại Vân Châu.”

“Phong nhi! Nhất định phải giết hấn.” Diệp Thừa Thiên nắm chặt quyền đầu, mặt đầy khấn trương. Tô Chiến Thiên thoát được thì hậu quả phi thường nghiêm trọng. Hấn không cần cả danh dự để giữ tính mạng thì đủ thấy tâm trí hấn kiên định thế nào, nhân nhện giảo thế nào, tính cách độc ác thế nào.

“Giết hấn.” Người Tự Nghĩa đường đồng thời hô lên, âm thanh động thời, khí thế sục sôi.

“Ngươi chạy được sao?” Tiếng Diệp Phong trào phúng từ phía sau với theo, như mũi châm cắm vào lòng Tô Chiến Thiên. Hấn ngoái lại nhìn, thân ảnh Diệp Phong lao đi như sáo xẹt theo sát hấn.

“Ta không tin tốc độ của ngươi sánh kịp ta.” Tô Chiến Thiên nghiêng rằng uốn người chuyển hướng, chụp lấy mấy lâu la Lục Lâm bang ném ngược lại. Diệp Phong lắc người, thoáng sau đã bị bỏ lại mười mấy thước.

“Ta đã bảo hôm nay ngươi không còn mạng trở về.” Diệp Phong lạnh giọng: “Ta nói được là làm được.”

Tay khẽ lắc, tru Thần cung xuất hiện, kim nguyên lực như thủy triều tràn vào thân cung. Tuy như vậy sẽ ảnh hưởng đến thi triển thân pháp nhưng tốc độ của Tấn tạt Thần thông thuật vẫn không giảm.

Đám đông lúc đó cực kỳ lộn xộn vì hai người lao vào. Diệp Phong tất nhiên khó đuổi kịp Tô Chiến Thiên, tô Chiến Thiên cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Nhưng dù gì hấn chủ động bỏ chạy nên tình thế có lợi cho hấn hơn. Chỉ cần ra khỏi đám đông, diệp Phong dù muốn cản hấn cũng khác nào si tâm vọng tưởng.

Hấn cảm giác được kim nguyên năng lượng ngưng tụ sau lưng, biết Diệp Phong đã sử dụng Tru Thần cung nhưng thân ảnh của hấn phiêu hốt bất định, lướt trái lướt phải, không cho gã cơ hội xác định rõ. Hấn tự tin với thực lực lục giai vô tông thì tránh một mũi tên tất không thành vấn đề. Kim nguyên lực của gã dùng hết lên thần cung, cự ly với hấn sẽ ngày càng xa.

Đối phương...Tối đa chỉ có một cơ hội. Tránh khỏi mũi tên này, hấn sẽ không bị uy hiếp nữa.

“Vũ sát tiễn!” Gã quát khẽ, đầu mũi tên mới tụ thành kim sắc viên cầu nhanh chóng xoay tít. Một vầng thái dương rực rỡ vút lên không.

“Vù! Vù! Vù!...”

Mấy trăm đạo kim quang từ trên trời vút xuống như mưa như gió. Thoáng sau, thỉnh không sáng rực hơn cả ban ngày. Quang mang chói mắt khiến nhiều người phải nheo mắt.

Tô Chiến Thiên như ngửi thấy mùi vị tử vong, gầm lên điên cuồng, hỏa nguyên trong khí hải cuộn cuộn lên mây cao.

Mũi tên đó tuy không uy lực kinh hồn như Tru thần tiễn nhưng lực sát thương không kém hơn Linh tê nhất chỉ. Mấy trăm đạo đồng thời trút xuống rợp trời, trùm kiems vị trí của Tô Chiến Thiên.

“Phập! Phập! Phập! Phập! Phập...”

Một loạt tiếng huyết nhục bị xuyên qua vang lên. Vô số lâu la quanh mình Tô Chiến Thiên cũng chịu tai ương, nhao nhao gào lên.

Dù hấn tu vi thâm hậu nhưng vẫn không chặn được cơn mưa tên, hỏa nguyên xung thiên hóa giải được mấy đạo kim quang thì bị đánh tan. Tay chân, tiểu phúc hấn bị xuyên thủng, lặn lông lốc dưới đất, huyết dịch nhuộm đỏ y phục. Đó còn nhờ hấn tận lực tránh khỏi những nơi yếu hại mới không mất mạng lập tức, nhưng không thể nào chạy được nữa.

“Ha ha ha! Tô Chiến Thiên ta mắc sai lầm lớn nhất trong đời là không bắt chấp thủ đoạn trừ khử khi ngươi chưa trưởng thành, bằng không đâu đến nỗi có ngày hôm nay.” Hấn biết chắc chắc sẽ chết nên cười điên cuồng, mắt đầy oán độc và bất cma.

“Nên hôm nay ta tuyệt đối không cho ngươi cơ hội sống.” Diệp Phong hít sâu một hơi, vũ sát tiễn uy thế kinh nhân nhưng đồng thời cũng tiêu hao không ít nguyên lực. Một canh giờ liên tục sử dụng hai lần, nếu không ngờ gã lĩnh ngộ được thổ nguyên sinh kim chi lực, e khó duy trì.

Gã từ từ đến chỗ Tô Chiến Thiên nằm gục, nắm Ảnh nguyệt song nhận trong tay. Lâu la Lục Lâm bang nhao nhao tránh ra thành một thông đạo. Hiện giờ gã đã trở thành sát thần trong mắt chúng, ngay cả bang chủ là lục giai vô tông cũng gục ngã dưới tên của gã, thậm chí bồi thêm tính mạng của hơn trăm bang chúng, đương nhiên chúng phải tránh đi.

Đúng khi Diệp Phong dồn hết chú ý lên Tô Chiến Thiên thì óc gã vang vọng tiếng cảnh báo gấp rút. Phản ứng mất duệ qua nhiều lần sinh tử khiến lòng gã lạnh buốt, không hề do dự dốc nguyên lực, thiết bị thuật ngưng ngay trên lưng.

“Xoạt.” Một thanh trường kiếm vô thanh vô tức bao phủ kim nguyên lực mỏng tang nhưng cực sắc từ trong đám đông đột nhiên đâm ra, nhắm vào hậu tâm Diệp Phong.

Nhất kiếm đó độc ác và kín kẽ. Thời cơ xuất thủ lựa chọn rất tinh diệu, diệp Phong thi triển xong Vũ sát tiên, khí tức đang yếu, còn Tô Chiến Thiên trọng thương nằm dưới đất, tâm lý của gã lơ lửng hơn hết. Một khi không phòng bị mà bị nhất kiếm đâm trúng thì dù võ tông thật sự cũng mất mạng tại chỗ, hà huống gã chưa phải là võ tông?

Nhưng kẻ này nằm mơ cũng không ngờ gã là người tu luyện nhục thân, thân thể hơn xa mức dự đoán của hắn, nên kết quả cũng nằm ngoài ý liệu.

295. Chương 295 : Thật Ra Là Ai

Nhất kiếm im lìm, thậm chí hai người bị thân kiếm lướt qua còn không phát giác. Một trung niên gầy gò ăn vận y phục Lục Lâm bang, mặt mũi lạnh tanh, thân hình như quỷ mị xẹt tới, hắc ảnh loáng qua trên không, đến sau lưng Diệp Phong.

Được rồi. Người này mừng thầm, kiếm của hắn xuyên qua đích kim nguyên thứ giáp của Diệp Phong vốn đã mỏng dính, chạm vào da gã.

Keng. Mũi kiếm và da thịt chạm nhau, không vang lên tiếng đùng đục như hắn tưởng mà vang vọng, tay hắn cảm giác rõ trở lực hùng hậu, không tiến lên nổi nửa phân.

Mắt hắn đầy kinh ngạc, nhìn vào mũi kiếm đâm vào chưa đầy một đốt ngón tay là không thể tiến thêm nữa thì trở nên kinh hoàng. Hắn hiểu rõ uy lực nhất đâm này hơn ai hết, thậm chí hắn từng dùng nhất kiếm này ám sát thành công tứ giai võ tông! Ban nãy hắn quan sát rõ ràng trận chiến giữa Diệp Phong và Tô Chiến Thiên, biết thiếu niên này có chiến lực không kém hơn tứ giai võ tông.

Nhưng đó chỉ là uy năng do võ kỹ mang lại. Hắn tin rằng nếu mình đột ngột đánh lén thành công thì dù là cao giai võ tông cũng tuyệt đối không thoát được nhất kiếm. Chỉ là cảm ứng của cao giai võ tông quá sắc bén, còn hắn xưa nay vốn cẩn thận nên chưa từng nhận nhiệm vụ nguy hiểm như ám sát cao giai võ tông.

Nhưng thiếu niên này chỉ cần dựa vào nguyên lực hòa vào nhục thân cũng chặn được nhất kiếm kinh hồn đó. Thật không tưởng tượng được. Khí hải của hắn chuyển động cực nhanh, kim quang lẳng lẽ lại dòn vào trường kiếm, đâm vào tim Diệp Phong.

Hậu tâm gã đau nhói, da bị xuyên qua, cũng may nhờ Thiết bì thuật phụ thể mà da lưng cứng như đá, gã phản ứng thần tốc theo chiêu Phượng điểm đầu, cong người lại, cây trường kiếm thuận theo vết thương ở hậu tâm vạch thành một vết máu dài.

Gã mặc kệ vết thương, co tay búng ra một đạo kim quang vào phía mũi kiếm đâm tới. Đến hiện giờ, gã vẫn chưa nhìn thấy mặt kẻ đánh lén.

Linh tê nhất chỉ xẹt tới, kẻ đánh kén biết đã lỡ mất cơ hội ám sát tốt nhất, quyết định bỏ cây trường kiếm phẩm chất sánh với huyền cấp, thân hình quỷ dị xê ngang, tránh khỏi kim mang xẹt tới. Đồng thời khí tức thu liễm, lao ngay vào đám người Lục Lâm bang, thoáng sau đã mất bóng.

Một loạt biến cố xảy ra trong tích tắc như điện quang hỏa thạch. Những võ sĩ thực lực kém cỏi gần đó không nhận ra chuyện gì xảy ra thì chung quanh loạn lên, tiếp đó huynh đệ ngã nhào. Hiện trường lập tức rối tung, không ai chú ý đến kẻ ám sát đi đâu.

“Ai, ai đánh lén ta?” Diệp Phong chợt quay phắt người lại, không nắm được vị trí cụ thể của đối phương. Đối phương tựa hồ tinh thông thuật ẩn thân, tan biến ngay trước mắt gã, ngay cả khí tức cũng ẩn tàng đi. Hiện trường đông người khiến gã không thể phán đoán được.

“Toàn bộ đứng yên, ai di động đừng trách ta hạ sát thủ.” Gã nhanh trí quát to, đồng thời Linh tê nhất chỉ búng ra liên tục, hạ gục mấy lâu la đường trường, võ sĩ quanh đó run như cây sậy, đứng im không dám động dậy.

Diệp Phong không dời nào nương tay cho thành viên Lục Lâm bang. Tuy gã không có ý đồ giết sạch số lâu la nhưng liên quan đến hung thủ cực kỳ nguy hiểm định ám sát gã thì gã phải tìm rõ xem ai ngấm ngấm đối phó mình. Nếu kẻ này nhắm vào Diệp gia hoặc Tụ Nghĩa đường, e rằng không mấy ai thoát được.

Trong phạm vi ban này có hơn trăm người, khí tức của kẻ đánh lén tuy biến mất nhưng khẳng định không thể trốn mất nhanh như thế, vẫn đang ẩn tàng trong đám đông. Chỉ cần khống chế được đám đông, hung thủ tất không trốn được.

“Diệp Phong! Chuyện gì vậy?” Liệt Vô Song cũng nhảy lên đầu thành tiếp ứng.

“Không rõ...Tựa hồ có thích khách muốn lấy mạng mõ.” Diệp Phong nhíu mày: “Liệt huynh đem Tô Chiến Thiên về Mộ Quang thành trước, do Tụ Nghĩa đường và Diệp gia cùng bàn cách xử lý. Ở đây có mõ là đủ.”

“Diệp tiểu huynh đệ, có cần giúp đỡ chăng?” Đầu não tam đại thế lực thấy Tô Chiến Thiên khó thoát kiếp nạn thì đều vui mừng, tất nhiên cũng tận lực biểu đạt tình hữu hảo với Diệp Phong.

“Chưa vị không ngại thì giúp mõ bắt hai võ tông trưởng lão.” Gã nhìn đại, nhị trưởng lão với vẻ không khách khí, tam đại cự đầu nhìn nhau rồi lập tức chia thành hình chữ Phẩm vây hai người lại.

“Diệp Phong, đừng bức người quá đáng.” Lưỡng vị trưởng lão biến sắc, thậm chí hối hận vì vừa nãy không nhân cơ hội bỏ chạy.

“Bức người quá đáng? Lúc trước các ngươi mang người diệt Diệp gia, có nghĩ rằng đã bức người quá đáng không?” Gã nhớ rõ khi Ninh Tĩnh hạp cốc bị hủy là do võ tông dẫn đầu, đời nào gã chịu bỏ qua cho bất kỳ võ tông trưởng lão nào.

Hơn nữa võ tông Lục Lâm bang mà lưu lại, sớm muộn cũng là họa hại, trăm thảo tất phải trừ căn!

“Lục Lâm bang từ hôm nay sẽ triệt để tiêu tan.” Gã nheo mắt cười lạnh: “Tam vị! Nếu hôm nay các vị xuất lực diệt trừ ba võ tông Lục Lâm bang thì địa bàn của chúng gần với các vị, cả nhân thủ cũng sẽ nhường cho các vị.”

Ba người hờ hững không đáp, đồng thời xuất thủ đầy ắp ý. Ba trung giai võ tông thực lực thâm hậu đối phó đại trưởng lão và nhị trưởng lão đã tan gan nát mật thì thắng lợi chỉ là sớm muộn.

Quanh Mộ Quang thành, những thế lực phụ thuộc Lục Lâm bang nghe thấy tin Tô Chiến Thiên bại vong thì tan tác ngay, họ không phải là võ tông cường giả, đâu dám đối địch với Diệp Phong đánh bại được cả Tô Chiến Thiên? Nhiều nhân vật đầu não còn thấp thỏm, sợ Tụ Nghĩa đường ghi hận nên co đầu rút cổ trong địa bàn của mình, không dám ho he gì.

Diệp Phong cũng có tính toán riêng. Thực lực của Tụ Nghĩa đường và Diệp gia hợp lại không đủ tiếp nhận mọi địa bàn của Lục Lâm bang nên chỉ bằng lấy chút nhân tình mượn sức tam đại cự đầu. Tuy lúc này địa bàn của Lục Lâm bang chưa chính đồn lại nhưng Diệp Phong là người kích bại Tô Chiến Thiên nên có quyền phát ngôn lớn hơn cả. Ba nhà muốn thu được lợi ích lớn nhất thì ít nhiều còn phải nể mặt gã.

Giải quyết xong hai vị võ tông trưởng lão, gã dồn hết chú ý lên việc bị ám sát lúc này. Ánh mắt gã lạnh tanh quét nhìn hơn trăm người đứng im, rảo bước trầm tư hồi lâu rồi mới ngẩng lên.

“Các ngươi mau tìm người quen biết trong đám đông, mỗi người phải tìm ra năm người chứng minh thân phận cho mình. Nếu thiếu một người hoặc để ta biết ai đó dối trá...Hừ.” Tay gã rục kim mang khiến chúng nhân run rẩy.

Nhưng lâu la này bình thường có cả chục huynh đệ thân cận, tìm năm người quen biết trong đám đông không hề khó. Rất nhanh, đám đông chia thành từng nhóm gồm những bằng hữu quen biết nhau.

Không có? Gã phóng mắt nhìn, trong trường không có ai bị cô lập.

Không thể nào. Tu vi kẻ này còn cao hơn võ tông thông thường, tuyệt đối không phải lâu la của Lục Lâm bang, dù vì ám sát gã mà ẩn mình trong lâu la thì cũng không có đủ năm người chứng minh thân phận. Nhất định có sai lầm nào đó mà gã chưa nhận ra.

Gã nhìn thật kỹ đám đông, sau cùng cũng phát hiện manh mối. Có một nhóm sáu người thì thân thể năm người run bần bật. Tuy mọi võ sĩ tại trường đều hoảng sợ, không ít người run rẩy nhưng năm người này run quá mức, cảm giác như sắp gục xuống, duy nhất một người không run mà lãnh tĩnh đến rùng mình, mắt đảo lia lịa, nhìn có vẻ sợ nhưng thật ra là đang cuồng.

Gã nhếch môi, dù hung thủ có thực lực chấn nhiếp uy hiếp những võ sĩ này nhưng không ngăn được họ hoảng sợ. Coi như hắn đã lộ sơ hở.

Gã không tỏ vẻ gì, đi qua từng nhóm, khi đến chỗ nghỉ gờ có hung thủ thì Linh tê nhất chỉ đột nhiên bắn ra, nhắm vào đùi đối phương. Dù gã có phán đoán sai lầm, đã thương một lâu la Lục Lâm bang thì cũng không khiến gã phải bận lòng nhiều.

Kể này quả thật bất phàm, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch bị công kích thì chân phải cũng đột nhiên hơi nghiêng đi, kim quang xẹt qua nhưng không thật sự thương tổn hắn. Tiếp đó tay hắn vỗ liên tục, đẩy năm võ sĩ trước mặt vào Diệp Phong để cản trở gã, bản thân thì bật lùi, hóa thành tàn ảnh lướt đi.

“Muốn chạy? Đâu có dễ thế?” Diệp Phong giậm chân, thân hình vút đi.

Hai thân ảnh bao phủ kim mang truy đuổi nhau. Thực lực của hung thủ tuy gần đạt đến nhất giai võ tông nhưng tốc độ không kém hơn Tô Chiến Thiên, hiển nhiên cực kỳ tinh thông thân pháp.

“Người tưởng mình chạy được sao?” Nhất thời gã vì hao tổn quá độ mà không đuổi kịp, nếu lại dùng Vũ sát tiên thì cũng không tiện. Giết hung thủ là phụ, quan trọng là phải biết ai muốn lấy mạng gã.

Địch nhân của gã không nhiều, có thể mời được nhất giai võ tông thì càng hiếm. u Dương gia là một, nhưng với thực lực của họ tựa hồ không chỉ mời nhất giai võ tông đến đối phó gã. u Dương Ngộ là nhị giai còn mất mạng dưới tay gã thì một đại gia tộc chắc không ngu xuẩn đến mức đó?

Lục Lâm bang là một, tô Chiến Thiên phát ra thông tập lệnh, đến giờ chưa rút lại. Nhưng Tô Chiến Thiên đã chiến bại trước mặt hắn, dù hắn thèm muốn thì cũng biết người trao thưởng không cách nào thực hiện được lời hứa.

Còn nữa...Diệp Phong lắc đầu, những kẻ khác không đủ năng lực mời võ tông, có thể bài trừ luôn. Bất quá hung thủ này thực lực không đến mức tuyệt đỉnh, nhưng thuật ám sát và tính cách quyết đoán không thành công là chạy ngay thì cực kỳ thích hợp làm thích khách. Thật ra là ai?

296. Chương 296 : Phân Chia

Kẻ đánh lén không đáp, kim mang dưới chân hóa thành cơn gió khiến tốc độ của hắn tăng hẳn.

Diệp Phong nhíu mày, nguyên lực đột nhiên biến hóa, từ màu vàng thành đen.

“Diệp động xung phong!” Môn thổ nguyên thân pháp này thi triển riêng rẽ thì không sánh kịp kim nguyên thân pháp hàm chứa tương sinh chi lực nhưng ảo diệu ở chữ “điệp”. Ban đầu gã lợi dụng kim nguyên thân pháp đẩy tốc độ lên cực điểm, khi lao đi với tốc độ đó thì gia tốc trùng điệp từ chấn động thổ nguyên khác nào hỗ thêm cánh, đẩy thân hình gã vút đi, nháy mắt đã thu hẹp được cự ly.

Thịch, thịch, thịch!

Mỗi bước của gã đều khiến mặt đất rung lên, cúi người bắn đi xa hơn mười thước, cự ly giữa hai bên lập tức được rút ngắn.

“Nằm lại đi. ”Gã vung tay, huyền thiên như ý bóng vờn dài bay ra.

Cự bóng mấy trăm cân mang theo tiếng rít gió và lực đạo vô cùng đánh vào kẻ đánh lén. Nếu hắn chỉ cầm cổ bỏ chạy, kết quả sẽ là nát óc.

Cảm thụ được tiếng xé gió hùng hồn sau lưng, kẻ đánh lén không dám sơ ý, lại dồn lực điểm chân nhảy lên, lướt lên cao hơn chục thước, như ý bóng quét qua dưới chân hắn, giáng xuống mặt đất ngoài xa như vẩy thạch từ trên trời rơi xuống, phá tan một vùng chừng hơn chục thước vuông.

Nhân lúc tốc độ của đối phương giảm đi, gã lắc mình ngăn lại, ngón giữa co vào, ngưng tụ Linh tê nhất chỉ, nhắm chuẩn mục tiêu.

“Nếu người còn chạy, đừng trách ta không khách khí.” Quyền chủ động đã quay về tay gã, đối phương chỉ cần hơi động là sẽ bị kim tiễn xuyên thân, dù có thực lực tránh được cũng không thể tiếp tục toàn lực bỏ chạy.

Bịch. Kẻ đó ngã nhào, đôi mắt âm trầm nhìn Diệp Phong chăm chăm, không tiếp tục bỏ chạy.

“Người là ai? Sao lại định giết ta?” Diệp Phong không vòng vo, hỏi trực tiếp, gã xác nhận mình không biết đối phương.

“Nhận tiền thì phải làm việc cho người ta. Không phải ta muốn giết người mà có người thuê.” Kẻ này cũng nhanh nhẹn trả lời.

“Trừ ta, còn mục tiêu nào nữa không?”

“Không có, người ta chỉ cần tính mạng mình người.”

“Tốt lắm, ai thuê người giết ta?” Diệp Phong lạnh giọng hỏi.

“Quy tắc của hắc ám dung binh là tuyệt đối không tiết lộ tin tức của chủ thuê.” Kẻ đánh lén hơi ngừng lại, nhìn gã với vẻ e dè: “Nhiệm vụ ám sát người đã vượt ngoài dự liệu, ta thất bại, sau này sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa.”

“Ta dựa vào đâu mà tin người?” Gã khẽ nói, kim mang trên tay càng sáng.

“Người phải tin ta. Nhiệm vụ này độ khó không ngoài thất giai võ sư, tuy người chưa tấn nhập võ tông, nhưng thực lực còn cao hơn võ tông thông thường. Ban nãy nếu không vì người giao đấu với cao giai võ tông xong, đang lúc mệt mỏi thì ta đời nào dám ra tay mà chuẩn bị bỏ nhiệm vụ quay về...Thù lao ám sát võ sư không đáng cho ta mạo hiểm như thế.” Hắn cười quỷ dị, da mặt không hề lay động.

“Dù chủ thuê trả tiền cao hơn, ta cũng không nhận nhiệm vụ này. Xưa nay ta chưa nhận nhiệm vụ không nắm chắc.” Nhất kiếm đánh lén mạnh nhất của hắn không đâm xuyên được thân thể Diệp Phong, khiến gã phải cảnh giác.

“Dù người nói thật thì dựa vào đâu ta phải tha người? Ban nãy người suýt nữa lấy mạng ta, trừ phi người cho biết ai thuê người, bằng không...” Hung quang lóe lên trong mắt Diệp Phong, hàm ý không cần nói ra. Gã đời nào chịu để hung thủ đi khi chưa hiểu rõ mọi sự.

“Ta khách khí với người vì người có thực lực khiến ta coi trọng, bọn ta không cần thiết phải làm căng quan hệ. Nhưng không nghĩa là ta sợ người.” Ánh mắt hắn ngạo nghễ, lời lẽ lạnh lùng: “Có lẽ ta không làm gì được người nhưng người muốn bắt ta hoặc giết chết thì không dễ đâu.”

“Giờ người chỉ là mục tiêu nhiệm vụ của ta, một khi ta bỏ nhiệm vụ là sẽ không còn gì liên can đến người nhưng nếu người định giết ta...Thì coi như kết thù với hắc ám dung binh, hậu quả chắc người đã rõ.”

Diệp Phong trầm mặc, gã đã nghe nói đến hắc ám dung binh, đa phần họ là những kẻ khát máu, hung tàn, vô tình, không từ thủ đoạn để đạt mục đích. Hành vi toàn là những việc xấu xa, ngầm ngầm.

Nhiệm vụ hắc ám tuy lợi ích lớn nhưng nguy hiểm cũng vô cùng, rất dễ đắc tội với thế lực hùng mạnh nào đó ở đại lục hoặc cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng võ giả dám làm hắc ám dung binh phần lớn đều không có gì vướng bận, sẵn sàng liều mạng. Để đề phòng mục tiêu mà mình đắc tội hoặc thân hữu của mục tiêu trả thù nên thủ đoạn của họ không gì không dám sử dụng.

Kết oán với một hắc ám dung binh thì đầu đầu nhất không phải là thực lực của đối phương mạnh đến đâu mà đối phương sẽ liên tục báo thù. Không chỉ thế mà thân nhân, bằng hữu lúc nào cũng phải đề phòng bị người ta ám sát. Nên trừ phi nắm chắc tuyệt đối trừ được ẩn hoạn, không ai muốn chạm vào hắc ám dung binh.

Đối phương hiển nhiên muốn dựa vào sự cố kỵ của gã để hòa giải. Hắn không muốn đắc tội với thiếu niên có tiềm lực như gã.

“Ta chỉ cho người biết một tin tức, ta không nhận nhiệm vụ tại Vân Châu. Ngoài ra sẽ không hé thêm từ nào về chủ thuê, người đừng mơ moi được gì nữa. Được rồi, thả ta đi mau.” Kẻ này cực tự tin vào lực uy nhiếp của hắc ám dung binh, hà huống hắn lại là võ tông cường giả, Diệp Phong không thể nắm chắc cầm chân được hắn.

“Ý người là...Nếu ban nãy người ám sát thành công thì là ta xui xẻo mất mạng. Hiện tại người thất bại, lại định không trả giá mà ung dung bỏ đi?” Diệp Phong cười lạnh lẽo, ắt ý dâng tràn.

Đồng thời tay gã xuất hiện hấp lực, hút như ý bồng đã khôi phục nguyên hình ở gần đó về tay.

“Vậy là người quyết tâm đối nghịch với ta?” Kẻ đánh lén nghiêm sắc mặt, thể nội nguyên lực nhanh chóng tràn ra giới bị.

“Quyền quyết định trong tay người. Ta chỉ muốn biết tin về chủ thuê, nếu người không đáp đúng, thì ta đành dùng sức.”

“Không thể nào.” Hắc ám dung binh nếu đi ngược quỹ củ sẽ bị cao thủ công hội ám sát liên miên, hơn nữa mất hết quyền lợi và tài phú. Dù chết, họ cũng không để lộ tin về chủ thuê.

“Đây là người tự chuốc lấy.” Diệp Phong bùng Linh tê nhất chỉ chặn đường đảo tẩu của đối phương. Đồng thời thể nội thổ nguyên tràn ra, cự lực thuật quán thông lên tay, giơ như ý bồng lại biến thành lớn, giáng xuống.

“Địa long chấn!” Chấn động bài sơn đảo hải cuốn tới.

Kẻ đánh lén vừa tránh được kim mang của Linh tê nhất chỉ thì dưới chân chợt run lên kịch liệt, không kịp nghĩ ngợi gì, hần nhanh chóng vút lên, thoát khỏi công kích. Diệp Phong chuẩn bị sẵn, thân ảnh lao vào kẻ đánh lén, cự bồng mang theo sức mạnh nhục thân và thổ nguyên lực kinh hồn, giáng vào địch nhân với uy thế lời đình vạn quân.

Một chuỗi công kích, từ xa đến gần, không cho đối phương cơ hội lấy hơi. Dù hần phản ứng như điện cũng chỉ biết hứng chịu nhất bồng sau cùng.

Chát. Cự bồng giáng vào mình kẻ đánh lén, đập tan kim nguyên hộ giáp của hần.

“Phụt.” Hần phun máu, mười mấy rё xương sườn gãy vụn, cơn đau xộc lên tim lên óc khiến hần suýt ngất đi. Hần không sao ngờ rằng thổ nguyên võ kỹ của Diệp Phong đáng sợ như vậy, nhất thời không phòng bị, hối hận cũng đã muộn.

Bịch! Kẻ đánh lén ngã nhào, thân thể liên tục co rút.

“Giờ người chịu đáp thật chưa?” Diệp Phong cười lạnh, đến trước mặt hần, chỉ cự bồng vào đầu hần hỏi.

“Người...” Hắc ám dung binh nằm dưới đất lại thổ máu, gằm lên không cam: “Chết ta cũng không cho người biết.”

“Thì người chết đi.” Diệp Phong vốn không mong đối phương khai thật, hắc ám dung binh công hội thành lập mấy ngàn năm, chỉ vài thành viên dám vi phạm quy tắc, mà gã không cho rằng mình may mắn đến thế.

Gã quyết tâm diệt trừ đối phương vì hai nguyên nhân. Một là, chủ thuê không biết tên đó tựa hồ không phải người Văn Châu nên không hiểu tình hình phát sinh gần đây ở trong châu. Bằng không, với việc đại náo Thiết Hùng thành thì ai cũng biết thực lực của gã không kém hơn trung giai võ tông, hắc ám dung binh này không trở về thì nguyên hung khẳng định càng không hiểu sự tình, tạm thời không phải thêm nhân thủ đến ám sát gã.

Thứ hai, hần dùng Diệp gia tộc nhân và huynh đệ Tụ Nghĩa đường uy hiếp gã, rằng có vậy nghịch, chạm vào tất chết. Vậy nghịch của gã là thân nhân, bằng hữu, hắc ám dung binh này cậy vào tu vi, không biết sống chết dám mở lời uy hiếp nên chỉ còn đường chết.

Đập nát ngực đối phương xong, gã lần mò một hồi, cởi tấm mặt nạ trên mặt xuống. Dùng mặt nạ da người cải trang tất nhiên không có hiệu quả như Dịch dung đơn của gã, ban nãy gã thấy đối phương tỏ vẻ khác lạ, quả nhiên là vậy.

Tuy gã không thu được tin tức từ kẻ đánh lén nhưng không có nghĩ là gã không có cách tra ra. Tu vi kẻ này khá cao, nhất giai võ tông, dù hắc ám dung binh công hội có không ít thích khách tuyệt đỉnh nhưng thực lực như thể cộng thêm kỹ xảo ám sát thuần thực đến vậy thì số lượng không thể vượt hơn hai mươi.

Chỉ cần gã dựa vào dung mạo đó mà điều tra, thế nào cũng có manh mối hữu dụng.

OOo

Việc xử lý tình hình ở Mộ Quang thành bước dần vào vĩ thanh. Hai trưởng lão của Lục Lâm bang bị ba nhà bắt sống giao cho Tụ Nghĩa đường. Lý Ngọc ước định với họ sau mười ngày nữa, mộ Quang thành, tam đại thế lực và Tụ Nghĩa đường sẽ đàm phán để phân chia lợi ích sau khi Lục Lâm bang bị diệt.

Thiết Hùng thành còn một tam trưởng lão thụ thương, không còn uy hiếp được nữa, tam đại thế lực cũng phải nhân mã vây tiểu tổng bộ Lục Lâm bang. Họ không xuất lực đấu với Tô Chiến Thiên, giờ còn không nhân cơ hội biểu hiện một chút thì đàm phán về sau tất khó lòng chủ động đòi thêm lợi ích cho mình.

297. Chương 297 : Vô Song Môn

Bảy ngày sau, trong Mộ Quang thành dựng lên một tòa tế đài cao vút.

Vô số linh đài, bài vị được đặt lên, còn không ít bia đá khắc tên người đặt chỉnh chỉnh tề tề khắp tế đài rộng cả trăm thước vuông.

Tụ Nghĩa đường có hơn trăm thành viên, diệp gia còn lại mấy chục tộc nhân, hồng Diệp bang chừng mười người, kể cả Diệp Phong, liệt Vô Song, huynh muội Lý Ngọc...Đều đứng dưới tế đài tế bài thân nhân, bằng hữu, đồng môn, tộc nhân đã chết dưới tay Lục Lâm bang.

Tô Chiến Thiên cùng ba võ tông trưởng lão bị đưa đến dưới tế đài, trói vào cọc gỗ. Mỗi người đi qua đều lấy dao ra vạch một nhát. Thoáng sau cả bốn đầm đìa máu, thê thảm không nỡ nhìn. Sau khi tất cả đã trút giận, diệp Thừa Thiên, lý Ngọc và Hầu thị huynh đệ cầm đao chặt đầu chúng.

Hiện trường sứt sùi, thù nhà nợ máu bao năm sau cùng cũng kết thúc. Diệp Phong đứng dưới đài, lòng đầy cảm khái.

Hồng Diệp thư! Thư thư thấy không? Sau cùng đệ cũng báo thù được cho thư thư, chọ bá phụ bá mẫu. Đệ đã hoàn thành lời hứa khi xưa với thư thư. Chỉ là...Giai nhân đã không còn, chỉ để lại cho gã vô hạn buồn đau. Đến hôm nay gã mới nhận ra mình bất chấp tất cả điên cuồng tu luyện, liên hợp lực lượng, lập ra thế lực và cả hận ý ngút trời với Tô Chiến Thiên, tất cả đều từ bức tranh đồ rực đẹp để thê lương ngày đó.

Gã nắm chặt quyền đầu, khớp ngón tay trắng nhợt đi. Hơn hai năm rồi, vì món nợ máu và lời hứa, gã cơ hồ không ngưng không nghỉ, giờ cũng trút được gánh nặng, từ rày sẽ không phải gánh vác gì nữa, có thể chuyên tâm bước lên con đường võ đạo đỉnh cao.

Nhất thời, tâm cảnh gã biến hóa theo mức nào đó, phẳng phai giải được gút mắc. Chưong ngại vốn nỗ lực bao lâu nay không phá được giờ lại có dấu hiệu bị xung phá.

Gã vẫn dừng lại ở mức sơ cấp lĩnh ngộ cảnh giới Nghĩ thần của Nguyên Thần quyết, hai năm nay không tiến bộ gì. Hôm nay đột nhiên đạt tới trung cấp, bao nhiêu ảo bí khó lòng tham ngộ chợt lướt qua óc như đèn cù, cảm giác khai khiếu khoáng đạt đó khiến tu vi cảnh giới của gã tiến thêm một bước cực kỳ quan trọng.

Nguyên Thần quyết vốn là đạo thiên địa tự nhiên, trước đây gã câu chấp vào cừu hận, khó lòng đạt đến tâm cảnh nối thông với thiên địa nên không thể tăng tiến về cảnh giới. Hiện tại gã rũ bỏ được hận thù, cộng thêm hai năm gia tăng tu vi và trải qua chiến đấu nên đốn ngộ phá giải tâm chướng là chuyện tất nhiên.

Đề thăng này không liên quan đến tu vi, nhưng rất có ích cho tăng trưởng thực lực trong tương lai của gã. Nhiều lần giao đấu với võ tông, gã có đôi chỗ tâm đắc về không chế thiên địa chi lực, đợi khi thời cơ chín muồi, nguyên lực sung mãn thì sẽ dễ dàng phá được chướng ngại của cảnh giới võ tông.

Thời cơ đó, không còn quá xa vời nữa.

OOo

“Diệp Phong, tiếp theo sẽ thế nào?” Trong đại sảnh Tụ Nghĩa đường, một toán thành viên chủ chốt tụ tập. Lý Ngọc và Lăng Vân nhìn gã chằm chằm đợi nghe chủ ý.

Còn hai ngày nữa là đàm phán với ba nhà để phân chia lợi ích sau khi Lục Lâm bang bị diệt. Nhưng Tụ Nghĩa đường và Diệp gia vẫn chưa định rõ được quan hệ. Tụ Nghĩa đường có thủ lĩnh là Lý Ngọc, thành viên hạch tâm là những nhân vật cốt cán của Tụ Nghĩa xã như Lăng Vân; còn Diệp gia gồm tộc nhân cũ của gã và một vài cao thủ Hồng Diệp bang.

Huynh đệ Tụ Nghĩa đường dĩ nhiên tôn trọng gã, họ có được thành tựu hôm nay cũng là nhờ linh dược và linh dịch của gã. Bất quá, bảo họ xu phụ Diệp gia, trở thành ngoại tộc phụ thuộc tất rất nhiều người không cam lòng. Đầu quân vào tông tộc không phải mọi người đều có thể chấp nhận.

“Mỗ muốn nghe ý kiến của các vị.” Diệp Phong mỉm cười, nhận ra mối lo lắng của Tụ Nghĩa đường, gã với Diệp gia là thân tình huyết mạch, còn với Tụ Nghĩa đường là đồng cam cộng khổ, bên nào quan trọng hơn? Gã không nói rõ ràng nhưng khẳng định sẽ không miễn cưỡng phe nào chấp nhận một việc họ không muốn.

“Nếu muốn thật sự đứng vững ở Vân Châu, cần hai bên hợp lực lại, sẽ có tiền đồ phát triển hơn.” Lăng Vân nói thật lòng: “Nhưng muốn hợp lại thì phải theo cách nào?”

Tụ Nghĩa đường đương nhiên muốn giữ hình thức bang phái, còn Diệp Thừa Thiên lại hy vọng vào hình thức gia tộc để Diệp gia phát triển thành một thế gia hùng mạnh. Mâu thuẫn này bộc lộ ra sau khi Lục Lâm bang bị đánh gục. Đương nhiên, không phải tranh đoạt tư lợi mà là xung đột giữa thói quan và quan niệm của song phương.

Diệp Thừa Thiên trầm mặc. Tất cả cứ để gã nói xong đã, là trưởng bối nhưng ông ta không tiện dùng thân phận cường cầu điều gì.

“Mỗ thấy...” Gã đột nhiên mở miệng, khiến chú ý quanh đó đều dồn về mình.

“Thành lập một tông môn có lẽ tốt hơn.” Tất thấy nghe vậy đều ngẩn ra. Kiến nghị gì vậy nhỉ? Lẽ nào vì gã không muốn ngã về bên nào nên bỏ qua tất cả, tự đứng ra một linh?

“Tông môn nay vị tất tuân theo hình thức phổ biến ở đại lục. Chúng ta có thể cải tiến, chọn cách phù hợp với mình.” Diệp Phong mỉm cười, tỏ vẻ chắc chắn.

“Được rồi, diệp huynh đệ đừng vòng vo nữa, nói mau đi.” Hầu thị huynh đệ nóng lòng, với họ thì gia tộc hay bang phái đều như nhau, diệp Phong bày ra tông môn gì đó chẳng phải càng thêm loạn sao?

“Ha ha, thế này này, chúng ta thành lập một tông phái, trong tông chia làm lưỡng môn, một là tộc môn cho Diệp gia phát triển, hai là Tụ nghĩa môn cho huynh đệ Tụ Nghĩa đường phát triển. Tộc môn giữ nguyên cơ cấu hiện thời của Diệp gia còn Tụ nghĩa môn giữ nguyên Tụ Nghĩa đường. Chức tông chủ tạm thời do mỗ đảm trách, khi tông phái đi vào quy củ thì sẽ do hai bên thương nghị cử ra một người.”

Diệp Phong không khách khí, biết hiện giờ chỉ gã ra mặt mới có thể liên hợp hai đội nhân mã này lại. Hơn nữa chức đại tông chủ không phải làm gì, tất cả cứ giao cho đầu não hai bên, còn mình vỗ tay là xong.

“Như thế có...Bất luận bất loại lắm không? Vạn nhất sau này có tranh chấp thì làm thế nào?” Lý Ngọc lo lắng. Những người ở đây đều trải qua hoạn nạn giao tình, có lẽ không có mâu thuẫn nào không hóa giải được nhưng không ai dám chắc sau này thế lực phát triển, nhân thủ đông lên thì song phương không nảy sinh va chạm nghiêm trọng. Như thế này có khác gì lấy chiêu bài một tông phái cường ép hai thế lực sáp nhập. Nếu không phải do Diệp Phong đề nghị, e rằng đã có người phản đối.

“Mỗi chỉ nếu ý tưởng, các vị thấy có gì không ổn cứ đề xuất. Trên cơ sở này, chúng ta hoàn thiện dần dần.” Diệp Phong xưa nay không cho là mình có thiên phú lãnh đạo thế lực nên kế hoạch và phương án cụ thể cần chúng nhân cùng giải quyết.

“Ví như sau này hai bên tranh chấp vì một chút mâu thuẫn thì mỗ có cách không tệ.” Gã cười: “Các vị nói xem, một thế lực mà muốn phát triển thì nhân tố quan trọng nhất là gì?”

“Tài phú như tiền bạc, linh dược, võ kỹ cao cấp, còn cả linh địa tu luyện...”

“Thật nhiều nhân mã.”

Gã gật đầu tổng kết: “Nói gọn lại là người và tài nguyên tu luyện. Không thể thiếu cái nào.”

“Sao chúng ta không dùng cách cân bằng khiến song phương tự nắm lấy một khía cạnh. Như thế hợp lại sẽ thắng, chia tách sẽ bại, dù sau này có mâu thuẫn đến mức nào cũng bảo đảm hai nhà sẽ không chia rẽ, đồng thời tông môn vĩnh viễn không bị diệt vong vì nội đấu.”

“...” Chúng nhân trầm tư hồi lâu, lăng Vân tỏ vẻ ngưng trọng. Ý tưởng của Diệp Phong có điểm thực dụng, nếu thực hiện được thì có lẽ tông môn như thế là thế lực có sức ngưng tụ rất mạnh.

Chúng nhân nhao nhao gật đầu, mắt rực tinh quang. Hiển nhiên họ nhận ra lợi ích của phương pháp này, cùng lên tiếng bàn luận, rất nhanh chóng sau đó, một phương án ai cũng chấp nhận được hình thành.

Tộc môn là Diệp gia huyết mạch truyền thừa, mọi công pháp võ kỹ, linh dược linh đơn nằm trong tay họ, sau này có được nơi tu luyện kiểu như linh địa cũng do Diệp gia chưởng quản. Nói rõ ra thì Diệp gia trở thành nội môn của tông phái.

Tụ Nghĩa môn quản lý toàn bộ tiền bạc. Nhân mã chiêu thu được khi tông phái khuếch trương đều quy về Tụ Nghĩa môn. Được gọi là ngoại môn.

Trong tông phái, mọi cường giả cấp võ tông sẽ tự động được thăng lên trưởng lão. Ngoài ra sẽ lập trưởng lão đoàn do lương môn tự đề cử nhân số làm trưởng lão. Trưởng lão có quyền tham dự và quyết đoán mọi sự việc, còn tông chủ chỉ là tượng trưng để đối ngoại còn đối nội thì không có quyền thống trị thực chất, nhưng có quyền lợi ngang với trưởng lão.

Nên gã xác định được hình mẫu sơ khai cho tông phái.

Tông phái không có người quyết định tất cả, đập tan khả năng cường ép hợp lại sau này, số lượng trưởng lão hai bên cũng cân bằng, có quyền phát ngôn như nhau.

Bất kỳ phe nào trong hai phe mà thiếu đối phương cũng không làm được gì nên khẳng định sẽ tìm mọi cách giữ quan hệ hữu hảo, dù không muốn dung hợp cũng không được. Tuyệt đối sẽ không xảy ra khả năng phe này nuốt chửng phe kia, khi nào một phe hoàn toàn tự nguyện gia nhập phe còn lại thì tính tiếp.

Có được cơ cấu cơ bản nhất rồi, những việc còn lại cũng dễ dàng hơn. Diệp gia hay Tụ Nghĩa đường đều không thiếu nhân tài, mấy lễ tiết được sắp đặt rất nhanh chóng. Quyết nghị hai nhà hợp thành một tông phái được triệt để thông qua.

“Vậy tông phái của chúng ta nên lấy tên là gì?” Danh xưng của tông phái tượng trưng cho tiêu chí và danh dự của một thế lực, đương nhiên cần cân nhắc thận trọng.

Gã liếc Liệt Vô Song, cười hỏi: “Lấy tên là Vô Song môn, được chăng?”

298. Chương 298 : Đông Thắng Thần Châu

“Vô Song môn? Ý nghĩa là gì?” Chúng nhân đều cười, không cho rằng Diệp Phong chỉ mượn tên Liệt Vô Song ra sử dụng tùy ý.

“Vô song, thiên hạ vô song! Tông phái chúng ta lập ta là duy nhất ở đại lục, đương nhiên thiên hạ vô song! Song môn hàm ý tông phái có hai lực lượng, chữ Vô hàm ý giữa song môn không có khoảng cách, đồng nhất với nhau. Dù song môn cũng là ‘vô’ song môn.” Diệp Phong giải thích khiến chúng nhân gật đầu lia lịa, quả nhiên ý nghĩa bất phàm!

“Quyết định vậy đi. Giờ chúng ta đều là thành viên Vô Song môn. Vô Song môn cử thế vô song, vạn tuế!” Lý Ngọc hô đầu tiên.

“Vô Song môn cử thế vô song, vạn tuế!” Tiếng hô vang vọng đến mây cao, quan trùm cả Mộ Quang thành.

Liệt Vô Song, lý Ngọc, lăng Vân, cùng Diệp Thừa Thiên và Diệp gia đại trưởng lão thăng lên chức vụ trưởng lão. Tông chủ Diệp Phong về lý thì không có quyền hạn cao hơn trưởng lão nhưng với uy vọng và địa vị trong lòng chúng nhân của gã không ai thay thế được. Quyền thống trị có lẽ tông chủ sau này không có nhưng với gã, khẳng định là có.

Gã nói một, năm trưởng lão không bao giờ nói hai. Người sáng lập, vô hình trung luôn có một số đặc quyền.

OOo

“Diệp Phong, hiện giờ địa bàn Lục Lâm bang đang rối loạn, tam đại thế lực tuy đồng ý đàm phán thương nghị với chúng ta nhưng đã ngầm phái người khống chế địa bàn gần mình. Chúng ta có nên phản ứng chăng?” Quyết định thành lập Vô Song môn xong xuôi, tất cả lại chú ý đến phát triển về sau của tông phái.

“Thiết Hùng thành hiện giờ thế nào?” Gã trầm giọng hỏi.

“Thiết Hùng thành đã bị tam đại thế lực liên thủ khống chế, có lẽ vì phân phối lợi ích không đều nên cả ba chưa rút nhân mã, vẫn ngầm so kè...” Lục Lâm bang gục ngã, tài phú và bảo bối để lại cực kỳ nhiều, tam đại thế lực thêm muốn cũng là bình thường.

Diệp Phong mỉm cười, tam đại thế lực đâu có dễ dàng tìm ra chỗ Tô Chiến Thiên giấu của? Hiện tại ba phe đều kiềm chế nhau, không phe nào dám thẳng thắn lấy bảo vật Lục Lâm bang để lại, như vậy lại tạo cơ hội cho Vô Song môn.

Tuy trước đây gã khiến Lục Lâm bang tiêu tốn tiền bạc nên của cải còn lại không quá nhiều, có điều gã không để ý chuyện đó. Gã quan tâm nhất là võ kỹ và bí kíp có thể lưu truyền ngàn đời, những thứ phi thường trọng yếu với Vô Song môn vừa thành lập.

“Lần đàm phán chia lợi ích này, chúng ta có thể nhượng bộ mọi phương diện, nhưng tổng bộ Lục Lâm bang Thiết Hùng thành và mọi địa bàn, thành thị cạnh đó thì phải tìm mọi cách giành lấy.” Diệp Phong chỉ vào một địa đồ sơ sài, vẽ một phạm vi.

“Đây là nơi chúng ta đứng vững.” Thiết Hùng thành kinh qua mấy chục năm được Lục Lâm bang xây dựng, quy mô không hề nhỏ, vị trí cũng rất xung yếu, cách địa bàn tam đại thế lực một quãng khá xa nên họ không có lý do tranh đoạt miếng thịt béo này với Vô Song môn. Thiết Hùng thành lọt vào tay thì tài phú ẩn tàng của Lục Lâm bang cũng sẽ vào tay Vô Song môn.

Còn cả một số thành thị phần hoa gần đó, khống chế được sẽ có tác dụng lớn với sự phát triển trong tương lai của Vô Song môn. Lúc trước gã dễ dàng hứa hẹn rằng sẽ giao mọi địa bàn gần tam đại thế lực cho họ, đó cũng là những nơi hiện giờ gã chưa thể vươn tới. Vô Song môn không thiếu cao thủ nhưng thành viên không đông, lại còn phải tập trung phát triển nhân tài nòng cốt...Một thế lực muốn vươn lên không phải chuyện dễ dàng.

Gã phái Liệt Vô Song đến Thiết Hùng thành, chuyên môn phụ trách giám thị và uy nhiếp nhất cử nhất động của tam đại thế lực. Với dư uy của việc chiến bại Tô Chiến Thiên, tam đại thế lực căn bản không dám công khai đắc tội gã. Hà huống thái độ của gã hiện giờ rất biết điều, họ cũng không muốn rước lấy phiền hà.

“Đúng rồi, trương huynh của Bách Cường bang nhờ mỗ nói là muốn tham dự lần đàm phán này, hy vọng được bắt tay tổng chủ, tranh thủ lợi ích tốt nhất cho cả hai bên.” Lăng Vân đột nhiên nhớ ra.

“Ha ha! Mỗ vốn có ý này, giờ y đề xuất thì tốt quá.” Diệp Phong cười vang: “Trương Bách Cường hôm đó cô thân tặng viện Mộ Quang thành, coi như cứu được tính mạng của không ít huynh đệ, cũng tranh thủ thêm thời gian cho mỗ quay lại. Về tình hay lý, chúng ta nên trả lại nhân tình cho y.”

“Hà huống hiện tại tam đại thế lực có dấu hiệu liên thủ áp chế chúng ta, bách Cường bang dự phần vào sẽ là con cờ đập tan kế hoạch của họ, tranh thủ tình hình có lợi cho chúng ta trên bàn đàm phán. Có thể coi là nhất cử lưỡng đắc!”

“Chỉ có điều Trương Bách Cường là Trương gia đại thiếu, sau này hậu Bách Cường bang bị nhập vào Trương gia thì họ sẽ độc bá, rất bất lợi cho sự phát triển trong tương lai của chúng ta...Cần đề phòng điểm này. Không phải mỗ không tin tưởng nhân cách của Trương Bách Cường nhưng y mang trong mình dòng máu Trương gia, có những việc không thể theo ý mình.” Lăng Vân thận trọng.

“Không sao.” Diệp Phong xua tay: “Đằng nào chúng ta cũng chỉ quản được một phần địa bàn, lợi ích còn lại chia đều cho tam đại thế lực thì chi bằng cắt một miếng cho Bách Cường bang. Sau này họ độc lập thì tất nhiên sẽ hình thành quan hệ minh hữu với Vô Song môn. Còn nếu đứng như Lăng huynh lo lắng, thuộc về Trương gia thì chúng ta cũng không cần lo.”

Gã cười tinh ranh, nói tiếp: “Hiện tại tam đại thế lực ngang bằng nhau, vân Châu là vùng nước lặng, ba nhà còn có ý liên thủ áp chế chúng ta, nhưng một khi thực lực Trương gia bành trướng, các vị nghĩ xem...Nhà nào sẽ lo lắng nhất?”

“Đằng nào cũng không phải Vô Song môn! Ha ha!” Chúng nhân hiểu ý gã, cùng cười hoan hỉ.

Xác định sách lược đàm phán xong, thành viên cốt cán của Vô Song môn giải tán. Diệp Phong tính toán thời gian, cũng đến lúc có manh mối về thân phận kẻ đánh lén, mà gã đã ủy thác cho mạng lưới tình báo của Thương gia điều tra.

Mộ Quang thành có một cứ điểm tình báo của Thương gia, nếu gã không mang theo thất thái tử tình quý tân tạp thì cũng không đủ tư cách được Thương gia trợ giúp. Sinh ý của họ trải khắp đại lục, mạng lưới tình báo tất nhiên cũng rộng như thế. Hung thủ không phải người Văn Châu thì chỉ còn cách thông qua Thương gia mới có tin tức.

Vào trong con ngõ bí ẩn, gõ cửa một gian nhà nhỏ tuềnh toàng, gã lặc quý tân tạp, liền có người cung kính đón vào. Trong nhà khác hẳn, bề ngoài không khác gì nhà dân nhưng thực tế là lối vào bí mật của tình báo Thương gia.

Vào địa đạo xong, vòng vèo mấy phút, trước mắt rộng ra, là một cung điện lộng lẫy. Tuy diện tích hơi nhỏ nhưng đủ khiến người lần đầu vào đây kinh ngạc khen ngợi.

Người phụ trách đã biết được tầm quan trọng của gã qua thượng cấp, thái độ lần này cực kỳ khiêm cung, không lạnh lùng như lần trước. Thiếu niên mà tộc trưởng đại nhân cũng trọng thị, y sao dám sơ sót?

“Không biết việc tại hạ nhờ đã có tin tức gì chưa?” Diệp Phong vẫn hoang mang, không hiểu sao thái độ cử đối phương lần này lại khác xa, nhưng chú ý của gã vẫn dồn lên thân phận của thích khách.

“Có! Thương gia gom mấy ngàn điểm tin tức liên quan đến hắc ám dung binh, gần như chắc chắn về thân phận kẻ đó.” Người phụ trách trả lời đầy lễ mạo.

“Xin cứ nói.” Diệp Phong mừng thầm.

“Hắc ám dung binh có thực lực đạt đến tứ tinh đều là cao cấp, không đầy ba mươi người. Trong đó chỉ sáu người tu luyện kim nguyên khí hải.” Người phụ trách gật đầu giải thích: “Theo thi thể các hạ cung cấp thì có thể gạt đi hai người.”

“Vì sao chỉ gạt ra được hai người? Lẽ nào căn cứ vào hình dáng người ám sát còn không thể xác định thân phận?” Gã lầy làm lạ.

“Tứ tinh hắc ám dung binh là thành phần đỉnh nhọn rồi, ngay cả nội bộ hắc ám dung binh công hội cũng chỉ có cực kỳ ít nhân sĩ cao cấp biết được dung mạo họ. Tin tức bí mật thế này không phải thứ Thương gia khả dĩ thu được. Bài trừ được hai người vì đặc trưng hình thể của họ rất đặc biệt, gần như không thể ngẫu tạo.”

Diệp Phong gật đầu, chấp nhận lời giải thích. Bất quá dung mạo cao các giai hắc ám dung binh đều là bí mật, vì sao người phụ trách lại nói là nắm chắc gần như mười phần? Gã nhìn đối phương đầy nghi hoặc.

“Man mối quan trọng nhất là cây Thiên dực kiếm.” Người phụ trách cười ôn hòa: “Cây kiếm này nổi danh vì chủ nhân của nó là Quỷ Kiếm sát thủ lừng lẫy hắc ám dung binh giới. Nghe nói y ám sát xưa nay chỉ xuất một kiếm, nếu không thành công là rút lui ngay, thân pháp không có đối thủ trong cùng đẳng cấp ở giới dung binh.”

“Có nghĩa hần là Quỷ Kiếm?” Hắc ám dung binh xưa nay chỉ công khai danh hiệu, không để ai biết danh tính thật sự.

“Cơ bản là thế, trừ phi có người cố ý giả họa cho hần.”

Diệp Phong hiểu ra, trăm phần trăm khẳng định đó là Quỷ Kiếm. Không tính đến đặc điểm ám sát của hần rất phù hợp với người phụ trách miêu tả, còn chút khả năng ai đó giả họa cho hần là không thể nào. Gã có bối cảnh gì khiến đối phương cố kỵ mà phải vẽ rắn thêm chân, giả họa làm gì. Hà huống còn cả huyền cấp vũ khí làm bằng chứng?

“Vậy...Có manh mối gì về chủ thuê Quỷ Kiếm chăng?” Gã lại hỏi.

“Tin tức về chủ thuê là tối mật với hắc ám dung binh, thậm chí còn bí mật hơn cả thân phận của họ. Điều này thứ cho Thương gia vô năng.”

Diệp Phong nhú mày, cũng đúng, nếu tin về chủ thuê mà cũng dễ dàng bị lộ thì sinh ý của hắc ám dung binh công hội không cần làm nữa.

“Bất quá Thương gia có một manh mối quan trọng, có lẽ hữu dụng với các hạ.”

“Có manh mối gì?”

“Nhiệm vụ Quý Kiếm tiếp thụ đến từ Đông thắng Thần châu!”

299. Chương 299 : Lên Đường

“Đông thắng Thần châu!”

“Không sai, thương gia có thể khẳng định nhiệm vụ sau cùng mà Quý Kiếm nhận được là từ Đông thắng Thần châu.”

Từ khi nào gã kết oán với người Đông thắng Thần châu? Nếu có ép rằng gã có liên hệ với người ở đó, e rằng chỉ có Thẩm Lan...

Óc gã hiện lên dung mạo thiếu nữ mỹ lệ, lòng chợt nóng bừng, dòng khí ấm nóng chảy khắp toàn thân khiến nổi nhớ mỗi lúc một dâng trào.

Ba năm! Sắp ba năm rồi. Ước hẹn ba năm giữa gã và Thẩm Lan cũng đến thời khắc thực hiện. Tuy gã còn một chút nữa mới đạt đến võ tông nhưng luận thực lực đã vượt rất xa. Lời hứa năm xưa coi như hoàn thành.

Chỉ cần nghĩ đến việc được trùng phùng với cô, tim gã đập nhanh hẳn, tâm thần phiêu đảng, thân thể hơi run lên vì kích động.

“Các hạ đang nghĩ tới điều gì chẳng?” Thấy gã hồn du thiên ngoại, người phụ trách tỏ vẻ kỳ quái hỏi.

“À...” Dã bị kéo khỏi cơn suy nghĩ, nhớ ra mục đích của mình.

Người biết đến gã, tại Đông thắng Thần châu chỉ có Thẩm Lan, sư phụ cô là Thu Tổ Nhã và tiểu nha đầu Sở Tử Linh. Ngoài ra là một toán đệ tử Bích Thủy cung nhưng họ vị tất có ấn tượng gì về gã lúc đó còn vô danh tiểu tốt.

Thu Tổ Nhã... Là sư phụ của Thẩm Lan, lại đường đường là võ hoàng, tất nhiên không làm cái việc thuê sát thủ. Bà ta muốn giết thì gã không sống được đến giờ.

Thẩm Lan, càng không thể nào.

Tiểu nha đầu? Tuy ả và cô bé có đôi chút va chạm nhưng không đến mức cô bé phải thuê sát thủ. Bất quá phải tính đến khả năng một phần trăm này, biết đâu tiểu nha đầu lại nghĩ quẩn.

Thật ra là thần thánh phương nào, vì lý do gì mà từ tận Đông thắng Thần châu cũng phát nhiệm vụ hắc ám ám sát gã? Lại còn mời cả cao thủ cỡ tứ tinh hắc ám dung binh nhất giai võ tông? Cái giá phải trả tất nhiên rất cao.

Đạt đến võ tông thì tinh tề tiền tài không còn sức hấp dẫn bao nhiêu nữa. Muốn mời được tứ tinh dung binh xuất thủ ít nhất cũng phải đưa ra linh khí, linh dược xứng đáng hoặc cao giai võ kỹ vừa ý đối phương mới xong. Trong số cừu gia của gã, có thực lực đó chỉ tính trên đầu ngón tay nhưng tuyệt đối không ở Đông thắng Thần châu!

Nghĩ ngợi hồi lâu, gã mới dần dần đi đến kết luận kinh nhân.

Chủ thuê muốn lấy mạng gã e rằng là người gã chưa gặp. Lý do có lẽ liên quan đến tiểu nha đầu hoặc Thẩm Lan. Thẩm Lan có khả năng hơn cả...

Lẽ nào Thẩm Lan ở Bích Thủy cung đã xảy ra chuyện gì? Lòng gã liền nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức đến đó xem cô hiện giờ thế nào. Gã đứng ngồi không yên một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Các hạ có biết gần đây Bích Thủy cung có việc gì trọng đại không?”

“Bích Thủy cung?” Người phụ trách ngăn ra rồi đáp: “Gần đây Bích Thủy cung không có việc gì đặc biệt, nhưng mấy tháng nữa là chiêu thân đại hội bốn năm một lần của họ, khi đó tất sẽ rất đình đám.”

Diệp Phong lo lắng nên không nghe thấy câu sau cùng của người phụ trách. Gã chỉ nghe thấy Bích Thủy cung tạm thời không có việc gì đặc biệt, vậy thì Thu Tổ Nhã là nhất phong chi chủ, khẳng định vững như

bàn thạch, thăm Lan là đệ tử tâm ái của bà ta, cũng sẽ không có chuyện gì. Xem ra gã lo lắng vì quá khẩn trương...

Trong tình huống mù mờ, gã vội cáo biệt Thương gia, vốn định sắp xếp mọi sự về Vô Song môn xong sẽ đến Bích Thủy cung ở Đông thắng Thần châu thăm Thẩm Lan, nhưng lần ám sát này liên can đến Thẩm Lan thì buộc gã phải khẩn trương.

Mọi việc về Vô Song môn đều giao cho Diệp Thừa Thiên và Lý Ngọc quản lý, hai người hợp tác tất xử lý mọi sự chu toàn, còn cả bọn Lăng Vân, liệt Vô Song hiệp trợ, vô Song môn sẽ từ từ đi vào quỹ đạo, tác dụng của gã không còn cần thiết nữa.

Mối lo duy nhất là cuộc đàm phán hai ngày nữa, nếu gã không có mặt, sức chấn nhiếp của Vô Song môn không đủ, chưa biết chừng sẽ bị tam đại thế lực liên thủ áp chế. Tuy còn có Bách Cường bang hiệp trợ nhưng vẫn không đủ để chống lại tam đại thế lực.

Muốn lấy được địa bàn gần Thiết Hùng thành, gã phải có mặt mới có thể vạn vô nhất thất! Đồng thời gã lại không muốn chần chừ, đến ngay Đông thắng Thần châu thăm Thẩm Lan và tìm manh mối về kẻ ám sát mình. Đàm phán bắt đầu sẽ kéo dài mười hay hai mươi ngày mới kết thúc, lần này coi như sắp xếp lại Vân Châu, các thế lực tự lại so kè, khẳng định không thể kết thúc nhanh chóng được.

Lúc gã về tổng bộ, thuật lại cho chúng nhân biết mình sắp đi Đông thắng Thần châu, ai nấy đều kinh ngạc, thậm chí tỏ vẻ khó xử.

Nếu lúc đàm phán mà gã không có mặt, khó tránh khỏi bốn thế lực kia có ý nghĩ này nọ, hà huống hiện tại tam đại thế lực rất e dè trước việc Vô Song môn quật khởi, chưa biết chừng họ sẽ vin vào đó làm khó. Không có nhân vật đủ sức chấn nhiếp thì sẽ phi thường bất lợi với tình hình đàm phán.

Thấy gã lo lắng, ai nấy cực kỳ tự giác, không hỏi xem là chuyện gì.

Hồi lâu sau, Diệp Thừa Thiên đột nhiên sáng mắt lên hỏi: “Đàm phán với tam đại thế lực lần này, chắc không đến mức động thủ chứ?”

“Nếu Diệp Phong có mặt, tam đại thế lực khẳng định không dám.” Ba nhà này không dám chạm vào Tô Chiến Thiên thì sao dám chạm vào người đánh bại hắn? Cùng lắm chỉ dựa vào khí thế của thế lực lâu đời để trấn áp đôi chút mà thôi.

“Tức là, chỉ cần Phong nhi đến thì dù không tham dự đàm phán cũng không ảnh hưởng?” Diệp Thừa Thiên cười tự tin khiến mắt Diệp Phong sáng lên. Hiển nhiên gã hiểu ý ông ta.

“Nói vậy không sai...Nhưng môn chủ không phải định đến Thần châu sao? Làm sao đến dự đàm phán được?” Liệt Vô Song không hiểu.

“Chắc Phong nhi sẽ dễ dàng giải quyết được vấn đề này, ha ha.” Diệp Thừa Thiên cười vang.

“Không sai. Chỉ cần tìm người giống mõ đưa đến là mọi vấn đề sẽ được giải quyết.” Gã vỗ trán, tỏ ra kích động.

Gã vẫn giữa diện mạo Mộc Phong vì cho rằng không cần thiết phải đổi. Diện mạo này lấy mẫu theo mặt nạ, chỉ cần tìm người có hình thể tương tự gã rồi dùng Cố hình đơn biến thành Mộc Phong là đủ mê hoặc tam đại thế lực.

Trong Vô Song môn, người tu luyện thổ nguyên hoặc kim nguyên khí hải đạt đến thất giai võ sư không chỉ có một. Thân hình Diệp Phong lại không có gì đặc biệt, lúc đó chỉ cần thi triển chút thủ đoạn che mắt trên y phục là thiên y vô phòng. Trừ phi thật sự động thủ, chắc chắn không ai phát hiện hai “Mộc Phong” có gì khác biệt.

Nghĩ ra biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, cả ngày hôm đó gã bận bù đầu.

Võ kỹ, linh đơn linh dược đều được gã để lại cho Diệp Thừa Thiên chăm quản, cộng thêm hai mươi giọt linh dịch một phần mười và năm mươi giọt một phần trăm để thưởng cho môn nhân hạch tâm sau này của Vô Song môn. Nếu thu nạp được nhân tài thì theo tình hình mà phân phối. Gã chỉ lấy một vạn tinh tệ, còn lại giao cho Lý Ngọc chăm quản.

Vô Song môn có tam giai vô tông Liệt Vô Song tọa trấn, tiểu thể lực tầm thường không dám chạm vào, hơn nữa Lý Ngọc có dấu hiệu đột phá. Nếu xuất hiện hai vô tông thì Vô Song môn sẽ đứng vững như bàn thạch tại Vân Châu.

Ngoài ra, huyết độc công của Diệp Lam cũng tu luyện đến tầng thứ hai. Huyết độc công muốn tăng tiến phải liên tục hút độc tính hòa vào huyết dịch rồi thông qua khí hải luyện độc hóa thành nguyên lực năng lượng, đặc tính của Ngân tuyến xà độc là chuyển hóa huyết dịch thành độc tính, căn bản không cần hút từ bên ngoài nữa, nên huyết độc của y tiến bộ một ngày ngàn dặm, tu vi tăng cao, tiến thẳng lên võ sĩ thất giai. Đợi khi tấn nhập võ sư rồi sử dụng vạn niên linh ngọc dịch thì không lâu sau đó, y sẽ thành thiếu niên cao thủ hiếm có của Vô Song môn.

Chuẩn bị xong xuôi mọi sự, gã cất bước lên đường đến Đông thẳng Thần châu.

OOo

Thiên lý hàn đàm Bích Thủy hồ, ngọc Nữ phong!

Trên đỉnh núi cây cối um tùm, hoa thơm chim hót véo von, một thiếu nữ mặc váy màu lam nhạt đứng trước gió, mặt cô phủ hờ một lớp sa mỏng, trông cực kỳ mông lung và quyến rũ. Tay áo bao quanh tay ngọc buộc một sợi dây trắng dài lất phất trong gió, như tiên tử giáng hạ phàm trần.

Tay cô cầm ngọc dịch, đôi mắt trong veo đang nhìn về hướng tây nam, ngơ ngẩn xuất thần. Thân thể yêu kiều được gió tô điểm thành quyến rũ nhưng cảnh tượng lại tạo cho người ta cảm giác thanh nhã, thoát tục mà không dám nảy lòng khinh nhờn.

Phong...Huynh có khỏe không? Ước hẹn ba năm sắp hết rồi, huynh sẽ đến chứ?

Thiếu nữ khẽ thở dài, ánh mắt dấy lên ưu sầu dịu dịu khiến người khác đau lòng, cảnh sắc gần đó cũng ủ ẻ hẳn.

“Lan sư muội! Nghe nói muội xuất quan nên ta đến đây.” Một thanh niên nam tử tuấn tú, thân hình cao ráo đột ngột xuất hiện tại bãi cỏ sau lưng thiếu nữ, hần nở nụ cười mê hồn, gương mặt anh tuấn đó cùng hàm răng trắng và làn môi đỏ đã hạ gục không biết bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân.

“Kim sư huynh không cùng tam trưởng lão về Duệ Kim tông sao?” Thiếu nữ quay lại hỏi, nở nụ cười thanh đạm.

Tuy nụ cười này còn khách khí và xa cách nhưng thanh niên hiểu rằng đối lại là nam tử khác, muốn nói một câu với cô cũng là chuyện hảo huyền. Hắn nhận được nụ cười hữu hảo cũng đủ khiến người khác ghen tức đến chết rồi.

“Chiêu thân thịnh hội của Bích Thủy cung sắp bắt đầu, lúc đó mọi thanh niên trong tông sẽ tề tụ về đây. Lúc đó ta sẽ cùng họ trở về.” Thanh niên cố nở nụ cười ưu nhã, ngừng lại rồi nói: “Y...Có đến không?”

“Tử Linh sư muội đúng là nhiều chuyện...” Thiếu nữ dịu giọng: “Tỷ tin huynh ấy.”

Thanh niên cũng thất thần vì nụ cười yêu kiều này, mắt hiện rõ nét say mê. Một lúc sau, hắn hỏi dò: “Lần này thanh niên của thất tông tam bang ngũ thể gia và các phương thế lực, quá nửa đến vì Lan sư muội. Y...Có đủ tư cách vượt hơn tất cả sao? Nếu không thể, dù sư muội ưu ái thì e rằng y cũng không thể phục chúng. Tất cả mà nhắm vào y thì phiền lắm.”

“Hừ, họ tưởng thông qua cung chủ, bức ta tham gia chiêu thân thịnh hội là có cơ hội sao?” Sắc mặt thiếu nữ lạnh tanh, trong mắt như nước hồ thu ánh lên lam quang: “Ta sẽ khiến họ phải cuốn gói tâm phục khẩu phục!”

“Với thực lực của sư muội, muốn đuổi họ đi không thành vấn đề. Bất quá...Sư muội nếu muốn sự việc tốt đẹp thì không dễ đâu.” Mặt thanh niên hơi ánh lên đắc ý, nhưng ngoài mặt tỏ vẻ quan tâm: “Với thể chất Thiên thủy huyền âm mạch của sư muội và thân phận đệ tử Bích Thủy cung có tiềm lực nhất mà chọn một nam tử thực lực kém cỏi thì dù có sư phụ chống lưng cũng khó lòng thành được.”

“Muội tin huynh ấy.” Ánh mắt thiếu nữ mờ đi rồi đáp cương quyết.

“Nếu y chưa đến?”

“Huynh ấy, nhất định sẽ đến.”

Mắt thanh niên hơi tối đi, rồi nở nụ cười nanh ác. Diệp Phong...Ta sẽ khiến không người không thể xuất hiện tại Bích Thủy cung, hắc ám dung binh đó xem ra đến giờ vẫn chưa đắc thủ...Nhưng không sao, tất cả đều nằm trong tay ta, người sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi trái tim Ngọc Dịch tiên tử.

Ngọc Dịch tiên tử! Nàng nhất định, tất nhiên sẽ thuộc về ta. Ta sẽ đợi, đợi đến khi nàng lòng lạnh tro tàn, chỉ khi khi Diệp Phong đó biến mất khỏi lòng nàng thì nàng mới tâm cam tình nguyện hướng về ta.

Dù là thực lực, tướng mạo, tư chất thì ta đều nổi bật nhất trong mười lăm thế lực. Một tiểu tử nhà quê không có sư thừa, không có bối cảnh thì lấy tư cách gì tranh với ta? Hơn nữa ta không ngốc như mấy tên đần độn kia, định dùng thủ đoạn để rồi mỹ nữ nổi giận, chỉ tổ rước lấy phản cảm. Lẽ nào chúng không biết nữ đệ tử Bích Thủy cung có toàn quyền tự chọn bạn lữ? Dù là Bích Thủy cung chủ cũng không thể giúp chúng đi đến quyết định sau cùng.

Thanh niên đắc ý dương dương nghênh ngang, nhìn theo thiếu nữ đầy si mê, không giấu được nét tham lam.

Nữ nhân dù thế nào vẫn sống theo cảm tính. Hiện tại cô nhớ Diệp Phong vì ba năm xa cách và chấp niệm trong lòng. Một khi chấp niệm không còn, diệp Phong lại vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô thì gã sẽ nhân cơ hội tiến tới. Dù gì...Hiện tại hẳn mới là nam tử cô tín nhiệm và thân mật nhất. Ha ha ha!

Có được Ngọc Dịch tiên tử, với tư chất của hắn coi như có được võ hoàng thông hành chứng! Ta sẽ chứng minh cho tất cả thấy rằng trong cùng lứa, ai mới là nhân vật có tiềm lực nhất. Thánh địa...Nơi mọi cường giả hướng đến, sẽ mở toang cánh cửa cho ta.

300. Chương 300 : Nhìn Khắp Thiên Hạ

Nam chiêm Bộ châu, trên một tữu lâu khá trang nhã.

Trong một thanh nhĩ ở tầng ba, không gian khá lớn, bố trí rất đẹp đẽ, hai chiến bàn gỗ đồ lớn đặt chính giữa, hai bên là bình phong quý giá.

Quanh bàn có bốn thanh niên, ba nam một nữ, đều ước chừng hơn hai mươi tuổi. Y phục của họ cực kỳ tinh tế, eo còn đeo trang sức, thoáng nhìn là biết thân phận bất phàm. Phía sau hai thanh niên có hai tùy tùng khí thế hùng hồn, một nam một nữ còn lại cũng đều có một tùy tùng đứng sau.

Bốn người có vẻ quen nhau, nói cười đàm luận không có gì cố kỵ. Tuy căn phòng cách âm khá tốt, nhưng bốn người thoải mái cười đùa nên âm thanh vẫn khẽ truyền ra. Nếu đồng tai lên nghe thì có thể không để lọt chữ nào của cuộc đàm thoại.

“Lần chiêu thân này của Bích Thủy cung lớn nhất trong vòng gần trăm năm nay. Chắc không dưới cả nghìn thanh niên tuần tảo đến thử vận khí.” Một thanh niên nhấp rượu, cảm thán: “Ba người chúng ta tại Nam chiêm Bộ châu được coi là xuất chúng trong hàng ngũ cùng lứa, nhưng muốn vượt lên khỏi các thiên tài của Võ Nguyên đại lục e rằng không dễ.”

“Bách Lý huynh hà tất tăng thêm uy thế cho người ta. Chúng ta đều chưa quá hai mươi lăm đã đạt đến võ sư trung giai, trừ những nhân vật hạch tâm được thế lực cự đầu như thất tông tam bang ngũ thế gia trọng điểm bồi dưỡng thì hiếm có người đồng bối hơn được. Lần này đi Bích Thủy cung chưa biết chừng sẽ hiển uy phong với các tuần kiệt của cửu châu.” Thanh niên mặc áo vàng tỏ ra hào khí: “Hà huống chiêu thân không chỉ thực lực mạnh là có cơ hội. Dung mạo, thân thể, thực lực đều không thể thiếu, nếu biết thủ đoạn lấy lòng nữ tử thì càng hay.”

“Tần huynh nói có lý.” Thanh niên sau cùng cũng không tởm vẻ kém thế: “Chỉ cần may mắn được Ngọc Dịch tiên tử nhìn trúng thì không hẳn. Giữa nam nữ còn cần tình đầu ý hợp, quan trọng nhất là tâm ý của đệ tử Bích Thủy cung. Tiểu đệ có lòng tin sau cùng sẽ ôm được mỹ nhân quay về. Ha ha!”

Thiếu nữ cạnh đó bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường: “Ngọc Dịch tiên tử đó thật sự đẹp như lời đồn không?”

“Hắc hắc, bằng Nhi tiểu thư ghen sao?” Hoàng y thanh niên cười: “Ngọc Địch tiên tử thiên hạ vang danh, không chỉ có dung nhan tuyệt sắc mà quan trọng hơn là tiềm lực tu luyện đáng sợ và thể chất phi phàm Thiên thủy huyền âm mạch.”

“Nghe nói nàng ta gần mười tám tuổi, gia nhập Bích Thủy cung chưa đầy ba năm đã từ bình dân tu luyện đến võ sư diên phong, chuyện tiến giai võ tông chỉ là một vài tháng tới. Hơn nữa nàng ta còn là thân truyền đệ tử của Ngọc Nữ phong chủ, địa vị phi thường. Nhưng hấp dẫn nhất là Thiên thủy huyền âm mạch của nàng ta. Nữ tử mang trong mình mạch này sẽ giảm bớt một phần ba chướng ngại khi tu luyện, còn nam nhân khi tu luyện gặp chướng ngại mà song tu với nữ tử như thế thì cơ hội đột phá cao hơn nhiều. Thanh thử nữ tử như vậy còn có ngoại hiệu khác: Võ hoàng thông hành chứng!”

“Võ hoàng thông hành chứng?” Thiếu nữ trềnh mắt lên. Võ hoàng là gì? Là cường giả có thể tung hoành Võ Nguyên đại lục, dù những thế lực như thất tông tam bang ngũ thế gia cũng phải lễ phép ba phần với nhân vật như thế.

“Không sai! Muội nghĩ mà xem, đại đa số người ta tu luyện không đạt được đẳng cấp cao vì gặp chướng ngại tiến giai. Nếu dễ dàng đột phá được chướng ngại đó thì chỉ cần thời gian tu luyện đủ thì thành võ hoàng chẳng phải là việc sớm muộn ư? Chỉ cần tư chất muội không kém quá, chắc chắn sẽ xung nhập cảnh giới võ hoàng trước khi hết tuổi thọ.”

“Tuổi thọ của võ giả chúng ta từ khi tấn nhập võ tông sẽ tăng tiến nhiều. Võ tông có được hơn hai trăm năm, võ tôn đến năm trăm tuổi, võ hoàng đạt tới một ngàn tuổi. Nghe nói sau võ hoàng còn có võ thánh, không hiểu là những lão quái vật sống bao nhiêu năm nữa.” Thanh niên họ Bách Lý tỏ vẻ hâm mộ: “Không biết lần này vị tuần kiệt trẻ tuổi nào được Ngọc Địch tiên tử chọn để có được lợi ích to lớn đó. Nữ tử siêu tuyệt như thế chắc sẽ chọn người trong Ngũ hành tông, hoặc thập ngũ đại thế lực mà hôn phối, cực hiếm khi chọn người ngoài. Không hiểu lần này có chuyện gì mà Ngọc Địch tiên tử tham gia chiêu thân công khai, lẽ nào không thanh niên nào thuộc thập ngũ đại thế lực vừa mất nàng ta?”

“Nói vậy chẳng phải chính là cơ hội tại hạ đang đợi sao!” Hoàng y thanh niên họ Tần mừng ra mặt, cười tự phụ.

“Tần huynh đừng có hy vọng may mớ nữa. Ngọc Địch tiên tử tầm mắt cao vời, tuần kiệt tầm thường khó lọt vào mắt. Chúng ta không cần tính tới...Nếu vì nàng ta mà lỡ mất cơ hội có được mỹ nhân khác thì thật không đáng.” Thanh niên họ Bách Lý hiển nhiên là người lão luyện nhất.

Quy tắc chiêu thân của Bích Thủy cung là do nữ đệ tử đưa ra điều kiện, chỉ cần thanh niên nào phù hợp là được tham gia cạnh tranh. Nhưng như thế sẽ mất quyền theo đuổi nữ đệ tử khác. Trước đó, nam tử có thể giao lưu theo mức độ nhất định với nhiều nữ đệ tử để xác nhận đối phương có ý gì với mình không, hoặc hỏi dò xem mình có hy vọng được chọn không. Dù cho thực lực thông thiên, vạn nhất đối phương không vừa mắt thì cũng vô dụng.

Trong quá trình giao lưu này, ai cũng dựa vào bối cảnh, mặt mũi để lấy lòng đối phương. Một khi xác định được mục tiêu theo đuổi thì bước tiếp theo là thể hiện thực lực. Võ Nguyên đại lục tôn trọng thực lực, bất cứ lúc nào thì thực lực đều là nhân tố mang tính quyết định.

“Tiểu đệ nói thể thôi chứ không định tranh phong với những thanh niên trong thập ngũ đại thế lực.” Thanh niên họ Tần cười gượng, quay sang thiếu nữ: “Bằng Nhi tiểu thư, ba nam nhân bọn mỗ đến Bích Thủy cung dự chiêu thân, sao tiểu thư lại đi theo?”

“Muội muốn đến xem nữ đệ tử Bích Thủy cung đẹp đến đâu, không được sao?” Thiếu nữ nhướn mày liễu, ngang ngược nhìn đối phương.

Thanh niên họ Bách Lý bật cười tiếp lời: “Muội muội mỗ từ bé ngang ngược, lần này bác cha mỗ phải cho phép đi cùng. Cha mỗ nghĩ muội muội cũng đến tuổi lấy chồng, đến Bích Thủy cung không chỉ có các tuyệt sắc nữ tử thiên kiều bách mị mà còn cả thanh niên tuần tài khắp cửu châu, nếu tìm được một người vừa ý muội muội thì cũng là việc hay.”

“Hừ, đó là cách tính toán của cha, liên can gì đến muội?” Thiếu nữ hỏ thẹn.

“Ha ha ha!” Thấy thiếu nữ quăn lên, ba thanh niên cùng cười vang.

Bên ngoài gian phòng, một thanh niên mặc áo vải xám, lưng đeo thanh sắc mộc bồng, thoát nhìn giống một phổ thông dung binh nghe vậy thì mỉm cười.

“Mục đích của họ cũng là Bích Thủy cung, vừa hay dẫn đường cho ta.” Chính là Diệp Phong, dung mạo gã lúc này biến thành một thanh niên ngoài hai mươi.

Cho rằng có người ngầm theo dõi nên gã không tiện lộ mặt thật, nếu đến Bích Thủy cung thì sẽ điều tra xem ai muốn lấy mạng gã.

Từ Tây nam Vân Châu đến Đông thắng Thần châu phải đi qua Nam chiêm Bộ châu. Diệp Phong chưa từng rời Vân Châu nên không biết rằng Võ Nguyên đại lục rộng đến thế, vân Châu chỉ là một góc căn cỗi, riêng Nam chiêm Bộ châu đã có diện tích gấp bốn, còn Đông thắng Thần châu lại gấp mười Nam chiêm Bộ châu. E rằng chuyến này gã phải mất mấy chục ngày mới đến được Bích Thủy cung.

Gã không thuộc đường đến Bích Thủy cung. Thiên lý hàn đàm Bích Thủy hồ tuy không phải nơi bí ẩn gì nhưng phổ thông võ giả cũng không biết. Diệp Phong hỏi thăm dọc đường nhưng không ra.

Gã sợ mất thời gian nên định tìm một thể lực nào đó hỏi han, vừa hay phát hiện khí tức của ba võ tông ở tửu lâu, cho rằng họ nhất định biết tin tức, nên đi lên lầu, nghe họ đàm thoại, biết là họ định đến Bích Thủy cung.

Cùng đường nên gã bỏ ý định vào hỏi thẳng, chỉ cần bám theo họ là đến được. Chiêu thân thịnh hội của Bích Thủy cung sắp mở, đối phương chắc không dè dặt làm gì.

Lúc Diệp Phong lên, họ đã gần trò chuyện xong nên gã không nghe được lai lịch của Ngọc Dịch tiên tử và Thiên thủy huyền âm mạch, tất nhiên không hiểu người đang được họ nói tới là thần thánh phương nào. Nhưng là ai thì cũng không quan hệ gì với gã, lần này gã đến để gặp lại Thẩm Lan mà thôi.

Bốn thanh niên này thực lực không tệ, lại có võ tông cường giả làm bảo tiêu, ở Nam chiêm Bộ châu cũng được coi là nhân vật có bối cảnh. Không ngờ võ tông cao thủ được các đại thể lực tại Vân Châu coi trọng lại làm tùy tùng hộ vệ ở Bộ châu, hơn nữa tới tận ba người, khiến gã vô cùng kinh ngạc. Đồng thời gã cảm thán trước phạm vi mệnh mông của Võ Nguyên đại lục, cao thủ như rừng, gã thể vì chút chiến tích nhỏ nhoi tại Vân Châu mà chí đắc ý mãi.

Gã không biết rằng chuyến đi Bích Thủy cung tham gia chiêu thân, võ tông cường giả làm hộ vệ là việc tất yếu, bằng không với bốn thanh niên mà đến Đông thắng Thần châu thì lãnh ít dữ nhiều. Ba nhà này không mạnh đến mức có thể tùy ý phải võ tông đi làm hộ vệ cho con cháu đích hệ.

Nhưng so ra thì Nam chiêm Bộ châu đông dân, linh địa và linh khí phân bố vượt xa nơi căn cỗi như Vân Châu. Có câu địa linh nhân kiệt, địa có linh thì nhân tài mới kiệt xuất được. Địa vực của Bộ châu vượt xa Vân Châu còn Thần châu lại vượt xa Bộ châu.

Tại Vân Châu, cao giai võ tông như Tô Chiến Thiên có thể coi là tuyệt đỉnh cao thủ. Còn tại Bộ châu, như gã biết thì Mộ Dung gia có hai võ tôn, âu Dương gia có một. Đương nhiên, không tính những thể lực lớn như Thương gia và Liệt Hỏa tông.

Trước đây gã có nghe nói đến tình huống đại lục, giờ tận mắt thấy mới thật sự hiểu được cách biệt giữa các địa vực. Đông thắng Thần châu ở xa hơn, cùng các đại châu khác nhất định có nhiều võ tôn cường giả hơn, thậm chí võ hoàng cường giả!

Nghĩ vậy, máu nóng của gã lại sôi lên. Trước đây ở Vân Châu đứng là ếch ngồi đáy giếng, coi thường thiên hạ, nếu muốn đứng vững giữa rừng cường giả chân chính của đại lục thì không thể lơ đãng. Thực lực của gã hiện giờ xét ở tầm đại lục chỉ đủ giữ mình, không thấp nhưng tuyệt đối không cao. Con đường của gã cần đi còn dài lắm.

301. Chương 301 : Bách Lý Bằng Nhi

Trên đại lộ rộng rãi bằng phẳng, một cỗ xe lớn lao vút đi, phía trước xe là ba con dã thú - Hắc phong ngư to lớn.

Hắc phong ngư tuy không phải yêu thú nhưng rất khỏe, có thể cõng ngàn cân đi suốt ngàn dặm, kéo một cỗ xe tất không thành vấn đề. Tốc độ cỗ xe tuy không bằng một võ sư toàn lực lao đi nhưng sức bền hơn hẳn. Dù võ tông cường giả mà toàn lực lao đi cũng chỉ duy trì được hai canh giờ là phải nghỉ ngơi hồi phục nguyên lực. Đi Đông thẳng Thần châu phải vượt mấy ngàn dặm, tất nhiên không thể chỉ dựa vào cước lực.

Hắc phong ngư xa là công cụ đi đường tiết kiệm tinh lực và thời gian hơn hết. Bề ngoài cỗ xe không có gì đặc biệt do người ngồi trên xe không muốn gây chú ý. Trong xe có tám người, chính thị bốn thanh niên và tùy tùng và không nghe ngóng tin tức ở tử lâu.

“Thiếu gia! Đằng sau có một tiểu tử trông giống dung binh bám theo đã hai ngày. Hôm qua lão phu quan sát thấy y chọn khách điểm nghỉ chân cũng cùng với chúng ta. Lão phu hoài nghi y có mưu đồ gì đó.” Võ tông cường giả ngồi sau lưng thanh niên họ Tần đột nhiên lên tiếng.

“Tần tông lão nói đến thanh niên ở đằng sau?” Vén rèm xe phía sau lên, chúng nhân thoáng thấy một thân ảnh cách chừng hai, ba trăm thước. Tốc độ của thân ảnh không nhanh không chậm, giữ ngang bằng với cỗ xe.

“Chính là người này.”

“Y không có vật cưỡi, chỉ dựa vào cước lực sao lại bám theo chúng ta được những hai ngày?” Thanh niên họ Bách Lý hơi kinh ngạc, họ đi ngư xa, tốc độ cố nhiên không nhanh nhưng mỗi ngày cũng được hơn ba trăm dặm. Chỉ dựa vào cước lực của võ giả, e khó theo kịp.

“Y trông còn trẻ, tu vi chắc không bao nhiêu sao lại có sức bền đến thế?” Bách Lý tông lão hơi hoài nghi, tự nhủ mình cũng có thể chạy theo xe trâu nhưng liên tục hai ngày thì cũng kiệt sức, không thể ung dung như thanh niên.

“Ban đầu lão phu không để ý, cho là y vô tình chung đường, nhưng liên tục hai ngày bám theo, nghỉ cũng cả khách điểm thì buộc người ta sinh nghi.” Tần tông lão trầm giọng.

“Nhưng y có một mình, làm gì được chúng ta?” Thanh niên họ Tăng ơ hồ hỏi: “Con đường này rộng rãi bằng phẳng, không thể mai phục nhân mã. Hơn nữa chúng ta có tới ba võ tông, tại Bộ châu, cảm đồng dám chạm tới ba nhà chúng ta có mấy ai, nhưng chúng ta tự nhận không đắc tội với thế lực như vậy, họ không thể vô duyên vô cớ đối phó chúng ta.”

“Tại hạ đoán rằng có khi người này có mục đích nào đó.” Thanh niên họ Tần liếc Bách Lý Bằng Nhi, mỉm cười trên: “Chắc hôm đó Bằng Nhi tiểu thư được y nhìn thấy tại tử lâu, chỉ một ánh mắt liếc là đã si tình. Dọc đường này, y bám theo với ý đồ...Kỳ thật không phải chúng ta, mà nhắm vào Bằng Nhi tiểu mỹ nhân!”

“Tần hân! Còn nói lung tung nữa ta cắt lưỡi ngươi.” Bách Lý Bằng Nhi hổ thẹn, mặt ửng lên, ra vẻ quyết không tha, nhưng nét đắc ý bộc lộ ra ở chân mày cho thấy lòng hư vinh của tiểu nữ nhi.

Không phải cô có hảo cảm gì với Diệp Phong mà vì dáng vẻ Diệp Phong có thể coi là tuấn tú, hơn nữa hai ngày liên tục bám theo cỗ xe, dù vì nguyên nhân gì cũng đủ chứng minh thực lực của gã không thấp. Một thanh niên khác giới vừa gặp đã gửi lòng cho mình như thế, đương nhiên cô phải vui mừng.

Chúng nhân cùng tỉnh ngộ bật cười. Đích xác! Trừ phi gã có ý xấu thì chỉ lý do đó là chấp nhận được. Tuy hơi khó tin nhưng nghĩ kỹ thì cũng hợp tình hợp lý.

Bách Lý Bằng Nhi đẹp như đóa hoa đào, thân thể thiếu nữ mười chín tuổi đã biểu lộ hết vẻ đẹp, không chỉ lung linh mà tương đối bốc lửa. Cộng thêm với trang phục tô điểm, nếu nam tử mới hé nụ tình mà chung tình với cô thì cũng không bắt ngờ.

“Mồ thấy Bằng Nhi không cần đến Bích Thủy cung dự náo nhiệt làm gì, người cả thực lực, tướng mạo đều thượng đẳng, sao tiểu thư không cân nhắc thử xem?” Thanh niên họ Tăng trên.

“Hừ, nam nhân mà bản tiểu thư vừa mắt, ít nhất cũng không kém hơn các người.” Hiển nhiên hàm ý khinh thường Diệp Phong, nhìn bề ngoài gã chỉ là một dung binh có thiên tư, căn bản không đáng cho cô coi trọng.

“Ha ha! Nếu người xuất sắc hơn bọn mồ thì không dễ tìm ra đâu.” Tần hân vỗ tay cười to. Họ đều có gia thế, thiên phú tu luyện và tướng mạo xuất sắc, thuộc hàng nhân trung chi long, tại Nam chiêm Bộ châu đích xác hiếm có người cùng lứa so được.

“Xem ra mục tiêu của Bằng Nhi tiểu thư quả thật là các thanh niên tuần tài trong mười lăm đại thế lực. Lần này đi Thần châu chắc muốn tranh cao thấp với đệ tử Bích Thủy cung.”

“Phải xem có ai hợp với khẩu vị bản tiểu thư không.” Bách Lý Bằng Nhi giương cái cằm trắng ngần lên, như con thiên nga cao ngạo.

Chúng nhân nghe thế đều cho là chuyện đương nhiên cứ không cười cô không biết trời cao đất dày. Cả ba người đều tâm cao khí ngạo, tuổi trẻ khinh cuồng, được gia cảnh vun vào nên mắt ở trên trán. Mục tiêu của họ là nữ đệ tử Bích Thủy cung trong thất tông, thì Bách Lý Bằng Nhi có thân phận ngang bằng với họ cũng đủ tư cách chọn một người chồng ưu tú.

“Thiếu gia, chúng ta cần gì đoán lung tung, chi bằng mời y lên hỏi là biết ngay.” Bách Lý gia tông lão đề nghị, bị một dung binh không rõ mục đích bám theo suy cho cùng không ổn.

“Cũng được, dừng xe.” Trong ba người, có vẻ thanh niên họ Bách Lý đứng đầu, lớn tiếng dặn.

Bất quá chúng nhân đều đồng ý với suy đoán của Tần Hân, cả Bách Lý Bằng Nhi cũng vậy. Cô hơi nhếch môi, thoáng tỏ vẻ coi thường. Được ái mộ tuy đáng để vui nhưng nếu đối phương nhân cơ hội đó bám riết thì cô không thích.

Diệp Phong thấy cỗ xe đột ngột dừng lại thì hơi ngẩn ra rồi đoán được đối phương đã nhận ra gã đi theo, muốn hỏi han mọi chuyện. Gã không ngờ con đường này quá bằng phẳng, không có chỗ ẩn thân, cũng may gã không có ý đồ gì xấu nên không sợ bị phát giác, cứ thẳng thắn đi theo sau.

“Vị huynh đài này, đi cùng nhau lâu như vậy, có thể lên đây chẳng?” Thanh niên họ Bách Lý thò đầu ra lớn tiếng chào.

Diệp Phong cười ngượng ngùng, đành bước lên, gã không có mục đích gì xấu, thái độ của đối phương cũng khá khách khí, chi bằng nói rõ ra nhờ họ dẫn đường, chắc không phải việc khó.

Đối phương vén rèm xe, gã hể nhún chân nhảy lên đứng vững ở đầu xe.

“Chư vị, hữu lễ!” Gã ôm quyền bước lên rất hữu hảo, mục quang thuận theo bên phải nhìn vào, không hề dừng lại mấy may ở Bách Lý Bằng Nhi mà trên mặt thanh niên họ Bách Lý. Gã mục quang như điện, nhận ra y là thủ lĩnh đám người này, ban nãy chính y chào hỏi gã.

Vốn Bách Lý Bằng Nhi hơi khấn trương, sợ gã vô lễ, nhưng khi phát hiện đối phương lướt qua mình như không nhìn thấy, rồi không nhìn thêm lần nào thì cô cảm thất mất hết danh dự, mặt hơi đỏ lên.

Gã nhất định đang ra vẻ. Cô bất nhẫn nhưng không tiện phát tác.

“Các hạ liên tục đi theo hai ngày rồi, có thể cho biết nguyên nhân chẳng?” Thanh niên họ Bách Lý lấy làm lạ, y nhận ra đối phương không hứng thú với muối muối, vậy thì đáng để hỏi nguyên nhân bám theo.

“Thật không dám giấu, tại hạ vô tình đi qua tửu lâu chư vị nghỉ chân, nghe nói các vị định đến Thần châu Bích Thủy cung.” Gã không có gì giấu giếm, nói thẳng ra: “Tại hạ có một bằng hữu tu luyện ở Bích Thủy cung, ước định đến gặp mặt, nhưng vì tại hạ không biết được, lại vội phó ước nên đành phải đi theo chư vị. Nếu có chỗ nào không phải, xin chư vị bỏ quá.”

“Các hạ định đến Bích Thủy cung?” Mắt tần hân sáng lên.

“Chính thị! Ngoài ra không còn ý gì khác, xin các vị yên tâm.” Gã biết việc mình bám theo không hay ho gì nên xin lỗi một lần nữa.

“Rõ ràng ngươi nói dối.” Bách Lý Bằng Nhi nghe gã bảo muốn đến Bích Thủy cung thì không cam lòng, oán khí dấy lên, nói to: “Ta hỏi ngươi, ngươi bảo có bằng hữu ở đó, ngươi có biết danh tính không?”

“Tất nhiên biết.” Gã ngẩn ra, không hiểu mình nói sai câu nào mà khiến thiếu nữ này bất mãn.

“Ngươi nói ra xem nào.”

“Việc đó... Là chuyện riêng của tại hạ, không cần cho các hạ biết thì phải?” Gã nhú mày phản cảm, nhưng nghĩ lại thì mình theo đuôi trước, đối phương hỏi kỹ cũng hợp tình lý, nên gã không nổi giận.

Thấy gã thoái thác, bách Lý Băng Nhi càng nhận định gã có ý đồ khác, cười lạnh bảo: “Mọi nữ đệ tử Bích Thủy cung thu tại Nam chiêm Bộ châu gần mười năm nay, ta đều biết. Người không nói được thì chứng tỏ đang nói dối.”

“Mỗ nghĩ là vị tiểu thư này nhầm rồi, tại hạ và bằng hữu đó là người Vân Châu.” Gã mỉm cười.

“Tây nam Vân Châu?” Chúng nhân hỏi kinh ngạc, quan sát kỹ thì công nhận ngay. Trang phục của Diệp Phong đích xác không giống võ giả Bộ châu, chẳng trách họ thấy là lạ.

Bách Lý Băng Nhi bĩu môi trào phúng: “Chả trách cứ lén lút lút lút, té ra là người ở chỗ kiết xác Vân Châu.”

“Băng nhi! Không được vô lễ!” Thanh niên họ Bách Lý khê quát.

Ấn tượng của gã về thiếu nữ vô lễ nào giảm thêm ba phần, liền làm mặt lạnh nói: “Chư vị không thích tại hạ đi theo thì tại hạ không xuất hiện trước mắt các vị là được.”

Nói đoạn thì đợi xuống xe.

302. Chương 302 : Thân Châu Tặc Phi

Chúng nhân trong xe nói chuyện một hồi dần quen nhau. Ba thanh niên tuy xuất thân danh môn thế gia, bất quá không tỏ ra ta đây trước mặt Diệp Phong mà rất thân thiết. Bách Lý Băng Nhi biết được thực lực của gã thì cũng mặt dày tham gia vào mấy câu hòe khiến gã chú ý nhưng gã hoàn toàn không để ý khiến cô thất rất hụt hẫng.

Kỳ thật thất giai diên phong võ sư bình thường không lọt vào mắt họ, dù thất giai diên phong trẻ tuổi mà có thân phận ngang bằng hoặc cao hơn thì cũng lắm họ chỉ khách khí một chút. Thật sự khiến họ coi trọng là Diệp Phong không có bối cảnh gì, chỉ là võ giả tự tu luyện.

Nhân vật như thế rất có giá trị để lôi kéo. Nếu tu hút được về với gia tộc, không chỉ trở thành trợ lực mà cũng cống hiến thêm cho thực lực chính thể của gia tộc.

Nên biết, cường giả tự tu luyện, trừ phi cơ duyên đến mức nghịch thiên không thì trở thành võ tông đã là cực điểm, nhưng nếu có bối cảnh hùng mạnh đỡ đầu thì nhiều khả năng sẽ tiến bộ hơn một bước. Ở Võ Nguyên đại lục, cường giả tấn nhập võ tông rồi thường thì sẽ phụ thuộc vào một thế lực lớn, hoặc như Tô Chiến Thiên tự lập ra thế lực.

Phải có thế lực mạnh, cường giả mới có được nhiều tài nguyên tu luyện để tiến bộ hơn. Không phải ai tự tu luyện cũng may mắn như Diệp Phong: Nhảy xuống khe núi thì lấy được thần khí, chui vào sơn động là lấy được vạn niên linh ngọc dịch, cướp xe hàng thì có được tiên thiên hỗn độn chi khí...

Theo Bách Lý Hàn, lôi kéo một võ tông không bằng lôi kéo thanh niên rất có tiềm lực tấn nhập võ tông như Diệp Phong. Được gia tộc bồi dưỡng, gã tiến bộ hơn là chuyện đương nhiên, trong khi cái giá và độ khó khi lôi kéo một võ sư và một võ tông cách nhau một trời một vực. Là hậu bối tối kiệt xuất của gia tộc, y phải có được đầu óc tính toán như thế.

“Phong huynh, với thiên phú và thực lực của huynh sao lại đi làm dung binh?” Bách Lý Hàn hỏi dò.

“Dung binh kỳ thật cũng không có gì không ổn. Tại hạ thích tự do tự tại, không thích bị câu thúc.” Nghe ra hàm ý của đối phương, Diệp Phong tùy tiện tìm lý do ứng phó. Gã chỉ thuận đường đi cùng, hà huống còn cả Võ Song môn tự tay gây dựng ở sau lưng, sao có thể chấp nhận lời mời của thế lực khác?

“Bất quá khi Phong huynh tấn nhập võ tông sẽ hiểu. Muốn tiếp tục tiến bộ, không có chỗ dựa đủ mạnh thì phi thường gian nan.” Tần Hân không ngả lòng, tiếp tục khuyên.

Linh dược và thiên tài địa bảo hiếm có thường chỉ có thể lấy vật đổi vật, hoặc phải trả bằng số lượng tinh tể cao hơn giá trị nhiều lần thì đối phương mới đồng ý bán cho. Một võ tông kiểm tinh tể không khó, nhưng chỉ dựa vào sức mình mà kiếm vật phẩm để thăng tu vi thì không dễ.

Còn các phương thể lực, đặc biệt là thể gia và tông phái thực lực hùng hậu, truyền thừa lâu dài thì trong tay đều có linh dược hoặc bảo bối hiếm thấy, hơn lại sở hữu địa bàn rộng lớn, nhân thủ đông đảo, cơ hội thu thập vật phẩm tu luyện lớn hơn nhiều.

Quan trọng hơn, với số linh dược, bảo bối đó, họ có thể đổi cách với các thể lực khác lấy những thứ chưa có bổ sung vào kho tàng của mình. Chỉ cần gia tộc xuất hiện thiên tài cực kỳ có tư chất thì với kho tàng đó, họ rất dễ dàng tạo ra được tuyệt thể cường giả, bảo đảm cho gia tộc cường thịnh lâu dài.

“Đợi khi mỡ tấn cấp xong thì tính tiếp.” Diệp Phong cười cho qua, tu luyện chi đạo của gã hoàn toàn bất đồng với phổ thông võ giả, dù không có nguồn linh khí phong phú thì với hiệu quả tuyệt vời tự tập thiên địa chi lực của Ngũ Hành quyền, tiến độ của gã trước khi đạt tới vô hoàng sẽ không chậm tí nào. Vật tu luyện tầm thường e rằng gã không sử dụng được.

“Hừ, có lòng tốt khuyên nhủ còn không nhận, chưa từng thấy kẻ nào không biết tốt xấu như thế. Chẳng phải chỉ là dung binh có vận khí thôi sao, có gì bất phàm.” Bị gã ngó lơ bấy lâu, Bách Lý Băng Nhi bất mãn lắm bầm. Cô tuy hứng thú với Diệp Phong nhưng đối phương mấy lần ngó lơ, dù gì cô cũng đường đường là thiên kim Bách Lý thể gia, đã bao giờ bị coi thường như thế?

“Băng Nhi!” Bách Lý Hàn bất mãn trừng mắt rồi quay sang Diệp Phong: “Muội muội mỡ ngang ngược đã quen, xin Phong huynh đừng trách.” Dù tạm thời không lôi kéo được gã thì cũng không nên tùy tiện đắc tội, thêm phần giao tình nào là thêm phần cơ hội ấy, Diệp Phong này chắc không đến nỗi chấp nhặt lời nói chứ?

Diệp Phong nhún vai cho qua khiến Bách Lý Băng Nhi suýt nữa rơi lệ. Dung mạo và thân hình cô đều thượng thừa, gia thế cũng hiển hách, thực lực lại không kém, đến đâu cũng được nam tử nâng niu, nhưng giờ gặp một dung binh khiến cô hứng thú thì gã lại hoàn toàn ngó lơ.

Cô uất ức phát thệ: Bách Lý Băng Nhi ta sau này sẽ tìm được nam nhân mạnh hơn người nhiều, để người hối hận đã coi thường ta hôm nay.

Diệp Phong đoán được ý nghĩ trong lòng cô nhưng không để tâm. Ở Võ Nguyên đại lục, cùng lứa với gã mà có tu vi cao hơn có lẽ còn vài người nhưng tính về sức chiến đấu thật sự, chắc không ai sánh nổi.

Gã sợ người ta đề cập đến việc này nữa nên chuyển chủ đề. Quả thật có những việc gã muốn hỏi đối phương: “Trước đây mỡ nghe Bách Lý huynh đề cập rằng trên đường đến Thần châu có nguy hiểm gì đó. Tiểu đệ cô lậu quả văn, với thực lực như chúng ta, chỉ cần không chủ động rước họa thì sao lại gặp hung hiểm?”

“Phong huynh tại Vân Châu chắc biết Vụ Ấn sơn?” Bách Lý Hàn nói: “Vụ Ấn sơn dài mấy ngàn dặm, từ phía tây bắc Vân Châu vắt qua cả phía bắc Bộ châu đến tận Đông thắng Thần châu.”

“Lẽ nào nào vào Đông thắng Thần châu thì phải qua Vụ Ấn sơn?” Diệp Phong không hề lo lắng, dù có tứ giai yêu thú, gã không thắng được nhưng thoát thân không thành vấn đề.

“Đúng, từ Bộ châu tiến nhập Thần châu, tất phải qua Vụ Ấn sơn.” Bách Lý Hàn thấy gã không hiểu thì cười nhẹ: “Nếu huynh đài cho rằng hung hiểm mà tại hạ nói đến chỉ là yêu thú trong núi thì nhầm to.”

“À.” Gã nhướng mắt, lẽ nào còn có gì đặc biệt?

“Từ cổ đến nay, cửu châu chi địa nổi thông, tuy chỗ giao cắt giữa hai châu Thần, bộ bị Vụ Ấn sơn cách trở nhưng đường lối đã được tiên nhân mở thông. Tuy chỉ có một con đường nhưng hiểm khi xuất hiện cao giai yêu thú.” Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ( )

“Hung hiểm đó từ đâu?” Diệp Phong càng không hiểu.

“Hung hiểm đến từ người.” Bách Lý Hàn mỉm cười giải thích: “Huynh có biết thể lực nào quản lý Thần châu chăng?”

“Chắc...Chắc là Bích Thủy cung?” Bích Thủy cung ở Đông thắng Thần châu, thể lực quản lý chắc phải là họ. Nhưng nghe Bách Lý Hàn hỏi vậy thì gã có cảm giác hơi mơ hồ.

“Đúng vậy. Nhưng huynh có nghĩ Bích Thủy cung toàn là nữ tử, họ dùng cách gì quản lý Thần châu?”

Gã hoang mang lắc đầu, gã không đoán ra chuyện đó.

“Tuy Bích Thủy cung thực lực thông thiên nhưng do nữ tử chấp chưởng, họ không có dã tâm và ham muốn quyền lực đối với các võ giả trong phạm vi quản lý, một lòng chìm trong tu luyện. Thế giới của võ giả ở Thần châu hoàn toàn tự do phát triển.”

“Thần châu diện tích mênh mông, cường giả vô vàn, lại không có thế lực lớn nào đứng ra chấn chỉnh trật tự, nên các thế lực ở đây cạnh tranh với mức độ phải dùng từ tàn khốc để hình dung. Mỗi địa vực thì thế lực thống trị đều có thực lực không thể coi thường.” Bách Lý Hàn lấy ví dụ: “Tại Vân Châu, nếu có mấy trung giai võ tông là được xếp hạng nhất lưu thế lực, tại Bộ châu, có cao giai võ tông là miễn cưỡng được coi là thế lực hạng nhất, còn tại Thần châu mà không có võ tôn cường giả tọa trấn, căn bản đừng mơ xưng bá nhất phương, chỉ còn nước ngoan ngoãn phụ thuộc vào thế lực nhất lưu khác. Hai thế lực lớn nhất nghe nói không chỉ có một võ tôn, thậm chí là có trung giai võ tôn...”

Diệp Phong hít một hơi khí lạnh, bách Lý Hàn nói vậy thì đem Lục Lâm bang đặt vào Thần châu, e rằng nháy mắt đã bị diệt...Cách biệt giữa hai châu quá lớn.

“Hơn nữa đó là địa vực không có pháp tắc thông dụng. Mỗi thế lực đều chế định pháp tắc riêng tại địa bàn của mình. Quan trọng nhất là những pháp tắc đó chỉ nhắm vào người ngoài và võ giả đơn lẻ ở bản địa, bản thân họ thì không cần tuân theo quy củ nào. Nếu họ không vừa mắt thì vung đao chém chết huynh cũng không có ai bênh vực. Nếu huynh vi phạm quy tắc của họ sẽ bị truy sát tới chết, trừ phi thoát được phạm vi thế lực họ quản lý.”

“Nói chung muốn an toàn qua được Đông thẳng Thần châu cần nhớ một nguyên tắc: Ngàn vạn lần đừng đắc tội với thế lực địa phương.”

Diệp Phong gật đầu. Ở các châu khác, mỗi thế lực đề bảo vệ lợi ích riêng, nhưng còn có một tiêu chuẩn, chí ít cũng có một pháp tắc chung để tuân theo. Còn tại Thần châu, vì Bích Thủy cung làm lơ nên các thế lực trở nên cực kỳ hỗn loạn, hành sự dã man hơn các địa vực khác nhiều.

“Dù vậy, chỉ cần tại hạ lặng lẽ đi đường, chắc không có phiền hà gì?”

“Đành là vậy, nhưng có một đoạn là ngoại lệ.”

“Bách Lý huynh nói đến đoạn núi Vụ Ẩn sơn hả?” Diệp Phong tâm tư sắc bén, đoán ra ngay.

“Phong huynh quả nhiên thông minh!” Bách Lý Hàn toét miệng cười: “Huynh có thực lực diên phong thất giai võ sư, người tầm thường sẽ không vô duyên vô cớ chạm đến huynh, chỉ cần Phong huynh chuyên tâm đi đường thì sẽ không hung hiểm gì. Nhưng ở Vụ Ẩn sơn thì khó nói lắm.”

“Vì sao như vậy?”

“Mấy thế lực trong Vụ Ẩn sơn là tặc phi. Phần lớn chúng là những kẻ tranh đoạt địa bàn thất bại ở bên ngoài đào vong đến đó, hoặc kết oán với cừu gia quá mạnh, tụ tập lại trong núi, hình thành phi bang hung hãn.”

303. Chương 303 : Mã Bang

“Vụ Ẩn sơn mạch địa thế phức tạp, dễ ẩn tàng, là thiên đường cho những kẻ vong mệnh. Tuy trong số chúng hiếm có võ giả thực lực cực mạnh nhưng qua nhiều năm cũng xuất hiện mấy võ tông. Trên đường chúng ta phải qua để tới Bích Thủy cung có mấy phi bang như vậy, thường cướp bóc của người đi qua sơn đạo, nếu nạn nhân không có hàng hóa khiến chúng vừa ý thì rất có thể sẽ bị giết ngay.”

“Võ tông cường giả cũng đi ăn cướp?” Gã cả kinh.

“Vụ Ẩn sơn mạch không có nguồn sản xuất, không ăn cướp thì chúng sống bằng gì? Huynh đài đừng coi thường lợi lộc từ nguồn này, nuôi được hơn mười phi bang thì tất không ít. Một vài thế lực buôn bán thường qua lại hai châu, nộp cho chúng số tiền tệ cũng không nhỏ đâu.”

“Võ sư đơn độc như Phong huynh, nếu bị chúng bắt gặp sẽ không đời nào chúng bỏ qua. Nên mỗi mới bảo là huynh đài sẽ gặp nguy hiểm.”

“Hóa ra là vậy. Đa tạ Bách Lý huynh nhắc nhở.” Diệp Phong lập tức có hảo cảm, đối phương mời gã lên xe vì muốn lôi kéo nhưng cũng giúp cho gã bớt đi không ít phiền hà.

Một võ tông có lẽ gã không sợ nhưng nếu đối thủ là một toán, e rằng gã sẽ đau đầu.

“Hiện tại chúng ta có ba võ tông hộ tống, không sợ phỉ bang tầm thường, chỉ duy một bang, nếu gặp phải thì khá phiền hà.” Bách Lý Hàn nói đến đây cũng tỏ vẻ lo lắng.

“Lẽ nào còn có phỉ bang có nhiều võ tông?”

“Không hẳn, võ tông cường giả vào phỉ bang có ai không ngạo khí xung thiên, làm gì có chuyện chịu đứng sau kẻ khác. Mỗi phỉ bang tối đa chỉ có một võ tông. Bất quá...Thủ lĩnh các phỉ bang phần lớn là sơ giai võ tông, hiếm tên nào vượt qua tam giai, chỉ có bang lớn nhất - Mã bang thì thủ lĩnh là ngũ giai võ tông, thủ hạ là cao giai võ sư cũng đông nhất, đủ để uy hiếp chúng ta.”

Tần gia tông lão tiếp lời: “Nhưng chúng ta không cần quá lo lắng, trước hết chưa chắc đã gặp Mã bang, dù gặp thì đối phương cũng vị tất muốn gặp phải tồn thất do tấn công chúng ta. Chỉ là...Lúc đó chúng ta nên khách khách khí khí, đừng kích nộ chúng. Lúc cần thiết thì nộ chút tình tặc cũng không sao.”

Hiển nhiên ba nhà chuẩn bị rất cẩn thận cho lần chiêu thân của Bích Thủy cung, tuyệt đối không để con cháu ưu tú trong tộc mạo hiểm. Diệp Phong lên xe coi như kiếm đủ tiện nghi.

Mười ngày sau, bọn gã ngồi xe trâu ra khỏi Nam chiêm Bộ châu, chính thức tiến nhập Đông thẳng Thần châu.

Con đường bằng phẳng trở nên uốn lượn, hướng lên sơn đạo. Hai bên đường là núi non hiểm trở, rừng rậm liên miên, bầu không khí đầy quỷ dị.

“Cần chừng năm ngày mới qua được Vụ Ấn sơn, hy vọng không gặp phải nhân mã phỉ bang là phải cảm ơn trời đất rồi.” Tăng Tề Sơn cảm nhận được bầu không khí nặng nề trong xe, nên lên tiếng.

“Chỉ cần không chạm phải Mã bang gì đó thì những phỉ bang khác cũng không dám chạm vào chúng ta.” Nói đoạn Bách Lý Băng Nhi liếc gã đầy gây hấn, như thế nhờ bọn ta mà tiểu dung binh người mới qua được Vụ Ấn sơn.

Dọc đường gã đã quen với tính ngang ngược vô lý của cô nên nhập định coi như không nghe thấy, khiến Bách Lý Băng Nhi đành dẹp chút đắc ý lại.

Bách Lý Hàn thầm cười khổ. Muội muội chỉ có chút hiểu lầm với Diệp Phong nhưng như thế có thâm cừu đại hận với gã, hơn mười ngày rồi vẫn chưa bỏ qua. Xem ra thanh niên ưu tú đó mang lại cho cô đã kích không nhỏ...

“Gừ.” Trong lúc ai nấy nghĩ ngợi riêng tư, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gầm trầm trầm, như thiên quân vạn mã từ bốn phương tám hướng tràn về, mặt đất run lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Băng Nhi biến sắc đầu tiên, run giọng hỏi.

“Tiếng Địa yểm thú kêu, chúng ta gặp phỉ bang rồi.” Bách Lý tông lão nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng hơn mấy phần.

“Chúng ta ra xem.” Ba tông lão nhìn nhau, đồng thời lao ra khỏi thùng xe như cơn gió.

Diệp Phong vén rèm xe với vẻ hứng thú nhìn ra.

Trên dốc núi hai bên sơn lộ có hơn mười hỡi y tặc phỉ cưỡi dã thú to lớn dài chừng gần một trượng, lông đen xì, ầm ầm lao vào cỗ xe. Hai con dã thú ở phía trước xe càng to lớn hơn, dài cả trượng, cao hơn nửa trượng, hai tráng hán cưỡi trên lưng thể cách bất phàm, diệp Phong thoáng cảm ứng là thâm kinh hãi nhận ra: Hai người này là võ tông.

Thoáng sau, cỗ xe đã bị tắc phỉ cưỡi dã thú vây quanh, ba tông lão trở nên nghiêm túc. “Toán tặc phỉ này cưỡi Địa yểm thú sao?” Diệp Phong hỏi.

“Đúng, phần lớn chúng là tam giai yêu thú nhưng có thể tấn cấp tứ giai. Địa yểm thú có đặc điểm là không ăn thịt, chỉ ăn cỏ lá nên rất dễ thuần phục.” Bách Lý Hàn giải thích: “Chúng là yêu thú đặc sản của vùng sâu Vụ Ấn sơn, leo núi như đất bằng, cơ hồ là vật cưỡi của mọi phỉ bang. Nhưng do không biết công kích, tốc độ chạy dưới đồng bằng không nhanh nên phạm vi sử dụng không nhiều. Ở trong núi thì chúng là công cụ di chuyển tuyệt hảo.”

“Bách Lý huynh ban nãy chẳng phải bảo mỗi phỉ bang chỉ có một võ tông thôi sao? Hà cớ giờ đồng thời xuất hiện hai người?” Diệp Phong neho mắt nhìn, địa yểm thú mà hai võ tông cưỡi đã đạt tới tứ giai.

Bách Lý Hàn cười khổ: “Mỗ cũng không biết.” Theo lý thì tin tức cho gia tộc thu thập được không thể sai lầm, nhưng sự thật hiện giờ bày trước mắt, nhất thời y cũng hoang mang.

Hai võ tông, cộng thêm một toán võ sư mạnh mẽ như vậy, nếu giao đấu sẽ tuyệt đối uy hiếp được họ.

Võ tông ba nhà cùng phát ra uy thế, hai đầu linh cưỡi Địa yểm thú hơi ngẩn ra nhìn nhau. Một người ngừng lên hỏi: “Trong xe còn có ai?”

“Các hạ! Mỗ là người của Nam chiêm Bộ châu tam tộc liên minh, lần này hộ tống thanh niên ưu tú của bản tộc đến Bích Thủy cung tham gia chiêu thân thịnh hội, xin hãy nhường đường.” Bách Lý tông lão vòng tay, đối phương nhân mã cường tráng, có cả hai võ tông, ông ta tất nhiên phải khách khí.

“Đi Bích Thủy cung?” Thủ lĩnh nhếch môi cười lạnh: “Nể tình ba vị, bọn mỗ không gây khó dễ, chỉ cần các vị quay lại đợi một tháng sau mới đến thì mỗ đảm bảo con đường này không có trở ngại.”

“Một tháng?” Tần Hãn giật giật mí mắt, cả kinh: “Một tháng sau, Bích Thủy cung đã kết thúc chiêu thân rồi.”

Quả nhiên, bách Lý tông lão lắc đầu, cự tuyệt: “Nếu mấy ngày, chúng ta còn đợi được, một tháng thì lỡ mất đại sự rồi.”

Thủ lĩnh còn lại hừ lên giận dữ: “Bọn ta thấy ba các người có chút thực lực nên mới khách khí, nếu không linh tình thì các người tưởng bọn ta sợ chắc?”

Tặc phỉ Thần châu Vụ Ấn sơn hung man cực độ, thực lực đều luyện được từ sinh tử huyết chiến, không hề sợ đối thủ cùng cấp.

Ba võ tông nghe thấy những lời vô lễ đó thì đều sầm mặt, nhưng vì đại cục nên họ đành nén giận, bách Lý tông lão kẻ tục thỉnh cầu: “Tại hạ nguyện tặng 10 khối tinh thạch coi như bồi thường việc quấy nhiễu chư vị, xin hai vị bỏ qua.”

Một khối tinh thạch = 100 tinh tệ, tam tộc liên minh quả nhiên rộng rãi, mở miệng ra là 1000 tinh thạch.

“Mười khối tinh thạch?” Thủ lĩnh lên tiếng đầu tiên liếc đối phương với vẻ coi thường, trêu cợt: “Nếu mỗi người được mười khối thì còn có thể xem xét.”

“Người...” Bách Lý tông lão ghen hòng. Tặc phỉ này thoáng nhìn cũng thấy có tới mấy chục tên, phía sau còn có võ sư cấp thấp lục tục tới, tổng số chắc không dưới trăm người, mỗi người mười khối chẳng phải sẽ là 1000 khối sao? Món tài phú mười mấy vạn tinh tệ thì dù tam tộc liên minh tài lực hùng hậu cũng không chịu thấu.

“Thứu lão đại, đừng rườm lời với chúng. Mỗ thấy chúng mang theo không ít của cải, diệt đi là xong.” Một thủ lĩnh gần giọng.

Thứu lão đại liếc đối phương với vẻ khinh thị: “Mặc lão đại! Ba tên này không dễ chơi đâu, nếu Mặc bang đi tiên phong thì mỗ sẵn sàng hiệp trợ?”

“Các vị là hai phỉ bang?” Bách Lý tông lão lạc giọng, đối phương xưng là lão đại, hiển nhiên không phải là một phỉ bang.

Phỉ bang trong Vụ Ấn sơn trừ phi gặp mối làm ăn cực lớn, bằng không tuyệt đối không liên thủ với nhau, với mấy người bọn lão chắc không đủ sức hấp dẫn khiến đối phương liên thủ ngăn chặn. Nhưng đối phương

cũng khuyên rằng chỉ cần chịu thoái lui là sẽ không khó dễ, thật ra là vì sao? Vì duyên có gì mà hai phỉ bang liên thủ chặn đường ở đây?

“Cho các người biết, những ngày này, đường sá qua Vụ Ấn sơn bị tất cả các phỉ bang phong tỏa toàn diện. Muốn qua thì đợi một tháng nữa.” Mặc lão đại đắc ý dương dương: “Dù bọn ta cho các người qua thì phía sau còn Mã bang lão đại tọa trấn, các người cũng phải quay lại thôi, nên nhân lúc lão tử còn kiên nhẫn, mau rút về đi.”

Ba tông lão lập tức dấy lên kinh đảo hãi lãng trong lòng, thật ra là việc gì mà khiến mọi phỉ bang Vụ Ấn sơn liên thủ? Ngay cả Mã bang vốn độc lai độc vãng hành động cũng nhúng vào? Đại sự thế này mà gia tộc không có tin tức gì, thật không thể hiểu nổi.

Làm thế nào đây? Bọn Bách Lý Hàn đều biến sắc. Lỡ mất thịnh hội chiêu thân lần này thì...Phải đợi bốn năm sau mới có.

304. Chương 304 : Mỹ Nữ Gây Họa

Diệp Phong ở trong xe thầm tính: Gã không quan tâm chiêu thân thịnh hội, chỉ là trong lòng nhớ nhung muốn gặp Thẩm Lan sớm hơn. Đợi một tháng nữa thì gã cũng không chịu được.

Nhân mã chặn đường thực lực không tệ, dù gã thể hiện thực lực liên thủ với ba tông lão vượt qua ải này, nhưng thủ lĩnh phỉ bang có nói ban nãy rằng đằng sau còn phỉ bang khác mạnh hơn chặn đường. Lúc đó bị tiền hậu giáp công thì hỏng bét.

Trong xe con bốn võ sư thực lực hơi kém. Họ mới là nhân vật quan trọng, một khi xung đột thì tam vị tông lão khẳng định phải dốc sức bảo vệ họ, không thể thoái mái chiến đấu, phe gã sẽ giảm chiếm lực đi nhiều. Cách liều xông qua này không ổn...

Gã nên nén nhịn, xem ba tông lão tính toán thế nào. Nếu họ quyết định thoái lui thì gã có thể dốc sức, với bản lĩnh của gã thì muốn thoát thân không khó. Nhưng nếu họ kiên trì muốn xuyên qua Vụ Ấn sơn, thì gã sẽ trợ lực.

Họ cho gã biết không ít tin tức hữu dụng, coi như giúp đỡ không nhỏ. Gã không phải hạng cạn tài ráo máng, không đời nào bỏ lại họ mà thoát đi, nếu có cơ hội giúp đỡ thì sẽ không khước từ.

“Bọn tặc phỉ này vô lý quá.” Bách Lý Băng Nhi trừng mắt lên, không nén được nữa. Dọc đường cô bị Diệp Phong coi thường nên oán khí xung thiên, giờ gặp phỉ bang thì không nén lại được, bùng phát lập tức.

Rèm xe được vén lên, cô giận dữ lao ra trách: “Con đường này không do các người mở, vì sao không cho bọn ta đi qua. Một toán tặc phỉ, có gì đáng huênh hoang.”

“Ồ, còn cả một tiểu mỹ nhân xinh đẹp.” Mặc lão đại mắt sáng lên, hứng phấn hẳn.

“Vậy thì các người ở lại đây thôi.” Thử lão đại liếm môi tham lam, hung quang lóe lên phát tay: “Xông hết lên cho ta, bắt toàn bộ người trong xe.”

Một thiếu nữ, đặc biệt là dung mạo kiều mị, thân thể quyến rũ thì có sức hấp dẫn cực lớn với hãn phỉ quanh năm ở trong núi. Chúng đều có cừu nhân ở bên ngoài, bình thường hiếm khi dám rời khỏi, vào thành thị trong Thần châu. Mọi võ giả mang theo nữ nhân qua đây, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp đều có kết cục rất bi thảm.

Bách Lý Băng Nhi nào ngờ mình chỉ lộ mặt lại gây ra họa lớn như vậy. Cô vốn cho rằng bên mình ít nhất cũng có ba võ tông, đối phương chỉ có hai nên không dám dễ dàng động thủ. Nhưng cô đánh giá thấp mị lực của mình, cũng đánh giá thấp sự vô pháp vô thiên của bọn tặc phỉ.

Diệp Phong ở trong xe lắc đầu: Đúng là nữ nhân ngu xuẩn, giảng đạo lý với tặc phỉ có khác nào thừa hơi? Đối phương không nể mặt cả ba võ tông thì một mỹ tử ra mặt, khác nào thêm dầu vào lửa?

Được lệnh, phỉ tặc quanh đó hét lên động trời, địa yểm thứ lao tới ầm ầm, mục tiêu là cổ ngư xa bọn Diệp Phong đang ngồi.

“Quay xe lại chạy mau.” Bách Lý Hàn biến hân sắc mặt, dặn hộ vệ.

Ba tông lão đang mặc cả với phủ bang thăm hô không hay, định quay người bảo vệ xe, nhưng hai thủ lĩnh tặc phủ đã chuẩn bị trước, giục Địa yểm thú chặn ba người lại. Tứ giai Địa yểm thú như hòn núi nhỏ chặn giữa đường, hai võ tông tặc phủ toàn lực thi triển võ kỹ chặn đứng ba tông lão, không cho họ quay về.

“Nam cứ tùy tiện xử trí, nữ thì bắt sống cho ta. Ai lập công lao lớn nhất, sẽ không thiếu lợi ích cho các người.” Mặc lão đại hưng phấn gào to, lâu lắm rồi hân không nếm mùi nữ nhân xinh đẹp như thế, tiểu phúc nóng bừng bừng.

“Ngao!” Chúng tặc phủ gào lên, hung hăng lao tới.

Trong xe trừ bốn thanh niên, còn ba cao giai võ sư hộ vệ, một người đánh xe, hai người khác giữ trách nhiệm bảo vệ. Nhưng hai bên đường tràn ra mấy chục tặc phủ, chỉ bằng sức xung kích của địa yểm thú thì không thể kiên trì quá lâu.

“Phong huynh...” Bách Lý Hàn nhợt nhạt sắc mặt, áp ứng.

“Mồ hiểu, cứ để cho mồ. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, các vị đừng xuất hiện.” Gã lấy như ý bồng trên lưng xuống, thuận tay vỗ nhẹ vào miệng túi trên vai.

“Chi!” Tiểu Hôi từ trong túi nhảy ra, dáng vẻ còn đang ngái ngủ. Sau trận chiến ở Thiết Hùng thành, nó nhiễm bệnh tham ngủ, gã chế tạo một cái túi mềm đeo trên lưng, bình thường vô sự thì để nó ngủ trong đó.

“Có trò vui rồi.” Gã cười vuốt đầu nó, nhảy lên nóc xe, như ý bồng cũng dài ra, biến thành trường chùy xanh biếc.

Chát, chát!

Như ý bồng múa tít, lực đạo vô cùng, dễ dàng hất bay hai võ sư khỏi lưng Địa yểm thú, gãy mấy rễ xương, nằm dưới đất kêu rên thống khổ.

“Phong Diệp lợi hại thật.” Bốn người trong xe nhìn rất rõ, đối phương có phòng bị nhưng giờ vũ khí lên đỡ mà vẫn bị gã hất bay, đủ thấy lực đạo ngọn bồng hồn hậu đến mức nào?

“Tặc phủ cười Địa yểm thú đều có thực lực cao giai võ sư? Không tiếp nổi một chiêu của Phong Diệp, quá lợi hại.” Tần Hân hạ giọng. Diệp Phong lợi hại thì họ càng vui mừng bởi có hy vọng thoát thân.

Bách Lý Băng Nhi ngây người nhìn, lòng cay đắng vô vàn, đủ loại mùi vị chua cay mặn ngọt trào lên. Không ngờ Phong Diệp không chỉ tu vi cao mà chiến lực cũng đáng sợ như thế.

Tu vi chỉ là một tiêu chuẩn để đo đẳng cấp, không thể hiện rằng thực lực của người đó sẽ cao hơn người có tu vi thấp hơn. Thực lực chiến đấu mới là sức mạnh thật sự của một người, có thực lực vượt hơn đẳng cấp tu vi như Diệp Phong rất hiếm có trong hàng ngũ thanh niên ưu tú của đại lục. Tỷ như Bách Lý Hàn, tuy tu vi đạt đến võ sư ngũ giai nhưng tìm một tứ giai võ sư trong nhóm tặc phủ mà tu luyện võ kỹ có phẩm cấp không kém thì vị tất y thắng được.

Nói đơn giản là: Người có nguyên lực thâm hậu vị tất lợi hại!

Bị gã phản kích, chúng tặc phủ không thoái lui mà bị kích phát hung tính. Năm con Địa yểm thú đồng thời lao tới, trên lưng đều có một tặc phủ vung binh khí, sát khí đằng đằng định hạ sát gã.

“Gừ.” Tiểu Hôi nhảy xuống đất, thân hình kêu tanh tách rồi lớn phồng, nó gầm lên xung thiên khiến Địa yểm thú run rẩy phục xuống mặt đất. Uy lực của thượng vị yêu thú khiến yêu thú cấp dưới không thể kháng cự được.

Địa yểm thú đột nhiên sụp xuống khiến tặc phủ trên lưng không kịp trở tay, cộng thêm tiếng rống của Tiểu Hôi khiến chúng choáng váng, nhất thời không kịp định thần, nhào nhao bị ném văng đi. Trong đó có mấy tên bị ném vào thân xe.

Thân thể Tiểu Hôi lớn vụt lên, thấy tặc phủ xông tới thì không khách khí, xoay tít hai tay khiến chúng thất khiếu lưu huyết, thân não vỡ tan mất mạng.

Nhất thời, tất cả chấn kinh. Những tặc phi tuy không sợ chết nhưng không ngờ đến mức chịu uổng mạng. Thiếu niên trên nóc xe không dễ đối phó, cự viên cũng là tứ giai yêu thú, với thực lực võ sư của họ, xông lên bao nhiêu cũng chỉ tổ uổng mạng, không ai may mắn được hết.

Bọn Bách Lý Hàn há hốc miệng, hồi lâu không nói thành lời. Họ vốn cho rằng Diệp Phong biến thái lắm rồi, không ngờ yêu thú bình thường mà gã mang theo lại càng biến thái.

Hai con tứ giai Địa yểm thú do thủ lĩnh tặc phi cười cũng bị ảnh hưởng. Bất quá đẳng cấp của chúng ngang với Tiểu Hôi, chỉ bị huyết thông áp bức khiến cho không thoải mái. Ba tông lão nhân cơ hội đối phương bị ảnh hưởng thì lão đi, đuổi theo bọn Bách Lý Hàn.

“Mẹ nó chứ, thấy con bé sắp lộn vào tay lại chạy mất.” Mặc lão đại thô lỗ phun ra một câu, tỏ vẻ bất cam.

Hiện tại trong xe còn có ba võ tông và một con tứ giai cự viên, dù họ cố truy kích cũng không thu được lợi lộc gì.

“Thôi vậy, chỉ cần chúng ta hoàn thành viên mãn việc người đó giao thì sau này còn sợ thiếu nữ nhân sao?” Thứ lão đại tỏ vẻ âm trầm, ngưng trọng nói: “Chúng chịu lui là tốt nhất, bằng không thì phiền đấy.”

Hiển nhiên Diệp Phong và Tiểu Hôi xuất hiện khiến hắn lo lắng, nếu họ quay lại, với thực lực của hai bang vị tất ngăn được.

“Sợ cái gì, chúng ta chỉ cần ngăn thanh niên từ hai mươi lăm tuổi trở xuống. Chúng dám tới nữa thì hai chúng ta liên thủ giết sạch mấy thanh niên là xong. Còn ba võ tông và cự viên thì mặc kệ.”

“Có lý.” Thứ lão đại nhe mắt gật đầu khen ngợi.

“Qua tháng này, lão tử không cần ở lại trong núi non nữa. Sau cùng cũng thoát ra được, đúng là...”

“Bất quá, dừng cao hứng quá sớm, ta cảm giác bọn người vừa nãy không chịu dừng tay đâu. Chúng biết không qua được, có lẽ sẽ nghĩ cách khác, để phòng vạn nhất, chúng ta mời Mã lão đại thôi. Tuy y kèn kiệu nhưng việc này quan hệ đến vận mệnh sau này của ba bang phái, chắc y không dám coi nhẹ. Nếu không cẩn thận để một tên thoát được thì chúng ta mất hết.” Đề cập đến Mã lão đại, thứ lão đại tỏ ra không vui.

“Đúng, đúng, không nên để y quá thoải mái. Mấy hôm nay hai bang chúng ta vất vả còn Mã bang của y chỉ biết đi sau. Đúng là bức mình.” Mặc lão đại cầu nhàu, dẫn thủ hạ tiếp tục cảnh giới.

Thấy cỗ xe trâu xa dần, hai đầu lĩnh phi bang cười Địa yểm thú lướt vào núi sâu.

305. Chương 305 : Gặp Ông Đập Lưng Ông

Thấy tặc phi không đuổi theo, chúng nhân thở phào. Tiểu Hôi nhanh nhẹn thu nhỏ thân hình, nhảy vào cái túi trên vai Diệp Phong ngủ ngon lành.

Ánh mắt mấy người trẻ tuổi như Bách Lý Hàn nhìn gã trở nên kính sợ. Ngay cả ba võ tông cũng không dám tỏ ra bề trên với gã nữa, mà coi như cường giả ngang hàng.

Dù thế nào, người có thể điều động tứ giai yêu thú tuyệt đối không thể coi thường.

“Phong tiểu ca, tiểu hầu của cậu là yêu thú loại nào mà biết biến ảo thân hình? Thần kỳ thật.” Tăng gia tông lão chắc lưỡi khen, ông ta có thể coi là kiến đa thức quảng cũng chưa từng thấy yêu thú nào có thể thoải mái biến hình.

“Ha ha, tại hạ cũng không rõ, lúc tu luyện tại thâm lâm thì vô tình gặp nó, nhờ cơ duyên xảo hợp mà có tình cảm thân mật, nó liền theo tại hạ.” Gã không giải thích nhiều, hàm hồ ứng phó cho xong. Gã quả thật không biết Tiểu Hôi thuộc loại yêu thú nào, nhưng có thể khẳng định huyết thống của nó rất cao quý.

“Hiện tại, không hiểu chư vị tính toán thế nào?” Diệp Phong muốn xác định thái độ của đối phương rồi mới quyết định xem nên làm thế nào.

Bọn Bách Lý Hàn trầm mặc, quyết định này không phải họ làm chủ được. Bách Lý Bằng Nhi ban nãy đột nhiên thò ra mà bị mấy tông lão trách móc, nếu không nhờ Diệp Phong có thực lực và tứ giai yêu thú, e rằng mấy hậu bối trọng yếu trong tộc đều tổn thất tại Vụ Ấn sơn.

“Lão phu thấy Phong tiểu ca thực lực cao siêu, thừa sức giữ mình, nếu ba chúng ta cộng thêm yêu thú của tiểu ca thì dù xông ra cũng không ngại.” Bách Lý tông lão nói đoạn nhìn gã.

“Nếu chỉ có phi bang này thì với thực lực của chúng ta không cần sợ. Nhưng những lời đàm thoại ban nãy cho thấy còn phi bang khác tham dự vào việc này, dù chúng ta phá được vòng vây của hai phi bang thì khó đảm bảo không gặp phải nhân mã mạnh hơn phía sau. Trước khi hiểu rõ địch nhân, xông qua bằng vũ lực chỉ là hạ sách.”

Ba võ tông thoảng cân nhắc, cảm thấy Diệp Phong nói rất có lý. Nếu chỉ có ba người họ và gã thì mạo hiểm cũng không có gì, ai cũng có đủ năng lực thoát thân, nhưng hiện tại có thêm bốn “gánh nặng” chiến lực không cao thì khác. Bất kỳ “gánh nặng” nào cũng là nhân vật hạch tâm mà các gia tộc không thể tổn thất.

“Đúng là xui xẻo. Vì sao phi bang này lại xảo hợp như vậy, chọn thời điểm này để phong bế núi?” Tần Hãn oán hận.

“Xảo hợp?” Diệp Phong hơi cười lạnh: “Tại hạ thấy là cố ý mới đúng.”

“Lão phu cũng có cảm giác này. Lúc nhắc đến Bích Thủy cung, phản ứng của chúng phi thường kỳ quái. Thời gian phong bế của chúng quá tinh tế, e rằng nhắm vào những thanh niên đến Bích Thủy cung tham gia chiêu thân.”

“À, tại hạ nghĩ ra rồi, hôm qua không phải chúng ta thấy hai người hoảng hốt mang theo nhân mã bị thương quay về sao? Chắc bị tặc phi ngăn trở, ném khổ đầu nên mới quay lại.” Tăng Tề Sơn tỉnh ngộ.

“Đúng là lạ, chúng ta tham gia chiêu thân của Bích Thủy cung, có quan hệ gì với những tặc phi này. Vì sao chúng trăm phương ngàn kế quấy nhiễu chúng ta?”

Diệp Phong mỉm cười: “Không khó đoán chuyện đó. Nguyên nhân là một trong hai việc sau. Thứ nhất, họ là một trong những đối thủ cạnh tranh của các vị. Thứ hai là được người ta ủy thác.”

“Khả năng thứ nhất rất nhỏ. Quan hệ giữa các phi bang bình thường không tốt lắm, không đời nào liên thủ rình rang trợ thủ cho bang khác. Hơn nữa, nữ đệ tử Bích Thủy cung không chỉ có một, họ làm thế chỉ là thừa hơi.”

“Xem ra chúng nhận lời của người ta rồi?” Tần Hãn hỏi.

“Chắc vậy. Chỉ có như thế mới khiến các phi bang liên hợp với nhau. Nhưng có thể sai khiến mọi phi bang trong Vụ Ấn sơn, chủ thuê này không tầm thường đâu.”

Lúc này gã có cảm giác kỳ quái, việc phong sơn lần này liên có liên hệ gì với những việc gã gặp phải không? Nhưng tặc phi tựa hồ không có mục tiêu nào cố định, liên hệ với Quý Kiếm xem ra không nhiều. Gã lắc đầu, hiện tại manh mối quá ít, nhiều việc còn chưa khẳng định được, chỉ biết đến đâu hay đến đó.

Từ giờ tựa hồ ngấm ngầm có trở lực quỷ dị ngăn cản gã đến Bích Thủy cung. Cảm giác càng rõ thì mong ngóng gặp Thẩm Lan của gã càng mạnh. Không ai...Có thể ngăn được.

“Hiện tại suy đoán mục tiêu của tặc phi cũng vô dụng, chúng tất có cách khiến chúng ta không dễ dàng thoát được. Nên chúng ta phải tính cách.” Bách Lý tông lão trầm giọng.

Chúng nhân đều tán đồng, nhưng vẫn do dự.

Vụ Ấn sơn là thiên hạ của phi bang, đối phương hơn xa họ về số lượng nhân thủ, thực lực tổng thể cũng như mức độ hiểu biết về địa hình. Trừ xông qua thì còn cách nào?

Gã ngẫm một chốc rồi từ tốn nói: “Chúng ta nên chăng sử dụng chiêu gây ông đập lưng ông? Chúng không phải là tặc phi chuyên đi ăn cướp sao? Lần này chúng ta cho chúng ném mùi bị cướp.”

“Thế là sao?” Tất cả đều thấy hứng thú.

“Những phi bang đó bầy ra thiên la địa võng, dựa vào bản lĩnh trèo núi của Địa yểm thú. Nếu chúng ta cướp được Địa yểm thú, dựa vào bản lĩnh của chúng, có thể tránh được lực lượng chủ yếu của đối phương, xông ra khỏi Vụ Ấn sơn.”

“Cách này của Phong huynh không tệ nhưng có trở ngại.” Bách Lý Hàn xịu mặt lắc đầu: “Địa yểm thú tuy rất dễ thuần phục nhưng cần mấy chục ngày mới được, hơn nữa Địa yểm thú đã thuần phục rồi mà nhận chủ mới thì càng khó. Chúng ta cướp được Địa yểm thú cũng không thể buộc chúng phục vụ mình.”

“Vấn đề này dễ giải quyết, các vị đừng lo.” Diệp Phong mỉm cười tự tin, nghĩ ngay đến Tiểu Hôi. Ngay cả Bạch vũ kiêu cao ngạo cũng dễ dàng khuất phục trước uy áp của nó, mấy con đại yểm thú có là gì? Thái độ của chúng lúc gặp nó cho thấy chúng rất sợ, lúc cần thiết thì sai bảo chúng cũng không phải việc khó.

“Chúng ta thử một phen xem sao!”

OOo

Chúng nhân bỏ lại Hắc phong ngư xa, rời đường lớn, chui vào trong rừng.

Ba cao giai võ sư hộ vệ, phụ trách bảo vệ bọn Bách Lý Hàn, ba tông lão và Diệp Phong đi trước, tra thám tình hình.

“Cách hơn trăm thước, tựa hồ có người đang hoạt động.” Bách Lý tông lão thực lực cao nhất, thăm dò động tĩnh của địch nhân.

Diệp Phong cũng biết nhưng gã không muốn bộc lộ quá nhiều nên không nói.

“Chúng ta không nên đả thảo kinh xà, để Tiểu Hôi thăm dò xem đã.” Với tốc độ của Tiểu Hôi, dù đối diện có võ tông cũng khó lòng phát giác.

Thoáng sau nó quay lại, chỉ chỉ ra hiệu với Diệp Phong bằng tay. Gã và nó ở với nhau lâu ngày, rất dễ dàng hiểu được ý tứ.

“Phía trước có mười hai tặc phỉ, chia làm hai đội, mỗi đội sáu người, đều cưỡi Địa yểm thú.” Gã bắt đầu giải thích: “Chúng thay nhau tuần tra tại một gò núi phía trước, chúng ta phải hạ gục một đội mà không kinh động đội kia, rồi nhân cơ hội đánh lén đội còn lại. Như vậy sẽ yên tâm cưỡi Địa yểm thú đào tẩu.”

“Nhưng chúng ta làm cách nào không kinh động đối phương mà đồng thời giải quyết sáu người?” Ba võ tông nếu toàn lực thi triển có lẽ giải quyết được mấy võ sư, nhưng như vậy động tĩnh sẽ kinh thiên động địa.

Nếu lén ám sát, một tích tắc họ chỉ đối phó được một võ sư, nhưng với bản lĩnh của võ sư thì sẽ kịp thời hô cứu khi họ xuất thủ với người thứ hai. Như thế sẽ kinh động đến tặc phỉ, dù họ cưỡi Địa yểm thú, cũng khó thoát khỏi.

“Chúng ta mỗi người chọn một, tiểu Hôi có thể giải quyết được một. Hai tên còn lại giao cho mã.” Diệp Phong nói nhẹ tênh.

“Các hạ? Một lần hạ hai người?” Tam vị tông lão tỏ vẻ hoài nghi, việc họ cũng không thực hiện được mà một thất giai võ sư làm cách nào hoàn thành? Cưỡi Địa yểm thú đa phần là cao giai võ sư, thực lực dù không sánh được với gã nhưng tuyệt đối không kém hơn nhiều.

“Yên tâm, tại hạ không làm việc gì không chắc.” Gã cười tự tin.

Mấy thanh niên tất tiếng, tất cả xem xem tuổi vì sao chênh lệch lại xa đến thế? Ở Nam chiêm Bộ châu, họ được coi là tu luyện thiên tài, nhưng so với Diệp Phong thì...Nếu họ biết gã mới mười tám tuổi, không hiểu còn bị đả kích đến đâu...

Nụ cười của gã có sức mạnh khiến người khác tin phục. Ba võ tông đồng thời chọn cách tin tưởng gã. Họ loáng thoáng cảm nhận được thiếu niên này tương lai nhất định sẽ uy chấn thiên hạ, có lẽ chuyển đi Bích Thủy cung là khởi đầu để gã dương danh.

“Đi, cẩn thận.” Diệp Phong và ba võ tông lặng lẽ đi tới, bọn Bách Lý Hàn ẩn tàng tại chỗ.

Sáu võ sư một đội, cạnh đó còn một đội khác để tiếp ứng, theo hai thủ lĩnh tặc phi thì bố trí như vậy là thị vạn vô nhất thất. Chỉ cần bọn Diệp Phong quay lại, khẳng định không thoát được. Bất quá lần này là bị kịch của chúng.

Bốn người nhìn rõ lộ tuyến của tiểu đội rồi mai phục một chỗ. Đợi khi sau võ sư cười Địa yểm thú đi qua, Diệp Phong giơ tay, ba võ tông đồng thời lướt ra, mỗi người đóng đinh vào mục tiêu, ngay khi đối phương chưa kịp phản ứng thì tóm lấy yếu hầu ba tên.

Tiểu Hôi như quỷ mị, đột ngột xuất hiện trên đầu một võ sư, tuy chưa biến thân nhưng thực lực của nó không kém hơn cao giai võ sư. Bàn tay đầy lông giáng mạnh, một nguyên lực xuyên vào óc địch thủ khiến ý thức của hắn tối sầm gục xuống.

Diệp Phong nhảy đến chỗ hai võ sư, tả hữu khai cung, linh tê nhất chỉ lóe kim mang, lạng lẹ xuyên qua yết hầu đối phương. Hai võ sư trợn trừng con ngươi, chết không nhắm mắt.

Cả quá trình gần như đồng thời phát sinh, điện quang hỏa thạch, chưa đầy mấy tích tắc, sáu cao giai võ sư đều mất mạng, không hề vang lên nửa tiếng động.

Ba võ tông giải quyết tặc phi xong, ngoái lại nhìn mới phát giác Diệp Phong đồng thời đối phó hai cao giai võ sư mà còn gọn gàng hơn họ, ai nấy đều kinh ngạc...

306. Chương 306 : Xung Phong

Giữa hai đội nhân mã có một gò núi cao mấy chục thước, nên một đội sáu võ sư khác không nhận ra đồng bạn đã bị hủy diệt. Nửa thời thân nửa mới gặp nhau, hiện giờ còn cách thời điểm đó một chút.

Sáu con Địa yểm thú nằm bất động dưới khí thế của Tiểu Hôi, quan hệ giữa chúng và tặc phi cũng chỉ là mua bán, tặc phi chăm sóc tận tâm nên chúng trả lại bằng cách làm vật cưỡi. Tình cảm giữa song phương không hề bền chặt gì, đừng nói đến chuyện đau đớn và phần nợ vì tặc phi.

“Được rồi, giờ chúng ta giải quyết đội nhân mã khác.” Bốn người nhanh chóng tụ lại thương lượng hành động tiếp theo, rồi từ sườn núi lạng lẹ tiến tới.

Có kinh nghiệm lần trước nên lần này càng dễ dàng, ung dung hạ gục sáu võ sư xong, chúng nhân đồn mười hai con Địa yểm thú lại cho Tiểu Hôi dạy dỗ, không lâu sau họ đã có một đàn vật cưỡi để vượt núi.

“Có mấy thú cưỡi này, chúng ta có thể theo con đường tặc phi không ngờ tới xông ra khỏi Vụ Ấn sơn.” Bách Lý Hàn có phần hưng phấn. Chỉ cần ra khỏi núi, tặc phi không còn uy hiếp được họ nữa.

Hiện giờ y đang lấy làm mừng, mời Diệp Phong gia nhập đoàn đi là quyết định sáng suốt bao nhiêu, bằng không chuyển đi Bích Thủy cung chiêu thân này coi như công cốc. Trước đây bọn y chỉ tính đến một phi bang đơn lẻ, không ngờ phi bang ở Vụ Ấn sơn lại liên hợp phong bế núi. Dù bọn y mang theo ba võ tông cũng không thể bảo đảm an toàn.

Diệp Phong nhíu mày, trầm tư một chốc rồi mới nói: “Chúng ta hình như lỡ một nhân tố.”

“Nhân tố gì?”

“Chúng ta hay phi tặc thông thuộc Vụ Ấn sơn hơn?” Gã đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là tặc phi sống ở đây quen thuộc hơn.” Bách Lý tông lão đáp, ông ta thoáng hiểu ý của gã. “Nếu chúng ta muốn thuận lợi thoát thân, không chỉ cần tránh khỏi tai mắt đối phương còn phải đi theo đường chính. Bằng không, vạn nhất lạc đường trong núi thì càng mất thời gian.”

“Tuy chúng hiện giờ vẫn chưa biết chúng ta quay lại nhưng chỉ từ nửa ngày đến một ngày nữa, tặc phi sẽ phát hiện đội ngũ tuần tra có vấn đề.” Diệp Phong phân tích kỹ lưỡng: “Nếu đứng ở góc độ tặc phi thì sẽ phản ứng thế nào?”

“Phải nhân thủ tìm chúng ta khắp nơi?” Tần Hãn hỏi dò.

“Không, tặc phi khác với bang phái bình thường, không có nhiều tiểu lâu la mà đều là hạng hùng hãn thực lực cao cường. Mấy trăm người ma tản ra khắp núi tìm chúng ta là chuyện phi thực tế. Hơn nữa phân tán nhân mã không phải tạo cơ hội cho chúng ta tấn công sao?”

“Lão phu cho rằng với hiểu biết của chúng về địa hình Vụ Ẩn sơn, nhất định tụ tập chủ lực, mai phục ở đoạn đường chúng ta phải đi qua rồi tấn công đột ngột.” Tàn gia tông lão nhắc nhở.

Địa yểm thú tuy thiện nghệ leo núi nhưng với góc độ dựng đứng này thì cũng vô năng. Dù cưỡi Địa yểm thú, bọn gã cũng không thể tung tẩy đi bất đường nào, hơn nữa để giữ cho không lạc đường thì không thể rời đường chính quá xa, chừng hơn ngàn trượng là an toàn.

Cứ vậy thì tặc phi sẽ dễ dàng đoán ra đoạn đường họ phải đi qua. Chỉ cần giữ một đoạn là sẽ khiến chúng nhân không còn đường quay lại.

“Hơn nữa chúng ta đều biết tặc phi hành động như vậy là vì việc Bích Thủy cung chiêu thân, mục đích chủ yếu của chúng sẽ nhắm vào bốn thanh niên.” Gã nói tiếp: “Tại hạ cộng thêm Tiểu Hôi thì giữ mình không thành vấn đề, nhưng bọn Bách Lý huynh thì khó nói lắm.”

Ba vị tông lão lạnh buốt cõi lòng. Không sai, nếu đối phương liều mạng công kích bọn Bách Lý Hàn thì với ưu thế nhân thủ rất có thể sẽ đạt mục đích. Lúc đó dù ba người xông qua cũng coi như vô vị.

“Phong tiểu ca có ý gì?”

“Chúng ta đã đoán ra suy tính của chúng thì có lẽ sẽ khiến chúng không kịp trở tay.” Gã nở nụ cười tự tin.

OOo

Đến lúc hai đội tuần tra giao ca thì thi thể mười hai tặc phi bị giết được đồng bạn phát hiện. Bọn Diệp Phong đã mất bóng từ lâu.

“Cái gì? Mười hai người chết hết. Cả cơ hội cảnh báo cũng không có?” Thứu lão đại kinh hãi nhảy bật lên khỏi lưng Địa yểm thú.

“Sao lại thế được, đối phương chỉ có ba võ tông và một con tứ giai yêu thú, còn đội tuần tra sáu người một tổ, ai nấy đều rất cảnh giác, với kinh nghiệm của họ sao lại đến cảnh báo cũng không kịp đã bị địch nhân hạ gục rồi?” Mặc lão đại cũng chấn động.

“Thuộc hạ từng điều tra, sáu thi thể trong mỗi đội có bốn thi thể bị đánh mạnh vào đầu, tuy phương thức khác nhau nhưng thủ đoạn giống hệt, chắc bị địch nhân đến gần rồi hạ sát bằng một đòn. Hai thi thể còn lại thì khác, bị người ta dùng nguyên lực công kích phi thường ngừng xảo xuyên qua yết hầu nên không kịp kêu đã mất mạng.” Tặc phi báo tin cũng tỏ vẻ không tin nổi.

Ngưng hình nguyên lực công kích tầm xa, uy lực càng lớn thì động tĩnh cũng tương tự. Loại công kích chỉ xuyên qua cổ họng còn mọi bộ vị khác không tổn thương quả thật hiếm thấy.

“Tức bọn chúng còn cao thủ nữa ẩn tàng? Có bốn võ tông?” Thi triển nguyên lực tinh diệu đến mức đó thì cả mấy thủ lĩnh phi tặc đạt đến cảnh giới võ tông cũng tự nhận không bằng. Thành thử chúng cho rằng người này không thể nào chỉ là võ sư.

“Thứu lão đại, xem ra chúng tưởng Vụ Ẩn sơn là nơi chúng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.” Mặc lão đại không giận mà oai, thở thịch trên mặt giật giật.

“Hừ, chúng tưởng đi đường mòn thì chúng ta không cách nào bắt được sao? Chúng ta hiểu Vụ Ẩn sơn hơn chúng tưởng tượng nhiều.” Thứu lão đại sầm mặt: “Muốn đi dãy núi này cần năm, sáu ngày, chúng đi vòng thì ít nhất cũng mất bảy, tám ngày.”

“Nếu chúng dám vào sâu trong núi thì khác nào tự tìm đường chết, trong đó có ngũ giai yêu thú. Đã vào rồi thì ngay cả chúng ta cũng khó lòng tìm được đường ra. Đợi thêm một, hai tháng, dù chúng có ra thì chúng ta cũng hoàn thành nhiệm vụ.”

Mặc lão đại ngoác miệng: “Không đi đường lớn, tuy còn mấy lối khác nhưng có hai nơi hiểm yếu chắc chắn chúng phải qua. Lúc xưa lão tử dựa vào địa thế ở một nơi hạ được cả trung giai võ tông, ha ha.”

“Nên chúng ta chỉ cần mai phục ở lối chúng phải đi, sợ gì chúng không chui đầu vào lưới.”

Thứu lão đại neho mắt, ve cằm bổ sung: “Nhưng thực lực của đối phương rất mạnh, nếu chỉ hai bang chúng ta xuất mã thì tổn thất sẽ rất lớn. Vừa hay địa bàn của Mã lão đại cách con đường phải qua một đoạn, chúng ta dẫn người đến, tụ hợp lực lượng tam bang chặn chúng lại.”

“VẬY...Chúng ta còn tiếp tục tìm kiếm ở địa bàn của chúng ta nữa không?”

“Cao giai võ sư theo bọn ta, bang chúng còn lại tiếp tục tìm kiếm, kéo dài thời gian của chúng.” Tuy bọn Diệp Phong đã đi được nửa ngày nhưng với hiểu biết về Vụ Ân sơn, phỉ bang vẫn có thể để được con đường phải qua trước chúng nhân để bày mai phục.

Năm ngày sau, trong một hạp cốc hiểm trở, yên tĩnh...

Hai bên con đường duy nhất bằng phẳng là vách đá dựng đứng, trên đỉnh núi mịt mù mây khói, thoát trông vô cùng hùng vĩ tráng quan. Con đường này quanh co, dài chừng hơn ngàn thước, đoạn sau địa thế cao dần, con đường rộng ra và phẳng dần.

Ở đó có hai ngọn núi hùng vĩ trải dài mấy trăm dặm, chỉ có con đường nhỏ ở giữa điểm giao nhau là tương đối dễ đi. Nếu leo lên núi, ngoài chuyện mất thời gian thì vị tất tìm được đường đi.

“Thứu Tất, mặc Cù! Theo tính toán thì bọn người các người nói tới chắc phải đến rồi nhỉ? Sao vẫn không thấy tung tích chúng?” Một trung niên hán tử như tòa thiết tháp, làn da màu cổ đồng sáng lên, đôi mắt trợn trừng khá uy nghiêm.

Hắn chính là cao thủ đứng đầu trong các phỉ bang ở Vụ Ân sơn - Mã Như Huyết! Lúc ở ngoài, hắn cướp một món thiên địa kỳ bảo của một thế lực, uống vào thì thực lực tăng nhanh, nhưng vì thế mà đắc tội với một võ tôn, phải vào Vụ Ân sơn làm tặc phỉ.

Hắn cực kỳ tâm cao khí ngạo, không qua lại với phỉ bang khác, nếu không vì lần này thù lao kinh nhân, còn khiến hắn không cần trốn tránh tránh nữa, mà có thể quang minh chính đại trở thành cường giả được mọi người ngưỡng mộ, thì hắn không đời nào chịu nhún mình liên thủ với bọn Thứu lão đại, mặc lão đại.

“Có lẽ chúng lạc lối? Sao ta biết được?” Thứu lão đại không ưa gì Mã Như Huyết nhưng đối phương thực lực cao cường, muốn đối phó bọn Diệp Phong mà không có trung giai võ tông như hắn tất khó thành.

“Hừ, nếu hai bang các người không quá tệ thì vì sao lại để đối phương biến mất khỏi địa bàn của mình.” Mã Như Huyết lạnh lùng trào phúng.

“Mã lão đại nói vậy là không đúng, thực lực của đối phương thì lão đại cũng biết, nếu không có hai bang bọn mỡ hiệp trợ, chỉ bằng vào Mã bang thì ngăn được hả?” Mặc lão đại vặc lại.

“Được rồi, không cãi nhau nữa.” Thứu lão đại sầm mặt: “Việc này quan trọng, nếu thành công thì ai cũng có lợi, nếu chúng chạy thoát...Hừ, chúng ta chắc khó lòng sống sót. Tính khí vị đại tôn đó, chắc Mã lão đại hiểu hơn ai hết.”

Mã Như Huyết hừ lên bất phần, hiển nhiên từng ném đòn của vị đại tôn đó, cả hai dừng tranh cãi châm chọc nhau. Dù thế nào ba bang cũng đang liên thủ, nếu ngáng chân nhau thì không ai được lợi.

“Chốc nữa ta cầm chân ba võ tông, mặc lão đại cầm chân yêu thú, thứu lão đại dẫn người nhanh chóng giết chết toàn bộ số thanh niên. Chúng ta không nên quá dây dưa, trực tiếp rút lui.” Đấu sinh tử với võ tông cao thủ là việc ngu xuẩn.

“Đáng tiếc cho một con bé như hoa như ngọc...” Mặc lão đại hiển nhiên chưa quên Bách Lý Băng Nhi.

Đột nhiên trong hạp cốc vang lên tiếng âm âm. Ba vị thủ lĩnh phỉ bang cả kinh, không hiểu chuyện gì.

Ngoài hạp cốc, bọn Diệp Phong cười Địa yểm thú, chạy rầm rập lao xuống hạp cốc, như mãnh hổ hạ sơn, uy thế không thể ngăn nổi.

307. Chương 307 : Đá Lăn

Diệp Phong đi đầu, tay vung như ý bồng, lao đi như tia sét. Bên tai gã vang lên tiếng gió rít ràn rạt, tóc và y phục tung bay, uy phong lẫm lẫm. Tiểu Hôi nhảy nhót đầy hưng phấn trên vai gã,

Sau lưng gã, ba võ tông chia thành hình chữ phẩm bảo vệ bọn Bách Lý Hàn, sau cùng là ba cao giai võ sư cười Địa yểm thú đoạn hậu. Mười một người, mười một con Địa yểm thú, tổ thành trận thể mũi dùi đột ngột xung phong vào con đường mòn trong hạp cốc.

Tặc phỉ mai phục ở hạp cốc vì nhiều ngày không thấy mục tiêu nên lơ lửng hảnh. Chúng không ngờ đối phương biết chúng mai phục rồi phát động thể công đột nhiên, thành ra ai cũng luống cuống. Thậm chí nhiều tặc phỉ còn đang nằm ngủ ngon lành sau vách đá.

Chỉ mười mấy tích tắc, bọn Diệp Phong đã đến sát vòng mai phục. Trận thể bao vây của tặc phỉ chưa hình thành, hai bên vách đá liên tục thò ra mấy cái đầu, mắt nhiều tên còn ngái ngủ, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Chặn chúng lại.” Mệnh lệnh của ba thủ lĩnh là thừa, động tĩnh như vậy đã kinh động mọi tặc phỉ trong hạp cốc. Nhưng trong lúc nước sôi lửa bỏng này, làm sao kịp bố trí thành thể trận miêng túi như kế hoạch?

Thứu lão đại, mặc lão đại, mã lão đại phản ứng không chậm, cùng nhảy ra chặn ở lối vào hạp cốc, định dùng thực lực võ tông chặn đứng mục tiêu xung phong lại.

Cả ba nhận ra đi đầu chỉ là một thiếu niên, liền tỏ vẻ khinh thị. Một võ sư cũng dám đi đầu chịu chết?

Cũng được, lấy kẻ này ra khai đao, mục đích chủ yếu của chúng là giết sạch mọi thanh niên.

Mặc lão đại mục quang lạnh lại, cảm trường thương đen ngòm tiến lên.

“Cút!” Hai chân Diệp Phong kẹp chặt Địa yểm thú hai tay rực kim quang, giờ huyền thiên như ý bồng: “Dài ra.”

Thanh sắc trường bồng vung lên, khoảng khắc sau đã biến thành trường chùy, phía ngọn phủ một lớp kim nguyên thứ giáp dày, đáng sợ cực độ. Trông không khác gì kim sắc lang nha bổng. Trường thương của đối phương chưa kịp đâm ra thì công kích của gã đã vút đến trước mặt Mặc lão đại.

Cái gì! Vũ khí gì vậy!

Mặc lão đại kinh hãi, bằng vào cảm tri hần cảm giác được cự bổng mang theo lực đạo kinh nhân, kim nguyên hùng hậu áp tới phối hợp với lớp gai càng khiến hần lạnh mình, vội vàng đưa hắc thương ra chặn. Choang một tiếng, hần cảm giác áp lực dồn lên tay rồi thân thể vắng đi, nguyên lực hộ giáp gần như bị chấn tan.

“Ầm.” Mặc lão đại lún vào vách đá, không nén được huyết khí trong thể nội, phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy kim nguyên năng lượng phối hợp với vũ khí năng thì thi triển ra không hẳn phù hợp, nhưng cũng không thể phủ nhận kim nguyên lực của gã hùng hậu. Lợi dụng thổ kim tương sinh chi lực, nguyên lực của gã ngang với võ tông cấp thấp, cộng thêm Cự lực thuật và trọng lượng như ý bồng, một Mặc lão đại chỉ nhị giai võ tông lại khinh địch thì làm sao ngăn được.

Chỉ lướt qua nhau một lần, tặc phỉ đã lãnh đòn, mặc lão đại thụ thương không nhẹ.

Thấy gã đắc thủ, ba tông lão kinh hỉ vô vàn, chút lo lắng lúc trước tan biến sạch. Họ tự hỏi nếu mình xuất thủ, có lẽ hiệu quả cũng không thể hơn được.

Không kịp khen do, nháy mắt sau chúng nhân lại xung kích thêm hơn mười thước. Mã lão đại mất lộ hung quang, khí thế tăng vọt, thiên địa chi lực tụ vào quanh hần, hình thành một quang lửa rực rỡ.

“Muốn chết!” Hần giờ đại đao giận dữ chém xuống. Một dải hồng mang dài nửa trượng, rộng cỡ ba thân người cùng nhiệt độ nóng rực lao vào chúng nhân đang vút tới.

Ba võ tông phía sau nhìn hồng mang chăm chăm, chuẩn bị liên thủ. Trung giai võ tông toàn lực thi triển, uy lực không thể coi thường?

Một bóng xám lướt lên trước mặt họ, tiểu Hôi nhảy khỏi vai Diệp Phong, hóa thành cự viên, thân thể khổng lồ của nó rực thanh mang, hai tay múa tít biến hóa nguyên công kích của địch thành hư vô.

“Nhân cơ hội này xông qua.” Diệp Phong cười ha ha, cự bổng nghênh đón Thửu lão đại, ba tông lão ở sau lưng dẫn mấy tộc nhân xuyên qua khe hở giữa gã và Tiểu Hôi, thoáng sao đã lướt vào vòng vây chưa kịp thành hình.

Mất đi võ tông chủ đạo, phòng tuyến do mấy chục cao giai võ sư tán loạn hình thành không chịu nổi một đòn. Ba tông lão liên tục xuất thủ trên lưng Địa yểm thú khiến chúng tắc phỉ kêu la vẳng trời. Tuy thủ lĩnh hạ lệnh phải ngăn chặn địch nhân nhưng tình thế hiện tại không như kế hoạch là sẽ chỉ có một võ tông ở lại bảo vệ bốn thanh niên.

Ba võ tông kiệt lực xung kích, một toán cao giai võ sư ô hợp thì ứng phó được sao?

Thoáng sau, bọn Bách Lý Hàn phá được vòng vây, chạy theo đường mòn.

Diệp Phong hất bay Thửu lão đại, địa yểm thú lại lao tới, theo chúng nhân rút đi. Tiểu Hôi lưu lại giúp gã yểm hộ một lúc rồi nhanh chóng quang về nguyên hình, như quỷ mị giẫm lên đầu tộc phỉ, lác mình lướt đi.

“Đáng chết, sao chúng lại biết chúng ta mai phục.” Mã lão đại giận đến độ tam hồn xuất khiếu, ngoác miệng chửi: “Hai tên phế vật các người, cả một võ sư cũng không chặn được.”

Cả hai đều nổi giận nhưng đó là sự thật. Một tên bị Diệp Phong đả thương, một tên bị gã áp chế, không phát huy tác dụng cầm chân được tí nào. Bằng không với ba võ tông, bọn chúng đời nào để mười người khai dễ dàng đột phá phòng tuyến.

“Đừng rườm rà.” Thửu lão đại cuồng lên: “Mặc lão đại, người còn chưa chết, mau đuổi theo. Chạy mất ai thì khó ăn nói lắm.”

Mặc lão đại cố áp chế thương thế, mặt hiện lên hận ý. Cả ba mở tốc độ lao theo thật nhanh.

Tốc độ của tam giai Địa yểm thú không sánh được với võ tông, nhưng bọn Diệp Phong đã lướt đi cả trăm thước, nhất thời không bị bắt kịp.

“Phát tín hiệu! Bảo người mai phục ở lối ra thả đá.” Thửu lão đại hạ lệnh.

Mặc lão đại gật đầu, ngửa mặt hú vang, nhất thời hồi âm vang vọng khắp hạp cốc, chói tai vô cùng.

Bọn Diệp Phong đã xông ra giữa hạp cốc, tụ lại với nhau.

“Thực lực của tộc phỉ mai phục ở cửa cốc rất kém. Không có võ tông, chúng ta khẳng định sẽ xông ra được. Chỉ cần qua hiệp cốc thì chúng ta lên vào núi, dù đối phương có bản lĩnh hơn nữa cũng tuyệt đối không tìm ra.”

Hiện giờ tất cả đều phục Diệp Phong sát đất. Không nói đến thực lực đấu ngang võ tông của gã, mà kế hoạch thoát khỏi mai phục lần này cũng do chính gã đề xuất.

Có được Địa yểm thú nhưng chúng nhân không vội vàng lên đường mà yên lặng ẩn mình hai ngày. Quả nhiên, đối phương nhanh chóng điều chủ lực đến tìm kiếm quanh đó một cách qua loa, càng khiến bọn gã dễ dàng ẩn thân.

Đoạn nghỉ cách bắt nhệ giai phi hành yêu thú, lợi dụng huyết thống của Tiểu Hôi uy nhiếp biến nó thành thám tử trên không. Bọn gã nhờ thế biết được tình hình của tộc phỉ trong phạm vi mấy chục dặm tựa lòng bàn tay. Trước khi đến hạp cốc, họ biết đối phương mai phục ở đó, tất nhiên phải có trước đối sách.

Họ cố ý nhả nài một ngày khiến đối phương mỏi mệt mà ngãng ra rồi đột nhiên xung phong, khiến chúng tộc phỉ không kịp trở tay, xông qua một cách cực kỳ ngoạn mục.

Xuyên qua hạp cốc, cách mấy dặm là một dãy núi thấp, với năng lực của Địa yểm thú, chỉ cần triệt để cắt đuôi được tộc phỉ là không cần lo đối phương tìm được.

“Ngần vịn lẫn không được lơ lửng, tộc phỉ không bố trí võ tông ở phía sau hạp cốc chắc vì có quỷ kế khác. Hiện tại chưa phải lúc chúng ta lơ lửng.” Gã từng trải sinh tử mấy lần nên đã biết cách lãnh tĩnh trong trường hợp này.

“Hả, tiếng gì vậy?” Tần gia võ tông đột nhiên cả kinh hỏi.

Phía trước vang lên tiếng động liên miên bất tuyệt. m thanh ngày càng lớn, thoáng sau chuyển thành tiếng động nhức óc.

“Không ổn.” Gã bảo Tiểu Hôi triệu hồi phi hành yêu thú, nhìn Tiểu Hôi vạch lên thủ thế, sắc mặt trở nên nhợt nhạt.

Con đường trong hạp cốc hình chữ U, tuy không chạy theo đường thẳng nhưng giữa hai đầu hạp cốc cách nhau cả trăm thước.

Tiểu Hôi cho gã biết phía trước có nhiều tầng đã đang từ trên dốc lăn xuống. Tuy tốc độ còn chưa nhanh nhưng lúc đến chỗ họ thì lực xung kích đủ để đè chết bất cứ ai.

“Ha ha, ngày trước lão tử dùng cách này đè chết một trung giai võ tông. Bọn khốn này không thoát được tên nào đâu.” Mặc lão đại đắc ý dương dương đuổi phía sau, khoe khoang với hai đồng bạn.

Chúng không đuổi quá rất mà đứng trên một con dốc ở phía kia con đường. Đá lăn xuống tuy có quán tính nhưng không đủ lăn đến chỗ chúng, cả ba đều ung dung.

“Hừ. Nếu không vì người vô năng, chắc không cần chúng ta thanh lý mọi sự.” Mã lão đại bắt mồm.

“Mã lão đại nói vậy là sai. Sau này chúng ta không cần ở lại Vụ Ẩn sơn phát tài. Hạp cốc có bị ngăn hay không liên quan gì đến chúng ta?” Thứu lão đại cười hắc hắc, lúc đó Mã Như Huyết mới nhếch môi lên được.

Mười mấy tảng đá nặng cả chục vạn cân từ trên lăn xuống, dù là võ tôn mà không phi hành cũng chỉ còn nước chết. Dù thực lực đối phương cao đến đâu cũng không chặn được uy thế lôi đình vạn cân này.

308. Chương 308 : Giết Chết Trong Nháy Mắt

“Mau chạy quay lại.” Diệp Phong quát to, từ trên lưng Địa yểm thú lao xuống. Địa yểm thú đã mở tốc độ thì đà lao cực kỳ hung mãnh, nhưng vì chúng có thân thể to lớn cùng thể trọng nặng nề nên không tiện xoay chuyển. Luận về tốc độ thật sự, tam giai Địa yểm thú chưa sánh được với cao giai võ sư. Nên bọn gã chấp nhận từ bỏ chúng.

Chúng nhân tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng dọc đường đã quen tín nhiệm lời gã, hơn nữa tiếng động phía trước mặt quá lớn, không cần đoán cũng biết là có nguy hiểm phi thường.

Ba tông lão cùng kẹp một tộc nhân lên, tiểu Hôi được Diệp Phong ra hiệu cấp Bách Lý Băng Nhi, chúng nhân nhất tề lao đi, còn Địa yểm thú vẫn theo đà cũ lao tới.

Thoáng sau một tảng đá lớn vòng qua ngã rẽ trước mặt, xuất hiện cách chúng nhân hơn mười trượng. Đường kính tảng đá đến cả trượng, lăn tới ầm ầm, lực đạo xung kích nào chỉ mười vạn cân?

Địa yểm thú không kịp dừng, bị cự thạch ép thành đồng thịt, đà không hề giảm, tiếp tục lăn theo chúng nhân. Phía sau còn hơn mười tảng nữa, tảng nào cũng uy thế xung thiên, khiến ai nấy rùng mình.

“Chạy không thoát đâu.” Nghe sau lưng có tiếng động rền trời, bách Lý tông lão trắng nhợt mặt mày. Ít nhất họ phải chạy thêm gần trăm trượng mới thoát khỏi phạm vi xung kích, nhưng thời gian có lẽ không kịp nữa. Chỉ vài tích tắc nữa thôi, đá tảng sẽ đè nát họ.

Làm cách nào đây? Tâm niệm Diệp Phong chuyển động thật nhanh, lúc này kinh hoàng cũng vô bổ, cần phải lãnh tĩnh tìm ra sinh lộ.

Đúng, leo lên vách đá.

Đá có đường kính bảy, tám thước, cộng thêm đà này cũng chỉ uy hiếp được độ cao mười thước trở xuống. Chỉ cần chúng nhân nhảy lên mười lăm, mười sáu thước trước khi đá lăn tới là có thể tạm thời an toàn.

Nhưng...Hai bên vách đá đều trơn bóng như gương, khó lòng leo lên. Gã thì không thành vấn đề nhưng ba võ tông phải mỗi người mang theo một người thì khá bất tiện, vạn nhất trượt chân ngã xuống, dù không chết cũng sẽ bị đá tảng nghiền nát.

Dù thế nào, cũng liều thôi.

Diệp Phong mục quang như điện quét khắp địa hình chung quanh, đoạn nhảy vút lên giơ cây bổng giáng vào vách đá.

Ầm!

Một khe nứt khổng lồ từ giữa vách đá lan đi, đạt đến độ cao hai chục thước mới dừng. Hai bên khe nứt đã vỡ rào rào rơi xuống. Diệp Phong giẫm chân lên nhưng góc cạnh đá lộ ra vì nứt toác, cự bổng liên tục bổ xuống, thoáng sau đã mở được một “con đường” có thể đặt chân trên vách đá.

“Mau lên đi.” Gã nhìn thấy một hõm núi đủ dung nạp mười người cách đó mười bảy, mười tám thước.

Chúng nhân lập tức tỉnh ngộ nhảy vút lên, có “con đường” gã mở ra, họ dễ dàng đến được hõm núi. Tiểu Hôi ném Bách Lý Băng Nhi cho gã rồi thu nhỏ mình nhảy lên vai gã.

Ầm. Ngay khi gã đón lấy Bách Lý Băng Nhi thì bên dưới đá lặn tới ầm ầm, vách núi rung lên bần bật, cơ hồ muốn hất chúng nhân khỏi hõm núi. Cũng may họ tóm lấy vách đá mới thoát được.

Ầm, ầm, ầm, ầm...

Từng tảng đá nối đuôi nhau lặn tới. Tầng tầng phía trước giảm đà vì lặn ngược lên thì tầng phía sau lao tới va vào, lập tức một tràng tiếng động ầm ầm vang lên trong hạp cốc, khiến chúng nhân trong hõm núi nhúc nhai, buột phải bịt tai lại.

“Mẹ nó chứ, lại để chúng tránh được hả?” Mặc lão đại đứng trên dốc nhìn rõ tình thế, tỏ vẻ không dám tin. Khi xưa hẳn từng dùng cách này giết chết trung giai võ tông.

Kỳ thật, dưới uy lực lôi đình này, thực lực không có tác dụng. Nếu không có trái tim lạnh để tìm sinh lộ từ tuyệt địa thì dù là cao giai võ tông cũng không thể thoát nạn. Đối diện với nguy cơ, người chỉ biết hoảng sợ và hỗn loạn thì không thể tìm đâu ra sinh lộ.

“Không sao, hiện tại chúng không còn Địa yểm thú, không thể nào thoát được thị tuyến của chúng ta trong Vụ Ẩn sơn.” Mã Như Huyết liếm môi gần giọng: “Ta phải khiến chúng hối hận là dám gây hấn với uy quyền của Mã bang tại Vụ Ẩn sơn.”

“Nhưng thực lực của đối phương không kém hơn chúng ta.” Mặc lão đại lo lắng.

“Nếu chỉ có ba võ tông và tứ giai yêu thú, có lẽ chúng ta không làm gì được. Nhưng mục đích của chúng ta chỉ là mấy thanh niên.” Thử lão đại nói: “Trừ tên cầm cự bổng khó đối phó ra thì mấy tên còn lại, chúng ta hạ thủ là xong.”

Lúc đó trong hạp cốc đầy đá vụn, con đường vốn thông thoáng trở thành lổn nhổn. Tuy không đến mức không thể đi qua nhưng rõ ràng tăng thêm độ khó chạy trốn cho bọn Diệp Phong. Nhân mã của tam đại phi bang từ hai bên hiệp cốc bao vây lại nhất thời chúng nhân bị giam trên vách núi, bó chân bó tay.

“Giờ phải làm sao?” Tất cả đều nhìn vào chỗ Diệp Phong, hiện tại gã là xương sống của chúng nhân.

“Đợi xem đã...” Bên dưới đã xuất hiện hơn hai trăm võ sư bao vây hai bên, ba thủ lĩnh tặc phải là võ tông cũng chăm chú chờ đợi. Trong tình hình này, Diệp Phong và ba võ tông còn cơ hội xông ra chứ bọn Bách Lý Hàn không có mấy may cơ hội.

Cũng may chỗ đó rất cao, chỉ cần bọn gã không xuống thì đối phương cũng không thể công lên. “Con đường” Diệp Phong mở chỉ có thể tạm thời đặt chân, tối đa chỉ có một võ tông xông lên được. Phe gã có ba võ tông và một cường giả không kém gì, dù Mã Như Huyết tự xông lên cũng đành nuốt hận.

Nên trước mắt song phương chỉ có thể giằng co.

“Tam vị bang chủ vì sao lại đuổi tận giết tuyệt với bọn mõ như vậy? Bọn mõ chỉ muốn mượn đường đến Thần châu, không hề đắc tội các vị. Tam tộc liên minh bọn mõ cũng có một vị trưởng lão võ tôn, lẽ nào các vị không sợ tam tộc trả thù?” Bách Lý tông lão hi vọng mượn oai tôn lão trong tộc để chấn nhiếp đối phương.

“Đừng nói là một thế lực nhỏ xúi ở Nam chiêm Bộ châu, dù các đại thế lực tại Thần châu thì chỉ cần vào Vụ Ấn sơn cũng phải tuân theo quy củ của bọn lão tử.” Mặc lão đại lạnh lùng gầm lên: “Lúc trước cảnh cáo các người một tháng không được quay lại mà các người dám lên trở lại, giết nhiều thủ hạ đắc lực của bọn ta. Món nợ này, lão tử phải tính với các người.”

“Đây là lối thông giữa hai châu, nhất định phải qua, dựa vào đâu các người muốn phong bế là phong bế. Nếu không phải các người bức ép thì mõ không cần dùng hạ sách đó.”

“Dựa vào đâu? Bằng vào địa bàn chúng ta chiếm lĩnh.”

“Các người thật ra muốn gì? Chỉ cần tam vị bang chủ tha cho, tam tộc liên minh nhất định không quên ân tình của các vị, nhưng tổn thất sẽ được bọn mõ bồi thường gấp đôi. Thế nào?”

“Tha cho các người...Không hẳn không được.” Mặc lão đại đột nhiên cười dâm dục: “Chỉ cần để con nhóc lại cho bọn ta chơi bởi hai mươi ngày. Sau hai mươi ngày các người có thể an toàn đi khỏi. Ha ha!”

“Vô sỉ!” “Khinh người quá mức.” Chúng nhân phi thường phản hận.

“Thế nào? Không phục hả?” Mặc lão đại ngẩng đầu khích: “Không phục thì đấu với lão tử.”

Chúng tuy chỉ có ba võ tông nhưng mang theo mấy trăm võ sư, cao giai võ sư chiếm quá nửa. Nếu một hai võ tông phe đối phương lao xuống thì khẳng định có đi không về, nếu cả ba cùng xuống thì lợi dụng thủ hạ cầm chân rồi Mã Như Huyết thừa cơ xông lên diệt gọn mấy thanh niên.

“Hỗn đản thất phu! Người có dám xông lên không?” Bách Lý tông lão tất nhiên không mắc hờm, cao cao tại thượng mắng mỗ.

“Ta xem các người có thể ở lại đó bao lâu.” Mã Như Huyết hô vang, mấy chục võ sư mang về khá nhiều thức ăn. Mấy trăm tặc phỉ đốt lửa nướng thịt ngay trước mắt bọn Diệp Phong.

Trong trữ vật đại của Diệp Phong có không ít lương khô nhưng không thể chống chọi quá mười ngày, cứ tiêu hao thế này phi thường bất lợi cho bọn gã. Hơn mười người chen chúc trong một hõm núi nhỏ, bên dưới là mấy trăm địch nhân chăm chăm đợi thì e rằng nghỉ ngơi cũng là vọng tưởng.

“Bọn ta liệu thôi.” Thấy tặc phỉ muốn đấu dằng dai, ba võ tông sau cùng cũng không nín được nữa, càng lâu sẽ càng bất lợi.

“Không được, như thế sẽ trúng kế của chúng.” Sau rốt Diệp Phong cũng mở miệng.

“Chúng ta không thể ngồi đợi chết.”

“Đợi chút nữa, chúng hiện giờ trông có vẻ dễ dàng nhưng thật ra đang căng thẳng, lúc nào cũng đề phòng chúng ta đột nhiên công kích. Nếu hành động bây giờ sẽ khó thu được hiệu quả.”

“Phong tiểu ca đã có chủ ý rồi?” Ai nấy hoan hỉ.

“Không hẳn là chủ ý gì cả...Chúng ta muốn đột vây thì phẫu giải quyết thủ lĩnh của đối phương. Với thực lực của chúng ta, chỉ cần giết được một võ tông là đủ để đào thoát.” Phải đào tẩu vì có bọn Bách Lý Hàn là gánh nặng, còn không thì với thực lực của gã và ba tông lão, diệt toàn bộ phỉ tặc chỉ là vấn đề thời gian.

“Chốc nữa ba chúng ta cũng xuất thủ tấn công một tên?”

Diệp Phong lắc đầu: “Nếu cứ tiếp tục thì rất khó xông quay lại được. Mỗ và Tiểu Hôi phối hợp, dù không thành cũng nắm chắc rút lui được.”

Thực lực của Diệp Phong đã được chúng nhân khẳng định, tiểu Hôi càng được coi là yêu thú thần kỳ nên không ai phản đối kiến nghị đó.

309. Chương 309 : Đại Tôn

Màn đêm dần buông vàng dương gần như lặn xuống núi.

Diệp Phong vẫn ngồi xếp bằng điều tức chợt mở bừng mắt: “Tam vị tông lão, các vị đi khiêu khích đối phương, ồn ào một chút càng tốt.”

Song phương vốn oán hận nhau nhưng vì mệt mỏi nên mới dừng tay. Hiện tại Diệp Phong dặn dò, tam vị tông lão không hề khách khí, chỉ vài câu là khiến Mặc lão đại ngoác miệng cười lại.

Mã Như Huyết và Thửu lão đại không chấp nhận việc đó, còn tinh thần cãi nhau tức là tam vị võ tông chưa muốn liều mạng. Tạm thời họ sẽ giằng co với chúng chứ không đột ngột phát động công kích!

Nhưng cả ba thủ lĩnh phỉ tặc đều không lơ là, tâm thần dồn hết lên mình tam vị tông lão, một khi có gì khác lạ, chúng lẽ lập tức có phản ứng kịp thời. Nhưng chúng không sao ngờ được, người định phát động thế công lại không phải ba võ tông mà chúng nhận định rằng có sức uy hiếp nhất.

Tình hình cực kỳ bình thường, trừ mấy võ tông đứng nhỏ nước bọt thì mọi thứ đều có thể hình dung bằng hai từ bình tĩnh.

Đột nhiên, tiểu Hôi hành động.

Nó tựa hồ sơ ý nhảy ra, từ trên vách núi rớt xuống. Ba thủ lĩnh phỉ tặc giật mình, nhìn nó chằm chằm, tâm thần vẫn dồn hết lên mình ba tông lão. Một con tứ giai yêu thú chưa đủ uy hiếp đến chúng nhưng nếu ba võ tông đồng thời tập kích thì khác.

Nhưng các tông lão đều bất động, cơ hồ nó trượt chân rơi xuống.

Còn lơ lửng trên không, thanh mộc nguyên lực trong thân thể nó nhanh chóng dâng tràn, thân hình kêu răng rắc rồi biến thành cự viên trong tích tắc, hai cẳng chân khổng lồ giẫm vào vách núi, hóa thành tàn ảnh lao vào Mặc lão đại.

“Hừ, với một yêu thú cũng định đánh lén lão tử hả?” Luận thực lực, mặc lão đại nhị giai không phải đối thủ của Tiểu Hôi nhưng nó muốn trọng thương hoặc giết hấn lập tức cũng không dễ dàng gì.

Mã Như Huyết và Thửu lão đại ở gần đó, nếu ba võ tông đồng thời xuất thủ thì chưa hẳn không hạ được yêu thú này.

Nhưng tốc độ của Tiểu Hôi vượt ngoài ý liệu của hấn...

Thoáng chốc nó đã đến trước mặt hấn, khí thế ngút trời từ bốn phương tám hướng dồn đến khiến hấn buộc phải dốc toàn lực nghênh đón. Vì đầu khẩu nên phản ứng của hấn chậm mất nửa nhịp, nửa nhịp đó khiến hấn rơi vào vòng công kích của Tiểu Hôi.

Hự! Thân hình Mặc lão đại lún hấn, hai chân lún xuống đất, run lên bần bật. Thương thế vốn bị Diệp Phong gây ra trong thể nội, giờ lại bùng phát khiến lòng hấn đau nhói.

Nhưng với hấn như thế không là gì, đại bộ phận uy lực công kích của Tiểu Hôi đã bị hấn hóa giải, điều tức một chốc là sẽ khôi phục như thường. Hấn rút phất hai chân khỏi mặt đất, bắn lùi lại để phòng bị Tiểu Hôi công kích tiếp tục.

Mã Như Huyết và Thửu lão đại xuất thủ, cùng thi triển lục phẩm võ kỹ tấn công nó.

Không có gì bất ngờ, tiểu Hôi lùi lại còn Mặc lão đại có cơ hội lấy hơi.

Bất quá... Một cây thanh sắc cự bồng đột ngột thò ra quật vào eo Mặc lão đại ngay trước khi hấn kịp tránh đi. Kim sắc thứ giáp trên đầu cây bồng lờm chờm như lang nha bồng. Diệp Phong ẩn mình phía sau Tiểu Hôi xuất thủ. Thời cơ gã lựa chọn phi thường tinh diệu khiến Mặc lão đại không thể tránh né.

“Gừ.” Mặc lão đại cảm thụ được nguy cơ, bất chấp tất cả tụt hết năng lượng quan người, hình thành phòng ngự kiên cố ở bên sườn.

“Bùng.” Cự bồng và thân thể Mặc lão đại bắn lùi lại.

Mặc lão đại lúc đó cạn kiệt nguyên lực, khí hải nhất thời không thể bổ sung. Bất quá sau cú va chạm đó, Diệp Phong bị chấn văng đi cả trượng. Thứ lão đại nhận rõ tình hình, bỏ Tiểu Hôi để quay sang chi viện cho đồng minh.

Mấy chục cao giai võ sư gần đó xông lên, đao kiếm phủ thương mang theo nguyên lực năng lượng bổ vào gã.

“Thiết bì thuật!” Gã không tránh né, thân thể như đúc bằng thép.

Choang choang choang choang... Dù lực công kích thực thể hay nguyên lực công kích đều bị chấn tan, y phục của gã tan nát nhưng không mấy may tổn thương.

Nếu là võ tông bình thường, bị mấy chục cao giai võ sư hợp lực công kích, e rằng cũng sẽ tan xương. Với hộ giáp do nguyên lực năng lượng hình thành thì uy lực phòng ngự công kích cũng hữu hạn, tối đa chỉ chịu được mười thất giai võ sư đồng thời tung đòn, hơn nữa là sẽ tan vỡ.

Diệp Phong thì khác, phòng ngự của gã là nhục thân. Nhục thân phòng ngự có ưu thế là nếu uy lực công kích của đối phương không phá được thì số lượng đến đâu cũng không uy hiếp nổi, trừ phi những công kích đó hoàn mỹ hợp lại.

Công kích do toán tặc phủ vôi vàng tung ra không thể hợp lại, nên gã coi như không thấy.

Thấy gã bị mấy chục võ sư vây công mà vẫn thản nhiên, tặc phủ đều thất sắc.

Sao lại như thế! Sức phòng ngự biến thái như vậy vượt khỏi khả năng hiểu biết của bọn họ. Võ Nguyên đại lực đã mấy vạn năm rồi không còn nhục thân đến mức đó, họ tất nhiên không hiểu được nguyên nhân.

“Linh tê nhất chỉ!” Tay trái Diệp Phong đã tích đủ lực, búng ra một đạo kim mang.

Mặc lão đại liên tục thụ thương, không còn dư lực nữa. Tuy trong lòng có dấu hiệu cảnh báo nhưng động tác thân thể lại không theo kịp suy nghĩ, mới hơi chuyển động đã bị bắn xuyên ngực, dù tránh khỏi bị trúng tâm tạng nhưng vết thương cực nặng, ngã phịch xuống, máu tràn như suối.

Mã Như Huyết và Thứ lão đại lần đầu tiên thấy võ kỹ như vậy, kinh hãi vô vàn, cách xa hơn chục thước mà vẫn sắc bén như thế?

“Tam vị tông lão, bảo hộ bọn Bách Lý huynh, chúng ta toàn lực đột vây.” Một võ tông của đối phương gục xuống, hai tên còn lại đang chấn động tâm thần, chính là cơ hội tốt để đột vây.

Tiểu Hôi tiếp tục cầm chân Mã Như Huyết còn Diệp Phong khí thế ngùn ngụt nghênh chiến Thứ lão đại, như ý bóng của gã tuy khiến đối phương e dè nhưng kim mang ẩn tàng trong ngón tay mới là tuyệt sát đáng để lạnh mình. Thứ lão đại sa vào hạ phong tuyệt đối.

Có ba võ tông và ba cao giai võ sư hộ vệ, tặc phủ tầm thường không sao ngăn được bọn Bách Lý Hàn. Tam vị tông lão cũng kinh nghiệm phong phú, không vội xông ra mà liên tục nhiễu loạn trận hình của tặc phủ, không cho chúng tụ lại, tạo thành uy hiếp.

Chiến đấu kéo dài thêm mấy phút, bọn Bách Lý tông lão hoàn toàn đột phá vòng vây. Do không còn Địa yểm thú, bọn Bách Lý Hàn chạy chậm hơn, ba tông lão bảo vệ chúng nhân vừa đánh vừa lùi. Bị thực lực của võ tông uy nhiếp, tặc phủ không dám áp sát quá, nhưng không để họ thoát khỏi tầm giám sát.

“Tiểu Hôi! Chúng ta đi thôi.” Diệp Phong không thích giết chóc tặc phủ bởi gã từng ở Hồng Diệp bang - cũng là một loại phi bang. Thế giới này thực lực là quan trọng nhất, cướp đoạt của nhau là việc bình thường vô cùng.

Hiện giờ gã đấu với chúng chỉ vì song phương lập trường bất đồng chứ không phải thâm cừu đại hận gì, nên gã không muốn đũa tận giết tuyệt. Xưa nay gã ân oán phân minh, chọn Mặc lão đại là mục tiêu ra tay vì gã rất ghét hủn, loại người chỉ biết đến tham lam và dục vọng như hủn đã mấy đi tâm thái của võ tông cường giả có khác nào rác rưởi, gã tuyệt đối không nhẹ tay.

Tốc độ của gã tăng nhanh, triệt để cắt đuôi Thứ lão đại khiến hủn kinh hoàng. Một võ sư khi đấu với hủn mà vẫn giữ lại thực lực, khác biệt quá lớn này khiến thân thể hủn cứng lại, trong lòng ớn lạnh. Thiếu niên này người thế nào?

“Vù.” Như ý bỗng hất Mã Như Huyết văng ra, tiểu Hôi thu nhỏ thân hình nhảy lên vai gã.

“Kẻ nào dám đuổi theo, chết.” Cự bỗng của gã xuất ra địa long chân cuốn vào trận thế của tặc phỉ, nhất thời chúng nha nhao ngã nhào. Gã nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây, bám theo bọn Bách Lý Hàn.

Gã nợ bọn Bách Lý Hàn món nhân tình đưa gã đến Bích Thủy cung, giờ giúp họ qua được Vụ Ẩn sơn coi như trả lại xong xuôi. Xưa nay gã không thích nợ nần ai, nếu không có tặc phỉ xuất hiện, gã còn tính đến việc tặng họ linh dịch nồng độ một phần trăm.

Có lẽ với bọn Bách Lý Hàn, dẫn đường chỉ là việc nhẹ nhàng, giá trị không thể sánh với linh dịch, nhưng với gã thì gặp Thẩm Lan sớm được ngày nào cũng nặng hơn việc được họ thoát khỏi Vụ Ẩn sơn nhiều. Giá trị của mỗi việc, trong mắt mỗi người cũng khác nhau.

“Mã lão đại, hiện tại phải làm sao?” Mặc lão đại gần như không còn hi vọng cứu được, bằng vào sức hai người không thể ngăn được đối phương.

“Chỉ đành...Thông tri cho vị đại tôn đó. Cần ngài tự thân xuất thủ.” Mã Như Huyết nghiêng rằng không cam lòng.

“Vậy thì...Thù lao của chúng ta sẽ tan mất.” Thửu lão đại nhột nhạt mặt mày, tỏ ra không muốn chút nào.

“Người tưởng chúng ta đuổi kịp thì thắng được sao?” Mã Như Huyết vẫn còn chần chừ, võ sư thanh niên đó giết Mặc lão đại trong tích tắc. Quả không thể tưởng tượng. Đến cấp võ tông rồi thì khoảng cách mỗi bậc khá lớn, hà huống là cả một đẳng cấp? Bất quá nguyên lực mà Diệp Phong thi triển đã đạt đến võ tông, gã thực hiện bằng cách nào?

“Nếu trong bọn chúng không có mục tiêu mà đại tôn nói tới thì dù chúng đến Bích Thủy cung chắc cũng không sao?” Thửu lão đại thận trọng.

“Rầm chó, vạn nhất kẻ đó ở trong bọn chúng thì tính mạng chúng ta không còn nữa.” Mã Như Huyết gầm lên: “Dám lừa gạt...Người đó, người không muốn sống nữa hử.”

“Đúng, chúng ta không thể mạo hiểm.” Thửu lão đại rụt cổ tiếc nuối: “Tiếc là đại tôn cũng không rõ thân phận, dung mạo của kẻ cản chặn đường, bằng không đầu phiền hà thế này.”

“Dù thế nào, việc này cũng phải đợi đến cuối cùng mới giải quyết được, chúng ta ít ra cũng có công thông báo. Có lẽ đại tôn sẽ không tiếc gì chút phần thưởng.” Hần hiểu rõ thân phận của đại tôn, biết những gì đối phương có trong tay, dù chỉ là tí chút rơi vãi thì với chúng cũng là niềm vui không ngờ.

Bọn Mã Như Huyết nhìn theo toán Diệp Phong dần khuất bóng, khéo môi nhếch lên nụ cười lạnh.

Chạy! Các người chạy được bao lâu!

310. Chương 310 : Một Tia Sinh Cơ

“Phong huynh! Lần này nhờ cả vào huynh.” Chúng nhân thoát khỏi vòng vây, thấy tặc phỉ không đuổi theo, biết là đã thoát khỏi nguy cơ.

“Cùng đi chung một con thuyền, đâu cần khách khí như thế.” Diệp Phong mỉm cười, sau trận đấ sinh tử với Tô Chiến Thiên thì ba võ tông ban nãy không đáng cho gã chú ý.

“Phong huynh quá khiêm nhượng. Bọn tại hạ biết với bản lĩnh của huynh mà muốn thoát thân một mình thì tặc phỉ chắc chắn không ngăn được. Nhưng huynh chấp nhận bị bọn tại hạ liên lụy chứ không bỏ đi, tần Hân xin nhớ tình cảm đó trong lòng.”

“Còn tại hạ nữa.” Tăng Tề Sơn nói với vẻ sùng bái: “Võ kỹ bùng ra kim quang từ ngón tay của Phong huynh quá lợi hại, dễ dàng giết cả nhị giai võ tông, ít nhất cũng phải từ bát phẩm trở lên. Phong huynh lẽ nào là đệ tử của thất tông tam bang ngũ thế gia đi du lịch?”

Bát phẩm, cửu phẩm võ kỹ, võ giả và thế lực tầm thường căn bản không thể có được, chỉ những thế lực siêu nhiên mới có một vài môn. Linh tề nhất chỉ của gã khiến chúng nhân chần chừ động vô vàn, thì thẩm bàn luận

suy đoán thân phận gã. Một dung binh, tu vi cao còn hiểu được chứ phẩm cấp võ kỹ cũng cao như thế thì không thể tin nổi.

Đương nhiên, tăng Tề Sơn không có ý thăm dò, mà chỉ hưng phấn và hiếu kỳ nên đột ngột buột miệng hỏi.

“Ha ha.” Gã không đáp, mặc cho đối phương suy đoán. Y cũng không hỏi gặng, bí pháp võ kỹ của độc hành võ giả tu luyện đều là bí mật, tất nhiên không thể cho ai biết.

“Sau này Phong huynh tới Nam chiêm Bộ châu, nhất định phải ghé tam tộc liên minh. Huynh đệ bọn tại hạ sẽ chiêu đãi chu đáo.” Bách Lý Hàn nhiệt tình mời mọc, y đã quyết định dù thế nào cũng phải giữ quan hệ tốt đẹp với Diệp Phong.

Thực lực mạnh đến đỉnh điểm, với đẳng cấp thất giai võ sư cũng giết được nhị giai võ tông! Mang theo cả tứ giai yêu thú có huyết mạch xem ra cũng bất phàm. Dù gã thật sự có bối cảnh hay vì cơ duyên xảo hợp mà có thực lực thì Bách Lý Hàn dám chắc sau này gã sẽ thành một siêu cấp cường giả trác việt.

Kết giao tình với gã, được gã có hảo cảm thì dù với y hay với gia tộc cũng đều có lợi.

OOo

“Thanh niên? Võ sư? Giết Mặc lão đại?” Một bóng người chìm trong kim bào ngồi tại đại sảnh tổng bộ Mã bang, lắng nghe Mã Như Huyết và Thấu lão đại báo tin.

“Không sai, tiểu tử đó thực lực phi thường quỷ dị, lợi hại, võ kỹ xuất thủ cũng bất phàm.” Mã Như Huyết thấp thỏm: “Ba thanh niên còn lại nghe nói là người của Nam chiêm Bộ châu tam tộc liên minh gì đó, có lẽ không phải mục tiêu mà tôn giá tìm. Duy tiểu tử đó thì bọn tại hạ không dám đoán định, mong tôn giá tự đến xác nhận xem sao.”

“Buộc ta phải ra tay...Các người sẽ không được gì đâu.” Kim bào nhân nhật nhẽo nói.

“Bọn tại hạ vô năng, không ngăn được đối phương, sợ lỡ mất việc lớn của tôn giá nên đành mời ngài tự xuất thủ.” Thấu lão đại toát mồ hôi, vội nói.

“Coi như...Đành vậy.” Kim bào nhân đột nhiên buông ra một câu không đầu không đuôi.

“Hả...Tôn giá có ý gì?” Cả hai không hiểu.

“Giờ mà có kẻ tiếp tục tới thì cũng không thể đến Bích Thủy cung nữa. Tức là giá trị của các người không còn...” Kim bào nhân nói năng lạnh tanh, hai người ở dưới chợt dấy lên cảm giác không lành.

Đột nhiên cả hai kinh hãi nhận ra, áp lực kinh hồn từ đồn xuống, thiên địa chi lực vạn cân ấn cả hai bất động dưới đất.

“Tôn...Giá...” Cả hai đến nói năng cũng chặt vật.

“Kỳ thật ta không định giết các người nhưng thân phận của ta và việc ta ủy thác cho các người không thể bị đồn ra...” Giọng kim bào nhân không hề lay động, nhật nhẽo lọt vào tai hai võ tông, thực lực của hắn quả thật kinh nhân.

Mã Như Huyết và Thấu lão đại đổ lạng mặt mày, chặt vật mở miệng định phát thệ không tiết lộ bí mật nhưng mắt kim bào nhân rục lên, áp lực tăng vọt, ép cả hai thành thịt vụn, đổ sụm xuống.

“Người chết là an toàn nhất.” Kim bào nhân trầm trầm: “Thiếu tông chủ đúng là rách việc, vì một thiếu niên không hiểu mọc từ đâu ra lại đại động can qua như vậy. Một tiểu tử xuất thân từ chốn chó ăn đá gà ăn sỏi, có đủ tư cách vào Bích Thủy cung hay không còn chưa biết, hà tất phí công ngăn trở làm gì. Việc này mà để người của tông khác trong Ngũ hành tông biết thì danh dự của Duệ Kim tông sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.”

“Bất quá Bích Thủy cung lần này cũng hồ đồ. Đệ tử có Thiên thủy huyền âm mạch mà lại cho phép tham gia chiêu thân mở rộng. Đúng là vớ vẩn. Mỹ ngọc tuyệt vời như thế phải ở lại Ngũ hành tông, trong lớp trẻ ngũ tông có ai sánh được với thiếu tông chủ bản tông. Hừ.”

Kim bào nhân lại trầm tư, tỏ vẻ nghĩ ngợi.

“Tam tộc liên minh...Nam chiêm Bộ châu tựa hồ có thể lực này, mấy thanh niên đó chắc không phải mục tiêu của thiếu tông chủ, tuổi tác cũng không phù hợp. Bất quá, ta phải tự thân đi xem thì hơn, nếu không phải họ thì tha cho cũng không sao.”

Từ đáy lòng, hắn không muốn gây ra sóng gió vì việc này. Giết mấy tặc phi, dù là võ tông cường giả thì cũng không ai để ý, nhưng giết người của thế lực lớn nào thì khác, vạn nhất việc này xôn xao rồi để lộ gì đó thì với hắn hay với môn phái đều không có lợi gì.

Nên hắn chọn tặc phi trong Vụ Ân sơn làm con dê thế tội. Giờ hai thủ lĩnh phi tặc biết được thân phận của hắn đã chết, dù có gây ra cục diện quá đáng gì thì cũng không liên quan đến hắn.

Quanh kim bào nhân, không gian dao động quỷ dị, thân ảnh hắn tan biến khỏi đại sảnh...

Mặc lão đại bị Diệp Phong giết, bọn Bách Lý Hàn không cần đi một cách kín đáo trong rừng mà ung dung men theo sơn lộ. Dù tặc phi dám đuổi theo thì họ tự tin có thể chặn chúng lại.

Bọn Bách Lý Hàn chỉ có thực lực phổ thông võ sư nên tốc độ cả nhóm không cao lắm. Dù vậy thì hai hôm sau họ cũng có thể ra khỏi Vụ Ân sơn, lúc đó chỉ cần vào thành thị mua lấy mấy loại yêu thú tốc độ tất sẽ đến nơi trước khi Bích Thủy cung bắt đầu chiêu thân.

Bách Lý Băng Nhi cẩn thận nhìn môi đỏ, nhìn Diệp Phong ở phía trước với vẻ phức tạp cực độ. Không ngờ một tiểu dung binh vô tình gặp ở Bộ châu lại đáng sợ như thế. Đáng cười là lúc đó cô lại liên tục sỉ nhục và trào phúng gã, hiện tại nghĩ lại mới thấy ấu trĩ cực độ.

Có thực lực đấu được với võ tông, tại Võ Nguyên đại lục đã được coi là nhất phương cường giả. Cường giả thì luôn được chú ý.

Diệp Phong giữa trùng trùng bao vây vẫn giết được Mặc lão đại, uy thế kinh hồn thể hiện ra trong mỗi động tác đích xác khiến nhiều thiếu nữ rung động...Tiếc là thanh niên ưu tú như vậy chắc chắn sẽ không động lòng vì cô, lần đầu tiên trong đời thấy hối hận vì tính điêu ngoa, tính nghịch vô lý của mình.

Chúng nhân đang đi, khí thế uy nhiếp rợp trời đột nhiên trà xuống khiến tất thấy biến sắc. Khí thế này tuy có sức đả thương thực lực nhưng thể hiện rõ ý cảnh cáo khiến họ không dám chạy trốn.

Diệp Phong khá hơn những người khác nhiều, lần đón ngộ đề thăng với cảnh giới Nghĩ thần của Nguyên Thần quyết trước đó khiến cường độ thần thức của gã tăng cao. Cộng thêm sự phụ nhắc nhở, gã liên tục tu luyện Nguyên Đơn quyết nên hiện giờ thần thức gần như đạt tới võ tông diên phong, cảm thụ được rõ ràng, người phát ra khí thế này là một võ tôn, nhưng chưa đạt đến trung giai.

Gã tuy ngoài mặt không để lộ nhưng tâm niệm nhanh chóng vận chuyển. Trong số tặc phi không thể có võ tôn, nhưng khí thế này hiển nhiên được cố ý phát ra. Rất có thể võ tôn này là chủ mưu đứng sau lưng tặc phi...Đối phương có lẽ nhắm vào gã. Không ổn rồi.

Tuy hiện giờ gã thực lực kinh nhân nhưng chưa đạt đến mức đấu được với võ tôn. Võ giả cảnh giới càng lên cao thì khoảng cách mỗi cấp càng lớn, dù gã bạo phát toàn bộ chiến lực cũng chỉ miễn cưỡng giữ mình trước diên phong thất giai võ tông. Còn một võ tôn giết thất giai võ tông đơn giản như đập muỗi.

Cả toán kinh hãi, không hiểu đối phương có ý gì. Nếu muốn giết họ quả thật không phí mấy may sức lực. Lập tức, một đạo thần niệm quét qua tất cả, ai cũng có cảm giác bị nhìn thấu, Diệp Phong rùng rùng mồ hôi lạnh, thuật dịch dung của gã hoàn toàn vô dụng với võ tôn.

“Các người...Đi đi. Người, ở lại.” Giọng nói uy nghiêm từ bốn phương tám hướng truyền lại, tuy không chỉ rõ nhưng ai cũng biết người giọng nói muốn ở lại là Diệp Phong.

Khí thế đột nhiên tan đi, bọn Bách Lý Hàn ngần ngừ nhìn gã. Lúc nguy nan trước đó, gã không bỏ họ, giờ họ bỏ lại gã thì quả thật khó nghĩ vô cùng. Nhưng đối phương quá mạnh, họ có liên thủ cũng vô dụng.

“Không đi...Thì các người không cần đi nữa.” Giọng nói hiện rõ vẻ uy hiếp và mất kiên nhẫn.

Diệp Phong ra hiệu, bọn Bách Lý Hàn đành đi tiếp. Nếu võ tôn này muốn gây bất lợi thì mình gã còn có thể có sinh cơ. Bọn Bách Lý Hàn lưu lại chỉ tổ mất mạng oan uổng. Hiện tại đối phương không trực tiếp động thủ, tình hình chắc không tệ như gã nghĩ.

Đợi khi những người khác khuất bóng, giọng nói vô tôn lại vang lên.

“À, diên phong võ sư chưa đầy hai mươi tuổi? Tiểu tử, sư thừa của ngươi ở đâu?” Đạt đến vô tôn cảnh giới có thể nhìn thấu linh hồn một người, ẩn ký trong đó cũng như vòng năm tuổi trên thân cây, có thể nhìn rõ nhiều thông tin về sinh mệnh.

Đương nhiên cách nhìn thấu linh hồn này thì với cường độ thần thức của gã có thể che giấu được, nhưng song phương thực lực chênh lệch, gã mà cố gắng che giấu chỉ tổ khéo quá hóa vụng, bộc lộ thực lực. Nên gã buông lỏng, mặc cho đối phương tra thám, tuổi tác vì thế không giấu được.

311. Chương 311 : Tiễn Phá Vô Tôn .

“Độc tu độc luyện, không có sư thừa.” Vô tôn này có vẻ không muốn hiện thân, gã cảm thụ được người đó còn cách một khoảng không dưới ba mươi trượng nữa.

Thân là vô tôn, đối phương hiển nhiên có đủ tự tin, điệp Phong có chạy thì tích tắc sau là hấn bắt kịp.

“Ngươi có biết nói dối với ta sẽ phải trả giá gì không?” Giọng nói chuyển lạnh, áp lực chợt tăng gấp mấy lần, toàn thân gã như chìm trong nước, không thể hô hấp.

Bất quá hấn đã đánh giá sai cảnh giới thực lực của Diệp Phong, khí thế áp bức đó nếu nhằm vào diên phong võ sư thông thường thì e người đó đã không chịu nổi, mềm nhũn gục ngã. Nhưng gã vẫn kiên cường chống chọi, mặt đỏ lựng lên cực kỳ khó chịu. Kỳ thật gã không ảnh hưởng lắm, ra vẻ như thế chỉ để mê hoặc đối phương khiến hấn tưởng rằng thực lực của gã chỉ hơn diên phong võ sư chút ít.

“Quả nhiên có chút ngón nghề.” Giọng nói có phần hứng thú: “Cho ta biết tên ngươi là gì, cùng quê quán, gia tộc, sư thừa! Nếu không phải mục tiêu ta tìm thì sẽ tha cho ngươi.”

Vì thiếu tông chủ nhận được tin chưa lâu, cộng thêm Đông bắc Liêu châu cách Tây nam Vân Châu mấy vạn dặm, điều tra thông tin không dễ nên biết rất ít về thiếu niên tên “Diệp Phong” đó. Tuổi tác của chàng trai trẻ này rất phù hợp nhưng thực lực mạnh đến bất thường, hấn không xác định được có phải do một tiểu gia tộc bồi dưỡng được không.

“Tại hạ tên Phong Diệp, ở Vân Châu Mộ Quang thành, phụ mẫu đều đã mất.” Gã đáp với vẻ “khó chịu đựng”, những lời này cực kỳ kín kẽ, dù đối phương cẩn thận hơn thế cũng không thể tìm được sơ hở.

Nếu không trải qua lần bị ám sát, có lẽ gã không nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng lần đi Bích Thủy cung này hiểm nguy trùng trùng, buộc gã phải đề phòng. Tuy không thể khẳng định đối phương nhắm vào mình nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Vô sư thừa? Ý ngươi rằng mình là thiên tài trong các thiên tài?” Giọng nói phì cười, thiên phú tu luyện cổ nhiên quan trọng nhưng điều kiện không thể thiếu để trở thành cường giả là minh sư truyền thụ, linh đơn diệu dược phụ trợ và cả phúc thiên linh địa. Nếu chỉ cần thiên phú ưu dị là tùy tiện tu luyện thành cường giả thì thất tông tam bang ngũ thế gia không thể lũng đoạn chín phần mười cường giả đỉnh nhọn của Vô Nguyên đại lục.

“Năm ngoái tại hạ uống một bình linh dịch trong Ninh Tĩnh hạp cốc rồi thì tu vi tăng cao, còn nguyên nhân thì tại hạ không biết...” Lý do này tuy hoang đường nhưng ở nơi thần kỳ như Vô Nguyên đại lục chưa hẳn không có việc đó.

Quả nhiên, đối phương thu liễm khí thế hơn, hỏi han rõ ràng về màu sắc linh dịch, mùi vị mà cảm giác sau khi uống xong. Diệp Phong lấy mẫu là vạn niên linh ngọc dịch một phần trăm ra kể lại tường tận. Vô tôn này không thể đoán nổi một dung bình nhỏ nhoi lại hiểu biết về vạn niên linh ngọc dịch đã pha, cộng thêm gã miêu tả quá kỹ nên hấn tin tưởng.

“Ngươi không phải người ta tìm thì...Đi đi.” Khí thế của đối phương lỏng ra, áp lực tan biến hết.

Diệp Phong thảnh thơi phào nhưng không tỏ vẻ gì khác lạ, rảo bước đi nhanh. Gã không biết vị vô tôn đó đi chưa, hoặc còn ẩn mình quan sát.

Hơn mười phút sau không có gì khác thường xảy ra, gã triệt để lỏng người, thở nhẹ nhõm một hơi thật dài. Xem ra đối phương đã tin gã, không hề nghi ngờ.

Không hiểu võ tôn này và Quỷ Kiếm ám sát gã có liên hệ không...Nếu có thì ai ở sau lưng thao túng, sao lại trăm phương ngàn kế ngăn cản gã đến Bích Thủy cung? Ai có được thanh thể như vậy, cả võ tôn cũng mời được? Gã suy nghĩ rất lung, chìm vào suy tưởng.

“Diệp Phong!” Giọng nói miên man vang trong tai, hám chứa phong vị chấn nhiếp, như người thân thiết nhất ở ngoài xa gọi, khiến gã có cảm giác thân thuộc.

“À.” Đang thất thần suy nghĩ, gã không hề phòng bị, theo ý thức đáp luôn.

Phản ứng của gã không hề nghi hoặc hoặc mù mờ tí nào, như từng đáp lại cả ngàn lần, cực kỳ gọn ghẽ, tự nhiên.

Vừa buột miệng xong, gã thâm kêu không ổn, toàn thân rực kim mang, giậm mạnh chân nhanh chóng lao vào vạt rừng gần đó. Gã chọn hướng theo bản năng để kéo giãn khoảng cách với đối phương.

“Hừ.” Trên không vang lên tiếng hừ lạnh lẽo, phía sau gã hơn hai trăm thước, một kim sắc quang trụ vút lên trời, tiếp đó là một bóng người cấp tốc lao theo.

Vốn võ tôn này đã cơ bản tin lời gã, theo hấn thì thiếu niên xuất thân từ tiểu gia tộc không thể đạt tới thành tựu như thế. Nhưng vì cẩn thận nên hấn quyết định thăm dò thêm lần cuối, giọng nói gọi tên gã có chứa sức mạnh lay động tâm thần, khiến gã bất ngờ ngay khi tưởng mình đã an toàn.

Nếu thiếu niên đó không phải Diệp Phong thì cũng sẽ có phản ứng, nhưng là mê hoặc và không hiểu. Phản ứng của gã lại khác. Tuy hấn đánh giá thấp cường độ thần thức nhưng lúc đó gã đang lơ đãng, phòng bị không kín kẽ nên hấn đắc thủ.

Thấy gã bỏ chạy, kim bào võ tôn nộ khí xung thiên! Một võ sư nhỏ nhoi mà suýt nữa lừa được hấn, thật là sỉ nhục khôn cùng, giờ lại còn định chạy thoát khỏi tay hấn, thật không thể nhẫn nhịn được nữa. Với một võ tôn, diệp Phong đã mấy lần gây hấn với hấn.

Giết gã! Thiếu tông chủ dặn là một khi có thể cứ thẳng tay trừ diệt. Một thiếu niên chưa đạt đến võ tông mà muốn thoát khỏi tay hấn? Buồn cười thật.

Chỉ vài tích tắc, kim bào võ tôn đã rút ngắn khoảng cách được mấy chục thước. Cả hai bên đuổi bắt và bỏ chạy cả kinh thất sắc.

Diệp Phong kinh hãi vì chênh lệch hai bên quá xa, chắc khó lòng trốn chạy được. Còn kim bào võ tôn kinh ngạc vì tốc độ của gã không kém cao giai võ tông. Việc này không phải cứ sử dụng cao giai võ kỹ là xong, thiếu niên này quả nhiên quỷ dị!

“Tiểu Hôi! Biến thân đưa ta chạy.” Tốc độ của nó nhanh hơn khi gã vận dụng Tấn tạt thuật mấy phần, tuy có thể không bằng võ tôn nhưng không cách biệt xa quá.

Trước khi võ tôn xuất hiện thì nó đã cảm ứng được. Diệp Phong không muốn nó bạo lộ, coi như là kỳ binh, giờ quả nhiên có tác dụng. Thân hình Tiểu Hôi lớn bổng, đưa tay túm chặt gã rồi lao nhanh trong rừng.

Cách biệt về tốc độ lập tức thu ngắn lại. Tuy võ tôn trên không vẫn nhanh hơn một chút nhưng muốn đuổi kịp tựa hồ không dễ dàng.

“Yêu thú gì nhỉ?” Kim bào võ tôn lại kinh ngạc, hấn kiến đa thức quảng nhưng cũng không nhận ra chủng tộc của nó, tốc độ của tứ giai yêu thú mà lại không kém hơn nhất giai võ tôn. Không chỉ Diệp Phong là đệ tử của giới tu luyện mà yêu thú gã mang theo sao cũng quái thai như thế?

“Chạy được hả?” Kim bào võ tôn hơi ngừng lại, tay kết thành tư thế, thoáng sau, thiên địa năng lượng trên đầu Diệp Phong và Tiểu Hôi cuộn cuộn lên, hóa thành mấy trăm thanh kim sắc tiểu kiếm, rót xuống như mưa.

Không chế thiên địa chi lực từ ngoài trăm thước, đó là thực lực của võ tôn.

“Như ý bỗng, dài ra.” Sắc mặt Diệp Phong cực kỳ ngưng trọng, thanh sắc đại bổng quay mạnh trên không, chấn tan phần lớn kim nguyên tiểu kiếm đang đâm tới. Bất quá hai tay gã bị công kích đến độ gần như mất đi tri giác, đòn đánh của võ tôn quả nhiên không dễ tiếp.

“Đáng ghét.” Gã miễn cưỡng lấy Sinh hóa đơn nhét vào miệng, sinh mệnh lực thanh tân thuần hậu chảy qua tay khiến gã khôi phục được mấy phần khí lực. Đòn đánh từ ngoài trăm thước còn đáng sợ như vậy, nếu hấn đến gần thì gã còn giữ được mạng sao?

Đến lúc này, gã không ngại thơ tới mức cho rằng đối thủ sẽ tha cho mình.

Vì phát động công kích nên kim bào võ tôn lại bị bỏ xa thêm mấy chục thước. Hấn sầm mặt, không ngờ bị một võ sư thiếu niên phá giải đòn toàn lực. Quanh mình hấn dấy lên kim nguyên, tốc độ tăng cao, dần rút ngắn khoảng cách.

“Lần này, ta đuổi theo năm mươi thước sẽ công kích.” Kim bào võ tôn bực dọc nghĩ.

“Không thể để hấn tiếp tục áp sát, không thì khi hấn công kích, ta và Tiểu Hôi khó lòng chống nổi.” Mắt gã ánh lên quyết liệt, nhét một nắm thất phẩm kim nguyên đơn vào miệng, tru Thần cung cũng được lấy ra.

Chết cũng phải liều một phen.

Từ khi để lộ Tru Thần cung trước Lục Lâm bang, gã phát hiện tầm thường võ giả căn bản không nhận ra cây cung, tuy thần hiệu của cây cung khiến các cường giả thêm muốn nhưng chỉ cần không bị dồn đại đi thì không vấn đề gì. Giờ đang lúc sinh tử, gã không thể cả nghĩ.

“Thuấn sát tiên!” Gương cung, kéo dây. Gọn ghẽ. Luồng sáng do kim nguyên ngưng thành vạch ngang tầng không.

“Lớn mật.” Võ tôn quát lớn, cực kỳ giận dữ trước việc Diệp Phong dám trả đòn. Nhưng Tru thần tiên đã xẹt tới, hấn không kịp chấn kinh, vội vàng dấy kim mang lên tay phát mạnh ra.

Chát! Kim bào võ tôn có một vết thủng trên tay, đồng thời Tru thần tiên bị đánh tan.

Sau rút hấn cũng tỏ vẻ kinh hãi, công kích gì mà khiến một điên phong võ sư đã thương được nhị giai võ tôn? Lại còn cách cả trăm thước. Quả...Quả thật hấn không dám tin.

Lông mày kim bào võ tôn nhướng lên, mắt rực sát khí, sắc mặt trở lên xanh lét. Bị thương dưới tay một võ sư là đại sỉ nhục cả đời hấn khó xóa được. Cũng may trong Vụ Ẩn sơn không có ai chứng kiến cảnh đó bằng không hấn chắc giận đến thất khiếu xì khói. Dù thế mà hôm nay không giết được kẻ gây ra mối nhục đó, sau này hấn còn mặt mũi nào gặp ai?

“Tên khốn, ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh.” Tiếng gầm chấn thiên hình thành một làn sóng xung kích vô hình trên không, núi rừng phía dưới rung bần bật, vô số lá cây rơi rụng...

312. Chương 312 : Thánh Giả .

Tru thần tiên chặn kim bào võ tôn lại một chốc, khoảng cách giữa hấn với Tiểu Hôi trở thành hơn năm mươi trượng.

“Lần này hỏng rồi, cách biệt quá xa, cả Tru thần tiên cũng chỉ miễn cưỡng đã thương được đối phương.” Diệp Phong chăm chú qua sát kim bào võ tôn ở sau lưng, nhãn thần đầy sát khí chọt đỏ lên.

“Nói gì cũng vô dụng, liều thôi.” Gã lại nuốt một viên kim nguyên đơn, nguyên lực dồn lên Tru Thần cung, năng lượng tiên lại ngưng tụ trên tay.

“Tiểu tử này dùng vũ khí gì nhỉ?” Kim quang lại lóe sáng, kim bào võ tôn sau rút cũng chú ý đến Tru Thần cung trong tay gã, lòng lạnh buốt, không dám coi nhẹ.

Tru thần tiên hàm chứa kim nguyên kinh nhân nhưng chưa đến mức đã thương được võ tôn. Có điều mức độ ngưng tụ của mũi tên vượt xa tưởng tượng của hấn. Năng lượng tiên đáng sợ như vậy thì uy lực phá hoại kinh thể hãi tục!

Nếu kim bào võ tôn không thi triển nguyên lực phòng ngự, năng lượng cao hơn Diệp Phong mấy lần thì không thể đỡ nổi mũi tên đó.

Thông thường nguyên lực càng ngưng kết thì uy lực ngưng hình ngoại phóng tất nhiên càng lớn. Lấy một võ tôn ra làm ví dụ, nếu độ ngưng áp nguyên lực của hắn là 6 thì mũi tên của rồi của Diệp Phong là 10. Tru thần tiên và năng lượng phòng ngự của võ tôn khác nào thanh kiếm bén đâm vào tấm thuẫn gỗ, trừ phi mộc thuẫn dày đến mức độ nào đó chứ tuyệt đối không chặn được.

Phổ thông võ giả mà muốn ép nguyên lực đến mức như Tru thần tiên thì chỉ ít cũng phải đạt đến cao giai võ hoàng. Nhưng Tru Thần cũng là thần khí, có hiệu quả ngưng tụ kim nguyên đạt mức nghịch thiên, thể tích của năng lượng tiến bất biến, kim nguyên lực của Diệp Phong càng mạnh thì độ ngưng tụ của Tru thần tiên càng cao. Thông qua thổ kim tương sinh chi lực, công thêm cả nguyên đơn thì nguyên lực của Diệp Phong chứa trong kim tiên đạt đến toàn lực của tam giai võ tông, đương nhiên phá được phòng ngự của nhị giai võ tôn.

Thấy võ tôn lọt vào xạ trình, gã bắn ra một mũi tên nữa.

“Ảo ảnh tiên!” Diệp Phong lại có hành động bất ngờ.

“Cái gì! Đồng thời phát ra bốn mũi tên.” Kim bào võ tôn cả kinh, nhưng cảm tri sắc bén nhanh chóng cho hắn biết được điểm khác biệt, hai tay phát lên, hư không xuất hiện vòng sóng vàng rực chặn ở quỹ đạo thực sự của Tru thần tiên.

“Phập!” Xuyên qua vòng năng lượng hình tròn ốc, tru thần tiên cũng cạn đà, bị kim nguyên lực hộ thể của kim bào võ tôn chấn tan.

“Cây cực phẩm kim cung đó là của ta.” Kim bào võ tôn đột nhiên hưng phấn hẳn, một diên phong võ sư cầm cung này có thể uy hiếp võ tôn thì nếu do hắn thi triển, chẳng phải uy hiếp được cả võ hoàng sao? Vũ khí nghịch thiên như thế, rơi vào tay một thiếu niên dung binh thật phỉ phạm của trời.

“Tên khốn, giao cây cung và cách sử dụng ra, ta sẽ cho ngươi chết thoải mái.” Tiếng gầm rung màng tai vang lên ồm ồm.

“Giao tổ tông ngươi thì có.” Gã gằn giọng chửi lại, phát tay phát tên khiến kim bào võ tôn nhảy như chơi.

Tốc độ của hắn hơn Tiểu Hôi nhưng mỗi lần Diệp Phong thi triển tiến kỹ đều buộc hắn phải ngừng chân, toàn lực chống chọi, lúc tái gia tộc thì đã bị kéo giãn thêm một khoảng. Cứ truy đuổi như vậy, hai bên giằng co nhau, hắn nhất thời không đuổi kịp, còn Tiểu Hôi muốn triệt để cắt đuôi cũng là si tâm vọng tưởng.

“Xạ trình công kích của tiểu tử này tựa hồ khoảng trăm thước, ta không đuổi theo đường thẳng thì chỉ bằng đuổi vòng chặn đường.” Kim bào võ tôn dần mất bình tĩnh, lượn vòng trên không theo một vòng tròn lớn, chuẩn bị vượt lên phía trước Diệp Phong.

Cứ di chuyển với tốc độ cao thế này, diệp Phong khó lòng ngắm trúng hắn. Tuy vòng thêm nửa vòng sẽ gia tăng cự ly truy đuổi nhưng chỉ cần sau rốt ngăn cản được Diệp Phong là mục tiêu của hắn đã đạt.

Diệp Phong cũng có kế ứng đối, khê vồ vai Tiểu Hôi, nó lập tức lĩnh hội, đột nhiên đổi hướng bỏ chạy khiến kim bào võ tôn tính hụt. Nó chỉ hơi xoay hướng là đối phương phải vòng thêm một đoạn xa, nếu thỉnh thoảng đổi hướng hắn thì đối phương định đi vòng đón đầu là chuyện không tưởng.

“Oa nha nha!” Kim bào võ tôn ở trên không thiếu điều nhảy lên vì giận, thiếu niên đáng ghét này quá khó chơi. Bất đắc dĩ, hắn đành lao vút theo truy kích.

“Ta không tin các ngươi cứ chạy mãi với tốc độ này.” Hắn nghiêng răng kèn kẹt, là võ tôn, lợi dụng một phần nguyên lực trong khí hải cùng có thể điều động thiên địa chi lực gấp năm lần, yêu thú dai sức hơn con người nhưng Tiểu Hôi mới chỉ tứ giai, còn kém xa hắn. Chỉ cần hao tận nguyên lực của nó thì xú tiểu tử đó thoát được sao?

Cũng như hắn không thể toàn tốc truy đuổi và phòng ngự, diệp Phong không có Tiểu Hôi thì cũng không thể vừa chạy vừa thi triển Tru thần tiên kỹ.

Gã chợt rúng động, tiểu Hôi mới tấn cấp, chạy với tốc độ cao thể này không thể duy trì quá lâu. Nếu khi hiệu quả biến thân của nó kết thúc, gã sẽ không thể ung dung ứng phó được nữa.

Gã móc một viên lục phẩm mộc nguyên đơn nhét vào miệng nó. Bất quá chỉ có hiệu quả nhất thời mà thôi, gã muốn giữ được mạng phải tìm cách khác.

Kim bào võ tôn không đuổi sát nữa, giữa nguyên khoảng cách hơn trăm thước, định so kè mức độ tiêu hao với Tiểu Hôi. Hắn ở trên không, thần niệm có thể trùm kín phạm vi mấy trăm thước, không lo Diệp Phong tẩu thoát.

“Làm cách nào, làm cách nào đây?” Gã nhăn trán nghĩ cách thoát thân: “Cứ thế này thì không ổn...”

Ngạnh tiếp? Đó chỉ là cách cùng đường, uy lực của đối phương cho thấy dù gã liều chết thì cơ hội thủ thắng cũng gần như bằng không,

Chỗ dựa của gã chỉ là Tru Thần cung nhưng muốn thi triển phải có cự ly. Không có cự ly, tru thần tiến dù uy lực đến đâu cũng vô dụng.

Cự ly! Gã tìm cự ly ở đâu?

Gã phóng mắt nhìn, tứ bề đều là núi cao trập trùng và cây cối xanh om trên đỉnh.

“À, chỗ kia.” Mắt gã chợt sáng lên, ngoài xa là một vách đá trơn tuột, gã nhìn rõ trên đó có nhiều nham động không lớn không nhỏ.

Gã từng nghe nói động huyết trong những ngọn núi kiểu này gần như nối thông bởi do các loại yêu thú đào thành sào huyết. Chúng gặp nguy hiểm là sẽ chọn một trong những thông đạo đó để bỏ chạy, động huyết thông nhau nên thiên địch của chúng không thể đoán được chúng chui ra từ ngả nào.

Tiểu Hôi và gã hiểu nhau, chỉ sau động tác ra hiệu đơn giản là nó đổi hướng, lao sang khe đá.

“Xuyên vân tiên!” Một đạo kim quang vạch ngang tầng không, lướt đi hơn trăm thước, nhắm vào mặt kim bào võ tôn.

Võ tôn này tưởng đã nắm vững xạ trình của Tru thần tiên, sau khi giữ cự ly thì Diệp Phong quả nhiên không sử dụng Tru Thần cung, thành ra hấn lơ lửng cảnh giác. Ai ngờ mũi tên đột ngột này khiến hấn đổ mồ hôi lạnh, thân hình lẩn đi tránh khỏi, suýt nữa rớt từ trên không xuống.

Cũng may xuyên vân tiên chỉ sắc lẹm chứ tốc độ kém hơn thuấn sát tiên nên hấn mới có đủ thời gian ứng phó. Nhưng cũng cực kỳ chật vật, không vận nổi nguyên lực lên, thoáng cái đã bị Tiểu Hôi bỏ xa gần trăm trượng.

“Lão vương bát đản! Tái kiến!” Dưới đất vang lên tiếng cười to chế nhạo của Diệp Phong, tiểu Hôi đã lao đến bên động huyết, thân hình nhanh chóng thu lại, cả hai chui vào trong.

Kim bào võ tôn giận sùi bọt mép, thoáng sau đã đuổi tới, thấy Diệp Phong chui vào động huyết thì cũng lắc mình, chuẩn bị lao theo.

“Vù!” Từ động huyết vút ra một đạo kim quang, bức hấn phải nhảy bật lên mới tránh thoát.

“Là việc gì nhỉ?” Kim bào võ tôn giận dữ gầm lên lia lịa ở ngoài động, thần thức bám sát Diệp Phong nhưng không thấy kim nguyên dao động mạnh mẽ gì, mũi tên này từ đâu ra? Hấn không ngờ gã chỉ búng ra Linh tê nhất chỉ đã khiến hấn nghi thần nghi quỷ, không dám xông vào ngay.

Động huyết không lớn, chỉ đủ cho một người chui qua, nếu hấn xông vào mà Diệp Phong đột nhiên phát tên thì hấn không tài nào tránh thoát.

Diệp Phong nhân cơ hội đó liều mạng chui vào sâu phía trong động huyết, chui một mạch gần trăm thước. Động huyết quanh co uốn khúc, quả nhiên rất nhiều ngả rẽ, gã không biết đường nên chui liều, chỉ cần cách xa cửa động là được.

Hấn trù trù một lúc mới tỉnh ngộ. Nguyên lực phản ứng của kim quang này kém xa Tru thần tiên, rõ ràng hấn đã bị gạt, liền phần nộ giậm chân, thân ảnh vút vào trong đuổi sát Diệp Phong.

Cả hai cách nhau chừng trăm thước, động huyết tuy rất hẹp lại quanh co, ưu thế tốc độ của võ tôn không phát huy được. Đuổi gần nửa canh giờ mà hần thu ngắn được khoảng cách với Diệp Phong, đồng thời gã cũng không bắt được đối phương.

“Phía trước có ánh sáng.” Gã cười khở, quanh quẩn một hồi lại thấy chỗ ra. Trong động huyết còn miễn cưỡng giữ mình được, ra chỗ thoáng thì không thể trốn vào đâu được nữa.

“Từ ngoài nhìn vào thì động huyết ở núi này rất nhiều, gần đây còn có động huyết khác. Chỉ cần nhân lúc địch nhân chưa chui ra, ta vào động huyết khác là ổn.” Gã không thể quay lại, cứ lao lên phía trước đã rồi tính.

Lao mình vài cái, ga chui ra khỏi động huyết, cắn nát hai viên thất phẩm kim nguyên đơn, tru Thần cung rung lên ong ong, kim nguyên quang cầu ngưng tụ trên đầu mũi tên, đồng thời gã đảo mắt nhìn quanh tìm động huyết khác.

“Hồng rồi, không kịp nữa.” Lúc đó gã lao ra khỏi cửa động, võ tôn cũng nhanh chóng lao theo.

“Vũ sát tiến!” Không kịp nghĩ nhiều, tuyệt sát của gã rời dây, thỉnh không tỏa rạng kim quang, ngay khoảnh khắc võ tôn lao ra động thì vô số kim quang rợp trời bắn xuống.

Ngay lúc đó một đạo thần niệm tỏa rộng cả mấy trăm dặm đột nhiên giáng xuống, tùy ý lướt qua mình kim bào võ tôn rồi khóa chặt mình Diệp Phong.

“Thánh giả!” Kim bào võ tôn run lên.

313. Chương 313 : Võ Nguyên Thánh Lệnh .

Khí tức của thần niệm này có lẽ Diệp Phong không biết nhưng với kim bào võ tôn thì như thần minh. Hần không hiểu vì sao thánh giả lại xuất hiện ở đây. Tất nhiên hần không ngu xuẩn đến mức cho rằng thánh giả đến tìm mình.

Ý niệm lóe lên trong óc lão, vũ sát tiến đã vút tới trước mặt.

Dừng sững đà lao, kim bào võ tôn gầm khê, thân thể căng lên, năng lượng kinh nhân từ bốn phương tám hướng tràn tới, hình thành một lớp giáp bao quanh người.

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”..

Màn sáng rung lên mãnh liệt, bị mưa tên trút vào điên cuồng, kim quang lấp lánh mờ dần.

Vũ sát tiến tuy liên miên bất tuyệt nhưng vì Diệp Phong chỉ có kim nguyên lực hữu hạn không thể hoàn toàn phát huy uy lực của Tru thần tiến ở cấp này. Mỗi đạo Vũ sát tiến chỉ có sáu phần mười uy lực, nên võ tôn ứng phó không quá khó.

Gã vốn chỉ mượn nó cầm chân đối phương, thân hình loáng lên lướt vào một động huyết gần đó. Coi như không thấy khí thế thần niệm đột ngột ban này.

Bất quá phản ứng của kim bào võ tôn sau khi đón tiếp mưa tên xong khiến gã không hiểu nổi. Hần vút lên không, lao nhanh sang hướng khác, không dám ngoảnh lại.

“Hả, hần định tha để bắt hả?” Gã co người trong động huyết, tỏ vẻ kinh ngạc, gã còn chưa vào sâu, cũng không nhân cơ hội chạy xa, vạn nhất đối thủ vòng quay lại thì chẳng phải tình cảnh cút bắt lúc trước sẽ tái diễn ư?

Thoáng sau, không gian trước mắt gã uốn cong, không khí dấy lên những vòng sóng quỷ dị, hai thân ảnh mơ hồ dần hiện lên.

“Chuyện này...” Gã kinh hãi lui lại liên tục vào động huyết.

“Không sai, là tiểu tử này.” Phía đối diện vang lên tiếng cười nhạt. Hai bóng người rõ ràng dần, một người mặc áo bào trắng viền vàng, người còn lại viền đen, bề ngoài cả hai chừng ngoài bốn mươi nhưng ánh mắt hàm chứa mọi dâu bể đã trải qua, xem ra tuổi tác không hề ít. Gã cảm thụ được khí tức của họ phát ra, cũng như khi sư phụ xuất hiện.

Siêu cấp cường giả! Tu vi chắc không kém hơn sư phụ. Bất quá gã cũng hiểu dù đối phương có tu vi cao hơn cũng vị tất thắng được sư phụ.

Hai người này tìm gã làm gì?

“À?” Người mặc áo vàng tỏ vẻ ngạc nhiên, xòe tay ra, một luồng hấp lực hút gã khỏi động huyết, đến trước mặt hai người mới dừng lại.

“Người đang cầm Tru Thần cung?” Kim bào chi nhân hỏi: “Người là truyền nhân của Tiễn Hoàng?”

Lần này đến lượt Diệp Phong tam hồn xuất khiếu, nguyên thần rung động. Đối phương không chỉ biết Tru Thần cung mà cả Tiễn Hoàng. Gã nhìn mặt hai người, chợt có cảm giác quen thuộc, nhanh chóng lục tìm trong óc...Đột nhiên chấn động cõi lòng.

Đó là hai võ thánh còn sống sau cùng trong trận vây công Tiễn Hoàng.

Trời ạ, lẽ nào họ phát hiện Tru Thần cung nên phải trầm thảo trừ căn? Ta không xui xẻo thế chứ?

Gã rùng mình, trước mặt hai võ thánh, gã không cho rằng mình có khả năng giãy giụa, tuy đối phương không có ý cầm cố thân thể gã.

Không đúng, nghe khẩu khí của người vừa này thì tựa hồ ông ta cũng mới phát hiện Tru Thần cung trong tay gã, chứ không phải vì nó mà đến tìm gã.

Lòng gã chợt cảm thấy may mắn, đầu óc chuyển động thật nhanh, thoáng sau đã nghĩ ra cách biện giải.

“Tru Thần cung? Tôn giá nói đến cây kim cung này? Tại hạ vô tình thấy nó trong một động huyết.” Gã giả bộ không biết.

“À, đó là Tru Thần cung của Tiễn Hoàng năm xưa, lẽ nào người không phải là đệ tử truyền nhân của y?” Người áo trắng mỉm cười hỏi, xem ra không có địch ý.

“Ai là Tiễn Hoàng?” Gã tiếp tục giả đồ, kể lại việc bị truy sát, vì sao rơi xuống vách đá rồi may mắn sa vào động huyết, tất cả đều chân thực. Thậm chí cả cách tu tập Tru thần tiên kỹ cũng khai ra. Trừ tiếp thụ truyền thừa ký ức thì gã không giấu điều gì.

Gã biết quan trọng nhất là giữ được mạng đã, bằng không tất cả phù phiếm hết.

“Hóa ra là vậy.” Cả hai gật đầu, một người nói: “Lúc xưa cũng không thấy ai bảo Tiễn Hoàng sinh tiền có truyền nhân nào. Người lấy được cây cung này thì thật phúc duyên thâm hậu.”

“Không hiểu nhị vị tôn giá là ai?” Gã nuốt nước bọt, đối phương khách khí khiến gã thấp thỏm.

“Ha ha! Bọn ta là ai thì người chưa có tư cách biết. Bất quá có thể cho người biết là bọn ta đến từ thánh địa.” Kim bào nhân cười vang.

Thánh địa? Diệp Phong chợt có ấn tượng, sư phụ từng nói nếu người thánh địa xuất hiện thì gã cứ việc nghe theo. Xem ra sư phụ đã liệu trước việc hôm nay. Nghĩ thế thì cảm giác khẩn trương trong lòng gã tan biến hết.

Hai thánh giả này xem ra không có địch ý, bằng không sư phụ không dặn dò như vậy.

“Thánh địa?” Diệp Phong cố ra vẻ “không hiểu.”

“Nguyên do thì đợi khi người tu luyện đến võ tôn, đến cảnh giới cao hơn nữa thì sẽ hiểu.” Hắc bào nhân cười ha hả: “Thánh địa của chúng ta vẫn yêu mến nhân tài, nghe Thương gia nói có một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi đã đạt đến thất giai võ sư diện phong xuất hiện tại Vân Châu, còn thắng cả cao giai võ tông thì bọn ta nhất thời hiếu kỳ đến xem thử.”

Coi tiểu gia là con rối hả! Gã biết sư phụ không nể nang gì người thánh địa nên không tôn kính hai người, bắt quá không để lộ ra mặt.

“Chắc người được một phần truyền thừa của Tiễn Hoàng, có thực lực này cũng là bình thường.” Kim bào nhân liếc Tru Thần cung trong tay gã với vẻ thích thú rồi nói mềm mỏng: “Với thành tựu hiện nay của người, sau này tất sẽ vượt hơn Tiễn Hoàng. Khi xưa... Thật sự đáng tiếc.”

Nhất thời gã ngơ ngẩn với những lời hai người nói, nhưng cũng hiểu ra hai người này vô công rồi nghề ở thánh địa, nên đến đây nói huyền thuyên một hồi, không thêm báo rõ thân phận đã chuẩn bị quay về chăng?

Thấy gã hoang mang, hai người bật cười. Kim bào nhân móc một tấm đồng sắc tiểu lệnh bài cổ kính ra đưa cho gã: “Thân phận hiện tại của người là Thương gia thánh tiềm hậu tuyển nhân, vô Nguyên thánh lệnh này là của người.”

Gã đón lấy lệnh bài quan sát thật kỹ, chính giữa khắc ngũ hành tiêu chí, giữa vòng tròn là chữ Thánh cực kỳ cứng cáp có lực.

“Lệnh bài này có tác dụng gì?”

“Lệnh bài này biểu hiện cho thân phận thánh tiềm hậu tuyển nhân của người. Chỉ cần nhập thần niệm vào là lệnh bài này sẽ gắn với người, người khác lấy được cũng không thể kích hoạt để mạo nhận thân phận.”

Gã thận trọng dồn thần niệm vào, lệnh bài ánh lên quang mang bảy màu khiến gã giật mình. Thần niệm được lệnh bài hấp thu dễ dàng.

Người cầm lệnh bài muốn chứng minh thân phận chỉ cần kích hoạt cho nó phát ra thất sắc quang mang là được.

“Nhưng trước đây tại hạ chưa từng nghe nói có thánh địa gì đó, thân phận thánh tiềm hậu tuyển nhân này có lợi gì?” Diệp Phong hiên ngang hỏi, biết đối phương không đến trả oán thì gã nhẹ lòng hẳn.

“Ha ha, cầm lệnh bài này là được thánh địa bảo vệ, dù người gây ra họa lớn gì hoặc đắc tội với cường giả cỡ nào thì có lệnh bài này, họ cũng không dám xuất thủ với người.” Kim bào nhân giải thích.

“Lợi hại vậy sao?” Gã tỏ vẻ hưng phấn rồi lại nghĩ đến một vấn đề, ngoẹo đầu hỏi: “Vạn nhất đối phương không biết lệnh bài này thì sao?”

Cả hai trợn tròn trắng lên, cầm câu: “Vô Nguyên thánh lệnh chỉ bảo vệ ở một mức nhất định với người được thánh địa chọn để không mất mạng vì những nguyên nhân đặc thù. Không có nghĩa là người cứ việc cầm lệnh bài này gây họa lung tung.”

“Chỉ có nhân vật nắm quyền trong thất tông tam bang ngũ thế gia và những cường giả đỉnh nhọn của đại lục mới biết đến nó.”

“Thế nào là cường giả đỉnh nhọn thật sự? Vô tôn ư?” Tâm niệm của gã máy động, hiện tại đang gặp phiền hà, bị một vô tôn truy sát.

“Vô tôn nhãi nhép thì không đủ tư cách.” Hắc bào nhân hừ khê với vẻ khinh bỉ: “Chỉ khi bước vào vô hoàng, hoặc một vài vô tôn đạt đến cảnh giới diên phong đồng thời có tư cách tiến lên vô hoàng mới được coi là cường giả đỉnh nhọn. Chỉ có họ mới đủ tư cách hiểu sự tồn tại của thánh địa.”

“Trong số họ từng có nhiều kẻ là thánh tiềm hậu tuyển nhân được cầm Vô Nguyên thánh lệnh nhưng tiếc là sau cùng không đạt tới tiêu chuẩn tiến nhập thánh địa.” Kim bào nhân ngạo nghễ.

“Hả... Vô hoàng còn chưa đạt đến tiêu chuẩn, thực lực nào mới đủ?” Gã hơi nhếch môi.

“Vấn đề này, khi người đạt đến vô tôn thì hỏi Thương gia.” Hiển nhiên, đối phương cho rằng bây giờ gã chưa đủ tư cách.

Diệp Phong không muốn hỏi nhiều vấn đề này, lắc đầu hỏi tiếp: “Tức là... Nếu hiện tại tại hạ bị một vô tôn truy sát, y lại không biết Vô Nguyên thánh lệnh thì tại hạ chỉ còn biết nhận mệnh?”

“Đương nhiên là thế, muốn trở thành tuyệt thế cường giả thì không thể không tự biết mình là ai. Người không có thực lực đó sao còn đi chạm vào đối thủ? Vì không biết tự lượng sức mà bị giết thì thánh địa tuyệt đối không tiếc thánh tiếm giả kiểu ấy.” Hắc bào nhân lạnh lùng nói.

Mẹ nó chứ, có phải lão tử gây sự đâu. Lão tử còn không hiểu vì sao một võ tôn truy sát mình. Hừm, chẳng phải lệnh bài này vô dụng hay sao?

314. Chương 314 : Cổ Nguyên Hoàn .

Diệp Phong mắng thầm nhưng không dám nói ra những lời đó với hai võ thánh, chỉ đành nuốt giận áp úng: “Việc gì cũng có ngoại lệ...Lẽ nào thánh địa không cho tuyển thủ cách tự giữ mình?”

Kim bào nhân liếc xéo gã, tỏ ra hồ nghi: “Lẽ nào ngươi thật sự trêu vào võ tôn?”

“Đừng hỏi, tại hạ vô tội.” Gã xòe tay: “Các vị biết được tin tức qua Thương gia thì nên hiểu tại Vân Châu, tại hạ không có cơ hội chạm vào võ tôn gì hết. Mà các vị không có quà tặng gặp mặt gì hả?”

Hai võ thánh nhìn nhau dở khóc dở cười, trước kia họ ban phát thánh lệnh, đối phương đều rụt rụt rè rè, thiếu điều quỳ sụp xuống. Làm gì có ai như Diệp Phong, không biết tốt xấu là gì thế này?

Nhưng đối phương đã nói thế, hai người tự thị thân phận, không tiện tỏ ý gì.

Cả hai mấy máy môi như thể thương lượng, hồi lâu sau thì hắc bào nhân móc ra một cái vòng trắng đưa cho gã.

“Vốn thánh địa không có tiền lệ về việc này nhưng bọn ta thấy tu vi ý cảnh của ngươi thậm cao, tới đây tấn nhập võ tông là đương nhiên. Trước hai mươi tuổi đạt tới đẳng cấp này đáng cho bọn ta ban thưởng.” Tuy vì chuyện thân phận nhưng cả hai vẫn đưa ra lý do rất đường hoàng.

“Đây là Cổ nguyên hoàn, kích phát có thể trói buộc khí hải của đối thủ, giảm đi ba đến bảy phần mười thực lực.” Hắc bào nhân đưa chiếc vòng cho Diệp Phong, dặn: “Nhưng ngươi không được lấy nó đi tự tung tự tác, ban cho ngươi Cổ nguyên hoàn chỉ là tăng thêm chút khả năng giữ mình cho ngươi mà thôi.”

“Ba đến bảy phần mười thực lực? Dựa vào đâu mà đoán được?” Diệp Phong thầm nhủ, cách biệt trong hiệu quả quá lớn. Một võ tôn cấp thấp dù bị hạn chế ba thành thực lực vẫn không phải đối tượng gã đối phó được, nhưng nếu là bốn thành thì có thể gã đủ sức đấu một trận. Còn nếu là bảy thành thì gã dễ dàng hạ được.

“Thực lực của đối tượng càng cao thì hiệu quả tất nhiên càng thấp, thực lực đạt đến võ hoàng có thể hoàn toàn không coi cấm cố này ra gì. Nếu dùng để cấm cố đối tượng từ võ tông trở xuống thì sẽ phát huy hiệu quả cao nhất.” Kim bào nhân giải thích: “Nếu cấm cố cao giai võ tôn, tuy có thể tạo ra ảnh hưởng nhất định nhưng đối phương cũng sẽ nhanh chóng thoát ra. Nên trừ phi vạn bất đắc dĩ, ngươi không nên sử dụng nó để trêu vào những đối tượng không nên.”

“Ngươi có Võ Nguyên thánh lệnh, được thánh địa che chở, cường giả đỉnh nhọn thật sự không đời nào gây khó dễ. Hiện tại bọn ta cho ngươi Cổ nguyên hoàn, sau khi tấn nhập võ tông thì không mấy cường giả có thể lấy được mạng ngươi hiểm lắm. Nên hi vọng ngươi đừng để bọn ta thất vọng, nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm ngày tấn cấp võ tôn hoặc võ hoàng...”

“Hiểu.” Tuy nói vậy nhưng gã vẫn nghi hoặc, vì sao người thánh địa lại quan tâm đến thực lực của gã? Gã không phải đồ đệ của họ, thực lực cao hay không hình như không mấy may quan hệ. Đúng là cổ quái.

“Nhắc nhở ngươi một lời sau cùng, trở thành thánh tiếm hậu tuyển nhân thì có thể tung hoành Võ Nguyên đại lục. Chỉ cần ngươi không chết, dù gây ra việc kinh thiên động địa thế nào, dù cả đại lục truy sát ngươi thì thánh địa vẫn giữ được cho ngươi an toàn. Nhưng chỉ có ngoại lệ là không được chạm vào Ngũ hành tông!”

Ngũ hành tông bao gồm: Duệ Kim tông, thần Mộc tông, bích Thủy cung, liệt Hỏa tông, hậu Thổ môn.

Đó là tông phái truyền thừa của ngũ đại thánh giả đã cứu cả đại lục. Mấy vạn năm nay đều là ngũ đại thế lực mạnh nhất đại lục, chưa từng suy tàn hay bị tiêu diệt. Cũng là cái khung của thất tông tam bang ngũ thế gia từ thời kỳ viễn cổ.

Mấy vạn năm nay, các thế lực đỉnh nhọn của đại lục thỉnh thoảng lại thay đổi hoặc tăng thêm, chỉ có Ngũ hành tông vẫn sừng sững, mười thế lực khác trong thất tông tam bang ngũ thế gia thì lâu đời nhất cũng chỉ truyền thừa được hơn vạn năm, như Thương gia mới vươn lên chừng ngàn năm, xếp ở vị trí cuối cùng.

“Vì sao như vậy? Lễ nào đối phương gây hấn mà tại hạ chỉ còn cách đợi chết?” Gã bị sự phụ ảnh hưởng, không hề e ngại gì. Ngũ hành tông, trừ Bích Thủy cung của Thẩm Lan may ra gã có chút hảo cảm thì tứ tông còn lại với gã không là gì hết.

“Nguyên nhân không tiện cho người biết. Nhưng người là người thánh địa chọn, chỉ cần cầm Võ Nguyên thánh lệnh, ngũ hành tông tất không vô duyên vô cớ chạm vào người.”

“Mọi đệ tử môn nhân của Ngũ hành tông đều biết Võ Nguyên thánh lệnh?” Diệp Phong hỏi gặng.

“...” Cả hai tắt tiếng, hồi lâu sau kim bào nhân giải thích: “Đương nhiên không phải. Nhân vật có tư cách thấy Võ Nguyên thánh lệnh đều là thiên tài cao cấp nhất đại lục. Sau này mà người đạt đến tiêu chuẩn tiến nhập thánh địa thì với Ngũ hành tông, dù tông chủ thấy người cũng phải khách khách khí khí!” Lời lẽ của ông ta không hề có mảy may ý tôn trọng Ngũ hành tông.

Việc đó khiến gã buồn bực, ngũ hành tông không là gì với họ thì vì sao họ lại dạn gã không nên chạm vào Ngũ hành tông?

“Tóm lại, nếu người thật sự xung đột với Ngũ hành tông, chỉ cần không động đến an nguy tông môn, căn cơ thực lực của họ thì không sao. Đương nhiên, tránh được vẫn hơn. Chỉ cần người bộc lộ thân phận đối phương khẳng định sẽ nhường bước chứ không bức ép.”

Lần này, Diệp Phong coi như nghe ra.

Kỳ thật, thái độ của thánh địa rất rõ ràng: Ngũ hành tông khẳng định có quan hệ với họ nên thánh địa giữ cho năm tông truyền thừa mạnh mẽ, gã mà chạm vào Ngũ hành tông, chỉ cần không làm sát môn nhân hoặc giết chết một vài nhân vật cầm quyền quan trọng hoặc uy hiếp đến địa vị những phái này, thánh địa tất sẽ bảo vệ gã. Nhưng nếu gã phạm vào một trong những điều trên, thánh địa tất không tiếc gì một thánh tiềm hậu tuyển nhân!

Bất quá với gã lại có lợi ích to lớn.

Gã sắp đột phá, một khi tấn nhập vô tông cảnh giới thì từ vô tôn trở xuống, không còn ai uy hiếp được tính mạng. Gã có Cổ nguyên hoàn, tin rằng nếu không là cao giai vô tôn thì bị cấm cố rồi, e rằng không làm gì được gã. Việc quan trọng nhất của gã hiện giờ là nhanh chóng tấn nhập vô tông để thỏa sức tung hoành khắp thiên hạ mệnh mông.

Gã đi đến quyết định, sau khi đến Bích Thủy cung thăm Thẩm Lan xong sẽ vùi đầu tu luyện, nhanh chóng tấn thăng vô tông!

Hai vô thánh bị gã khiến cho dở khóc dở cười, truyền thụ phương pháp sử dụng Cổ nguyên hoàn xong thì vội vàng đi ngay.

“Biết tiểu tử này khó chơi như thế thì chúng ta sao phải khổ sở ôm lòng hiếu kỳ đến xem.” Bay lên không, cả hai như sao băng xẹt qua bầu trời vút đi. Kim bào nhân tỏ vẻ ai oán.

“Khụ. Kỳ thật chúng ta không thiệt hại gì...Tuy phải phí nhiều khẩu thiệt nhưng cũng để lại đôi chút ấn tượng.” Hắc bào nhân tỏ vẻ quái lại: “Y tiềm lực vô cùng, lại được Tiễn Hoàng truyền thừa, thành tựu sau này không thể ước lượng. Khi y vào thánh địa, rất có thể địa vị sẽ hơn chúng ta, giữ quan hệ tốt với y từ giờ, sau này cũng dễ ăn nói.”

“Mười tám tuổi đạt đến thất giai vô sư điên phong cũng không khiến người ta quá kinh ngạc nhưng y lại là song sinh khí hải, tốc độ tu luyện như vậy thật sự kinh thế hãi tục. Nếu y đạt tới vô tông trước hai mươi tuổi thì ngày sau tiến nhập thánh địa sẽ được trọng thị ở mức cao nhất. Bằng không hôm nay chúng ta hà cớ kiên nhẫn giải thích lăm nhĩ vấn như vậy làm gì.”

“Đúng, ban này chúng ta tới nơi, tiểu tử này tựa hồ đang đấu với ai đó...Hình như là nhị giai võ tôn!” Hắc bào nhân đột nhiên lẩm bẩm.

“Tựa hồ tu tập bí pháp của Duệ Kim tông, lẽ nào...” Kim bào nhân tỏ vẻ cổ quái.

“Thôi đi, ta không muốn quay lại gặp tiểu tử đó.” Hắc bào nhân lắc đầu: “Võ tôn được chúng ta cảnh cáo, chắc đã đi xa, tiểu tử này chắc không có thù oán sinh tử gì với võ tôn? Nếu y để lộ thân phận, tin rằng đối phương tuyệt không dám khó dễ. Y còn có Cổ nguyên hoàn, dù không phải đối thủ cũng có thể bỏ chạy thoát thân.”

“Ừ, liên quan đến võ tôn của Ngũ hành tông thì chúng ta không nên nhúng vào.” Hai thánh giả lướt đi liền mấy chục dặm trong lúc trò chuyện.

OOo

Ở hướng khác, kim bào võ tôn lơ lửng trên lưng chừng không, lòng thầm kinh hãi.

Thần niệm ban này quét qua rõ ràng có ý cảnh cáo hần phải đi ngay. Thánh giả chỉ uy, đương nhiên hần không dám kháng cự, mặc kệ Diệp Phong sống chết thế nào.

“Thánh giả hiếm khi giáng lâm đại lục, lẽ nào họ đến Vụ Ẩn sơn vì việc gì đó?” Hần chỉ ngẫu nhiên thấy ngũ vị thánh giả trong tông nên quen thuộc với khí tức này, nhưng thân phận của hần còn chưa đủ tư cách biết đến việc thánh địa phân phó, nên không biết được ý nghĩa của việc thánh giả xuất hiện.

“À, đi rồi...” Hần ở xa nhận ra thánh giả dừng lại một chốc ở đỉnh núi rồi đi ngay. Bền vận nguyên lực bay ngược lại.

Diệp Phong mấy lần gây hấn với uy nghiêm của hần, còn khiến hần nếm khổ đau, với tính cách kiêu cuồng tự ngạo thì đời nào hần chịu bỏ qua. Hà huống còn liên quan đến nhiệm vụ mà thiếu tông chủ dặn dò. Bất quá hần không sao ngờ rằng chỉ mới thoảng chốc mà tình thế đã nghịch chuyển một trăm tám mươi độ.

Thân phận Diệp Phong bây giờ nước lên thuyền lên, là thánh tiềm hậu tuyển nhân, nếu hần biết dù cho có mười cái mạng cũng không dám quay lại tìm gã làm phiền. Địa vị của hần không cao, bằng không mà là nhân vật nắm quyền quan trọng của Duệ Kim tông, hơi đoán là biết mục đích thánh giả xuất hiện.

Với tuổi tác của gã, tu vi đó là kỳ tích.

Diệp Phong vẫn ngẩn người trên đỉnh núi, không hề hoảng sợ. Không cần tính tới Võ Nguyên thánh lệnh, chỉ lợi dụng Cổ nguyên hoàn thì gã cũng tự tin đấu được với đối phương. Gã xoay chiếc vòng, làm quen với cách sử dụng.

“Trời!” Một vòng sáng màu xám từ Cổ nguyên hoàn bay ra, lơ lửng trên không, ý niệm của Diệp Phong vừa động, vòng sáng trời lấy thân thể gã rồi tan vào. Gã cảm giác rõ ràng vòng sáng đó là một loại năng lượng kỳ quái, vừa thể nội là tiến đến đơn điền, trói chặt mộc nguyên khí hải, mộc nguyên lực trở nên cực kỳ điều động.

“Hóa ra là một loại năng lượng cấm cố đặc thù.” Gã xoay Cổ nguyên hoàn, vòng sáng màu xám từ thể nội vọt ra, thu vào chiếc vòng.

315. Chương 315 : Tình Hình Đảo Ngược

Tu vi của Diệp Phong là thất giai võ sư, hơi sắc năng lượng gần như phát huy hiệu quả cao nhất, cấm cố mộc nguyên khí hải của gã khiến hiệu quả vận dụng khí hải giảm đi bảy phần.

“Cổ nguyên hoàn này cũng không có gì ghê gớm, chỉ cấm cố được một khí hải, không ảnh hưởng đến thực lực nhục thân của ta.” Gã coi thường, vì một đạo khí hải bị cấm cố gần như không ảnh hưởng đến gã, còn với phổ thông võ giả, khí hải cũng có nghĩa là toàn bộ thực lực, khí hải bị cấm cố bảy phần, có nghĩa là thực lực giảm đi gần hết.

Thí nghiệm xong, coi như gã có vốn, sau này gặp phải địch nhân thì sử dụng chiếc vòng ra đối phó, tất sẽ khiến địch nhân kinh ngạc một phen,

“Hả?” Diệp Phong đứng trên lưng núi, cảm thụ năng lượng kinh hồn đang nhanh chóng áp sát, chợt nở nụ cười lạnh: “m hồn bất tán hả? Hắc! Vừa hay đem ngươi ra thử xem sao.”

Thoáng sau thình không lại xuất hiện một bóng người, kim bào võ tôn quay lại, khí thế hung hung.

“Ha ha! Ngươi biết không thể thoát được nên ở lại đợi chết?” Kim bào võ tôn thấy Diệp Phong đứng một mình trước động huyết thì hơi bất ngờ nhưng rồi hớn hử.

“Chịu chết? Bằng vào ngươi?” Diệp Phong ung dung, lạnh giọng trào phúng: “Không biết ban này kẻ nào cầm cổ bỏ chạy?”

Kim bào võ tôn then quá gầm to: “Đánh rầm, tên sâu kiến nhà ngươi có biết thân phận tôn quý của hai người đó không?”

“À? Lẽ nào ngươi biết?” Diệp Phong cười tùy ý.

“Hừ, ta đương nhiên biết chứ.” Đến giờ hắc vẫn mù mờ, tuy Diệp Phong vẫn chưa chạy khiến hắc không hiểu nhưng cho rằng chắc vì thực lực của gã không đáng cho thánh giả chú ý, một tiểu tử thì không ảnh hưởng gì đến hành động của họ nên họ không đuổi đi.

“Ngươi có biết họ tìm ta làm gì không?” Diệp Phong nháy mắt cười hỏi. Xem ra lai lịch của võ tôn này không nhỏ, thực lực chưa đạt đến hàng ngũ cường giả đỉnh ngọn của đại lục, theo lý thì chưa đủ tư cách biết tới thánh địa. Trừ phi...Hắc là người của thất tông tam bang ngũ thế gia.

“Thánh giả đến tìm ngươi?” Kim bào võ tôn không dám tin, thánh giả là cao nhân đến cỡ nào, vì sao lại có quan hệ với một thiếu niên ở tiểu gia tộc? Nhưng việc này đích xác thập phần xảo hợp, lưỡng vị thánh giả sao lại nán lại một chút ở đỉnh núi gã đến?

“Ngươi nói đi, thánh giả tìm ngươi làm gì?”

“Vì sao ta phải cho ngươi biết?” Câu nói này chọc thẳng vào nỗi đau của kim bào võ tôn, ban này gã bị hắc truy sát, giờ có thể giấu lại coi như trút được cơn giận.

“Ngươi dám gạt ta.” Kim bào võ tôn giận điên người, cho rằng gã đang hư trương thanh thế, dùng hai thánh giả dọa mình. Lập tức vẫy tay, thiên địa chi lực hùng hậu dồn tới.

“Chậm đã.”

“Sao hả, muốn cầu xin sao?” Kim bào võ tôn cười gằn, lão không muốn giết gã ngay.

“Ngươi cũng xứng hả!” Lời chế nhạo lạnh lùng từ miệng gã phát ra, đoạn xoay Cổ nguyên hoàn quát khê: “Trời.”

Vòng sáng màu xám vút lên không, nhập vào thể nội kim bào võ tôn trong khi hắc còn hoang mang.

“Sao thế này!” Hắc kinh hãi phát hiện khí hải của mình bị ngăn trở kịch liệt, nguyên lực không thể vận lên được, thiên địa chi lực ngưng tụ trên tay tan nhanh, chỉ còn không đầy một nửa. Thân thể vốn ở trên không cũng mất đi chỗ dựa, rớt thẳng xuống.

Cũng may hắc phản ứng thần tốc, dùng thiên địa chi lực tụ lại chưa kịp tan hết kéo khê, mới không đến nỗi bêu xấu, nhẹ nhàng đáp xuống.

“Phá.” Hắc không công kích đối thủ, toàn lực thôi động khí hải, xung kích luồng hơi sắc năng lượng cấm cố.

Nhưng vô dụng, năng lượng cấm cố như sinh ra đã dính chặt với khí hải, dù hắc toàn lực thi triển cũng chỉ điều động được sáu thành thực lực. Tu vi của hắc hiện giờ coi như còn không đầy sáu phần mười.

“Thật ra ngươi làm gì ta?” Kim bào võ tôn vừa giận vừa cuồng lên, gầm to. Mất đi tu vi là đã kích cực lớn với hắc.

“Ha ha, đến giờ ngươi còn dám huênh hoang như vậy hả?” Diệp Phong đã chắc chắn địch nhân tạm thời không còn giữ được cảnh giới võ tôn. Võ tôn hơn võ tông ở chỗ cảnh giới cao vượt trội và lượng thiên địa chi lực tụ lại cao gấp mấy lần.

Tuy tu vi của đối phương tổn thất hơn bốn thành nhưng tạo ra tình trạng cảnh giới sa sút nên sức chiến đấu phát huy chỉ còn một phần tư thực lực chân chính. Nếu hắn là cao giai võ tôn, tu vi tổn thất không đủ để cảnh giới sút đi, chỉ cần sáu, bảy phần thực lực chiến đấu cũng đủ để dàng giết được Diệp Phong.

“Mau giải thứ đồ chơi này ngay, bằng không ta xé xác ngươi.” Hắn gầm lên: “Dù chỉ còn chiến lực cao giai võ tông nhưng đối phó ngươi thì có thừa.”

“Ngươi cứ thử đi.” Diệp Phong cười vang, vung như ý bổng hóa thành cự chùy giáng xuống.

“Muốn chết.” Kim bào võ tôn không chịu kén, toàn lực tung quyền đón đỡ.

Chát, điệp Phong lùi liền mấy bước, hiển nhiên hơi hạ phong.

Sức mạnh đáng sợ thật. Kim bào võ tôn thâm kinh hãi, không hiểu một điển phong võ sư làm cách nào ngang ngửa với một cao giai võ tông?

“Ta không có thời gian luyện tập với ngươi, đành tạm thời lấy hai đánh một vậy.” Gã lắc đầu, tiểu Hôi lớn bổng lên, chặn đường lui của kim bào võ tôn.

Hiệu quả cấm cố của Cổ nguyên hoàn chỉ trong thời gian có hạn, một võ tôn tối đa chỉ bị cấm cố nửa canh giờ, gã chuẩn bị tốc chiến tốc quyết.

“Chỉ với ngươi và yêu thú này mà định làm gì ta?” Kim bào võ tôn nổi giận: “Ta không tin thứ quỷ quái này cấm cố mãi được khí hải của ta. Đợi khi nó tan đi thì là lúc ngươi chết.”

Đấu mấy hiệp thì hắn dần hiểu rõ, năng lượng cấm cố khí hải đang giảm đi với tốc độ rất chậm. Rõ ràng cấm cố không phải là vĩnh cửu, chỉ cần chống chọi được một lúc thì thu thập Diệp Phong dễ như trở bàn tay.

Tuy hắn chỉ còn thực lực cao giai võ tông nhưng tự tin đối phó Diệp Phong và một con tứ giai yêu thú không phải việc gì khó khăn.

“Linh tê nhất chỉ!” Gã lấy cự ly, lợi dụng Tiểu Hôi cầm chân địch thủ, còn mình liên tục đánh lên.

Kim mang lóe lên, đối phương giờ ngón tay phát ra một cột kim quang rực rỡ đánh tan Linh tê nhất chỉ thành hư vô.

“Bảo bối của ngươi có vẻ không ít, võ kỹ uy lực đạt đến bát phẩm mà cũng có.” Kim bào võ tôn hơi ngẩn người rồi cười lạnh.

Diệp Phong lúc này coi như đã lĩnh giáo sự lợi hại của đối phương, tuy tu vi hiện giờ chỉ ngang với Tô Chiến Thiên nhưng bí pháp và võ kỹ thi triển ra toàn là kỹ năng chiến đấu cực phẩm, cảnh giới của hắn vốn là võ tôn, tuy hạn chế một phần tu vi nhưng vẫn phần nào thể hiện được uy năng vốn có, thực lực chiến đấu chính thể cao hơn cao giai võ tông thông thường.

“Xem ra phải xuất tuyệt chiêu rồi.” Diệp Phong lắc đầu mục quang ngưng lại, tru Thần cung xuất hiện.

“Khốn kiếp.” Kim bào võ tôn hiểu rõ uy lực của Tru Thần cung, nếu còn thực lực võ tôn thì hắn không sợ nhưng giờ chỉ là cao giai võ tông, làm cách nào chống được uy lực của Tru thần tiên.

Quanh mình hắn, kim nguyên năng lượng chợt quay tít, hóa thành lưỡi dao khí xoay tròn hất Tiểu Hôi lùi lại rồi lắc mình, nhắc chân bỏ chạy.

“Tiểu Hôi, kéo ta.” Gã vấy dây cung bắn ra một tên, bức đối phương dừng lại. Gã biết tốc độ của đối phương không kém gì mình, nếu còn muốn thi triển Tru thần tiên thì đuổi theo với toàn bộ tốc độ tối đa. Bất quá có Tiểu Hôi trợ lực thì gã không lo đối phương chạy thoát được.

Xem ra thân pháp võ kỹ của kim bào võ tôn cũng không kém cỏi gì, e rằng không phải bát phẩm cũng là cửu phẩm, dù Diệp Phong dùng Tấn tạt thuật phối hợp với kim nguyên thân pháp võ kỹ cũng không sánh được. Tiếc rằng hắn gặp phải Tiểu Hôi, yêu thú có tốc độ biến thái, thậm chí còn cao hơn hắn.

“Vù!” Một đạo kim mang lướt qua đầu kim bào võ tôn khiến lão toát mồ hôi lạnh.

Nếu không nhờ thần niệm không bị tổn hại, cảnh giới chiến đấu vẫn ở mức vô tôn, phản ứng hành động vượt xa phổ thông vô tôn thì e rằng giờ này đã trúng tên gục ngã. Nhưng dù vậy, tiểu Hôi đuổi ngày càng rất, gã ngày càng nguy hiểm.

“Ha ha! Không phải ban này người huênh hoang lắm sao?” Thời thế xoay chiều, trước đó không lâu gã bị đối phương truy đuổi cùng cực, liều mạng bỏ chạy, giờ tình thế nghịch chuyển, gã đuổi theo kim bào vô tôn như đuổi theo chó nhà có tang, lòng không khỏi dấy lên khoái cảm báo thù.

“Không còn thời gian đùa với người.” Hiệu quả của Cổ nguyên hoàn chỉ còn không đầy mười phút, lòng gã lạnh buốt, không để đối phương có cơ hội lật lại thế cờ. Nuốt kim nguyên đơn xong, gã lại thi triển Vũ sát tiến mạnh nhất,

Mưa ánh sáng trút xuống, trùm lên đối phương. Mưa tên không phải là thứ tốc độ có thể tránh được, kim bào vô tôn không còn cách nào, đành nghiêng răng dốc hết nguyên lực phát ra kim nguyên phòng ngự quanh mình.

Xú tiểu tử đáng chết. Một khi ta khôi phục thực lực sẽ xé người thành vạn mảnh trút mối hận trong lòng. Mặt hấn đầy nét oán độc, với thân phận vô tôn, đã bao giờ hấn bị lâm vào cảnh nhếch nhác thế này? Đối thủ lại chỉ là vô sư, thật khiến hấn vừa giận vừa thẹn.

“Phập! Phập! Phập!...” Lớp phòng ngự của kim bào vô tôn thùng lỗ chỗ, trở nên ám đạm vô quang, năng lượng hộ giáp cũng tan tác, gần như tiêu tan. Thân thể hấn có mấy chốc bị bắn trúng, máu trào ra.

Cũng may hấn dồn đại bộ phận nguyên lực lên những bộ vị quan trọng, hơn nữa uy lực tàn dư của mưa tên không đủ xuyên qua nhục thể hấn, thương thế không nặng lắm, chỉ có da thịt tổn thương.

Nhưng...Diệp Phong đã đến sát trước mắt, kim tiễn vàng rực đang chỉ thẳng vào giữa đầu hấn, sẵn sàng bắn xuyên qua bất cứ lúc nào.

316. Chương 316 : Thiên Lý Hàn Đàm Bích Thủy Hồ

Diệp Phong lạnh lùng: “Mau cho ta biết nguyên nhân người truy sát ta.”

Ở dưới hiên nhà khác, cũng đành phải cúi đầu, kim bào vô tôn đành đáp: “Chuyện này bắt nguồn từ thịnh hội chiêu thân của Bích Thủy cung. Vốn họ không thích chuyện này nhưng vì áp lực từ tứ tông nên đành cử hành. Dù gì Bích Thủy cung cũng có thực lực đứng cuối Ngũ hành tông, nữ lưu có thể tu luyện đến mức cường giả tuyệt đỉnh rất hiếm, họ dựa vào quan hệ thông gia với tứ tông để giữ vững địa vị. Từng có nhiều nữ đệ tử của họ qua những lần giao lưu mà được các đệ tử ưu tú của tứ tông chọn.”

Giờ Bích Thủy cung xuất hiện đệ tử có Thiên thủy huyền âm mạch ngàn năm khó gặp, không giữ được trong Ngũ hành tông thì không thể nào chấp nhận được. Sau rốt Bích Thủy cung cũng chủ động ra mặt khuyên Thẩm Lan, cô đành tuyên bố tham dự công khai chiêu thân, điều kiện là mọi thiếu niên ưu tú không kể gì địa vực, thân phận, thể lực đều được tham gia. Điều kiện khảo nghiệm cũng sẽ do tự cô định đoạt.

Lòng gã nóng bừng, biết Thẩm Lan đang đợi mình. Cô đang gọi gã, đợi gã đến phó ước theo lời ước định ba năm trước.

“Nói này giờ người vẫn chưa cho ta biết vì sao Duệ Kim tông lại đối phó ta? Còn nữa sao các người lại biết ta?” Gã tin Thẩm Lan tuyệt đối không lừa dối tiết lộ về gã, cô hiểu như vậy sẽ có phiền hà.

“Duệ Kim tông thiếu tông chủ của bọn ta là nhân vật siêu tuyệt đứng đầu lớp trẻ. Ngọc Địch tiên tử tuy cô ngạo thanh lãnh, không thèm nhìn đến đệ tử tông phái khác nhưng cũng có đôi phần giao tình với thiếu tông chủ.” Kim bào vô tôn mất ánh lên hung quang, cúi đầu xuống, cảm cổ trong thể nội đang từ từ tan đi.

“Nếu người biến mất, rất có thể thiếu tông chủ bản tông giành được trái tim Ngọc Địch tiên tử. Còn tin tức về người xuất phát từ một tiểu sư muội của Ngọc Địch tiên tử, tựa hồ nàng ta biết rất rõ giao tình giữa người và tiên tử...”

Tiểu nha đầu? Diệp Phong hiểu ra. Xem ra vị Duệ Kim tông thiếu tông chủ này quả thật tâm cơ thâm trầm, lại dò hỏi được tin tức về gã từ tiểu nha đầu. Chỉ không hiểu vì sao Thẩm Lan còn đối xử khác với

hắn, thậm chí giữ đôi chút giao tình? E rằng cô không biết bộ mặt thật của hắn...Hừ! Người dám chủ động chạm đến ta thì nên chuẩn bị tiếp nhận ta báo thù. Nhưng việc này không thể lỗ mãng, phải thực hiện sao cho thần bất tri quỷ bất giác, bằng không đắc tội Duệ Kim tông thì thánh địa cũng khó bảo vệ được gã.

“Diệp Phong, chi bằng ta khuyên ngươi một câu.” Kim bào võ tôn lạnh lùng nói: “Ngươi không thể nào có tư cách đấu được với thiếu tông chủ của bọn ta, nếu ngươi chủ động từ bỏ, rời khỏi Đông thắng Thần châu, việc hôm nay giữa ngươi và Duệ Kim tông coi như xong, thế nào?”

Khóe môi gã nhếch lên trào phúng: “Không có tư cách? Ngươi quá coi trọng vị thiếu tông chủ đó rồi hử.”

“Ha ha, có những việc không phải cứ thực lực của ngươi mạnh là hữu dụng. Ngươi lợi hại hơn nữa, tiềm lực có cao hơn cũng địch nổi cả Ngũ hành tông sao? Ngũ hành tông tuy bề ngoài đồng ý với Thẩm Lan vì bọn ta nắm chắc người Ngọc Địch tiên tử tuyển trúng nằm trong tứ tông. Nhưng nếu sau cùng ngươi thắng thì sẽ đối diện với không chỉ Duệ Kim tông.” Kim bào võ tôn bật cười, sắc mặt trắng nhợt.

“Dù ngươi có thực lực vượt hơn mọi kẻ cạnh tranh từ Ngũ hành tông thì cũng không thể thỏa nguyện. Kết quả chiêu thân không phải việc Ngọc Địch tiên tử có thể quyết định. Thế giới này không chỉ chú trọng thực lực, còn cả bối cảnh và quyền thế nữa. Ngươi trừ có thực lực ra thì không đáng một xu. Một võ giả nhỏ nhoi, không đủ tư cách có được Thiên thủy huyền âm mạch. Ngươi từ bỏ đi.”

Gã liếc đối phương, nhật nhéo nói: “Xong chưa? Những việc này không cần ngươi lo...Ngươi cứ an tâm mà chết.”

Kim bào võ tôn cả kinh, ánh mắt kinh hoàng nhìn gã chăm chăm quát to: “Ngươi giữ lời, ta trả lời hết rồi, sao ngươi lại giết ta.”

“Ta có đảm bảo là ngươi khai báo xong sẽ tha cho ngươi?” Gã cười lạnh lùng, đột nhiên nghĩ ra một việc, lấy Võ Nguyên thánh lệnh khua khua trước mặt đối thủ hỏi: “Ngươi biết vật này không?”

“Đó là vật gì?” Đối phương hoang mang.

“Không biết...Thì tốt quá. Chịu chết đi.” Không biết Võ Nguyên thánh lệnh, chứng tỏ địa vị tại Duệ Kim tông của hắn không quan trọng. Dù sau này bị truy ra thì có thánh địa là hậu đài, tin rằng đối phương không dám làm gì gã.

“Ngươi giết ta Duệ Kim tông sẽ không bao giờ bỏ qua.” Kim bào võ tôn dấy lên vô cùng oán niệm từ đáy lòng, hắn không cam tâm. Hắn cảm giác rõ chỉ thêm một phút nữa là phá được cấm cố trong khí hải. Lúc đó dù không sử dụng hai tay cũng có thể dồn Diệp Phong vào tử địa, hắn không giấu giếm gì để tranh thủ đủ thời gian, báo mối thù bị gã hành hạ.

“Ta nói rồi, ngươi không cần lo những việc đó...” Khóe mắt Diệp Phong ánh lên giễu cợt, hắn hiểu rõ thời điểm Cổ nguyên hoàn mất hiệu lực hơn đối phương, tất nhiên không để hắn thoát. Đã chắc chắn sẽ trở thành tử địch của nhau, không cần phải tỏ lòng từ bi một cách vô vị.

“Lên.” Kim bào võ tôn bùng mạnh hai chân, thân hình lù lù thật nhanh, định kéo dài thời gian.

Bất quá động tác của Tiểu Hôi còn nhanh hơn, thiết quyền lớn bằng đầu người lẳng không giáng xuống, hất hắn trở lại mặt đất.

“Chết đi.” Diệp Phong cười lạnh lẽo, kim quang xuyên thấu óc kim bào võ tôn. Đối phương trừng trừng mắt, không cam lòng gục xuống, vòng sáng màu xám trong thân thể hắn quay về Cổ nguyên hoàn, năng lượng khí tức cơ hồ ít đi chín phần.

Cấm cố năng lượng trong Cổ nguyên hoàn mà hao tận sẽ mất mười ngày mới có thể tái sử dụng. Nó là chiếc phao cứu mạng cho Diệp Phong, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, gã không động đến.

Thu thập hiện trường xong, gã thuận tiện thu lấy kim nguyên lực của kim bào võ tôn tỏa ra thiên địa. Năng lượng của võ tôn chứa trong khí hải quả nhiên danh bất hư truyền, đủ cho gã luyện chế mười viên lục phẩm kim nguyên đơn. Tuy hiện tại gã có đủ vốn để mua yêu hạch lấy ngũ hành nguyên lực, nhưng có nguyên lực miễn phí thì không nên lãng phí.

“Thẩm Lan...Ta đến đây.” Diệp Phong nhìn về Bích Thủy cung, mắt ánh lên kiên định, sáng rực rỡ.

Nếu biết hoàn cảnh giữa mình và Thẩm Lan trước khi gặp thánh giả thì có lẽ gã còn lo lắng, ngũ hành tông là năm thế lực mạnh nhất Võ Nguyên đại lục, với thực lực hiện tại của gã không đủ để chống chọi.

Nhưng giờ gã đã có thánh địa chống lưng, chỉ cần lấy Võ Nguyên thánh lệnh ra thì dù Ngũ hành tông chủ đến đủ cũng phải nể mặt. Quan hệ giữa thánh địa và Ngũ hành tông, tuy gã không rõ lắm nhưng đoán được mấy phần.

Ngũ hành tông rất quan trọng với thánh địa. Nhưng chỉ thế thôi. Chỉ cần Ngũ hành tông truyền thừa không bị đứt đoạn, căn cơ vững vàng, sinh tử vinh nhục của vài người không đáng cho thánh địa chú ý. Tuy không biết thánh tiềm hậu tuyển nhân có địa vị gì nhưng thánh giả khách khí như vậy thì tất hơn một số nhân vật quan trọng của Ngũ hành tông chẳng?

Gã chỉ cần danh chính ngôn thuận đến với Thẩm Lan, chắc nhưng tên khốn giả dối, vô sỉ đó không dám mạo hiểm đắc tội thánh địa mà liên thủ vậy rắp gã.

Gã càng tự tin hơn, bước lên con đường dẫn tới Bích Thủy cung.

OOo

Ra khỏi Vụ Ân sơn, điệp Phong không theo kịp bọn Bách Lý Hàn. Bất quá gã không vội, vì trước đó đã nghe ngóng được đại khái đường đi. Sơn môn Bích Thủy cung không phải chỗ bí mật, dọc đường thể hiện một chút thực lực, hỏi han một vài cường giả thực lực khá cao là biết ngay.

Mười lăm ngày sau, gã mang theo gió bụi đường xa đến được Bích Thủy cung.

Trong sơn môn Bích Thủy cung, ở trung tâm Thiên lý hàn đàm Bích Thủy hồ là một dãy đảo nhỏ và ba đỉnh núi lớn. Các thanh niên tham gia chiêu thân thịnh hội phải đăng ký ở ngoài sơn môn rồi đợi Bích Thủy cung sắp xếp.

Ngày gã đến vừa hay là ngày ghi danh sau cùng, quả thật đến sớm không bằng đúng lúc.

Ngoại sơn môn là Hàn Đàm trấn - tiểu trấn được Bích Thủy cung thiết lập nơi tiếp đãi ở bên bờ hồ. Hàn Đàm trấn có đặc điểm lớn nhất là nhìn đâu cũng thấy những nữ tử oanh oanh yến yến, ai nấy dung mạo thượng đẳng, thân thể yếu diệu, cực kỳ bổ mắt. Họ đều mặc áo trắng, đeo thắt lưng màu, hiển nhiên là đệ tử làm việc bên ngoài của Bích Thủy cung.

Thời gian này là ngày vui của Bích Thủy cung nên mọi trấn thánh dọc đường đều có tin tức, đưa gã đến nơi đăng ký báo danh.

“Tại hạ muốn cầu kiến Ngọc Địch tiên tử của quý cung, không hiểu có thể thông báo hộ một tiếng chăng, nói là Vân Châu cố nhân...” Gã kích động chạy đến chỗ tiếp đãi nói, lòng đầy mong ngóng.

Ở chỗ tiếp nhận đăng ký, ba nữ đệ tử Bích Thủy cung dung mạo kiều diễm chừng mười bảy, mười tám tuổi đang ngồi, vì là ngày ghi danh sau cùng nên gần như không có ai tới, họ chớp chớp cặp mắt mỹ lệ, nhìn các nam tử ưu nhã, anh tuấn quanh đó, tỏ vẻ háo hức.

Thấy tiếng gã, cả ba tỏ vẻ khinh thường, vẻ cao ngạo trời sinh hiện rõ trong mắt. Một người không hề khách khí cắt lời gã, hừ mũi thật lạnh lùng.

“Người cũng đến tham gia chiêu thân?”

Gã đi đường liên tục nên áo quần nhàu nhĩ, rất giống một dung binh cấp thấp, chẳng trách những thiếu nữ mắt để trên trán này thập phần bất mãn!

“À...Coi như vậy.” Gã nhớ Thẩm Lan, không chú ý đến thái độ của đối phương.

“Phải là phải, không là không. Cái gì mà coi như?” Thiếu nữ đứng giữa hiển nhiên địa vị cao hơn một chút, tỏ vẻ chỉ tay năm ngón: “Nếu tham gia chiêu thân thì ghi danh ở đây trước, thông qua khảo nghiệm ở cửa cung mới được thấy đối tượng để cầu thân. Nếu không phải thì đi cho mau, đừng cản trở người khác ghi danh.”

317. Chương 317 : Không Biết Lượng Sức?

Thiếu nữ quát to khiến các thanh niên gần đó chú ý. Họ vốn đang tùm tùm bàn luận, giờ thấy Diệp Phong thì tỏ vẻ coi khinh, không muốn cùng hội cùng thuyền với gã.

“Một dung binh đề tiện mà cũng dám đến Bích Thủy cung dự náo nhiệt hả?”

“Lẽ nào hần không biết nữ đệ tử tham dự chiêu thân đều có thân phận không kém hơn thiên kim tiểu thư của nhất lưu thế gia? Đến với hai bàn tay trắng mà không biết ngượng.”

“À, chắc có người tự nhận mình anh tuấn tiêu sái, định dùng khuôn mặt hấp dẫn mỹ nữ cũng chưa biết chừng. Ha ha ha!”

Chúng nhân cùng bật cười. Ai chẳng biết ở đại lục này, thực lực và quyền thế mới là ý tưởng tốt nhất? Gương mặt có lẽ đối với nữ nhân còn đôi chút tác dụng chứ đối với nam nhân thì quyền đầu là quan trọng nhất.

...

Mọi tiếng khinh rẻ, coi thường vọng vào tai Diệp Phong, gã tỉnh khỏi mong chờ, lạnh lùng nhìn quanh. Uy nhiếp thoát ẩn thoát hiện từ nhân thần gã bắn ra khiến nhiều thanh niên thực lực hơi kém rùng mình.

So với gã từng trải nhiều lần sinh tử chiến đấu thì những tuấn tài trẻ tuổi sung sướng đã quen này còn non hơn nhiều. Khí chất và khí thế không thể bồi dưỡng qua tu vi.

Khí thế của gã không nhắm vào ba thiếu nữ nên họ không biết, thiếu nữ ngồi giữa không vui: “Này, người có báo danh không?”

“VẬY THÌ BÁO...” Đối phương là sư thư, sư muội của Thẩm Lan nên gã không tính toán chấp nhặt thái độ.

Tuy gã không có hứng thú tranh cao thấp với những kẻ cạnh tranh, nhưng gã muốn quang minh chính đại đến với Thẩm Lan, không thể thiếu thực lực chắn nhiếp. Đầu tiên cứ dùng thực lực danh chính ngôn thuận giẫm họ dưới chân, nếu người thất tông tam bang ngũ thế gia dám kèo nèo thì gã lấy Võ Nguyên thánh lệnh ra, hiệu quả chắn nhiếp sẽ đạt mức cao nhất.

Dung mạo của gã hiện thời không như lúc trước, thẩm Lan có thấy cũng không nhận ra...Gã đang mang lại cho cô niềm vui bất ngờ. Cô giành được mỹ danh Ngọc Địch tiên tử thì gã phải chứng minh trước mặt tất cả mọi người rằng mình tuyệt đối xứng đáng trở thành tình lữ của tiên tử. Ta phải khiến tất cả tâm phục khẩu phục!

“Đến báo danh...Thì lễ vật của người đâu?” Thiếu nữ nhếch môi lên vui vẻ, ra vẻ muốn cười nhạo gã.

“Lễ vật?” Gã ngẩn người, quy của chiêu thân của Bích Thủy cung thì gã không rõ lắm, tuy bọn Bách Lý Hàn có nhắc đến nhưng lúc đó gã không định tham gian nên không lưu ý. Giờ nhớ lại thì hình như có việc đó...

“Phong huynh!” Giọng nói cất lên hoan hỉ bên tai gã. Bọn Bách Lý Hàn mỉm cười đi đến chỗ gã.

“Các vị cũng đến rồi.” Gã mỉm cười đáp.

Thấy bọn Bách Lý Hàn gọi gã, ba thiếu nữ ngẩn người, nét trào phúng còn chưa tan hết, hòa cùng vẻ mặt cứng đờ, trông càng hoạt kê.

Thân phận của bọn Bách Lý Hàn được họ lưu ý từ lúc báo danh, coi như là con cháu của các đại thế gia khá có bối cảnh, rất có hy vọng mang được mỹ nhân về nhà.

Nhiệm vụ của họ chỉ là phụng mệnh tiếp đãi thanh niên đến ghi danh nhưng cũng được các thư muội trong cung dặn dò lưu ý các con cháu thế gia hoặc đệ tử tông phái ưu tú để tham khảo. Nên họ sớm đã ghi nhận danh tính bọn Bách Lý Hàn.

Cả ba xem ra rất quen thuộc với viên dung binh kia, hơn nữa thái độ của đối phương khi đối diện với họ mang lại cảm giác vượt lên trên, bọn Bách Lý Hàn lại thần nhiên chấp nhận, như thể là chuyện đương nhiên. Khác biệt giữa dự liệu và hiện thực khiến họ nhất thời không chấp nhận nổi.

“Hôm đó...” Bọn Bách Lý Hàn hồ thẹn, đột nhiên phải bỏ lại gã mà đi, lòng họ áy náy suốt.

Gã xua tay: “Hôm đó chỉ là hai lão đầu kì quái nói những lời cũng kỳ quái với tại hạ. Các vị không cần để tâm.”

Giết võ tôn Duệ Kim tông, việc kinh thế hãi tục đó càng được ít người biết càng tốt. Diệp Phong lợi dụng thánh giả làm lí do, việc xảy ra trong Vụ Ẩn sơn, trừ gã và thánh giả không còn ai biết nữa. Nếu kẻ nào có lòng muốn điều tra, trừ phi tìm được thánh giả đối chất, bằng không gã cứ việc phủ định sạch trơn.

Duệ Kim tông thiếu tông chủ tuy biết kim bào võ tôn chặn đường gã tại Vụ Ẩn sơn nhưng không ngu đến nỗi thừa nhận ý đồ ám sát gã. Dù hoài nghi cũng chỉ biết thế, hẳn không có lý do gì tin rằng một thất giai võ sư có thể giết được võ tôn. Cứ việc tự mắc vào cái vòng rối tung của người đi. Diệp Phong cực kỳ chắc chắn.

“Phong huynh lẽ nào cũng báo danh tham gia chiêu thân?” Bách Lý Hàn không hoài nghi lời gã, mỉm cười hỏi.

“Quả có ý đó, bằng không mỗ cũng không vào được Bích Thủy cung.” Diệp Phong nhún vai cười khở: “Món lễ vật này là sao?”

“Ha ha! Bích Thủy cung khai môn nạp thân, nói thế nào cũng là việc lớn.” Bách Lý Hàn biết Diệp Phong đến từ Vân Châu, không hiểu lắm về chiêu thân thịnh hội của Bích Thủy cung nên kiên nhẫn giải thích: “Lễ vật này là một loại hình thức biểu hiện thành ý của người cầu thân. Một khi cầu thân thành công, lễ vật sẽ chuyển thành sinh lễ cho nhà gái nên không thể quá sơ sài.”

“Hơn nữa thứ nữ đệ tử dự chiêu thân thấy đầu tiên là lễ vật. Nếu lễ vật của huynh có vật quý giá trân kỳ tất nhiên sẽ tạo thành ấn tượng tốt với chúng mỹ nữ. Ấn tượng này có thể trở thành nhân tố quan trọng để mang được mỹ nhân về...” Tần Hân ở bên mỉm cười bổ sung.

“Xem ra Phong huynh không chuẩn bị gì. Chi bằng thế này, huynh đệ bọn mỗ còn mấy món tạm được, chi bằng tặng cho huynh, ít nhất cũng không mất thể diện.” Giọng Tăng Tề Sơn rất khẽ, ý chân tâm thành ý muốn giúp đỡ Diệp Phong, không muốn gã mất mặt.

Ba thiếu nữ phụ trách ghi tên đăng ký đứng quá gần nên nghe rất rõ, lập tức tỏ vẻ khinh miệt. Chẳng qua là một dung bình mặt rệp kết thân được với con cháu thế gia mà thôi, còn tưởng là nhân vật nào cơ.

Ấn tượng của họ với Diệp Phong vốn không tốt, chút kinh ngạc ban nãy cũng tan hết, thiếu nữ đứng giữa tỏ vẻ bất mãn: “Lễ vật cũng không có mà dám đến Bích Thủy cung cầu thân. Thật không biết lượng sức...”

Bọn Bách Lý Hàn đều biến sắc, họ đều là nam nhân tự biết hiểu sức sát thương từ câu nói của thiếu nữ, cùng nhìn gã đầy lo lắng.

Bất ngờ là sắc mặt Diệp Phong thập phần bình tĩnh, mắt ánh lên quang mang khiến người ta giật mình, thân thể phát ra khí tức nguy hiểm thoát có thoát không.

Gã đột nhiên mỉm cười ngoẹo đầu hỏi Bách Lý Hàn: “Món lễ vật này nên chuẩn bị vật phẩm nào thì thích hợp?”

Bách Lý Hàn ngăn người rồi đáp: “Linh khí linh dược, thiên tài địa bảo, hi trân bảo đơn, phàm tu luyện chi vật trân quý đều là thượng phẩm. Bích Thủy cung là võ đạo đại tông, đệ tử có thích gì những vật xa hoa.”

Diệp Phong gật đầu: “Như vậy càng tốt.”

Gã phát tay, hai lọ ngọc xuất hiện, đẩy đến trước mặt ba thiếu nữ: “Lục phẩm thủy nguyên đơn, hai mươi viên.”

“Ồ.” Quanh đó xôn xao, hai mươi viên lục phẩm nguyên đơn giá trị mấy nghìn tinh tệ, một món lớn ngay cả với những người đến cầu thân. Ai ngờ được một dung bình mặt rệp lại giàu có như thế. Cả bọn Bách Lý Hàn cũng ngăn người, số lượng nguyên đơn này chứng tỏ gã mất công thu gom lắm đấy.

Nữ đệ tử Bích Thủy cung đều là võ giả tu luyện thủy nguyên khí hải. Lục phẩm thủy nguyên đơn, dù võ tông sử dụng cũng có hiệu quả không tệ. Nguyên đơn hàm chứa nguyên lực năng lượng tinh thuần, không

có tác dụng phụ khi phụ trợ tu luyện, chỉ cần khống chế khéo léo cảnh giới đề thăng, là nguồn gốc thu lấy nguyên lực tốt nhất. Đủ thấy giá trị của hai mươi viên đơn dược này với thủy nguyên khí hải tu luyện giả.

Ba thiếu nữ ngần người, thiếu nữ đứng đầu lại càng cay đắng, ảo não vô vàn. Hiện tại nàng ta đã hiểu bọn Bách Lý Hàn không khách khí với Diệp Phong chỉ vì chút giao tình, dung binh này nhất định có điểm đặc biệt mới khiến ba con cháu thế gia coi trọng như vậy.

Diệp Phong lại muốn thể hiện, móc ra một cái lọ ngọc, nhặt nhẻo thốt: “Ngũ phẩm Sinh hóa đơn, mười viên, nội thương ngoại thương nặng đến đâu nhưng chỉ cần không tổn hại căn cơ thân thể thì trong một ngày sẽ chữa lành. Giải được mọi kịch độc ngũ phẩm trở xuống.”

Hả, xung quanh ồ lên tiếng kinh hô. Ngũ phẩm đơn dược? Lại còn là thuốc liệu thương, tầm quan trọng không cần phải nói, đó là thứ để cứu mạng người kia.

Tuy chưa ai biết cái tên Sinh hóa đơn, nhưng xem ra gã không nói khoác. Bích Thủy cung có luyện đơn sư cấp đơn vương, dễ dàng nhận ra thật giả. Gã lấy ra liền một mạch hai mươi viên lục phẩm nguyên đơn, nên nhiều người tin số Sinh hóa đơn đó có công hiệu ngũ phẩm.

Diệp Phong tuy chưa đạt đến trình độ luyện chế ngũ phẩm Sinh hóa đơn nhưng lục phẩm Sinh hóa đơn cũng có hiệu quả hơn hẳn ngũ phẩm liệu thương được thông thường. Nên gã dám đưa lên cao hơn một cấp.

Chấn động mãnh liệt lan tràn trong thần kinh ba thiếu nữ. Lễ vật của gã đủ để lọt vào mười vị trí dẫn đầu trong số những người cầu thân. Luận sức hấp dẫn thì đứng trong năm vị trí dẫn đầu. Ngũ phẩm, lục phẩm đơn dược không phải vật hi hữu có thể mua bằng tinh tệ.

Nhưng gã không có vẻ gì ngừng lại, tiếp tục móc một cái lọ ngọc nhỏ xíu ra.

“Nồng độ một phần mười, vạn niên linh ngọc dịch...Một giọt.”

...!

Toàn trường lặng nhất như tờ, thời gian cơ hồ đọng lại, ai nấy cứng ngắc người.

318. Chương 318 : Bách Lý Huyền Băng Đạo

Vạn niên linh ngọc dịch hiệu quả sánh với tam phẩm đơn dược? Tuy nồng độ một phần mười nhưng chí ít cũng vượt hơn tứ phẩm đơn dược tầm thường. Trọng yếu hơn là linh dịch là năng lượng tinh hoa thuần thiên nhiên, có thể tẩy kinh phạt tủy, cải thiện thể chất! Một giọt linh dịch có thể tạo ra một cường giả cấp võ tôn.

Thiếu nữ trào phúng gã lúc đầu bị lọ ngọc nhỏ xíu đánh tan nốt chút cao ngạo tự tôn còn lại, tâm lý nàng ta tan thành bụi phấn, không động cựa gì được.

Lễ vật của gã sánh với toàn bộ tài phú của nhị lưu thế lực trên Võ Nguyên đại lục. Với đệ tử như nàng ta, trong tình huống thông thường cũng chỉ tối đa chọn được một thanh niên thuộc thế lực như thế là bạn hữu...Tài lực của gã quả thật quá kinh nhân.

Đáng tiếc ban nãy nàng ta còn cười gã không biết lượng sức. Món lễ vật này bày ra trước các sư thư muội dự chiêu thân, tất sẽ chấn động cực độ. Dung binh này sẽ trở nên thơm phưng phức trong mắt họ. Chút ấu trĩ vừa rồi có khác gì con rối múa may, khiến nàng ta muốn tìm lỗ nẻ chui xuống.

“Giờ mới có tư cách báo danh chưa?” Sau rốt gã cũng không thử thách thần kinh mọi người thêm nữa, bình thần hỏi.

“À...” Ba thiếu nữ đỏ mặt đáp ứng, nhanh chóng hoàn tất thủ tục cho gã, ghi rõ ràng danh sách lễ vật rồi đưa một tấm ngọc phù bằng bàn tay cho gã.

“Đồn...Đồn...Một chút thần niệm...Vào khối...Khối ngọc này...Rồi...” Vì khẩn trương nên thiếu nữ ấp úng mãi không thành lời.

“Được rồi Phong huynh, để tôi giới thiệu cho huynh tác dụng của ngọc phủ này.” Bọn Bách Lý Hàn định thần lại, đến giải vây.

Gã liếc thiếu nữ rồi mỉm cười. Gã chỉ tức giận nhất thời chứ không có ý so kè với tiểu cô nương này, bèn nhún vai lắc đầu, đi theo bọn Bách Lý Hàn.

“Dung binh này lấy đâu ra nhiều vật quý hiếm như vậy?” Chúng nhân cũng thi nhau tỉnh lại, nhao nhao nghị luận.

“Vạn niên linh ngọc dịch! Dù nồng độ một phần mười cũng đủ cho một võ sư nhanh chóng tấn nhập võ tông, hơn nữa còn tiềm lực để tăng trưởng. Y...Y hình như không phải võ tông?” Người nói tỏ vẻ không hiểu nổi, có cực phẩm linh dịch như vậy mà không đem ra dùng, lại mang ra làm lễ vật cầu thân.

“Hừ, loại người này cũng chỉ thích thể hiện mà thôi. Hẳn tưởng lẽ to là lấy được lòng mỹ nữ hả? Nam nhân phải trông vào thực lực.” Một thanh niên tự thị thực lực bất phàm tỏ ra ganh ghét.

Mấy đệ tử Bích Thủy cung gần đó cúi đầu nhìn thanh niên đó với ánh mắt khinh thường. Lễ vật hùng hậu, đích xác vị tất lấy được lòng nhưng đến mức nào đó thì không mấy sư huynh muội ở đây có thể khắc chế được sức hấp dẫn đó. Môn hạ Bích Thủy cung có không đầy một phần ba có thể tấn nhập võ tông...Đủ thấy sức hấp dẫn của linh dịch.

OOo

“Ngọc phù này là thông hành chứng để ngày mai tham gia nhập cung khảo nghiệm.” Bọn Bách Lý Hàn đi cùng Diệp Phong, vừa đi vừa giải thích: “Chắc Phong huynh không hiểu nội dung khảo nghiệm?”

“Quả thật không biết.” Gã thẳng thắn thừa nhận.

“Kỳ thật đơn giản lắm. Từ đây thông đến Bích Thủy cung ở giữa hồ, trừ bay thì còn hai cách, một là đi linh chu của họ, hai là khảo nghiệm mà chúng ta sắp đối mặt.”

“À, cách nào mà xứng là khảo nghiệm?”

“Thiên lý hàn đàm Bích Thủy hồ, phía đông nối với Vô tận đại hải, có thể nói Bích Thủy hồ là nội hải. Hơn nữa bờ hồ cách Bích Thủy cung hơn trăm dặm, đồn rằng ở đáy hồ vùi sâu một ngọn núi bằng mấy chục vạn năm, nước hồ rất lạnh, thấu xương thấu cốt. Dù thực lực đạt đến võ tông cũng không thể ở trong nước hồ một canh giờ.”

“Bích Thủy cung dùng vạn niên huyền băng dựng thành thông đạo giữa bờ hồ và cửa cung. Thông đạo này không dễ đi, chỉ ít cũng phải có thực lực võ sư mới có thể miễn cưỡng qua được. Khảo nghiệm nhập cung là dựa vào thực lực bản thân đi hết Bách lý Huyền Băng đạo!”

Tần Hân chen lời: “Với thực lực của huynh thì đi qua Bách lý Huyền Băng đạo không thành vấn đề nhưng nên đề phòng dọc đường có người giở trò.”

“Vì sao lại thế? Tại hạ chắc không đắc tội với ai?” Gã lấy làm lạ.

“Phong huynh tỏ rõ oai phong lúc đưa lễ vật, nói rằng có kẻ ghen ghét, muốn huynh không qua được khảo nghiệm không phải là nói quá đâu. Ngọc phù này sau khi thất bại sẽ là vật quan trọng để giữ được tính mạng. Nếu thấy không thể qua được Bách lý Huyền Băng đạo, cứ dùng thần niệm kích hoạt nó thì sẽ có cơ hội quay về bờ hồ, nhưng chỉ được một lần.”

Diệp Phong gật đầu hiểu ý. Ngọc phù chỉ sử dụng một lần thì người đến cầu thân mà không qua được Huyền Băng đạo thì dù thử lại cũng công cốc, có khi vì thế mà mất mạng. Làm gì có ai ngốc đến thế.

“Huyền Băng đạo này có gì đặc biệt? Sao lại khó đi như vậy?” Gã cảm thấy hứng thú.

“Thứ nhất, vạn niên huyền băng trên mặt nước là băng nổi, không được gia cố, bề mặt lại trơn tuột, rất khó giữ thăng bằng, không cẩn thận là rớt xuống nước ngay. Tiếp đó, mặt hồ vốn lạnh thấu xương, cộng thêm vạn niên huyền băng thì con đường này càng lạnh hơn, không có nguyên lực bảo vệ, tuyệt đối không thể chịu đựng được lâu. Không may sa chân xuống hồ thì sẽ tiêu hao rất nhiều nguyên lực. Bách lý Huyền Băng đạo dài hơn một trăm hai mươi dặm, nếu rơi xuống hồ vài lần thì thực lực hơi kém tất sẽ sa sút khí hải, không đi hết lộ trình.”

“Thông thường, sơ giai võ sư phải có thân pháp võ kỹ khá cao cấp mới hy vọng qua được khảo nghiệm. Trung giai võ sư, chỉ cần không xảy ra điều gì bất ngờ là thuận lợi thông qua. Cao giai võ sư lại càng dễ

dàng.” Bách Lý Hàn cười bảo: “Đó là khảo nghiệm nhập cung, mọi người cầu thân đều tham dự, nên nếu gặp kẻ có thực lực mạnh cố ý hãm hại, hắt huynh xuống hồ để tiêu hao nguyên lực thì dù huynh vốn có thể qua được Huyền Băng đạo, sau cùng cũng đành ôm hận.”

“Hành vi đó không bị Bích Thủy cung cấm chỉ hả?”

“Bích Thủy cung luôn nhắm một mắt mở một mắt, tuy có quy định không cho người tham gia khảo nghiệm động đến nhau, nhưng khi đó chỉ có không nhiều người đi trên Huyền Băng đạo tham gia khảo nghiệm. Nếu bị hãm hại, trừ phi được những nhân viên không liên quan làm chứng, bằng không huynh chỉ còn cách tự nhận xui xẻo. Thường thì dù thật sự huynh bị hãm hại cũng không có cái đứng ra làm chứng cho.”

Diệp Phong gật đầu, coi như hiểu qua qua về khảo nghiệm. Người thực lực hơi kém thì chỉ đủ sức giữ mình, còn người thực lực cao có thể đủ dư lực hãm hại đối phương. Nói chung là cuộc so kè về tu vi giữa các tuyến thủ.

Nghe Bách Lý Hàn giới thiệu, phần lớn người đến ghi danh cầu thân là con cháu, đệ tử của các thế lực nhất lưu hoặc nhị lưu của Võ Nguyên đại lục, nhưng thế lực đỉnh nhọn như thất tông tam bang ngũ thế gia, thanh niên được họ chọn không cần tham gia nhập cung khảo nghiệm. Trong số những người đi trên đường băng, hiếm có cao thủ chân chính, phần lớn là sơ, trung giai võ sư, cao giai võ sư vô cùng hiếm hoi. Thực lực ngũ giai võ sư của Bách Lý Hàn được xếp trong mười vị trí đứng đầu.

“Chi bằng ngày mai Phong huynh đi cùng bọn tại hạ?” Ba người bọn y liên thủ, vốn không có ai dám động đến, có thêm Diệp Phong thì càng vạn vô nhất thất. Họ không muốn ám toán người khác nhưng phải đề phòng, người đồng không hẳn giúp mình dễ dàng qua được khảo nghiệm nhưng giúp mình không thiệt thòi.

“Cũng tốt.” Gã mỉm cười, không sợ bị người khác ám toán, nhưng có thể tránh được phiền phức thì tránh vẫn hơn.

OOo

Cả đêm im lặng.

Hôm sau, khảo nghiệm nhập cung kích động nhân tâm chính thức bắt đầu. Được nữ đệ tử Bích Thủy cung dẫn đường, sáu, bảy trăm người cầu thân đến Huyền Băng đạo.

Sau cùng gã cũng được thấy chân diện mục của Bách lý Huyền Băng đạo.

Trên mặt hồ nổi lơ lửng một khối bạch sắc huyền băng khổng lồ, dày chừng nửa thước, thò lên một phần ba. Huyền Băng đạo do huyền băng nổi lơ lửng, không hề cố định tạo thành, mỗi khối cách nhau chừng một thước đến một thước rưỡi, đan nhau ngang dọc. Hai bên Huyền Băng đạo không hiểu Bích Thủy cung dùng cách gì mà khiến mỗi khối huyền băng không thể trôi xa qua mười thước. Phóng mắt nhìn, mặt nước gần như không có điểm kết thúc là một thông đạo phủ lớp áo trắng tinh.

“Các vị! Cứ việc đem theo người đi cùng, khi các vị thông qua Huyền Băng đạo, Bích Thủy cung sẽ phái linh chu đón vào. Ai thất bại thì đành xin lỗi mời các vị quay về.” Một nữ tử xinh đẹp khá có phong vận, cất tiếng trong veo nói: “Huyền Băng đạo cứ cách một dặm lại có mốc thể hiện cự ly, mong các vị lượng sức, vạn lần không nên sính cường, một khi thấy nguyên lực không đủ thì nên tính lại cự ly, không còn hi vọng thì nên sử dụng ngọc phù quay về. Bằng không mà xảy ra bất trắc, Bích Thủy cung không chịu trách nhiệm.”

“Biết rồi, bắt đầu đi.” Có người không chịu được nữa, qua được Huyền Băng đạo là có tư cách tiếp xúc với nữ đệ tử dự chiêu thân, nghĩ thế thôi là nhiều thanh niên đã sôi trào máu nóng.

“Được rồi, tiểu nữ nhắc nhở các vị lần cuối, ngàn vạn lần đừng dẫm dẫm ở Huyền Băng đạo, bằng không khi bản cung tra ra sẽ truy cứu trách nhiệm.” Nữ tử cười ưu nhã, coi như cảnh cáo chúng nhân!

Giả như tạo thành huyết án, thậm chí khiến người đến cầu thân mất mạng không phải là việc Bích Thủy cung muốn thấy. Nhưng nếu chỉ ám toán đối phương rơi xuống nước thì họ không có hứng để ý tới những trò vật tiêu hao nguyên lực này. Dù gì cũng cần có thực lực đã.

Tiếp đó, khảo nghiệm nhập cung bắt đầu. Chúng nhân cùng tiến ra, tráng quan cực độ.

319. Chương 319 : So Tài Quái Lạ

Huyền băng nổi trên mặt hồ tuy khá lớn nhưng chỉ với cá nhân mà thôi, còn mấy trăm người túa ra như ong vỡ tổ, đồng thời xông lên hơn mười tầng huyền băng gần bờ hồ thì tầng nào cũng lúc nhúc người. Băng nổi thì sao chịu nổi trọng lượng đó? Huyền băng nhất thời nghiêng ngả, người người ngã nhào, vô số kẻ cầu thân rơi xuống nước.

Tôm! Tôm!...

“A, lạnh quá.” Tiếng ré thảm thiết từ trong hồ vang lên, quanh đó rực sáng, chúng nhân toàn lực vận nguyên lực bảo vệ, vội vàng nhảy lên mặt huyền băng.

Kẻ có thực lực mạnh hơn liên tục điểm chân lướt lên, tránh tranh đoạt chỗ đứng hữu hạn trên huyền băng. Thực lực kém hơn thì tụt lại, tiếp tục có một nhóm nữa rơi xuống hồ.

Vở kịch này kéo dài hơn mười phút mới dừng vì thiếu người. Nữ tử Bích Thủy cung đều mỉm cười như thể đã quen, ánh mắt nhìn mấy chục người vẫn đứng trên bờ, ngầm tỏ vẻ khen ngợi.

Đi trên Bách lý Huyền Băng đạo, so kè với nhau không phải tốc độ và là sức bền. Tốc độ không thể hiện tu vi của một người mà liên quan mật thiết đến tu luyện khí hải nguyên lực và thân pháp võ kỹ. Nhưng sức bền là tiêu chí quan trọng để phán đoán tu vi cụ thể của một người.

Nên thời gian mà Bích Thủy cung hạn định rất thoải mái, tới bốn canh giờ. Đường sá bình thường, với tốc độ bình quân của sơ giai võ sư thì một trăm hai mươi dặm chỉ mất hai canh giờ. Tuy Huyền Băng đạo ảnh hưởng tới tốc độ nhưng không đến mức chỉ còn một phần hai, chỉ cần có thực lực đi qua được con đường băng thì không cần lo thời gian không đủ.

Diệp Phong và bọn Bách Lý Hàn cực kỳ thông minh đứng ở điểm xuất phát, ung dung nhìn chúng nhân cười nói ở phía trước. Chỉ là nhập cung khảo nghiệm thôi mà, giành được ngôi đệ nhất cũng không được thưởng gì, chỉ bằng trăm ổn một chút để ẩn tàng thực lực, tránh bị biến thành đích chung cho mọi người nhắm vào.

“Phong huynh, chúng ta xuất phát thôi.” Huyền Băng đạo đã bớt chen chúc, đủ cho họ ung dung cất bước.

“Đi thôi.” Gã khê tung người nhảy lên, đáp xuống khối huyền băng đầu tiên, dưới chân lạnh thấu xương, như muốn đông cứng hai chân. Bọn Bách Lý Hàn theo sát, cùng khởi động nguyên lực bảo vệ. Lộ trình còn dài, cần phải bảo lưu thực lực mới đến đích được.

“Huyền Băng đạo, quả nhiên thú vị.” Diệp Phong không vận nguyên lực, nhanh chóng vận nguyên nguyên lực tuần hoàn khắp hai chân, cảm giác lạnh thấu xương giảm đi nhiều.

Ba người sau lưng gã đều kinh ngạc, gã không hề dựa vào nguyên lực mà chống chọi được hàn khí của vạn niên huyền băng. Thật ra là tuyệt đỉnh cao thủ ở đâu mọc ra? Với tuổi của gã không thể có tu vi thâm hậu như vậy. Lẽ nào gã giấu tuổi? Nhưng giấu tuổi thì không che mất được cao thủ Bích Thủy cung, nhập cung là sẽ bại lộ, không thể có chuyện may mắn.

Họ đều không coi gã là phổ thông dung binh, chỉ với lễ vật đã chứng minh được gã có bối cảnh hùng hậu. Gã không nói, họ cũng biết điều không hỏi, nói chung cứ giữ quan hệ tốt đẹp với nhau thì hơn.

Thực lực cả bốn đều hơn sơ giai võ sư, bọn Bách Lý Hàn tu luyện thân pháp võ kỹ cao cường nên đi rất ung dung. Diệp Phong chỉ cần qua ải nên giữ tốc độ tương đương, thông thả cất bước.

Đi được nửa Huyền Băng đạo, họ vượt qua hơn năm năm kẻ cầu thân, miễn cưỡng lọt vào nhóm dẫn đầu. Phía trước còn không đầy trăm người.

“Ồ, sao mấy người kia không đi tiếp?” Gần đó, năm kẻ cầu thân đứng trên khối huyền băng lớn nhất, tựa hồ đợi ai đó.

“Tại hạ thấy ánh mắt họ lấp lóe, e rằng không có ý tốt.” Tần Hân hơi biến sắc.

“Hình như còn có hai cao giai võ sư...” Diệp Phong quét thần niệm, hiểu rõ thực lực của đối phương.

“Hắc hắc hắc! Tốc độ nhanh lắm, không kém hơn chúng ta bao nhiêu.” Đợi bọn Diệp Phong đến gần, đối phương nhận rõ dung mạo gã thì tỏ vẻ hờn hở. Năm người dàn hàng, nhảy lên huyền băng gần đó, chặn đường bọn Diệp Phong lại.

“Các vị có ý gì?” Tầng Tề Sơn hơi giận, kiêu gậy hân nghênh ngang này khiến y không vui tí nào.

“Không liên quan đến ba các người, bọn ta đợi hân.” Tử y thanh niên đi đầu chỉ vào Diệp Phong.

“Đợi mỗ làm gì?” Diệp Phong nhếch môi cười hỏi.

“Hôm qua khi đưa lễ vật, các hạ tựa hồ vênh vang lắm...Khiến mấy huynh đệ bọn ta không vui, muốn xem thử thực lực của các hạ.” Tử y thanh niên vênh mặt, tỏ vẻ gây sự.

“Nếu các người thích động thủ thì ta vui lòng phụng bồi.” Gã vắn vẹo cổ, mấy võ sư nhỏ nhoi không đáng cho gã chú ý.

“Ha ha ha! Tiểu tử này hóa ra là loại ngu xuẩn, dám động thủ cơ đấy.” Năm người đối diện cười ngông cuồng, khiến gã hơi bất ngờ.

“Phong huynh! Chắc huynh không biết, một khi động thủ thì chúng khẳng định sẽ cố ý chịu thiệt rồi mang thương thế đến đến yêu cầu Bích Thủy cung thủ tiêu tư cách cầu thân của huynh.” Bách Lý Hàn sầm mặt dặn.

“Không phải không có nhân chứng, bích Thủy cung sẽ không hỏi đến sao?”

“Không có chứng cứ hay nhân chứng, bích Thủy cung đương nhiên không hỏi tới. Nhưng nếu huynh đã thương đối phương, thể nội chúng sẽ còn nguyên lực khí tức, khe điều tra là rõ ngay.”

Diệp Phong hơi nhúc nhích đầu, không ngờ tham gia nhập cung khảo nghiệm còn lăm rắc rối như thế, nếu không đi cùng bọn Bách Lý Hàn, có khi gã đã mắc hờn mấy tên tôm tép này, bất giác gã rất lấy làm cảm kích mấy bạn đồng hành.

“Các huynh đệ, cho chúng thấy sự lợi hại của chúng ta.” Năm người đối diện lao lên không, nhắm vào tầng huyền băng Diệp Phong đứng.

Bùng! Năm người va mạnh vào góc huyền băng, tầng băng nổi mất cân bằng, nghiêng đi hất bốn người xuống.

Bịch! Bịch!

Tầng Tề Sơn và Tần Hân không kịp đề phòng, rơi xuống nước. Diệp Phong phản ứng thần tốc, đưa tay vỗ mạnh lên huyền băng, lướt sang một khối cạnh đó. Bách Lý Hàn may mắn hơn, trực tiếp đáp sang khối khác.

“Ba các người nếu không muốn rước nhục thì mau rút đi cho tiểu gia.” Tử y thanh niên cười ngông cuồng.

“Đáng ghét.” Tầng Tề Sơn và Tần Hân từ dưới nước nhảy lên, trên mình phủ một lớp hơi băng mờ mờ, nguyên lực năng lượng tiêu hao không phải ít. Cả hai dù có thực lực trung giai võ sư nhưng nếu rơi xuống cả chục lần thì e rằng sau cùng cũng thất bại.

“Phong huynh, so tài trên Huyền Băng đạo không chỉ dựa vào thực lực. Tốt nhất chúng ta nên tụ tập lại.” Bách Lý Hàn hô.

“Cứng đầu cứng cổ! Các người không còn cơ hội.” Tử y thanh niên vung tay, ba người lao vào tầng huyền băng Diệp Phong đứng, hai người còn lại yểm hộ hai bên, đề phòng bọn Bách Lý Hàn tụ hợp cùng gã.

Vì không thể trực tiếp xuất thủ, nên thực lực không có ảnh hưởng lớn. Người càng đông, phối hợp càng ăn ý thì công kích càng sắc bén. Khác nào song phương lấy huyền băng làm nền, cùng so kè sức mạnh và khả năng giữ thăng bằng trên đó. Bọn Diệp Phong đột nhiên bị chia tách, cục diện tất nhiên rất bất lợi.

Dù thực lực chiến đấu của gã vượt xa đối phương nhưng trong tình huống không thể trực tiếp công kích, nhất thời bị ba đối thủ bức chạy quanh, một lần rơi xuống hồ, không có nguyên lực bảo vệ nên suýt nữa cứng người chìm xuống.

Tình hình bọn Bách Lý Hàn không ổn, tăng Tề Sơn và Tần Hân phải vận công bức khí lạnh nên hành động không tiện, bị đối phương liên thủ hất xuống nước hai lần.

“Lễ vật của ngươi không phải nhiều lắm sao? Nếu không chịu cầu xin thì bỏ ra một chút, tiểu gia có thể tha cho các ngươi. Ha ha ha!” Thấy chiếm được ưu thế rõ rệt, tử y thanh niên tham lam liếm môi, để lộ khuôn mặt thật.

Không ưa Diệp Phong là một nguyên nhân nhưng quan trọng nhất là thêm muốn lễ vật của gã. Linh dịch có thể giúp người sử dụng tấn thăng võ tông, thậm chí có hi vọng xung phá võ tôn, chỉ cần là võ giả thì không ai cự tuyệt.

Kỳ thật tuy gã nổi trội nhưng không xung đột lợi ích với chúng. Lễ vật có hấp dẫn đến đâu cũng chỉ chọn được một nữ đệ tử, chỉ cần chúng và gã không chung mục tiêu thì không có gì mâu thuẫn. Có được lợi ích thì tha cho gã cũng không sao.

“Cầu xin? Chỉ với mấy tên rác rưởi các ngươi?” Diệp Phong thấy bọn Tăng Tề Sơn liên tục bị dồn ép thì lửa giận bốc lên đùng đùng. Đầu một lúc, gã đã quen với cách so tài quái dị trên huyền băng này.

Với ý cảnh chiến đấu của gã, chỉ cần hiểu được yếu tố quan trọng là không còn gì đáng ngại. Đến lúc phản kích rồi.

“Xem ngươi cứng miệng được đến bao giờ?” Tử y thanh niên phát tay, hai đồng bạn thực lực cao siêu phát động công kích.

Mắt Diệp Phong ánh lên lạnh lẽo, phẳng phất quét vào địch nhân xông tới.

“Các ngươi đùa đủ rồi đấy.” Gã quát vang, như ý bóng vung lên, vươn dài rồi ẩn xuống dưới chân.

Ầm! Tầng băng gã đứng rung động, như con thuyền trong kinh đào hải lãng, lắc lư kịch liệt. Chấn động đột ngột khiến nguyên lực xung kích của chúng tan thành vô hình. Đồng thời, ba tên không đứng vững, rơi thẳng xuống hồ.

Trọng lượng của như ý bóng vượt xa tưởng tượng của đối phương, chỉ nguyên chấn động sức mạnh cũng dễ dàng khiến chúng nếm mùi đau khổ. Vạn niên huyền băng khá kiên cố, bị giáng mạnh như vậy mà không hề nứt.

Diệp Phong không đợi hai tên còn lại phản ứng, thân hình lách nhanh, liên tục nhảy hai lần, dùng thủ đoạn tương tự bức chúng xuống nước. Bọn Bách Lý Hàn nhân cơ hội hợp lại một chỗ, coi như có sức tự giữ mình.

“Các vị đi tiếp...Mỗ sẽ đùa với năm tên này.” Diệp Phong nở nụ cười ác ma khiến người khác không lạnh mà run.

320. Chương 320 : Không Có Chứng Cứ

Bọn Bách Lý Hàn biết Diệp Phong đã nắm chắc, cây bồng trong tay gã có trọng lượng còn hơn thể trọng cả ba cộng lại, tăng Tề Sơn và Tần Hân vì tiêu hao nhiều nguyên lực, e rằng cố lắm mới qua được lộ trình còn lại.

Cả ba không chần chừ, liếc gã rồi gật đầu bước đi.

Trên một hòn đảo không lớn lắm ở giữa Bích Thủy hồ.

Đó là điểm kết thúc của Bách lý Huyền Băng đạo, cũng là lối vào Bích Thủy cung. Trên một dốc núi không cao lắm có nhiều mỹ nữ xinh đẹp đang đứng, ai nấy y phục pháp phối, gầy béo cao thấp đủ cả, phong vị quyền rũ mê người. Hơn sáu mươi nữ đệ tử Bích Thủy cung này là nhân tuyển tham gia chiêu thân lần này.

Chúng nhân đều tỏ vẻ mong chờ và hiếu kỳ, nhìn vào lối ra của Huyền Băng đạo, không ít người tỏ ra nóng lòng.

“Nghe nói trong số những kẻ đến cầu thân, trừ đệ tử thất tông tam bang ngũ thế gia, còn bốn người đạt đến cao giai võ sư!” Một tiểu mỹ nữ chừng đôi chục tỏ vẻ hớn hờ nói.

Có tư cách cầu thân đều phải dưới hai mươi lăm tuổi. Trước lứa tuổi này mà tu luyện đến cao giai võ sư, dù lợi dụng thiên tài địa bảo thì cũng là tiềm lực kinh nhân! Hơn nữa đạt đến trình độ này, thường có thể lực sau lưng cực kỳ mạnh mẽ. Tất nhiên đó là đối tượng hoàn hảo trong lòng các thiếu nữ.

“Chuyện đó ta biết.” Một thiếu nữ tú lệ tiếp lời: “Khúc châu Viêm gia nhị thiếu gia Viêm Tử Hổ, mới đột phá thất giai võ sư, cháu trai đích hệ của Liêu châu Y Hạ gia tộc trưởng, còn cả hai anh em sinh đôi ở Nguyên châu Thanh Vân cốc, mới gần hai mươi đã có thực lực lục giai võ sư.”

“Chắc rằng một trong bốn người đó sẽ đến đích đầu tiên.”

“Hi hi! Cũng có thể là hai anh em sinh đôi cùng đến một lượt.” Một thiếu nữ cười bảo.

“Muội nói đến...Hai anh em sinh đôi đó, chốc nữa khi giao lưu mà nhằm người thì sao? Gửi tình nhằm chỗ thì thẹn chết được.”

“Hay thật. Sắc nữ, có phải có mục tiêu rồi không? À đúng rồi, quê muội ở Nguyên châu, chắc muốn lấy chồng ở đó.” Những lời này khiến thiếu nữ vừa nói đỏ ửng mặt mày.

“Bất quá, nổi bật nhất lần này có lẽ không phải bốn người đó.” Một thiếu nữ đột nhiên mỉm cười: “Các tỷ muội chưa xem danh sách lễ vật hả?”

“Có gì đáng xem, cô nương ta nhìn gia thế của hân là đoán được đại khái lễ vật này là gì.” Một nữ tử khá xinh đẹp hừ cao ngạo: “Chọn nam nhân, quan trọng nhất là xem thực lực.”

“Không sai, nhưng tôi chắc các vị không đoán được món lễ vật này đâu. Do một thanh niên trông như dung binh đưa đến, đoán thử đi.” Thiếu nữ lên tiếng tỏ vẻ thần bí.

“Dung binh?” Chúng nhân đều kinh ngạc, dung binh thành danh lâu năm cũng có được vật gì quý trọng? So cá nhân và thể lực thì cách biệt xa lắc.

“Đừng vòng vo nữa, nói ra đi.” Nữ tử xinh đẹp, phẩy cánh tay ngọc, tỏ vẻ nũng nịu. Nàng ta rất thông minh, biết đối phương nói vậy thì lễ vật đó phải có chỗ hơn người, dù nghĩ nát óc cũng không ra.

“Vạn niên linh ngọc dịch!” Gần đó một thiếu nữ kinh hô, vì lan lợi nên nàng ta đến xem danh sách lễ vật, tìm ngay ra phần của Diệp Phong.

Tất cả cũng hít một hơi khí lạnh. Có thể sao!

“Là vạn niên linh ngọc dịch đã pha còn một phần mười.” Thiếu nữ nói đầu tiên tỏ vẻ đắc ý, khiến các thư muội đều giật mình.

“Ai mà rộng rãi như vậy? Cho ta xem.” Chúng nhân nhao nhai xem danh sách lễ vật, hiện trường loạn lên với nhau. Trưởng bối Bích Thủy cung ở gần Huyền Băng đạo bất giác lắc đầu, lớn tiếng quát mấy câu mới khiến tất cả yên lặng lại.

“Phong Diệp? Tên lạ quá. Thêm cả ba mươi viên ngũ phẩm và lục phẩm linh đơn, quả thật rộng tay.” Cả toán nhao nhao bàn luận.

“Xem nay, y là thất giai võ sư.” Diệp Phong vì tên tuổi không nổi bật, lại mạo nhân thân phận dung binh, nhiều thiếu nữ chỉ nhìn lướt là bỏ qua, không hề chú ý.

“Y đưa ra nhiều linh đơn như thế, lại cả vạn niên linh ngọc dịch đã pha thì có thực lực thất giai võ sư cũng không lạ.”

“Các vị nói xem, có phải y là con riêng của vị đơn vương ẩn cư nào đó không? Bằng không lấy đâu ra lắm linh đơn bảo bối như thế?”

“Hi hi, ta nhất định lấy nam nhân này, đừng ai tranh giành.” Một nữ tử khá đẹp ngồi ngời ngời xuân tình.

“Hay nhỉ, điều kiện của y còn hơn cả con cháu thất tông tam bang ngũ thế gia, e rằng chỉ có y được chọn chúng ta chứ lý đâu đến lượt người chọn y?” Nhiều người không hề khách khí đắp lại.

OOo

Chừng hơn hai canh giờ từ lúc nhập cung khảo nghiệm bắt đầu, theo kinh nghiệm thì toán đầu tiên thông qua sắp đến đích. Các thiếu nữ dừng cười nói, ngẩng lên nhìn mặt hồ với vẻ hy vọng.

Hai thân ảnh một vàng một đen lao vút đến đích. Hai người gần như song song nắm tay nhau. Đến gần thì chúng thiếu nữ mới nhìn rõ là hai huynh đệ song sinh, họ hiên ngang lướt đi, phi thân lên bờ với vẻ khá đắc ý, liên tục gửi những cái hôn gió đến các thiếu nữ, thần thái rõ ràng như tướng quân thắng trận.

Đến nơi đầu tiên sẽ thể hiện được thực lực thâm hậu, lại có thể để lại ấn tượng cực tốt trong lòng các mỹ nữ.

Hơn mười phút sau mới đến lượt nhóm tứ hai tới đích, sau đó lục lục tục tục, liên tục có tuyển thủ lên đảo. Qua hơn ba canh giờ đã có tới năm chục tuyển thủ có mặt, tuy chưa phải giai đoạn tuyển thân nhưng nhiều thanh niên và thiếu nữ đã bắt đầu liếc mắt đưa tình với nhau.

“Ngân Dao sư muội! Mau chỉ giúp bọn tỷ ai là Phong Diệp? Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân là ai.” Linh chu cập bờ, mấy tiểu nha đầu phụ trách đăng ký báo danh tại Bích Thủy trấn nhảy lên bờ, lao vào một toán thiếu nữ.

Chúng thiếu nữ đợi đến sốt ruột, vội vàng hỏi, hai anh em sinh đôi đó rất dễ nhận biết.

“Hà? Họ còn chưa đến?” Ấn tượng của Ngân Dao với Diệp Phong khá sâu, liếc nhìn mà không thấy tung tích ba người.

“Kỳ quái! Theo lý thì thực lực của họ, dù chần chừ đến đâu cũng đến rồi chứ nhỉ, sao không thấy bóng ai?” Có thiếu nữ lấy làm lạ. Cao giai võ sư, thông qua Bách lý Huyền Băng đạo là việc đương nhiên.

“Hi hi! Có thể họ mãi vu tu luyện, quyết định ở lâu một chút tại Huyền Băng đạo cũng chưa biết chừng.”

Bọn Bách Lý Hàn đến ở vị trí thứ bảy mươi, tần Hãn và Tăng Tề Sơn vì hao sức quá độ nên đến nơi là xếp bằng điều tức khiến chúng thiếu nữ nhìn sang. Ngân Dao nhanh chóng nhận ra thân phận họ.

“Xem người họ thì hình như từng rơi xuống hồ? Một mỗi thế kia thì không chỉ một lần đâu. Họ đều là trung giai võ sư, không cẩn thận cũng chỉ rơi một lần là cùng, sao đến mức đó?” Rất nhanh chóng, nhiều thiếu nữ tâm tư sắc bén nhận ra điểm khác lạ. Đến được ở thứ bảy mươi thì thực lực bản thân khá bất phàm, không đến mức cần điều tức ngay.

“Xem ra trên Huyền Băng đạo xảy ra việc gì đó...Thú vị rồi.” Mấy thiếu nữ hiểu ra cười bảo.

“Hình như họ quen với Phong Diệp, bắt quả Phong Diệp thực lực khá cao mà chưa tới, viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân cũng vậy, có phải...” Ngân Dao tựa hồ đoán ra.

“Nghe nói Viêm gia và Y Hạ gia là thế giao. Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân cũng có giao tình, có phải họ cùng đối phó Phong Diệp?”

“Phong Diệp bị đào thải vì như thế thì thật đáng tiếc.” Thiếu nữ xinh đẹp tiếc uối.

“Ồ...Y đến rồi.” Sắc mặt ngân dao cứng lại lẩm bẩm.

“Ai?” Thiếu nữ gần đó còn hoang mang.

“Phong Diệp...”

Trên Huyền Băng đạo, một thân ảnh nhanh chóng vút tới, không kém hơn hai huynh đệ sinh đôi. Bất quá, chúng nhân kinh ngạc hơn cả vì người này không vận dụng nguyên lực phòng hộ, cứ thế lướt đi trên Huyền Băng đạo, không hề để ý đến hàn khí thấu xương quanh đó.

Bách Lý Hàn ngẩng đầu chờ đợi, thấy bóng Diệp Phong thì hớn hở nghênh đón.

“Phong huynh, năm tên khốn đó thế nào?”

“Không sao, tiểu đệ đưa chúng về Bích Thủy trấn hết rồi.” Gã cười nhẹ tênh, nhún vai đáp.

“Ha ha! Chúng nhân định sẽ hối hận vì chạm vào Phong huynh.” Bách Lý Hàn tỏ vẻ bỏ tức, với thực lực của năm người đó có thể ung dung qua được Huyền Băng đạo, tiếc là chúng lại đắc tội Diệp Phong...Chạm vào thứ dữ không nên chạm, còn trách được ai.

“Các...Các hạ không đả thương chúng chứ?” Bách Lý Hàn không yên tâm.

“Đả thương hay không thì tiểu đệ không biết, mỗi tên một côn hất xuống dưới hồ. À...Cách Huyền Băng đạo hơn hai chục thước, mấy tên đó không đủ thực lực, không bơi về được, đành khởi động tiểu linh chu trong ngọc phù đưa về.”

“Một bồng đập văng hai chục thước?” Bách Lý Hàn cả kinh, tức là Diệp Phong đã nặng tay. “Huynh đài lỗ mãng quá, nếu họ tố cáo với Bích Thủy cung thì huynh sẽ bị thủ tiêu tư cách.”

“Yên tâm đi, họ không có chứng cứ đâu.”

“Sao lại không có chứng cứ?”

“Không tra ra nguyên lực khí tức, tất nhiên không có chứng cứ.”

“Có thể sao?” Bách Lý Hàn ngạc nhiên, hất đối thủ vang đi hai mươi thước mà lực đạo không tiết lộ nguyên lực khí tức? Hà hướng đối phương cố ý tìm kiếm, lại không chuẩn bị? Chỉ cần Diệp Phong dám công kích, khẳng định sẽ còn nguyên lực khí tức của chúng.

“Không có gì, mọi thứ đều có khả năng.” Gã cười tự tin, vỗ vai Bách Lý Hàn.

321. Chương 321 : Khám Nghiệm Thương Thế

“Tần huynh và Tăng huynh không sao chứ?” Diệp Phong thấy hai người xếp bằng điều tức, sắc mặt hồng nhuận dần.

“Họ hơi mệt mỏi, không có vấn đề gì lớn.” Bách Lý Hàn đáp: “Tuyển thân đại hội tuy ngày mai mới bắt đầu, bắt quá mọi mỹ nữ tham dự tuyển thân đều có mặt, phong huynh cứ thử xem có ai vừa ý không, chào hỏi trước thì hơn. Ba huynh đệ mỗ không muốn là đối thủ cạnh tranh của huynh. Thế thì thua sẽ thắm lắm, ha ha.”

Tâm niệm gã máy động đưa mắt nhìn, quả nhiên toàn là mỹ nhân oanh oanh yến yến, ai cũng xinh đẹp. Bất quá lúc này gã chỉ muốn tìm trong đó gương mặt vương vấn trong mộng nhưng rồi phải thất vọng.

Xem ra Thẩm Lan không cùng chúng nữ ra xem náo nhiệt. Cũng đúng, cô không thích cảnh náo loạn này. Tuy gã hơi mất mát nhưng không quá buồn, đã đến Bích Thủy cung thì sớm muộn cũng gặp lại cô, không cần nóng lòng quá làm gì.

Nhiều thiếu nữ cười mỉm ngằm liếc mắt đưa tình nhưng tiếc là đều bị gã ngó lơ khiến chúng nhân giậm chân tức giận, lấy làm bất mãn.

Thời hạn nhập cung khảo nghiệm gần kết thúc. Chừng hơn ba trăm người cầu thân qua được, đến hòn đảo nhỏ vào cung khiến không khí náo nhiệt hơn hẳn. Huyền Băng đạo gần như không thấy bóng ai nữa.

Ba canh giờ mà chưa đến nơi thì coi như họ không có thực lực qua được Huyền Băng đạo.

Hai người đến cầu thân được các thiếu nữ quan tâm nhất, Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân, đến giờ vẫn chưa xuất hiện, kết quả này khiến tất cả, kể cả những người đến cầu thân biết chúng, đều kinh ngạc cực độ.

Sau cùng, bốn canh giờ kết thúc, nhập cung khảo nghiệm chấm dứt. Một số đệ tử Bích Thủy cung đứng chờ tỏ vẻ kinh ngạc xen lẫn thất vọng. Một số hướng ánh mắt hoài nghi vào Diệp Phong đang đứng đứng với bọn Bách Lý Hàn. Lê nào thanh niên này lấy một địch hai, đào thải hai cao giai võ sư?

Thực lực đó đến thế nào?

Tranh đoạt trên Huyền Băng đạo, họ là đệ tử Bích Thủy cung nên hiểu rõ hơn ai hết. Nếu một đấu một, thực lực tương đương thì kết quả sau cùng rất khó nói, còn một đấu hai thì phe ít hơn nhất định thua thiệt. Không thể trực tiếp công kích nên không như trong lúc giao chiến thật sự, tập trung sức mạnh tấn công một địch thủ, khác nào “đồng thời” ứng phó với hai đối thủ tu vi ngang ngửa, quả thật khó như lên trời...

Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân bị đào thải, vui mừng nhất là những kẻ cầu thân. Nhiều người mừng ra mặt, tức là họ có cơ hội lớn hơn để lấy được những thiếu nữ ưu tú hơn.

“Được rồi, mời các vị đợi một chút, Bích Thủy cung đã phái linh chu đi đón tùy tùng của chư vị. Nửa canh giờ nữa, chúng tôi sẽ sắp xếp chỗ cư trú cho các vị. Trong thời gian ở Bích Thủy cung, hi vọng các vị không gây loạn, hoặc khiêu khích giao đấu với ai, có tranh chấp cừu oán gì thì đợi khi rời cung hãy giải quyết.” Hai mỹ nữ chừng ba mươi tuổi trịnh trọng tuyên bố.

Chiêu thân thịnh hội của Bích Thủy cung là chuyện vui, họ không muốn thấy có xung đột nào. Ai cũng biết thế lực của họ hùng hậu nên không dám vi phạm.

Nửa canh giờ sao, một chiếc linh chu khổng lồ đến rìa đảo.

Trên linh chu chợt vút lên hai thân ảnh, cuống cuống chỉ vào Diệp Phong, tức giận nói: “Là xú tiểu tử này, ám toán bọn tại hạ trên Huyền Băng đạo khiến bọn tại hạ không qua được khảo nghiệm. Xin Bích Thủy cung trị tội gây loạn của hắn, thủ tiêu tư cách cầu thân, đồng thời cho bọn tại hạ cơ hội thi lại.”

Chính là tử y thanh niên chặn đường Diệp Phong lúc trước và một cao giai võ sư câu kết với hắn. Trên mình cả hai chưa tan hết hàn khí, sắc mặt không còn hột máu nào, đầu tóc và y phục cũng rối bời, đáng vẻ cực kỳ nhếch nhác.

Tần Hãn và Tăng Tề Sơn thấy cừu nhân, nổi giận dùng dùng định phản bác thì Diệp Phong kéo lại: “Để tại hạ ứng phó, các vị coi như chưa gặp chúng.”

Cả ba cực kỳ tín nhiệm gã, nén suy nghĩ lại gật đầu im lặng.

“Hai vị là ai? Chúng ta gặp nhau rồi hả?” Diệp Phong cười tiêu sái, đáp rất ung dung, cơ hồ chưa gặp hai người.

“Người đừng giả vờ, nếu không phải người đánh lén thì thực lực của bọn ta sao lại không qua Bách lý Huyền Băng đạo.” Y Hạ Lưu Vân nghiêng răng kèn kẹt.

Diệp Phong ngó lơ hai người, quay lại hỏi người phụ trách của Bích Thủy cung với giọng đầy lăm liết: “Người không qua được Huyền Băng đạo đến mấy trăm, ai cũng chỉ trích lung tung rồi đòi thủ tiêu tư cách cầu thân thì e rằng các vị ở đây không ai thoát được. Tại hạ muốn hỏi Bích Thủy cung tiên tôn, khi không có chứng cứ, các vị dựa vào đâu mà đưa hai kẻ này đến đây kết tội tại hạ?”

Mỹ phụ phụ trách của Bích Thủy cung hơi ngạc nhiên, không ngờ gã chĩa mũi dùi vào mình.

“Họ có nhân chứng, lại còn cả thương thế làm chứng cứ. Bích Thủy cung tất nhiên phải thụ lý.” Viêm gia và Y Hạ gia đều là bắc phương đại tộc, tuy không sánh được với Bích Thủy cung nhưng không thể coi thường. Trong tình huống có dấu hiệu rõ ràng, Bích Thủy cung khẳng định phải giải thích với đối phương.

“Vậy được, có chứng cứ hăng tính, nhân chứng đâu?” Gã cười lạnh.

Trong linh chu lại bước ra ba thanh niên, đều cực kỳ nhếch nhác, hiển nhiên là đồng bạn của hai người bị gã trừng trị đầy xuống hồ.

“Bọn tại hạ có thể chứng minh tiểu tử này ám toán mình.” Cả ba chỉ vào Diệp Phong.

“Chết cười.” Gã gần giọng: “Các người rõ ràng là kẻ thất bại, hơn nữa lại cùng bọn với chúng, lấy tư cách gì chứng minh?”

Bọn Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân quen nhau không phải việc gì bí mật, ở Bích Thủy trấn chúng cũng là những người có máu mặt. Không ít người cầu thân thấy chúng tụ tập nên những lời Diệp Phong nói rất có lý.

“Được, coi như người bác bỏ được nhân chứng thì trên mình bọn ta còn thương thế của người gây ra, nhất định còn nguyên lực khí tức. Người có dám để bọn ta nghiệm thương không?” Viêm Tử Hổ gần giọng.

Để hạ được Diệp Phong, khi bị công kích, chúng cố ý phát ra một chút nguyên lực phòng hộ, không dám toàn lực vận dụng khí hải xua hơi lạnh, sợ chứng cứ gã công kích mình tan mất. Nên đến giờ cả hai còn run rẩy, khốn khổ khôn cùng. Nhưng nếu báo được mối thù với gã thì cũng đáng.

Mỹ phụ Bích Thủy cung nhìn gã xem có nói gì không.

“Tự nhiên.” Diệp Phong cười ha hả: “Ta không làm thì ngại gì các người. Bất quá giờ người chỉ loạn xạ chúng có vu cáo ta, nếu sau này chúng mình được không liên quan gì đến ta thì người phải quỳ xuống xin lỗi ra, dám không?”

Viêm Tử Hổ dữ Y Hạ Lưu Vân ngăn người, chúng thuộc đại gia tộc, thân phận tôn sùng vô cùng, quỳ xuống xin lỗi một dung binh? Sao có thể? Dù chúng không cần thì hai gia tộc đời nào chấp nhận.

“Đã không dám thì người dựa vào đâu mà chỉ trích.” Gã đã kích.

“Được.” Cả hai nổi giận. Diệp Phong công kích chúng là sự thật, chắc sẽ có nguyên lực khí tức lưu lại thể nội, không thể nào khác được.

“Vậy mời tiên tôn đưa họ đi nghiệm thương, mỗi tin là Bích Thủy cung sẽ công bằng xử trí.” Gã đã điều chỉnh lại nụ cười.

Mỹ phụ nhìn gã thật sâu, thanh niên này mang lại cảm giác trầm ổn cực độ. Kỳ thật ai tinh mắt là nhìn ra gã có va chạm với hai người kia, hiềm khích đó không xảy ra ở Bích Thủy trấn thì tất nhiên đã kết oán trên Huyền Băng đạo. Đến tám phần thương thế trên mình hai người là do gã tạo thành, vì sao gã lại tự tin như thế?

Tra thám nguyên lực khí tức phải mời cường giả từ võ tôn trở nên. Bích Thủy cung đã chuẩn bị sẵn, chỉ mấy phút là mời được tôn giả tọa trấn tới.

Bà ta phất tay ngọc qua thân thể Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân, năng lượng ôn hòa chảy qua toàn thân khiến cả hai thư thái.

“Thể nội hai người này không có nguyên lực khí tức mà do công kích thuần về sức mạnh tạo ra, không thể tìm được manh mối.” Tôn giả nhậm giọng.

“Cái gì!”

“Không thể nào!”

Cả hai cuống lên.

Chúng nhân kinh ngạc, sức mạnh đẳng thương hai cao giai võ sư cần mức nào? Ánh mắt tất cả nhìn gã đầy kinh ngạc và kính sợ. Tuy Diệp Phong không thừa nhận nhưng tất cả đều nhận định có liên quan đến gã.

“Nhìn mỗ làm gì? Mỗ vô can.” Gã nhún vai: “Các người không có chứng cứ thì mau xin lỗi.”

“Ta không tin, do tiểu tử này gây ra, không thể không tìm ra.” Viêm Tử Hổ gầm lên, tuyên bố đó khác gì chúng mình Diệp Phong vô tội, coi như hắn đã bị loại khỏi lần chiêu thân này. Tuổi hắn không thể tham gia lần chiêu thân sau nữa.

“Người hoài nghi sức phán đoán của bản tôn? ”?” Bích Thủy cung tôn giả lạnh lùng hỏi.

“Không...Không dám.” Bảo hấn hoài nghi một tôn giả có khác nào chán sống? Viêm gia tuy mạnh nhưng không đáng kể gì so với Bích Thủy cung.

“Kỳ thật ta cũng hiểu kỳ lắm, với thực lực cao giai võ sư của người, nếu phát huy hết thì không đến đâu cũng phải trong mười thứ hạng trước hết.” Diệp Phong đột nhiên mở miệng: “Ta luôn đi cùng người khác, lúc đầu còn đứng ở trên bờ một lúc mới đi, việc này lưỡng vị tiên tôn có thể làm chứng, sau này ta cố hết sức cũng chỉ lọt vào nhóm bảy mươi người. Xin hỏi...Ta muốn ám toán người thì làm cách nào đây?”

“À...” Bọn Viêm Tử Hổ á khẩu, không dám thừa nhận mình cố ý dừng lại đợi Diệp Phong? Nếu thật sự như vậy thì dù tra ra chúng có Diệp Phong công kích chúng cũng được coi là phòng vệ chính đáng.

“Được rồi, sự tình đã rõ, các người không có chứng cứ chứng minh Phong Diệp từng tấn công khiến các người không qua được khảo nghiệm. Vậy nên mời về cho...” Mỹ phụ phụ trách nhậm nhèo nói. Kỳ thật bà ta cũng muốn giải vây cho Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân, buộc chúng phải quỳ xuống xin lỗi Diệp Phong trước mặt ngăn ngừa người thì tất sẽ sinh sự đa đoan. Bích Thủy cung xưa nay thanh tâm quả dục, không muốn nhúng vào.

Diệp Phong không làm quá, coi như nể mặt Bích Thủy cung. Bọn Viêm Tử Hổ dù không muốn cũng đành trừng mắt oán độc rồi bị đuổi ra.

322. Chương 322 : Suất Ca , Chúng Ta Nói Chuyện Nhé

Hai thanh niên cường giả nổi nhất bị đào thải khiến nhiều thiếu nữ nuối tiếc.

Kỳ thật ai đó chỉ cần đầu óc hơi linh hoạt là nhận ra, nguyên nhân Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân bị đào thải khẳng định liên quan đến Diệp Phong. Chỉ là họ không hiểu gã làm cách nào đã thương được hai cao giai võ sư mà không để lại dấu vết.

Không ai cho rằng tôn giả Bích Thủy cung thiên vị gã, cũng không ai cho rằng bà ta không đủ tu vi dấu vết của gã lưu lại.

Toàn thể sự việc không khó đoán, chắc rằng Viêm Tử Hổ và Y Hạ Lưu Vân ngửa mặt trước việc Diệp Phong đưa ra lễ vật quá hậu, thậm chí chúng còn có thể có dự mưu khác nên hợp mưu chặn gã lại trên Huyền Băng đạo. Tiếc rằng trộm gà không thành lại mất gạo, hai cao giai võ sư và ba đồng bạn trung giai bị gã một mình giải quyết, thậm chí dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết. Việc này lại không có sơ hở gì.

Việc đời là thế, tuy ai cũng đoán được chân tướng nhưng trong tình huống không có chứng cứ, thế lực lớn như Bích Thủy cung cũng không dám kết tội Diệp Phong. Dù gì suy đoán vẫn là suy đoán, không thể trước mặt đông người khẳng định gã là nguyên hung.

Diệp Phong có thể che giấu chứng cứ đã xuất thủ đủ chứng minh thực lực của gã. Tất cả đều cần thực lực, bọn Viêm Tử Hổ thua không hề oan. Có trách chỉ trách chúng chạm vào người không nên chạm.

Tôn giả tra xét thương thế đột nhiên đi đến trước mặt Diệp Phong, nhìn kỹ một lúc mới hé môi: “Không hiểu tôn sư của các hạ là ai, cao nhân nào của Võ Nguyên đại lục mà dạy dỗ được một thất giai võ sư mười tám tuổi...”

“Cái gì?” Toàn trường chấn kinh, ai nấy nhìn gã đều tỏ ra khó tin.

Thất giai võ sư mười tám tuổi? Tốc độ tu luyện này không thể chỉ là thiên tài. Tuyệt đối là yêu nghiệt. Trong lịch sử mấy vạn năm nay của Võ Nguyên đại lục, nhưng thiếu niên đạt tới cấp này, sau cùng không ai không là cường giả đỉnh cao.

Lẽ nào dung binh trẻ tuổi này là tuyệt thế thiên tài ngàn năm khó gặp? Nhiều người không muốn tin vào sự thật.

Diệp Phong uể oải nhún vai, võ tôn nhìn thấy được linh hồn gã, không giấu được tuổi tác là đương nhiên. Dung mạo gã hiện tịa chừng hơn hai mươi, theo đôi phương thì gã chỉ già dặn hơn một chút mà thôi, chứ không biết gã đang dịch dung.

Trước khi đến Bích Thủy cung, gã đã quyết định phải đường hoàng mang Thẩm Lan đi, nên đối phương nói ra tuổi tác của gã cũng không quan hệ gì. Có khi còn khiến gã đỡ được không ít phiền hà, biểu hiện của gã càng xuất sắc thì trở lực ngăn cản càng ít.

Quả nhiên hai huynh đệ song sinh vốn bất mãn vì bị gã cướp mất hào quang thì nghe tôn giả nói xong, ánh mắt nhìn gã từ gây hấn trở nên kính sợ. Họ là thiên tài tuyệt đỉnh hiếm có, được môn phái dốc sức tài bồi, hai mươi hai tuổi mới trở thành lục giai võ sư. Đối phương ít hơn bốn tuổi lại cao hơn một cấp, đủ chứng minh hai bên không cùng đẳng cấp. Vì cơn giận nhất thời là chạm vào nhân vật như vậy là cực kỳ ngu xuẩn, bọn Viêm Tử Hổ còn ở đây tất ảo não vì việc ngu xuẩn của mình.

“Sư thừa của tại hạ không tiện cho tôn giả biết...Hơn nữa tại hạ thật sự không biết tên sư phụ.” Gã ôm quyền thi lễ.

“Cao nhân hành sự theo lý của mình, coi như tại hạ đường đột.” Tôn giả mỉm cười: “Hi vọng các hạ tìm được ý trung nhân ở Bích Thủy cung.”

Bà ta khách khí với gã cũng là với vị sư phụ sau lưng gã. Cường giả có thủ đoạn đó thực lực chắc chắn trên tầm võ tôn. Diệp Phong không chỉ tu vi cao siêu mà thủ đoạn cũng thần quỷ mỵ, ít nhất bà ta cũng không nhận ra môn công kích che giấu được nguyên lực khí tức.

“Nhất định tìm được.” Gã cười thản thoi.

Tôn giả cũng không dừng lại lâu, ung dung lướt đi.

Trước khi sắp xếp chỗ ở cho người cầu thân xong, còn một khoảng thời gian rỗi nữa. Thiếu nam thiếu nữ nhân cơ hội này làm quen với nhau, vì chưa tuyển thân chính thức nên hết sức thoải mái, quanh một nữ đệ tử thường có dăm ba thanh niên vây lại. Nếu là các nữ đệ tử dung mạo đặc biệt xuất chúng thì còn đông hơn.

Bọn Bách Lý Hàn cũng không nhàn rỗi, cáo từ xong thì cùng cầm đầu chuẩn bị.

Diệp Phong buồn chán, đi đến chỗ ba tông lão và Bách Lý Băng Nhi được linh chu đưa đến, lẳng lặng lắng nghe tình thế Nam chiêm Bộ châu. Gã nghĩ đến việc tương lai Thẩm Lan và Mộ Dung Tử Thanh gặp nhau, gã phải giải thích thế nào...Bất giác trong lòng xáo động.

Theo lời tam vị tông lão, gã hiểu đại khái rằng tình thế của Mộ Dung thế gia không hay ho gì, âu Dương gia liên hợp các phương thế lực, biểu hiện càng lúc càng quá đáng, bất quá trong thời gian ngắn không đủ kích gì lớn đến họ.

Diệp Phong đang suy tư thì một làn gió thơm phát qua, tiếp đó là tiếng nói ngọt ngào cất lên, lay động lòng người: “Suất ca, chúng ta nói chuyện nhé.”

Gã ngạc nhiên quay lại, thấy một nữ tử yêu kiều, đôi mắt phượng ướm rượt câu hồn, cực kỳ quyến rũ, đến độ khiến người ta ngệt thở. Sau lưng nàng ta có bảy tám thanh niên đang nhìn gã đầy oán hận. Đối tượng của nàng ta là gã nên họ không dám làm gì, đành đi tìm mục tiêu khác.

Nhiều thiếu nữ gần đó đều vô tình hoặc cố tình nhìn đến, lòng không ghen mà cũng lăm lăm: “Vô sỉ!”

Nên biết nữ đệ tử Bích Thủy cung dự chiêu thân chỉ có khoảng sau mười còn số người đến cầu thân qua được khảo nghiệm tới hơn ba trăm, quả thật mật ít ruồi nhiều, họ không lo không ai để ý. Hơn nữa họ là nữ tử, phải giữ chút kiều kỳ nhất định, đa phần đợi nam tử đến lấy lòng mình.

Nhưng nữ tử này lại đường hoàng bỏ qua những người theo đuổi, chủ động tiếp cận một thiếu niên, dù gã thơm nức nức với họ thì bảo họ làm cái việc lớn mật một cách ngang nhiên như thế thì hiếm ai làm được. Hiển nhiên nàng ta thuộc nhóm có thể.

“Vậy thì...Nói chuyện.” Gã sờ mũi, hoan hỉ đồng ý. Gã có tính toán khác nhưng lại khiến đối phương hiểu lầm, tưởng là mị lực của mình hấp dẫn được gã nên tỏ vẻ hơn hử.

Nữ đệ tử quanh đó đều bất phẫn, thậm chí tự bực mình là không gan dạ hơn một chút.

“Nghe nói đến cầu thân còn có cường giả trẻ tuổi của thất tông tam bang ngũ thế gia, sao giờ vẫn chưa thấy?” Diệp Phong cười hỏi.

“Ha ha, hôm nay chưa chính thức tuyển thân, họ lại không cần tham gia nhập cung khảo nghiệm, tất nhiên không đến đây. Họ đều đến vì Ngọc Dịch tiên tử đỉnh đỉnh đại danh của bản cung, ngày mai chính thức tuyển thân, tất cả sẽ xuất hiện.” Nữ tử mắt như nước hồ thu, mỉm cười tươi tắn nói: “Lẽ nào người định so cao thấp với họ? Theo ta thì người vị tất kém hơn nhóm thiên chi kiều tử đó.”

“Nghe nói Duệ Kim tông thiếu tông chủ là người trác việt nhất lớp trẻ lần này, cô nương có biết chăng?” Sau rốt gã cũng đi vào chuyện chính.

“Không sai, nếu bảo trong số thiên chi kiều tử đó có người thắng được các hạ thì nhất định là vị thiếu tông chủ - Kim Thiên Dục đó. Y mới hai mươi một đã xưng phá vô tông, quả thật xuất chúng.”

“Vô tông!” Diệp Phong rung động, gã không sợ nhưng đối phương có thiên tư như vậy thì vượt ngoài ý liệu của gã. Nếu không tìm được vạn niên linh ngọc dịch, chưa chắc gã là đối thủ của hắn.

Bất quá gã đã tự phỉ bạc, tuy gã dùng vạn niên linh ngọc dịch nhưng vị thiếu tông chủ Kim Thiên Dực này có Duệ Kim tông làm chỗ dựa, lẽ nào chưa từng dùng thiên tài địa bảo, trân hi linh dược? Tu luyện không chỉ dựa vào linh dược là xong là xuôi chèo mát mái đến tận đỉnh cao. Nỗ lực, cơ duyên, bối cảnh...Đều là những nhân tố quan trọng. Nói thật ta thì thời gian tu luyện của gã chưa đầy ba năm, ít hơn đối phương nhiều.

“Nếu không phải y tuyên bố không tham gia cạnh tranh Ngọc Dịch tiên tử thì thanh niên của các thế lực khác chỉ còn nước về luôn.” Nữ tử yêu kiều rất khao khát Kim Thiên Dực, tiếc rằng không đến lượt.

Hắn không tham dự tranh đoạt Thẩm Lan? Diệp Phong ngẩn ra rồi hiểu ngay, tâm kế khá lắm.

Sau rốt gã cũng hiểu vì sao Thẩm Lan nhìn hắn với con mắt khác. Tính cô đậm bạc thanh nhã, không thích những kẻ đeo bám, thậm chí là ghét bỏ. Kim Thiên Dực hiển nhiên ý thức được điểm đó nên không học theo kẻ khác bám dai như đỉa mà tỏ thái độ siêu nhiên để tiếp cận cô, hòng giành được trái tim.

Đoạn ngầm điều tra về gã, sai sót thủ đến ám sát, ngăn trở. Gã chết đi thì Thẩm Lan không còn chỗ dựa, hắn sẽ có cơ hội lớn nhất. Hắn chắc chắn là loại người độc ác như rắn rết.

Mắt gã ánh lên sát cơ lạnh liệt. Dịch nhân thể này không thể để lại trên đời. Vì Thẩm Lan, gã và hắn sẽ không đội trời chung thì thượng sách là chủ động trừ khử hắn. Một võ tông sơ giai không đáng cho gã chú ý nhưng sau lưng hắn là Duệ Kim tông, hành sự...Phải cẩn thận vạn phần mới được.

Gã tạm thời dẹp sát tâm, lại hỏi: “Sao hôm nay lại không thấy Ngọc Dịch tiên tử?”

“Hả? Sao người biết Ngọc Dịch tiên tử không ở đây?” Nữ tử hiếu kỳ cười hỏi: “Ta không giống sao?”

“À...Tại hạ thấy cô nương không cầm ngọc dịch, chắc không phải rồi.” Diệp Phong cuống lên, tùy tiện đưa ra lý do: “Hơn nữa người thất tông tam bang ngũ thế gia đều chưa đến, chứng minh Ngọc Dịch tiên tử chưa xuất hiện. Không hiểu tại hạ đoán đúng chăng?”

323. Chương 323 : Tiên Tử Xuất Hiện

“Không ngờ người thông minh như vậy. Ngọc Dịch tiên tử sư muội đích xác không đến.” Thiếu nữ xinh đẹp mỉm cười: “Vốn sư muội định đến xem nhưng bị toán thanh niên thất tông tam bang ngũ thế gia vây lấy, giờ chắc đang bực mình ở sau núi.”

“Thật không biết sư muội nghĩ gì nữa, đa phần người theo đuổi là những thanh niên thiên tài ưu tú nhất của các thế lực mạnh nhất, mà còn định tham gia công khai chiêu thân!” Thiếu nữ khá kiêu diễm đột nhiên bĩu môi hỏi Diệp Phong: “Người định đến theo đuổi Ngọc Dịch tiên tử?”

“Lẽ nào không được?” Gã gật đầu cười, coi như thừa nhận.

“Ái chà chà, sao các nam nhân ưu tú nhất đều bị sư muội cướp đi hết nhỉ?” Thiếu nữ tỏ vẻ buồn bã, nói chuyện hồi lâu mới nhận ra gã không hề hứng thú với mình: “Chả trách người mang đến cả lễ vật như vạn niên linh ngọc dịch, hóa ra mục đích là Thiên thủy huyền âm mạch!”

“A, mõ bảo là mục đích của mình không phải Thiên thủy huyền âm mạch thì chắc cô nương không tin. Coi như vậy đi.” Gã không muốn tranh biện, hỏi tiếp: “Tuyển thân ngày mai, chắc nàng ta sẽ lộ diện?”

“Chắc chắn, bất quá người không nên ôm hy vọng quá lớn. Tử Linh nha đầu để lộ rằng Ngọc Dịch tiên tử tham gia chiêu thân lần này vì muốn đợi tình lang trước kia. Dù lễ vật của người quyền rũ đến đâu cũng không được như nguyện. Người nên hiểu thất tông tam bang ngũ thế gia vì tranh đoạt Thiên thủy huyền âm mạch của Ngọc Dịch sư muội, lễ vật đưa ra không kém của người đâu. Những người đó mà sư muội không thèm nhìn đến, còn người...Hì hì.” Thiếu nữ không nói tiếp nhưng ý tứ rất rõ.

“Nghe cô nương nói vậy, tại hạ càng muốn tranh được.” Lòng gã âm áp, chợt muốn đùa với đối phương.

“Tùy thôi. Bất quá suất ca, nếu ngày mai thấy không có hy vọng gì thì cứ đến tìm ta, nhất định ta sẽ nở mặt suất ca.” Thiếu nữ đảo mắt cười tươi.

“À...Nếu tại hạ hết cơ hội thì sẽ cân nhắc.” Diệp Phong được đối phương trêu chọc, đột nhiên nghĩ ra một việc, móc từ nguyên trạc ra ba viên lục phẩm thủy nguyên đơn đưa cho thiếu nữ: “Đa tạ cô nương cho tại hạ biết nhiều như vậy, coi như đây là lễ vật cảm tạ.”

“Oa, người đúng là rộng rãi.” Thiếu nữ không khách khí, tiếp lấy rồi ai oán: “Người đúng là rất được, tiếc rằng không thích ta.”

“Ha ha, được rồi, ta nên đi thôi.” Thời gian nghỉ chân kết thúc nhanh chóng, hai mỹ phụ dẫn chúng nhân đến chỗ sắp xếp. Diệp Phong vịn người cười bảo: “Nếu sau này cô nương có gì cần giúp đỡ, cứ đến tìm tại hạ.”

“Hừ, người giúp gì được ta?” Thiếu nữ nhăn mũi rồi bật cười: “Bất quá đa tạ hảo ý của người, ta tên Chu Tiên Nhi! Hi vọng sau này còn cơ hội gặp mặt.” Đoạn áp váy phát phơ, ung dung bước vào toán thiếu nữ khiến ai nấy trợn tròn trắng lên nhìn.

“Phong huynh, nhân quang khá lắm.” Tàn Hãn nháy mắt khê nói: “Mỹ nữ đó là một trong những nhân tuyển nổi bật nhất lần này.”

“Nếu huynh có hứng thú cứ việc theo đuổi, mục tiêu của tại hạ không phải nàng ta.” Diệp Phong lắc đầu, dở khóc dở cười.

“Chu đại mỹ nữ tạm không tính đến dung mạo thì thực lực đã là tứ giai võ sư, cũng cao lắm chứ. Các hạ còn không vừa ý?”

“Tứ giai võ sư cũng cao hả? Bích Thủy cung dù gì cũng là thế lực hàng đầu, sao tu vi của môn hạ đệ lại không bằng thế lực khác?” Gã lấy làm lạ, giờ không nên được nữa buột miệng hỏi.

“Việc đó Phong huynh không biết rồi. Bích Thủy cung công khai chiêu thân chỉ là cho phổ thông đệ tử, còn hạch tâm đệ tử muốn chọn bạn lữ, phần lớn đều trong thất tông tam bang ngũ thế gia, lý đầu đến lượt chúng ta. Nhân vật thần tiên như Ngọc Địch tiên tử mà tham gia công khai chiêu thân, tuyệt đối chưa từng có.” Tăng Tề Sơn lắc đầu cảm khái: “Dù thế, bọn tại hạ cũng không mấy ai dám cạnh tranh Ngọc Địch tiên tử. Có hay không có hy vọng đã đành, nhưng chắc chắn mất nhiều hơn được, đặc tội với các hạch tâm đệ tử của các thế lực đỉnh nhọn.”

“Ngọc Địch tiên tử tuyên bố tham gia công khai chiêu thân, chắc cũng vì không ưa người của thất tông tam bang ngũ thế gia, người ngoài cũng có cơ hội, nhưng phải xem ai dám chạm vào hay không thôi.”

Gã mỉm cười, lòng đã bay đến Ngọc Nữ phong.

OOo

Ngày hôm sau, tuyển thân chính thức bắt đầu.

Quy tắc rất đơn giản, chúng thiếu nam thiếu nữ tham gia giao lưu hội trước hết để làm quen, giành lấy hảo cảm cho nhau. Đợi khi giao lưu hội kết thúc, người cầu thân sẽ chọn mục tiêu theo đuổi đến báo danh với Bích Thủy cung. Tiếp đó do các vị nữ đệ tử chọn những người thích hợp với mình trong số người theo đuổi để tham gia khảo nghiệm cá nhân. Đương nhiên, có thể trực tiếp xác định nhân tuyển, kết thành tình lữ.

Nam nữ thành công kết hợp với nhau ở chiêu thân hội không cần lập tức thành hôn, đó chỉ là hình thức dự định. Từ đó, nam tử này có thể lấy thân phận ‘chuẩn nữ tể’ để ra tự do vào những nơi công cộng của Bích Thủy cung, coi như có cơ hội để hai bên ở cạnh nhau. Nam tử này là môn nhân một nửa của Bích Thủy cung.

Giao lưu hội diễn ra trên một tiểu đảo phong cảnh tươi đẹp. Đám đông tuần nam mỹ nữ đi qua đi lại, náo nhiệt phi phàm. Mỗi thiếu nữ tham gia chiêu thân đều có vị trí cố định, ghi rõ tên tuổi, thực lực, tuổi tác, còn những thông tin khác phải trông vào bản lĩnh của người theo đuổi, có giành được hảo cảm của đối phương hay không mà biết được.

Trong tình huống này, diệp Phong trở nên lẻ loi. Gần đó là một toán thanh niên cũng như gã, là đại biểu của thất tông tam bang ngũ thế gia, mục đích chỉ có một - Ngọc Địch tiên tử.

Họ cũng không ngại thỏa nhân phúc, liên tục phát ra tiếng cười nhả nhỏ của nam nhân. Những phở thông nữ đệ tử này, thực lực cố nhiên hơi kém nhưng dung mạo không tệ hơn hạc tâm đệ tử tham gia giao lưu, tỷ như Chu Tiên Nhi thì họ không phiền lòng hân thưởng.

“Vì sao vẫn không thấy Thẩm Lan xuất hiện?” Tim gã đập nhanh dần, biết sắp trùng phùng nhưng cảm giác không được thấy nhau vẫn khiến gã nôn nao, lòng tay đầm mồ hôi.

“Đến rồi.” Toán thanh niên thân phận siêu nhiên đột nhiên có động tĩnh, cùng nhìn về một hướng.

Gã cũng cảm ứng thấy, nghiêng đầu nhìn sang.

Trên tảng đá khá cao, đột ngột mọc ra một thiếu nữ mặc váy lam nhạt. Cô che mặt bằng sa mỏng, mái tóc dài đen nhánh buông xuống tận vòng eo mảnh mai.

Tầm thân yêu kiều đứng trên đá, đường nét uốn lượn, tạo cho người ta có cảm giác như thấy tiên nữ thoát tục. Đẹp đến nghẹt thở. Tuy Thẩm Lan che nửa khuôn mặt nhưng Diệp Phong nhận ra, cô là Thẩm Lan.

Bên cô còn một tiểu cô nương chừng mười lăm, Diệp Phong nhận ra những nét đặc trưng của tiểu nha đầu. Không xa sau lưng họ là một thanh niên tuấn tú, sắc mặt luôn bình thản đến độ siêu nhiên, đứng với tư thái ưu nhã, trong mắt xám đậm ánh lên tinh quang, thoát nhìn là thấy khí chất khác hẳn chúng nhân. Diệp Phong dễ dàng cảm nhận được năng lượng hồn hậu trên mình hắn.

Hiển nhiên đó là người duy nhất đạt đến võ tông cảnh giới trong lớp trẻ thất tông tam bang ngũ thế gia - Kim Thiên Dực!

Thẩm Lan liếc đám đông với ánh mắt mong ngóng, gặp ánh mắt Diệp Phong thì hơi ngưng lại rồi rời đi. Gã mang lại cho cô cảm giác quen thuộc nhưng cô không nhận ra, đôi mắt đẹp thoáng hiện nét thất vọng.

Phong! Huỳnh không đến sao?

Diệp Phong dấy lên xung động, định nhảy lên gặp gỡ cô. Bất quá lý trí giữ gã lại, trước đông người thế này mà chưa chần nhíp tất cả những kẻ đến cầu thân mà làm thế thì tất nhiên sẽ nảy sinh không ít phiền hà.

Thẩm Lan...Đợi huynh chắc muối vắt vả lắm. Đợi thêm chút nữa, ta sẽ danh chính ngôn thuận đánh bại mọi kẻ cạnh tranh trước mặt tất cả để muội có thể tự hào chứng minh rằng chọn ta là đúng đắn. Để những kẻ bức muội phải tắt tiếng.

Diệp Phong nắm chặt tay.

“Ngọc Địch tiên tử!” Thanh niên thất tông tam bang ngũ thế gia hơn hở cùng bước lên.

Cô lạnh lùng quay đi, cước bộ không di động nhưng thân hình phiêu nhiên lướt đi. Tiểu nha đầu Sở Tử Linh giang hai tay, nghiêm khắc hô: “Không được đuổi theo. Lan thư thư nói rồi, trưa mai ở diễn võ đài Ngọc Nữ phong, ai nghe xong Bích Thủy yên ba khúc thì sẽ được gặp mặt.”

“Bích Thủy yên ba khúc? Ngọc Địch tiên tử định dùng âm công thử chúng ta?” Một thanh niên thần sắc cổ quái nói.

“Nghe nói huyền âm diệu đế của Bích Thủy cung là âm công võ kỹ cao cấp nhất của thủy hệ, ứng phó dễ đâu. Ngọc Địch tiên tử có thực lực thất giai võ sư, với nguyên lực của tiên tử mà thi triển tiếng địch ngang với cửu phẩm thì không có thực lực thất giai điền phong võ sư, tốt nhất đừng đến chịu khổ.” Một thanh niên tỏ ra tự đắc, hẳn là thất giai điền phong võ sư.

“Dù thế nào tiểu gia cũng thử xem. Hơn nữa không hẳn thực lực mạnh là có được mỹ nhân.”

Kim Thiên Dực cười lạnh nhìn quanh, phản ứng của Thẩm Lan cho thấy Diệp Phong tựa hồ không đến. Có nghĩa là uy hiếp lớn nhất với hắn không còn...Còn mấy tên xuẩn ngốc kia chắc không biết Ngọc Địch tiên tử kết thúc bế quan đã đạt đến võ tông cảnh giới! Bằng vào mấy tên phế vật các ngươi cũng vọng tưởng nghe hết Bích Thủy yên ba khúc! Buồn cười thật.

Hắn vừa ý nhướng mày rồi quay người, tiểu nha đầu cũng nháy mắt, theo hắn đi mất.

Gã hơi nheo mắt, kim Thiên Dực tuy không chú ý đến gã nhưng gã đã chăm chú vào hắn.

Muốn diệt ta? À, hi vọng người không cho ta cơ hội, bằng không...Sát cơ lướt qua mắt gã.

324. Chương 324 : Bích Thủy Yên Ba Khúc

Ngọc Địch tiên tử xuất hiện, lập tức thu hút ánh mắt toàn trường. Tuy chỉ thoáng qua nhưng mọi người đến cầu thân đều hơi thất thần. Họ không chìm đắm vào dung mạo siêu tuyệt của cô mà vào khí chất thoát tục, khí chất tiên tử khiến chúng nhân mê mẩn.

Hồi lâu sau khi cô quay đi, chúng nhân mới từ từ tỉnh lại, hiện trường trở nên nhốn nháo.

“Đó là Ngọc Địch tiên tử? Quả thật siêu phàm thoát tục, đẹp quá.”

“Nàng...Nàng ta nói là ai cũng có thể đến diễn võ đài tham gia thử thách. Chỉ cần nghe xong khúc nhạc là được gặp mặt? Không phải ta cũng có cơ hội sao?”

“Đúng, chúng ta đều có cơ hội.” Không ít người còn ôm ảo tưởng ăn may, tỏ vẻ muốn thử ngay.

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh vang khắp toàn trường từ trong đám thanh niên thất tông tam bang ngũ thể gia vang lên.

“Làm người nên tự biết mình. Các người qua được nhập cung khảo nghiệm đã không dễ, nếu tham tâm qua thì nên cẩn thận, kéo lại mắt cả phu nhân lẫn quân sĩ.” Một thanh niên tuấn mỹ dị thường lạnh lùng thốt, giọng hần tuy không lớn nhưng vang khắp toàn trường.

“Các người an phận một chút thì còn cơ hội mang được mỹ nhân về nhà. Nếu không biết lượng sức, muốn vọng tưởng thì...Hừ hừ, chắc chắn đến được Bích Thủy cung chứ không về được.” Một thanh niên trắng kiện, tóc đỏ như lửa tỏ vẻ khinh miệt.

Hai câu nói này là những lời uy hiếp không che giấu. Ngọc Địch tiên tử kiên trì công khai chiêu thân, khiến chúng phi thường bất mãn nhưng không làm gì được Thẩm Lan, có điều không có nghĩa là chúng muốn cạnh tranh với người khác. Với chúng, thanh niên của các thể lực nhất lưu cũng không có tư cách so sánh.

Quá bá đạo.

Thanh niên tại trường đều phấn khởi nhưng không dám lên tiếng. Hậu bối hạch tâm của các thể lực hạng nhất như họ hiểu rõ các thể lực đỉnh nhọn mạnh đến mức nào. Hơn nữa đại bộ phận họ đã suy tính chu đáo, thực lực của họ không sánh được với hạch tâm tử đệ của các thể lực đỉnh nhọn, cạnh tranh cũng không có hi vọng gì, hà tất phải đắc tội đối phương?

Ngọc Địch tiên tử đã nói rõ, khảo nghiệm ngày mai là chống lại âm công. Võ kỹ phòng ngự âm công không chỉ cần tu vi thực lực cá nhân đạt yêu cầu mà cần cả cảnh giới thần thức tương xứng. So kè chính thị thực lực, không có chỗ cho tiểu xảo, nếu không đạt tới trình độ thất giai võ sư, có thể nói là không có hy vọng. Tất cả những điều đó là xác định trên nền tảng Thẩm Lan chỉ là võ sư...

“Đối tượng cầu thân của mỗ là Ngọc Địch tiên tử!” Giọng nói sang sảng đột nhiên vang khắp toàn trường khiến mọi thanh niên thất tông tam bang ngũ thể gia biến sắc. Nếu muốn ghi danh, người cứ len lén là xong, lớn tiếng tuyên bố như thế có khác gì công khai vả vào mặt toán “kiêu tử” đó?

Ai nấy đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

Diệp Phong đứng ở chỗ đăng ký, thần thái coi thường tất cả, không hề để ý đến ánh mắt sắc như dao chứa đầy sát khí quét tới. Tuy thông thường thì sau khi kết thúc giao lưu hội mới đến đăng ký mục tiêu cầu thân nhưng nếu quyết định trước thời điểm đó cũng được.

“Nếu không có gan cạnh tranh với người ta thì các người rút về thể lực của mình mà làm thiên chi kiêu tử.” Gã đăng ký xong, quay xuống toàn trường thốt lên một câu rồi quay về chỗ của mình.

“Dung binh này là ai? Lớn mật thật.”

“Hắn chán sống rồi hả?”

Chúng nhân đều sầm mặt, vừa then vừa giận bởi chưa từng thấy thanh niên nào không nề mặt chúng như thế. Hôm qua chúng chưa xuất hiện nên không gặp Diệp Phong, hơn nữa xưa nay chúng chưa từng coi những người cầu thân bình thường ra gì.

“Mười tám tuổi?”

“Thất giai điền phong võ sư?”

“Vạn niên linh ngọc dịch nồng độ một phần mười?”

Tin tức chấn động về Diệp Phong liên tục lọt vào tai chúng nhân tất cả biến sắc. Ai ngờ thanh niên ăn vận như dung binh đó lại có mọi thứ không kém gì chúng? Cảm giác ụ hiếp đột nhiên nảy sinh.

“Tiểu tử không biết trời cao đất dày! Các vị bảo là nên làm sao đây?” Toán “kiêu tử” này cũng là những người tham gia cạnh tranh nhưng vì thân phận tương đương nên chấp nhận nhau, nhưng với mối ụ hiếp đột nhiên xuất hiện này thì ai cũng nảy lòng cừ địch.

“Nếu ngày mai hẳn qua được khảo nghiệm thì thôi, còn không thì...Hắc hắc, với sức ảnh hưởng của chúng ta thì trực xuất hẳn có khó gì.”

“Nếu không phải đang ở Bích Thủy cung thì hà tất phiền hà thế này. Hừ, thế này đi, ngày mai quyết đấu, ai dựa vào bản lĩnh người đây, không được than oán. Nhưng đối phó tiểu dung binh đó, các vị nên đồng tâm hiệp lực, tuyệt không có ý này ý nọ.”

“Đúng!”

“Làm như thế đây.”

OOo

Ngọc Nữ phong cao vút hiểm trở, phong quang tú lệ, linh khí bức nhân. Tứ bề vắng vẻ khí lạnh, phi thường thích hợp cho tu luyện thủy nguyên khí hải.

Diễn võ đài ở lưng núi, trên một vách đá khá bằng phẳng, giao nhau chừng hơn ngàn thước, là nơi đệ tử Ngọc Nữ phong vẫn tu luyện thực chiến. Nơi này vốn lạnh lẽo, chỉ có không quá mười người thi đấu nhưng hôm nay khác hẳn, cực kỳ náo nhiệt.

Thẩm Lan đứng trên đài cao, chấp tay sau lưng ngược chiều toàn trường. Ước chừng hơn ba mươi người đang háo hức, trừ Diệp Phong còn ba thanh niên không đến từ các thế lực đỉnh nhọn ôm lòng cầu may.

Từ phía đứng đầy nữ đệ tử Bích Thủy cung đến xem náo nhiệt. Không chỉ có mỹ nữ trẻ tuổi mà cả mỹ nữ lớp trước và người đi theo nhân tuyển của thất tông tam bang ngũ thế gia, cộng lại đến mấy trăm người.

Goài xa, trên đỉnh diễn võ đài, thu Tổ Nhã đứng đó, sắc mặt như nước nhìn cô.

“Ôi...Lan nhi còn chưa ngã lòng sao. Tính tình này không khác gì sư thư năm xưa.” Thu Tổ Nhã cảm khái: “Y không đến cũng tốt. Dù con định đào thải toàn bộ thì ta sẽ giúp con chống lại áp lực từ cung chủ và tứ tông.”

“Nếu y đến thật. Hậu quả...Không dễ thu thập đâu.” Dù là võ hoàng, thu Tổ Nhã vẫn thấy lực bất tòng tâm.

Bên diễn võ đài, nhiều thanh niên không nén được nữa.

“Ngọc Dịch tiên tử, bắt đầu đi.” Một đệ tử Hậu Thổ môn lớn tiếng.

“Mở đợt tiên tử mở khăn che để bọn mỡ được chiêm ngưỡng dung nhan.”

“Bắt đầu đi, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi.”

Chúng nhân nhón nháo, diệp Phong lại như không nghe thấy, trong mắt gã chỉ có bóng người tuyệt mỹ trên đài cao. Thẩm Lan, ba năm rồi...Muội có khỏe không!

Sau rồi, cô từ từ quay lại. Tất cả nín thở, lặng đi.

Cô uyển chuyển giơ tay phải lên, sợi lụa trắng vút lên như du long. Sợi dây tưởng chừng dài vô tận, bay đến trước mặt chúng nhân mới lượn vòng tựa thần lòng quấy đuôi, quật xuống đất.

Mặt đất hơi rung lên, dưới chân chúng nhân xuất hiện một cái rãnh thẳng tắp.

“Các vị bước vào trong phạm vi sợi dây.” Cô hé làn môi anh đào, bình thản nói: “Chốc nữa ai không chịu được thì lùi ra sau đường rãnh tất không thụ thương. Sau khúc nhạc mà ai còn đứng trong ranh giới coi như thông qua.”

“Tử Linh sư muội! Chốc nữa muội và Kim sư huynh làm trọng tài cho họ nhé.” Sở Tử Linh và Kim Thiên Dực đứng ngoài cùng gật đầu.

Chúng nhân tiếp thụ khảo nghiệm lao vào trong phạm vi, cùng bước lên mấy bước. Nếu đứng ở sát rìa, chỉ sơ ý là bước ra ngoài. Đứng trước tuy bị công kích mạnh hơn nhưng còn chỗ lùi. Vạn bất đắc dĩ thì có chỗ mà lui bước.

Chỉ riêng Diệp Phong đứng sát đường thẳng, chỉ hơi động là giảm phải. Ai nấy cười nhạo gã, dung binh xuất thân đúng là ngu không để đâu cho hết.

Trên diễn võ đài, mọi cường giả đạt đến võ tông cảnh giới, kể cả Thẩm Lan và Kim Thiên Dực đều kinh ngạc. Thêm mấy bước đúng là chừa đường lui cho mình, chịu xung kích cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng đương nhiên đã tự yếu đi khí thế. Nếu có đủ lòng tin, hà tất phau lùi lại?

Luôn luôn thẳng tiến là sẽ thắng lợi. Đợi khi đạt đến võ tông cảnh giới tất sẽ lĩnh ngộ về khí thế cao hơn một tầng.

Kim Thiên Dực nhìn Diệp Phong với vẻ cảnh giác, thanh niên như dung binh đó mang lại cho hắn cảm thụ nguy hiểm. Sao có thể thế được? Một thất giai võ sư sao lại uy hiếp được hắn?

Diệp Phong không đến đây chứng tỏ Huyền Kim đã giải quyết phiền hà đó. Tuy Huyền Kim không về thông báo nhưng tám phần là có việc gấp nào đó. Hắn là thiếu tông chủ, có thể nhờ trưởng lão giúp cho chút việc vặt nhưng không có nghĩa là tùy ý sai phái họ. Hành tung của họ không cần liên tục báo cáo, đằng nào mục đích đã đạt đến, huyền Kim cụ thể ở đâu thì hắn không cần quan tâm làm gì.

Hắn khê thở phào, dù kẻ đó có chút đặc thù thì cũng không cần lo. Không thể chống chọi lâu trước Huyền âm diệu đế do võ tông thi triển.

Lòng Thẩm Lan dấy lên từng vòng sóng. Thiếu niên đó mang lại cho cô cảm giác gần gũi, nhưng...Y không phải là Phong. Dù ba năm không gặp, dù thiếu niên lớn lên thì dung mạo đổi theo nhưng tuyệt đối không khác đến thế.

Cô khê lắc đầu, rũ hết tạp niệm trong đầu, sắc mặt trầm xuống như nước, cảm ngọc dịch lên. Cây địch xanh biếc, do linh ngọc tuyệt hảo chế thành, cạnh chỗ thổi có mấy chấm đỏ như máu, càng phản chiếu khiến cây địch biếc xanh. Cô vén lớp sa che mặt, lộ ra làn môi anh đào, kẻ lên ngọc dịch.

“Bích Thủy yên ba khúc!” Tiếng địch réo rất vang vọng khiến chúng nhân rung mình.

325. Chương 325 : Tiếng Lòng Hòa Hợp

Tiếng địch réo rất tuy vô hình nhưng lại như thật, khê dấy lên những làn sóng hư ảo trên không rồi khuếch tán ra.

Làn sóng hàm chứa năng lượng liên miên thoát có thoát không, thoáng sau đã bao trùm bọn Diệp Phong. Ai nấy cảm giác được từng làn sóng xô tới, chấn động cõi lòng, nhao nhao vận hộ thể nguyên lực lên, ngũ hành năng lượng lấp lóe đủ màu.

Chỉ riêng Diệp Phong đứng im, rũ mắt xuống như đang nhập định, bên ngoài không hề có năng lượng phản ứng. Nếu không phải tất cả đều biết Huyền âm diệu đế đáng sợ thì e rằng đã nhận định gã ngủ rồi, bất tỉnh nhân sự.

Làn sóng âm thanh tràn ra khỏi phạm vi Thẩm Lan đã lập thì dừng lại, phảng phất không hề tồn tại, tan biến vào thiên địa, chỉ còn lại tiếng nhạc đẹp dễ vang vọng.

Tiếng địch ưu nhã lọt tai, đối với chúng nhân ở ngoài thì là hưởng thụ tuyệt vời nhất, còn với các thanh niên chịu đựng chính diện xung kích thì không nhẹ nhàng tí nào. Tuy chỉ bắt đầu, tiếng địch hàm chứa nguyên lực chỉ mới chào hỏi nhưng đã có hai thanh niên thực lực hơi kém run chân, lùi lại mấy bước.

“Ý cảnh khúc nhạc này khá cao, thực lực Ngọc Địch tiên tử quả nhiên danh bất hư truyền!” Một cao giai vô tông của thần mộc tông gật đầu nhẹ giọng.

“Nàng ta mới sử dụng thực lực tứ giai võ sư mà đã có hai tiểu tử bị chấn động, e rằng tiếp đây hai kẻ đó sẽ bị đào thải.”

“Tu vi hai người này tuy đạt ngũ giai nhưng cảnh giới nguyên lực không theo kịp, nên không chịu được là đương nhiên. Ngọc Địch tiên tử mấy tháng trước đã đạt đến thất giai võ sư, giờ e là tới đỉnh cao rồi. Lão phu cảm giác được cảnh giới của nàng ta còn hơn thế một chút, đúng là đáng sợ.”

“Theo ta, sau cùng sẽ còn không quá ba người.”

Tình thế đúng như chúng nhân đàm luận. Hai thanh niên đó, khi Thẩm Lan tăng thêm một phần nguyên lực thì thân thể lắc lư như say rượu, ý thức họ còn tỉnh táo nhưng thân thể không nghe theo sai khiến, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Mấy thanh niên khác cũng tỏ vẻ căng thẳng, nghiêng răng chịu đựng. Còn lại đều tỏ ra bình thản.

“Mau nhìn tiểu tử ở sau cùng kia, không hề phòng bị mà không sao. Lẽ nào phạm vi Huyền âm diệu đế của Ngọc Địch tiên tử không đến chỗ y?” Diệp Phong cách Thẩm Lan xa nhất, người ta hoài nghi như vậy cũng là bình thường.

“Không thể nào như thế được, với linh ngộ của Ngọc Địch tiên tử về Huyền âm diệu đế, không thể nào phạm sai lầm đó, nhất định y có gì đặc biệt.”

Hai thanh niên sắp không chịu được, ngoẹo đầu thấy Diệp Phong thư thái đứng đó thì cho rằng chỗ gã đứng áp lực xung kích kém hơn, đều lấy làm mừng rỡ, vội vàng lui ra, định học theo gã đứng ở sát mép. Ai ngờ mới nhắc người thì khí thế như tan đi, trên không như có sóng lớn cuốn tới, xô họ văng xa khỏi phạm vi.

“Hai người, ra đi.” Tiểu nha đầu hưng phấn, tuyên bố hai người bị đào thải đầu tiên.

Tiếng địch du dương thêm một phút nữa rồi đột nhiên chuyển điệu thành cao vút, nguyên lực bắt tri bắt giác một phần. Thẩm Lan đã thôi động thực lực lục giai võ sư, âm luật hình thành sóng âm dâng tràn, như thực chất xô tới.

Chúng nhân cảm giác thấy sóng lớn ngút trời đổ tới vô biên, bốn phương tám hướng toàn là đại lực giằng xé, nếu không có nguyên lực hùng hồn chống lại thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngã gục. Quá nửa nhân tuyển đã đạt tới cực hạn, gắng gượng chống chọi.

Cùng lúc, tiếng địch đột nhiên cao lên ba phần, chia thành ba vòng sóng từ chỗ Thẩm Lan tỏa đi.

“Phụt!”

“Phụt!”

“Phụt!”. .

Một nhóm lại phun máu, thi nhau nhảy vút ra khỏi đường thẳng. Tuy tỏ vẻ bất cam nhưng đành chịu số phận bị đào thải.

Lúc này trong trường trừ Diệp Phong ngồi đó như nhập định thì còn lại không đầy mười người.

“Tiểu tử đó là quái vật gì?” Tùy tùng thất tông tam bang ngũ thế gia cả kinh thất sắc. m ba xung kích thật chất ban nãy, họ đều nhìn rõ, lướt qua thân thể gã không hề làm dấy lên năng lượng phản ứng, phảng phất âm ba bị gã hút hết.

Sắc mặt Kim Thiên Dực trở nên khó coi cực độ.

Hắn hiểu rõ những người khác, với thực lực của họ tuyệt đối không qua được ải cuối cùng do Thẩm Lan toàn lực phát động. Chỉ có thanh niên như dung binh này mang lại cho hắn cảm giác không thể nhìn thấu. Tuy hắn tin rằng với thực lực diên phong võ sư không thể chống chọi được Huyền âm diệu đế do võ tông thi triển nhưng mỗi kinh nghi trong lòng không sao gạt đi được.

Nếu bảo chấn động thì Thẩm Lan chấn động hơn hết, ban này cô đột nhiên phát động ba đạo công kích, đều nhằm vào thăm dò Diệp Phong. Vốn cô cho rằng với Huyền âm diệu đế, đào thải những người trong trường không hề khó khăn gì, không cần đột nhiên thi triển trọng thủ. Dù thế mà cô vẫn không dò ra gã nông sâu thế nào.

Ánh mắt cô luôn bình đạm giờ thêm phần ngưng trọng, đối sang tư thế cầm địch khác, âm thanh cũng biến hóa, từ cao vút thành thấp trầm, nhưng tiết tấu nhanh hơn, âm phù gấp gáp như mưa rào trút xuống.

Một người trong trường vốn đã nỗ lực hết tầm, chống chọi thêm mấy lượt thì cạn kiệt hẳn. Biến hóa đột nhiên này khiến họ không kịp phản ứng, đồng loạt ngã xuống, bị kinh lực vô hình đẩy đi như hồ lô lảo đảo ngoài phạm vi.

“Thất giai rồi...” Một võ tông lảo đảo.

Chúng nhân tại trường đều cảm giác được áp lực quanh mình biến hóa, ban này như con thuyền con trong kinh đào hải lãng thì giờ như bị hút vào một vùng xoáy nước khổng lồ, áp lực từ bốn phương tám hướng dồn đến khiến họ thở cũng khó khăn, nguyên lực quanh mình được dồn lên đỉnh điểm.

Không thể động đậy. Tuyệt đối không thể. Chỉ cần khí thể hơi lỏng ra là sẽ bị kinh lực nuốt chửng, không còn năng lực kháng cự nữa.

Bất quá chúng không biết mình chỉ phải hứng chịu dư ba của Huyền âm diệu đế. Phần lớn uy lực hóa thành hồng thủy cuốn về phía Diệp Phong, định đẩy gã vốn đứng lặng như tảng đá ra khỏi phạm vi.

Diệp Phong sau rốt cũng ngẩng lên, hơi mở mắt, nở nụ cười hiền hòa...Gã đã hành động.

Gã bước một bước. Một bước này không lùi mà tiến. Giữa làn sóng hùng hồn của Huyền âm diệu đế nhưng gã vẫn dám bước lên. Chúng nhân bất giác cùng hô lên kinh ngạc.

Trong mắt trường kiếm chỉ còn lại gã. Những người còn lại không đáng sợ, chỉ dư ba của Huyền âm diệu đế đủ khiến cô chắc chắn không ai trong số họ chịu được đến cùng. Chỉ có dung binh đặc biệt này lại không hề kháng cự mà vẫn an toàn dưới tiếng địch của cô. Thật...Không tin nổi. Thật ra gã làm cách nào?

Thẩm Lan sau rốt cũng hơi hoảng loạn. Sự tình đã vượt ngoài dự liệu của cô, tuy chưa thể hiện thực lực thật sự nhưng cô không dám chắc sẽ đẩy lùi được gã.

Nếu người này nghe hết khúc nhạc thì chẳng phải cô sẽ...Không được, trừ Phong ra, ta không muốn gặp ai hết.

Tiếng địch lại biến hóa, thiên địa chi lực hình thành những lớp sóng cơ hồ thực chất, mỗi vòng sóng dấy lên là mặt đất chấn động, mấy thanh niên còn lại đều biến sắc mặt.

“Võ tông! Ngọc Địch tiên tử đã tấn nhập võ tông!” Người của thất tông tam bang ngũ thế gia tại trường nhao nhao kêu lên.

Mấy tháng trước, ngọc Địch tiên tử mới đột phá đến thất giai diên phong, trong thời gian ngắn như vậy đã trực tiếp tấn cấp võ tông như không hề có chướng ngại. Thiên thủy huyền âm mạch, quả nhiên là thể chất tu luyện thủy nguyên được trời cao ưu ái.

Thịch. Gã lại bước thêm một bước, đặt mạnh chân xuống đất, diễn võ đài rung lên theo. Tiếng động này như gõ vào tiểu tấu của Thẩm Lan khiến uy lực Huyền âm diệu đế tăng vọt, mọi thanh niên còn trong phạm vi khác nào bị sét đánh, xung kích tâm thần cùng áp lực vô biên hòa vào nhau hất họ văng lên không, bắn đi hơn năm trượng.

Trong trường chỉ còn gã và Thẩm Lan nhìn nhau, cô cũng thất thần trước biến cố vừa rồi, gò má ửng lên.

“Sao lại thế!” Thu Tổ Nhã hơi biến sắc, lòng run lên.

Huyền âm diệu đế tuy là âm công võ kỹ tuyệt đỉnh nhưng có khuyết điểm trí mạng là không được để đối phương nắm rõ tâm cảnh của mình. Một khi đối phương nắm được tâm cảnh của người thi triển thì võ kỹ sẽ tự phá giải. Cũng như võ giả, mạnh đến đâu mà bị đối phương nắm được mệnh mạch yếu hại thì đều vô năng.

Nhưng tâm cảnh một người đâu có dễ nắm lấy? Nắm lấy tâm cảnh không chỉ hiểu được suy nghĩ của đối phương mà phải đạt tới tâm cảnh tương đồng, chỉ như vậy mới có thể dễ dàng phá được Huyền âm diệu đế. Tương hợp với tâm cảnh của một người dễ dàng sao? Thành ra nhược điểm của Huyền âm diệu đế, thông thường không được coi là nhược điểm.

Nhưng người gõ nhịp với Thẩm Lan ban này đích đích xác xác tạo được tiếng lòng hòa hợp, bằng không với thực lực của cô không thể dẫn động thiên địa chi uy đến mức đó. Có phải...? Không? Thu Tổ Nhã nhận ra linh hồn khí tức của Diệp Phong tạo cho bà ta cảm giác khá quen thuộc.

Thịch!

Thịch!

Gã vẫn ung dung bước tới, mỗi bước đều khiến mặt đất rung rinh, đá núi lăn đi. Mỗi bước đều khiến chấn động tăng thêm mấy phần, sau cùng cả đỉnh núi rung theo. Đệ tử Bích Thủy cung ở những vị trí khác trên Ngọc Nữ phong cũng kinh ngạc, không hiểu chuyện gì xảy ra.

326. Chương 326 : Lời Đã Hứa . . .

Nhớ nhưng. Trong Bích Thủy yên ba khúc của Thẩm Lan hàm chứa nỗi nhớ khôn nguôi ba năm qua.

Diệp Phong vì chợt thấy Thẩm Lan, tình ý tích tụ đã lâu chợt bạo phát, được tiếng nhạc dẫn lối, bất tri bất giác tiến nhập vào ý cảnh cực kỳ huyền diệu. Gã không cố ý nắm lấy tâm cảnh cô, hai người tâm ý tương thông nên gã dễ dàng hòa mình vào âm ba của Huyền âm diệu đế, thành ra uy lực của khúc nhạc không mấy may thương tổn được.

Đương nhiên vì cảnh giới thần thức của gã vượt trên võ tông, thoáng có linh ngộ về thiên địa tự nhiên chi đạo nên dễ dàng hòa cùng Huyền âm diệu đế. Nếu không mọi việc đâu có thuận lợi như vậy.

Người khác nhìn vào đều thấy kinh thế hãi tục. Không hề thi triển phòng ngự mà ung dung đi giữa trung tâm uy lực của Huyền âm diệu đế, cần cảnh giới cỡ nào mới đạt đến trình độ đó? Tiểu tử này thật sự chỉ là võ sư?

Kim Thiên Dực vừa kinh vừa hận, sắc mặt như phủ sương lạnh.

“Đến đây là dừng.” Thu Tổ Nhã không biết từ lúc nào đã đến phía trên diễn võ đài, khẽ phát tay ngọc, Bích Thủy yên ba khúc Thẩm Lan đang thổi liền ngừng lại, ngọn núi rung rinh cũng yên lặng theo.

“Sư phụ...” Ánh mắt cô cực kỳ phức tạp, cô không có ác cảm với Diệp Phong nhưng bảo phải gặp mặt tiếp xúc thì cô không muốn.

“Các con tiếp tục thì Ngọc Nữ phong này hủy mất.” Thu Tổ Nhã mỉm cười: “Lan nhi thua rồi thì nên thực hiện lời hứa.”

Tuy bà ta đoán được thân phận thật sự của Diệp Phong nhưng không tiện nói ra chỗ đông người. Tin rằng khi ở cùng Thẩm Lan, gã sẽ cho cô biết tất cả, thẩm Lan sẽ được thỏa nguyện. Tiếc là...Kết quả của hai người khó nói lắm.

“Ta không phục.” Thanh niên của các thế lực hùng mạnh bị đào thải thi nhau phụ họa: “Bọn ta cũng không phục.”

Chúng có gốc hơn nữa cũng nhận ra gã phá giải Huyền âm diệu đế không bằng thực lực, tuy không hiểu vì sao Huyền âm diệu đế không có hiệu quả với gã nhưng bảo chúng cứ thế nhận thua thì tuyệt đối không thể nào. Một dung binh ti tiện có tư cách gì đoạt được Thiên thủy huyền âm mạch!

“Các người vì sao không phục? Vị thiếu niên này đích xác có năng lực nghe hết Bích Thủy yên ba khúc của Lan nhi.” Thu Tổ Nhã nhíu mày, mấy tiểu tử này không biết tốt xấu là gì, lẽ nào chúng không nhận ra, lan nhi căn bản không hứng thú với chúng?

“Tiểu tử này không biết giở trò gì mà tránh được xung kích của Huyền âm diệu đế, không thể tính.” Một thanh niên cao lớn nói to.

“Ha ha ha!” Diệp Phong ngửa mặt cười vang: “Người có chứng cứ gì chứng minh ta gian lận? Dù ta gian lận thì liên can gì đến các người? Các người chỉ là bọn thất bại tầm thường, có tư cách gì lớn lối ở đây.”

“Người là cái thá gì mà dám nói năng như vậy với bọn ta.” Mấy tên nổi giận, chúng đều là thất giai diên phong võ sư, vốn cho rằng có hi vọng đoạt được Thẩm Lan hơn hết, giờ cô tấn nhập vô tông, chúng không thể qua được khảo nghiệm gì, đành dùng cách vô lại mà thôi.

“Các người là cái thá gì?” Gã lạnh lùng trào phúng.

“Tiểu tử muốn chết.” Một kẻ tự thị thực lực cao siêu, nguyên lực toàn thân bùng lên, gầm vang tổng ra một quyền.

Chát, quyền đầu của hắn đâm vào ngực Diệp Phong, vang lên tiếng đùng đục.

“Tiểu tử này là loại hàng mã hử? Công kích cỡ đó mà không tránh được.”

“Cũng tốt, để Ngọc Dịch tiên tử thấy kẻ đó chỉ là bị thịt, căn bản không có tư cách ở gần tiên tử.” Mấy người đứng sau khinh bỉ nói.

Thu Tổ Nhã ở trên không thoáng kinh ngạc, không xuất thủ ngăn cản mà lặng lẽ chờ xem. Thẩm Lan đang rối loạn nên không để ý đến tình hình, mắt cô đầy hoang mang.

Mấy kẻ cười nhạo gã lập tức thu lại vẻ khinh miệt ngay. Gã vốn phải bị hất bay thì vẫn đứng vững. Không những thế, khóe môi gã nhếch nụ cười khinh thị.

“Chỉ thế thôi hử? Kém quá.” Tay phải gã như chớp thò ra chụp cổ tay đối phương, khê lắc đầu: “Thực lực thế này có tư cách gì không phục.”

Gã nhấc tay đối phương lên, quay tít trên không rồi ném trên không.

Ầm! Mặt đất nứt toác, một hố sâu xuất hiện, kẻ vừa ra tay thất khiếu lưu huyết nằm dưới đó, nguyên lực tan hết, thoi thóp chờ chết.

“Còn ai không phục? Cứ việc thử.” Diệp Phong nhìn quanh cực kỳ ôn hòa, khóe môi còn vương nụ cười, không hề giống một người hung hãn vừa dùng bạo lực.

“Tất cả cùng lên cũng được.” Gã cười hết sức ngông nghênh khiến toán thiên chi kiêu tử của thất tông tam bang ngũ thế gia há hốc miệng chấn động, không dám đồng ý.

Một thất giai diên phong võ sư mà chỉ một chiêu đã ngắc ngoải, mà tất cả không hề thấy dao động năng lượng. Sao...Sao có thể? Thực lực đó là gì?

“Tam thiếu gia!” Hai vô tông từ ngoài lao vào, một người đỡ lấy thanh niên đang ngắc ngoải, người còn lại tức giận nhìn Diệp Phong.

“Dám dă thương người của Độc Cô thế gia, đúng là chán sống rồi.”

“Độc Cô thế gia? Uy phong lắm sao?” Gã lạnh lùng: “Hắn xuất thủ trước, nếu thực lực của ta không bằng hắn thì e rằng đã như hắn bây giờ. Lẽ nào chỉ Độc Cô gia các người được dă thương người khác còn người khác thì không được trả đòn?”

“Người không cần thiết phải xuất thủ độc ác như vậy.”

“Tự rước lấy thì còn trách được ai?” Gã lạnh lùng liếc nhìn.

“Hay cho câu tự rước lấy, bản tông phải cho người biết thế nào là tự rước.” Vô tông đó thực lực tam giai, tỏ ra giận dữ, mang theo thiên địa chi uy chụp tới.

Tốc độ của lão cực nhanh, nháy mắt đã nhảy tới trước mặt gã.

Gã đã chuẩn bị trước, có tay búng ra, kim quang sắc bén lóe lên ở đầu ngón tay, lòng tay đối phương bị bắn thủng. Linh tê nhất chỉ có dư lực không tầm thường, tiếp tục xuyên thêm một lỗ cỡ ngón tay cái trên vai đối phương mới cạn hết đà.

“A!” Vô tông đó bất ngờ, ôm vai ngã xuống, gào lên thê thảm khiến người khác dựng tóc gáy. Ánh mắt nhìn Diệp Phong đầy sợ hãi.

“Còn ai không phục nữa?” Gã muốn lập uy nên thủ đoạn không hề nhân nhượng, không thì ai cũng đến làm phiền, cản trở gã gặp lại Thẩm Lan. Thanh niên thất tông tam bang ngũ thế gia tị trường đều không mang theo võ tôn, cũng vì thế mà gã dám nghênh ngang.

Ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, tam giai vô tông còn không chống được một chiêu, gã là yêu nghiệt phương nào? Còn trẻ mà tu vi thật ra đạt tới mức nào?

“Chư vị đến Bích Thủy cung thì đều là khách. Giờ tiểu tử này là người duy nhất quá được khảo nghiệm của Lan nhi, cũng là người duy nhất có tư cách được Lan nhi chọn. Các vị công nhiên làn khó y trước mặt bản phong chủ, lẽ nào không coi Ngọc Nữ phong ra gì? Nếu đúng thế thì bản nhân sẽ đến tông môn bang phái và gia tộc của các vị hỏi cho ra lẽ.” Thu Tổ Nhã thoáng giận.

Uy lực của vô hoàng, có ai dám không tuân. Ai nấy đều run như ve sầu mùa lạnh.

“Độc Cô thế gia, mau đưa người thụ thương xuống núi, sẽ có người cứu chữa.” Thu Tổ Nhã quay sang khẽ bảo Thẩm Lan: “Lan nhi, hôm nay kết thúc thôi.”

Thẩm Lan hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười khách khí: “Xin công tử đợi một chút.”

Lại dặn sư muội: “Tử Linh sư muội, một khắc nữa đưa y đến sau núi gặp tỷ.” Đoạn ung dung lướt đi, lưu lại bóng dáng yêu kiều.

Có Thu Tổ Nhã chấn trụ tình hình, không ai dám nói gì nữa. Nhưng không có nghĩa là thanh niên thất tông tam bang ngũ thế gia chịu bỏ cuộc, tất cả đưa mắt ra hiệu, tụ lại thương lượng đối sách. Nếu Diệp Phong là thiếu niên có thân phận tương đương thì chúng đành chấp nhận kết cục thất bại, tiếc rằng đối phương chỉ là một dung binh, dù có thực lực cao siêu và một vị sư phụ đáng sợ nhưng muốn đấu với mười lăm thế lực mạnh nhất đại lục là chuyện không thể nào.

Kim Thiên Dực nheo mắt như đang nghĩ ngợi.

Diệp Phong xuôi tay đứng trong trường, lặng lẽ chờ đợi. Hồi lâu tiểu nha đầu mới đi tới, trừng cặp mắt to tròn lên nhìn thật kỹ rồi lãnh lút cất giọng: “Đi thôi, theo ta đến gặp Lan thư thư.”

Tiểu nha đầu xem ra không nhận ra gã. Gã cười thầm, không nói gì mà chỉ gật đầu đi lên đỉnh núi.

Lòng vòng một hồi, có tiểu nha đầu dẫn đường nên đệ tử Bích Thủy cung không hề ngăn cản. Qua một lối rẽ hẹp, trước mắt là một vạt rừng thoáng đãng, loáng thoáng thấy một gian nhà tranh khá tinh tế.

“Các hạ đợi ở đây, tôi đi xem Lan thư thư chuẩn bị xong chưa.” Tiểu nha đầu ranh mãnh ném lại một câu rồi đi vào gian nhà tra.

Nghĩ đến việc sắp gặp Thẩm Lan, lòng gã đảo lộn, hơi kích động. Gã nên khôi phục dung mạo, hay là để cho cô có niềm vui bất ngờ? Hoặc...Cứ thế này mà trêu chọc cô? Vạn nhất cô giận thì sao?

Nghĩ vẩn vơ một hồi, diệp Phong ngẩn người, không nhận ra một người xuất hiện sau lưng.

“Các hạ, tại hạ có lời vàng ý ngọc muốn khuyên, không hiểu có thể nói chuyện với tại hạ một chút chăng?” Lời lẽ cực kỳ lễ mạo từ phía sau vang lên, diệp Phong ngạc nhiên quay lại, kim Thiên Dực nở nụ cười giả dối nhìn gã.

Hắn? Diệp Phong thầm cười lạnh. Nếu không phải biết trước hắn độc ác âm hiểm thì có lẽ gã cũng bị vẻ ngoài ngụy quân tử này mê hoặc. Hắn chắc hận gã đến chết nhưng vẫn ra vẻ thân thiện trò chuyện cùng.

Để nghe xem hắn định giở trò gì.

327. Chương 327 : Ngưng Nguyên Ngự Kiếm Thuật

“Người là ai?” Diệp Phong cố ra vẻ không biết, tỏ vẻ cảnh giác.

“Tại hạ Duệ Kim tông Kim Thiên Dực, tạm thời là thiếu tông chủ đời thứ một trăm bảy mốt.” Tuy cố ra vẻ bình thản nhưng ngữ khí của hắn vẫn lộ ra nét ngạo nghễ.

Thiếu tông chủ, kỳ thật là thủ tịch truyền thừa đệ tử của Duệ Kim tông, chọn lựa từ mỗi lứa môn nhân, tương lai rất có tư cách kế thừa chức tông chủ. Nói cách khác, kim Thiên Dực là đệ tử đời thứ một trăm hai bảy có thực lực mạnh nhất của Duệ Kim tông, cũng là người đứng đầu về thiên phú và thực lực cùng lứa ở ngũ hành tông.

“Có gì nói mau đi.” Diệp Phong biết đối phương không có ý gì tốt đẹp nên không khách khí, sớm muộn gì cũng phải trở mặt với nhau.

Kim Thiên Dực thoáng giận nhưng không tiện phát tác, đành nén xuống, miễn cưỡng cười: “Các hạ quả thật sáng khoái, tại hạ cũng nói luôn. Hôm nay các hạ vươn cao, có được cơ hội trò chuyện với Ngọc Dịch tiên tử, nhưng có khi đó là họa chứ không phải phúc.”

“Vậy là ý gì?”

“Ban nay chắc các hạ cũng thấy Ngọc Dịch tiên tử không có hảo cảm với các hạ nên mới dõn công kích vào. Trong lòng tiên tử đã có người khác, các hạ thật không có may mắn cơ hội. Nếu chỉ thế thì các hạ có thử một phen cũng được. Tiếc là Ngọc Dịch tiên tử thân phận đặc thù, các hạ không phải đệ tử thất tông tam bang ngũ thế gia nhưng hôm nay nổi bật nhất khiến các thế lực đó ganh ghét. Giả như các hạ còn không mau rút lui, e rằng sẽ gặp đại họa, nên biết mình thì hơn.”

“Ta nên thế nào?” Gã tỏ vẻ đùa cợt.

“Thiên thủy huyền âm mạch, ngũ hành tông quyết tâm đoạt được, dù lui một bước cũng chỉ rơi vào tay thất tông tam bang ngũ thế gia.” Kim Thiên Dực nói: “Tại hạ biết các hạ có chỗ dựa hùng mạnh nhưng ở Võ Nguyên đại lục, thế lực hoặc cường giả sánh vai được với mười lăm thế lực này...Không có.”

“Nếu các hạ chịu lập tức rút chân, vị tất không còn cơ hội dàn hòa. Bích Thủy cung khẳng định cũng vui mừng với kết quả này, chưa biết chừng sẽ cho các hạ cơ hội tuyển thân khác. Tại hạ cũng nguyện ý ra mặt dẹp yên cơn giận của các thế lực khác cho các hạ. Một đằng là không đạt được gì, còn đắc tội với các thế lực đỉnh nhọn, một mặt là bình an có được mỹ nhân, còn kết giao tình với các thế lực, chọn thế nào chắc các hạ cũng biết.”

Kim Thiên Dực cao ngạo, thoáng tỏ ra tự đắc. Người tầm thường có lẽ bị những lời này của hắn dọa nạt, tiếc rằng...Hắn gặp phải Diệp Phong đã biết bộ mặt thật của hắn, cũng là người Thẩm Lan mong chờ.

“Từng có người cho mỗ biết Duệ Kim tông thiếu tông chủ giả dối vô sỉ, bụng dạ âm hiểm, vạn lần không được tin lời. Giờ xem ra không sai tí nào.” Diệp Phong đáp với ngữ khí chọc giận.

“Người...” Kim Thiên Dực từ bé đã là thiên chi kiêu tử trong mắt người khác, bao giờ chịu nhục như thế? Dù hắn hàm dưỡng đến đâu cũng giận tím mặt.

“Người nói lắm như thế cũng chỉ để ta cảm thấy uy hiếp mà rút lui để người tiếp tục chiếm ưu thế.” Diệp Phong khẽ lắc đầu, lời lẽ thập phần khắt bạc: “Tiếc là ta không mắc lừa. Ngọc Dịch tiên tử chắc chắn thuộc về ta, còn người...Cút cho mau.”

Nếu không vì đang ở Bích Thủy cung, người đông tai vách mạch rừng thì Diệp Phong đã giết đối thủ. Người như hắn nhất định sẽ uy hiếp trí mạng đến gã, đợi đối phương đối phó mình thì chi bằng động thủ trước. Một Kim Thiên Dực tuy không đáng lo nhưng Duệ Kim tông sau lưng hắn thì không dễ chơi.

“Tại hạ khuyên nhủ, các hạ không nhận thì thôi, hà tất nhục mạ tại hạ. Đành vì danh dự tông môn mà tại hạ phải xem bản lĩnh các hạ thế nào.” Kim Thiên Dực nổi giận điên cuồng.

Tuy gã có chiến tích đánh bại tam giai võ tông nhưng Linh tề nhất chỉ quá đột nhiên khiến đối phương không kịp phòng bị. Hắn tin rằng với tu vi võ tông của mình, lại thêm võ kỹ và bí pháp cấp cao nhất, tuyệt đối không thua một tiểu tử hoang dã.

“Muốn động thủ hả, ta phụng bồi. Hà tất bày đặt lý do.” Gã khinh khỉnh.

Sắc mặt Kim Thiên Dực dần sầm xuống, kim nguyên lực hùng hồn từ thể nội tràn ra, kim mang lấp lánh, mặt đất bị kinh khí lăng lệ vạch thành những vết sâu hoắm đan nhau.

“À, lập tức dốc toàn lực, chuẩn bị xuất thủ là trọng thương mô hả?” Diệp Phong cảm thụ được khí thế năng lượng hùng hồn của đối phương, còn hơn cả nhị giai võ tông bình thường. Tại Bích Thủy cung, hắn không có gan giết chết gã nhưng nếu trọng thương gã thì có thể đổi cho nỗi giận mà lỡ tay. Với quan hệ nội bộ của ngũ hành tông, hắn không phải chịu trách nhiệm gì. Quả nhiên giỏi tính toán.

Ý định bị Diệp Phong khám phá, mắt Kim Thiên Dực lạnh lại, sát ý càng nồng. Tay nắm lên hư không, thiên địa chi lực tụ lại hóa thành kim nguyên năng lượng kiếm bằng cẳng tay, ngưng tụ thành thực chất, sắc bén vô cùng.

Hắn quát khê, kim kiếm nhanh nhẹn xẹt tới, đập vào ngực Diệp Phong.

Uy lực nhất kiếm không tầm thường, diệp Phong không dám ngạnh tiếp, lắc mình hóa thành tàn ảnh lướt ngang mấy thước.

Kim Thiên Dực nở nụ cười lạnh, tay chém ngang, kim kiếm như bị ai nắm lấy, chém thẳng xuống.

Lăng không thao túng ngưng hình năng lượng công kích? Diệp Phong rúng động, vị thiếu tông chủ này quả nhiên chỉ có hư danh, với tu vi nhất giai võ tông mà thao túng nguyên lực đến mức đó, dù thổ kim tương sinh nguyên lực của gã không kém hơn đối phương nhưng kỹ xảo khống chế nguyên lực thì kém hơn.

“Linh tê nhất chỉ!” Tạm thời gã không nghĩ ra cách đối phó kim kiếm, lắc mình bung ra kim quang vào Kim Thiên Dực.

Thao túng ngưng hình kim nguyên sắc bén như vậy tất rất hao phí tâm thần, nếu Kim Thiên Dực ứng phó với gã thì kim kiếm công kích sẽ tan đi ngay.

Nhưng kết quả vượt ngoài ý liệu của gã, kim Thiên Dực vung tay kia phát ra khí nhận đánh tan Linh tê nhất chỉ, kim kiếm tuy hơi ngưng lại nhưng không tiêu tan. Kim Thiên Dực hóa giải nguy cơ xong thì lưỡi kiếm tiếp tục nhắm vào gã.

“Ngưng nguyên ngự kiếm thuật là cửu phẩm võ kỹ tối thượng thừa của Duệ Kim tông. Võ sư như người định phá giải sao?” Kim Thiên Dực khinh thị. Hai tay hắn tách ra, kim kiếm lập tức hóa thành hai, chia theo hai hướng đâm tới.

“Hừ. Ngũ hành tông quả nhiên không thể coi thường.” Diệp Phong mắng thầm, tốc độ lại tăng thêm một phần mới đủ ứng phó lưỡng đạo kiếm khí giáp công. Kim Thiên Dực tu vi tuy kém nhưng luận thực lực chiến đấu không kém hơn Tô Chiến Thiên.

Có võ kỹ và công pháp đỉnh cao, quả thật chiếm ưu thế hơn hẳn.

Diệp Phong tuy chật vật nhưng Kim Thiên Dực càng kinh hãi, tiểu tử hoang dã này tuy không có khí tức võ tông nhưng vì sao lại chống chọi được lâu như thế khi hắn dốc toàn lực thôi động, lại song phân ngự kiếm thuật? Phân kiếm khí làm hai là cực hạn của hắn, dù đấu với trung giai võ tông cũng nắm bảy phần thắng lợi.

Xoạt, diệp Phong nắm lấy cơ hội bung hai ngón tay ra, hai đạo kim mang xẹt vào kiếm khí.

Chát, chát!

Hai luồng kiếm khí rung mạnh đâm nát đòn của Diệp Phong. Bất quá kiếm thể kém đi hai thành, xem ra không còn ngưng tụ như lúc đầu,

Kim Thiên Dực biết nếu Diệp Phong bung thêm mấy lần, kiếm nguyên hắn toàn lực ngưng tụ sẽ tiêu tan. Với tu vi của hắn không đủ thi triển võ kỹ hao phí như thế một lần nữa. Nên hắn không dám nung tay.

“Nếu ngươi còn chấp mê bất ngộ, đừng trách ta nặng tay.”

“Đang định xem ngươi còn bản lĩnh gì.” Diệp Phong bật cười, tay hai luồng kiếm khí dày đặc, công thủ đều cao cường nhưng gã mà dốc toàn lực, đấu xấp lá cà thì thắng Kim Thiên Dực không khó. Bất quá giờ gã

không tiện giết đối phương, bộc lộ toàn bộ thực lực là việc ngu ngốc. Gã không định sử dụng Thần thông thuật.

Gã nhân cơ hội này quan sát đỉnh cấp võ kỹ của Duệ Kim tông, hiểu được nông sâu về thể lực sau lưng địch nhân cũng rất quan trọng.

Kim Thiên Dực sầm mặt, hai thanh kiếm đang bay múa chợt hợp chuôi lại, lưỡi chia ra thành một cây trường kiếm hai mũi, quay tít với tốc độ cao như bánh xe gió vàng rực, lừng lẹ dị thường!

Khi tốc độ quay đến cực hạn, bánh xe gió vạch theo vòng cung hoàn mỹ cắt vào gã. Diệp Phong không nghi ngờ gì, dù thi triển Thiết bì thuật e rằng cũng bị kim luân cắt làm đôi. Kim luân không chỉ lực sát thương kinh nhân, phạm vi công kích cũng lớn, linh hoạt vô cùng.

Xoạt, gã thoát sơ ý liền bị vạch một vết lên tay, kinh cực thứ giáp hộ thể dễ dàng bị xé tan.

“Người Ngũ hành tông quả có đôi phần bản lĩnh.” Thân hình Diệp Phong lắc liên tục, nhìn có vẻ lúc nào cũng sẵn sàng bị kim quân cắt trúng nhưng luôn tránh thoát.

“Nếu người cầu xin, có khi ta sẽ tha cho người.” Sắc mặt Kim Thiên Dực nhợt đi, nhưng vẫn cười lạnh đắc ý, tuy không chế nguyên kiếm bay lượn rất tổn hao tâm thần nhưng hắn tự tin sẽ đánh bại được đối thủ trước khi mình kiệt sức.

“Cầu xin? Bằng vào người?” Mắt Diệp Phong ánh lên tia trào phúng.

Gã nhảy vọt lên không, rút như ý bồng gã giáng mạnh xuống vòng ánh sáng vàng.

Choang một tiếng động trời, kim Thiên Dực run lên, tâm thần thụ thương, sắc mặt như tờ giấy, loạng choạng lùi lại hai bước.

“Không thể nào. Ta thi triển ngưng nguyên kiếm, dù trung giai võ tông cũng không thể chỉ dựa vào sức mạnh phá tan. Người...Người chỉ là thất giai võ sư mà thôi!” Hắn lẩm bẩm, tỏ ra không tin.

328. Chương 328 : Ta Nhớ Muội

“Kim sư huynh?”

“Kim đại ca!”

Động tĩnh ở đó kinh động Thẩm Lan và tiểu nha đầu. Cả hai cùng đi ra, thấy rõ tình hình thì đều kinh ngạc.

“Người sao lại dă thương Kim đại ca!” Tiểu nha đầu căng mặt, chỉ trích gã.

Cô bé ngây thơ đơn thuần, nụ tình mới hé dành cho Kim Thiên Dực, câu nói đó có ý bênh vực hắn nhưng lọt vài tai hắn lại trở thành trào phúng chua cay.

Hắn đường đường là võ tông, lại đứng đầu lớp trẻ ngũ hành tông mà thua một dă tiểu tử không biết mọc từ đâu ra, thật còn mặt mũi nào nhìn Thẩm Lan? Lòng gã càng thẹn.

“Tiểu nha đầu! Muội hỏi sai rồi, nên hỏi là vì sao Kim đại ca của muội lại xuất hiện ở đây, còn giao thủ với huynh.” Gã thu cự bồng lại cài trên lưng.

“Lan sư muội, ta chỉ muốn khuyên can y, hóa giải phiền hà cho muội, tiếc là y ngang ngạnh, cứ muốn bám theo muội, ta bị lời lẽ của y chọc giận nên mới xuất thủ...Vốn định đuổi y đi, nhưng thực lực của y vượt ngoài ý liệu, nhất thời ta không cẩn thận, bị thương dưới tay y.” Kim Thiên Dực thu lại nét oán độc, cố ra vẻ ưu nhã giải thích với Thẩm Lan.

Vô sỉ. Quả thật quá mức vô sỉ. Dù Diệp Phong cực kỳ bình thần cũng ngẩn ra trước màn kịch tuyệt hay của Kim Thiên Dực. Tuy những lời của hắn cơ bản phù hợp sự thật nhưng sao qua miệng hắn thì mọi tội lỗi dồn hết vào gã? Ngay cả việc hắn thất bại cũng được giải thích rất đường đường chính chính.

“Ha ha. Bội phục, bội phục!” Diệp Phong bất ngờ là không hề phản bác khiến bao nhiêu lời lẽ chuẩn bị sẵn của Kim Thiên Dực không còn đất dụng võ. Hắn biết Thẩm Lan ghét nhất kẻ huênh hoang, nếu kích được Diệp Phong phản bác thì càng khiến cô ghét gã, tiếc là gã không mắc hỡm.

Lòng gã bay đến cạnh Thẩm Lan, tất nhiên không muốn dây dưa với Kim Thiên Dực.

“Kim sư huynh, việc của tôi và y, tôi sẽ tự giải quyết.” Thẩm Lan nhặt nhẻo gật đầu, bình tĩnh nói với Diệp Phong: “Theo tôi, tử Linh, muội đưa Kim sư huynh đi nghỉ đi.”

Tiểu nha đầu hân hoan đồng ý, trước khi đi còn trừng mắt nhìn Diệp Phong. Tiểu tặc này cũng như tên đại xấu xa, dám gọi cô là tiểu nha đầu! Hừ, có cơ hội sẽ trừng phạt người.

OOo

Diệp Phong đi theo Thẩm Lan, qua rừng cây, vòng đến gian nhà tranh. Trăm thước phía sau gian nhà là bạch sắc vụ khí mênh mông, cũng là phía sau núi mà cô thường đến ngắm.

Dọc đường, gã nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của cô, bóng dáng ngày nhớ đêm mong, vẫn vút trong mộng giờ đang ở trước mặt gã, tim gã chợt đập thành thịch, chỉ muốn chạy lên ôm cô vào lòng. Nhưng gã lại sợ sẽ đường đột giai nhân, mọi sự sẽ hỏng bét.

Thẩm Lan còn chưa biết thân phận thật sự của gã, không hiểu sẽ phản ứng thế nào? Nếu biết gã là Diệp Phong, cô sẽ giận vì gã giấu giếm hay cũng vui như gã hiện giờ?

Gã chợt ngơ ngẩn, trong lòng chỉ có thiếu nữ trước mắt kia, không còn ai khác. Thẩm Lan đột nhiên dừng lại, gã cũng dừng theo.

“Công tử có biết vì sao tôi tham dự chiêu thân công khai, lại dùng Huyền âm diệu để khảo nghiệm tất cả?” Thẩm Lan không ngoảnh lại mà nhìn về xa xăm, u oán hỏi.

“À.” Lòng gã rối lên, đáp theo ý thức.

“Tôi không muốn chiêu thân nhưng bị bức bách, đành đưa ra hạ sách đó. Vốn cho rằng với thực lực võ tông của tôi, không có ai trong số người đến dự chiêu thân chống chọi được tiếng địch của tôi, ai ngờ thực lực của công tử vượt ngoài dự liệu.”

Thẩm Lan không thấy phản ứng của gã, nói tiếp: “Tôi thấy công tử không phải người dai dẳng nên mới nói thẳng ra. Hy vọng công tử rút khỏi lần tuyển thân này, giữa chúng ta còn có thể giữ được chút danh dự với nhau...”

Hồi lâu không thấy gã phản ứng, cô lấy làm lạ quay lại. Chợt một cơn gió lướt qua, kéo lớp sa mỏng che mặt xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ. Diệp Phong run lên trong lòng, hồi ức từ ba năm trước dâng tràn, không nén được nữa, bước tới giang tay ra ôm cô.

Mắt Thẩm Lan ánh lên tia kinh ngạc, không ghét bỏ hành động vô lễ của gã, nếu là nam tử khác mà dám lớn mật tiếp cận cô như vậy tất đã bị đá văng. Cảm giác kỳ diệu đó khiến cô cực kỳ kinh ngạc, bất quá thân hình vẫn lách đi mấy thước, nhặt nhẻo thốt: “Công tử xin hãy tự trọng!”

“Thẩm Lan, huynh nhớ muội.” Tiếng gọi của gã như sét đánh vào lòng thiếu nữ.

Thẩm Lan...Thẩm Lan...Cái tên đó, cảm giác quen thuộc đó, lâu lắm rồi không ai xưng hô với cô như vậy, dù ở Bích Thủy cung chỉ có sư phụ và sư muội biết tên thật của cô. Cô ngậy người nhìn gã như muốn nhìn thấu, cả hai sững sờ bất động.

Hồi lâu gã mới định thần lại, lật tay lấy ra một viên đơn dược xanh biếc, tay còn lại khẽ hút hơi sương quanh đó vào lòng tay hòa tan viên thuốc. Hai tay gã xoa xoa lên mặt một lúc rồi thở phào, buông tay ra.

“A!” Thẩm Lan hô khẽ, ngẩn ngơ hồi lâu, mắt ầng ậng nước, lao vào lòng gã. Diệp Phong khép tay lại. Yếu yến oanh oanh có phải thế này không?

Hương thơm chỉ có ở thiếu nữ, hơi thở ấm áp của thiếu niên, cả hai tham lam hít hà mùi vị của nhau, niềm hạnh phúc đã lâu không được tận hưởng dâng lên trong lòng, như nước suối hiền hòa chảy khắp toàn thân, sa vào là không thể rút chân ra.

“Ta đã nói nhất định sẽ đến gặp muội mà.” Hồi lâu sau, gã nâng mặt cô lên, nhìn thẳng rồi lẩm nhẩm.

“Phong! Là huynh thật sao?” Mặt cô ửng hồng, đẹp dễ khôn cùng.

“Là ta. Thẩm Lan, sau cùng cũng gặp được muội.” Giọng gã run lên vì kích động.

Ba năm chờ đợi, ba năm ngóng chờ. Đến giờ đã thành công viên mãn! Song phương nhìn nhau thâm tình, như bị sức hút nào đó lôi kéo, từ từ khép lại với nhau, khó lòng chia tách...

“Phong! Vì sao huynh lại cải trang? Hại muội cho rằng huynh không đến?” Thở lòng nhớ nhung xong, thẩm Lan tỏ vẻ oán trách.

“Là vì...” Gã ngửi mùi hương thiếu nữ, kể lại từ lúc bị Quỷ Kiếm ám sát. Cả hai nắm tay nhảy ngồi xuống, thẩm Lan tựa vào lòng gã, không muốn rời xa.

Khi nghe đến đoạn gã bị võ tôn truy sát, cô đưa tay ngọc lên che miệng, dù gã đang ở bên mà cô không khỏi giật mình lo sợ. Rồi lại cảm thán khi nghe đến việc thánh giả xuất hiện, ban cho gã Võ Nguyên thánh lệnh.

“Thẩm Lan, muội có biết thánh địa không?” Gã đột nhiên dừng lại hỏi.

“Huynh từng nghe sư phụ nói tương lai huynh sẽ được thánh địa chọn. Huynh chỉ biết thánh địa là nơi cao hơn ngũ hành tông, còn tình hình tường tận thì có lẽ chỉ sư phụ mới biết.” Thẩm Lan lắc đầu.

“Tu vi của muội còn cao hơn ta một chút, được thánh địa chọn cũng là đương nhiên. Chỉ là vì sao họ lại tìm ta trước?” Gã cười hỏi.

“Muội biết việc đó, hạch tâm đệ tử trong ngũ hành tông có tông môn che chở bồi dưỡng, cứ việc an tâm tu luyện đạt đến trình độ nhất định thì được đưa đến cho người thánh địa chọn. Người tự tu luyện như huynh mà phù hợp tiêu chuẩn của thánh địa hiếm lắm, một khi xuất hiện đều là tài năng kinh diễm tuyệt luân, thánh địa vì thế phải ban Võ Nguyên thánh lệnh cho huynh làm hộ thân phù.”

Cô khẽ mỉm cười, bàn tay ngọc vuốt ve gò má gã, cười ranh mãnh: “Thực lực chân chính của huynh chắc không thua muội. Ban này ở diễn võ đài, huynh quá nổi bật mà muội không chú ý, thật sự đáng tiếc.”

Lúc đó cô đang nhớ nhung, lại kinh ngạc trước việc Diệp Phong phá Huyền âm diệu để nên không để ý đến việc xảy ra, chỉ lơ mơ có ấn tượng. Giờ nhớ lại cô còn tiếc nuối.

“Tiếc gì hả, nếu muội thích nhìn cảnh ta đánh người khác thì ta sẽ bắt tên Kim Thiên Dực giả dối đó đến đây giáo huấn một phen, được không?” Diệp Phong cười.

“Vì sao huynh lại xung đột với Kim sư huynh? Y thật ra hiếm khi đeo đẳng muội.” Thẩm Lan nhún mày khuyên.

“Là vì muội không thấy bộ mặt thật của hắn.” Diệp Phong cười lạnh, kể lại những gì vừa xảy ra.

Lúc nghe nói võ tôn đó là do Duệ Kim tông phái đi, chính thị Kim Thiên Dực sai khiến thì cô nổi giận, mặt phủ sương lạnh, sát ý thoáng hiện.

“Kim Thiên Dực! Người dám lừa ta như thế hả.” Thẩm Lan không gọi hắn là sư huynh nữa, rõ ràng không còn coi hắn là bằng hữu. “Chả trách hắn hỏi han tin tức về huynh từ Tử Linh, hóa ra định trừ diệt. Ta nhất định sẽ giết người.”

Diệp Phong ôm chặt lấy cô, cười nhẹ tênh: “Đó là so kè giữa nam nhân với nhau, muội đừng nhúng vào. Muội là đệ tử Bích Thủy cung, dính vào chuyện này thì bất lợi với sư môn.”

Cô gật đầu nhắc nhở: “Bất quá Kim Thiên Dực đã là nhất giai võ tông, tu luyện võ kỹ và bí pháp cấp cao nhất của Duệ Kim tông, phong...”

Gã tin ngẩng lên cười: “Ban này ta đã so tài với y, muốn giết y dễ như trở bàn tay.”

“Chỉ là làm thế nào thực hiện một cách thần bất tri quỷ bất giác mới khí. Ta có Võ Nguyên thánh lệnh hộ thân nhưng không muốn chạm vào cả Duệ Kim tông.”

OOo

“Tử Linh sư muội! Sư thư muội sao lại cùng kẻ đó vào trong lâu thế mà chưa đuổi ra?” Kim Thiên Dực tỏ vẻ lo lắng.

Hắn cho rằng Phong Diệp mà không phải là Diệp Phong thì Thẩm Lan không đời nào chịu nói chuyện lâu, tất sẽ đuổi đi. Giờ đã qua hai canh giờ mà không thấy gã đi ra, khẳng định chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất hai người trò chuyện rất hợp ý, hoặc là có ẩn tình nào khác. Việc đó hắn không muốn thấy. Với hắn, tốt nhất là Thẩm Lan chỉ tiếp xúc với một nam tử là hắn.

Thứ hai là gã quyết tâm có được cô, cứ lẳng nhặng bám theo. Thẩm Lan không phải đối thủ, tất nhiên không đuổi được.

Dù thế nào, hắn phải trông thấy mới yên lòng.

329. Chương 329 : Không Hoan Nghênh Người

“Nhưng sư thư nói là không cho phép muội và sư huynh và quấy nhiễu họ.” Tiểu nha đầu chớp mắt. Kỳ thật cô bé rất thích ở một mình với Kim Thiên Dực, dù chỉ thấy hắn nhấp nhóm đi lại thì cô bé cũng vui sướng vô cùng.

“Sư thư của muội không hiểu y thôi, muội nghĩ mà xem, ngay cả huynh cũng suýt thiệt thòi với y, vạn nhất y có ý đồ gì mà sư thư của muội không hề phòng bị, chẳng phải tệ lắm sao?” Kim Thiên Dực kích động tiểu nha đầu, hắn biết mình mà xông vào sẽ khiến Thẩm Lan phản cảm, nhưng có tiểu nha đầu làm lá chắn thì khác, hắn chỉ cần bảo là đi cùng thì không sao.

“Tại Bích Thủy cung, tên đại xấu xa đó dám làm gì sư thư? Hừ.” Tiểu nha đầu ngây thơ nhưng không ngốc. Xưa nay cô bé thân cận Thẩm Lan nên không muốn trái lời cô.

“Chi bằng thế này, hai chúng ta cùng vào, lên nhìn xem sao. Nếu họ không xung đột gì thì chúng ta lên quay lại, không để sư thư của muội phát giác. Nếu sư thư của muội có phiền hà gì thì chúng ta đến giúp, thế nào?”

Không cưỡng lại được dụ dỗ của Kim Thiên Dực, tiểu nha đầu hơi xung động, khẽ gật đầu.

Cả hai thu liễm khí tức, lặng lẽ đến gần căn nhà tranh.

“Tựa hồ không có động tĩnh gì, kim đại ca, chúng ta về thôi. Vạn nhất bị sư thư phát hiện thì không ổn đâu.” Tiểu nha đầu khẽ nhắc.

“Chúng ta vòng qua gian nhà, ở xa nhìn vào, xác nhận không có gì thì vòng về.” Kim Thiên Dực bắt cam tâm, nhón chân đến sau một khối lảng thạch, thò đầu lên nhìn về hậu phong ngoài xa.

Lập tức, cảnh tượng khiến hắn há hốc miệng, lửa ghen bùng cháy đập vào mắt. Ngọc Dịch tiên tử như con mèo hiền hòa nằm trong lòng một nam tử, gương mặt tuyệt mỹ còn vương nét e thẹn, càng khiến người nhìn động lòng. Hắn nghiêng rằng kèn kẹt, hai tay nắm như muốn bắt máu ra.

Sao lại thế được! Ngọc Dịch tiên tử xưa nay lạnh lùng sao lại thân mật với một nam tử lạ mặt đến thế? Sắc mặt Kim Thiên Dực nhanh chóng sầm xuống, nảy sinh xung động chỉ muốn xé xác Diệp Phong, nhưng sau cùng lý trí vẫn thắng được lửa giận. Hắn chưa bao giờ là người lỗ mãng, trước khi làm rõ mọi chuyện, hắn không muốn để lại ác cảm cho Ngọc Dịch tiên tử.

“Ồ? Sao lại là tên đại xấu xa đó!” Tiểu nha đầu không hiểu đến từ lúc nào, nhìn xéo thấy gương mặt Diệp Phong thì tỏ vẻ vừa thẹn vừa giận.

“Tên xấu xa nào?” Kim Thiên Dực chỉ chú ý thấy y phục của nam tử không thay đổi, được tiểu nha đầu nhắc nhở mới nhận ra dung mạo của đối phương khác hắn, lòng chìm hẳn xuống, dấy lên cảm giác không lành.

“Là tên xấu xa mà Lan sư thư đợi suốt ba năm qua. Ồ, sao y lại đến? Người ban nãy đâu?” Tiểu nha đầu đặt tay lên môi, tỏ vẻ nghi hoặc.

“Tử Linh sư muội, chắc chắn đó là Diệp Phong?” Kim Thiên Dực nghiêng rằng hỏi.

“Hừ, y có biến thành tro muội cũng nhận ra.” Nhớ lại việc năm xưa bị gã bắt nạt, tiểu nha đầu giận không nói thành lời.

Hay cho xú tiểu tử giao hoạt, lại đi dịch dung. Nhưng Huyền Kim có thể biết tuổi tác của gã, chỉ cần gã đến từ Vân Châu thì Huyền Kim không thể nào để thoát.

Thật ra có chuyện gì? Huyền Kim đến giờ còn chưa trở về, cũng không truyền lời đến, thật không hợp với tác phong của hắn.

Trước đó hắn cho rằng Diệp Phong không đến, khẳng định đã bị Huyền Kim giải quyết, huyền Kim không hỏi ứng gì thì hắn cũng không lo lắng. Giờ nghĩ kỹ lại mới thấy nhiều chỗ đáng nghi. Chỉ là hắn không sao nghĩ được đường đường siêu cấp cường giả cấp vô tôn lại bị thất giai vô sư hạ sát. Trong khái niệm của hắn, có khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Hắn từng giao thủ với Diệp Phong, cùng lắm gã chỉ đấu được với cao giai vô tôn còn tru sát đối thủ chỉ là vọng tưởng, trong khi Huyền Kim là vô tôn kia.

Vốn Diệp Phong và Thẩm Lan còn chìm trong niềm vui gặp lại, không để ý đến chung quanh. Kim Thiên Dực nổi giận nên không cẩn thận để lộ sát cơ, khiến Diệp Phong vốn miễn cảm nhận ra.

“Thẩm Lan, xem ra vị Kim thiếu tông chủ này chưa ngã lòng.” Gã đột nhiên cười.

“Nếu không nể tình giao hảo giữa Bích Thủy cung và Duệ Kim tông, muội nhất định giết hắn.” Nhắc đến Kim Thiên Dực, mặt Thẩm Lan lạnh như sương.

Diệp Phong liếc nhìn cô, cười bảo: “Thân là tiên tử mà cả ngày đánh đánh giết giết còn ra thể thống gì?”

“Phong, huynh lại cười muội!” Thẩm Lan hổ thẹn.

“Ai bảo ta trêu muội? Lẽ nào Thẩm Lan nhà ta không xứng với danh hiệu tiên tử.” Gã đứng lên ôm eo cô, khẽ nói: “Chúng ta ra gặp vị Kim thiếu tông chủ đó đi.”

Thẩm Lan bật cười rồi nghiêm túc ngay, lạnh lùng nói về phía tảng đá mà tiểu nha đầu và Kim Thiên Dực ẩn thân: “Tử Linh, hai người trốn cái gì nữa.”

Tiểu nha đầu rón rén đi ra, cúi đầu ra vẻ mắc lỗi, còn Kim Thiên Dực thu liễm lệ khí trong mắt lại rồi mới đi ra.

“Lan sư muội, các vị nói chuyện quá lâu, tử Linh vì lo lắng cho muội nên...” Kim Thiên Dực cười ‘ôn hòa’ định giải thích.

“Kim Thiên Dực, nhà Trúc cư của ta không hoan nghênh ngươi, mau đi đi.” Thẩm Lan không khách khí, cất lời: “Tử Linh, đưa y đi cho tỷ.”

Sắc mặt bình thản của Kim Thiên Dực biến hẳn, hắn vốn cho rằng Diệp Phong đột nhiên xuất hiện nhưng trái tim Thẩm Lan đã có chủ, hắn và cô tạm coi là bằng hữu, tuy cô bất mãn hành vi lên quan sát của hắn nhưng không đến mức đối xử lạnh nhạt chứ nhỉ? Còn đui đi là việc trước đó mấy tháng hắn không tưởng tượng được. Dù với những kẻ đeo bám thì cô cũng chưa từng căm ghét như vậy, mà chỉ lạnh lùng đối đãi.

“Ta nói thêm một câu, nơi này về sau không hoan nghênh Kim thiếu tông chủ, mau về Duệ Kim tông đi.” Diệp Phong nhếch môi trào phúng.

“Ngươi...” Kim Thiên Dực không giữ nổi vẻ ưu nhã nữa, gương mặt anh tuấn trở nên cực kỳ nanh ác.

“Lời Phong cũng là những gì ta muốn nói. Kim Thiên Dực, ngươi đi đi.” Thẩm Lan lạnh giọng quát: “Bằng không, đừng trách ta xuất thủ.”

“Hảo! Hảo!” Kim Thiên Dực nghiêng rằng: “Các ngươi nhất định sẽ hối hận. Lan sư muội, ta sẽ cho muội thấy hắn không có tư cách có muội.”

Đoạn hắn phát tay đi. Tiểu nha đầu liếc Thẩm Lan rồi đi theo.

Diệp Phong. Người được lắm. Người cậy vào quen Ngọc Dịch tiên tử trước mà nói xấu ta trước mặt người ngọc, ta đời nào chịu bỏ qua. Một dung binh không có chỗ dựa như người mà muốn độc chiếm Thiên thủy huyền âm mạch, thật si tâm vọng tưởng! Đấu với ta hử, người chưa có tư cách.

Kim Thiên Dực dậy sóng lòng, cho rằng Diệp Phong nói nhăng cuội gì đó khiến Thẩm Lan đổi thái độ với hắn. Hắn chưa từng lo lắng việc ám sát gã bị lộ vì xác suất gần như bằng không.

Quý Kiếm hiểu rõ quy tắc của hắc ám dung binh, dù thất thủ bị giết cũng không để lộ thân phận hắn. Hà huống, đối phương cũng không biết rõ về hắn, còn Huyền Kim lại càng không thể để lộ thân phận Duệ Kim tông. Hắn đoán rằng Quý kiếm ám sát thất bại khiến Diệp Phong cảnh giác rồi giả trang đến Bích Thủy cung, tránh khỏi việc bị Huyền Kim chặn đường.

Vốn ta không định dùng tới sức mạnh của tông môn, nhưng...Ngọc Dịch tiên tử, đây là cô bức ta. Dù ta không lấy được trái tim cô thì cô cũng phải thuộc về ta. Ha ha ha!

OOo

Mấy ngày tiếp theo, thẩm Lan và Diệp Phong nửa bước không rời, du sơn ngoạn thủy quanh Ngọc Nữ phong, vui vẻ khôn cùng.

Nhiều nữ đệ tử Bích Thủy cung đều kinh ngạc nhận ra Ngọc Dịch tiên tử xưa nay lạnh lùng ít nói lại cả ngày nắm tay một thiếu niên, lúc nào cũng cười như thiếu nữ hoài xuân, khả ái vô vàn. Ai cũng cảm khái, thiếu niên này thật ra là ai mà có ma lực đến mức đó.

“Thẩm Lan, đây là một giọt vạn niên linh ngọc dịch tinh thuần, có thời gian thì muội uống nó, tu vi sẽ đại tiến. Còn giọt linh dịch đã pha làm lễ vật thì muội cứ đem cho người khác.” Đối với Thẩm Lan, Diệp Phong không bao giờ tiếc thứ gì, trước đó gã không trực tiếp lấy ra vì sợ rước lấy phiền hà.

Cô cũng không hỏi gã có được từ đâu mà thu nhận rồi mỉm cười như gã được tắm trong gió xuân, khẽ hôn lên má cô.

Cả hai đang tình cảm triền miên thì tiểu nha đầu đột nhiên chạy vụt đến, mặt đỏ lựng gọi: “Lan thư thư, cung chủ và sư phụ ở chủ điện gọi tỳ, còn cả...Còn cả tên đại xấu xa nữa.”

“Tử Linh, sao muội lại gọi Phong là tên xấu xa?” Thẩm Lan mỉm cười.

“Hắn là tên đại xấu xa, trước đó còn bắt nạt muội. Hừ.”

“Vốn Phong định cho muội lễ vật, xem ra muội không cần...” Thẩm Lan cố ý lắc đầu tiếc nuối.

“Lễ vật gì?” Tiểu nha đầu đảo con ngươi đen láy, đến bên Thẩm Lan kéo tay áo hỏi. Cô không đủ mặt dày đến hỏi Diệp Phong.

“Trong đồng lễ vật kia có một giọt vạn niên linh ngọc dịch đã pha có thể giúp muội nhanh chóng tấn cấp vô tông.” Thẩm Lan mỉm cười.

“Không phải là y tặng cho Lan thư thư sao?” Tiểu nha đầu ngoẹo đầu hỏi.

“Ha ha, lan thư thư của muội không cần.” Diệp Phong biết Thẩm Lan muốn giúp mình lấy lòng cô bé nên cũng phối hợp: “Bất quá muội không vừa mất tên xấu xa này thì ta cho người khác tốt hơn.”

“Không được.” Tiểu nha đầu nhe nanh múa vuốt, chụp tay gã nài nỉ: “Cho ta thì là của ta, lấy đâu ra cái lý đòi lại. Cùng lắm...Cùng lắm sau này ta không gọi người là đại xấu xa nữa, gọi...Gọi là...” Nghĩ hồi lâu mà không biết là gì, gương mặt cô bé đỏ lựng như quả chín rục.

“Gọi là đại ca.” Diệp Phong nịnh.

“Đừng mơ, ta gọi tên người thôi.” Tiểu nha đầu sau rốt cũng hạ quyết tâm, nhìn gã như thể tha thứ.

Cô bé vốn tính trẻ con, lại qua ba năm rồi nên không để trong lòng. Diệp Phong tặng cho lễ hậu, oán nộ gì cũng tiêu tan hết. Chỉ là vì tính kiêu kỳ của thiếu nữ nên ngại ngùng.

330. Chương 330 : Gây Chuyện

“Đúng rồi Tử Linh! Muội nói là cung chủ cũng đến?” Ba người đi nói nhau, thăm Lan đột nhiên hỏi.

“Đúng, hình như còn rất nhiều người của các thế lực khác. Kim đại ca cũng ở đó.” Tiểu nha đầu đáp.

“Tử Linh, sau này đừng nhắc đến hấn trước mặt tỷ.” Thăm Lan tỏ vẻ không vui.

Tiểu nha đầu bĩu môi, hiển nhiên không đồng ý: “Hôm đó Kim đại ca kỳ thật cũng chỉ có hảo ý, lan thư thư đừng giận đại ca. Kim đại ca là người tốt...”

Thăm Lan vuốt tóc cô bé: “Nghe lời sư thư này, sau này đừng qua lại với hấn. Muội còn nhỏ, sẽ mắc lừa hấn mà thôi.”

“Muội sắp mười lăm rồi, không còn nhỏ nữa.” Tiểu nha đầu ưỡn lồng ngực đang tuổi phát dục lên, tỏ vẻ không phục.

Diệp Phong mỉm cười, nháy mắt với Thăm Lan: “Thăm Lan nói sai rồi. Tiểu Tử Linh thông minh như vậy, sao lại mắc lừa.”

“Đúng, đúng.” Tiểu nha đầu gật đầu lia lịa.

“Bất quá...Muốn hiểu rõ một người phải cho rằng người đó xấu xa rồi lên quan sát hành vi. Nếu đối phương biểu hiện không xấu như tưởng tượng thì y là người tốt, còn y xấu như muội tưởng tượng thì...”

“Y là tên đại xấu xa.” Tiểu nha đầu hớn hở tỏ vẻ tán đồng.

“Cũng như tiểu Tử Linh cho huynh là tên đại xấu xa, kỳ thật huynh không xấu như muội tưởng tượng, đúng không?” Diệp Phong cười cười.

“Ừ...Cũng có thể.” Được lợi lộc của gã, tiểu nha đầu miễn cưỡng chấp nhận.

“Giờ huynh coi Kim đại ca của muội là tên đại xấu xa, muốn chia rẽ huynh và Thăm Lan thư thư, còn tìm cách giết chết ta.”

“Không phải, kim đại ca không làm thế.” Tiểu nha đầu lắc đầu quầy quậy.

“Nên sau này muội nên quan sát y nhiều hơn, lưu ý xem y làm gì. Lâu lâu sau mà y không như vậy thì có thể chứng minh Thăm Lan thư thư hiểu lầm y, cũng có nghĩa Kim đại ca của muội là người tốt.” Diệp Phong cười “gian trá.”

Gã hiểu rõ tiểu nha đầu lớn lên trong nông trường ở Bích Thủy cung, tâm trí kỳ thật nhỏ hơn tuổi, cực kỳ ngây thơ, không biết gì về tâm cơ. Cô bé gần như không đề phòng gì với Kim Thiên Dục, thậm chí bị hấn lợi dụng lòng ái mộ của cô bé cho hấn để dò hỏi tin tức. Trước đây gã chưa xuất hiện nên hấn có thể thoải mái giả dối để có được ấn tượng tốt. Hiện tại Thăm Lan và hấn đã trở mặt, khẳng định hấn không cam lòng, nhất định sẽ để lộ bộ mặt thật. Gã gieo hạt vào đầu óc Tử Linh, sau này không lo cô bé không nhận ra bộ mặt thật đó của hấn.

Hơn nữa, chỉ ít trong Bích Thủy cung giúp gã quan sát hấn, không sợ hấn bày trò hoa dạng gì.

Thăm Lan ôn nhu nhìn gã nhưng không nói gì. Cô hiểu dụng ý của gã, ở Bích Thủy cung, cô gần gũi nhất với tiểu nha đầu và sư phụ, tất nhiên không muốn sư muội bị tổn hại gì. Thủ đoạn của Diệp Phong tuy không hay ho nhưng cũng vì muốn tốt cho Tử Linh.

Tiểu nha đầu ngẩng lên trầm tư hồi lâu, thăm hạ quyết tâm, ta nhất định sẽ chứng minh! Kim đại ca là người tốt. Để Thăm Lan thư thư hòa hảo với đại ca.

Cả hai thấy cô bé tỏ vẻ nghiêm túc thì bật cười.

Thoáng sau gã ve cằm: “Sư phụ muội gọi chúng ta là bình thường, nhưng vì sao lại kinh động Bích Thủy cung cung chủ? Còn cả mấy tên thất tông tam bang ngũ thế gia nhúng vào thì không phải tốt lành gì.”

“Dù thế nào cũng không ai có thể chia rẽ chúng ta.” Thăm Lan nắm chặt tay gã, nói kiên định.

“Chia rẽ chúng ta? Hừ, họ chưa có tư cách đó.” Gã cười lạnh: “Sư phụ muội và cung chủ có thái độ gì về chuyện này?”

“Sư phụ rất yêu thương muội, nhất định không gây khó. Cung chủ thì...Khó nói lắm, muội tham gia chiêu thân chính là theo ý cung chủ.” Thẩm Lan đáp.

“Hừ, bà ta tưởng môn hạ đệ tử là vật phẩm giao dịch, mặc cho bà ta đối chác chác.” Gã thầm nổi giận.

“Phong! Việc này không thể trách cung chủ, chủ yếu là áp lực của thất tông tam bang ngũ thế gia. Bích Thủy cung tuy không sợ ai nhưng không thể đồng thời đắc tội nhiều thế lực.” Thẩm Lan vẫn biện bác cho sư môn.

“Chúng ta đến lĩnh giáo xem thất tông tam bang ngũ thế gia có gì bất phàm.” Gã có Vô Nguyên thánh lệnh nên dăng tràn hào tình. Dù là ai cũng không thể cướp Thẩm Lan khỏi tay gã.

OOo

Trong đại điện chính cung Bích Thủy cung, thu Tổ Nhã đứng trên đài cao, cạnh một trung niên nữ tử xinh đẹp cực độ. Nữ tử mặc váy trắng tinh, mái tóc dài đen nhánh được vấn lên cực kỳ trang nhã cao quý, tấm thân lung linh xinh đẹp vô ngần.

Đứng hai bên là thanh niên của thất tông tam bang ngũ thế gia đến tuyển thân và tùy tùng. Đối diện với mỹ phụ trên đài, tất cả đều kính sợ, bà ta là đại biểu của một trong những thế lực mạnh nhất Vô Nguyên đại lục, đồng thời là một trong những cường giả đứng đầu đại lục.

Bích Thủy cung cung chủ - Ninh Thu Vũ! Thực lực, lực giai võ hoàng!

“Cung chủ, việc này phải cân nhắc. Tuyển thân đã xong, hà tất gây ra sóng gió.”

“Tổ Nhã, tỷ biết muội yêu thương đồ nhi nhưng việc này các tông đều không chịu để yên, ta mà nhất ý cô hành sẽ cô lập Bích Thủy cung, ảnh hưởng đến vị thế của bản cung.” Ninh Thu Vũ nói.

“Lúc trước họ yêu cầu Thẩm Lan tuyển thân, chúng ta đã thỏa hiệp. Giờ họ không bằng người ta, bị đào thải rồi còn mặt mũi nào đến kèo nhèo? Hơn nữa Thẩm Lan không gả cho nhà nào thì họ đến sơn môn Bích Thủy cung gây loạn sao?” Thu Tổ Nhã phản bác.

“Tổ Nhã, muội không nên quá che chở cho Thẩm Lan. Việc này không thể thương lượng được.” Ninh Thu Vũ chém đinh chặt sắt: “Diệp Phong đó giấu thân phận đến chiêu thân, khác nào coi thường Bích Thủy cung? Bản cung lẽ nào lại để yên?”

“Chỉ dùng tên giả, sao lại là coi thường? Nếu những người tham dự khác làm vậy, cung chủ thư thư chặc chặc không để ý đâu? Giờ tỷ lấy lý do đó làm khó chúng, có phải mất công bằng không?” Thu Tổ Nhã thoáng giận.

“Vấn đề là Thẩm Lan không phải phổ thông đệ tử!” Ninh Thu Vũ vừa thẹn vừa giận: “Tổ Nhã, muội nên biết Thẩm Lan tuy là đồ đệ của muội nhưng là đệ tử của Bích Thủy cung, có trách nhiệm công hiến tâm lực cho bản cung.”

Cuộc trò chuyện giữa hai người bị thiên địa năng lượng cách tuyệt nên chúng nhân trong điện không nghe thấy, nhưng từ vẻ mặt của hai nữ tử tuyệt sắc tranh luận thì tất cả đều nhìn nhau.

Họ được đầu não các thế lực đánh tín hiệu, nếu Ngọc Địch tiên tử kiên trì không chọn ai khác thì họ có thể đại biểu các phương thế lực, liên thủ trấn áp Bích Thủy cung. Bằng không với thực lực bất quá cao giai võ tông thì sao dám khó dễ lương vị võ hoàng?

Nhưng không phải mọi thế lực đều đến trách móc, tỷ như Thương gia, biết rõ thân phận Diệp Phong rồi thì rút lui tranh đoạt, rời Bích Thủy cung. Vài nhà khác cũng thấy thế lực không đủ, nên rút lui theo. Còn lại chừng mười nhà vẫn mong sẽ được may mắn.

Duệ Kim tông thiếu tông chủ Kim Thiên Dực bất ngờ tuyên bố muốn tham dự cạnh tranh Ngọc Địch tiên tử, lại báo cáo việc Diệp Phong sử dụng giả danh, liên hợp với Thẩm Lan giở trò khi khảo nghiệm bằng Huyền âm diệu để nên mới chiến thắng. Chúng nhân thì nhau kháng nghị, yêu cầu trừng phạt gã thật nặng, ngọc Địch tiên tử phải tuyển thân lại, đối tượng chỉ nằm trong thất tông tam bang ngũ thế gia mà thôi.

Ninh Thu Vũ cũng không vui, thẩm Lan lại chọn Diệp Phong không có bối cảnh gì, hoàn toàn không có ích cho Bích Thủy cung. Diệp Phong quả thật thực lực siêu tuyệt, nhưng sánh được với các thế lực sao? Bà ta hạ quyết định dựa vào đó để lam khó dễ.

Cùng lúc, một nữ đệ tử từ ngoài bước vào thông báo: “Cung chủ! Lan sư muội đã đến.”

“Mời họ vào.” Ninh Thu Vũ không tranh biện với Thu Tổ Nhã nữa, liếc mắt cảnh cáo rồi nói.

Diệp Phong bước lên, hiên ngang vào đại điện, nhìn toàn trường với ánh mắt coi thường. Thẩm Lan cầm tay gã đi theo sau, sắc mặt thanh lãnh nhã nhặn.

Chúng thanh niên tại trường cơ hồ rớt tròng khi thấy bạch sam thiếu nữ ngoan ngoãn đi theo gã. Bình thường Ngọc Dịch tiên tử không có hứng nói với chúng nữa câu, giờ lại đi theo một thiếu niên, hơn nữa dám lớn mật cầm tay vào đại điện thì thật lửa ghen hờn của chúng bùng cháy.

“Tiểu tử ngươi còn không mau buông Ngọc Dịch tiên tử ra.” Một thanh niên nhảy ra, tức giận chỉ vào gã.

“Cút.” Khí thế của gã chợt dâng tràn, sát khí xung thiên quét vào đối phương khiến hắn lùi liên tục, sắc mặt trắng nhợt. Chúng vốn nhung gắm lựa là, chịu sao thấu sát khí như thế? Tất nhiên lạnh mình cực độ.

“Rác rưởi đừng có cản đường.” Gã hừ lạnh, lướt qua mà khiến đối phương không dám động đậy.

Gã liếc quanh một vòng rồi mới tài cung cung kính kính cúi người với Thu Tổ Nhã, cùng Thẩm Lan nói: “Kính chào Thu phong chủ.”

“Sư phụ.”

Tiếp đó Thẩm Lan bái kiến Ninh Thu Vũ, còn Diệp Phong chỉ gật đầu, không hề tỏ ra tôn kính khiến Ninh Thu Vũ giận run người, đã bao giờ bà ta bị coi thường như thế. Thu Tổ Nhã cũng nhú mày, không hiểu gã dựa vào đâu mà cuồng vọng đến thế.

“Ngươi là Diệp Phong giả danh Phong Diệp đến chiêu thân hả?” Ninh Thu Vũ vốn không ưa gã, giờ càng có dịp nổi dóa.

331. Chương 331 : Giao Phong Không Khoan Nhượng

Kỳ thật Diệp Phong không có ý bất kính với Ninh Thu Vũ. Thứ nhất gã không biết bà ta nên không thể có ý kính trọng, thứ hai nghe nói Bích Thủy cung cung chủ khó dễ Thẩm Lan về việc chiêu thân nên càng không có hảo cảm.

Gã gật đầu khách khí với bà ta là vì nể mặt Thẩm Lan. Gã không phải là đệ tử Bích Thủy cung, không có hảo cảm với thất tông tam bang ngũ thế gia, đương nhiên không cần nể nang gì.

Bất quá, với ảnh hưởng của Thẩm Lan, gã cung kính với Thu Tổ Nhã mà quên đi vị cung chủ địa vị tối cao. Trong tình hình trái ngược đó, ninh Thu Vũ ngó lơ được mới là chuyện lạ.

Nghe Ninh Thu Vũ hỏi, diệp Phong biết đối phương cố ý gây khó dễ, cũng hơi nổi giận.

“Diệp Phong là tại hạ, phong Diệp là hóa danh, sao phải mạo danh ai!” Diệp Phong đáp rõ ràng.

“Ngươi đến Bích Thủy cung tham gia tuyển thân, nên mang theo thành ý trăm phần. Vì sao còn sử dụng hóa danh, lại còn dịch dung nữa? Lén lút lút lút như thế thì có ý gì?” Ninh Thu Vũ lạnh lùng trách.

“Nếu muốn qua mặt quý cung thì giờ này đã không khôi phục chân dung đến đối thoại với cung chủ. Tên thật thì sao? Hóa danh thì sao? Tại hạ tựa hồ không làm gì tổn hại đến lợi ích Bích Thủy cung, sao lại bảo lén lút lút lút?” Diệp Phong đáp thẳng thừng.

“Không dám nhìn người đời bằng mặt thật, tất có ý đồ xấu xa.” Kim Thiên Dực đứng ra cười lạnh.

“Nói về ý đồ xấu xa, muốn hỏi vị Kim thiếu tông chủ này, hai tháng trước ở Vân Châu, bị hắc ám dung binh ám sát, may mà thực lực của tại hạ đủ để giữ mình, bắt được hắn. Hắn khai ra người phái hắn đến thuộc Duệ Kim tông, việc này giải thích thế nào đây?” Diệp Phong nhìn Kim Thiên Dực, lạnh lùng hỏi.

“Nếu không vì thế mỗ hà tất dịch dung làm gì, cũng chỉ vì muốn an toàn đến được Bích Thủy cung!” Diệp Phong nói năng gãy gọn khiến nhiều người nghi hoặc, kim Thiên Dực làm cách nào biết được Diệp Phong là tình địch để phải người ám sát gã?

“Đúng là nói láo, người có bằng cớ gì?” Kim Thiên Dực mắt ánh lên tia khác lạ rồi trấn định ngay.

“Không sai, người có chứng cớ không?” Ninh Thu Vũ hỏi.

“Nếu tại hạ đưa ra được chứng cớ, cung chủ sẽ đứng ra trừng trị kẻ chủ mưu sao?” Diệp Phong liếc xéo cười lạnh.

“Đó là ân oán giữa người và người khác, liên quan gì đến Bích Thủy cung, vì sao ta phải giúp người?” Ninh Thu Vũ bật cười.

“Không ai đứng ra vì tại hạ thì vì sao tại hạ phải đưa ra chứng cớ cho các vị? Dù chỉ là hoài nghi, tại hạ cũng có lý do dịch dung khi đi đường, tránh bị mấy con rùa đen nhãi nhép thừa cơ ám toán.” Diệp Phong thần nhiên châm chọc cả Kim Thiên Dực lẫn Ninh Thu Vũ.

Kim Thiên Dực cố nhiên không cãi được, chẳng lẽ lại thừa nhận mình là chủ mưu? đành sầm mặt nhìn gã.

Ninh Thu Vũ giận không nói thành lời. Đưa ra chứng cứ cũng để xác nhận hung thủ, nhưng biết trước hung thủ không bị trừng trị thì chứng cớ đưa ra là uổng phí sao? Diệp Phong quả thật chiếm bảy phần lý, hàm ý khác của gã là nếu ta đưa ra chứng cứ cũng được, một khi xác định tội danh, bà dám giết Kim Thiên Dực hả?

Ninh Thu Vũ tất nhiên không thể giết Kim Thiên Dực, đích xác không thể yêu cầu gã đưa chứng cớ.

“Nhãi ranh dẻo mồm dẻo miệng lắm.” Một cao giai võ tông của Liệt Hỏa tông bước ra gây sự: “Bọn ta không bàn đến việc người mạo danh. Trên diễn võ đài hôm đó, huyền âm diệu đế của Ngọc Dịch tiên tử thiên vị người nên người mới một mình qua được ải. Bích Thủy cung tuyển thân xưa nay theo nguyên tắc công bình, người và Ngọc Dịch tiên tử thông đồng, sao lại thừa nhận được nhỉ.”

“Lão phu thay mặt hai đệ tử bản tông thỉnh cầu thủ tiêu tư cách của tiểu tử này. Ngọc Dịch tiên tử chọn lại một người làm bạn lũ.” Võ tông đó ôm quyền nói với Ninh Thu Vũ.

“Lão thất phu, người nói nhảm.” Thẩm Lan giận run người mắng.

“Ngày tuyển thân, bản phong chủ cũng có mặt, có thể làm chứng, tuyệt đại bộ phận uy lực Huyền âm diệu đế của Lan nhi được Diệp Phong gánh chịu. Y đường hoàng qua được khảo nghiệm.” Thu Tổ Nhã đột nhiên nói.

Chúng nhân đều ngẩn người, huyền âm diệu đế là do bà ta truyền cho Thẩm Lan, bà ta bảo Diệp Phong qua được khảo nghiệm thì ai dám phản bác? Trừ phi dám mạo hiểm hoài nghi võ hoàng, đứng lên chỉ trích bà ta nói dối.

Nhưng ai dám làm như thế? Trừ phi chán sống.

“Chư vị còn gì để nói?” Diệp Phong liếc một vòng, ung dung thốt. Thu Tổ Nhã đứng về phía Thẩm Lan, chút tình này, gã nhớ rõ.

“Có.” Kim Thiên Dực sau cùng không nhân được nữa, bước ra nói: “Ngọc Dịch tiên tử là đệ tử ưu tú nhất Bích Thủy cung, cũng là tinh anh của ngũ hành tông, một tên vô danh tiểu tốt lén lút như người không đủ tư cách sánh vai.”

“Ha ha, nói lý không được thì giả trò hả?” Diệp Phong khinh khỉnh, quay sang phía Ninh Thu Vũ: “Lời hấn nói chỉ đáng được tại hạ coi là đánh rắm, không hiểu cung chủ thấy sao? Cần xem xét tư cách Diệp mỗ hả?”

Câu này cực kỳ độc địa, ý kiến của Kim Thiên Dực bị gã coi là rắm, nếu Ninh Thu Vũ tán đồng thì có khác nào tán thành với một quả rắm?

Thu Tổ Nhã phì cười. Diệp Phong...Người không khách khí với người ta đã đành nhưng sư phụ là người đứng đầu Bích Thủy cung, người đắc tội rồi thì sao mà được như nguyện với Thẩm Lan?

“Bản cung không phải người bất chấp tình lý, chỉ cần người bỏ Lan nhi.” Ninh Thu Vũ sau rốt cũng phát hiện ra rằng Diệp Phong rất khó chơi, lại không muốn mang tiếng cậy thế ép người, bèn dịu giọng: “Ta cho người cơ hội chọn bất kỳ ai trong số hạch tâm đệ tử của Bích Thủy cung, hơn nữa bảo đảm giúp người tấn thăng võ tôn, tuyệt không nuốt lời.”

Bích Thủy cung chủ hứa hẹn như vậy quả giá trị thông thiên, các thanh niên cạnh đó đều thêm muốn. Tấn thăng võ tôn không hề dễ dàng, nhưng nếu có võ hoàng dốc sức trợ lực thì hy vọng rất lớn.

“Người nhìn trúng Lan nhi cũng vì Thiên thủy huyền âm mạch nhưng như thế cũng chỉ nâng cao tỷ suất phá được chướng ngại chứ không tuyệt đối. Giờ ta đảm bảo khi người gặp chướng ngại võ tôn thì sẽ tự tay xuất thủ, chấp nhận tự tổn tu vi phá giải cho người, tỷ suất thành công là trăm phần. Với tư chất của người, qua được ải đó thì sau này thành cao giai võ tôn là đương nhiên, có lẽ còn có thể xung kích võ hoàng cảnh giới...” Ninh Thu Vũ mỉm cười, mắt ánh lên âm hiểm.

Gã chỉ cần hơi do dự sẽ khiến Thẩm Lan không vui. Điểm quan trọng không phải ở gã mà ở thái độ của Thẩm Lan. Nếu cô chủ động không chọn gã thì Ninh Thu Vũ sẽ nắm quyền chủ động tuyệt đối.

Bà ta rất chắc chắn. Điều kiện đưa ra hậu như thế, gã khó lòng chống nổi. Thẩm Lan chỉ vì ba năm nhưng nhớ nên mới chung tình với gã, giờ để cô thấy gương mặt thật của gã chưa biết chừng sẽ thu được hiệu quả kỳ diệu.

Bà ta đợi. Đợi gã khó xử. Đợi xem vẻ thất vọng của Thẩm Lan. Đợi gã bộc lộ nét tham lam của mình.

“Ha ha ha, đề nghị này quá hay.” Gã cười vang.

“Tức là người đồng ý?” Ninh Thu Vũ vui mừng.

Diệp Phong nhìn quanh, nói với thanh niên thất tông tam bang ngũ thế gia: “Cơ hội tuyệt vời này, mỗi đồng ý nhường lại cho vị nào đó tại trường. Trong các vị, chỉ có một người có thể bước ra cạnh tranh với mỗi. Đẳng nào mục đích của các vị cũng là để thăng tu vi. Chỉ bằng thế này, các vị tự chọn một người để Bích Thủy cung cung chủ đích thân xuất thủ giúp đỡ tăng tiến lên võ tôn, còn mỗi chọn Thẩm Lan, cả hai bên đều vui vẻ, thế nào?”

“Cung chủ, đề nghị này của tại hạ có phải thích hợp lắm không?” Diệp Phong nhếch môi.

Thẩm Lan thấy âm lòng, tay ngọc giữ tay gã càng nắm chặt. Cô luôn tin rằng nam tử mà mình chọn không bao giờ phụ lòng cô.

“Người đứng là chấp mê bất ngộ!” Ninh Thu Vũ thấy âm mưu bị phá, thẹn quá hóa giận.

“Mỗi thấy cung chủ mới chấp mê bất ngộ!” Gã gần giọng: “Mỗi và Thẩm Lan thật lòng yêu thương nhau, bà có tư cách gì chia rẽ? Vì các người đều là người của các thế lực đỉnh nhọn ở đại lục thất tông tam bang ngũ thế gia chăng? Các người coi Thẩm Lan là gì. Một công cụ? Một công cụ để để thăng tu vi hả? Đúng là giả dối, tởm lợm, vô sỉ. Đó là khuôn mặt thật của thất tông tam bang ngũ thế gia sao?”

“Lớn mật.” Ninh Thu Vũ sau cùng cũng không nén được nữa, khí thế xung thiên mang theo thiên địa chỉ lực như cơn sóng hữu hình rợp trời tràn tới.

Lách cách. Thể nội Diệp Phong vang lên tiếng khớp xương kêu, thân thể bị ép cong đi, hai gối quỳ xuống, đầu không ngẩng lên được.

“Người mấy lần không coi Bích Thủy cung ra gì, dù ta giết người tại chỗ cũng là đương nhiên.”

“Cung chủ!”

“Cung chủ!”

Thu Tổ Nhã và Thẩm Lan biến sắc, cùng lớn tiếng hô.

“Hắc hắc hắc! Từ đầu các vị đã coi khinh mỗi thì hà cớ mỗi phải coi trọng các vị?” Giọng gã vang vang, ninh Thu Vũ cũng kinh ngạc.

Bà ta hiểu rõ mình xuất ra bao nhiêu sức mạnh, áp lực đó đủ khiến trung giai võ tôn khó lòng động đậy hay mở miệng. Diệp Phong sao còn nói năng lưu loát được như thế?

“Vô hoàng...Quả nhiên lợi hại. Chỉ phát ra khí thể đã khiến ta không kháng cự được.” Gã gắng ngẩng đầu lên, con ngươi bắn ra tia sáng lằng lể hướng lên inh Thu Vũ.

“Đó là đạo lý cung chủ muốn cho mỗi biết? Quyền đầu là chân lý, nắm cường quyền là nắm lẽ phải...” Tay gã hơi run, lấy ra một vật rồi chặt vật mỉm cười: “Đừng quên rằng ở đại lục này, mạnh nhất không phải thất tông tam bang ngũ thể gia!”

332. Chương 332 : Đường Hoàng Dệp Yên Tình Thế

“Lớn lối!” Thấy Diệp Phong bị Ninh Thu Vũ trừng phạt, chúng nhân đều mừng thầm, mong bà ta nổi giận giết gã luôn. Như thế sẽ không còn đối thủ cạnh tranh nữa.

Bất quá Ninh Thu Vũ và Thu Tổ Nhã rung động, với thân phận của họ tất nhiên biết ở Vô Nguyên đại lục thì đích xác không phải thất tông tam bang ngũ thể gia mạnh nhất, đó chỉ thứ người thường nhìn thấy mà thôi. Thiếu niên này sao lại nói vậy.

Ninh Thu Vũ vốn định giết gã, chỉ vì ngại Thu Tổ Nhã còn ở đó, thăm Lan tỏ vẻ thà chết cũng bảo vệ gã nên bà ta mới nương tay. Giờ nghe gã nói vậy thì càng kinh nghi, khí thể giảm đi mấy phần.

Cổ nguyên hoàn xuất hiện trong tay gã, tuy thân thể khó lòng động đậy nhưng thần niệm không hề bị ảnh hưởng.

Vũ. Cổ nguyên hoàn vẽ một vòng sáng xam xám, chụp lên Ninh Thu Vũ, chìm vào thể nội.

Xoạt, thiên địa chỉ lực dồn ép quanh mình gã chợt tan biến. Nền đại điện vì thể nội gã bị dồn ép đến mức đột nhiên bạo phát nguyên lực hỗn hậu, nứt thành vô số vết, lan đến tận đám người đứng hai bên.

Ninh Thu Vũ giật mình với chiếc vòng gã xuất thủ, niệm kinh nghi lan khắp toàn thân. Vòng sáng màu xám nhập vào thân thể, quán lấy khí hải khiến thiên địa chỉ lực tạm thời mất khống chế, tan biến đi. Nhưng với thực lực vô hoàng của bà ta, chỉ hơi động khí hải là đã đẩy bật được vòng sáng về Cổ nguyên hoàn.

Người ngoài nhìn vào, chỉ trong nháy mắt, vòng sáng màu xám của Cổ nguyên hoàn lóe lên, diệp Phong đột nhiên thoát khỏi áp chế.

“Cổ...Vật này ngươi lấy ở đâu.” Ninh Thu Vũ khàn khàn hỏi, ngữ khí không khỏi đôi phần khách khí.

“À, cung chủ biết vật này chắc cũng biết thân phận người tặng cho mỗi.” Diệp Phong vờn người cười nhẹ: “Không hiểu bây giờ cung chủ còn phải xem lại tư cách của Diệp mỗi không?”

“Vật trong tay ngươi chẳng qua là loại kém nhất, thật ra ngươi lấy ở đâu?” Ninh Thu Vũ hơi bình tĩnh lại hỏi.

Lần này đến lượt Diệp Phong kinh ngạc, xem ra Ninh Thu Vũ không chỉ biết Cổ nguyên hoàn mà còn biết cả phẩm cấp. Như thế cũng phải, đường đường thánh địa, nếu chỉ có Cổ nguyên hoàn cầm cố được tôn giả thì quá vô dụng. Dù có bảo bối cấm cố vô hoàng, vô thánh cũng không đáng ngạc nhiên.

“Trên mình tại hạ còn một vật nữa, bất quá cung chủ phải cho hết những kẻ vớ vẩn này ra thì tại hạ mới lấy ra được.” Gã chỉ vào chung quanh, tỏ ra khinh miệt.

Ninh Thu Vũ trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Chư vị, xin mời ra ngoài điện.”

Chúng nhân nhìn nhau, nhưng không dám không nghe lời Ninh Thu Vũ, bèn tỏ vẻ không tình nguyện và kinh ngạc ra khỏi đại điện. Kim Thiên Dực càng oán độc, nhìn Diệp Phong chằm chằm như muốn xuyên thấu mục đích của gã.

Thoảng sau, trong điện chỉ còn lại Thu Tổ Nhã, Ninh Thu Vũ, diệp Phong và Thảm Lan. Ninh Thu Vũ vốn định để Thảm Lan đi ra nhưng gã nắm chặt tay cô, hàm ý cô có thể ở lại.

Ninh Thu Vũ phát tay áo, năng lượng vô hình trùm lên bốn người, dù nói chuyện cũng không thể truyền ra.

“Diệp Phong! Cổ nguyên hoàn do ai cho ngươi?” Ninh Thu Vũ kỳ thật đã nhận định gã có liên hệ gì đó với thánh địa, nếu họ không tặng thì dù gã có Cổ nguyên hoàn cũng không biết cách sử dụng.

Gã tả lại dung mạo và trang phục của hai vị thánh giả, đồng thời lấy thánh lệnh trong nguyên trục ra.

“Vô Nguyên thánh lệnh!” Thu Tổ Nhã kinh hô, tỏ ra kinh ngạc xen lẫn vui mừng. Có thân phận này, gã muốn cười Thẩm Lan dễ như trở bàn tay.

“Người nói là Kim thánh và Thổ thánh tự thân đến đưa Vô Nguyên thánh lệnh cho người?” Ninh Thu Vũ hít sâu một hơi, thăm hỏi hận ban này không ngừng khó dễ gã.

Nếu chỉ có Vô Nguyên thánh lệnh, Ninh Thu Vũ tuy không làm gì được gã nhưng không cần e dè. Chỉ là thánh tiêm hậu tuyển nhân, không thể quan trọng bằng nhất tông chi chủ, hậu tuyển nhân dưới tay bà ta tiến vào thánh địa trong mấy trăm năm nay không biết bao nhiêu mà kể. Đắc tội với một người cũng thế mà thôi, không có gì đáng để ý.

Nhưng tám Vô Nguyên thánh lệnh này lại do lưỡng vị thánh giả đồng thời xuất hiện ban phát thì ý nghĩa hoàn toàn bất đồng. Hơn nữa sau đó còn cho cả Cổ nguyên hoàn, linh khí vốn không thuộc về Vô Nguyên đại lục thì đủ thấy thánh địa trọng thị Diệp Phong thế nào.

Liên hệ với một loạt biểu hiện của gã tại Bích Thủy cung, một thất giai võ sư lại có thực lực siêu nhiên, gần đạt mức cao giai võ tông. Ninh Thu Vũ thậm chí tin rằng gã là người thánh địa ngầm bồi dưỡng, bằng không sao lại có thực lực yêu nghiệt như vậy?

“Mỗ không biết tên hai thánh giả, họ cũng không cho biết.” Diệp Phong đáp thật thà, gã không cần thép vàng lên mặt mình nữa, phản ứng của Ninh Thu Vũ cho thấy chỉ cần Vô Nguyên thánh lệnh đủ khiến bà ta có quyết định rồi.

“Được rồi, ta đã biết, người có Vô Nguyên thánh lệnh sao không lấy ra sớm khiến bản cung hiểu lầm như thế?” Ninh Thu Vũ muốn xuống nước nhưng gã là tiểu bối, bà ta không muốn mất mặt nên ngữ khí tỏ vẻ trách móc.

“Cung chủ có cho mỗ cơ hội biểu lộ thân phận chẳng?” Diệp Phong nhạt nhẽo trào phúng. Nhưng gã cũng không muốn trở mặt với bà ta, mỉm cười bảo: “Hiện tại, cung chủ còn phản đối mỗ với Thẩm Lan nữa không?”

Thu Tổ Nhã thấy Ninh Thu Vũ ngượng ngập thì giải vây: “Diệp Phong, người là thánh tiêm hậu tuyển nhân, địa vị vượt xa người khác, người lại là người duy nhất qua được khảo nghiệm của Lan nhi, Bích Thủy cung sẽ xử lý công bằng. Tuyệt không khó dễ người.”

“Công bằng thì tốt rồi, ha ha ha.” Gã cười có phần cổ quái, Ninh Thu Vũ đành giả bộ không nghe thấy, rặn cười gật đầu.

“Vậy mỗ và Thẩm Lan cáo từ trước. Bọn người phiền nhiễu ngoài kia, phiền cung chủ đuổi đi hộ, mỗ không muốn thấy mặt chúng.” Đoạn gã thi lễ với Thu Tổ Nhã, kéo Thẩm Lan đi luôn.

Chúng nhân ở ngoài điện thấy gã chí đắc ý mãn đi ra thì đều thấp thỏm, nhao nhao vào trong cầu kiến Ninh Thu Vũ.

“Ninh cung chủ, sao lại dễ dàng để hắn đi như vậy?” Một người hỏi, tất cả phụ họa. Thiên thủy huyền âm mạch thì họ đành phải cắn răng chất vấn Ninh Thu Vũ.

“Các người muốn thế nào?” Ninh Thu Vũ đã giận điên người, gương mặt thanh lệ hiện rõ nộ khí. Chúng nhân đến trách móc khác nào chọc vào vết thương của bà ta.

“Hắn mấy phen làm nhục thất tông tam bang ngũ thế gia, không phạt nặng cũng phải phạt sơ, tước bỏ tư cách cầu thân Ngọc Dịch tiên tử, để tứ tông cạnh tranh mới đúng.” Một thanh niên bước ra nói.

Phản ứng của Ninh Thu Vũ cho thấy hậu đãi của Diệp Phong khá mạnh. Nhưng trong lòng chúng, hơn mười thế lực này là đứng đầu Vô Nguyên đại lục rồi, dù hậu đãi của gã đến đâu cũng không thể so được, chỉ trừng phạt nhẹ đã khai ân lắm rồi, nể mặt gã lắm rồi. Ai nấy vì thế đắc ý dương dương đứng trước điện, ra vẻ quyết liệt đến cùng.

Ninh Thu Vũ mắt lóe hàn quang, kẻ đó vắng đi, giáng vào một cây trụ trong điện.

“Phụt!” Y phun máu, trợn mắt trắng dã ngất xỉu.

Chúng nhân cùng hít một hơi khí lạnh. Ninh Thu Vũ thật sự nổi giận rồi.

“Bản cung hiện tại tuyên bố lần này người Lan nhi chọn là Diệp Phong. Việc này do bản cung thân đích thân xác nhận, không ai có quyền dị nghị nữa.” Ninh Thu Vũ lạnh lùng nói, thần thái không ai dám nghi ngờ.

Chúng nhân nhìn nhau, một võ tông lên gân bước ra, cung kính thi lễ: “Chưởng môn các nhà các phái từng dặn dò bọn tại hạ rằng nếu Ngọc Dịch tiên tử không chọn người của thất tông tam bang ngũ thế gia thì không thể cho phép. Ninh cung chủ hôm qua cũng đồng ý với bọn tại hạ sao giờ lại thay đổi? Tuy bọn tại hạ không dám tranh đua với cung chủ nhưng ngày khác chưởng môn sẽ đến lý luận với cung chủ.”

“Hừ, tông chủ, tộc trưởng của các người nếu có gì bất mãn cứ việc đến tìm bản cung, ta sẽ trả lời với họ. Hiện tại...Các người rút hết đi.” Ninh Thu Vũ phát tay, trong điện nổi lên cơn bão năng lượng mềm mại, cuốn tất cả ra ngoài.

Tất cả loạn choạng đứng dậy, kinh ngạc không hiểu sao Ninh Thu Vũ đột nhiên chuyển biến thái độ. Chúng đều cho rằng dù Diệp Phong có đôi chút thân phận cũng không thể so với các thế lực đỉnh nhọn, hơn nữa mười nhà liên hợp yêu cầu mà vẫn bị đuổi thẳng cánh thì thật không lý giải được.

“Lẽ nào...Diệp Phong là con riêng của Ninh cung chủ lưu lạc bên ngoài? Giờ về nhận thân thích.” Một võ tông thì thầm.

“Rất có thể, bằng không dù Ninh cung chủ có bệnh vực hẩn cũng không đến nỗi không khách khí như thế với chúng ta.” Không ít người gật gù.

“Theo ta thì Diệp Phong này không phải con riêng thì cũng có quan hệ thân thiết với Ninh cung chủ. Chúng ta mau về báo việc này cho bề trên biết mà định đoạt.” Tất cả cùng lắc đầu, thở dài tan đi.

Kim Thiên Dực đứng yên hồi lâu, sắc mặt ngơ ngẩn, hai cao giai võ tông đứng cạnh đợi dặn dò.

“Diệp Phong này không hiểu dựa vào đâu mà khiến Ninh cung chủ bệnh vực như vậy? Hẩn chỉ là người của một tiểu gia tộc xa xôi, sao lại...”

“Kim đại ca!” Tiểu nha đầu đứng đợi ngoài điện, không theo bọn Diệp Phong, thấy hẩn thì mới đến gần cất tiếng gọi.

Thấy cô bé, mắt Kim Thiên Dực sáng lên, đột nhiên nhớ đến một việc, nở nụ cười hòa ái.

333. Chương 333 : Long Nhai Giản .

“Kim đại ca thật sự muốn rời Bích Thủy cung sao?” Tiểu nha đầu lưu luyến kéo tay áo Kim Thiên Dực.

“Huynh ở Bích Thủy cung đã ba tháng, sư thư của muội tuyển thân cũng xong xuôi, mấy hôm nữa huynh đệ trong tông của huynh cũng phải về, huynh tất nhiên về theo.” Kim Thiên Dực nở nụ cười đầy mỉa mai, nhẹ giọng: “Tử Linh sư muội nếu nhớ Kim đại ca, cứ cùng sư thư đến Duệ Kim tông, huynh sẽ đưa muội đi chơi.”

“A...Sư thư hiện tại suốt ngày đi cùng Diệp Phong đó, lẽ nào chịu đưa muội đi Duệ Kim tông chơi.” Tiểu nha đầu bắt mắt: “Sư phụ lại bảo muội còn quá nhỏ, không yên tâm cho muội một mình xuất cung. Muội đã là tứ giai võ sư, lợi hại lắm chứ.”

“Đồng thắng Thần châu của Bích Thủy cung các vị hỗn loạn lắm, một tiểu cô nương xinh đẹp, nếu không có thực lực võ tông, đi đâu cũng thập phần nguy hiểm! Tuy muội là đệ tử Bích Thủy cung nhưng không ai dám chắc không bị những kẻ gan lớn bằng trời mạo phạm.” Kim Thiên Dực tỏ vẻ tiếc rẻ: “Bích Thủy cung phong quang tú lệ, tam phong thập thất đảo, coi như huynh đi khắp rồi, chỉ có Ngọc Nữ phong Long nhai giản mà muội đề cập đến mà huynh chưa từng thấy, thật tiếc.”

“Cái gì? Kim đại ca muốn đến Long nhai giản?” Tiểu nha đầu kinh ngạc ré lên.

“Huynh từng nghe gia sư nhận xét rằng tam phong của Bích Thủy cung thì Ngọc Nữ phong đẹp nhất, mà hung vĩ nhất ở đây lại là Long nhai giản.” Kim Thiên Dực ra vẻ ‘háo hức’: “Tiếc là lần này huynh đến đây lại không có duyên với Long nhai giản, thật phí chuyến đi.”

“Kim đại ca thật sự muốn đến Long nhai giản thì muội có thể giúp đại ca toại nguyện.” Tiểu nha đầu ngẫm nghĩ rồi mím môi nói.

“Thật ư?” Kim Thiên Dực mặt lộ hồng quang, hưng phấn hỏi.

“Yêu thú đó không biết đệ tử Bích Thủy cung, chỉ nhân tấm bài đeo. Bất kỳ ai đeo bài là nó không tấn công.” Tiểu nha đầu gật đầu: “Bất kỳ ai mà không đeo thì vào phạm vi Long nhai giản là bị nó nuốt sống.”

“Chưa từng có ngoại lệ?”

“Chưa từng. Có một lần một sư thư áp tải mộ tên cùng hung cực ác bắt được ở ngoài cung đến đó tế tự yêu thú, không cẩn thận bị ác đồ làm rớt bài đeo, sau rớt bị yêu thú nuốt chửng luôn.” Tiểu nha đầu vẫn còn hoảng sợ.

“Yêu thú đó có lai lịch thế nào, đến Bích Thủy cung mà không ai hỏi đến?” Kim Thiên Dực trước đó không đến ý đến yêu thú mà Tử Linh nói, giờ nảy ra một kế nên không hỏi hiểu kỳ.

“Chuyện đó muội không biết...Đại khái không lâu sau khi sư phụ đưa Lan sư thư về Bích Thủy cung thì yêu thú không mời mà đến, chiếm cứ Long nhai giản. Cung chủ từng đến giao thiệp với nó, còn đấu một trận nhưng kết quả bất phân thắng phụ!” Tiểu nha đầu kể: “Tuy cộng thêm sư phụ và hai vị phong chủ khác thì có lẽ thắng được nó nhưng tru sát thì không thể. Nên cũng chủ cũng e ngại, không dám bức ép quá, sau cùng đạt thành hiệp nghị. Yêu thú không công kích đệ tử Bích Thủy cung còn Long nhai giản tạm thời trở thành sào huyệt của nó. Còn nữa khi Bích Thủy cung bắt được kẻ cùng hung cực ác thì mang đến tế tự cho nó.”

“Để báo đáp, yêu thú đó đồng ý giúp Bích Thủy cung thủ hộ sơn môn, nếu bản cung gặp nạn thì nó cũng đồng ý xuất thủ tương trợ. Sau rốt mọi việc cũng xong xuôi.”

“Ninh cung chủ chỉ ngang với nó?” Mắt Kim Thiên Dực ánh lên gian hiểm, ngoài miệng khẽ thở dài: “Chẳng phải là hoàng cấp yêu thú sao?”

“Đại khái là vậy.” Tiểu nha đầu nghiêm mặt: “Tuy đại ca đeo bài của muội, không bị yêu thú công kích. Nhưng nếu không mang theo người hiền tế, lại là nam tử thì muội e yêu thú...”

“Tử Linh sư muội bắt tất lo lắng quá, yêu thú tuy không phải nhân loại nhưng đạt đến hoàng cấp thì linh trí đầy đủ, biết cả tiếng người nữa.” Kim Thiên Dực cố ra vẻ nhẹ nhàng: “Chỉ cần huynh đeo bài, lại không mạo phạm thì chắc nó không khó dễ gì. Nếu nó thật sự bất mãn, lập tức huynh thoái lui là được, nhìn thấy bài đeo, tin rằng nó không vi phạm lời hứa với Bích Thủy cung.”

“Vậy...Được.” Tiểu nha đầu lại dặn: “Việc này không được để sư phụ, sư thư biết, không thì sẽ mắng muội gây loạn. Sư huynh không nên ở lại Long nhai giản lâu, yêu thú đó hung hãn lắm, không thích bị quấy nhiễu, nếu chọc giận nó thì bài đeo cũng không cứu được sư huynh đâu.”

“Hiểu, hiểu.” Kim Thiên Dực gật đầu mỉm cười, nét tàn khốc lóe lên trong mắt.

OOo

Lại qua mấy ngày.

“Nào, tiểu Hôi, để ta giới thiệu với người. Đây là Thẩm Lan, người trong lòng ta.” Một tay Diệp Phong ôm eo Thẩm Lan, một tay bưng Tiểu Hôi đưa đến trước mặt cô cười hì hì.

Tiểu Hôi mấy hôm trước đòi một nguyên đơn, ăn xong ngủ liền gần mười ngày giờ mới tỉnh. Diệp Phong liền giới thiệu cho nó.

“Oa, tiểu hâu khả ái quá, thật sự như lời huynh nói là tứ giai yêu thú ư? Sao nhìn không giống nhỉ?” Thẩm Lan hiểu kỳ nhoi người đưa tay, định vuốt đầu Tiểu Hôi.

Nó lắc đầu, nhe răng hung hãn khiến cô giật mình. Nếu không vì thấy cô thập phần thân mật với Diệp Phong thì nó không chỉ dọa nạt đơn giản như vậy đâu.

“Xấu tính.” Diệp Phong nghiêm mặt, nhấc một tay nó lên, ra vẻ giáo huấn: “Thẩm Lan là người trong lòng ta, ngươi phải thân mật một chút, hiểu chưa?”

“Người trong lòng. À...Khỉ trong lòng, hiểu không?” Thấy Tiểu Hôi hoang mang, gã vừa buồn cười vừa bực.

“Ai là khỉ trong lòng huynh...” Thẩm Lan trừng mắt nhìn gã, khẽ đưa tay ngọc ra, không vuốt đầu Tiểu Hôi mà đưa đến trước mặt nó, nắm tay hữu hảo.

“Tiểu Hôi phải không? Ngươi là bằng hữu của Phong, cũng là bằng hữu tốt của ta. Sau này chúng ta nên thân nhau.” Thẩm Lan cười ngọt ngào.

Tiểu Hôi mơ màng ôm lấy tay ngọc, không giẫy giụa nữa. Linh trí của nó không thấp, cảm thụ được Thẩm Lan có thiện ý, cô và Diệp Phong lại phi thường thân mật, nó thân thiện với gã nên bản năng kháng cự cũng bớt đi nhiều với những người gần gũi của gã.

Thoáng sau cô đã ôm được nó lên treu. Tiểu Hôi cũng chấp nhận cho cô thành người thứ hai nó chịu thân cận.

“Thẩm Lan, muộn rồi, ra về đây.” Thái dương lặn xuống núi, gã ở trên một hòn đảo nhỏ trong Bích Thủy hồ, cùng bọn Bách Lý Hàn, thẩm Lan ở Nhã Trúc cư trong cung. Cả hai tuy gần bó nhưng chưa vượt qua lễ số.

Bọn Bách Lý Hàn đã chọn được bạn lữ trong kỳ chiêu thân, giờ đang ở tại nơi Bích Thủy cung an bài, gần chỗ Diệp Phong. Họ về đi cùng và tạm thời lưu tại Bích Thủy cung.

Bình thường, người tuyển thân thành công phần lớn sẽ ở lại Bích Thủy cung ba tháng rồi đưa bạn lữ về thành thân. Nữ tử sau đó ở lại tiếp tục tu luyện hay về nam phương thì Bích Thủy cung không can thiệp. Nhưng hạch tâm đệ tử như Thẩm Lan lại lấy người ngoài thì cực kỳ hiếm có, cụ thể thế nào không thể định luận được. Bất quá Diệp Phong tạm thời nhàn rồi, cứ ở lại Bích Thủy cung đã.

Hai người chia tay, Diệp Phong đi xuống Ngọc Nữ phong, gặp Kim Thiên Dực tựa hồ đợi sẵn trên đường.

“Không phải Kim thiếu tông chủ sao? Định giở trò gì ở đây?” Cảm tri cảnh giác của Diệp Phong trải ra, phát giác quanh đó chỉ có Kim Thiên Dực nên nhẹ nhõm, lạnh giọng trào phúng.

Gã chỉ hận không thể giết ngay hần nhưng vì e dè đang ở Bích Thủy cung nên không tiện xuất thủ.

“Diệp Phong các hạ sao lại nói năng không khách khí như thế? Tại hạ đến đây chỉ muốn trò chuyện, có thể nể mặt chăng?” Kim Thiên Dực mỉm cười giả dối, mời mọc.

“Ta không có gì để nói với ngươi. Ngươi tính toán gì, lẽ nào ta lại không biết.” Gã hừ lạnh, không thêm để ý tới hần, định đi vòng qua.

“Không hiểu tính mạng bốn thanh niên Bách Lý, tần gia, tằng gia có đáng nói không?” Kim Thiên Dực ung dung.

Diệp Phong đứng phắt dậy, lạnh lùng nhìn hần: “Ngươi làm gì họ?”

“Ngươi không cần kích động. Chi bằng chúng ta tìm nơi yên tĩnh nói chuyện...Yên tâm. Ta không lấy mạng bốn người đó đến uy hiếp ngươi rồi bỏ Ngọc Địch tiên tử. Thật ra bốn người đó vẫn như thường, ta không quý nhiều họ.” Kim Thiên Dực mỉm cười thần nhiên.

“Đây là Bích Thủy cung, ngươi dám làm loạn?” Gã thoáng giận, tin rằng Kim Thiên Dực hiện giờ chưa động đến bọn Bách Lý Hàn.

Tự ý động thủ trong Bích Thủy cung, tội lỗi không nhỏ. Kim Thiên Dực hiển nhiên chỉ tạm thời lấy tính mạng họ uy hiếp gã, nếu gã đi cùng hần đến chỗ vắng, không cần đoán cũng biết hần không có ý tốt, khó nói có bấy rập gì đợi gã hay không.

Nên gã không muốn mắc hờm.

“Làm loạn? Ta tất nhiên không dám.” Kim Thiên Dực lẩm bẩm: “Với thân phận của ta, dù ngộ sát mấy kẻ cầu thân trong Bích Thủy cung, cùng lắm chỉ bị tổng về Duệ Kim tông, do sư môn xử lý...Bể quan mười năm là hình phạt nặng nhất.”

“Thật ra người định thế nào?” Diệp Phong hít sâu một hơi, tức giận hỏi. Tuy Kim Thiên Dực có lẽ đang hư trương thanh thế nhưng nếu vì gã mà khiến bọn Bách Lý Hàn gặp nguy hiểm thì gã không muốn thấy.

334. Chương 334 : Hoàng Cấp Yêu Thú .

“Diệp Phong, người sợ sao? Cho rằng ta giảng bầy người?” Kim Thiên Dực tỏ vẻ chế nhạo, nhạt nhẽo nói: “Ta biết người không dễ dàng đồng ý nói chuyện với ta, bắt đắ dĩ dùng hạ sách ày ép người. Chỉ cần người nói chuyện với ta một lần, mọi việc sẽ tiêu tan hết, sau này ta cũng không bám theo Lan sư muội nữa, người thấy thế nào?”

Diệp Phong hơi trầm ngâm, nghĩ ngợi: Gã còn hai con bài tẩy là Thần thông thuật và Cố nguyên hoàn, tuy gã từng sử dụng Cố nguyên hoàn với Ninh Thu Vũ nhưng bằng vào nhân quang của Kim Thiên Dực tất không biết chuyện gì xảy ra. Tại Bích Thủy cung, chân chính có tư cách uy hiếp gã chỉ là những vô tôn và vô hoàng của họ. Người do thất tông tam bang ngũ thể gia phái đến, thực lực tối cao chỉ là cao giai vô tông, không đáng sợ.

Cường giả Bích Thủy cung không bao giờ xuất thủ đối phó gã vậy thì thất tông tam bang ngũ thể gia dốc toàn lực thì gã cũng không sợ. Đánh không lại thì chạy, gã còn có Tiểu Hôi đi cùng, càng không có gì phải lo. Hà huống, kim Thiên Dực muốn đối phó gã tất không thể gây ra động tĩnh cỡ đó, bằng không bọn Ninh Thu Vũ biết thì hẳn dừng mơ thoát tội. Gã cứ đi theo xem hẳn định giở trò gì.

“Dẫn đường.” Gã lạnh lùng thốt.

“Được, sẵn khoải lắm.” Mắt Kim Thiên Dực ánh lên hoan hỉ, đi trước nói: “Ta biết một nơi ở Ngọc Nữ phong cảnh sắc đẹp dễ, rất có tiếng tại Bích Thủy cung, cách đây không xa, chúng ta đến đó trò chuyện.”

“Hy vọng người không chơi dao tự cắt tay mình.” Diệp Phong mở rộng tâm thần, cẩn thận theo sau.

“Người có thành kiến quá sâu với ta, tin rằng chốc nữa người sẽ thay đổi thôi.” Kim Thiên Dực cười thản nhiên.

Lòng vòng một hồi, qua mấy con đường mòn, lại qua một bãi đất, cả hai đến dưới một thác nước hùng vĩ, địa thế quanh đó thoáng đãng, cách không xa là khe núi vươn dài, nước từ ngọn thác đổ thẳng vào đó, tiếng nước va vào đá vang lên ầm ầm, bất tuyệt bên tai. Diệp Phong thầm lấy làm lạ, địa thế này không thích hợp bày mai phục, gã cảm giác rõ ràng quanh đó không có người.

Lẽ nào Kim Thiên Dực thật lòng muốn trò chuyện với gã? Vì sao phải dẫn gã đến đây? Có gì phải đến chỗ này mới nói được.

Gã ôm một bụng nghi hoặc, không dám sơ ý chút nào, nhìn quanh xem có phát hiện manh mối gì không.

Kim Thiên Dực lại bước thêm hơn mười bước, ra vẻ say mê: “Nơi này là Long nhai giản, không chỉ linh khí sung túc mà đây thủy nguyên năng lượng, thật sự là chốn tu luyện hạng nhất cho đệ tử Bích Thủy cung.”

“Người thật ta định nói gì?” Diệp Phong bước lên mấy bước, thần sắc hơi cổ quái. Thậm chí gã nảy ra ý niệm, giết Kim Thiên Dực ở đây chắc không ai biết đâu? Bất quá khó chắc vô tông tùy tùng của hắn không biết việc hắn mời gã đến nói chuyện, nếu không biết thì gã sẽ thực hiện được một cách thần bất tri quỷ bất giác.

Ý niệm vừa nảy ra là không ép xuống được nữa. Cứ việc sai Tiểu Hôi đánh lén rồi gã sử dụng sức mạnh nhục thể giết hẳn đoạn ném xuống khe thì dù bị Duệ Kim tông hoài nghi, chỉ cần chúng không tìm ra chứng cứ cũng không làm gì được.

Một thiếu tông chủ mà thôi, giết rồi cũng không thể coi là ảnh hưởng đến căn cơ hoặc đứt đoạn truyền thừa. Duệ Kim tông có vì thế mà truy sát người cầm Võ Nguyên thánh lệnh hay không là việc khác.

Động sát cơ, gã không vội vàng, xem đối phương có mục đích gì đã.

“Người có biết Long nhai giản thích hợp cho tu luyện thể này sao lại không có người chẳng?” Kim Thiên Dực cười đầy đắc ý và trào phúng.

“Vì sao?” Diệp Phong cũng thấy không hay, gã nghĩ thấy mùi nguy hiểm, tuy không hiểu do đâu nhưng trực giác của gã xưa nay rất chuẩn.

Gã rút như ý bóng ra, mặc kệ thể nào cũng cứ tiên hạ thủ vi cường, bắt hấn làm con tin đã.

“Vì nơi này là tuyệt địa.” Kim Thiên Dực thấy gã giới bị thì nở nụ cười lạnh khinh thường: “Đến giờ người còn vùng vẫy nữa sao? Người có biết đối thủ sắp tới là...”

Gã không cho hấn kéo dài thời gian, bản vút tới, như ý bóng biến thành cự chùy, từ trên không giáng xuống.

Ngọn bóng này uy lực kinh nhân, hàm chứa thổ kim tương sinh chi nguyên lực, hơn nữa vận cự lực thuật đến cực điểm. Bóng chưa tới, kim Thiên Dực đã cảm nhận được áp lực hùng hồn, lập tức biến sắc.

“Kim chung tráo!” Hấn khê quát, thể nội kim nguyên tràn ra, hình thành một lớp phòng ngự chắc chắn rực kim quang.

Ầm! Kim chung tráo vỡ vụn, sắc hấn tựa tờ giấy, nhân lúc ngọn bóng ngừng lại thoáng chốc mà lách mình tránh khỏi.

Hấn kinh hoảng, không dám giao thủ, quay đầu chạy đến mép khe núi. Vốn hấn cho rằng thực lực mình và Diệp Phong ngang nhau, tuy hấn kém hơn một chút nhưng đến mức bị gã chế trụ, nên mới dám một mình lừa gã tới đây. Tiếc rằng khi Diệp Phong dốc toàn lực, hấn thậm chí không chống nổi một chiêu, lẽ nào còn không sợ hãi?

“Nạp mạng đi. Xuống làm bạn với võ tôn Huyền Kim trong Duệ Kim tông rầm rộ của người đi.” Diệp Phong càng gia tốc, chỉ vài lần nhấp nhô là đuổi kịp, vung cự bổng định giết hấn trừ tuyệt hậu hoạn.

“Cái gì! Huyền Kim bị người giết?” Kim Thiên Dực rúng động, cảm giác không phải sự thật nổi lên trong óc. Huyền Kim là nhị giai võ tôn, sao lại bị một thiếu niên chưa đạt tới võ tông giết chết? Dù là điên phong võ tông cường giả, muốn đả thương võ tôn cũng không thể nào.

“Không thể nào.” Kim Thiên Dực gầm lên, đồng thời xuất tuyệt chiêu, ngưng nguyên ngự kiếm thuật! Một đạo kim kiếm bay vút ra, tách làm đôi trên không hóa thành cây kéo cắt vào yết hầu Diệp Phong.

Uy lực của võ kỹ này khá cao, diệp Phong không ngạnh tiếp, xoay bổng lại hất kim sắc đại tiễn đao văng đi. Ngưng nguyên kiếm của Kim Thiên Dực tan mất quá nửa, kim quang ảm đạm hấn, cũng vì thế mà hấn thoát đi được hơn mười thước.

“Tế tự đến rồi.” Kim Thiên Dực lao đến rìa khe núi, hô vang.

Diệp Phong nhíu mày không hiểu. Gã không cả nghĩ, đuổi sát đối phương, cự bổng giáng ra, áp lực không kém gì cao giai võ tông, kim nguyên lực kinh nhân bao trùm lên Kim Thiên Dực đã vỡ mặt.

“Ngao!” Dưới khe núi truyền lên uy thế khiến Diệp Phong rùng mình, thiên địa năng lượng quanh đó như ngưng đọng, trời cứng như ý bóng trên không, không thể giáng xuống.

“Quái vật gì nhỉ?” Gã cả kinh, định quay người đào tẩu nhưng không động đậy được.

Ầm! Hồ nước dưới khe núi vút lên thanh sắc trường giao dài mấy trượng, toàn thân phủ vẩy sáng lấp lánh, mỗi cái vẩy lớn cỡ nắm tay, xếp theo quy luật nhất định khiến người ta nhìn vào là có cảm giác quỷ dị đến sởn gai ốc.

Lưng nó lồm chồm gai từ đỉnh đầu xuống đuôi, trên mỗi cái gai lại tua tủa những mũi nhọn hoắt, nối liền với lớp vẩy sắc lẹm như chuối dao bém lấp lánh thanh sắc quang mang, khiến người ta lạnh mình. Dưới bụng nó mọc ra sáu cái chân ngọn trảo ngắn ngắn, cứng như thép luyện, có thể xé nát mọi thứ.

Thanh sắc trường giao bay lên khỏi Long nhai giản, lơ lửng trên đầu hai người, mùi tanh lợm giọng xộc vào mũi Diệp Phong. Hai con mắt như đèn lồng hải nhân của nó phát ra băng lãnh khí tức, con người màu lục càng tỏ thêm nét quỷ dị.

Hoàng uy phát ra, diệp Phong và Kim Thiên Dực không còn cả khí lực động đậy, trở mắt đứng im.

Yêu thú lạnh lùng nhìn cả hai, thấy tấm bài Bích Thủy cung trên eo Kim Thiên Dực thì xì mũi, một dòng khí kinh hồn tràn ra hắt hắt văng đi xa, nằm co quắp run rẩy.

Tiếp đó nó há miệng, hấp lực không thể kháng cự phát ra hút Diệp Phong vào miệng nó.

Gã kinh hãi, cố thoát khỏi khí thế, thân thể kêu tanh tách, thiết bị thuật nhanh chóng phụ thể, hòng giãy giụa lần chót.

Thanh giao tỏ vẻ trên cột, thiên địa chi lực quanh đó chuyển hóa thành đạo đạo lam sắc thủy nguyên lực, như con trăn quấn lấy mình gã.

“Cạch! Cạch!...” Thủy nguyên tuy mềm mại nhưng lực đạo ép xuống lại vượt xa cực hạn của gã, chỉ tích tắc sau, xương cốt toàn thân gã vỡ nát, cơn đau thấu tim chảy lên óc khiến mắt gã tối sầm ngất đi, bị yêu thú hút vào miệng. Như ý bóng rơi đánh choang xuống đất.

Yêu thú lạnh lùng nhìn Kim Thiên Dực, ngó lơ hần rồi lặn xuống hồ.

Kim Thiên Dực kinh hãi hồi lâu mới phát hiện yêu thú nuốt chửng Diệp Phong đã đi rồi, bất giác hớn hở. Thấy như ý bóng của gã rơi bên khe núi, biết là bảo vật bất phàm bèn nhặt lên rồi vội vàng rời khỏi Long nhai giản.

Hần rời khỏi chưa lâu, thanh giao dưới hồ lại nổi lên như nóng lòng lắm, cổ họng nổi lên một cái nhọt to khiến hai mắt nó đỏ ngầu, cực kỳ khó chịu.

Nó găm lên trầm trầm, thể nội sản sinh nguyên lực, từ bụng đẩy lên yết hầu.

“Phụt.” Một thân ảnh xám mờ bị nó phun ra, lặn trên Long nhai giản, chính là Tiểu Hôi đã biến thân, nó ôm chặt Diệp Phong hôn mê bất tỉnh, nhìn Thanh giao với ánh mắt sợ hãi và van xin, thân thể to lớn run lên bần bật.

Thanh giao hiển nhiên cũng là yêu thú huyết thống cao quý, bằng không thể tu luyện đến hoàng cấp. Huyết mạch của Tiểu Hôi có thể hơn một chút nhưng chênh lệch về đẳng cấp khiến nó sợ hãi.

“Mộc nguyên thanh linh hầu?” Yêu thú phát ra tiếng người, hiển nhiên thập phần kinh ngạc: “Ồ đại lục này sao lại còn tồn tại ngũ hành linh thú!”

335. Chương 335 : Yêu Điện .

“Tiểu tử, nể tình huyết thống ngũ hành thánh tộc hiếm có trong linh thú chúng ta, ta không khó dễ người. Người giao nhân loại này cho ta xử lý, ta sẽ đưa người đến một nơi mà linh thú sinh sôi nhiều nhất ở đại lục này. Đợi khi người thật sự trưởng thành, có khi địa vị còn cao hơn ta...” Thanh giao vừa nói vừa nhìn Diệp Phong trong tay Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi ôm chặt Diệp Phong lúi lúi, hiển nhiên không nguyện ý phối hợp. Khi xưa Diệp Phong từng liều mạng cứu nó, nó coi gã là người thân nhất, dù uy áp của đối phương khiến nó run rẩy tận cõi lòng thì nó cũng không chịu khuất phục.

“Hừ, coi người kia, đường đường Mộc nguyên thanh linh hầu sao lại quan tâm đến một nhân loại nhợc tiểu.” Thanh giao bĩu môi khinh thường: “Để ta ăn thịt y là người tự do. Ngũ hành linh thú có huyết mạch, tiềm lực vô hạn, sao lại khuất phục một nhân loại thực lực chưa đến tứ giai.”

“Người muốn thần phục cũng phải thần phục nhân vật bất phàm như điện chủ của bọn ta.”

Tiểu Hôi quật cường bĩu môi, có vẻ muốn liều mạng với Thanh giao.

Thanh giao không cam lòng quật đuôi xuống, hung hăng nói: “Người không giao ra thì ta ăn thịt cả người. Giờ người còn non, thực lực căn bản không phản kháng được ta.”

Tiểu Hôi nóng lòng lắc tay Diệp Phong, nó biết tay gã có nguyên trạch chứa vật phẩm, cũng biết trong đó có nhiều bảo bối. Tư duy giản đơn của nó cho rằng chỉ cần lấy ra mấy giọt vạn niên linh ngọc dịch, có khi dùng để trao đổi tính mạng gã với Thanh giao. Tiếc rằng nó không phải chủ nhân của nguyên trạch, tất nhiên không thể sử dụng, đành ra nó cuống lên gãi đầu gãi tay, mắt ầng ầng nước.

“Chi chi!” Tiểu Hôi ré lên với Thanh giao, có vẻ muốn đàm phán. Nhưng Thanh giao ngó lơ, ngậy ra nhìn nguyên trạc trên tay Diệp Phong, mắt đầy chấn kinh.

“Nguyên lực thủ trạc! Gừ. Gừ.” Thanh giao đột nhiên gầm lên trầm trầm như sấm động, vẻ mặt cổ quái cực độ. Tựa hồ ngưng ngưng, hồi hận...

“Y...Y...Y lẽ nào là tiểu tử mà điện chủ thu nhận ba năm trước?” Thân thể khổng lồ của Thanh giao rơi xuống, gầm lên ai oán: “Giao gia lần này gây ra đại họa rồi.”

“Y chưa chết chẳng?” Thanh giao thò cái đầu khổng lồ đến xem nhưng bị Tiểu Hôi cảnh giác lách đi.

“Ồ...Ồ...Chuyện này...Ta không muốn ăn thịt y, chỉ muốn kiểm tra thương thế!” Thanh giao cười khan ngưng ngưng, như thể đã làm sai. Nó hiểu rõ sức mạnh mình đã sử dụng, dù là võ tông cũng sẽ bị luồng nguyên lực đó ép nát vụn. Hiện giờ thân thể gã còn hoàn chỉnh là đã vượt khỏi ý liệu của nó.

Bất quá tiểu tử này là đồ đệ của điện chủ, có năng lực đó cũng không phải lạ lắm gì. Tiểu Hôi hoang mang trước thái độ trái ngược của Thanh giao, cứ bảo vệ Diệp Phong, không để đối phương đến gần.

“Vô duyên vô cớ sao tiểu tử này lại đến địa bàn của giao gia?” Thanh giao thấy Tiểu Hôi không tin thì đành bó tay, cái đuôi khổng lồ khẽ cuộn lấy cả nó và Diệp Phong, lao vút lên không.

Quanh mình Thanh giao dấy lên thủy nguyên năng lượng mềm mại, đỡ lấy Diệp Phong và Tiểu Hôi, thân thể dài thượt như thanh sắc thiểm điện vạch ngang chân trời lao về phía tây.

“À, nghiệt súc đó sau cùng cũng rời Bích Thủy cung rồi hả?” Ninh Thu Vũ khẽ nhướn mày mở cặp mắt hơi nhắm hờ lai, thoáng tỏ ra vui mừng.

Trên Ngọc Nữ phong, thu Tố Nhã có cảm ứng, mắt ánh lên nghi hoặc: “Lục tức thanh văn giao phụng mệnh y bảo vệ Thẩm Lan, vì sao đột nhiên rời bỏ chức vụ? Lẽ nào y...Xảy ra chuyện gì?”

OOo

Thanh giao phi hành không đầy ba canh giờ là rời khỏi Đông thắng Thần châu, tiến nhập Trung bộ Nguyên châu.

Nguyên châu là châu rộng nhất đại lục, gấp năm, sáu lần Thần châu. Khu vực trung tâm có một nơi khiến mọi cường giả đỉnh nhọn của đại lục nghe tên là biến sắc - Yêu ma sâm lâm.

Đồn rằng Yêu ma sâm lâm không chỉ có nhiều ngũ giai, lục giai yêu thú, mà có cả hoàng cấp thất giai yêu thú! Ngay cả đầu não thất tông tam bang ngũ thế gia đặt chân vào đây cũng gặp nguy hiểm.

Nếu Yêu ma sâm lâm cho có một vài hoàng cấp yêu thú thì không đến nỗi khiến các cường giả đó run rẩy e sợ. Khiến họ kinh sợ hơn hết là ở đây có một vị Yêu vương thực lực vượt xa hoàng cấp yêu thú. Năm xưa ngũ đại thánh giả cùng xuất thủ mà cũng không chiếm được ưu thế với Yêu vương, từ đó Yêu ma sâm lâm trở thành cấm địa của Võ Nguyên đại lục, không ai dám đến gần.

Trời mới tờ mờ, thanh giao đã bay đến Yêu ma sâm lâm, khu rừng rậm rì phía dưới toát lên linh khí dày đặc khiến nó thư thái.

Tiểu Hôi lúc này đã bớt e dè với Thanh giao, thu nhỏ thân hình bằng bàn tay, hiếu kỳ nhìn cảnh sắc bên dưới, mặt đầy hưng phấn. Là yêu thú, nó có cảm giác trời sinh mình thuộc về rừng rậm, yêu ma sâm lâm chứa đầy khí tức đồng loại cực kỳ ám áp và quen thuộc.

Vù. Phía dưới đột nhiên chui ra một ngọn lửa, một con cự điều cổ mọc lông bầy sắc, toàn thân rực lửa kêu quang quác với Thanh giao: “Lão giao! Không ở lại Bích Thủy cung mà quay về làm gì?”

“Liên quan cái điều gì đến người!” Thanh giao không khách khí, tốc độ không hề giảm.

Hỏa hồng cự điều hiển nhiên rất thân thuộc với Thanh giao, vậy cánh bay theo, kêu lên chói tai: “Ta thuộc điều thú, việc liên quan đến điều thì liên quan đến ta. Còn chưa cho ta biết hả?”

“Hỏa loan! Đừng lằng nhằng cản ta cứu người.” Thanh giao ngoác miệng, hỏa loan phát hiện trên mình nó còn Diệp Phong đang thoi thóp.

“Cứu người? Ta không nghe nhầm chứ. Lão gia có lòng tốt như thế từ lúc nào? Ồ...Người này sắp chết mà sao sinh mệnh khí tức còn vượng như thế?” Hỏa loan tỏ vẻ hứng thú: “Người đừng cứu nữa, cho ta ăn thịt luôn là xong. Người ở Bích Thủy cung thường được hưởng thụ khẩu phúc, chắc đã chán rồi, ta đây lâu lắm rồi có được ăn thịt người sống đâu. Cho ta, coi như ta nợ ân tình của người.”

“Cứ đánh rầm chó của người đi.” Thanh giao gầm lên: “Mấy mụ đó thỉnh thoảng đưa đến mấy người, không đủ cho ta nhét kê răng. Chán cái đầu người.”

“Có để ăn là tốt rồi. Bọn ta ở Yêu thú sâm lâm, điện chủ nghiêm cấm không được ăn thịt người sống, lại không có mấy tên ngu xuẩn của thất tông tam bang ngũ thế gia đến tìm chết, thật buồn não người.” Hỏa loan lấy làm lạ liếc Diệp Phong: “Thật ra sao người lại có lòng tốt như vậy, vượt ngàn dặm đưa người này về Yêu điện? Lẽ nào người muốn nhờ điện chủ xuất thủ cứu y? Người không ám đầu chứ hả?”

“Đầu người ám chứ đầu lão tử thì không.” Thanh giao mắng: “Lần này lão giao xui tận mạng, chốc nữa mà điện chủ trừng phạt thì người phải cầu xin giúp ta đây.”

“Thật ra người đã làm gì? Có phải bảo vệ bất lực khiến tiểu thư gặp chuyện gì không?” Quanh mình Hỏa loan dấy lên lửa đỏ, hung ý tăng cao: “Thế thì không cần đợi điện chủ trừng phạt, giờ ta giết tên vô dụng người luôn.”

“Mẹ nó chứ, hỏa loan người đừng gây thêm loạn nữa được không.” Thanh giao e dè vòng qua, gần lên nóng lòng: “Tiểu thư mà có chuyện gì, không cần các người động thủ, lão giao ta đập đầu tự sát lâu rồi.”

Hỏa loan nghe vậy với thu liễm khí thế, cười ngượng ngùng: “Ha ha! Không phải tiểu thư có chuyện gì thì dù người gây ra chuyện lớn thế nào ta cũng giúp được người, thật ra là chuyện gì?”

Thanh giao nhăn nhó: “Ta suýt nữa nuốt đồ đệ của điện chủ...Hiện tại y chưa chết, bất quá ta thấy cũng không lâu nữa...”

Hỏa loan kinh ngạc nhìn Diệp Phong, nhận ra nguyên trạc trên cổ tay, liền tỏ vẻ kinh ngạc. Nó bay theo một lúc, đột nhiên đảo cánh bay nhanh sang hướng khác.

“Khụ khụ. Việc này một mình lão giao người đi nhận tội thì hơn...Với thủ đoạn của điện chủ, tiểu tử này chắc không sao, tin rằng điện chủ trừng phạt người cũng không nặng lắm đâu. Ta còn có việc phải đi trước đây.” Đoạn thân hình Hỏa loan khuất vào rừng tậm.

“Hừ, hỏa loan người đúng là không có nghĩa khí. Ban nãy còn thề sống thề chết giúp ta cơ mà.” Thanh giao run người giận dữ nhưng không làm gì được. Luận tốc độ, nó cười ngựa cũng không theo kịp Hỏa loan, hơn nữa còn phải nhanh chóng đưa Diệp Phong đến chỗ điện chủ.

Nó đành toàn lực phi hành, nửa canh giờ sau đến một di chỉ thoát trông khá đồ sộ.

Di chỉ này giống một dãy cung điện, diện tích chừng mấy trăm dặm, trên những bức tường đá khổng lồ và trụ đá đồ sộ còn những hình vẽ và hoa văn cổ xưa, một vài công trình không cao lắm đứng sừng sững, biểu lộ nơi này vốn hùng vĩ tráng quan thế nào. Tiếc rằng hiện giờ trông không khác nào một phế tích.

Giữa di chỉ vẫn còn một cung điện khổng lồ bị cắt mất một nửa đứng sừng sững. Cửa cung điện có hai yêu thú uể oải nhắm mắt dưỡng thần. Nghe thấy Thanh giao, cả hai mới hé mắt nhìn lên không.

Nằm bên trái là một con mãnh hổ khổng lồ lông trắng vằn đen, đuôi như măng xà vắt lên mình. Bên phải là Cửu vĩ hồ khá nhỏ bé, mớ đuôi to lớn trắng ngần tựa tuyết, cực kỳ đẹp đẽ.

“Lão giao! Sao lại quay về Yêu điện? Xem dáng vẻ hốt hải của người chắc bị ăn đòn hả?” Giọng nói ngọt ngào của Cửu vĩ hồ cực kỳ lọt tai, như tiên âm của tuyệt sắc mỹ nữ.

“Hắc hắc! Tám phần là bị Ninh Thu Vũ đuổi đi, đúng là mất mặt.” Bạch hổ ngoác miệng, không hề khách khí cười nhạo.

“Đánh rầm.” Thanh giao mắng: “Điện chủ có nhà không? Ta phải gặp người ngay, có việc gấp.”

336. Chương 336 : Yêu Vương

Bạch hổ và Cửu vĩ hồ thấy Thanh giao không có vẻ gì đùa cợt thì cùng biến sắc hỏi: “Lẽ nào tiểu thư có chuyện?”

“Không phải. Tiểu thư không sao, bích Thủy cung cũng ổn như Thái sơn thì có chuyện gì.” Thanh giao lắc đầu, ném Diệp Phong và Tiểu Hôi xuống: “Các người xem đi.”

Bạch hổ và Cửu vĩ hồ đảo mắt, cùng dừng lại trên mình Tiểu Hôi.

“Mộc nguyên thanh linh hầu? Lão giao, người phát hiện ngũ hành mộc linh thú ở đâu?” Bạch hổ kinh ngạc: “Linh lực của đại lục này, theo lý thì không thể sinh ra được ngũ hành linh thú.”

“Mộc linh thú này hình như phát dục không đúng...Bất quá hình như sử dụng thiên tài địa bảo gì đó, huyết mạch đang tỉnh lại.” Cửu vĩ hồ mục quang như điện, nhìn đến khiến Tiểu Hôi hơi sợ. Quanh nó toàn là hoàng cấp yêu thú, uy áp phát ra khiến nó run sợ.

Thể nội nó đẩy lên huyết mạch chi lực cuồng bạo, chống lại phần nào khí thể đó, giúp nó đủ dũng khí đối diện với ba yêu thú có thực lực vượt xa.

“Ta cũng không có thời gian để các người xem mộc linh thú, trở về lần này vì tiểu tử này.” Thuận theo ánh mắt Thanh giao, bạch hổ và Cửu vĩ hồ lúc đó mới chú ý đến Diệp Phong.

“Tiểu tử này có gì đặc biệt? Lẽ nào người mang về hiếu kính bọn ta?” Bạch hồ liếm mép: “Nhưng chỉ có một tên thì ít quá. Bọn ta đông thế này thì chia thế nào?”

Cửu vĩ hồ cẩn thận hơn, nhìn nguyên trạc trên cổ tay Diệp Phong, mắt sáng lên nói: “Y là truyền nhân của điện chủ, ai đã thương y thế này? Lão giao, bắt được hung thủ chưa?”

“Cái gì? Truyền nhân của điện chủ?” Bạch hổ kinh hãi ngã nhào xuống đất, cười ngượng ngùng: “Ban này ta không nói gì...Hì hì...Các người cũng không nghe thấy gì.”

Đoạn Bạch hổ ngửi ngửi người Diệp Phong lấy lòng, nhìn Thanh giao đầy cổ quái: “Thể nội tiểu điện chủ tựa hồ chỉ có năng lượng khí tức của lão giao...”

“Nhìn cái gì mà nhìn.” Thanh giao thấy hai đồng bạn mắt sáng lên thì hồ thẹn: “Ta đâu có biết y là tiểu điện chủ, đã thương y cũng có gì lạ đâu.”

“Lão giao chắc suýt nuốt tiểu điện chủ vào bụng.” Giọng Cửu vĩ hồ đầy mê hoặc: “Nếu truyền nhân mà điện chủ khó khăn lắm mới tìm được bị người ăn thịt...Xem điện chủ có rút gân rồng người không, hì hì.”

“Lão giao, anh hùng lắm.” Bạch hổ gơ trảo trước lên theo động tác bội phục, lắc lắc đầu: “Gần đây điện chủ hình như đang tham ngộ gì đó, nếu không có việc gì quan trọng thì không cho bọn ta quấy nhiễu.”

“Nhưng việc liên quan đến tính mạng tiểu điện chủ thì không tính, ta và hồ muội không vào cùng, người tự lo đi.” Bạch hổ nằm xuống một cách không hề nghiã khí, giả bộ dưỡng thần. Cửu vĩ hồ cũng lấy đuôi bọc mình, ngó lơ Thanh giao.

Thanh giao giận dữ kêu oai oái, đối phương vẫn không thềm nghe.

“Được rồi, lão giao ta tự làm tự chịu, không cần các người. Các người chăm lo cho mộc linh thú, ta vào đây.” Thanh giao đành chụp Diệp Phong lên, nhả nhó đi vào.

Bạch hổ và Cửu vĩ hồ thấy Thanh giao đi vào thì lập tức đổi sắc mặt, cùng nhìn chăm chăm Tiểu Hôi đang luống cuống, mắt đầy tinh ranh.

“Tiểu tử, người quá kém. Người là kẻ có huyết mạch tối cao quý của linh thú tộc chúng ta, xem ra bọn ta phải rèn luyện cho người một phen không thì sau này sẽ mất hết uy phong linh thú ở đại lục này mất.” Bạch hổ gục gặc đầu đầy gian trá.

“Bọn ta nhất định khiến người trở thành ngũ hành mộc linh thú đúng nghĩa, ha ha ha.” Cửu vĩ hồ cười khoan khoái.

OOo

Trong đại điện, thanh giao ngoan ngoãn nằm dưới đất, dằng vế hết sức hối lỗi.

Phía trên là một bạch bào nam tử đang ngồi xếp bằng nhắm hờ mắt, quanh mình bao phủ một tầng thanh vụ, linh khí nồng đến độ khiến Thanh giao không nên được tham lam hít mấy hơi, thoải mái hẳn.

Bạch bào nam tử đó chính là sư phụ cách đâu không lấy truyền Nguyên Thần quyết cho Diệp Phong, cũng là người đứng đầu Yêu điện - Yêu vương!

Thanh giao đợi hồi lâu Yêu vương mới mở mắt, hỏi luôn: “Phong nhi sao lại đến Bích Thủy cung? Vì có gì mà xông vào chỗ người ở?”

“Tiểu điện chủ vì sao lại xuất hiện tại Bích Thủy cung thì lão giao không biết, bất quá hôm đó ở Long nhai giản hình như có dấu hiệu giao đấu, lão giao định lên xem thì nghe có người gọi tể tự đã tới. Lão giao tưởng là đệ tử Bích Thủy cung đưa hiến tể tới, bay lên thì thấy một người đeo lệnh bài của Bích Thủy cung, còn tiểu điện chủ không có. Nên lão giao nuốt luôn...”

Yêu vương trầm tư một lúc, phảng phất nghĩ ra một việc, hơi gật đầu: “Phong nhi chắc vì Lan nhi nên mới xuất hiện tại Bích Thủy cung...Bất quá, việc này còn có chuyện lạ lùng, dù nó đến tìm Lan nhi thì sao lại bị coi là tể tự cho Long nhai giản? Lão giao, kể lại cẩn thận tình huống xem nào.”

Thanh giao ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi kể lại rõ ràng tình huống.

“Nam tử đeo lệnh bài? Phong nhi tựa hồ truy sát hấn?” Yêu vương mỉm cười, nhẹ giọng: “Xem ra tiểu tử này không cẩn thận sa vào bẫy của đối phương. Nếu không phải người là thủ hạ của ta, lại biết nguyên trạch thì lần này e rằng nó không thoát nạn. Phong nhi...Còn sơ ý lắm.”

Yêu vương đưa tay hút Diệp Phong đang hôn mê đến bên mình. Ông ta lấy ra một viên sinh hóa đơn nhét vào miệng gã rồi khẽ vuốt tay qua phía trên người gã, thủy nguyên năng lượng của Thanh giao còn lưu trong thân thể gã, dồn ép nhục thể liền bị hóa giải hết. Gã rên lên thoải mái, mặt dần hồng nhuận.

Nhân lúc Diệp Phong chưa tỉnh, yêu vương hỏi tiếp: “Bên mình Phong nhi tựa hồ còn một con mộc linh thú, người có thấy không?”

“A! Điện chủ, lão nhân gia đúng là thần cơ diệu toán, tính ra được cả việc tiểu điện chủ mang theo mộc linh thú. Thật quá ư bất phàm.” Thanh giao đang lo lắng, sợ Yêu vương trừng phạt mình, lập tức dốc hết khả năng vỗ mông ngựa nịnh nọt. Nó tất nhiên không biết, mấy tháng trước điện chủ rời Yêu điện, đã từng gặp Diệp Phong.

“Bạch hổ và hồ muội đang ở bên ngoài trông coi mộc linh thú, chi bằng bọn thuộc hạ để nó vào gặp điện chủ?” Thanh giao định thoát thân.

“Bất tất!” Mục quang Yêu vương đột nhiên lạnh lại, gần giọng quái: “Lão giao! Xem ra ba năm nay người ở Bích Thủy cung quá thoải mái, ngay cả tình huống chưa rõ đầu vào đầu đã nuốt người ta, nếu không vì người biết nguyên trạch hoặc Phong nhi mang theo mộc linh hầu, chẳng phải người đã mắc sai lầm lớn sao. Lẽ nào người không biết Bích Thủy cung không thể có nam đệ tử, trước khi nuốt Phong nhi, người không nghĩ gì cả?”

“Lão giao có lỗi, xin điện chủ trách phạt!” Thanh giao bò dưới đất, ngoan ngoãn nhận tội.

“Hiện lại người đến chỗ Hùng lão lĩnh phạt.”

“Tuân mệnh!” Thanh giao vội vàng lui ra.

Yêu vương xem xét tình hình thân thể Diệp Phong, thấy gã không có gì bất thường thì lẳng không xuất chương, nguyên nguyên lực hồn hậu liền dồn vào óc khiến gã thoát khỏi hôn mê.

“Sư phụ?” Diệp Phong mê mê hồ hồ mở mắt, lập tức giật mình với cảnh tượng: “Đây là đâu? Sao sư phụ lại ở đây?”

“Vi sư cũng không ngờ lại nhanh gặp con như thế.” Yêu vương mỉm cười: “Đây là trung tâm Yêu ma thâm lâm, cũng là Yêu điện. Vi sư chính là Yêu vương hung thần ác sát trong lời đồn. Việc này vốn định đợi khi con có chút thực lực thì cho con biết, nhưng con đã đến Yêu điện thì vi sư không giấu nữa.”

“Sư phụ là Yêu vương?” Diệp Phong ngạc nhiên. Yêu ma sâm lâm là hung địa lớn nhất Võ Nguyên đại lục, gã nghe thấy chuyện này từ lâu, còn đại danh Yêu vương càng như sấm động bên tai. Đồn rằng Yêu vương là nhân vật hung tàn, tay đầy máu tanh, giết người vô tội, thực lực cực mạnh, nhưng gã không sao tưởng tượng người đó là sư phụ.

Trong lòng gã, sư phụ là nhân vật như thần tiên, đâu phải ma đầu hiếu sát?

“Thế nào? Không giống hả?” Yêu vương cười bình thản.

“Dù có thân phận nào, người vẫn là sư phụ mà Diệp Phong tôn kính. Không gì thay đổi được.” Sau cùng gã cũng hiểu vì sao khi sư phụ truyền thụ Nguyên Thần quyết từng nói là tương lai gã sẽ là địch nhân của cường giả cả đại lục.

Là truyền nhân Yêu vương, tất nhiên là đích cho đại lục cường giả nhắm vào. Thân phận gã chưa bại lộ, bằng không...Trước khi gã có thực lực tuyệt đối, bí mật này phải giữ thật nghiêm mật.

“Năm xưa ta thu con làm đồ đệ vì có duyên với nhau, không hề muốn con chia sẻ trách nhiệm gì hết. Nếu tương lai ta không may thì ở đại lục coi như có một truyền nhân...”

“Sư phụ.” Nhiệt huyết trong ngực gã sôi trào, quỳ xuống nói: “n tình của người với con như phụ mẫu tái tạo. Không có người không có Diệp Phong hôm nay. Dù tương lai Yêu điện gặp nạn gì, diệp Phong đều muốn cùng sư phụ gánh đỡ.”

“Ha ha, con có tấm lòng này là ta mừng lắm rồi.” Yêu vương ngạo nghễ: “Tuy ta không phải thiên hạ vô địch, nhưng tại Võ Nguyên đại lục không có ai khiến ta e dè, con không cần lo cho sư phụ. Thực lực hiện tại của con...Ha ha.”

Mặt gã ửng đỏ, hơi thắm hổ thẹn. Nhưng rồi gã nghĩ ngay ra, mình mới tu luyện hơn ba năm mà đã vượt xa cùng trang lứa, gã không cần tự phỉ bạc, sau này tất sẽ trở thành trợ lực cho sư phụ.

Yêu vương như nhận ra lòng dạ gã, khẽ gật đầu.

“Đúng rồi sư phụ, thanh giao...Có phải là yêu thú của Yêu điện? Con nhớ là đã bị nuốt vào bụng...” Gã đột nhiên tỉnh ngộ.

“Ha ha, nơi này là Yêu điện, thủ hạ của ta tất nhiên đều là yêu thú.” Yêu vương cười bảo: “Luận thực lực chân chính, thất tông tam bang ngũ thế gia trong mắt vi sư, muốn diệt dễ như lòng bàn tay.”

337. Chương 337 : Bí Pháp : Thần Thông Biến

Diệp Phong rung động, tỏ vẻ không tin nổi: “Vì sao Yêu điện vẫn ở trong Yêu ma sâm lâm, vì sao thiên hạ cường giả quyết tâm đối địch với sư phụ?”

“Việc này khi thực lực của con đạt yêu cầu sẽ biết thôi. Hiện tại vi sư cho biết chỉ tổ ảnh hưởng đến tâm cảnh của con. Nói chung, nhưng cường giả đỉnh nhọn của thất tông tam bang ngũ thế gia chỉ là con rối, không đáng sợ?” Yêu vương nói: “Địch nhân thật sự của Yêu điện rất mạnh...Bất quá tại Võ Nguyên đại lục, chúng không làm gì được chúng ta.”

“Sư phụ muốn nói đến thánh địa?” Lòng gã chợt lóe lên tia minh ngộ. Thánh địa, yêu điện...Đang đối đầu nhau?

“Ừ, xem ra thánh địa đã tìm tới con.” Yêu vương tựa hồ hiểu ra, mỉm cười.

Gã không giấu, kể lại việc hôm gặp võ tôn, sau cùng hai thánh giả xuất hiện.

“Tốt lắm, quan hệ giữa chúng ta tạm thời không tiện để lộ, giờ con có Võ Nguyên thánh lệnh sẽ bớt được không ít phiền hà.” Yêu vương ngẫm nghĩ một chốc rồi lại nói: “Thánh địa không như con tưởng tượng đâu, mà chỉ là một thế lực, địch nhân của Yêu điện đích xác ở thánh địa nhưng không phải cả thánh địa đều là địch nhân của ta. Đôi khi thực lực của con đạt thành, họ sẽ đón con vào thánh địa, lúc đó con sẽ hiểu hết.”

“Trình độ nào mới coi là thực lực đạt thành?” Gã hiếu kỳ hỏi.

“Bình thường thì ít nhất cũng phải đạt đến hoàng cấp. Bất quá nếu tiềm lực của con được thánh địa công nhận, tôn cấp cũng có thể biết được một vài việc. Năm xưa...Vi sư cũng nhờ thế mà biết đến thánh địa.” Yêu vương như hồi ức lại, mắt đột nhiên đượm nét đau bề.

“Ta quan sát thân thể con, tựa hồ thoáng có dấu hiệu đột phá võ tông. Chỉ bằng con tạm ở lại Yêu điện mấy hôm, vi sư sẽ giúp con một tay.” Yêu vương thu liễm tâm trạng, nhớ ra một việc cười bảo: “Công pháp của Vu vô tộc mà con giao cho ta, tuy ta chưa hoàn toàn tham thấu, bất quá có vài tâm đắc sẽ truyền cho con.”

“À.” Gã hớn hơ: “Lẽ nào tu luyện Nguyên Thần quyết là có thể thi triển Thần thông thuật?”

Thần thông thuật gã nói tới không phải loại cơ sở như cự lực thuật mà là hình thể Thần thông thuật và vu chú Thần thông thuật chân chính.

“Kỳ thật phương pháp tu luyện Nguyên Thần quyết không xung đột về bản chất với công pháp Vu vô tộc. Chỉ là Vu vô tộc khi tu luyện không cố ý tôi luyện khí hải, nhưng công pháp của họ vẫn cần khí hải trợ lực, ta đoán rằng công pháp của họ là lợi dụng khí hải hút nguyên nguyên lực đến cho nhục thân. Nguyên Thần quyết là công pháp thuần túy dẫn thiên địa năng lượng để tu luyện nguyên nguyên lực, nên hơi khác mà thôi.”

“Thi triển Thần thông thuật cũng cần khí hải, tuy khí hải mạnh hay yếu không ảnh hưởng đến Vu vô nhưng không có khí hải thì họ không thể tu luyện.” Yêu vương nói.

“Chúng ta chẳng phải có khí hải sao?”

“Có điểm khác chứ. Bất quá, vi sư đã tìm ra cách giải quyết.” Yêu vương khẽ cười, giơ một tay lên, quang mang tím xanh đầy lên, khác hẳn mọi nguyên lực mà Diệp Phong biết.

Tiếng tanh tách vang lên liên hồi, cẳng tay Yêu vương đột nhiên to gấp mấy lần, quyền đầu như quả chùy, cánh tay trở nên dài gần nửa trượng. Diệp Phong kinh ngạc há hốc miệng trước cảnh tượng này. Gã nhớ rằng có một chiêu Thần thông thuật: Cự chùy thuật phát ra được sức mạnh siêu phàm.

“Nhìn cho rõ, đây là ảo nghĩa cao nhất của Thần thông thuật - Chân không pháo!” Yêu vương phát tay lên không, một quả cầu năng lượng từ quyền đầu bùng nổ, kinh khí kinh nhân cuốn ra, khoét một đường rãnh sâu hoắm dưới đất. Cuối cái rãnh, trên bức tường dày cả thước lập tức xuất hiện một lỗ thủng khổng lồ.

“Chân không pháo?” Tuy gã được Vu vô tộc truyền thừa nhưng chưa từng nghe nói đến cái tên này.

“Có thể gọi là sóng xung kích cũng được.” Tay Yêu vương thu về nguyên hình trong nháy mắt: “Thần thông thuật chú trọng ở phát huy sức mạnh nhục thể, nên không có phương thức công kích ngưng hình năng lượng gì đó. Vu vô tộc có cách khác, tìm được mô thức công kích tâm xa - sóng xung kích, chỉ là vi sư thấy gọi nó là Chân không pháo thì thích hợp hơn.”

Sóng xung kích...Gã nhanh chóng tìm kiếm nội dung tương quan trong óc.

Khi năng lượng bạo phát đạt đến trình nhất định sẽ tạo thành chấn động kinh nhân với hoàn cảnh chung quanh. Đó là sóng xung kích theo ý nghĩa thông thường. Luồng xung kích này khuếch tán khắp nơi nên uy lực cực kỳ hữu hạn.

Vu vô tộc lợi dụng sức mạnh nhục thân hùng mạnh khiến thể nội năng lượng tụ tập tại một điểm trên thân thể bạo phát ra, hình thành sóng xung kích. Ảo nghĩa của Thần thông thuật khiến uy lực của sóng xung kích ngưng tụ thành một chuỗi, phát huy sức phá hoại hơn cả tưởng tượng. Đó cũng là ảo nghĩa cao cấp khi tu luyện Thần thông thuật đến cực trí.

Vu vô nhất tộc từng xưng bá Võ Nguyên đại lục, thần thông thuật không phải hư danh.

“Lợi hại quá, con cũng muốn học.” Hai mắt gã sáng rực. Kỳ thật gã thèm muốn Thần thông thuật chân chính từ lâu, chỉ vì công pháp tu luyện không cho phép, giờ sư phụ giải quyết rồi, tất nhiên gã không cần nín lại nữa.

“Con muốn học, tất nhiên vi sư sẽ truyền thụ, nhưng trước đó cần phải đề cao thực lực cho con, để con tấn nhập võ tông. Không thì chút nguyên lực của con mà thi triển Thần thông biến không nổi ba phút.”

“Thần thông biến?” Gã lại kinh ngạc.

“Đó là một loại bí pháp do ta tự sáng tạo, chỉ có người tu tập Nguyên Thần quyết mới thi triển được. Hơn nữa chỉ khi thi triển bí pháp Thần thông biến xong con mới có đủ điều kiện thi triển Thần thông thuật của Vu vô tộc.” Yêu vương tựa hồ rất vừa ý với phản ứng của Diệp Phong, cười ranh mãnh: “Đợi khi con tấn nhập vô tông, nắm được cách sử dụng thiên địa chi lực, có lẽ sẽ duy trì được Thần thông biến một khắc.”

“Một khắc thôi hả?” Diệp Phong lỏng người há ốc miệng. Thời gian đó quá ngắn.

“Con đừng bao giờ coi nhẹ Thần thông biến, không chỉ đơn giản là khiến con sau khi biến thân có thể thi triển Thần thông thuật đâu. Trước đây ta đã nói rằng, tu luyện công pháp của Vu vô tộc kỳ thật cần có khí hải trợ lực. Một khi thi triển Thần thông biến, tốc độ chuyển động của ngũ hành nguyên lực khí hải trong thể nội con sẽ tăng lên trăm lần, thậm chí hơn nữa. Đồng thời nguyên nguyên lực cũng được dẫn nhập vào khí hải đang quay tít, hai luồng nguyên lực dung hợp thành một loại nguyên lực mới. Vì sự gọi đó là chân nguyên lực!”

“Có chân nguyên lực, con không chỉ thi triển được Thần thông thuật, còn có thể thi triển ngũ hành võ kỹ một cách trơn tru, thậm chí kết hợp sử dụng võ kỹ và Thần thông thuật, uy lực vô cùng. Thần thông biến còn khiến thực lực của con tăng vọt về cơ sở. Ví như sau khi con tiến giai thành nhất giai vô tông, thi triển Thần thông biến thì thực lực chân nguyên lực ngang với ngũ giai, cộng thêm nhục thân và Thần thông thuật thì dù con đấu với nhất giai vô tông cũng không kém tí nào.”

“Mạnh thế thật sao?” Gã đã tự thân lĩnh giáo thực lực của vô tông, cho rằng dù khi tấn nhập vô tông cũng không đâu nổi, thậm chí không chống được một chiêu của địch thủ. Giờ sư phụ lại nói bằng vào Thần thông thuật có thể không sa vào hạ phong dưới tay vô tông, tuy chỉ kéo dài một khắc nhưng tuyệt đối là bí thuật phi thường.

“Vi sư chỉ suy đoán thôi, nhưng không sai lệch nhiều. Hiệu quả cụ thể thế nào, đợi khi con tấn cấp rồi sẽ thử xem.” Yêu vương cười ha hả.

“Chi bằng bắt đầu thôi. Sư phụ định giúp đồ nhi tấn cấp bằng cách nào?” Diệp Phong hiếu kỳ.

“Cảnh giới ý thức của con kỳ thật đã đạt đến vô tông, chỉ cần đả thông chướng ngại là con thuận lợi tấn nhập vô tông, bỏ ra chút thời gian thích ứng với thực lực là sẽ trở thành vô tông chân chính. Ta có một viên tứ phẩm phá chướng đơn, có thể giúp con thuận lợi tấn cấp. Tiếc tăng...Nếu có thiên tài địa bảo hàm chứa năng lượng tinh thuần phụ tá, hiệu quả nhất định cao hơn. Nhưng nhất thời vì sư khó tìm được.”

Tâm niệm của gã máy động: “Trong tay con còn mười mấy giọt vạn niên linh ngọc dịch, có dùng được không?”

“Con có dị bảo như vậy?” Yêu vương ngạc nhiên.

“Đồ nhi cơ duyên thâm hậu, ngẫu nhiên đoạt được vật này, sư phụ cần thì cứ lấy.” Diệp Phong lấu lọ ngọc đựng linh dịch ra. Gã không tiếc gì người có ơn tái tạo với mình.

“Vật này không còn tác dụng với vi sư, nhưng vi sư cứ giữ lại hai giọt, phòng khi Yêu điện cần.” Yêu vương không khách khí nhận hai giọt linh dịch rồi hút ra năm giọt ngưng trên lòng tay.

“Linh dịch này là năng lượng tinh thuần hạng nhất trong thiên địa, dùng nhiều cũng không có di chứng gì. Chỉ là thực lực hiện tại của con không thể sử dụng nhiều.” Yêu vương lấy ra một viên đơn vàng rực, hòa vào linh dịch.

“Phá chướng đơn có thể giúp con xung phá vô tông, năng lượng trong năm giọt linh dịch này sẽ được lưu giữ phần lớn trong thể nội con, sau khi con tấn nhập vô tông thì vẫn phát huy tác dụng, khiến tốc độ tu luyện của con một ngày ngàn dặm.”

Dứt lời, yêu vương liền bóp miệng gã, nhả linh dịch vào.

“Bể tức tĩnh khí, chuẩn bị đột phá!” Yêu vương phất tay, đột nhiên hình thành một lớp chướng ngại năng lượng bao lấy Diệp Phong, để không ai quấy nhiễu gã.

Một dòng ấm nóng chảy vào đơn điền gã, thể nội nguyên lực rung lên, là dấu hiệu trước khi đột phá...

Yêu vương đứng cạnh hồi lâu, rồi khẽ buông tiếng cảm khái: “Hy vọng Thẩm Lan theo con sẽ được hạnh phúc, ngàn vạn lần đừng đi theo lối mòn của ta và Tổ Thanh...Thực lực của con còn chưa đủ, chưa đủ tí nào.”

338. Chương 338 : Tiên Tử Nỗi Giận

Bích Thủy cung Ngọc Nữ phong.

Kim Thiên Dực cầm Huyền thiên như ý bổng, cung kính đưa ra, tỏ vẻ cực kỳ tiếc nuối. Thẩm Lan đối diện hần mặt như sương lạnh, phảng phất sẵn sàng phát uy.

“Lan sư muội, xin hãy tin huynh, cây thanh sắc mộc bổng của Diệp Phong, đích xác do huynh ngẫu nhiên nhặt được tại rìa Long nhai giản. Còn y ở đâu, quả thật huynh không biết...” Kim Thiên Dực nói “đầy nghiêm túc”: “Sáng nay huynh định đến Long nhai giản hân thưởng phong cảnh cuối cùng của Bích Thủy cung thì bất ngờ phát hiện vũ khí này, vội mang đến cho sư muội, là của Diệp Phong chẳng?”

“Vô duyên vô cớ, phong sao lại đến Long nhai giản!” Sắc mặt Thẩm Lan trắng nhợt, tỏ vẻ không tin nổi.

“Việc đó...Ta không biết.” Kim Thiên Dực giả đo “đoán định”: “Nghe nói Long nhai giản có yêu thú hung ác, có phải Diệp Phong...”

“Không, không thể nào.” Thẩm Lan đột nhiên nhìn hần chăm chăm, lạnh giọng: “Là người, nhất định người dùng quỷ kế.”

Kim Thiên Dực bị ánh mắt cô chấn lui hai bước, cười khan: “Liên can gì đến ta? Dù ta muốn cùng Diệp Phong đến Long nhai giản thì y vị tất đồng ý.”

Thần sắc Thẩm Lan biến đổi liên tục, tuy cô không nhắc Diệp Phong về sự nguy hiểm của Long nhai giản nhưng gã không thể nào biết đến chỗ đó, lại càng không thể một mình tự xông lên Ngọc Nữ phong mà không hạ sơn sau khi chia tay cô. Mọi việc cho thấy nhất định có điều gì đó cổ quái, hiểm nghi lớn nhất là Kim Thiên Dực. Nhưng...Giờ Diệp Phong không rõ ở đâu, không biết lọt vào tay Kim Thiên Dực hay bị hoàng cấp yêu thú...Đầu óc cô như nứt ra vì đau đớn. Không, không thể nào. Phong không sao hết.

“Kim Thiên Dực, ta hỏi người lần nữa, có phải người giả trò? Thật ra người làm gì Phong?” Ánh mắt cô như muốn nuốt chửng người khác.

“Lan sư muội, đừng đổ oan cho huynh. Tới qua huynh còn cùng các sư huynh đệ Duệ Kim tông ở trong phòng, không đi đâu hết. Ai cũng có thể làm chứng.” Kim Thiên Dực phủ nhận: “Nếu biết cây bổng này khiến sư muội hiểu lầm thì ta đã vứt nó ở đâu đó.”

Tiểu nha đầu đứng cạnh đó tỏ vẻ giằng xé, rồi khóc mếu: “Kim đại ca...Sao lại nói dối.”

“Ta...Nói dối thế nào? Tử Linh, đừng nói linh tinh.” Kim Thiên Dực kinh ngạc.

“Tử Linh! Mau cho tỷ biết là việc gì.” Thẩm Lan như tìm thấy chiếc phao cứu sinh, run giọng hỏi.

Tiểu nha đầu sụt sịt khóc. Hóa ra cô bé nghe theo kiến nghị của Diệp Phong, mỗi khi rồi lại lén đến quan sát Kim Thiên Dực. Vốn cô bé làm việc đó với tâm thái bầy phần đùa chơi, ba phần coi là thật, thậm chí rằng sẽ chứng minh Kim đại ca kỳ thật là một người tốt chính hiệu.

Hai ngày nữa Duệ Kim tông sẽ lên đường quay về nên trong thời gian này cô bé quan sát thật kỹ. Một khi Kim Thiên Dực đi rồi, cô bé có thể đường hoàng phê phán Diệp Phong là gã đã sai. Thực lực cô bé không bằng Kim Thiên Dực nhưng Bích Thủy cung là chỗ cô bé lớn lên từ nhỏ, quen thuộc hơn hần nhiều, khi cô tình theo dõi thì hần không thể nhận ra.

Hôm qua tuy không thấy cảnh hần uy hiếp Diệp Phong nhưng ngẫu nhiên nhìn thấy hần hoảng hốt từ Long nhai giản trở về. Lúc đó cô bé không để ý, cho rằng hần đến đó ngắm phong cảnh, nhưng hôm nay Diệp Phong đột nhiên thất tung, rất có khả năng bị hại ở Long nhai giản, còn Kim Thiên Dực lấy được cả vũ khí của gã về, thì cô bé tuy ngây thơ nhưng không ngốc, thoáng nghĩ là đi đến kết luận mà cô bé không muốn thừa nhận.

Vốn cô còn cố gạt mình là việc này chỉ tình cờ, nhưng Kim Thiên Dực lại nói dối là hôm qua hắn ở trong phòng.

“Kim đại ca! Sao lại nói dối? Nếu việc Diệp đại ca không liên can đến huynh, sao huynh không nói thật?” Tiểu nha đầu thương tâm nước mắt, thấy Thẩm Lan đau lòng quá dối, cô bé hối hận đã cho Kim Thiên Dực mượn tấm bài.

“Kim Thiên Dực! Người còn gì để nói. Thật ra người làm gì Phong?” Thẩm Lan lạnh lùng nhìn Kim Thiên Dực, sát ý lăm lăm khiến hắn rùng mình, nuốt nước bọt, sắc mặt biến ảo liên tục, biết không giấu được thì trở nên hung ác.

“Ha ha ha! Tiểu tử đó vào bụng yêu thú rồi, muối bảo hắn sẽ ra sao?” Kim Thiên Dực cười điên cuồng: “Hắn bằng vài đầu mà được ở bên muối. Hắn chỉ là một xú tiểu tử ti tiện, có tư cách gì có muối? Chỉ có ta mới thích hợp là bạn lũ của muối hơn hết, vì sao muối cứ chấp mê bất ngộ!”

“Người hại chết Phong.” Nhiệt độ quanh Thẩm Lan đột nhiên giảm xuống điểm đóng băng.

“Hắn chết rồi không phải càng tốt sao? Lan sư muối, chúng ta bắt đầu lại thôi. Ta nhất định thích hợp với muối hơn tiểu tử đó. Tương lai chúng ta sẽ nắm tay nhau vào thánh địa, thành một đôi thánh tiên quyền lực khiến người đời ngưỡng mộ.” Kim Thiên Dực hơi biến sắc, cổ nín kéo.

Sắc mặt cô lạnh như nước: “Ta phải giết người!”

Khí thể của cô tăng vọt, đột nhiên xuất thủ. Sợi dây lụa trắng như trường xà cuốn ra, tự thiên địa chi lực lại, uy thế vạn cân.

Kim Thiên Dực biến sắc, không ngờ Thẩm Lan xuất thủ là sử dụng sát chiêu. Không hề nể tình đồng môn Ngũ hành tông.

Ầm! Hắn vội vàng phòng ngự, thân hình bật lùi lại, mặt đất cày sâu hai dấu chân.

“Vì một tiểu tử ti tiện mà muối định giết ta?” Ngũ khí của hắn đầy bất cam, gầm vang.

Tiếc rằng Thẩm Lan không để ý, mặt lạnh như sương, dải lụa trắng lại cuốn ra thủy nguyên năng lượng hùng hồn, tay phải cô khẽ uốn, ngọc địch xuất hiện trong tay, được đưa lên môi.

Tiếng địch lạnh lẽo cất lên, hình thành từng dòng năng lượng trên không gần như hữu hình. m phù hòa vào sợi dây lụa khiến nó như sống động, điên cuồng múa tít.

Chát, chát chát. Công kích như gió táp mưa sa khiến Kim Thiên Dực nhất thời hoàn toàn không thể trả đòn, tuy hắn là nhất giai võ tông nhưng bị Thẩm Lan cướp mấy thể công nên sa vào hạ phong tuyệt đối.

Tiếng địch chói tai vang lên, sợi dây lụa liên tục giáng vào, phá tan nguyên lực phòng hộ của Kim Thiên Dực, hất hắn văng đi.

Phụt, lại thổ máu, kim Thiên Dực thụ thương!

“Lan sư muối! Muội điên rồi.” Kim Thiên Dực kinh hãi lẫn người khỏi phạm vi công kích của Thẩm Lan: “Muội định gây ra xung đột giữa Bích Thủy cung và Duệ Kim tông hả?”

“Ta đã nói là lấy mạng người tể Phong ở trên trời.” Thẩm Lan đuổi sát, sợi dây lụa lại bắn ra chặn đường hắn. Kim Thiên Dực lật tay phát ra nguyên lực kinh nhân, ép sợi dây lùi lại.

“Người chỉ là nhất giai võ tông, có thực lực giết ta sao?” Hắn không còn ảo tưởng gì nữa, phần hận rút lên: “Ta không có được thì đừng ai mong có được. Người cứ thống khổ cả đời vì xú tiểu tử đi, ha ha ha.”

“Nói xong di ngôn thì chịu chết đi.” Tiếng địch của Thẩm Lan biến đổi, trở nên chói lói.

Diệp Phong táng thân trong bụng hoàng cấp yêu thú, còn mong gì sống sót. Phong chết rồi, cô sống còn ý nghĩa gì? Thẩm Lan hoàn toàn không phòng ngự, sợi dây lụa như con rồng điên cuồng, mang theo năng lượng dâng tràn vây khốn Kim Thiên Dực.

Kim Thiên Dực thầm kêu khổ không ngớt. Nếu hắn đột nhiên sử dụng Ngưng nguyên ngự kiếm thuật là có thể nhất chiêu chế địch. Trạng thái hiện giờ của Thẩm Lan e rằng phi kiếm xuất ra là mỹ nhân hương tan

ngọc nát. Hắn lúc này không có lòng thương hường tiếc ngọc, chỉ có điều Thảm Lan là truyền nhân Ngọc Nữ phong, giết cô thì không như giết Diệp Phong, sẽ dễ dàng được cho qua.

Hơn nữa hắn toàn lực thi triển võ kỹ thì phòng ngự sẽ có sơ hở. Đối phương mà tiếc mạng thì lấy công thay thủ là chiến thuật không tệ, tiếc rằng hắn cảm nhận rõ Thảm Lan chấp nhận lưỡng bại câu thương cũng không bỏ qua cơ hội nào giết hắn. Thảm Lan tuy mới tấn cấp võ tông nhưng thực lực không hề kém hắn, hơn nữa lại xuất thủ trong cơn giận, uy lực càng bất phàm. Hơn nữa hắn không thể thoát thân, không dám phản kích nên sa vào khốn cảnh.

“Ngọc Địch tiên tử! Đừng khinh người quá.” Ngoài xa vang lên tiếng hú, hai cao giai võ tông của Duệ Kim tông từ chân núi lao lên.

Kim Thiên Dực hơn hớn kêu to: “Mau cứu ta.”

Mục quang Thảm Lan lạnh lại, tỏ vẻ quyết liệt, nếu hai võ tông đến kịp, cô sẽ không thể giết Kim Thiên Dực.

“Hàn ngọc quyết!” Quanh mình cô chìm trong băng vụ trắng nhợt, nguyên lực vốn mỏng manh như nước chảy chợt biến thành lăng lệ cực độ, vô số bánh xe băng hàn quay quanh sợi dây lụa, toát ra khí tức lạnh lẽo.

Sát na sau, khí thế của cô tăng thêm mấy bậc, đạt tới mức cao giai võ tông.

“A!” Tiểu nha đầu sững sờ đứng ngoài, không biết nên làm gì. Thấy Thảm Lan thi triển Hàn ngọc quyết thì cô bé nhợt nhạt mặt mày, giậm chân lao lên đỉnh núi, việc này phải mời sư phụ mới xong.

Vù, vù vù. Một dòng xoáy băng từ trên không hạ xuống, trong dòng xoáy có vô số bánh xe quay tít như vô số phi đao sắc bén trườn lên Kim Thiên Dực.

Thủy nguyên là thủy thì nhu, là băng thì cương. Hàn ngọc quyết là bí pháp bá đạo nhất Bích Thủy cung, chỉ khi đạt đến võ tôn cảnh giới mới có thể miễn cưỡng thi triển, xong rồi đều nguyên khí đại thương.

Thảm Lan với thực lực nhất giai võ tông mà cố khởi động, hậu quả sẽ là...Tu vi đại tổn, không mất dăm ba năm thì không thể nào khôi phục nguyên khí. Bất quá lúc này cô không tính toán gì, chỉ cần giết được Kim Thiên Dực báo thù cho Phong là không cần gì nữa. Thực tế cô đã tính rồi, sau khi tru sát Kim Thiên Dực thì sẽ tự tận, tránh để Bích Thủy cung kết oán Duệ Kim tông, cũng để báo ơn dạy dỗ của sư phụ.

339. Chương 339 : Diệp Phong Xuất Quan

Cảm thụ biến dị thủy nguyên năng lượng đáng sợ quanh đó phát ra băng hàn chi khí, bản năng của Kim Thiên Dực nhận ra đôi chút bất an.

Hắn gầm vang, thể nội khí hải dâng lên điên cuồng, thi triển bí pháp của Duệ Kim tông, có điều môn bí pháp này không đại tổn tu vi như Thảm Lan, nên mức độ đề kháng thực lực kém xa Hàn ngọc quyết.

Kim nguyên quanh mình hắn dày thêm một thước, quang mang chói mắt như lớp áo vàng khổng lồ bảo vệ lấy hắn. Kim nguyên năng lượng nhanh chóng cuốn lấy, hình thành vùng xoáy vàng rực chung quanh, định chặn công kích của Thảm Lan.

Nhưng thực lực hai bên cách quá xa, dù Kim Thiên Dực sử dụng bí pháp vẫn kém Thảm Lan ít nhất hai cấp. Băng luân sắc bén xé tan vùng xoáy năng lượng của hắn đột nhiên thu lại, phát ra âm thanh chói tai vọng khắp núi non.

Thân thể Kim Thiên Dực văng đi như mảnh giẻ rách, toàn thân không còn chỗ nào lành lặn, máu đỏ loang lổ. Mười mấy vết thương sâu hoắm đang trào máu như suối.

“Thiếu tông chủ!” Hai cao giai võ tông Duệ Kim tông đến nơi, thấy vậy thì nổi giận.

Một võ tông đón lấy Kim Thiên Dực, lập tức móc ra một viên đơn dược trắng bạc nhét vào miệng hắn, liên tục dồn nguyên lực giúp hắn áp chế vết thương. Võ tông còn lại giận dữ nhìn cô, tỏ vẻ hung hãn cực độ.

“Ngọc Địch tiên tử, ngươi hạ độc thủ như vậy, không thấy quá đáng sao?” Cô là đồ đệ của Thu Tổ Nhã, võ tông này không dám làm gì.

“Quá đáng?” Thẩm Lan lạnh lùng: “Chưa đủ...Chưa đủ đâu. Hắn phải chết.”

Kim Thiên Dực lúc đó tuy thê thảm nhưng Thẩm Lan hiểu rõ đợt công kích không đủ lấy mạng hắn.

“Không muốn chết thì rút ngay.” Tiếng địch của cô như gió lạnh thấu xương từ chốn cửu u thổi về, dải lụa trắng xoay tròn vút lên. Đạt đến điểm tối cao thì thiên địa chỉ lực trong vòng mây trượng tự hết lại, dồn nén nội liễm như dịch thể trắng bạc chảy trên sợi dây.

Thổi xong đạo âm phù, khoe môi cô rỉ ra một giọt đỏ lỏm khiến người ta nhìn mà đau lòng.

“Mau bảo vệ thiếu tông chủ!” Cảm nhận được nguyên lực kinh hồn trên sợi dây lụa, võ tông lao đến đầu tiên hốt hoảng hô. Uy lực này, dù là lão, cũng phải e dè.

“Hàn băng luyện ngục!”

Tiếng quát như sấm nổ vang lên, trên đầu sợi dây lụa, ngân quang như núi lở trút xuống.

Quang mang màu bạc rợp trời mang theo tiếng xé không khí sắc lẹm trùm lên cả ba như cơn mưa rào. Phảng phất xuất hiện một màn sáng khổng lồ, trong đó hình thành một đóa băng hoa sáu cạnh cực sắc, nơi nào nó bay qua thì dù đá hay cây cối đều bị đâm thủng lỗ chỗ.

Một đòn toàn lực của cô quả nhiên đáng sợ. Cô dốc chút nguyên lực còn lại, dồn hết uy lực công kích vào võ tông đang ôm Kim Thiên Dực. Dù thế nào, hắn cũng phải chết.

“Bốp, bốp, bốp, bốp...” Trong cơn bão trắng bạc, một dải kim quang lúc to lúc nhỏ, hai võ tông nghiên răng phòng ngự, mắt đầy kinh hãi.

Một võ tông vừa tấn cấp lại bức hai cao giai võ tông như chúng đến mức này, thiên thủy huyền âm mạch đúng là kỳ hoa của tu luyện giới...

Bất quá sức một mình Thẩm Lan khó lòng chống nổi hai cao giai võ tông. Cơn bão trắng bạc nhanh chóng giảm đi, một võ tông nhận ra sơ hở, liền phản kích.

“Nguyên kiếm phong bạo, mở!” Một cây phi kiếm do kim nguyên ngưng thành như đóa sen vàng nở rộ, quang mang rực rỡ tản đi tứ phía, vút lên trời.

Chát, chát, chát, chát. Kim nguyên phi kiếm chứa uy thế không thể chặn lại, đánh tan vô số ngân quang, đâm cả vào lớp sáng màu bạc, thủy nguyên năng lượng nhất thời mất cân bằng nên nổ tung, một dải hàn khí từ trong phun ra, phủ một lớp sương lạnh lên cây cối và đá núi quanh đó.

Ngọc địch trong tay Thẩm Lan rung lên, suýt nữa vụt đi, cô loạng choạng lui lại hai bước, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy.

“Ngọc Địch tiên tử, cô cậy mình là đồ đệ của Thu phong chủ nên ngông cuồng như vậy. Hôm nay lão phu thay mặt sư phụ dạy dỗ cô.” Hai võ tông thẹn quá hóa giận. Họ hổ thẹn vì bị một tiểu bối vừa tấn cấp võ tông bức thành ngang ngựa.

“Từ khi nào đến lượt các ngươi quản giáo đồ đệ của bản phong chủ?” Giọng nói cất lên trên không trung, bóng áo trắng của Thu Tổ Nhã lơ lửng trên lưng chừng không, đôi mắt mỹ lệ nhìn vào người vừa nói.

Được tiểu nha đầu báo tin, bà ta đến ngay, thoáng sau đã tới tầng không trên đầu Thẩm Lan, thấy cô thê khổ tiều tụy, mặt như tro tàn thì bà ta thương xót vô cùng, ánh mắt nhìn hai võ tông đó rực lên sát ý.

“Thu...Thu phong chủ! Tiểu nhân thất ngôn!” Hắn run lên, hối hận vô cùng, vì cơn giận nhất thời mà lại bất kính với một võ hoàng. Đối phương có giết hắn thì tông môn cũng không đời nào đòi hỏi công đạo gì hết.

“Nói về ngông cuồng thì thiếu tông chủ của các ngươi dám bày kế hại người trong lòng của đồ đệ bản phong chủ ngay tại Bích Thủy cung. Chỉ thế thôi, bản phong chủ có thể giữ hết các ngươi lại, mà ngươi dám mắng Lan nhi.” Thu Tổ Nhã gần giọng, đồng thời một đạo lam quang bắn vào Thẩm Lan, chấn trụ năng lượng cuồng bạo không chịu khống chế trong thể nội cô.

“Sư phụ. Con...Phải giết Kim Thiên Dực!” Thẩm Lan nhìn sư phụ, không nén nổi cơn đau trong lòng, hai hàng lệ trào ra, nhào vào lòng bà ta.

“Thu phong chủ...Việc này chắc có hiểu lầm. Chỉ bằng lý lẽ một phía thì sao lại định tội sát nhân cho thiếu tông chủ bản tông?” Một người cổ lên gân: “Giờ thiếu tông chủ bị lệnh đồ đả thương thành thế này, xin cho bọn tại hạ đưa về Duệ Kim tông liệu thương. Nếu phong chủ quyết tâm truy cứu việc thiếu tông chủ phạm phải thì phiền ngày khác đến Duệ Kim tông, tông chủ sẽ phúc đáp với quý cung.”

“Cút, sau này ba các người dám đến Bích Thủy cung, ta sẽ lấy mạng.” Thu Tổ Nhã hít sâu một hơi, lạnh giọng quát.

“Đa tạ Thu phong chủ!” Cả hai hớn hở, ôm Kim Thiên Dực xuống núi, quả nhiên không dám dừng lại nửa bước.

“Sư phụ.” Thẩm Lan không cam lòng, không cam lòng tha cho Kim Thiên Dực!

“Lan nhi! Sao con lại thi triển Hàn ngọc quyết, có biết với thực lực của con mà dùng bí pháp này thì hậu hoạn vô cùng không.” Thu Tổ Nhã đau lòng thở dài, vuốt đầu Thẩm Lan: “Không phải vì sư không muốn trả thù cho con nhưng việc này quan hệ đến Bích Thủy cung và Duệ Kim tông, vì sư thân là nhất phong chủ, không thể xung động như con.”

“Đồ nhi hiểu.” Cô trầm mặc một lúc, ánh mắt chợt mờ đi: “Con muốn vào Vạn niên hàn điều!”

“Cái gì!” Thu Tổ Nhã lạc giọng: “Vạn niên hàn điều tuy khiến thủy nguyên tu luyện giả tăng tiến tu vi cực nhanh nhưng dù võ tôn vào đó cũng khó lòng ra được.”

“Tuy con có Thiên thủy huyền âm mạch chống chọi ở mức độ nhất định với vạn niên hàn khí. Nhưng bây giờ vào đó thì khả năng mất mạng của con cao hơn năm phần.”

“Nếu không tự tay báo thù được cho Phong, con thà chết trong đó.” Cô kiên quyết.

“Đồ nhi ngốc...Sao phải khổ thế.” Thu Tổ Nhã lắc đầu yêu thương, lòng đầy cảm khái: Lẽ nào Thẩm Lan đi lại vết xe đổ năm xưa của sư phụ? Vì sao ông trời bất công như vậy, y đã mất người yêu thương nhất, lẽ nào còn khiến con gái duy nhất của họ chịu thống khổ thế này.

Bà ta há miệng định cho cô biết việc Diệp Phong bị Thanh giao nuốt chửng còn có ẩn tình, bởi Thanh giao vô duyên vô cớ rời Ngọc Nữ phong ngay sau khi gã bị nuốt. Tuy khả năng hai việc này liên quan đến nhau rất nhỏ nhưng quả thật có điểm đáng lưu tâm.

Nhưng sau cũng bà ta không nói ra, nếu mang lại cho cô hi vọng mà kết quả sau cùng là thất vọng thì cô sẽ làm ra những việc quá khích hơn. Bà ta không muốn thấy điều đó.

“Sư phụ, con đã quyết rồi, xin hãy thành toàn cho đồ nhi! Giờ khí hải của con đã vì Hàn ngọc quyết mà gần như tiêu tan, nếu không có năng lượng vô cực hàn trấn trụ, ít nhất mười năm không thể tiến bộ.” Thẩm Lan nhìn Thu Tổ Nhã, sắc mặt đầy quật cường.

“Con kiên trì muốn tiến nhập hàn điều, vì sư không tiện ngăn cản...” Thu Tổ Nhã trầm mặc một lúc rồi thở dài: “Tiếc rằng đỉnh cấp linh dược trong Bích Thủy cung đều có thuộc tính cực hàn, nếu có thiên địa tinh thuần chỉ năng lượng bảo vệ thể mạch cho con thì kỹ suất thành công sẽ tăng cao.”

“Giọt vạn niên linh ngọc thuần dịch này do phong để lại cho con...” Thẩm Lan nhớ đến gã, bất giác lại bị thương.

“Có linh dịch này?” Thu Tổ Nhã vui mừng: “Có vạn niên linh ngọc dịch bảo vệ kinh mạch của con, cộng với thể chất cực hàn Thiên thủy huyền âm mạch thì vào Vạn niên hàn điều tất sẽ có nhiều lợi ích.”

“Phong...Huynh đợi nhé, muội sẽ tự tay báo thù cho huynh.”

OOo

Yêu ma sâm lâm, yêu điện.

Trong lớp năng lượng được Yêu vương bố trí, diệp Phong bế quan đã ba ngày.

Trong thời gian này, tiểu Hôi lọt vào tay Bạch hổ và Cửu vĩ hồ ở ngoài điện, được hơn mười hoàng cấp yêu thú đứng xem, chúng đều không có ác ý, còn cho nó nhiều lợi ích nhưng đương nhiên lợi ích này buộc nó phải trải qua những việc không vui mới lấy được...

Ban đầu nó rất sợ hãi, nơi này không chỉ có nhiều hoàng cấp yêu thú, ngay cả ngũ giai tôn cấp yêu thú cũng có hơn trăm. Nhưng yêu thú này đều cao cấp hơn nó, hơn nữa trong đó có nhiều yêu thú mang huyết thống không kém nó bao nhiêu, thực lực cách biệt quá mức khiến Tiểu Hôi không lên gân được.

Nhưng sau khi nếm khổ đau mấy lần, quen nhau rồi thì Tiểu Hôi cũng thấy bình thường. Bị lãnh đòn tất nhiên không hay ho gì nhưng thu được lợi ích từ hoàng cấp yêu thú là cơ hội nhiều yêu thú khác mong mà không được.

Hôm đó Yêu điện chợt vang lên tiếng nổ. Lớp năng lượng do Yêu vương bố trí tan biến, một bóng người từ trong thông thả bước ra.

340. Chương 340 : Về Bích Thủy Cung

“Xem ra con đề thăng phi thường thuận lợi, thực lực hiện giờ chắc là vô tông nhị giai, vượt qua giai đoạn mới tấn cấp vô tông.” Yêu vương mở mắt, tỏ vẻ rất hài lòng.

“Hóa ra...” Diệp Phong hơi gờ tay, lấy nguyên lực trong thể nội làm chất xúc tác cảm thụ thiên địa chi lực. “Đó là ảo bí của vô tông cảnh giới. Vô tông, quả nhiên là đẳng cấp hoàn toàn mới.”

Gã đã hiểu vì sao lúc trước mình cảm ngộ ra vô tông cảnh giới nhưng không bước qua được bước cuối cùng. Tất cả là vì nguyên lực.

Nếu coi thiên địa linh lực là ao nước thì khí hải con người là vật chất để khuấy động. Nếu khí hải chỉ ngang với cây châm nhỏ thì dù vận động điên cuồng thế nào cũng không thể khiến ao nước chuyển động. Chỉ đẩy lên một chút gợn nhỏ xíu là cùng.

Nếu cảm một cành cây thì chỉ ít cũng quấy động được ao nước, đến mức nào thì phải trông vào kỹ xảo và quy luật của người quấy. Những thứ đó đại khái có thể coi là cảnh giới ý thức của võ giả, cảnh giới càng cao thì thiên địa uy năng phát huy được càng mạnh.

Lúc gã còn là võ sư thất giai, khí hải của gã chỉ là cây trâm mảnh, không thể thật sự khống chế thiên địa chi lực, dù ý cảnh đã chạm được ngưỡng cửa của thiên địa chi lực, biết được quy luật quấy nước cũng vô dụng.

Khi gã tấn nhập vô tông, khí hải liền biến thành một cành cây khá lớn, đạt đến yêu cầu cơ bản để điều động thiên địa chi lực. Ban này mới đột phá, thích ứng sơ sơ một chút, gã đã chạm được vào sức mạnh thật sự của vô tông. Sau này nếu nguyên lực của gã phát triển thành một cây gậy thì chỉ hơi lắc là ao nước sẽ sôi lên. Đó là cách biệt sức mạnh giữa các cảnh giới.

Ngẩng đầu lên, thiên địa chi lực quanh đó lưu động theo cách thập phần huyền ảo. Gã khẽ co tay, linh lực hùng hậu đã tụ lại, kim nguyên lực hồn hậu gấp mấy lần trước đó tụ trên đầu ngón tay.

“Linh tê nhất chỉ!” Gã búng tay, kim quang lóe lên, xẹt vào sư phụ.

Yêu vương mỉm cười, không làm động tác gì, mắt chỉ lóe lên tinh minh, trước mặt liền hình thành năng lượng thuần, linh tê nhất chỉ búng vào đó như nước sông đổ về biển lớn, tan biến vô tung vô tích.

“Không sai, chiêu võ kỹ này của con là đánh lén đối thủ từ vô tôn trở xuống, hiểm kẻ nào đỡ nổi.”

“Dù lúc con là thất giai võ sư, chiêu Linh tê nhất chỉ này cũng xuyên thấu được phòng ngự của cao giai vô tông. Giờ thực lực của con cao gấp hai, ba lần, lẽ nào không uy hiếp được vô tôn?”

“Ha ha, cao giai vô tông thật sự, thực lực không đơn giản như con tưởng tượng đâu. Nếu tu luyện công pháp và võ kỹ đều thượng phẩm thì thực lực trước kia của con khó mà chiến thắng đối phương!” Yêu vương cười bảo: “Vân Châu hèn lánh, công pháp và võ kỹ thượng đẳng hiếm hoi, nên so sánh với các võ giả cùng cấp, chỉ thuộc nhóm dưới cùng...Con thắng được cũng không có gì lạ.”

Diệp Phong lạnh buốt tởm lòng, nhớ lại thực lực của Kim Thiên Dực quả không thua Tô Chiến Thiên, chỉ vì tu vi kém hơn nên thủ đoạn phòng ngự không bằng Tô Chiến Thiên, nếu hắn tăng thêm hai cấp thì có thể đấu ngang họ Tô. Gã đích xác không thể coi thường cường giả của Vô Nguyên đại lục.

Với hai lực tương sinh trong ngũ hành, tối đa gã chỉ xưng hùng trong cùng cấp, nhưng nếu muốn vượt cấp giết đối thủ như trước đây thì e rằng không dễ.

Nhưng gã còn có Tru Thần cung và Cổ nguyên hoàn, cả Thần thông biến mà sư phụ sắp truyền thụ càng có hiệu quả bạo tăng thực lực. Nếu thật sự so tài với một võ tôn, chưa chắc gã không có cửa thắng.

“Sư phụ, người bảo là sau khi con tấn nhập võ tông thì sẽ truyền Thần thông biến...” Gã ngẩng lên, ánh mắt đầy khát vọng.

“Tiểu tử này, còn sợ sư phụ giấu diếm hả?” Yêu vương không khách khí.

“Hắc hắc!” Gã gãi đầu ngượng ngập, biểu hiện của gã thật quá nóng ruột. Cũng không thể trách được, gã thêm muốn Vu vô Thần thông thuật không chỉ ngày một ngày hai, lúc truyền thừa ký ức hiển lộ các loại uy năng của Thần thông thuật mà gã chỉ có thể xem chứ không thể học, không nóng lòng được sao?

“Thần thông thuật và Nguyên Thần quyết giống nhau, nắm vững không khó...” Thần sắc Yêu vương đột nhiên chuyển thành nghiêm túc: “Nhưng thuật này có nhiều hạn chế với người chỉ có thực lực võ tông như con. Không nắm chắc đánh bại hoặc giết chết địch thủ đừng không được sử dụng. Không thì khi nguyên lực hao tận, phải giải trừ trạng thái biến thân, con sẽ không còn lực hoàn thủ, nên nhớ.”

“Ồn nhĩ hiểu!” Gã đáp rồn rảng.

Ngón tay Yêu vương lẳng không điểm ra, một làn sáng vàng nhạt chui vào trán gã, vô số thông tin tràn vào óc, nội dung là cách vận dụng ngũ hành chi lực để dung hợp với nguyên nguyên lực rồi có được chân nguyên lực, đạt đến hiệu quả Thần thông biến. Thủ đoạn này hao tổn rất nhiều nguyên nguyên lực và ngũ hành nguyên lực.

“Chả trách dựa vào cơ sở thiên địa chi lực, con chỉ biến thân được chừng mười lăm phút. Bí thuật này tiêu hao nguyên lực gấp mấy lần trạng thái chiến đấu bình thường.” Gã thâm kinh ngạc, nhưng kỹ xảo biến thân không khó...

Ầm! Ánh mắt gã ngưng lại, nguyên nguyên lực và kim nguyên lực nhanh chóng hợp lại, mặt đất dưới chân nứt toác, không gian quanh đó rung lên.

Bên ngoài thân thể gã dấy lên quang mang quỷ dị màu vàng tía, uy thế kinh nhân.

Chân nguyên lực là nguyên lực năng lượng pha chút ánh tím, nếu dung hợp thêm thổ nguyên lực sẽ thành màu tím đen. Trước đó sư phụ dung hợp với mộc nguyên lực nên mới có màu tím xanh.

Chân nguyên hùng hậu cấp tốc chảy trong thể nội Diệp Phong, gã cơ hồ cảm nhận được trong huyết mạch sung mãn sức mạnh, mọi bộ vị đều như những tế bào đầy sức sống, chỉ cần hơi động thần niệm là thân thể sẽ thay đổi theo ý nghĩ của gã. Bất quá, chỉ hơi thay đổi hình thể mà thôi, chưa thể xưng là Hình thể Thần thông thuật!

Phù. Gã khẽ thổ ra một ngụm khí, thân thể lại khôi phục nguyên trạng. Môn bí pháp này tuy tổn hao kinh nhân nhưng có lợi ích đặc biệt là có thể thu công bất cứ lúc nào. Sau này gặp cường địch, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất toàn lực kích bại thì mới mong giữ được trạng thái chiến đấu toàn thịnh

“Sư phụ, đồ nhĩ tuy muốn ở cùng người mấy hôm nhưng... Có thể để con về Bích Thủy cung trước đã không?” Gã hơi thẹn thùng, gã vô duyên vô cớ thất tung tại Bích Thủy cung tất Thẩm Lan sẽ lo lắng, còn Kim Thiên Dực chắc đến tám phần cho rằng gã táng thân trong bụng Thanh giao. Hừ, tiểu gia chưa kịp giết người đã suýt nữa bị người hại chết, thù này không trả ta không phải Diệp Phong.

“Ha ha, sư phụ già lắm rồi sao? Mà cần tiểu tử người đi theo hầu hạ?” Yêu vương hiển nhiên hiểu rõ gã nghĩ gì nên trêu. Thấy gã nhớ Thẩm Lan như vậy, lòng ông rất vui.

“Lão giao không cần quay về Bích Thủy cung bữa, vì sư sẽ tìm người khác về cùng con.” Yêu vương đột nhiên tỏ ra ngưng trọng, vỗ vai gã: “Đối với người tâm ái, phải biết trân trọng...Ngàn vạn lần đừng để người

ta thương tổn, tránh...” Ông lắc đầu thở dài.

Lòng gã đầy cổ quái, sư phụ sao lại biết ý nghĩ của gã...Lão nhân gia trước giờ có cảm khái như thế bao giờ đâu, hôm nay sao vậy? Bất quá thần thái sư phụ cho biết trong lòng ông có bí mật không tiện cho ai biết, thành thử mới thương cảm đến thế. Sư phụ không nói, gã cũng không hỏi, chỉ gật gật đầu vâng lời.

OOo

Không lâu sau, điệp Phong cười lên lưng ngựa giai Phong loan, bay nhanh về Bích Thủy cung. Phẩm cấp của Phong loan không bằng Thanh giao nhưng luận tốc độ phi hành lại không thua gì. Nó vốn là phi hành yêu thú.

Sư phụ lệnh cho Phong loan bồi bạn gã, có trách nhiệm bảo vệ gã...Và Thẩm Lan, nhưng tạm thời gã không biết nhiệm vụ bí mật này của nó. Bất quá trừ phi tình thế quá nguy hiểm, phong loan sẽ không dễ dàng xuất thủ. Diệp Phong muốn trở thành cường giả đỉnh nhọn phải trải qua nhiều sinh tử chiến đấu, về điểm này Yêu vương tuyệt đối không hàm hồ.

Tiểu Hôi tạm thời lưu lại Yêu điện. Một nguyên thanh linh hầu tiềm lực thập phần kinh nhân, tu luyện đúng cách sẽ tiến lên thánh giai, hóa hình nhân thân! Chỉ là đạt tới bước này không dễ chút nào. Ba ngày nay Tiểu Hôi đã quen sống giữa một đàn hoàng cấp yêu thú, hiểu được nhiều việc, nên nguyện ý ở lại để tăng tiến.

Tuy không đành xa Diệp Phong nhưng qua hai lần chiến đấu, một là gặp võ tôn, bị đuổi chạy cong đuôi, hai là gặp Thanh giao, nếu không được nương tay chắc nó và Diệp Phong đã mất mạng. Nên nó cố chấp như trẻ con, nhất định phải đạt được thực lực như hoàng cấp yêu thú, như thế nó và Diệp Phong mới không bị “bắt nạt” nữa.

Cáo biệt Tiểu Hôi xong, phong loan toàn tốc phi hành, chỉ sau mấy canh giờ, trước khi vầng dương xuống núi là đã đến Bích Thủy cung. Tránh cho Phong loan kinh động Bích Thủy cung rồi rước lấy phiền hà, gã đáp xuống Huyền Băng đạo, để Phong loan tạm thời ẩn tàng.

Thực lực đạt đến võ tông cảnh giới, gã toàn lực thôi động kim nguyên khí hải, cộng thêm tấn tạt thuật thì thoáng sau đã vượt được con đường băng, đến sơn môn Bích Thủy cung.

Trên tòa tiểu đảo tuyển thân đó giờ cực kỳ yên tĩnh. Trong những lùm cây xanh biếc, chỉ một đôi nam nữ đang tình tự dưới, gã thấy thiếu nữ rất quen mắt, chính là Chu Tiên Nhi từng bắt chuyện trong ngày làm quen khi trước.

Nam tử đó chắc là thanh niên được nàng ta chọn trong lần tuyển thân, trông bề ngoài thập phần ưu tú. Gã mỉm cười, vòng qua đối phương đến Ngọc Nữ phong.

341. Chương 341 : Chúng Đề Phải Chết

Diệp Phong chuẩn bị đến gặp Thẩm Lan, ai ngờ Chu Tiên Nhi tinh mắt, nhìn thấy gã, liền tỏ vẻ kinh ngạc.

“Phong Diệp...À, phải là Diệp Phong.” Chu Tiên Nhi kêu lên, bỏ rơi tình lữ, vội vàng đuổi theo.

“Tiên Nhi cô nương, có việc gì vậy?” Diệp Phong thấy thần sắc đối phương khác lạ, liền hỏi.

“Người...Người không phải chết rồi sao.” Chu Tiên Nhi nhìn gã thật kỹ, xác định không phải người khác rồi thì kinh ngạc: “À...Ta không bảo người chết, chỉ nói là. Ái chà, không phải người bị hoàng cấp yêu thú nuốt rồi sao.”

Sau khi gã khôi phục dung mạo thường đạo chơi với Ngọc Địch tiên tử, việc đó đồn khắp Bích Thủy cung, không ít nữ đệ tử thấy hai người tay trong tay, Chu Tiên Nhi cũng không ngoại lệ, hâm mộ vô cùng. Nàng ta tự biết không so được với Thẩm Lan nên chọn một thanh niên si mê mình làm bạn lữ.

“Việc này sao cô nương cũng biết nhỉ?” Diệp Phong lấy làm lạ, theo lý thì Kim Thiên Dực bày đủ kế mới thành công hãm hại gã, phải cố che giấu chứ sao lại đồn khắp như thế. Nếu không phải do hắn đồn ra, sao những người khác biết gã bị yêu thú nuốt? Lúc đó chỉ có hắn tại trường thôi mà.

“Đừng nói đến những điều đó, có biết Lan sư muội...” Chu Tiên Nhi định nói rồi lại thôi.

“Thẩm Lan thế nào rồi?” Diệp Phong cuống lên, nắm vai đối phương hỏi dồn.

“Việc này không thể mấy lời là nói hết, người mau theo ta đi gặp phong chủ.” Chu Tiên Nhi kéo tay gã lao về phía Ngọc Nữ phong.

“Tiên Nhi! Y là ai mà muội đi cùng.” Thanh niên sánh đôi với Chu Tiên Nhi tỏ vẻ cảnh giác, tỏ vẻ không thân thiện chặn trước mặt. Hiển nhiên y không biết gã, bằng không đã không làm những việc ngu ngốc đó.

“Nghiêm Đông Bình! Tên gốc nhà ngươi tránh ra cho ta.” Chu Tiên Nhi vừa giận vừa buồn cười, bắt quá trong lòng cũng thỏa chí hư vinh, trừng mắt nhìn y rồi chống nạnh: “Y là bạn lữ của Ngọc Địch tiên tử, ngươi không phục hả?”

“A!” Tuy không không tận mắt thấy uy thế của Diệp Phong hôm ở diễn võ đài nhưng có được nghe, liền cười ngượng ngập: “Không dám, không dám. Nhưng Tiên nhi...”

“Nói thừa làm gì, giờ ta không có thời gian giải thích, đi cùng mau lên.” Thanh niên họ Nghiêm này đã bị Chu Tiên Nhi mê hoặc, sau khi hết hiểu lầm thì hớn hỏ theo sau.

Dọc đường, Chu Tiên Nhi tả lại sơ qua việc phát sinh xung đột trên Ngọc Nữ phong. Nàng ta cũng chỉ nghe đệ tử nội phong đồn đại nên không biết quá nhiều. Dù vậy sắc mặt Diệp Phong cũng sầm xuống, lửa giận bùng bùng bốc lên, mục quang như mồn nuốt chửng người khác.

“Kim! Thiên! Dực!” Nghe thấy Thẩm Lan trọng thương, gã hận không thể xé xác hẳn thành vạn mảnh.

Có Chu Tiên Nhi dẫn đường, đa số nữ đệ tử dọc đường đều biết gã nên không có trở ngại gì ngăn ba người đến gặp chủ phong Ngọc Nữ phong. Hơn nữa có đệ tử báo tin trước, cả ba chưa vào sơn môn, một đạo bạch quang từ trên núi đáp xuống, thu Tổ Nhã tự thân xuất hiện.

Ngọc Nữ phong phong chủ ăn vận đơn giản, dung nhan tuyệt lệ, khí chất cao quý. Chu Tiên Nhi đứng cạnh bà ta cũng bị che mờ. Nghiêm Đông Bình lần đầu tiên được gặp bà ta, ngẩn ra mấy giây rồi mặt đỏ lên, bị Chu Tiên Nhi véo cho một cái lên thân, ghé sát tai nói nhỏ: “Mất nét.”

“Diệp Phong, người quả thật không sao.” Thu Tổ Nhã thăm thở phào, nhớ đến Thẩm Lan thì thần sắc buồn so: “Tiếc quá...Người đến chậm rồi.”

“Thu phong chủ, thẩm Lan...Thế nào rồi.” Lòng gã run lên.

“Tính mạng nó vốn không có gì đáng lo, nhưng nó hiểu lầm cậu bị Kim Thiên Dực hại chết nên quyết báo thù, hôm qua đã mạo hiểm tiến nhập Vạn niên hàn điều...” Thu Tổ Nhã khẽ thở dài.

“Vạn niên hàn điều?” Gã hoang mang, hỏi dồn: “Hàn điều nguy hiểm thế nào?”

“Vạn niên hàn điều là bảo địa tu luyện quý giá nhất của Bích Thủy cung, đồng thời cũng là cấm địa. Hàn điều sản sinh ra bằng hàn năng cực kỳ tinh thuần, rất có lợi cho thủy nguyên lực tu luyện giả. Người có thực lực kém cõi đi vào, có khi chưa thu được lợi ích đã mất mạng với vạn niên hàn khí...Thông thường, chỉ ít cũng đạt đến cao giai võ tông mới có hy vọng thu được lợi ích. Bích Thủy cung xưa nay chỉ những ai đạt đến đảo chủ...Tức là võ tôn mới được vào thử, dù vậy tỷ lệ thành công cũng chỉ sáu phần, trong bốn phần còn lại có một phần không giữ được tính mạng, hóa thành tượng băng hằng viễn trong đó...”

“Cái gì!” Gã rùng mình, cơ hồ ngất đi. “Thẩm Lan mới tiến nhập võ tông cảnh giới, tiền bối là sư phụ sao lại để muội ấy vào nơi nguy hiểm như thế.” Chợt nghe tin dữ, gã quên cả tôn trọng Thu Tổ Nhã, buông lời trách cứ.

“Tính Thẩm Lan, ta rõ lắm chứ. Dù ta ngăn cản, nó cũng sẽ nhất ý cô hành. Hà huống nó thi triển bí thuật, toàn thân tu vi giảm sút, nếu không vào hàn điều tu luyện e rằng y đã chết cả cõi lòng như thế, nó sẽ làm ra những việc ngốc nghếch...” Thu Tổ Nhã không trách gã, lắc đầu thở dài: “Hài tử này và tỷ ấy...Cùng gốc như nhau.”

“Vạn niên hàn điều ở đâu? Tại hạ muốn vào đón Thẩm Lan ra.” Gã cấp nộ công tâm, giậm chân gầm lên.

“Vớ vẩn, không tính Vạn niên hàn diếu là thánh địa của Bích Thủy cung, người ngoài như ngươi sao lại vào được hàn diếu.” Thu Tổ Nhã gần giọng: “Dù ta cho ngươi vào thì thể nội của ngươi không có thủy nguyên khả dĩ tiêu hóa hàn khí, tích tắc là biến thành tượng huyền băng, táng mệnh đương trường!”

“Nếu tu vi của tại hạ cũng không chịu được hàn khí, thì Thẩm Lan không phải...”

“Điểm này thì ngươi yên tâm, tỷ lệ ta nói ban nãy là với phổ thông thủy nguyên tu luyện giả. Thẩm Lan có Thiên thủy huyền âm mạch, năng lực kháng cự và tiêu hóa cực hàn chi khí cao hơn nhiều, cộng thêm một giọt vạn niên linh ngọc dịch ngươi để lại đủ bảo vệ toàn thân thể mạch nó trong một năm. Chỉ cần dưới áp lực của cực hạn năng lượng, nó tiến bộ đến mức vô tôn trong một năm này thì với thể chất huyền âm mạch, chắc chắn sẽ ra được khỏi hàn diếu.”

“Tỷ suất Thẩm Lan trong một năm thăng lên vô tôn...Được bao nhiêu?” Diệp Phong run giọng.

“Có vạn niên linh ngọc dịch và mấy loại linh dược của Bích Thủy cung phụ trợ, tỷ lệ sẽ hơn sáu thành.” Thu Tổ Nhã do dự một lúc rồi đáp thật, nhưng bổ sung thêm: “Dù Lan nhu trong một năm không thể tấn thăng vô tôn, chỉ cần đạt đến cao giai vô tôn, bằng vào huyền âm thể chất vẫn có cơ hội thành công ra được rất lớn...”

“Thu phong chủ, với thực lực của phong chủ chắc có thể tự do ra vào hàn diếu?” Diệp Phong hỏi: “Một năm sau, nếu Thẩm Lan không tấn nhập vô tôn, phong chủ có vào đón ra?”

Thu Tổ Nhã lắc đầu: “Bất kỳ ai vào sâu trong hàn diếu đều bị cực hàn chi khí đóng thành tượng băng. Bất quá, thủy nguyên lực tu luyện giả, thực lực đạt đến trình độ nhất định thì dựa vào thủy nguyên khí hải ngăn chặn hàn khí xâm thực thể nội, thậm chí có thể lợi dụng khí hải luyện hóa hàn khí, nhanh chóng đề thăng thực lực!”

“Nếu khí hải có thể thành công luyện hóa cực hàn chi khí thành hàn băng chân khí thì từ đó không còn sợ cực hàn năng lượng trong hàn diếu nữa. Nhưng nếu luyện hóa thất bại, khí hải sẽ dễ kháng với cực hàn chi khí, nếu vào hàn diếu lần sau chỉ có đường chết...” Thu Tổ Nhã cười khổ: “Bích Thủy cung các đời, người có thể tu luyện được hàn băng chân khí trong hàn diếu nào mấy ai, bình quân ba ngàn năm mới có một người. Ta...Không ngoại lệ.”

“Vậy...” Gã tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ta biết ngươi định hỏi gì.” Thu Tổ Nhã bình thản: “Dù không tu luyện thành hàn băng chân khí, chỉ cần thủy nguyên khí hải tu luyện được kháng tính thì vẫn ra khỏi hàn diếu như thường. Việc đó...Dễ hơn tu luyện hàn băng chân khí nhiều. Có điều cực hàn kháng tính là con dao hai lưỡi, giúp ngươi bình an rời khỏi hàn diếu nhưng cắt đứt con đường quay lại đó.”

“Tức là...Thẩm Lan có thể vĩnh viễn không ra được.” Ngữ khí của gã lạnh lùng run người.

“Lan nhi thể chất chí âm, cơ hội ra được cao hơn người khác nhiều. Nhưng không ai dám chắc trăm phần nó sẽ bình an vô sự.”

“Hảo! Hảo!” Diệp Phong nghiêng răng, mặt méo đi, lạnh lẽo thốt từng chữ: “Kim Thiên Dực, duệ Kim tông! Ta không đội trời chung với các ngươi.”

Sát ý lăm lăm từ thể nội Diệp Phong dâng lên, thiên địa chi lực quanh đó sôi lên, như cuồng phong quét qua toàn trường khiến Chu Tiên Nhi và thanh niên đi cùng thiếu điều nhũn chân ngã lăn ra. Gã không nhắm vào họ, không thì...

“Ngươi...Tấn nhập vô tôn rồi.” Thu Tổ Nhã tu vi tinh thâm, không sợ khí thế của gã, chỉ hơi kinh ngạc: “Đúng rồi, ngươi không gặp nguy hiểm gì, sao giờ mới hiện thân? Nếu ngươi về sớm một ngày, có lẽ Lan nhi đã đổi ý. Còn nữa, lực tức thanh văn giao sao lại tha cho ngươi?”

“Tại hạ mang theo một con tiểu yêu thú, tựa hồ Thanh giao và nó có liên hệ huyết mạch nên nể tình mà không ăn thịt.” Diệp Phong không để lộ bí mật về Yêu điện, đẩy hết mọi việc cho Tiểu Hôi: “Thanh giao đưa tại hạ và Tiểu Hôi rời Bích Thủy cung, không hiểu sau rốt mang Tiểu Hôi đi đâu. Nó tha cho tại hạ, tại hạ mãi đến hôm nay mới về tới nơi.”

Thu Tổ Nhã biết lai lịch của Thanh giao nên hơi biết mục đích nó bắt Tiểu Hôi đi, bà ta không hoài nghi gì mà gật đầu. Diệp Phong không chết, chỉ cần Thẩm Lan bình an ra khỏi Vạn niên hàn điều thì không cần đến liều mạng với Duệ Kim tông nữa...

“Thu phong chủ, không hiểu Kim Thiên Dực ở đâu?” Diệp Phong chuyển lời, lạnh lùng hỏi.

“Duệ Kim tông bị ta đuổi khỏi Bích Thủy cung. Chắc chúng lập tức trở về Liêu châu. Người...Định làm gì?” Thu Tổ Nhã lạnh buốt trong lòng, thấy sắc mặt gã không lành thì vội hỏi.

“Kẻ đả thương Thẩm Lan...Tại hạ đời nào để cho chúng thoát.” Khóe môi gã nhếch lên nụ cười lạnh tàn nhẫn: “Chúng, đều phải chết.”

342. Chương 342 : Không Tên Nào Thoát

Nghiêm Đông Bình thấy Diệp Phong không giấu sát ý với Duệ Kim tông thì rung mình. Là một thế lực lớn ở Liêu châu, y hiểu rõ Duệ Kim tông là gì. Đối với ngàn vạn thế lực của Võ Nguyên đại lục, đó tuyệt đối là một chính thể siêu cấp.

Diệp Phong dám mở lời khiêu chiến môn phái cỡ đó thật không hiểu gã vô tri hay không biết sợ. Mắt y đầy kinh ngạc, hoang mang.

Chu Tiên Nhi điên đảo với hào ngôn tráng ngữ của Diệp Phong, thu thủy trong mắt dạt dào, hâm mộ vô cùng. Vì nữ nhân tâm ái mà không ngại khiêu chiến Duệ Kim tông, chỉ khí phách đó thôi cũng khiến bất kỳ nữ tử nào xiêu lòng. So ra, nghiêm Đông Bình hiển nhiên kém xa...Bất quá nàng ta biết mình không thể nào với tới Diệp Phong, chỉ thoáng thương cảm rồi rũ bỏ hết mọi tạp niệm.

“Người định truy sát Kim Thiên Dực?” Thu Tổ Nhã cũng cả kinh thất sắc, chưa tính chuyện Diệp Phong có thực lực vượt trội đội võ tông của Duệ Kim tông hay không, nếu gã may mắn đắc thủ, kết thâm cừu đại hận với đối phương thì dù có Võ Nguyên thánh lệnh trong tay cũng chỉ là hậu tuyền nhân, một khi Duệ Kim tông quyết tâm lấy mạng gã mà thánh địa không thể truy cứu thì có không ít phương pháp.

Lịch sử Võ Nguyên đại lục không hiếm việc này. Vì thế thánh giả cho gã biết vạn lần không nên chạm vào thất tông tam bang ngũ thể gia.

“Đương nhiên! Tại hạ đã nói, chúng không thoát được ai hết.” Diệp Phong lạnh lùng.

“Người có biết chuyện này Duệ Kim tông mang theo bao nhiêu võ tông? Ta biết người có mấy phần thực lực nhưng đuổi theo có khác gì tự sát?” Ánh mắt Thu Tổ Nhã ngưng lại nhìn gã, tựa hồ muốn nhìn thấu vì sao gã tự tin đến thế.

“Dù có võ tôn cũng không thể ngăn cản tại hạ.” Diệp Phong ôm quyền: “Thu phong chủ nếu còn yêu thương Thẩm Lan, xin cho tại hạ biết đội ngũ Duệ Kim tông về theo lối nào.”

“Người có bề gì, vạn nhất Thẩm Lan ra khỏi Vạn niên hàn điều chẳng phải ôm hận cả đời ư.” Thu Tổ Nhã định khuyên tiếp, theo bà ta không có nhất giai võ tông nào có thể đồng thời đấu với bảy tám võ tông, trong đó có hai người đạt tới cao giai.

Dù là nam nhân đó, khi ấy cũng không có được thực lực này.

Bà ta không biết Diệp Phong còn mạnh gầy mấy lần Yêu vương lúc còn là võ tông nhất giai, gã có ba khí hải, hai trong số đó sản sinh được tương sinh chi lực, yêu vương lúc xưa nào được như thế. Hơn nữa gã còn thần khí như Tru Thần cung và Vu vô Thần thông thuật kỳ diệu phụ trợ, có thể nói không cao thủ nào cùng cảnh giới thắng được gã.

“Diệp Phong tuyệt đối không làm việc gì không nắm chắc.” Gã ngạo nghễ: “Xin Thu phong chủ cho biết lộ tuyến về nhà của Duệ Kim tông.”

“Đành vậy. Hôm nay ta không gặp người. Tiên nhi, con và vị công tử này hôm nay cũng không gặp Diệp Phong, dặn các đệ tử dọc đường là hôm nay Ngọc Nữ phong nhất thiết như thường, không có ai đến...” Thu Tổ Nhã khẽ thờ dài dạn.

Chu Tiên Nhi dĩ nhiên bằng tuyết thông minh, hiểu ngay vấn đề, kéo Nghiêm Đông Bình còn ngần ra, vội vàng xuống núi thông tri cho các sư thư muội từng thấy Diệp Phong.

“Kim Thiên Dực không ngờ người còn sống, nên chúng tất nhiên sẽ đi theo lối cũ, từ đường cái quan Trực bắc đại đạo về Liêu châu theo hướng bắc. Chúng xuất phát đã ba ngày, nếu người không có công cụ di chuyển, e rằng khó lòng chặn đường trùng trong phạm vi Thần châu. Một khi chúng về được Liêu châu trung bộ, coi như về đến phạm vi thế lực của Duệ Kim tông, dù người ba đầu sáu tay cũng khó lòng thỏa nguyện.” Thu Tổ Nhã nhìn gã, lòng mừng vui vì đồ đệ nhìn đúng người. Chỉ hy vọng đôi bích nhân này có được kết quả hoàn mỹ...

Chỉ cần thực lực của gã tiếp tục tiến bộ thế này, tất nhiên sẽ có được tư cách thánh địa nhập tuyền. Thảm Lan ra khỏi hàn điều cũng sẽ được thánh địa thưởng thức, một khi hai người chính thức thành người của thánh địa, dù cả Ngũ hành tông cũng không ai dám khó dễ họ.

“Đa tạ Thu phong chủ!” Tiếp đó gã nghĩ ra một việc hỏi: “Không hiểu nếu Thảm Lan thành công, cần bao nhiêu thời gian mới ra khỏi được Vạn niên hàn điều?”

“Việc đó...Ta không dám đoán định. Theo tiền lệ trước đây, ít thì ba năm, nhiều thì mười năm. Ở trong đó càng lâu càng thu được nhiều lợi ích, nhưng trên mười năm thì Bích Thủy cung chưa có trường hợp nào ra khỏi sau ngàn ấy năm.”

“Tại hạ hiểu, mỗi năm tại hạ sẽ đến Bích Thủy cung một lần, nếu Thảm Lan ra khỏi hàn điều, cho muội ấy biết là hãy đợi tại hạ.” Diệp Phong lấy Tru Thần cung ra bắn kim quang lên không.

Từ chân trời, một thân ảnh to lớn bay tới, phong loan xòe rộng hai cánh, thoảng sau đã đến phía trên đầu gã, tốc độ kinh nhân.

“Thu...Thu phong chủ! Chào bà!” Phong loan chưa tiến giai hoàng cấp, nói năng chưa linh hoạt. Nó khiêm tốn gật đầu với Thu Tổ Nhã, điệp Phong nhảy phốc lên lưng nó.

“Người là...” Thu Tổ Nhã kinh ngạc vạn phần, bất quá bà ta chưa nói xong, phong loan đã vẫy cánh bay đi như chớp, tan biến ở phía chân trời.

“Diệp Phong...Lẽ nào có quan hệ với y?” Thu Tổ Nhã đột nhiên hiểu ra, nếu không phải truyền nhân của y, sao gã có được thực lực yêu nghiệt như vậy.

“Ngũ hành tông e rằng không còn bình tĩnh nữa.” Bà ta khẽ thở dài: “Cái gì phải đến, sớm muộn gì cũng đến...Lẽ nào trời cao sắp sẵn...”

OOo

Trực bắc đại đạo là đường cái quan lớn nhất Thần châu, là con đường tiện lợi nhất thông đến Liêu châu. Diệp Phong được Thu Tổ Nhã cung cấp tin tức, cười Phong loan lao đi vun vút. Tốc độ của ngũ giai phi hành yêu thú vượt xa đại đội nhân mã đi dưới đất, lộ trình ba ngày của người Duệ Kim tông, phong loan chỉ cần ba canh giờ là bắt kịp.

Hôm đó mặt trời đã xuống núi, tin rằng nhân mã Duệ Kim tông cũng đã dừng chân nghỉ ngơi. Không có mục tiêu, dù bắt kịp đối phương cũng không biết được. Gã cười Phong loan toàn tốc truy đuổi hai canh giờ, đáp xuống một chỗ nghỉ lại, chuẩn bị đợi đến ngày mai sẽ tiếp tục dò tìm hạ lạc của Kim Thiên Dực.

“Đại thúc, có thấy một đội nhân mã...Như thế này...Như thế này...Qua đây không?” Diệp Phong vào tiểu trấn, hỏi thăm nhưng không hy vọng nhiều lắm.

“Có, có. Chàng trai trẻ, sao lại tìm họ?” Trung niên trong tiệm thuốc gật đầu, khiến Diệp Phong hớn hở.

“Chúng đi từ lúc nào?”

“Chắc là ba canh giờ trước. Có một tiểu tử thân phận khá tôn quý, đang bị trọng thương, họ còn mua mấy vị dược tài quý hiếm ở đây. Tiếc quá...Họ chắc là vô giả, quá nửa dược vật họ cần, ở đây không có.” Đại thúc tựa hồ còn tiếc nuối.

“Đại thúc có biết, tiếp tục đi về phía bắc, có mấy thành trấn nghỉ chân được?”

“Nếu cước trình của họ nhanh thì kịp đến Ác Quỷ thành nghỉ chân. Ở đó có thị trường giao dịch của võ giả, nếu họ tìm được tài quý giá nào đó nên mới vội vàng đến đó.”

“Đa tạ đại thúc!” Diệp Phong ném hai tinh tệ lên quầy, thân hình tan biến trong khoảnh khắc. Được phô trương quỹ ngân người một lúc rồi run run nhặt hai tinh tệ lên, thứ này đổi được 2000 tinh tệ cơ đấy, nếu đưa ra chợ đen có lẽ còn được nhiều hơn, cả tiệm thuốc của ông ta cũng không bán được ngần ấy tiền. Không ngờ tùy tiện đáp mấy câu lại phát tài thế này, ông ta cười như chưa bao giờ được cười.

OOo

Ác Quỷ thành! Xuất phát!

Diệp Phong không muốn chần chừ thêm phút nào, toàn tốc lao về Ác Quỷ thành. Nửa canh giờ sau, gã đến phía trên một thành thị khá lớn. Chắc không sai đâu. Quanh đó không còn thành thị nào có quy mô nữa.

Vàng dương đã lặn hẳn xuống chân núi, màn đêm buông phủ, người đi đường và các cửa hiệu buôn gần như đóng cửa hoặc vắng bóng, thành thị chìm trong tĩnh lặng.

Gã không phí nhiều tinh lực cũng tìm được người của Duệ Kim tông. Trong thành, trừ tổng bộ của thế lực thống trị ở trung tâm có khí tức mấy chục cường giả ra, chỉ còn một gian lâu xa hoa cao ba, bốn tầng có chừng hơn mười khí tức cường giả. Ngoài ra rải rác là những độc hành cường giả.

“Xem ra ông trời cũng không muốn các người thoải mái thêm một tối.” Gã lẩm bẩm, đứng trên lưng Phong loan, kim nguyên chảy trên Tru Thần cung, một mũi năng lượng tiễn từ từ ngưng tụ trên đây.

Cả Ác Quỷ thành, cường giả thực lực đạt đến võ tông đều cảm nhận được kim nguyên lực kinh nhân. Toàn bộ đều kinh hãi.

“Vũ sát tiễn!” Đột phá võ tông xong, có thể mượn thiên địa chi lực, vũ sát tiễn của gã mũi nào cũng có uy lực ngang nhau. Bất quá gã còn giữ sức...Không muốn Kim Thiên Dực chết thống khoái như thế.

Từng dải kim mang như mưa rào trút xuống, mục tiêu là tầng ba, tầng bốn lầu các mà Duệ Kim tông tập trung nghỉ ngơi.

“Phập! Phập! Phập!...” Các lầu bị bắn thủng lỗ chỗ, mấy đệ tử Duệ Kim tông đi tuyển thân cùng hộ vệ thực lực không cao không chết cũng trọng thương. Trong lầu vang lên tiếng hô thê thảm, máu đỏ nhuộm khắp.

“Kẻ nào dám tập kích người của Duệ Kim tông bọn ta?” Hai cao giai võ tông phản ứng cực nhanh, hộ vệ Kim Thiên Dực. Năm võ tông khác bảo vệ hai thanh niên may mắn giữ được tính mạng (cũng do Diệp Phong cố ý lưu lại.)

“Duệ Kim tông...Ta giết người Duệ Kim tông.” Gã biến đổi giọng nói, đứng trên không lớn tiếng: “Các người, không ai về được Liêu châu.”

343. Chương 343 : Trò Chơi Tàn Khốc

Trên lầu các đổ nát, hai cao giai võ tông của Duệ Kim tông bảo vệ số nhân mã còn lại, mắt ánh lên oán độc, gầm vang lên không: “Các hạ là ai? Có thù oán gì với bọn ta mà hạ thủ độc ác như vậy? Có dám báo danh không?”

Màn đêm dày đặc, chúng không nhìn rõ dung mạo Diệp Phong, hơn nữa gã tuy giận dữ nhưng không mất đi lý trí, có đeo mặt nạ sắt, dù ban ngày thì người Duệ Kim tông cũng không thể biết chân diện mục của gã.

Vết thương của Kim Thiên Dực chưa lành nhưng đã tỉnh lại. Hắn nhìn lên Diệp Phong trên không, chợt dấy lên cảm giác quen thuộc lạ lùng...Không thể nào. Ta tận mắt thấy tiểu tử đó bị Thanh gia nuốt chửng, sao còn sống sót được. Nhất định là mình hoa mắt.

Hắn lắc đầu, dẹp yên ý nghĩ đó.

“Trên đường xuống suối vàng, ta sẽ cho các người biết thân phận của ta.” Diệp Phong nở nụ cười tàn khốc, lạnh lùng nói.

“Các hạ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt? Các hạ có biết hậu quả gây hấn với Duệ Kim tông chăng?” Đối phương gầm lên, hi vọng danh tiếng của Duệ Kim tông sẽ khiến gã e dè.

Phong loan dưới chân Diệp Phong, thoáng nhìn cũng biết không phải là phổ thông phi hành yêu thú. Cảm tri của hai cao giai võ tông không thể tra ra nông sâu của yêu thú, rất có khả năng là ngũ giai yêu thú! Hộ vệ Duệ Kim tông tại trường thực lực tối cao chỉ là thất giai võ tông, căn bản không đấu lại ngũ giai yêu thú.

Mưa tên mà gã thi triển hiển lộ thực lực bất phàm. Đối diện địch nhân như vậy, người Duệ Kim tông cũng hoảng sợ. Có lẽ chúng đều có thực lực không tệ nhưng chưa từng đến gần với tử vong như thế.

“Duệ Kim tông? Ta sợ quá.” Diệp Phong bật cười huênh hoang xen lẫn trào phúng, cả Ác Quỷ thành đều nghe thấy.

“Chi bằng ta đùa với các ngươi.” Diệp Phong tùy ý liếc vào lầu các, khóe môi nhếch lên đùa cợt: “Giờ các ngươi còn mười người, từ mai mỗi ngày ta giết hai người. Có nghĩa là các ngươi còn năm ngày tìm biện pháp tự cứu. Chúng ta đánh cá xem sau năm ngày, trong mười người các ngươi có ai sống sót không?”

Cảm giác nét lạnh lùng và tàn nhẫn trong ngữ khí của Diệp Phong, nhân mã của chúng đều rùng mình. Thần bí nhân này lẽ nào là ác ma.

“Bọn mõ chuyển này tự thấy không đắc tội với cường giả nào. Các hạ chắc không phải hạng vô danh, muốn giết bọn mõ cũng nên có lý do chứ? Biết đâu lại có hiểu lầm gì...” Một võ tông chịu nhún, thân là Duệ Kim tông đệ tử, chúng chưa bao giờ ầm ức như thế.

“Không có gì hiểu lầm hết. Ta đã nói, trước lúc các ngươi chết, ta sẽ để các ngươi làm quỷ được minh bạch. Từ ngày mai, các ngươi nên tận tình hưởng thụ năm ngày còn lại...”

Nói đoạn, gã giục Phong loan bay đi. Nháy mắt đã khuất bóng ở chân trời.

Phương thức báo thù tàn khốc nhất trên đời không phải khiến mục tiêu chết trong tuyệt vọng, như thế quá tiện nghi cho Kim Thiên Dực! Diệp Phong đề ra trò chơi năm ngày cũng như cho Duệ Kim tông chúng nhân hy vọng. Bất quá, khi hy vọng tan dần, chuyển thành tuyệt vọng tận đáy lòng thì đả kích với tâm lý một người chính là thứ tàn nhẫn nhất.

Cách này tuy hơi mạo hiểm nhưng Diệp Phong nắm chắc mười phần. Gã không định tuân thủ lời hứa một ngày giết hai người gì đó, một khi có biến cố thì sẽ lợi dụng Phong loan và Tru Thần cung giáng cho đối phương đòn trí mạng. Trừ phi đối phương mời được viện binh võ hoàng, không thì gã và Phong loan liên thủ sẽ không sợ tôn cấp cường giả nào. Vì thế mà gã dám lớn lối.

“Thiếu tông chủ! Hiện tại chúng ta nên làm gì?” Như Diệp Phong dự liệu, năm ngày này khiến lòng chúng nhân dấy lên hy vọng. Toàn tộc đi về Liêu châu chỉ ba ngày là đủ. Chỉ cần đến được cứ điểm của Duệ Kim tông thì cơ hội sống sót của chúng cao hơn nhiều.

Thậm chí nhanh chóng mời được võ tôn hộ pháp trong tông môn đến thì rất có thể sẽ giết chết hung thủ đáng ghét này.

“Kim Giáp, kim Ất, kim Bính, kim Đinh! Các ngươi chia làm đôi, một về Bích Thủy cung cầu viện, một đến thẳng Liêu châu báo cáo với tông môn, phái hộ pháp đến tiếp ứng chúng ta.” Sắc mặt Kim Thiên Dực hơi nhợt nhạt, tinh lực không đủ, nhưng không ảnh hưởng đến tính toán của hắn.

Từ góc độ của hắn, mười người này sau cùng chỉ còn không quá ba người sống sót. Thủ đoạn ban nãy của Diệp Phong cho thấy gã muốn tru sát chúng nhân dễ như trở bàn tay, muốn giữ được toàn bộ nhân mã cơ hồ là việc bất khả thi. Nên trừ hắn, chỉ cần giữ lại hai cao giai võ tông, còn lại đều trở thành tốt thí...

Hắn phái hai đội nhân mã chia theo hai hướng nam bắc ngược nhau. Ngày mai khi địch nhân nhận ra mà truy sát thì đủ cho hắn có thêm hai, ba ngày. Chỉ cần số nhân mã còn lại thuận lợi về được Liêu châu, rũ bỏ nốt hai vị đồng môn sư đệ thì có thể giúp hắn trốn vào trú điểm của tông môn. Như vậy, hắn có hy vọng chống chọi được cho đến khi tôn cấp hộ pháp tới nơi.

Kim Thiên Dực tính toán thế nào, chỉ mình hắn rõ. Những người khác không nghĩ ngợi nhiều, chỉ thấy tính toán của thiếu tông chủ là cách giải quyết lưỡng toàn kỳ mỹ. Bốn võ tông thực lực kém hơn, không cả nghĩ ngợi, lập tức lên đường đến Bích Thủy cung và Liêu châu.

“Tiểu tử cười yêu thú đó...Thật ra là ai.” Trong cơn hoảng sợ, đầu óc Kim Thiên Dực không gạt đi được tạp niệm, loáng thoáng nhận ra người này nhắm vào hắn.

“Các người...Theo ta đi gặp Ác Quỷ thành thành chủ!” Bất an cao độ khiến hắn phải tìm cách tự cứu, đó cũng điều Diệp Phong muốn thấy.

Để người có hy vọng gặp được cứu tinh trong tuyệt cảnh. Bằng không thì khi sợ hãi và tuyệt vọng thật sự giáng xuống thì người sao hiểu được sự tàn khốc thâm sâu nhất...

“Tiểu phong tử, duệ Kim tông có bốn võ tông chia ra đào tẩu theo hướng nam và hướng bắc.” Trong vòng cảm tri của ngũ giai diên phong yêu thú Phong loan, mọi động tĩnh trong Ác Quỷ thành không thoát được thần thức của nó.

“Nhất định đó là tính toán của Kim Thiên Dực. Lợi dụng hai nhóm này để cầm chân ta, còn hắn và chủ lực toàn tốc chạy về Liêu châu...” Diệp Phong nhếch môi cười khẩy, lẩm bẩm: “Mấy ngày này, ta đùa với các người vậy.”

OOo

Hai ngày tiếp đó, kim Thiên Dực dẫn nhân mã rời con đường đi thẳng về hướng bắc, quay đầu vào đường mòn. Hắn không mong thoát được địch nhân truy kích, nhưng chí ít cũng có thể kéo dài thời gian.

Chúng đi liên tục hai ngày đêm không ngủ, đến sát biên giới Liêu châu, chỉ còn không đầy hai trăm dặm nữa.

Vốn Duệ Kim tông gồm sáu người đồng hành, giờ có thêm ba gương mặt lạ lùng, là đầu não của thế lực thống trị Ác Quỷ thành - Quỷ Vô Cực và hai phó thủ - Quan Phán U, diêm Hắc La.

Quỷ Vô Cực là tam giai võ tôn, tại Thần châu cũng được coi là cao thủ có tiếng. Quan Phán U và Diêm Hắc La đều là diên phong võ tông, thực lực bất phàm. Họ đều bị hấp dẫn trước hậu lễ mà Kim Thiên Dực hứa hẹn, hơn nữa qua việc này mà đạt thành quan hệ hữu hảo với Duệ Kim tông thì rất có lợi cho Ác Quỷ thành phát triển thế lực. Vì vậy cả hai bên nhanh chóng hợp tác với nhau.

Có thêm ba cường giả bảo vệ, kim Thiên Dực yên lòng hơn nhiều.

“Thiếu tông chủ! Hai ngày nữa chúng ta sẽ về đến địa giới Liêu châu. Hai ngày nay thần bí nhân đó không xuất hiện, lẽ nào chỉ dọa nạt chúng ta?” Một cao giai võ tông hồ nghi.

Để mời được bọn Quỷ Vô Cực, kim Thiên Dực đưa ra lễ vật rất hậu, nếu đối phương không phải bỏ chút sức nào ra mà toàn là Duệ Kim tông thì hắn không cam lòng tí nào. Hắn thậm chí hoài nghi đây là cái bẫy do Quỷ Vô Cực bày ra để lừa gạt chúng. Tuy hơi hoang đường nhưng thân phận của Diệp Phong quá ư có vấn đề, buộc bọn hắn phải đoán mò.

“Không được coi thường. Có lẽ đối phương e dè thực lực của Quỷ Vô Cực tiền bối, nên mới chưa hiện thân.” Kim Thiên Dực trầm giọng dặn.

Quỷ Vô Cực cũng tỏ vẻ ngạo nghễ, là Ác Quỷ thành thành chủ, y có cảm nhận được khí tức của Diệp Phong và Phong loan hôm đó, tự nhận có thể dễ dàng tiếp được Vũ sát tiễn. Còn ngũ giai Phong loan, có lẽ y không thắng được nhưng bảo vệ Kim Thiên Dực thoát thân thì khá chắc chắn.

Nhưng y cũng không muốn đắc tội Diệp Phong, nhân vật có thể cười ngũ giai phi hành yêu thú tuyệt đối không thể không có tí bối cảnh nào. Hà huống thực lực của Diệp Phong không bằng Phong loan mà dám công khai tuyên bố diệt hết nhân mã Duệ Kim tông...Mặc kệ gã và Duệ Kim tông có ân oán gì, y đều không tiện tham dự. Nên y chỉ đồng ý bảo vệ an toàn cho Kim Thiên Dực. Kích sát đối phương không phải chức trách của y.

“Kim thiếu tông chủ cứ yên tâm, có Quỷ mô thì đảm bảo thiếu tông chủ được an toàn.” Quỷ Vô Cực ưỡn ngực, hai thủ hạ của y cũng ngạo nghễ.

“Tiếp tục lên đường.”

Đột nhiên sắc mặt Quỷ Vô Cực hơi biến đổi, ngẩng nhìn phía sau, một bóng đen từ trên không lao nhanh tới.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Bốn thi thể từ trên không rơi xuống trước mặt bọn Kim Thiên Dực, chính là bốn người được hấn phái đi hôm qua, trán chúng đều có một lỗ thủng chừng đầu ngón tay, hiển nhiên trúng một đòn trí mạng. Chúng không vây công Thẩm Lan nên Diệp Phong không để chúng chịu thống khổ nhiều, chẳng qua chúng bị liên lụy mà thôi.

344. Chương 344 : Phong Loan

Nhìn bốn thi thể, sắc mặt bọn Kim Thiên Dực trở nên cực kỳ khó coi. Không ngờ đối phương dễ dàng truy sát bốn người, lại vẫn đuổi theo được bọn hấn. Chiến thuật kéo dài thời gian của hấn hoàn toàn vô dụng.

“Người lấy làm lạ vì sao ta dễ dàng truy sát bốn người đó?” Diệp Phong ở trên cao, hỏi với ngữ khí trào lộng.

“Vì sao?” Kim Thiên Dực không then là kẻ đứng đầu lớp thanh niên, tâm trí cực kỳ vững vàng, bình tĩnh hỏi. Nếu lần ra manh mối thì có lẽ không dễ dàng bị truy ra nữa.

Quý Vô Cực lúc này cực kỳ e dè nhìn Phong loan, uy thế của nó phát ra mạnh hơn ý tưởng tượng nhiều. Ý không khỏi hồi hận, mỗi lần ăn này xem ra không dễ. Bất quá hiện tại không thể rút lui, nếu bỏ lại bọn Kim Thiên Dực mà đi thì sẽ triệt để đắc tội Duệ Kim tông...Đành dốc lực ra liều, cũng may chỉ còn lại ba ngày, vị tất ý không có cơ hội.

Có thể trở thành nhất phương bá chủ, quý Vô Cực hiển nhiên không phải hạng khiếm nhược, nhận rõ tình thế thì hạ quyết tâm.

“Chúng vừa ra khỏi Ác Quỷ thành đã bị ta bắt hết.” Diệp Phong như con mèo đang vờn chuột, tận tình hưởng thụ lạc thú giày vò đối phương: “Hôm qua ta giết hai người, hôm nay hai người nữa rồi mang thi thể đến cho các người xem. Ta...Hình như không vi phạm quy tắc.”

Kim Thiên Dực rung mình, suýt nữa thổ máu. Hấn còn cho rằng đối phương sử dụng thủ đoạn cân tung bí ẩn nào đó khiến kẻ sách kéo dài thời gian của hấn vô hiệu. Ai ngờ đó chỉ là thủ đoạn vật vãnh của gã, tuy nói từ hôm sau mới giết người nhưng không đảm bảo trước đó không có hành động gì. Quả thật gã không phạm quy.

Hà hưởng gã phạm quy thì Kim Thiên Dực làm được gì? Lý luận với đối phương? Hấn đường đường là Duệ Kim tông thiếu tông chủ, tuyệt không ấu trĩ đến mức đó. Hấn bình ổn tâm tình, cơ nhục trên gương mặt xanh lét hơi giãn giãn, lạnh lùng thốt: “Hôm nay các hạ đã giết xong, vậy xin mời. Bọn mỡ còn phải tiếp tục lên đường.”

Mắt Diệp Phong ánh lên nụ cười lạnh. Đúng là biết ẩn nhẫn. Tâm trí của hấn quá đáng sợ, cộng thêm tu vi không tệ, sau này tất sẽ là nhân vật hồ phong hoán vũ của Vô Nguyên đại lục. Bất quá tiếc rằng...Người chắc chắn sẽ mất mạng trong tay ta, có trách thì trách người chạm vào người không nên chạm.

“Hừ, được đấy, mời được cả một võ tôn.” Diệp Phong nhìn Quý Vô Cực, mục quang khinh miệt thấy rõ: “Khuyến các hạ một câu, nếu không phải người Duệ Kim tông thì tốt nhất đừng sa vào vũng nước đục này...” Mặt gã đeo thiết diện cụ nên không ai nhìn rõ: “Trò chơi này, với thực lực của các hạ không tham dự nổi đâu.”

“Quý mỡ không hề muốn tham dự vào ân oán giữa hai bên, nhưng đã đáp ứng bảo vệ Kim thiếu tông chủ trở về an toàn thì không thể không giữ lời.” Quý Vô Cực nói năng thập phần khách khí, theo ý thì Diệp Phong không có gì đáng sợ, chỉ e dè ngữ khí Phong loan mà thôi.

“Không cần phí lời.” Diệp Phong lạnh lùng cắt lời: “Các người không nằm trong trò chơi này nên có hai lựa chọn. Cút hoặc ở lại. Nếu chọn ở lại thì ta không ngại giết sạch các người.”

“Xú tiểu tử! Lớn lối quá mức.” Quan Phán U gầm lên, ở Ác Quỷ thành y dưới một người mà trên vạn người, đã bao giờ bị chọc giận như vậy? Diêm Hắc La cũng hầm hầm, chỉ chực ra tay. Quý Vô Cực tuy không nói gì nhưng ánh mắt lạnh lùng biểu hiện rõ thái độ.

“Xem ra...Các người lựa chọn rất ngu xuẩn.” Diệp Phong lắc đầu lạnh lùng, thể nội khí thể cấp tốc dâng lên, thiên địa chỉ lực gần đó cũng sôi trào.

“Lão tử đang tự hỏi tiểu tử ngươi dựa vào đâu mà huênh hoang như vậy.” Quan Phán U liếm môi, cùng Diêm Hắc La bước lên.

Phong loan trên lưng chừng không phát ra khí thể phong tỏa Quỷ Vô Cực khiến y không dám vọng động. Diệp Phong nhảy xuống trước mặt hai người.

“Các người muốn chết thì oán trách được ai.” Diệp Phong không rườm lời, kinh cực thứ giáp mọc khắp người, cự lực Thần thông thuật được vận lên, hai quyền đồng thời xuất ra, uy mãnh cực độ khiến đối phương biến sắc.

Ầm! Ầm!

Quan Phán U và Diêm Hắc La đều không ngờ gã xuất thủ gọn gàng như vậy, cùng vội vàng vận lực đón đỡ, đồng thời lùi lại. Lực đạo của song phương giao nhau khiến mặt đất xuất hiện hai hố sâu.

Cả hai nhìn nhau, lòng đầy kinh hãi. Đối phương phát ra nguyên lực khí tức rõ ràng không đầy tứ giai nhưng vì sao uy lực công kích không kém hơn diên phong vô tông? Đối phương xem ra không hề thi triển bất kỳ bí thuật nào, sao lại thể được.

Diệp Phong không cho cả hai cơ hội lấy hơi, thân hình nhảy vút tới, tay phải vung lên, lưỡi dao năng lượng sắc bén thò ra như lưỡi đại đao. Sau khi nắm vững cách khống chế thiên địa chỉ lực, kỹ xảo vận dụng kim nguyên lực ngưng hình của gã đạt mức lô hỏa thuần thanh!

Vù, vù. Lưỡi dao nguyên lực vàng rực hóa thành mấy đạo kim sắc tàn ảnh trùm lên cả hai.

Thuần túy lấy sức ép người. Tiến vào cảnh giới nhị giai vô tông, với thổ kim tương sinh là đủ phát huy đích kim nguyên uy lực không kém gì ngũ giai vô tông, cộng thêm ba loại cơ sở Thần thông thuật, thực lực của gã hoàn toàn ngang với diên phong vô tông. Bất quá Quan Phán U và Diêm Hắc La đều là cường giả trưởng thành trong chiến đấu tanh máu, tuy tình thế bất lợi nhưng vẫn miễn cưỡng chống chọi được.

Quỷ Vô Cực cũng định ra tay trợ giúp. Nhân quang của y tất nhiên nhận rõ thực lực của Diệp Phong. Chỉ cần y ra tay là lập tức bắt sống được gã, nhưng uy áp của Phong loan từ trên đầu dồn xuống khiến y không dám động đậy, bằng không sẽ hứng chịu lôi đình nhất kích của nó.

Hiển nhiên y hiểu rõ ý Phong loan, nếu y bất động, phong loan cũng không xuất thủ, ngược lại thì nó sẽ không tiếc trả giá giết chết y. Hơn nữa...Phong loan tuyệt đối có thực lực đó.

Quỷ Vô Cực run run rẩy rẩy, mồ hôi lạnh ướt lưng, sau cùng cũng thật sự hiểu được Phong loan không chỉ là ngũ giai yêu thú thông thường...E rằng đã chạm vào ngưỡng hoàng cấp rồi. Đối thủ đó y không địch nổi. Yêu thú cỡ đó sao lại thần phục một tiểu tử thực lực chưa đạt vô tôn? Từ đáy lòng y dấy lên cảm giác vô lực.

“A!” Quan Phán U hô lên thê thảm, rớt phịch xuống.

Một loạt thể công như mưa bắc của Diệp Phong chỉ để mê hoặc hai người, ngay khi đối phương cho rằng thực lực của gã chỉ thế, định phản kích thì gã đột nhiên thi triển Linh tê nhất chỉ khiến Quan Phán U không kịp trở tay.

Ngực Quan Phán U trào máu, tâm tạng hoàn toàn bị xuyên qua, nằm co quắp dưới đất, xem ra khó sống sót. Hai mắt Diêm Hắc La lập tức đỏ ngầu, gầm vang phát ra chiến lực vô cùng, lao bổ vào Diệp Phong.

Diệp Phong cười lạnh, tránh khỏi mũi nhọn khí thể của địch thủ, nhảy lên lưng Phong loan, cả hai bay vút đi.

“Tối đa các người còn ba ngày nữa.” Không trung vang vọng giọng Diệp Phong.

Chúng nhân đều ngẩn ngơ, không khí bị lương lan khắp toàn trường.

“Kim thiếu tông chủ!” Quỷ Vô Cực bị thống nhìn Quan Phán U đang mất đi sinh cơ: “Các vị đắc tội với thần thánh phương nào, có cừu oán gì không giải được hay sao?”

Những người khác có lẽ không rõ chữ y vừa chính diện hứng chịu uy áp của Phong loan nên cảm thụ được, chỉ với yêu thú này là dễ dàng giết sạch tất cả nhân mã tại trường. Y có lẽ còn chống chọi được đôi chút, nhưng kết quả vẫn không khác gì...

Có thực lực trư sát nhưng không vội động thủ mà đùa chọc như mèo vờn chuột...Trừ phi tâm lý biến thái không thì chỉ còn một lý do để giải thích. Là đối phương có cừu hận không thể hóa giải với Duệ Kim tông, quyết đùa chọc cho đủ rồi mới giết chết. Khiến đối phương thực hiện việc vất vả mà không lợi ích gì này thì mới cừu oán đó không thể tầm thường.

“Việc này bọn mỡ cũng không hiểu, không hiểu mọc từ đâu ra thần bí cao thủ đó. Bọn mỡ đi Thần châu chuyển này, tuyệt đối không đắc tội với thế lực nào.” Một võ tông cười khổ.

“Sao lại không biết gì, các vị đều ngu xuẩn hết hay sao?” Quỷ Vô Cực bưng bưng lửa giận, đối phương sử dụng thủ đoạn trả thù tàn khốc như vậy mà bọn người này không biết cả lai lịch địch nhân thì có đáng cười không?

“Quý bang chủ, nói vậy là ý gì?” Người Duệ Kim tông nổi giận, tuy Quỷ Vô Cực thực lực cao cường nhưng chúng không phải hạng chịu nhẫn nhịn.

“Im mồm.” Kim Thiên Dực lúc này cũng cực kỳ hoảng sợ và phiền lòng, nhưng vì tính mạng mình, hắn không thể đắc tội Quỷ Vô Cực, y là y trượng duy nhất cho hắn có thể thoát thân. “Quý bang chủ, ban này ông không xuất thủ là vì dè yêu thú đó? Chỉ cần ông dùng thế sét đánh không kịp bưng tai bắt tiểu tử đeo mặt nạ thì yêu thú đó tất ném chuột sợ vỡ đồ, không dám vọng động.”

“Lần này Quỷ mỡ bị các ngươi liên lụy rồi.” Quỷ Vô Cực thở dài, nói rõ thực lực thật sự của Phong loan cho chúng biết. Không phải y không muốn mà không có cách nào xuất thủ.

“Yêu thú tiếp cận hoàng cấp, sao lại thế được.” Tất thấy đều nhột nhột mặt mày, kim Thiên Dực suýt nữa ngất xỉu.

Hắn vốn cho rằng lôi kéo được Quỷ Vô Cực là bảo đảm thoát thân, ai ngờ trong mắt đối phương lại trở thành đáng cười như trẻ con trước mặt ông già.

“Hắn làm vậy là ý gì?” Kim Thiên Dực gầm lên trầm trầm như diên cuồng. Vốn tưởng có hy vọng nhưng lại bị đập tan trong nháy mắt...Phong loan có thực lực tiếp cận hoàng cấp nhắm vào thì hộ pháp của tông môn đến tăng viện cũng không giúp được hắn thoát chết. Hà huống, đối phương đời nào chịu để bọn hãn hợp lại với tông môn?

Lòng hắn chìm ngập hoảng sợ và nghi hoặc, bất cam dâng tràn khiến tuyệt vọng từ từ trĩu dậy. Khi những tình cảm này đạt tới đỉnh cao, cũng là lúc Diệp Phong thật sự báo thù. Hiện tại, quỷ Vô Cực tiết lộ ra tình hình, chỉ đẩy nhanh quá trình này thêm hai ngày mà thôi...

345. Chương 345 : Trận Chiến Sinh Tử

“Trò chơi này là thủ đoạn giày vò tâm lý các vị...Đầu tiên mang lại hy vọng rồi từ từ phá tan, khiến các vị chìm vào tuyệt vọng thống khổ, đạt đến mục đích báo thù của y. Đối phương không ngại dùng thủ đoạn độc ác này, mà các vị không biết là đắc tội với ai sao?” Quỷ Vô Cực thở dài.

“Không cần đoán mò nữa, dù chúng ta biết thân phận đối phương thì sao? Hắn tha cho chúng ta sao?” Kim Thiên Dực méo mó sắc mặt, âm trầm nói: “Đang lúc nguy cấp, chúng ta tìm cách tự cứu đã.”

“Việc này không liên can đến Quỷ mỡ, mỡ cáo từ.” Quỷ Vô Cực định thoát thân.

“Quý bang chủ hiện giờ định thoát thân, có phải quá muộn rồi không?” Kim Thiên Dực cười lạnh.

“Kim thiếu tông chủ nói vậy là sao?” Sắc mặt Quỷ Vô Cực âm lạnh, nhìn hắn chằm chằm.

“Hắn đã giết một thủ hạ của ông, vậy thì sẽ không tha cho các vị. Nếu Quý bang chủ hiện tại quay lại, e rằng kết cục cũng như bốn người kia...” Kim Thiên Dực chỉ vào thi thể bọn Kim Giáp, kim Đình nói tiếp: “Dù Quý bang chủ may mắn giữ được mạng, bọn mỡ mất mạng dưới tay hắn, sau này Duệ Kim tông điều tra ra, bang chủ thoát được can hệ sao? Ác Quỷ thành không thiếu người biết việc bang chủ hộ tông bọn

mỗ, sư tôn biết bang chủ nửa đường bỏ rơi bọn mỗ thì Quý bang mà ông lập lên chắc không cần nghĩ cũng biết sẽ gặp kết cục gì.”

“Người dám uy hiếp Quý mỗ?” Quý Vô Cực lạnh giọng.

“Kim mỗ tuyệt không hề uy hiếp Quý bang chủ, chỉ nhắc nhở mà thôi.” Kim Thiên Dực cười nhạt: “Chỉ cần chúng ta tề tâm hợp lực, qua được cơn nguy này thì đều có lợi. Bằng không thì chỉ còn cách ngọc thạch câu phần.”

Quý Vô Cực hồi hận vô cùng, biết như vậy thì lúc trước vì sao còn tham chút lợi ích mà đáp ứng hộ tống Kim Thiên Dực. Hiện tại chính như đối phương nói, đã bước lên con thuyền cùng với nhân mã Duệ Kim tông, muốn thoát thân cũng không thể nào.

“Kim thiếu tông chủ có kế sách gì?” Kim Thiên Dực nói không sai, duệ Kim tông còn lợi hại hơn Phong loan, quý Vô Cực đành nhẫn nhịn.

“Kế sách nào cũng vô dụng trước thực lực tuyệt đối.” Kim Thiên Dực cười khỏ: “Đối phương có thực lực áp đảo, nếu yêu thú đó động thủ, tất cả chúng ta đều không phải đối thủ.”

“Nhưng...Nếu yêu thú đó không thể động thủ, có lẽ chúng ta còn cơ hội.” Kim Thiên Dực đột nhiên nói.

“Không cần vòng vo, nói thẳng ra đi.” Quý Vô Cực lạnh lùng.

“Chúng ta ở đây chỉ có bang chủ chống chọi được một lúc với yêu thú đó.” Kim Thiên Dực nói: “Tại hạ không bảo bang chủ ngành tiếp yêu thú tiếp cận hoàng cấp đó, thế có khác gì tự tìm đường chết. Mà cần bang chủ biểu lộ quyết tâm tất sát, không tiếc giá nào cũng tru sát tiểu tử đó.”

“Ý thiếu tông chủ là để mỗ cầm chân yêu thú khiến nó ném chuột sợ vỡ đồ?” Quý Vô Cực chợt tỉnh ngộ rồi hỏi: “Nhưng tiểu tử đó không tầm thường, các vị chắc thắng được chứ?”

“Mục đích của bọn tại hạ chỉ là thoát thân chứ không phải giết đối thủ. Hơn nữa nếu chúng ta giết tiểu tử đó thì chẳng phải chọc giận yêu thú đó giết sạch chúng ta sao?”

“Không sai, chúng ta chỉ cần chạy về địa bàn Duệ Kim tông để cường giả của các vị đến giải quyết sự tình.” Quý Vô Cực như thể nhìn thấy hy vọng, gật đầu lia lịa.

“Tất cả nhờ vào Quý bang chủ.” Kim Thiên Dực khiêm cung thì lễ.

Đột nhiên hấn vung tay vỗ ra liên hoàn, hai vị sư đệ đứng cạnh bị chấn bay, thổ máu ngắt đi. Chúng nhân cả kinh.

“Thiếu tông chủ có ý gì?” Hộ vệ kinh hãi.

“Không có hai tên này vướng bận, chúng ta sẽ về đến Liêu châu sớm hơn nửa ngày...Hơn nữa, chúng ta phải giữ được thực lực mạnh nhất để đấu với địch nhân.” Kim Thiên Dực gần giọng: “Phải có người hi sinh để tranh thủ thời gian cho chúng ta. Ta cũng không muốn...”

Ba võ tông Duệ Kim tông đều trầm mặc, việc liên quan đến tính mạng, không ai nói được gì. Quý Vô Cực và Diêm Hắc La rung mình, đệ tử danh môn đại phái mà cũng độc ác như vậy, vì bảo mệnh mà sẵn sàng tàn hại đồng môn! Bất quá là đệ tử Duệ Kim tông mất mạng, họ không việc gì phải đau lòng, nên không nói gì.

Chúng nhân cũng ổn định lại tâm tình, liều mạng thôi động nguyên lực, toàn lực lao về Liêu châu.

Hôm sau, điệp Phong cười Phong loan bay tới, nhanh chóng phát hiện ra hai đệ tử Duệ Kim tông nằm đó, tuy tỉnh lại nhưng bị thương nặng nên nhất thời không động dậy được.

“A, ta còn lấy làm lạ sao đội ngũ của các người lại chia ra, hóa ra là có nội loạn.” Diệp Phong đáp xuống, tỏ vẻ cười nhạt.

“Do tên cầu tặc Kim Thiên Dực đó.” Hai đệ tử nghiêng răng rít giọng. Nếu bị Diệp Phong giết thì họ không oán than nhưng bị sư huynh hăng tôn kính bán đứng thì không lời lẽ mào tả được nỗi hận đó.

“Rơi vào tay các hạ, bọn ta tự biết không thể thoát, chỉ mong cho bọn ta được chết minh bạch.” Một đệ tử khấn cầu: “Các hạ vì sao muốn giết bọn tại hạ?”

Diệp Phong thông minh, thoáng nghĩ là biết hết tiền nhân hậu quả. Bất quá, gã đời nào để Kim Thiên Dực được toại nguyện?

“Nếu các người biết thân phận ta, chắc chắn sẽ chết.” Gã nhạ giọng: “Ngược lại, chưa chắc các người đã chết...”

“Cái gì!” Cả hai vừa giận vừa mừng, phảng phất không dám tin.

Diệp Phong ném hai viên Sinh hóa đơn xuống hạ lệnh: “Uống đơn được vào rồi đồng ý với ta một việc, ta sẽ tha cho các người.”

Cả hai không hề do dự uống luôn, lập tức cảm thấy một dòng nóng ấm chảy vào thể nội, thương thể lành lại với tốc độ có thể cảm nhận được. Hai đệ tử Duệ Kim tông kinh ngạc trừng mắt, tựa hồ không tin nổi, Diệp Phong không giết chúng mà còn liệu thương giúp?

Diệp Phong cười quỷ dị, gây hấn: “Các người hận Kim Thiên Dực không?”

“Hận không thể nuốt sống hắn, có thể mới tiêu được mối hận trong lòng bọn ta.”

“Được, các người chỉ cần đáp ứng với ta là khi về đến Duệ Kim tông sẽ kể lại tường tận những gì Kim Thiên Dực đối xử với các người, ta sẽ để các người đi.” Lời Diệp Phong khiến cả hai ngớ người. Chúng vốn cho rằng gã ban cho lợi ích như thế là muốn chúng làm việc gì đó khó khăn, thậm chí nguy đến tông môn, nên định tạm thời ứng phó cho qua rồi tính.

Nhưng không ngờ gã lại đưa ra yêu cầu cổ quái như vậy, vừa hay là điều họ cầu mà không được.

“Đơn...Đơn giản như vậy?”

“Ta không ngại cho các người biết, mục tiêu của ta không liên quan đến các người, giết hay không chẳng quan trọng gì.” Diệp Phong chuyển chủ đề: “Bất quá, ta không hy vọng có người thứ tư biết việc hôm nay. Bằng không dù có Duệ Kim tông bảo vệ, ta cũng lấy mạng hai người.”

Đến đây lẽ nào cả hai còn không biết mục tiêu thật sự của Diệp Phong là Kim Thiên Dực. Cả hai cùng mắng thầm hóa ra tất cả bị Kim Thiên Dực liên lụy, tên cầu tặc đó còn định lấy mạng họ để kéo dài thời gian, quả thật đáng hận vô cùng.

“Hôm nay bọn mõ chưa gặp các hạ. Các hạ phi hành nên đã lỡ mất bọn mõ. Đợi bọn mõ dưỡng thương xong sẽ tự về tông môn, chưa từng gặp các hạ, cũng không biết vì sao các hạ lại đối phó bọn mõ.” Cả hai hiểu ngay, vội vàng nói.

“Tốt, các người tự liệu đi.” Diệp Phong bỏ mặc cả hai, phong loan lượn vòng, bay về phía bắc.

“Tiểu Phong tử! Chiều này của ngươi độc lắm.” Phong loan cười ha hả.

“Hừ, hiện giờ ta đối ý...” Ánh mắt Diệp Phong chuyển lạnh: “Ta không giết hắn mà hủy hắn trước, để hắn sống mà không bằng chó lợn, chịu đựng vô vàn sỉ nhục và dày vò.”

“Ha ha! Tính cách của tiểu tử này, ta thích.” Phong loan cười to: “Tên Kim cái gì Dực đó dám động đến...Của điện chủ, à...Động đến người trong lòng của đồ đệ của điện chủ, chỉ giết hắn thì tiện nghi cho hắn quá.”

Phong loan tuy có ý khác nhưng gã không để tâm, trong lòng gã hình thành một kế hoạch báo thù hoàn mỹ.

Chạm vào người không nên chạm phải trả giá đắt. Kim Thiên Dực, hãy đợi đấy.

Bọn Kim Thiên Dực tuy đi nhanh hơn nhưng sánh sao được một phần mười của Phong loan? Không đầy hai canh giờ sau, phong loan đã phát giác khí tức của sáu địch thủ, lao vút tới.

“Chư vị! Đi đường vất vả, chi bằng nghỉ một chốc.” Diệp Phong mỉm cười, lớn tiếng.

Bọn Kim Thiên Dực đều biến sắc, rõ ràng lưu lại hai mạng người, vì sao gã còn đuổi tới? Kim Thiên Dực ngẩng đầu hỏi: “Hôm nay hình như đủ số mạng người mà các hạ cần lấy rồi?”

“Thật sao? Nhưng ta còn chưa giết người hôm nay.” Diệp Phong xòe tay cười.

“Người không phát hiện chúng ta thiếu mất hai người sao?” Kim Thiên Dực mắng thầm, cười khan.

“À...Nghe người nói vậy thì hình như có chuyện đó.” Diệp Phong tùy ý nhìn đối phương, lạnh lùng: “Thế thì sao?”

“Các hạ không sợ chúng chạy mất?”

“Họ chạy thoát thì là họ may mắn. Hôm nay ta đến đây để lấy bốn mạng người.” Gã lạnh lẽo thốt.

Người Duệ Kim tông cuống lên: “Người chẳng bảo mỗi ngày giết hai người sao? Hôm nay mới ngày thứ ba mà người định đuổi tận giết tuyệt hả.”

“Đuổi tận giết tuyệt? Không...Không.” Diệp Phong xua xua ngón tay: “Mỗi giữ lại hai người trong các vị, còn hai người đã tách đi kia, có gì không đúng sao?”

Quỷ Vô Cực và Diêm Hắc La rúng động, lời Diệp Phong hiển nhiên là chuẩn bị giải quyết cả hai.

Nguyên lực trong thể nội Quỷ Vô Cực dấy lên, thân hình vút cao, đối diện với Phong loan, sát ý chót chát vào Diệp Phong, hoàn toàn bỏ qua Phong loan. Một khi nó thể hiện uy năng, y sẽ liều mạng giết Diệp Phong trước.

Mắt Phong loan lóe lên nét trên cột tinh nghịch, không hề phản ứng. Quỷ Vô Cực làm vậy càng hợp ý Diệp Phong, gã nhảy khỏi lưng Phong loan đáp xuống đất, ngoắc tay với năm người theo tư thế rất khinh miệt.

“Các người...Cùng lên chứ hả?”

346. Chương 346 : Thần Thông Chi Biến

“Các hạ sao không truy sát hai người đào tẩu? Lẽ nào không sợ họ mời viện binh?” Kim Thiên Dực ôm một tia hy vọng sau cùng, ý đồ kéo dài thêm một ngày.

“Ta giết ai, không đến phiên người lo.” Diệp Phong mỉm cười như gió xuân thổi tới, mục quang quỷ dị: “Yên tâm, hôm nay...Chưa đến lượt người.”

Chúng nhân nhìn nhau, biết hôm nay khó lòng tránh khỏi chiến đấu. Hai cao giai võ tông và một trung giai võ tông của Duệ Kim tông, cộng thêm diên phong võ tông Diêm Hắc La cùng nhảy ra vây lấy Diệp Phong. Kim Thiên Dực thận trọng lùi lại một đoạn, thương thế do Thảm Lan gây ra cho hắn chưa lành, gia nhập trận chiến chỉ tổ vướng bận chúng nhân.

“Các vị đừng nên chia rẽ, hôm nay mà bại thì không ai sống sót được đâu.” Diêm Hắc La hiển nhiên e dè người Duệ Kim tông, sợ bị đưa vào tròng.

“Diêm huynh cứ yên tâm, bọn mõ biết lợi hại.” Ba võ tông Duệ Kim tông nghiêm túc gật đầu.

Nếu hôm nay đối phương lấy mạng bốn người thì hai người còn lại không thể sống đến ngày mai. Không ai ngu xuẩn cả, tất nhiên không so kè kè mưu trong thời khắc quan trọng này, chỉ cần bắt sống được Diệp Phong là có vốn để bảo mệnh. Liên lạc được với tông môn thì dù hoàng cấp yêu thú thật sự cũng không khiến chúng lo lắng.

Bốn người vây quanh Diệp Phong sẵn sàng dàn trận, không vội công kích, mục đích của chúng không phải giết chết mà là bắt sống gã. Hơn nữa phải một đòn thành công ngay, không để Phong loan có thời gian đến cứu viện. Ba trong số chúng là cao thủ hàng đầu đẳng cấp võ tông, tu vi thì Diêm Hắc La hơn hai cao giai hộ vệ, nhưng chúng là môn nhân Duệ Kim tông nên đẳng cấp công pháp và võ kỹ lại vượt xa. Luận thực lực chân chính, hai cao giai võ tông Duệ Kim tông còn hơn một chút.

Có ba võ tông cấp cao cộng thêm một trung giai võ tông, chỉ cần không đối phó võ tôn thì có gì mà không thực hiện được? Đối diện với thần bí nhân chỉ có tu vi tối cao là võ tông tam giai như Diệp Phong thì chúng cực kỳ tin tưởng. Phiên hà duy nhất là phải bắt sống mà không trọng thương gã để rồi kích nộ Phong loan.

“Cẩn thận ám chiêu của hần.” Diêm Hắc La rít lên, quan Phán U vì sợ ý nhất thời mà gục ngã dưới Linh tê nhất chỉ. Tuy đánh lén nhưng lực sát thương đó khiến tất cả cảnh giác.

“Thương lượng xong chưa? Xong rồi thì nạp mạng đi.” Nguyên lực trong thể nội Diệp Phong bùng lên, toàn thân chìm trong kim mang.

Tấn tạt thuật! Thân hình gã loáng lên như quỷ mị, biến mất khỏi chỗ đứng. Bốn đối thủ lạnh mình, tốc độ quá đáng sợ.

Thuận theo hướng gã lác mình, chính là chỗ Kim Thiên Dực.

“Bảo vệ thiếu tông chủ!” Ba hộ vệ Duệ Kim tông cuống lên, bắt chập tất cả lao vào lưng Diệp Phong, thế công lăng lệ dồn nén đến đỉnh điểm. Kim Thiên Dực là mầm non ưu tú sau cùng của Duệ Kim tông, hần chết rồi thì cả ba có về đến tông môn cũng sẽ bị trách phạt nghiêm khắc.

Gã mỉm cười trào lộng với Kim Thiên Dực, thân thể lượn nhanh, đảo hướng bỏ tới. Người chưa đến, hai tay một tả một hữu bùng ra hai đạo kim quang nghênh đón hai cao giai võ tông.

“Cẩn thận.” Cả hai kinh hãi, đẩy nguyên lực dưới chân đến cực điểm, cong thân thể theo tư thế quái dị, tránh khỏi kim quang, đồng thời giăng lên phòng ngực trước mặt.

Nhưng gã không thèm để ý đến chúng, thân hình không hề đình trệ xuyên qua hai người, quyền đầu chứa năng lượng sắc bén hùng hồn, kim mang hóa thành gai nhọn mọc khắp trên đó, cẳng tay kêu tanh tách, giăng vào trung giai võ tông đang lao theo sát gót.

Chát một tiếng đùng đục, quyền phong giáng trúng ngực kẻ đó. Cùng với tiếng xương vỡ, hần bị hất văng đi xa, để lại một vết máu đỏ chói mắt trên không, lăn xuống đất nằm bất động, không rõ sống chết.

Hóa ra hai đạo kim quang lúc trước hoàn toàn không được Diệp Phong vận kim nguyên, chỉ dọa nạt đối phương. Đối phương e dè Linh tê nhất chỉ của gã, không kịp suy tính nên mắc hãm, bị gã tìm được kẽ hở, chỉ một đòn là trúng. Tu vi của Diệp Phong không cao nhưng uy năng hỗn hợp tương sinh chi lực và Thần thông thuật thì không kém hơn diên phong võ tông, đối phương tu vi chỉ là trung giai, lại không đề phòng, đương nhiên không thoát được.

“Ha ha, kém quá...Lẽ nào các người chỉ có thực lực thế này?” Thân ảnh mơ hồ dần ngưng tụ, gã lại xuất hiện trong trường, không hề kiêng kỵ gì cười nhạo đối phương.

Trong tích tắc Diệp Phong giải quyết một đồng bạn ngay trước mắt, ba người còn lại đều thấy bất an, xem ra địch nhân không dễ đối phó như chúng tưởng tượng. Thậm chí có thể nói là khá khó chơi.

Lần đánh lén vừa rồi của gã không thể coi thường, không phải cứ có tu vi cao là thực hiện được. Nếu thiếu kinh nghiệm chiến đấu phong phú hoặc thiếu tự tin vào thực lực của mình thì quyết không thể hoàn thành. Võ tông tại trường đều là cao thủ, trung giai võ tông lúc trước chỉ hơi cầm chân được Diệp Phong thì gã sẽ sa và trùng trùng bao vây của ba người, hứng chịu thế công lăng lệ từ ba hướng. Có thể nói rằng một chiêu đó thập phần mạo hiểm.

Nhưng sau rốt gã vẫn thực hiện được. Cả quá trình diễn ra rất nhẹ nhàng, một chiêu là khiến trung giai võ tông không chống cự nổi. Họ không ngờ trừ Linh tê nhất chỉ, lực đạo trên quyền đầu của gã cũng lợi hại như thế.

“Xú tiểu tử, dám mục trung vô nhân như vậy hả.” Diêm Hắc La nổi giận, Diệp Phong giết đồng bạn thân mật nhất của y, tất nhiên y phải phần hận vô cùng.

Cả ba đồng thời vận khí tức đến cực độ, khí thể võ tông từ các hướng khác nhau dồn lên Diệp Phong. Hùng hậu, bàng bạc! Chúng không hẹn mà cùng đối ý.

Trận này không thể nương tay. Phải liều mạng để trọng thương Diệp Phong rồi hợp lực bắt gã, bằng không bị gã thừa cơ chia cắt thì hối hận cũng muộn rồi.

Áp bức tuyệt đối từ khí thể trong trường khiến ba người vững tâm hơn hần. Nói đến cùng, thực lực của Diệp Phong cũng chỉ là diên phong võ tông, ba người đều có thực lực tương đương với gã, có gì đáng lo.

“Cuối cùng cũng xuất toàn lực hả?” Khóe môi gã nhếch lên lạnh lẽo: “Vây ta cũng cho các người thất thực lực thật sự của ta.”

“Thần thông biến!”

Gã quát khê, thân thể kêu lên tanh tách, lớp kim mang xán lạn bao phủ bên ngoài thân thể, nháy mắt đã biến thành màu vàng tía, thoáng nhìn là toàn thân lạnh toát. Khí tức hùng hồn từ đó phát ra, lan khắp toàn trường, nháy mắt sau, khí thể do ba người đối phương liên thủ kết thành bị chấn tan, ngược lại bị khí tức của Diệp Phong dồn vào hạ phong.

“Người... Thật ra là quái vật gì hả.” Kim Thiên Dực thất thanh. Là Duệ Kim tông thiếu tông chủ, kiến thức của hắn rất rộng nhưng chưa từng nghe nói con người tu luyện được loại nguyên lực thể này.

Cả ba cùng tỏ ra chấn động, kinh ngạc tột độ. Trạng thái của gã bộc lộ ra vượt ngoài tưởng tượng của họ, khí tức nguy hiểm từ mình Diệp Phong truyền lại khiến từ đáy lòng chúng dấy lên nỗi bất an thật sâu.

Quý Vô Cực này giờ dùng khí cơ chót chặt vào Diệp Phong, giờ tỏ vẻ kinh hãi. Cảm ứng của y xác định rằng khí tức của thần bí nhân đột nhiên biến thành rất lạ lẫm, hơn nữa lúc trước y cảm thụ được linh hồn ẩn ký của Diệp Phong, giờ trở nên mờ ảo, rất khó cảm nhận. Nếu không tận mắt thấy gã biến thân, y thật khó mà tin được hai Diệp Phong khí tức khác hẳn nhau là cùng một người.

Kỳ thật cũng không lạ, diệp Phong biến thân xong, khí hải hoàn toàn thay đổi, thân thể đầy chân nguyên lực cơ hồ ngăn cản được mọi hành động tra xét linh hồn. Dù một võ hoàng đứng trước mặt gã cũng khó phán đoán được Diệp Phong sau khi biến thân là Diệp Phong của lúc trước. Trừ phi chính mắt thấy gã biến thân, không thì gã hoàn toàn có thể lợi dụng Thần thông biến để giả trang thân phận, thậm chí không cần cả dịch dung.

“Quác, quát, quát.” Phong loan đột nhiên ré lên chói tai, thân thể to lớn run lên vì hưng phấn, nói với Quý Vô Cực bằng giọng cộc nhủ: “Tên ngu xuẩn nhà người, tưởng bằng chút thực lực mặt hạng đồ ụ hiếp được ta sao. Nếu bản tôn thật sự xuất thủ, lại để người biểu diễn này giờ hả. Tiểu Phong tử đủ giải quyết toàn bộ các người rồi. Quác, quát, quát.”

Sắc mặt Quý Vô Cực trở nên cực kỳ khó coi, lòng đầy hổ thẹn. Hóa ra từ đầu đến cuối đối phương không thèm nhìn đến y, khiến y tưởng mình đã có cách đối phó với yêu thú này.

Bất quá, đối phương coi tam giai võ tôn như y là vô dụng chẳng. Coi thường ta, nhất định sẽ phải trả giá. Quý Vô Cực thầm gầm lên, tưởng một tiểu tử võ tông dựa vào bí pháp biến thân nào đó đánh bại được ta chắc? Không thể nào.

“Tôn giá không xuất thủ?” Quý Vô Cực mắt ánh lên hàn tinh.

“Lời bản tôn chưa bao giờ sai, người thắng được y, bản tôn tuyệt đối không khó dễ người.” Phong loạn gục gặc đầu nói.

Diệp Phong bắt đầu phát uy ở phía dưới.

“Cự trào Thần thông thuật!” Gương mặt gã được kim nguyên che phủ trông đầy quỷ dị, tay phải chọt dài ra thành trượng rươi, đồng thời bàn tay to lớn, ngón tay mọc ra những cái móng to lớn, sắc bén như dao, được tử kim quang hồ vắn vít chung quanh, cực kỳ đáng sợ.

Gã cười hăng hắc, cự trào lớn ngang nửa thân thể người vung lên như điện, chụp lấy một cao giai võ tông, móng tay sắc lém xuyên qua năng lượng hộ giáp, để lại năm hốc máu trên mình hắn. Đối phương không kịp kêu lên hay giãy giụa đã bị lấy mất sinh cơ.

Thần thông thuật thật sự, uy lực kinh nhân. Cả Diệp Phong cũng cả kinh.

347. Chương 347 : Ta Là Diệp Phong

Thấy người phe mình trong nháy mắt đã chết dưới tay Diệp Phong, diêm Hắc La cùng một cao giai võ tông hải hùng, không dám giao đấu mà chia ra bỏ chạy.

Diệp Phong ngẩn ra một chốc rồi nở nụ cười lạnh tàn nhẫn, ném võ tông trong tay đi, cánh tay trở lại nguyên hình.

“Giờ mới chạy thì muộn rồi.” Gã đứng im, hai ngón giữa hơi chụm lại, chân nguyên hồn hậu tích tụ lên đầu ngón tay trong khoảnh khắc.

“Ngưng chỉ Thần thông thuật!” Môn hình thể Thần thông thuật này biến mười ngón tay trở nên cực kỳ nhanh nhẹn, ngưng tụ và hữu lực, đồng thời mang hiệu quả của ba loại cơ sở Thần thông thuật: Cự lực thuật, thiết bì thuật, tấn tạt thuật. Vu vô khi cận chiến thường tri triển môn này, chỉ lướt như gió, cứng như thép, không gì không xuyên qua được.

Linh tê nhất chỉ có uy lực chủ yếu ở cường độ ngưng tụ nguyên lực nhưng lực đạo ngón tay và khả năng chịu đựng cũng bị ảnh hưởng. Tru thần tiên kỹ có uy lực vượt xa Linh tê nhất chỉ vì Tru Thần cung và kim nguyên lực đồng nguyên, cực kỳ dung hợp, có thể phát huy được hiệu quả sắc bén đến mức cao nhất.

Cường độ chỉ lực của gã hiện giờ tăng vọt, tuy không đạt đến mức của Tru thần tiên kỹ nhưng lực sát thương của Linh tê nhất chỉ đâu chỉ tăng thêm một lần? Diệp Phong tả hữu khai cung, lăm liết búng ra, hai đạo tiễn mang màu vàng tía lớn hơn gấp hai lần lúc trước chia ra xẹt vào hai đối thủ.

“Phập!” Lưng võ tông Duệ Kim tông thủng một lỗ lớn chừng cổ tay, xuyên thấu tới ngực, thậm chí có thể nhìn sang phía kia qua cái lỗ đó. Rùng rợn cực độ.

Diêm Hắc La vốn khó thoát nhưng tốc độ của Quỷ Vô Cực còn nhanh hơn, thoáng cái đã đến trước mặt thủ hạ kéo mạnh. Tiễn mang của Diệp Phong xẹt qua sườn y, đánh gãy khớp xương trên cánh tay chưa kịp rút lại, chỉ còn lại nửa khớp xương dính theo da thịt lủng lảng trên vai. Cơ đau khiến da mặt y co rút, thê thảm cực độ.

“Đi.” Quỷ Vô Cực mang theo Diêm Hắc La, đằng không bay lên, định lợi dụng ưu thế phi hành của võ tôn bỏ chạy. Phong loan đáp ứng không xuất thủ, chỉ bằng thực lực của Diệp Phong tuyệt đối không chặn được y.

Tinh quang lóe lên trong mắt Phong loan, thân hình xuất hiện trước mặt y như thuấn di, hai cánh vẩy mạnh, khí lực kinh nhân bức y dạt xuống trước mặt Diệp Phong.

“Tôn giá có giữ lời không?” Quỷ Vô Cực sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Quác, quát. Ta đã nói người thắng được y thì ta không làm khó. Nhưng giờ người không chiến đấu mà bỏ chạy, bản tôn không thêm giết người nhưng không cho phép người đào tẩu.” Phong loan cười khàn khặc: “Tiểu Phong tử vừa đột phá, đang cần một đối thủ thực lực tương đương để rèn luyện, sao lại để người chạy được?”

“Đáng ghét.” Quỷ Vô Cực phẫn hận nhưng không có chỗ phát tiết. Đường đường nhất phương bá chủ, tam giai võ tôn lại bị đối phương biến thành đối tượng rèn luyện, quả là đại sỉ nhục.

“Phong lão nói không sai, chỉ cần thắng được mỡ thì người được tha, kể cả thủ hạ của người.” Diệp Phong liếm môi, giao đấu với võ tông ban nãy còn chưa đáng là làm nóng người, quá ư chán nản.

Quỷ Vô Cực thầm nhủ, điệp Phong hiện tại tuy đáng sợ nhưng với thực lực của y cũng không phải sợ. Hơn nữa bí thuật nào cũng không thể thi triển vô hạn chế, chỉ cần đợi khi bí thuật kết thúc, y sẽ không chiến mà thắng...

“Không còn thời gian cho người cân nhắc, đồng ý hay không?” Diệp Phong chợt cười lạnh. “Ta biến thân chỉ được trong hơn mười phút, nếu người chống cự được đến cùng thì sẽ giữ được tính mạng cả hai.”

“Được, hai vị nói phải giữ lời.” Quỷ Vô Cực tuy nói hai vị nhưng lại nhìn Phong loan. Với y, yêu thú này mới là địch nhân có thể uy hiếp đến mình.

“Quác quát. Chỉ cần người không chạy, lão Phong ta quyết không nhúng tay.” Phong loan cười lạnh.

Diệp Phong nở nụ cười mãn ý: “Đợi chốc nữa.”

Không trung lóe lên tàn ảnh vàng tía, diệp Phong hiện rõ thân hình cách đó mấy chục thước, dưới chân gã là Kim Thiên Dực bò dưới đất khác nào con chó nhà có tang, xem ra có vẻ nhân lúc hai người chiến đấu mà lên bỏ đi.

“Hôm nay giết thể đủ rồi, người sợ gì...” Mắt Diệp Phong lộ rõ nét trào lộng.

“Khốn kiếp. Thật ra người là ai? Bọn ta và người không thù không oán, vì sao người phải giết bọn ta.” Kim Thiên Dực thấy không thoát được, liền gầm vang.

Diệp Phong định đáp, đột nhiên thể nội huyết mạch rung rung. Tâm niệm của gã máy động, tay phải đưa về phía eo Kim Thiên Dực.

Chát! Huyền thiên như ý bồng từ trữ đại vật bay ra, đập xuống tay gã.

Cảm nhận xúc cảm quen thuộc, gã hoan hỉ vô cùng. Bảo bối sau rốt cũng quay về.

“Người...Người...” Kim Thiên Dực như thể gặp phải việc gì đó, miệng há hốc, tỏ ra không tin nổi.

Cây thanh sắc mộc bồng lọt vào tay hắn, hắn từng nghiên cứu qua nhiều lần. Từng thấy Diệp Phong khi sử dụng cây bồng này có thể đấu với trung giai võ tông, phần lớn công lao bắt nguồn từ vũ khí này, nếu hắn có thể thi triển thì thực lực càng kinh nhân. Tiếc rằng cây thanh bồng này trừ không thể phá hoại thì không khác gì mộc côn thông thường.

Cây bồng giờ chủ động quay về, nếu hắn không quá ngốc thì hiểu ngay là ý gì...

“Không sai. Ta là Diệp Phong lúc trước sa vào miệng giao, người thất vọng lắm hả...Ta không hề chết.” Diệp Phong cười mặt nạ sắt xuống, nở nụ cười lạnh đáng sợ khiến Kim Thiên Dực run rẩy tận đáy lòng.

“Không...Không thể nào.”

“Đáng tiếc, thanh giao đã khiến người thất vọng.” Hai tay Diệp Phong đặt lên vai đối phương, hai tiếng lách cách vang lên, năng lượng kinh hồn đôn từ đó xuống thân thể Kim Thiên Dực, vai hắn gãy thành từng đốt, cơn đau nhói vào tim dâng lên óc.

Chát chát. Mũi chân gã như gió, đá nát hai đầu gối Kim Thiên Dực. Hắn sụm xuống, y phục ướt đầm mồ hôi vì đau đớn.

“Tiểu vương bát đần! Có giỏi thì giết ta đi.” Hắn biết rơi vào tay do thì đừng mong thoát được, thà cứ để gã giết phất đi thì đỡ phải chịu hành hạ.

“Giết người?” Diệp Phong mỉm cười: “Không đâu...Bất quá người yên tâm, ta sẽ tiếp tục giày vò người. Đây chỉ để đề phòng người trốn chạy...”

“Các hạ thật ra muốn gì?” Kim Thiên Dực lại có hy vọng, có lẽ Diệp Phong e ngại thể lực của Duệ Kim tông nên định bàn điều kiện với hắn? Chỉ cần hắn còn sống, tất sẽ tìm được cơ hội trả thù...Diệp Phong, người đợi đấy.

Tình thế nằm trong tay Diệp Phong nên Kim Thiên Dực không ngờ mình bị gạt, vốn hắn chuẩn bị tự sát nhưng vì thế mà từ bỏ ý định này.

“Chốc nữa chúng ta sẽ từ từ tính nợ.” Thân ảnh Diệp Phong loáng lên quay lại chỗ cũ, đối diện Quỷ Vô Cực: “Giờ là lúc chúng ta giải quyết vấn đề.”

Quỷ Vô Cực tỏ ra ngưng trọng, không còn hứng thú để ý đến sống chết của Kim Thiên Dực. Y không biết ai là Diệp Phong nhưng đối phương đã bộc lộ thân phận, khẳng định sẽ không để hai người bọn y rời khỏi đây. Nhưng với thực lực gã vừa thể hiện, tuyệt đối không thể đánh bại y trong vòng mười phút...Y có lẽ không thắng được gã nhưng không thể bại nhanh đến thế.

Nếu Phong loan không xuất thủ, quỷ Vô Cực không nghĩ ra lý do gì mình sẽ thất bại.

Nhìn gương mặt Diệp Phong vừa hết nét ngây thơ, y thật không nghĩ ra một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi làm cách nào tu luyện được chiến lực yêu nghiệt đến thế. Hơn nữa đối phương lấy đầu ra lòng tin mà đối diện một tam giai võ tôn vẫn nắm chắc sẽ đánh bại trong tích tắc.

“Để Quỷ mỗ lĩnh giáo thực lực của các hạ.” Quỷ Vô Cực hít sâu một hơi, thu liễm tâm thần, đẩy nguyên lực lên đến tám thành, chuẩn bị sẵn sàng. “Dù trường chiến đấu này có kết quả sau cùng thế nào, quỷ mỗ đều không tiết lộ việc này với ai hết.”

“Hắc hắc, lúc trước ra cho các ngươi cơ hội nhưng tự ngươi từ chối. Giờ hối hận thì đã muộn.” Diệp Phong tất nhiên hiểu ý Quỷ Vô Cực nhưng gã không định tỏ vẻ từ bi. Bất kỳ ai cũng nên trả giá cho sai lầm của mình.

Ầm! Ngoài da gã mọc lên một lớp gai tím vàng. Gã giơ quyền đầu đang to dần, trông không khác gì hai quả cầu gai khổng lồ.

“Cự chùy Thần thông thuật!” Chân gã giậm mạnh, thân ảnh vút lên mơ hồ xẹt vào Quỷ Vô Cực.

Bùng! Bùng!

Hai đạo quyền ảnh bức Quỷ Vô Cực lùi liên bốn bước, nguyên lực hộ giáp lôm vào hai vết có thể nhìn rõ. Lực đạo cao thêm hai phần thì có lẽ đã tạo thành thương tổn thực chất.

“Vô tôn, quả nhiên vô tông không so được.” Diệp Phong hưng phấn vặn vẹo cổ, hai tay vỗ vào nhau bồm bộp: “Người đáng cho ta dốc toàn lực.”

Quỷ Vô Cực cảm thấy bất an cực độ. Đối phương vận dụng võ kỹ gì đó và một lớp gai năng lượng thuần túy chứa lực đạo mà y suýt nữa không phòng ngự được. Ở đại lục có bí pháp dễ thăng nhục thân đáng sợ như vậy sao?

Đòn công kích tiếp theo của Diệp Phong khiến y không còn thời gian cả nghĩ, buộc phải toàn lực thôi động khí hải bố trí phòng ngự kiên cố nhất quanh mình. Một lớp mộc nguyên hộ giáp dày cả thước bọc kín thân thể y, hình thành thế trái ngược với năng lượng màu vàng tia của Diệp Phong.

“Cự lực thuật!” Cơ sở Thần thông thuật có thể hòa cùng Hình thể Thần thông thuật, ngọn quyền thạch phá thiên kinh của Diệp Phong, không gian quanh đó tựa hồ bị chấn đến mức độ cong queo, dòng khí hùng hậu thổi sạch những nơi gã lướt qua.

“Mộc nguyên linh cầu!” Quỷ Vô Cực ôm hai tay thành vòng cung, một quả thanh sắc năng lượng cầu nhanh chóng lớn lên, cấp tốc chuyển động. Quyền phong của Diệp Phong vừa tới, y đẩy mạnh cả hai tay.

348. Chương 348 : Sính Uy

Mộc nguyên linh cầu va chạm với quyền đầu của Diệp Phong, phát ra tiếng nổ chấn động màng tai.

Chát!

Thân ảnh cả hai cùng bật lùi lại, diệp Phong có vẻ kém hơn một chút, lùi xa hơn Quỷ Vô Cực ba, bốn thước.

Bất quá gã vẫn lạnh lùng, thân hình vừa dừng lại liền lập tức lao tới, không cho Quỷ Vô Cực cơ hội lấy hơi. Chân kim nguyên lực trên mình gã không biến hóa gì, còn nguyên lực hộ giáp của Quỷ Vô Cực sau pha giao kích hung mãnh vừa rồi đã giảm đi ba phần.

Tuy tốc độ ngưng tụ thiên địa chi lực của vô tôn cực nhanh nhưng vẫn cần thời gian. Diệp Phong tuy vận dụng chân nguyên lực nhưng uy lực công kích chủ yếu đến từ nhục thân. Hà hống chân nguyên lực vốn được dẫn động nhanh gấp trăm lần nguyên lực lưu động trong phổ thông khí hải, dù cảnh giới của gã kém hơn Quỷ Vô Cực song với tính chất năng lượng của chân nguyên lực thì tốc độ hút thiên địa chi lực không hề sút hơn.

Tốc độ tích tụ năng lượng của cả hai ngang nhau, nhưng tốc độ tiêu hao thì Quỷ Vô Cực vượt xa. Chân nguyên lực của Diệp Phong chỉ để chi dùng cho kinh cực thứ giáp và thi triển Thần thông thuật, ngoài ra gã không hẳn chỉ dựa vào năng lượng để công kích và phòng ngự. Còn Quỷ Vô Cực thi triển bất kỳ võ kỹ nào cũng dựa vào mộc nguyên lực.

Như vậy, trong cuộc chiến tiêu hao cường độ cao, ưu thế của gã rất rõ ràng.

Tam giai vô tôn không phải phổ thông cường giả, gã chưa từng mong rằng chỉ một đòn là trúng. So sánh uy năng thật sự giữa hai bên, e rằng gã còn sa vào hạ phong. Bất quá không sao hết, ảnh hưởng đến kết quả chiến đấu không phải lực công kích mạnh nhất của song phương.

Trong một hơi thở, gã có thể phát ra bốn, năm đạo quyền ảnh, uy lực đều không kém nhau bao nhiêu. Quỷ Vô Cực trong thời gian đó chỉ tới đa phát ra được hai đòn công kích mạnh hơn gã, sau đó khí thế kém dần, để gã chiếm mất thượng phong.

Dưới công kích như bóng với hình của gã, chỉ trong mấy chục giây, quỷ Vô Cực đã không chống nổi. Tuy y chỉ cất tay là tự được thiên địa chi lực siêu mạnh thành năng lượng cho mình nhưng vẫn không chống lại nổi thế công như cuồng phong bạo vũ của gã.

“Trường thể Thần thông thuật!” Song phương cùng bị chấn lùi, điệp Phong vừa lùi lại, tay phải chợt dài ra hơn trượng trong tích tắc, quyền đầu phủ một tầng gai nhọn đâm vào mặt Quỷ Vô Cực.

“Hỗn đản!” Quỷ Vô Cực cơ hồ phát cuồng, đối phương là quái vật gì? Rõ ràng là nhân loại, vì sao thân thể không hề bị tiết chế, có thể tùy ý biến hóa và tăng trưởng? Y đã trải nhiều sóng gió cũng không khỏi chấn động khi thấy Hình thể Thần thông thuật.

Hắn ngoẹo cổ lách người, không muốn tiếp tục ngành tiếp Diệp Phong. Lần giao thủ vừa rồi khiến khí thế của hắn tụt xuống còn không đầy bảy thành.

“Hừ, xoay chiều.” Cánh tay đang thẳng đột nhiên cong vòng ở cổ tay, hình thành một góc nhọn không ngờ. Quyền đầu của Diệp Phong giáng vào mặt Quỷ Vô Cực.

Bịch! Tuy có nguyên lực hộ thể nhưng lực xung kích quá mạnh khiến Quỷ Vô Cực ngã sấp, một nguyên lực khó khăn lắm mới tự lại được trước đó bị đánh tan hai thành.

Cánh tay dài gần hai trượng của Diệp Phong chợt vẩy mạnh, từ cương thành nhu, biến thành ngọn roi múa lượn, lớp gai màu vàng tia trên roi lổm chổm, hung hãn quật vào Quỷ Vô Cực.

Chát. Quỷ Vô Cực chật vật ép người xuống đất, thân thể nhẹ nhàng dính sát mặt đất lướt ngang tránh khỏi đòn công kích. Mặt đất run lên, một khe nứt dài hơn trượng xuất hiện, hai bên rìa là vô số những đường ngoằn ngoèo vươn đi, quả thật đòn quật xuống vừa rồi hung hãn cực độ.

Diêm Hắc La ôm vai trọng thương cạnh đó, còn cả Kim Thiên Dực nằm dưới đất ngoài xa há hốc miệng trước phương thức chiến đấu quỷ dị đó. Cả hai đều là người kiến thức quảng bác mà chưa bao giờ thấy phương thức của Diệp Phong.

Tiểu tử này thật ra có phải con người không? Dù là yêu thú cực kỳ đặc thù cũng không thể có thần thông cổ quái như thế chứ nhỉ? Ở đại lục có loại bí pháp này sao?

Diệp Phong đắc thế nhưng không dừng lại, lực phản chấn sau pha va chạm chưa tan hết, gã tiếp tục nhảy bổ vào Quỷ Vô Cực! Một khi độ tự lại của một nguyên năng lượng của y không theo kịp tiết tấu chiến đấu thì y bại chắc.

“Vù!” Quỷ Vô Cực nhảy vọt lên lưng chừng không, cách mặt đất chừng hơn năm trượng, đứng thở hồng hộc.

Ở độ cao này, trừ phi Diệp Phong có thể khống chế thiên địa chi lực phi hành, còn không dù nhảy lên cũng sẽ cạn lực. Quỷ Vô Cực đã hết cách, đường đường vô tôn mà bị một thiếu niên bức đến mức phải lợi dụng ưu thế phi hành mới có cơ hội lấy hơi, dù da mặt y dày cũng đỏ lựng lên.

“Ta thừa nhận các hạ có thực lực đánh bại ta...Nhưng cảnh giới cách biệt đã quyết định các hạ không thể là người thắng lợi cuối cùng.” Lúc này y chỉ còn cách dùng những lời lẽ kêu choang choảng để che đậy hành vi “vô sỉ” của mình.

Để giữ được mạng, mặt mũi thì đã làm sao? Hơn nữa trận chiến này vốn không công bằng, có Phong loan ở ngoài, quỷ Vô Cực căn bản không dám thi triển công kích có lực sát thương thái quá bá đạo. Vạn nhất trọng thương hoặc giết chết Diệp Phong thì y không ngại thương đến mức cho rằng Phong loan sẽ tuân thủ lời hứa tha cho y. Chỉ là y không ngờ Diệp Phong mạnh đến mức này.

“À, vậy ư?” Diệp Phong nheo mắt, ngẩng đầu nhìn Quỷ Vô Cực trên cao, lạnh nhạt nói.

“Trừ phi ngươi có thực lực hơn xa ta, có thể một đòn đánh gục ta hoặc ngươi biết phi hành. Không thì trận chiến này chắc chắn ngang ngửa.” Quỷ Vô Cực đỏ mặt, hổ thẹn nói.

“Oa nhi, ta bắt đầu thấy hân thưởng ngươi rồi.” Phong loan ở gần đó kêu lên quang quác: “Không sai, chiến đấu thật sự không kể gì thủ đoạn, người không chết thì ta vong. Khách khí với địch nhân là tàn nhẫn với mình. Tiểu Phong tử, còn bản lĩnh gì nữa không? Lão Phong này đã nói là sẽ không giúp đâu.”

Quỷ Vô Cực hớn hử, thầm thề rằng thoát thân rồi sẽ không tiết lộ tên tiểu tử này cho ai biết. Từ tuổi tác, thực lực của Diệp Phong hay Phong loan mà gã cười đùa cho thấy bối cảnh không đơn giản. Dám đồ sát môn nhân Duệ Kim tông, đảm lượng đó người thường lấy đâu ra? Y chạm vào gã thì được gì?

“Ta đúng là không có thực lực đánh bại ngươi trong tích tắc, cũng không thể phi hành...” Diệp Phong bình thản.

“Vậy đấu đến đây thôi, sau này Quỷ mỗ quyết không tiết lộ mảy may liên quan đến các hạ, thế nào?” Quỷ Vô Cực khiêm cung ôm quyền, hớn hử nói.

“Nhưng không có nghĩa là ta không có cách đánh bại ngươi.” Khóe môi Diệp Phong đột nhiên cong lên, thân hình vút cao lên lưng chừng không.

Thân thể lướt lên chừng mười bảy mười tám thước thì bắt đầu rơi xuống, tình huống này dù gã đến được trước mặt Quỷ Vô Cực thì cũng đã hết uy thế, y ở trên cao có thể dễ dàng hất lùi xuống.

Quỷ Vô Cực ban đầu còn hơi kinh ngạc, nhưng khi phát giác Diệp Phong chỉ nhảy lên theo cách thông thường thì cảm giác khẩn trương tan hết. Không trung...Vĩnh viễn là thiên hạ của tôn giả trở lên, dù thực lực đối phương đến đâu mà không biết phi hành thì...Cũng vô dụng.

Y giơ cao một tay, thiên địa chi lực ngưng tụ lại, định đánh gã bật xuống.

“Ngự khí Thần thông thuật!” Dưới chân Diệp Phong, chân nguyên hình vòng cung chợt bạo phát thành vô hình khí kinh kinh thiên, nháy mắt sau đã đẩy thân thể gã lên cao hơn hai trượng, tới trước mặt Quỷ Vô Cực. Y hiển nhiên không hề phòng bị, bàn tay định vỗ xuống cũng ngưng cứng lại trên đỉnh đầu, ánh mắt đầy kinh hãi.

Mượn sức phun ra của nguyên lực đích xác khiến võ giả không thể phi hành tạm thời dừng lại trên không, nhưng hiệu quả kiểu này không thể linh hoạt và nhanh nhẹn như phi hành thật sự. Quỷ Vô Cực cũng phòng bị Diệp Phong lợi dụng nguyên lực tạm dừng trên không nhưng không ngờ khoảng cách hơn hai trượng chỉ một sát na đã không còn.

Võ tông chỉ có thể điều động thiên địa năng lượng, nói cho cùng là chỉ biết mượn thiên địa chi lực, còn võ tôn là khống chế thiên địa năng lượng! Cảnh giới dĩ nhiên cao hơn nhiều. Chỉ từ võ tôn trở đi mới có thể khống chế thiên địa chi lực để phi hành.

Thủ đoạn này của Diệp Phong khác với phi hành thông thường, mà như hai chân giẫm vào thực thể, mượn phản lực vút đến trước mặt y. Gã...Thực hiện bằng cách nào? Rõ ràng gã giẫm vào không khí cơ mà?

Trong lúc y chấn động, quyền đầu của Diệp Phong đã đâm tới. Quỷ Vô Cực căn bản không có thời gian phản ứng đã bị ấn từ trên không xuống, giáng mạnh vào mặt đất. Một cái hố sâu xuất hiện trước mắt chứng nhân sau tiếng nổ lớn...

Diệp Phong lẳng không xoay mình, dưới chân lại vang lên tiếng nổ, lao vào vị trí Quỷ Vô Cực. Như dải cầu vồng màu vàng tía, thoáng cái là tới.

“Cự chùy Thần thông thuật!” Người chưa tới, tay và quyền đầu đã kêu tanh tách dài ra mấy lần. Gã như viên ván thạch khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Ầm!

Mặt đất rung rinh, trong hố sâu dấy lên bụi mù, diện tích lõm xuống tăng nhanh. Vô số vết nứt dày đặc lan ra, đến chừng mười mấy thước mới dần dừng lại.

“Phụt!” Thân thể Quỷ Vô Cực văng ngược lại giữa lớp cát bụi, đồng thời phun máu, sắc mặt như tờ giấy.

Ngự khí Thần thông thuật! Thực tế là hình thái sơ kỳ của Chân không pháo, lợi dụng năng lượng nổ trong phạm vi hẹp bên ngoài nhục thân, hình thành một làn sóng xung kích ngưng tụ khiến Vu vô sử dụng thuật này có thể tự do tung hoành trên không như dưới đất, tùy ý biến ảo thân hình. Tuy về bản chất, ngự khí Thần thông thuật không bằng phi hành nhưng linh hoạt hơn nhiều tạm thời dừng lại trên không, hơn nữa xoay chuyển trong phạm vi hẹp cũng có ưu thế riêng.

349. Chương 349 : Đả Thủ Vô Tôn

Nhưng thuật này rất hao năng lượng, trạng thái Thần thông biến của gã hiện thời, nếu liên tục thi triển Ngự khí Thần thông thuật thì thời gian biến thân tối đa chỉ là năm phút. Nếu thật sự dùng đến Chân không pháo, thực lực của gã e rằng không thi triển được.

Ngực Quỷ Vô Cực có thêm một dấu quyền cực lớn, quanh đó đầy vết máu, hiển nhiên thụ thương không nhẹ. Xương ngực gãy mất mấy cái, chỉ thổ thôi cũng khiến vết thương đau thấu tâm can.

“Xem ra ngươi...Bại rồi.” Từ lúc bắt đầu đấu đến giờ chưa đầy năm phút, tam giai vô tôn tại Thần châu cũng là cường giả có hạng, lại bại trong tay một thiếu niên vừa tiến giai vô tông.

Không chỉ Quỷ Vô Cực khó tin mà thủ hạ của y là Diêm Hắc La cũng chấn động, ánh mắt không dám tin vào sự thật.

“Quỷ mỗ bại không còn gì để nói...” Quỷ Vô Cực chán nản cúi đầu, tuy vì nhất thời sơ ý, không toàn lực phòng bị nên bị Diệp Phong đánh trọng thương. Nhưng y lợi dụng ưu thế phi hành thoát ly vòng chiến đấu cũng là giở trò vô lại rồi.

Giờ gã dùng năng lực, đường hoàng đánh y rớt xuống. Là bậc cường giả, bá chủ thì y cũng có tôn nghiêm của mình, thua là thua, không hề mượn lý do bào chữa.

“Tại hạ kính trọng các hạ là cường giả nên để cho các hạ thống khoái.” Diệp Phong bình tĩnh nói: “Tại hạ sẽ không khó dễ thủ hạ của các hạ. Có trách phải trách các vị chọn lựa sai lầm lúc trước.”

“Trước khi Quỷ mỗ chết, không hiểu các hạ có thể giải cho một nghi vấn chăng?” Quỷ Vô Cực đột nhiên hỏi một câu cổ quái.

“Ngươi nói đi.”

“Các hạ xem ra chưa đầy hai mươi, quỷ mỗ mạo muội hỏi tuổi thật của các hạ là bao nhiêu?”

Diệp Phong hơi ngạc nhiên rồi nhăn nhó: “Đó là câu hỏi sau cùng của các hạ? Mỗ không giấu, năm nay mỗ vừa tròn mười tám.”

“Mười tám.”

“Sao có thể!”

Không chỉ Quỷ Vô Cực mà cả Diêm Hắc La cũng kinh hô.

Mười tám tuổi đạt đến nhất giai vô tông, họ còn có thể tin được. Trong lịch sử Vô Nguyên đại lục, thiên tài tu luyện như thế cứ mấy trăm hoặc ngàn năm lại xuất hiện một hai người, dù là quý tài tư chất tuyệt luân hơn nữa cũng có vài ba. Nhưng từ cổ chí kim chưa từng có quái vật thắng được vô tôn từ lúc trước hai mươi tuổi.

Dù là thi triển bí pháp cũng không thể nào. Bí pháp nào cũng không thể đẩy thực lực một người cao thêm một cảnh giới. Trong tràng, diệp Phong cũng có thể phát huy thực lực cao giai vô tông nên khi thi triển Thần thông biến có thể đấu với sơ giai vô tôn. Nếu Quỷ Vô Cực thật sự trọng thị gã, coi là đối thủ ngang tầm hoặc gã muốn thắng y thì buộc phải sử dụng Cố nguyên hoàn.

Thực tế, gã cũng định như vậy. Một khi thời hạn biến thân kết thúc mà vẫn không thể kích bại Quỷ Vô Cực thì gã sẽ sử dụng Cố nguyên hoàn làm giảm thực lực của đối phương rồi tung đòn tất sát. Gã không

để nhân chứng biết bí mật thân phận của mình và thấy gã đồ sát Duệ Kim tông được sống sót. Gã không muốn triệt để trở mặt với Duệ Kim tông.

“Ài.” Quỷ Vô Cực thở dài: “Bại trong tay các hạ đúng là không oan.”

Có thể tưởng tượng, với tuổi tác, tiềm chất cùng các loại thần thông bí thuật của gã, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu lão luyện, sau này tuyệt đối sẽ thành đại nhân vật hô phong hoán vũ của Võ Nguyên đại lục. Chết trong tay gã không hề oan uổng.

“Di ngôn kết thúc, ta đưa các hạ một đoạn.” Đạo tu luyện như đi trên mép băng mỏng, chỉ cần sơ sẩy là gặp họa diệt thân. Diệp Phong đã mấy lần được mài giũa, không còn nhân từ một cách vô vị nữa.

Trên quyền đầu của gã, chân nguyên lực hùng hậu từ từ ngưng tụ. Quỷ Vô Cực không vận nguyên lực phòng ngự, nhắm mắt đợi chết.

“Tiểu Phong tử! Đợi đã.” Phong loan đột nhiên gọi.

“Phong lão có việc gì?” Gã lấy làm lạ.

“Ta thấy oa nhi này cũng khá, giết đi chẳng tiếc lắm sao?” Phong loan tỏ vẻ nghiêm túc: “Nếu Tiểu Phong thu phục được thì cũng là một cách giải quyết.”

“Ta, thu phục một võ tôn?” Gã chưa từng cân nhắc việc này, giờ nghe Phong loan đề cập thì động lòng.

Quỷ Vô Cực giật giật da mặt, tỏ vẻ lạ lùng. Một mặt đó là cơ hội sống sót duy nhất, mặt khác tôn nghiêm của võ tôn không cho phép y vì tính mạng mà chịu khuất phục một thiếu niên ít hơn mấy chục tuổi.

Hơn nữa khi không biến thân, thực lực của gã kém xa y, vì sao y lại thật lòng tín phục?

Hiển nhiên đó cũng là việc gã lo lắng, thực lực hiện tại của gã không thể áp chế Quỷ Vô Cực, thu phục đối phương thuần túy là chuyện tiểu lâm. Bất quá, sau một lúc suy tính thì lòng gã bình lên.

“Các hạ...Thật lòng theo ta?” Diệp Phong không nói thần phục, chỉ bảo là theo, thâm ý vô cùng.

“Các hạ sẽ thật sự tín nhiệm mỡ ư?” Quỷ Vô Cực cười chế nhạo, dù là theo thì với thân phận đường đường võ tôn của y cũng mất mặt lắm rồi. Bất quá giữ được mạng nên cũng đáng cân nhắc. Quan trọng là làm cách nào đạt thành quan hệ hai bên tin nhau.

“Nếu các hạ thật lòng đi theo, mỡ sẽ có biện pháp tin tưởng được.” Diệp Phong mỉm cười: “Chỉ cần các hạ tận tâm hiệp trợ, giải quyết giúp những phiền hà mỡ không giải quyết được, mỡ đảm bảo sẽ không cưỡng ép các hạ làm những việc khác. Khi đến thời điểm thực lực của mỡ vượt hẳn, mỡ sẽ để các hạ tự do, thế nào?”

Quỷ Vô Cực hớn hỏ, tạm thời khuất phục thì y không có lý do gì không đồng ý. Y chưa từng hoài nghi Diệp Phong sẽ vượt hơn thực lực của y. Với tiềm chất của Diệp Phong, nhiều thì hơn mười năm, ít thì chỉ vài năm sẽ tấn thăng đến võ tôn, thậm chí sau rốt gã có thể trở thành võ hoàng. Tương lai, y nói với người ta là mình từng đi theo một nhân vật như thế không chỉ không mất mặt mà là vinh diệu.

“Các hạ nói thật chứ?”

“Nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Hảo! Quỷ mỡ nguyện ý thần phục!” Quỷ Vô Cực cung kính thi lễ.

“Đã vậy mỡ sẽ hạ một đạo Khế huyết chú. Say này các hạ mà có hành vi phản lại mỡ, huyết chú sẽ khiến các hạ nổ đầu mà chết.” Thấy sắc mặt Quỷ Vô Cực khó coi, Diệp Phong bật cười: “Mỡ chỉ phòng vạn nhất, chúng ta chưa đạt đến mức tin tưởng nhau. Nếu sau này các hạ được mỡ tín nhiệm hoặc đến khi các hạ được tự do, mỡ sẽ giải huyết chú này.”

“Khế huyết chú...Quỷ mỡ vì sao chưa từng nghe qua?” Quỷ Vô Cực cẩn thận hỏi.

“Đó là huyết chú đặc biệt do mỡ thi triển bí thuật, các hạ không biết cũng không có gì lạ.” Đầu ngón tay Diệp Phong khẽ lắc, bức ra một giọt tinh huyết nhỏ: “Chú pháp này cần các hạ tâm cam tình nguyện tiếp nhận, hơn nữa người thi triển và người nhận không cách quá xa về thực lực. Chỉ khi biến thân, mỡ mới hạ chú được cho các hạ.”

“Vu chú Thần thông thuật: Khế huyết chú!” Tinh huyết lóe tử quang, giọt máu hóa thành huyết vụ mờ mờ thấm vào trán Quỷ Vô Cực.

Quỷ Vô Cực cam giác rõ ràng một luồng năng lượng đặc thù thuận theo huyết mạch chảy khắp toàn thân, chỉ cần hơi động nguyên lực là sẽ bức được ra ngay. Bất quá y động tâm niệm, không phản ứng gì. Thoáng sau, luồng năng lượng quái dị đó ẩn đi, không tìm ra tung tích nữa. Quỷ Vô Cực càng kinh thán, kính sợ Diệp Phong vô cùng. Thần thông này, đừng nói y chưa thấy, ngay cả nghe kể cũng chưa.

“Các hạ không cần lo lắng, chỉ cần không có tâm tư chủ động gia hại lẫn nhau thì chú pháp này không ảnh hưởng gì. Lỗi vô tâm không khiến chú pháp bạo phát.” Diệp Phong nói thế khiến nỗi lo của Quỷ Vô Cực triệt để tiêu tan.

“Còn thủ hạ của các hạ...” Gã hơi ngừng lại, quỷ Vô Cực lập tức há miệng, định nói hộ Diêm Hắc La.

“Tựa hồ các hạ còn thể lực riêng, giao cho y trông coi đi. Nếu đến lúc cần, tại hạ sẽ sử dụng.” Thể lực của tam giai võ tôn tọa trấn chắc chắn hơn xa Vân Châu Vô Song môn, diệp Phong lại không phải người lãng phí.

“Đa tạ...Chúa...Thượng!” Quỷ Vô Cực dùng ngữ khí rất ngưỡng nghịu, khiến Diệp Phong bật cười.

“Lão Quỷ không cần khách khí, xưng hô ta là Tiểu Phong hoặc Diệp Phong là được. Thật ra quan hệ giữa chúng ta chỉ là thuê mượn tạm thời.”

“Vâng, tiểu...Tiểu Phong!”

Diêm Hắc La tuy hận gã trước đó giết đồng bạn nhưng khi ấy song phương đối địch, ai vì chủ của mình. Hà huống bọn y chủ động nhúng vào vũng nước đục này, không thể trách ai. Giờ lão đại đã quy thuận gã, y đành thuận theo, dù đáy lòng còn một chút oán hận nhưng không đến nỗi vì thế mà tiết lộ thân phận gã.

Diệp Phong tựa hồ hiểu rõ ý nghĩ của y, mỉm cười lấy ra hai viên Sinh hóa đơn, một cho y một cho Quỷ Vô Cực, nói: “Đơn được này có thể giúp các hạ giữ được cánh tay. Ngoài ra, quỷ bang vốn có tam giai võ tôn tọa trấn, giờ do diệp phong võ tông tiếp quản thì có gì khó khăn không?”

“E rằng có sóng gió không nhỏ, trong bang còn mấy nguyên lão thực lực ngang với Hắc La, chắc sẽ không phục.” Quỷ Vô Cực nói: “Dù Quỷ mỗi tự thân chủ trì đại cục, cũng chỉ duy trì được một khoảng thời gian. Sau này mỗi theo Tiểu Phong, sợ là không còn cơ hội xử lý việc của Quỷ bang nữa.”

“Không sao, quỷ lão cứ theo Hắc La về Quỷ bang, chỉ cần tạm thời chế trụ đám người đó là được.” Diệp Phong lấy ra một lọ vạn niên linh ngọc dịch nồng độ một phần mười đưa cho Diêm Hắc La: “Uống vào thì tin rằng một tháng sau, các hạ sẽ tấn nhập võ tôn, khi đó...Không cần dạy chắc các hạ cũng biết cách nhiếp phục chúng nhân phải không?”

“Đây là...Cái gì? Một tháng khiến tại hạ tấn nhập võ tôn?” Diêm Hắc La khó lòng tin tưởng, nhiều cường giả như y bị khốn ở cảnh giới võ tông thất giai mấy chục năm mà vẫn công cốc, lọ linh dịch này thần kỳ vậy sao?

“Thế nào? Một giọt vạn niên linh ngọc dịch không đủ tư cách cho các hạ tấn thăng? Tuy pha còn một phần mười nhưng các hạ có thực lực diệp phong võ tông, qua được ải này chắc không thành vấn đề chứ?” Diệp Phong cười hỏi.

350. Chương 350 : Xử Lý Kim Thiên Dục

Quỷ Vô Cực không khỏi há hốc miệng, hình như kẻ mà y quy thuận khá rộng tay thì phải? Một giọt vạn niên linh ngọc dịch nồng độ một phần mười mà cho đi không chớp mắt? Diêm Hắc La nắm chặt lọ ngọc, chỉ sợ giọt linh dịch bay mất. Không ngờ hy vọng trở thành tôn giả mong ngóng mười mấy năm lại dễ dàng rơi xuống trước mặt như thế.

Chút lòng oán hận sau chót của y cũng tiêu tan trong giây phút đó.

Thấy Quỷ Vô Cực thêm thường, Diệp Phong bật cười: “Các hạ theo ta, tất nhiên ta không bạc đãi. Tuy không dám chắc giúp cho các hạ tấn thăng võ hoàng, nhưng tăng một hai cấp không thành vấn đề...Chỉ là trước mắt thời cơ chưa đến.”

Khế huyết chú là loại vu chú thập phần bá đạo nhưng điều kiện thi triển cũng cực kỳ hà khắc. Diệp Phong trong trạng thái Thần thông biến có thực lực ngang với Quỷ Vô Cực nên áp chế tạm thời được. Một khi Quỷ Vô Cực đề thăng thêm một mức có lẽ Khế huyết chú sẽ mất hiệu quả, nếu y thật lòng quy thuận, gã không tiếc một giọt thuần vận niên linh ngọc dịch giúp y đề thăng tu vi. Tạm thời gã chưa tín nhiệm y nhiều nên tất cả phải để thời gian kiểm nghiệm.

Nghe gã nói vậy, lòng Quỷ Vô Cực sáng rực lên. Vốn y không có lòng phản nghịch, giờ càng thêm phát thệ nhất định sẽ tận tâm tận lực, tranh thủ có được ấn tượng tốt với gã. Đạt tới vô tôn rồi, tiến bộ mỗi bậc đều gian nan vô vàn, khoảng cách giữa sơ giai và trung giai vô tôn tốn của y mấy chục năm, giờ Diệp Phong bảo là sẽ giúp y đề thăng hai hoặc ba cấp thì sao y không hoan hỉ đến phát cuồng.

“Thời gian biến thân của ta sắp hết, còn một việc quan trọng hơn chưa làm.” Gã nhìn về phía Kim Thiên Dực khiến hắn rung mình.

“Tiểu Phong định xử trí thế nào?” Quỷ Vô Cực trước đây đứng trên lập trường của Kim Thiên Dực, dù ghét hắn nhưng không tiện biểu lộ, hiện giờ đã đổi lập trường, không cần e dè nữa. “Chỉ bằng giết đi trừ hậu hoạn, không thì để Duệ Kim tông biết tất Tiểu Phong sẽ gặp không ít phiền hà.”

“Ta dám động tới thì có coi Duệ Kim tông ra gì.” Diệp Phong cười lạnh trào phúng: “Giết hắn thì tiện nghi cho hắn quá.”

Gã lắc mình đến bên Kim Thiên Dực, lạnh lùng nhìn đối phương: “Người nhiều phen hãm hại, bày mưu ám sát ta, những việc đó ta không chấp...Vốn chỉ giết người là xong.”

“Nhưng...” Nhiệt độ quanh Diệp Phong hạ xuống cực điểm, hàn khí thấu xương phủ khắp toàn trường: “Người khiến Thẩm Lan trọng thương, bức muối ấy bắt chấp nguy hiểm vào hàn điều cấm địa! Tội này người có chết vạn lần cũng đáng. Chỉ giết người thì sao tiêu được mối hận trong lòng ta.”

“Người...Người nói là không đầy dọa ta.” Giọng Kim Thiên Dực sợ hãi đến độ khàn đi, hắn nghe ra Diệp Phong không hề có ý tha cho mình, cũng không muốn bàn điều kiện gì, chỉ không biết gã sẽ dùng thương thức gì đầy dọa hắn.

Hắn cuống lên, định thôi động khí hải, bạo thể tự sát, không ngờ từ đơn điền lan tỏa cơn đau nhói vào tim.

“A!” Kim Thiên Dực gào lên thảm thiết, một ngón tay Diệp Phong khẽ điểm lên tiểu phúc hắn. Chân nguyên lắng lẽ không hề lưu tình chảy vào khí hải phá tan nguyên lực của hắn, khí hải vụn vỡ...

Kim Thiên Dực thất khiếu lưu huyết, đau đớn ngất đi. Diệp Phong lại dồn sinh mệnh năng lượng ầm ập vào, giúp hắn giữ lấy tâm mạch, đồng thời giữ cho thần trí hắn tỉnh táo.

Khí hải bị phế, tứ chi tàn phế, kim Thiên Dực dù muốn tự sát cũng không thể.

“Chỉ là món khai vị mà thôi.” Diệp Phong lạnh lùng thốt: “Ta quả có nói là không đầy dọa người, nhưng không có nghĩa là gười không bị trừng phạt nặng. Ta sẽ để người có cơ hội về Duệ Kim tông, bắt quá, thành một phế nhân rồi, người có biết kết quả đợi người ở đó là gì không?”

“Quên không cho người biết, hai vị đồng môn bị người ám toán, ta không hề truy sát nên họ có thể an toàn về được Duệ Kim tông! Sau này người không chỉ thân bại danh liệt mà còn bị đồng môn căm thù hành vi dè hèn vô sỉ của người làm nhục và hành hạ. Kiểu báo thù này tàn khốc gấp trăm lần ta tự tay xuất thủ với người.”

“Tốt nhất người nên mong rằng Thẩm Lan bình an ra khỏi hàn điều. Lúc đó có lẽ ta sẽ từ bi, đến Duệ Kim tông kết thúc thống khổ cho người. Không thì...” Khí thế lạnh lẽo khiến người ta không lạnh mà run phát ra từ thân thể gã. Quỷ Vô Cực và Diêm Hắc La đứng cạnh đó cũng rung mình trước khí thế này.

Không ngờ thiếu niên bình thường ôn hòa lại còn khía cạnh như ác ma này.

“Vương bát dẫn! Tiểu tạp chủng! Người dám đưa ta về Duệ Kim tông, dù ta thân bại danh liệt, không được chết yên lành thì cũng lôi người bồi táng. Người cứ đợi Duệ Kim tông vô cùng vô tận truy sát và báo thù đi.” Kim Thiên Dực đã tàn hại đồng môn nhưng cũng vì áp lực vị Diệp Phong truy sát nên mới gây ra, lần này gã là đầu sỏ đồ sát tinh anh đệ tử của Duệ Kim tông. Dù không báo thù cho Kim Thiên Dực thì Duệ Kim tông không có lý do gì bỏ qua cho gã.

“Chuyện đó...Không cần người lo.” Mắt gã ánh lên tinh quang.

“Vu chú Thần thông thuật: Hám hồn chú!” Hai tay gã kết ấn, một giọt tinh huyết bay ra, tinh huyết đỏ rực quay tròn một lúc rồi hóa thành một màn huyết vụ lớn cỡ nắm tay, đoạn hóa thành một sợi dây đỏ mảnh mai tan vào trán Kim Thiên Dực.

“Hự hự hự...” Thân thể Kim Thiên Dực run lên, thần thái trong mắt tan hết, thoáng sau sùi bọt mép ngã lăn xuống đất.

Hám hồn chú vốn là một môn vu chú chiến đấu, chuyên công kích linh hồn. Người trúng dù có thực lực tương đương với người thi triển cũng sẽ chịu mấy giây thức hải bị xung kích, tạm thời thất thần và ngất đi. Nếu người trúng thực lực kém qua thì thức hải sẽ bị xung kích nghiêm trọng hơn.

Diệp Phong trong trạng thái biến thân vốn có thực lực cao hơn Kim Thiên Dực một cảnh giới, chỉ tính về cảnh giới thần thức, e rằng còn hơn nữa. Cách biệt như vậy, mức độ công kích mà thức hải của Kim Thiên Dực phải chịu quá dễ hình dung.

Hắn biết thân phận của Diệp Phong, lại hiểu tình cảnh của mình khi về Duệ Kim tông, tâm trí gần như tan nát, cộng thêm thức hải bị xung kích kịch liệt, lập tức thần trí tan hết, trở thành si ngốc. Dù tỉnh lại, hắn cũng sẽ biến thành ‘hoạt tử nhân’ không còn trí tuệ và năng lực suy nghĩ.

“Giờ người đã thành tên ngốc không còn thần trí...Ngoan ngoãn đợi hưởng thụ kiếp sống đã mất công dàn xếp cho người thôi. Hi vọng đồng môn của người đừng quá nhân từ.” Khóe môi Diệp Phong nhếch lên nụ cười lạnh tàn khốc nhất. Kim Thiên Dực từng là thiếu tông chủ, thân phận siêu nhiên, tất nhiên bị đố kỵ, hai đồng môn bị hắn tài hại càng căm hận thấu xương. Hắn thành phế nhân tất nhiên không còn được sư môn trọng thị, ngày sau của hắn không cần nghĩ cũng biết.

Gần đó, “thi thể” trung giai võ tông bị Diệp Phong đánh gục đầu tiên hơi run lên. Tuy rất kín đáo nhưng không thoát được cảm tri của Quỷ Vô Cực và Diệp Phong đang biến thân.

Ánh mắt Quỷ Vô Cực lạnh lại, mọi động tác đều bị ánh mắt Diệp Phong ngăn lại. Tuy y không hiểu gã định làm gì nhưng đã quy thuận đối phương thì nên tuân lệnh.

Võ tông này tuy trúng một quyền toàn lực của gã nhưng Diệp Phong biết đối phương không đến nỗi mất mạng. Chỉ vì lúc trước thụ thương cực nặng nên trực tiếp ngất đi...Lúc Diệp Phong đấu với Quỷ Vô Cực đến giờ khắc sau cùng thì hắn tỉnh lại nhưng không dám thở mạnh, giả bộ đã chết. Trừ Diệp Phong, không ai chú ý đến hắn.

Những lời tàn khốc như ác ma của Diệp Phong ban nãy khiến hắn giật mình, hơi để lộ manh mối khiến Quỷ Vô Cực phát giác. Diệp Phong đã nắm chắc nên không để y giết hắn.

Vu chú Thần thông thuật: Huyết khôi chú!

Lại một tinh huyết từ đầu ngón tay gã bay ra, gã ra vẻ vô tình đi quanh. Lúc đi qua chỗ trung giai võ tông “giả chết”, giọt tinh huyết rơi trúng cổ hắn. Tuy hắn cảm nhận được năng lượng trong thân thể hơi rung động nhưng không để ý, cho là bị thương mà thôi. Hà hống Diệp Phong và Quỷ Vô Cực đang ở gần đó, hắn phải thận trọng, không dám cử động.

“Quỷ lão, việc này xong rồi thì cùng Diêm Hắc La đi xử lý việc của Quỷ bang.” Diệp Phong ngo ngoe Kim Thiên Dực và trung giai võ tông nằm dưới đất, nói với Quỷ Vô Cực.

Diêm Hắc La và Quỷ Vô Cực phục dụng Sinh hóa đơn xong, thương thể cơ bản lành lại, thăm cảm thán đơn được quá thần diệu.

“Tiểu Phong yên tâm, với uy vọng của Quỷ môn, cao thủ trong bang tạm thời không ai dám làm gì. Đợi khi Diêm Hắc La tấn nhập võ tôn, tất cả sẽ đầu vào đây, chúng không phục không được.” Trước khi quy thuận

Diệp Phong là do tình thế bức bách thì giờ Quỷ Vô Cực đã triệt để bãi phục.

Thủ đoạn vô cùng của gã khiến y hoa mắt. Tuổi còn nhỏ, thực lực siêu quần, lại biết thần thông bí thuật, sở hữu kỳ trân dị bảo như vạn niên linh ngọc dịch, cho đi không hề đau lòng, liệu thương thánh được Sinh hóa đơn - thứ y chưa bao giờ được nghe nói đến. Cả yêu thú có thực đỉnh nhọn như Phong loan cũng trợ lực cho gã.

Quỷ Vô Cực nghĩ nát óc cũng không ra gã là đệ tử truyền nhân hoặc hậu bối của thần thánh phương nào. Thứ duy nhất y xác định được là cường giả hoặc thể lực sau lưng gã tuyệt đối không kém hơn thất tông tam bang ngũ thế gia. Theo gã không hề thiệt thòi tí nào.

“Lão Quỷ xử lý việc Quỷ bang xong thì ở Ác Quỷ thành chờ đợi, mấy hôm nay ta sẽ đến tìm.” Diệp Phong gật đầu.

Quỷ Vô Cực nhắc Diêm Hắc La, đừng không lướt đi, lao về phía Ác Quỷ thành.

351. Chương 351 : Vu Ma

“Phong lão có gì muốn nói chẳng?” Ban nãy Phong loan ngăn cản Diệp Phong giết Quỷ Vô Cực, gã nhận ra trong mắt nó có nét khác lạ, giờ bọn Quỷ Vô Cực đi rồi, gã liền hỏi.

“Điện chủ đang triệu hoán, xem ra Yêu điện bị công kích.” Thần sắc Phong loan hơi ngưng trọng, xem ra địch nhân không tầm thường.

“Chúng ta mau trở về giúp sư phụ một tay.” Diệp Phong vừa kinh hãi vừa nóng ruột.

“Không biết, với thực lực hiện tại của cậu không giúp được gì.” Phong loan lắc đầu: “Cậu về sẽ cứu tử nhất sinh. Hơn nữa để những nhân loại đó thấy cậu thì sau này đại lục không còn chỗ cho cậu nữa, tuyệt đối không được.”

“Nên làm gì bây giờ?” Địch nhân đủ thực lực công kích Yêu điện ít nhất cũng từ võ tôn trở lên. Thuật dịch dung của gã hoàn toàn không có tác dụng trước thuật tra xét linh hồn của chúng. Tin tức trong linh hồn không thể giả được.

Thần thông biến tụy có thể cách tuyệt đối phương tra xét linh hồn nhưng chỉ duy trì được trong mười lăm phút.

“Chức trách của ta là bảo vệ tiểu điện chủ nhưng giờ Yêu điện có nạn, ta không thể tự thủ bàng quan.” Phong loan ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Với thực lực của cậu, có thể giữ mình với cao thủ từ võ hoàng trở xuống, hơn nữa lại thu phục Quỷ Vô Cực, trừ phi gặp phải rất ít đối thủ không thể chống nổi, không thì tính mạng cực kỳ an toàn. Ta về Yêu điện một chuyến, đợi khi nguy cơ qua đi sẽ lại nghe theo dặn dò của điện chủ. Cậu...Tự lo cho mình.”

Nhiệm vụ chủ yếu nhất của Phong loan là thay Thanh giao bảo vệ Thảm Lan, điệp Phong có được y bát của Yêu vương, cộng thêm Vô Nguyên thánh lệnh thì người uy hiếp được gã trên khắp đại lục đa phần không muốn mạo hiểm đắc tội thánh địa để động đến gã. Giờ Thảm Lan vào Vạn niên hàn điều, không cần bảo vệ, vừa hay Yêu điện bị tập kích, phong loan tự thấy không cần ở bên gã nữa, nên về báo cáo cho Yêu vương biết. Với thủ đoạn của ông, có khi giúp được Thảm Lan ra khỏi hàn điều.

“Cũng tốt.” Diệp Phong gật đầu: “Vậy, tiểu Hôi...Có nguy hiểm không?”

“Yên tâm, linh thú ở cấp đó không tham dự chiến đấu, yêu điện sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Phong loan nói đoạn vỗ cánh, như ngôi sao băng vút qua không trung, tan biến ở chân trời.

Diệp Phong trầm ngâm hồi lâu rồi nhìn trung giai võ tông nằm giả chết bằng ánh mắt đầy thâm ý, khóe mắt hiện nụ cười lạnh trên cợt, rảo bước lướt về phía Ác Quỷ thành. Thoáng sau bóng gã khuất ở cuối đường.

Dưới đất, trung giai võ tông đó nằm bất động nửa canh giờ mới dám hơi ngẩng lên, cẩn thận nhìn quanh, xác nhận bọn Diệp Phong đi hết rồi mới loạng choạng bò dậy.

“Khụ, khụ.” Khóe môi hần nhỏ máu, thụ thương hiển nhiên không nhẹ.

“Diệp Phong? Yêu điện? Điện chủ?” Sắc mặt người này biến đổi mấy lần, mắt đầy ngưng trọng: “Tiểu tử này lại có quan hệ với Yêu điện, phải nhanh chóng báo cáo với tông môn.”

“Bí pháp hần thi triển quá quỷ dị và đáng sợ. Tin rằng trưởng lão trong tông môn sẽ biết đôi chút. Chuyển đi Bích Thủy cung này tuy toàn quân tan tác nhưng cung cấp được tin tức quan trọng như vậy, coi như mình lập công lớn. Tội danh bảo vệ thiếu tông chủ bắt lợi cũng không sao...Địch nhân quá đáng sợ cơ mà.”

Hắn nghiêm mặt lắm bầm hồi lâu mới nhớ ra Kim Thiên Dực, đến bên thò tay đặt lên mũi rồi xem xét nhịp tim, sắc mặt biến đổi liên tục.

“Tuy không biết người có biến thành si ngốc không nhưng ta có trách nhiệm đưa người về cho tông môn xử trí.” Vô tông đó công Kim Thiên Dực đi, đi ngược hướng Diệp Phong, lao nhanh về phía liêu châu.

Dọc đường, hắn không dám ngừng chân, cũng không dám tiếp cú với võ giả không liên quan. Đang thụ thương nên hắn thuê tam giai phi hành yêu thú để đi, tốc độ không chậm, ba ngày sau thì về đến liêu châu. Hắn không rẽ vào trú điểm gần nhất của tông môn mà đi thẳng đến một cứ điểm quan trọng. Ở đó có hộ pháp cấp tông giả tọa trấn.

Việc này quan trọng, e rằng kinh động tông môn trưởng lão và tông chủ cũng là bình thường.

“Không phải thiếu tông chủ sao?” Hai thanh niên gác cửa nhận ngay ra Kim Thiên Dực.

Kim Thiên Dực tỉnh lại nhưng hai mắt vô thần ngơ ngẩn khiến chúng kinh ngạc. Khí chất này khác xa thiếu tông chủ mà chúng biết.

“Mau thông báo cho Yến Giáp trưởng lão, nói là ta có việc gấp bẩm báo với trưởng lão trong tông.” Người này không lăm lăm với toán tiểu tốt, lớn tiếng báo.

“Vâng.” Đối phương lao vút vào, vô tông kéo theo vào.

Thoáng sau, hắn thấy ngũ giai võ tôn Yến Giáp râu quai nón đầy uy nghiêm bá khí. Vô tông đó bất chấp lễ nghi, vội vàng bước lên, đầu gối quỳ xuống gào lên thống khổ: “Thuộc hạ có tội! Mọi đệ tử tinh anh đến Bích Thủy cung lần này gần như không còn ai. Thiếu tông chủ cũng...”

Yến Giáp nhận ra, lướt đến bên Kim Thiên Dực, đặt tay lên mạch môn, thoáng sau biến sắc mặt.

“Vì sao lại như thế?” Yến Giáp nổi giận.

“Do một kẻ tên...” Vô tông này định nói ra hai chữ “Diệp Phong” thì sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái, hai mắt trợn tròn, cổ họng lực khực, không thốt ra được nửa chữ.

“Giở trò gì hả?” Yến Giáp nghi hoặc, có vẻ cảnh giác nhìn đối phương.

Cách, cách. Trên mặt và thân thể vô tông đó phát ra tiếng vỡ vụn, huyết quản biến thành trong suốt, huyết dịch đỏ tươi liên tục thấm qua da, đáng sợ vô cùng.

“Gừ.” Thoáng sau, vô tông biến thành huyết nhân, hai mắt đỏ ngầu, mặt mũi méo mó khiến người khác không lạnh mà run, ánh mắt nhìn Yến Giáp chằm chằm, chứa đầy hung hãn.

“Quái vật!” Yến Giáp lạnh buốt tận đáy lòng, dù là võ tôn cường giả, hắn cũng chưa thấy võ công quỷ dị thể này bao giờ. Hắn biết vô tông hộ vệ này, không thể là người khác giả trang được. Nhưng vì sao chỉ nhảy mắt đã biến thành huyết nhân toàn thân phát ra sát ý?

Khí tức trên mình huyết nhân khiến Yến Giáp cảm thấy nguy hiểm, ngũ giai võ tôn mà lại tạo cho hắn cảm giác địch thủ có thực lực không kém mình...

“Gừ.” Huyết nhân bất chấp tất cả lao tới, hai cánh tay máu gang ra kẹp lấy cổ Yến Giáp, tốc độ không hề kém võ tôn.

“Cút ngay.” Yến Giáp đại nộ, thể nội khí hải bùng lên, thiên địa năng lượng quét khắp toàn trường, hất huyết nhân bay xa. Bất quá hắn cũng bị chấn đến hơi run rẩy, thoáng kinh hãi nhìn theo.

Uy lực công kích của huyết nhân không kém hơn hắn bao nhiêu.

Huyết nhân lần mình trên không, nghiêng nhiên đạt đến trình độ không chế được thiên địa năng lượng.

Ầm ầm. Song phương nhanh chóng quần vào nhau.

Lúc Yến Giáp lãnh tĩnh lại thì phát hiện ra chiêu thức công kích của huyết nhân chỉ là bản năng chiến đấu, nhưng kỹ xảo và kinh nghiệm không thể hiện mấy may. Chỉ tính tu vi, huyết nhân gần như ngang với hắn nhưng luận sức chiến đấu thật sự thì không uy hiếp được tí nào.

Huyết nhân không giống một người đang chiến đấu mà giống một con dã thú. Không, không bằng cả dã thú, chỉ là một con rối gỗ. Động tác cứng đờ, chiêu thức đơn giản, thuần túy là lợi dụng nguyên lực hùng hậu bỏ ra. Cứ thế này, tối đa sau một khắc, dù hắn không xuất thủ, huyết nhân cũng sẽ gục ngã vì kiệt lực.

Đây là cứ điểm quan trọng của Duệ Kim tông, không thể cho quái vật tung hoành. Thân hình Yến Giáp liên tục loáng lên mê hoặc ánh mắt huyết nhân rồi nhân cơ hội giáng vào gáy.

Bịch! Huyết rút phịch xuống, lại bò dậy.

“Lẽ nào quái vật này không có điểm yếu hại.” Mấy lần trúng chiêu mà huyết nhân không hề đau đớn. Yến Giáp càng đấu càng giận, sau cùng bỏ ý định bắt sống.

Chát. Lại một đạo kim nguyên lực năng lượng trùy bị Yến Kinh dồn vào hậu tâm huyết nhân.

Chát, chát, chát. Nguyên lực năng lượng của huyết nhân dồn phần lớn vào tấn công, không chặn nổi đòn đánh sắc bén này, thân thể nát thành bốn năm mảnh, găm lên vang vọng.

OOo

“Ừ.” Diệp Phong ở xa tận Thần châu, hơi run thủ ấn, từ từ mở mắt ra.

“Hừ, xem ra đối thủ không phải cường giả tầm thường, chí ít cũng là trung giai võ tôn.” Diệp Phong lầm bầm: “Không thì huyết khô lồi do ngũ giai võ tôn hóa thành không có lý do gì bị giết chết nhanh thế. Bất quá...Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành. Kim Thiên Dực đã về đến Duệ Kim tông!”

Huyết khô thuật có thể luyện hóa đối thủ có tu vi kém hơn người thì triển thành huyết khô lồi. Kẻ hóa thành huyết khô lồi sẽ kích phát mọi sinh mệnh tiềm năng khiến tu vi cao hơn một đẳng cấp, nhưng huyết khô lồi không có thần trí, không bị người thì triển thao túng, nhưng vẫn nhận lệnh của người này.

Diệp Phong thì triển Huyết khô chú với hai mệnh lệnh: Một là gặp người có tu vi cao hơn thì kích phát hiệu quả luyện hóa, hai là giết kẻ đó.

Gã biết võ tôn này không chết, nhất định sẽ báo cáo mọi bí mật với tông môn, nhưng gã đời nào để hắn có cơ hội đó? Việc này liên quan trọng đại, võ tôn đó là môn nhân có địa vị nhất định tại Duệ Kim tông, nên trước khi gặp nhân vật cấp cao sẽ không tiết lộ điều gì.

Nhân vật cao cấp hơn, thực lực cũng hơn nhiều. Nên huyết nhân thấy người như thế thì đó là ngày chết của kẻ đó, không còn cơ hội tiết lộ thân phận của Diệp Phong.

OOo

“Vu ma chú!”

Mấy hôm sau, duệ Kim tông tông chủ nghe tin tới nơi, cả mấy hoàng cấp trưởng lão cũng đi cùng, thấy thi thể huyết khô lồi rồi nghe Yến Giáp tả lại thì đều biến sắc thốt lên.

“Lẽ nào vu ma nhất tộc còn dư nghiệt ở đại lục? Không thể nào?” Một trưởng lão trầm giọng.

“Dù thế nào cũng phải tra cứu chuyện này đến cùng.” Duệ Kim tông tông chủ gầm lên: “Ta muốn biết trên đường từ Bích Thủy cung về, họ đã gặp chuyện gì.”

“Còn nữa, việc này phát sinh tại Thần châu, phái người báo cho Bích Thủy cung, bảo họ hiệp trợ điều tra. Nếu có manh mối sẽ được trọng thưởng.” Chúng nhân nhìn nhau nặng nề.

352. Chương 352 : Mục Tiêu! Mộ Dung Thế Gia

Cao tăng của Duệ Kim tông định đánh thức ký ức của Kim Thiên Dực để biết dọc đường xảy ra chuyện gì. Tiếc là tâm trí hắn thụ thương quá nặng, cả ngày chỉ biết ngồi một chỗ chảy nước miếng, không thì cười hềnh hếch với người khác khiến các nhân vật cấp cao giận càn hông.

Sau rốt hai đệ tử Duệ Kim tông được Diệp Phong tha cho cũng về đến tông môn. Cả hai bầm báo cụ thể lên cho bề trên, hành vi lâm nguy hãm hại đồng môn của Kim Thiên Dực bại lộ. Tông chủ và các trưởng lão thất vọng, hai đệ tử này chỉ biết do một cường giả trẻ tuổi đeo mặt nạ sắt, cười yêu thú phi hành khổng lồ gây ra, ngoài ra không biết thân phận đối phương, vì sao tập kích nhân mã Duệ Kim tông.

Hai đệ tử này cố ý giấu việc Diệp Phong thả họ, thêm mắm dặm muối vào kể lại việc thiết diện nhân đó hận Kim Thiên Dực thế nào, chỉ chăm chú đuổi theo hắn nên họ có cơ hội giữ được mạng.

Giải thích này được nhân sĩ cấp cao nhất trí, giết được Kim Thiên Dực nhưng không giết mà biến hắn thành kẻ mất trí, không còn thành con người, nếu không có cừu oán thấu xương thì đối phương không hạ thủ độc ác như vậy. Kim Thiên Dực thật ra chạm vào đối đầu cỡ nào...Đối phương còn thi triển thủ đoạn giống Vu ma chú đã biến mất mấy vạn năm khỏi đại lục.

Lúc đó, chủ sự của Duệ Kim tông không còn chán kinh nữa mà là sợ hãi. Nếu Vu ma nhất tộc còn dư nghiệt tại đại lục thì chắc chắn là việc gây ra sóng gió không nhỏ.

Một mặt Duệ Kim tông thông báo việc này với các nhân vật quan trọng của tông phái khác trong Ngũ hành tông, cùng hiệp trợ điều tra. Mặt khác phái nhiều cao thủ đến Thần châu điều tra từng chút một về việc nhóm Kim Thiên Dực ở đây, ý đồ tìm được manh mối nào đó...

Kim Thiên Dực sau khi được chứng thực là không thể cứu được liền bị quên lãng trong tông môn...Hai đệ tử may mắn thoát về hận hắn thấu xương, thấy hắn sa vào cảnh này cũng không chịu bỏ qua, liên hợp những đồng môn có giao hảo, nghĩ ra đủ mọi cách để sỉ nhục và đày đoạ hắn. Đệ tử danh môn đại phái xưa nay không hề có lòng dạ rộng rãi...

OOo

“Vu ma nhất tộc?” Thu Tổ Nhã nhận được tin tức Duệ Kim tông truyền đến từ cung chủ.

“Diệp Phong mà là truyền nhân của y thì vì sao lại thi triển thủ đoạn của Vu ma nhất tộc?” Gương mặt thanh lệ ánh lên thần sắc phức tạp, lầm bầm: “Lẽ nào y tìm được cách tu luyện của Vu ma nhất tộc?”

“Thật ra huynh định thế nào mới chịu cho qua...” Thu Tổ Nhã đứng trên đỉnh núi nhìn về phía Yêu ma sâm lâm.

OOo

“Tiểu Phong, lão phu đã xử lý hoàn tất sự vụ của Quỷ bang.” Diệp Phong lúc đó đang ở Ác Quỷ thành, quỷ Vô Cực đến chỗ gã ở báo cáo: “Lão phu nói với toàn bang rằng vì không bảo vệ chu toàn cho đội ngũ Duệ Kim tông nên hoảng sợ, quyết định du lịch ba tháng tránh mặt, do Diêm Hắc La tạm thay chức bang chủ.”

Diệp Phong gật đầu. Lý do này rất cao minh, quỷ Vô Cực tạm thời khai Quỷ bang, nhưng cường giả cấp nguyên lão đang nhấp nhồm sẽ không dám khinh cử vọng động. Thời gian này có lợi cho Diêm Hắc La. Ba tháng qua đi, họ thấy có điều không ổn thì Diêm Hắc La đã tấn cấp võ tôn cảnh giới, sẽ dùng thực lực tuyệt đối áp chế, tuyên bố Quỷ Vô Cực chính thức nhường vị trí bang chủ, chắc sẽ không gây ra sóng gió gì lớn.

“Quỷ lão cho Diêm Hắc La biết nếu Duệ Kim tông phái người đến hỏi về việc nhân mã bị đồ sát thì cứ trả lời thật thà, không cần che giấu. Quỷ lão rời bang vừa hay giải thích được việc sợ Duệ Kim tông truy cứu trách nhiệm nên đi tránh nạn. Tin rằng Duệ Kim tông không vì thế mà khó dễ Quỷ bang, vì việc này là do thực lực các vị không đủ.” Diệp Phong thoáng nghĩ một lúc rồi dặn Quỷ Vô Cực: “Trừ việc quan hệ giữa chúng ta và không thể đề cập đến danh tính của mô thì việc gì cũng có thể cho đối phương biết, đừng để chúng nghi ngờ.”

“Việc đó...Có gì bất lợi với Tiểu Phong không?” Quỷ Vô Cực lo lắng. Tuy y chưa từng thấy Thần thông biến nhưng nghịch thiên bí pháp như thế chắc không phải bí mật gì với các thế lực đỉnh nhọn của đại lục.

Nếu Duệ Kim tông biết có người thi triển môn bí pháp này e rằng sẽ tìm ra được Diệp Phong. Hiện tại y và gã ngồi cùng một con thuyền, tất nhiên phải nghĩ cho gã.

Nhưng y không sao ngờ rằng bí pháp đó do Yêu vương mới sáng tạo, đại lục không ai biết. Hơn nữa Thần thông biến và công pháp Vu vô cổ xưa khác nhau rất lớn, diêm Hắc La kể lại thật thà càng khiến Duệ Kim tông nghi thần nghi quỷ, không chú ý đến Diệp Phong vốn mất mạng trong bụng giao lòng lại sống dậy...

“Yên tâm, cứ dặn dò Diêm Hắc La theo lời mỗ.” Diệp Phong tự tin.

Tin tức gã “sống lại” không thể che giấu quá lâu, để Duệ Kim tông hoài nghi đến mình thì chi bằng chủ động đứng ra. Gã quyết định công khai đến Bích Thủy cung thỉnh cầu Thu Tổ Nhã chuyển cáo cho Duệ Kim tông biết việc gã có Vô Nguyên thánh lệnh, đồng thời lấy nguyên nhân mình may mắn sống sót là vì được thánh địa ban cho linh bảo chi khí. Tin rằng Duệ Kim tông chưa đủ tư cách chất vấn thánh địa xem có việc đó không.

Hà huống Thần thông thuật đủ khiến Duệ Kim tông tin rằng người đó không phải là gã. Hậu tuyển nhân được thánh địa chọn sao lại là truyền nhân của thượng cổ Vu vô nhất mạch? Gã rất tin như thế.

Quỷ Vô Cực không hỏi nhiều mà nói: “Tiểu Phong, tiếp theo sẽ đi đâu?”

“Mỗ đến Bích Thủy cung một chuyến giải quyết mấy việc, quý lão cứ đợi mỗ ở Bích Thủy trấn rồi chúng ta cùng đến Nam chiêm Bộ châu!” Tính ra, hạn kỳ hai năm ước định với Mộ Dung Càn sắp đến rồi. Nên đến Mộ Dung thế gia một phen, với thực lực hiện giờ của gã, mộ Dung gia nhất định không thể phản đối gã đến với Mộ Dung Tử Thanh.

“Vâng.”

Một ngày sau, diệp Phong và Quỷ Vô Cực rời Ác Quỷ thành.

Nhân mã Duệ Kim tông, sau khi hai người đi một ngày thì tìm đến Quỷ bang. Sự tình chính như Diệp Phong sở liệu, diêm Hắc La tả lại rõ ràng tình hình hôm thấy Diệp Phong thì mọi người của Duệ Kim tông đều biến sắc.

Quả nhiên là Thần thông thuật của Vu ma nhất mạch. Ở đại lục này, vu ma dư nghiệt lẽ ra đã bị tiêu trừ sạch sẽ, sao lại sao mấy vạn năm đột nhiên mọc ra cường giả biết Thần thông thuật? Hơn nữa...Đám người giết bọn Kim Thiên Dực vì hấn chạm vào họ hay còn ý đồ gì khác?

Duệ Kim tông triệt để sa vào mê hoặc. Theo Diêm Hắc La miêu tả thì không hoàn toàn giống với Vu ma mà chúng biết. Xem ra phải báo cho tứ tông và thánh địa.

Chúng hoàn toàn không hoài nghi Diêm Hắc La. Không tận mắt thấy thì y sao biết được kỹ năng chiến đấu Thần thông thuật này? Chúng cũng tin rằng Diêm Hắc La không có gan nói dối. Đáng tiếc, y đích xác không nói dối nhưng giấu đi sự thật quan trọng nhất.

Nhất thời, ngũ hành tông rừng rực phong vân, hơn nữa liên quan đến cả thánh địa...Bất quá, việc này không thật sự được thánh địa chú ý. Một Vu ma chỉ có thực lực cỡ vô tôn, thật không có gì đáng quan tâm. Tu luyện tại Vô Nguyên đại lục, cả đời kẻ đó cũng không đạt tới trình độ uy hiếp thánh địa, trừ sai Ngũ hành tông quan sát kỹ hơn thì thánh địa không hề hồi ứng gì.

Một mặt khác, gã muốn đường hoàng về Bích Thủy cung, báo phỏng Thu Tổ Nhã xong sẽ đi.

Duệ Kim tông được Bích Thủy cung cung chủ và Thu Tổ Nhã cho biết Diệp Phong là thánh tiềm hậu tuyển nhân thì chút nghi ngờ sau cùng cũng tan, dốc hết chú ý đến ‘Vu ma dư nghiệt’.

OOo

Diệp Phong và Quỷ Vô Cực đang trên đường đến Nam chiêm Bộ châu.

“Cái gì? Người Mộ Dung thế gia không biết tốt xấu gì như thế hả.” Quỷ Vô Cực nghe gã kể lại tình hình hai năm trước thì nổi giận: “Tiểu Phong nhìn trúng con gái của Mộ Dung gia đúng là vinh hạnh của Mộ Dung Càn mà y lại dám khó dễ nữa sao.”

Không thể trách y kích động như vậy, một thiếu niên cường giả mười tám tuổi có thể tranh cao thấp với võ tôn, tiềm lực quả thật vô cùng vô tận. Mộ Dung thế gia năm xưa tuy uy chấn nhất thời, trừ có một nhân vật là Mộ Dung Yên thì tộc nhân khác đều là phế tài. Giờ Mộ Dung Yên thần bí thất tung, mộ Dung thế gia đang suy sụp, có tư cách gì sánh với Diệp Phong đang như mặt trời chính ngọ. Mộ Dung Yên lúc mười tám tuổi cũng không có được thành tựu như gã hiện giờ.

Nếu bỏ qua nữ tể ưu tú như thế, mộ Dung Càn sau này sẽ phải ân hận.

“Quý lão...Nói vậy khác nào mỗ cướp con gái Mộ Dung gia.” Diệp Phong dở khóc dở cười, hai người đi cùng nhau mấy ngày, quan hệ thân mật hẳn, nói năng với nhau không còn e dè nữa.

“Lần này đến Mộ Dung gia, họ đồng ý thì thôi, còn dám lằng nhằng thì Quý mỗ là người đồng tiên phản ứng. Hai võ tôn miễn cưỡng đột phá được không đáng cho mỗ lưu tâm.” Quý Vô Cực nhất phương bá chủ, nói năng hay hành sự đều đượm bá khí, chỉ là bình thường không tiện để lộ trước mặt Diệp Phong.

“Ha ha, quý lão sao còn kích động hơn cả mỗ.” Diệp Phong mỉm cười: “Nhất phương thế lực khó lòng tránh khỏi màu mè đôi chút. Để Tử Thanh không khó xử, mỗ không muốn đẩy quan hệ với Mộ Dung gia thành quá căng thẳng. Bất quá...Nếu họ không biết tiến thoái, mỗ không ngại giáp huân một chút.”

Mộ Dung Càn xem ra còn quan tâm đến con gái, không bài xích gã nhưng vì tình thế gia tộc bức bách nên mới không giữ được lời. Gã hiểu điều đó.

Trở ngại quan trọng nhất là thái thượng trưởng lão nhị giai võ tôn sau lưng Mộ Dung Tu. Tôn tử của lão cưới được Mộ Dung Tử Thanh thì có hi vọng tương lai vinh đăng lên vị trí tộc trưởng, phe ngoại tộc cũng có thể sẽ trở thành đích hệ thật sự của Mộ Dung thế gia. Nên Diệp Phong là cái gai trong mắt của chi Mộ Dung Tu, phải nhổ đi mới được.

353. Chương 353 : Manh Mối Về Tiên Thiên Hỏa Nguyên

Diệp Phong và Quý Vô Cực vừa đi vừa đàm luận, gã không giấu giếm thân phận của mình. Trừ bí mật về sư phụ, yêu điện và Thần thông biến thì những gì xảy ra tại Vân Châu, gã đều kể hết.

Nghe nói chiến tích không khác gì truyền kỳ của gã, quý Vô Cực chắc lưỡi连连. Giết võ sư từ lúc còn là võ sĩ, giết võ tông lúc là võ sư, gần như gã luôn vượt cấp giết địch. Y bại trong tay gã không phải ngẫu nhiên.

Mỗi khi nhắc đến bí pháp tu tập, gã luôn lảng đi, quý Vô Cực biết ý không hỏi gặng.

Cả hai đến nơi giao nhau của Thần châu và Bộ châu - Vụ Ẩn sơn mạch thì khí tức hùng hậu từ trên không tỏa xuống.

“Phong lão!” Diệp Phong hớn hở, gã vốn lo lắng cho Yêu điện và sư phụ, giờ Phong loan quay lại, ít nhất cũng chứng minh không có chuyện gì xảy ra.

“Tiền bối!” Phong loan không biết nhiều hơn Quý Vô Cực bao nhiêu tuổi, tiếng gọi tiền bối này không có gì lạ.

“Tiểu Phong, ta có lời muốn nói.” Phong loan hạ xuống, liếc Quý Vô Cực.

Quý Vô Cực gật đầu lui đi, đứng ngoài mấy trăm thước lạng lẽ cảnh giới.

“Phong lão, tình hình sư phụ và Yêu điện sao rồi.” Diệp Phong cấp thiết hỏi.

“Yên tâm, địch nhân chỉ đến hạ chiến thư mà khiến tất cả kinh ngạc.” Phong loan cười ha hả, ra vẻ cực kỳ đắc ý: “Đường đường thánh tôn, bị mấy trăm linh thú tôn cấp vây bủa thì hoảng sợ đến độ thiếu điều nói không rõ lời.”

“Thánh tôn? Hạ chiến thư?” Diệp Phong thoáng nhận ra việc đó liên quan đến thánh địa, nhưng Phong loan không tiết lộ thì gã không được chứng thực.

“Chúng muốn ba năm sau sẽ quyết thắng bại, điện chủ đã đồng ý.” Phong loan hiển nhiên không muốn nói nhiều, cười bảo: “Điện chủ nói sau ba năm mà Tiểu Phong đạt tới tôn cấp thì sẽ cho biết mọi tiền nhân hậu quả.”

Ba năm? Tôn cấp? Gã nắm chặt quyền đầu, nhất định sẽ làm được.

Gã rất muốn trở thành trợ lực cho sư phụ. Xưa nay sư phụ luôn đứng sau lưng lẽ giúp gã, che chở và yêu thương gã đầy vô tư. Sư phụ biến một người từng là phế nhân như gã tìm lại được tự tin và tôn nghiêm, giúp gã có được sinh mệnh mới. Ôn lớn như thế, dù gã tan xương nát thịt cũng không báo đáp được.

Giờ sư phụ và Yêu điện gặp phiền toái, gã vì thực lực không đủ nên không giúp được gì. Cảm giác vô lực sâu sắc đó khiến lòng gã khó chịu như bị cào xé. Thực lực của gã còn chưa đủ, nhất định phải cố gắng tu luyện hơn mới được.

Phong loan nhận ra nét kiên nghị trong mắt hắn, tỏ vẻ tán thưởng.

“Tiểu Phong tử! Lần trước truy sát Kim Thiên Dực, hình tượng của ta đã bị lộ, không tiện đi cùng, tránh bị Ngũ hành tông đoán già đoán non.” Phong loan lắc mình, rút một chiếc lông bảy màu xuống.

“Tiểu Phong mang sợi lông này bên mình, nếu gặp địch nhân mạnh quá hoặc phiền hà không giải quyết được thì dồn kim nguyên lực vào, ta sẽ cảm ứng được rồi đến cứu.” Phong loan nói: “Điện chủ bảo ta dẫn cậu, trạng thái Thần thông biến có thể giúp cậu che giấu thân phận thật sự trước mọi cường giả dưới cấp võ thánh. Nhưng phải nhớ không để Ngũ hành tông biết cậu có thể thi triển Thần thông thuật, không thì thánh địa cũng không bảo vệ được cậu.”

“Ta hiểu, gặp địch thủ không đối phó nổi, ta sẽ để Quỷ Vô Cực xuất thủ! Trừ phi tình thế bức bách, không thì ta sẽ không để lộ Thần thông biến!” Gã nghiêm túc gật đầu.

“Việc sau cùng mà điện chủ bảo lão loan cho cậu biết là manh mối về tiên thiên hỏa nguyên.”

“Tiên thiên hỏa nguyên?” Gã giật mình, sư phụ từng đề cập đến việc biết tung tích của tiên thiên hỏa nguyên và tiên thiên thủy nguyên, chỉ vì thực lực của gã không đủ nên mới không cho biết. Lẽ nào...Thực lực hiện tại của gã đã đạt đến trình độ đi lấy tiên thiên hỏa nguyên lực?

“Ừ, tiên thiên hỏa nguyên thể của lưu truyền ở Võ Nguyên đại lục hiện nằm tại Liệt Hỏa tông thuộc Nam chiêm Bộ châu.”

“Liệt Hỏa tông trong Ngũ hành tông?”

“Tiên thiên hỏa nguyên thể, mỗi ngàn năm sinh ra được một tia tiên thiên hỏa nguyên chi lực, vẫn được Liệt Hỏa tông phụng thờ là thánh vật, phong tỏa trong một cấm địa. Nếu cậu muốn lấy phải trù tính cẩn thận. Xong vào khẳng định là không ổn, Liệt Hỏa tông chỉ ít cũng có năm, sáu cường giả đỉnh nhọn thuộc hoàng cấp, dù cậu tiến giai võ tôn, tối đa chỉ miễn cưỡng giữ được mạng.” Phong loan dẫn: “Trước đây điện chủ từng cướp gần nửa tiên thiên hỏa nguyên chi lực từ tay chúng nên hiện giờ Liệt Hỏa tông càng bảo vệ tiên thiên hỏa nguyên thể nghiêm mật và cẩn thận hơn.”

“Tin tức cụ thể hơn phải đợi cậu tự đi điều tra. Điện chủ nói rằng tốt nhất đợi khi cậu tấn nhập võ tôn xong hãy nhắm vào Liệt Hỏa tông, dù thất bại cũng có thể đào mệnh. Nếu cần gì có thể đến Yêu điện xin trợ giúp.”

Lại là võ tôn. Xem ra gã phải nhanh chóng đạt đến mức đó mới được.

Nếu có hỏa nguyên khí hải, tứ hệ nguyên lực của gã sẽ hoàn thành đại tuần hoàn mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Thực lực tăng lên sẽ không thể hình dung bằng ngôn ngữ. Gã không khỏi sinh lòng mong ngóng.

“Được rồi, việc điện chủ dặn dò, ta đã làm xong. Tiểu Phong tử, tự lo cho mình đi, có việc gì thì dùng sợi lông này triệu hoán ra.” Phong loan xoe cánh bay đi.

Quỷ Vô Cực thấy Phong loan đi rồi thì lập tức bay tới.

“Tiểu Phong, có chuyện gì vậy?”

“Không sao, chúng ta theo kế hoạch, đến Mộ Dung thế gia ở Nam chiêm Bộ châu.” Diệp Phong chỉnh đốn tâm trạng, mỉm cười nói.

Liệt Hỏa tông là thế lực thống trị Nam chiêm Bộ châu, nếu gã muốn nghe ngóng thì phải từ các đại thế lực ở châu này. Mộ Dung thế gia là điểm đột phá rất tốt. Xem ra nhất định phải đến Nam chiêm Bộ châu một chuyến.

“Quý lão, về Mộ Dung thế gia, ông hiểu được bao nhiêu?”

“Quý mỗ chỉ tung hoành ở Thần châu, biết về Mộ Dung thế gia chỉ qua lời đồn.” Quý Vô Cực thoáng nghĩ rồi nói: “Đồn rằng Mộ Dung Yên thực lực đại thành thì không vừa lòng với việc gia tộc chịu khuất phục trước Liệt Hỏa tông, nhiều lần mạo phạm uy nghiêm. Nhưng một thời gian sau, mộ Dung Yên bất ngờ thất tung, nhiều người đoán rằng việc này có liên quan đến Liệt Hỏa tông.”

“Mỗ cũng được nghe lời đồn này, bất quá vẫn có một điểm mỗ không hiểu.” Diệp Phong nói: “Nếu Mộ Dung Yên thất tung quả thật do Liệt Hỏa tông gây ra thì sao chúng phải giấu? Chúng bắt giữ hay giết Mộ Dung Yên đều có thể chính đại quang minh tuyên bố rộng ra để giết gà dọa khỉ, khiến các cường giả về sau không dám mạo phạm uy nghiêm nữa. Nhưng xưa nay Liệt Hỏa tông im lặng trước việc này, thật quá kỳ lạ.”

“Đây cũng là điểm nhiều người không hiểu. Nếu bảo Liệt Hỏa tông e ngại gì đó cũng không đúng. Mộ Dung gia trừ Mộ Dung Yên ra không còn nhân vật nào uy hiếp được chúng. Với thế lực của Liệt Hỏa tông, trừ diệt Mộ Dung Yên cũng là việc bình thường, chúng hà cớ phải giấu giếm? Nhưng nếu không liên quan đến Liệt Hỏa tông thì thần thánh phương nào có thể khiến một võ hoàng vô thanh vô tức thất tung?”

“Đích xác rất khó hiểu.” Diệp Phong thoáng nghĩ ngợi.

“Tiểu Phong, cậu hỏi như vậy có phải lo lắng Mộ Dung Yên đột nhiên xuất hiện, ngăn cản cậu và tôn nữ đến với nhau?” Quý Vô Cực trêu.

“Việc đó mỗ không lo. Chỉ là xem ra quan hệ giữa Mộ Dung thế gia và Liệt Hỏa tông không tốt lắm. Lần này mỗ định nhân cơ hội dò hỏi tin tức về Liệt Hỏa tông, chẳng hay Quý lão có cách gì không?” Diệp Phong hỏi. Quý Vô Cực dù gì cũng là nhất phương bá chủ ở Thần châu, quen với việc giao tiếp với thế lực như Ngũ hành tông hơn gã nên gã muốn nghe ý kiến.

“Việc này e không dễ, liệt Hỏa tông là thế lực thống trị Nam chiêm Bộ châu, địa vị siêu nhiên. Bình thường vẫn có đệ tử chuyên lo việc giao tiếp với các bang phái, thế gia, tông phái lớn nằm trong phạm vi thế lực. Dù Mộ Dung thế gia và Liệt Hỏa tông không có mâu thuẫn, cậu cũng khó tiếp xúc được với nhân vật quan trọng của chúng, muốn nghe ngóng tin tức nội bộ lại càng khó.” Quý Vô Cực nhìn gã đầy kỳ quái, cười khổ: “Cậu có cừ oán với Liệt Hỏa tông hay sao?”

“Quý lão nghĩ đi đâu vậy...Mỗ chỉ muốn hỏi thăm một vật, vật đó lại ở Liệt Hỏa tông.”

“Vật đó chắc quan trọng với Liệt Hỏa tông lắm?” Quý Vô Cực hỏi.

“Chắc chắn rất quan trọng. Được chúng coi như trân bảo.” Diệp Phong gật đầu.

“Lão phu khuyên cậu nên bỏ ý định đó đi...Ngũ hành tông truyền thừa mấy vạn năm, chưa từng nghe nói có ai kiếm chác được gì trong tông môn của họ. Hơn nữa mục tiêu còn là vật trọng yếu như thế.” Quý Vô Cực già đời thành tinh, thoáng đoán là biết Diệp Phong nghĩ gì.

“Nhưng vật này thì mỗ cũng quyết ấy bằng được, với mỗ nó thập phần trọng yếu!” Diệp Phong nhún vai cười bảo: “Cứ phải thử mới biết kết quả.”

Quý Vô Cực không biết rằng Yêu vương từng cướp tiên thiên hỏa nguyên chi lực từ tay Liệt Hỏa tông, việc này bị Liệt Hỏa tông coi là đại sỉ nhục nên không dám đồn ra.

“Đã vậy, quý mỗ không còn gì để nói. Tiểu Phong đã trêu vào Duệ Kim tông, thêm một Liệt Hỏa tông chắc cũng không sao.” Quý Vô Cực cười khổ: “Chỉ là Tiểu Phong nên cẩn thận, đừng để đối phương tra ra. Không thì với thực lực của chúng ta, tuyệt đối không chịu được đòn trả đũa sấm sét của Liệt Hỏa tông.”

“Mỗ hiểu, việc này cũng không gấp lắm, hiện giờ mỗ còn chưa biết vật đó ở đâu trong Liệt Hỏa tông.” Diệp Phong nhếch môi cười: “Quý lão cứ yên tâm, mỗ không xông vào Liệt Hỏa tông đâu. Nếu thật sự có xung

đột cũng không cần Quỷ lão xuất thủ.”

Gã hiểu rõ thực lực của Quỷ Vô Cực không đáng gì với Liệt Hỏa tông. Gã muốn lấy tiên thiên hỏa nguyên chỉ lực cần phải vạch ra kế hoạch chu toàn. Tất cả...Đợi khi gã có đủ thực lực rồi tính.

354. Chương 354 : Tỷ Vô Chiêu Thân

Man Hỏa trấn, diệp Phong và Quỷ Vô Cực đã rời Thần châu tiến vào Nam chiêm Bộ châu. Hôm đó cả hai đến một trấn nhỏ yên tĩnh.

Ở tiểu trấn này, chín phần rưỡi là bình dân, rất ít võ giả cấp thấp, thực lực cơ bản không vượt mức võ sĩ. Diệp Phong và Quỷ Vô Cực vừa vào trấn liền cảm nhận được ánh mắt kính sợ của cư dân và lễ ngộ cung kính. Trên đường phố, dòng người hỗn tạp, nhưng chỗ nào cả hai đi qua, cư dân đều tự giác nhường đường.

“Không ngờ Nam chiêm Bộ châu còn có tiểu trấn yên bình thế này.” Quỷ Vô Cực hơi cảm khái.

“Quỷ lão đúng là cô lậu quả văn.” Diệp Phong vừa đi vừa nói: “Trừ Đông thắng Thần châu các vị, vì Bích Thủy cung buông lỏng nên nơi nào cũng chiến loạn, số lượng bình dân cực ít thì các châu khác phần lớn đều giống nơi này, nhưng khu vực bình dân tụ tập được thể lực thống trị bảo vệ.”

“Đúng. Bình dân số lượng ít nên vật chất sinh hoạt ít theo. Tại Thần châu thường có xung đột đổ máu vì một mớ thịt nên Quỷ mỗ chưa từng thấy nơi nào yên tĩnh thế này...Cảm giác thế này kỳ thật rất được.” Quỷ Vô Cực thích thú nhìn quanh, vài vật rất bình thường với bình dân, trong mắt y lại thành hiếm có.

“Chi bằng tối này chúng ta nghỉ lại, giờ còn sớm, chúng ta đi dạo một vòng trong trấn, thế nào?” Diệp Phong lâu rồi không được hưởng thụ yên tĩnh thế này, lâu nay chỉ biết đến chiến đấu khiến gã hơi mệt mỏi, giờ vào tiểu trấn này, tâm cảnh gã bất tri bất giác lay động.

“Chính hợp ý Quỷ mỗ.” Quỷ Vô Cực cười ha hả.

Ngay lúc hai người dạo bước trong trấn, hưởng thụ yên bình thì ở trấn khẩu đột nhiên xáo động.

“À, xe do tam giai Kim mao thú kéo, tránh mau.” Bên phải Diệp Phong vang lên tiếng bình dân kinh hô.

“Người trên xe thuần dưỡng được Kim mao thú thể này tất là võ giả phi phàm.”

“Hừ, võ giả thông thường nếu không có chút thực lực bối cảnh sao thuần dưỡng được yêu thú tôn quý như Kim mao thú.” Có người như muốn khoe khoang: “Nó hiếm và quý hơn phổ thông tam giai yêu thú nhiều. Ta thấy trên xe chắc là nhân vật quan trọng của đại gia tộc nào đó.”

Trong lúc chúng nhân bàn luận, ngoài xa vang lên tiếng gầm vang ở mé phải. Thanh âm uy vũ hùng tráng khiến tai bình dân vang lên ong ong bất tuyệt.

“Tiếc mạng thì mau rút đi, đừng chặn đường tiểu gia.” Giọng nói trẻ tuổi vang lên, tuy khí thế không đủ nhưng vang khá xa.

Diệp Phong và Quỷ Vô Cực đều nhíu mày. Bình thường, có võ giả đàn áp bình dân thì họ cũng mặc. Bình dân trong mắt võ giả thông thường không khác gì nô lệ hoặc sâu kiến, có khác chỉ là một toán nô lệ có thể tùy ý sát hại. Bình dân chịu trách nhiệm cung cấp vật chất sinh hoạt cho võ giả.

Nhưng giờ cả hai vừa hưởng thụ cảm giác yên tĩnh ở đây, lòng đều có cảm ngộ, cảnh giới có dấu hiệu đề thăng thì bị đối phương vô cớ làm loạn, tất nhiên phải nổi giận. Sắc mặt Quỷ Vô Cực sầm lại.

Cách hơn hai mươi trượng ở mé đường bên phải, ba yêu thú to lớn cao chừng gần một trượng, dài trượng rưỡi, toàn thân vàng óng kéo một cỗ xe thùng dài hơn hai trượng, bề ngoài quý giá, thập phần kiên cố lao nhanh đến chỗ bọn Diệp Phong. Trước thùng xe đính một tấm huy chương hình tròn lớn như đầu sư tử, chính thị hình ảnh của Kim mao thú thành niên.

Kim mao thú thể hình to lớn nhưng tốc độ nhanh nhất trong số tam giai đại lực yêu thú. Thùng xe rền bằng huyền hoàng chi kim rất chắc chắn, thể tích lại lớn, trọng lượng chừng mười vạn cân, được ba Kim mao thú kéo đi, tốc độ không kém gì sơ giai võ sư.

Thú xa hiển nhiên muốn đi qua tiểu trấn này, không hề muốn dừng lại. Dù trong trấn người qua lại đông đúc, cỗ xe cũng không hề có ý giảm tốc, cứ lao thẳng vào. Bình dân tuy được bảo vệ nhưng với các đại thể lực thế này, chèn chết mấy bình dân trên đường cũng không ai dám làm phiền.

Nhiều người không kịp tránh, bị dòng khí do Kim mao thú lao đi hất văng vào cửa hiệu và quầy hàng ven đường. Người ở xa hơn một chút vì mặt đất rung lên, đứng không vững mà ngã xuống. Nhất thời, chỗ Kim mao thú đi qua ngoài trấn khẩu đều ngổn ngang người ngã.

Người đi đường gần Diệp Phong, vì cách trấn khẩu xa, như đàn thỏ kinh hoảng, nhao nhao tránh sang hai bên đường nhường cho thú xa đi qua. Đại lộ rộng gần ba trượng lập tức trống trơn.

Trừ Diệp Phong và Quỷ Vô Cực! Cả hai đứng lẻ loi giữa đường, phảng phất không có việc gì xảy ra, thản nhiên dạo bước. Thú xa còn cách chừng hai mươi trượng nữa.

Đối phương hành sự ngông nghênh, cả hai cũng mặc, tuy hơi bất mã nhưng cũng không vì bình dân bị quấy nhiễu mà chủ động gây chuyện. Nhưng bảo họ thoái lui trước cỗ thú xa là điều không thể nào.

Diệp Phong vốn kiêu ngạo kín đáo, không có hảo cảm với đối phương. Quỷ Vô Cực thân là nhất phương bá chủ, thường chỉ người ta tránh y chứ lấy đâu ra cái lý y phải tránh đi? Mặt y lạnh lại, thái độ rất rõ ràng, đối phương mặc kệ là ai, nếu không chạm đến y thì thôi, còn nếu không biết tốt xấu thì y tuyệt đối không khách khí.

Vô sư đánh xe hiển nhiên thấy bọn Diệp Phong, tỏ vẻ ngạc nhiên. Y không nhìn ra tu vi hai người nhưng biết cả hai không phải bình dân! Bất quá Kim mao thú do y điều khiển không hề giảm tốc, chỉ nghiêng đầu hỏi người trong xe: “Thiếu gia, đằng trước tựa hồ có võ giả chặn đường. Làm sao đây?”

“Võ giả?” Trong xe vang lên tiếng nói của thanh niên lúc trước: “Không phải bình dân mà dám chặn xe của bản thiếu gia, bị nghiền chết cũng đáng. Mặc kệ, cứ đi tiếp.”

Kim mao thú lao tới trong nháy mắt, ba thân thể như ba hòn núi nhỏ, mang theo sức mạnh cuộn cuộn lao vào Diệp Phong và Quỷ Vô Cực.

“Muốn chết!” Quỷ Vô Cực mắt lóe phong mang, khê vung tay, năng lượng bàng bạc hình thành một lớp thanh sắc khí tường thật dày trước mặt y và Diệp Phong. Kim mao thú lao vào khí tường, gầm lên kinh thiên động địa, quán tính lao nhanh bị chặn lại. Lực đạo chúng phải hứng chịu cực kỳ kinh nhân, đều ngã nhào, đập vào thùng xe ầm ầm.

Chát, chát, chát. Cỗ xe rung lên kịch liệt rồi dừng sững lại. Người trong xe bất ngờ, lắc lư rồi ngã nhào liên tục.

“Mẹ nó chứ, việc gì hử! Tên nào chán sống dám công kích thú xa của bản thiếu gia hử.” Trong xe lao ra hơn mười nhân ảnh, pha lắc lư vừa rồi khiến họ nhếch nhác nhưng không bị thương.

Diệp Phong nhướng mày, hiểu rõ thực lực của đối phương.

Thanh niên đứng giữa chưa đến ba mươi tuổi, hiển nhiên là kẻ vừa tự xưng thiếu gia, đám người sau lưng là hộ vệ của gia tộc. Trong đó có một cao giai võ tông, ba sơ, trung giai võ tông, còn lại đều là võ sư. Thế trận cho thấy thế lực của gia tộc này tại Nam chiêm Bộ châu cũng khá cao. Trong tộc chắc có tôn cấp cường giả.

“Loại không có mắt ở đâu ra thế này, dám lao lung tung trước mặt lão tử.” Quỷ Vô Cực lạnh lùng.

Diệp Phong khoanh tay trên ngực, không nói gì. Có một vị võ tôn tùy tùng, gã không cần ra mặt nữa. Có gì cứ nói, kêu gào cái gì...Tiểu gia cũng là người có thân phận.

“Lão hồn...” Vị thiếu gia đó chuẩn bị ngoác miệng ra mắng thì bị hộ vệ đầu lĩnh đứng sau kéo lại. Y hiển nhiên nhận ra Quỷ Vô Cực tuyệt không dễ chơi, ngay cả thiếu niên đứng sau lưng cũng đầy khí tức quỷ dị.

Hai người này...Là thần bí cao thủ từ đâu mọc ra? Nam chiêm Bộ châu còn nhân vật bí ẩn khiến điên phong võ tông như y e dè sao? Hơn nữa trong ấn tượng của y tuyệt không có hai người này.

“Hiểu lầm mà thôi, thú xa của bọn tại hạ không cần thận tâm đâm vào các vị, tại hạ thay mặt thiếu gia xin...” Đối phương không dễ chơi thì không nên vì chút việc vặt mà phát sinh xung đột. Nếu chỉ là võ giả tầm thường thì thái độ của vị đầu lĩnh đó chắc chắn đã khác.

“Tiểu tử! Ban này người định mắng lão phu hả?” Quỷ Vô Cực ngó lơ đối phương, lạnh lùng nhìn vị thiếu gia.

“Đâu...Đâu có...” Vị thiếu gia cười khan ngượng ngùng: “Tại hạ thập phần kính ngưỡng lão tiên sinh, đâu dám bất kính.”

Y không phải hạng bất học vô thuật, thái độ của hộ vệ đầu lĩnh nói lên tất cả. Tuy gia tộc của y chưa chắc đã sợ người này nhưng vô duyên vô cớ chạm vào một kẻ thần bí làm gì?

“Hừ, coi như người may mắn.” Quỷ Vô Cực không muốn gây phiền cho Diệp Phong, thấy gã không ra hiệu gì, đối phương cũng chịu lép nên y không truy cứu.

“Chà...Chỗ đẹp thế này bị các người giày xéo.” Bị đám người này quấy nhiễu, Diệp Phong và Quỷ Vô Cực mất hứng hưởng thụ yên tĩnh, nhặt nhèo nói: “Chúng ta mau lên đường, đến Mộ Dung gia cho sớm.”

Thiếu gia và hộ vệ đầu lĩnh nghe vậy đều hơi ngạc nhiên.

“Tông lão, có phải tiểu tử đó cũng đến Mộ Dung gia tham gia tỷ võ chiêu thân? Có nhìn thấu thực lực của y không?” Vị thiếu gia khẽ hỏi.

“Không rõ...Có lẽ y có bí pháp che giấu tu vi chẳng.” Tông lão lắc đầu: “Bên cạnh y e rằng là võ tôn cường giả thật sự. Bản thân y...Tạo cho lão phu cảm giác rất thần bí. Nhưng tuổi tác của y thì không thể có tu vi cao hơn lão phu, để lão phu ra xem sao.”

Tai Diệp Phong vểnh lên, biến sắc mặt, lắc mình xuất hiện trước mắt vị thiếu gia.

Gã nắm cổ áo vị thiếu gia, lạnh lùng hỏi: “Mộ Dung gia tỷ võ chiêu thân gì hả?”

Tông lão cũng thất sắc. Cách xa cả chục trượng mà gã vẫn nghe rõ thiếu gia nói những gì, tốc độ lại khiến y không kịp phòng bị. Nếu Diệp Phong muốn ám sát thiếu gia thì giờ đã đắc thủ. Bất giác y ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vị thiếu niên cường giả này từ đâu mọc ra?

355. Chương 355 : Tình Thế Của Mộ Dung Gia

“Người...Người định làm gì?” Vị thiếu gia này tuy là trung giai võ sư, nhưng hoàn toàn không phản kháng được Diệp Phong.

Y liều mạng điều động nguyên lực, định hất tay Diệp Phong ra nhưng năng lượng kinh nhân từ tay gã dồn lên áp chết chặt chẽ khí hải của y, dù y đỏ mặt nhưng không động đậy được.

“Thả thiếu gia ra.” Đầu lĩnh cả kinh, bàn tay như tia chớp chém xuống khớp tay Diệp Phong. Y biết đối phương không dễ chơi, nên không nặng tay mà chỉ muốn bức gã buông thiếu gia ra, cướp lại người rồi tính.

Ánh mắt gã lạnh lại, không hề tránh né, cánh tay còn lại dấy lên Kinh cực thứ giáp, vung quyền va chạm với đối phương.

Ầm! Đầu lĩnh văng đi, tỏ vẻ kinh hãi.

Thần bí thiếu niên này cũng đạt tới võ tông. Võ tông cha đầy hai mươi tuổi...Có thể sao. Lẽ nào bên dưới vẻ ngoài non tơ kia là một lão yêu quái?

Trú dung chi pháp không đến nỗi hiểm có tại Vô Nguyên đại lục nhưng thường thì tu vi đạt đến hóa cảnh mới thi triển được, nên gặp người chừng ba, bốn mươi tuổi, đầu lĩnh sẽ không tự đoán tuổi của đối phương, còn Diệp Phong chỉ là thiếu niên mới mười tám, mười chín tuổi, sau lại có thể tinh thông trú dung chi thuật?

Phản lão hoàn đồng? Đó là bản lĩnh của thần tiên, càng không thể nào.

“Nói. Mộ Dung gia tỷ võ chiêu thân thật ra là thế nào?” Diệp Phong lại tăng lực trên tay, quát to.

Xoạt, xoạt, xoạt. Hộ vệ của đối phương nhất tề xông lên, đầu lĩnh cảnh giác nhìn Quỷ Vô Cực, đề phòng y ra tay. Bất quá Quỷ Vô Cực như không thấy gì, tựa hồ đang xem náo nhiệt, hoàn toàn không có ý xuất thủ. Dù không thi triển Thần thông biến, vài ba võ tông không làm gì được Diệp Phong, y không cần lo lắng.

“Các hạ! Có gì xin cứ thả thiếu gia của bọn tại hạ xuống rồi nói.” Đầu lĩnh buộc phải chịu nhún. Vạn nhất đối phương thương tổn thiếu gia, về nhà tất khó ăn khó nói.

“Giờ ta không có hứng thú lãng nhăng với các ngươi. Ta hỏi câu nào ngươi đáp câu ấy. Trong một giây mà không thấy ngươi trả lời thì ra bể gãy một lóng xương của ngươi...” Hành vi của đối phương vốn đã khiến Diệp Phong bất mãn, chỉ vì không muốn rước phiền nên gã mới bỏ qua.

Giờ biết đối phương đến đây vì Mộ Dung thế gia, gã tất nhiên không khách khí nữa.

“Bỏ ta ra, ngươi có biết ta là ai không?” Thiếu gia này bị Diệp Phong nhắc lên không trước mặt bao nhiêu người. Vô số con mắt bình dân đổ lên khiến y cảm thấy sỉ nhục, hổ thẹn vô vàn.

“Bản thiếu gia là đích tôn của Bắc Lăng Lãnh gia tộc trưởng, ngươi động tới ta, gia gia sẽ diệt toàn tộc ngươi.” Hiên nhiên y chưa nhận rõ tình thế, gằn giọng dọa dẫm trên không.

Đầu lĩnh sau lưng y thầm kêu khổ, thiếu gia đúng là ngốc, lạc vào tay đối phương còn khẩu xuất cuồng ngôn, không phải muốn ném đòn hay sao. Đối phương mà e ngại Lãnh gia, thấy huy chương trên xe tất đã khách khách khí khí, đời nào còn động thủ.

Y cố nhiên không biết Diệp Phong và Quỷ Vô Cực không biết huy chương của Lãnh gia, dù biết thì cũng không hề e dè. Họ đều có thực lực sánh với người mạnh nhất Lãnh gia, tất nhiên không coi một tiểu thiếu gia ra gì.

Chát! Diệp Phong khê búng, một sợi tơ vàng xuyên qua ngón tay đối phương, đốt xương vỡ vụn, y kêu lên đau đớn.

Thấy thiếu gia chịu khổ, mấy vị võ tông hộ vệ nóng lòng, ba người cùng lao lên, định đoạt lại người từ tay Diệp Phong. Lòng tay gã khê lắc, như ý bỗng xuất hiện, đập mạnh xuống.

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba võ tông bị đánh bay như đạn pháo, lăn lông lốc dưới đất. Đầu lĩnh vẫn đề phòng Quỷ Vô Cực cả kinh thất sắc, đến giờ y khẳng định được bên dưới vẻ mặt non choẹt của Diệp Phong là tuổi tác thật sự không hề phù hợp. Thiếu niên mười tám, mười chín tuổi sao có thể dễ dàng chiến bại ba võ tông!

“Còn nói vớ vẩn thì lần tới không dễ dàng thế này nữa đâu.” Diệp Phong lạnh lùng hỏi: “Cho ta biết, mộ Dung thế gia tỷ võ chiêu thân cho ai?”

“Xin các hạ hạ thủ lưu tình!” Đầu lĩnh nhận rõ tình thế, dịu giọng chịu nhún: “Nếu các hạ chỉ muốn biết về việc Mộ Dung gia tỷ võ chiêu thân thì tại hạ có thể giải đáp thay, đừng làm khó thiếu gia.”

“Lần này Mộ Dung thế gia chiêu thân cho đích hệ tôn nữ, mộ Dung Tử Thanh tiểu thư.” Đầu lĩnh đáp.

“Túc hạ xác định?” Ngữ khí của gã lạnh lùng như cơn gió thấu xương thổi qua lòng chúng nhân.

“Việc này các đại thế lực Nam chiêm Bộ châu đều được mời, tuyệt đối không giả.” Đầu lĩnh vội gật đầu.

Sắc mặt Diệp Phong lập tức biến đổi liên tục, con ngươi đen nhánh ánh lên tinh quang khiến người khác rùng mình, y không lẫn ra gã đang nghĩ gì.

“Lần này ngươi đến đây để tham gia chiêu thân?” Diệp Phong cười lạnh, liếc nhìn Lãnh gia thiếu gia.

“Ta...Ta...” Lãnh gia thiếu gia muốn đáp thật nhưng thần sắc của Diệp Phong khiến y hoảng sợ, nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Các hạ, lãnh gia và Mộ Dung gia cùng là đại thế lực chiếm cứ một phương của Bộ châu, được họ mời tất nhiên bọn mỡ phải nể mặt. Thiếu gia mỡ vừa hay phù hợp điều kiện chiêu thân, nên tộc trưởng đại nhân để mỡ hộ tống thiếu gia đến Mộ Dung gia một chuyến.” Đầu lĩnh giải thích: “Có tham gia chiêu thân hay không còn chưa biết...”

“Thế là thế nào?” Gã nhận ra có chuyện, cất tiếng hỏi.

“Nếu là Mộ Dung thế gia trước đây, lãnh gia sẽ vui vẻ kết thân sự, nhưng hai năm nay, mộ Dung thế gia ngày càng lụn bại, nội ưu ngoại khổn. Họ chiêu thân là để liên hợp với một thế lực khác đối kháng u Dương gia. Trước khi xác định được thực lực còn lại của Mộ Dung thế gia và lợi ích thu được sau khi kết thân, bọn mõ không dễ dàng đồng ý...” Đầu lĩnh không giấu, việc này không còn là bí mật tại Nam chiêm Bộ châu.

“Có việc đó hả?” Diệp Phong nhú mày, dù tình thế của Mộ Dung gia bất lợi, gã cũng không cho phép họ mang nữ nhân của mình ra làm con tốt thí.

Thời gian ước định hai năm với Mộ Dung Càn còn chưa tới. Hiện tại Mộ Dung thế gia định lợi dụng Tử Thanh chiêu thân để lôi kéo các thế lực khác, có khác nào không coi gã ra gì. Dù Mộ Dung Càn đóng vai trò gì trong chuyện này, thân là tộc trưởng, nếu không được ông ta gật đầu, việc không thể thành được.

Diệp Phong...Bắt đầu nổi giận.

“Hắc hắc! Mộ Dung thế gia đúng là không biết sống chết là gì.” Quỷ Vô Cực cười lạnh, y biết được qua trò chuyện rằng Diệp Phong không có hảo cảm gì với người Mộ Dung thế gia, giờ họ đem nữ nhân của gã ra chiêu thân thì có khác gì vả vào mặt gã?

Đúng là muốn nhện mà không được. Quỷ Vô Cực không cho rằng Diệp Phong là người thích nhẩn nhện.

“Các hạ...Tỷ võ chiêu thân lần này có vấn đề gì sao?” Đầu lĩnh thận trọng hỏi. Trước đây, có lẽ y còn cho rằng Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh có quan hệ gì đó, giờ y coi gã là cường giả tráng niên, tất nhiên không nghĩ theo hướng đó.

“Ta hỏi ngươi, mộ Dung thế gia dù gì cũng có hai võ tôn tọa trấn, dù tình thế tệ đến đâu cũng không đến nỗi dựa vào gã bán mới qua được ải? Lẽ nào u Dương gia phát triển nhanh thế?” Diệp Phong lạnh giọng.

“...” Đầu lĩnh nhìn gã lạ lùng: “Chắc hai năm rồi các hạ không biết tin gì về Mộ Dung thế gia và u Dương thế gia?”

“Không sai.”

“Việc này nói ra rất dài, xin các hạ thả thiếu gia xuống đã. Tại hạ nhất định tận lực giải đáp, biết gì đáp nấy. Tin tức mà Lãnh gia biết, tuyệt đối không giấu các hạ.” Đầu lĩnh thỉnh cầu.

Diệp Phong vốn chỉ định giáo huấn thiếu gia ngông nghênh này chứ không định lấy mạng, bèn ném y cho đối phương. Gã không sợ đối phương giở trò, trước mặt thực lực, họ không có cửa thắng.

“Trong xe bọn mõ còn chỗ trống, hai vị nếu định đến Mộ Dung thế gia thì chi bằng đi cùng. Chúng ta vừa đi vừa trò chuyện, được chẳng?” Đầu lĩnh kiểm tra một lượt, thấy thiếu gia không sao thì biết đối phương không có ác ý, mới nảy ý kết giao.

Thiếu gia tuy bị thương mấy ngón tay nhưng vết thương vật đó không khó lành.

“Quý lão ngồi xe có quen chẳng?” Diệp Phong hơi động lòng, dọc đường gã phải hỏi lối đến Mộ Dung thế gia, nếu có người dẫn đường và phương tiện đi lại thì đỡ được nhiều phiền hà.

“Quý mõ không có ý kiến.”

“Được, vậy hai người bọn mõ xin được quý nhiều.” Gã không khách khí, chui vào trong xe.

Lãnh gia thiếu gia ngượng ngừng kéo tay đầu lĩnh, không hiểu sao y lại mời hai nhân vật hung thần ác sát đó lên xe đi cùng. Với tính cách của y, nếu không biết toàn bộ nhân thủ phe mình không phải đối thủ của bọn Diệp Phong chắc đã báo thù ngay, đời nào chịu để đối phương đi cùng xe?

“Thiếu gia, hai người này hiển nhiên là cường giả không thuộc Bộ châu, lần này đến đây e sẽ gây ra sóng gió, không hiểu có lợi hay hại với Lãnh gia chúng ta. Chi bằng nhân lúc này kết giao, dò xét ý đồ của họ.” Đầu lĩnh thấy thiếu gia vẫn không vui thì cười bảo: “Nếu tộc trưởng đại nhân biết thiếu gia hiểu chuyện như vậy, thời thời khắc khắc đều cho tương lai gia tộc thì sẽ cực kỳ cao hứng. Nghe ngóng được tin tức quan trọng gì, chưa biết chừng tộc trưởng đại nhân sẽ trọng thưởng.”

Lãnh gia thiếu gia mắt sáng lên, hết sức mong ước được gia gia thưởng thức. So ra, ban này bị đầy đọa một chút toàn là bình dân nhìn thấy, có đáng gì đâu?

Y lập tức thu lòng oán hận lại, nở nụ cười hữu hảo, cùng đầu lĩnh lên xe.

356. Chương 356 : Biến Cố Lớn Lao

Ba con Kim mao thú găm lên trăm trăm, lại kéo cỗ xe lao đi trên đường.

Diệp Phong và Quỷ Vô Cực ngồi cùng một bên, thầm khen ngồi trên cỗ xe sang trọng này đúng là một dạng hưởng thụ.

Lòng gã không yên, xe vừa lăn bánh là gã cuống lên hỏi: “Như các hạ nói thì hai năm nay, mộ Dung gia gặp biến cố trọng đại gì chăng?”

“Quả có việc đó.” Đầu lĩnh đại khái hiểu rằng gã là chủ đạo, quỷ Vô Cực chỉ là tùy tùng đi theo.

Y rất hiếu kỳ, thực lực Diệp Phong thi triển vẫn trong phạm trù võ tông còn Quỷ Vô Cực hiển nhiên càng cao thâm mạt trắc, y đoán rằng là võ tôn. Không thì y cũng không cực lực mời cả hai lên xe trò chuyện. Nhưng võ tôn sao lại cung kính như thế với một người thực lực chỉ là võ tông? Dù thể lực nào, đối đãi võ tôn cấp cường giả đều với tư thái bình đẳng, tuyệt không sai khiến như thủ hạ. Quỷ Vô Cực đối với Diệp Phong, rõ ràng là cung kính tận đáy lòng, càng khiến đầu lĩnh không hiểu được.

Y không dám mở miệng hỏi việc đó, chỉ đáp theo câu hỏi của Diệp Phong: “Chừng hơn một năm rưỡi trước, mộ Dung thế gia tuy đang xuống dốc nhưng lạc đà gãy vẫn hơn ngựa béo, là thể lực có tiếng của Bộ châu. Trong khu vực họ thống trị, khó tìm ra thể lực nào có thể tranh phong.”

“Một năm rưỡi trước, mộ Dung thế gia xung đột kịch liệt, vì thế mà xảy ra phản loạn trong hàng ngũ tộc nhân. Sau việc đó, thực lực Mộ Dung thế gia giảm đi nhiều, cộng thêm ngoại địch bức ép mới tạo thành cục diện bất lợi hôm nay.”

“Nội biến? Nghiên trọng đến mức nào?” Diệp Phong hỏi.

“Các hạ ban này có đề cập đến, chính vì Mộ Dung gia có hai võ tôn tọa trấn nên u Dương gia liên hợp các thể lực khác đối phó cũng không chiếm được tiện nghi gì. Nhưng biến động trong tộc trực tiếp khiến một võ tôn làm phản, võ tôn đó lại được u Dương gia lôi kéo, đồng thời mang đi theo gần nửa võ tông cường giả và một toán võ giả cốt cán của Mộ Dung gia.” Đầu lĩnh khẽ thở dài, hiển nhiên một gia tộc sa sút khiến y thập phần cảm khái.

“Võ tôn phản lại?” Diệp Phong cả kinh, gã hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì với Mộ Dung gia.

Vốn u Dương gia chỉ có một võ tôn còn Mộ Dung gia có hai, dù võ tôn của u Dương gia còn tiềm lực tiến lên trung giai nhưng cũng phải cả chục năm nữa. Mộ Dung gia tuy chịu đôi chút áp lực nhưng vẫn ổn như Thái sơn!

Giờ Mộ Dung gia mất một võ tôn, người này gia nhập u Dương gia nên vốn từ chỗ hai đầu một thành một đầu hai, tình thế lập tức nghịch chuyển. Ngoài ra, võ tôn đó mang theo một phần lực lượng vốn thuộc về Mộ Dung gia. Mạnh yếu thế nào đã quá rõ.

“Nguyên nhân nào khiến võ tôn đó phản lại?” Quỷ Vô Cực cũng hiếu kỳ.

“Theo tin tức đáng tin cậy, tựa hồ vì vị thái thượng trưởng lão đó muốn kết thành thân nhân nhưng Mộ Dung thị tộc trưởng cự tuyệt, hai bên vì thế xung đột kịch liệt. Không hiểu u Dương gia đưa ra lợi lộc gì mà khiến thái thượng trưởng lão đó đưa hết thành viên thuộc chi ngoại tộc quay sang theo u Dương gia. Sau cùng đổi luôn họ, trở thành chi ngoại tộc trọng yếu nhất của u Dương thế gia.”

Mắt Diệp Phong lấp lóe mấy lần, không biết đang nghĩ gì.

“Thái độ của Mộ Dung thị tộc trưởng khiến bọn tại hạ không hiểu được.” Đầu lĩnh nói tiếp: “Vì việc kết thân, y đặc tội với một võ tôn khiến đối phương phản lại gia tộc, giờ vì lôi kéo thể lực khác có võ tôn cường giả tọa trấn mà mời rộng rãi cả những thanh niên ưu tú của các gia tộc như Lãnh gia tham gia tỷ võ chiêu

thân gì đó. Sớm biết thế thì lúc trước sao không gả con gái cho tôn tử của thái thượng trưởng lão đó há chẳng bớt được nhiều phiền phức sao.”

“Lẽ nào cháu của thái thượng trưởng lão đó có gì không ổn?” Quỷ Vô Cực thấy Diệp Phong im lặng thì hiểu kỳ hỏi.

“Tu vi của tiểu tử đó không thấp, dung mạo khí chất cũng thượng đẳng, vì sao tộc trưởng Mộ Dung thị không chọn thì không ai biết.” Đầu lĩnh lắc đầu.

Diệp Phong đột nhiên ngừng lên: “Tỷ vô chiêu thân chắc không phải ý của tộc trưởng Mộ Dung thị chăng?”

“Theo tin tức thì rất có thể là chủ ý của một vị thái thượng trưởng lão khác.” Đối phương gật đầu.

Gã thở ra một ngụm khí, cơn giận với Mộ Dung Càn tan đi quá nửa. Ông ta chống lại thái thượng trưởng lão, cự tuyệt gả Mộ Dung Tử Thanh cho Mộ Dung Tu đã là giữ lời hứa với gã, xứng đáng với con gái rồi.

Lần tỷ vô chiêu thân này, tuy sau cùng Mộ Dung Càn phải gật đầu nhưng chống chọi đến lúc này, đủ thấy áp lực ông ta phải chịu. Mộ Dung thế gia hiện tại nội ưu ngoại khó, gần như sa vào tuyệt cảnh, mất nốt sự ủng hộ thái thượng trưởng lão sau cùng thì họ Mộ Dung sẽ biến mất khỏi Nam chiêm Bộ châu.

Tất cả đều có quan hệ với gã. Nếu gã không xuất hiện, đoạt mất trái tim Mộ Dung Tử Thanh chắc tình hình đã khác.

Gã tuy hiểu Mộ Dung Càn, nhưng không có nghĩa là gã thấy vui vẻ.

Ngược lại cơn giận cao hơn đang nung nấu trong lòng gã. Gần nửa là nhắm vào Mộ Dung thế gia thái thượng trưởng lão, quá nửa là nhắm vào thái thượng trưởng lão của u Dương gia phản loạn, cũng là gia gia của Mộ Dung Tu.

Tử Thanh...Xin lỗi, ta không biết muội và phụ thân sa vào cục diện gian nan này. Xưa nay ta chưa từng đứng ở góc độ Mộ Dung thị mà hiểu cho phụ thân muội. Ta đã hiểu lúc trước dù không đành nhưng muội vẫn chọn rời Vân Châu, rời khỏi ta, cùng phụ thân về gia tộc. Là tộc nhân Mộ Dung thị, muội phải gánh vác nhiều hơn ta tưởng.

u Dương thế gia...Thế nội gã phát ra sát khí, hung quang rực lên trong mắt khiến chúng nhân trong xe lạnh mình.

Giờ gã đến rồi thì mọi khó khăn của Mộ Dung thế gia sẽ do nữ tử này gánh vác. Tộc nhân của Tử Thanh, ta sao có thể trở mặt nhìn họ chịu bức hiếp và nguy hiểm?

Đợi đấy. Mộ Dung Tu...Ta sẽ khiến tộc nhân của ngươi hối hận vì những gì đã làm. Phản đồ, không có tư cách sống ở đại lục này.

“Các hạ...Có giao tình gì với Mộ Dung thế gia chăng?” Đầu lĩnh chú ý rằng mỗi khi nhắc đến Mộ Dung thị, tâm tình Diệp Phong lại trở nên rất kỳ quái.

“Có giao tình...Đương nhiên có giao tình!” Diệp Phong khẽ cười lạnh: “Hơn nữa còn không tệ.”

“Vậy chuyện này, các hạ định giúp họ?”

“Việc của Mộ Dung thế gia cũng là của mỡ.” Diệp Phong nheo mắt: “Mỡ sẽ giúp họ triệt để giải quyết phiền hà này.”

Đầu lĩnh trầm tính toán, hai người thần bí này nếu đứng về phía Mộ Dung thế gia, có khi họ có cơ hội lật lại thế cờ. Thiếu gia mà kết thành thân nhân với Mộ Dung tiểu thư cũng là chọn lựa hợp lý. Bất quá...Còn phải đợi tộc trưởng đại nhân định đoạt.

Lãnh gia tối thiện nghệ thuần dưỡng yêu thú, trong thú xa cũng có phi hành yêu thú để truyền tin, những gì y nghe thấy, chưa đầy ba canh giờ sau đã xuất hiện tại Lãnh gia đại điện.

“Tình thế hiện giờ của Mộ Dung thế gia thế nào?” Diệp Phong lại hỏi: “Theo lý, thực lực hiện tại của u Dương gia đã vượt Mộ Dung gia, phát động công kích thì chín phần mười sẽ thắng. Vì sao Mộ Dung gia còn cầm cự được hơn một năm?”

“Theo bản tộc suy đoán, lúc Mộ Dung võ hoàng tung hoành đại lục từng lấy được nhiều đa trân kỳ dị bảo, giờ đã thất tung nhưng để lại cho Mộ Dung gia không ít hộ thân phù. Việc này, thái thượng trưởng lão phản loạn hiểu rất rõ, tin rằng đến giờ u Dương gia vẫn chưa hành động bởi e dè. Bằng không, bảo bối như thiên niên linh trì chắc khiến u Dương gia tộc trưởng ngứa ngáy lắm.”

“Bất quá u Dương gia trong hơn một năm nay đã gặm nhấm phần lớn lợi ích của Mộ Dung gia, thế lực cực độ bành trướng! Mộ Dung gia đành bó tay, lay lắt co về bị động, lần tỷ võ chiêu thân này nghe đâu do thái thượng trưởng lão tự thân tọa trấn chủ trì, các phương thế lực đều xuất hiện, chắc u Dương gia không dám làm gì quá đáng. Bất quá đại bộ phận thế lực đều không đánh giá cao tương lai của Mộ Dung thế gia, có ai thượng đài chiêu thân thì khó nói lắm...”

Lãnh gia thiếu gia đột nhiên tỏ vẻ hứng thú, cười hắc hắc: “Nghe nói Mộ Dung gia tiểu thư rất đẹp, nếu bản thiếu gia vừa ý thì sẽ cân nhắc.”

“Nếu người còn nói lung tung, ta lập tức lấy mạng người.” Sát ý lăm liết từ trên mình Diệp Phong tràn về phía Lãnh gia thiếu gia khiến y rùng mình.

“Các hạ đừng hiểu lầm, thiếu gia chúng tôi không có ý mạo phạm Mộ Dung tiểu thư.” Đầu lĩnh vội đứng chặn ở giữa, dầm dìa mồ hôi lạnh: “Thiếu gia mà cưới được Mộ Dung tiểu thư, tuyệt đối là vinh hạnh của Lãnh gia. Mộ Dung tiểu thư sẽ được đãi ngộ tốt nhất tại bản tộc.”

Y hiển nhiên hiểu ý Diệp Phong, thăm mắng thiếu gia, biết rõ đối phương trọng thị Mộ Dung gia mà còn nói ra những lời đó, thật không biết chữ “chết” viết thế nào chắc. Đối phương không coi u Dương gia có hai võ tôn ra gì thì giết một tiểu nhân vật như thiếu gia tuyệt đối không thành vấn đề.

“Hừ. Nếu không vì hấn vô tri, quỷ mỗ tất tự tay lấy đầu hấn.” Quỷ Vô Cực nói thay Diệp Phong: “Người không sợ chết thì lên đài chiêu thân thử xem.”

“À...Ý tôn giá là...” Đầu lĩnh hoang mang.

“Ai dám nhắm vào Tử Thanh, mỗ sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.” Diệp Phong lạnh lùng.

357. Chương 357 : Chỗ Dừng Chân

“Cái gì! Các hạ và Mộ Dung tiểu thư thật ra có quan hệ gì?” Đầu lĩnh tỏ vẻ lạ lùng, hỏi.

“Tử Thanh là nữ nhân của ta, các hạ nói xem có quan hệ gì?” Diệp Phong hừ lạnh, thẳng thắn thừa nhận.

Đầu lĩnh ngẩn ngơ hồi lâu rồi cười ngượng: “Hóa ra các hạ cũng chuẩn bị tham gia tỷ võ chiêu thân, vậy thì thiếu gia nhà bọn tại hạ sẽ lượng sức mình, không tranh đoạt nữa...”

Quỷ Vô Cực biết đối phương hiểu lầm nên cười ha hả: “Tên ngốc người không biết nhìn người tí nào. Lẽ nào người tưởng Tiểu Phong tu luyện trú nhan bí thuật, kỳ thật đã qua tuổi tráng niên?”

“Không dám...Chưa từng tứ giáo, các hạ năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.” Diệp Phong lạnh giọng. Gã không có ý khoe khoang, nhưng nếu để đối phương tiếp tục đoán mò, không dám chắc gã không bị uất ức đến chết. Nghĩ đến việc Tử Thanh sắp bị đem ra làm mồi nhử các con cháu thế gia tranh đoạt thì lửa giận của gã lại bùng lên.

“Cái gì!” Nhất thời tất cả đều sững người, nét mặt cứng lại.

Đúng là thiếu niên đặc biệt, có được thực lực hơn cả trung giai võ tông...Không ai tại trường tin nổi.

Quỷ Vô Cực ung dung ngồi bên hân thưởng vẻ mặt của người khác, thăm cười lạnh: Nếu để các người biết thực lực chân chính của Tiểu Phong còn trên võ tôn, chẳng phải các người rớt tròng hết sao. Vô tri quá...Vô tri!

Y không nghĩ đến việc lần đầu tiên mình biết tuổi của Diệp Phong cũng như thế. Ai bảo tuổi tác và thực lực của gã so với nhau lại quá yêu nghiệt? Ai nghe thấy thì phản ứng đầu tiên cũng là không dám tin.

Đầu lĩnh phản ứng đầu tiên, cả kinh hỏi: “Các hạ là người của thất tông tam bang ngũ thế gia?”

“Thất tông tam bang ngũ thế gia...Là cái gì?” Diệp Phong hừ lạnh: “Được rồi, miễn là ai không đến lượt các hạ nghe ngóng.”

Đoạn gã nhìn Lãnh gia thiếu gia: “Nếu người muốn an toàn về đến gia tộc, bỏ ngay ý niệm tỷ võ chiêu thân gì đó đi.”

“Không dám, không dám.” Lãnh gia thiếu gia đầm đìa mồ hôi, hoảng hốt đáp. Dù vô tri hơn, y cũng hiểu một thiếu niên mười tám tuổi đã đạt đến võ tông, thậm chí cao hơn có nghĩa là gì.

Bảy ngày sau, thú xa của Lãnh gia cung kính đưa Diệp Phong và Quỷ Vô Cực đến địa bàn của Mộ Dung thế gia rồi vội vàng quay về Bắc Lăng.

Kết thân với Mộ Dung gia là không thể nào, còn kết minh thì địa bàn hai nhà cách nhau quá xa, lãnh gia cơ hồ không có lợi ích thực tế gì. Tuy Diệp Phong và Quỷ Vô Cực đều cao thâm mỵ trắc, nhưng u Dương gia hiện tại như mặt trời đang lên, không dễ trêu vào, nên họ đứng ngoài xem u Dương gia và Mộ Dung gia giải quyết thế nào. Đó...Là mệnh lệnh của Lãnh gia tộc trưởng.

“Gần địa bàn trung tâm của mình mà vẫn giới bị sâm nghiêm thế này, xem ra Mộ Dung gia quả rất lo cho lần tỷ võ chiêu thân này.” Lãnh gia không muốn chạm mặt Mộ Dung gia nên chỉ đưa Diệp Phong đến tiểu trấn gần đó.

Quỷ Vô Cực và Diệp Phong đi đường, cảm thụ rõ ràng bầu không khí thập phần khẩn trương, ở đâu cũng thấy tai mắt giám thị vô giả lai vãng. Cả hai vừa hiện thân là bị hai cái đuôi bám theo.

Thực lực của cả hai không thể phát hiện ra, lại lạ mặt, cũng không có tin tức gì là thuộc thế lực nào, tất nhiên trở thành trọng điểm chú ý.

“Tiểu Phong, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Quỷ Vô Cực hỏi: “Trực tiếp đến nói rõ ý định?”

“Không.” Gã lắc đầu nheo mắt: “Tuy hiện tại u Dương gia không dám mạo hiểm đắc tội các thế lực khác, trực tiếp dùng võ lực làm phiền Mộ Dung gia, nhưng mục đích tỷ võ chiêu thân nhắm vào chúng, tất nhiên chúng sẽ có hành động.”

“Ý Tiểu Phong là...” Quỷ Vô Cực ngần ngừ.

“Đằng nào chúng ta cũng đến, nhân cơ hội này ẩn tàng trong bóng tối xem u Dương thế gia giở trò gì...” Diệp Phong mỉm cười: “Xuất kỳ bất ý mới mang lại cho u Dương gia một niềm vui bất ngờ.”

“Tiểu Phong cũng không đến thông tri một tiếng cho Mộ Dung tiểu thư sao?”

“Còn mấy ngày nữa, đợi xem sao.”

OOo

Mộ Dung thành, thành thị lấy tên theo họ Mộ Dung, do Mộ Dung Yên lập lên, cũng là đại bản doanh của Mộ Dung thế gia.

Trong thành đa phần đã kín chỗ. Các khách điểm đều chật ních võ giả các nơi tràn về. Đương nhiên, phần lớn là đến xem náo nhiệt, nhân mã các thế lực được Mộ Dung gia mời tham gia tỷ võ chiêu thân đã được sắp xếp nghỉ ở chỗ chuyên biệt.

Mộ Dung thế gia công khai tỷ võ chiêu thân, việc này đồn khắp Nam chiêm Bộ châu, nhiều người đến với lòng hiếu kỳ. Một là có cơ hội xem viên minh châu của Mộ Dung gia có xinh đẹp như lời đồn không, mặt khác xem trong lớp trẻ các đại thế lực có nhân vật ưu tú nào. Mỹ nữ và cường giả tỷ võ, hai thứ này luôn hấp dẫn ánh mắt của tuyệt đại đa số phổ thông võ giả.

Trong đó có không ít thiếu niên tự nhận thực lực bất phàm, không có bối cảnh thâm hậu nhưng muốn trông vào may mắn trong lần tỷ võ chiêu thân này.

“Kỳ quái thật, mục đích Mộ Dung thế gia tỷ võ chiêu thân là để liên hợp với đại thế lực khác, vì sao lại cho phép các võ giả nhân tán tham gia chiêu thân? Thực lực của họ không thể nào giúp ích gì cho Mộ Dung gia.” Diệp Phong phiến muộn.

Gã và Quỷ Vô Cực tìm cả nửa ngày trong thành mà không được chỗ nào nghỉ chân, nhưng hiểu được phần lớn tình hình.

“Mộ Dung gia bị bức phải lấy con gái ra tìm mối liên hợp, việc này dù sao cũng hết sức khuất nhục, lẽ nào còn truyền khắp Bộ châu? Họ tưởng như thế là vinh dự lắm hả?” Quỷ Vô Cực không hiểu.

“Xem ra việc này nhất định có gì đó khuất tất.” Diệp Phong nheo mắt đầy thâm ý: “Chúng ta cứ thông thả xem kịch hay khai màn thế nào...Mọi kẻ định tổn thương Tử Thanh, ta không đời nào để chúng như nguyện.”

“Ừ...Nhưng trước đó chúng ta có nên giải quyết vấn đề chỗ nghỉ chân?” Quỷ Vô Cực cười khổ, gần tối rồi mà vẫn chưa tìm được chỗ nghỉ, y đường đường là võ tôn, không thể nghỉ ở đâu phở.

Quỷ Vô Cực vốn định đi cướp hai gian phòng khách. Với thực lực của y thì đó không phải vấn đề lớn. Nhưng Diệp Phong không muốn ý thế hiếp người nên cự tuyệt khiến y khá uất ức.

Mộ Dung thành nguyên bản không phải thành thị quá đông đúc, đại bản doanh của Mộ Dung thế gia bình thường không có nhiều nhân mã từ bên ngoài đến, thành ra khách điểm lưu trú được rất ít, giờ đều chật ních người. Nhiều nhà bình dân cũng bị võ giả trưng dụng mà vẫn không đủ, trong thành luôn xảy ra xung đột vì chỗ ở.

Bịch. Ba võ giả thực lực võ sư bị ném ra khỏi một gian khách điểm, rớt xuống trước mặt bọn Diệp Phong. Quỷ Vô Cực bĩu môi: “À, chúng ta không cướp thì cũng có cường giả khác cướp. Dùng thực lực nói chuyện là việc bình thường thôi mà.”

“Khách điểm này được Hắc Mịch bang bọn ta bao rồi, còn lèm bèm thì cẩn thận cái mạng chó của ngươi.” Hai cao giai võ sư như hung thần ác sát bước ra đầy huênh hoang, chỉ vào toán võ giả đang phần hạn bất bình quanh đó, lớn tiếng mắng.

“Mẹ nó chứ, hắc Mịch bang có gì ghê gớm.” Một võ sư dưới đất bò dậy, lẩm bẩm: “Bất quá là nhị lưu thể lực, huênh hoang cái gì.”

Nhưng y không dám nói to, hiển nhiên còn e dè Hắc Mịch bang.

“Đúng là lạ lùng, hắc Mịch bang không phải vẫn dựa vào u Dương gia tộc sao? Lần này Mộ Dung gia chiêu thân, chúng đến làm gì?” Một võ sư bị ném xuống gần đó nhỏ tiếng oán trách.

“Có lẽ người ta định đổi chủ chẳng.”

“Hiện tại u Dương gia áp đảo Mộ Dung gia, bang chủ của chúng trừ phi đầu óc bị lừa đá hồng mới đến hòa theo Mộ Dung gia!” Cả ba ai oán một lúc nhưng không dám lý luận với Hắc Mịch bang, đành đi tìm nơi khác nghỉ chân.

Lòng Diệp Phong máy động, vội kéo một người lại hỏi đầy khách khí: “Xin hỏi Hắc Mịch bang thực lực mạnh lắm sao mà hành sự huênh hoang như vậy?”

Võ sư bị kéo lại đang bức mình, thấy do còn trẻ, định nổi giận thì liếc thấy Quỷ Vô Cực, bất giác rùng mình. Trực giác cho y biết, lão giả đó không thể trêu vào, liền vội gật đầu cúi người nói: “Công tử chắc mới đến Bộ châu trung bộ, hắc Mịch bang tuy không phải nhất lưu thể lực nhưng trong số các nhị lưu thể lực thì khá nổi tiếng. Bang chủ của họ là điên phong võ tông, chiến lực rất cao, cơ hồ vô địch trong hàng ngũ võ giả dưới võ tôn.”

“Nghe các vị nói hình như Hắc Mịch bang này phụ thuộc u Dương gia?”

“Bề ngoài họ kết thành liên minh. Trước khi để chống lại Mộ Dung thế gia, âu Dương gia lôi kéo không ít thể lực, hắc Mịch bang là một trong số đó. Hiện tại thể lực u Dương gia đang lên, người tinh mắt là nhận ra kết minh chỉ là ôm chân u Dương gia hồng mưu cầu lợi ích nhiều hơn mà thôi.”

“Đa tạ.” Gã vòng tay tiễn võ sư đó, rồi ve cằm chìm vào trầm ngâm.

“Tiểu Phong, mặt trời sắp lặn rồi, chúng ta tìm chỗ trú chân rồi tính.” Quỷ Vô Cực giục: “Hoặc cứ đến Mộ Dung gia, bảo họ lo cho.”

“Quý lão, vội làm gì. Chỗ nghỉ chân chẳng phải có rồi sao?” Diệp Phong cười bình thản.

“Ở đâu? Từ lúc nào mà có chỗ nghỉ chân rồi?” Quý Vô Cực lấy làm lạ.

Diệp Phong chỉ vào khách điểm được Hắc Mịch bang bao, cười ha hả: “Kia kìa...Chẳng phải sao?”

358. Chương 358 : Tính Toán Của Diệp Phong

“Trước đây cậu chẳng bảo dùng võ lực là hành vi của kẻ dã man sao?” Quý Vô Cực tròn tròng trắng, lời Diệp Phong chẳng phải có ý là sẽ bắt nạt Hắc Mịch bang sao?

“Tại hạ không bảo là dùng võ lực.” Diệp Phong nháy mắt: “Tại hạ chỉ muốn mượn hai gian phòng khách của Hắc Mịch bang mà thôi.”

“Cậu cho rằng chúng sẽ nhường?” Quý Vô Cực buồn bực, lẽ nào lại đoán sai tâm tư gã.

“Chúng chắc cũng biết nói lý lẽ chứ.” Gã cười nhạt.

“Chắc thế...”

Diệp Phong ngênh ngang đi đến trước khách điểm, hai cao giai võ sư đứng ở cửa liền nghiêm mặt hung hăng ngăn lại quát: “Xú tiểu tử ở đâu hả, chỗ này là của Hắc Mịch bang, biết điều thì rút mau.”

“Mỗ muốn nói chuyện với bang chủ các vị, về việc tá túc tại khách phòng của quý bang.” Gã bỏ qua thái độ của đối phương, thản nhiên nói.

Hai võ sư ngạc nhiên rồi nổi giận: “Tiểu tử, ngươi ngứa ngứa da thịt rồi nên dám đến tiêu khiển bản đại gia hả!”

Vù. Một võ sư tung thiết quyền, không khí rít lên dùng đục, đám đông quanh đó còn chưa tản đi, không ít người tỏ ra thương xót, tựa hồ tiếc cho sự ngu xuẩn của Diệp Phong.

Diệp Phong lách người, nhẹ nhàng tránh khỏi công kích, thần thái vẫn thản nhiên, nói khẽ: “Lẽ nào các vị không vào thông báo hộ một tiếng?”

“Thông báo cái đầu ngươi.” Một võ sư khác tỏ ra khinh bỉ, quát to vung hai tay chụp vào vai Diệp Phong như chớp. Thời cơ và phương vị công kích mà hắn chọn đều thập phần tinh diệu, phối hợp với vị trí của đồng bạn, trừ phi Diệp Phong lùi lại, không thì không còn chỗ tránh.

Chát, gã quả nhiên trúng chiêu, vai bị đối phương bóp chặt.

“Cho ngươi ném chút khổ đau. Gia gia dạy ngươi sau này đừng mục trung vô nhân nữa.” Đối phương gần giọng, tay vận nguyên lực định bóp vỡ xương vai gã.

“A!” Tiếng hô thảm thiết vang lên khiến người khác bất ngờ, không phải do Diệp Phong phát ra mà là võ sư vừa động thủ.

Vai gã mọc đầy một lớp gai vàng tua tủa dài chừng nửa thước, đâm thủng lỗ chỗ tay hắn, máu tứa ra.

“Chà chà, có kẻ dám gây sự với Hắc Mịch bang.” Một võ sư khác gầm lên: “Các huynh đệ, có địch nhân.”

Xoạt, xoạt, xoạt, hơn mười tráng hán từ phòng khách ở trên lầu cũng như dưới lầu lao ra, tồi nhất cũng là trung giai võ sư, hai người đặt đến võ tông, lập tức phát ra khí thế không giận mà oai.

“Hai các ngươi không đối phó nổi trẻ con, mất mặt Hắc Mịch bang quá.” Một võ tông tỏ vẻ khinh thị.

“Lệ đường chủ, tiểu tử này rất lợi hại.” Võ sư thụ thương nghiêng rằng, tay hắn vừa nãy vận tới tám phần nguyên lực vẫn bị gai trên tay Diệp Phong dễ dàng đâm thủng, từ đó là thấy thực lực đối phương vượt xa, ít nhất cũng là cao giai võ sư.

Tuy rất khó tin nhưng cơn đau từ tay truyền lên cho biết sự thật là thế.

“Một xú tiểu tử lợi hại đến đâu.” Võ tông đó liếc Diệp Phong với vẻ khinh thường, hừ lạnh: “Bắt hắn, tra hỏi ý đồ.”

Chúng nhân vây gã lại, ai nấy hung hăng trừng mắt nhìn.

Gã ngoẻo cổ, ra vẻ tự trào: “Mỗ chỉ muốn mượn hai gian phòng, bang chủ các người không mời ra được sao?”

“Thừa lời, xông lên.” Sau tiếng hạ lệnh, người Hắc Mịch bang cùng vận khí hải, ngũ hành nguyên lực lưu chuyển, khí thế kinh nhân.

“Quý lão, xem ra nói chuyện đạo lý không thông rồi.” Gã xòe tay: “Mời Quý lão dùng đạo lý của Thần châu thôi.”

“Nên như vậy mà.” Quý Vô Cực được gã liếc mắt ra hiệu, hừ đầy bực dọc.

Thân hình y loáng lên, hắc ảnh như quỷ mị lướt đi, thoáng sau chỉ thấy thấp thoáng bóng đen, cả hai võ tông cũng không nhìn rõ động tác của y.

“Phập!...”

Hơn mười người đồng thời vắng đi, rơi phịch xuống đất kêu gào. Quý Vô Cực được Diệp Phong ra hiệu nên chỉ trờng trị nhẹ, không trọng thương đối phương.

Tiếp đó cổ hai võ tông lạnh ngắt, tay y khẽ chụp lấy yết hầu chúng...

“Tiền bối tha mạng.” Cả hai nhũn đầu gối, suýt nữa quỳ sụp xuống.

“Giờ các người chỉ dẫn kiến ta với bang chủ của các người chưa?” Diệp Phong cười mỉm.

“Quý khách đến, lão phu không đón kịp. Thất lễ, thất lễ!” Trên lầu của khách điểm vang lên giọng nam tử hờn hậu, thoáng sau một trung niên nam tử vận y phục đen xuất hiện ở đại sảnh.

Hắn vòng tay với Quý Vô Cực rồi giận dữ mắng thủ hạ: “Bọn ngu xuẩn có mắt không trông, mạo phạm quý khách, đáng tội gì đây.”

Chúng nhân thi nhau bồi lễ, hai võ tông bị Quý Vô Cực chế trụ vội vã rập mình lấy lòng.

Quý Vô Cực cười ha hả, thả hai người ta: “Hắc Mịch bang bang chủ, kênh kiệu gớm nhỉ, công tử nhà ta mấy lần mời mà không chịu hiện thân.”

Trung niên nam tử hơi đỏ mặt nhưng bình thần lại ngay. Lúc liếc nhìn Diệp Phong và hai võ sư xung đột, hắn đã biết việc gì xảy ra nhưng tự thị thân phận nên không vì được một thiếu niên mời mà chịu hiện thân. Hơn nữa Diệp Phong thân phận bất minh, hắn cũng muốn dò xem đối phương có ý gì.

Đợi khi Quý Vô Cực thể hiện thực lực, hắn mới cả kinh thất sắc. Có tùy tùng là võ tôn, Diệp Phong khẳng định lai lịch không nhỏ. Chỉ mình Quý Vô Cực cũng đủ đàn áp cả Hắc Mịch bang, nên hắn vội bước ra nghênh đón.

Hắn nhìn quanh, biết Quý Vô Cực không nặng tay thì lòng nhẹ hẳn, biết đối phương không có ác ý, cười nói: “Không hiểu hai vị tìm Hắc Mịch bang có chuyện gì?”

“Không có gì quan trọng, bọn mỗ định nghỉ mấy ngày ở Mộ Dung thành nhưng trong thành không có chỗ thích hợp nên muốn tìm quý bang mượn hai gian phòng khách, không hiểu có vấn đề gì không?” Diệp Phong tỏ ra thập phần ôn hòa, khách khí.

“Hai gian phòng khách, chuyện nhỏ.” Hắc Mịch bang bang chủ phát tay, dẫn một võ tông: “Lấy hai gian phòng tốt nhất cho quý khách sử dụng.”

“...Phòng của bang chủ và thuộc hạ hình như tốt nhất khách điểm này.” Võ tông đó nhỏ giọng.

“Ngu ngốc, ý ta là bảo người chuẩn bị hai gian phòng đó. Chốc nữa bản bang sẽ chia lại phòng, không đủ thì bảo hạ nhân chịu chật chội một tí là xong.” Bang chủ có vẻ giận, kỳ thật chỉ diễn trò cho Diệp Phong và Quý Vô Cực biết Hắc Mịch bang thập phần trọng thị họ.

Quả nhiên gã gạt đầu hữu hảo, không khách khí nữa, cùng Quý Vô Cực vào phòng.

“Tiểu Phong, hắc Mịch bang là thế lực của u Dương gia, sao cậu khách khí với chúng như vậy? Lão phu tưởng cậu mượn cớ đó hạ chúng luôn.” Vào nhà, quý Vô Cực mở một lớp chướng ngại năng lượng, vội vàng hỏi. Vốn y đã chuẩn bị đại sát tứ phương, ai ngờ Diệp Phong lại dùng chiêu hóa can qua thành ngọc bạch khiến y không hiểu được.

“Hắc Mịch bang nhỏ xíu này, trừ đi hay không cũng không quan trọng. Quý lão có cho rằng Hắc Mịch bang xuất hiện tại Mộ Dung thành chỉ là xảo hợp không?” Diệp Phong nằm trên giường, thư thái hỏi.

“Cậu cho rằng Hắc Mịch bang đến vì tỷ võ chiêu thân của Mộ Dung gia?”

“Một Hắc Mịch bang chưa có lá gan đó. Mộ Dung gia tuy sa sút nhưng không phải thứ chúng dám trêu vào.” Diệp Phong bình thản: “Theo mõ, trong hôm nay còn có thế lực khác của phe u Dương gia vào Mộ Dung thành thì triển đối sách với lần tỷ võ chiêu thân này. Hắc Mịch bang chỉ đến thăm dò phản ứng của Mộ Dung gia.”

“Có lý, một Hắc Mịch bang không có lý do nào dám ngông nghênh như vậy trên địa bàn đối đầu.” Quý Vô Cực gật đầu: “Tiểu Phong, mộ Dung gia sẽ phản ứng thế nào.”

“Mộ Dung thành hiện giờ cực kỳ hỗn loạn. Mộ Dung gia mà định đối phó Hắc Mịch bang thì tình hình càng khó khống chế. Trong thành nhiều khả năng còn con bài ngầm của u Dương gia phải đến, nếu xung đột phát sinh thì chúng sẽ thừa cơ gây loạn. Mộ Dung gia khó lòng cử hành tỷ võ chiêu thân.” Diệp Phong nói tiếp: “Nếu Mộ Dung gia mặc kệ, nhân mã u Dương gia sẽ vào tiếp, đến lúc tỷ võ chiêu thân cử hành, chúng cũng sẽ phá hoại.”

“Tức là Mộ Dung gia phản ứng thế nào thì u Dương gia đều có đối sách.”

“Chính thị! Nói trắng ra là về thực lực. Mộ Dung gia hiện tại thế yếu, khó tránh ”bị đối phương áp chế.

“Vì sao cậu không đến bãi phỏng, tăng thêm thanh thế cho Mộ Dung gia?”

“Song phương xung đột đến nơi rồi, mõ và Mộ Dung thế gia không thân thuộc, tìm đến có khi lại gặp phiền hà.” Diệp Phong cười lạnh: “Tuy vô hoàng không còn nhưng Mộ Dung gia ai cũng mắt để trên trán, bằng không với những gì vô hoàng để lại, sao lại bị bức đến mức này?”

“Với thực lực của cậu, lẽ nào Mộ Dung gia còn không vừa ý?” Quý Vô Cực trợn tròn trắng.

“Ai biết được.” Gã nhún vai cười: “Mộ Dung gia dù gì cũng là gia tộc của Tử Thanh, mõ không thể đánh tới tận cửa.”

“Hiện tại thế lại càng hay, chúng ta coi như ở nhóm trung lập, chốc nữa Hắc Mịch bang bang chủ sẽ đến bãi phỏng, đợi khi chúng ta dò được kế hoạch của u Dương gia sẽ chuẩn bị trước đối sách. Đến khi tỷ võ chiêu thân, tình hình rõ ràng, mõ đứng ra giúp Mộ Dung gia, dẹp uy phong của u Dương gia tất sẽ được Mộ Dung gia tín nhiệm và hảo cảm, không khiến Tử Thanh khó xử. Nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm?”

359. Chương 359 : U Dương Bái Phỏng

Đến đêm, hắc Mịch bang bang chủ quả nhiên đến cầu kiến. Diệp Phong và Quý Vô Cực mỉm cười mời vào.

“Tại hạ Hắc Mịch bang bang chủ - Tàn Việt, hai vị trông không giống người Nam chiêm Bộ châu, không hiểu đến từ châu nào?” Hắc Mịch bang bang chủ ngồi đối diện, cung kính hỏi. Đối diện với vô tôn, hẳn không dám kể cả.

“Mõ và Quý lão đến từ Thần châu, đi qua Mộ Dung thành nên định ở lại mấy hôm, không cần thận quấy nhiễu Tàn bang chủ, xin được thứ lỗi.” Diệp Phong thể hiện tư thái của đại gia công tử, lời lẽ tuy khách khí nhưng ngữ khí đầy ngạo nghễ.

“Công tử lưu tại Mộ Dung thành là vì chuyện tỷ võ chiêu thân của Mộ Dung gia?” Hắc Mịch bang bang chủ hỏi.

“Mượn chỗ của Tàn bang chủ, chỗ cũng không giấu nữa. Đích xác chỗ đến vì tỷ võ chiêu thân, nghe nói Mộ Dung tiểu thư quốc sắc thiên hương, băng tuyết mỹ lệ, bản công tử thập phần hứng thú. Nếu hợp tâm ý thì bản công tử khá tự tin vào thực lực của mình.”

Hắc Mịch bang bang chủ nhíu mày, không ngờ thế lực ngoại châu cũng đến dự náo nhiệt, đối phương mang theo võ tôn tùy thân xem ra thực lực sau lưng không kém, tất phải cẩn thận cho u Dương gia.

“Chỉ e công tử sẽ thất vọng...” Hắc Mịch bang bang chủ định nói lại thôi, mắt ánh lên, chú ý phản ứng của Diệp Phong.

“Hả, chẳng lẽ Mộ Dung tiểu thư chỉ có hư danh?” Gã nhướn mày tỏ vẻ hiếu kỳ.

“Không hẳn, chỉ là tại hạ thoát nhìn là biết công tử thuộc hàng nhân trung long phượng, nữ tử xứng với công tử, trừ dung mạo siêu tuyệt thì thân phận và thực lực cũng phải như thế.”

“Mộ Dung thế gia nghe nói cũng là đại thế lực số một số hai ở Nam chiêm Bộ châu, về mặt thân phận thì Mộ Dung tiểu thư rất xứng.” Diệp Phong ra vẻ ‘ngờ ngạc’: “Ngoài ra, bản công tử nghe nói, mộ Dung tiểu thư đã đạt mức võ sư, thực lực không tệ. Bản công tử không hiểu ý Tàn bang chủ...”

“Chắc công tử không hiểu tình hình Nam chiêm Bộ châu nên mới nghe sai lời đồn. Mộ Dung gia hiện tại chỉ còn cái vỏ, nguy ngập lắm rồi, e rằng không chống chọi được bao lâu. Lần này tỷ võ chiêu thân là quý kẻ giãy chết sau cùng của họ, công tử không nên mắc lừa.” Hắc Mịch bang bang chủ ‘hảo tâm’ khuyên.

“Thật vậy?”

“Tàn chỗ không dám sai lời.” Hắc Mịch bang bang chủ nói chắc nịch: “Công tử không tin cứ đi hỏi thăm, tình thế Mộ Dung gia có phải bí mật gì đâu.”

“Cũng nên nghe ngóng xem sao.” Gã gật đầu vẻ nghĩ ngợi.

Thấy mục đích đã đạt, hắc Mịch bang bang chủ mừng thầm cáo lui.

OOo

Hôm sau, hắc Mịch bang bang chủ đưa một hồng kiểm lão giả khí độ bất phàm đến bái phỏng.

“Vị này là tôn lão - u Dương Vị Minh của u Dương gia, thế lực số một số hai thật sự của Bộ châu.” Hắc Mịch bang bang chủ vội giới thiệu: “Tu vi võ tôn nhị giai, là một trong những cao thủ đỉnh nhọn của Bộ châu.”

Hồng kiểm lão giả thân nhiên liếc Diệp Phong rồi dừng lại trên mình Quỷ Vô Cực.

Cao thủ! u Dương Vị Minh kinh ngạc, tu vi của đối phương còn hơn lão. Lão nghe nói một thanh niên mang theo một võ tôn tới thì cho rằng đối phương mà tôn giả vừa tiến giai, không thì sao lại làm tùy tùng cho hậu bối để mất thân phận. Giờ thấy tận mắt, lão kinh ngạc vô cùng, có tùy tùng tam giai võ tôn, thiếu niên này lẽ nào là tiểu bối của ngũ thế gia?

Lúc đó lão mới quan sát Diệp Phong thật kỹ, lại thấy giật mình. Tuy không nắm được tu vi cụ thể của gã nhưng khí chất quả thật cực kỳ bất phàm. Cảm giác này chỉ cường giả từ võ tôn trở lên mới cảm thụ được đôi chút, cảm giác Diệp Phong mang lại cho lão, không phổ thông võ sư nào sánh được.

“Không biết công tử thuộc thế lực nào, có thể cho biết đôi chút chăng?” u Dương Vị Minh đổi thái độ thành thập phần khách khí.

“Bản công tử đi du lịch, nhưng không tiện để lộ về gia tộc. Xin thứ lỗi.” Diệp Phong trả lời kín kẽ, càng khiến đối phương suy đoán thêm.

“Không sao. Bất quá công tử bất phàm như vậy, thế thực chắc mạnh lắm. Không hiểu công tử xưng hô thế nào?” Đối phương mà là thế lực gia tộc, từ danh tính cũng có thể dò ra manh mối.

“Mỗ họ Diệp.” Diệp Phong cười ngạo nghễ, không đáp nhiều lời.

u Dương Vị Minh liên tục xoay chuyển tâm niệm, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ ra Vô Nguyên đại lục có thể lực nào mạnh mẽ mang họ Diệp, càng trở nên mê hoặc. Lẽ nào bối cảnh của gã không phải gia tộc mà là bang phái hoặc tông môn?

Hàn huyền một hồi, âu Dương Vị Minh cũng nói ra mục đích.

“Diệp công tử hôm nay nghe ngóng tin tức trong thành, định tham gia tỷ võ chiêu thân của Mộ Dung gia sao?”

“Trước khi thấy Mộ Dung tiểu thư, mọi việc đều không tiện nói ra...” Gã mỉm cười.

“Lẽ nào công tử còn chưa ngã lòng?” u Dương Vị Minh không vui nhưng không để lộ, nhíu mày: “Biết là quỷ kế của Mộ Dung gia mà công tử vẫn mắc sao?”

“Tình thế hiện giờ của Mộ Dung gia không hay lắm, nhưng dù sao trong tộc vẫn có một võ tôn cường giả, thực lực không đến nỗi nào.” Diệp Phong lộ ra nụ cười: “Nếu Mộ Dung tiểu thư có thể đả động bản công tử, ta có thể sẽ cân nhắc.”

“u Dương tôn lão, nghe nói chính là u Dương gia các vị bức Mộ Dung gia đến tuyệt cảnh?”

“Mộ Dung gia suy sụp không liên can đến người khác. Tộc trưởng Mộ Dung Càn cứng nhắc lại vô năng, xử sự bất công, còn tộc nhân không chỉ vô năng mà khinh hiềm ngạo mạn, coi rẻ lực lượng ngoại tộc vốn có vai trò quan trọng, tự hủy đi sức mạnh. Nên Mộ Dung gia chắc chắn phải suy tàn. Dù không phải u Dương gia thì cũng có thể lực khác đến thay.” u Dương Vị Minh hơi kích động.

“u Dương tôn lão tự hồ rất hiểu nội tình Mộ Dung gia?” Diệp Phong máy động tâm ý, hỏi dò.

“Không giấu công tử, lão phu từng là thành viên Mộ Dung gia tộc. Mộ Dung vô hoàng anh hùng biết bao, chỉ tiếc là hậu nhân đều bất tài.”

Mắt gã lóe hàn mang, thâm nhủ quả vậy. u Dương Vị Minh từng là thái thượng trưởng lão của Mộ Dung gia, gia gia của Mộ Dung Tu.

u Dương Vị Minh không chú ý đến dao động tinh tế của gã, nói tiếp: “Công tử còn ảo tưởng với Mộ Dung tiểu thư, lão phu có thể cho biết một chút nội tình, có lẽ sẽ khiến công tử triệt để ngã lòng.”

“Xin cứ nói!” Diệp Phong thu liễm tâm tình, bình thản đáp.

“Mộ Dung tiểu thư vốn có hôn ước với tôn nhi của lão phu, nhưng lúc ở Vô Dung học viện tại Vân Châu thì có tư tình với thiếu niên khác. Vốn tôn nhi của lão phu định bỏ qua cho ả, chỉ mong nhanh chóng thành hôn, nhưng Mộ Dung tiểu thư điều ngoa không chỉ không lĩnh tình mà xúi bầy vị tộc trưởng phụ thân định giải trừ hôn ước. Tặc tử Mộ Dung Càn đó không nghe lão phu khuyên can, nhất ý cô hành ủng hộ con gái.” u Dương Vị Minh càng nói càng giận, sau cùng râu cũng dựng lên.

Lão lại “đau lòng” khuyên can: “Chính vì việc này, chi Mộ Dung ngoại tộc của lão phu bị sỉ nhục. Lão phu không chịu được áp bức của Mộ Dung thị nân dẫn cả chi về theo u Dương thế gia. Thử hỏi nữ nhân không biết liêm sỉ như thế sao lại xứng với nhân vật như công tử? Với thực lực và thân phận như công tử, hà có không tìm được bạn lữ gấp Mộ Dung tiểu thư trăm ngàn lần?”

u Dương Vị Minh chỉ chăm chú nói cho thống khoái, không để ý đến sắc mặt Diệp Phong sầm lại, sát ý tung hoành! Trán gã nổi gân xanh, mắt rực hàn mang, răng nghiến ken két. Hắc Mịch bang bang chủ thâm kinh hãi, tưởng gã phản nộ với hành vi của Mộ Dung tiểu thư nên càng bội phục u Dương Vị Minh, ngay cả bản lĩnh nói dối cũng cao hơn hẳn mấy bậc.

Hay cho lão thất phu, rõ ràng tôn nhi của người si tâm vọng tưởng, quấy nhiễu Tử Thanh còn lão tặc người định định lợi dụng hắn để kết thân hân với Mộ Dung thị, tăng trưởng thực lực cho chi ngoại tộc, sau cùng không chế quyền lực hạch tâm của cả Mộ Dung thế gia. Đúng là lòng lang dạ sói. Lão vì không đạt mục đích nên gây loạn, phản khỏi Mộ Dung gia, giờ lại xúc phạm Mộ Dung thị không xứng với mình, quả thật vô sỉ cực độ.

Mộ Dung Càn vốn có ý gả Tử Thanh cho Mộ Dung Tu nhưng chưa đến mức có hôn ước, tất cả vẫn để con gái làm chủ. Qua miệng u Dương Vị Minh, việc đó lại thành chắc chắn, tệ hơn là lão thất phu dám xúc

phạm Tử Thanh thành nữ nhân không biết đến liêm sỉ. Diệp Phong nhìn gương mặt giả dối đó, lòng không nén được lửa giận.

Không diệt lão thất phu này, ta không phải Diệp Phong. Quyền đầu của gã nắm chặt lại, bị Quỷ Vô Cực khê ấn xương.

Lãnh tĩnh! Tiểu bát nhãn tắc loạn đại mưu, gã hiểu Quỷ Vô Cực nhắc nhở mình, đối phương là nhị giai võ tôn, gã và Quỷ Vô Cực đánh bại hoặc đả thương đối phương không khó nhưng giết chết thì không dễ, mà sẽ đả thảo kinh xà.

“À...Công tử sao lại như vậy?” u Dương Vị Minh nhận ra điều khác lạ, ngạc nhiên nhìn gã.

“Không ngờ Mộ Dung tiểu thư lại là người như thế.” Diệp Phong hít sâu một hơi, cố rặn cười: “Vây lệnh tôn không lấy được nàng ta đúng là may mắn lớn.”

u Dương Vị Minh không nghe ra huyền cơ, thoáng mừng vì tưởng gã hồi tâm chuyển ý. u Dương gia, không muốn có địch thủ nắm trong tay không chỉ một võ tôn, dù thể lực đó không ở Bộ châu.

Lão tặc, ta để ngươi sống thêm mấy hôm. Bất quá ngươi không tiêu diêu được lâu nữa đâu.

Một khi có cơ hội, ta nhất định khiến lão thất phu này trả giá gấp mười cho những hành động và lời nói này.

360. Chương 360 : Tỷ Võ Bắt Đầu

u Dương Vị Minh điên đảo hắc bạch, nếu đối diện một người chưa biết chân tướng, có lẽ đối phương sẽ tin tưởng. Với những lời đồn về Mộ Dung gia và thân phận trước kia của lão, độ tin tưởng của những lời nào đích xác cực kỳ kín kẽ.

Tiếc là lão gặp phải Diệp Phong, người đã quá quen với miệng lưỡi của lão. Dù lão nói hay đến đâu cũng không lay động được lòng tin gã dành cho Mộ Dung Tử Thanh.

“Bất quá bản công tử đến đây, chí ít cũng phải ở lại xem náo nhiệt. Lần tỷ võ chiêu thân này chắc cũng hay ho.” Gã tiếp tục phỉnh u Dương Vị Minh.

“Diệp công tử tính rất đúng.” u Dương Vị Minh cười gian xảo, tỏ vẻ thú vị: “Lần tỷ võ chiêu thân này, nhất định rất ‘hay ho’, không nên để lỡ.”

“u Dương tôn lão nói vậy chắc là biết trước điều gì, có thể tiết lộ chăng?” Lòng gã máy động, đó là chính đề mà gã quan tâm.

“Ha ha! Diệp công tử đợi mà xem. Đại tiểu thư không biết xấu hổ Mộ Dung Tử Thanh này sẽ mất hết danh dự tại lần tỷ võ chiêu thân này. Mộ Dung thế gia cũng sẽ mất hết danh dự theo. Chiêu thân...Chẳng qua là một tuồng hài kịch mà thôi.” u Dương Vị Minh cười vang với vẻ giải hận.

“Hà?” Diệp Phong thâm giận, ngoài miệng tỏ ra hiếu kỳ: “Bằng gia thế và thực lực của Mộ Dung tiểu thư chắc không đến nỗi vắng vẻ...Dù chỉ chiêu nạp được nữ tể là thể lực nhị lưu, cũng không đến mức bị cười chê chứ?”

“Cụ thể lão phu không tiện tiết lộ, bất quá Diệp công tử sẽ có kịch hay để xem.”

u Dương Vị Minh cáo từ, diệp Phong lại chìm vào trầm tư.

Lời lẽ của đối phương không để lộ kế hoạch cụ thể nhưng Diệp Phong đoán được u Dương gia sẽ giở trò với các thanh niên thượng đài chiêu thân khiến việc này không thể thành công mà chuyển thành một vở kịch, qua đó sỉ nhục Tử Thanh và Mộ Dung gia.

Bất quá tính toán của u Dương gia đúng với mong muốn của Diệp Phong. Gã vốn không thích chiêu thân thuận lợi tiến hành, tránh để sự tình phát triển đến mức không thể thu thập, rước phiền cho Mộ Dung gia, tử Thanh cũng khó xử. u Dương gia coi như giúp gã một việc lớn.

Nhưng đối phương định làm nhục Tử Thanh thì gã không nhẫn được. Bất quá, quyền chủ động hiện giờ không nằm trong tay u Dương gia mà trong tay người ẩn tàng trong bóng tối như gã. Gã có sức mạnh xoay chuyển tình thế. Đến lúc cần thiết, chỉ cần gã đứng về phía Mộ Dung gia là sẽ trả lại u Dương gia mọi sỉ nhục và trào phúng khiến chúng phải trả giá về những gì đã gây ra.

Đã quyết định xong, khoe môi gã nhếch lên lạnh lẽo.

OOo

Thế lực thuộc phe u Dương gia lục tục xuất hiện trong thành, quả nhiên không khiến Mộ Dung gia phản ứng gì quá mức. Xem ra Mộ Dung gia vẫn cố giữ thái độ nhịn nhục, ảo tưởng tỷ vô chiêu thân vì có mặt nhiều thế lực mà có thể thuận lợi tiến hành.

Diệp Phong và Quỷ Vô Cực xuất hiện không giấu được thám tử của Mộ Dung gia. Việc họ xung đột nhỏ với Hắc Mịch bang cũng được báo lên. Một công tử mang theo cường giả có thể là vô tôn được Mộ Dung gia cực kỳ trọng thị.

Sau hôm u Dương Vị Minh báỉ phỏng, trưởng lão Mộ Dung gia cũng mang theo danh thiệp đến thăm. Tuy khách điểm được Hắc Mịch bang bao nhưng đây là địa bàn của Mộ Dung gia nên Hắc Mịch bang bang chủ trừ âm dương quái khí trào phúng mấy câu, không dám gây khó dễ.

Mộ Dung gia trưởng lão đến với ý đồ rất rõ ràng là mời gã vào chỗ đã được gia tộc chuẩn bị sẵn, vừa để thăm dò nông sâu của cả hai đồng thời ân cần chiêu đãi đối phương hòng để lại ấn tượng tốt, nếu gã đến tham gia chiêu thân thì không gì tốt hơn nữa. Với Mộ Dung gia hiện tại, bất kỳ vô tôn cường giả cũng là chiếc phao cứu sinh, nên phải tìm mọi cách tóm lấy.

Nhưng Diệp Phong cũng đã có kế sách riêng nên khéo léo cự tuyệt. Gã muốn trừ đi chút đề phòng của u Dương gia với mình, như thế thì trong thời khắc quan trọng nhất mới có thể giáng cho đối phương một đòn trí mạng. Mộ Dung gia trưởng lão sau cùng đành quay về. u Dương Vị Minh biết chuyện cũng thở phào, cho rằng gã đã tin lời lão bịa đặt, đã mất hứng thú với Mộ Dung Tử Thanh.

Mấy hôm sau, song phương đều e dè nhau nên không có gì đặc biệt xảy ra. Ngày tỷ vô chiêu thân sau rốt cũng tới.

Dưới lời đài đông đặc những người là người, náo nhiệt ồn ã. Tiếng ồn ào cơ hồ lật ngược cả quảng trường của Mộ Dung thế gia. Tuy phần lớn chỉ đến xem náo nhiệt nhưng có không ít thanh niên đang háo hức, dù gì đây cũng là cơ hội vượt vũ môn, dù vũ môn này đã suy tàn nhưng vẫn đáng để nhảy.

“Thái thượng đại trưởng lão, hiện tại hơi hỗn loạn, chúng ta có nên đuổi sạch nhưng kẻ không liên quan không?” Trên đài, mộ Dung Càn nhíu chặt chân mày, đề nghị với một lão giả quắc thước đứng cạnh.

“Bất tất! Đã biết là quỷ kế của u Dương gia mà chúng ta đuổi đám đông đi chỉ e sẽ dẫn đến hỗn loạn không dẹp yên được.” Lão giả lãnh đạm lắc đầu: “Tộc trưởng đại nhân, nhiệm vụ của ngài bây giờ là khuyên Tử Thanh, đừng để nó ngang ngược ở lời đài. Thành bại của lần tỷ vô chiêu thân này liên quan đến sinh tử hưng suy của gia tộc, không để nó làm loạn được đâu.”

“Chút phiền phức mà u Dương gia gây ra, lão phu sẽ tự giải quyết.”

“Mộ Dung Càn biết rồi!” Mộ Dung tộc trưởng thở dài, ánh mắt tỏ vẻ hổ thẹn.

Vốn việc Mộ Dung gia tỷ vô chiêu thân không tiện đồn đại rộng, nhất lưu đại thế lực thật sự đời nào lại dùng phương thức mất mặt này tuyển chồng cho tiểu thư tôn quý trong tộc?

Nhưng trong một đêm tin tức như mọc cánh lan khắp Bộ châu, cố ý làm sai bản ý của Mộ Dung gia, từ vốn chỉ cho phép con cháu thế gia được mời đến biến thành mất kỳ thanh niên nào phù hợp điều kiện đều có thể tham gia chiêu thân, quy định cấm mọi người đến xem tỷ vô chiêu thân tỷ vô công khai. Vì thế mới tạo ra tình hình Mộ Dung thành chật ních vô giả đến xem náo nhiệt.

Không cần đoán, mộ Dung gia cũng biết việc này có liên quan đến u Dương gia nhưng họ không kháng cự được uy lực của lời đồn. Giờ mấy vạn vô giả đổ đến Mộ Dung thành xem tỷ vô và hân thưởng dung mạo Mộ Dung tiểu thư, nếu Mộ Dung gia ngăn cản thì sẽ dẫn đến công phẫn, sự tình nhiều khả năng không thể

thu thập được. Nên họ đành mở cửa khu vực lõi đài cho tất cả vào xem, tình hình tuy hơi hỗn loạn nhưng số người này không bị u Dương gia sắp xếp hay cố tình gây loạn với Mộ Dung gia.

Họ tăng thêm điều kiện chiêu thân là thực lực phải từ võ sư trở lên, tuổi cũng không được quá ba mươi mới được tham dự. Như thế sẽ bớt được vô cùng vô tận các thanh niên đến thử vận may. Mộ Dung gia đồng thời cũng tự tin rằng thanh niên tầm thường không thể sánh với con cháu thế gia bởi điều kiện tu luyện chênh lệch quá xa. Để họ lên lõi đài càng tăng thêm bầu không khí cho Mộ Dung gia.

Chuẩn bị như thế, thái thượng trưởng lão cực kỳ tự tin, chỉ cần u Dương gia không công khai gây loạn thì sẽ không có gì bất thường. Nếu đối phương dám động dụng võ lực tại địa bàn của Mộ Dung gia, ông ta được các thế lực được mời tới đảm bảo sẽ ra mặt ngăn cản u Dương gia.

Mọi việc đều xong, chỉ còn một việc. Là Mộ Dung Tử Thanh thà chết cũng không chấp nhận sắp xếp của gia tộc. Nghĩ đến tính quật cường của cô, thái thượng trưởng lão cũng đau đầu thở dài. Nhưng chiêu thân phải tiến hành, chỉ cần tuyển được người thích hợp thì cô không thể cự tuyệt.

Ngoài xa lõi đài, âu Dương Vị Minh chấp tay sau lưng, cạnh lão là một thanh niên tuấn lãng, là Mộ Dung Tu khi xưa. Bất quá hiện tại hắn đã đổi tên - u Dương Bất Tu.

“Hắc hắc hắc! Mộ Dung Càn, hiện tại các người dân gồi lên lưng hổ rồi.” u Dương Bất Tu cười khanh khách.

“Chúng nhất định cho rằng mục đích chủ yếu nhất của chúng ta là gây ra hỗn loạn.” u Dương Vị Minh bật cười: “Tiếc rằng ta sao để cho Mộ Dung gia dễ dàng như vậy...Ta nhất định khiến Mộ Dung Càn hối hận, những sỉ nhục mà lão phu phải chịu, sẽ trả lại cho các người gấp trăm.”

“Mộ Dung Tử Thanh, ta sẽ khiến tiện nhân người ném mùi đau khổ bị người ta làm nhục rồi rũ bỏ.”

Một già một trẻ ôm oán niệm vô cùng với Mộ Dung gia, phát ra hận ý ngút trời. Địa vị hiện tại của chúng tại u Dương gia không thấp nhưng chẳng qua vì u Dương gia lợi dụng được. Đặc biệt do u Dương Vị Minh có thực lực võ tôn nên tộc nhân chi này được đại ngộ như khách quý.

Nhưng dấu ấn phản bội đã khắc sâu lên mình, cả đời cũng không thể xóa đi. Tại Vô Nguyên đại lục, người phản bội gia tộc thường bị phỉ nhổ và khinh miệt, âu Dương gia hiện giờ cố nhiên thập phần trọng thị chúng nhưng trăm năm hoặc mấy trăm năm sau thì sao? Dù gì chúng cũng không phải đích hệ của u Dương thế gia, cùng không phải thân tín, một khi mất đi sức mạnh cho họ u Dương lợi dụng thì sẽ bị vứt bỏ không thương tiếc. Đó...Là kết cục khó tránh của phản đồ.

u Dương Vị Minh hiểu rõ, vốn lão là công thần của Mộ Dung thế gia, được đãi ngộ cao lại có địa vị tôn sùng, tiếc rằng vì một chút sai lầm, mưu đồ thân phận đích hệ cho hậu thế không thành mà nổi giận gây sự với Mộ Dung Càn rồi phản khỏi Mộ Dung gia! Nên lão hận, phi thường hận. Lão chưa từng phản tỉnh vì mình tham lam mới tạo thành kết cục này mà đổ hết trách nhiệm cho Mộ Dung thị, đặc biệt là Mộ Dung Càn và Mộ Dung Tử Thanh. Nên lần này u Dương thế gia phá hoại kế sách của Mộ Dung thế gia lợi dụng chiêu thân lôi kéo các thế lực khác, lão đã tận tâm tận lực, thậm chí tự thân xuất mã hồng báo thù.

Giờ chỉ cách thành công một chút, một chút nữa thôi...Đợi khi tỷ võ chính thức bắt đầu, hành động trả thù thật sự cũng sẽ thuận lợi triển khai!

Mộ Dung Càn, mộ Dung Tử Thanh! Các người sẽ bị làm nhục trước mọi võ giả Bộ châu, mất hết danh dự. Chỉ như vậy mới giải được mối hận trong lòng ta.

361. Chương 361 : Thủ Đoạn Vô Sĩ

Trên đài cao, thái thượng trưởng lão kho khẽ, đám đông đang ồn ào đều run lên trong óc định thần lại, toàn trường yên tĩnh hẳn, cùng nhìn lên.

“Các vị! Hôm nay Mộ Dung gia thập phần vinh hạnh được các vị đến dự tỷ võ chiêu thân cho Mộ Dung tiểu thư chọn phu tể.” Thái thượng trưởng lão đứng dậy mỉm cười nói: “Bất quá do số lượng người đến vượt dự liệu của Mộ Dung gia, lão phu mong các vị tuân thủ thứ tự, đừng gây ồn hay là loạn, bằng không bản tộc chỉ còn cách mạo phạm mời những người đó ra khỏi.”

Nói đoạn một luồng uy áp tràn ra khiến chúng nhân kinh hãi, tình hình hỗn loạn được ức chế ở một mức nhất định.

“Được rồi, lão phu đã nhắc nhở xong. Hiện tại, tỷ võ chiêu thân chính thức bắt đầu.” Thái thượng trưởng lão tuyên bố, chúng nhân dưới đài xôn xao.

“Những ai không quá ba mươi, thực lực lại đạt đến võ sư trở lên đều có thể thượng đài tham gia tỷ thí.” Mộ Dung Càn bước gia tuyên bố quy tắc: “Quy củ tỷ thí là đào thải qua khiêu chiến. Nhưng cần nhắc nhở các vị tỷ võ chiêu thân là việc vui của Mộ Dung gia nên không muốn thấy cục diện lưu huyết thương vong. Một khi thái thượng trưởng lão nhận định thắng bại đã phân thì sẽ kết thúc tỷ thí, tránh cho song phương vì chút giận dữ mà tạo thành thương vong vô vị.”

“Người thắng mỗi trận được một tấm ngọc bài ghi nhận. Thắng một trận, trên ngọc bài có số 1, hai trận có số hai, cứ như vậy. Người thất bại sẽ bị đào thải, mất tư cách khiêu chiến tiếp. Tuyển thủ có ngọc bài chỉ có thể khiêu chiến đối thủ tương đồng, ví như người thắng ba trận chỉ được phép người khiêu chiến có số trận thắng tương tự để thăng lên bốn trận, năm trận, sáu trận, cứ như vậy mà tính.”

“Tuyển thủ thắng bảy trận sẽ có cơ hội gặp mặt tiểu nữ - Mộ Dung Tử Thanh. So tài cuối cùng của lần chiêu thân này cũng do tiểu nữ quyết định ai sẽ thành phu tể của Mộ Dung gia.”

“Hiện tại, chư vị đều chưa có ngọc bài, tức là chưa thắng trận này, có thể tự do thượng đài thiêu chiến! Mỗi lần thắng lợi có thể nghỉ hai trận rồi mới tiếp nhận khiêu chiến. Vị nào muốn lên đài trước?” Mộ Dung Càn làm động tác mời, chỉ lên lôi đài.

Quy tắc tỷ võ rất công bằng, sau lưng mỗi tuyển thủ thắng bảy trận là một trăm hai mươi bảy tuyển thủ khác đã bị đào thải. Khán giả dưới đài rất đông nhưng phù hợp điều kiện chiêu thân không đầy ba trăm nên sau cùng chỉ có ba người đủ tư cách vào vòng quyết định. Mộ Dung gia đã tốn công tính toán việc đó.

Phía dưới lôi đài là phổ thông võ giả đến xem, hai bên là chỗ dành cho con cháu thế gia được Mộ Dung gia mời đến. Khi Mộ Dung Càn tuyên bố tỷ võ bắt đầu, tất cả đều yên lặng, nhất thời không ai lên đài.

Ai cũng biết, người thắng lợi đầu tiên sẽ thành cái đích chung. Dù nắm chắc thực lực của mình cũng không ai muốn đứng ra nơi đầu sóng ngọn gió.

Lại im lặng hồi lâu, sau cùng...

“Ta lên.” Một thanh y thanh niên nhảy lên, tỏ vẻ ngạo nghễ: “Ai là viên đá lót đường cho ta cưới được Mộ Dung tiểu thư.”

Những lời này cuồng vọng cực độ, nhất thời ai nấy xôn xao, người chuẩn bị tham gia chiêu thân có ai không có ngạo khí? Rất nhanh có tới ba, bốn thanh niên chỉ đích danh khiêu chiến.

Họ không biết thanh niên đó là “con cò” của Mộ Dung gia, mục đích làm sôi động không khí. Hiện tại, mục đích quả nhiên đạt đến!

Được Mộ Dung gia điều chỉnh, mấy tuyển thủ lên đài được chia thành ba tổ tiến hành tỷ thí, có người khởi đầu thì tỷ thí tiếp đó cứ thế diễn ra. Chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi là tìm được mấy chục tuyển thủ thắng lợi một trận. Tỷ thí mới bắt đầu, thực lực của các tuyển thủ chênh nhau, lại có thái thượng trưởng lão phán quyết nên mọi việc diễn ra rất nhanh chóng, thuận lợi.

Còn có mấy trận tỷ thí vòng hai. Thực lực vài người thắng không ra gì, bị mấy tuyển thủ nhân lực tinh minh chọn để đấu trận thứ hai, tất nhiên họ thua nhanh chóng.

Tổng thể còn nhiều tuyển thủ chưa đấu trận nào đang quan sát, đại bộ phận là con cháu thế gia được Mộ Dung gia mời đến. Không tính đến thực lực thì họ còn đang do dự có nên tham dự chiêu thân không, một khi được tuyển có nghĩa là sẽ kết minh với Mộ Dung gia, vì thế họ buộc phải cẩn thận hành sự.

Nhưng nghĩ đến lợi ích của Mộ Dung gia hứa hẹn, họ cũng từng được thấy Mộ Dung Tử Thanh, quả nhiên kiều diễm động nhân, cực kỳ xinh đẹp. Nên nhiều công tử trẻ tuổi động lòng.

“Vù”, ngay khi một thanh niên con cháu thế gia lên đài bộc lộ thực lực thì đột nhiên từ phía dưới xuất hiện một tên trọc lóc.

“Mộ Dung gia tiểu thư chắc da thơm thịt mát, sờ vào thích lắm, lão tử có hứng. Ha ha! Tên nào lên đây chịu đòn.” Thoạt nhìn hắn chừng hơn bốn mươi tuổi, một vết sẹo đáng sợ vắt từ đuôi mắt xuống miệng, cái đầu trọc lóc sáng bóng, đầy vẻ xấu xí và hung ác.

Hắn vừa đứng trên lôi đài liền phát ra khí thế hùng hậu, người đứng gần đều kinh hãi nhìn lên.

“Gần đạt mức diên phong võ sư?”

“Người này hình như chưa đến ba mươi?”

“Tên này nhìn ghét quá, nghe nói Mộ Dung tiểu thư là mỹ nhân nồn nà, nếu bị hắn lấy mất thì khác nào hoa nhài cắm bãi *** trâu.”

Chúng nhân bàn luận xôn xao.

“Hỗn láo.” Mộ Dung Càn đột nhiên nổi giận, đối phương rõ ràng không phù hợp điều kiện tỷ thí, lại nói toàn ô ngôn uế ngữ, đáng ghét vô cùng. “Các hạ dám lên đài gây loạn, không coi Mộ Dung gia ra gì hả?”

“Mộ Dung tộc trưởng, thế là sao?” Ác hán đầu trọc cười bao: “Lão tử thượng đài tham gia chiêu thân là nề mặt Mộ Dung gia, sao lại thành khinh thường gây loạn?”

“Người rõ ràng không phù hợp điều kiện, lấy đâu ra tư cách thượng đài.” Mộ Dung Càn lạnh giọng quát.

“Ai nói lão tử không hợp điều kiện? Võ sư, lão tử chưa đạt đến sao? Tuổi tác, lão tử năm nay vừa ba mươi. Mộ Dung tộc trưởng, không nên trông mặt mà bắt hình dong.” Ác hán ngang nhiên phản bác.

“Đánh rắm.” Mộ Dung Càn diên tiết, định ra tay bắt đối phương.

Một góc dưới đài đột nhiên tràn ra khí thế hùng hồn, giọng nói âm u truyền đến: “Mộ Dung tộc trưởng, y là đệ tử Ngột Ni môn. Bản môn chủ có thể làm chứng Vưu Hắc năm nay chỉ vừa ba mươi.”

Khí thế này không kém gì Mộ Dung Càn khiến ông ta hơi run lên. Ngột Ni môn là thế lực kết minh với u Dương gia, hành động này đương nhiên không có hảo ý. Mấy chục đệ tử Ngột Ni môn nhất tề kêu to: “Bọn ta có thể làm chứng Vưu Hắc năm nay chỉ vừa ba mươi.”

“Nghe rõ không? Nhiều người làm chứng cho lão tử như thế, mộ Dung tộc trưởng còn gì nghi ngờ?” Ác hán đầu trọc đắc ý dương dương: “Lão tử tuy xấu nhưng tiểu đệ lại thập phần bá đạo, tuyệt đối đáp ứng được nhu cầu của Mộ Dung tiểu thư. Ha ha ha!”

Hắn lắc lắc hông, tư thế vô sỉ cực độ.

“Tiểu phong, có cần Quỷ mã lên xé xác hắn không.” Hành vi của ác hán đầu trọc khiến cả Quỷ Vô Cực cũng không nhịn được nữa.

Mắt Diệp Phong ánh lên lạnh lẽo, lắc đầu nói: “Để xem đã, ầu Dương gia chắc không chỉ có chút thủ đoạn này.”

Đoạn gã thốt lên mấy chữ đầy sát ý: “Hắn, chết chắc.”

Trên đài lại xảy ra phong vân đột biến.

Sắc mặt thái thượng trưởng lão xanh lét, hơi nheo mắt, quát to với toàn trường: “Lão phu bảo người không chỉ ba mươi tuổi, người có ý kiến gì không?”

“Ha ha ha. Mộ Dung Bác Xuyên, người còn cao giá thế sao.” u Dương Vị Minh đứng trên không, nhẹ nhàng ngăn đỡ khí thế của thái thượng trưởng lão xung kích ác hán trên đài: “Theo lão phu, người này còn chưa quá ba mươi, mộ Dung gia các người không nên bá đạo như thế.”

“Đúng. Bọn ta cũng thấy y chưa quá ba mươi. Mộ Dung thế gia không thể trông mặt mà bắt hình dong, coi quy củ mình đưa ra là đánh rắm.” Mấy trăm người dưới đài cùng hét vang khiến khán giả ngẩn người. Hiển nhiên là nhân mã phe u Dương gia lẫn trong đám đông gây sự, hắc Mịch bang nằm trong số đó.

Mấy con cháu thế gia định thượng đài tỷ thí đều rút chân lại. Ác hán trên đó thực lực không tệ, họ không phải đối thủ, có lên cũng chỉ tự rước nhục. Chúng nhân nhìn sang xem Mộ Dung gia ứng phó cục diện này thế nào.

Chiêu này của u Dương Vị Minh cực kỳ âm độc, không chỉ bức người đến chiêu thân thật sự không dám lên đài mà còn mượn hạng người bỉ ổi lên làm nhục danh dự Mộ Dung gia. Có lão xuất hiện, mộ Dung gia thái thượng trưởng lão không thể thể hiện sức mạnh tuyệt đối uy nhiếp, cường giả khác của Mộ Dung gia cũng bị cao thủ đỉnh nhọn của các nhị lưu thế lực chế trụ, song phương cân sức nhau cả ở trên và dưới đài.

“u Dương Vị Minh, hành vi này của ngươi quá ác độc.” Thái thượng trưởng lão giận đỏ mặt, gầm lên.

“Mộ Dung Bác Xuyên, lão phu chỉ không vừa mắt việc Mộ Dung gia thái quá bá đạo, vì thấy đối phương xấu người là mượn có tuổi tác không cho tham dự, thật khiến lão phu thấy hổ thẹn.” u Dương Vị Minh đáp, ra vẻ đạo mạo.

Trừ ác hán biết rõ tuổi của mình ra, chỉ còn võ tôn có thể nhìn thấu linh hồn ẩn kỹ là nhận biết, nhưng hai võ tôn có mặt mỗi người một ý, tất nhiên không thể định luận. Bất quá người hơi tinh minh một chút là nhìn ra huyền cơ ngay, có điều hiện giờ u Dương gia chiếm ưu thế, khán giả bình thường dám đắc tội chúng đứng về phía Mộ Dung gia sao?

Ngay cả các thế gia được Mộ Dung gia mời đến, do không có võ tôn cường giả đồng hành nên không dám lớn tiếng. Hơn nữa họ cũng không hoàn toàn đứng về phía Mộ Dung gia, tối đa chỉ thấy hơi chướng mắt...

362. Chương 362 : U Dương Bất Tu Biểu Diễn

“Hảo! Hảo! Ngươi được lắm.” Thái thượng trưởng lão nhân nhượng một bước, gần giọng: “Ta chờ xem tên phản đồ ngươi sau cùng sẽ thế nào.”

u Dương Vị Minh tối kỵ bị gọi là phản đồ, sắc mặt sầm xuống đáp: “Dù lão phu có kết quả gì thì Mộ Dung gia cũng không có cơ hội nhìn thấy.”

Không khí ngập ngụa địch ý, hai võ tôn cùng thu lại khí thế.

“Tỷ võ tiếp tục!” Mộ Dung Càn ngậm nuốt giận, tuyên bố.

Lần tỷ võ chiêu thân này không phải cứ có thực lực áp đảo quần hùng là sẽ giành được Mộ Dung Tử Thanh. Mấy thanh niên sau cùng sẽ do chính Tử Thanh chọn nên dù ác hán có được một suất cũng không quan trọng, nhưng mặt mũi Mộ Dung gia coi như bị vả một cái đích đáng.

“Không ai ứng chiến, tức là lão tử thắng lợi vô điều kiện?” Ác hán cười vang, đặc ý lấy một tấm ngọc bài trước mắt tất cả.

Ngay lúc Mộ Dung gia thở phào cho rằng mọi sự đã qua thì dưới đài xuất hiện một người.

Một tên lùn cao không đầy bốn thước, chỉ đến eo người thường, dáng vẻ cực kỳ nhảu nhỏ, mắt chuột miệng nhọn đầy gian tà.

Hắn là lục giai võ sư, thoạt nhìn quả thật chưa quá ba mươi. Hắn xuất hiện lại tạo thành xôn xao.

Một vài con cháu thế gia được mời đến, thực lực cao nhất cũng chỉ là trung giai võ sư. Giờ u Dương gia không biết tìm đâu ra những võ giả quái dị không chỉ về diện mạo mà thực lực cũng cao hơn người đến chiêu thân. Nếu còn vài ba đối tượng như thế lên đài nữa thì Mộ Dung Tử Thanh sẽ phải đối diện với những kẻ không ra gì. Với một thế gia tiểu thư mỹ lệ tôn quý, đó là đại sỉ nhục.

u Dương Vị Minh quả thật độc ác.

“u Dương Vị Minh, ngươi khinh người quá mức.” Thái thượng trưởng lão lẳng không chỉ vào đối phương mắng: “Có bản lĩnh thì ra ngoài kia quyết sinh tử với lão phu.”

“Mộ Dung Bác Xuyên, lão phu đến đây chỉ để xem thịnh điển tỷ võ chiêu thân của Mộ Dung gia chứ không định liều mạng với lão diên người.” u Dương Vị Minh cười lạnh: “Nếu ngươi muốn đấu, chỉ bằng chúng ta đấu luôn ở đây, có điều quyền cước không có mất, ai đó bị thương thì Mộ Dung gia phải chịu trách nhiệm.”

Thái thượng trưởng lão sững người, quần hùng bên dưới đầu chỉ mấy vạn, hà huống còn các thế gia công tử được mời tới, nếu vì thế mà xảy ra chuyện gì thì Mộ Dung gia há chẳng vạn kiếp bất phục? Thái thượng trưởng lão khí phẫn cực độ, hơi run người lên, cổ họng ngọt lịm.

“Tiểu Phong, cậu còn không định ra tay hả?” Quỷ Vô Cực bực dọc.

“Mộ Dung gia, đích xác đáng bị mài bớt nhuệ khí.” Diệp Phong thản nhiên: “Tử Thanh chưa ra mặt, đừng vội. Chỉ với thủ đoạn này chỉ khiến người ta đồng tình Mộ Dung gia, không có lợi gì cho u Dương gia. Mỗ nghĩ...u Dương Vị Minh nhất định còn mục đích khác.”

“Quý lão, nhớ hộ mỗ từng tên khốn lên đài này.” Ngự khí Diệp Phong chuyển thành lạnh lùng: “Đợi chốc nữa giúp mỗ tóm cổ chúng. Dám động đến nữ nhân của ta, chúng không được chết yên lành đâu.”

“Bọn không biết sống chết này, lão phu không muốn nhớ cũng khó.” Quỷ Vô Cực cười lạnh.

Gã lùn không đánh mà thắng, có được một tấm ngọc bài.

Tiếp đó lôi đài bình thường được một lúc. Sau mấy trận tỷ đấu lại xuất hiện ba nhân vật kỳ hình quái trạng khiêu chiến người lên đài, thực lực của chúng tuy không bằng ác hán và tên lùn nhưng thuộc nhóm xuất sắc trong số tuyển thủ. Thành thử trong nhóm tuyển thủ thắng trận đầu có năm con cờ của u Dương gia.

Một vài con cháu thế gia bắt đầu xuất thủ, nhanh chóng thu được thắng lợi. Vòng tỷ thí thứ nhất dần đi đến vĩ thanh, đồng thời vòng hai bắt đầu.

Ác hán và tên lùn chọn hai thanh niên là con cháu thế gia để khiêu chiến, với thực lực cao giai võ sư, chúng nhanh chóng thắng lợi.

“Cứ thế này, không đến lượt thứ bảy thì mọi thế gia công tử chúng ta mời đến đều bị loại hết. Tộc trưởng đại nhân, làm cách nào đây.” Một nhân vật cấp cao của Mộ Dung gia cuống lên.

“Lần này chúng ta thất sách. Chốc nữa chỉ còn cách kết thúc tỷ võ chiêu thân, coi là trò náo nhiệt mà thôi.” Mộ Dung Càn lắc đầu.

“Cứ thế này, danh dự của Mộ Dung gia chúng ta không phải sẽ tan hết sao?”

“Không thì sao? Lê nào trưởng lão muốn Tử Thanh chọn mấy tên khốn kiếp đó.” Mộ Dung Càn gầm khê: “Hơn nữa, công đạo ở trong lòng người. u Dương gia làm vậy sẽ khiến các thế lực khác bất mãn, dù Mộ Dung gia lập tức kết thúc chiêu thân thì họ cũng sẽ thông cảm. Đương nhiên, bồi tội là phải có.”

“Có lẽ đành như thế...”

Gần đó dưới đài, âu Dương Vị Minh lùi đến sát u Dương Bất Tu, nheo mắt cười lạnh: “Tu nhi, xem ra con nên xuất hiện rồi, đòn nặng nhất cho Mộ Dung gia trông vào biểu diễn của con.”

“Gia gia yên tâm, tôn nhi nhất định khiến Mộ Dung gia nếm mùi báo thù tàn khốc nhất.”

Thân hình u Dương Bất Tu giẫm lên mấy người đứng xem, lướt lên lôi đài, tư thái đẹp đẽ cực độ, vô số người hò hét cổ vũ.

“Tại hạ u Dương Bất Tu, có tuyển thủ nào có ngọc bài chẳng, xin lên tứ giáo?” u Dương Bất Tu bạch y phát phối đứng ngạo nghễ.

“Kịch hay giờ mới khai màn.” Mắt Diệp Phong ở dưới đài sáng lên, lẩm bẩm: “Người là tộc nhân của Tử Thanh thì ta giữ cho chút danh dự, giờ người bỏ thân phận này thì...Hừ.”

“u Dương Bất Tu, người lên đài làm gì.” Mộ Dung Càn nổi giận: “u Dương gia đối địch với bản tộc, ta có quyền cự tuyệt người tham gia tỷ thí!”

“Mộ Dung thúc bá, bất Tu một lòng với Tử Thanh, sao bá bá lại không thành toàn?” u Dương Bất Tu mềm mỏng bắt ngờ, khiến người Mộ Dung gia hơi ngẩn ngơ.

“Hoa ngôn xảo ngữ, cắt ngay.” Thái thượng trưởng lão đang giận, phát tay áo hất u Dương Bất Tu khỏi lôi đài.

“Là công khai chiêu thân, ta cũng có tư cách dự.” Hắn “thở” máu, thê thảm bò lên lôi đài.

Chúng nhân dưới đài xôn xao, âu Dương Bất Tu có vẻ giống với hạng si tình, bị Mộ Dung gia đối đãi như vậy mà vẫn tha thiết, thật khiến người ta bội phục. Dần dần, một vài người trên đài vốn đồng tình Mộ Dung gia bắt đầu thay đổi cách nhìn.

“Diễn hay lắm, thật ra người muốn thế nào?” Mộ Dung Càn hiển nhiên cũng nhận ra, ra hiệu cho thái thượng trưởng lão rồi trầm giọng hỏi.

“Tiểu sinh thật lòng yêu Tử Thanh, dù muội ấy đối đã thế nào, tiểu sinh cũng muốn cưới nàng. Xin Mộ Dung thúc bá thành toàn!”

“Những lời dối trá này, người tưởng ai sẽ tin?” Mộ Dung Càn lạnh lùng.

“Có phải nói dối hay không, mời chư vị nhận xét.” u Dương Bất Tu nói: “Chư vị đều biết việc gia gia mở dẫn tộc nhân rời khỏi Mộ Dung thế gia, nhưng có ai biết nội tình không?”

Chúng nhân đều tỏ vẻ hiếu kỳ, không ít người lớn tiếng hỏi: “Còn nội tình gì?”

Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão thoáng nhận thấy không ổn, nhưng không rõ là ở điểm nào, đành cảnh giác: “u Dương Bất Tu, cảnh cáo người không được ở đây vu oan giá họa, bẻ cong sự thật.”

u Dương Bất Tu tất nhiên không để ý đến lời cảnh cáo của đối phương, tiếp tục biểu diễn: “Tại hạ từ bé cùng Tử Thanh tiểu thư thanh mai trúc mã, lớn lên được Mộ Dung tộc trưởng và gia gia định ra hôn ước. Vốn tại hạ mong muốn được cưới Tử Thanh tiểu thư, tiếc là...”

“Từ khi Tử Thanh đến Vân Châu Vô Dung học viện thì thay lòng, mặc kệ hôn ước để thân mật với một thiếu niên khác, tổn thương đến trái tim tại hạ.” u Dương Bất Tu tỏ vẻ “đau đớn”: “Bất quá, tại hạ không để tâm chuyện đó, xa nhau quá lâu thì muội ấy thay lòng cũng là bình thường.”

Con cháu các thế gia nghe nói Tử Thanh có qua lại với thiếu niên khác thì đều biến sắc. Họ đều là tinh anh của các thế gia, thân phận tôn quý, làm sao chấp nhận được nữ nhân sắp cưới có quan hệ với nam tử khác? Tuy còn nghi ngờ nhưng trong lòng đã có ý phản cảm.

“u Dương Bất Tu, người đừng nói sai sự thật. Người có hôn ước với Tử Thanh từ bao giờ?” Mộ Dung Càn gần giọng.

“Mộ Dung thúc bá, các vị đương nhiên không thừa nhận hôn ước này.” u Dương Bất Tu không khác gì một liệt sĩ ngẩng đầu lên nhìn chúng cường giả Mộ Dung gia: “Vì các vị bao che cho hành vi của Tử Thanh, dung túng cho muội ấy cắt đứt hôn ước. Tiểu diệt bỏ qua sự phản bội của Tử Thanh, vẫn muốn cưới muội ấy nhưng muội ấy cứ chấp mê bất ngộ. Gia gia tiểu diệt vì không chịu nổi nỗi sỉ nhục đó nên mới rời Mộ Dung gia. Các vị nói đi, sự thật đó có bị bẻ cong không?”

“Tử Thanh không hề có hôn ước với người, nó thích ai hay lấy ai là tự do của nó, làm sao lại phản bội người. Đúng là nói nhăng nói cuội.”

“Tức là Mộ Dung thúc bá thừa nhận Tử Thanh có qua lại ở bên ngoài?” u Dương Bất Tu đổi hướng, không nhắm vào hôn ước nữa mà nhắm vào chỗ yếu hại được những người tham dự chiêu thân chú ý: “Thúc bá có dám mời Tử Thanh ra trước mặt đông người thừa nhận không có quan hệ gì với thiếu niên đó chẳng?”

“Nếu Tử Thanh dám bước ra thừa nhận, ầu Dương Bất Tu sẽ đi ngay, thậm chí còn ba quỳ chín lạy xin lỗi Mộ Dung gia. Thế nào?”

Ánh mắt tất cả tụ hết vào mặt Mộ Dung Càn, chờ xem ông ta phản ứng thế nào.

“Độc ác, đúng là kẻ sách độc ác.” Diệp Phong hít sâu một hơi, sau rốt cũng hiểu ý đồ của u Dương gia. Hôm nay mà gã không có mặt, mộ Dung gia sẽ sa vào một cái bẫy độc ác, từ đó vạn kiếp bất phục!

363. Chương 363 : Diệp Phong Xuất Hiện

Trước đó u Dương Vị Minh dùng mọi thủ đoạn, dùng những kẻ xấu xí cực độ để làm nhục Mộ Dung gia, thực tế không tạo được đả kích thực chất. Hơn nữa u Dương gia bức ép quá đáng càng khiến một số đại thế lực cảm thấy nguy cơ, hôm nay chúng đối đãi Mộ Dung gia như vậy, khó chắc sau này chúng thôn tính đối đầu xong, thế lực mạnh lên sẽ không đối đãi tương tự với họ. Nên họ có ý cùng chung cừu địch, xúc tiến việc kết thân liên minh với Mộ Dung gia.

Dù sau cùng năm kẻ xấu xí kia thắng được bảy trận, lẽ nào Mộ Dung gia để con gái chọn một? Hiển nhiên không bao giờ. Tình hình này dù họ lập tức dừng tỷ võ chiêu thân thì tối đa mất đôi chút danh dự, các thế gia tại trường đều không thấy có gì không ổn. Ngược lại họ còn cùng Mộ Dung gia đạt thành hiệp nghị không có lợi với u Dương gia.

Giờ u Dương Bất Tu biến mình thành kẻ si tình, đồng thời tiết lộ quan hệ giữa Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh thì trong tích tắc tình thế thay đổi.

u Dương Bất Tu bịa tạc ra hôn ước, chúng nhân vẫn không chấp nhận, mộ Dung gia muốn chọn nữ tể thế nào là việc riêng, dù có hối hôn cũng liên can gì đến người ngoài như họ? Nhưng tin tức về Diệp Phong mới là quả tạc đạn thật sự, thử nghĩ xem, các thế gia công tử đến chiêu thân có ai muốn mọc một cái sừng ở trên đầu?

Quan trọng hơn nếu Mộ Dung Tử Thanh thật sự qua lại với thiếu niên khác thì lần tỷ võ chiêu thân này của Mộ Dung gia là cú lừa ngoạn mục, lừa các thế gia công tử tranh đoạt một nữ nhân đã có chủ. Đúng là không thể nhẫn nhịn được, có khác gì vũ nhục các thế lực khác.

Dù thật hay không, trong lòng chúng nhân đều bị u Dương Bất Tu gieo vào nỗi nghi ngờ, kỳ vọng với lần chiêu thân này của họ xuống đến đáy.

“Mộ Dung tộc trưởng, việc này quả thật cần Mộ Dung tiểu thư ra mặt nói rõ.” Một công tử thắng ba trận nói với vẻ mặt rất khó coi.

“Doanh công tử, các vị đừng tin lời nói dối của u Dương gia. Chúng định phá hoại lần tỷ võ chiêu thân này nên không từ cách gì, tin rằng các vị cũng nhìn ra.” Mộ Dung Càn thăm biết không ổn, vội giải thích.

“Vì bọn tại hạ không tin nên mới cần Mộ Dung tiểu thư ra mặt làm rõ. Nếu tin thì hừ, bản công tử đi lâu rồi.” Mộ Dung Càn lấp liếm, càng khiến chúng nhân nghi ngờ.

u Dương Bất Tu cười lạnh, thêm dầu vào lửa: “Không sai, mộ Dung tộc trưởng có dám để Tử Thanh ra đối chất với tiểu sinh không?”

“Người...Tên súc sinh khôn kiếp.” Mộ Dung Càn giận suýt thổ huyết.

Ông ta vạn lần không ngờ liên hoàn độc kế của u Dương gia lại gọn gàng kín kẽ như thế khiến ông ta không thể vùng vẫy được gì. Tử Thanh ra mặt không khó nhưng bảo cô thừa nhận không có quan hệ gì với Diệp Phong, rằng lòng đã có chủ thì với tính cách của cô là việc bất khả thi. u Dương Bất Tu mà châm chích mấy câu, có khi còn xảy ra những việc bất lợi cho Mộ Dung gia.

“Chư vị! Tiểu nữ tại Vân Châu Võ Dung học viện có yêu thương một thiếu niên nhưng hai năm nay không còn liên hệ gì. Hà huống, lúc đó cả hai chỉ mới có tình cảm, không làm gì quá đáng, tiểu nữ đến giờ vẫn là hoàn bích chi thân.” Bất đắc dĩ, mộ Dung Càn đành thừa nhận.

“Hắc hắc! Mộ Dung tộc trưởng nói thật chứ?” u Dương Bất Tu tiếp tục công kích: “Lúc Tử Thanh bức gia tiểu diệt thối hôn từng nói rằng muội ấy và thiếu niên kia đã lỏa lồ với nhau, còn tiếp xúc thân mật, muội ấy đã là người của hắn, không thể gả cho nam nhân nào khác. Tộc trưởng có dám để Tử Thanh ra mặt phủ nhận chuyện này không?”

“Ồ.” Chúng nhân kinh hô. u Dương Bất Tu lời lẽ rỗng rỗng còn Mộ Dung Càn mặt mày nhợt nhạt, không còn đất phản bác, càng khiến họ tin hơn là Mộ Dung Tử Thanh xác thật có quan hệ với người khác.

“u Dương Bất Tu! Người vô sỉ!” Một bóng xanh từ hậu đài vút ra, mũi thương trắng bạc hóa thành cầu vòng đâm vào mặt hắn.

“Choang.” u Dương Bất Tu ung dung đón đỡ. Hai năm không gặp, diệp Phong kinh ngạc nhận ra thực lực của hắn đạt tới võ sư diện phong, tuy không đáng gì với tốc độ của luyện của gã nhưng với tuổi tác và tư chất của hắn, tốc độ đó xứng danh biến thái rồi.

Mộ Dung Tử Thanh cầm ngân thương, tấm thân kiều diễm linh lung hơi run lên, gương mặt thanh lệ nhìn hắn đầy căm giận.

“Tử Thanh...” Diệp Phong ở dưới đài khê hô. Cô vẫn anh tư động nhân như hai năm trước, chỉ là gương mặt thoảng gây mòn tiêu tụy.

“Tử Thanh! Gặp lại muội thật tốt quá.” u Dương Bất Tu giả bộ hơn hớn: “Huynh biết giờ muội rất giận, kỳ thật huynh làm vậy vì muốn có cơ hội ở bên muội. Ta không quan tâm trước đây muội và tên khốn đó thế nào, hôm nay là cơ hội ta đoạt ngôi quán quân tỷ võ để chúng ta danh chính ngôn thuận thành thân!”

“Dù quan hệ giữa u Dương gia và Mộ Dung gia có thế nào, âu Dương Bất Tu này đều đảm bảo sẽ thật lòng đối đãi Tử Thanh.” Mắt hắn ánh lên oán độc, có lẽ người ngoài thì thấy hắn vẫn còn chung tình với Mộ Dung Tử Thanh nhưng sự thật thì đó là thủ đoạn sau cùng để báo thù Mộ Dung gia. Nếu Mộ Dung Tử Thanh thật sự gả vào u Dương gia, hậu quả không cần nghĩ cũng biết...

“u Dương công tử quả nhiên si tâm, tại hạ bội phục! Bất quá bản công tử không phụng bồi nữa.” Mấy vị thế gia công tử còn lại đều lạnh lùng đi xuống, không tiếp tục cạnh tranh. Đến nước này thì dù sự thật thế nào, họ đều không còn mặt mũi tranh đoạt Mộ Dung Tử Thanh nữa.

“Ha ha ha! u Dương công tử si tình thật sự cảm thiên động địa, miễn tuy có hứng thú với Mộ Dung tiểu thư nhưng công tử ra mặt thì miễn đồng ý lùi một bước. Những người còn lại nếu muốn cạnh tranh với công tử cần qua cửa của Vưu Hắc này đã.” Ác hán đầu trọc cười to, những người khác cũng nhao nhao phụ họa.

Sắc mặt thái thượng trưởng lão và Mộ Dung Càn mỗi lúc một tệ, giờ chỉ còn hai lựa chọn. Một là tỷ võ chiêu thân tiếp tục nhưng khẳng định chỉ còn lại u Dương Bất Tu thắng lợi. Năm người gây loạn lúc trước chỉ là con cờ cho hắn. Thứ hai là đình chỉ tỷ võ chiêu thân nhưng tình thế đã phong vân đột biến, âu Dương Bất Tu nghiêm nhiên chiếm mất thế chủ động, hơn nữa các thế lực khác không có lòng chung kẻ địch với Mộ Dung gia, thậm chí phản nộ vì bị hí lộng nên bắt đầu hòa theo hắn.

Nếu đình chỉ tỷ võ chiêu thân, thanh danh của Mộ Dung gia sẽ tan tành. Sau này u Dương gia gây ra chuyện gì quá đáng, thậm chí thôn tính Mộ Dung gia cũng không còn thế lực nào đến viện thủ nữa. Mộ Dung gia đã sa vào cảnh bị cô lập.

Nhưng thanh niên còn lại trên đài cũng thi nhau đi xuống, đến giờ dù họ muốn thành nữ tể của Mộ Dung gia cũng đã hết hy vọng. Năm kẻ hung thần ác sát kia không cho họ cơ hội thắng đến trận thứ bảy, ở lại cũng chỉ tự rước nhục.

“Tử Thanh, xem ra không còn ai tranh đoạt với ta nữa.” Trong lòng u Dương Bất Tu dấy lên khoái ý trả thù, cười giả dối: “Tức là, muội...Hiện tại là nữ nhân của ta rồi hả?”

“Ta phải giết ngươi.” Mộ Dung Tử Thanh mặt đầy sương lạnh, thương ảnh tách ta đắm vào các nơi yếu hại trên mình u Dương Bất Tu, nhưng thực lực của cô chỉ võ sư tam giai, kém xa đối phương, không thể uy hiếp được.

“Tử Thanh! Tặc tử này phải do ta xử lý mới thích hợp.” Những lời ôn như gió xuân lọt vào tai Mộ Dung Tử Thanh, lòng cô run lên.

“Bịch.” u Dương Bất Tu như bị sét đánh, văng phịch xuống đài.

Thân ảnh Diệp Phong đột ngột xuất hiện tại lôi đài, gã vẫn giữ nụ cười, khóe môi nhếch lên lạnh lẽo.

Chúng nhân kinh ngạc nhìn lên. Gã từ từ đi đến bên Mộ Dung Tử Thanh, ánh mắt ôn nhu khiến người khác say lòng, dịu giọng: “Tử Thanh...Để muội phải khổ.”

Lòng cô kích động khôn cùng, gã mang lại cho cô cảm giác thân thiết quen thuộc. Cô run giọng không xác định: “Ngươi...Ngươi là...”

Gã chợt tỉnh ngộ, cô chưa từng thấy chân diện mục của gã. Liền lật tay, huyền thiên như ý bóng xuất hiện.

“Mộc Phong!” Đôi mắt mỹ lệ của Mộ Dung Tử Thanh ầng ậng nước, thoảng sau thì tràn ra nức nở. Thân ảnh xinh đẹp, mặc kệ bao nhiêu ánh mắt nhìn vào, nhào thẳng vào lòng gã, hít lấy hít để khí tức quen thuộc.

“Nha đầu nhóc, tên thật của ta là Diệp Phong, muội biết mà.” Gã ôm lấy tấm thân mềm mại, dịu dàng nói: “Ta đến rồi, không ai bắt nạt muội được nữa.”

Má cô ửng lên hai đóa mây hồng, giọng vo ve như muỗi kêu: “Hóa ra gương mặt huynh còn đẹp trai hơn lúc cải trang.”

Gã cười ha hả trêu: “Lẽ nào muội tưởng là tên xấu xí nào hả?”

“Dù huynh là quái vật, muội cũng mặc.” Đoạn cô vùi mặt vào lòng gã, hổ thẹn không dám thò ra.

Trên đài, mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão thấy phản ứng của cô thì nhìn nhau thầm thở phào. Dù thế nào, điệp Phong xuất hiện cũng đã giải vây cho họ, pha xuất thủ vừa rồi cho thấy thực lực của gã không kém hơn u Dương Bất Tu. Mộ Dung gia hôm nay không bị bêu xấu nữa.

Tuy thái thượng trưởng lão không tán thành Tử Thanh đến với Diệp Phong nhưng tình hình này không cho ông ta chọn nữa. Chỉ ít...Mộ Dung gia tạm thời qua được ải này.

364. Chương 364 : Võ Tông Là Cái Thá Gì

“Là y?” u Dương Vị Minh đang hân thưởng kiệt tác của mình, nào ngờ đột nhiên mọc ra một biến số. Khi nhìn rõ dung mạo Diệp Phong thì chấn động trong lòng không thể biểu đạt bằng lời. Thiếu niên đi cùng võ tôn đó là tình nhân mà Mộ Dung Tử Thanh quen tại Vân Châu?

Sao lại như thế được! Một xú tiểu tử vô danh moi đâu ra một cường giả đỉnh nhọn đi cùng? Từ đáy lòng lão dấy lên cảm giác không lành, điệp Phong không đáng sợ mà đáng sợ là sau lưng gã có một võ tôn. Đó là lực lượng đủ để xoay chuyển bất kỳ thế lực nào.

“Tiểu hồn đản, ngươi là ai.” u Dương Bất Tu bị Diệp Phong đá bay, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại, thiếu niên khiến Tử Thanh sa vào lòng, trừ Diệp Phong còn ai nữa?

“Mới hai năm không gặp...Thế nào? Đối họ rồi thì phản đồ người không nhớ lúc trước bị ai đánh hả?” Như ý bồng trong tay Diệp Phong khẽ xoay, cười nhạt.

u Dương Bất Tu sau cùng cũng định thần lại, mục quang đầy oán độc: “Hóa ra là tên tiểu vương bát đản!”

Mặt hắn sầm lại, cao giọng nói với các thế gia công tử: “Các vị, đó là nam nhân có qua lại với Mộ Dung tiểu thư năm xưa. Hiện tại các vị còn hoài nghi lời mỗ nữa không. Gia gia mỗ phản khỏi Mộ Dung gia là do chúng bức ép, chúng bất nhân trước.”

“Hắc hắc hắc! u Dương Bất Tu ơi, ầu Dương Bất Tu!” Diệp Phong trào phúng: “Nói những lời trái sự thật đó mà ngươi không biết xấu hổ. Cái tên Bất Tu (cũng có nghĩa là không xấu hổ - ND) phi thường thích hợp.”

Diệp Phong giờ như ý bồng chỉ vào đối phương: “Ngươi nói có hôn ước với Tử Thanh thì chứng cứ đâu? Có tín vật hay giấy trắng mực đen không? Dù hứa mồm cũng phải có người chứng nhận chứ nhỉ?”

“Dù Mộ Dung tộc trưởng hủy ước không gả con gái cho ngươi thì đó là lý do để ngươi phản loạn? Buồn cười thật.” Diệp Phong hừ lạnh: “Ngươi thử hỏi mọi người xem, một lòng muốn làm nữ tể của Mộ Dung thị để mưu đồ thân phận đích hệ, thất bại rồi thì phản lại, đó là các ngươi bị bức. Lẽ nào Mộ Dung gia phải để các ngươi chiếm mất vị trí mới là xứng với các ngươi?”

Lời lẽ của gã sắc bén khiến hắn há mồm ra nhưng nhất thời không biết phản bác từ đâu.

Hồi lâu sau, hắn xanh lét mặt mày găm lên: “Hai các ngươi đã dính vào nhau từ lâu còn giở trò tỷ võ chiêu thân, không phải đang hí lộng mọi người sao! Ngần này thế gia công tử ưu tú vượt ngàn dặm đến tranh đoạt một nữ nhân không biết liêm sỉ. Mộ Dung gia thật đáng thẹn.”

Chát! Thân hình Diệp Phong lác đi, tàn ảnh chưa tan thì đã quay về vị trí. u Dương Bất Tu bị hất văng đi, má trái sưng vù, đỏ ửng lên.

“Phi.” u Dương Bất Tu phun ra hai cái răng, miệng đầy máu điên cuồng găm lên: “Ngươi muốn chết.”

“Dựa vào ngươi?” Diệp Phong khinh bỉ nhếch môi: “Lộ mặt nhanh thế...Không có tính thách thức gì cả.”

Gã lắc đầu: “Chư vị! Hiện tại các vị cũng thấy u Dương Bất Tu si tình Tử Thanh chỉ là bịa đặt, hẳn chỉ muốn dựa vào đó lừa gạt tất cả để đạt được mục đích trả thù Mộ Dung thị, mong các vị đừng mắc lừa.”

“Mộ Dung Tử Thanh có hôn ước với hẳn hay không, chúng ta mặc kệ, nhưng nàng ta là người của người rồi, mộ Dung gia còn tỷ võ chiêu thân, có phải định giỡn bọn ta?” Mấy con cháu thế gia bước lên chỉ trích.

“Tử Thanh thích ta liên quan gì đến các người. Còn về hí lộng thì nếu người có bản lĩnh, ta không ngại lên đài thử một phen xem sao.” Thanh bỗng trong tay Diệp Phong động mạnh, lôi đài chấn động, mấy công tử thoái lui liên tục, sắc mặt nhợt đi. Lực đạo cỡ nào mới tạo thành hiệu quả đó? Thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi này thật ra đạt tới trình độ nào?

“Chư vị, mộ Dung Càn nhất định sẽ khiến tất cả thỏa mãn. Tuyệt đối không khiến các vị công cốc chuyến này.” Mộ Dung Càn cảm kích nhìn Diệp Phong.

Mộ Dung gia tài lực vị tất hùng hậu, nhưng võ hoàng đế lại không ít bảo bối. Chúng nhân hơn hử, ra vẻ không nghe thấy lời Diệp Phong uy hiếp, cười lên ha hả. Đẳng nào cũng không thể dự chiêu thân nữa, mang mấy món bảo bối về cũng không uống chuyến này.

“Cẩn thận.” Mộ Dung Tử Thanh đột nhiên kinh hô. u Dương Bất Tu nhân lúc Diệp Phong quay đi thì đánh lên, huyền cấp đại đao mang theo hỏa nguyên hùng hậu chém vào lưng gã.

Hắn thấy kế hoạch trả thù Mộ Dung gia bị gã phá hoại hết, phần nộ trong lòng không thể ức chế được nữa, đẳng nào cũng trở mặt thì cứ giết tên khốn đáng ghét này tiết hận đã rồi tính. Nhất đao này, hẳn dốc toàn lực.

Lục giai võ kỹ: Cuồng lôi bí hổ sát!

u Dương Vị Minh ở xa thâm kêu không ổn. u Dương Bất Tu giết chết Diệp Phong thì e rằng võ tôn cường giả kia cũng không tha cho tôn tử của lão. Tuy lão nắm chắc giữ được tôn nhi thoát khỏi tay đối phương nhưng bị một võ tôn ghi thù thì không phải việc gì hay ho.

Ầm! Lôi đài phát ra tiếng nổ vang trời, một thân ảnh nhếch nhác bay ra. Chúng nhân nhìn kỹ, không phải Diệp Phong mà là u Dương Bất Tu.

Khói bụi tan đi, diệp Phong không buồn quay đầu lại, một tay ôm Mộ Dung Tử Thanh, tay kia cầm như ý bổng, khễ chỉ ra sau lưng.

Chúng nhân như rút tròng, thực lực của u Dương Bất Tu đạt đến diên phong võ sư, trong tình huống đánh lên mà vẫn bị Diệp Phong một bổng đánh bay. Thật không tin được. Lẽ nào gã đã là võ tông? Võ tông chưa đến hai mươi tuổi? Có thể sao?

“Tuy mất cơ hội kết minh với các thế lực khác nhưng lão phu thấy tiểu tử này tiềm lực kinh nhân, nếu hấp thu được vào Mộ Dung gia bồi dưỡng. Ngày sau gia tộc chắc chắn sẽ quật khởi.” Thái thượng trưởng lão gạt đầu vừa ý, chút tôn quý trong xương tủy ông ta vẫn chưa tiêu ma.

“Việc này e rằng vô vọng.” Mộ Dung Càn cười khổ: “Nếu y đồng ý gia nhập Mộ Dung gia, lúc trước tiểu diệt đã đưa y về.”

“Sao cơ, y định cưới không Tử Thanh chắc?” Thái thượng trưởng lão nhướng mày không vui.

“Đợi giải quyết xong chút phiền phức này rồi bàn chuyện đó sau...”

Trên lôi đài, âu Dương Bất Tu chặt vật bò dẫy thở hồng hộc, gương mặt vốn anh tuấn giờ đầy vết máu, đầu tóc rối bù dính bết vào trán, vẻ mặt đầy nanh nọc.

“Ta nhất định phải giết ngươi.” Cảm giác Diệp Phong tạo ra cho u Dương Bất Tu đều là hơn hẳn hẳn về sức mạnh. Nên hẳn luôn bị gã khiến cho mất hết lý trí, không suy nghĩ cho kỹ rằng thực lực chân chính của gã vốn hẳn không thể chống nổi.

“Câu này ngươi nói mãi rồi, có từ nào mới hơn không?” Diệp Phong không có ý bỏ tay trái ôm Mộ Dung Tử Thanh ra, nghiêm nhiên ra vẻ muốn ôm giai nhân giao đấu, hoàn toàn không coi đối thủ ra gì.

u Dương Bất Tu vừa ghen vừa hận, khí thế tăng lên, hỏa hồng nguyên lực bao quanh thân thể kêu tanh tác, vô hình hỏa diễm tựa hồ ngưng thành thực thể, uy thế kinh nhân.

“Ngũ hỏa phần thần thuật!” u Dương Bất Tu nhe hàm răng trắng cười gằn: “Bí thuật này giúp ta tạm thời phá được chướng ngại, thực lực tăng lên cấp võ tông, thậm chí có thể điều động thiên địa chi lực phần nào. Ta xem người còn huênh hoang được đến bao giờ.”

“Ngu xuẩn. Lúc này Tu nhi sao lại sử dụng bí thuật này.” u Dương Vị Minh lòng như lửa đốt, định bước lên ngăn cản.

“u Dương Vị Minh hả? Định xông lên?” Quỷ Vô Cực hành động nhanh hơn, chặn trước mặt nói: “Trên đài đang tỷ võ công bằng, các hạ lên quấy nhiễu e rằng không hay lắm.”

u Dương Vị Minh lập tức sầm mặt.

“Lại là tôn giả?” Thái thượng trưởng lão cả kinh thất sắc, bất quá thấy đối phương tựa hồ chặn u Dương Vị Minh thì thở phào, ít nhất đó cũng không phải địch nhân của Mộ Dung gia.

“Thái thượng trưởng lão, ngũ hỏa phần thần thuật này, tựa hồ là độc môn bí kỹ của Liệt Hỏa tông. u Dương Bất Tu sao lại thi triển được? Lẽ nào...” Mộ Dung Càn nhủ mảy lo lắng.

“Việc này...Lão phu đã biết, chỉ không cho tộc trưởng biết vì sợ tộc trưởng lo lắng.” Thái thượng trưởng lão thở dài: “u Dương gia vốn chỉ là nhị lưu thế lực, tộc trưởng không thấy võ tôn cường giả của họ xuất hiện hơi đột ngột sao? Hơn nữa chút thế lực của chúng lại dám chính diện đối kháng Mộ Dung gia, tộc trưởng không thấy lạ sao?”

“Ý trưởng lão là...Đằng sau chúng là Liệt Hỏa tông?” Dung Càn hít một hơi khí lạnh.

“Chỉ sợ u Dương Vị Minh phản loạn không khỏi dính dáng với chúng, bằng không u Dương Bất Tu sao lại tập được bí thuật của Liệt Hỏa tông.”

“Nhưng với thực lực của Liệt Hỏa tông, muốn đối phó với chúng ta dễ lắm. Vì sao còn mượn tay u Dương gia?”

“Có lẽ...Chúng còn e dè gì đó. Việc này ta cũng không biết. Nói chung, khẳng định có bàn tay đứng sau việc Mộ Dung gia suy bại suốt mười mấy năm nay.”

OOo

“Võ tông thôi mà...Là cái gì đâu.” Diệp Phong thần nhiên nhìn u Dương Bất Tu đắc ý, gã đột nhiên lạnh lùng thốt lên, suýt nữa khiến hắn bổ ngã.

Võ tông là tiêu chí của cường giả thật sự. Một khi leo lên đẳng cấp này là có thể điều động thiên địa chi lực tiến hành chiến đấu, uy lực công kích tăng lên gấp mấy lần, mấy chục lần. Dù diên phong võ sư mạnh đến đâu, gặp phải võ tông sẽ dễ dàng bại trận. Giờ Diệp Phong lại bảo cách biệt một đẳng cấp không là gì, không chỉ u Dương Bất Tu mà cả khán giả dưới đài cũng đều ngạc nhiên.

Một thiếu niên nhỏ xíu, có tư cách gì coi thường võ tông.

365. Chương 365 : Có Nhận Thua Không?

“Mộc...Diệp Phong, cẩn thận. u Dương Bất Tu bây giờ khác nhiều lắm.” Mộ Dung Tử Thanh lo lắng nhắc nhở, cô biết công pháp gã tu luyện rất kỳ lạ, vô địch trong cùng đẳng cấp, dù vượt cấp chiến đấu thì phần thắng cũng không thấp.

Nhưng võ sư và võ tông là hai cảnh giới chênh lệch xa lắc, cô sợ gã sẽ thua thiệt vì khinh địch.

“Tin ta không?” Gã cúi đầu mỉm cười.

“Tin.” Mộ Dung Tử Thanh ôm chặt gã, đáp đầy kiên định.

“Vậy muội ngoan ngoãn ở cạnh ta, xem ra giáo huấn tên hề ngu xuẩn này, trút giận cho muội.” Gã cười hào sảng: “Ta sẽ đánh cho gia gia hắn cũng không nhận ra cháu. Ha ha ha!”

“Người dám gọi ta là tên hề?” u Dương Bất Tu tự được một dải bạch diễm trên lòng tay, lạnh lùng nói: “Ta sẽ khiến người thu lại mọi câu nói.”

“Người chỉ biết nói suông hả?”

“Muốn chết!” u Dương Bất Tu găm khế, hóa thành một vật lửa, bạch diễm trên tay như tia sét bổ vào mặt Diệp Phong.

Xoạt. Không khí lóe lên bóng xanh, bạch diễm nổ tung khiến lôi đài rung rinh, mặt đất xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Diệp Phong đứng bất động, như ý bồng hóa thành cự chùy, bề ngoài khói xanh vẩn vít, hoàn toàn không tổn hại gì. u Dương Bất Tu bị công kích của chính mình khiến cho lảo đảo, tà áo trắng bị đốt cháy trụ.

“Công kích cỡ này tối đa chỉ là pháo hoa trẻ con chơi, người còn dám bảo mình không phải con rối?” Diệp Phong ôm Tử Thanh, thân hình lắc đi, cự chùy trong tay giáng xuống u Dương Bất Tu còn ngơ ngẩn.

Ầm! Luống cuống, âu Dương Bất Tu chỉ biết giơ đao lên đỡ, lực đao hùng hồn ép thân thể hắn lún xuống mấy phân, chân cắm xuống nền đá lôi đài.

“Người dám nói mình không phải con rối không? Dám nói không? Dám nói không...Dám không...”

Diệp Phong đắc thế không dừng tay, liên tục giáng ra. Như ý bồng bổ xuống tựa mưa bắc. Ầm! Ầm! Ầm!...

Đôi khi trên đài tan hết khói bụi, chúng nhân mới nhận ra toàn thân u Dương Bất Tu lún vào nền lôi đài, chỉ thò từ nửa ngực lên, nguyên lực hộ giáp của hắn mỏng đến độ nhìn không rõ, tuy nhìn có vẻ không thụ thương nhưng xương cốt đã gãy vụn, cơn đau thấu tim khiến sắc mặt hắn méo mó, không nói ra được nửa câu.

“Thật ra người có nói mình là tên hề không?” Nụ cười mỉa trên mặt Diệp Phong vẫn ôn hòa như gió xuân, nhưng xuất thủ không hề lưu tình, cự lực thuật quán thể, như ý bồng lại bổ mạnh.

Ầm! Lần này u Dương Bất Tu bị ấn lún cả người xuống lôi đài, chút nguyên lực hộ giáp còn lại tan tành.

“Tu nhi!” u Dương Vị Minh chấn kinh có thừa, đau lòng cực độ. u Dương Bất Tu là huyết mạch đích hệ, đồng thời là tôn tử mà lão gửi gắm hy vọng, lúc phản lại Mộ Dung gia, lão thà bản thân được ít lợi lộc hơn cũng kiên trì thỉnh cầu đối phương hao phí tinh lực, trọng điểm bồi dưỡng cho hắn, đủ thấy địa vị của hắn trong lòng lão.

Tôn tử bị Diệp Phong đùa giỡn trên lôi đài, bảo sao lão không nổi giận.

Năng lượng bàng bạc đồn quanh người, âu Dương Vị Minh quyết định bất chấp tất cả xuất thủ. Nếu tôn tử chết rồi thì lão hối hận cũng đã muộn.

Quý Vô Cực tỏ vẻ ngưng trọng, thực lực của đối phương không thể coi nhẹ. Khí thế của u Dương Vị Minh gần như tiếp cận tam giai.

Ầm! Ầm!

Nháy mắt, hai người va chạm kịch liệt trên không, năng lượng chấn động dữ dội, hất vó giả đứng xem ngã nghiêng ngã.

“Ai nha nha! Xem ra gia gia người nóng lòng rồi kìa...Bất quá, tựa hồ người chưa chứng minh mình chỉ là tên hề mà thôi.” Diệp Phong bốn cột, gã rất tin vào thực lực của Quý Vô Cực, không hề lo lắng.

Mộ Dung Tử Thanh trong lòng gã chấn kinh nhìn u Dương Bất Tu không hề có sức hoàn thủ, lòng dấy lên cảm giác kiêu ngạo vô cùng. Diệp Phong! Nam nhân ta chọn tương lai sẽ thành một đại nhân vật hô phong hoán vũ. Nhân quang của ta không tệ. Vừa nghĩ cô vừa ôm gã chặt hơn.

Trên đài cao, thái thượng trưởng lão và Mộ Dung Càn trợn trừng mắt.

“Có thể dễ dàng đánh bại u Dương Bất Tu thực lực tiếp cận nhất giai võ tông như thế, lẽ nào Diệp Phong này đã là võ tông?” Thái thượng trưởng lão sau cùng cũng trọng thị Diệp Phong, võ tông chưa đầy hai

mười tuổi, trong lịch sử Võ Nguyên đại lục, thiên tài đạt tới trình độ đó tương lai đều là cường giả đỉnh nhọn. Thiếu niên tiềm lực như vậy, cưới Mộ Dung gia tiểu thư, tuyệt đối xứng đáng.

“Tôn giả này hình như giúp Diệp Phong?”

“Có lẽ họ quen nhau...” Họ không sao ngờ rằng Quỷ Vô Cực là thuộc hạ của gã.

Đám con cháu thế gia đều tỉnh khỏi cơn chấn kinh, thầm lấy làm mừng, may mà ban nãy không chạm vào thiếu niên trông có vẻ hòa thiện này. Ai ngờ khi gã động thủ là quyết liệt như vậy. Đáng sợ hơn là đối thủ thực lực gần ngang võ tông lại bị gã xử lý nhẹ như lông hồng, quả thật nhìn mà kinh hãi.

Tất cả không hẹn mà cùng quyết định lúc bàn bạc biệt bồi thường với Mộ Dung gia thì sẽ lựa chiều, chỉ cần giữ được danh dự là xong.

“Tiểu tạp chủng, mau dừng tay.” u Dương Vị Minh gầm lên trên không.

“Lão tặc, ra lệnh cho ta hả?” Diệp Phong lạnh lùng hắt, như ý bỗng vẽ một vòng cung trên không giáng xuống lôi đài.

“Địa long chấn!” Lôi đài đổ nát sụp xuống.

u Dương Bất Tu phun ra mấy ngụm máu như không cần mạng nữa, thân thể vùi sâu dưới đá đột nhiên bật lên, vẽ một vòng cung quỷ dị trên không rồi rớt phịch dưới chân Diệp Phong.

Gã hạ thủ rất có chừng mực, tuy đối phương thất khiếu lưu huyết, mất mạng bảy, tám phần mười nhưng chưa hôn mê, nằm thoi thóp dưới đất.

“Được rồi, bọn ta nhận thua.” u Dương Vị Minh xung kích mấy phen nhưng không qua được phong tỏa của Quỷ Vô Cực, đành muối mặt cầu xin Diệp Phong: “Trường tỷ thí này người thắng, xin tha cho Tu nhi.”

“Muốn nhận thua? Cũng được.” Diệp Phong ra vẻ thông cảm: “Nhưng trận này do đỡ và lệnh tôn so tài, muốn nhận thua cũng phải do y tự miệng nói ra.”

u Dương Vị Minh nhìn tôn tử thoi thóp, tuy giận nhưng không làm gì được Diệp Phong, đành khuất nhục cúi đầu: “Tu nhi đã bị dày dạn thành thế kia, bảo nó lên tiếng thì mở miệng thế nào?”

“Vị tất, chi bằng để mỗ hỏi y.” Diệp Phong cười gian xảo, dùng mũi chân hất thân thể u Dương Bất Tu lật lại.

“Người có nhận thua không?” Diệp Phong nhìn xuống u Dương Bất Tu nằm thê thảm dưới đất.

“Ta...Ta...” Cổ họng hần như thể bị chặn lại, không nói ra được tiếng nào.

“Người nhận thua hay không?” “Người nhận thua hay không?” “Người có nhận thua hay không?” Diệp Phong hỏi liên tục như pháo liên châu, tiếc là u Dương Bất Tu không thể trả lời.

“Chi bằng...Chúng ta đổi cách hỏi.” Diệp Phong cười “hòa thiện”: “Ta hỏi, người chỉ cần gật hoặc lắc để trả lời.”

u Dương Bất Tu rên rỉ gật đầu, chút lực khí đó thì hần có.

“Thật ra người có muốn...” Diệp Phong dài giọng, âu Dương Bất Tu vội dốc hết khí lực còn lại gật đầu.

“Tiếp tục tỷ thí?” Gã chuyển lời khiến u Dương Bất Tu sững sờ, cả câu là “người có muốn tỷ thí tiếp không?”

u Dương Bất Tu gật đầu, Diệp Phong liền nở nụ cười đắc sính, lộ rõ hai hàm răng trắng, nói với u Dương Vị Minh: “Xem ra lệnh tôn không có ý nhận thua, các hạ là gia gia, cũng nên thành toàn cho hần?”

Tất cả đều che miệng cười, thiếu niên này quả thật gian trá. Nhưng dù u Dương gia hay Mộ Dung gia chiếm thượng phong đều không liên quan đến họ. Ban nãy họ không đứng ra nói nửa câu công đạo hộ Mộ Dung gia, giờ tất nhiên cũng làm thế với u Dương gia.

Những thế lực phe u Dương gia run cầm cập, họ sợ Quỷ Vô Cực nên đời nào chịu đứng ra, đằng nào bị hành hạ là u Dương Bất Tu, không liên can đến họ.

“Xú tiểu tử, ngươi đừng khinh người quá.” u Dương Vị Minh gần như phát điên, đường đường là võ tôn, đã bao giờ lão bị đùa cợt như thế đâu, nếu không vì Quỷ Vô Cực, lão đã lao lên xé Diệp Phong thành vạn mảnh lâu rồi.

“Ta bắt nạt ngươi thì sao?” Diệp Phong hơi dụng lực xuống chân, xương u Dương Bất Tu kêu lách cách: “u Dương Vị Minh ngươi lúc trước không phải ngông nghênh lắm sao? Dù là điên đảo hắc bạch hay xuyên tạc sự thật đều là sở trường, giờ ta chỉ học chút vỏ ngoài, ngươi đã không chịu nổi hả?”

“Ha ha! Tiểu tử này được lắm.” Mộ Dung Càn bật cười. Ban nãy u Dương Vị Minh dùng mọi độc chiêu, sai mấy tên đáng ghét chứng minh tuổi tác rồi sai u Dương Bất Tu bịa đặt xuyên tạc khiến Mộ Dung gia vạn phần khuất nhục.

Không ngờ Diệp Phong vừa ra mặt là tình thế nghịch chuyển. Những nhục nhã mà u Dương Vị Minh dành cho Mộ Dung gia được gã trả lại từng chút lại. Nhìn gương mặt u Dương Vị Minh méo mó vì phẫn nộ, ngay cả thái thượng trưởng lão cũng cười ha hả. Diệp Phong lấy gậy ông đập lưng ông thật khiến người ta hả dạ.

“Thanh niên...Quá huênh hoang không phải việc gì tốt lành.” Trong đám đông, một bóng đen vút lên, là một võ tôn.

Hắn vỗ mạnh lên không, thổ hắc sắc năng lượng chùy cực lớn giáng vào Mộ Dung Càn trên đài cao. Xuất thủ xong, hắn không quan tâm đến kết quả, lắc mình như chớp hướng đến Diệp Phong.

366. Chương 366 : Để Lại Tính Mạng

Võ tôn ẩn tàng trong đám đông xuất thủ thập phần đột ngột, công kích chỉ trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch.

Quỷ Vô Cực và thái thượng trưởng lão đồng thời hô thảm không ổn. Quỷ Vô Cực bị u Dương Vị Minh cầm chân, không thể cứu viện kịp thời, thái thượng trưởng lão lo cho Mộ Dung Càn nên xuất thủ chặn lại công kích của đối phương. Muốn cứu viện Diệp Phong cũng muộn rồi.

“Vô sỉ!” Thái thượng trưởng lão nhìn rõ người xuất thủ, giận đến mày rung rung, lắc mình vỗ vào lưng đối phương.

Mục đích của đối phương là Diệp Phong, công kích Mộ Dung Càn cũng chỉ nhằm cầm chân thái thượng trưởng lão, trở ngại ông ta một chút. Thân hình người này như điện, thoáng sau đã đến trước mặt Diệp Phong.

“Băng sơn phá diệt oanh!” Thiên địa chi lực bàng bạc tụ lại trong khoảnh khắc trên quyền đầu của võ tôn đánh lên, khí thế ngàn cân ép vào Diệp Phong. Khán giả đứng xa đài cũng cảm nhận được đại lực, đều kinh hãi thất sắc.

“Tử Thanh! Tránh đi!” Diệp Phong mặc kệ tất cả, tay xuất ra nhu lực đẩy Mộ Dung Tử Thanh trong lòng ra, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đưa cô khỏi lôi đài.

Tiếp đó, thổ nguyên chi lực trùn lên gã. Chúng nhân chỉ nhìn rõ trên lôi đài tựa hồ có quang mang tử kim sắc lóe lên, công kích rợp trời giáng trúng Diệp Phong.

Ầm! Tiếng nổ vang trời vọng mãi, đá trên lôi đài vỡ vụn rồi sụp xuống, đá vụn và bụi cát mù mịt, lôi đài hóa thành một đồng đồ nát.

Kẻ đó đắc thủ thì không dừng lại, hút u Dương Bất Tu đến bên mình, kẹp vào nách rồi lách đi, tránh khỏi thái thượng trưởng lão truy kích.

Mộ Dung Tử Thanh thấy gã chìm trong màn oanh kích, sắc mặt trắng nhợt đi, thân thể mềm nhũn không đứng lên được.

“u Dương Vô Quốc, đồ thất phu vô sỉ.” Thái thượng trưởng lão râu tóc dựng đứng. Diệp Phong coi như đã thành nữ tể của Mộ Dung gia, giờ ông ta trở mặt nhìn gã bị giết thì sao không giận cho được. Một đòn của

hắn cơ hồ thi triển bát thành uy năng của tam giai võ tôn, dù tu vi của Diệp Phong cao hơn nữa cũng khó lòng thoát được.

u Dương Võ Quốc - võ tôn khác của u Dương gia đồng thời là trưởng tộc đang đứng trên không, lạnh lùng nhìn u Dương Bất Tu thoi thóp trong tay: “Kẻ dám sỉ nhục người u Dương gia, ta để hắn chết thông khoái như thế là tiện nghi lắm rồi.”

“Người đường đường là võ tôn mà lại dùng thủ đoạn đánh lén một hậu bối, thật không biết xấu hổ.”

“Giết một tiểu tử, lão phu đánh lén hay không có khác gì nhau?” u Dương Võ Quốc ngạo nghễ, vốn với thân phận của hắn không nên gây ra việc mất danh dự như thế.

Nhưng thực lực và tiềm lực Diệp Phong thể hiện ra thái quá kinh nhân, giờ Mộ Dung gia vì có gã mà thêm một võ tôn, âu Dương Võ Quốc ẩn mình cũng không nên được nữa, nếu còn không xuất thủ e rằng sau này không còn cơ hội giết gã nữa. Một khi gã hoàn toàn trưởng thành, tuyệt đối là mối họa tâm phúc cho u Dương gia, nên hắn không hề do dự gì ra tay ngay.

“Lão tặc, ngươi nói cái gì.” Trong đồng đồ nát của lời dài vang lên tiếng quát đầy khí thế của Diệp Phong: “Lão thất phu ngươi cũng xứng giết được ta sao?”

Xoạt. Diệp Phong từ trong đồng đồ nát lao lên, đáp xuống đất, trừ y phục hơi tã thì thân thể gã không có dấu hiệu thụ thương. Trong tích tắc công kích tới đích, gã lập tức thi triển Thần thông biến, thực lực trở nên gần như ngang với võ tôn, nên mới thoát được. Bằng không dù nhục thân của gã có mạnh hơn nữa thì dù không mất mạng trong tay u Dương Võ Quốc cũng sẽ trọng thương.

Trước khi lao ra khỏi đồng đồ nát, gã đã thu lại Thần thông biến nên không ai phát giác.

“Không...Không thể nào.” u Dương Võ Quốc kinh hãi. Hắn tự xuất thủ nên biết rõ uy năng thế nào. Dù là diên phong võ tông cũng khó lòng giữ được tính mạng, thiếu niên này tối đa chỉ có thực lực sơ giai võ tông, sao lại ung dung tiếp được công kích của võ tôn?

“Diệp Phong.” Mộ Dung Tử Thanh lao tới, nước mắt kinh hãi tuôn tràn.

Quý Vô Cực cũng thầm thở phào, vốn y không tin với thực lực của Diệp Phong lại dễ dàng mất mạng trong tay đối phương. Lúc trước gã cũng dùng thực lực đấu với y mà bất bại.

Thái thượng trưởng lão vừa kinh ngạc vừa mừng, đứng chặn giữa gã và u Dương Võ Quốc, đề phòng đối phương hạ độc thủ.

Sắc mặt u Dương Võ Quốc vốn lạnh lùng biến thành cực kỳ khó coi, không ngờ một đòn toàn lực lại không làm gì được thiếu niên đó, lẽ nào trên mình gã có hộ thân linh khí? Lai lịch của gã thế nào? Dù sao gã là viên đá cản đường u Dương gia thôn tính Mộ Dung gia, nhất định phải trừ đi.

Bất quá khi nhìn u Dương Vị Minh lép vế trước Quý Vô Cực rồi nhìn thái thượng trưởng lão đang sẵn sàng thì biết cơ hội giết Diệp Phong đã qua, đành tức giận hừ lên: “Việc hôm nay, âu Dương gia chơi đến cùng với các ngươi. Nhị tôn lão, chúng ta đi.”

u Dương Vị Minh thấy cháu trai đã được cứu lại, không còn ham chiến nữa, bức lùi Quý Vô Cực rồi thì quay lại bên u Dương Võ Quốc.

“Sẵn sàng phụng bồi!” Có Quý Vô Cực, thực lực Mộ Dung gia không kém gì u Dương gia, thái thượng trưởng lão có vốn nên lạnh lùng đáp.

“Muốn đi hả, đã hỏi ta chưa?” Diệp Phong ngang nhiên bước lên, giận dữ nhìn lên không. Đối phương ban nãy muốn giết gã, nếu không vì gã biết Thần thông biến, ít nhất bây giờ đã trọng thương. Với địch nhân muốn lấy mạng mình, gã không bao giờ khách khí.

“Hừ, ngươi mà cũng định ngăn cản bọn ta?” u Dương Võ Quốc cười khinh miệt: “Lão phu cho ngươi cơ hội, xem ngươi giỏi được trò gì.”

Lúc trước hắn đánh lén mà không giết được gã, cảm giác mất hết mặt mũi, giờ gã đứng ra, hắn tất nhiên muốn nhân cơ hội vặn hỏi lại. Nếu nhân đó trừ diệt gã luôn càng tốt. Đối phương chỉ có hai võ tôn thực lực tương đương, bọn hắn muốn đi lúc nào chẳng được.

Diệp Phong lắc tay, lấy Tru Thần cung ra, kim nguyên năng lượng lẳng lẽ nhang chóng ngưng tụ thành hình!

“Thuần sát tiên!”

Kim quang xẹt ra, bản năng của u Dương Vô Quốc cảm giác được nguy hiểm, theo ý thức ngưng tụ một tầng thổ nguyên năng lượng thuần.

Chát! Thổ nguyên thuần bị xuyên thấu, ầu Dương Vô Quốc thủng một lỗ giữa lòng tay. Thương thể tuy không nặng nhưng chấn động trong lòng hấn không lời nào tả được. Hấn đường đường là tam giai võ tôn lại bị thương trong tay một thiếu niên, nếu không tự thân trải nghiệm, dù thể nào hấn cũng không tin.

Trong khoảnh khắc ngẩn ra, lại một đạo kim quang lóe lên.

“Ảo ảnh tiên!” Diệp Phong không đợi đối phương phản ứng, lại bắn ra một tên.

u Dương Vô Quốc luống cuống, không dám ngạnh tiếp, cũng may mũi tên không quá nhanh, lão nghiêng người định tránh đi.

“A!” u Dương Bất Tu trong tay hấn đột nhiên gào lên thê thảm, phảng phất dùng chút khí lực sau chót. Tâm tạng hấn đổ máu, đoạn khí lập tức.

“Tu nhi!” u Dương Vị Minh đau xé lòng, gầm lên nát dạ.

Hóa ra công kích u Dương Vô Quốc là hư tiên, còn thực tiên nhắm vào u Dương Bất Tu. Vốn u Dương Vô Quốc đời nào để gã dễ dàng đắc thủ như vậy, nhưng sau khi thụ thương khiến hấn tâm hoảng ý loạn, không nhận ra mũi tên của gã có huyền cơ, thành thử u Dương Bất Tu mới mất mạng.

“Hay, người hay lắm.” u Dương Vô Quốc nói từng chữ: “Giết người trong tay lão phu, người là kẻ đầu tiên. Lão phu nhất định khiến người hối hận.”

“Tính mạng hai lão quỷ các người, tạm gửi lại. Món nợ giữa chúng ta sẽ có ngày được thanh toán.” Diệp Phong coi như không thấy lời uy hiếp của đối phương, lạnh giọng nói: “Bất quá những kẻ khinh miệt Tử Thanh lúc này đều phải để mạng lại. u Dương Bất Tu là đầu tiên.”

“Quỷ lão!” Diệp Phong lạnh giọng quát.

Quỷ Vô Cực cười lạnh tàn khốc, thân hình như quỷ mị lướt qua đám đông.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Ác hán đầu trọc, tên lùn và ba kẻ gây loạn tướng mạo xấu xa bị Quỷ Vô Cực phong tỏa khí hải trong nháy mắt, ném đến dưới chân Diệp Phong.

Nhìn nụ cười như ác ma của Diệp Phong, cả năm cùng rùng mình: “Tha mạng. Diệp công tử tha mạng.”

“Tha mạng? Ban nầy các người không phải ngông nghênh lắm sao?” Gã lạnh giọng: “Tử Thanh, những tên này giao cho muội xử lý.”

Mộ Dung Tử Thanh cười yêu kiều đoạn lạnh lùng: “Không cần phiền hà làm gì, giết hết là xong.”

“Ừ, toàn bộ giết sạch...Không hiểu u Dương gia có ý kiến gì không?” Diệp Phong nhìn lên thình không với vẻ đùa cợt.

u Dương Vị Minh đau lòng vì tôn nhi thảm tử, mục quang nhìn Diệp Phong chằm chằm như muốn nuốt sống, những việc khác, lão không để tâm. u Dương Vô Quốc giật mình, thâm hô không ổn.

Xú tiểu tử gian trá. Lời Diệp Phong xem có vẻ thị uy, thật ra đẩy u Dương Vô Quốc vào lựa chọn khó khăn.

Năm người này mới là võ sư, không phải tộc nhân u Dương gia, ầu Dương Vô Quốc hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của chúng. Nhưng ý nghĩ này giữ trong lòng không sao, bộc lộ ra sẽ khiến mọi thể lực phụ thuộc sẽ thất vọng ly tâm. Việc này vốn do u Dương gia sắp đặt, các thể lực phụ thuộc chỉ tiến hành theo, giờ tình thế bất lợi, ầu Dương gia lại phải mông mà đi, nói thể nào cũng không bảo chữa được.

Nếu cứu năm người này phải bạo phát chính diện xung đột với hai võ tôn của đối phương. Về thực lực, hai võ tôn u Dương gia không sợ Quỷ Vô Cực và thái thượng trưởng lão, dù không cứu được người nhưng chí ít cũng thể hiện thái độ tích cực, thế là đủ rồi.

Nhưng u Dương Vô Quốc liếc Diệp Phong cầm Tru Thần cung, uy phong lẫm lẫm đứng dưới đất, lập tức cảm thấy e dè vô cùng.

367. Chương 367 : Cú Trở Giáo Trí Mạng

Hiện giờ chúng đang ở trên đất của Mộ Dung gia, âu Dương gia không điều động cao thủ đến mai phục nên luận thực lực, mộ Dung gia chiếm ưu thế thấy rõ. Có điều không có những gì Diệp Phong nói, âu Dương Vô Quốc nhất định không hề do dự cứu người ngay. Võ tôn không chỉ có ưu thế phi hành mà có thể khống chế thiên địa năng lượng, võ công thông thường không uy hiếp được họ.

Dù cứu được người hay không, ít nhất u Dương Vô Quốc và u Dương Vị Minh không dám mạo hiểm.

Lĩnh giáo Tru Thần cung rồi, hẳn biết Diệp Phong với cây cung này có năng lực trọng thương hoặc giết chết hẳn. Nếu gã nhân lúc bốn võ tôn giao chiến mà tập kích thì hai võ tôn u Dương gia đứng trước nguy cơ mất mạng.

Mạo hiểm để cứu mấy tiểu lâu la của các thế lực phụ thuộc, mỗi làm ăn này không bao giờ u Dương Vô Quốc chọn.

Các thế lực bên dưới thấy lão không động lòng, đều thảm lạnh buốt cõi lòng.

“Đồ nhi! Công tử không thể giết Đồ nhi.” Trong đám đông, đầu não một thế lực đột nhiên lao ra. Trong năm người bị Quỷ lão bắt có huyết mạch duy nhất của hắn.

Hai cha con đều xấu xí như nhau, nên Diệp Phong không cần phí công cũng nhận ra nhi tử của người lao lên.

“Người muốn ta không giết là ta không giết sao?” Diệp Phong hừ lạnh.

Hắn cực kỳ hối hận, chỉ biết cầu xin: “Diệp công tử, chỉ cần công tử tha cho tiểu nhi, nhạc mẫu nguyện ý trả bất kỳ giá nào.”

Gã động tâm niệm, biết đó là cơ hội không có nhiều, liền đi đến quyết đoán.

“Ta chỉ biết sự tình lần này do u Dương gia gây ra, muốn bồi tội cũng phải người u Dương gia ra mặt mới được.” Gã lạnh nhạt thốt: “Nếu u Dương gia chịu lấy một võ tông để trao đổi thì ta sẽ cân nhắc thả con người.”

Người đó sững lại, rồi nhìn u Dương Vô Quốc ở trên không với ánh mắt đầy kỳ vọng. Theo hắn, nhi tử đã vì u Dương gia mà gặp họa sát thân, âu Dương gia giao một võ tông ra là việc thiên kinh địa nghĩa. Đằng nào u Dương gia không thiếu võ tông, thiếu một người cũng ảnh hưởng đến thực lực. Còn hắn chỉ có một nhi tử.

Sắc mặt u Dương Vô Quốc ngày càng khó coi. Từ đáy lòng mà nói, lấy một võ tông đổi lấy lòng thành của thế lực phụ thuộc là hợp lý. Mỗi thế lực đó đều có mấy võ tông cường giả, mỗi làm ăn này lãi chắc.

Có điều trước mặt ngàn này người mà hắn đáp ứng thì khác nào u Dương gia chịu khuất phục. Danh dự của u Dương gia sẽ bị dả kích nghiêm trọng, hơn nữa việc này mà đồn ra, các thế lực phụ thuộc cố nhiên cảm ân cảm đức nhưng còn trong tộc? Chọn một võ tông trong tộc đi chịu chết tất nhiên sẽ khiến mọi thành viên trong gia tộc sẽ hoảng sợ và bất an. Nếu vì thế mà nội bộ u Dương gia tộc bạo phát mâu thuẫn thì mất nhiều hơn được.

Cân nhắc lợi hại, âu Dương Vô Quốc sau cùng vẫn lắc đầu. Sức mạnh trong tộc mới là căn bản của u Dương thị, không thể động đến.

“Muốn u Dương gia giao người thì đừng mơ. Điều kiện khác thì u Dương gia nhất định nghĩa bất dung từ, toàn lực gánh vác.” Lùi một bước là cực hạn của u Dương gia, coi như đã thiệt đầu thiệt đĩa.

“Điều kiện khác?” Gã nhạo báng: “Ta cần một nửa cơ nghiệp u Dương gia, người chịu không?”

“Người bức người quá mức.” u Dương Vô Quốc giận đến thổ huyết.

“Hừ, không đành thì một võ tông, không khác được.” Diệp Phong nói đoạn, ra vẻ không muốn đàm phán nữa.

“u Dương tộc trưởng! Chính các vị chọn Đồ nhi lên đài, giờ nó có chuyện, các vị không thể tự thủ bàng quan.” Giọng người này thoảng nét giận, đứa con duy nhất của hắn, lẽ nào trong mắt u Dương gia lại không bằng một nhất giai võ tông? Còn hắn thì trong mắt u Dương gia sẽ đáng gì?

Không chỉ hắn nghĩ vậy, thủ lĩnh các thế lực khác cũng có suy nghĩ tương tự. u Dương gia thật ra coi những thế lực phụ thuộc là cái gì? Nếu lâu la bình thường đã đành, nhưng người kế thừa một bang lại không đáng cho u Dương gia giao một võ tông ra

Tâm tình này lan rộng toàn trường, tuy trong thời gian ngắn không ảnh hưởng đến sự thống trị của u Dương gia nhưng các thế lực đó đều giới bị trong lòng thì không thể tận tâm tận lực phục vụ u Dương gia như trước nữa...

u Dương Vô Quốc tuy biết hậu quả nhưng cũng vô năng. Bất quá hắn tin rằng chỉ cần u Dương gia tiếp tục mạnh lên, ẩn hoạn gì rồi cũng dẹp yên.

Trong nháy mắt, diệp Phong đã giết bốn người kia, ác hán đầu trọc đáng ghét nhất bị gã bóp nát khớp xương xong mới chết. Chỉ còn lại “Đồ nhi”.

“Nhạc bang chủ phải không? Thời gian ta đợi được không nhiều đâu.” Gã nhắc người đó lên, làm động tác động thủ.

“Chậm đã.” Nhạc bang chủ gọi, hắn quỳ phịch xuống cầu xin u Dương Vô Quốc: “u Dương tộc trưởng, nhạc mỗ cầu xin ông, giúp mỗ cứu Đồ nhi.”

Lần này cả Diệp Phong cũng động dung. Đường đường ngũ giai võ tông lại quỳ sụp trước mặt người khác, xem ra hắn rất coi trọng đứa con này.

u Dương Vô Quốc giận run người, biết rõ là kẻ của đối phương mà không thể lật tẩy, quả thật bức mình, thở dài: “Lão phu vô năng.”

Ầm! Nhạc bang chủ giận run người, năng lượng quanh mình quét ra, đứng phất dậy.

“u Dương gia chó chết! u Dương Vô Quốc khốn kiếp, các ngươi liên lụy Đồ nhi chết uống, sơn Nhạc bang của lão tử từ hôm nay nhất đao lưỡng đoạn với các ngươi.” Đoạn hắn hầm hầm nhìn Diệp Phong, lạnh giọng: “Nếu các hạ chịu tha cho Đồ nhi, nhạc mỗ tình nguyện cống hiến toàn bộ tài phú của Sơn Nhạc bang, sau này sẽ nghe theo sai khiến, không nói hai lời.”

“Bằng không dù liều mình cá chết lưới rách, ta cũng không tha cho ngươi. Người dám giết Đồ nhi, nhạc mỗ nhất định bắt ngươi đền mạng.”

Diệp Phong nhướng mày: “Cá chết lưới rách? E rằng ngươi không có thực lực đó.”

Chưa dứt lời, tấn tạt thuật quán thể, kim quang rực lên, thân hình gã xẹt đi.

Chát, chát. Nhạc bang chủ nghênh chiến, hai bóng người đan nhau dưới đất, nháy mắt sau vang lên hai tiếng động đùng đục rồi tắt ngóm.

Tay phải Diệp Phong sẵn sàng Linh tê nhất chỉ kề vào trán đối phương. Ngọn quyền của đối phương ấn lên ngực gã nhưng gã không hề tổn thương, phảng phất hắn chưa hề dốc toàn lực.

Nhạc bang chủ chết cả cõi lòng, cảm thụ được kim nguyên lực tụ trên đầu ngón tay đối phương đáng sợ và sắc bén thế nào. Dấu hiệu nguy hiểm do cảm tri mang lại đủ chứng minh Diệp Phong muốn giết hắn dễ như trở bàn tay. Một đòn toàn lực của hắn trúng đích mà đối phương không mấy may ảnh hưởng, thực lực chênh nhau khiến hắn không dấy nổi chiến ý.

“Nhạc mỗ không có gì để nói, động thủ đi.” Y nhắm mắt lại đợi chết.

“Ha ha! Mỗ kính các hạ là hán tử nên không giết. Ban này các hạ mắng u Dương thất phu thật thống khoái, trút giận cho Tử Thanh, tính mạng con trai các hạ...”

“Người chịu tha cho Đồ nhi?” Nhạc bang chủ run giọng.

“Tha cho hần không khó. Đáp ứng ba điều kiện của ta.” Diệp Phong giơ ngón tay lên nói: “Thứ nhất, nhi tử của ngươi phải dập đầu xin lỗi Tử Thanh vì những hành vi đã làm. Thứ hai, sau này Sơn Nhạc bang không được kết minh với u Dương gia, gây bất lợi cho Mộ Dung gia nữa. Thứ ba...Các hạ đứng trước mặt mỗ mắng u Dương lão thất phu. Mỗ sẽ không giết con trai các hạ.”

“Được, được. Không thành vấn đề.” Nhạc bang chủ hoan hỉ phát cuồng, điều kiện gã đưa ra không có gì quá đáng. Hần và u Dương gia nhất đao lưỡng đoạn, tất nhiên không cùng chung đối phó Mộ Dung gia nữa. Ba này hần đã mắng u Dương Vô Quốc một lần, ngại gì không thêm lần nữa, còn bảo Đồ nhi dập đầu xin lỗi, so với mất mạng thì có đáng gì. Hà huống Đồ nhi đắc tội Mộ Dung Tử Thanh trước, bồi tội là đương nhiên.

“u Dương Vô Quốc! Ngươi là lão thất phu vô tình vô nghĩa, vô sỉ ti tiện. Sơn Nhạc bang sau này sẽ theo Mộ Dung thế gia, không còn liên hệ gì với u Dương gia rắm chó của ngươi.” Tuy Diệp Phong không bảo Sơn Nhạc bang về theo Mộ Dung gia nhưng Nhạc bang chủ không ngốc, đã trở mặt với u Dương gia mà không tìm được chỗ dựa chắc chắn thì đừng mong đứng chân ở Bộ châu nữa.

Hần đã thấy tận mắt khả năng của Diệp Phong, cộng thêm hiện tại Mộ Dung gia có hai võ tôn, không biết chọn thế nào thì nên dập đầu vào tường.

Trên đài cao, mộ Dung Càn nở hoa trong lòng. Sơn Nhạc bang tuy thực lực không cao nhưng quay mũi dáo lại cũng là một đòn đả kích nặng nề cho u Dương gia. Vốn phạm vi thế lực của Mộ Dung gia bị u Dương gia đàn áp chỉ còn lại một phần năm trước kia, hơn nữa các thế lực nằm ngoài bị u Dương gia dàn xếp thành một mạng lưới bao vây khổng lồ quanh Mộ Dung gia. Sơn Nhạc bang là một mắt xích trọng yếu trong mạng lưới đó.

Giờ Sơn Nhạc bang quay mũi dáo, mộ Dung gia không còn bị cô lập nữa, hai thế lực gần đó cơ hồ bị chia cắt, lúc nào cũng có thể bị hai thế lực lớn hơn uy hiếp. Có thể nói một khi Mộ Dung gia quyết định khuếch trương lại thì địa bàn mà Sơn Nhạc bang chiếm cứ là nhân tố quan trọng nhất.

“Tử Thanh! Con chọn được cho Mộ Dung gia một nữ tể rất khá.” Mộ Dung Càn cảm khái, lúc trước ông ta nhận ra gã bất phàm nhưng không ngờ gã phát triển đến mức này. Thật sự chỉ có hai từ yêu nghiệt để hình dung.

u Dương Vô Quốc trên không, mặt đổi sắc liên tục, âm trầm đến cực điểm.

Rõ ràng Diệp Phong muốn giết con trai ngươi, liên quan gì đến u Dương gia, dù bản tộc không giúp ngươi nhưng không đến nỗi coi như cừu nhân chứ?

Đối phương chỉ không giết con trai ngươi mà sao ngươi coi như đại ân nhân không bằng. Mẹ nó chứ, đúng là ti tiện.

Hần không nghĩ rằng u Dương gia là minh hữu của Sơn Nhạc bang nhưng lại khiến coi trai đầu nào sa vào họa sát thân mà vẫn tự thủ bàng quan, quả thật không có hậu đạo. Còn Diệp Phong là địch nhân lại khoan hồng đại lượng tha cho, đối phương tất nhiên cảm kích bất tận. Có những lúc sự tình khó hiểu và kỳ diệu như thế

368. Chương 368 : Trút Giận Cho Tử Thanh

“Chúng ta đi.” u Dương Vô Quốc không ở lại, hừ lên giận dữ rồi phất tay áo đằng không lao đi.

u Dương Vị Minh tuy không muốn tí nào nhưng có thái thượng trưởng lão và Quỷ Vô Cực tại trường, lão không cách nào lấy mạng Diệp Phong được, đành nhìn gã đầy oán độc rồi ôm hận mà đi.

Những thế lực dựa vào u Dương gia ở dưới đài đã nhận ra, tránh bị Mộ Dung gia tính sổ thì đều lén rút khỏi Mộ Dung thành.

Lần tỷ võ chiêu thân này của Mộ Dung gia tuy không thể coi là kết thúc viên mãn nhưng kết quả sau cùng ai cũng vui vẻ. Mộ Dung gia không chỉ có viện thủ là tam giai võ tôn mà giải quyết xong xuôi thân sự của Mộ Dung Tử Thanh, danh dự không hề bị tổn hại.

Ai cũng đã thấy thực lực của gã, thiếu niên như thế bất kỳ thế lực nào cũng không tiếc công sức lôi kéo về. Không cần biết hôn ước mà u Dương Bất Tu nói ra có thật hay không, dù có thật thì không ai thấy lựa chọn của Mộ Dung gia có vấn đề gì. Thực lực mới là căn bản để quyết định tất cả.

Thực lực và tiềm lực của Diệp Phong vượt xa u Dương Bất Tu, bối cảnh cũng không kém hơn, mộ Dung Tử Thanh hiển nhiên chung tình với gã. Về tình hay lý, mộ Dung gia đều không có lý do bỏ gã để chọn u Dương Bất Tu, thành ra màn hài kịch u Dương gia bày ra trở thành lấy đá chọi vào chân mình, tự làm tự chịu.

OOo

“Diệp công tử, tộc trưởng đại nhân và thái thượng trưởng lão mời hai vị vào nội sảnh một chuyện.” Tỷ võ chiêu thân hạ màn, mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão vội tiễn con cháu thế gia mời đến lúc trước, mãi lúc trời tối mới phải người đến mời Diệp Phong và Quỷ Vô Cực.

“Được, xin dẫn đường.” Diệp Phong gật đầu.

“Muội cũng muốn đi.” Mộ Dung Tử Thanh kéo vai gã, đẳng nào quan hệ giữa hai người cũng đã phơi bày, cô không cần phải hổ thẹn để che che giấu giấu nữa. Đã lâu mới trùng phùng, cô không muốn rời gã dù một khắc.

“Đại tiểu thư muốn đi cùng cũng không vấn đề.” Người mời đáp.

“Xem ra đại điều thư, bình thường ở trong tộc chắc hưng hân lắm khiến họ đều sợ hãi.” Diệp Phong trêu.

“Đâu có, y nhất gan liên quan gì đến muội.” Mộ Dung Tử Thanh nũng nịu đoạn trừng mắt hỏi: “Người nói đi, bình thường ta hưng hăng với các người lắm hả?”

“A...Đại tiểu thư vẫn ôn nhã điềm tĩnh, không hề hưng hân.” Người đó toát mồ hôi lạnh, thận trọng đáp.

Diệp Phong cười ha hả, véo mũi cô trêu: “Muội mà ôn nhã điềm tĩnh thì không phải Tử Thanh ta quen.”

“Đáng ghét, người ta đâu có dữ dằn gì.”

Phủ đệ của Mộ Dung thế gia cực lớn, ba người đi hơn mười phút mới tới một gian đại sảnh bày biện rất tinh tế. Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão cho người hầu lui hết, hai bên chia ra chủ khách ngồi xuống, mộ Dung Tử Thanh do dự một lúc rồi ngồi cạnh Diệp Phong như con chim nhỏ ngoan ngoãn.

“Ha ha, con gái lớn có tình lang là không cần cha nữa.” Mộ Dung Càn không vào chính đề mà trêu chọc.

Mộ Dung Tử Thanh đỏ mặt, lườm phụ thân.

“Mộ Dung tộc trưởng mời bọn mỗ đến đây có gì muốn nói?” Diệp Phong biết rõ, đối phương vội mời mình, tuyệt đối không phải chuyện giữa gã và Tử Thanh.

“Chắc Diệp công tử cũng đã thấy tình thế của Mộ Dung gia. Trước khi vào chính đề, bản tộc trưởng mạo muội hỏi một câu, vị tôn giả đại nhân này có quan hệ gì với Diệp công tử?” Thái thượng trưởng lão nhìn gã, sau rút dòn ánh mắt lên mình Quỷ Vô Cực.

Với ông ta, tuy Diệp Phong tiềm lực vô cùng nhưng trong tình thế này, thật sự giúp được Mộ Dung gia là võ tôn Quỷ Vô Cực.

Tuy nhận ra quan hệ giữa gã và Quỷ Vô Cực không tệ nhưng không có nghĩa là y sẽ vì chuyện gã trở thành nữ tể Mộ Dung gia mà vô điều kiện trợ giúp họ qua được ải này. Võ tôn cường giả đâu phải cứ tùy tiện tiền là mời được.

“Quý lão coi thể coi là bằng hữu của mỗ, hai chúng tôi vừa gặp đã hợp nhau. Quý lão muốn tìm cơ hội đột phá nên tạm thời theo mỗ, nếu thái thượng trưởng lão có gì muốn nói, cứ nói thẳng ra.”

Quý Vô Cực tỏ vẻ cảm kích, Diệp Phong nói thể rõ ràng là giữ danh dự cho y. Bằng không đường đường võ tôn mà phải nói ra là mình chỉ đóng vai người hầu, dù thực lực của Diệp Phong kinh nhân đến đâu, y cũng vẫn bị người đời cười nhạo.

Thái thượng trưởng lão tỏ vẻ hoan hỉ, tuy chưa rõ Quý Vô Cực lai lịch thế nào nhưng lời Diệp Phong đã nói rõ ràng Quý Vô Cực là hậu thuẫn kiên định nhất của gã. Mộ Dung gia lôi kéo được gã, cũng có nghĩa là lôi kéo được Quý Vô Cực.

“VẬY...Diệp Phong! Ta gọi thẳng tên cậu nhé.” Đến lượt Mộ Dung Càn lên tiếng, thắt chặt quan hệ với gã từ xưng hô đã: “Không hiểu cậu nghĩ thế nào về ân oán giữa Mộ Dung gia và u Dương gia.”

“Mộ Dung tộc trưởng không cần vòng vo thăm dò nữa.” Gã cười nhạt: “u Dương gia mấy lần định gây bất lợi cho Tử Thanh nên đều đáng chết.”

Mặt gã lạnh lại: “Mộ Dung thế gia dù gì cũng là gia tộc của Tử Thanh, tuy các vị bức bách muội ấy cử hành tỷ võ chiêu thân khiến mỡ thập phần bất mãn, nhưng nếu Mộ Dung gia thật sự có nguy cơ, diệp mỡ tuyệt không tự thủ bàng quan.”

Thái thượng trưởng lão và Mộ Dung Càn cười cười ngượng ngùng, nếu sớm biết gã mang theo một võ tôn đến phó ước, hà tất phải bày ra tỷ võ chiêu thân để tìm viện thủ làm gì? Nhưng việc đã rồi, chút rắc rối trong lòng gã không dễ gì tan ngay.

Dù gã nể mặt Tử Thanh sẽ giúp Mộ Dung gia ở mức nhất định, nhưng quan trọng là khiến Quý Vô Cực tọa trấn Mộ Dung gia, buộc u Dương gia không dám khinh cử vọng động.

“Tỷ võ chiêu thân, việc đó đúng là Mộ Dung Càn này không giữ được lời hứa, mong cậu thứ lỗi.” Mộ Dung Càn hạ giọng xin lỗi.

“Diệp Phong...Cha muội cũng bị bức đến bất đắc dĩ.” Tử Thanh khẽ lắc tay gã. Nếu không có Mộ Dung Càn chống lại áp lực trong tộc, e rằng cô không bị gả cho u Dương Bất Tu thì cũng đã kết thân với công tử của thế lực khác, chứ không đợi được đến ngày gã xuất hiện.

“Được rồi. Mộ Dung tộc trưởng không cần như vậy, chỉ là mỡ muốn nhắc nhở Mộ Dung gia: Mỡ có thể hiểu việc các vị làm thế vì nguy cơ của gia tộc, nhưng vạn lần không được lấy Tử Thanh ra một lần nữa...Bằng không mỡ không nhúng tay vào bất kỳ việc gì của Mộ Dung gia.” Diệp Phong nói rất cứng rắn.

“Diệp Phong, tử Thanh dù gì cũng là người Mộ Dung gia. Người có tình cảm với nó, nói vậy không thấy quá đáng sao?” Thái thượng trưởng lão không nén được nữa, việc tỷ võ chiêu thân vốn do ông ta cực lực chủ trương, giờ Mộ Dung Càn nhận trách nhiệm một mình nhưng lời gã nói nghe kiểu gì cũng như nhắm vào ông ta.

Nếu không vì e ngại tính trọng yếu của gã với Mộ Dung gia chắc ông ta đã lửa giận ngút trời. Ông ta quả có hối hận đã cử hành tỷ võ chiêu thân nhưng từ đáy lòng không thấy mình có gì sai. Mọi thứ ông ta làm đều vì sinh tồn của Mộ Dung gia, không hề có lòng riêng tư. Về điểm, ông ta không thẹn với lòng.

“Quá đáng sao? Mỡ không thấy thế.” Gã cười lạnh: “Nếu không vì lý do có thể tha thứ được là thái thượng trưởng lão không cố ý bức ép Tử Thanh, mà vì cả Mộ Dung gia thì Diệp Phong mỡ là người đầu tiên không tha cho ông.”

“Tiểu tử đúng là quá cuồng vọng.” Thái thượng trưởng lão vỗ bàn đứng lên. Dù gã xuất chúng thế nào cũng không đủ tư cách giáo huấn võ tôn như ông ta.

“Mỡ cuồng vọng thì sao?” Gã lạnh lùng: “Mỡ có tư cách đó...Mỡ có đủ thực lực bảo vệ Tử Thanh, thậm chí là bất kỳ tính mạng người nào trong Mộ Dung gia mà muội ấy muốn bảo vệ.”

“Thái thượng trưởng lão, ông thì không. Nên ông không có tư cách phùng mang trợn má với mỡ. Nếu ông cầu xin thì mỡ sẽ cân nhắc việc cho Quý lão giúp đỡ Mộ Dung gia đối phó u Dương gia, thế nào?”

“Đáng ghét thật, huênh hoang thật.” Thái thượng trưởng lão giận sôi máu, gương mặt tím tái vì giận, gân giọng rít: “Người cút ngay, mộ Dung gia tuyệt không chịu nhún trước tiểu tử cuồng vọng như người. Đừng tưởng có võ tôn chống lưng là muốn làm gì thì làm.”

Diệp Phong đột nhiên mỉm cười đắc sính, nhún vai nói: “Hiện tại...Thái thượng trưởng lão đã được ném mùi giống Tử Thanh bị bức ép lúc trước rồi nhỉ?”

“Hả?...” Thái thượng trưởng lão ngẩn ra, không hiểu ý gã.

“Lẽ nào không phải thế?” Diệp Phong tỏ vẻ trào lộng: “Ông là thái thượng trưởng lão, mang trọng trách với hưng suy của Mộ Dung gia, nhưng dựa vào đâu mà đòi Tử Thanh buông bỏ thứ muội ấy chờ đợi để tuân theo ý nguyện của ông? Ông luôn mồm bảo là vì đại nghĩa gia tộc nhưng đại nghĩa đó là cần phải đổi bằng tôn nghiêm và lý tưởng của tộc nhân hả?”

“Giờ mỡ có sức mạnh giúp Mộ Dung gia qua cơn nguy khốn, vậy thái thượng trưởng lão có chịu, vì giành lấy trợ giúp của mỡ, mà rũ bỏ danh giá tôn nghiêm của võ tôn để xu phụ mỡ chẳng? Ông không thể rũ bỏ tôn nghiêm vì gia tộc, dựa vào đây mà đòi Tử Thanh hi sinh vì gia tộc?” Diệp Phong lời lẽ sắc bén, ngữ khí lẫm liệt.

Thái thượng trưởng lão ngẩn người, lưng ưỡt dầm mồ hôi lạnh, nhất thời không biết nói gì. Hồi lâu sau, ông ta thở dài, phảng phất già đi nhiều: “Lẽ nào cách làm xưa nay của lão phu...Đều sai ư?”

“Lòng trung của thái thượng trưởng lão đối với Mộ Dung gia có trời đất chứng giám nhưng thủ đoạn và phương pháp không ổn.” Ngữ khí của gã hòa hoãn hẳn: “Nên dù ông phải với cả Mộ Dung gia song không phải với Tử Thanh! Mỡ không hi vọng việc này xảy ra một lần nữa, càng không hy vọng xảy ra với bất kỳ ai trong Mộ Dung gia.”

Mộ Dung Tử Thanh mắt lại ầng ậng nước. Cô đã hiểu vì sao gã có thái độ như vừa rồi, hóa ra vì muốn đòi lại chút công đạo cho những âm ức mà cô phải chịu lâu nay.

369. Chương 369 : Định Kế Vô Song Môn

“Diệp Phong, muội biết thái thượng trưởng lão một lòng lo cho Mộ Dung gia. Huynh đừng trách người nữa.” Thấy thái thượng trưởng lão cúi đầu hối hận, những âm ức chất chứa trong lòng Tử Thanh được rũ hết.

Có gì so được với niềm hạnh phúc sau bao lâu kiên trì chờ đợi lại được báo đáp? Lòng cô ấm áp, chứa chan cảm động, nhìn gã đầy thâm tình, tất cả không cần nói ra bằng lời.

“Khụ.” Mộ Dung Càn chen lời. Thái thượng trưởng lão là cây cột chống trời của Mộ Dung gia, nếu bị gã đá kích quá mức thì không ổn.

“Diệp Phong, dù thế nào hiện tại mục tiêu của Mộ Dung gia và cậu giống nhau, là đối phó u Dương gia. Không hiểu cậu nghĩ sau về việc này?” Mộ Dung Càn chuyển chủ đề.

“Chân chính uy hiếp đến Mộ Dung gia kỳ thật là hai võ tôn u Dương Vô Quốc và u Dương Vị Minh. Bất quá, tại hạ muốn hỏi tộc trưởng, mộ Dung gia định giải mối nguy nhất thời hay kiến lập cơ nghiệp truyền thừa cho hậu thế?” Diệp Phong vốn chỉ định giáo huấn sơ sơ thái thượng trưởng lão, nên nhanh chóng đi vào chính đề.

“Thế là thế nào?” Thái thượng trưởng lão rung động, hiển nhiên nghe ra vấn đề.

“Nếu chỉ giải mối nguy nhất thời thì đơn giản lắm. Giết u Dương Vô Quốc và u Dương Vị Minh, âu Dương gia tất nhiên không còn uy hiếp được Mộ Dung gia.” Diệp Phong thần nhiên: “Nhưng nếu kiến lập cơ nghiệp truyền thừa cho hậu thế thì Mộ Dung gia phải tự mạnh lên trước. Chỉ khi có thực lực khiến địch nhân không dám đối diện thì Mộ Dung thế gia mới mong liên tục cường thịnh.”

“Giết hai võ tôn không đơn giản như người nói.” Thái thượng trưởng lão cười khỏ: “Tuy giữa võ tôn với nhau có cách biệt nhưng chỉ cần không quá xa, lại quyết tâm bỏ chạy thì muốn giết được nào có dễ. Khi đã có thể khống chế thiên địa chi lực, cách biệt về tốc độ giữa đặc tính của ngũ hành nguyên lực cơ bản không tồn tại với võ tôn.”

“Nếu mỡ nói có thể, các vị tin sao?” Diệp Phong mỉm cười chắc chắn, ngữ khí bình đạm nhưng đầy chấn động.

Gã không nói khoác, nếu đồng thời tể xuất Cổ nguyên hoàn và Tru Thần cung, gã nắm chắc bảy phần giết được võ tôn cấp thấp, còn thêm cả thi triển Thần thông biến thì chắc trăm phần.

“Diệp Phong, người...Người đùa hả? Người có thể kích sát võ tôn?” Thái thượng trưởng lão và Mộ Dung Càn cảm giác cổ họng khô đắng, chật vật hỏi.

“Muội...Tin.” Mộ Dung Tử Thanh hơi ngẩn người rồi ánh mắt chuyển thành kiên định. Cô tin nam tử hấp dẫn mình có năng lực tạo ra kỳ tích. Lúc trước gã với thực lực sơ giai võ sư đã giết một võ tôn, giờ gã đạt đến võ tôn nên có kích sát võ tôn thì cô không hoài nghi gì. Nữ nhân nhiều khi cảm tính như vậy, nhưng trực giác đó thường lại tối chính xác.

“Lão phu tin.” Quỷ Vô Cực liếc Diệp Phong thăm nhử lúc đẩy với y, gã chưa dùng con bài tẩy. Gã thật ra còn giữ bao nhiêu bí mật? Xem ra y đã đi theo một thanh niên bất phàm.

Khóe môi gã hơi nhếch lên, thản nhiên nói: “Mộ Dung tộc trưởng và thái thượng trưởng lão không tin cũng không sao. Mỗ không định chỉ lấy sức mình ra giúp Mộ Dung gia giết hai võ tôn.”

“Cái gì! Ý công tử là gì?”

“Bất quá mỗ có thể giúp cho các vị một việc, khiến Mộ Dung gia thật sự mạnh lên, chí ít...Tại Nam chiêm Bộ châu, trừ Liệt Hỏa tông ra, không còn thế lực nào uy hiếp được các vị nữa.” Gã bổ sung.

Vì hai võ tôn mà bộc lộ mọi con bài tẩy thì gã không ngu xuẩn đến thế. u Dương gia không phải là mục đích thật sự của gã khi đến Bộ châu.

Tru Thần cung đã được gã sử dụng nhiều lần nên nhiều người biết, gã cũng không cần che giấu giấu nữa. Dù có cường giả nhận ra, gã cũng không lo lắng, phần lớn cường giả uy hiếp được gã đều nhận biết Vô Nguyên thánh lệnh, không đời nào mạo hiểm đắc tội thánh địa để cướp đoạt thần cung. Còn cường giả không biết thánh lệnh không đủ tư cách cướp thần khí khỏi tay gã.

Cổ nguyên hoàn, trừ hộ pháp Duệ Kim tông đã chết chỉ còn Bích Thủy cung chủ biết, với thân phận bà ta không đời nào đi kể khắp nơi. Thần thông biến, chỉ có Quỷ Vô Cực và Diêm Hắc La thấy qua, tin rằng họ cũng không tiết lộ.

Nên trừ phi có chuyện tất yếu, gã không muốn để lộ hai con bài tẩy.

“Thiếu hiệp có cách tăng cường thực lực cho Mộ Dung gia?” Mắt Mộ Dung Càn sáng lên, hỏi vội.

Nếu Mộ Dung gia đạt đến trình độ như gã nói, âu Dương gia tất nhiên không đáng gì.

“Trước hết, tai hạ tặng Mộ Dung gia một võ tôn.” Gã lắc tay, hai cáo lộ ngọc nhỏ xuất hiện.

“Giọt này là vạn niên linh ngọc dịch tinh thuần. u Dương tộc trưởng tựa hồ chưa phục dụng thiên niên linh ngọc dịch trong tộc, chắc định đợi khi đạt đến thất giai võ tôn mới mượn công hiệu của linh dịch để xung phá cảnh giới võ tôn. Hiệu quả của vạn niên linh ngọc dịch gấp trăm lần thiên niên linh ngọc, tộc trưởng dùng rồi, không đầy ba tháng có thể tấn thăng võ tôn, sau đó vẫn có thể tiếp tục tinh tiến.”

“Giọt này là vạn niên linh ngọc dịch đã pha còn một phần mười. Thái thượng trưởng lão từng phục dụng linh dịch trong tộc, nên có dùng tiếp vạn niên linh ngọc dịch thì hiệu quả cũng không cao. Giọt linh dịch này tuy không thể tẩy phạt tinh tủy giúp ông nhưng hút lấy tinh thuần linh lực trong đó có thể tăng thêm một cấp.”

Gã nói nhẹ tênh nhưng khiến đối phương chấn kinh. Cái gì hả? Vạn niên linh ngọc dịch, kỳ trân hiếm có chứ có đùa đâu. Nếu gã không nói sai, không lâu sau Mộ Dung gia sẽ xuất hiện trung giai võ tôn và một võ tôn mới tấn cấp. Hơn nữa võ tôn mới này có nhiều hy vọng tương lai sẽ tiến bộ lên trung giai, thậm chí cao giai.

Đó là chút lòng riêng tư của gã. Mộ Dung gia không thể cứ giữ cục diện thái thượng trưởng lão áp chế tộc trưởng. Mộ Dung Càn là người thân nhất của Tử Thanh, gã không hề nhỏ nhen với ông ta.

“Đây...Đúng là vạn...Vạn niên linh ngọc dịch?” Mộ Dung Càn run giọng, cơ hội tấn cấp võ tôn không ngờ lại dễ dàng xuất hiện như vậy

Khóe môi thái thượng trưởng rơi run run, không ngờ mình còn hy vọng tiến được một cấp.

“Diệp Phong, thiếu...Thiếu hiệp bảo lão phu phải nói sao, phần lễ này quá hậu.” Mộ Dung Càn kích động vô cùng.

“Đừng vội, tại hạ không bảo linh dịch này cho không.” Gã nháy mắt.

“Cậu định đổi lấy cái gì?” Mộ Dung Càn giật mình. Diệp Phong có ý đồ với Tử Thanh, hiện tại nữ nhi không thể không lấy gã, tất nhiên gã không lấy cô ra làm điều kiện. Mộ Dung gia còn bảo bối gì sánh được với vạn niên linh ngọc dịch, lẽ nào gã nhắm đến thiên niên linh trì?

Thiên niên linh trì là truyền thế chi bảo của Mộ Dung gia, mà mà đưa ra yêu cầu đó, ông ta nên đồng ý hay không? Mộ Dung Càn đâm ra khó xử.

“Tại hạ yêu cầu sau khi diệt u Dương gia, phạm vi thế lực của chúng thuộc về tại hạ.”

Những lời này nằm ngoài ý liệu của Mộ Dung Càn, phạm vi thế lực vốn có của u Dương gia không bao quát một phần địa bàn đã cướp của Mộ Dung gia. Yêu cầu này không hề quá đáng. Nếu không có gã, mộ Dung gia không biết còn bị bức đến mức nào.

“Điều kiện này lão phu chấp nhận, bất quá người cần địa bàn rộng thế làm gì?” Mộ Dung Càn lấy làm lạ.

“Ở Vân Châu, tại hạ cũng có một thế lực, nhưng Vân Châu đất hẹp linh khí ít, không thích hợp cho thế lực phát triển, nên tại hạ muốn thiên di họ tới Bộ châu.” Diệp Phong không giấu: “Sau này thế lực trong tay tại hạ sẽ kết thành đồng minh với Mộ Dung thế gia, song phương hỗ trợ nhau, địa vị ổn như thái sơn.”

“Diệp Phong? Huynh cũng dựng được thế lực tại Vân Châu?” Mộ Dung Tử Thanh hiếu kỳ, lúc cô đi, gã tựa hồ vẫn chỉ một thân một mình.

“Việc đó nói ra dài lắm...” Diệp Phong kể lại sơ qua quá trình báo thù, giới thiệu cẩn thận về Vô Song môn cùng mấy nhân vật trọng yếu.

“Tức là trong Vô Song môn đều là những học viên học viện có tiềm lực?” Mộ Dung Càn sáng mắt, những học viên đó, trong tình huống không có điều kiện hỗ trợ vẫn tu luyện được tới mức trung giai và cao giai võ sư, nếu có được hoàn cảnh tu luyện thích hợp thì việc xuất hiện võ tông là đương nhiên. Võ tông, là lực lượng trung kiên nhất của các thế lực.

Cộng thêm Diệp Phong và Quỷ Vô Cực, vô Song môn trong tương lai tuyệt đối có tư cách trở thành minh hữu đắc lực nhất của Mộ Dung gia.

“Nếu cậu thiên di Vô Song môn đến Bộ châu phát triển, lão phu có thể đứng ra làm chủ, chia nửa thiên niên linh trì của Mộ Dung gia cho Vô Song môn tu luyện.” Mộ Dung Càn thập phần thành khẩn hứa hẹn.

“Thiên niên linh trì...” Diệp Phong đột nhiên nhớ ra một việc, khóe môi nhếch lên ranh mãnh: “Ý tốt của Mộ Dung tộc trưởng, diệp Phong xin tâm lĩnh...Nhưng có lẽ tại hạ sẽ tìm được nơi tụ linh tốt hơn thiên niên linh trì.”

“Tốt hơn thiên niên linh trì?” Linh mạch tốt nhất Bộ châu đương nhiên bị Liệt Hỏa tông chiếm cứ, những tiểu linh mạch còn lại dù diện tích có thể lớn hơn nhưng luận nồng độ linh khí tuyệt đối không bằng thiên niên linh trì của Mộ Dung gia. Bằng không u Dương gia đã không tìm mọi cách đoạt lấy bảo địa này. Diệp Phong có bản lĩnh gì đột nhiên tìm được một bảo địa tu luyện hơn cả thiên niên linh trì?

“Không sai, mộ Dung tộc trưởng. Tại hạ phải về Vân Châu một thời gian xử lý việc thiên di Vô Song môn.” Diệp Phong không tiết lộ nhiều, đổi chủ đề: “Quý lão chắc sẽ đi theo tại hạ. Để phòng u Dương gia thừa cơ tại hạ và Quỷ lão không có mặt, mộ Dung gia nên tích cực chuẩn bị.”

[

370. Chương 370 : Trở Lại Vân Châu

Hai tháng sau, diệp Phong và Quỷ Vô Cực quay lại Vân Châu.

“Tiểu Phong, không ngờ cậu và mấy vị công tử của tam tộc thế gia liên minh có giao tình thâm sâu như vậy...” Không trung, quỷ Vô Cực vừa lướt đi cùng gã vừa khâm phục: “Họ thậm chí nguyện ý nể mặt cậu, đặt thành đồng minh trên danh nghĩa với Mộ Dung gia. Dù chúng ta không có mặt, âu Dương gia cũng phải e dè.”

Gã cười nhạt: “Đồng minh này không hoàn toàn chỉ là danh nghĩa. Nếu u Dương gia cố ý tấn công Mộ Dung gia thì võ tôn cường giả của tam tộc thế gia liên minh sẽ giúp Mộ Dung gia cầm chân một võ tôn của chúng.”

Diệp Phong từng cứu bọn Bách Lý Hàn, những tinh anh trẻ tuổi địa vị thập phần trọng yếu trong tam tộc thế gia liên minh. Nên khi gã đến xin giúp đỡ, đối phương không từ chối. Nhưng vì u Dương gia đang mạnh, thế gia liên minh không muốn trở mặt hoàn toàn, thế thành nước lửa. Nên gã đề xuất ra biện pháp chiết trung.

Tam tộc thế gia liên minh và Mộ Dung gia công khai tuyên bố kết thành đồng minh, coi như chấn nhiếp nho nhỏ với u Dương gia. Bất quá họ không giúp đỡ về thực chất với Mộ Dung gia. Chỉ khi u Dương gia xuất động hai võ tôn đối phó Mộ Dung gia, võ tôn cường giả của tam tộc thế gia liên minh mới can thiệp một cách tượng trưng, cầm chân một võ tôn của đối phương.

Đồng minh này duy trì được bao lâu phải trông vào khi Diệp Phong về sẽ thay đổi cục thế Bộ châu ra sao. Nói trắng ra, tam tộc thế gia liên minh tuy cảm kích gã cứu con cháu tinh anh nhưng nhân tố quyết định khiến họ giao hảo với Mộ Dung gia là tiềm lực của gã cùng tam giai võ tôn đi cùng khiến họ thấy Mộ Dung gia có khả năng tìm lại được vinh diệu.

Dù bất cứ lúc nào, có thực lực mới là con bài tốt nhất để thuyết phục đối phương.

“Hóa ra thế. Bất quá, âu Dương Vị Minh làm phản, lực lượng hạch tâm của Mộ Dung gia - võ tông và võ sư, đã mất một phần. Cứ dằng dai, võ tôn hai bên lại ngang nhau, e rằng Mộ Dung gia không cầm cự được lâu.” Quỷ Vô Cực nhắc nhở.

Võ tôn với nhau rất khó phân thắng bại, chỉ có thể khổng chế lẫn nhau. Một khi u Dương gia dốc toàn bộ lực lượng, thực lực của Mộ Dung gia hiện tại rất khó chống lại.

“Việc này mỗi đã tính rồi, cũng đã cho Phong lão biết, một khi Mộ Dung gia gặp nguy cơ diệt tộc thì sẽ hiện thân, ít nhất cũng bảo vệ được Tử Thanh và Mộ Dung thị nhất mạch. Nếu tình thế không quá xấu, phong lão sẽ qua cái lông này thông tri cho mỗi để chúng ta nhanh chóng trở về, giúp họ giải quyết nguy cơ.” Diệp Phong tỏ ra nắm chắc.

Không thể và cũng không nên để lộ về Phong loan. Dù Mộ Dung gia tổn thất ở mức nhất định cũng đành. Là tộc nhân Mộ Dung gia, hy sinh vì gia tộc là đương nhiên. Nghĩa vụ của Diệp Phong là giữ gìn lực lượng trọng yếu của Mộ Dung thị nhất mạch, chỉ cần còn huyết mạch, lo gì không Đông sơn tái khởi?

Đương nhiên, gã vẫn hi vọng u Dương gia không gây ra việc gì điên cuồng trong thời gian ngắn ngủi đó. Xung đột quy mô nhỏ thì với thực lực hiện tại của Mộ Dung gia, lo gì không giữ được mình.

“Kỳ thật, nếu Tiểu Phong đợi thêm một tháng với về Vân Châu, lão phu có thể điều động cao thủ Quỷ bang từ Thần châu đến trấn thủ Mộ Dung gia. Thế sẽ vạn vô nhất thất.”

“Mỗi rời Thần châu chưa lâu, tin rằng Duệ Kim tông vẫn chú ý đến đó. Nếu Quỷ bang lúc này mà điều động với quy mô lớn, khó lòng không khiến đối phương chú ý, không cẩn thận sẽ tự rước phiền hà, liên lụy đến Quỷ lão. Hơn nữa Mộ Dung gia phải nhờ đến người ngoài mới sinh tồn được thì họ không có tư cách tiếp tục vinh diệu.” Diệp Phong nói.

“Cũng là Tiểu Phong suy tính chu đáo.” Nghĩ đến cảnh Quỷ bang bị Duệ Kim tông nhòm ngó, quỷ Vô Cực rùng mình.

Tốc độ phi hành của y không bằng Phong loan nhưng không đầy mấy ngày là đã tới phía đông Vân Châu.

“Quỷ lão, trước mặt là Mộ Quang thành, hôm nay chúng ta tạm nghỉ chân ở đó.” Mộ Quang thành là nơi để lại ấn tượng sâu sắc cho Diệp Phong, tuy còn sớm nhưng gã vẫn chọn ở lại nghỉ chân.

Gã rời Vân Châu chưa đầy nửa năm, mộ Quang thành không có gì thay đổi, chỉ là Vô Song môn chuyển tổng bộ về Thiết Hùng thành, mộ Quang thành do Yến Sơn, phụ thân của Yến Nỵ lãnh đạo Đồ Lang bang trấn thủ.

“Thực lực của võ giả Vân Châu kém hơn nhiều Bộ châu và Thần châu.” Quỷ Vô Cực lắc đầu. Dọc đường y hiếm khi gặp võ sư từ ngũ giai trở lên.

“Vân Châu cơ hồ không có linh mạch, linh khí và bảo bối đều cực hiếm.” Diệp Phong mỉm cười: “Ít cường giả cũng là bình thường. Thương gia lại khống chế cả về vật chất và kinh tế, ở mức độ nhất định cũng ít được các đại thế lực quật khởi! Như thế họ vĩnh viễn không bị uy hiếp.”

Đã qua Bộ châu và Thần châu, Diệp Phong dĩ nhiên hiểu được phần nào về cách khống chế vi diệu giữa các thế lực, nên gã càng quyết tâm chuyển Vô Song môn khỏi Vân Châu.

“Thật không hiểu hoàn cảnh thế này sao lại tạo ra được một yêu nghiệt như Tiểu Phong.” Quỷ Vô Cực cười ha hả: “Với tu vi của cậu, ở tuổi này, e rằng cả đại lục không ai sánh kịp.”

“May mắn mà thôi.” Gã đáp đầy tinh ranh, khiến Quỷ Vô Cực trợn tròn trắng lên.

Cả hai vào tửu lâu lớn nhất trong thành, tân khách ngồi kín, cực kỳ náo nhiệt. Giữa đại sảnh đạt một hí đài rất hoa lệ, phía trên có mấy nhân vật hóa trang sắc sảo đang biểu diễn võ nào đó hay ho khiến khách ở dưới liên tục hò hét.

Võ kịch: Tại Vô Nguyên đại lục, chiến đấu giữa các cường giả đỉnh nhọn hoặc chiến đấu kinh điển tạo ra kỳ tích đều khiến máu nóng người ta sôi lên, nghe thấy là khó quên. Nhưng hiếm có võ giả nào được tận mắt thấy chiến đấu như thế, nên mới có hình thức biểu diễn đặc thù là võ kịch.

Vai diễn của võ kịch do bình dân hoặc võ giả thực lực thấp kém đảm nhận. Họ tuy không có thực lực biểu hiện được chiến đấu kịch liệt thật sự nhưng thông qua lời miêu tả từ hậu đài và biểu diễn linh hoạt của diễn viên sẽ theo một hình thức khác khiến khán giả trải nghiệm tình cảnh sôi trào nhiệt huyết.

Võ kịch rất được các võ giả thực lực không cao yêu thích bởi giúp họ có cơ hội chiêm ngưỡng những sự tích vinh quang của các cường giả.

Quỷ Vô Cực hiểu kỳ liếc lên đài, lẩm bẩm: “Diệp môn chủ giết Tô bá ở dưới thành...Tiểu Phong, diệp môn chủ có phải cậu không?”

Diệp Phong chỉ nhìn một chốc là biết võ kịch này tả lại trận chiến gã giết Tô Chiến Thiên dưới chân Mộ Quang thành khi xưa.

Cơ nhục trên mặt gã hơi động, hé nụ cười ngượng ngùng. Lúc gã còn là Diệp gia đại thiếu cũng từng là người thích võ kịch, không ngờ hôm nay lại thành nhân vật chính của một vở.

Trận kịch đấu khá giống thật diễn ra trên đài, võ kịch đi dần đến vĩ thanh.

Người đóng vai Diệp Phong uy phong lẫm lẫm chỉ vào Tô Chiến Thiên đang nằm dưới đất, nói với giọng đặc biệt: “Hôm nay ta sẽ báo thù tuyệt hận cho những tộc nhân đã chết, còn cả vô số Vân Châu thế lực bị người diệt môn nữa.”

Đợt giờ tay kéo cung, một tia sáng vàng vút lên, trên không rải xuống kim vũ, Tô Chiến Thiên thét vang thê thảm, ngã phịch xuống, chúng nhân vỗ tay ầm ầm.

Diệp Phong bật cười, gã tiêu diệt Lục Lâm bang chỉ vì nợ máu, không quan hệ gì với ngàn vạn thế lực Vân Châu bị tiêu diệt...Quả thật võ kịch đã biên tạo thêm vào sự thật.

“Không ngờ lúc trước cậu uy phong như thế.” Quỷ Vô Cực cũng hào hứng, hòa vào đám đông hò hét.

Chát! Đang lúc đạt tới cao trào thì một cây cự phủ từ trên không giáng mạnh xuống hía đài. Sóng chấn động lan tràn khiến người biểu diễn không đứng vững, đều ngã nhào xuống nền. Đặc biệt là người đóng vai Diệp Phong tựa hồ được chiếu cố hơn, lăn liên hai vòng, đập đầu vào cột, máu tứa ra đỏ lôm.

Tiếng ho đầy trung khí từ một góc vang lên: “Kịch rầm chó gì thế. Tô Chiến Thiên đường đường là cao giai võ tông, bị một võ sư ấu trĩ hạ gục, đùa hả? Vô Song môn muốn tạo thanh thế cũng phải dựa vào hợp lý chứ? Kịch cợt kiểu này lừa trẻ con ba tuổi còn khó nữa là.”

Chúng nhân nhìn theo tiếng nói, một hô y đại hán, thể cách kinh nhân uể oải dựa vào tường, đang cười khinh miệt. Khí tức của hắn phát ra rất mạnh, nghiễm nhiên là điền phong võ sư, tại Vân Châu, tuyệt đối xứng danh cường giả có tiếng.

“Nội dung vở kịch có hơn ngàn người chứng kiến, sao mà giả được. Các hạ là ai, sao lại gây loạn?” Mộ Quang thành là địa bàn của Đồ Lang bang, có nghĩa là thuộc thế lực của Vô Song môn, thành ra cư dân trong thành cực kỳ sùng bái Diệp Phong.

Nhất thời chúng nhân tại trường nhao nhao phụ họa chỉ trích đại hán. Nếu không vì biết hắn khó chơi, e đã có người động thủ trục xuất hắn khỏi tử lâu.

“Mỗ thấy vị huynh đài này nói rất đúng. Một võ sư sao lại có thể tru sát cao giai võ tông. Nói khoác quá mức mà.” Lại một giọng nói vang lên, một đại hán từ tầng ba tử lâu nhảy xuống, mỉm cười đến bên đại hán lúc trước.

Quỷ Vô Cực nở nụ cười cổ vũ: “Tiểu Phong, xem ra có người không nể mặt cậu.”

Diệp Phong không đáp, tỏ vẻ trầm tư, nếu đối phương chỉ hoài nghi tính hợp lý của trận chiến này, gã cũng mặc kệ. Sự thật thắng hùng biện, gã không màng hư danh như thế.

Nhưng hành động của đối phương tựa hồ muốn gây hấn với Vô Song môn. Việc này buộc gã phải để ý.

Lẽ nào trong lúc gã không ở Vân Châu, vô Song môn lại gặp biến cố gì?

371. Chương 371 : Trương Gia Nhị Gia

“Các người nói Diệp môn chủ đã bại Tô Chiến Thiên là khoác lác nhưng Lục Lâm bang đích đích xác xác bị Vô Song môn tiêu diệt. Trừ Diệp môn chủ, còn ai đủ thực lực kích sát Tô Chiến Thiên?” Một lâu la Đồ Lang bang nổi giận.

“Nói không sai, vô Song môn đích xác dốc chút sức diệt Lục Lâm bang. Nhưng công lao kích sát thủ lĩnh Tô Chiến Thiên thì không phải tiểu tử Diệp Phong giấu đầu hở đuôi đó.” Hai đại hán huênh hoang gào lên, không coi chúng nhân trong tử lâu ra gì.

“Đánh rầm.”

“Láo xược.”

“Nói lăng nhăng.”

Lời đại hán khiến tất cả nổi giận.

“Hắn là võ sư, dù có thần khí kim cung trong tay cũng không thể giết được Tô Chiến Thiên là cao giai võ tông. Các vị không biết sự thật về trận chiến đó, vốn do Trương gia nhị gia ngầm xuất thủ trợ giúp.” Một đại hán đắc ý dương dương nói.

“Đúng thế, mưa tên vàng chính là tuyệt học của nhị gia - bát phẩm võ kỹ: Bạo vũ lê hoa tiễn.” Một tên phụ họa: “Trương nhị gia kín tiếng, tuy lúc đó đã tu luyện đến nhất giai võ tôn nhưng không muốn thể hiện, thành ra để Diệp Phong được nổi tiếng.”

“Bất quá thuộc hạ như bọn ta không thuận mắt việc Vô Song môn tự cao ở đây, dù Trương nhị gia khoan hồng đại lượng không tính toán nhưng chúng ta phải đòi công đạo cho ngài. Đừng để quần chúng Vân Châu bị tên Diệp Phong đó mạo danh lừa gạt.”

Trương gia nhị gia, trước đó vô danh cả trong Trương thị thế gia thuộc tam đại thế lực. Nhưng không lâu trước đây lại với thực lực võ tôn, đoạt vị trí Trương thị thế gia tộc trưởng. Hắn cũng tu luyện kim nguyên khí hải, tuyệt học sở trường là bát phẩm võ kỹ - Bạo vũ lê hoa tiễn, tương tự với Vũ sát tiễn của Diệp Phong.

Việc đó chấn kinh cả Vân Châu, ai cũng biết đến.

Nếu lúc Diệp Phong và Tô Chiến Thiên quyết chiến, trương nhị gia đã đạt đến vô tôn thì việc hấn ản trong đám đông xuất thủ kích sát Tô Chiến Thiên không phải việc hoang đường.

“Các người không nghĩ hả, nếu Tô Chiến Thiên thật sự bị Diệp Phong giết vì sao sau khi tiêu diệt Lục Lâm bang, hấn lại biến mất? Để một thể thân ở lại Vô Song môn làm màu làm mè. Không sợ sự tình bại lộ, tam đại thế lực đến đối chất, vô Song môn đâu thể nuốt một mình lợi ích của Lục Lâm bang sao?”

Hai đại hán khiến chúng nhân cơ hồ không phản bác được. Diệp Phong vô cơ thất tung, thật sự là nghi vấn lớn nhất trong lòng họ.

“Trương gia nhị gia? Trương gia trong tam đại thế lực?” Giọng nói nhẹ tênh vọng vào tai chúng nhân, hai đại hán nhìn theo thấy một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi đang mỉm cười nhìn chúng. Bên cạnh thiếu niên còn một lão giả quắc thước chừng năm mươi tuổi, khí chất uy thế bất phàm.

“Không sai, các hạ là...” Rất hiếm người ở Vân Châu biết mặt thật của gã, nên hai đại hán này không nhận ra.

“Các người nên hiểu hiện tại ta hỏi các người...Các người không có tư cách hỏi ta.” Nụ cười của gã càng xán lạn.

“Khốn kiếp. Người là cái thá gì mà dám nói như thế với đại gia.” Đại hán cao lớn nóng nảy, lắc mình xuất quyền, quyền đầu mang theo khí nóng giáng vào mặt Diệp Phong.

Ầm! Quyền đầu của hấn dừng trước mặt gã, tựa hồ có một bức tường khí vô hình không thể vượt qua.

Cường giả! Chúng nhân đều đẩy lên ý nghĩ này. Họ không nghĩ Diệp Phong còn trẻ thế lại có thực lực như vậy, mà đều nhìn về phía Quỷ Vô Cực.

Diệp Phong cười nhẹ: “Ta mà là người sẽ thật thà trả lời câu hỏi để không bị ném khổ đau.”

Vừa dứt lời, thân hình to lớn của đại hán vắng đi như đạn pháo, va đánh ầm vào tường tửu lâu, miệng rỉ máu. Quỷ Vô Cực đã nương tay, còn y muốn lấy mạng đại hán thật dễ như trở bàn tay.

Hai đại hán tỏ vẻ kinh hoảng, dù ngu xuẩn hơn nữa thì chúng cũng biết hai người này không phải hạng có thể chạm vào.

“Công tử hỏi gì, bọn tiểu nhân sẽ trả lời hết.” Chúng rất nhanh trí, thái độ cung kính hấn.

Quỷ Vô Cực hút hai đại hán đến trước mặt, mở ra một lớp chướng ngại năng lượng, cách tuyệt đám đông quấy nhiễu.

“Trương gia nhị gia lên...Thượng nhiệm tộc trưởng thoái vị hả?” Gã hỏi.

“Chuyện đó...” Hai đại hán hơi ngần ngừ, nhưng thấy Diệp Phong không vui thì vội đáp: “Thượng nhiệm tộc trưởng Trương Bá Thừa không chịu giao quyền, đã bị Trương nhị gia...Giết rồi.”

Gã nhú mày, thần nhiên hỏi: “Còn Trương gia đại thiếu và Bách Cường bang?”

“Công tử nói đến Trương Bách Cường thiếu gia?” Thấy Diệp Phong gật đầu, đại hán mới nói tiếp: “Thiếu gia không ở trong tộc nên Trương nhị gia không bắt được, hiện tại thiếu gia trốn sang Vô Song môn.”

“Đoạt vị thôi mà, trương gia nhị gia quyết tâm đuổi tận giết tuyệt hả?” Diệp Phong nhú mày, gã và Trương Bách Cường có chút giao tình nên không bỏ mặc việc này.

“Quan hệ giữa đại gia và nhị gia không tốt, nguyên nhân gì thì hạ nhân chúng ta biết được sao. Nhị gia ản nhấn mấy chục năm, một khi phát động là thực hiện chính sách trăm thảo trừ căn với phe của đại gia. Nếu không vì Trương Bách Cường thiếu gia ở Bách Cường bang, nhận được tin mà đào tẩu thì e khó thoát.” Hai đại hán liếc Diệp Phong, thầm đoán vị công tử này có quan hệ gì với phe của đại gia chẳng?

Nếu thật sự như vậy thì không ổn...Không hiểu họ sẽ xử lý mình thế nào.

“Người cho ta biết tình hình một năm nay ở Vân Châu, nhất là có liên quan đến Vô Song môn.” Diệp Phong nói.

Cả hai giật mình, thay nhau kể lại, nếu ai quên đoạn nào thì người kia bổ sung ngay, chẳng nào việc Diệp Phong hỏi cũng không phải bí mật gì, không cần e dè.

Vốn nửa năm sau khi gã rời Vân Châu không có vấn đề gì. Thể thân của gã đã mê hoặc và chấn nhiếp được tam đại thế lực, vô Song môn thuận lợi giành lấy Thiết Hùng thành, cùng tuyệt đại đa số bảo vật Lục Lâm bang để lại.

Tuy tam đại thế lực không cam lòng nhưng đành chịu. Nửa năm nay Vô Song môn phát triển nhanh chóng. Nhưng tình thế bắt đầu thay đổi từ ba tháng trước, bắt đầu từ nội bộ Trương thị thế gia.

Trương nhị gia xưa nay im lìm trong Trương gia - vị đệ đệ cùng cha khác mẹ với Trương Bá Thừa đột nhiên được hai trưởng lão nâng đỡ, ra tay với lão.

Ban đầu, trưởng Bá Thừa là tộc trưởng nhiều năm, lực lượng trong tay vượt xa Trương nhị gia nên còn áp chế được, nhưng nhị gia bất ngờ thể hiện thực lực võ tôn khiến nhiều nhân vật trọng yếu trong tộc quay sang ủng hộ. Thực lực quyết định tất cả, trong trường tranh đấu đoạt quyền này ý nghĩa đó lại càng bộc lộ thấu triệt.

Trước thực lực tuyệt đối, trưởng Bá Thừa cơ hồ không kháng cự được. Trương nhị gia chỉ mất một tháng là điều chỉnh lại Trương gia, thanh toán xong phe Trương Bá Thừa. Vốn hấn định bắt Trương Bách Cường, bất quá bị đối phương đào tẩu, trốn vào Vô Song môn.

Trương gia xuất hiện võ tôn, sức mạnh có tính quyết định ở Vân Châu này. Trương nhị gia lên đài, tự đến bái phỏng Lôi gia, thanh Hồ bang, vô Song môn. Thanh Hồ bang và Lôi gia đồng thời tuyên bố: Sẽ thần phục Trương gia với điều kiện giữ được thế lực và địa bàn. Tóm lại sau một đêm Lôi gia và Thanh Hồ bang trở thành thế lực phụ thuộc của Trương gia, có lẽ họ có quyền tự chủ hơn nhưng cơ bản làm vậy.

Chỉ có Vô Song môn vẫn im lặng, không hòa vào.

Trương nhị gia tất nhiên không dừng tay. Hiển nhiên hấn e dè Diệp Phong, lúc đầu chỉ hạ lệnh cho thế lực hai nhà xung đột quy mô nhỏ với Vô Song môn để thăm dò còn bản thân không xuất thủ. Hai bên giao chiến mấy lần, phản ứng tiêu cực của Vô Song môn khiến Trương nhị gia nghi ngờ, sau cùng qua một lần thăm dò biết thể thân của Diệp Phong là giả, còn gã không ở Vô Song môn.

Trương gia liền kéo theo Lôi gia và Thanh Hồ bang, mượn cớ Trương Bách Cường trốn trong Vô Song môn và họ nuốt một mình số bảo vật để lại của Lục Lâm bang để bức bách Diệp Phong hiện thân đàm phán, tiếc rằng gã đã thất tung, dù thế nào cũng không ra mặt.

“Vô Song môn hiện tại thế nào, có xung đột kịch liệt với Trương gia chăng? Có thiệt hại gì không?” Mắt Diệp Phong ánh lên hàn mang, hỏi dồn.

“Tạm thời song phương còn đang đàm phán, chưa có xung đột quy mô lớn.” Đại hán lắc đầu.

“Hả, sao vậy?” Gã thở phào, ngữ khí hòa hoãn hơn: “Với sức mạnh của Trương gia thì Vô Song môn mới phát triển không đầy một năm sao có thể chống nổi?”

“Suy nghĩ của nhị gia, thuộc hạ như chúng ta đoán được sao...Bất quá, bọn ta có nghe được đôi chút.” Một đại hán ngăn ngừa một chốc rồi nói: “Nghe nói nhị gia e dè, trước khi biết rõ thực lực thật sự của hấn thì không tiêu diệt Vô Song môn, tránh rước họa vô vị.”

“Hóa ra là vậy.” Gã nhanh chóng hiểu ra.

Tuy Trương nhị gia rất tự tin với tu vi võ tôn nhưng Diệp Phong hơn ở tiềm lực, tốc độ tu luyện càng kinh nhân, sớm muộn gì cũng tấn nhập võ tôn. Vạn nhất hấn diệt Vô Song môn, tương lai Diệp Phong đến báo thù, há chẳng phiền hà sao? Nên muốn diệt Vô Song môn cần diệt Diệp Phong trước.

“Bất quá nhị gia gần đây đã không nén được nữa, phát thông điệp sau cùng cho Vô Song môn, diệp Phong mà không hiện thân thì nhị gia sẽ dẫn tam đại thế lực đến đập bằng tất cả. Ngày mai là ngày cuối cùng.”

“Thông điệp sau cùng? Ngày mai?” Diệp Phong nhắm mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh mơ hồ.

372. Chương 372 : Quỳ Hoa Thần Quyết

Chát! Chát!

Quỷ Vô Cực đánh ngất hai đại hán rồi nói với Diệp Phong: “Tiểu Phong, xem ra Trương nhị gia cho rằng cậu có ý tránh mặt nên mới dùng hình thức thông điệp sau cùng để bức cậu hiện thân.”

Nếu Trương nhị gia muốn diệt Vô Song môn, căn bản không cần ra hạn kỳ, cứ ra tay là xong.

“Hắn muốn gặp mặt như vậy thì cho hắn thỏa nguyện cũng có sao đâu?” Gã mỉm cười.

“Xử lý hai người này thế nào?” Quỷ Vô Cực hỏi.

“Hai lâu la này thực lực khá lắm. Chúng xuất hiện tại Mộ Quang thành, cố ý gây sự, chắc không phải ngẫu nhiên.” Diệp Phong sờ lên mũi nói với vẻ nghĩ ngợi: “Đồ Lang bang của Mộ Quang thành có quan hệ rất chặt chẽ với Vô Song môn. Trương gia định lấy Đồ Lang bang ra khai đao để giết gà dọa khỉ, bức mặt ngày mai phải hiện thân...”

Quỷ Vô Cực gật đầu: “Tuy Đồ Lang bang không có cao thủ gì nhưng với hai người đó e rằng khó lòng đối phó được cả Đồ Lang bang. Tức là...Hai tên đó có đồng bọn?”

“Chắc vậy. Hành động của chúng vừa rồi là để tạo ra mâu thuẫn, sau đó...” Diệp Phong đột nhiên mỉm cười, nhìn ra cửa tửu lâu: “Không ngoài dự liệu, đại đội nhân mã đến rồi.”

Mười giây sau, ngoài cửa xuất hiện hơn mười đại hán tráng kiện, ai cũng có thực lực trung giai võ sư. Đồ Lang bang trong Mộ Quang thành tuy có nhân số vượt xa nhưng luận thực lực thì kém hơn nhiều đám người này.

“Ai dám động đến người của Trương gia!” Đại hán đi đầu tiến vào, hỏi như hung thần ác sát.

Quỷ Vô Cực triệt lớp năng lượng ngăn cách đi, tùy ý đá hai đại hán ngất dưới đất lao tới, rồi nhìn toán võ sư với vẻ như đang nhìn một đám người không biết sống chết là gì.

“Ta động đây, thế nào?” Gã trêu cợt.

“Lớn mật. Loại không biết sống chết.” Đại hán đi đầu phất tay, chúng nhân vây kín Diệp Phong và Quỷ Vô Cực. Diệp Phong còn quá trẻ nên không uy hiếp được gì, còn Quỷ Vô Cực tuy có phần cao thâm mỵ trặc nhưng đám võ sư này sao đủ tầm nhìn ra?

Nếu chúng biết mình đang vây bắt một võ tôn và Diệp Phong ngang với diên phong võ tông thì có cho thêm mười cái mặt, chúng cũng không dám xông vào tửu lâu.

“Quý lão, toán lâu la này cứ để mặt, đừng để người ta bảo mặt thật sự sợ Trương nhị gia.” Không thấy khí thế của Diệp Phong thay đổi gì nhưng trong tay xuất hiện một cây bồng dài màu xanh biếc.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!...

Mười mấy đại hán không kịp kêu lên, thi nhau ngã xuống. Chúng nhân trong tửu lâu còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì thấy cả toán đã nằm hết dưới đất, mắt trợn lên ngất xỉu.

“Chư vị, giúp mặt thông tri cho Yến Sơn bang chủ bắt mấy tên gây loạn này đến cho Vô Song môn...” Lúc chúng nhân định thần lại thì Diệp Phong và Quỷ Vô Cực đã mất bóng, chỉ còn những lời phiêu đảng trong không khí.

“Ai vậy? Cao thủ Vô Song môn?”

“Lợi hại thật, nháy mắt đã hạ mười mấy võ sư. Người này nhất định là võ tông. Trong các võ tông của Vô Song môn, hình như không ai trẻ thế?”

“A, ta nghĩ ra rồi.” Một bang chúng Đồ Lang bang đột nhiên vui mừng: “Vừa rồi là Diệp môn chủ. Ta nhớ rõ, trong tay thiếu niên đó cầm một cây mộc bồng thần kỳ có thể co rút.”

“Diệp môn chủ? Đúng, trừ Diệp môn chủ, khắp thiên hạ đào đâu ra võ tông cường giả trẻ tuổi như thế.”

“Ha ha. Diệp môn chủ về rồi, lần này Trương gia sẽ nếm mùi.”

“Khó nói lắm. Trương nhị gia là võ tôn cường giả thật sự, diệp môn chủ tuy mạnh nhưng thời gian tu luyện chưa nhiều, có thắng võ tôn không thì...”

“Ta tin Diệp môn chủ, y mới là Vân Châu đệ nhất cường giả!” Người nói mắt sáng lên sùng bái, là một thiếu nữ xinh đẹp.

OOo

Thiết Hùng thành giờ đang căng thẳng, bầu không khí như sắp bùng nổ.

Trên đường đầy rẫy nhân thủ, phần lớn là nhân mã của tam đại thế lực, chỉ có một phần nhỏ là người Vô Song môn.

Song phương tuy chưa động thủ nhưng tình thế rất căng thẳng. Nhân mã hai bên đều trong trạng thái thập phần khẩn trương, lơ mơ hiện rõ địch ý.

Qua gần một năm phát triển, thực lực Vô Song môn tuy gần ngang với tam đại thế lực nhưng lần này tam đại thế lực dốc hết lực lượng nên Vô Song môn nghiêm nhiên rơi vào hạ phong tuyệt đối.

Diệp Phong và Quỷ Vô Cực xuất hiện trong thành, hiển nhiên không hợp với hoàn cảnh khẩn trương này. Trong thành gần như toàn là tiểu đội năm người một đi lại, hiếm có người đi đường đơn lẻ.

“Hai người là ai?” Một đội võ sư gồm bảy người của Lô gia thấy họ, nhanh chóng bước lên hỏi: “Mấy hôm nay Thiết Hùng thành không yên bình, không phải người Vô Song môn thì đừng đi lại lung tung. Nếu bị liên lụy thì hối hận cũng đã muộn.”

Diệp Phong hơi nhướn mí mắt, cười nhạt: “Các người tựa hồ không phải người Vô Song môn, sao lại nghênh ngang trên địa bàn của người ta?”

“Việc của bọn lão tử từ lúc nào lại đến lượt nhóc con như người xía vào, có tin lão tử một chiêu phế người không?” Tình hình khẩn trương khiến người của tam đại thế lực cũng nóng nảy.

“Đầu não tam đại thế lực hiện không ở Thiết Hùng thành?” Gã không để ý thái độ của đối phương, hỏi tiếp.

Bảy võ sư đối diện tím mặt, ánh mắt nhìn gã biến thành bất thiện.

“Xem ra tam đại thế lực có bệnh chung là không ném khổ đau không chịu ngoan ngoãn.” Gã lắc đầu.

Mấy phút sau, gã và Quỷ Vô Cực nghênh ngang đi đến tổng bộ Vô Song môn.

“Trương nhị gia, đầu não Lô gia và Thanh Hồ bang đến rồi...Vậy thì giải quyết một lần cho xong xuôi mọi sự.” Diệp Phong rảo bước nhanh tới, khoe môi thoảng hiện nụ cười lạnh.

OOo

Trong đại sảnh tổng bộ Vô Song môn, quanh một chiếc bàn lớn có nhân mã hai phe đang ngồi. Nhân số trong sảnh không đông, cộng lại không đầy ba mươi.

Ở một phía bàn, hơn mười nhân vật trọng yếu của Vô Song môn: Diệp Thừa Thiên, liệt Vô Song, lý Ngọc, lăng Vân...Đều tỏ vẻ giận dữ. Trương Bách Cường cũng ở trong sảnh, đôi mắt đầy cừu hận nhìn một quái nhân ở phía đối diện.

Bên kia bàn, đầu não Lô gia và Thanh Hồ bang dẫn theo cường giả trong tộc chia ra ngồi, ở giữa là một lão giả yêu dị trông có vẻ âm dương quái khí. Người này mặt mũi âm tà, da rất trắng, y phục cũng hơi lờ lợt, đang nhắm mắt, khoe miệng vương nụ cười lạnh.

Đó là Trương gia nhị gia, nhất giai võ tôn. Cũng là Trương gia hiện nhiệm tộc trưởng - Trương Bất Bại.

“Ta nói rồi, diệp môn chủ không có mặt, nếu các vị muốn quyết chiến với Vô Song môn thì bọn mỡ cũng đành chịu.” Lý Ngọc lạnh lùng: “Vô Song môn sẽ chiến đấu đến binh tốt sau cùng, tuyệt đối không khuất phục địch nhân.”

“Ha ha ha.” Trương Bất Bại cười ngông cuồng, thanh âm chói tai tạo cho người ta cảm giác gai gai cột sống.

“Có cốt khí thì tốt nhưng chống cự vô vị thì có ý nghĩa gì? Chỉ cần các người giao Trương thiếu gia và tài phú Lục Lâm bang để lại rồi thần phục Trương gia, sau này tất cả cùng sống hòa bình ở Vân Châu, có gì không tốt?”

“Vô Song môn không bao giờ chịu nhún bắt cứ thế lực nào.” Diệp Thừa Thiên sầm mặt: “Trương thiếu gia là bạn tốt, vô Song môn không bao giờ bán đứng bạn bè.”

“Xem ra các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Trương Bất Bại cười lạnh: “Tiếc là môn chủ của các người trốn trong xó nào đó, vô Song môn đang lúc nguy ngập mà hắn không dám hiện thân, đúng là loài chuột bỏ.”

“Khốn kiếp!”

“Lão tặc đánh rắm gì hả...”

Vô Song môn chúng nhân nhao nhao gầm lên.

Trương Bất Bại nhìn sang phía Trương Bách Cường bằng ánh mắt trào lộng: “Đại diệt nhi, tướng trốn trong Vô Song môn là có thể giữ được mạng chắc? Ngày mai là kỳ hạn cuối, nếu Vô Song môn không thức thời vụ thì cháu cũng sẽ như chúng, ngọc thạch câu phân!”

“Trương Bất Bại, người giết cha ta, ta nhất định sẽ báo thù cho người.”

“Báo cừu? Bằng vào người? Ha ha ha.” Trương Bất Bại cười vang: “Một con kiến chưa đạt tới võ tông mà dám nói báo thù với ta? Cho người biết cha người bị dày dọ ba ngày đêm rồi mới đoạn khí, về mặt hắn trước khi chết, ha ha, hay lắm.”

Mắt Trương Bách Cường đỏ ngầu, gầm lên như dã thú: “Ta giết người.”

Bọn Lý Ngọc vội cản lại để y lãnh tĩnh. Hiện tại không phải lúc xung động.

“Các hạ đối đãi với anh em ruột độc ác như vậy, quả thật không bằng cầm thú.” Liệt Vô Song lạnh giọng, y coi trọng tình anh em hơn hết, nghe kể về hành vi của đối phương thì không nén được giận.

Cơ nhục trên mặt Trương Bất Bại giãn giãn, trở lên kích động: “Các người biết cái gì. Trương Bá Thừa vì đoạt chức tộc trưởng đã làm gì với ta, các người biết không? Ta biến thành như hiện giờ đều do hắn ban cho. Hắn mới thật là không bằng cầm thú.”

Hắc hắc hắc!” Trương Bất Bại cười lạnh tanh: “Nói đi nói lại, ta thành võ tôn cũng nhờ vào việc tốt của hắn. Nếu không ta đã không có quyết tâm tu luyện thượng cổ kim nguyên công pháp - Quỷ Hoa thần quyết ngẫu nhiên tìm được ở nơi khác.”

“Quỷ Hoa thần quyết?” Đầu não Thanh Hồ bang và Lôi gia đột nhiên tỏ vẻ quái dị. Họ vốn thấy cử chỉ của Trương Bất Bại lạ lùng nhưng không rõ ở đâu, giờ thì hiểu ra rồi.

Pho thượng cổ thần quyết này rất nổi danh, họ đều nghe nói đến, biết muốn tu luyện thì điều kiện tiên quyết là trở thành - âm dương nhân!

373. Chương 373 : Ai Muốn Chết?

Quỷ Hoa bảo điển chia làm ba tầng, luyện thành tầng thứ nhất sẽ trực tiếp tấn cấp võ tôn cảnh giới. Nghe nói người sáng tạo thần quyết là một thượng cổ cường giả mất đi nam căn, tính tình trở nên quái dị rồi thì nghĩ ra môn bảo điển tà môn này.

Vị cường giả này tu luyện kim nguyên nên chỉ có võ giả có kim nguyên khí hải, đồng thời tự cung thì mới tu luyện được bí quyết do ông ta sáng tạo ra.

Bốn mươi năm trước, Trương Bá Thừa Trương Bất Bại huynh đệ tương tranh, mưu đoạt vị trí kế thừa gia tộc. Trương Bá Thừa cao minh hơn một bậc, bày độc kế khiến Trương Bất Bại mất nam căn, không còn khả năng truyền tông tiếp đại. Trương gia truyền thừa không thể giao vào tay một người không có đời sau, nên Trương Bá Thừa dễ dàng trở thành tộc trưởng kế nhiệm.

Trương Bất Bại sau việc đó thì nhần nhục giả đồ chịu khuất phục Trương Bá Thừa. Có trong tay bí tịch tầng thứ nhất của Quỷ Hoa bảo điển, hần nhân cơ hội đó khổ tu bảo điển, sau bốn mươi năm thì thành công luyện thành!

“Hóa ra người là quái vật bất nam bất nữ. Đúng là báo ứng.” Trương Bách Cường gần giọng nhạo.

“Câm mồm.” Trương Bất Bại sầm mặt, tay phải chụp lên không, hướng về phía Trương Bách Cường.

Hấp lực đột nhiên xuất hiện. Trương Bách Cường thân bất do kỷ, bay về phía đối phương.

Ầm! Ầm!

Liệt Vô Song và Lý Ngọc đồng thời xuất thủ, vỗ vào tay Trương Bất Bại. Cả hai cùng học lên một tiếng, thân hình lắc lư, va mạnh lên tường. Bất quá lực hút của Trương Bất Bại tiêu tan theo, trương Bách Cường rớt phịch xuống đất.

Lý Ngọc mang trong mình huyết mạch truyền thừa lại sử dụng một giọt vạn niên linh ngọc dịch nồng độ một phần mười, tu vi tiến bộ nhiều trong một năm nay, đã xung phá võ tông chi cảnh, thành võ tông thứ hai của Vô Song môn.

“Các hạ cho rằng Vô Song môn dễ bắt nạt lắm hả, mà dám công nhiên động thủ trong đại điện.” Y cố nén khí huyết sôi trào.

Một đòn tùy tiện của võ tôn đã khiến y khó chống đỡ. Chúng nhân tuy thâm kinh hải nhưng không chịu lép về khí thế.

“Vô Song môn? Có thực lực khiến lão phu e dè? Hô nay lão phu giết hết các người...Cũng dễ như trở bàn tay.” Trương Bất Bại cười lạnh khinh miệt.

“Bọn mõ đúng là không có ai là địch thủ của các hạ, nếu các hạ quyết tâm diệt Vô Song môn thì bọn mõ không bao giờ chịu hàng, nhất định phụng bồi đến cùng. Dù hy sinh tới người cuối cùng cũng khiến địch nhân trả giá đắt nhất.” Lý Ngọc lăm liết hồi đáp.

“Các hạ đừng quên môn chủ của bọn ta - Diệp Phong là kỳ tài tu luyện vạn năm khó gặp. Nếu môn chủ có mặt thì các hạ ngông nghênh được sao?”

“Đúng, nếu có Diệp môn chủ ở đây, đâu đến lượt Trương gia các người vênh vang.” Người Vô Song môn phụ họa.

“Ha ha ha! Buồn cười quá.” Trương Bất Bại ngửa mặt cười vang: “Hần mà có bản lĩnh, vô Song môn sa vào cảnh này rồi vì sao hần vẫn chưa xuất hiện? Đừng tưởng may mắn giết được Tô Chiến Thiên là có gì ghê gớm. Lực giai võ tông, lão phu phát tay là giết được. Tiểu bối giấu đầu hở đuôi, không đáng bàn đến.”

Ầm! Cửa đại sảnh bị đá văng, giọng nói lãnh liệt vang bên tai chúng nhân: “Ai nói ta giấu đầu hở đuôi?”

Dưới ánh nắng sáng rực, thân ảnh quen thuộc đứng sừng sừng ngoài cửa. Tuy diện mạo Diệp Phong khác xa trước kia nhưng khí chất sinh ra đã có đó khiến toàn thể Vô Song môn đều nhận định là gã.

“Diệp huynh đệ!”

“Phong nhi!”

“Diệp môn chủ!”

Chúng nhân kinh hỉ vô vàn, trong giờ khắc quan trọng nhất, diệp Phong đã đến kịp. Cảm giác căng thẳng suốt những ngày qua chợt lỏng ra.

Gã về rồi, dù đối phương có võ tôn cũng không đáng sợ. Đó là sức mạnh tinh thần.

Võ tông Lô gia và Thanh Hồ bang nhìn nhau, mắt ánh lên kinh sợ. Uy nhiếp gã kích sát Tô Chiến Thiên hôm đó còn hiển hiện trước mắt. Thiếu niên như quái vật này là người họ thà chết cũng không muốn đối diện.

Nhưng khi nhìn sang Trương Bất Bại, họ lại cùng thở phào. Có một võ tôn thật sự ở phe mình cơ mà, dù Diệp Phong từng thắng Tô Chiến Thiên nhưng tuyệt đối không thể là địch thủ của một võ tôn.

Võ tôn và võ tông là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau.

“Nghe nói có mấy tên vợ vắn đến Vô Song môn diệu võ dương uy, có đúng vậy không?” Diệp Phong vào sảnh, nhẹ giọng hỏi.

Trương Bất Bại liếc sang, ánh mắt hơn kinh ngạc.

“Người là Diệp Phong? Còn trẻ hơn ta tưởng.” Thoảng sau Trương Bất Bại bình tĩnh lại, hắn không cảm nhận được khí tức đặc biệt trên mình gã. Tức là gã có lợi hại như trong lời đồn cũng chỉ hữu hạn, không phải đối thủ của hắn.

“Người chịu hiện thân, lão phu sẽ cho Vô Song môn một cơ hội.” Trương Bất Bại ngạo nghễ, ra vẻ ban cho ân huệ to lớn: “Giao Trương Bách Cường và bảo vật của Lục Lâm bang để lại rồi đem Vô Song môn thần phục Trương gia! Bằng không Vô Song môn sẽ tiêu tan ngay. Diệp môn chủ thông minh một chút chắc biết nên chọn thế nào trong hai con đường này.”

Khóe môi Diệp Phong nhếch lên chế nhạo, khẽ lắc đầu: “Chỉ bằng ta cho người hai con đường. Một, dẫn thủ hạ cúi đầu nhận sai với Vô Song môn, ta sẽ cân nhắc không truy cứu những việc vừa rồi. Hai là để ta đánh cho các người phải quỳ xuống cầu xin.”

“Người...Muốn...Chết.” Trương Bất Bại gằn từng chữ, từ khi hắn thần công đại thành thì Diệp Phong là người đầu tiên dám nói năng như thế với hắn. Hắn thực lực động nộ.

Khí thể ngưng trệ từ thân thể Trương Bất Bại tràn ra, uy thế khiến cho người Vô Song môn tại trường đều biến sắc. Lần đầu tiên họ biết tới uy năng của võ tôn.

“Ai muốn chết?” Tiếng quát sang sảng từ ngoài cửa vọng vào, đồng thời khí thể không kém gì Trương Bất Bại cuốn tới, ép cao thủ của tam đại thế lực không thở được. Quỷ Vô Cực sau rốt cũng hiện thân.

Chát, chát, chát. Hai luồng khí thể va nhau, mặt đất run lên, chúng nhân nghiêng ngả.

“Lại là võ tôn?” Võ tông của tam đại thế lực cùng nhìn sang, kinh hãi phi thường. Vô Song môn đều tỏ ra hưng phấn, ban nãy họ lo Diệp Phong không hạ được Trương Bất Bại, hiện tại gã đưa theo một võ tôn, tình thế lập tức nghịch chuyển.

Trương Bất Bại sầm mặt, neho mắt nghiêng rằng: “Hóa ra người trốn lánh nhiều ngày thế là vì mời võ tôn cường giả đến giải vây cho Vô Song môn?”

Hắn không sao ngờ rằng Diệp Phong mời được một võ tôn tới, hơn nữa thực lực người này còn cao hơn hắn. Trương Bất Bại đảo mắt liên tục, sắc mặt biến ảo mịt mịt, không hiểu gì trò gì.

“Các hạ tự cao quá, lão phu không xuất hiện thì các hạ cũng không phải đối thủ của Tiểu Phong.” Quỷ Vô Cực cười lạnh.

“Lớn lối!” Trương Bất Bại đương nhiên không tin, lúc Diệp Phong kích sát Tô Chiến Thiên mới chỉ là điên phong võ sư, tốc độ tu luyện nghịch thiên đến mức nào thì trong chưa đầy một năm, có thể tấn nhập võ tông đã là tột đỉnh rồi. Thực lực của gã quỷ dị hơn nữa cũng tuyệt đối không thể với võ tông cảnh giới chiến thắng võ tôn thực thụ.

“Quý lão, bắt tất rườm lời với hắn.” Hàn mang lóe lên trong mắt Diệp Phong: “Bắt lão quái vật bất âm bất dương này lại, những người khác cứ để mỗ. Chúng không chịu cúi đầu nhận sai thì dùng võ lực nói chuyện.”

“Hảo!” Quỷ Vô Cực xòe hai tay, chuẩn bị động thủ.

“Bạo vũ lê hoa tiễn!” Trương Bất Bại thấy tình thế không ổn, quỷ Vô Cực xuất hiện phá tan kế hoạch của hắn, biết hôm nay không thu được lợi ích gì, thể nội nguyên lực điên cuồng dâng lên, vô số đạo kim quang phun ra. Kim quang ẩn chứa năng lượng hùng hậu, uy lực thập phần kinh nhân!

Thân hình hắn lách lên cực nhanh, như quỷ mị lao ra ngoài đại điện bỏ chạy.

“Trò vật.” Quỷ Vô Cực sầm mặt, phát ra một màn năng lượng xanh nhạt bảo vệ chúng nhân Vô Song môn, kim quang giáng vào đó chỉ hơi gợn lên chứ không phá được lớp phòng ngự kiên cố này.

Thấy Trương Bất Bại bỏ chạy, quỷ Vô Cực phát tay áo đuổi theo.

Trong đại diện chỉ còn thủ lĩnh Lô gia và Thanh Hồ bang, cùng nuốt nước bọt nhìn nhau.

Tuy họ theo về Trương gia nhưng về bản chất, trừ một vài việc phải nghe lệnh Trương Bất Bại thì vẫn dưới một người mà trên vạn người. Tuy trên đầu còn một người khiến họ không vui tí nào nhưng ai bảo đối phương là võ tôn cường giả? Thần phục võ tôn cường giả đâu có mất mặt.

Nhưng giờ võ tôn cường giả họ dựa vào lại không đánh mà chạy, quả thật đã kích trầm trọng đến sĩ khí hai nhà. Vô số chiến tích hiển hách của Diệp Phong khiến uy thế của gã ăn sâu vào lòng người, ai cũng cực kỳ kính sợ. Dù lưỡng đại thế lực tại trường mang theo toàn là võ tôn cường giả nhưng khi thấy Diệp Phong lạnh lùng nhìn mình thì đều cảm giác được hàn ý thấu xương từ sống lưng dâng lên, không lạnh mà run.

“Hai vị, lâu rồi không gặp. Quả nhiên hùng phong không giảm năm xưa, đến Vô Song môn diệu võ dương uy...” Diệp Phong từ từ nhìn quanh, lạnh lùng cười.

“À...Diệp môn chủ, kỳ thật việc hôm nay là hiểu lầm.” Sắc mặt đối phương nhợt đi, lùi lại một bước cười khan: “Cũng do Trương Bất Bại bức bọn mõ phải đến, thật ra quan hệ giữa bọn mõ với Vô Song môn luôn hữu hảo, nước sông không phạm nước giếng. Bọn mõ thề với trời rằng tuyệt đối không có ý đối phó Vô Song môn.”

374. Chương 374 : Đe Nẹt

“Đúng, đúng.” Cả hai cố rặn cười, định dẫn người lui đi thì bị bọn Lý Ngọc chặn lại.

“Diệp môn chủ còn dặn gì nữa chẳng?” Cả hai xiu hắt, biết việc hôm nay không dễ dẹp yên.

“Tuy hai vị đến đây là bắt buộc nhưng dù thế nào cũng tạo thành tổn thất không thể ước lượng được cho Vô Song môn.” Diệp Phong lắc đầu: “Lúc mõ vào thành thấy trên đường toàn là nhân mã hai nhà...Hi hi, đúng là uy phong.”

“Ai cũng phải trả giá cho việc mình làm. Hai vị thấy có đúng không?”

Cả hai mừng thầm, hiểu rõ ý đồ của Diệp Phong là vợ vét. Nhưng đành vậy, tình thế hiện giờ đối phương mạnh hơn, tuy liên hợp lực lượng hai nhà trong diện vị tất không hẳn đã bại, nhưng Vô Song môn có một võ tôn thực lực còn cao hơn Trương Bất Bại. Cả Trương Bất Bại mà họ còn không dám cãi lời thì đời nào dám phản kháng Diệp Phong?

“Diệp môn chủ nói có lý lắm, không biết muốn hai nhà trả giá thế nào mới khiến Diệp môn chủ mãn ý, cho qua lần hiểu lầm này?” Không bỏ ra thứ gì chắc hôm nay không thể rời khỏi đây, cả hai đau lòng thốt lên.

“Tạm...Lấy con số này đi.” Diệp Phong xò hai ngón tay xua xua trước mặt hai người.

“Hai vạn tinh tề?” Cả hai kinh hô. Họ chịu đựng được cái giá này nhưng không thể để lộ là quá dễ dàng chấp nhận. Cả hai tỏ vẻ khó xử, ngần ngừ một lúc, chuẩn bị đồng ý.

Nhưng Diệp Phong lên tiếng trước: “Lôi gia và Thanh Hồ bang nói thế nào cũng là đại thế lực hùng cứ Vân Châu mấy trăm năm, chỉ hai vạn tinh tề dù Diệp môn đồng ý chắc hai vị cũng đời nào chịu trả ít như thế nhỉ? Hai mươi vạn mới phù hợp với thân phận của hai vị.”

“Cái gì!” Hai người há hốc miệng, không khép lại được.

Hai mươi vạn tinh tề. Lục Lâm bang khi xưa dốc mười tám vạn mua vạn niên linh ngọc dịch rồi cũng suýt nữa sa vào nguy cơ tiền bạc. Tài lực hai nhà so với Lục Lâm bang cũng chỉ ngang ngửa, thậm chí kém hơn một chút. Tuy món tiền đó do hai nhà hợp lại, nhưng mỗi nhà mười vạn đủ cho họ trong thời gian dài sa vào khốn cảnh không còn tinh tề chi dùng.

Nên cả hai đều cuống lên.

“Diệp môn chủ đang đùa hử?”

“Về mặt tiền tài, mõ chưa từng đùa bao giờ...” Diệp Phong nháy mắt, nói rất thật. Khi xưa bán linh dịch, gã hiểu rõ tài lực của tam đại thế lực. Hai mươi vạn tinh tề, hai nhà chắc chắn có.

Vốn hành vi đi cùng Trương gia của Lôi gia và Thanh Hồ bang khiến gã nảy sinh sát ý. Bất quá gã nhanh chóng đổi ý, giáo huấn đối phương cố nhiên tiết được mối hận trong lòng nhưng với Vô Song môn lại không có lợi ích gì thực chất. Nếu Vô Song môn tiếp tục ở lại Vân Châu phát triển thì chán nhiep đối phương may ra còn có lợi cho uy vọng.

Tiếc rằng Vô Song môn sắp thiên di sang Bộ châu, không còn qua lại với các thế lực Vân Châu nữa. Dù gã diệt Lôi gia và Thanh Hồ bang, sẽ nhanh chóng có thế lực khác vùng lên chia lại Vân Châu. Hơn nữa, lôi gia và Thanh Hồ bang quyết tử thì Vô Song môn cũng tổn thất không nhẹ, khai chiến là lựa chọn hại mình hại cả người.

Nên gã mới đổi ý, trước khi đi cứ việc kiếm một món từ hai nhà. Lục Lâm bang tuy để lại nhiều trân quý linh bảo nhưng tinh tề không nhiều. Một thế lực lớn phát triển không thể rời khỏi tài phú, nhất lưu thế lực của Bộ châu có vốn hơn xa Vân Châu, vô Song môn muốn mở ra cơ nghiệp tại đó mà không có đủ tài lực thì khó đạt được.

Tuy gã có nhiều cách giúp Vô Song môn nhanh chóng tích lũy tài phú nhưng một thế lực muốn phát triển thật sự, không thể ỷ lại vào một người.

“Diệp môn chủ hình như hơi mở mồm sư tử quá đáng thì phải? Hai mươi vạn, sao môn chủ không đến cướp luôn cho rồi.” Ông phỗng cũng có lúc bực mình, hà huống đầu não hai nhà đều là nhân vật xưng vương xưng bá tại Vân Châu. Dù đối diện Trương Bất Bại, họ cũng chưa ảm ức thế này bao giờ.

“Nếu phải động thủ mới đạt được mục đích thì tại hạ không ngại.” Diệp Phong biết đối phương không dễ dàng chịu lép. Có những kẻ không bị giáo huấn thì vĩnh viễn không biết đau đớn là thế nào.

“Diệp Phong, đừng tưởng mời được vô tôn thì muốn làm gì ở Vân Châu cũng được. Bọn ta có thể lùi bước một chút vì việc hôm nay, năm vạn tinh tề là cực hạn của hai nhà. Nếu thế mà ngươi còn không đồng ý thì chúng ta chỉ còn cách triệt để liên hợp với Trương gia, đấu đến cùng với Vô Song môn.” Quỷ Vô Cực không có mặt nên hai nhà gan dạ hẳn.

Trương Bất Bại tuy hơi bá đạo nhưng nói chung chưa xâm phạm quá mức lợi ích của hai nhà. Nếu vô Song môn bức ép quá, họ sẽ có lực chọn thông minh hơn. Quỷ Vô Cực có lẽ lợi hại hơn Trương Bất Bại nhưng cả hai đều là vô tôn, trương Bất Bại chí ít cũng có thể cầm chân Quỷ Vô Cực chứ nhỉ?

Nếu chỉ với hai vô tôn của Vô Song môn và dị số như Diệp Phong thì với lực lượng của tam đại thế lực không cần phải sợ. Diệp Phong có lợi hại hơn nữa chẳng lẽ đấu nổi một vô tôn sao?

“Tức là...Hai vị cự tuyệt đề nghị của mõ?” Diệp Phong cười lạnh tanh.

“Diệp môn chủ không có thành ý, lôi gia và Thanh Hồ bang cũng không phải hạng mặc cho người ta nắn bóp. Chúng ta đi.” Vô tôn hai nhà đều có mặt, tới tám người, nếu quyết tâm đi, diệp Phong chắc cũng phải e dè chứ nhỉ?

Lý Ngọc và Liệt Vô Song ngược nhìn, đợi gã dặn dò. Tại trường chỉ có họ đủ thực lực ngăn trở cường giả của đối phương.

Diệp Phong bật cười, thể nội mộc nguyên và nguyên nguyên lực điên cuồng dâng lên - Mộc nguyên Thần thông biến!

Thoáng sau, gã chìm trong một lớp năng lượng tím xanh, khí thể trở nên cực kỳ lạ lùng.

Áp lực quá kinh nhân. Vô tôn hai nhà cũng biến sắc, khí thể này không mấy may kém hơn khi Trương Bất Bại uy nhiếp họ. Lê nào Diệp Phong đã tấn thăng thành vô tôn? Sao có thể được. Gã rời Vân Châu không đầy một năm, thời gian ngắn như thế, sao lại liên tục tăng hai cấp được.

Thân hình Diệp Phong như ánh chớp lóe lên, trong điện chỉ thấy tàn ảnh tím xanh lóe lên, trong óc các vô tôn của đối phương đồng thời vang lên tiếng cảnh báo kịch liệt.

Chát, chát, chát!

Một tràng tiếng động vang lên, sáu bóng người văng ra va mạnh lên tường. Tuy ai cũng là vô tôn cường giả nhưng trước mặt Diệp Phong khởi động Thần thông biến thì không có mấy may năng lực kháng cự. Họ

cảm giác thấy cự lực kinh nhân giáng lên ngực, chấn tan toàn bộ hộ thân nguyên lực, năng lượng trong thể nội rung động khiến khí hải không thể vận lên, khí thể giảm đi nhanh chóng.

Vù. Diệp Phong quay về vị trí cũ, thân hình khôi phục như cũ, lạnh lùng nhìn đầu não hai nhà vốn không bị công kích, nhẹ giọng: “Hai mươi vạn tinh tề đổi lấy tính mạng sáu võ tông. Hai vị, mời về cho.”

Gã không định ở lại Vân Châu quá lâu nên dùng thủ đoạn lôi đình đập tan ý niệm phản kháng của địch nhân. Tuy gã sử dụng Thần thông biến nhưng không nguy hiểm gì.

Duệ Kim tông biết được Thần thông biến màu vàng tía, còn lần này gã cố ý đổi thuộc tính khí hải. Đối phó vài võ tông, mặc nguyên Thần thông thuật đủ rồi. Biến thân chỉ trong sát na, tin rằng đối phương không nhìn rõ đầu vào đầu.

Thứ hai gã không thi triển Thần thông thuật! Chỉ với màu sắc năng lượng thì Duệ Kim tông không thể xác định gã là người thần bí hôm đó, đại lục thiếu gì bí thuật, thi thoảng có một hai loại giống nhau cũng không phải chuyện lạ.

Thứ ba là...Thế lực của Vân Châu khó lòng dính dáng đến Duệ Kim tông, gã biến thân cũng không lo bị truyền đến tai chúng.

“Việc này...” Hai vị thủ lĩnh hiển nhiên kinh hãi, đánh chết họ cũng không tin gã đáng sợ như vậy. Trong tích tắc chế phục sáu võ tông, thủ đoạn này chỉ có võ tôn làm được. Lần này cả hai lạnh buốt tận đáy lòng.

Sáu võ tông là lực lượng quan trọng của hai nhà, hơn hẳn hai mươi vạn tinh tề. Tinh tề mất rồi còn kiếm lại được, cường giả chết rồi không dễ dàng bồi dưỡng được.

“Diệp môn chủ, xin hãy hạ thủ lưu tình! Hai mươi vạn tinh tề, bọn tôi sẽ tận lực đưa tới.” Thấy thủ đoạn đáng sợ của gã, hai thủ lĩnh không còn dám mơ mộng ảo tưởng gì nữa.

“Ba ngày, nếu vẫn không thấy tinh tề, tính mạng sáu người này không giữ được nữa đâu.” Gã không hề khách khí.

Hai vị thủ lĩnh dằng dặc ngắt mồm miệng đồng ý. Giờ họ hận Trương Bất Bại cực độ, tưởng thành võ tôn thì thiên hạ vô địch sao? Đối phương mới dọa đã chạy cong đuôi, hại họ đắc tội Vô Song môn mà phải trả cái giá mười vạn tinh tề mỗi nhà.

“Vù.” Một trận gió lướt qua đại diện, thân ảnh Quỷ Vô Cực xuất hiện trước mắt chúng nhân.

“Tiểu Phong, xin lỗi...Đã để hấn chạy mất.” Quỷ Vô Cực hơi thẹn, đối phương chỉ là nhất giai võ tôn, tuy bắt sống hơi khó nhưng để hấn dễ dàng chạy thoát như vậy cũng hơi mất mặt.

“Thực lực của hấn chỉ nhất giai nhưng thân pháp quá quỷ dị, lão phu miễn cưỡng đuổi theo một đoạn thì bị hấn cắt đuôi.”

Diệp Phong nheo mắt kinh ngạc, xua tay nói: “Vậy thì cứ kệ hấn, chỉ cần còn Trương gia, hấn không thoát được đâu.”

375. Chương 375 : Người Thương Gia Tới

Để hai thủ lĩnh Lôi gia và Thanh Hổ bang đi rồi, diệp Phong bảo Quỷ Vô Cực phong tỏa khí hải của sáu con tin võ tông, giao cho môn nhân Vô Song môn giam lại rồi triệu tập mọi đệ tử lại thương nghị đại kế.

Diệp Phong hùng hồn quay về khiến những người đến dự tự tin hẳn, liền mồm tranh luận về mục tiêu to lớn biến Vô Song môn thành Vân Châu đệ nhất đại thế lực. Diệp Phong không vội cho họ biết mục tiêu, cứ để họ cao hứng đã.

“Môn chủ hôm nay dọa khiếp Trương Bất Bại, bắt sống sáu võ tông, tin này sẽ nhanh chóng lan khắp Vân Châu. Thanh danh Vô Song môn cũng sẽ truyền lên theo nước.” Lăng Vân hào hứng: “Nếu nhân cơ hội hạ luôn Trương gia, Vân Châu sẽ do bản môn bá chủ.”

Chúng nhân nhao nhao gật đầu, chỉ riêng Trương Bách Cường im lặng ngồi ủ ê trong góc.

Ánh mắt Diệp Phong sắc bén, nhận ra tình hình nên khuyên: “Trương huynh, lệnh tôn bất hạnh khiến tiểu đệ rất tiếc, không biết sau này huynh định thế nào?”

“Diệp huynh đệ! Mỗ cầu xin một việc.” Trương Bách Cường như thể hạ quyết tâm, khẩn thiết nói.

“Giúp được thì tại hạ sẽ không xuôi tay đứng nhìn.” Diệp Phong xưa nay ân oán phân minh, lúc trước Trương Bách Cường nghĩa khí sâu nặng, gã tất nhiên không từ việc nghĩa đáp lại.

“Giúp mỗ bắt Trương Bất Bại, mỗ phải tận tay giết hắn.” Y gần giọng.

Diệp Phong nhíu mày một chốc rồi đáp: “Trương Bất Bại nhất thân tu vi tuy kém Quỷ lão nhưng thân pháp cực nhanh, hiện tại bị chúng ta đả thảo kinh xà, e hắn sẽ không dễ dàng lộ mặt nữa. Muốn bắt hắn, trong thời gian ngắn rất khó.”

“Không sao, mỗ tin với tiềm lực của Diệp huynh đệ, sẽ có ngày vượt hơn Trương Bất Bại! Hiện tại trong Trương thị gia tộc, chi của phụ thân mỗ đã bị hắn diệt hết, Trương gia không còn quan hệ gì với mỗ. Vô Song môn mà muốn độc bá Vân Châu, đấu với Trương Bất Bại chỉ là việc sớm muộn. Việc này nhất cử lưỡng đắc!” Trương Bách Cường nói.

“Kỳ thật, lần này mỗ về là định dời Vô Song môn khỏi Vân Châu.”

“Cái gì!”

“Môn chủ đang đùa hử?”

Chúng nhân Vô Song môn thập phần kinh ngạc, hiện tại Vô Song môn như mặt trời chính ngọ, bỏ Vân Châu mà đi có quá mạo hiểm không?

“Việc này chốc nữa tại hạ sẽ nói rõ.” Diệp Phong nhìn thẳng vào mặt Trương Bách Cường, nghiêm mặt nói: “Trương huynh! Tiểu đệ không ngại nói một câu, nếu huynh thật lòng hy vọng mượn tay bọn đệ bắt Trương Bất Bại cho huynh để huynh trả thù cho cha thì đệ đảm bảo chỉ cần hắn xuất hiện, nhất định không thoát khỏi tay đệ và Quỷ lão.”

“Chỉ là...Đó là nguyện vọng của huynh thật sao?” Diệp Phong còn con bài tẩy Cổ nguyên hoàn, bắt Trương Bất Bại không phải là nói khoác, nhưng gã nhìn thấy trong mắt Trương Bách Cường vô vàn bất cam. Mượn tay gã báo thù không phải ý muốn của y.

“Mỗ...Mỗ lại không muốn báo thù tuyệt hận sao? Nhưng cừu nhân là vô tôn. Vô tôn thật sự, mỗ có hi vọng sao?” Trương Bách Cường xúc động, nhìn Diệp Phong đầy mong ngóng.

“Chỉ cần huynh đồng ý, mỗ sẽ toàn lực trợ giúp. Trước đây huynh từng uống vạn niên linh ngọc dịch đã pha, tiềm lực đại tăng. Mỗ có cách tạo ra hoàn cảnh tu luyện ngang với động thiên phúc địa, giúp huynh đột phá vô tôn trong mười năm không phải là khoác lác.” Diệp Phong nói như chém đinh chặt sắt.

Như bị thuyết phục với lời hứa của gã, Trương Bách Cường gật đầu trầm giọng: “Được, mỗ muốn tận tay báo thù.”

Gã nở nụ cười được an ủi. Một người chỉ cần có mục tiêu là sẽ có động lực để trưởng thành. Nếu gã chỉ vì nghĩa khí mà bắt Trương Bất Bại hộ thì sau này Trương Bách Cường sẽ không đứng lên được, mất đi mục tiêu, đời sống không còn niềm vui nữa. Chuyện đó...Gã tuyệt đối không muốn thấy.

Lấy lại lòng tin cho Trương Bách Cường xong, gã đứng dậy ra hiệu cho chúng nhân lặng im: “Các vị chắc cũng lấy làm lạ, vô Song môn gây dựng lâu như vậy ở Vân Châu, tình thế đang thuận lợi, vì sao lại rời sang nơi khác phát triển?”

Ai nấy đều gật đầu, nhìn gã với vẻ hiếu kỳ. Đúng, vì sao không ở lại Vân Châu xưng bá nhất phương? Thế giới ngoài kia tuy rục rờ nhưng hơn Vân Châu sao?

Cả Trương Bách Cường cũng tỏ ra hứng thú, trong lòng có mục tiêu rồi, y trở nên sống động hơn nhiều.

“Các vị cho rằng với thực lực Vô Song môn ở vị trí nào trên tầm cỡ đại lục? Quỷ lão không tính.” Diệp Phong cười hỏi.

“Chắc...Là nhất lưu thế lực chăng?” Tất cả đều chưa từng rời Vân Châu, chỉ biết Thương gia là thế lực đỉnh nhọn của đại lục, giờ Vô Song môn cộng thêm Diệp Phong, có thể coi là thế lực hàng đầu Vân Châu, thuộc nhóm hàng đầu trong số nhất lưu thế lực tựa hồ không có gì quá đáng.

“Quý lão, cho họ biết đi.” Diệp Phong lắc đầu như cười nhạo.

Quý Vô Cực hiểu ý gã, tức thì lạnh mặt lại, tỏ vẻ khinh miệt: “Lão phu cũng dựng được một thế lực tại Thần châu. Các vị có biết lực lượng trong tay lão phu không?”

“Quý lão tuy là võ tôn nhưng môn của của bọn tại hạ vị tất đã kém.” Vẫn có người không phục.

“Không tính lão phu thì còn bốn diên phong võ tôn, chín trung giai võ tôn và sơ giai võ tôn, số lượng cao giai võ sư không dưới năm trăm.” Quý Vô Cực hừ lạnh: “Dù thế, thế lực của lão phu cũng không lọt vào nhóm năm thế lực đứng đầu Thần châu.”

Chúng nhân cùng hít một hơi khí lạnh. Thực lực hùng hậu như vậy mà không xếp được trong mười thế lực đứng đầu Thần châu, thì đứng thứ bao nhiêu ở tầm cả Võ Nguyên đại lục?

Ai cũng nhận thấy Vô Song môn so với thế lực của Quý Vô Cực quả thật không bằng trẻ con mới sinh, vậy ở tầm đại lục thì xếp thứ bao nhiêu. Đến giờ họ mới thấy hổ thẹn vì ech ngồi đấy giềng.

Diệp Phong nhận ra thời cơ chín muồi, lại lên tiếng: “Các vị lẽ nào lại thỏa mãn với việc Vô Song môn có đầu rút cổ ở Vân Châu, vĩnh viễn là một thế lực không ra gì?”

“Không muốn.” Chúng nhân tại trường đều là thanh niên đầy nhiệt huyết, mang nguyện vọng phát triển Vô Song môn thành nhất lưu thế lực của đại lục, giờ nghe Diệp Phong khích lệ thì đều sôi lên, mặt đỏ lựng vì không nén được kích động.

“Được.” Diệp Phong thấy mục đích đạt đến, lập tức lớn tiếng: “Các vị đều có quyết tâm đó, mỗi xin đảm bảo Vô Song môn sẽ có hoàn cảnh tu luyện tốt nhất, có động thiên phúc địa không kém gì thất tông tam bang ngũ thế gia. Mục tiêu duy nhất của các vị là nhanh chóng đề cao thực lực. Sẽ có ngày Vô Song môn khiến cả đại lục biết rằng chúng ta...Là mạnh nhất.”

“Vô Song môn là mạnh nhất.” Hơn trăm người lớn tiếng. Tiếng hô vang vọng lên mây cao khiến Diệp Phong và Quý Vô Cực cũng kích động.

“Chiếm Bộ châu, tạo ra thanh danh chỉ là bước phát triển đầu tiên của Vô Song môn.” Diệp Phong hào ngôn vạn tượng: “Các vị chuẩn bị đi, chúng ta sẽ bắt đầu chính thức thiên di!”

Cụ thể việc thiên di không đến lượt gã lo. Tiền thân của Vô Song môn là Diệp gia và Tụ Nghĩa đường, đều từng bị hủy đi căn cơ, nên không quá quyến luyến Vân Châu.

Tuy một số môn nhân đệ tử mới thu nhận không muốn rời Vân Châu nhưng điều đó không ảnh hưởng tới kế hoạch của Diệp Phong. Mục đích của gã là đưa những tinh anh có giá trị nhất trong môn phái đi theo. Những thành phần không quan trọng khác, khi Vô Song môn có được cơ nghiệp rõ ràng rồi thì lo gì không chiêu thu được? Những trụ cột tinh anh thật sự cơ hồ đều xuất thân từ Tụ Nghĩa đường, họ không đời nào phản lại gã và Vô Song môn.

Gã vốn định ở lại Thiết Hùng thành đợi thủ lĩnh Lô gia và Thanh Hồ bang đưa tinh tề đến, nhưng không ngờ một vị khách khác đã phá tan yên tĩnh.

Võ tôn của Thương gia từng gặp mặt một lần với gã lại đến báỉ phỏng.

“Diệp tiểu hữu, phong thái vẫn như xưa.” Võ tôn đó đối hản thái độ cao ngạo, chủ động chào gã. Ông ta hơn hử cười, người không hiểu lại tưởng ông ta có việc cần nhờ Diệp Phong.

Gã nheo mắt, thần niệm quét qua, hiểu ngay thực lực của đối phương. Cao giai võ tôn, thực lực hơn hản Quý Vô Cực. Thương gia, quả nhiên ngọa hổ tàng long.

“Tổn giá hôm nay đến đây làm gì?” Diệp Phong và Thương gia vốn không có gì mắc mớ, thậm chí còn mấy lần hợp tác đây hữu hảo. Theo thánh giả nói, gã có được Võ Nguyên thánh lệnh là kết quả của Thương gia đứng sau vận động. Gã có thể chấn nhiếp Ninh Thu Vũ tại Bích Thủy cung cũng một phần nhờ họ. Giờ đối phương khách khí như vậy, chắc vì biết gã đã có Võ Nguyên thánh lệnh.

“Bản tôn nên đến bãi phỏng sớm hơn, tiếc là tiểu hữu vương vấn Ngọc Dịch tiên tử, vội vàng rời Vân Châu khiến cuộc nói chuyện của chúng ta chậm mất nửa năm. Ha ha ha!” Thương gia tai mắt linh thông, điệp Phong tạo được danh tiếng ở Võ Nguyên đại lục tất nhiên không giấu được họ.

Lúc gã đại phát thần uy tại Bích Thủy cung, thương gia cũng lấy làm mừng. Danh tiếng của gã càng lớn, khi vào thánh địa thì Thương gia càng có nhiều lợi ích. Sau đó tuy có tin đồn gã bị hãm hại, chết trong bụng yêu hoàng nhưng sự thật đã chứng mình toàn là tin vịt.

Còn việc gã giết đội ngũ của Duệ Kim tông thì vô tình vô cớ, chỉ là suy đoán của chúng, hơn nữa họ được Ninh Thu Vũ cho biết Diệp Phong cầm Võ Nguyên thánh lệnh nên Duệ Kim tông không dám vọng động.

Đối với họ, dù gã thật sự giết người Duệ Kim tông thì cũng sẽ toàn lực che chở cho gã. Diệp Phong sẽ không vì việc đó mà bị phiền hà gì lớn. Thánh giả còn khen ngợi gã, không phải thánh tiềm hậu tuyển nhân nào cũng được như thế.

“Tôn giá đến đây là cho mỗ biết cụ thể về thánh tiềm hậu tuyển nhân?” Diệp Phong mỉm cười, đoán ra ý đồ của đối phương.

376. Chương 376 : Thánh Địa Tuyển Bạt Tái

“Ha ha! Diệp tiểu hữu quả nhiên thông minh, đoán ngay được mục đích của lão phu.” Thương gia võ tôn không vòng vo, đi vào chính đề: “Tiểu hữu đã gặp thánh giả, nên biết cảnh giới tối cao của võ giả không phải là võ hoàng.”

Diệp Phong gật đầu, thánh giai cảnh giới tại Võ Nguyên đại lục chỉ là truyền thuyết, trước khi gã gặp thánh giả, không thấy ai nói là mình đã thấy thánh giai võ giả. Thất tông tam bang ngũ thế gia cũng chỉ có cường giả ở mức cao giai võ hoàng là cùng.

Đối phương nói tiếp: “Nhưng ở Võ Nguyên đại lục, không thể từ hoàng giai tấn nhập thánh giai. Tiểu hữu có biết vì sao không?”

Gã ngẫm nghĩ một chốc rồi lắc đầu: “Xin được chỉ giáo.”

“Vì linh mạch tốt nhất Võ Nguyên đại lục cũng không đủ nồng độ linh khí giúp cho hoàng giai tấn cấp thánh giai.” Đối phương tỏ vẻ cảm khái, giải thích cẩn thận: “Tuy lão phu còn chưa biết hoàng giai là cảnh giới thế nào, nhưng có biết đôi chút về điều kiện hoàng giai tấn cấp.”

“Hoàng giai là đã đạt đến cảnh giới vô thượng thống trị thiên địa. Cường giả ở đẳng cấp này, chỉ cất tay là điều động được thiên địa linh khí trong vòng mấy dặm. Lật tay thành mây, xoay tay thành mưa cũng đến thế là cùng.”

Tâm niệm của gã máy động, cảnh giới hoàng giai cường giả mà đối phương miêu tả có công hiệu tương tự với tầng thứ ba Nghĩ thế của Nguyên Thần quyết. Lê nào gã linh ngộ được cảnh giới đó thì sẽ tiến vào hoàng giai? Nhưng nếu luyện Nguyên Thần quyết tới đỉnh điểm chỉ đạt đến hoàng giai thì sư phụ lão nhân gia thật ra là cảnh giới nào?

Gã nhớ lại cảm giác khác nhau lúc đối diện thánh giả và sư phụ. Gã dám khẳng định thực lực của sư phụ không hề kém hơn thánh giả, nhưng người đạt tới thánh giai chưa thì gã không dám chắc. Tu luyện Nguyên Thần quyết, thực lực của gã luôn trong trạng thái vượt cấp, bảo sư phụ chỉ với tu vi hoàng giai cũng có thể chiến thắng đối phương là thánh giả thì cũng không phải việc gì quá lạ lùng.

“Nhưng hoàng giai cường giả muốn vượt qua bước cuối cùng, đạt đến thánh giai thì không chỉ dựa vào tích lũy nguyên lực trong khí hải là đạt thành. Cần có thiên địa linh lực ở bên ngoài phối hợp.” Võ tôn Thương gia trở nên nghiêm túc, từ từ nói: “Điều kiện tất yếu để xung phá bản chất hoàng giai là khi tấn cấp, nồng độ linh lực quanh mình phải vượt hơn nguyên lực trong khí hải của diên phong võ hoàng.”

Nguyên lực năng lượng trong khí hải của võ hoàng ngưng thực đến mức độ nào? Linh lực tự do trong thiên địa, nếu ở trạng thái bình thường không thể so với nồng độ năng lượng trong khí hải. Bất quá, võ giả thuộc bất kỳ cảnh giới nào, đặc biệt là võ tôn trở lên đều biết cách ngưng tụ thiên địa linh lực. Võ hoàng tất nhiên không ngoại lệ.

Nhưng ngưng tụ linh lực cũng có cực hạn, độ ngưng tụ linh lực tụ lại vào thân thể, về cơ bản phụ thuộc vào nồng độ linh lực trong trạng thái thông thường.

Ví như nồng độ linh lực trong trạng thái bình thường là một, khi võ hoàng tu luyện có thể ngưng tụ linh lực chung quanh gấp mười, thì nồng độ năng lượng để hấp thu của võ hoàng là mười. Nhưng nếu trạng thái đó là hai thì nồng độ năng lượng võ hoàng hấp thu được sẽ là mười bảy hoặc mười tám. Trong tình huống bình thường, linh lực càng sung mãn, độ khó ngưng tụ càng cao, khó tránh khỏi đôi chút sai số. Nhưng linh lực càng sung mãn thì nồng độ linh lực ngưng tụ lại để hấp thu cũng càng cao, điểm này có thể khẳng định được.

Khi đột phá chướng ngại tu vi, linh lực chung quanh càng sung mãn, tỷ lệ thành công càng lớn. Mọi võ giả đều biết điều đó. Diệp Phong tu luyện Nguyên Thần quyết, tấn cấp nhanh như vậy vì Ngũ hành quyền của gã có thể dễ dàng tụ lại và ngưng tụ thiên địa linh lực hơn nhiều võ giả khác, linh lực này không chỉ cho gã sử dụng mà còn cho cả người ở cạnh.

Võ giả tầm thường chỉ có cách thông qua khí hải ngưng tụ rất ít nguyên lực cung cấp cho mình.

Độ ngưng thực trong thể nội điền phong võ hoàng có thể nói đạt tới cực hạn ở đại lục này. Dù ở chỗ có linh lực đậm nhất trong linh mạch, nguyên lực ngưng tụ ra cũng không hơn được trong khí hải. Thành ra võ hoàng ở Võ Nguyên đại lục mà muốn vượt được ải trở thành thánh giai cực kỳ gian nan. Cơ hồ không thể.

“Thánh giả của thánh địa, thật ra dựa vào điều kiện này để tấn cấp?” Tâm niệm gã máy động, trong óc thầm đoán.

“Vấn đề này lão phu không thể trả lời tiểu hữu vì không biết bí mật của thánh địa. Bất quá lão phu có thể cho tiểu hữu biết trước một việc, chỉ cần qua được lần thi đấu sau cùng của thánh địa, có được tư cách tiến nhập thánh địa thì sẽ biết bí mật đó.” Đối phương cười hâm mộ: “Thánh tiềm hậu tuyển nhân đúng như cái tên, là hậu tuyển nhân có tiềm lực thành thánh giả.”

“Thi đấu ở thánh địa?” Gã lấy làm hiếu kỳ.

“Không sai. Tư cách vào thánh địa hữu hạn, mỗi mười năm thánh địa lại cử hành thánh tiềm hậu tuyển bạt tỷ tài, chỉ những hậu tuyển nhân vượt trội mới thật sự trở thành thánh tiềm giả, có tư cách vào thánh địa.”

“Hơn nữa danh sách thánh tiềm hậu tuyển nhân đều do thất tông tam bang ngũ thế gia tiến cử. Tuyệt đại đa số các thế lực đều dành danh sách này cho tộc nhân hoặc môn nhân đệ tử. Một thánh tiềm hậu tuyển nhân có thể tương lai có cơ hội thành thánh giả, giá trị thật không đánh giá được.”

“Vì sao Thương gia lại cho tại hạ cơ hội quý giá như vậy?” Diệp Phong hơi tắc lưỡi, như thế khác nào nợ Thương gia món nợ cực lớn?

“Hơn trăm năm nay, thương gia không có hậu bối nào đặc biệt xuất sắc, dù miễn cưỡng tiến cử cũng sẽ khó thoát cảnh bị đào thải...Hà huống thánh tiềm hậu tuyển nhân cũng cần phù hợp tiêu chuẩn nhất định, nếu cứ đùa giỡn thánh địa, tiến cử bừa bãi thì sẽ bị trừng phạt.” Thương gia vô tôn nở nụ cười an ủi: “May mà Vân Châu chúng ta xuất hiện nhân vật có thiên tư trác tuyệt như tiểu hữu. Đừng nói Thương gia, dù là Ngũ hành tông luôn có lớp hậu bối xuất sắc nhất, mà phát hiện Diệp tiểu hữu cũng sẽ không tiếc gì tặng cho một suất trong danh sách tiến cử. Ha ha.”

“Lão phu không giấu tiểu hữu. Kỳ thật thánh tiềm hậu tuyển nhân chân chính trong mắt thánh địa cũng không được trọng thị lắm. Cứ mỗi mười năm, thất tông tam bang ngũ thế gia đều tiến cử rất nhiều hậu tuyển nhân nhưng được thánh địa chọn hiếm lắm. Một khi hậu tuyển nhân của nhà nào được thánh địa chọn thì sẽ căn cứ vào giá trị của thánh tiềm giả đó mà ban thưởng tương xứng...Có lẽ tiểu hữu không rõ, phần thưởng của thánh địa đủ cho bất kỳ nhà nào thèm muốn, toàn là bảo vật hiếm có. Thất tông tam bang ngũ thế gia luôn giữ được truyền thừa có võ hoàng cũng nhờ phần thưởng của thánh địa.”

Diệp Phong tỉnh ngộ, hóa ra sau lưng thất tông tam bang ngũ thế gia có thế lực như thánh địa chống lưng, chẳng trách họ liên tục xuất hiện cường giả, ngàn vạn năm nay không sụp đổ.

Thương gia chọn gã là tất nhiên, chỉ cần có tiềm lực tu luyện, nhất định sẽ không mai một tại Võ Nguyên đại lục. Cơ chế tuyển chọn của thánh địa đảm bảo cho bất kỳ võ giả nào có tiềm lực thành thánh giả cũng không bị bỏ qua.

Dù không phải người thân mật với thất tông tam bang ngũ thế gia, chỉ cần tiềm chất tu luyện đạt đến trình độ nhất định, vượt xa tinh anh cùng lứa thì dù không phải Ngũ hành tông cũng sẽ có thể lực khác nắm lấy thiếu niên có thể trở thành thánh tiềm giả đó. Nhưng tư chất chỉ ngang với tinh anh cùng lứa thì những thể lực không thiếu đệ tử ưu tú như Ngũ hành tông sẽ đời nào chú ý đến...

Nói đến cùng, tiềm chất và thực lực là gốc rễ quyết định mọi thứ.

“Lần này thật ra lão phu còn một việc muốn cho tiểu hữu biết. Tuyền bạt tái gần nhất sẽ cử hành vào bốn năm nữa, nếu lúc đó tiểu hữu có thể tấn thăng võ tôn thì sẽ tham gia. Bất quá nếu tiểu hữu chưa thăng cấp cũng không sao, mười bốn năm sau vẫn còn cơ hội. Lão phu tin, với tư chất của tiểu hữu, trước bốn mươi tuổi tấn nhập võ tôn tuyệt đối không vấn đề gì.”

Bốn năm sau? Gã hơi máy động, thể nội còn chứa linh lực của mười giọt vạn niên linh ngọc dịch, trước khi hấp thu hết thì tốc độ tu luyện của gã một ngày ngàn dặm. Mới tấn cấp võ tông không lâu, gã đã chạm được ngưỡng cửa nhị giai, tin rằng trong bốn năm tấn thăng võ tôn không thành vấn đề. Nhưng thánh địa...Thật sự là tu luyện thánh địa trong mắt các võ giả như Thương gia võ tôn nói chẳng?

Gã nhớ lời sư phụ từng bảo nên luôn giới bị với thánh địa. Bất quá thánh địa có cơ hội để gã tương lai tấn nhập thánh giai nên không đời nào dễ dàng bỏ qua cơ hội này. Lợi ích nhất định phải giành lấy, nhưng bảo gã như mọi hậu tuyền nhân tâm thường khác, kính ngưỡng và sùng bái thánh địa vô vàn thì không bao giờ.

Thương gia võ tôn để lại phương pháp liên lạc sau bốn năm nữa rồi cáo từ.

Hôm sau, hai mươi vạn tinh tề của Lôi gia và Thanh Hồ bang được đưa đến, điệp Phong giữ lời hứa thả hết võ tông của đối phương. Lần đại thiên di của Vô Song môn cũng chính thức bắt đầu.

Động tĩnh của một đại tông môn triệt ly Vân Châu tất nhiên không giấu được mọi người. Điệp Phong đề phòng Trương Bất Bại ẩn tàng trong bóng tối thừa cơ tập kích nên vạch ra kế hoạch rút đi chu đáo.

Quý Vô Cực dẫn thành viên hạch tâm của Vô Song môn đi trước, phụ trách bảo vệ tài phú và bảo vật mang theo. Có tam giai võ tôn như y đi cùng, tin rằng Trương Bất Bại không dám ra mặt. Môn nhân còn lại chia tách ra mười mấy hướng tiến về mục đích đã định ở Bộ châu. Dù Trương Bất Bại có bản lĩnh thông thiên cũng không tìm được bóng dáng Vô Song môn.

377. Chương 377 : Lại Vào Vụ Ẩn Sơn

Vụ Ẩn sơn mạch, ở ngang ngọn núi cao vút, vách đá như lưỡi dao sắc vươn lên. Che kín vách núi là một dải dây leo dày đặc, vươn tới tận chân vách đá.

Điệp Phong đứng trên vách đá, bên dưới sương trắng mịt mù, thủy khí liểu nhiễu, như một vùng mây mênh mông khiến người ta không nhìn rõ có gì phía sau đó.

Đó chính là nơi nằm trước gã và Tiểu Hôi phát hiện vạn niên linh ngọc dịch.

Vô Song môn thiên di khỏi Vân Châu, gã không đi cùng, bởi có việc quan trọng hơn cần làm.

Năm trước gã và Tiểu Hôi không đủ thực lực, chỉ dù cách ăn trộm, lừa hai con Thương bối viên để lấy vạn niên linh ngọc dịch. Nhưng trong động huyết đó, kỳ trân thật sự là khối vạn niên linh ngọc tinh hoa.

Vạn niên linh ngọc dịch, dùng để pha ra cũng chỉ đề cao thực lực được cho trăm người, hiệu quả chỉ là một lần. Nhưng vạn niên linh ngọc tinh hoa mà lọt vào tay thì giá trị không kém gì một linh mạch thượng thặng, đủ cho Vô Song môn kiến lập cơ sở mấy trăm năm, mấy ngàn năm, thậm chí thiên thu vạn thế.

Không tính việc vạn niên linh ngọc tinh hoa có thể ngưng tụ thiên địa linh lực trong vòng mấy chục dặm khiến nồng độ linh lực quanh đó đạt đến trình độ không tin được, chỉ riêng việc mỗi hai mươi năm lại ngưng kết được một giọt vạn niên linh ngọc dịch thì giá trị cũng không thể đo đếm hết.

Thiên tài địa bảo thế này, dù thất tông tam bang ngũ thế gia phát hiện cũng sẽ coi là trân bảo, không bao giờ bỏ qua.

Vô Song môn nếu lấy được bảo vật đó trấn phái thì tin rằng không lâu sau sẽ quật khởi, thành thế lực không ai dám coi thường. Nên gã nhất định phải lấy được vạn niên linh ngọc tinh hoa.

Thực lực của gã hiện giờ không sợ tứ giai Thương bối viên, nhưng đã ba năm rồi, trong động không dị biến nào hay không? Nên gã nhờ Quỷ Vô Cực đưa chủ lực của Vô Song môn rời Vân Châu xong thì đến Vụ Ấn sơn mạch hội hợp lại.

Đương nhiên nếu tất cả thuận lợi, không cần Quỷ Vô Cực nhúng tay, gã cũng giải quyết xong xuôi. Gã kỳ vọng như thế.

Gã vẫn nhớ chỗ từng giao đấu với Thương bối viên, trên vách đá cao vút còn dấu tích. Gã nhìn một lúc, xác định cửa động xong thì nhẹ nhàng lướt xuống.

“Ồ đây rồi.” Rơi xuống chừng hơn trăm thước, gã nhìn thấy cửa động khi xưa bị mình đập vỡ, khe ngoắc hai bàn tay, hai sợi dây leo như bị sức mạnh nào đó nắm chặt lấy, bay về phía gã.

Dây leo không biết sinh trưởng đã bao nhiêu năm, cực kỳ bền chắc, lực rơi của gã cũng không kéo đứt được. Thuận theo lực vắng, toàn thân gã chui vào sơn động có vạn niên linh ngọc tinh hoa.

“Lạ thật.” Vừa vào động, gã liền phát giác điều cổ quái.

Trong sơn động rộng rãi giờ nóng bỏng, sóng nhiệt sôi trào khiến ai vào cũng miệng khô lưỡi đắng, khác hẳn cảm giác thoải mái gã đến đây lần đầu.

Xem ra nơi này có biến đổi gã không biết...Bất giác gã cảnh giác hẳn.

Đồng thời gã cũng thở phào. Giữa động huyết, trên thạch đài cao hơn hai trượng vẫn lấp lánh màu xanh vàng, rõ ràng vạn niên linh ngọc tinh hoa chưa bị lấy đi.

“Gừ.” Tiếng gầm trầm trầm vang vọng trong động huyết khiến vách động rung rinh. Một đạo hỏa hồng quang trụ từ một góc vút lên, nhiệt độ tăng vọt, sóng khí nóng bỏng khiến da gã hơi rát.

“Hỏa lân thú?” Hỏa quang khắp động khiến gã nhìn rõ, đối diện là một quái thú cao một trượng, đầu trượng rưỡi, toàn thân phủ vảy đỏ rực, ngoài vảy rực một lớp hỏa diễm màu lam sẫm đang nhìn gã đầy hung hãn.

Đầu quái thú bé hơn thân thể nhiều, hai con ngươi như hai cái chuông đồng lồi ra, cạnh hai tai nó thò ra một hai núm thịt lạ lùng, được hỏa quang chiếu vào, sáng lên như thủy tinh trong suốt.

“Nhân loại! Ngươi dám vào địa bàn của ta. Ngươi chết chắc.” Hỏa lân thú gầm lên vang vang, phát ra tiếng người.

Diệp Phong kinh hãi, xem ra Hỏa lân thú ít nhất cũng có tu vi ngũ giai tôn cấp, hơn nữa đã đạt tới thời kỳ thành thực, có nghĩa là thực lực ngang với cao giai võ tôn.

Hỏa lân thú là chủng tộc huyết mạch hiếm có trong yêu thú nhất tộc. Khả năng khống chế hỏa nguyên năng lượng của chúng vượt xa võ giả thông thường. Đẳng cấp hỏa diễm của Hỏa lân thú này vẫn là màu lam, chưa đạt đến mức đại thành. Một khi hỏa diễm hình thành màu xanh thì Hỏa lân thú sẽ trở thành hoàng cấp yêu thú chân chính.

“À...Tôn giả bớt giận. Chỉ là bất cẩn lạc đường nên tị hạ vào đây.” Diệp Phong thầm kêu khổ, không ngờ đến đây lần này lại sa vào hình huống khó xử. Ngũ giai yêu thú thành niên là đối thủ với thực lực của gã hiện giờ không thể chống nổi.

Hai con Thương bối viên mất dạng, xem ra không bị Hỏa lân thú ăn thịt thì cũng chạy mất dạng rồi.

“Bất cẩn? Nên trách người xui xẻo mà thôi.” Hỏa lân thú há miệng phun ra sóng lửa nóng bỏng, nham thạch bị thổi qua hóa thành tro tàn, không khác nào cục đất bị rút hết thủy phân, rồi tan thành vô số hạt vụn trắng bạc.

Ngọn lửa này bắt phàm. Lòng gã rung tiếng chuông cảnh giác, hai loại nguyên lực điên cuồng hòa vào nhau trong khí hải, chìm vào trạng thái kim nguyên Thần thông biến.

“Phập! Phập! Phập!”

Một lớp khói màu từ bên ngoài thân thể gã bốc lên, là chân nguyên lực tan đi, phát ra dị tượng. Hỏa diễm do Hỏa lân thú phun ra trông có vẻ không mang uy lực nhưng chỉ lướt qua đã khiến hộ thể chân nguyên của gã suýt nữa tiêu tan hết.

Đáng sợ thật. Diệp Phong biết mình không phải đối thủ, thể nội khí hải dấy lên điên cuồng, thân hình vút lên lao ra khỏi động. Tuy bên ngoài là vách đá vạn trượng nhưng gã đang trong trạng thái Thần thông biến không hề e dè.

Ngự khí Thần thông thuật!

Hai chân gã lẳng không đập mạnh, như tia chớp vút lên, thoáng sau đã lướt được mấy trượng. Gã biết một mình mình không đối phó được Hỏa lân thú nên quyết định tạm thời tránh đi, đợi Quỷ Vô Cực đến rồi mới tính kế vẹn toàn lấy vạn niên linh ngọc tinh hoa.

Hỏa lân thú hiển nhiên không dễ dàng tha cho gã, vạn niên linh ngọc động huyết này là chốn tuyệt diệu cho nó tu luyện, nếu bảo địa bị tiểu tử đồn ra thì sau này có lẽ nó gặp vô số phiền hà.

Nó cũng không ngờ rằng ngậm phần thiên diễm uy lực kinh nhân của mình không giết được gã, càng khiến nó hổ thẹn. Một nhân loại nhược tiểu mà định thoát khỏi tay hỏa lân gia gia sao? Vọng tưởng!

Ầm! Tầm thân khổng lồ của Hỏa lân thú đập vào vách đá, bốn ngọn trào khổng lồ cào cào trên không, lẳng không đuổi theo gã.

“Trường thể Thần thông thuật!” Diệp Phong khẽ lách mình trên không, hai tay dài ra vô cùng, quyền đầu giáng vào trán Hỏa lân thú vốn không hề phòng bị.

Bùng! Hỏa lân thú mắt tóe hoa cà hoa cải, sức mạnh đẩy thân thể nó bắn xuống còn Diệp Phong mượn lực đạo này lao vút lên.

“Khốn kiếp, ta sẽ lấy răng xé ngươi ra.” Hỏa lân thú vừa đứng vững lại, giận dữ gầm lên. Ngũ giai như nó, vụ Ấn sơn mạch là bậc chí tôn hô phong hoán vũ, mấy khi bị gây hấn như vậy? Hỏa quang quanh mình nó càng lúc càng sáng, thân thể vẽ thành hỏa ảnh trên không, hung hãn lao vào Diệp Phong.

Diệp Phong ở trên đã chuẩn bị sẵn, lấy Tru Thần cung ra, ánh sáng sắc bén cấp tốc tụ lại chỉ vào Hỏa lân thú.

“Thuấn sát tiễn!” Thấy Hỏa lân thú sắp bỏ đến, gã khẽ quát rồi một mũi năng lượng tiễn mang theo tử mang xé không khí vút ra.

Mũi tên này cực kỳ đột ngột, hỏa lân thú đang nổi giận, không nhận ra mối uy hiếp từ Tru thần tiễn, hà huống nó chưa từng cho rằng có thực lực uy hiếp được mình. Nên biết nó là yêu thú ngũ giai đỉnh nhọn, không kém Phong loan bao nhiêu, một tiểu tử dựa vào biến thân mới miễn cưỡng tấn nhập tôn cấp thì không đáng chú ý với nó.

“Phập!” Tru thần tiễn trúng vai nó, dễ dàng xuyên qua hỏa diễm phòng ngự, cắm vào lớp vảy.

Cơn đau buốt nhói khiến nó suýt ngất đi, máu từ trên đầu trào xuống, được ngọn lửa rừng rực nung thành hơi sương.

Nó không hiểu vì sao mình lại bị thương dưới tay một nhân loại sâu kiến, nhưng uy lực của Tru thần tiễn khiến nó kinh hãi. Trong lúc tâm hoảng ý loạn, nó không dám tiếp tục đuổi theo, đành dùng thể nội chân hỏa áp trụ thương thế rồi hóa thành một dải sáng quay lại sơn động.

Diệp Phong ở trên không thở phào, tình thế vừa rồi quá nguy hiểm. Gã liên tục thi triển Thần thông thuật và Tru Thần cung, nếu Hỏa lân thú lẳng tĩnh quan sát tình huống, nhất định nhận ra sau khi thi triển xong Tru Thần cung không thể dồn nhiều chân nguyên lên kháng cự. Nó mà bất chấp mọi giá phát động công kích thì e rằng gã dù không chết cũng trọng thương.

378. Chương 378 : Trì Độ Thần Thông Chú

“Vù! Vù!”

Diệp Phong liên tục thi triển ngự khí Thần thông thuật, lẳng không quay lại vách đá.

Gã giờ quyền đầu lên nhìn vết thương cháy đen vì vừa đánh trúng đầu Hỏa lân thú, đôi mi rậm nhíu chặt lại.

Hỏa lân thú này quá mạnh. Lần này tuy gã lợi dụng đối phương khinh thị mà đánh cho nó không kịp trở tay, nhưng khi nó lãnh tỉnh lại sẽ biết rằng gã không đủ sức uy hiếp như tưởng tượng.

Lợi dụng chân kim nguyên lực thi triển Tru thần tiễn cũng chỉ miễn cưỡng phá được năng lượng hộ giáp và lỗ vảy cứng rắn của Hỏa lân thú, nhưng muốn tạo thành vết thương trí mạng cho nó thì rất khó. Nó ném đòn lần này rồi, muốn dùng Tru Thần cung dả thương nó lần nữa không dễ chút nào.

“Xem ra...Chỉ còn cách sử dụng Cổ nguyên hoàn.” Hỏa lân thú là ngũ giai yêu thú đỉnh nhọn, cổ nguyên hoàn cấm cố nó được bao lâu thì gã không nắm chắc. Nhưng để đoạt được vạn niên linh ngọc tinh hoa, dù thế nào cũng phải thử một phen.

Gã tạm lui về địa điểm ước định sẵn, đợi Quỷ Vô Cực đến...

Mấy hôm sau khí tức của y xuất hiện trên không. Gã hú vang gấp rút, hấp dẫn y tới.

“Quý lão, lý Ngọc và Diệp tộc trưởng đã an toàn rồi Vân Châu chưa?”

“Tiểu Phong cứ yên tâm, lão phu đưa họ rồi Vân Châu xong còn quay lại điều tra. Trương Bất Bại chắc chắn không bám theo.” Quỷ Vô Cực khẳng định.

“Vậy thì tốt. Trừ Trương Bất Bại, với thực lực của họ chắc không gặp phiền nhiễu gì.” Vô Song môn đã được an bài xong, gã coi như trút được một mối tâm sự, nhanh chóng chuyển chủ đề sang Hỏa lân thú.

“Một con ngũ giai yêu thú? Với hai chúng ta e rằng khó bắt được.” Quỷ Vô Cực nhíu mày.

“Chúng ta không cần thắng nó, chỉ cần Quý lão cần chân nó một lúc là tại hạ có đủ cơ hội lấy khối vạn niên linh ngọc tinh hoa đó.” Diệp Phong đề xuất sách lược.

“Đỉnh phong ngũ giai yêu thú, thực lực ngang với cao giai võ tôn, lão phu dù dốc toàn lực cũng không chống chọi được lâu. Đối thủ là Hỏa lân thú, thiên phú hỏa diễm của nó, uy lực thập phần hung hãn, lão phu không dám chắc hoàn thành được.”

“Quý lão không cần lo, miễn cần Quý lão cầm chân đối phương chứ không phải đi liều mạng.” Gã mỉm cười tự tin: “Miễn có một món linh bảo, có lẽ khiến thực lực của Hỏa lân thú tạm thời giảm xuống mức sơ giai võ tôn. Chỉ là miễn nắm chắc thời gian hữu hiệu là bao lâu, một khi Quý lão thấy nguy hiểm thì rút ngay.”

“Như thế không thành vấn đề.” Quỷ Vô Cực rất tin vào thủ đoạn của gã, bèn đồng ý.

OOo

Diệp Phong và Quỷ Vô Cực nghỉ ngơi thật lâu, điều chỉnh trạng thái chiến đấu đến mức tốt nhất. Đối thủ lần này không thường, chỉ cần sai sót là sẽ có hậu quả không thể vãn hồi.

“Quý lão xuống trước dụ Hỏa lân thú ra, miễn ở trên vách đá tiếp ứng.” Gã nghiêm túc nói: “Nếu phát hiện Hỏa lân thú thoát được trói buộc của linh bảo thì Quý lão đào tẩu ngay.” Tuy Quỷ Vô Cực chỉ có thực lực tam giai nhưng quyết tâm bỏ chạy thì Hỏa lân thú khó uy hiếp trí mạng đến y được.

“Nếu nó quay ra đuổi cậu thì làm thế nào?” Quỷ Vô Cực không yên tâm.

“Tuy miễn không biết phi hành nhưng thủ đoạn giữ mình thì có thừa. Quý lão yên tâm.” Gã đáp tự tin.

Quỷ Vô Cực gật đầu, lắc mình lướt đến trước vách đá tan nát, tay ngưng tụ thành một quả thanh sắc năng lượng cầu quay tít, ném vào trong đó.

Ầm! Động huyệt rung lên, quỷ Vô Cực vọt lên cao, cảnh giác nhìn xuống.

“Khốn kiếp, tên nào quấy nhiễu thanh tĩnh của lão tử hả.” Hỏa lân thú giận dữ từ trong động lao ra, nhìn Quỷ Vô Cực chằm chằm: “Nhân loại đáng ghét, ngươi là trợ thủ của tiểu tử đó mời đến hả? Hấn đâu, sao

không dám ra mặt? Dám thương tổn thân thể tôn quý của đại gia, ta mà thấy hắn sẽ xé xác thành từng mảnh.”

“À, vậy hả?” Diệp Phong chợt bạo phát khí thế, thoáng sau đã chuyển sang trạng thái Thần thông biến.

“Hỗn đản tiểu tử, còn dám tới hả?” Hỏa lân thú gầm lên, bỏ qua Quỷ Vô Cực, điên cuồng lao vào Diệp Phong.

“Cố nguyên hoàn, xuất!” Cái vòng trong tay gã lắc khê, vòng sáng màu xám chụp lên Hỏa lân thú, chìm vào thể nội nó.

Cấm cố năng lượng tan vào thể nội, hỏa diễm bên ngoài Hỏa lân thú thừa thốt trông thấy, uy thế từ thân thể khổng lồ phát ra giảm đi một mức. Quỷ Vô Cực kinh thán, biết thời cơ không thể bỏ lỡ, lao vút tới chặn trước mặt yêu thú.

“Gừ, nhân loại đê tiện, ngươi làm gì ta hả.” Tuy bị cấm cố nhưng Hỏa lân thú vẫn giữ được thực lực tôn cấp song biến cố quá đột ngột khiến nó hơi hoảng loạn, cuống lên.

“Mộc nguyên linh cầu!” Quỷ Vô Cực vòng hai tay đẩy ra một quả cầu hồn hậu xoay tít.

Ầm! Hỏa lân thú bị hất văng, hỏa diễm từ trên mình nó rải ra, va chạm với mộc nguyên năng lượng, đan dệt thành một màn sáng xán lạn.

“Quỷ lão, trông cả vào ông.” Thân hình Diệp Phong hạ xuống thật nhanh, chui vào động huyệt có vạn niên linh ngọc tinh hoa.

“Dám động vào thứ của hỏa lân đại gia, muốn chết hả.” Hỏa lân thú giận run người, vừa cố gắng thoát khỏi trói buộc trong thể nội vừa phát ra hỏa diễm rừng rực, lao vào Diệp Phong.

“Đồ to xác, đối thủ của ngươi là lão phu.” Quỷ Vô Cực vừa hay chặn giữa.

Chát chát. Hai tôn cấp cường giả giao đấu kịch liệt trên không.

Thực lực Quỷ Vô Cực không kém hơn Hỏa lân thú bị cấm cố nhưng hỏa diễm trên mình nó khiến y rất e dè, chỉ hơi sơ ý là hỏa diễm đó có thể tạo thành vết thương trí mạng với y. Cũng may nhiệm vụ của y chỉ là cầm chân nó nên y chỉ việc phòng ngự chặt chẽ khiến nó không thể tấn công.

Diệp Phong ở trong động lao đến thạch đài có vạn niên linh ngọc tinh hoa, dồn cự lực thuật lên hai tay.

“Cự chùy thuật!” Quyền đầu giáng xuống, vách đá cứng đành nứt một vết dài.

“Đá cứng quá.” Diệp Phong cười khở. Nhanh thạch bình thường bị gã đập mạnh như vậy e là đã hóa thành bột, nhưng đá do vạn niên linh ngọc tinh hoa tưới nhuận thì cứng đến vậy, chỉ xuất hiện một vết nứt nhỏ xíu.

Ầm! Ầm! Gã lấy như ý bồng ra, liên tục đập vào thạch đài, chỉ khi đập gãy mới lấy được vạn niên linh ngọc tinh hoa.

“Nhân loại! Các ngươi sẽ phải hối hận vì những gì đã làm.” Ngoài động vang lên tiếng gầm điên cuồng của Hỏa lân thú. Nó cảm giác được trói buộc trong thể nội đang lỏng ra, chỉ chừng một phút nữa là sẽ thoát được Cố nguyên hoàn.

“Cách.” Thạch đài không chịu đựng được nữa, đổ sập xuống, vạn niên linh ngọc tinh hoa xanh biếc khảm trong một tảng đá lớn, rơi dưới chân gã.

Diệp Phong đưa tay định thu vào nguyên trạc.

“Ồ...” Linh ngọc tinh hoa bất động khiến gã ngạc nhiên.

“Sao vậy? Vạn niên linh ngọc tinh hoa sao lại không thể thu vào nguyên trạc?” Diệp Phong thử thêm một lần nhưng vẫn thất bại.

“Ha ha ha! Nhân loại ngu xuẩn, sản vật tinh hoa của thiên địa năng lượng lại bị cắt đứt liên hệ với thiên địa để thu vào trữ vật giới sao?” Hỏa lân thú thấy gã gặp khó khăn thì trấn định lại, lớn tiếng cười nhạo: “Ta nói

rồi, nhất định sẽ khiến nhân loại ngu xuẩn các ngươi trả giá. Đợi khi ta thoát được trói buộc quỷ quái này, sẽ xé xác các ngươi, đợi mà xem.”

Mặt gã sầm lại, ánh mắt lạnh tanh: “Ngươi có biết là...Người lắm lời quá không.”

Thân hình gã vươn nhanh, nhảy khỏi động huyết, cự bồng giáng mạnh vào Hỏa lân thú.

Bùng! Hỏa lân thú nào ngờ gã đột nhiên tập kích, sức mạnh của nó lúc đó chỉ đạt mức sơ giai võ tôn, bị hất văng vào vách núi.

“Trì động Thần thông chú!” Tay gã bức ra một giọt tinh huyết, thân ảnh loáng lên đến trước mặt Hỏa lân thú, ấn mạnh xuống dồn vu chú vào thể nội nó. Hoàn thành chuỗi động tác xong, gã lẳng không đạp chân quay về động huyết.

Tinh huyết nhập thể, cảm thụ đặc biệt khó hình dung được lan tràn trong huyết mạch Hỏa lân thú, hỏa nguyên năng lượng của nó nhất thời trở nên trì trệ cực độ, khí lực cần thiết để tụ tập năng lượng tăng gấp mấy lần.

“Trò quỷ gì đây nhỉ.” Hỏa lân thú cuồng nộ dị thường, run mình lên, cổ nguyên hoàn bị gãy ra, vòng sáng màu xám lóe lên rồi quay về chiếc vòng.

Cầm cổ giải trừ, hỏa lân thú trong tích tắc quay về với tu vi đỉnh phong võ tôn, khí thế tăng cao, liệt diễm trên mình rực hơn hẳn. Quỷ Vô Cực e dè, nhanh chóng lùi xa.

Hỏa lân thú hiểu rõ mình chưa ở trạng thái cao nhất, độ hùng hậu của năng lượng không giảm nhưng tốc độ vận chuyển hỏa nguyên trong huyết mạch giảm đi một nửa, tốc độ di chuyển cũng bị ảnh hưởng. Sức mạnh đẩy mình nhưng không thể phát huy được, khó chịu vô cùng.

“Giờ...Ngươi còn dám nói có bản lĩnh xé xác bọn ta không?” Diệp Phong đứng ở động, cười lạnh hỏi.

Hiệu quả của vu chú Thần thông thuật là giảm bớt trạng thái chiến đấu của địch nhân. Trì động Thần thông thuật này giảm đi một nửa tốc độ vận hành thân hình và năng lượng của địch nhân. Bất quá, vu chú Thần thông thuật cũng có cực hạn, nếu Hỏa lân thú ở trạng thái cao nhất, trì động Thần thông thuật cơ hồ không thể xuyên thấu được phòng ngự.

Trước khi Hỏa lân thú khôi phục, gã lại dồn Thần thông chú vào thể nội nó, dù nó khôi phục trạng thái tốt nhất cũng khó lòng thoát

379. Chương 379 : Lừa Yêu Tôn Đến Gác Cửa

“Xú tiểu tử, ta nhất định khiến ngươi trả giá đắt.” Hỏa lân thú liên tục phun lửa, hai con mắt to như chuông đồng liên tục lóe hung quang.

Quỷ Vô Cực nhanh chóng rút đi, không khiến nó phản ứng gì quá đáng, mọi chú ý của nó đều tập trung vào Diệp Phong. Quỷ Vô Cực tuy có sức uy hiếp hơn nhưng nó thống hận nhất là tiểu tử mấy lần khiến nó ném khổ đau, mất hết danh dự kia.

Lần trước tẩm thân tôn quý đã bị gã bắn bị thương, lần này không hiểu gã moi đâu ra vòng sáng màu xám hại nó không phát huy được sáu phần mười thực lực. Tuy nó nhanh chóng thoát được nhưng đối phương tiếp tục để lại một luồng năng lượng đặc biệt trong huyết mạch khiến tốc độ của nó ảnh hưởng nhiều.

Nó đường đường là ngũ giai yêu tôn, sao lại bị một nhân loại nhược tiểu hí lộng.

Dưới chân Hỏa lân thú xuất hiện một đám mây đỏ, thân thể to lớn khể lắc, lao vào động huyết ở dưới. Không trung như hiện ra một viên vẩn thạch đỏ lửa, khí thế kinh nhân vạch ngang chân trời.

“Tiểu Phong cẩn thận.” Cảm thụ được cơn giận của Hỏa lân thú, quỷ Vô Cực cũng giật mình. Tuy Diệp Phong bảo y chỉ cần toàn lực giữ mình nhưng y không yên tâm, bám theo sát nút.

Ầm, ầm, ầm. Thiên phú hỏa diễm của Hỏa lân thú siêu đẳng trác việt, nơi nào nó lướt qua, vách đá đều cháy đen, động huyết được hỏa quang chiếu sáng rực.

“Quý lão yên tâm, yêu thú nặng nề này không đả thương được mõ.” Thân ảnh Diệp Phong cực nhanh, lóe thành tàn ảnh trên không, dễ dàng tránh khỏi.

Diệp Phong đã khởi động kim nguyên tốc độ thân pháp, lại vận dụng cả tấn tạt Thần thông thuật, đồng thời liên tục thi triển Ngự khí Thần thông thuật lượn vòng. Hỏa lân thú không sở trường tốc độ, thiên phú của nó là liệt diễm chứ không phải thân pháp, nên trúng Trì độ Thần thông chú xong, thân thể nó như phải gánh ngàn cân, cuống lên bám theo người bụi Diệp Phong.

“Nhân loại đáng ghét, đừng để lão tử bắt được người, nhất định lão tử dùng u hỏa đốt người mười ngày mười đêm để tiêu mỗi hận trong lòng.” Hỏa lân thú vừa truy kích vừa phun lửa chặn đường gã tránh né.

Diện tích động huyết quá lớn, tốc độ bạo phát của Diệp Phong gần như sánh ngang trạng thái tốt nhất của Hỏa lân thú, nên liên tục có hỏa cầu nổ cạnh gã nhưng không mấy may thương tổn được.

Trì độ Thần thông chú không kết thúc trong mấy phút như Cố nguyên hoàn. Với trạng thái Thần thông biến của Diệp Phong, ít nhất cho đến khi gã kết thúc biến thân, thần thông chú vẫn còn hiệu quả. Nên gã không thêm để tâm đến uy hiếp vô vị của Hỏa lân thú, chỉ tính cách mang vạn niên linh ngọc tinh hoa đi khỏi.

“Đồ ngốc, ta khuyên người nên tiết kiệm sức lực.” Diệp Phong không quên trêu chọc nó.

“Đại gia ta đây có thừa lực khí, sao phải tiết kiệm. Có bản lĩnh thì đừng chạy, so tài với đại gia.”

“Hừ, ta không ngốc đâu, hà cớ phải so tài với người? Có lợi ích gì?” Diệp Phong co tay búng ngược lại, một đạo tử kim quang tiễn trúng trán Hỏa lân thú, nó đau đớn tóe hoa cà hoa cải, máu tươi đầm đề.

Yêu thú có nhục thân siêu đẳng, dù gã lấy Tru Thần cung ra mà không bắn trúng chỗ yếu hại thì cũng không trọng thương được ngũ giai yêu thú đáng sợ này. Hà huống mục đích của gã chỉ là lấy vạn niên linh ngọc tinh hoa chứ không phải không đội trời chung với Hỏa lân thú, nếu bức nó quá, trời mới biết trong huyết mạch truyền thừa tôn quý của nó có thứ gì uy hiếp được gã hay không? Gã không muốn đùa với tính mạng mình.

“Chỉ cần không chạy, nếu người chống chọi được nửa canh giờ thì ra mặc cho người lấy khối thiên địa tinh hoa đó!” Hỏa lân thú không hổ có trí tuệ ngũ giai, mở miệng là lay động được Diệp Phong.

Tối đa Thần thông biến của gã duy trì được mười phút, muốn chống chọi nửa canh giờ với Hỏa lân thú khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

“Đùa hử, tu vi của người cao hơn ra hai cấp mà bảo ta chống chọi nửa canh giờ.” Diệp Phong thét lên be be: “Tối đa năm phút thôi, người đường đường là Hỏa lân thú, nếu trong năm phút mà không thắng được võ tông nhỏ nhoi như ta thì còn mặt mũi nào độc bá khối vạn niên linh ngọc tinh hoa này.”

“Đánh rầm! Không biết người thi triển thứ quỷ quái gì trong huyết mạch của ta khiến năng lượng vận hành khó khăn. Trừ phi người triệt nó đó thì ta sẽ đồng ý.” Hỏa lân thú gầm rú.

“Dừng.” Gã lui phắt ra mười mấy thước, làm động tác tạm dừng. Hỏa lân thú cũng dừng lại.

“Người định làm gì?”

“Ta đồng ý với khiêu chiến của người, giúp người trừ đi Thần thông chú trong thể nội, nếu ta chống chọi được quá năm phút với người thì sẽ được lấy vạn niên linh ngọc tinh hoa. Thế nào?” Diệp Phong chặt vật mỉm cười.

Hỏa lân thú ngoe đầu ngẫm nghĩ: “Người không chạy?”

“Ta tuyệt đối không rời phạm vi mười thước.”

“Được, lân đại gia không tin người chống chọi nổi năm phút dưới tay ta.” Hỏa lân thú phun lửa gầm lên quyết định.

“Cho là như vậy đi. Ai nuốt lời là quân rùa đen.” Diệp Phong mừng thầm: “Người rút đi một nửa phòng ngự thì ta mới khu trừ được Thần thông chú trong thể nội người.”

Dù Hỏa lân thú làm vậy, thực lực của gã cũng khó lòng thương tổn được nó. Nó không sợ có điều khuất tất, quả nhiên giảm đi một phần phòng ngự hỏa diễm.

“Người dám giở trò gì thì đại gia phun chết người.” Hỏa lân thú gầm hừ.

Diệp Phong cũng không chịu lép, chọc lại: “Người mà nhân cơ hội đánh lên ta thì là yêu tôn vô sỉ nhất thiên hạ.”

“Đánh rầm. Lân đại gia nói một không bao giờ là hai, muốn giết người còn phải dùng thủ đoạn hạng bét đó hả.”

Hai tay Diệp Phong kết ấn phát vu chú, nhanh như chớp vỗ lên mình Hỏa lân thú. Quả nhiên, trì động Thần thông chú trong thể nội nó được giải ngay. Bất quá nó chưa kịp cao hứng, phòng ngự chưa kịp vận lên hết thì gã lại hành động.

“Khiêu chiến bắt đầu.” Gã cười hăng hắc, trong lòng tay trái có một giọt tinh huyết đã ngưng sẵn, nhân lúc gã lật tay thì vỗ luôn lên sườn nó. Hỏa lân thú rút đi một nửa phòng ngự nên huyết chú không bị phản ứng kịch liệt đã nhập vào thân thể.

“Hư nhược Thần thông chú!” Vu chú nhập vào huyết mạch, hỏa lân thú cảm giác năng lượng trong thể nội giảm ngay ba thành uy lực.

“Gừ. Xú tiểu tử, người dám lừa ta.” Hỏa lân thú giận đến thổ huyết.

Diệp Phong lách mình ung dung nói: “Ta đã tuân thủ ước định, giúp người trừ đi Thần thông chú lúc trước, còn Thần thông chú vừa dồn vào là từ lúc chiến đấu giữa chúng ta bắt đầu, người sơ ý thì sao lại trách người khác.”

“Thời gian...Bắt đầu rồi.”

Hỏa lân thú tắc tị. Đích xác, vu chú là thủ đoạn của gã, không thể cấm gã thi triển.

Bất quá không thể trách nó ngốc mà là gã quá狡 hoạt. Từ lúc bắt đầu ước định, gã đã bày xong kết, giải trừ Thần thông chú thì cần gì đến triệt bớt phòng ngự, gã muốn nó làm thế là chuẩn bị nhân cơ hội hạ một loại chú khác. Quỷ kế như thế sao dễ phòng được.

Mặc cho Hỏa lân thú nghiêng rằng thế nào, gã lấy như ý bồng ra, biến dài thành hơn một trượng.

“Ném một bồng của ta.” Diệp Phong tiên hạ thủ vi cường, giáng một bồng vào đầu đối phương.

Tuy uy lực thiên phú hỏa diễm của Hỏa lân thú giảm đi ba phần nhưng vẫn vượt xa Diệp Phong. Hà huống tốc độ và phòng ngự của nó không ảnh hưởng, Diệp Phong muốn thắng nó là việc bất khả thi.

Mục đích của gã chỉ là chống chọi được năm phút, buộc Hỏa lân thú giữ lời hứa giao vạn niên linh ngọc tinh hoa ra mà thôi.

Lửa giận và bức dọc của Hỏa lân thú không có chỗ phát tiết, giờ Diệp Phong chủ động lao tới thì nó không khách khí. Người và thú đấu đến thiên hôn địa ám trong động huyết.

Bùng! Diệp Phong bị hất bay, va vào vách đá, tử kim chân nguyên hộ giáp bập bùng hỏa diễm. Thực lực của gã vẫn kém hơn một chút nhưng so với phải đối diện Hỏa lân thú trong trạng thái hoàn hảo thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Gã toàn lực thi triển Thiết bì thuật và Kinh cực thứ giáp, lợi dụng chân nguyên hồn hậu và nhục thân kiên cố, tiếp đón từng đợt công kích của nó, nhất thời trọng thương cũng không sao.

Năm phút qua rất nhanh, gã vùng bồng rời khỏi vòng chiến lớn tiếng: “Thời gian kết thúc, ta thắng rồi.”

“Không tính. Xú tiểu tử người dám giở trò.” Hỏa lân thú không cam lòng, gầm lên lao tới.

“Lẽ nào người định làm loại rùa đen?” Diệp Phong nói. Yêu tôn tuy là yêu thú nhưng cũng có danh dự, hà huống còn Quỷ Vô Cực ở ngoài động quan sát. Bảo Hỏa lân thú công nhiên hủy lời hứa thì nó không làm được.

“Đáng giận quá. Đáng ghét quá.” Hỏa lân thú giận dữ giậm chân liên tục, tấm thân to lớn chặn trước vạn niên linh ngọc tinh hoa, không để Diệp Phong đến gần, nhưng không công kích gã nữa.

“Ta thắng rồi, khối vạn niên linh ngọc tinh hoa này thuộc về ta?” Diệp Phong vòng qua Hỏa lân thú.

“Cút.” Hỏa lân thú phun ra một ngụm lửa, bức gã lùi lại: “Thủ đoạn của ngươi quá ti bỉ, ta không phục. Không để ngươi lấy khối thiên địa tinh hoa này đi.”

“Ngươi không giữ lời.”

“Ta không giết ngươi đã là tuân thủ lời hứa rồi. Trừ phi ngươi dùng thực lực khuất phục ta, bằng không đừng mơ mang khối thiên địa tinh hoa này đi.” Hỏa lân thú giả trò, gã cũng hết cách. Nguyên trạc không thể thu được món đồ đó, chỉ còn cách dựa vào nhân lực đưa đi. Nếu Hỏa lân thú không buông, với gã và Quỷ Vô Cực, căn bản không thể lấy được.

“Kỳ thật, mục đích của ngươi trông nom khối vạn niên linh ngọc tinh hoa này cũng chỉ vì phá được chướng ngại huyết mạch, tấn cấp yêu hoàng đúng không?” Diệp Phong đành tìm kế khác.

“Vậy thì sao?” Hỏa lân thú cũng thừa nhận thực lực của gã, biết mình khó giết được đối phương, tuy giận hành vi lúc trước của gã nhưng cũng coi gã thành đối thủ ngang sức.

380. Chương 380 : Độc Hỏa Tôn Giả

Hỏa lân thú đích xác muốn lợi dụng hoàn cảnh trong động dày đặc thiên địa linh khí để xung phá chướng ngại sau cùng. Một khi nó tấn cấp yêu hoàng thì cả dòng dõi Hỏa lân thú đều được tiến hóa.

Yêu thú khác với nhân loại, có thể bằng vào thiên phú từ nhược tiểu vươn dần lên mạnh mẽ, huyết mạch của chúng quyết định trình độ tu vi. Nhưng không có nghĩa chúng hoàn toàn không có cơ hội tiến bộ thêm. Như Thương bối viên, vì đột phá được chướng ngại của tam giai yêu thú nên đời sau của chúng có khả năng thành tứ giai yêu thú.

Bất quá, hỏa lân thú thuộc nhóm đứng đầu ngũ giai yêu thú, muốn bước qua bước sau cùng này gian nan hơn tam giai Thương bối viên nhiều. Dù có vạn niên linh ngọc tinh hoa phụ trợ cũng không biết cần bao nhiêu năm nữa mới thành công.

Câu hỏi của gã khiến nó nghĩ ngợi.

“Nếu mục đích chỉ có thế thì chúng ta không xung đột gì ghê gớm.” Diệp Phong mỉm cười, vẻ thần bí trên mặt khiến đối phương đầy hiếu kỳ.

“Ngươi nói vậy là sao?” Hỏa lân thú hỏi gặng.

“Vạn niên linh ngọc tinh hoa mà tôn giả định độc chiếm thì nguy hiểm lắm. Dù hôm nay tôn giả đuổi được bọn mõ, ngày khác không ai dám chắc không có võ hoàng thực lực siêu việt đến cướp. Lúc đó, tôn giả đủ thực lực bảo vệ nó sao?”

Hỏa lân thú trầm mặc, nếu võ hoàng đến cướp, nó chỉ còn nước cúp đuôi chạy.

“Hà hống, lợi dụng vạn niên linh ngọc tinh hoa như ngươi thật phí của trời. Nên biết nhân loại bọn ta có cách dùng khối tinh hoa này để bố trí thành linh địa có linh khí nồng hơn, hiệu quả tu luyện trong đó vượt xa bây giờ...” Ngữ khí của gã đầy dụ hoặc khiến Hỏa lân thú động lòng.

“Ngươi chịu cho ta tu luyện trong linh địa đó?” Tâm nguyện lớn nhất của nó là đột phá, đó cũng là bản năng của yêu thú.

“Phạm vi linh địa có bố trí vạn niên linh ngọc tinh hoa không nhỏ, để tôn giả tu luyện trong đó cũng được.” Diệp Phong nhún vai, đổi chủ đề: “Bất quá, có được lợi ích thì cũng phải ra sức, tôn giả có thấy thế không?”

Hỏa lân thú ngạc nhiên, rồi trầm giọng hỏi: “Ta dâng thiên địa tinh hoa cho ngươi lẽ nào còn chưa đủ?”

Diệp Phong tỏ vẻ khinh thường: “Giao đấu vừa xong, ngươi đã thua mất vạn niên linh ngọc tinh hoa cho ta. Ta lấy đi là đương nhiên, sao lại đem việc đó ra làm giá?”

“Người còn muốn gì nữa.” Hỏa lân thú hơi nổi giận nhưng không muốn vì thế mà tiếp tục tranh biện với gã. Để xem đối phương ra giá thế nào, nếu nó chấp nhận được vì đồng ý cũng không sao. Khao khát tấn cấp dù gì cũng lớn hơn hết với nó.

“Đơn giản lắm. Trong linh địa có đặt vạn niên linh ngọc tinh hoa, ta sẽ nhường cho người một chỗ để đột phá, người cũng nên đến đó giúp ta bảo vệ linh địa chứ nhỉ?”

Diệp Phong cười rất gian trá, vạn niên linh ngọc tinh hoa là bảo bối ai cũng thêm muốn, tuy gã chuẩn bị khâu bảo mật rất kỹ nhưng chỉ giấu được nhất thời chứ không được vĩnh viễn, một khi bí mật bị tiết lộ, phiền hà sẽ rủ nhau đổ tới. Với lực lượng hiện hữu của gã, muốn bảo vệ vạn niên linh ngọc tinh hoa khó như lên trời.

“Người muốn ta làm thú coi cửa.” Hỏa lân thú giận đến thất khiếu xì khói, gầm lên liên tục.

“Không thể nói như vậy. Linh địa này là chỗ dựa quan trọng cho tôn giả tấn cấp. Bảo vệ lợi ích của mình sao lại thành trông cửa hộ tại hạ?” Diệp Phong xòe tay đầy ‘vô tội’: “Nếu địch nhân không mạnh, tại hạ sẽ tự đuổi đi, không dám phiền đến tôn giá, nhưng vạn nhất gặp phải đối thủ bọn mõ khó lòng chống nổi, tôn giá mà không xuất thủ, để đối phương đoạt mất vạn niên linh ngọc tinh hoa thì có lợi gì cho tôn giá?”

“Hừ, ta có thể đồng ý, nếu có kẻ nào định chiếm khối thiên địa tinh hoa này thì ta phụ trách bảo vệ. Nhưng trừu thể ra, mọi phiền phức khác không liên quan đến ta. Ta đường đường là hỏa lân yêu tôn, tuyệt đối không để người sai khiến.” Hỏa lân thú thập phần kiên trì.

“Nhất ngôn vi định! Thành giao!” Diệp Phong vỗ tay cười to.

Thực lực của Hỏa lân thú cực kỳ quan trọng với Vô Song môn đang trong giai đoạn trưởng thành. Gã biết yêu tôn đều tâm cao khí ngạo, nếu đề xuất bảo đối phương làm đả thủ thì khẳng định sẽ bị cự tuyệt, nên gã mới mượn cớ vạn niên linh ngọc tinh hoa để nó chịu bảo vệ. Chỉ cần nó đồng ý, hai bên sẽ hữu hảo thêm một thời gian, đợi khi Vô Song môn thật sự cần trợ giúp, hỏa lân thú vị tất tự thủ bàng quan được.

Hơn nữa phiền phức của Vô Song môn có liên quan đến vạn niên linh ngọc tinh hoa hay không chỉ do lời gã nói. Gã nắm chắc, đến lúc cần thiết sẽ thuyết phục được Hỏa lân thú xuất thủ. Quan trọng nhất hiện giờ là lừa được nó đã rồi tính.

Giao dịch xong xuôi, quan hệ đối địch cũng được hai bên giải trừ. Tuy chưa đến mức tin tưởng nhau nhưng chỉ ít, lòng giới bị ít đi trông thấy. Diệp Phong giải trừ trạng thái Thần thông biến, quỹ Vô Cực cũng bay tới cạnh gã.

“Tại hạ muốn đưa linh ngọc tinh hoa về Bộ châu, không hiểu tôn giá có cách gì không gây chú ý cho người khác chăng?” Diệp Phong khiêm tốn hỏi.

Thiên địa linh khí do vạn niên linh ngọc tinh hoa dẫn tụ quá kinh nhân. Nếu dọc đường gặp cường giả, dễ dàng bị phát hiện có bảo vật hiện thế. Nếu hành tung bại lộ tất nhiên sẽ có phiền phức. Hỏa lân thú tựa hồ rất thông thuộc bảo vật này nên gã mới hỏi vậy.

“Thiên phú hỏa diễm của ta có thể tạm thời che chắn cho linh khí này. Bộ châu không cách nơi này quá xa, chắc không vấn đề gì.” Hỏa lân thú há miệng phun lửa đốt tan tảng đá chứa linh ngọc thanh tro, rồi phát ra một dải lam hỏa bao lấy vạn niên linh ngọc tinh hoa cuốn lên lưng. Thân thể nó cực lớn, linh ngọc trên lưng không khác gì một chiếc hộp nhỏ, hết sức vững vàng.

Diệp Phong cười hăng hắc, nhảy lên lưng Hỏa lân thú, nó hung hăng ngoái lại nhìn nhưng không nói gì. Gã không thể phi hành, nếu đi theo gã dưới đất thì mất thời gian quá, khó tránh đêm dài lắm mộng. Hỏa lân thú dù không vui nhưng đành mặc nhận cho gã cưỡi.

Quỹ Vô Cực và Hỏa lân thú đồng thời dâng không, nhanh chóng bay về phía Mộ Dung thành.

Hai tôn cấp cường giả đồng thời phi hành, không hề có phiền hà gì, dọc đường hết sức thuận lợi. Hôm sau, cả ba về đến Bộ châu, đột nhiên Diệp Phong nhận ra lông Phong loan trong lòng nóng lên.

“Mộ Dung gia xảy ra chuyện rồi hả?” Diệp Phong khẽ lẩm bẩm.

Đó là ám hiệu giữa gã và Phong loan, một khi Mộ Dung gia gặp nguy cơ nhưng chưa đến mức diệt tộc, không cần nó nhúng tay, nó sẽ dùng sợi lông này thông chỉ để gã nhanh chóng trở về. Đồng thời, phong loan cũng ngầm bảo vệ Tử Thanh và mấy nhân vật trọng yếu của Mộ Dung gia, chỉ cần họ không nguy hiểm thì nó không lộ diện.

“Tiểu Phong, xảy ra chuyện gì?” Quỷ Vô Cực nhanh chóng nhận ra, lên tiếng hỏi.

“Chắc u Dương gia hành động rồi...Không sao, tin rằng Mộ Dung gia còn chống chọi được một khoảng thời gian, chúng ta bao lâu nữa thì về được Mộ Dung thành?” Có Phong loan tại trường, điệp Phong không lo lắng gì.

“Nếu tăng tốc, toàn lực quay về thì trước khi hoàng hôn là sẽ tới.”

“Ta phải nói rõ trước là xung đột giữa nhân loại các người không liên quan đến ta. Đừng mong ta giúp người.” Hỏa lân thú thanh minh.

Gã không hy vọng giờ mình sai khiến được nó, ngẫm nghĩ một chốc rồi dặn: “Tôn giá cứ mang bảo vật này vào phía bắc Vụ Ẩn sơn mạch ẩn tàng vài ngày. Đợi khi mỗ và Quỷ lão giải quyết xong phiền hà sẽ đến tìm tôn giá thương nghị việc bố trí linh trì, được chăng?”

“Người không sợ ta mang thiên địa tinh hoa chạy mất hả?” Hỏa lân thú bật cười.

“Người đường đường là yêu tôn, chắc không tráo trở thế chứ? Hà hưởng tôn giá làm vậy thì có lợi gì?” Diệp Phong nói đầy tự tin.

“Ha ha ha! Xú tiểu tử, được lắm, ta bắt đầu thích người rồi.” Hỏa lân thú cười vang: “Ta sẽ để lại hỏa diễm ẩn ký, các người xử lý sự tình xong cứ đến tìm ta.”

Hai bên chia tay. Quỷ Vô Cực kẹp gã, toàn lực lao về phía Mộ Dung thành.

OOo

Mộ Dung thành lúc này bị u Dương gia dẫn các thế lực nhỏ và tầm trung vây chặt.

Trong thành, mộ Dung thế gia dốc hết tinh anh giằng co với nhân mã đối phương ở chân thành. Tình hình hiện tại cho thấy hai bên không chỉ xung đột một lần, bãi đất dưới chân thành còn không ít vết máu.

Trong trận chiến Mộ Dung gia tổn thương hai võ tông và mấy chục võ sư nhưng không để u Dương gia chiếm tiện nghi. Đối phương cũng phải trả giá bằng ba võ tông và hơn trăm võ sư. Tiếc rằng trong đó người u Dương gia không nhiều, chúng cố tình dùng nhân thủ của thế lực khác tiêu hao thực lực của Mộ Dung gia.

Số lượng nhân mã của u Dương gia nhiều hơn, dù khi giao đấu tiêu hao, mộ Dung gia chiếm ưu thế nhất định nhưng tuyệt đối không chống chọi được đến cuối cùng. Lực lượng thật sự của u Dương gia chưa được phơi ra.

Bất quá võ tôn hai bên còn chưa động thủ nên sinh tử chi chiến thật sự chưa bắt đầu.

Bên ngoài thành, hậu phương của u Dương gia.

“u Dương Vô Quốc! Người bảo là tìm được manh mối về hung thủ giết sư muội ta, sao giờ tiểu tử đó vẫn chưa xuất hiện?” Đối diện u Dương Vô Quốc là một nam tử chừng ngoài bốn mươi, toàn thân hắc khí liêu nhiễu. Hắn không có ý tôn kính u Dương Vô Quốc, hỏi với vẻ bất mãn.

“Độc Hỏa tôn giả nóng lòng làm gì, âu Dương gia vượt ngàn dặm mời tôn giả từ Bách Thảo cốc đến đây, nhất định sẽ có giao đãi.” u Dương Vô Quốc cười nịnh, đối phương tuy là nhất giai võ tôn nhưng là cường giả của Bách Thảo cốc.

Hà hưởng, độc Hỏa tôn giả nhất thân độc hỏa bá đạo phi thường, dù u Dương Vô Quốc tu vi cao hơn hai cấp cũng không dám chạm vào. Giao đấu thật sự, hắn không phải địch thủ của đối phương.

381. Chương 381 : Giao Phong

Độc Hỏa tôn giả là võ tôn mới tấn cấp, lúc còn là diên phong võ tông từng dựa vào một thân độc hỏa xông vào u Dương gia định báo thù cho sư muội. Bốn cao giai võ tông của u Dương gia nhất tề xuất thủ mà không đánh bại được, ngược lại bị hấn hạ độc.

Cuối cùng u Dương Võ Quốc xuất hiện, dựa vào thực lực võ tôn mới miễn cưỡng chế trụ được đối phương, hiểu rõ nguyên do.

Hóa ra Độc Hỏa tôn giả tìm được yêu bài của u Dương gia trong được cốc của Dâm Dục ma cơ liền đến Dung binh thiên hạ hội tra xét được những dung binh chết trong được cốc được chủ thuê họ u Dương đưa đi. Nên hấn nhận định kẻ chủ sử giết Dâm Dục ma cơ nhất định là u Dương gia...

Sau cùng u Dương Võ Quốc phí miệng lưỡi, tìm cả u Dương Thiên đến thề thốt rằng Dâm Dục ma cơ không phải do chúng giết, kể lại rõ ràng mọi việc xảy ra trong Vụ Ẩn sơn nên Độc Hỏa tôn giả mới miễn cưỡng tin chúng không phải hung thủ.

u Dương thiên hoài nghi Dâm Dục ma cơ bị Diệp Phong giết nhưng một là không tận mắt thấy, hai là Độc Hỏa tôn giả không tin sư muội chết trong tay một thiếu niên võ sư. Tuy u Dương gia cực lực xúi bẩy Độc Hỏa tôn giả đến Mộ Dung thế gia tìm Mộ Dung Tử Thanh tra hỏi nhưng hấn tựa hồ rất e dè Mộ Dung Yên đã thất tung, không xông bừa vào đó như với u Dương gia.

Lúc đó hấn đang trong giai đoạn đột phá võ tôn, cân nhắc một hồi thì tạm thời gác lại việc tra xét nguyên nhân cái chết của Dâm Dục ma cơ...Thành ra tình hình được yên tĩnh một thời gian.

Lần này Diệp Phong đột ngột xuất hiện khiến âm mưu của u Dương gia dàn xếp bấy lâu tan tành, tất nhiên chúng hấn gã thâu xương. u Dương thiên tuy chưa thấy Diệp Phong nhưng Huyền thiên như ý bồng trong tay gã không có cây thứ hai nên hấn đoán rằng gã là thiếu niên khi xưa cứu Mộ Dung Tử Thanh.

Thực lực Diệp Phong để lộ ra quá kinh nhân, âu Dương Ngột ly kỳ biến mất, vốn u Dương gia không thể nghĩ ra nguyên nhân, giờ có thể nhận định là liên quan đến Diệp Phong. Gã từ lúc đó đã giết được nhị giai võ tông thì giết Dâm Dục ma cơ càng không có gì để nói.

u Dương gia vin vào cơ đó đến Bách Thảo cốc thông tri cho Độc Hỏa tôn giả rằng đã tìm ra manh mối hung thủ giết ma cơ...Độc Hỏa tôn giả thương yêu sư muội, nghe nói có tin của cữu nhân thì đến ngay.

“Các người bảo ta là thiếu niên lúc trước cứu Mộ Dung tiểu thư giờ có thực lực uy hiếp võ tôn thì khi đó gã có thể giết được sư muội ta cũng không phải chuyện lạ. Nói vậy rất có lý.” Độc Hỏa tôn giả sầm mặt: “Nhưng giờ Mộ Dung gia nguy ngập đến nơi mà thiếu niên các người nói tới vẫn không thấy đâu. u Dương tộc trưởng, bản tôn hy vọng ông không lừa ta, định mượn sức ra đối phó Mộ Dung gia...Nếu còn không thấy thiếu niên đó xuất hiện, ta không ngại biến u Dương gia thành nơi toàn chất độc.”

Uy hiếp lạnh lùng khiến u Dương Võ Quốc rùng mình...Đối phương không còn là diên phong võ tông của hai năm trước mà là võ tôn thực thụ. Lời hấn nói không phải chuyện đùa, bởi hấn có thực lực diệt gọn u Dương gia!

“Độc Hỏa tôn giả đừng nóng.” u Dương Võ Quốc lau mồ hôi lạnh trên trán, vội cười vuốt: “Tại hạ có to gan hơn nữa cũng không dám đối gạt tôn giả.”

Đoạn hấn nói với u Dương Vị Minh: “Xem ra áp lực chúng ta dành cho Mộ Dung gia còn chưa đủ. Khi Mộ Dung gia đến cảnh sinh tử tồn vong, ta không tin xú tiểu tử và võ tôn cạnh hấn không xuất thủ! Vị Minh, hiện tại chúng ta đến gặp thái thượng trưởng lão của bọn hấn.”

“Ta muốn lấy lợi tức của Mộ Dung gia bù cho cái chết của cháu ta...” u Dương Vị Minh sầm mặt, hung quang hiện rõ.

Hai võ tôn u Dương gia vút lên không, hai đạo lưu quang nháy mắt sau đã đến Mộ Dung thành, khí thế ngút trời từ hai người tràn ra, bao trùm ngôi thành.

“Mộ Dung Bác Xuyên, con rùa rút đầu người có dám ra quyết chiến với bọn ta không.” Tiếng quát hùng hồn vang vang khắp góc ngách Mộ Dung thành khiến màng nhĩ mỗi người rung lên ong ong, hồi lâu không

tan.

Khiêu chiến công khai như vậy, nếu Mộ Dung Bác Xuyên không ra mặt thì sĩ khí của Mộ Dung gia sẽ bị đả kích nghiêm trọng. Vô số võ giả trong thành đều nhìn lên thính không, ánh mắt chứa chan hy vọng. Trong thời khắc nguy nan của gia tộc, họ đều hy vọng cường giả trụ cột sẽ đứng ra dẹp tan nhuệ khí của đối phương...

Từ phía phủ đệ Mộ Dung thế gia, kim quang rực rỡ đột nhiên bùng lên, một bóng người lơ lửng trên không.

“u Dương Vô Quốc! Tên tiểu nhân vô sỉ, ngươi tưởng hai võ tôn u Dương gia cùng tới thì lão phu sợ chắc.” Mộ Dung Bác Xuyên phát ra khí thế đủ để áp chế đối phương khiến võ giả Mộ Dung gia hò hét động trời.

Dù thế nào, võ tôn cường giả hiện thân là tăng thêm không ít lòng tin cho người Mộ Dung gia.

“Sao lại như thế.” u Dương Vô Quốc trợn trừng hai mắt, tỏ vẻ kinh hãi: “Sao ngươi lại có thể tấn nhập tứ giai!”

Mộ Dung Bác Xuyên quỹ dị tiến giai khiến hắn không kịp trở tay. Trước đó hắn còn đầy tin tưởng mình và u Dương Vị Minh liên thủ sẽ tạo được áp lực với thái thượng trưởng lão, bức võ tôn đi cùng Diệp Phong phải hiện thân...Hiện tại, đối phương là trung giai võ tôn, nghênh chiến hai sơ giai võ tôn, chỉ ít không có áp lực gì.

“Thế nào? u Dương Vô Quốc, ngươi sợ hãi?” Về mặt u Dương Vô Quốc khiến thái thượng trưởng lão cực kỳ vừa ý, nếu không có vận niên linh ngọc dịch của Diệp Phong, ông ta sao có thể tiến giai dễ dàng như vậy?

“Hừ, vận khí tốt thôi mà.” u Dương Vô Quốc đảo mắt hỏi: “Mộ Dung gia không phải có thêm một võ tôn sao? Hà cơ không xuất hiện?”

“Đối phó hai tên tiểu nhân các ngươi, một mình lão phu đủ rồi.” Việc Diệp Phong và Quỷ Vô Cực ly khai Mộ Dung gia rất bí mật, ông ta không đời nào để đối phương biết...Để chúng nghi thần nghi quỷ, hiệu quả sẽ tốt nhất. Hiện giờ ở cấp độ tôn giả, mộ Dung gia cố nhiên không sợ u Dương gia, nhưng ở cấp thấp hơn thì kém xa đối phương gồm lực lượng liên hợp hơn mười thế lực.

Quỷ Vô Cực và Diệp Phong khiến đối phương e dè, không dám tấn công toàn diện. Chỉ cần kéo dài được đến lúc bọn gã trở về thì lần vây khốn Mộ Dung thành này sẽ thật sự được thay đổi.

“Tộc trưởng đại nhân phí lời làm gì. Mỗ không tin một trung giai võ tôn mới tấn cấp chống được chúng ta liên thủ.” u Dương Vị Minh cười lạnh. Khi xưa tại Mộ Dung gia, mộ Dung Bác Xuyên có thực lực cao hơn khiến lão e dè, giờ đối phương tấn cấp càng khiến lão đổ kị đến phát cuồng.

u Dương Vô Quốc nheo mắt, hiển nhiên tán đồng đề nghị của u Dương Vị Minh, một trung giai võ tôn mới tiến giai thì chưa nắm được sức mạnh vượt trội hai người.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, thân ảnh rất phối hợp loáng lên. u Dương Vô Quốc chính diện nghênh đón Mộ Dung Bác Xuyên, thân thể phát ra thổ nguyên chi lực kinh thiên, như viên hắc thạch khổng lồ, lực đạo hùng hồn đập vào đối phương.

Đồng thời u Dương Vị Minh hóa thành kim sắc lưu quang, đột ngột lướt đến sau lưng Mộ Dung Bác Xuyên. Mấy chục mũi gai năng lượng cực kỳ lăng lệ tấn công vào những chỗ yếu hại. Lão và u Dương Vô Quốc một tiền một hậu hình thành thế giáp kích. Tốc độ cả hai cực nhanh, dốc toàn lực công kích, định một đòn trọng thương đối phương hoặc giết chết càng tốt.

Cầm thụ thế công từ hai hướng, sắc mặt Mộ Dung Bác Xuyên hơi ngưng lại, thực lực của ông ta chỉ hơn đối phương một chút, chưa đến mức có thể coi thường chúng. Hai sơ giai võ tôn liên thủ đủ khiến ông ta dốc toàn lực.

Ông ta hú lên vang vọng, năng lượng bàng bạc phun ra hình thành một tấm lưới lửa dày mịn quanh mình. Trên tấm lưới nhảy nhót vô số hỏa nguyên cầu ngưng kết khiến ai nhìn vào cũng lạnh mình, quả nào cũng ẩn chứa uy năng kinh nhân. Chiêu võ kỹ lấy thủ làm công này bao kín Mộ Dung Bác Xuyên trong nhảy mắt.

Chát, chát!

Thân hình ba võ tôn va vào nhau trong sát na. Hỏa quang, kim quang và hắc mang giao nhau, phát ra dao động năng lượng khiến người khác kinh hãi. Không gian quanh đó như bị chấn động kịch liệt, run lên dữ dội. Tiếng nổ kinh thiên vang lên liên tục, mộ Dung Bác Xuyên đứng im, chỉ hơi run người còn u Dương Vị Minh và u Dương Vô Quốc bắn lùi lại, y phục rách nát, râu tóc dựng đứng, đáng vẻ khá nhếch nhác.

“Người đã vượt qua thời kỳ thích ứng khi tiến giai.” u Dương Vô Quốc tỏ vẻ khó tin, chỉ mới hai tháng ngắn ngủi mà Mộ Dung Bác Xuyên đã đột phá đến mức này. Nên biết võ tôn như ông ta, cũng giống u Dương Vị Minh, hoàn toàn dựa vào hiệu quả của linh dược tạo thành, cộng thêm tác dụng tẩy tủy của thiên niên linh ngọc dịch mới miễn cưỡng xung phá đến tam giai. Theo tình huống thông thường, mộ Dung Bác Xuyên không thể tiếp tục đột phá.

Sự thật bày ra trước mắt, mộ Dung Bác Xuyên không chỉ đột phá mà thập phần triệt để, gần như tới giai đoạn ổn định của tứ giai. Hai sơ giai võ tôn u Dương gia muốn chiến bại đối phương khác nào nhiệm vụ bất khả thi.

“Ha ha! u Dương Vô Quốc, người tưởng hai chọn một thì ta sợ các người sao?” Mộ Dung Bác Xuyên lần đầu thể hiện uy thế, lòng tin dâng tràn cười to: “Mộ Dung gia không phải đối tượng cho các người muốn làm gì thì làm.”

382. Chương 382 : Thần Niệm Kinh Thiên

Mộ Dung thành vang vọng tiếng hoan hô. Thái thượng trưởng lão thi triển uy năng không kém gì hai võ tôn của đối phương khiến họ sĩ khí đại chấn. Tâm tình lo lắng vì nhân số của đối phương nhiều hơn tan biến hết.

Chỉ cần võ tôn cường giả bất bại, mộ Dung gia tuyệt đối không thua.

“Tử Thanh, tình lang của con đúng là phúc tinh của Mộ Dung gia.” Mộ Dung Càn hoan hỉ nói với con gái. Trận chiến này từ ban đầu đã nằm trong dự liệu của ông ta, mộ Dung gia xuất hiện trung giai võ tôn, sức mạnh tuyệt đối có tính uy nhiếp. Dù thực lực ở cấp võ tông và võ sư kém hơn u Dương gia nhưng thái thượng trưởng lão còn ngày nào là Mộ Dung gia không phải đối diện với nguy cơ bị diệt.

Mộ Dung Càn cũng lợi dụng vạn niên linh ngọc dịch đạt tới võ tông diên phong, loáng thoáng có dấu hiệu đột phá...Tin rằng không lâu nữa, mộ Dung gia lại xuất hiện thêm một võ tôn. Đó là lúc họ phản kích.

“Con gái nhìn người sao lại nhảm được.” Mộ Dung Tử Thanh hếch mũi, vừa tự hào vừa then thùng, xinh đẹp khôn bì.

“Ha ha! Hiện tại là lúc cho u Dương gia một đòn nhớ đời.” Mộ Dung Càn nắm chắc vũ khí.

Đó là binh khí cán dài cực kỳ cổ quái, dài tới gần nửa trượng, phần đầu không khác gì trường thương nhưng lưỡi lại không phải sáu cạnh như đầu thương mà lưỡi đao sắc cong cong như tia chớp, điện hồ vắn vít chung quanh, có cả tiếng nổ tanh tách.

Thiểm lôi trường mâu! Hỏa nguyên khí hải tu luyện giả có thể dùng hỏa nguyên chi lực và hiệu quả thần kỳ của cây mâu này chuyển hóa thành lôi điện chi lực có uy lực mạnh hơn...Năng lượng của thế giới này tuy lấy ngũ hành làm căn bản nhưng vẫn tồn tại những dạng khác khá kỳ dị. Tính chất những năng lượng này đều không thoát khỏi bản chất ngũ hành nhưng uy năng phát huy ra lại nằm ngoài tưởng tượng. Ví như hỏa chuyển thành điện, thủy chuyển thành băng, kim chuyển thành phong...

Nếu biết công pháp cao thâm, thậm chí khả dĩ tu luyện nguyên lực thành năng lượng kỳ dị đó, nhưng về bản chất không thuộc ngũ hành chi lực. Cũng như Hàn ngọc quyết của Thẩm Lan, chuyển hóa thủy nguyên lực thành băng nguyên lực.

Mộ Dung gia cố nhiên không có công pháp cao thâm đến mức trực tiếp tu luyện lôi điện chi lực nhưng với thiên giai linh khí - Thiểm lôi trường mâu do võ hoàng Mộ Dung Yên để lại thì vẫn có được uy năng tương tự.

Mộ Dung Càn đã là diên phong võ tông, cầm cây mâu này thì từ võ tôn trở xuống, ông ta là vô địch...Hai võ tôn u Dương gia bị thái thượng trưởng lão cầm chân, đối phương không còn ai là địch thủ của ông ta nữa.

Ông ta nhảy lên thành cực nhanh, trường mâu giơ cao giáng mạnh xuống, bạch quang lóe lên, thế như phích lịch nhắm tới thân thể cao giai võ tông của u Dương gia.

Ầm! Lôi hỏa chi uy không phải tầm thường, đối phương rút phích xuống dưới thành, râu tóc cháy trụi, làn da cũng đen ngòm, miệng phì khói xanh, thoi thóp thở.

“Cừu bang chủ!” u Dương Vô Quốc cả kinh, đó là đầu não của nhị lưu thế lực, thực lực ngang với Mộ Dung Càn, giờ bị ông ta dễ dàng giết chết, tình hình này cho thấy đột phá không chỉ riêng Mộ Dung Bác Xuyên mà còn cả Mộ Dung Càn!

Thật ra là chuyện gì? Hai lão đối đầu sao lại đồng thời đột phá? Có bí mật gì chăng? Lẽ nào...Thiếu niên tên Diệp Phong đó có liên can?

u Dương Vô Quốc chợt toát mồ hôi lạnh...Nếu đúng thì thiếu niên đó có lai lịch quá đáng sợ. Thậm chí...Còn đáng sợ hơn người đứng sau lưng chống chèo cho u Dương gia.

“Mấy tên u Dương gia thô để, ai dám ra đấu một trận với ta.” Mộ Dung Càn uy phong lẫm lẫm đứng trên thành, thiểm lôi trường mâu rực điện quang, khác nào ma thần, khiến chúng nhân không dám nhìn thẳng.

Sau khi Mộ Dung Càn hiện thân, thế công của u Dương gia rút đi như nước triều...Có Cừu bang chủ là vết xe đổ, võ tông của các thế lực bị u Dương gia triệu tập không ai dám lên nghênh chiến Mộ Dung Càn. Không có áp lực của võ tông cường giả, tinh thần của nhân mã Mộ Dung gia đại chấn, khí thế như cầu vồng, chuyển từ thủ sang công. Chỉ mấy trăm người mà đẩy bật hơn ngàn nhân mã của u Dương gia vây thành.

“u Dương Vô Quốc, ngươi có gì để nói?” Mộ Dung Càn mâu chỉ đối phương, nói to với giọng vang khắp toàn trường: “Hôm nay các ngươi xâm phạm Mộ Dung thành, ngày khác bọn ta sẽ đến tận u Dương gia trả đủ thù này.”

u Dương Vô Quốc xanh lét mặt mày, không ngờ Diệp Phong và Quỷ Vô Cực chưa ra mặt mà phe mình đã bại thế thảm. Tuy u Dương gia còn đại bộ phận lực lượng chưa động dụng nhưng tình thế này cho thấy tối đa chỉ là lưỡng bại câu thương...Hà huống Quỷ Vô Cực khiến hắn e dè nhất không biết đang ẩn tàng ở đâu, sẵn sàng giáng cho u Dương gia đòn trí mạng.

Hắn không thể khinh cử vọng động!

“u Dương tộc trưởng, ngươi để bản tôn thất vọng quá.” Một đạo hắc quang vụt tới, quanh mình Độc Hỏa tôn giả liểu nhiễu hắc sắc hỏa diễm quỷ dị, liên tục phả ra hơi nóng khiến người ta choáng váng, như độc ma giáng lâm, vô giả cả hai bên đều rùng mình từ tận đáy lòng.

“Ngươi bảo tất cả giao cho u Dương gia nhưng bản tôn đợi cả ngày mà vẫn không thấy tiểu tử đó.” Độc Hỏa tôn giả bất mãn: “Xem ra bản tôn phải tự đến hỏi thôi.”

Hắn nhìn Mộ Dung Bác Xuyên, hỏi với ngữ khí kẻ cả: “Mộ Dung gia có một tiểu tử tên Diệp Phong?”

Mộ Dung Bác Xuyên giật mình, đối phương tuy là nhất giai võ tôn nhưng mang lại cho ông ta cảm giác cực độ nguy hiểm...

“Tôn giá là ai? Tìm Diệp Phong có việc gì?” Thái độ của ông ta khá hòa khí, đối phương hình như không cùng bọn với u Dương gia, không cần thiết rước thêm một địch nhân bí ẩn làm gì.

“Bản tôn hỏi ngươi, diệp Phong hiện ở đâu?” Đối diện trung giai võ tôn, độc Hỏa tôn giả vẫn cực kỳ cuồng vọng.

u Dương Vô Quốc thấy Độc Hỏa tôn giả chịu ra mặt thì hơi hở, đặc ý giới thiệu: “Vị này là Độc Hỏa tôn giả mới tấn cấp của Bách Thảo cốc, nữ tể Diệp Phong của các ngươi năm xưa giết sư muội của tôn giả. Ta khuyên ngươi mau giao Diệp Phong ra.”

Chúng nhân đều chấn động...Uy danh Bách Thảo cốc còn vang dội hơn những thế lực khác trong thất tông tam bang ngũ thế gia. Độc danh của họ đủ khiến bất kỳ cường giả nào vỡ mặt. Không tính đến việc Độc Hỏa tôn giả có chỗ dựa vững như Bách Thảo cốc, riêng sức uy nhiếp của hắn cũng đủ khiến Mộ Dung Bác Xuyên không dám dễ dàng đắc tội.

“Cha, độc Hỏa tôn giả định kiếm chuyện với Diệp Phong?” Mộ Dung Tử Thanh lo lắng, đến bên phụ thân hỏi với giọng cấp thiết.

“E rằng sư muội của Độc Hỏa tôn giả là Dâm Dục ma cơ mà con từng nói đến...” Mộ Dung Càn nhíu mày hạ giọng: “Không ngờ u Dương gia mời cả tôn giả Bách Thảo cốc đến đối phó Diệp Phong.”

“Diệp Phong không phải sẽ gặp nguy hiểm sao?” Nghĩ đến độc uy của Dâm Dục ma cơ lực chiến quần hùng, mộ Dung Tử Thanh đến giờ còn chưa quên...Võ sư đã lợi hại như vậy, vị Bách Thảo cốc cường giả cấp võ tôn này há chẳng khó ứng phó hơn sao? Thấy thái thượng trưởng lão cũng e dè, lòng cô càng lo lắng.

Bị một tôn giả đáng sợ như vậy nhắm vào, không phải là việc dễ dàng ứng phó.

“Theo con nói thì u Dương Thiên tối đa chỉ đoán được ma cơ do Diệp Phong giết chứ không có bằng cơ thật sự. Việc này có lẽ còn xử lý được.” Mộ Dung Càn khuyên con gái, tuy từ đáy lòng ông ta cũng thấy không ổn.

Trên không, mộ Dung Bác Xuyên chưa biết đáp thế nào. u Dương Võ Quốc tinh mắt, thấy Mộ Dung Tử Thanh từ trong thành lâu bước ra thì đảo mắt nghĩ đến một kế...

“Tôn giả đại nhân, hôm đó ở được cốc, thiên kim Mộ Dung gia Mộ Dung Tử Thanh cũng có mặt, chắc biết rõ chân tướng. Á là tình nhân của Diệp Phong, chỉ cần tôn giả bắt ả, không chỉ biết được sự thật mà còn dẫn dụ được Diệp Phong.” Hai cường giả Mộ Dung gia biến đổi khiến u Dương Võ Quốc cực kỳ e dè Diệp Phong.

Nếu không nhân cơ hội Độc Hỏa tôn giả ở đây mà trừ gã đi thì sau này u Dương gia sẽ gặp vô vàn khó khăn. Còn Độc Hỏa tôn giả hạ được gã hay không thì u Dương Võ Quốc không quan tâm. Dù sau cùng Độc Hỏa tôn giả thất bại thì sau lưng hắn còn Bách Thảo cốc. Diệp Phong dù lợi hại, chả lẽ đấu được với cả Bách Thảo cốc chẳng?

“Mộ Dung Tử Thanh đâu?” Độc Hỏa tôn giả canh cánh mối thù của sư muội, quả nhiên trúng kế!

“Ở trên tường thành.” u Dương Võ Quốc chỉ vào bên cạnh Mộ Dung Càn, cười gian xảo: “Chính là con bé ở bên Mộ Dung tộc trưởng.”

Độc Hỏa tôn giả mắt lóe tinh mang, lao vút xuống chụp vào Mộ Dung Tử Thanh, hoàn toàn không coi trung gian võ tôn Mộ Dung Bác Xuyên ra gì.

“u Dương Võ Quốc! Tên súc sinh vương bát đản!” Mộ Dung Bác Xuyên giận dữ nhảy chơi chơi, nào ngờ hai võ tôn u Dương gia càng nhanh hơn, song song toàn lực phát động thể công bức ông ta phải phòng ngự.

Trên thành, mộ Dung Càn như lâm đại địch, nắm chặt Thiểm lôi trường mâu che chở cho con gái đứng sau lưng. Trên không, độc Hỏa tôn giả đứng trong hắc vụ phiêu dật lao vút tới. Thấy Mộ Dung Càn định chống lại, gương mặt hung hãn của hắn hé nụ cười khinh thường.

“Ầm.” Óc hắn đột nhiên truyền lại một luồng thần niệm xung kích mạnh mẽ, suýt nữa khiến hắn mất tối sầm lại rớt xuống. Hắn vội dừng lại, hốt hải nhìn quanh tìm địch nhân đánh lên.

Tiếc là đạo thần niệm đó thu lại ngay, không cho hắn cơ hội phản ứng là đã tiêu tan. Độc Hỏa tôn giả hiểu rõ thực lực của đối phương vượt xa mình, không thì đã không thể chỉ bằng thần niệm xung kích khiến hắn ném đòn. Nhưng...Đối phương làm thế có ý đồ gì?

Hắn sầm mặt, lặng lẽ đứng trên lưng chừng không.

383. Chương 383 : Dục Hỏa Phần Thần

Lần này, mấy vị chủ sự của u Dương gia và Mộ Dung gia đều sững người, trừng mắt luống cuống.

Độc Hỏa tôn giả khí thế hung hung định bắt Mộ Dung Tử Thanh nhưng sao lại dừng nửa đường? Hoàn toàn không có dấu hiệu gì. Chúng không nhận ra ban này thần niệm đột nhiên chấn động Độc Hỏa tôn giả rồi tiêu tan.

“Người này xem ra bảo vệ Mộ Dung gia...Thật ra là ai?” Độc Hỏa tôn giả mặc kệ tất cả, trầm nghĩ: “Lẽ nào...Mộ Dung võ hoàng ra mặt?”

“Không, không thể nào.” Hắc lặc mạnh đầu, phủ nhận suy đoán của mình.

Không tính việc Mộ Dung võ hoàng không thể dễ dàng ra khỏi “nơi đó”, dù ra được cũng không thể lập tức xuất hiện tại Mộ Dung gia! Thần niệm vừa rồi tuy vượt xa hắc nhưng chưa chân chính đạt đến hoàng cấp, có lẽ là diên phong võ tôn.

Ở Bách Thảo cốc, tuy hắc là võ tôn mới tấn cấp nhưng vì còn trẻ, rất có tiềm lực nên được tông môn coi trọng, một số bí mật mà người thường ở đại lục không biết thì hắc được biết qua đôi chút. Vừa hay biết đôi điều về việc Mộ Dung võ hoàng thất tung. Nên dù u Dương gia xúi bẩy thế nào, hắc đều không muốn xông vào rồi triệt để đắc tội Mộ Dung gia.

Bắt Mộ Dung Tử Thanh, hắc cũng chỉ định bức hỏi chân tướng chứ không có ý lấy mạng cổ. Hắc không sợ Mộ Dung thế gia, nhưng không muốn kết thù oán sâu nặng. Vì người vào “nơi đó”, không ai dễ chơi cả. Dù họ khó có cơ hội xuất hiện ở đại lục, nhưng một khi có ai đó quay về thì tuyệt đối là nhân vật khiến bất kỳ thế lực nào lạnh gáy.

Độc Hỏa tôn giả và Mộ Dung thế gia cũng không có thâm cừu đại hận, tất nhiên không mạo hiểm đắc tội Mộ Dung Yên. Những gì hắc làm lúc trước chỉ thuần túy để chấn nhiếp đối phương, ý đồ hỏi rõ việc xảy ra ở Dâm Hoa cốc, chứ không phải loại ngốc ra mặt vì bị u Dương Võ Quốc xúi bẩy. n oán giữa u Dương gia và Mộ Dung gia không khiến hắc hứng thú mấy may.

Nhưng Mộ Dung gia lấy đầu ra cường giả như thế? Nếu có thì sao họ lại để u Dương gia nghênh ngang lâu như vậy mà không ra mặt ngăn cản?

Độc Hỏa tôn giả không hiểu, đành nhìn Mộ Dung Tử Thanh, trầm giọng hỏi: “Tiểu nha đầu, thật ra ai giết sư muội ta là Dâm Dục ma cơ? Người nói thật thì ta đảm bảo không khó để Mộ Dung gia. Còn không thì...”

Mộ Dung Tử Thanh tâm tư linh mẫn, tuy không biết vì sao đối phương dừng tay nhưng chắc phải e dè gì đó. Cô ung dung từ sau lưng bước ra Mộ Dung Càn, thánh thót cất giọng: “Tôn giả, lệnh sư muội kỳ thật bị một võ tông u Dương gia giết.”

“Võ tông?” Độc Hỏa tôn giả hồ nghi nhìn u Dương Võ Quốc, trầm giọng: “u Dương tộc trưởng, việc này sao lại có dính dáng đến võ tông? Tựa hồ ông không nói thật với ta...”

“Nói láo.” u Dương Võ Quốc nổi giận: “u Dương Ngột phụng mệnh bắt người, hà cơ vô duyên vô cớ xung đột với người khác? Hà huống u Dương Ngột từ lúc vào Vụ Ẩn sơn mạch thì bật tin, giờ vẫn chưa về. Ta hoài nghi sư muội của tôn giả và y đều bị tiểu tử tên Diệp Phong đó giết.”

“Tuy u Dương Thiên trở về báo cáo rằng tiểu tử đó chỉ có thực lực võ sư nhưng mới qua hai năm mà hắc hứng chịu tám thành uy lực công kích của lão phu mà không hề hấn gì, còn thi triển phản kích đả thương lão phu. Vì thế chắc chắn hắc có bí mật gì đó khiến hắc phát huy thực lực vượt xa tu vi.” u Dương Võ Quốc phân tích sát với sự thật, nhưng không lấy ra được chứng cứ gì.

Mộ Dung Tử Thanh cũng có suy đoán, thuận theo nghi vấn của Độc Hỏa tôn giả mà hỏi: “u Dương Ngột thất tung hay bị u Dương gia diệt khẩu, chỉ có các người biết. Nhưng việc hắc giết sư muội của tôn giả thì ta và Diệp Phong trông thấy. Nếu không phải sư muội của tôn giả cầm chân u Dương Ngột, lúc đó ta và Diệp Phong thoát khỏi ma chướng chẳng? u Dương Ngột sau khi giết chết sư muội của tôn giả thì đã trúng độc...”

Mộ Dung Tử Thanh đỏ mặt, cô vẫn là thiếu nữ, ngừng lại một chút rồi kể: “Sau đó ta và Diệp Phong vội vàng đào tẩu, không biết u Dương Ngột thế nào, có khi hắc bị độc phát chết trong Vụ Ẩn sơn mạch. u Dương tộc trưởng không giạt mình thì sao phải giấu tôn giả việc về u Dương Ngột?”

Mộ Dung Tử Thanh ăn nói lanh lợi, những lời biện bạch đưa ra hợp tình hợp lý. Trong tình huống không có người thứ ba tận mắt trông thấy, lời cô càng có sức thuyết phục hơn u Dương Võ Quốc. Quan trọng nhất là bản thân u Dương Võ Quốc cũng không biết hôm đó trong Vụ Ẩn sơn mạch thật ra xảy ra việc gì nên không thể có cách nào hoàn toàn phản bác Mộ Dung Tử Thanh.

Hơn nữa hấn sợ Độc Hỏa tôn giả hoài nghi nên không đề cập đến việc u Dương Ngột cũng vào Vụ Ẩn sơn mạch. Qua miệng Mộ Dung Tử Thanh, việc đó trở thành chi tiết đáng hoài nghi nhất, sắc mặt Độc Hỏa tôn giả càng lúc càng âm trầm.

“Tôn...Tôn giả, đừng nghe xú nha đầu nói lăng nhăng. Tộc nhân u Dương gia tuyệt đối không dám động tới đệ tử Bách Thảo cốc.” u Dương Vô Quốc cảm hận, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa, âu Dương gia không sợ một Độc Hỏa tôn giả nhưng không thể không sợ Bách Thảo cốc.

“Hừ, âu Dương gia các người có gì mà không dám làm? Lúc trước sư muội của tôn giả giết tộc nhân của u Dương gia nên có khi vì thế mà các người cảm hận, phái u Dương Ngột đến báo thù.” Mộ Dung Tử Thanh không tha, bồi thêm một đòn.

Sắc mặt Độc Hỏa tôn giả biến đổi liên tục, hấn không ngốc, phân biệt được u Dương Vô Quốc tuyệt không dám lừa mình, còn việc ẩn giấu võ tông đó cũng là bình thường. Nhưng lời Mộ Dung Tử Thanh cũng không hấn vô lý, quan trọng hơn cô là nhân chứng duy nhất, lời lẽ tất nhiên có thêm mấy phần trọng lượng.

“Tiểu nha đầu, người dám thề là đã thấy sư muội lão phu bị võ tông u Dương gia giết không?” Độc Hỏa tôn giả hỏi.

Mộ Dung Tử Thanh giật mình, héch cái cằm trắng muốt lên khẳng định: “Việc này cực kỳ chính xác.”

“Tốt lắm.” Độc Hỏa tôn giả nhìn sang u Dương Vô Quốc khiến hấn sồn gai ốc, hồi lâu mới từ từ hỏi: “Võ tông tên u Dương Ngột đó tu luyện loại nguyên lực nào?”

“Thủy...Thủy nguyên lực...” u Dương Vô Quốc đáp. Lão không hiểu đối phương hỏi như vậy làm gì.

“Tiểu nha đầu, âu Dương tộc trưởng nói đúng không?” Độc Hỏa tôn giả lại nhìn Mộ Dung Tử Thanh.

“Không...Sai.” Mộ Dung Tử Thanh thoáng nhận ra điều không ổn, nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu. Đối phương hỏi đến tận nơi, cô buộc phải đáp ngay.

Độc Hỏa tôn giả cười lạnh: “Vết thương trí mạng của sư muội là bị người ta dùng kim nguyên sắc bén đâm thủng tâm tạng. u Dương Ngột tu luyện đích thị thủy nguyên lực thì làm cách nào tạo được một vết thương như lợi tiễn xuyên qua? Tiểu nha đầu nói dối.”

Mộ Dung Tử Thanh lúc đó mới tỉnh ngộ, khi ấy cô trúng dâm độc, không hiểu Diệp Phong dùng thủ đoạn gì giết ma cơ, sau đó cô cũng không để ý quan sát vết thương. Khi Độc Hỏa tôn giả hỏi về thuộc tính nguyên lực, cô không ngờ hấn lại đối chiếu với vết thương. Có điều đó đích xác là sơ hở nghiêm trọng, nhất thời cô không thể bổ sung được.

Mắt u Dương Vô Quốc sáng lên, hấn hờ bước tới nói: “Tôn giả, tiểu tử Diệp Phong đó là kim nguyên khí hải tu luyện giả, hơn nữa trong tay có một cây linh khí kim cung uy lực vô cùng, tên phát ra có thể uy hiếp được lão phu...”

Không cần phí lời nữa, độc Hỏa tôn giả có phán đoán riêng. u Dương Vô Quốc lén lùi về phe mình. Mọi thứ...Đã quá rõ ràng, hấn thầm thở phào.

Mộ Dung Tử Thanh sau rốt cũng tỏ ra hoảng loạn. Không ngờ một chút sơ hở lại khiến “chân tướng” cô bịa ra tan vỡ.

“Người dám lừa bản tôn, đúng là chán sống.” Độc Hỏa tôn giả không ngại đạo thần niệm đó nữa, đối phương không dám lộ diện, vị tất có bản lĩnh ngăn cản hấn. Không tra ra chân tướng cái chết của sư muội, hấn không cam lòng.

Thân hình hấn loáng lên, lòng tay độc hỏa liễu nhiễu, lao bổ vào Mộ Dung Tử Thanh

“Tử Thanh, cẩn thận!” Mộ Dung Tử Thanh lách mình chặn lại, trường mâu phát ra lôi điện hùng hồn xạ vào Độc Hỏa tôn giả.

“Không biết lượng sức.” Hấn hỏa quanh mình Độc Hỏa tôn giả rực lên, lôi điện giáng vào hỏa nguyên hộ giáp quanh hấn chỉ hơi gợn sóng rồi tan biến.

“Dục hỏa phần thần!” Độc Hỏa tôn giả khẽ ấn lên ngực Mộ Dung Càn, hắc vụ tràn ra, tan vào thể nội ông ta. Sắc mặt Mộ Dung Càn đỏ lên, vội vận khí hải nguyên lực liều mạng chống lại độc hỏa trong huyết mạch.

“Tộc trưởng đại nhân!”

“Cha!”

Mộ Dung Bác Xuyên và Mộ Dung Tử Thanh đều lạc giọng, độc công của Bách Thảo cốc vang danh đại lục, họ không lo được sao? Hà huống Độc Hỏa tôn giả thực lực cao hơn, mộ Dung Càn e rằng lành ít dữ nhiều.

Độc Hỏa tôn giả nhất chiêu đắc thủ, nhếch môi cười lạnh, lùi phất lại lướt lên không: “Dâm độc này là tuyệt học của sư muội bản tôn, tuy ta chỉ biết đôi chút nhưng phó thất giai vô tông thì đủ rồi.”

“Tu vi của ngươi có thể chống chọi được một ngày đêm. Nhưng nếu không có giải dược, một ngày sau sẽ bị lửa dục thiêu đốt, phải tìm chín nữ tử liên tục hoan hảo mới giữ được tính mạng. Nhất thân tu vi cũng vì tình khí mất mát quá độ mà giảm quá nửa...” Độc Hỏa tôn giả lạnh giọng: “Tiểu nha đầu, muốn cứu phụ thân thì đưa tiểu tử Diệp Phong đó ngoan ngoãn đến gặp lão phu, cho ta biết chân tướng việc sư muội bị giết.”

“Ta lấy danh dự của tôn giả đảm bảo chỉ cần biết được chân tướng, truy cứu hung thủ giết sư muội chứ không khó dễ người Mộ Dung gia.” Trong lòng Độc Hỏa tôn giả vẫn e ngại võ hoàng Mộ Dung Yên, không dám hạ sát thủ với tộc nhân Mộ Dung gia. Nếu không ban nãy hắn không dùng dâm độc mà là kịch độc.

384. Chương 384 : Chịu Ba Loại Độc Của Người

Hôm sau, quý Vô Cực mang Diệp Phong về đến Mộ Dung thành. Phong loan chặn hai người lại, nói sơ qua tình hình xảy ra hôm trước.

Lần đầu tiên, độc Hỏa tôn giả chuẩn bị hạ thủ với Mộ Dung Tử Thanh, phong loan ngầm phát ra một đạo thần niệm cảnh cáo đối phương. Hắn quả nhiên hồ nghi, lập tức dừng tay. Lần thứ hai hắn đã phòng bị, lúc xuất thủ trái thần niệm khắp toàn trường, phong loan mà tiếp tục dùng thần niệm tất sẽ bị hắn tìm ra chỗ ẩn thân. Hơn nữa nó phát giác hắn không có sát cơ nên không ngăn cản.

Mộ Dung Càn vì bảo vệ Mộ Dung Tử Thanh mà trúng tôn cấp ngũ phẩm dâm độc, nguy ngập vô vãn. Nếu hôm nay Diệp Phong không hiện thân thì Phong loan định sẽ lộ diện, tự đến tìm Độc Hỏa tôn giả đòi giải dược.

“Diệp Phong, đã về rồi thì phiền hà còn lại giao cho cậu giải quyết...” Một Độc Hỏa tôn giả, phong loan không cho rằng gã bó tay với hắn.

“Không ngờ Mộ Dung gia và u Dương gia xung đột lại lôi kéo cả tôn giả Bách Thảo cốc vào.” Do nhú mảy, một Độc Hỏa tôn giả cố nhiên không đáng sợ nhưng Bách Thảo cốc thì không dễ dàng ứng phó. Việc này cần phải cân nhắc cẩn thận.

“Chúng ta đến xem cha Tử Thanh thế nào rồi tính tiếp.” Gã đã có kế sách, tạm thời cáo biệt Phong loan, cùng Quý Vô Cực đáp xuống Mộ Dung thành.

Gã lộ diện ở cửa Mộ Dung phủ, liền được tộc nhân mời vào cấp tốc, đồng thời có người đi thông tri cho thái thượng trưởng lão.

“Diệp thiếu gia về rồi, tốt quá. Lần này tộc trưởng đại nhân được cứu rồi.” Với Mộ Dung gia, gã được mặc nhận là cô gia...Hà huống hôm ở lôi đài gã thể hiện thần uy khiến mọi tộc nhân chịu phục. Trong mắt họ, vị cô gia trẻ tuổi này có thần thông quý thần nan trắc, nhất định giải quyết được mối nguy nan này cho Mộ Dung gia.

“Diệp Phong, cha...” Mộ Dung Tử Thanh lao đầu vào lòng gã, mắt ầng ầng nước, đáng vẻ cực kỳ đáng thương.

“Đừng nóng, đừng nóng.” Gã vỗ vai cô, dịu giọng an ủi: “Có ta ở đây, cha muội sẽ không sao đâu. Đưa ta đi xem thế nào đã.”

Mộ Dung Tử Thanh cắn môi, kéo gã đi nhanh vào trong nhà...

Hai người đến phòng ngủ của Mộ Dung Càn, khẽ đẩy cửa bước vào.

Trong nhà thoảng mùi dâm độc, giống với khí tức trong Dâm Hoa cốc của Dâm Dục ma cơ. Nếu là võ sư tu vi thấp kém e rằng không chống chọi được lâu đã bị độc khí nhập thể.

Mộ Dung Càn ngồi xếp bằng trên giường, nửa thân trên để trần, da đỏ lên chói mắt. Thái thượng trưởng lão ngồi bên, hai ngón tay khẽ vào huyệt thái dương của ông ta, vận nguyên lực giúp Mộ Dung Càn chống lại tà độc.

“Sau cùng các vị cũng về.” Thái thượng trưởng lão thấy gã, vẻ mặt ngưng trọng hơi giãn ra.

“Mộ Dung tộc trưởng hiện giờ thế nào?” Thật ra không cần hỏi gã cũng nhìn ra tình hình của Mộ Dung Càn hiện giờ không lạc quan cho lắm...Nếu không nhờ bản thân ông ta tu vi tinh thâm, lại có thái thượng trưởng lão trợ lực thì e đã bị độc phát rồi.

“E rằng...Chỉ còn áp bức dâm độc này được hai canh giờ nữa.” Thái thượng trưởng lão lắc đầu thở dài: “Cái chết của Dâm Dục ma cơ, độc Hỏa tôn giả quyết không bỏ qua, kiên trì chỉ định cậu đi, e rằng đã nhận định cậu là hung thủ. Việc này...”

“Một Độc Hỏa tôn giả có là gì đâu.” Gã xua tay cười khê, đến sát Mộ Dung Càn: “Để mỗ xem tình hình của Mộ Dung tộc trưởng thế nào đã rồi tính.”

Thái thượng trưởng lão vội nhắc: “Cẩn thận, chất độc này rất mãnh liệt, có thể truyền nhiễm qua tiếp xúc...”

Gã mỉm cười, vận nguyên nguyên lực dồn lên ngực Mộ Dung Càn, nhanh chóng chảy một vòng khắp huyết mạch ông ta.

Độc tính tạm thời bị thái thượng trưởng lão và Mộ Dung Càn liên thủ bức vào mười tám vị trí không quan trọng trên thân thể, nhưng bức độc kiểu đó rất hao tổn nguyên lực. Mộ Dung Càn kiên trì suốt một ngày đêm, khí hải hư nhược cực điểm, khó lòng tiếp tục được nữa.

Xem xét xong, gã lấy một viên Sinh hóa đơn nhét vào miệng ông ta, thoảng sau màu đỏ trên da Mộ Dung Càn nhạt đi không ít, độc tính được trừ đi một phần. Tiếp đó gã dồn mấy luồng nguyên nguyên lực hàm chứa sinh mệnh năng lượng vào thể nội ông ta, khiến tinh thần đối phương chấn động, từ từ tỉnh lại.

Sinh hóa đơn là thuốc liệu thượng hồi phục nguyên khí, ngoài ra có công hiệu nhất định về trừ độc, nhưng muốn hoàn toàn trừ được chất độc tôn cấp ngũ phẩm thì không thể, cộng thêm nguyên nguyên lực cũng chỉ giảm được một nửa độc tính. Bất quá, như thế cũng khiến Mộ Dung Càn chống chọi thêm ít nhất nhất một, hai ngày nữa, nếu gã tiếp tục dồn nguyên nguyên lực thì thời gian ông ta kiên trì được còn dài hơn.

Thấy Mộ Dung Càn khá lên, thái thượng trưởng lão và Mộ Dung Tử Thanh đều hớn hở, ánh mắt nhìn Diệp Phong đầy kinh ngạc.

“Mộ Dung tộc trưởng không lo bị độc phát, nhưng muốn triệt để giải trừ phải cần giải dược của Độc Hỏa tôn giả.” Diệp Phong lắc đầu hỏi tiếp: “u Dương gia có động tĩnh gì không?”

“Độc Hỏa tôn giả tựa hồ rất tự tin vào độc công của mình...Nên từ hôm qua đã rút đi, không quấy nhiễu Mộ Dung thành nữa mà chuyên tâm đợi cậu ở bên ngoài.” Thái thượng trưởng lão khê thở dài: “Cậu không đi, tộc trưởng dù không mất mạng cũng sẽ tổn hại tu vi, không còn khả năng phục hồi...”

Một tộc trưởng không có thực lực khiến người ta tin phục thì e khó ngồi yên ổn ở vị trí đó. Đích hệ của Mộ Dung thị nhất thời không tìm được người kế thừa Mộ Dung Càn. Nên dù là u Dương Vô Quốc hay Độc Hỏa tôn giả đều chắc rằng Diệp Phong không dám đến.

“Nhưng nếu cậu tự chui đầu vào lưới e là lành ít dữ nhiều...” Tình thế đến mức này, thái thượng trưởng lão cũng không biết phải làm sao.

“Độc Hỏa tôn giả không đáng lo.” Diệp Phong nhú mày: “Sợ là tổng cổ được một tôn giả thì lại có cường giả khác của Bách Thảo cốc đến báo thù...Ai cũng biết Bách Thảo cốc có tiếng bênh nhau.”

“Chúng ta nên làm gì đây?” Mộ Dung Tử Thanh nhất thời hoang mang, vừa không muốn phụ thân mất nửa tu vi vì độc tính bạo phát, vừa không muốn người trong lòng đi tìm cái chết. Quả thật tiến thoái lưỡng nan.

“Ta phải đến chỗ Độc Hỏa tôn giả. Việc ta giết Dâm Dục ma cơ cần phải triệt để giải quyết. Không thì sau này di họa vô cùng!” Diệp Phong neho mắt trầm giọng nói.

“Nhưng như vậy không phải nguy hiểm lắm sao?” Mộ Dung Tử Thanh khấn trương ôm tay gã, lo lắng: “u Dương gia khẳng định sẽ nhân cơ hội này đối phó huynh, chúng hậ huynh thấu xương, đời nào bỏ qua cơ hội trời ban này để dồn huynh vào tử địa.”

“Chi bằng lão phu và Quỷ tôn giả đi cùng cậu.” Thái thượng trưởng lão lên tiếng: “Ít nhất, bọn lão phu cũng cầm chân vô tôn được.”

“Không cần. Hiện tại Mộ Dung tộc trưởng thân trúng kịch độc, mộ Dung gia không thể thiếu người chủ trì đại cục. u Dương Vô Quốc gian trá xảo hoạt, nhất định tính được chúng ta sẽ làm thế. Vạn nhất hân nhân lúc Mộ Dung thành không còn cao thủ là tập kích thì chúng ta hối hận cũng muộn rồi.”

Gã mỉm cười, vuốt ve gương mặt mịn màng của Mộ Dung Tử Thanh, khuyên: “Các vị yên tâm, ta không đi tìm cái chết đâu. Độc Hỏa tôn giả không đáng cho ta chú ý.”

“Quỷ lão, theo mỗ một chuyến. Chúng ta đến gặp Độc Hỏa tôn giả của Bách Thảo cốc.”

OOo

Nửa canh giờ sau, diệp Phong và Quỷ Vô Cực đến trước đại bản doanh của u Dương gia ở ngoài thành.

“Độc Hỏa tôn giả! Diệp Phong ở đây, mau ra gặp mặt.” Gã vận nguyên lực gầm vang, tiếng như sấm động vọng khắp doanh trại. Toán vô giả u Dương gia đứng trước mặt gã bị tiếng gọi hàm chứa năng lượng này chấn động đầu óc, hôn mê ngã xuống.

Một bóng đen từ trong xẹt ra, hai thân ảnh khác cũng vút qua không khí lướt tới, chính thị u Dương Vô Quốc và u Dương Vị Minh!

“Người là Diệp Phong?” Độc Hỏa tôn giả ở trên thình không, ánh mắt lóe sát cơ.

“Không sai.” Diệp Phong ngang nhiên đáp: “Sư muội Dâm Dục ma cơ của người chết trong tay ta.”

Độc Hỏa tôn giả kinh ngạc. Kỳ thật hân đã xác định gã là hung thủ sát hại sư muội, nhưng không ngờ đối phương không giảo biện mà thừa nhận luôn.

“Tức là người đã chuẩn bị đèn mạng?” Độc Hỏa tôn giả cười gằn: “Người thức thời vụ như vậy, ta lấy mạng người xong sẽ bỏ qua cho Mộ Dung thị.”

Diệp Phong lạnh lùng cười: “Muốn lấy mạng ta phải xem người có tư cách đó không. Lúc ta chạy nhâm vào Dâm Hoa cốc vốn không định đối địch với lệnh sư muội. Nhưng thị cứ dồn ép, là thị tự tìm đường chết, còn trách được ai.”

Độc Hỏa tôn giả hiểu rõ tính khí sư muội nên không hân không tin lời Diệp Phong. Nhưng xưa nay quan thói ngông cuồng, lại đau lòng thấu cốt vì cái chết của Dâm Dục ma cơ khiến hân không nghe lời biện giải của Diệp Phong.

“Dù thế nào, người giết sư muội thì phải trả mạng.”

Diệp Phong vốn không hy vọng biện bạch một lần là khiến đối phương bỏ qua, liền mỉm cười thản nhiên: “Từ lâu đã nghe nói độc công của Bách Thảo cốc lợi hại, hôm nay có cơ hội nên mỗ muốn lĩnh giáo. Mỗ sẽ chịu ba chiêu độc công coi như trả món nợ giết sư muội của các hạ, được chăng?”

385. Chương 385 : Diễm Tâm Phệ Hồn Chưởng

Tất thấy, cả Quỷ Vô Cực, đều cả kinh thất sắc. Diệp Phong lại ngạnh tiếp ba chiêu độc công của đối phương?

So với phổ thông võ kỹ, độc công có tính chất thập phần đặc thù là thể hiện rõ tu vi song phương. Người thi triển độc công có độc tính liên quan với nguyên lực tu vi. Muốn chống lại độc tính đó, tu vi người đón đỡ phải không cách quá xa người thi triển. Người thi triển có tu vi cao hơn đối phương một cấp thì hiệu dụng phát huy được của độc tính cao gấp đôi.

Nên vì thế đệ tử Bách Thảo cốc không sợ địch nhân đông người vây công. Nếu địch nhân không có tu vi vượt xa thì độc công của họ có thể khắc chế mọi địch nhân.

Nhưng nếu tu vi người sử dụng độc kém hơn đối phương thì độc tính phát huy rất hữu hạn.

Tu vi của Diệp Phong chỉ là sơ giai võ tông, có thể chiến lược của gã vượt xa tu vi nhưng tuyệt đối không thể trở thành ý tưởng để chống lại độc công. Võ kỹ phòng ngự lợi hại đến đâu đều rất bạc nhược với độc tính, có thể nói là không có hiệu quả. Với tu vi sơ giai võ tông chống đỡ độc công của võ tôn, đương nhiên là tự tìm đường chết.

“Ha ha ha!” Độc Hỏa tôn giả ngẩn người rồi cười vang: “Người nói là sẽ chịu ba chiêu độc công của ta?”

“Không sai.” Diệp Phong ngó lơ ánh mắt ra hiệu của Quỷ Vô Cực, bước lên một bước cười bảo: “Ta chịu ba đòn của ngươi, dù kết quả sống hay chết thì việc giết lệnh sư muội coi như xong, được chăng?”

“Nếu ngươi không dùng thủ đoạn, chân chính chịu ba chiêu độc công của ta thì điều kiện đó ta có thể chấp nhận.” Độc Hỏa tôn giả ngạo nghễ: “Như thế mà lão phu không lấy được mạng ngươi thì còn mặt mũi nào tìm ngươi báo thù nữa.”

“Vậy cứ thế đi.”

Gã đưa mắt ra hiệu cho Quỷ Vô Cực yên tâm, đi vào trong trường nhật nhèo thốt: “Tuy bản ý của mõ là lĩnh giáo độc công của Bách Thảo cốc, nhưng nếu tôn giả dùng nguyên lực tu vi của võ tôn công kích thì tại hạ cũng không còn gì để nói, tuyệt đối không tránh né.”

So với kịch độc, Diệp Phong cực kỳ e dè tu vi nguyên lực của đối phương. Cách biệt cả một đẳng cấp, trừ phi gã thi triển Thần thông biến, không thì chỉ một đòn toàn lực của đối phương thì gã không chết cũng trọng thương. Gã nhận ra đối phương thập phần cao ngạo nên lợi dụng lời lẽ khích bác khiến hấn vì giữ danh dự, không dùng nguyên lực vượt trội công kích gã.

Quả nhiên, Độc Hỏa tôn giả lập tức mắc hỡm: “Đã nói là ba chiêu độc công, lão phu há phải hạ người bội tín.”

“Tôn giả, mời!” Diệp Phong không lảm lỏi, đứng giữa trường địa, toàn thân phủ một lớp kim mang rực rỡ, nguyên lực chuyển động đến cực điểm, khí tức của gã có xu thế vượt trung giai võ tông. Bất quá tất cả chỉ là giả trang...

Mắt Độc Hỏa tôn giả ánh lên kinh ngạc, khê khen: “Quả nhiên có chút bản lĩnh. Tiếc rằng với ngần đó thì không chống được chất độc của lão phu.”

“Phần thi u hỏa!” Hai tay hấn rực hắc diễm, quần lấy nhau trên không, hóa thành một cột hắc vụ trùn xuống địch thủ. Hắc diễm liên tục phát ra nhiệt khí tanh thối tỏa khắp tứ phía khiến ai ngửi thấy cũng muốn nôn thốc nôn tháo.

Cách mấy chục thước, mấy võ giả u Dương gia thực lực không đủ đều ngã nhào, miệng sùi bọt trắng, bị tàn dư của độc khí khiến cho ngất xỉu.

Vút. Diệp Phong nhanh chóng bị hắc diễm khổng lồ bao phủ, kim mang hộ thể của gã bị hắc diễm đốt cháy phát ra tiếng tanh tách, tan biến với tốc độ nhìn rõ bằng mắt thường.

“Tiểu Phong!” Quỷ Vô Cực định bước lên cứu nhưng bị u Dương Vô Quốc và u Dương Vị Minh liên thủ ngăn lại.

“Tiểu tử không tự lượng sức.” Độc Hỏa tôn giả nhếch môi cười lạnh coi thường: “Người tưởng độc công của Bách Thảo cốc chỉ có hư danh sao?”

Độc hỏa nhanh chóng xâm thực toàn bộ nguyên lực hộ giáp, chui vào thể nội gã, da gã biến thành đen như mực, trông cực kỳ đáng sợ và quỷ dị. Độc tính nhập thể, tu vi hai bên một trời một vực, tình trạng của gã có thể nói là thần tiên cũng khó cứu được.

“Độc hỏa của tôn giả quả nhiên rất lợi hại.” Trong lúc tất cả cho rằng Diệp Phong gục ngã thân vong thì ngửi khí cực kỳ thư thái của gã vang lên đột ngột.

Chấn động trong lòng Độc Hỏa tôn giả còn hơn tất thay. Người khác có lẽ còn không biết phần thi u hỏa là một loại hủ thực chi độc kịch liệt, một khi vào huyết mạch sẽ khiến xương thịt đối phương thối rữa, bá đạo cực độ. Nhưng Diệp Phong rõ ràng đã trúng độc nhưng không ảnh hưởng gì, còn ung dung nói chuyện, làm sao hắn không kinh hãi cho được?

Tách, tách, tách. Làn da đen nhánh của Diệp Phong từ từ nhạt dần, thoáng sau màu đen quỷ dị tập trung toàn bộ trong huyết dịch. Trừ huyết quản nổi lên như giun bò còn màu đen thì da gã kinh hoàn toàn khôi phục bình thường.

Mấy phút sau, ngón tay ngón chân gã chảy ra từng giọt nước đen tanh ngòm, được chùng một chén lớn thì thân thể gã lại khôi phục nguyên trạng.

“Đáng tiếc...Nếu chỉ với chất độc này mà muốn lấy mạng ta thì thiếu một chút.” Gã nhướn mày, nở nụ cười tự tin.

Không thể tin được. Quỷ Vô Cực hơn hở còn người u Dương gia không dám tin vào mắt mình. Nếu Độc Hỏa tôn giả không sững sờ trên không, chúng đã cho rằng hắn giả trò, thi triển một loại độc hỏa không có gì uy hiếp để thăm dò gã.

Nhưng tu vi của Diệp Phong rõ ràng chưa đạt đến trung giai võ tông, sao lại chống chịu được kịch độc bá đạo do võ tôn phóng ra nhỉ? Tình cảnh này đảo lộn hoàn toàn kiến thức mấy chục năm tu độc của Độc Hỏa tôn giả, xưa nay chưa từng có võ giả nào tu vi thấp hơn hắn lại sống sót được với độc công.

“Tiếp lão phu một chiêu nữa.” Mắt Độc Hỏa tôn giả lạnh lại, lao bổ tới cạnh Diệp Phong. Một chiêu của hắn ban nãy bị gã dễ dàng hóa giải, lòng hắn cực độ bất phần, cho rằng gã có dị bảo giải độc nào đó bên mình. Lần này không chỉ dùng độc hỏa đơn thuần mà vận cả nguyên lực năng lượng.

Bất quá hắn tự thị thân phận tôn giả, không dùng nguyên lực trên mức võ tông đối phó Diệp Phong. Ngón tay hắn bắn ra hắc mang, chuẩn xác điểm vào ngực gã.

“Thực tâm viêm chí!” Đầu ngón tay hắn ánh đen xuyên qua nguyên lực hộ giáp của Diệp Phong, cắm vào cơ nhục gã, tạo thành một lỗ máu nông choleh. Khoảnh khắc sau, huyết dịch chảy ra từ đó cũng đen ngòm như mực.

Ta trực tiếp đưa độc tính vào huyết mạch của ngươi, xem ngươi chống đỡ thế nào được.

Gã lùi lại liền ba bước, độc dịch như mực trong cục đen ở tâm tạng nhuyển động từ từ, có xu thế to dần lên. Chỗ lợi hại của loại độc này là có thể trực tiếp ăn mòn nội tạng của đối phương,thấp phần đáng sợ. Một khí cục độc vỡ ra, dù toán tu vi đạt đến võ tôn cường giả cũng không thể chống nổi hủ độc.

Mắt gã hiện rõ vẻ ngưng trọng, chiêu độc công này, với tu vi của gã quả thật chống đỡ khá phức tạp. Bất quá cũng chỉ phí chút công phu mà thôi. Năng lực trừ độc của nguyên nguyên lực vượt xa tưởng tượng của Độc Hỏa tôn giả.

Hai tay gã ấn lên ngực khê vận nguyên nguyên lực, từ miệng vết thương lập tức chảy ra một dòng độc huyết đen ngòm, hóa thành mấy chục mũi huyết tiễn bắn vào đám đông người u Dương gia đứng xem. Khoảnh khắc sau, chúng nhân trúng phải độc huyết, mấy cao giai võ sư nhất tề gục xuống, tiểu phúc và ngực lõm vào, thân thể như bị móc sạch, rùng rợn hết mức.

“Chiêu thứ hai.” Bức mười mấy tia máu đen xong, vết thương trên mình gã lại ánh đỏ.

“Hảo hảo hảo!” Độc Hỏa tôn giả không giận mà cười: “Xem ra lão phu mà không dốc toàn lực thi triển tuyệt học thì người ta sẽ coi thường thanh danh Bách Thảo cốc mất.”

“Đại danh Bách Thảo cốc như sấm bên tai, quả nhiên bất phàm.” Diệp Phong nhìn mấy võ giả u Dương gia trúng độc ngã gục, nhếch nụ cười nhạo. Gã thăm điều tức, lần trực độc vừa rồi tiêu hao không ít tâm lực, võ tôn chỉ độc quả thật lợi hại.

u Dương Vô Quốc nổi giận nhưng không tiện phát tác, chỉ biết đỏ mặt nhìn gã chằm chằm.

Xú tiểu tử, đợi xpng ba chiêu, dù ngươi thoát được thì u Dương gia tuyệt không để ngươi ra khỏi đại bản doanh. Hắn lén ra hiệu cho u Dương Vị Minh chốc nữa cầm chân Quỷ Vô Cực, còn hắn tự xuất thủ giết Diệp Phong.

Dù sau ba chiêu, độc Hỏa tôn giả không lấy được mạng Diệp Phong, lại tuân thủ lời hứa không làm khó dễ gã, nhưng hắn sẽ không ngăn cản u Dương gia vây giết Diệp Phong mà sẽ vui mừng đứng xem. Khóe mắt u Dương Vô Quốc nhướng lên lạnh lẽo.

“Chiêu thứ ba.” Khí thế của Độc Hỏa tôn giả bắt đầu tăng lên, lòng tay từ từ ngưng thành ngọn lửa đen nhánh, độc tính thế nào tạm không nói, nhưng hỏa nguyên năng lượng hàm chứa trong đó quả thật đáng sợ.

“Diễm tâm phê hồn chưởng, lão phu bằng vào độc công này có thể uy hiếp được cường giả tu vi đạt đến trung giai võ tôn. Tuy lão phu cố ý giảm bớt hỏa nguyên uy lực của Diễm tâm độc nhưng chất độc này muốn phát huy công hiệu cao nhất phải phối hợp với hỏa nguyên kinh nhân.” Độc Hỏa tôn giả nghiêm túc, nhắc từng chữ: “Một chưởng này, chỉ hỏa nguyên không thôi cũng đủ giết chết cao giai võ tông, nếu bất hạnh chết dưới uy lực hỏa nguyên thì đừng trách lão phu.”

386. Chương 386 : Hạ Màn

Diệp Phong hơi nhíu mày, hỏa nguyên giết chết được cao giai võ tông không phải là loại công kích gã có thể ngăn chặn với trạng thái bình thường.

Gã đã chịu hai chiêu độc công, chỉ cần thêm một chưởng sau cùng này thì sẽ hóa giải được mâu thuẫn với Bách Thảo cốc. Với tính cách Độc Hỏa tôn giả thì trước mặt đông người sẽ không nuốt lời.

Hà hống gã không sợ đối phương, liên thủ với Quỷ Vô Cực thì tất cả ở đây không ai uy hiếp được. Hứng chịu ba chiêu độc công vì gã không muốn rước phiền với Bách Thảo cốc mà thôi.

Độc Hỏa tôn giả không phải đối tượng có thể giết chết diệt khẩu, bằng không sẽ chạm vào tổ ong Bách Thảo cốc. Nhưng nếu hắn không chết tất sẽ không chịu buông tay, lúc nào cũng có một võ tôn nhắm nhe lấy mạng, cảm giác đó không dễ chịu tí nào...Vạn nhất Độc Hỏa tôn giả vì để báo thù cho ma cơ, triệt để liên thủ với u Dương gia thì sẽ là cơn ác mộng đối với Mộ Dung gia và Vô Song môn sắp đến đây.

Nên gã chọn phương thức vừa không phải trả giá quá đắt, vừa giải quyết xong xuôi với Độc Hỏa tôn giả.

Chưởng thứ ba này xem ra...Có mấy phần uy hiếp. Gã không phải phổ thông võ tông, có lẽ nhất chưởng này không đủ lấy mạng nhưng khi hư nhược rồi thì gã dựa vào đâu để chống lại độc tính công kích? Hà hống, ầu Dương Vô Quốc đời nào chịu bỏ qua cơ hội tốt để giết gã như thế. Với mình Quỷ Vô Cực khó lòng chặn được hai võ tôn của đối phương...

Thấy gã do dự, độc Hỏa tôn giả thoáng nở nụ cười nhạo khó thấy. Tuy lợi dụng hỏa nguyên tu vi bắt nạt một võ tông đích xác mất mặt nhưng vì món nợ máu của sư muội, hắn cũng đành. Hơn nữa hắn không nói dối, diễm tâm phê hồn chưởng cần phối hợp với hỏa nguyên chỉ lực mạnh mẽ mới phát huy được độc tính mạnh nhất.

Uy lực một chưởng này dù trung giai võ tôn trúng phai cũng sẽ độc phát thân vong, tính gì đến một võ tông nhỏ xít? Tiểu tử, tiếc thật, nếu không vì ngươi giết sư muội ta yêu thương nhất thì ta không muốn giết nhân vật như ngươi.

“Tiếp chiêu!” Độc Hỏa tôn giả gầm vang, thân hình bức đến sát trước mặt gã, hơi nóng từ Diễm tâm độc trong lòng tay phát ra khiến không khí cơ hồ cong đi.

“Thần thông biến!” Diệp Phong không còn cân nhắc gì nữa, ngoài thân thể sáng lên tử kim quang mang, khí thể kinh nhân tràn khắp toàn trường...Ngay tích tắc Diễm tâm phê hồn chưởng giáng trúng thì chân nguyên của gã cấp tốc ngưng tụ, thiết bị thuật vận khắp toàn thân.

Ầm! Một đạo hắc mang chói mắt bùng lên giữa hai đối thủ, thân ảnh Diệp Phong bị hất văng đi xa. Chỗ gã đứng bùng lên một luồng u hỏa đen nhánh, nham thạch chạm vào ngọn lửa liền hóa thành bột vụn, hơn nữa phát ra mùi tanh lợm giọng. Mặt đất như lún xuống nửa thước, một miệng hố trong xe xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Độc hỏa quả nhiên bá đạo. Nham thạch cứng như thế mà cũng có thể ăn mòn, hà huống là tẩm thân máu thịt?

Ánh mắt chúng nhân chăm chú nhìn theo Diệp Phong văng đi.

Lần này tiểu tử đó không còn đất táng thân nữa chẳng? u Dương Vô Quốc cười gằn, neho mắt vừa lòng...

Bốp. Y phục trước ngực Diệp Phong cháy tan, lộ ra dấu tay đen xỉ. Gã há miệng phun ra một ngụm huyết vụ, màu huyết dịch cũng đen như mực.

Từng lưỡi lửa đen nhánh rớt vào dấu tay trên ngực gã, còn có xu thế khuếch tán. Diễm tâm độc không cần tan vào huyết mạch mà có thể trực tiếp lấy hỏa nguyên làm chất dẫn, đốt cháy nhục thân, cực khó dập tắt, là một trong ngũ đại kỳ độc của Bách Thảo cốc. Người tu vi không đủ bị nhiễm vào, toàn thân sẽ bị đốt thành tro tàn, không thể cứu được.

Tuy gã liều mạng dốc chân nguyên lên chống lại hắc diễm, miễn cưỡng áp chế xuống, nhưng hắc diễm thập phần bá đạo, với tu vi gần đạt võ tôn của gã vẫn không hoàn toàn trừ được.

Đáng ghét, độc hỏa này quá quỷ dị, độc tính hoàn toàn khác hẳn...Dù trong chân nguyên hàm chứa toàn bộ đặc tính của nguyên nguyên lực, có khả năng kháng độc cực cao thì hiệu quả này cũng giảm sâu với Diễm tâm độc. Uy lực chủ yếu của nó là lực phá hoại của ngọn lửa.

Hiện tại đang trong trạng thái Thần thông biến, còn có thể áp chế độc hỏa, một khi thời hạn kết thúc, chắc chắn sẽ bị độc hỏa thiêu cháy không còn một mẫu xương. Nên làm gì đây?

Gã tâm niệm như điện, chỉ mới tích tắc từ lúc trúng chưởng bật lùi lại...Độc Hỏa tôn giả kinh dị phi thường, tựa hồ không dám tin vào việc gã không bị độc hỏa lập tức đốt cháy.

“Giá tiếp Thần thông chú!” Cái khó ló cái khôn, gã nghĩ ra chiêu này, thân hình áp sát một võ tông, ngón tay bức ra một giọt tinh huyết đen ngòm vỡ xuống, tan vào thể nội hắn.

Gã biến thân xong, thực lực sánh với võ tôn, mấy võ tông u Dương gia bị tập kích đột nhiên, làm sao phản ứng kịp? Gã bốn cũ soạn lại, dồn bốn giọt tinh huyết nữa vào thể nội các võ tông rồi mới lắc mình lùi ra mấy thước.

Vút. Năm giọt tinh huyết chảy một vòng khắp thể nội mấy võ tông u Dương gia rồi mới bay ra, hồi phục lại màu đỏ tươi...Diễm tâm độc trên ngực Diệp Phong cũng tan đi màu đen, chỉ còn lại một dải hỏa hồng năng lượng ngưng luyện. Gã thôi động chân nguyên mấy lần, chấn tan thành hư vô.

Đoạn gã cong tay chụp năm giọt tinh huyết về, sắc mặt khôi phục sắc hồng nhuận. Còn năm võ tông bị gã dồn độc tinh sang thì toàn thân đen nhánh, miệng sùi bọt trắng gục xuống, nhanh chóng đoạn khí. Tuy Diễm tâm độc thoát ly hỏa nguyên lực, mất đi uy năng vốn có nhưng chỉ với độc tính tôn cấp ngũ phẩm cũng không phải thứ mấy võ tông chống nổi. Thể nội chúng không có sinh mệnh năng lượng bảo vệ như Diệp Phong.

“Sao...Sao có thể.” Độc Hỏa tôn giả trợn mắt tưởng rách mí, vẻ mặt kinh hãi cực độ. Hắn chưa từng nghĩ rằng có người đủ khả năng dùng phương tức tiếp dẫn hóa giải Diễm tâm độc. Thần thông chú của Diệp Phong quá thần kỳ.

Phù. Diệp Phong khẽ thở ra một ngụm khí, tuy ngực còn vết tay cháy đen nhưng với gã thì không đáng gì. “Tôn giá, hiện tại ba chiêu đã qua, việc tại hạ giết lệnh sư muội coi như xong nhé.”

Độc Hỏa tôn giả ngằn ngừng một lúc, sắc mặt thay đổi liên tục, do dự hồi lâu mới thờ dài: “Bản tôn nói là giữ lời, người tiếp được ba chiêu độc công thì sau này ta không tìm người báo thù nữa.”

Hắn nhìn Diệp Phong thật sâu, từ trên không ném xuống một lọ ngọc, không nói câu nào phát tay áo đi mất...Đường đường tôn giả Bách Thảo cốc mà không làm gì một tiểu võ tông, hắn không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa. Đã không thể báo thù cho sư muội, thì ân oán giữa Mộ Dung gia và u Dương gia có liên quan gì đến hắn.

Gã đón lấy, biết là giải được của dâm độc mà Mộ Dung Càn trúng, lòng mừng thầm.

“Quý lão! Chúng ta nên về thôi.” Gã không giải trừ Thần thông biến, lấy Tru Thần cung ra, qua sắc mặt của u Dương Vô Quốc là gã biết ý đồ của hắn. Chỉ là...Gã chưa từng coi nhân mã u Dương gia ra gì.

“Diệp Phong, người giết ngằn ấy người của u Dương đồng minh, còn định đi chắc.” u Dương Vô Quốc hạ lệnh, những võ tông cao thủ trong doanh trại lập tức chặn lối Diệp Phong về...u Dương Vị Minh nhìn Quỷ Vô Cực chăm chăm, đề phòng y xuất thủ viện trợ.

“Ta muốn đi thì đám rác rưởi u Dương gia các người ngăn sao được...” Diệp Phong vận đủ chân nguyên, kéo Tru Thần cung, năng lượng của Tru thần tiến nhanh chóng tụ lại.

“Vũ sát tiến!” Tử kim tiến vũ rợp trời khiến người u Dương gia loạn xạ, dù cao giai võ tông cũng không chống được Tru thần tiến gã thi triển trong trạng thái biến thân. Một mũi tên cũng khiến u Dương gia tổn thất thảm trọng một lần nữa.

“Hỗn đản! Tiểu vương bát đản!” u Dương Vô Quốc không ngờ gã hạ thủ gọn ghẽ như vậy, trong tích tắc, hơn mười cao thủ của u Dương đồng minh đã bị hạ gục. Hắn nổi điên nhảy bổ tới, trên tay cấp tốc ngưng tụ nguyên lực năng lượng đáng sợ, thề giết chết gã.

Diệp Phong đang thi triển Thần thông biến lẽ nào còn sợ một tam giai võ tôn như hắn? Gã lại giương Tru Thần cung, một đạo tử kim quang tiến xẹt ra.

Chát! u Dương Vô Quốc kinh hãi toát mồ hôi lạnh, dù dốc toàn lực phòng ngự mà vẫn bị bắn trúng tiểu phúc, cũng may hắn tránh được khí hải yếu hại, tiểu quang chỉ xuyên qua cơ nhục chứ chưa thương tổn đến nội tạng.

Lúc đó, quỷ Vô Cực rũ bỏ được u Dương Vị Minh, đỡ Diệp Phong lên không.

“u Dương gia...” Gã cũng không vội, thu Tru Thần cung lại rồi thu liễm Thần thông biến, cười lạnh: “Cứ đợi bị diệt vong đi.”

Tuy hiện giờ gã có thể nhân cơ hội giết u Dương Vô Quốc cùng u Dương Vị Minh, âu Dương gia sẽ sa vào cục diện tan tác, không còn uy hiếp được nữa. Nhưng gã không định làm thế. Thế lực như u Dương gia vừa hay là hòn đá mài cho Vô Song môn quật khởi. Hiện tại...Còn chưa đến lúc diệt chúng. Vô Song môn muốn thật sự trở thành nhất lưu thế lực, cần tự vượt qua chướng ngại mang tên u Dương gia này.

Trong mắt gã, âu Dương gia chưa từng đáng gì.

Nhìn Quỷ Vô Cực và Diệp Phong xé không gian bay đi, mục quang u Dương Vô Quốc biến thành lạnh toát, ôm tiểu phúc thụ thương, sắc mặt xanh lét trầm tư một lúc rồi lầm bầm: “Xem ra lần này phải tìm ‘người đó’ giúp hóa giải nguy cơ của u Dương gia.”

387. Chương 387 : Vạn Niên Linh Trì

Diệp Phong và Quỷ Vô Cực bình an quay về Mộ Dung gia, mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão tất nhiên vui mừng hơn hớn. Nghe nói u Dương Vô Quốc Diệp Phong bắn bị thương, mười mấy võ tông cường giả của u Dương đồng minh toàn bộ táng mệnh thì càng kinh hãi. Trong thời gian ngắn, âu Dương gia không thể còn dư lực phát động công thế với Mộ Dung gia.

Tuy hiện giờ Mộ Dung gia có Diệp Phong tương trợ, giữ mình không thành vấn đề. Nhưng như gã nói, an nguy của một thế lực không nên trông vào người ngoài, mộ Dung thế gia muốn thành tựu cơ nghiệp vạn thế truyền thừa phải dựa vào thực lực của mình.

Lúc này họ cần nhất là thời gian. Một khi Mộ Dung Càn đạt tới võ tôn cảnh giới thì dù Diệp Phong không xuất thủ, âu Dương gia cũng khó lòng uy hiếp được họ nữa.

Trận chiến giữa hai nhà, sau rốt Mộ Dung gia toàn diện thắng lợi. u Dương gia tộc trưởng trọng thương, đại bộ phận thế lực phụ thuộc thực lực đại tổn. Mấy nhà vốn là nhị lưu thế lực hàng đầu Bộ châu, vì võ tông cường giả bị Diệp Phong giết mà rơi vào cảnh sa sút xuống tam lưu, tứ lưu, không thể trở thành trợ lực cho u Dương gia nữa.

Một vài thế lực còn có võ tông cũng nhận thức ra dựa vào u Dương gia không phải việc gì đáng mừng. Hiện tại Mộ Dung gia có Diệp Phong nên đang quật khởi, những người cầm quyền của các gia tộc này bắt đầu cân nhắc lại.

Đùa hả, diệt Mộ Dung gia thì đương nhiên u Dương gia có lợi lớn nhất, những nhị lưu thế lực như họ kiếm được chút lợi rơi lợi vãi đã tốt lắm rồi. Ai dám chắc khi u Dương gia độc bá sẽ thật sự giữ lời hứa, chia cho họ một miếng bánh? Vì sao mà họ phải xuất lực nhiều nhất, tổn thất lực lượng trong tay nhiều nhất? Vì tình thế biến ảo, âu Dương đồng minh xuất hiện rạn nứt, nhiều thế lực vốn không có mâu thuẫn gì với Mộ Dung gia, bắt đầu rút khỏi...

Mộ Dung gia vui vẻ suốt mấy ngày. Bị u Dương gia áp chế quá lâu, họ quả thật cần một buổi yến tiệc mừng công để nâng cao sĩ khí và khí thế cho tộc nhân.

Mười ngày sau, nhân mã chủ lực của Vô Song môn lục tục vào Mộ Dung thành. Trong tình huống chưa có căn cơ và địa bàn, lý Ngọc và Diệp Thừa Thiên lớn tiếng tuyên bố kết minh với Mộ Dung gia.

Có lẽ cái tên Vô Song môn còn lạ lẫm với võ giả Bộ châu nhưng đại danh Diệp Phong, vì hai lần liên tục cứu vãn nguy cơ cho Mộ Dung thế gia thì đã vang dội. Vậy thì Vô Song môn của gã tuyệt đối không thể tầm thường. Đồng thời, tam tộc thế gia liên minh cũng lớn tiếng tuyên bố tham dự vào đồng minh của Mộ Dung thế gia.

Trước đó u Dương gia vây khốn Mộ Dung thành, tam tộc liên minh nhận được tin thì tuân thủ ước định, phái võ tông cường giả duy nhất đến tăng viện, vì hai thế lực cách nhau khá xa nên lúc ông ta tới nơi, nguy nan của Mộ Dung gia đã được Diệp Phong hóa giải. Cũng vì thế tam tộc thế gia liên minh nhận ra tiềm lực của gã, càng tin rằng Vô Song môn sẽ tạo ra kinh đảo hải lăng tại Bộ châu.

Nên họ rất thông minh đứng về phía Vô Song môn, thế lực của họ không có gì xung đột, dù kết thành đồng minh thì nhân mã của tam tộc liên minh cũng không cần giao tranh với u Dương gia. Thực tế là họ muốn tạo uy thế. Còn Diệp Phong cần thế lực lâu đời như thế để tạo ra dư luận rộng khắp cho Vô Song môn và Mộ Dung gia.

Hiện tại đã đủ hết, chỉ thiếu...

OOo

Trong mật thất của Mộ Dung phủ, mấy nhân vật có trọng lượng của Vô Song môn và Mộ Dung gia tộc tề tụ lại, thương lượng một việc quan trọng với tiền đồ phát triển của hai nhà.

“Cái gì! Người muốn Mộ Dung gia hiến thiên niên linh trì?” Thái thượng trưởng lão kinh ngạc, tuy ông ta không ngạc nhiên chia cho Vô Song môn danh sách vào thiên niên linh trì tu luyện nhưng hiến ra để hai nhà chung hưởng thì tính chất đã khác.

Chia danh sách thì thiên niên linh trì vẫn thuộc về Mộ Dung gia, một khi tình thế biến đổi thì họ vẫn còn quyền sở hữu, vô Song môn chỉ có một phần quyền lợi sử dụng. Giờ Diệp Phong yêu cầu là nửa quyền sở hữu thiên niên linh trì kia.

“Diệp Phong...Tuy cậu có ơn với Mộ Dung gia, nhưng cậu cũng là nữ tử của bản tộc. Xuất lực một phần cho gia tộc cũng là việc nên làm.” Mộ Dung Càn hơi biến sắc, cố giữ giọng hòa hoãn: “Điều kiện cậu đề xuất có quá đáng không?”

“Mộ Dung tộc trưởng! Mỗ chưa nói xong, phản ứng của các vị có nhanh quá chăng?” Diệp Phong mỉm cười thần nhiên: “Kỳ thật cho đi một nửa thiên niên linh trì, mộ Dung gia thu được lớn hơn nhiều.”

Nhân sĩ cao cấp của Mộ Dung gia đều hồ nghi, không hiểu gã định nói gì.

Diệp Phong hạ giọng, từ từ nói: “Tin rằng các vị đều biết thiên niên linh ngọc tinh hoa muốn trưởng thành không chỉ cần thời gian tẩy lễ mà cả giữ được thiên niên linh ngọc dịch mới có thể tiến hóa thành vạn niên linh ngọc tinh hoa! Nhưng nếu đặt thiên niên và vạn niên linh ngọc tinh hoa vào một chỗ, được linh ngọc tinh hoa thượng thượng tươi nhuận thì tốc độ tiến hóa sẽ gấp mấy chục lần.”

Gã ngừng một chút rồi mỉm cười: “Nghe nói Mộ Dung gia thiên niên linh ngọc đã được sáu ngàn năm, nếu được vạn niên linh ngọc tươi nhuận thì tin rằng tới ba trăm năm sau sẽ hoàn thành tiến hóa. Không sai chứ?”

“Đúng vậy...Nhưng có quan hệ gì với nội dung chúng ta thảo luận?” Người Mộ Dung gia chưa tỉnh lại, bởi họ không dám nghĩ đến việc có một khối vạn niên linh ngọc tinh hoa.

“Không có gì, trong tay Vô Song môn có một khối vạn niên linh ngọc!” Diệp Phong tung ra một quả tạ đạn.

“Cái gì!”

“Thật chứ hả?”

Mộ Dung gia chúng nhân kinh hãi nhao nhao đứng dậy, ánh mắt nhìn gã chăm chăm. Bọn Lý Ngọc cũng kinh ngạc phi thường, hiển nhiên lần đầu tiên biết tin này. Bất quá họ nhớ ra trong tay gã có linh dịch tưởng chừng vô cùng tận thì hiểu ngay.

Diệp Phong sờ lên mũi, từ từ gật đầu: “Mỗ định dùng vạn niên linh ngọc chuyển hóa thiên niên linh trì của Mộ Dung gia thành vạn niên linh trì. Linh ngọc của các vị trong vòng trăm năm nữa sẽ không cần sử dụng, cứ để được tươi nhuận trong vạn niên linh ngọc. Trong vòng trăm năm Vô Song môn và Mộ Dung gia chung hưởng vạn niên linh trì!”

Tuy Vô Song môn có thể một mình mở vạn niên linh trì nhưng như vậy quá gây chú ý, nếu bị cự đầu thế lực như Liệt Hỏa tông biết họ có dị bảo như thế thì khó lòng không nảy ý thêm muốn. Khi xưa Diệp Phong bị Thương gia bức phải bán linh dịch vẫn khiến gã vương vẩn, trước khi có thực lực chống lại, có thể che giấu thì cứ che giấu. Lợi dụng thiên niên linh trì của Mộ Dung gia để che mắt xác thật là phương án tốt nhất mà gã nghĩ ra trong tình huống này.

“Đề nghị này, mộ Dung gia không có ý kiến.” Mộ Dung Càn kích động, ông ta hiểu rõ ý nghĩa của vạn niên linh trì. “Nhưng sau trăm năm, thiên niên linh ngọc tiến hóa thành vạn niên linh ngọc rồi thì thuộc về ai?”

“Đơn giản lắm, vạn niên linh ngọc mới có một nửa thuộc về Vô Song môn. Còn vạn niên linh ngọc dịch mỗi nhà một nửa, không hiểu Mộ Dung tộc trưởng có ý kiến gì chẳng?” Diệp Phong đã nắm chắc nên mỉm cười.

Mộ Dung Càn ngẫm nghĩ một chút, đưa mắt ra hiệu với mấy nhân vật trọng yếu trong tộc rồi gật đầu: “Phương án này rất công bằng. Mộ Dung gia khả dĩ chấp nhận.”

“Vậy đi...Tuy hiện giờ hai nhà vì quan hệ giữa mỗ và Tử Thanh có thể tin tưởng nhau. Nhưng cứ lập kế ước vẫn hơn.” Vô Song môn không chỉ muốn trở thành nhất phương bá chủ của Bộ châu là vừa lòng, nên khi có thể tranh thủ lợi ích, Diệp Phong không dễ dàng bỏ qua, dù là với gia tộc của Tử Thanh.

Có một nửa quyền sử dụng vạn niên linh ngọc tinh hoa đủ cho Mộ Dung gia thành bá chủ một châu. Diệp Phong không hề chiếm tiện nghi của họ.

“Nên thế, nên thế.” Thái thượng trưởng lão vuốt râu cười ha hả, lấy một khối thiên niên linh ngọc không còn khả năng tiến hóa đổi lấy một nửa vạn niên linh ngọc, món giao dịch này Mộ Dung gia lời to. Hơn nữa nhờ vạn niên linh ngọc, mộ Dung gia duy trì quan hệ tốt đẹp với Vô Song môn, điểm này còn quan trọng hơn một nửa vạn niên linh ngọc.

Ai cũng nhận ra, dưới sự lãnh đạo của Diệp Phong, tiền đồ của Vô Song môn không thể định lượng được. Có lẽ sẽ tái hiện lại hào quang năm xưa mà Mộ Dung vô hoàng tạo ra.

“Vạn niên linh ngọc sẽ được đưa đến Mộ Dung thành.” Diệp Phong nhanh chóng trở lại nghiêm túc: “Việc này tại hạ hy vọng chỉ có các vị ở đây biết, không thể đồn ra. Bằng không...Di họa vô cùng!”

Những người thông minh đều biết việc này quan trọng, cùng gật đầu.

OOo

Mấy ngày sau, quý Vô Cực mời Hỏa lân thú lạng lẽ đến Mộ Dung thành. Thấy gã lôi kéo được cả ngũ giai yêu thú khiến Mộ Dung gia một lần nữa kinh ngạc. Nhân vật cao cấp của hai nhà bắt đầu bận rộn bố trí suốt mấy tháng.

Đầu tiên công hiệu tụ tập linh lực của thiên niên linh ngọc không đáng gì so với vạn niên linh ngọc, nên ngũ hành tụ linh đại trận bố trí trong thiên niên linh trì phải được thăng cấp. Quá trình này cần một lượng lớn tinh thạch và nhiều linh vật quý giá nữa.

Diệp Phong định bố trí ngũ hành tụ linh đại trận cấp cao nhất, có thể nâng cao nồng độ linh khí gấp năm lần. Dù một vùng đất bình thường, có đại trận này cũng sánh gần ngang với linh mạch, hà huống là trong đó có một khối vạn niên linh ngọc! Một khi đại trận bố trí hoàn tất, trung tâm vạn niên linh trì sẽ có nồng độ linh khí cao hơn bất kỳ động thiên linh địa nào ở đại lục. E rằng chỉ có những nơi tu luyện bí mật của thất tông tam bang ngũ thế gia có thể sánh được.

Có vạn niên linh trì, tiến độ tu luyện của Mộ Dung gia và Vô Song môn sẽ một ngày ngàn dặm.

388. Chương 388 : Hậu Đài Thần Bí Của U Dương Gia

Hai năm nay Mộ Dung gia bị U Dương gia đàn áp nên dù là phạm vi thể lực nay kinh tế đều không bằng trước. Dù là Mộ Dung gia trước kia cũng không đủ vật chất và tài lực cho đỉnh cấp ngũ hành tụ linh đại trận. Đại trận ở cấp này chỉ có thất tông tam bang ngũ thế gia mới đủ tư cách lập lên.

Bất quá vấn đề về tài lực, Diệp Phong từng cân nhắc rồi. Tuy gã không có ngân ấy tinh thạch nhưng có chỗ dựa. Là Thương gia! Tài phú cho ngũ hành tụ linh đại trận, đối với bá chủ kinh tế đó không đáng gì.

Thân phận hiện tại của gã là thánh tiêm hậu tuyển nhân của Thương gia, có liên quan với thực lực và lợi ích của họ. Khi gặp mặt Thương gia vô tôn, gã được ông ta hứa trợ giúp món tiền hai trăm vạn tinh tệ mà không cần trả lại, để giúp gã tu luyện nhanh hơn.

Thương gia hứa sẽ trợ giúp, tất nhiên gã không khách khí với đối phương. Sau này gã vào thánh địa, thương gia nhận được còn nhiều hơn, bởi thứ thánh địa ban thưởng đều không thể tìm được ở đại lục, cũng là bảo đảm cho địa vị của Thương gia không suy tàn.

Gã cảm thất sắc tử kim tạp đến Thương gia yêu cầu tinh thạch và vật chất cần thiết. Biết gã có quan hệ mật thiết với Thương gia, Mộ Dung gia càng kinh ngạc, nhưng vì gã mang lại quá nhiều chấn động nên thần kinh họ đã trở nên sớm tê cứng. Vạn niên linh trì được bí mật kiến tạo, bề ngoài là cải tạo thiên niên linh trì, ngay cả thành viên thông thường của Vô Song môn và Mộ Dung gia cũng không biết.

Kiến tạo vạn niên linh trì thập phần thuận lợi. Để bảo mật triệt để, Diệp Phong và Mộ Dung Càn chế định chế độ tu luyện rất cẩn thận. Diện tích của vạn niên linh trì vượt xa thiên niên linh trì nên được chia thành ba lớp từ ngoài vào trong.

Vòng trong, khu vực gần vạn niên linh ngọc nhất có điều kiện tu luyện tốt nhất. Tu luyện ở đây, trừ những nhân vật nắm quyền của hai nhà là những người chí thân được tín nhiệm hoàn toàn, tiềm lực cực cao, ví như Mộ Dung Tử Thanh, nhân mã lúc đầu của Tự Nghĩa đường.

Vòng giữa, mức độ linh khí ở đây gấp thiên niên linh trì hai lần, vì tụ linh đại trận thăng cấp, người vào đây tu luyện không biết rằng trong linh trì đã được đổi thành vạn niên linh ngọc. Chỉ cần là nhân vật hạch tâm của hai bên là có thể vào đây tu luyện.

Vòng ngoài, nồng độ linh khí tương đương thiên niên linh trì là khu vực mọi thành viên hai nhà đều có thể vào tu luyện.

“Ba khu vực này sẽ khiến tộc nhân bình thường cho rằng tụ linh đại trận thăng cấp nên phạm vi bao trùm của linh trì và hiệu quả linh lực cao hơn chứ tuyệt đối không đoán ra linh ngọc tinh hoa ở trận nhân đã trở thành vạn niên.” Mộ Dung Càn cùng Diệp Phong vào vòng trong của linh trì, cảm thụ thiên địa chi lực sung mãn ở đây thì cười ha hả vui mừng.

“Trận nhân ở trung tâm linh trì do Hỏa lân thú bảo vệ. Trừ mỡ ra, kể cả tộc trưởng đại nhân và thái thượng trưởng lão cũng không nên tự tiện vào đây. Nó là yêu thú ngũ giai diên phong, trừ phi địch nhân là vô hoàng, không thì không ai đến gần được vạn niên linh ngọc.” Diệp Phong mỉm cười.

“Nên thế, nên thế.” Mộ Dung Càn không hề bất mãn, vạn niên linh ngọc là của gã, không cho người Mộ Dung gia đến gần là đương nhiên. Còn thiên niên linh ngọc đặt trong đó, ông ta không sợ gã tham ô, nên yên tâm vạn phần.

“Sau này, lý Ngọc và Lăng Vân sẽ chế tác lệnh bài tư cách vào linh trì tu luyện, người của hai nhà sẽ bằng vào lệnh bài này...” Gã định tiếp tục giải thích cho Mộ Dung Càn thì ở trận nhân trong tự linh đại trận có đặt linh ngọc tinh hoa đột nhiên vang lên tiếng động kinh thiên.

“Có cường giả xâm nhập?” Mộ Dung Càn cả kinh thất sắc, trên không ngoài xa có hai luồng khí tức cực mạnh, một là của Hỏa lân thú mà ông ta đã biết. Chứng tỏ Hỏa lân thú đang giao thủ với địch nhân.

“Sao có thể? Vạn niên linh trì của chúng ta mới hình thành, sao lại bị lộ?”

“À...Mộ Dung tộc trưởng bắt tất lo lắng...” Diệp Phong cười khở: “Đó là một vị bằng hữu của tại hạ, chắc đã hiểu lầm gì đó với Hỏa lân thú, cứ để hai bên đấu một trận là xong.”

“Bằng hữu của cậu?” Khóe môi Mộ Dung Càn giật giật cực kỳ khó nhận ra. Xem ra đối tượng kết giao của vị nữ tể này đều cực mạnh, trừ Quỷ Vô Cực, hỏa lân thú còn có một cường giả nghi là diên phong vô tôn. Tử Thanh, con biết chọn lắm.

Mộ Dung Càn cười thập phần mãn ý, không hề hỏi gặng. Thực lực của Diệp Phong càng mạnh thì càng có lợi cho Mộ Dung gia.

Trên tầng không trận nhân, hỏa lân thú và Phong loan trừng mắt nhìn nhau.

“Con chim vớ vẩn kia, dám cướp địa bàn của bản đại gia?” Hỏa lân thú kêu lên oa oa.

“Trận nhân là nơi linh khí nồng nhất, vì sao mà tên xấu xí người chiếm riêng?” Phong loan không chịu lép.

“Người dám nói bản đại gia là đồ xấu xí?” Hỏa lân thú giận run người, giao thủ với Phong loan vừa xong, nó không chiếm được mấy may thượng phong, bằng không đã lao lên đốt đối phương thành tro tàn. “Chỗ này là Diệp Phong tiểu tử đồng ý cho ta, bọn ta có ước định, ta chỉ ra khỏi vạn niên linh ngọc tinh hoa này, đồng thời giúp y bảo vệ nó, còn y giao cho ta chỗ tu luyện tốt nhất. Con chim tồ tẹt người có tư cách gì mà phản đối.”

“Khỏi vạn niên linh ngọc tinh hoa, tựa hồ do Tiểu Phong phát hiện trước, người dựa vào đâu mà đòi chiếm riêng? Còn lấy ra đặt điều kiện với Tiểu Phong.” Phong loan hừ lạnh coi thường: “Người bảo là ở đây bảo vệ linh ngọc thì thực lực của người hơn ta sao? Ta trấn thủ ở đây cũng là bảo vệ linh ngọc.”

Hỏa lân thú ngẩn người rồi gầm vang: “Đáng ghét, việc này ta và tiểu tử đó đã nói rõ rồi, người không cùng phe với hần, không nên đến tìm ta làm phiền. Lẽ nào xú tiểu tử đó lấy được linh ngọc rồi thì nuốt lời.”

Khó trách Hỏa lân thú nộ khí xung xung, thực lực của nó kém hơn Phong loan một chút. Nếu hiện giờ Diệp Phong trở mặt, có Phong loan trợ giúp thì nó e rằng chỉ còn cách ngậm bò hòn làm ngọt. Trước đó thực lực của nó áp đảo Diệp Phong và Quỷ Vô Cực nên không cần e dè gì, giờ đột nhiên xuất hiện Phong loan, tình thế đã khác.

“Hỏa lân yêu tôn, lần này đã đổ oan cho tại hạ.” Thân ảnh Diệp Phong từ từ xuất hiện gần đó, nửa cười nửa không nói với Hỏa lân thú: “Ta nghe yêu tôn xung đột với Phong lão thì đến khuyên can ngay.”

“Phong lão! Hỏa lân yêu tôn đích xác do Diệp Phong mở thành tâm mời đến đây trấn thủ, xin đừng khó dễ.” Diệp Phong nói với Phong loan.

“Nể mặt Tiểu Phong, ta không tính toán việc này với người.” Phong loan vỗ vỗ cánh: “Người được lợi như thế, sau này Tiểu Phong có chỗ nào cần, người không được cự tuyệt, bằng không ta sẽ đuổi cổ người khỏi đây.”

Kỳ thật hành động của Phong loan đã được Diệp Phong sắp xếp. Gã muốn tạo cho Hỏa lân thú cảm giác gặp nguy cơ, để nó biết không phải gã không có thực lực đấu với nó. Một khi Hỏa lân thú hiểu nó có được

địa điểm tu luyện tốt nhất không phải vì gã sợ nó mà vì gã giữ lời hứa thì cảm thụ của nó về Vô Song môn sẽ đi theo hướng khác.

Hỏa lân thú là yêu thú, dù trí tuệ không thấp nhưng không hiểu gì về sách lược trước đấm sau xoa mà nhân loại hay dùng. Nên một mặt nó thấy cực kỳ khuất nhục vì bị Phong loan uy hiếp mà không làm gì được, mặt khác thập phần cảm kích sự trượng nghĩa của Diệp Phong. Tin rằng dần dà gã sẽ được nó tín nhiệm triệt để, đến lúc cần xuất lực, tất nó không cự tuyệt.

Phong loan không chỉ là thành viên yêu điện mà còn là hung thủ truy sát đội ngũ Duệ Kim tông, nhiều lúc nó không tiện xuất hiện trợ giúp Diệp Phong. Giờ có Hỏa lân thú, gã coi như có thêm một đả thủ siêu cấp. Nếu Hỏa lân thú đột phá hoàng cấp cảnh giới thì bài tẩy trong tay gã càng hùng hậu.

OOo

u Dương gia, trong một góc âm u kín đáo.

u Dương Vô Quốc tỏ vẻ nóng lòng, thần tình bất định đi đi lại lại, thương thế trên eo do Tru thần tiễn gay ra còn chưa lành, được băng lại bằng vải bố trắng toát. Hắn đã phát ám hiệu hẹn gặp “người đó” nhưng quá một canh giờ rồi mà đối phương chưa hiện thân.

“Lẽ nào Hồng Thiên Tôn không nhận được ám hiệu? Hay vì việc của tông môn mà thiên tôn chần chừ?” Đang lúc u Dương Vô Quốc đoán mò thì sau lưng hắn đột ngột xuất hiện một bóng đen.

u Dương Vô Quốc hơi kinh hãi, quay lại hớn hở thì lễ: “Hồng Thiên Tôn khuất tôn đến đây, âu Dương gia vinh hạnh vô cùng.”

Người này khá già, râu tóc đỏ rực, tạo cho người đối diện cảm giác của ngọn lửa. Lão hừ lạnh không có tí tình cảm nào: “u Dương gia đúng là phế vật. Ta giúp ngươi trở thành vô tôn, lôi kéo một vô tôn từ Mộ Dung gia về mà các ngươi không những không hủy được chúng, còn để chúng có xu thế phát triển. Ta mất công như thế, nhẫn nại mấy năm, lẽ nào chỉ đổi lại được kết quả đó.”

389. Chương 389 : Thực Lực Tăng Cao

Trán u Dương Vô Quốc ướt đầm mồ hôi lạnh, tỏ vẻ run rẩy biện bạch: “Hồng Thiên Tôn, vốn kế hoạch của u Dương gia tiến hành thập phần thuận lợi, mộ Dung gia lẽ ra đã là vật trong túi. Nhưng Mộ Dung Tử Thanh không hiểu từ đâu mà tìm được một thiếu niên cổ quái. Thực lực của gã này bất phàm, hơn nữa còn có một tam giai vô tôn đi theo. Gã đột nhiên xen vào nên mục đích của thiên tôn mới không đạt được...”

“Một tiểu tử chưa sạch hơi sữa mà bức u Dương gia đến mức này. Ngươi nói xem, ta nâng đỡ các ngươi để làm gì?” Hồng Thiên Tôn không giận mà oai trầm giọng: “u Dương gia dù thế nào cũng là thế lực số một số hai Bộ châu, lẽ nào còn không làm gì được một Mộ Dung thế gia suy tàn.”

u Dương Vô Quốc luôn mồm vâng dạ, đợi khi đối phương bớt giận nói dám nói tiếp: “Một Mộ Dung gia không đáng sợ...Nhưng thiếu niên cổ quái đó thật sự không tầm thường...Từ lúc gã xuất hiện, không chỉ lão tiểu tử Mộ Dung Bác Xuyên chỉ trong hai tháng đã đột phá, tấn nhập trung giai. Mà cả Mộ Dung Càn cũng tăng hai cấp, đạt tới diên phong vô tông.”

Hắn nhìn Hồng Thiên Tôn thấy lão không phản ứng thì nói tiếp: “Thiên tôn mà muốn trừ Mộ Dung gia, với thực lực của bản tộc e rằng khó thực hiện được.”

“Bản tôn có nghe nói đến tiểu tử đó. Hắn xuất hiện đích xác ngoài dự liệu của ta.” Hồng Thiên Tôn dịu giọng: “Nhưng ngươi xác định được Mộ Dung Càn và Mộ Dung Bác Xuyên đột phá, liên quan đến hắn?”

“Tuy không có tin tức về việc này nhưng vì sao trước đó thực lực hai người không động tĩnh gì, diệp Phong vừa đến thì lại đột phá? Nếu bảo không liên quan thì không thể nào...” u Dương Vô Quốc tỏ vẻ phẫn hận: “Thiên tôn muốn đối phó Mộ Dung gia, tất trừ diệt tiểu tử đó trước.”

Hồng Thiên Tôn liếc lão, trào phúng: “Nghe nói thương thế của u Dương tộc trưởng do thiếu niên tên Diệp Phong đó ban cho?”

u Dương Vô Quốc thoáng sắc hổ thẹn, đáp ngược ngung: “Chính do hấn gây ra. Bất quá tại hạ nói những việc đó không vì tư oán. Hồng Thiên Tôn vương mắc nghiêm lệnh của tông môn, không thể xuất thủ với Mộ Dung gia, nhưng tiểu tử này và võ tôn tùy tùng không thuộc về Mộ Dung gia, chỉ cần thiên tôn giết hai người này, mộ Dung gia sẽ thực lực đại giảm...”

“Chỉ cần thiên tôn ban thêm chút ân tứ, để tại hạ tấn nhập trung giai võ tôn thì u Dương gia nhất định khiến Mộ Dung gia chết không có đất chôn.” Hấn liếm môi, mắt ánh lên nét tham lam.

Hồng Thiên Tôn thoáng tỏ vẻ chế nhạo, cực kỳ khinh thường u Dương Vô Quốc. Bất quá u Dương gia dù sao cũng là con cờ quan trọng của lão, vì mục đích không thể cho ai biết đó, còn phải dùng đến chúng. Dù bất mãn, lão cũng đành nén lại.

“Bản tôn xuất thủ đối phó thiếu niên đó tuy không phạm cấm lệnh nhưng ân oán giữa lão phu và Mộ Dung lão quỷ, tông môn ai ai cũng biết. Bản tôn ngầm trợ giúp người đã mạo hiểm lắm rồi, nếu còn tự xuất thủ thì người cho rằng các trưởng lão và tông chủ đều mù, đều điếc cả sao? Không thể được.”

“Thiên tôn đó định thôi đối phó Mộ Dung gia?” u Dương Vô Quốc thất vọng.

“Đương nhiên không.” Sắc mặt Hồng Thiên Tôn méo đi, cực kỳ đáng sợ. “Ta và Mộ Dung lão quỷ không đội trời chung, dù ta không thể báo thù với hấn thì Mộ Dung thị sẽ phải thay hấn hứng chịu hận ý ngút trời của ta.”

u Dương Vô Quốc ngậm nuốt nước bọt, không hiểu Mộ Dung Yên từng đắc tội thế nào mà oán khí của Hồng Thiên Tôn quá kinh nhân. Bất quá, đó là cơ hội của u Dương gia.

Hấn không nghĩ rằng Hồng Thiên Tôn nói là không thể báo thù Mộ Dung Yên, kỳ thật có thâm ý khác...Mà chỉ cho rằng Mộ Dung Yên đã chết nên lão di hận. Nếu hấn biết chân tướng, còn gan đối phó Mộ Dung gia không là việc khác.

“Nhưng hiện giờ Mộ Dung gia thực lực bành trướng, có thêm tiểu tử đó chống lưng. Hiện tại cả tam tộc thế gia liên minh cũng đứng về phe hấn. Với thực lực của u Dương gia tối đa chỉ chống chọi được, căn bản không diệt trừ được...” u Dương Vô Quốc tỏ vẻ “tiếc nuối”...

“u Dương tộc trưởng, không cần giả trò vật đó với bản tôn.” Hồng Thiên Tôn nhếch môi khinh miệt: “u Dương gia phục vụ bản tôn thì bản tôn cũng không bạc đãi.”

“Bất quá...Hi vọng u Dương gia đừng có giấu giếm hoặc giả trò gì với bản tôn, vin vào Mộ Dung gia để mưu đồ lợi ích từ bản tôn. Ta tuy không động vào Mộ Dung gia được nhưng với u Dương gia các người thì không có gì e dè.” Hồng Thiên Tôn nói đến sau cùng, sát cơ tỏa ra lăm lệt.

u Dương Vô Quốc kinh hãi, gật đầu liên tục: “Không dám, không dám.”

Hồng Thiên Tôn lúc đó mới gật gù đồng ý: “Mộ Dung Bác Xuyên là trung giai võ tôn, không thể đột phá tiếp...Mộ Dung Cần lên đến diên phong võ tông, chắc là sử dụng thiên niên linh ngọc dịch để mong nhanh chóng đột phá võ tôn, nhưng thế là cực hạn rồi. Cộng thêm võ tôn bên cạnh thiếu niên đó...”

“Bản tôn đánh giá cao lắm thì trong hai năm Mộ Dung gia tối đa có ba võ tôn. Còn thiếu niên đó tư chất có cao hơn nữa thì cũng không thể tấn nhập võ tôn lúc mới hai mươi tuổi?” Hồng Thiên Tôn nheo mắt dặn: “Mục đích của bản tôn là trừ diệt địch hệ nhất mạch của Mộ Dung thị, nên u Dương gia cần đối phó trọng điểm với Mộ Dung Cần và Mộ Dung Bác Xuyên...Lần này không được thất bại.”

“Bản tôn sẽ tận lực hiệp trợ người đột phá trung giai võ tôn. Ngoài ra sẽ kéo hai thế lực đến viện trợ u Dương gia, mỗi thế lực có một võ tôn. Như thế về thực lực các người lại áp chế Mộ Dung gia. Bất quá, việc này cần thời gian, trước mắt u Dương gia tạm thời ẩn nhẫn hai năm. Một khi tái phát động, không được để Mộ Dung gia có cửa chống lại.”

“Mời võ tôn ngoại lai? Thực lực như thế sẽ quá phân tán.” u Dương Vô Quốc hơi thất vọng, hấn đương nhiên hi vọng đối phương giúp u Dương gia tăng thêm vài võ tôn.

“Yên tâm, ta sẽ dặn chúng, trước khi Mộ Dung gia bị diệt trừ, sẽ toàn lực phối hợp với tộc trưởng, không được sai lời.” Hồng Thiên Tôn mỉm cười.

u Dương Vô Quốc ơi u Dương Vô Quốc! Người tưởng bản tôn ngu lắm sao? Ta đời nào để một mình u Dương gia các người độc bá? Hơn nữa nếu u Dương gia liên tục xuất hiện vô tôn cường giả, e rằng sẽ khiến tông môn chú ý. Lúc đó sẽ liên lụy đến bản tôn, phiền hà lắm thay.

À...Cần phải mật thiết chú ý tiểu tử cổ quái đó. Chỉ cần gã không có quan hệ với mấy lão bất tử đó thì dù đắc tội cũng không sao. Tiếc rằng nhân vật như thế, nếu không có quan hệ sâu với Mộ Dung gia, bản tôn không muốn đối địch với người.

Mộ Dung Yên, năm xưa người khinh ta, làm nhục ta, ta sẽ trả lại gấp mười với đời sau của người.

OOo

Sau đại chiến, âu Dương gia như thế vì tộc trưởng thụ thương, triệt để lặng yên. Nhân mã vốn tập trung ở ranh giới giữa hai địa bàn cũng bị điều về trong phạm vi thế lực. Tình thế cho thấy u Dương gia tựa hồ cải biến sách lược, bắt đầu giữ thế thủ.

Mộ Dung gia cũng không phản ứng quá đáng với chuyện này. Vô Song môn mới đến Bộ châu bắt đầu hành động khuếch trương.

Mười ngày sau, vô Song môn tiểu trừ Thiên Ứng bang thuộc phe u Dương gia, mở một lỗ lớn ở phía tây bắc Mộ Dung thành, cùng với địa bàn Sơn Nhạc bang trước đó theo về Mộ Dung gia liên thành một dải. Vô Song môn sau cùng cũng có địa bàn riêng.

Một tháng sau, vô Song môn và Sơn Nhạc bang liên thủ xuất kích, liên tục diệt trừ bảy thế lực phe u Dương gia. Những thế lực này trước đó tham dự đại chiến, cao thủ gần như tổn thất hết nên không còn sức chống cự, toàn bộ quy về Vô Song môn. Trong đó địa bàn thuộc phạm vi của Mộ Dung gia thì quy hoàn cho họ, còn lại do Vô Song môn và Sơn Nhạc bang chia nhau. Đương nhiên, vô Song môn nhận được phần lớn.

Hai tháng sau, một phần nhân mã của tam tộc thế gia liên minh kiến lập thế lực tại Thao Quang thành, cách Mộ Dung thành năm mươi dặm, cùng Mộ Dung gia, vô Song môn hình thành thế tam giác. Thế lực ba nhà có xu hướng vây lấy bản bộ u Dương gia. Uy thế của Mộ Dung đồng minh vượt cả u Dương đồng minh trước đó.

Nhiều thế lực bậc trung và nhỏ từng theo u Dương gia cũng lựa theo chiều gió. Dù vì danh dự, nhiều thế lực không trực tiếp theo về Mộ Dung gia nhưng theo đủ các phương thức thể hiện thái độ nhất đao lưỡng đoạn với u Dương gia. Đồng thời, họ đều thể hiện lòng thành với phe Mộ Dung, rằng mình không có ác ý với Mộ Dung gia.

Ai cũng biết trong tam đại thế lực của Mộ Dung đồng minh có ba vô tôn, mộ Dung Bác Xuyên còn là trung giai. u Dương gia chỉ có hai, đều là sơ giai. Đầu não các thế lực, chỉ cần không phải si ngốc thì đều biết nên chọn theo bên nào.

Ba tháng sau, vô Song môn trừ nốt cứ điểm sau cùng của u Dương gia cạnh Mộ Dung thành. Từ rày u Dương gia không có cách nào vượt được phòng tuyến, trực tiếp phát động công thế với Mộ Dung thành. Đồng thời, vô Song môn cũng hoàn tất kiến tạo tổng bộ ở rìa Mộ Dung thành. Tên là vô song thành!

Trong lúc cả Nam chiêm Bộ châu đều cho rằng Mộ Dung gia và Vô Song môn sẽ phát động cơn bão phản kích u Dương gia thì Vô Song môn đột nhiên ẩn mình, không hành động tiếp. Mộ Dung đồng minh và u Dương đồng minh sa vào giai đoạn hòa bình và yên tĩnh quỷ dị.

390. Chương 390 : Thẩm Lan Và Tử Thanh

Trong chỗ sâu nhất của vạn niên linh trì, cũng là nơi linh khí nồng đậm nhất, xứng đáng với danh xưng nơi tu luyện tốt nhất. Một gian nhà đá nhỏ mọc lên ở đó.

Diệp Phong mặc tà áo xám, nhắm mắt đứng trong nhà, mái tóc dài buông xuống đầu vai. Cằm gã lún phun râu, dung mạo so với trước kia đã chín chắn hơn mấy phần. Giờ gã đã hai mươi một tuổi.

Hai năm. Từ khi Vô Song môn đứng vững tại Bộ châu, gã liền bắt đầu khổ tu. Hai năm này thực lực của gã tăng vọt, thể nội có linh lực mười giọt vạn niên linh ngọc dịch được Yêu vương phong ấn cộng thêm linh

khí trong vạn niên linh trì, dù lượng năng lượng gã cần khi tiến giai gấp bốn võ tông thông thường thì vẫn giữ được tốc độ tu luyện khiến người ta kinh hãi liên tục đột phá đến võ tông lục giai.

Thêm một chút nữa, gã sẽ chạm vào ngưỡng cửa võ tôn.

“Phù.” Gã thổ trọc khí ra, thân hình từ từ chuyển động. Ngũ hành chi quyền đạt được lĩnh ngộ mới sau hai năm tĩnh tu ở đây.

Kim chi thể, mộc chi thể, thủy chi thể, hỏa chi thể, thổ chi thể! Động tác của Diệp Phong không có gì đặc biệt, nhưng linh lực trong vòng một trăm trường tự giác sôi lên, liên tục tràn về chỗ gã đứng.

Rất nhanh, quanh gã hình thành một cơn bão năng lượng, như trường long xanh biếc hóa hình thực thể, nâng cao nồng độ linh lực trong tụ linh đại trận cao gấp hai, ba lần.

Cách thạch ốc không xa, hỏa lân thú đang nằm ngáp dài, thấy thiên địa linh lực biến động thì hưng phấn nhảy lên, tham lam lợi dụng bản năng hấp thu của yêu thú hút lấy từng ngụm lớn năng lượng đậm đặc.

“Hay thật, quyết định của đại gia ta lúc trước đúng là sáng suốt.” Hỏa lân thú đắc ý gục gặc đầu lẩm bẩm: “Không hiểu tiểu tử này tu luyện công pháp thần kỳ gì mà mỗi lần luyện công, thiên địa linh lực đều tự động tụ lại. Trước đây đại gia ta tu luyện, hút linh lực mới khổ hạnh làm sao, giờ được lợi từ tiểu tử này, tiến độ tu vi nhanh hơn không chỉ mười lần.”

“Cứ thế này không còn lâu nữa, lão tử sẽ chạm vào ngưỡng hoàng cấp.” Hỏa lân thú kích động run người, nếu không gặp Diệp Phong, chỉ e ôm khối vạn niên linh ngọc tinh hoa tám chục hoặc một trăm năm may ra mới tấn cấp được.

Từ đáy lòng nó đã mặc nhận nợ Diệp Phong một phần nhân tình. Nếu gã nhờ vả trong phạm có thể, nó sẽ không cự tuyệt. Yêu thú rất trọng ân tình.

Phong loan ở một phía khác khẽ mở mắt, mục quang ánh lên tinh ranh: “Hắc, đồ ta xác ngu ngốc này, thân được với thân truyền đệ tử của điện chủ, không hiểu tu mấy đời mới được. Ồ...Yêu hoàng của Yêu điện không thiếu, bất quá ai cũng đầy hung danh, không tiện theo Tiểu Phong. Hỏa lân thú...Được, được lắm.”

“Ồ linh trì này, điều kiện tu luyện còn hơn cả Yêu điện. Lão Phong ta được lợi quá, ha ha.” Đoạn nó lại nhắm mắt.

Bữa thịnh yến năng lực đó kéo dài gần hai canh giờ mới dừng. Hỏa lân thú và Phong loan sau khi điên cuồng hấp thu thì trầm tịch, tiêu hóa số năng lượng vừa thu nhận.

Hai năm nay, mỗi ngày Diệp Phong đều lặp đi lặp lại nội dung này. Lĩnh ngộ với Nguyên Thần quyết đã đạt đến cảnh giới tối cao của Nghĩ thần, tiếp nữa là phải tham thấu tinh túy của Nghĩ thể.

Nhất cử nhất động tạo thành thể, đó là thiên đạo. Cảnh giới tối cao của Nguyên Thần quyết là đây. Gã còn một đoạn đường dài nữa mới đạt đến cảnh giới như Yêu vương.

Bất quá trong khi tu luyện, gã luôn cảm giác được thực lực của mình tăng nhanh, mỗi lần như vậy là sáng khoái và hân hoan từ tận đáy lòng dốc lên. Tu luyện chi đạo, tuy khô khan và gian nan nhưng chỉ cần liên tục tiến bộ, có được cảm giác vừa ý vì lĩnh ngộ là có được động lực để gã kiên trì, khắc khổ nỗ lực.

OOo

“Hai năm rồi. Ny tử này còn khắc khổ hơn ta...” Diệp Phong mở bừng mắt, lưu ly nhìn sang góc khác trong thạch ốc. Thân ảnh xinh đẹp của Mộ Dung Tử Thanh ngồi xếp bằng, chuyên tâm tôi luyện khí hải.

Tư chất của Tử Thanh tuy thượng thừa nhưng không trác tuyệt. Bể quan hai năm, cô từ võ sư tam giai tăng lên võ sư thất giai. Nếu so với võ sư bình thường, tất nhiên đó là thành tích rất đáng tự hào, nhưng so với Diệp Phong thì cách xa lắm.

Hồi lâu sau, mộ Dung Tử Thanh mới khẽ thở ra, tiêu hóa toàn bộ linh lực hút vào khí hải, từ từ mở mắt.

“Diệp Phong.” Thấy người tâm ái đứng bên, sắc mặt cô ửng hồng hớn hớn. Gã mỉm cười ngồi xuống, tay khẽ vòng qua eo cô kéo tấm thân ấm áp vào ngực.

“Nha đầu ngọc sao phải liều mạng như vậy? Giờ cha muội đã tấn cấp võ tôn, mộ Dung gia có thêm mười mấy võ tông, thực lực hơn xa khi xưa, không còn bị uy hiếp nữa. Muội sao phải tự tạo áp lực cho mình lớn đến thế?”

Mộ Dung Tử Thanh như con mèo ngoan ngoãn tựa vào lòng gã, nói với vẻ thất lạc: “Dù muội nỗ lực thế nào thì khoảng cách với huynh ngày càng xa. Nhưng...Muội không muốn làm một nữ nhân chỉ biết liên lụy, không muốn có ngày huynh và muội là người thuộc hai thế giới...Huynh ưu tú như vậy còn muội không thể theo gót được huynh.”

“Thế thì sao? Giao đấu nên dành cho nam nhân.” Gã dịu dàng an ủi: “Chỉ cần muội tấn nhập võ tông là có thể sử dụng vạn niên linh ngọc dịch, tương lai sẽ thành một võ tôn.”

“Hi vọng như vậy...” Cô thở dài: “Nếu muội có thiên phú như Thẩm Lan muội muội thì tốt quá.”

Võ tôn với phổ thông võ giả thì là tu vi đáng để tự hào, nhưng với tiêu chuẩn của Diệp Phong thì có khi vài năm nữa, võ tôn có là gì? Tốc độ tiến bộ của gã quá nhanh, muốn thành nữ nhân có giá trị trong đời gã nào có dễ, đó là oán niệm mà cô cứ canh cánh trong lòng.

Gã không giấu cô việc của Thẩm Lan. Vốn Mộ Dung gia muốn gã và cô lập tức thành thân để củng cố quan hệ song phương nhưng với gã, thẩm Lan mới là nữ nhân đầu tiên. Dù thế nào, kể cả thành thân, thì Thẩm Lan phải là người đầu tiên.

Mộ Dung Tử Thanh rất hiểu điểm này. Tính ra cô mới là người thứ ba chen vào, đoạt mất một nửa Diệp Phong của đối phương. Nên với Thẩm Lan, cô luôn cảm thấy ын ын.

Hai năm nay gã từng hai lần đến báỉ phỏng Bích Thủy cung hỏi thăm Thẩm Lan, nhưng kết quả vẫn là không có tin gì, cô chưa ra khỏi Vạn niên hàn điều. Tuy Thu Tổ Nhĩ nói rằng vào đó thường phải đắm ba năm sau mới ra, thậm chí còn lâu hơn nhưng lòng Diệp Phong không thể trút đi gánh nặng.

Thấy gã ын ын xuất thần, mộ Dung Tử Thanh hiểu ngay, khẽ nói: “Thẩm Lan muội muội nhất định sẽ bình an ra khỏi hàn điều.”

“Đúng, thẩm Lan nhất định không sao.” Gã gật đầu, mộ Dung Tử Thanh cười ngọt ngào khiến gã rũ hết phiền não trong đầu.

“Cha muội hình như đã bắt đầu tính chuyện phản công u Dương gia.” Gã hôn lên má cô, đổi chủ đề: “Giờ Vô Song môn xuất hiện hơn mười võ tông, thực lực của Mộ Dung gia cũng vượt cả thời kỳ toàn thịnh trước kia. Diệt trừ u Dương gia thì giờ là cơ hội thích hợp.”

“Diệp Phong, huynh chuẩn bị xuất quan hả?” Mộ Dung Tử Thanh lưu luyến ôm gã, khẽ hỏi.

“Không hẳn, ta không định nhúng tay vào việc đối phó u Dương gia.” Gã nhún vai cười: “u Dương gia, chỉ là con rối, không đáng cho ta tiếp tục lãng phí tinh lực. Ta còn mục tiêu quan trọng hơn, hiện tại chuyên tâm tu luyện ở đây đợi thời cơ. Chỉ ít cũng giúp muội tấn nhập võ tông đã.”

Gã phải nhanh chóng đột phá võ tôn, như vậy mới đủ thực lực trà trộn vào Liệt Hỏa tông lấy tiên thiên hỏa nguyên. Khi có được hỏa nguyên khí hải là sẽ hình thành tuần hoàn giữa bốn khí hải, cộng thêm thực lực tôn cấp thì cả đại lục không còn ai uy hiếp được gã nữa?

Tôn cấp là một cái ngưỡng. Biết được bí mật của sư phụ và thánh địa tuyển bạt tái đều yêu cầu gã đạt đến võ tôn cảnh giới. Gã bắt giác mong ngóng, chỉ cần đạt tới tu vi đó là sẽ bước lên một mức hoàn toàn mới, tầng nấc có thể tranh phong với cường giả đỉnh nhọn.

“Nhưng, ầu Dương gia cũng không dễ đối phó. Huynh không xuất thủ, thật sự sẽ vạn vô nhất thất sao?” Cô luôn tin tưởng gã đến mù quáng, ngay cả phụ thân và thái thượng trưởng lão cũng không so được.

“Yên tâm, ta đã dặn Quỷ lão hiệp trợ, vô Song môn cũng sẽ dốc sức trợ giúp.” Gã tự tin: “Thực lực hai nhà đã khác xa lúc trước, ầu Dương gia thì gây ra được sóng gió gì?”

“Đáng ghét nhất đương nhiên là u Dương Vị Minh!” Mộ Dung Tử Thanh giờ nắm tay lên: “Thật muốn cho lão tặc đó một trận.”

Lúc trước nếu không phải u Dương Vị Minh mang theo một phần lực lượng của gia tộc, mộ Dung gia đã không đến nỗi suýt lụn bại. Hà huống, lão còn là gia gia của u Dương Bất Tu, nên cô không che giấu niềm phần hận với lão.

“Hừ! Ta đã dặn bọn Quỷ lão rồi, không nhân vật chủ yếu nào của u Dương gia thoát được đâu.”

391. Chương 391 : Phong Vân Đột Biến

Diệp Phong và Mộ Dung Tử Thanh vẫn khổ tu trong vạn niên linh trì, còn Mộ Dung gia kìm nén hai năm cũng bắt đầu phản kích.

Trên đỉnh núi chót vót, trước Dược Hồ nhai, từ đây nhìn xuống thấy rõ ràng ba trọng trấn hình xếp hình chữ Phất, chứng ngại đầu tiên trong phạm vi thể lực của u Dương gia. Mộ Dung Cần và thái thượng trưởng lão đều mặc thanh y, tà áo phất phơ trong gió nhìn về phái địch nhân.

Sau lưng họ còn mấy võ tông thân tín. Quỷ Vô Cực thập phần siêu nhiên đứng gần đó, chức trách của y là hiện trợ Mộ Dung gia khi cần thiết, chứ đến lúc tất yếu thì không xuất thủ.

“Chỉ cần hạ được ba tòa trọng thành Thiên Hồ này thì u Dương gia cũng sẽ ba mặt thụ địch như Mộ Dung gia khi xưa.” Mộ Dung Cần mỉm cười nói với thái thượng trưởng lão.

Giờ ông ta đã là tam giai võ tôn, tuy kém thái thượng trưởng lão một bậc nhưng còn có thể tiếp tục tiến bộ, trong khi thái thượng trưởng lão đã đạt tới cực hạn. Sau cùng chức tộc trưởng của ông ta không còn bị kìm kẹp gì nữa. Tuy thái thượng trưởng lão một lòng trung với Mộ Dung gia, nhưng thể lực mạnh mẽ nào cũng cần một tộc trưởng có thể một mình chèo chống. Thực lực quyết định địa vị, đó là chân lý bất biến ở Võ Nguyên đại lục.

Thái thượng trưởng lão Mộ Dung Bác Xuyên hơi thi lễ, mỉm cười nói: “u Dương đồng minh hai năm nay chỉ còn cái danh. Trừ các thể lực bị Vô Song môn diệt, phần lớn đã tuyên bố thoát ly u Dương gia, chỉ còn mấy thể lực thân tín vẫn bám lấy. u Dương gia hiện giờ còn mỗi cái võ, chúng chỉ có hai võ tôn, thực lực đều dưới chúng ta. Đợi khi đao công phá xong Thiên Hồ tam thành, chúng ta đến thẳng sào huyệt u Dương gia.”

“Sĩ nhục mà u Dương gia ban cho, mộ Dung gia thề sẽ trả lại nhiều hơn.” Mắt hai người ánh lên tinh mang tự tin.

“A, a, a...” Mấy ngàn võ giả Mộ Dung gia đột nhiên hú lên vang trời, vọng suốt mấy dặm. Từ chỗ Mộ Dung Cần nhìn xuống, làn sóng người như kiến cỏ, khác nào mũi dao nhọn thọc vào giữa ba trọng thành.

Chiến tranh giữa các thể lực của Võ Nguyên đại lục ít dùng mưu kế mà so thực lực. Thực lực, trừ thực lực của võ giả ra, còn là uy lực của linh khí đặc dụng, số lượng và đẳng cấp yêu thú thuần dưỡng được, ngoài ra là linh dược mang theo...

Linh khí đặc hữu cho chiến tranh, mộ Dung võ hoàng để lại không ít cho gia tộc, không thiếu loại cao cấp uy lực thông thiên. Thuần dưỡng yêu thú không phải sở trường của Mộ Dung gia nhưng u Dương gia cũng không nổi. Linh dược thì có vô số Sinh hóa đơn và ngũ hành nguyên đơn của Diệp Phong cho, cộng thêm tích lũy của Mộ Dung gia thì tuyệt đối vượt trên u Dương gia.

Hiện giờ thực lực của Mộ Dung gia không kém u Dương gia, cộng thêm sự trợ giúp của Vô Song môn thì trận chiến này, họ không có lý do thất bại.

“Địch tập! Địch tập!” Trong ba thành, thiên Hồ thành bị công kích đầu tiên. Trong thành nhất thời đại loạn. Tuy u Dương gia bày bố trọng binh tại đây nhưng không cách nào chống nổi Mộ Dung gia toàn lực tấn công.

Nhân mã Mộ Dung gia số lượng không đông nhưng thực lực kém nhất cũng là trung giai võ sư! Toàn bộ là tinh anh của gia tộc. Xong đến dưới thành là theo thể chế tre đoạt luôn thành lâu. Thiên Hồ thành chỉ có ba võ tông tọa trấn, vốn không chống nổi Mộ Dung gia.

OOo

Chỉ trong hai canh giờ ngắn ngủi, thiên Hổ thành đã đầu hàng. Võ giả u Dương gia trong thành, trừ một võ tông đào tẩu thì mọi cường giả từ võ sư trở lên đều bị thanh trừng. Khó trách võ giả Mộ Dung gia quá nặng sát tâm, họ bị u Dương gia đè nén nhiều năm, hận địch nhân thấu xương, giờ có cơ hội làm gì có chuyện không điên cuồng?

Trận này u Dương gia tổn thất hai võ tông, mười một cao giai võ sư, sáu mươi tám trung giai võ sư cùng hơn bốn trăm võ sư cấp thấp, mộ Dung gia chỉ mất có chưa đến hai mươi trung giai võ sư. Tuy u Dương gia chưa đánh đã tan, không có năng lực phản kháng gì nhiều nhưng cao thủ của chúng không hẳn không biết hoàn thủ. Tổn thất ít như vậy phần lớn nhờ tác dụng quan trọng của Sinh hóa đơn được Diệp Phong cho.

“Tộc trưởng đại nhân, chúng ta có nên nhân thế hạ gục hai trọng điểm của u Dương gia chẳng?” Tộc nhân báo tin hưng phấn nói với Mộ Dung Càn.

“Bất tất!” Mộ Dung Càn cười lạnh: “Chúng ta mỗi ngày lấy một thành, như cầm con dao cắt từng miếng thịt của u Dương gia để chúng ném mùi đau đớn thấu tâm can. Cũng để lão thất phu u Dương Võ Quốc ném mùi bị người ta đàn áp.”

“Không sai! Như quả u Dương Võ Quốc và u Dương Vị Minh dám hiện thân, lão phu và tộc trưởng sẽ nhân cơ hội xuất thủ trừ đi. Nếu chúng rút đầu...u Dương gia quần long vô thủ, không đáng gì.” Thái thượng trưởng lão cười to.

“Vâng!”

Mộ Dung gia ẩn nhẫn hơn hai năm, một khi bạo phát thì khí thế cực kỳ đáng sợ. Trận đầu tiên giành được thắng lợi toàn diện, kích phát sĩ khí của họ. Tình thế của u Dương gia càng tệ hơn...

Chỉ ba ngày ngắn ngủi, ba trọng trấn của u Dương gia đã sa vào tay Mộ Dung gia. Cực kỳ chênh lệch. Lúc u Dương gia kịp phản ứng thì đã muộn.

OOo

u Dương gia tổng bộ.

Bộp! Chén trà rơi xuống đất, vỡ tan tành.

“Đáng ghét, sao võ tông cường giả của Mộ Dung gia tăng nhanh như vậy?” Ba toàn trọng trấn liên tục bị hạ, cơ hồ bị Mộ Dung gia diệt sạch, trốn thoát trừ vài lâu la chỉ còn hai võ tông là cao thủ nên u Dương Võ Quốc không nhận được nhiều tin tức.

Tình hình tổng hợp khiến hân mớ hồ phán đoán được thực lực Mộ Dung gia đã tăng trưởng mạnh. Gấp mấy lần hai năm trước.

“Vì sao!” u Dương Võ Quốc đá bay cái bàn, nổi điên như con sư tử, trừng con mắt đỏ ngầu lên gầm vang như muốn nuốt sống người khác: “Ai cho ta biết Mộ Dung gia lấy đâu ra ngần ấy võ tông cao thủ?”

“Tộc trưởng đại nhân! Dù Mộ Dung gia có thêm nhiều võ tông cao thủ, chúng ta cũng không sợ.” u Dương Vị Minh bình tĩnh khuyên: “Mộ Dung gia lần này chủ động công kích, chính là cơ hội để chúng ta diệt chúng luôn.”

“Ngu xuẩn. Ta không phát hỏa vì e dè thực lực của Mộ Dung gia mà là đau lòng.” u Dương Võ Quốc thở hồng hộc gầm lên: “Mười võ tông, mấy chục cao giai võ sư, còn cả hơn trăm võ sư cường giả, chỉ mấy ngày mà bị Mộ Dung gia diệt gọn. Người có biết họ là lực lượng chính yếu của u Dương gia, giờ đã hết rồi, hết rồi.”

“Ai cho ta biết vì sao thực lực Mộ Dung gia lên tới mức này mà chúng ta không biết mấy may.” Ánh mắt u Dương Võ Quốc hung hãn quét qua chúng nhân ở dưới, gầm lên.

“Việc này quá đột ngột...Cường giả trọng yếu của Mộ Dung gia hai năm nay đều không lộ diện, dù chúng ta mấy phen gây hấn nhưng chúng không phản ứng gì, nên tin tức về Mộ Dung gia rất khó thu thập. Lúc nhận được tin Mộ Dung Càn đột phá võ tôn, chúng ta đều cho rằng đã biết tin tức quan trọng nhất gần đây của Mộ Dung gia, ai ngờ...”

“Phế vật! Đều là phế vật.” u Dương Vô Quốc gầm lên: “Có phải một hai cao thủ đầu mà là cả toán cường giả. Xảy ra ngay trước mắt các ngươi mà không ai biết gì, nói xem u Dương gia nuôi các ngươi làm gì.”

Chúng nhân hoảng sợ, nhất thời không ai dám chen lời.

“Tộc trưởng, đến nước này có hối hận cũng đã muộn. Chúng ta nên thương nghị xem ứng phó Mộ Dung gia phản kích bằng cách nào.” Trong lúc này, chỉ có u Dương Vị Minh cũng là võ tôn dám chen lời.

“Hừ! Ha ha ha!” u Dương Vô Quốc cúi đầu hồi lâu rồi ngẩng lên cười vang nanh ác: “Mộ Dung Càn, người tưởng với thực lực của Mộ Dung gia là đủ đấu với u Dương gia hay sao? Các ngươi ẩn tàng rất sâu nhưng u Dương gia còn ẩn tàng sâu hơn.”

u Dương Vô Quốc trở lại bình thường, nhìn xuống thủ hạ nói: “Lập tức phái người mời bang chủ hai bang Cự Ngạc, hổ Sa đến u Dương gia một chuyến. Đồng thời, phái sứ giả đến xin đàm phán với Mộ Dung gia.”

“Ừ...Bảo Mộ Dung Càn, chỉ cần Mộ Dung gia chịu tạm thời dừng tay, âu Dương gia nguyện ý trả bất kỳ giá nào. Xin y đàm phán với chúng ta.”

u Dương Vị Minh nhíu mày bước lên: “Thực lực của u Dương gia không cần e sợ Mộ Dung gia, sao tộc trưởng đại nhân muốn đàm phán với chúng ta.”

“Bình bất yếm trá! Giờ mà chúng ta muốn nuốt Mộ Dung gia chắc tổn thất không nhỏ. Vô Song môn chưa có động tĩnh gì chứng tỏ thể công của Mộ Dung gia chưa dốc hết.” u Dương Vô Quốc nheo mắt cười lạnh: “Ta mời bọn Mộ Dung Càn đến đàm phán để bắt ba ba trong chum. Chỉ cần trừ được lực lượng võ tôn của chúng...Hừ hừ, xú tiểu tử đó cũng chẳng làm được trò trống gì.”

“Tộc trưởng định...” u Dương Vị Minh tỉnh ngộ, gật đầu lia lịa: “Vẫn là tộc trưởng cao minh, vị Minh bội phục!”

OOo

Năng lượng mấy giọt vạn niên linh dịch sư phụ phong tỏa trong thể nội gã còn lại gần nửa, đủ cho gã tấn nhập võ tôn có thừa. Nhưng cần phải theo quá trình tuần tự, với tiến độ này, ít nhất ba năm nữa mới có thể đột phá chương ngại đó.

Diệp Phong lặng lẽ xếp bằng, lòng liên tục cảm nhận cảm giác kỳ diệu nối thông với thiên địa. Tốc độ tu luyện một mặt phụ thuộc vào điều kiện linh khí, còn cả cảnh giới cá nhân. Nếu gã đề thăng được cảnh giới trước một bước, đạt đến tầng thứ ba Nghĩ thể của Nguyên Thần quyết thì tốc độ đột phá võ tôn sẽ nhanh hơn nhiều.

Thật ra thiên địa chi thể là thể nào?

392. Chương 392 : Tứ Tượng Hỏa Linh Vực

Trong khi Diệp Phong vùi đầu khổ tu thì mảnh ngọc bội trên ngực gã đột nhiên nóng lên khiến gã tỉnh lại.

“Tín hiệu cấp báo của Mộ Dung gia?” Gã hơi ngạc nhiên, lần này phát động báo thù u Dương gia có ba võ tôn Mộ Dung Bác Xuyên, mộ Dung Càn và Quý Vô Cực tọa trấn, theo lý thì thực lực của chúng không đủ chống lại. Hơn nữa cao thủ Vô Song môn sẵn sàng tăng viện bất cứ lúc nào. Thực lực chênh lệch như vậy, mộ Dung gia sao lại phát tín hiệu cấp cứu?

Xem ra đó tuyệt đối không phải phiền hà nhỏ. Trước khi gã bế quan đã dặn dò, nếu không tất yếu thì đừng quấy nhiễu gã tĩnh tu. Nếu không gặp phải biến cố khó lòng giải quyết, tộc nhân Mộ Dung gia không nên tùy tiện báo cáo.

“Đằng nào cũng không có manh mối về Nghĩ thể, ra ngoài xem tình hình thế nào.” Gã điều tức một chốc rồi đứng dậy.

“Diệp Phong, xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Tử Thanh cũng bị kinh động, nghi hoặc hỏi.

“Không có gì...” Gã mỉm cười: “Ta tu luyện gấp chút trở ngại, chuẩn bị xuất quan xem có cảm ngộ gì không. Hiện tại muội đang trong thời điểm quan trọng xung kích võ tông, nên ở lại đây.” Gã không muốn cô lo lắng nên cố ý giấu.

“Huynh về nhanh nhé.” Mộ Dung Tử Thanh tỏ vẻ hổ thẹn: “Không có huynh bên mình, lúc muội tu luyện, luôn có cảm giác chống chọi...”

“Yên tâm, không lâu đâu.” Diệp Phong khẽ hôn đối phương rồi bước ra khỏi gian nhà đá.

Hỏa lân thú cảm tri được động tĩnh của gã, hóa thành hỏa quang vút đến, ngoẹo đầu lúng búng nói: “Phong tiểu tử, sao thế? Có phiền phức gì à?”

Tư tưởng của nó rất đơn giản, gã bảo là không đạt võ tôn không xuất quan, trừ phi gặp phải phiền hà cực hơn. Giờ gã chưa tấn nhập võ tôn, nên nó nhận định rằng gã gặp phiền phức gì đó, không nói thì có khi bị gã che mắt cũng nên.

“Mộ Dung gia tựa hồ gặp phiền phức gì đó...” Gã đáp thật: “Mở ra xem có chuyện gì.”

“Có phải khốn ngu xuẩn nào định nhắm vào thiên địa tinh hoa? Cần bản tôn giúp thì cứ nói. Lão tử không có bản lĩnh gì chứ đánh người thì hạng nhất. Ai dám làm phiền Mộ Dung gia, lão tử phế hết.” Hỏa lân thú gầm lên.

Kỳ thật hai năm nay nhờ ơn linh khí của gã nên nó rất áy náy, muốn ra sức cho gã nhưng đường đường là yêu tôn mà da mặt lại mỏng nên tùy tiện vin vào cớ vạn niên linh ngọc để giúp gã.

Diệp Phong biết rõ nhưng không nói toạc ra. Phiền hà lần này ngay cả ba võ tôn cũng bó tay, chắc chắn không nhỏ. Nếu Hỏa lân thú chịu ra sức thì tốt quá, gã gật đầu nói: “Yêu tôn chịu viện thủ thì quá tốt, đợi mỗ hỏi rõ rồi mời yêu tôn sau.”

Tuy người Mộ Dung gia đều biết trong vạn niên linh trì có hỏa lân yêu tôn nhưng hiếm ai trông thấy. Nếu Hỏa lân thú xuất hiện tại Mộ Dung thành đột ngột, khẳng định sẽ kinh thế hãi tục, dẫn tới hỗn loạn.

“Phong tiểu tử không cần khách khí với bản tôn, sau này những việc đánh đấm này cứ đến tìm ta. Lão tử đảm bảo đốt thành tro những kẻ xấu xa đó.” Hỏa lân thú vỗ ngực kêu to. Tuy tu luyện trong vạn niên linh trì khiến tu vi của nó tăng nhanh nhưng cốt tử của nó là yêu thú khát máu.

Diệp Phong cũng không chần chừ, tạm biệt Hỏa lân thú xong thì lập tức vào thành đến Mộ Dung phủ.

“Ai nha nha! Diệp công tử, đại sự không xong rồi.” Một quần sự thấy gã thì hô lên. Nét mặt vốn lo lắng giờ như được đại xá.

“Việc gì khiến các hạ kinh hoảng như vậy?” Gã hỏi.

“Tộc trưởng đại nhân, thái thượng trưởng lão và cả Quý tôn giả đang bị võ tôn u Dương gia vây khốn, e rằng không chống chọi được lâu.” Quần sự võ tông ném ra một quả tạc đạn.

“Cái gì!” Diệp Phong kinh ngạc, kéo áo đối phương hỏi dồn: “Hai tứ giai võ tôn, cộng thêm một tam giai võ tôn, ầu Dương gia có bản lĩnh gì mà vây khốn được họ?”

Quý Vô Cực được gã cho vạn niên linh ngọc dịch nên dễ dàng tiến thêm một cấp. Y theo gã, dốc nhiều công sức nên được gã tín nhiệm.

“Hôm qua, tộc trưởng đại nhân đáp ứng thỉnh cầu đàm phán việc tạm thời đầu hàng của u Dương gia, cùng thái thượng trưởng lão và Quý tôn giả đến phó ước...” Quần sự võ tông này kể đến nơi đến chốn sự tình.

“Vốn tưởng u Dương gia không chống nổi thế công nên khuất nhục cầu hòa. Nhón tộc trưởng đại nhân lại có ba võ tôn, không sợ chúng giở thủ đoạn gì nên không phòng bị nhiều. Ai ngờ u Dương gia moi ở đâu ra bốn võ tôn cường giả, ầu Dương Vô Quốc và một vị nữa có thực lực trung giai.”

u Dương gia có bốn võ tôn, hai người trung giai? Diệp Phong nhíu mày hỏi tiếp: “Dù vậy thì bốn võ tôn thực lực ngang ngửa không thể vây khốn bọn Mộ Dung tộc trưởng chứ nhỉ? Họ muốn thoát khỏi đối phương có khó gì.”

“Diệp công tử nói đúng lắm...Nhưng sự thật vượt ngoài ý liệu.” Viên quản sự võ tông hít sâu một hơi nói tiếp: “Lúc nhóm tộc trưởng đến tổng bộ u Dương gia không bao lâu thì trên không xảy ra một trận chiến kịch liệt. Mấy ngàn Mộ Dung tộc nhân tận mắt thấy nhóm tộc trưởng đấu với bốn võ tôn u Dương gia.”

“Ban đầu u Dương gia không chiếm được ưu thế tí nào, nhóm tộc trưởng có thể ung dung ứng phó. Nhưng sau đó, đối phương đột nhiên bày ra hợp kích trận thế kỳ quái, đích hỏa diễm uy lực thập phần kinh nhân! Tộc trưởng và thái thượng trưởng lão bị vây khốn trong một màn lửa lớn phi thường bá đạo, ba võ tôn hợp lực mà không thể thoát ra.”

“Trận thế gì mà lợi hại như vậy?” Gã cả kinh hỏi.

“Theo mấy vị trưởng bối kiến đa thức quảng suy đoán thì võ tôn u Dương gia thi triển e là Tứ tượng đại trận!”

“Tứ tượng đại trận?” Diệp Phong lảng máng nghe đến trận thế này nhưng không hiểu rõ uy lực. Được quản sự võ tông giải thích cặn kẽ thì mới hiểu, hít ngay một hơi khí lạnh.

Ngũ hành nguyên lực tương sinh tương khắc, gã không lạ gì. Còn hợp kích trận pháp tuân theo quy luật ngũ hành tương sinh tạo ra uy lực siêu phàm. Căn cứ vào số người thi triển trận pháp mà chia ra: Lưỡng nghi trận thế, tam tài trận thế, tứ tượng trận thế và Ngũ hành đại viên mãn trận thế.

Tỷ như Hầu thị huynh đệ, hợp kích trận pháp của họ là lấy mộc sinh hỏa. Nếu khí hải hai người khác nhau có thể lấy hỏa sinh thổ, lấy thổ sinh kim...Nói chung thuộc tính khí hải của hai võ giả cần phải bấm đảm điều kiện tương sinh.

Tam tài trận cần ba võ giả có thuộc tính nguyên lực đạt đến điều kiện tương sinh, ví như kim sinh thủy, thủy tái sinh mộc. Trong tình huống võ giả thi triển trận pháp có tu vi tương đồng, uy lực của trận này vượt xa lưỡng nghi trận thế!

Uy lực của Tứ tượng trận thế và Ngũ hành đại viên mãn trận thế vượt xa lưỡng tượng.

Trận pháp cần nhân số thi triển càng nhiều thì điều kiện càng hà khắc. Lưỡng nghi trận thế gần như không yêu cầu gì về thực lực cơ bản của võ giả. Còn Tam tài trận thế cần tu vi cao giai võ sư trở lên mới hoàn toàn phát huy uy lực. Còn Tứ tượng trận thế thì cần tu vi đạt đến cao giai võ tôn mới thi triển được.

Đồn rằng nếu bốn cao giai võ tôn thi triển Tứ tượng đại trận, uy lực sẽ sánh ngang với võ hoàng cấp thấp. Bình thường bốn cao giai võ tôn không khác gì sâu kiến trước mặt võ hoàng. Đủ thấy uy lực của Tứ tượng đại trận đạt mức nào.

Nếu bốn võ tôn u Dương gia thật sự thi triển Tứ tượng đại trận thì bọn Mộ Dung Cần đang gặp nguy hiểm.

“Mồ thấy võ tôn u Dương gia thi triển vị tất là Tứ tượng đại trận thực sự. Bằng không chúng không chỉ vây khốn được bọn Mộ Dung tộc trưởng mà đã giết chết họ rồi.” Diệp Phong trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Mặc cho đối phương thi triển có phải Tứ tượng đại trận hay không, tộc trưởng và thái thượng trưởng lão sắp không chống chọi được nữa. Diệp công tử mau nghĩ cách cứu họ.” Mộ Dung gia hiện chỉ biết gửi hy vọng cho cho gã.

“Yên tâm, ta không để bọn Mộ Dung tộc trưởng gặp chuyện gì đâu.” Gã gật đầu rồi hỏi: “Địa điểm trận thế ở tổng bộ u Dương gia chẳng?”

“Không sai, ở phía trên tổng bộ u Dương gia.”

Thân hình gã lắc khê, biến mất khỏi tầm mắt võ tông quản sự. Thoáng sau cự thú toàn thân đỏ rực từ giữa vụn niên linh trì công theo gã lao về phía tổng bộ u Dương gia.

“Hỏa lân yêu tôn, nếu hợp kích trận pháp của u Dương gia là Tứ tượng đại trận, yên tôn có phá được không?” Gã nhảy lên lưng Hỏa lân thú, nhân lúc phi hành hỏi nó.

“Trong ký ức huyết mạch truyền thừa của ta có tin tức về trận pháp nhân loại hợp kích, trong đó một loại gồm bốn người liên thủ bố trí chắc là Tứ tượng đại trận mà ngươi nói.” Hỏa lân thú nhớ ra: “Chỗ lợi hại nhất của trận thế này là khiến tôn cấp cường giả vượt cấp thi triển khí trường lĩnh vực chỉ hoàng cấp cường giả mới có.”

“Theo miêu tả của người, bốn võ tôn u Dương gia liên thủ thi triển trận thể, rất có thể là - Tứ tượng hỏa linh vực!”

393. Chương 393 : Uy Lực Của Hỏa Lân

“Tứ tượng hỏa linh vực?” Diệp Phong hoàng mang, tri thức của gã do với ký ức truyền thừa mấy vạn năm của yêu thú thì quá ít.

“Nói đến linh vực phải giới thiệu khí trường đặc hữu của hoàng cấp cường giả.” Con mắt to lớn của Hỏa lân thú ánh lên hy vọng, ngữ khí trở nên kích động: “Khi hoàng cấp cường giả phát ra uy năng tự thân thì khí hải, trong phạm vi nhất định, sẽ tự phát hình thành mối liên hệ đặc thù với thiên địa năng lượng quanh đó. Năng lực này được gọi là khí trường.”

“Tác dụng duy nhất của khí trường là thoải mái lấy thiên địa năng lượng, chuyển hóa thành nguyên lực năng lượng cho hoàng cấp cường giả khống chế.” Hỏa lân thú giải thích: “Một võ tông muốn điều động thiên địa chi lực thì phải hao phí một nửa nguyên lực tự thân tôi luyện mới thi triển được uy năng. Võ tôn cường giả vì tỷ lệ hao phí nguyên lực ít hơn nên thời gian tôi luyện nhanh hơn. Nguyên lực và thời gian này là cái giá bỏ ra để chuyển hóa thiên địa năng lượng.”

“Còn hoàng cấp cường giả có khí trường, chỉ cần hơi động ý niệm là trong phạm vi khí trường sẽ hình thành nguyên lực linh vực của mình.” Thấy gã không có khái niệm gì về nguyên lực linh vực, hỏa lân thú lắc đầu quầy quậy, nghĩ ngợi mãi mới ra tỷ dụ.

“Nếu so thiên địa chi lực một võ tôn khống chế được là tảng đá thì nguyên lực linh vực của võ hoàng là ngọn núi. Cách biệt không thể đong đếm được.” Hỏa lân thú nói tiếp: “Nguyên lực linh vực là thủ đoạn lợi hại nhất của võ hoàng, nguyên lực năng lượng hình thành lên linh vực cực kỳ ngưng luyện, hơn nữa hình thái của linh vực cũng tùy ý biến ảo. Võ hoàng giao chiến với nhau là khống chế linh vực hóa thành hình thái công kích hoặc phòng ngự. Võ hoàng mới thật sự thi triển được thiên địa chi uy!”

Diệp Phong lúc đó mới tỉnh ngộ. Có khác gì võ tôn phải vác từng tảng đá lên rồi dùng khí lực múa tảng đá đó công kích và phòng thủ. Còn võ hoàng chỉ cần đứng trong ngọn núi, khống chế để giao đấu với đối thủ, hơn nữa việc khống chế này không tốn mấy may khí lực của võ hoàng, ngọn núi lại có thể biến ảo thành các hình thái chiến đấu, hoặc là vũ khí sắc lẹm, hoặc là khôi giáp kiên cố.

Hơn nữa nguyên lực mà võ tôn ngưng tụ từ thiên địa, khi thi triển kết thúc sẽ tan đi, quay về thiên địa. Nhưng linh vực của võ hoàng thì khác. Trừ phi hao tổn trong lúc giao chiến, bằng không võ hoàng có thể vô hạn chế trải ra nguyên lực linh vực của mình, vô cùng vô tận!

“Một võ tông có thể đồng thời đối phó mười diên phong võ sư. Một võ tôn có thể thắng được một trăm diên phong võ tông mới kiệt lực. Nhưng bao nhiêu diên phong võ tôn cũng không thắng được một võ hoàng. Trước thiên địa chi uy của võ hoàng, mọi võ giả thấp hơn đều là sâu kiến. Sức mạnh phá được nguyên lực linh vực phải là linh vực mạnh hơn.” Hỏa lân thú đột nhiên ngoe đầu lăm bắm: “À...Bất quá trong ký ức của ta hình như có những hình ảnh về một số nhân loại đáng sợ, chỉ thuần dùng sức mạnh nhục thân phá được linh vực, kích sát võ hoàng. Nhưng có lẽ do sai sót trong truyền thừa ký ức cũng nên...Những hình ảnh đó đều là tổ tiên từ quá xa xưa trải nghiệm...”

Linh vực như ngọn núi, dù hòn đá công kích nó có thể tích đến đâu hoặc số lượng đến cỡ nào, dù là núi lở đất nứt cũng không thể lay động trung tâm ngọn núi. Nên mọi công kích dưới tầm võ hoàng chỉ xé được một phần linh vực chứ tuyệt đối không uy hiếp được võ hoàng, nói gì đến việc dùng nhục thân kích sát võ hoàng? Một người muốn phá hủy cả ngọn núi, có thể sao?

Hỏa lân thú cảm thấy cực kỳ buồn cười. Ký ức truyền thừa mấy vạn năm, có những chỗ mơ hồ sai biệt là bình thường.

Nhưng từ đáy lòng gã nghĩ khác: Dùng nhục thân kích bại võ hoàng không phải chuyện đáng cười. Thời thượng cổ, vu vô cường giả có thần uy lay núi lật bể, linh vực so với Thần thông thuật của họ không đáng gì.

“Bất quá, tứ tượng hỏa lĩnh vực của u Dương gia chưa thật sự đạt đến hoàng cấp lĩnh vực. Bằng không với thực lực võ tôn của ba nhóc con Mộ Dung gia sao chống chọi được một ngày.” Hỏa lân thú lại quay về hiện thực, đặc ý nói: “Nếu là lĩnh vực thuộc tính khác, ta còn không chắc, chỉ là hỏa lĩnh vực thì...Hắc hắc, lão tử không sợ nhất là lửa.”

“Vậy thì tốt quá.” Diệp Phong hơi hở, hỏa lân thú có bản nguyên thiên phú là hỏa diễm, hỏa nguyên lực hình thành công kích sẽ giảm hiệu quả với nó. Nghe khẩu khí của nó thì Tứ tượng hỏa lĩnh vực của u Dương gia uy lực chỉ đạt tôn cấp diên phong, nhưng do ngưng tụ được lĩnh vực chỉ hoàng cấp mới có nên so với diên phong võ tôn thì hơn một bậc, song không tài nào thật sự đạt đến hoàng cấp.

Hỏa lân thú tu luyện tại vạn niên linh trì hai năm, tu vi đạt đến tôn cấp diên phong, đối phó với hỏa lĩnh vực thì khá nắm chắc.

Tốc độ của nó cực nhanh, phi hành chưa đầy mười phút mà đến tổng bộ u Dương gia.

Diệp Phong phóng mắt nhìn, một màn lửa đường kính mấy chục trượng lơ lửng trên không. Trong đó, bọn Mộ Dung Cần bị vây khốn, đáng vẻ cực kỳ nhếch nhác, thân thể có không ít vết đốt cháy. Quanh đó, bốn võ tôn u Dương gia nổi thông bằng các loại nguyên lực năng lượng, rồi do một hỏa nguyên võ tôn chủ trì trận thế, liệt diễm đỏ rực từ chỗ lão liên tục khuếch tán ra, bao trùm thỉnh không.

Hỏa lân thú và Diệp Phong đến, khiến bốn võ tôn u Dương gia cảnh giác.

“Ngũ giai yêu thú! Mộ Dung gia sao lại còn lực lượng ẩn tàng này.” u Dương Vị Minh kinh hô, lão hiểu rõ Mộ Dung gia như lòng bàn tay nhưng chưa từng thấy Hỏa lân thú.

“E rằng là viện thủ mà tiểu tử Diệp Phong dó mời đến.” u Dương Vô Quốc âm trầm nhìn gã, hận ý ràn rạt. Nếu gã không xuất hiện, mộ Dung gia e rằng đã thành đồ trong túi hắc, gã lại từng trọng thương hắc, bảo sao hắc không hận thấu xương?

“Một con ngũ giai yêu thú thôi mà, âu Dương tộc trưởng bắt tất lo lắng. Chúng ta liên thủ bố trí Tứ tượng lĩnh vực đâu có dễ phá được.” Người nói là một trung giai võ tôn, đồng thời là người chủ trì Tứ tượng đại trận, là hỏa nguyên tôn giả!

Cả bốn ở giữa lĩnh vực, lĩnh vực chưa bị phá thì không công kích nào uy hiếp được. Thành ra lão cực kỳ thần nhiên nói: “Tôn giả của Mộ Dung gia tối đa chống chọi thêm hai canh giờ nữa, thu thập họ xong, chúng ta đối phó tiểu tử Diệp Phong và Hỏa lân thú cũng không muộn...”

Cảm thụ quanh mình được hỏa nguyên hùng hậu bảo vệ, chúng nhân đều an lòng. Mặc kệ bọn Diệp Phong hành động thế nào, tất cả một lòng một dạ dùng liệt diễm tấn công bọn Mộ Dung Cần ở trong màn lửa.

“Phì, lão tử còn tưởng Tứ tượng hỏa lĩnh vực này lợi hại thế nào.” Hỏa lân thú phun nước bọt chế nhạo: “Chúng có năng lực thi triển hỏa lĩnh vực nhưng phát huy được năng lực chiến đấu thật sự của lĩnh vực, nên mới bất luân bất loại vây khốn được ba tên nhóc Mộ Dung gia, ý đồ tiêu hao họ đến chết.”

“Tức là hỏa lân yêu tôn muốn phá được lĩnh vực này dễ như trở bàn tay?”

“Lĩnh vực thuộc về uy năng của hoàng cấp, muốn phá giải không đơn giản. Bất quá xé được một chỗ cứu ba nhóc con của Mộ Dung gia thì không thành vấn đề.” Hỏa lân thú gục gặc đầu.

“Vậy xin yêu tôn thi triển thần uy cứu người đã rồi tính.” Tiêu hao một ngày đêm với hỏa lĩnh vực, bọn Mộ Dung Cần sắp đến cực hạn rồi.

“Xem bản lĩnh của lão tử đây.” Hỏa lân thú bay đến gần hỏa lĩnh vực, diệp Phong cảm thụ được sóng khí nóng bỏng phả vào mặt.

“Phù.” Hỏa lân thú há miệng hút hết năng lượng liệt diễm trong vòng mười mấy thước như hút nước, hỏa nguyên năng lượng nhưng chóng tụ thành hỏa cầu gần như trong suốt màu lam rồi phun ra.

Phụt. Hỏa chi lĩnh vực rung động mấy lần, nổ vang trời, nơi màn lửa bị công kích lõm sâu vào, như một quả cầu tuyết lớn bị moi thủng một lỗ.

“Chắc ra phết, tiếp này.” Hỏa lân thú gào lên, hỏa nguyên khí thể dâng lên đỉnh điểm, năng lực trời cho của nó có thể hấp thu hỏa nguyên chuyển hóa thành bản nguyên hỏa diễm. Lấy năng lượng từ lĩnh vực rồi công kích chính lĩnh vực, như thế bớt được không ít phiền phức.

Vù. Lại một quả lam diễm hỏa cầu giáng vào màn lửa, lĩnh vực lún vào sâu thêm mấy phần. Tuy với bốn võ tôn liên tục thôi động nguyên lực, lĩnh vực lành lại với tốc độ trông thấy nhưng không thể sánh với oanh tạc điên cuồng của Hỏa lân thú.

Bọn Mộ Dung Càn mừng đến phát cuồng, chỉ cần màn lửa đáng chết này lộ ra lỗ hổng thì họ có thể toàn lực lao vào. Thi triển lĩnh vực không phải võ hoàng thật sự, nên không thể khu động lĩnh vực truy kích họ.

“Không được. Cứ thế này, hỏa lĩnh vực của chúng ta sớm muộn cũng bị đánh thủng. Lúc đó mà ba võ tôn Mộ Dung gia trốn thoát tất khó có cơ hội từ diệt chúng.” Điều kiện thi triển Tứ tượng hỏa lĩnh vực cực kỳ hà khắc, với thực lực của bốn người. Lần này nếu không vì bọn Mộ Dung Càn không phòng bị gì thì khó lòng sa vào bẫy.

Lỡ mất cơ hội này, âu Dương gia muốn đối phó Mộ Dung gia đâu có dễ. Diệp Phong mang theo ngũ giai yêu thú đỉnh nhọn nên thực lực của u Dương gia ở tôn cấp không chiếm mấy may ưu thế, thậm chí còn lép vế.

“Hôm nay nhất định phải giết bọn Mộ Dung Càn.” u Dương Võ Quốc gầm lên điên cuồng trong lòng.

394. Chương 394 : Diệt Khẩu

“Lưỡng vị! Chúng ta cùng phục dụng Phần nguyên đơn.” Mắt u Dương Võ Quốc ánh lên quyết liệt, thậm chí thoáng nét vui mừng đến điên cuồng.

“Gì hả.” Hai võ tôn phụng mệnh đến trợ lực cho u Dương gia đều cả kinh. Ngay cả u Dương Vị Minh cũng kinh hãi.

“Phần nguyên đơn mà uống vào, khi hiệu quả kết thúc, tu vi của chúng ta tụt liền mấy cấp. u Dương tộc trưởng, ông không đùa chứ?” Một võ tôn kêu to.

“Mộ Dung gia là tử địch của u Dương gia, không liên can đến hai bang bọn mõ, bọn mõ nhận lời mời của Hồng Thiên Tôn đến viện trợ nhưng thiên tôn không yêu cầu bọn mõ phải liều mình. u Dương tộc trưởng, yêu cầu của ông có quá đáng không? Lão phu có quyền cự tuyệt.” Võ tôn chủ trì hỏa nguyên lĩnh vực xanh lét mặt mày trách mắng.

“Hai vị, xin hãy nghe bản nhân một lời.” u Dương Võ Quốc không tức giận, trầm giọng nói: “Nếu hôm nay để võ tôn Mộ Dung gia đào tẩu, sau này chúng ta không còn cơ hội trời ban thể này để diệt gọn chúng. Chắc hai vị cũng thấy, thực lực của Mộ Dung gia đã vượt hơn ba nhà chúng ta cộng lại, các vị cho rằng lỗ cơ hội này thì chúng ta còn thực lực diệt chúng sao?”

“Nhưng...Cái giá phục dụng Phần nguyên đơn quá lớn.” Võ tôn chủ trì trận thế cũng tứ giai, chỉ mất một cấp là tu vi trung giai võ tôn sẽ chỉ còn sơ giai. Cái giá lão và u Dương Võ Quốc phải trả cao nhất.

Bảo lão tự tổn tu vi vì một Mộ Dung gia không liên quan thì lão thấy rất khó chấp nhận.

“Các hạ đừng quên Hồng Thiên Tôn đình ninh dặn dò chúng ta nhất định tận lực diệt trừ Mộ Dung gia! Hiện tại cơ hội ngay trước mắt, chỉ cần chúng ta Phần nguyên đơn, tu vi sẽ đạt đến võ tôn cao giai, hoàn toàn đủ dư lực điều khiển hỏa nguyên lĩnh vực diệt sạch cường giả Mộ Dung gia. Chỉ cần diệt chúng, mộ Dung gia sẽ thành vật trong túi chúng ta.”

u Dương Võ Quốc mục quang long lên: “Một khi chúng ta hoàn thành nhờ vả của Hồng Thiên Tôn, các vị có nghĩ phần thưởng của lão nhân gia còn ít sao? Chúng ta tự tổn tu vi trợ giúp thiên tôn hoàn thành tâm nguyện, sao thiên tôn lại để chúng ta thiệt, thủ đoạn của ngài thì việc khôi phục tu vi cho chúng ta chưa hẳn không thể? Tin rằng thực lực tôn giả của chư vị cũng nhờ ân tứ của lão nhân gia chứ nhỉ? Giờ công hiển ra lẽ nào không nên?”

Hai võ tôn khê nhú mảy, hiển nhiên bị lay động, họ không lo lắng gì mà cân nhắc xem nếu không hoàn thành ý nguyện của Hồng Thiên Tôn thì kết quả của mình ra sao.

u Dương Võ Quốc thấy thuyết phục có hiệu quả thì tiếp tục châm ngòi: “Thực lực đạt đến mức chúng ta thì còn gì để theo đuổi? Lẽ nào hai vị cho rằng có cơ hội tấn thăng võ hoàng? Dù hôm nay chúng ta tổn thất tu vi khó phục hồi thì với lợi ích thiên tôn đã hứa có lẽ đủ để lập ra cơ nghiệp trăm năm thậm chí ngàn năm cho đời sau, sao lại không làm nhỉ? Các vị liều mạng tăng tiến tu vi, mục đích không phải cũng vậy sao?”

“Hảo! Bản tôn cùng u Dương tộc trưởng liệu một phen.” u Dương Võ Quốc nói rất đúng, họ đều không muốn hứng chịu lửa giận của Hồng Thiên Tôn vì thất bại. Dù thực lực thấp đi nhưng thế lực trong tay mạnh lên thì cũng không thiệt hại gì.

Mặt khác, oanh kích của Hỏa lân thú vào lĩnh vực đã đạt tới uy lực đỉnh cao.

“Phá mau.” Lam sắc liệt diễm Hỏa lân thú cấp tốc xoay tít, hóa thành một quả cầu lớn phát ra hơi nóng vô cùng khiến không gian cong queo.

Diệp Phong thấy màn lửa vây khốn bọn Mộ Dung Càn có điểm tan vỡ thì thò tay vào nguyên trạch lấy Tru Thần cung. u Dương Võ Quốc nói gì trong lĩnh vực, gã không nghe thấy, nhưng vẻ mặt của đối phương cho thấy còn sát chiêu đáng sợ nào đó, để phòng vạn nhất, gã quyết định xuất thủ trợ giúp Hỏa lân thú một tay.

“Vũ sát tiền! Phá!” Ngàn đạo kim quang lừng lẹ phát sau mà đến trước, cơ hồ cùng với công kích của Hỏa lân thú đồng thời giáng vào điểm yếu nhất.

“Phập, phập, phập!”

“Ầm.”

Hỏa nguyên lĩnh vực rung lên, xuất hiện khe hở lớn cỡ đầu người.

“Cơ hội đây rồi.” Bọn Mộ Dung Càn hớn hở, dồn chút nguyên lực sau cùng trong thể nội ra giáng vào lỗ hổng.

“Không thể để chúng đào tẩu.” Võ tôn chủ trì lĩnh vực ngưng dừng mục quang lại, nhanh chóng móc ra một viên thuốc đỏ rực nhét vào miệng. Bọn u Dương Võ Quốc cũng làm theo.

“Bí dược: Phần nguyên khí bạo!” Thể nội bốn võ tôn nổ vang, khí lưu quanh đó dấy lên ràn rạt, phát ra nguyên lực dày đặc, trong tích tắc khí thế tăng vọt.

Màn lửa yên lặng trên không, được hỏa nguyên võ tôn của đối phương chủ trì từ từ nhuyễn động. Tứ tượng đại trận này là lần đầu lão chủ trì, muốn khống chế lĩnh vực mãnh thế này, cần phải thử qua mới hoàn toàn thích ứng.

“Không ổn, chúng tựa hồ bắt đầu thật sự sử dụng hỏa nguyên lĩnh vực. Một khi uy lực của lĩnh vực thi triển hết, dù ta cũng không thể địch nổi thiên địa chi uy này.” Hỏa lân thú phun ra một ngụm khí nóng, liên tục oanh kích khiến nó tiêu hao không ít.

“Xoạt, xoạt.” Lỗ hổng trước đó chật vật lăm mở khoét được từ từ khép lại, đồng thời trong màn lửa, từng dấu hỏa cầu dệt thành hình lưới ngăn cản trước mặt bọn Mộ Dung Càn.

Chát, chát, chát. Bọn Mộ Dung Càn bị hỏa nguyên nổ tung hất văng ngược lại.

Đó chỉ là một phần nhỏ uy lực của hỏa nguyên lĩnh vực, nếu đối phương hoàn toàn nắm vững thì bọn Mộ Dung Càn sẽ tan xương trong tích tắc.

“Mặc kệ vậy.” Diệp Phong thu lại Tru Thần cung, lấy ra Huyền thiên như ý bổng. Gã biết đã đến thời khắc sống chết, nếu không cứu ba người ra thì họ vĩnh viễn không có cơ hội ra nữa.

“Thần thông - mộc nguyên biến!” Thân thể Diệp Phong kêu lên tanh tách, phủ trong một tầng năng lượng tím xanh: “Dài ra.”

Như ý bổng hóa thành kinh thiên cự trụ dài mấy trượng, mũi bổng cắm vào lỗ hổng của hỏa nguyên lĩnh vực, ngăn cản lớp ngoài thu nhỏ lại.

“Cự lực Thần thông thuật!”

“Cự đại Thần thông thuật!”

Gã đứng trên lưng Hỏa lân thú, thân hình chợt lớn bổng, xương cốt và cơ nhục kêu tanh tách, phồng lên như quả bóng được bơm hơi. Cao đến mức một trượng rưỡi, không khác gì thần linh, hùng tráng uy vũ!

“Mở ra.” Hai tay Diệp Phong như gân sắt quấy mạnh, sức mạnh kinh hồn từ như ý bổng tràn ra, khe hở nhỏ xíu biến thành một lỗ hồng rực lửa cực lớn. Liệt diễm của hỏa nguyên linh vực không mấy may tổn hại được như ý bổng.

“Quái vật! Tiểu tử này là quái vật gì hả?” Bốn võ tôn phe u Dương kinh hãi, hơi run người. Bằng nhục thân mà xé được linh vực do bốn người liên thủ thi triển, sức mạnh đó khác gì thần linh. Võ Nguyên đại lục sao còn người như thế tồn tại?

“À...Tình cảnh này sao giống đến bảy, tám phần với hình ảnh trong ký ức của lão tử?” Hỏa lân thú cũng ngẩn ra, cái mồm như chậu máu mấp máy: “Bất quá...Hình như hơi khác. Lẽ nào ở đại lục này còn nhân loại có nhục thân có thể đối kháng với linh vực ư?”

Diệp Phong lảng không lắc mình, thân hình đến chỗ hồng của linh vực, bàn tay to như mặt bàn kéo mạnh, hắc lực hùng hồn xuất hiện, kéo bọn Mộ Dung Càn ra. Gã tóm lấy ba người, dưới chân phát ra chân không pháo, thân ảnh bật lùi cực nhanh, quay lại lưng Hỏa lân thú.

“Yêu tôn đưa ba người này về Mộ Dung phủ.” Thân thể Diệp Phong nhanh chóng khôi phục nguyên trạng, thông tha vận vẹo cổ dạn dò.

“Phong tiểu tử thì sao?” Hỏa lân thú tỉnh khỏi cơn chấn kin, hỏi theo ý thức.

“Chúng đã thấy bí mật biến thân của mỡ thì đành...” Gã dừng lại, lạnh lùng thốt ra: “Toàn bộ diệt khẩu!”

Lúc đối trận Độc Hỏa tôn giả, tuy gã thi triển Thần thông biến nhưng chưa để lộ hình thể Thần thông thuật, nếu đối phương không để ý thì cũng không e dè gì. Nhưng ban này vì cứu bọn Mộ Dung Càn, buộc gã phải bộc lộ Cự đại thuật có uy lực nhất trong hình thể Thần thông thuật, hình thể biến hóa quỷ dị như vậy mà bị đồn ra thì những cường giả biết đến Vu vô tộc tồn tại ở đại lục sẽ nhanh chóng tìm tới.

Nên gã tuyệt đối không cho phép bọn võ tôn này sống sót.

“Linh vực của đối phương đã thành, uy lực sánh với vô hoàng. Người...Năm chắc không?” Hỏa lân thú không yên tâm, thần thông biến cố nhiên đáng sợ nhưng linh vực mà hoàng cấp mới có đâu chỉ hư danh? Ban này gã xé được màn lừa vì đối phương đang trong giai đoạn thích ứng, không thể hoàn toàn điều động toàn bộ uy năng của linh vực.

Trên không, hỏa diễm trong linh vực bắt đầu sôi trào nhưng trút ra phần nộ bị gã cứu mấy ba người. Linh vực như quả cầu tròn dần ảo hóa hình thái, hỏa nguyên năng lượng co lại, càng trở nên ngưng kết...

“Đi mau.” Uy thế linh vực của đối phương càng lúc càng mạnh, gã dần tỏ ra ngưng trọng, không buồn đáp lời Hỏa lân thú, vỗ mạnh lại sau lưng, đẩy lên dòng khí hùng hồn đẩy nó đi xa.

395. Chương 395 : Thần Thông Thuật Vs Hỏa Nguyên Linh Vực

Hỏa lân thú nhìn Diệp Phong thật sâu, hiểu ý gã. Nó có lẽ không sợ hỏa nguyên linh vực, nhưng ba người bọn Mộ Dung Càn đã đèn khô dầu cạn, nếu sa vào trận chiến này nhiều khả năng sẽ mất mạng.

Nó không nói gì, cười hỏa diễm lướt đi. Thực lực Diệp Phong sau khi biến thân không kém gì nó, nếu gã không thắng được thì nó ở lại cũng vô dụng. Nó tin, khi không còn gánh nặng, dù gã không phá được linh vực thì thoát thân không thành vấn đề.

“Đừng mong chạy.” Hỏa nguyên tôn giả trừng mắt, họ trả cái giá đắt là tu vi tổn thất mà không cầm chân được mọi võ tôn thì quá thiệt. Sau này bọn Mộ Dung Càn lại phát động, phe lão muốn tiếp tục bày Tứ tượng đại trận là bất khả thi.

Lão đã nắm được phần nào về lĩnh vực, chỉ thấy mây đỏ rợp trời vây lấy bốn tôn giả, năng lượng hóa thành một cây hỏa phủ khổng lồ lao đến phía trên Hỏa lân thú, vượt qua Diệp Phong, chém vụt xuống.

“Hừ, đùa với lửa thì đại gia nhà ngươi mới là tổ tông.” Hỏa lân thú gầm vang, phát ra một đạo lam diễm gần như trong suốt, giáng vào hỏa hồng cự phủ trên không.

Hai luồng lửa chính diện va nhau, phát ra tiếng nổ rung động không gian, dòng khí cuồng bạo quét xuống đến tận tổng bộ u Dương gia. Vô số công trình sụp đổ, nhiều trung giai võ sư thực lực không đủ, trong tích tắc bị sóng xung kích này ép nát vụn. Cao giai võ sư thực lực mạnh hơn cũng chẳng khá hơn, không ít người thất khiếu chảy máu, đầu óc rung rung, đứng vững cũng khó.

Hỏa lân thú được lam diễm bao phủ, bọn Mộ Dung Cần cũng được che chở, so với sức mạnh của lĩnh vực, nó hiển nhiên kém hơn một chút, thân thể to lớn bị ép lún xuống đất, tạo thành một hố sâu lớn cỡ cái ao.

Hỏa diễm cự phủ phun ra hỏa quang rực rỡ, lập tức truy kích Hỏa lân thú. Bốn võ tôn u Dương gia đứng trong hỏa phủ, không hề bị cú va chạm vừa nãy ảnh hưởng. Lĩnh vực...Quả nhiên là thủ đoạn hoàng cấp mới thi triển được.

“Đối thủ của các ngươi...Là ta.” Lời lẽ lạnh lùng của Diệp Phong từ một phía vang lên, thân ảnh tím xanh lướt tới như chớp, chặn giữa cự phủ và Hỏa lân thú.

Vù. Một cây như ý bồng kinh thiên dài mấy trượng quét qua không trung khiến dòng khí nổ vang nhe sấm, không hề chịu lép vế, va vào lưới hỏa diễm cự phủ.

Cự bồng và cự phủ cùng phát ra uy năng kinh hồn, ở điểm va nhau phát ra hỏa quang chói lòa, không khí hư ảo uốn cong mơ hồ. Lực xung kích cuồng bạo như hỏa sơn phun trào tỏa rộng, mạnh mẽ hơn cả hỏa diễm do Hỏa lân thú tạo thành ban nãy.

Chát chát. Sóng xung kích hùng hậu lần lượt đổ vào tổng bộ u Dương gia, một số võ giả còn giữ được hơi thở thì lần này thật sự ô hô ai tai. Các võ tông có thực lực chống lại xung kích thì tránh khỏi vòng chiến, co cụm trong các chướng ngại vật kiên cố, không dám ngẩng đầu lên nhìn, lòng đầy kinh hãi.

Diệp Phong run người, cự lực tràn tới hất gã văng đi, bất quá lảng không xuất ra mấy đạo chân không pháo thì nhanh chóng đứng vững lại, lơ lửng trên không. Giờ lực giai võ tông như gã thi triển nhất trọng nguyên lực Thần thông biến được trong nửa canh giờ.

Nhất trọng là nguyên nguyên lực chỉ kết hợp với một khí hải chuyển hóa thành chân nguyên. Nếu chọn nhị trọng Thần thông biến, thời gian kéo dài sẽ còn một nửa. Tỷ như, gã sử dụng Thần thông kim nguyên biến thì chỉ duy trì được nửa canh giờ.

Chính vì chân nguyên đủ hồn hậu nên hiện tại gã dễ dàng thi triển chân không pháo, đồng thời có thể khống chế ngự khí Thần thông thuật, giúp gã chiến đấu trên không. Nói chính xác, hiện tại gã chưa có năng lực phi hành, lơ lửng trên không mà chỉ nhờ vào chân không pháo khí xung để chậm rơi xuống hơn. Nhưng độ linh hoạt thì gã hơn hẳn năng lực phi hành của võ tôn thật sự.

Cự phủ do hỏa nguyên lĩnh vực hóa thành bị đại lực của gã chấn văng hơn trăm thước thì hỏa nguyên tôn giả mới miễn cưỡng khống chế được. Trong quá trình bay lùi, cự phủ liên tục rực lên hỏa quang rực rỡ, đợi khi dừng lại thì thể tích lĩnh vực co lại với tốc độ mắt thường trông thấy.

Lĩnh vực, đó là lĩnh vực kia mà. Là thiên địa chi uy chỉ hoàng cấp cường giả thật sự mới thi triển được. Sai lại bị nhất bồng của một tiểu tử chấn tan nửa thành năng lượng. Hỏa nguyên mất mát không nhiều, có thể bù lại nhưng uy lực nhất bồng vừa rồi vĩnh viễn lưu lại trong óc bọn u Dương Võ Quốc dấu ấn, nỗi sợ hãi thấu xương dấy lên trong lòng.

Theo nhận thức của họ, muốn đối kháng lĩnh vực thì chỉ có lĩnh vực. Giờ Diệp Phong chỉ bằng sức mạnh nhục thân ngành tiếp uy năng của lĩnh vực, tuy gã thiệt thòi nhưng so sánh tu vi và ưu thế hai bên thì gã phải bị giết chết mới hợp lý. Thật ra là sao?

“Cây bồng trong tay tiểu tử có điều cổ quái.” Hỏa nguyên tôn giả nhìn chăm chăm vào như ý bồng. Sự thật ngay trước mắt, bất quá chúng vẫn tin rằng gã chỉ mượn uy lực của vũ khí mà thôi. Tuy nhiên đó là một phần sự thật.

“Mặc kệ cây bồng của hắn có gì, chúng ta cứ trừ diệt là xong. Nếu hôm nay để bất kỳ ai thoát, ngày sau chúng ta sẽ lãnh đủ.” Thực lực của Diệp Phong khiến tất cả e dè, bất quá không ai ngờ rằng gã không định chạy mà chuẩn bị lấy mạng cả bốn.

Trọng điểm của chúng dồn lên mình Diệp Phong. Không thèm cản trở Hỏa lân thú mang bọn Mộ Dung Càn đi.

Gã vẫy vẫy cánh tay còn tê cứng, nở nụ cười lạnh tanh: “Xem ra, lĩnh vực nát này qua nhiên khá lợi hại.”

Nhất trọng Thần thông biến, hoàn toàn không phải đối thủ. Nếu không phải gã xương cứng da bền, có phòng ngực nhục thân vượt xa võ giả tầm thường thì tất đã trọng thương. Dù vậy, dư chấn cũng khiến tay phải gã tê cứng, nhất thời không xua tan được.

“Không nên chần chừ nữa. Phần nguyên đơn chỉ duy trì được nửa canh giờ, không còn bao nhiêu thời gian nữa đâu. Tiểu tử này tuy cổ quái nhưng vẫn chưa đối phó được lĩnh vực. Dốc toàn lực đi.” u Dương Vô Quốc nhắc.

“Hảo!” Hỏa nguyên tôn giả hít sâu một hơi, khí hải bốn võ tôn lại toàn lực đẩy lên. Lĩnh vực nhanh chóng bành trướng, năng lượng khí tức phát ra mạnh hơn trước ba phần.

Gã nhếch môi lắm bảm: “Đùa thật hả? Ta đến đây.”

“Thần thông nhị trọng - kim nguyên biến!” Ngoài da gã rực lên tử kim sắc quang hoa, năng lượng khí tức phản ứng nhanh hẳn lúc trước. “Để ta xem các có phải thật sự có thực lực của võ hoàng.”

“Đáng ghét, xú tiểu tử nông nghênh.” Hỏa nguyên tôn giả nổi giận, lĩnh vực liên biến ảo hình thái. Hỏa phủ co lại thành quả cầu lớn, hai bên thò ra hai ngọn hỏa trảo. Giữa quả cầu và hỏa trảo nối nhau bằng một sợi xích hỏa nguyên, do tôn giả chủ trì không chế có thể dài ngắn tùy ý.

“Nạp mạng.” Hai ngọn hỏa trảo khổng lồ, một tả một hữu chụp vào hai sườn gã, tựa hồ muốn nghiền nát.

“Chiêu này hả? Ta cũng biết.” Diệp Phong hừ lạnh, tạm thu lại như ý bồng, hạ thân dài ra, hai tay nhanh chóng lớn lên, từ đầu ngón tay thò ra mũi xương nhọn hoắt, ánh lên trắng xóa lãnh lẽo dưới dương quang.

Chát, chát. Cự trảo đối đầu hỏa trảo, song phương đều chấn động. Lòng tay Diệp Phong kêu xèo xèo bốc lên ngọn khói màu tím xanh, là hiệu quả sinh ra khi chân nguyên lực của gã đấu với hỏa nguyên lực của đối phương. Gã nắm chặt hai ngọn hỏa trảo, đồng thời hỏa trảo cũng nắm chặt tay gã, không bên nào thoát được ra.

“Hừ! Tiểu tử mắc lừa rồi.” Hỏa nguyên tôn giả cường vang diên cuồng, lĩnh vực lại thò ra hai ngọn hỏa trảo chụp tới, hai ngọn trảo giữ chặt gã cũng sôi trào hỏa nguyên năng lượng, sẵn sàng nổ tung bất cứ lúc nào.

Điểm thần kỳ nhất của lĩnh vực ở chỗ nó là một khu vực nguyên lực năng lượng sống động, dù thay đổi hình thái lĩnh vực thế nào, chỉ cần trong phạm vi khí trường năng lượng cho phép thì đều không thành vấn đề. Dù là bốn ngọn cự trảo hay sáu ngọn, thậm chí là tám hay trăm ngọn cũng do đối phương tùy thích.

Diệp Phong hiển nhiên không thể mọc thêm hai tay đón đỡ. Nếu trúng hai ngọn hỏa trảo, đồng thời bị hai hỏa trảo khác phách không đánh trúng, dù phòng ngự của gã có biến thái hơn cũng không chịu nổi.

Bất quá gã không hề hoảng sợ, căng tay cấp tốc ngưng tụ chân nguyên, thành nửa quả cầu ở lòng bàn tay.

“Chân không pháo!” Cùng với tiếng gã quát khê, hai luồng khí kinh nổ tung, bạch sắc khí trụ như thực chất từ tay gã phun ra, đánh tan hai ngọn hỏa trảo sắp nổ, hỏa thành hỏa hư vô.

Thoát khỏi hỏa trảo, thân gã lập tức trở nên mơ hồ, hai ngọn hỏa trảo chụp tới chỉ trúng tàn ảnh của gã. Mất bốn võ tôn hoa lên, gã đã xuất hiện phía trước lĩnh vực.

“Cự đại thuật!” Thân thể Diệp Phong nhanh chóng to lên, hóa thành cự hình kim cương, cầm Huyền thiên như ý bồng giáng xuống.

396. Chương 396 : Bị Diệt

Thân thể Diệp Phong cao lên mức hai trượng, bề ngang nửa trượng, cầm Huyền thiên như ý bồng cao gấp đôi thân người, tư thế không khác gì kim cương la hán.

“Chát!” Như ý bồng giáng mạnh xuống hỏa nguyên lĩnh vực, bề mặt lĩnh vực lõm sâu vào như bị ép dẹp. Hỏa nguyên lĩnh vực cấp tốc văng đi.

Tuy uy lực của như ý bồng không chạm được đến vô tôn trong lĩnh vực, nhưng hồng quang của hỏa nguyên lĩnh vực bùng lên như hỏa sơn chột như nước rút, co lại một vòng. Một vòng này chiếm một thành năng lượng của lĩnh vực.

Dù gã biến thành cự nhân thì vẫn chỉ là con kiến trước lĩnh vực. Bất quá...Không có nghĩa thực lực hai bên như kiến với voi. Hỏa nguyên vô tôn trong lĩnh vực chưa kịp dừng đà xung kích thì gã đã lướt đến phía trên đầu chúng.

“Còn đàn hồi nữa hả.” Diệp Phong cười nhạo, tay không hề hảm hồ, cự bồng nặng ngàn cân múa lên nhẹ nhàng như sợi lông, thân bồng đẩy lên khí lưu hung hãn, giáng tiếp vào hỏa nguyên lĩnh vực.

Lại tiếng nổ như sấm vang lên, lĩnh vực bị ném xuống đất, trung tâm tổng bộ u Dương gia chìm trong ngọn lửa, cháy lên đùng đùng. Trong vòng mây đậm cháy đen trong tích tắc.

Luận uy lực, hỏa nguyên lĩnh vực của u Dương gia tuyệt đối không kém hơn nhị trọng Thần thông biến. Nhưng hỏa nguyên lĩnh vực hình thành từ Tứ tượng đại trận này chỉ là một công cụ lợi hại chứ không phải thủ đoạn tự thân của chúng. Lúc không chế, bốn người như mấy đại hán không biết kiếm pháp cầm một thanh lợi kiếm, tuy đủ sức múa lên, phát huy đặc tính sắc bén nhưng chiến đấu thì không thi triển được nét tinh diệu của kiếm pháp. Thực lực tất nhiên hữu hạn.

Đó là cách biệt giữa chúng và vô hoàng cường giả thật sự. Lĩnh vực có cùng uy lực, do vô hoàng thi triển sẽ có chiến lực vượt xa. Cách biệt về năng lượng có bù đắp bằng đơn được và trận pháp, nhưng về cảnh giới và kỹ xảo thì vĩnh viễn không thu hẹp được...Không tự có lĩnh vực, thì không bao giờ có được thực lực vô hoàng, điểm yếu này nhanh chóng bị Diệp Phong nắm bắt, nên gã tự tin khiêu chiến Tứ tượng đại trận.

Thần thông biến của gã thi triển sức mạnh tự thân, tất nhiên tâm đắc ứng thủ. Hà huống gã còn Thần thông thuật uy lực vô cùng phụ trợ, quả nhiên chiếm trọn thượng phong.

“Đáng ghét, ta nhất định giết ngươi.” Theo tiếng quát, lĩnh vực lại dâng không, bề ngoài bắn ra vô số hỏa ảnh, hiển nhiên nhỏ hơn một nửa.

“Có thủ đoạn gì cứ thi triển ra.” Gã lạnh lùng nhìn đối phương. Tạm thời gã chỉ định mượn hỏa nguyên lĩnh vực này để rèn luyện. Hai năm nay tuy tu vi của gã tăng vọt nhưng cơ hội chiến đấu gần như bằng không. Chiến lực của đối phương tuy kém nhưng không có nghĩa là uy lực của lĩnh vực không ra gì, chính diện trúng một đòn thì cũng không dễ chịu gì.

Bức được gã trong trạng thái nhị trọng Thần thông biến dốc toàn lực chiến đấu, bất giác khiến nhiệt huyết hiếu chiến của gã dâng tràn.

Hỏa cầu rợp trời từ trong lĩnh vực bay ra, chiếu sáng thỉnh không. Bản thể lĩnh vực cũng vì thế co lại một nửa.

“Ta sẽ đốt ngươi thành tro.” Vô số hỏa cầu hàm chứa năng lượng kinh nhân như bài sơn đảo hải rợp trời đổ vào Diệp Phong. Không khí quanh đó cũng bị hỏa lực khuấy động, hóa thành từng lớp sóng nhiệt tản ra tứ phía.

Một nửa lĩnh vực năng lượng chuyển hóa thành công kích, gã không dám coi nhẹ, thể nội chân nguyên chuyển động nhanh, đẩy ngự khí Thần thông thuật lên cực điểm, thân hình liên tục loáng lên như con bướm vờn hoa, xuyên qua xuyên lại giữa màn hỏa cầu mà không hề bị trúng.

Hỏa cầu rợp trời như có ý thức, đánh không trúng là tự chuyển hướng đổ vào gã. Hơn hai trăm quả hỏa cầu khổng lồ như rất hiểu nhau, không hề tự va chạm mà như đội quân được huấn luyện chặt chẽ, tiến thoái có

trật tự. Ban đầu Diệp Phong còn ứng phó nhẹ nhàng nhưng khi khoảng cách giữa hỏa cầu nhỏ dần, không gian bị thu hẹp, gã dần cảm thấy không ổn.

“Ha ha, chịu chết đi. Phần thiên hỏa vực!” Tôn giả chủ trì lĩnh vực cười vang, hỏa cầu rợp trời xáo động, tụt vào Diệp Phong, chôn vùi gã trong biển lửa. Mọi hỏa cầu đều bị lĩnh vực chấn động, liên tục nổ tung, một vòi rồng lửa rực cháy vút lên mây cao.

Ngay cả Hỏa lân thú đã bay xa cũng cảm thụ được cơn bão hỏa nguyên kinh hồn đó, buộc phải dừng lại nhìn về tổng bộ u Dương gia. Chân trời...Rực lửa.

“Ha ha ha! Lần này tiểu tử ngươi đừng mơ sống sót.” u Dương Vô Quốc hoan hỉ phát cuồng.

“Loại lửa có uy lực cỡ này, trừ phi là vô hoàng dùng lĩnh vực phòng ngự, bằng không chết chắc.” Hỏa nguyên tôn giả tự tin.

“Nhưng bọn Mộ Dung Càn chạy rồi, còn một con ngũ giai Hỏa lân thú! Chúng ta có nhân cơ hội đuổi theo không?”

“Thời gian của Phần nguyên đơn không còn nhiều nữa. Hỏa lân thú thực lực không tệ, e rằng chúng ta không còn dư lực uy trì lĩnh vực truy đuổi nó.” Hỏa nguyên tôn giả lắc đầu.

“Không sao. Nhân mã Mộ Dung gia đóng gần đây, chúng ta cứ đến đó diệt sạch. Chỉ còn lại ba võ tôn, bọn Mộ Dung Càn dù may mắn thoát thân cũng không làm được gì.”

“Chủ ý hay.” Cả bốn tản ra rồi hợp lại, chuẩn bị động thân.

Gần đó, diệp Phong ở giữ trung tâm vụ nổ, dư ba hỏa diễm chưa hoàn toàn tiêu tan, đột nhiên kinh khí trắng xóa tản ra khiến hỏa diễm rợp trời tan sạch.

“Ta nói là...Giao đấu chưa kết thúc, các người định đi đâu?” Hỏa quang rợp trời dần ta đi, thân ảnh đơn bạc của gã từ từ hiện lên. Để tránh bị cơn bão hỏa cầu công kích, gã đã thu Cự đại thuật lại, thân thể trở lại như ban đầu.

Tử kim sắc chân nguyên vốn bao phủ quanh người gã cơ hồ tan hết sau vụ nổ, không ít bộ vị bị đốt cháy đen, khói xanh nghi ngút cùng tiếng xèo xèo.

“Tiểu tử này lẽ nào không phải người mà là yêu thú? Lực phòng ngự nhục thân quả thật yêu nghiệt.” Phần thiên hỏa vực ban nãy đủ đốt thành trọng thương một diên phong võ tôn, nhưng trạng thái của gã khác nào chỉ bị hỏa diễm tẩy lễ là cùng, thậm chí còn không thể coi là bị thương nhẹ. Dù yêu thú cũng không thể có được thân thể biến thái như vậy.

Hỏa nguyên tôn giả ngưng trọng nhíu mày rồi cười lạnh: “Dù hãn là yêu thú thì hôm nay cũng chết chắc. Dáng vẻ hãn ban nãy thì chống đỡ công kích ban nãy rất miễn cưỡng. Hơn nữa bí thuật biến thân vị tất tồn tại lâu hơn Phần nguyên đơn của chúng ta. Độ tiêu hao, hãn sao thắng được hỏa nguyên lĩnh vực!”

Ba người còn lại gật đầu, diên cuồng khơi động khí hải, năng lượng khí tức của hỏa nguyên lĩnh vực lại lên đỉnh điểm.

“Nói không sai, công kích ban nãy quả thật khiến ta đau nhói.” Diệp Phong vận vẹo cổ như cái máy, lại vận chân nguyên lực khắp người. Gã tỏ vẻ chế nhạo, nhặt nhèo nói: “Độ tiêu hao, đích xác ta khó thắng được các người...”

“Vậy ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi.” Đối phương tưởng gã chịu lép nên thái độ huênh hoang hãn.

“Đáng tiếc...Vỡ kịch này đến lúc kết thúc rồi.” Khóe môi Diệp Phong nhếch lên, nắm chặt Cổ nguyên hoàn trong tay.

Vù. Một dải sáng màu tro bay ra, cơ hồ không hề trở ngại gì xuyên qua hỏa nguyên lĩnh vực, găm vào thân thể u Dương Vị Minh. Năng lượng đó lại có thể trói buộc ngũ hành nguyên lực, nên hỏa nguyên lĩnh vực sao ngăn được?

Vòng sáng vừa nhập thể, tu vi của u Dương Vị Minh giảm hãn, ngay cả thực lực mà Phần nguyên đơn kích phát cũng tan theo. Nháy mắt, lão từ võ tôn rút xuống võ tông, năng lượng khí tức giảm thê thảm.

“Bộp!” Hỏa nguyên linh vực trùm kín toàn trường trong khoảnh khắc hoàn nguyên thành thiên địa linh lực, tiêu tan vô ảnh vô tung. Tứ tượng đại trận khuyết một, không thể duy trì được nữa. u Dương Vị Minh vì mất năng lực phi hành nên từ trên không rớt phịch xuống.

“Chân không pháo!” Một đạo bạch quang khí trụ từ lòng tay Diệp Phong bắn ra, trúng u Dương Vị Minh không hề phòng bị. Lão thét lên thê thảm, rớt phịch xuống đất, nằm im lìm.

Gã mặc kệ u Dương Vị Minh còn sống hay không, mắt loáng qua sát cơ, thân hình lác trên không như quỷ mị, tan biến trong không khí.

“Cẩn thận.” Hỏa nguyên tôn giả định nhắc nhở người khác, không ngờ gã đã xuất hiện sau lưng lại.

“Khu tán Thần thông chú!” Diệp Phong ngưng tinh huyết ở lòng tay. Huyết vụ hóa thành một sợi chỉ đỏ chui vào thân thể đối phương. Hỏa nguyên tôn giả kinh hãi nhận ra, hiệu quả phần nguyên vốn còn duy trì được mười phút nữa tan nhanh, càng lúc càng nhanh...

Gã nắm cổ đối phương, dồn lực vào tay, xuyên thấu qua lớp nguyên lực hộ giáp không lấy gì làm kiên cố.

“Cạch.” Hỏa nguyên tôn giả nát vụn xương cổ, nhãn thần mờ đi nhanh chóng. Gã lắc tay phải ném hắt đi, lại lao sang một mục tiêu khác.

Thoáng sau, tứ tượng đại trận tan vỡ, bốn võ tôn gục ngã một nửa, chỉ còn lại u Dương Vô Quốc và một tam giai võ tôn, cả hai...Chỉ kịp tỉnh lại khỏi cơn kinh hãi.

397. Chương 397 : Cường Giả Liệt Hỏa Tông

“Chạy.” u Dương Vô Quốc và võ tôn còn lại không dám chống cự nữa. Diệp Phong đại triển thần uy khiến cả hai mất mật, tuy hiệu quả phần nguyên chưa tan, thực lực vẫn rất cao nhưng cực kỳ hoảng sợ trước Diệp Phong khác nào ma thần.

Chát, chát. Hai người chia ra hai hướng vút đi, mỗi lần nhấp nhô là được mấy chục trượng. Nếu không nhân lúc thực lực còn đang bạo trưởng mà chạy thoát thì đợi khi phần nguyên hiệu quả kết thúc, cả hai chỉ còn đường chết. Hai người chọn hai hướng đào tẩu khác nhau, dù thực lực của Diệp Phong có cao hơn nữa cũng chỉ đuổi theo được một người, chỉ trong mấy giây qua lại đó, người kia sẽ có cơ hội chạy thoát.

Còn gã chọn đuổi theo ai thì kẻ đó xui xẻo...

u Dương Vô Quốc trải thần niệm ra, tức thì mừng đến phát cuồng. Diệp Phong nhìn sang một võ tôn khác.

Xú tiểu tử đáng chết. Gã là quái vật gì, thân thể nhân loại sao lại tự do biến ảo to nhỏ như thế? Một vài thủ đoạn của gã, thậm chí hắc còn chưa nghe đến bao giờ. Nhất định phải báo cho Hồng Thiên Tôn biết, có lẽ...Sẽ mời được cường giả Liệt Hỏa tông đối phó gã.

Hiện giờ hắc còn ôm mộng diệt Mộ Dung gia nữa. Chỉ cần thoát được hôm nay, sẽ đến nhờ Hồng Thiên Tôn che chở. Hắc tưởng tượng được cảnh bốn võ tôn phe mình bại vong, gia tộc sẽ bị Mộ Dung gia diệt gọn...E rằng...u Dương thể gia truyền thừa hơn ngàn năm sẽ tan biến vào cát bụi của đại lục.

Lòng u Dương Vô Quốc đau như dao cắt.

Không. Từ đáy lòng hắc gầm lên: Ta nhất định không để việc này xảy ra, dù phải dốc hết lợi ích của gia tộc cũng mời Hồng Thiên Tôn xuất thủ bằng được, giữ lại chút huyết mạch truyền thừa cho gia tộc. Nếu được thế, hắc sẽ khiến Diệp Phong trả cái giá đắt nhất.

Trong lúc u Dương Vô Quốc vừa dốc sức chạy vừa suy tính vắn vơ, năng lượng khí tức khiến hắc biến sắc từ sau lưng vút tới. Thân ảnh Diệp Phong hóa thành một tia chớp vàng tía liên tục lóe lên trên không, khác nào thuấn di với tốc độ không tin nổi áp sát hắc.

“Sao lại như thế, sao lại như thế. Hắc không phải đang đuổi theo một võ tôn khác sao? Sao lại đuổi theo ta?” u Dương Vô Quốc thầm gầm lên kinh hoàng. Hắc không cho rằng Diệp Phong là người dễ đổi ý, với khải phách hạ gục hai tôn giả một cách gọn ghẽ thì đoán được gã là người sát phạt quả quyết, thủ đoạn đầy mình.

Hắn vội vàng ngoái lại thấy gã hơi run người, chân phun ra kinh khí trắng toát, thân hình liền bắn đi như đạn pháo. Tốc độ đó tuy mỗi lần đều mất mấy giây ngừng lại nhưng áp sát hắn với ưu thế rất rõ ràng.

Sau lưng gã, âu Dương Vô Quốc nhìn thấy ngực một võ tôn khác đang phun máu như suối, nhân thần xám xịt, khó lòng sống sót. Trên tay Diệp Phong, kim quang của Tru Thần cung đang sáng rực...

“Ta không thể chết, tuyệt đối không thể chết.” u Dương Vô Quốc gầm lên trầm trầm, liều mạng thôi động khí hải đẩy thân pháp lên cực trí, không thân hình hóa thành một đạo hắc sắc quang ảnh trên không, tốc độ tăng thêm ba phần.

“Hừ! u Dương Vô Quốc, người sử dụng đơn được kích phát tiềm lực, lại thi triển bí pháp. Một khi quá độ thì cả đời cũng đừng mơ khôi phục thực lực nữa.” Diệp Phong trào phúng, chân mày lại hơi nhíu vào, tốc độ của đối phương thấp hơn một chút, nhất thời không thể thu hẹp cự ly.

Tuy gã có Tru Thần cung nhưng thực lực của u Dương Vô Quốc vượt hơn võ tôn ban nãy, lại sử dụng bí thuật tự tàn, phải trong vòng trăm thước gã mới chắc chắn bắn trúng. Cự ly quá xa, lãng phí chân nguyên đã dành còn ảnh hưởng đến tốc độ truy kích, nên gã đành liên tục thi triển Chân không pháo, giữ đà lao tới không ngừng.

Hai bên đều tiêu hao rất lớn. Chân không pháo nếu chỉ ngẫu nhiên thi triển thì không ảnh hưởng đến thời hạn biến thân của gã nhưng dùng để phi hành thì với tu vi võ tông của gã khó mà duy trì được lâu. Kết quả lần truy kích này là so xem ai kiên trì được lâu hơn.

“Người không thể khống chế thiên địa chi lực, chỉ dựa vào hao tổn năng lượng duy trì tốc độ. Ta không tin người chống chọi được lâu.” u Dương Vô Quốc không ngốc, lão cách gã cả trăm trượng, tuy đối phương rút ngắn dần cự ly nhưng không nhanh. Chỉ cần kiên trì đến khi hiệu quả biến thân của đối phương kết thúc, hắn sẽ thoát thân.

“Lão thất phu! Đừng quên là tiềm lực người kích phát vị tất sánh bằng ta.” Gã không hề chịu lép: “Người dùng bí được trước ra, nếu hao tổn hết trước, chắc phải là người. Chuẩn bị chịu chết đi.”

Tốc độ của cả hai cực kỳ đáng sợ, chỉ mấy phút ngắn ngủi đã lướt đi mấy chục dặm. u Dương Vô Quốc mất ánh lên kinh hãi, vì đã đến gần mục đích, chỉ cần đến đó, dù Diệp Phong có bản lĩnh thông thiên cũng không dám giết hắn.

“Người đuổi đi, trước mắt là đông môn phân bộ của Liệt Hỏa tông. Ở trên đầu Liệt Hỏa tông, người dám giết ta sao? Ha ha ha!” u Dương Vô Quốc thấy công trình có tính tiêu chí của Liệt Hỏa tông - Phần thiên tháp!

Là thế lực thống trị Nam chiêm Bộ châu, quyền uy của Liệt Hỏa tông không thể coi thường. Chỉ cần là địa bàn của Liệt Hỏa tông tuyệt đối không cho cường giả khác tự tiện xông vào. Không vực là thỉnh không trong phạm vi quản hạt của Liệt Hỏa tông, nếu võ tôn cường giả dám không thông báo mà bay qua sẽ bị coi là bất kính rồi bị trừng phạt nặng nề.

Chỉ mạo phạm nhẹ như phi hành qua còn khiến Liệt Hỏa tông nổi giận, nói gì đến tự ý giao đấu chém giết trong địa bàn của họ...Nếu có ai dám làm thế, tương lai sẽ bị Liệt Hỏa tông trút cơn lôi đình. Trong Ngũ hành tông, người nắm quyền của Liệt Hỏa tông luôn nóng tính nhất, thích danh dự và uy thế hơn hết.

“Liệt Hỏa tông?” Gã hơi nhướng mắt nhưng không để tâm. Nếu chỉ vì Mộ Dung gia, gã có thể tạm tha cho u Dương Vô Quốc một lần nhưng hắn biết bí mật về Vu vô Thần thông thuật thì dù thế nào gã cũng không tha được.

“Đuổi đi, đuổi đi. Xứ tiểu tử, chốc nữa chỉ cần người phạm vào kỵ hủ của Liệt Hỏa tông, ta sẽ xúi bẩy Hồng Thiên Tôn giết người tại chỗ báo cái hận này.” u Dương Vô Quốc đắc ý cười vang, với quan hệ giữa hắn và Hồng Thiên Tôn, đạt đến mục đích đó không khó. Diệp Phong là trợ lực lớn nhất của Mộ Dung gia, tin rằng Hồng Thiên Tôn cũng thiết tha mong có lý do trừ đi.

Thân hình hắn đáp xuống thấp hơn, là mặt đất chui vào sơn môn Liệt Hỏa tông. Khí tức võ tôn thoáng sau đã kinh động mọi cường giả của đông bộ sơn môn Liệt Hỏa tông.

“Tộc trưởng u Dương thế gia - u Dương Vô Quốc, cầu kiến Liệt Hỏa tông Hồng Thiên Tôn!” Tiếng gọi lồng lộng vang vọng sơn môn.

Hồng Thiên Tôn lúc này đang xếp bằng tĩnh tu cùng hai võ tôn khác trong tĩnh thất, chợt nghe u Dương Vô Quốc báỉ phỏng, lỏo chợt nổi giận: Đúg là đồ không biết sống chết, chẳng phải đã bảo hỏn là không đượ để lộ quan hệ lỏo trợ lực cho u Dương gia rồi sao? Giờ hỏn xỏng vào sơn môn, chẳng phải gây chú ý là gì?

Bỏt quá lỏo nhủu mảy, khí tức của u Dương Vô Quốc sao lại mạnh như thế? Lẽ nào...Hỏn sử dụng Phần nguyên đợn? Đang lúc Hồng Thiên Tôn kinh ngạc, thỉnh không lại xuất hiện khí tức cổ quái cực mạnh khiến mọi cường giả không thể nhận ra đối phương có tu vi thế nào.

“Hỏc tôn, hoa tôn! Hai người ra xem có chuyện gì.” Hồng Thiên Tôn muốn tránh mặt u Dương Vô Quốc nên không muốn tự ra ngoài.

“Vỏng! Thiên tôn!” Lưỡng vị tôn giả, một tam giai một tứ giai, đều là cao thủ hữu hàng, lại thay mặt cho Liệt Hỏa tông, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể dẹp yên đượ.

Hai thân ảnh chìm trong hỏa diễm từ trong sơn môn vút lên, vẽ lên hai đường đỏ lửa nghênh đón u Dương Vô Quốc. Hỏn thở phỏo, ở địa bàn Liệt Hỏa tông nên hỏn không dám làm quá, dừng phỏt lại thì lễ với hai tôn giả.

Tại địa bàn của Liệt Hỏa tông, trước mặt hai tôn giả, lẽ nào Diệp Phong còn dám tung hoành? Dù gỏ không sợ mất mạng nhưng còn phải cân nhắc, khiến Liệt Hỏa tông nổi giận sẽ liên lụy đến Mộ Dung gia chứ nhỉ? u Dương Vô Quốc thoỏng hiện nét âm đợc, thăm mong ngỏg, nếu tiểu tử Diệp Phong mà nhất thời bất phỏn, gây ra hành vi không sáng suốt nào đó...Chỏnh là điều hỏn muốn thấy.

u Dương Vô Quốc tuy dừng chạy nhưng không hề lờ lỏng phòng bị. Giờ hỏn không sợ thủ đợn của Diệp Phong, chỉ cần chống cự đượ một chỏc, có cường giả Liệt Hỏa tông đến, lẽ nào họ lại tự thủ bàng quan”

“u Dương Vô Quốc, chịu chết đi.” Diệp Phong quát như sỏm đợng, thân thể khác nào sao băng vút xuống. Lưỡng vị tôn giả còn chưa tới đã thấy từ chân trời lóe lên quỹ tích vàng tía, tiếp đó chỗ u Dương Vô Quốc đứng rực bạch quang ngút trời.

Nhỏn lúc đặt chân xuống đất thì triển Cự hình Chân không phỏo, thân ảnh Diệp Phong và u Dương Vô Quốc đều bị khỏí đặc và quang hoa lấp lỏn bao phủ, hoàn toàn không thể trông rõ. Xương cốt gỏ kêu lách cách, thần thông thuật quán chú toàn thân, đợng đờng vào khí tức của u Dương Vô Quốc, hai tay xuất ra quyền ảnh ngập trời công tới.

398. Chương 398 : Thiên Tôn

Khí lưu do Chân không phỏo tạo thành chấn rung cả sơn môn Liệt Hỏa tông. Hai tôn giả ra xem xét ngỏn người rồi sắc mặt xanh lét. Dám giao đấu trên địa bàn Liệt Hỏa tông quả thật quá cuồng vọng, có khác gì gây hỏn trực diện.

“Hỏn xược. Kẻ nào đó, dám đến Liệt Hỏa tông nỏo loạn.” Hai võ tôn Liệt Hỏa tông quát vang, tốc độ phi hành tăng vọt, cấp tốc lao tới.

Diệp Phong lúc này không có thời gian để ý đến họ, nhỏn lúc u Dương Vô Quốc bị Chân không phỏo ép đến không ngỏng lên đượ, toàn lực phòng ngự mà vẫn không thể đợng dậy thì công kích như cuồng phong bạo vũ giỏng xuống.

“Bỏp! Bỏp! Bỏp! Bỏp! Bỏp!...”

Một loạt tiếng đợng đờng đục vang lên trong đám khỏí. u Dương Vô Quốc tuy phòng bị nhưng nỏo ngờ Diệp Phong điên cuồng như vậy. Nên biết đây là trọng địa của Liệt Hỏa tông, hai tôn giả cũng sắp đến mà gỏ dám bất chấp tất cả, không buồn chào hỏi đã hạ sát thủ với hỏn, lẽ nào...Gỏ coi thường cả Liệt Hỏa tông?

Đỏng tiếc hỏn không còn thời gian suy nghĩ nhưng vấn đề đó. Nhục thân của Diệp Phong bạo phỏt lực đợo buộc hỏn phải toàn lực kháng cự. Dù hỏn đã liều mạng đợc nguyên lực ra nhưng quyền đầu của đối phương

như thần binh lợi khí không gì chống được, vung lên là dễ dàng xuyên qua hộ giáp của hắn. Chút nguyên lực năng lượng còn lại trong thể nội hắn đang bị Diệp Phong cấp tốc tiêu hao.

Chỉ trong tích tắc, thân thể u Dương Vô Quốc không còn chỗ nào nguyên lành, sưng lên như được bơm khí vào, máu trào ra thê thảm. Cũng may hắn có nguyên lực hộ thể nên chỉ bị thương ngoài da, còn không uy lực quyền đầu của Diệp Phong đã biến hắn thành mớ thịt vụn.

“Chân không...Pháo!” Lòng tay gã ấn vào ngực hắn, khẽ quát.

Hự! u Dương Vô Quốc văng đi thê thảm như cái bao gai rách, vẽ một vòng trên không rồi rớt phịch xuống trước mặt hai võ tôn.

Một võ tôn Liệt Hỏa tông vung tay như điện đón lấy thân thể u Dương Vô Quốc, nhìn Diệp Phong với ánh mắt lạnh băng. Làn khói đặc che kín gã từ từ tan đi, toàn thân gã rục rở tử kim quang hồ.

“Các hạ vì sao lại sát nhân hành hung tại trọng địa tu luyện của bản tông. Lẽ nào định gây hấn Liệt Hỏa tông?” u Dương Vô Quốc được bí thuật bí được kích phát khí hải nguyên lực, thực lực vượt xa họ nhưng trong tích tắc bị Diệp Phong đánh tới tấp. Nhìn u Dương Vô Quốc toàn thân sưng vù đầy máu, đau đớn không nói thành lời, từ đáy lòng hai võ tôn đều giật mình.

Đối phương...Là cường giả cực kỳ hung tàn. Trừ phi Hồng Thiên Tôn ra mặt, bằng vào họ không thể bắt được đối phương tội, nên chỉ dám dùng lời lẽ chất vấn chứ không chủ động động thủ. Bá đạo, cũng phải xem thực lực đã.

“Liệt Hỏa tông, tại hạ không muốn chạm vào nhưng u Dương Vô Quốc...Thì phải chết.” Thân ảnh gã thoát ẩn thoát hiện trong màn khói, hai tay giơ lên như kéo cung, trước mặt gã rục rịch kim mang vàng tía, phát ra năng lượng kinh nhân khiến các tôn giả Liệt Hỏa tông cả kinh thất sắc.

“Dừng...Tay.” Đối phương chưa dứt lời, một mũi chân nguyên kim tiễn xé không khí lao vào u Dương Vô Quốc với uy thế sét đánh không kịp bưng tai.

“Phập!” u Dương Vô Quốc bị mũi tên xuyên qua yết hầu, một cái lỗ lớn bằng quả trứng gà xuất hiện, máu trào như suối.

“Người?” Hai tôn giả Liệt Hỏa tông giật mình, không nói thành lời. Đối phương quả thật không coi họ ra gì. Nếu ban nãy gã trực tiếp giết u Dương Vô Quốc đã đành...Cường giả thật sự thì Liệt Hỏa tông cũng giành cho sự tôn trọng nhất định. u Dương gia tộc trưởng hiển nhiên đào vong đến đây, trong tích tắc bị giết chết thì tôn nghiêm của Liệt Hỏa tông không ảnh hưởng gì.

Nhưng hiện tại u Dương Vô Quốc bị kích sát ngay trước mắt, thậm chí chết trong tay một người. Họ xuất thủ cứu được hắn nhưng lại bị Diệp Phong không hề lưu tình giết đi. Tình huống này không chỉ đơn giản hai chữ mạo phạm là giải thích được, rõ ràng là sỉ nhục trực diện.

Họ là tôn giả Liệt Hỏa tông mà trên địa bàn của mình lại không bảo vệ được tính mạng đầu não một thể lực. Dù gã có bản lĩnh thông thiên, họ cũng không thể cho qua. Bằng không Liệt Hỏa tông còn gì là danh dự? Đường đường lưỡng vị tôn giả biết giấu mặt vào đâu?

Bùng! Hai tôn giả dâng tràn khí thế, thiên địa linh lực sôi trào, khí lưu chung quanh nổ tung, khói đen còn lại quanh mình gã bị thổi tan.

“Thanh niên?” Hai võ tôn Liệt Hỏa tông há hốc mồm, họ vốn cho rằng người có thực lực giết được võ tôn phải là cao thủ tiền bối, ai ngờ lại là một thanh niên mới vừa hai mươi. Sao có thể như thế?

Giết u Dương Vô Quốc xong, gã thu liễm trạng thái Thần thông biến, khôi phục thành tư thái võ giả lục giai võ tông, linh hồn ẩn ký bị đối phương cảm tri rõ rệt: Đích xác là một thanh niên vừa qua hai mươi tuổi. Nam chiêm Bộ châu xuất hiện thiên tài thể này từ lúc nào?

Với tu vi lục giai võ tông giết chết cường giả đã kích phát tiềm lực, sánh ngang cao giai võ tôn. Cách biệt giữa song phương khiến hai tôn giả ngẩn người, khí thế chiến đấu chuẩn bị phát ra cũng thu lại. Dù tiểu tử này thi triển bí pháp cao cấp nhất cũng không thể đạt đến trình độ đó. Ít nhất trong nhận thức của hai người, không có khả năng đó.

“Sao vậy, kẻ nào dám sát nhân tại Liệt Hỏa tông.” Tiếng gầm giận dữ của Hồng Thiên Tôn cuộn cuộn vang tới. Một bóng trắng toát cùng uy lực ngút ngàn xuất hiện trên đầu hai võ tôn trong tích tắc.

“Thiên tôn!” Hai võ tôn chấp tay thi lễ. Họ hơi bực mình, tuy hanh vi của gã mạo phạm tôn nghiêm của Liệt Hỏa tông nhưng không đáng cho Hồng Thiên Tôn thất thái như vậy? Việc này vốn chỉ có bốn người biết, hồng Thiên Tôn gầm lên thì cả tông môn đều biết.

Bất quá với thân phận của họ, tất nhiên không dám nghi ngờ hành động của thiên tôn.

Võ tôn tuy chia thành thất giai nhưng ở giữa thất giai và vô hoàng có một cấp cực kỳ đặc thù. Võ tôn muốn tấn cấp vô hoàng cần lượng nguyên lực năng lượng kinh nhân, nên có một số tôn cấp diên phong cường giả tu vi tinh thâm, ý cảnh cao siêu, chỉ cần khí hải đạt đến hoàng cấp là chạm ngưỡng vô hoàng, cường giả như vậy là thiên tôn.

Thiên tôn là tuyệt thế cường giả sẽ thành vô hoàng, chỉ thiếu thời gian và năng lượng tích lũy. Tứ tượng đại trận thật sự vốn do người có thực lực thiên tôn thì triển mới phát huy được uy lực của lĩnh vực...Họ đã tham ngộ được phần nào thiên địa chi thế, chỉ vì chưa hình thành khí trường nên không thể thi triển lĩnh vực riêng mà thôi.

Bất quá tuy nói vậy nhưng thực lực của thiên tôn không hơn diên phong võ tôn bao nhiêu, chỉ là nắm được một số thủ đoạn hoàng cấp mà thôi. Địa vị của họ cao vì tương lai đều có tiềm lực tấn nhập hoàng cấp.

OOo

Nhìn u Dương Vô Quốc mắt mờ dần, hồng Thiên Tôn như nhỏ máu. Chỉ lão mới biết để bồi dưỡng thực lực cho u Dương gia, lão che giấu tông môn bỏ ra cái giá thể nào mới khiến u Dương gia có được sức mạnh diệt trừ Mộ Dung gia. u Dương Vô Quốc chết, mọi nỗ lực trước đây thành công cốc, mọi mưu đồ đều hóa thành bong bóng. Dù lão có thân phận thiên tôn cũng không dễ dàng bồi dưỡng một u Dương gia nữa, nên lão phần nộ đến mất lý trí, phát tiết hết bực dọc ra.

Thế là thế nào! u Dương Vô Quốc đã là trung giai võ tôn, hơn nữa còn phục dụng Phần nguyên đơn, sao lại bị giết trong tích tắc? Đồ ngu xuẩn này chạm vào địch nhân cỡ nào mà bị bức phải chạy đến đây tránh nạn.

Hồng Thiên Tôn cực kỳ hối hận là ban nãy không tự hiện thân cứu đối phương. Cũng không ngờ u Dương Vô Quốc bị truy sát đến đây, hơn nữa đối phương dám trực tiếp động thủ ở Liệt Hỏa tông và dễ dàng thành công...Đó là cao thủ sánh ngang với cao giai võ tôn kia.

Ánh mắt lão lạnh lùng, từ từ nhìn Diệp Phong.

“Chính là tiểu tử này, khi bọn thuộc hạ ra tay ngăn cản mà vẫn giết chết Dương tộc trưởng. Xin thiên tôn xuất thủ bắt chúng, giao cho tông môn trị tội bất kính.” Hai võ tôn rít lên thỉnh cầu.

“Tiểu tử, ngươi bó tay chịu trói hay là để bản tôn tự thân động thủ?” Hồng Thiên Tôn ngẫm nhúu mày, ban nãy lão cảm nhận được khí tức đáng sợ nhưng không liên can gì đến tiểu tử này, nếu không có hai võ tôn chứng thực đồng thời nơi này cũng không còn ai có thể giết chết u Dương Vô Quốc thì lão đã cho rằng Diệp Phong vô tình đi qua.

“Động thủ...Coi là vậy.” Diệp Phong không biết lão là hậu đãi của u Dương gia, nên sau khi giết u Dương Vô Quốc khiến hấn vĩnh viễn không thể mở miệng thì cho rằng đã đạt được mục đích. Liệt Hỏa tông tạm thời không thể chạm đến. Dương nhiên, gã không sợ đối phương.

“Muốn mổ bó tay chịu trói cũng được, bất quá tôn giá xem vật này trước đã.” Thực lực của Hồng Thiên Tôn hoàn toàn vượt trội u Dương Vô Quốc đã dùng bí được, hà huống lão còn nắm được ý cảnh không thấp mà một vài thủ đoạn hoàng cấp. Giao đấu thật sự, nhị trọng Thần thông biến của gã vị tất thắng được, nên gã không có ý động thủ.

399. Chương 399 : Nguy Cơ Ẩn Hiện

Hồng Thiên Tôn không biết Diệp Phong định làm gì, nhưng tu vi gã để lộ không đáng gì. Sắc mặt lão sầm xuống: “Người định giở trò gì trước mặt bản tôn?”

Gã cười nhạt, lòng tay có thêm một tấm lệnh bài xám nhạt, bề mặt có một chữ Thương rực rỡ hào quang, năng lượng khí tức nhàn nhạt toát ra, trông cực kỳ bắt mắt.

“Tôn giá, nhận ra vật này chẳng?”

“Thương gia cực phẩm Tộc sĩ lệnh?” Con người Hồng Thiên Tôn co rút lại, kêu lên kinh ngạc.

Tộc sĩ lệnh chỉ có nhân vật thật sự quan trọng trong Thương gia mới có, cực phẩm Tộc sĩ lệnh hàm ý người cầm có địa vị cực cao, cơ hồ ngang với tộc trưởng. Dù Tộc sĩ lệnh đơn giản nhất cũng có ý nghĩa vượt xa thất sắc tử kim tạp của gã.

Đối tượng nhận quý tân tạp là người ngoại tộc, mục đích chỉ để lôi kéo đối phương. Còn người cầm Tộc sĩ lệnh là nhân vật có cống hiến cực lớn hoặc được Thương gia vô cùng coi trọng. Thông thường chỉ có người trong tộc mới được hưởng vinh dự này.

“Người là người Thương gia?” Khí thế của Hồng Thiên Tôn hơi ngừng lại, nheo mắt hỏi.

“Việc này không hề quan trọng.” Diệp Phong không muốn để lộ quan hệ giữa mình và Thương gia nên lãng sang việc khác: “Mô chỉ muốn chứng minh mình không có chỗ nào bất kính với Liệt Hỏa tông. Chỉ là lão thất phu này, mổ không giết không được, nên mới mạo phạm, xin quý tông hiểu cho.”

Giết người trên địa bàn Liệt Hỏa tông nhưng người bị giết không liên can gì đến họ, việc này có thể lớn hoặc nhỏ. Đó là một kiểu chán nhiep của Liệt Hỏa tông đối với các phương thế lực. Nếu Diệp Phong thuộc một thế lực ở Nam chiêm Bộ châu, dù là nhất phương bá chủ thì trước mặt Liệt Hỏa tông cũng chỉ còn nước ngoan ngoãn nhận tội, còn xử trí thế nào là do tâm trạng của các đại lão trong tông môn.

Nhưng giờ gã lấy ra Thương gia cực phẩm Tộc sĩ lệnh. Thương gia là thế lực đỉnh nhọn ngang với Liệt Hỏa tông, có thể thực lực không bằng nhưng không kém nhiều. Hơn nữa Thương gia đóng vai trò quan trọng khó tưởng tượng với kinh tế Vô Nguyên đại lục, người nắm quyền Liệt Hỏa tông tuyệt đối không vì chút danh dự cỏn con mà bắt lỗi người cực có địa vị tại Thương gia.

Hồng Thiên Tôn hiển nhiên hiểu rõ, hà huống hiện giờ gã đã xuống nước, nếu lão còn bức ép thì khác nào gây hấn Thương gia. Địa vị của lão trong tông tuy không thấp nhưng không gánh được tội gây ra xung đột giữa tông môn và Thương gia.

“u Dương tộc trưởng dù sao cũng là thế lực trong địa hạt của Liệt Hỏa tông. Thương gia...Từ khi nào đã nhúng tay vào việc của Bộ châu nhỉ?” Hồng Thiên Tôn không cam lòng, cứ chụp cho đối phương cái mũ “thế lực vượt phạm vi” đã. Bất quá hiện giờ đông người, động vào gã là không thể, việc này kinh động đến tổng bộ tông môn thì kết quả không dễ cho qua.

Diệp Phong tuy thấy Hồng Thiên Tôn này khó chơi nhưng không quá để ý mà nhún vai cười: “Trước hết, tại hạ đến đây không thay mặt cho Thương gia, thứ nữa là có tư oán với u Dương tộc trưởng này, sao tính được là nhúng tay vào việc riêng của Bộ châu?”

“u Dương tộc trưởng có cừu oán gì với người?” Đáy lòng Hồng Thiên Tôn dấy lên cảm giác không lành.

“Mỗ là nữ tể của Mộ Dung gia. u Dương gia câu kết với hai võ tôn, định đối phó nhạc phụ của mỗ và gia tộc...Tôn giá cho rằng, lý do đó không đủ sao?”

“Còn...Còn hai võ tôn nữa?” Hồng Thiên Tôn gian nan nuốt nước bọt, cố nghĩ đến chiều hướng tốt, giọng khàn đi hỏi: “Họ hiện giờ ở đâu? Lão phu có thể thay mặt tông môn cảnh cáo họ không được đối đầu với các hạ.”

“Bất tất. Uy hiếp đến Mộ Dung gia cơ bản bị diệt trừ, không phiền tôn giá lao tâm.” Lòng gã lấy làm lạ, nói đầy lễ mạo: “Nếu tôn giá không còn việc gì, tại hạ xin cáo lui...”

Hồng Thiên Tôn rùng mình, mắt như tối đi, suýt nữa ngã xỉu. Ý Diệp Phong đã quá rõ, hai võ tôn cường giả Cự Ngạc, hổ Sa bang e khó giữ được tính mạng. Đó đều là lực lượng thuộc quyền lão, bị gã diệt gọn một hơi nên lòng lão dâng tràn hận ý. Ánh mắt nhìn gã cũng đanh lại.

Nhưng lão không thể khinh cử vọng động. Nếu lão tỏ ra quan tâm quá mức tới cái chết của những võ tôn đó thì sẽ khiến người khác hoài nghi. Nơi này tuy thuộc phạm vi quản hạt của lão nhưng không có nghĩa là lão một tay che trời. Đáng ngại nhất là thân phận của gã, có Thương gia làm hậu đài, lão sao có thể nói với tông môn rằng đó là chuyện nhỏ rồi xuất thủ với gã?

Bao nhiêu phần hận và cừu oán, lão đành vùi sâu xuống đáy lòng, không dám để lộ. Đáng về lão trở nên thấp phần quý dĩ.

“Nếu Liệt Hỏa tông bắt mất việc tại hạ xông vào sơn môn, tru sát u Dương Vô Quốc thì cứ phái người đến Thương gia, tin rằng Thương gia nhất định sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho quý tông.” Diệp Phong lúc này cũng mù mờ, nhưng cho rằng Hồng Thiên Tôn đang giận, gã đành lời Thương gia ra, tin rằng với tài lực của họ, dẹp yên việc này dễ như trở bàn tay.

Gã ung dung quay về, không ai trong Liệt Hỏa tông ngăn cản. Trừ Hồng Thiên Tôn, tất cả đều không chú ý đến việc đó.

OOo

Mất võ tôn cường giả, tổng bộ u Dương gia hoàn toàn không còn uy hiếp được Mộ Dung gia. Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão nghỉ mấy ngày, khôi phục được quá nửa nguyên khí là dẫn lực lượng chủ yếu trong tộc phát động tông công kích.

Trong một hơi diệt gọn u Dương gia!

Lần này cả Diệp Phong và Hỏa lân thú đều không cần xuất thủ. Cả hai về vạn niên linh trì, tiếp tục tĩnh tu đề thăng thực lực.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, ấu Dương thế gia từng oai phong lừng lẫy, truyền thừa hơn ngàn năm đã tan rã. Những việc còn lại là thu thập tàn cục, tiêu diệt dư孽, tiếp đó Vô Song môn thuận lợi tiếp nhận u Dương gia, ngay cả bảo bối và tài phú tích lũy cũng thành đồ trong túi của Vô Song môn.

Đương nhiên lợi ích của Mộ Dung gia không nhỏ. Không chỉ thu lại được địa bàn đã mất mà có vô số thế lực cỡ nhỏ và trung bình đổ về theo. Thế lực Mộ Dung gia cấp tốc bành trướng, có dấu hiệu quay lại thời toàn thịnh khi Mộ Dung vô hoàng còn tại thế. Tuy còn thiếu một võ hoàng áp trận nhưng cũng không quan trọng, tại Bộ châu không còn thế lực nào uy hiếp được Mộ Dung gia nữa.

Ngay cả tam tộc thế gia liên minh không hề xuất lực, vì kết minh với Mộ Dung gia nên được chia lợi ích rất hậu. Họ có thêm một địa bàn ngoài phạm vi của mình để có thể phát triển thêm.

OOo

Trên con đường nhỏ vắng vẻ, ba võ tông u Dương gia kinh hoảng lao đi. Tuy sau lưng không có truy binh nhưng vì hoảng sợ trong lòng nên họ không dám lơ đãng. Với thực lực của họ, chỉ cần rời khỏi Bộ châu là có đất phát triển. u Dương gia, coi như xong rồi.

Đồng thời cả ba lấy làm may mắn, nếu hôm đó không nhanh chóng nhân lúc Mộ Dung gia chưa đánh tới mà chạy đi thì đâu có dễ dàng thoát được. Hiện tại Mộ Dung gia đang bận chinh đồn địa bàn, không còn dư lực truy sát võ tông dư孽 của u Dương gia, bằng nào họ cũng gây ra được uy hiếp quá lớn.

“Vù.” Một bóng người chặn trước mặt cả ba, khe phất tay tạo thành vô hình khí tường ngưng kết lại, chắn ba võ tông cao thủ bất lui.

Người ăn vận bình thường, cũng không có khí tức đặc biệt, mặt che kín sau một lớp hỏa diễm khiến người ta không nhìn rõ diện mạo. Người này khe liếc nhìn, tâm tạng cả ba như bị rấn chấn, rùng mình ớn lạnh.

“Các ngươi là...Tộc nhân u Dương gia chạy trốn?”

“Không...Không phải. Bọn tại hạ không phải người u Dương gia.” Ở bộ câu có không ít thế lực muốn lấy lòng Mộ Dung gia, nếu họ để lộ thân phận thì khó lòng ra khỏi Bộ châu, nên không đời nào chịu thừa nhận.

Ầm! Lòng ngực cả ba rung lên, thổ máu như bị sét đánh.

“Bản tôn không thích người nói dối.” Kẻ đó hừ lên giận dữ: “Muốn giết các người, bản tôn hà tất phí lời hỏi han?”

Một võ tông chật vật bò dậy, hỏi với vẻ hy vọng: “Lẽ nào bọn tại hạ trả lời câu hỏi của tôn giá thì sẽ được an toàn rồi đi?”

“Vậy phải xem câu trả lời của các người có khiến ta vừa ý không đã.”

“Xin tôn giá hỏi, chỉ cần bọn tôi biết sẽ trả lời hết.” Hóa ra đối phương không chặn đường, cả ba thở phào, chỉ cần giữ được mạng thì có bí mật gì không thể nói ra?

“u Dương gia biết gì về việc Mộ Dung gia đột nhiên quật khởi?...” Người này bắt đầu hỏi kỹ, tập trung vào việc Mộ Dung gia đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả, và đôi chút tin tức liên quan đến Diệp Phong.

Hơn một canh giờ sau, kẻ đó mời dừng hỏi, đứng im không hiểu nghĩ ngợi gì.

Ba võ tông nhìn nhau, đợi hồi lâu mới thận trọng hỏi: “Tôn giá, hiện tại đi được chưa?”

“Bộp! Bộp! Bộp!” Đầu cả ba cùng võ vụn.

Kẻ đó lạnh nhạt nhìn mấy thi thể dưới đất, cười lạnh: “Tiếc là câu trả lời của các người không khiến ta vừa ý...”

400. Chương 400 : Vạn Niên Linh Trì , Bại Lộ!

Lớp lửa trên mặt thần bí nhân tan dần, lộ ra gương mặt Hồng Thiên Tôn râu tóc đỏ rực.

“Mộ Dung gia từ khi tiểu tử kia đến, thực lực thay đổi chóng mặt, hai năm nay bồi dưỡng được mười mấy võ tông, trong đó không ít đạt đến trung giai và cao giai, một phần tộc nhân tư chất thấp kém cũng tấn nhập võ sư...” Hồng Thiên Tôn tỏ vẻ ngưng trọng, mắt hiện rõ nét hồ nghi.

“Hiệu quả thực lực tăng nhanh cơ hồ với toàn tộc Mộ Dung, hơn nữa tinh anh càng tăng tiến rõ rệt. Công hiệu của linh dược không thể đạt mức như thế.” Linh dược, đặc biệt là loại trân quý có hiệu quả rõ rệt thì rất khó kiếm. Đừng nói là Mộ Dung gia nhỏ nhoi, dù Thương gia tài phú thông thiên cũng không thể cho tộc nhân dùng linh dược theo kiểu vô hạn chế.

Nếu chỉ xuất hiện một ít người thực lực tăng cao thì lão đã hoài nghi do linh dược của Diệp Phong được Thương gia tặng để thăng thực lực cho Mộ Dung gia. Nhưng hiện tại nhận được lợi ích cơ hội là mọi tộc nhân Mộ Dung gia thì buộc lão phải nghi ngờ.

Thực lực của nhiều người tăng lên như thế, chỉ có một nguyên nhân. Là Mộ Dung gia có nơi tu luyện sánh với cực phẩm linh mạch, thành ra toàn bộ tộc nhân đều được hưởng lợi.

Bất quá...Linh mạch hiệu quả như thế tại Nam chiêm Bộ châu cơ hồ đều nằm trong tay Liệt Hỏa tông. Hà huống tốc độ tăng trưởng thực lực của Mộ Dung gia quá đáng sợ. Chỉ hai năm ngắn ngủi mà quy mô gần sánh được với Liệt Hỏa tông. Hồng Thiên Tôn thầm đánh giá, nơi tu luyện thế này chỉ có cao hơn linh mạch bản tông trở lên.

“Mộ Dung gia...Thật ra có bảo bối gì? Còn có phát hiện kinh nhân gì khác không?” Lòng lão chợt dấy lên ý hưng phấn. Lão đang rầu rượi vì không có cơ đối phó Mộ Dung gia, nếu chứng thực được suy đoán thì Mộ Dung gia là thế lực trong địa hạt mà có nơi tu luyện thần bí khiến cả Liệt Hỏa tông thêm muốn, lão chỉ cần lấy lý do lợi ích tông môn mà có thể xuất thủ.

Chỉ cần đủ lợi ích, tin rằng mấy đại lão trong tông môn sẽ không vì một mối uy hiếp hư vô phiêu diêu mà cản trở lão.

“Tra rõ nguyên nhân thực lực Mộ Dung gia tăng vọt, bản tôn coi như thành công...Ha ha ha!” Hồng Thiên Tôn cười vang lao lên không, thân hình biến mất ở cuối chân trời.

OOo

“Thiên tôn, đây là tin tức đệ tử thu thập được mấy ngày nay tại Mộ Dung thành. Mời thiên tôn xem qua.” Một võ tôn cầm một tập tin tức, cung kính đưa cho Hồng Thiên Tôn.

Sắc mặt Hồng Thiên Tôn thoáng lạnh, đón lấy tin tức đọc kỹ.

“À, hai năm trước, mộ Dung gia từng cải tạo thiên niên linh trì, được tiểu tử có quan hệ với Thương gia trợ giúp linh thạch nên bố trí tối đỉnh cấp tụ linh đại trận...”

“Linh trì sau khi cải tạo thì phạm vi tăng mấy chục lần, linh khí dư thừa.” Hồng Thiên Tôn hơi nhướng mày, giọng hơi lạ: “Mộ Dung gia chia linh trì làm ba lớp, nơi tu luyện ở lớp ngoài cũng có hiệu quả ngang với thiên niên linh trì trước đó.”

“Không thể nào.” Người thường có lẽ không hiểu về đỉnh cấp tụ linh đại trận, hồng Thiên Tôn hiểu rõ như lòng tay.

Được gọi là đỉnh cấp vì hiệu quả tụ tập linh khí vượt xa trận pháp khác. Hiệu quả tụ linh ở giữa trận kiểu này thập phần bá đạo, cơ hồ một nửa linh khí được tụ lại trong phạm vi không đầy một phần mười cả trận thế, nồng độ đó xứng danh nghịch thiên.

Những tụ linh trận pháp khác tuy vòng ngoài và ở giữa có khác về nồng độ linh khí nhưng không rõ ràng như với đỉnh cấp tụ linh đại trận. Nói trắng ra, tinh hoa lớn nhất của trận pháp này là ở trung tâm.

Nồng độ linh khí vòng ngoài cùng thiên niên linh trì của Mộ Dung gia cũng đạt mức này thì ở khu vực trung tâm nhất, nồng độ còn tới mức nào. Hà huống phạm vi linh trì rộng như vậy. Chỉ có một giải thích là tổng lượng linh khí vượt xa Hồng Thiên Tôn tưởng tượng!

“Trong tụ linh đại trận này không chỉ có thiên niên linh ngọc tinh hoa!” Hồng Thiên Tôn quả quyết.

“Tựa hồ Mộ Dung gia bảo vệ bí mật về thiên niên linh trì mới rất chặt chẽ. Ngay cả phần lớn thành viên trong tộc cũng không biết hiệu quả tu luyện của vòng giữa và trong cùng. Những kẻ được vào đó tu luyện đều bưng kín miệng bình, không tiết lộ nửa câu.”

“Trông coi chặt chẽ thế này càng chứng tỏ linh trì mới lập có vấn đề.” Hồng Thiên Tôn cười âm lạnh: “Thiên niên linh ngọc tinh hoa, tông môn có lẽ không hứng thú...Bất quá nơi tu luyện thế này, trừ bản môn cấm địa - Hỏa viêm động thì không đâu so được. Tin rằng chỉ cần mở được bí mật này, mọi thứ đều như ta mong muốn...Mộ Dung gia, các ngươi không còn ung dung bao lâu nữa.”

Tin tức còn bao quát cả thông tin về Diệp Phong. Hồng Thiên Tôn liếc qua, không chú ý lắm.

Có thể thực lực của gã đầu được với võ tôn. Nhưng lão là chuẩn võ hoàng - thiên tôn, có gì phải sợ một tiểu tử chưa ráo máu đầu? Dù gã là thiên tài tu luyện thì ít nhất hiện giờ vẫn chưa uy hiếp được đến lão.

Thân phận gã cũng đáng chú ý. Lão chỉ đối phó Mộ Dung gia chứ không phải gã, nếu gã cố ý đứng về phía đối phương thì gã có thể lùi thêm một bước, để nữ nhân của gã, tôn nữ của Mộ Dung Yên giữ được tính mạng. Mọi thành viên đích hệ khác của Mộ Dung thị...Đều phải mất mạng vì những gì Mộ Dung Yên từng làm.

“Ý thiên tôn là Mộ Dung gia có trong tay tu luyện thánh địa?” Một võ tôn thủ hạ nghi hoặc.

“Chính thế, bằng không lấy gì giải thích cho việc Mộ Dung gia đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả võ sư, võ tông như thế?” Hồng Thiên Tôn khẽ hừ lạnh: “Bản tôn gần như xác định chỗ này từng là thiên niên linh trì của Mộ Dung gia. Nhưng nguyên nhân linh trì thay đổi thì cần điều tra thêm.”

“Thuộc hạ nguyện ý tự đến điều tra.” Một võ tôn khác xin đi.

Hồng Thiên Tôn vỗ bàn đứng phắt dậy: “Bất tất. Mộ Dung gia hiện giờ thực lực không tệ, còn cả tiểu tử phiên hà có quan hệ với Thương gia nữa. Nếu các ngươi đi, bị ngăn cản đã đành, còn dẫm vào kinh xà. Bản tôn sẽ tự đi chuyển này.”

OOo

Phía bắc Mộ Dung thành, trong sơn cốc do núi đá nứt tạo thành, cách ngôi thành không đầy năm dặm.

Diện tích sơn cốc không lớn, nhưng khá sâu, nơi chính giữa cách mặt đất hơn năm mươi trượng. Sơn cốc chỉ có một lối vào khá dễ dàng, do Mộ Dung gia phái trọng binh trông coi. Rìa sơn cốc cũng có không ít tháp canh giám thị nhất cử nhất động ở bình nguyên gần đó.

Nơi đây là căn cơ của Vô Song môn và Mộ Dung gia - vạn niên linh trì.

Trung tâm tụ linh đại trận thiết lập ở chỗ sâu nhất trong sơn cốc. Trận pháp vận hành áp chế linh khí vạn niên linh ngọc tinh hoa hút được ở độ cao hai mươi thước. Đá ở đáy cốc bị tạc thành những đường đan nhau chằng chịt, hình thành một thế giới rộng lớn dưới đó, mỗi thông đạo và động huyệt đều dày đặc thiên địa linh khí, thập phần thích hợp tu luyện.

Trên tầng không sơn cốc, cách chừng hơn trăm thước quanh năm có hơi sương xám xịt bao phủ. Nếu cường giả tôn cấp trở lên bay qua mà không quan sát kỹ cũng khó lòng biết trong sơn cốc phía dưới là bảo địa dư thừa linh khí.

Nhưng hôm nay có một bóng đen từ từ bay đến phía trên sơn cốc. Là Hồng Thiên Tôn.

Hồng Thiên Tôn chuẩn bị kỹ càng nên không phát ra khí thể thiên tôn, còn hiệu quả của tụ linh đại trận khiến bọn Diệp Phong ở trung tâm linh trì không hề phát giác đối phương tới. Nơi này vốn là chỗ Mộ Dung gia bố trí thiên niên linh trì cũ nên lão rất dễ dàng tìm tới.

“Ồ...Quả nhiên hơi cổ quái. Với khả năng tỏa linh của cực phẩm tụ linh trận mà không che giấu được hết năng lượng. Xem ra trong sơn cốc này còn có kỳ bảo tụ linh nào đó.” Hồng Thiên Tôn nheo mắt trầm tư.

“Nếu bản tôn xông xuống tất bị tôn giả trong trận phát giác khí tức. Tuy Mộ Dung gia không ai là đối thủ của bản tôn nhưng trước khi có chứng cứ thì không nên khinh cử vọng động. Phải thu hút chú ý của người trong trận, để bản tôn xác định một phen xem sao.” Lão xác định chủ ý, tay phải ngưng tụ một cây hỏa diễm đao cực lớn.

Đó bản lĩnh đặc hữu của thiên tôn. Tuy họ không có khí trường ngưng tụ linh vực, nhưng có thể bằng bào nguyên lực tự thân thi triển thủ đoạn thuộc linh vực. Phổ thông tôn giả phát ra nguyên lực năng lượng nhưng không thể hoàn toàn khống chế, chỉ dùng để phát ra công kích hủy diệt trong một lần. Nhưng thiên tôn có thể khống chế nguyên lực ngoài thân thể, như khống chế linh vực cực nhỏ, ảo hóa vô vàn, ngưng kết mà không tan.

“Đi.” Hồng Thiên Tôn khẽ quát, hỏa diễm đao bay vút ra, vẽ một đường vòng cung trên không rồi chém gục toàn bộ tháp canh, tiếp đó chém vào vách đá ở lối vào sơn cốc khiến cả sơn cốc rung lên.

Không gian quanh Hồng Thiên Tôn dao động quỷ dị, che kín thân ảnh. Nếu không nhìn kỹ, khó lòng phát hiện được lão.

Tiếng nổ ở cốc khẩu khiến hộ vệ Mộ Dung gia cảnh giác. Chúng nhân náo loạn một lúc rồi trở lại trật tự, bắt đầu tìm kiếm tứ phía. Đó là gây hấn quá rõ với Mộ Dung gia. Hà hướng chỗ này là sợi dây mẫn cảm nhất nối liền Vô Song môn và Mộ Dung gia. Một toán cường giả tỏa đi, nhưng họ sao phát hiện được một thiên tôn trên không?

401. Chương 401 : Va Chạm

“Xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão nhanh chóng từ linh trì vút ra. Động tĩnh như vậy, họ không để ý không được.

“Tộc trưởng đại nhân, linh trì vừa bị công kích.” Mộ Dung Càn nghe hộ vệ báo cáo, bất giác nhíu chặt chân mày.

Ông ta và thái thượng trưởng lão trải thần niệm ra tìm kiếm. Có thể công kích mà không khiến ngàn ấy hộ vệ gồm cả cao giai võ tông phát hiện thì đối phương chắc là võ tôn cường giả. Hà hướng, công kích từ trên trời giáng xuống.

Mục đích của đối phương là gì? Thăm dò hay là phát hiện bí mật trong cốc? Mộ Dung Càn bất giác lo lắng.

Chùng lúc, một thân ảnh mang theo hỏa diễm trắng xóa lao bổ xuống trung tâm đại trận, cũng là chỗ đặt vụn niên linh ngọc tinh hoa.

“Không ổn.” Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão đồng thời kinh hô. Họ hiểu mình trúng kế diệu hổ ly sơn, mục đích của đối phương là vụn niên linh ngọc tinh hoa. Nhưng, bí mật bại lộ bằng cách nào?

Hồng Thiên Tôn không biết ở trận nhãn tụ linh đại trận có một nhất khối vụn niên linh ngọc tinh hoa. Bất quá linh khí ủa tới ngày một dày khiến lão cũng kinh hãi. Thật ra là bảo bối gì mà phát ra được linh lực khí tức thế này? Nếu báo cho tông môn thì các đại lão sẽ rất hứng thú.

Nghĩ vậy, lão càng kiên định tâm tư giải được câu đố về linh trì. Hỏa diễm quanh mình nổ vang, khiến tốc độ lão xuống tăng thêm mấy phần.

“Mẹ nó chứ, tiểu tử mù mắt nào dám quấy nhiễu Hỏa lân đại gia thanh tu!” Một hỏa ảnh gần như biến thành màu lam từ trung tâm linh trì lao ra, va vào Hồng Thiên Tôn.

Ầm! Hỏa quang xung thiên, dòng khí cuồng bạo từ điểm va chạm khuếch tán tứ phía khiến vách đá hai bên rung rinh. Vỗ số đá vụn rơi xuống đáy cốc, thanh thế như núi đổ.

Thân ảnh Hồng Thiên Tôn bị lực xung kích hất văng, hỏa diễm hộ giáp nhạt đi trông thấy. Râu tóc đỏ rực rối bù, thần thái hết sức nhếch nhác.

Lão thấy hai võ tôn của Mộ Dung gia bị lôi kéo đi thì cho rằng trung tâm linh trì không còn phiền hà nữa, dù có một hai võ tôn thì với tu vi của lão không cần phải e dè. Nên lão không cảnh giác gì lắm.

Hỏa lân thú lại sẵn sàng, thậm chí có ý đánh lén, nhân lúc Hồng Thiên Tôn hoàn toàn bất ngờ mà giáng cho đối phương một đòn đích đáng. Tiếp xúc với Diệp Phong lâu, hỏa lân thú cũng học được chút ranh mãnh.

Năng lượng của thiên tôn tuy giấu được võ tôn tầm thường nhưng không giấu được Hỏa lân thú đã đạt tới đỉnh ngũ giai. Động tĩnh ngoài cốc vừa vang lên, thần niệm của nó đã nắm bắt được Hồng Thiên Tôn, nên chuẩn bị sẵn sàng đối đối phương hiện thân. Tiếc là kinh nghiệm chiến đấu của lão thập phần phong phú, phản ứng cũng cực nhanh, lập tức thi triển phòng ngự trước đòn lôi đình của nó.

Nên lão tuy nhếch nhác nhưng chưa thụ thương.

“Ngũ giai diên phong yêu thú?” Hồng Thiên Tôn nhìn rõ Hỏa lân thú lập tức trở nên kinh ngạc. Ngay cả những thể lực thiện nghệ thuần dưỡng yêu thú cũng không bồi dưỡng được ngũ giai diên phong yêu thú. Mộ Dung gia có được yêu thú bảo vệ cỡ này sao?

“Là lão hử?” Hỏa lân thú và Hồng Thiên Tôn va nhau, chấn tan làn sương trên tầng không sơn cốc, diệp Phong nhờ thế nhìn rõ diện mục kẻ xâm nhập. Liệt Hỏa tông thiên tôn vì sao lại len lút xuất hiện tại vụn niên linh trì?

“Lần này phiền rồi...” Diệp Phong không cho rằng đối phương xuất hiện với tư thái đó là vì việc của u Dương gia tộc mà tới bái phỏng. E rằng...Nhắm vào vụn niên linh trì. Tuy gã đã liệu trước việc có ngày linh trì bại lộ nhưng không ngờ sớm như vậy. Sớm đến mức gã không kịp trở tay.

Nếu bị thể lực tầm thường phát hiện cũng không sao, với lực lượng Diệp Phong nắm trong tay, diệt thêm một u Dương gia chỉ là việc đơn giản. Nhưng Liệt Hỏa tông thì khó xử. Gã...Còn chưa đủ sức chống lại một trong Ngũ hành tông.

“Tiểu tử! Đồ khốn nhà ngươi ở đâu mà dám xông vào địa bàn của đại gia.” Hỏa lân thú thâm kinh hãi trước thực lực của đối phương nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng. Nó sống lâu, gọi Hồng Thiên Tôn là tiểu tử cũng không có gì quá đáng.

“Nghịch súc ngươi chưa có tư cách chất vấn bản tôn! Hôm nay bản tôn phải xem trong tụ linh đại trận này có bí mật gì.” Bá đạo là một loại tiêu chí của Liệt Hỏa tông, đã trở mặt với Mộ Dung gia thì không đạt mục đích, hồng Thiên Tôn không đời nào ngừng tay.

Ngũ giai diên phong yêu thú, đối với lão chỉ hơi khó chơi chứ không phải mối uy hiếp.

Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão bay tới, kinh nghi bất định nhìn đối phương rồi khách khí hỏi: “Tôn giá là thiên tôn của Liệt Hỏa tông?”

“Không sai! Mộ Dung gia tự dâng vật trong trận lên hay để bản tôn tự thân động thủ?” Hồng Thiên Tôn ngạo nghễ.

Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão nhìn nhau hồi lâu rồi Mộ Dung Càn đáp: “Thiên tôn! Đây là địa bàn của Mộ Dung gia. Quý tông...Không có quyền bức bách mổ giao ra thứ của mình.”

Sắc mặt Hồng Thiên Tôn căng ra, lạnh lùng nói: “Tức là các người không muốn uống rượu mời mà thích rượu phạt?”

“Cứ đánh rầm chó của người đi. Lão tử Hỏa lân đại gia ở đây, người động thủ ta xem nào.” Hỏa lân thú gầm lên.

Ước định giữa nó và Diệp Phong, gã luôn thực hiện, giờ vạn niên linh ngọc tinh hoa bị nhóm ngó, đến lượt chức trách của nó. Đối phương tuy là thiên tôn nhưng thuộc hỏa tu, hỏa lân thú không sợ nhất là lửa, nên nó không hề sợ hãi gì gây hấn.

“Muốn chết.” Hồng Thiên Tôn mục quang lạnh lại, thiên địa chi lực lập tức tụ lại, thỉnh không như bị liệt hỏa đốt tan, mây đỏ lan tràn.

“Hỏa diễm hạng bét.” Hỏa lân thú thò ra một ngụm nước bọt khinh miệt, thân thể to lớn cũng dấy lên lam diễm gần như trong suốt. Truy khí thể của Hồng Thiên Tôn áp đảo nhưng hỏa diễm của lão gặp phải lam diễm của Hỏa lân thú thì lập tức bị nuốt chửng, chuyển thành năng lượng của nó.

“Hỏa hệ bản nguyên thú?” Hồng Thiên Tôn lúc đó mới chú ý, lão là chuyên gia tu hỏa, hiểu rõ khả năng đề kháng của hỏa hệ bản nguyên thú đối với hỏa nguyên năng lượng. Sự tình, khó hơn tưởng tượng nhiều.

Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão tránh xa, họ không hợp dự vào trận chiến kiểu này.

Một người một thú giao đấu kinh tâm động phách ở phía trên tụ linh đại trận.

Ầm! Ầm! Ầm!

Liệt diễm trắng xóa của Hồng Thiên Tôn và thiên phú lam diễm của Hỏa lân thú liên tục va nhau trên không, phát ra tiếng nổ lộng óc, vang vọng trong sơn cốc. Các tộc nhân và môn nhân đang tu luyện trong sơn cốc đều bịt tai mà vẫn không ngăn được chấn động lan vào óc, một số tu vi không cao thì ngất xỉu.

“Thiên tôn rầm chó, chỉ có chút thủ đoạn đó hả?” Hỏa lân thú gào lên huênh hoang, lắc mình rải xuống lam diễm như mưa rào, vây kín Hồng Thiên Tôn.

“Mở ra.” Hồng Thiên Tôn vung hai tay dấy lên một cơn bão lửa, hỏa diễm trắng xóa nhảy nhót trên không, khí thể còn hơn cả lam diễm của Hỏa lân thú.

Tách, tách. Lam diễm không ngừng ép vào giữa cơn bão, đủ thấy thiên phú hỏa diễm của Hỏa lân thú uy lực vô cùng. Mỗi giọt lam diễm chạm vào liệt hỏa của đối phương là nổ thành một không gian lớn cỡ thân người, thoáng sau lại bị ngọn lửa trắng xóa lấp đầy.

Quanh Hồng Thiên Tôn nổ vang như liên châu pháo, cả sơn cốc nồng nặc mùi khí nóng, mùi của lửa. Đợi khi luồng lửa giao phong xong xuôi, màn lửa của lão tuy thủng lỗ chỗ nhưng vô số lam diễm Hỏa lân thú rải xuống cũng tan sạch.

“Ngưng nguyên hỏa diễm đao!” Hồng Thiên Tôn thần thái tự tin, thu mọi hỏa nguyên năng lượng quanh đó lại, một cây đao năng lượng cán dài tỏa quang mang trắng xóa xuất hiện trong tay lão. Thân đao dài chừng ba thước, lưỡi đao phát ra khí tức lạnh mình.

Lão lắc mình biến mất như quỷ mị, xuất hiện sau lưng Hỏa lân thú.

“Nghịch súc chịu chết đi.” Đại đao từ trên trời chém xuống, tựa hồ xé được cả không gian, không khí hai bên lưỡi đao cong đi, phát ra sóng khí bùng rã...

“Bộp!” Hỏa lân thú bị giáng mạnh vào vách đá bên phải, một cái hõm đen xì xuất hiện.

“Đau chết lão tử.” Hỏa lân thú từ trên vách núi lao xuống, mắt bắn hung quang, trên đuôi nó có một vết thương sâu hoắm đang chảy máu, huyết dịch chạm vào lam diễm thì tan thành tro.

Tuy nó có bản lĩnh trời sinh có thể nuốt chửng và chuyển hóa hỏa nguyên nhưng không phải bất kỳ loại hỏa nguyên nào cũng có thể ứng phó dễ dàng. Hỏa diễm đao trong tay Hồng Thiên Tôn, năng lượng cực kỳ ngưng kết, nó không dễ dàng hấp thu, cũng như một người có thể uống hết ngay một chén nước to nhưng không dễ nuốt được khối băng cùng thể tích.

“Tình hình của Hỏa lân yêu tôn không được hay cho lắm...” Diệp Phong hơi nhíu mày.

“Có cần ta xuất thủ, liên thủ với Hỏa lân thú giết kẻ đó không?” Phong loan hỏi ý kiến. Nó cũng có tu vi thiên tôn, nếu Hỏa lân thú ở ngoài cầm chân, công thêm thiên phú tốc độ thì Hồng Thiên Tôn khó thoát.

“Phong lão không tiện lộ diện...Đối phương là Liệt Hỏa tông thiên tôn, nếu chết ở đây thì dẫn tới vô vàn phiền nhiễu. Để mở giúp Hỏa lân yêu tôn một tay...” Diệp Phong lắc đầu thở dài.

402. Chương 402 : Kinh Hãi Rút Lui

Diệp Phong lắc tay, lấy Tru Thần cung ra.

Phong loan lấy làm lạ hỏi: “Cậu xuất thủ giết hắn hoặc ta giết hắn có gì khác nhau?” Người chết không bao giờ bộc lộ bí mật.

“Mở không muốn lấy mạng người này, mà giúp Hỏa lân yêu tôn bức lui hắn. Rồi sẽ tính cách đối phó với Liệt Hỏa tông sau.” Gã không biến thân thì thực lực thật sự chỉ là võ tông lục giai. Tru Thần cung tuy nghịch thiên nhưng tu vi của gã hữu hạn, muốn giết một thiên tôn là không thể nào.

Bất quá, cũng nên mượn sức Hỏa lân thú...

“Phong lão! Truyền âm cho Hỏa lân yêu tôn trá bại chạy xuống một đoạn nữa, mở sẽ có cách.” Kim nguyên lực hùng hồn từ thể nội gã chảy ra, nhanh chóng nhập vào Tru Thần cung. Thân cung cổ kính, từng dải phù văn rực kim mang chói lòa. Gã đã chuẩn bị xong.

Thình không, hỏa lân thú ngẩn ra vì nhận được truyền âm của Phong loan. Nó hơi ngoẹo đầu ngưng tụ một quả hỏa diễm cầu kinh nhân phun vào đối phương. Tiếp đó nó nhấc chân với vẻ hoảng loạn lao xuống sơn cốc.

“Muốn chạy? Muộn rồi.” Hồng Thiên Tôn vung đao chém diễm cầu tan thành hư hỏa, chỉ hơi ngừng lại rồi cười hỏa vân cấp tốc đuổi theo. Bắt được ngũ giai hỏa hệ bản nguyên thú là cống hiến cực lớn với tông môn, hơn nữa nhờ vào đó khiến tông môn trở mặt với Mộ Dung gia, quả thật nhất cử lưỡng tiện.

Có lẽ vì thụ thương nên tốc độ của Hỏa lân thú bị ảnh hưởng. Hồng Thiên Tôn lao xuống như chớp, rút ngắn cự ly cực nhanh, giơ cao hai tay vung hỏa diễm đao chém mạnh vào nửa thân sau của nó.

Vù. Tiếng xé gió khiến người ta rùng mình xẹt tới. Thần kinh có được sau bao năm tháng chiến đấu khiến đầu óc lão vang lên tiếng chuông cảnh báo, theo ý thức vung đao, thân đao cực lớn che trước ngực, bảo vệ kín mít nửa thân trên.

Chát. Một đạo kim quang kích vào hỏa diễm đao, xuyên thủng thân đao do hỏa nguyên ngưng kết thành, chỗ phá tổn thoát khỏi không chế của người thi triển lập tức biến thành cuồng bạo, nổ vang vang.

Thân hình Hồng Thiên Tôn lùi lại liên tục, cơ hồ lướt đi sát bên vụ nổ mới miễn cưỡng thoát khỏi uy lực của hỏa nguyên phản lại.

Không để lão kịp thở, hỏa lân thú đã vòng đến phía trên đầu phụ ra một đạo hỏa diễm rừng rực lam sắc quang mang, khí tức cuồng loạn lan tràn.

Hồng Thiên Tôn nhất thời cuống lên, không kịp dốc toàn lực phòng ngự. Hỏa giáp dày dặn vừa kịp ngưng tụ quanh mình thì lam diễm đã ập tới, phủ kín lão. Hai luồng hỏa diễm khác màu đan nhau, tiếng thiêu cháy vang lên tí tách.

Sau rốt, hồng Thiên Tôn bị giáp công, diễm hứng chịu Tru thần tiễn công kích, năng lượng tổn hao nhiều nên chịu thiệt khi giao phong. Vị trí của lão rực lên hỏa trụ khổng lồ, hất thân thể lão văng đi, đập vào vách đá ở sơn cốc.

Cách, cách, cách. Đá vỡ trên vách lạo xạo, hồng Thiên Tôn mặt mũi méo mó lao ra, vẻ mặt cực kỳ thê thảm. Mớ râu tóc đỏ rực bị thiêu cháy một nửa, nửa đen nửa đỏ cực kỳ khó coi, hỏa hồng trường bào đầy uy vũ cũng biến thành tro, nửa thân trên gần như trần trụi, lộ ra vết cháy xém cùng huyết dịch đen đỏ lẫn nhau.

“Ai đánh lên bản tôn. Ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh.” Hồng Thiên Tôn hung quang rực lên, thần niệm quét ra, nhắm vào vị trí của Diệp Phong.

Bên dưới, phong loan neho mắt, cũng phát ra thần niệm chặn đối phương lại. Không gian như bị vô hình chi lực giáng vào, cong vòng đi rồi trở lại bình thường.

Đầu óc Hồng Thiên Tôn chấn động, thân hình ngừng lại. Hai luồng thần niệm cơ hồ ngang nhau.

“Cái gì, ở trung tâm linh trì còn cường giả không kém gì ta?” Thần niệm mạnh hay yếu nói lên tu vi của cá nhân. Cực hiếm võ giả như Diệp Phong, có thần niệm siêu việt tu vi.

Thần niệm của đối phương mạnh như vậy, lại ở trong linh trì cỡ này, xem ra thực lực không kém gì lão. Nhớ lại mũi tên đáng giết mình ban nãy, hồng Thiên Tôn càng tin vào phán đoán, mũi tên đó là lời cảnh cáo của đối phương...

Xem ra hôm nay lão một mình xông vào thiên niên linh trì của Mộ Dung gia là thất sách. Trong gia tộc này còn nhiều cường giả ẩn tàng...Lẽ nào đó là hộ thân phủ của lão thất phu Mộ Dung Yên để lại cho tôn tử?

Không, không thể nào. Nếu vậy trước đây Mộ Dung gia suýt nữa diệt tộc mà không thấy cường giả ẩn tàng ra mặt giải cứu. Vậy...Chỉ có một khả năng. Tiểu tử liên can đến Thương gia đó dự phần vào việc này. Thật ra gã có địa vị gì ở Thương gia mà nắm trong tay nhiều như thế?

“Tiểu tử khốn kiếp, nếu ngươi muốn làm phiền, hỏa lân đại gia nhất định phụng bồi đến cùng.” Được Diệp Phong đồng ý, hỏa lân thú hung hãn hãn.

Hồng Thiên Tôn mục quang âm lạnh, ngẫm nghĩ một chốc rồi thừa nhận, nếu giao đấu tiếp mình không có lợi gì. Tuy hôm nay lão tra ra linh trì của Mộ Dung gia có bí mật gì, nhưng với nồng độ linh khí ở đây thì đủ cho lão cổ động trường lão trong tôn môn đến Mộ Dung gia một chuyến.

“Việc này chưa xong đâu.” Hồng Thiên Tôn nhảy vọt lên cao, để lại một câu không có sức mạnh nào, lao vút về phía tông môn.

OOo

“Diệp Phong, để ý đi như vậy có gây phiền phức cho gia tộc không?” Thấy chiến đấu kết thúc, mộ Dung Tử Thanh đến bên gã lo lắng hỏi.

“Phiền hà...Khẳng định là có.” Gã mỉm cười nhẹ tênh, khe vuốt tóc trước trán cho cô: “Chỉ cần Liệt Hỏa tông không tìm được manh mối thì chúng tuyệt đối không dám động đến Mộ Dung gia! Hơn nữa nếu chúng dùng vũ lực thì ta cũng có cách ứng phó.”

Mộ Dung Tử Thanh mỉm cười, lời gã nói có ma lực vô hình với cô. Chỉ cần gã nói ra, cô đều tin tưởng vô điều kiện. Gã bảo không sao tức là không sao.

“Diệp Phong, hiện giờ chúng ta nên làm sao?” Mộ Dung Càn cũng đáp xuống hỏi ý kiến gã. Liệt Hỏa tông không phải thế lực tầm thường, nếu chúng nhắm vào vạn niên linh trì, mộ Dung gia không có cửa thắng.

“Tạm thời, mỗi mời lưỡng vị yêu tôn liên thủ phong ấn vạn niên linh ngọc để không bại lộ khí tức linh lực rồi đem giấu vào chỗ nào kín đáo. Liệt Hỏa tông mà tới, chúng ta cứ phủ nhận là xong.” Gã đã có kế hoạch, không tìm thấy linh ngọc, liệt Hỏa tông cũng không có lý do dùng vũ lực.

“Như thế vạn niên linh trì không sử dụng được nữa sao?” Thái thượng trưởng lão hơi do dự, tạm thời giấu linh ngọc không khó nhưng làm cách nào để chính đại quang minh lấy ra mới khó. Liệt Hỏa tông không tìm được bí mật, khẳng định không bỏ qua, lẽ nào Mộ Dung gia giấu linh ngọc cả đời? Như thế thì có khác gì không có vạn niên linh ngọc?

“Việc đó cũng đành chịu...Bất quá miễn chắc chắn tất cả chỉ là tạm thời. Liệt Hỏa tông cũng không phải bất khả chiến thắng như các vị tướng tượng.” Gã cười ung dung.

Liệt Hỏa tông nhắm vào lợi ích mà vạn niên linh trì mang lại, nhưng nếu cái giá phải trả lớn hơn thu được thì đối phương sẽ phải cân nhắc.

Chỉ là tạm thời gã không đủ sức mạnh khiến Liệt Hỏa tông e sợ, cũng không có thực lực buộc chúng trả cái giá lớn hơn lấy được vạn niên linh trì. Nhưn ngày đó sớm muộn gì cũng đến.

OOo

Trong Liệt Hỏa tông.

“Cái gì? Hồng tôn bảo là thiên niên linh trì của Mộ Dung gia có điều cổ quái?” Trong đại điện, một lão giả mặt mũi đầy râu tóc, khí tức hùng hậu ngồi trên cao nhìn Hồng Thiên Tôn với vẻ kinh ngạc.

Hồng Thiên Tôn tuy đối sang trường bào sạch nhưng râu tóc rối bời và dáng vẻ nhếch nhác không thoát được ánh mắt sắc bén của lão giả. Cả Bộ châu chắc không còn ai bức một vị thiên tôn đến mức đó?

“Thưa tông chủ, thuộc hạ đã tra thám ở gần linh trì, nồng độ thiên địa linh khí ở đó không kém gì bất kỳ tu luyện linh địa nào của bản môn.” Hồng Thiên Tôn khẳng định.

“Lão phu biết Hồng tôn từng có tư oán không nhỏ với Mộ Dung Yên, vẫn cứ canh cánh, mấy năm nay đã giấu tông môn làm không ít việc nhắm vào Mộ Dung gia đúng không?” Lão giả thấp phần bất mãn: “Trước đây Hồng tôn không để lộ manh mối, mộ Dung gia cũng không biết có môn nhân bản tông tham dự thì thôi...Nhưng hiện tại, hồng tôn định dùng cái cơ hạng bét này để kéo cả tông môn xuống nước hả? Tuy khả năng Mộ Dung Yên về Vô Nguyên đại lục gần như bằng không, nhưng dù chỉ một chút thì bản tông cũng không đáng mạo hiểm.”

403. Chương 403 : Xin Mời Tự Nhiên!

Trán Hồng Thiên Tôn đầm đìa mồ hôi, xưa nay lão cho rằng mình làm việc rất kín đáo, tông môn dù có đôi chút nghi ngờ nhưng không có chứng cứ. Giờ xem ra tất cả đều không giấu được tai mắt của tông chủ, chắc nhất cử nhất động của lão ở đông bộ sơn môn đều nằm trong vòng không chế...Không thì tông chủ không thể biết lão hành động gì với Mộ Dung gia khi không có chứng cứ thực chất.

“Thưa tông chủ, thuộc hạ tuy có lòng muốn báo thù Mộ Dung Yên, nhưng không dám nói dối việc có liên quan đến lợi ích của tông môn. Trong linh trì của Mộ Dung gia chắc chắn có thiên địa kỳ bảo mà bản tông chưa từng thấy. Thuộc hạ lấy tính mạng ra thề.” Hồng Thiên Tôn biết còn giấu giếm sẽ khiến tông chủ hoài nghi nên quyết định nói hết. Dù gì Mộ Dung gia hiện không sao hết, tông chủ cũng không vì thế mà trách phạt lão.

Năm xưa, mộ Dung Yên không tôn kính gì đối Liệt Hỏa tông và lão tông chủ, nếu ông ta không vào “nơi đó” thì lão tông chủ không e dè đối phương đến thế. E rằng Mộ Dung gia đã tan nát dưới cơn giận của cao tăng Liệt Hỏa tông.

“Thiên niên linh trì thật sự có bí mật?” Lão tông chủ tỏ vẻ nghi ngờ. Hồng Thiên Tôn không phải người không biết cân nhắc, xưa nay chỉ ngậm thao túng u Dương gia đối phó Mộ Dung gia, tuy đi ngược lệnh cấm của tông môn nhưng không dính dáng đến tông môn.

Giờ lão tự đến báo tin về linh trì của Mộ Dung gia linh, độ đáng tin khá cao.

“Nếu Hồng mỗ nói dối nửa câu, nguyện chịu hình phạt nghiêm nhất của tông môn.” Hồng Thiên Tôn không hề do dự phát thệ.

“Được, vậy thì Cổ lão đi cùng Hồng tôn một chuyến. Nếu Mộ Dung gia biết điều, chủ động tiết lộ bí mật về linh trì, dâng lên bảo vật thì đừng làm khó.” Lão tông chủ chưa dứt lời, một bóng người gầy gò đã xuất hiện cạnh Hồng Thiên Tôn.

Khí tức của người này kém hơn tông chủ một chút nhưng năng lượng khí tức thân thể phát ra cũng tạo cho người khác cảm giác thâm bất khả trắc, vượt xa Hồng Thiên Tôn.

Hồng Thiên Tôn không hề kinh ngạc, quay lại cung kính thi lễ: “Cổ trưởng lão!”

“Hong tôn bắt tất khách khí, lão phu quan sát khí hải của Hồng tôn, tin rằng không đầy mười năm nữa sẽ đột phá tấn nhập hoàng cấp. Lúc đó chúng ta ở cùng đẳng cấp, có thể đối xử như cùng lớp.” Cổ lão mỉm cười tươi rói, không lạnh lùng như tông chủ Liệt Hỏa tông.

“Cổ trưởng lão sao lại nói thế, hồng mỗ hiện giờ chưa đạt đến mức đó, dù may mắn đột phá thì trưởng lão vẫn là trưởng bối, tôn kính trưởng bối là việc đương nhiên.”

“Hong tôn là môn nhân tư chất cao nhất bản tông trong năm trăm năm nay. Nếu không vì việc năm xưa...E rằng đã được thánh địa chọn...Thành thánh tiềm giả rồi. Tiếc thật, tiếc thật.” Cổ lão lắc đầu tiếc rẻ.

Hồng Thiên Tôn thoáng qua nét u ám, vẫn tỏ vẻ bình tĩnh: “Chỉ trách Hồng mỗ vô duyên.”

Cổ lão hàn huyên với Hồng Thiên Tôn mấy câu, tu vi của lão tuy trên đối phương nhưng chỉ đến thế. Hồng Thiên Tôn ít hơn hai trăm tuổi, tiềm lực không thể ước lượng, vượt hơn lão chỉ là vấn đề thời gian, hiện giờ kết quan hệ là việc nên làm.

Trước khi đi Cổ lão hỏi tông chủ một câu: “Nếu Mộ Dung gia cứng đầu cứng cổ không chịu giao bí mật về thiên niên linh trì thì lão phu nên xử trí thế nào?”

“Vây...Chấn nhiếp chúng một chút.” Tông chủ không buồn ngẩng mặt lên: “Trừ chi thân sinh của Mộ Dung Yên, còn lại không cần e dè.”

“Tuân mệnh!” Cổ lão nhếch môi mỉm cười. Hồng Thiên Tôn thầm hờn hờ. Quả nhiên, tông chủ cũng vẫn canh cánh việc năm xưa, chỉ cần có cái cớ thích hợp thì không ngại giáo huấn “qua loa” Mộ Dung gia.

Cả hai lướt đi về phía Mộ Dung gia.

“Hong tôn, chuyến này đến Mộ Dung gia, có ý định gì không?” Cổ lão cười hỏi đầy thâm ý.

“Tông chủ đã hạ lệnh, cổ lão hà tất hỏi ý tại hạ...” Hồng Thiên Tôn máy động, bình thản đáp.

“Lão phu xuất mã thì Mộ Dung gia tuyệt đối không có khả năng cự mình, kết quả sau cùng là ngoan ngoan dâng bảo vật lên.” Cổ lão ngạo nghễ: “Nhưng quá trình thì do chúng ta khống chế. Tỷ như Mộ Dung gia còn muốn giấu diếm thì trừng phạt nặng hay nhẹ do lão phu...”

“Cổ lão đồng ý giúp mỗ trút cục tức này?” Hồng Thiên Tôn nghe ra, hờn hờ hỏi.

“Lão phu và Mộ Dung Yên không có ân oán, bắt quá khi xưa hẳn coi thường bản tông, thái độ ngông nghênh, lão phu rất không ưa. Hồng tôn thì khác, là cao thủ số một lớp sau của bản tông, lão phu không giúp Hồng tôn thì giúp Mộ Dung gia sao?”

Cổ lão có hảo ý, hồng Thiên Tôn lẽ nào còn không nghe ra, cung kính cúi người khẩn thiết cảm tạ: “Ôn đức của Cổ lão, hồng mỗ không bao giờ quên. Sau này có gì sai khiến Hồng mỗ, xin cứ dạy dỗ.”

“Ha ha ha! Sai khiến thì nặng lời quá, không lâu nữa, hồng tôn sẽ trở thành đồng bối với lão phu, lúc đó nên qua lại nhiều hơn.” Cổ lão đạt đến mục đích nên cười vang.

“Nhất định! Nhất định!”

Một Mộ Dung gia nhỏ nhoi có gì mà không xử lý được. Tìm cớ mà giáo huấn đâu có gì nguy hiểm mà khiến Hồng tôn tương lai tiềm lực vô hạn nợ nhân tình thì món làm ăn này rất đáng.

Mộ Dung Yên? Lão phu không khiếp đảm như thế, hà tất cẩn thận trước một mối uy hiếp không thể xuất hiện tại Vô Nguyên đại lục.

OOo

“Diệp Phong, vạn niên linh ngọc đã bị phong ấn, do Phong yêu tôn tự thân đưa vào Vụ Ấn sơn mạch, vạn vô nhất thất.” Thái thượng trưởng lão lao vút vào sơn cốc báo cho gã biết.

“Mộ Dung gia đã truyền khẩu lệnh cho mọi tộc nhân, bất kỳ ai cũng không được tiếp lộ về linh trì, một vài thành viên ngoại tộc đáng tin cũng được phái rời khỏi Bộ châu, ít nhất ba tháng nữa mới quay về.” Mộ Dung Cần thông báo.

“Mọi môn nhân Vô Song môn đã được dặn dò, sẽ không để lộ chút nào.” Lý Ngọc tự hào bảo đảm.

“Hiện tại trung tâm linh trì đã trở lại là thiên niên linh ngọc, liệt Hỏa tông chắc khó tìm ra điều gì.”

Diệp Phong hơi gật đầu vừa ý: “Mọi việc đã chuẩn bị thì chúng ta không cần lo quá. Nhân vật quan trọng của Liệt Hỏa tông sẽ đến nhanh thôi. Chúng ta cứ như thường, tiếp tục tu luyện trong linh trì, tuy công hiệu của thiên niên linh ngọc không bằng nhưng dù gì đây cũng nơi tu luyện rất khá.”

Chúng nhân thấy gã tự tin, đều rũ bỏ căng thẳng mỉm cười.

Trong cốc trở lại bình tĩnh, không thấy có gì khác biệt.

“Nếu Liệt Hỏa tông thật sự trọng thị việc này, kẻ đó...Sắp đến rồi.” Diệp Phong đột nhiên mở mắt nhắm mắt.

Quả nhiên, thoáng sau uy áp ngút trời bao trùm cả sơn cốc có linh trì tọa lạc khiến nhiều người có cảm giác ngột thở, thân thể bất động như không thuộc về mình nữa. Dù võ tôn như Mộ Dung Càn và thái thượng trưởng lão cũng bức bối như bị đá tảng đè lên ngực. Không khí...Cũng ngưng lại.

“Cường giả phương nào đến thiên niên linh trì của Mộ Dung gia?” Mộ Dung Càn vận nguyên lực vút lên hỏi. Thái thượng trưởng lão theo sau. Mộ Dung gia và Liệt Hỏa tông chính diện đối thoại không tiện để Diệp Phong ra mặt.

“Liệt Hỏa tông trưởng lão, cổ Phong!” Tiếng quát vang vọng, uy thế của võ hoàng lan khắp toàn trường.

Mộ Dung Càn bình tĩnh lại, ôm quyền với thần sắc thản nhiên nói: “Không hiểu Liệt Hỏa tông đến Mộ Dung gia có việc gì mà kinh động cả hoàng cấp cường giả như cổ trưởng lão? Thật khiến tại hạ lo lắng.”

“Mộ Dung tộc trưởng bắt tất nói những lời khách sáo với lão phu. Chắc các vị đã rõ mục đích lão phu đến đây hôm nay.” Cổ lão lạnh lùng nhìn đối phương, khẩu khí như ra lệnh: “Giao thứ trong linh trì của Mộ Dung gia ra, thiên địa dị bảo như vậy, các ngươi không có tư cách hưởng. Biết điều hợp tác, lão phu sẽ không truy cứu việc Mộ Dung gia đã thương thiên tôn của Liệt Hỏa tông.”

Nói đơn giản, sĩ khả sát bất khả nhục! Cổ lão vừa đến là bức ép, đừng nói Mộ Dung gia dù gì cũng là nhất phương bá chủ tại Nam chiêm Bộ châu, dù chỉ là nhị lưu thế lực cũng khó lòng chấp nhận kiểu hỏi như làm nhục đó. Dù Liệt Hỏa tông hùng mạnh cũng không thể dùng thái độ đó đối đãi với thế lực trong địa hạt.

Mộ Dung Càn hơi nổi giận nhưng vì đại cục nên không phát tác mà lạnh giọng: “Thiên niên linh ngọc là trấn tộc chi bảo do gia phụ lưu lại, sao lại giao cho Liệt Hỏa tông. Quý tông dù gì cũng là danh môn trọng phái, lẽ nào định làm cường đạo?”

Cổ lão sầm mặt, chưa nói gì thì Hồng Thiên Tôn đã không nén được, lạnh giọng: “Mộ Dung tộc trưởng thật biết giả đồ, chắc tộc trưởng đã biết vật bọn ta nói đến không phải thiên niên linh ngọc của Mộ Dung gia.”

“Không phải thiên niên linh ngọc thì xin hỏi hai vị, mộ Dung gia còn vật gì có thể dâng cho quý tông?” Mộ Dung Càn đột nhiên cười nhạt: “Trừ thiên niên linh ngọc, nếu hai vị nhìn trúng vật gì trong linh trì cứ việc lấy đi, mộ Dung gia không có ý kiến.”

404. Chương 404 : Bá Đạo

Mộ Dung Càn hành động gọn ghẽ như vậy, hồng Thiên Tôn và Cổ lão đều hơi ngạc nhiên, lẽ nào Mộ Dung gia có ý khuất phục? Hồng Thiên Tôn lập tức nhận ra mức độ linh lực trong cốc khác xa lần trước, không cần nói cũng biết Mộ Dung gia đã đưa bảo bối đi.

“Mộ Dung tộc trưởng khá lắm, giấu bảo bối nhanh thật.” Hồng Thiên Tôn hừ đầy bất phần. Cả hai không mong Mộ Dung gia chịu hợp tác ngay.

Nếu thật sự như vậy, kế hoạch lão và Cổ lão định đã kích Mộ Dung gia sẽ tan tành.

Ánh mắt Cổ lão mỗi lúc một lạnh, ra vẻ sẵn sàng phát tác bất cứ lúc nào, trầm giọng: “Xem ra Mộ Dung gia không coi Liệt Hỏa tông ra gì, lại dùng thủ đoạn hạng bét này.”

Mộ Dung Càn hừ lạnh: “Cổ trưởng lão đúng là lạ lùng. Lần trước thiên tôn của quý tông công kích bản tộc tại tầng không linh trì, mộ Dung gia vì muốn tự vệ nên mới phản kích. Hiện tại trưởng lão chất vấn, muốn bọn mỡ giao bảo bối không biết ở đâu ra đó, đúng là vô lý.”

“Nếu hai vị tìm được bảo bối trong linh trì, mộ Dung gia nhất định không cần hai vị mang đi. Hoặc Cổ trưởng lão cho biết bảo bối đó có đặc tính gì, may ra tộc nhân trong cốc từng thấy, sẽ phối hợp với quý tông cùng tìm kiếm.” Mộ Dung Càn nhếch môi nửa cười nửa không: “Nhưng hiện tại hai vị không tìm được, lại không biết vật đó thế nào, làm sao Mộ Dung gia phối hợp với quý tông được?”

“Đẻo mỗ.” Hồng Thiên Tôn then quá hóa giận, quát to: “Lúc ta đến, sơn cốc này có linh khí hơn bây giờ mấy lần, tuyệt đối không phải hiệu quả của thiên niên linh ngọc. Giờ linh khí đột nhiên nhạt đi, còn dám nói không phải Mộ Dung gia giấu bảo vật đi?”

“Thiên tôn, cần phải có chứng cứ mới được. Thiên tôn chứng minh bằng cách nào nồng độ linh khí gấp mấy lần bây giờ?” Thái thượng trưởng lão chen lời: “Lão phu cũng có thể nói là có bảo vật như thế thì đã bị thiên tôn lấy đi nên linh khí mới giảm thế này. Tùy tiện nói thì ai chả làm được?”

Mộ Dung Càn khẽ gật đầu: “Mọi tộc nhân Mộ Dung gia tu luyện ở đây đều có thể chứng minh nồng độ linh khí trong thiên niên linh trì chưa từng có biến hóa, hai vị có cần điều tra không?”

Chắc chắn Mộ Dung gia đã chuẩn bị trước việc họ hỏi tộc nhân? Tìm ra chân tướng mới là chuyện lạ.

Hồng Thiên Tôn định bộc phát thì bị Cổ trưởng lão ngăn lại, lão cười ranh mãnh: “Cũng được, bản trưởng lão tùy tiện hỏi vậy, nếu đúng thế thì mọi việc coi như xong.”

“Cổ trưởng lão! Việc này...” Hồng Thiên Tôn cuống lên, bị Cổ trưởng lão trừng mắt lù lại. Lão không hiểu Cổ trưởng lão tính toán thế nào nhưng nhất định ông ta không làm việc gì vô vị.

Mộ Dung Càn tuy nghi ngờ nhưng đã nói ra thì không thể thu hồi, đành chọn mười mấy võ tông và cao giai võ sư cho đối phương tra hỏi. Họ đều trung thành với gia tộc, tâm trí kiên định, tuyệt đối không bao giờ phản bội.

OOo

“Mẹ nó chứ, chúng ta sao phải chịu lép, một võ hoàng thôi mà, cùng lắm thì liều với hắn.” Hỏa lân thú thu liễm tức khí tức, hàm hừ cạnh Diệp Phong.

“Vậy tôn giá không phải đối thủ của võ hoàng đó?” Diệp Phong nháy mắt hỏi.

“Không...” Hỏa lân thú xiu xuống rồi tỏ vẻ bất phục: “Nhưng hắn muốn lấy mạng ta cũng không dễ dàng.”

Diệp Phong mỉm cười: “Yêu tôn có lẽ còn thoát được võ hoàng chi uy nhưng còn cả Mộ Dung gia, cả Vô Song môn? Lẽ nào vì cơn giận nhất thời mà khiến tọ tống táng ở đây?”

“Liệt Hỏa tông bá đạo như vậy vì chúng có võ hoàng. Quyền đầu to hơn là chân lý. Chúng ta hôm nay tạm lui một bước, sau này nếu yêu tôn tấn thăng lục giai, cứ đến Liệt Hỏa tông đòi lại danh dự, hà tất sinh cường để uống mất tính mạng?”

Hỏa lân thú tỏ vẻ tỉnh ngộ, hưng phấn gầm lên: “Không sai! Quả là Tiểu Phong giáo hoạt. Đợi khi lão tử đạt lục giai sẽ đến Liệt Hỏa tông quấy loạn lên, báo thù hôm nay.”

“Lúc đó mỗ và Phong lão nhất định sẽ giúp yêu tôn một tay.” Diệp Phong cười quỷ dị. Liệt Hỏa tông...Ta nhất định phải đến một chuyến. Tiên thiên hỏa nguyên chi lực, gã phải lấy bằng được.

“Ha ha, ta biết Phong tiểu tử trọng nghĩa khí nhất.” Hỏa lân thú cười vang vừa ý.

OOo

Ngoài cửa cốc, hồng Thiên Tôn và Cổ lão cùng Mộ Dung Càn đáp xuống.

Trước mặt họ là một loạt tộc nhân Mộ Dung gia đợi Liệt Hỏa tông hỏi. Mộ Dung Càn thoải mái: “Cổ trưởng lão cứ hỏi tùy ý, họ đều chứng minh được nồng độ linh khí trong linh trì xưa nay vẫn vậy.”

Cổ trưởng lão đi mấy bước, đột nhiên thò một tay ra chụp, một trung giai võ tông bị hút đến bên mình, ánh mắt lão ngưng lại, nhân thần vốn mở đục chợt rực tinh quang.

Võ tông này lúc đầu còn tỏ vẻ kinh ngạc, thoáng sau trông mắt ảm đạm đi.

“Nói, ban này tộc trưởng của các người bảo là linh khí trong linh trì xưa nay vẫn thế này, đúng không?” Ngữ khí của Cổ trưởng lão đầy vẻ mê hoặc.

“Linh khí trong linh trì trước đây cao hơn mấy lần, lời tộc trưởng là giả...” Giọng nói dờ dẩn từ miệng võ tông bay ra.

Bọn Mộ Dung Càn biến sắc, không còn hột máu nào. Đồn rằng Vô Nguyên đại lục có loại mê hồn chi thuật, người tu luyện chỉ cần có tu vi cao hơn đối phương thì sẽ dùng thần niệm trực tiếp phá đi phòng tuyến thần trí khiến đối phương nói ra sự thật. Lẽ nào Cổ trưởng lão là võ hoàng tinh thông mê hồn chi thuật?

Sự thật bày ra trước mắt, điệp Phong tính toán đủ đường, không ngờ đối phương lại lợi dụng mê hồn chi thuật. Mộ Dung Càn nhất thời cuống lên.

Hồng Thiên Tôn tỏ vẻ lạ lùng, hớn hờ hỏi: “Mộ Dung tộc trưởng, hiện tại còn gì để nói? Mộ Dung gia có thêm tội lừa dối Liệt Hỏa tông. Nếu không ngoan ngoãn dâng bảo vật thì đừng trách bọn ta không khách khí.”

“Dù có bảo vật đó cũng là Mộ Dung gia có cơ duyên. Liệt Hỏa tông bằng vào đâu muốn lấy là lấy.” Mộ Dung Càn thà chết không tuân.

“Tức là Mộ Dung gia đã giấu bảo vật này đi?” Cổ lão cười âm u.

“Thì sao! Liệt Hỏa tông muốn cưỡng đoạt vạn niên linh ngọc, mộ Dung gia quyết không thỏa hiệp!” Mộ Dung Càn cuống lên, để lộ lời.

“Vạn niên linh ngọc?” Cổ trưởng lão và Hồng Thiên Tôn cùng động dung, đó là thiên địa tinh hoa hiếm có, điều kiện hình thành phi thường hà khắc, cả Vô Nguyên đại lục từ mấy vạn năm trước mới xuất hiện một khối.

Vật này tuyệt đối không kém hơn thứ thánh địa ban thưởng, luận giá trị còn cao hơn. Cả hai đỏ mặt vì kích động.

Cổ trưởng lão cười lạnh, ném võ tông sang một bên. Võ tông này vừa không bị không chế thì mắt trong trở lại, ôm cổ họng sợ hãi nói: “Tộc trưởng, giọng nói ban này không phải từ miệng thuộc hạ phát ra.”

Cái gì! Mộ Dung Càn giận mình, lẽ nào ban này Cổ trưởng lão thi triển không phải là phi mê hồn chi thuật? Ông ta mắc hờn rồi.

“Hắc hắc hắc!” Cổ trưởng lão cười đắc ý: “Lão phu chỉ phỏng tỏa cảm quan mắt và miệng y rồi sử dụng Hỏa nguyên truyền thanh chi thuật đặc hữu của bản môn khiến âm thanh như từ miệng y phát ra. Lẽ nào Mộ Dung tộc trưởng không nhận ra đó không phải giọng của y?”

Mộ Dung Càn nghe xong suýt nữa đập đầu vào tường tự sát. Không ngờ ông ta chỉ sơ sẩy một chút mà tạo thành hậu quả này. Ông ta chỉ thấy người đó ngữ khí dờ dẩn thì cho rằng đã bị trúng mê hồn thôi miên, nào chú ý đến giọng nói. Bí mật vạn niên linh ngọc bại lộ, liệt Hỏa tông đời nào bỏ qua bảo vật như thế?

“Mộ Dung tộc trưởng, mọi việc đã rõ, có giao vạn niên linh ngọc hay không?” Hồng Thiên Tôn phát ra hỏa nguyên năng lượng hùng hồn, khí thế ngút trời trùm lên toàn trường.

Lão không thể giết Mộ Dung Càn nhưng với thái thượng trưởng lão và số tinh anh Mộ Dung gia thì không cần e dè...Chỉ cần Mộ Dung Càn nói không là lão có cơ động thủ.

Mộ Dung Càn toát mồ hôi như mưa, cổ họng tắc nghẹn, không thốt được nửa lời. Oy hiểu rõ ý uy hiếp của đối phương, chỉ cần tỏ vẻ không đồng ý, tộc nhân tại trường e rằng không ai sống sót. Nếu chỉ có Hồng Thiên Tôn, ông ta không hề sợ, đằng nào cũng còn Hỏa lân thú có thể đấu được, nhưng hiện tại có võ hoàng cường giả ở đó, dù Hỏa lân thú xuất đầu cũng khó thoát khỏi kết cục mất mạng. Làm thế nào đây?

Hi sinh tộc nhân? Vị tất bảo vệ được vạn niên linh ngọc, hơn nữa sẽ dẫn đến họa diệt tộc cho Mộ Dung gia.

Giao linh ngọc ra? Nhưng đó là vật của Vô Song môn, của Diệp Phong, ông ta không thể làm chủ. Hà huống từ đáy lòng ông ta không muốn khuất phục dưới uy áp của Liệt Hỏa tông. Ông ta là con trai võ hoàng Mộ Dung Yên, đời nào chịu nhục như vậy.

“Vạn niên linh ngọc tinh hoa là vật của bản nhân. Liệt Hỏa tông muốn lấy, đã hỏi ý kiến chỗ chưa?” Lời Diệp Phong từ trong cốc vang lên nhẹ nhàng, một thân ảnh mơ hồ từ từ xuất hiện trong màn linh vụ.

Chúng nhân thấy vậy đều hơi ngỡ. Mộ Dung Càn thở phào như được đại xá, nhẹ hẳn người. Diệp Phong đã xuất hiện thì để gã ứng phó mọi phiền hà.

405. Chương 405 : Khí Thế Võ Hoàng Đột Ngột Xuất Hiện

“Tiểu tử này là ai?” Cổ trưởng lão chưa gặp Diệp Phong, tỏ vẻ giận dữ hỏi. Lão có thân phận thế nào mà để một thiếu niên nhãi ranh tung tẩy trước mặt? Lúc quét ánh mắt qua gã, lão liền kinh hãi.

Võ tông hai mươi tuổi. Lại là cao giai, quả thật khiến người ta kinh hãi.

Hồng Thiên Tôn ghé tai thì thầm: “Tiểu tử này là phu tử của Mộ Dung tiểu thư, có Thương gia cực phẩm Tộc sĩ lệnh, không hiểu có địa vị gì trong Thương gia.”

“Thương gia? Lẽ nào vạn niên linh ngọc này là của Thương gia?” Cổ trưởng lão hơi trầm ngâm rồi lắc đầu: “Không, không thể nào. Kỳ bảo này, dù họ lấy được cũng nên bí mật, sao lại để một tiểu tử nhãi ranh chủ trì.”

Nghĩ vậy, cổ trưởng lão càng chắc chắn, hừ lạnh: “Thiên địa kỳ trân chỉ cường giả mới xứng sở hữu, vạn niên linh ngọc xuất hiện tại Nam chiêm Bộ châu, theo lý phải thuộc về Liệt Hỏa tông sở hữu. Các người có công phát hiện, nếu sáng khoái dâng lên còn được thưởng, bằng không...”

Việc liên quan đến vạn niên linh ngọc, dù gã thật sự là nhân vật quan trọng của Thương gia, Liệt Hỏa tông cũng mặc. Chỉ cần không lấy mạng gã, thương gia cũng không dám có ý kiến gì.

“Bằng không Liệt Hỏa tông định cướp chẳng?” Diệp Phong nhạt nhào trào phúng.

“Hỗn láo! Đừng tưởng ngươi là người Thương gia, lão phu không dám động đến.” Hàn ý trên mặt Cổ trưởng lão càng đậm, thái độ của Diệp Phong khiến lão không vui. Cùng thuộc thất tông tam bang ngũ thế gia, đối đãi với cường giả có tu vi cao hơn, ít nhất cũng phải tôn kính. Tiểu tử này quả cuồng cuồng.

“Các hạ là võ hoàng, nếu vứt bỏ tôn nghiêm, muốn thử thực lực của tiểu bối chưa đủ cả võ tôn này, thì tất nhiên không thấy có vấn đề gì.” Diệp Phong tựa hồ cố ý kích nộ Cổ trưởng lão, dù là lời lẽ hay vẻ mặt đều khiến đối phương cảm nhận được ý gây hấn rõ ràng.

“Lão phu phải giáo huấn tên cuồng vọng không biết trời cao đất dày như ngươi.” Cổ trưởng lão đại nộ, chụp vào vạt gã. Không khí quanh gã nhưng ngưng lại, áp lực dồn vào trung tâm là gã.

Cổ trưởng lão chỉ định giáo huấn gã khiến gã bêu xấu trước đám đông nên chỉ dùng thực lực tôn cấp, phối hợp với thủ đoạn hoàng cấp. Với cao giai võ tông thông thường, tuyệt đối không tránh được.

Nhưng...Trên mình Diệp Phong ánh lên kim quang, nguyên lực bàng bạc tràn ra, xé được một khe hở trong không gian ngưng đọng, tiếp đó bật lùi lại, vừa hay tránh được ngọn trảo của lão.

“À.” Cổ trưởng lão hiển nhiên bất ngờ. Với thân phận của ông ta, một đòn không trúng, lẽ nào còn mặt mũi xuất thủ lần thứ hai.

“Tiểu tử này từng một mình truy sát u Dương Võ Quốc phục dụng Phần nguyên đơn, giết hấn ngay trước mắt hai võ tôn trong tông môn. Thực lực thập phần quý dị!” Hồng Thiên Tôn hảo tâm nhắc nhở nhưng bị Cổ trưởng lão trừng mắt.

Sao những lời này không nói sớm. Bằng không lão đã không chụp hụt trước mặt đồng người thế này. Cổ trưởng lão định lập uy không ngờ lại tự bêu xấu, tất nhiên bực mình cực độ.

Thân hình gã chưa đáp xuống, trong tay đã có một vật. Thoáng sau một đạo quang mang bảy màu rực rỡ từ lòng tay gã phát ra, đồng thời uy nghiêm vô biên xuất hiện khiến tất cả mọi người, kể cả Cổ trưởng lão cũng thấy kính ngưỡng tự đáy lòng, không thể kháng cự được.

“Võ Nguyên thánh lệnh?” Hồng Thiên Tôn và Cổ trưởng lão cùng hô lên kinh hãi. Chúng nhân Mộ Dung gia không hiểu gì.

Chả trách tiểu tử này có thực lực yêu nghiệt như vậy. Chả trách gã có Thương gia cực phẩm Tộc sĩ lệnh! Chả trách gã đối diện võ hoàng cường giả, mà dám công nhiên gây hân. Thì ra gã là thánh tiềm hậu tuyển nhân! Hồng Thiên Tôn tỏ vẻ ghen tị xen lẫn oán độc.

“Hừ! Thương gia lớn mật thật, người chưa đạt tôn cấp mà đã giao cho Võ Nguyên thánh lệnh.” Cổ trưởng lão ngữ khí tuy coi thường nhưng vì thế mà lửa giận từ đáy lòng tan đi. Lão biết Võ Nguyên thánh lệnh, nếu còn xuất thủ với gã thì là bất kính với thánh địa.

Gã nhếch môi cười: “Đã biết Võ Nguyên thánh lệnh, hai vị nghĩ gì về vạn niên linh ngọc?”

Hy vọng thân phận thánh địa ban cho có thể trấn trụ được Liệt Hỏa tông! Gã không chớp mắt đợi phản ứng của đối phương.

Cổ trưởng lão ngẫm nghĩ một chốc rồi nói bằng giọng khách khí: “Cách hạ là Thương gia thánh tiềm hậu tuyển nhân, lão phu không khó dễ, nhưng các hạ cũng đừng ngăn cản việc của Liệt Hỏa tông.”

“Tức là sao?” Diệp Phong thầm kêu không ổn, lòng chìm hẳn xuống.

“Liệt Hỏa tông hiện tại đang chính thức cảnh cáo Mộ Dung thế gia trong địa hạt của mình giao ra vạn niên linh ngọc! Bằng không, giết.” Sắc mặt Cổ trưởng lão sầm lại, sát ý lăm lăm.

“Vạn niên linh ngọc là của ta, liên quan gì đến Mộ Dung gia.” Gã nổi điên, quát to.

“Người làm cách nào chứng minh vạn niên linh ngọc là của người?” Hồng Thiên Tôn giọng lại.

“Ta...” Diệp Phong tắt tiếng. Như Cổ trưởng lão nói, thiên địa linh bảo chỉ có cường giả mới xứng sở hữu, dù gã gọi Hỏa lân thú ra làm chứng thì Liệt Hỏa tông cũng không tin. Chúng quyết tâm đoạt bảo vật, tuy không dám làm gì gã nhưng không có nghĩa là không dám cướp vạn niên linh ngọc.

Võ Nguyên thánh lệnh chỉ khiến Cổ trưởng lão kinh ngạc trong tích tắc nhưng không quá chấn động. Liệt Hỏa tông cũng có tư cách ban phát Võ Nguyên thánh lệnh, trong tông còn hai tấm, chỉ cần thấy nhân tuyển thích hợp là ban. Thánh tiềm hậu tuyển nhân không có gì lạ với lão.

Cổ trưởng lão phát tay áo lạnh giọng: “Không có chứng cứ, mà vạn niên linh ngọc lại xuất hiện tại Bộ châu, được Mộ Dung thế gia trong địa hạt giành lấy thì bản tông có quyền thu về. Việc riêng của Liệt Hỏa tông này, dù các hạ là thánh tiềm hậu tuyển nhân cũng nên chấm chỉ tu luyện để có thành tích trong kỳ thánh tiềm bạt tái, chứ không nên nhúng vào việc của lão phu.”

“Vô sỉ!” Gã giận dữ nghiêng răng ken két, những bó tay trước uy thế của đối phương. Vốn gã cho rằng thân phận của mình chỉ ít cũng khiến Liệt Hỏa tông e dè, tiếc rằng đối phương thèm muốn vạn niên linh ngọc còn hơn e dè thánh tiềm hậu tuyển nhân.

Cổ trưởng lão mặc kệ gã, quay sang uy hiếp Mộ Dung Càn: “Mộ Dung tộc trưởng, lão phu cho ông nửa canh giờ cân nhắc. Nếu lúc đó còn không đồng ý giao linh ngọc thì lão phu sẽ hạ thủ với tộc nhân của ông. Trong ốc này, không ai thoát được.”

Cổ trưởng lão không thể uy hiếp gã thì chuyển sang Mộ Dung Càn. Gã là nữ tử Mộ Dung gia, lẽ nào trở mặt nhìn họ bị diệt? Thánh địa ban cho thánh tiềm hậu tuyển nhân sự bảo vệ chứ không phải đặc quyền. Cổ trưởng lão làm vậy không hề bị thánh địa trách tội.

Hiện trường nhất thời lặng nhất. Chúng nhân đều nhìn gã, quyền quyết định tất cả thuộc về gã.

Võ hoàng chi uy, không thể chống lại. Tựa hồ hiện tại chỉ có hai chọn lựa. Một là giao ra vạn niên linh ngọc giữ cho Mộ Dung gia bình an. Hai là liều mạng hợp lực mọi tôn cấp cường giả khiêu chiến Cổ trưởng lão.

Lựa chọn thứ hai, khả năng thất bại đến chín chín phần trăm.

Thời gian qua từng giây, cổ trưởng lão tựa hồ không vội. Tình thế hoàn toàn trong tay lão, một Mộ Dung gia cộng với một thánh tiềm hậu tuyển nhân không đủ tư cách ảnh hưởng đến tính toán của lão.

“Thời gian sắp hết rồi...Không hiểu Bất tri Mộ Dung tộc trưởng đã lựa chọn được chưa?” Cổ trưởng lão cười lạnh, hoàng cấp khí thể liên tục dâng lên, “mười giây sau cùng.”

Mười, chín, tám...

Mộ Dung Càn im lặng nhìn Diệp Phong. Gã nắm chặt quyền đầu, thân thể hơi run, gương mặt vốn thanh tú giờ méo mó đi...

Hảo! Hảo! Liệt Hỏa tông hôm nay khinh người quá mức, tiểu gia vốn còn ân hận vì chuẩn bị ăn trộm tiên thiên hỏa nguyên, giờ thì không cần. Nếu có cơ hội, tiểu gia sẽ khiến các người ném mùi báo thù nặng nề nhất, cho casen gười ném mùi tông môn bị lấy mất căn cơ mùi vị như thế nào.

Hôm nay bất lợi, ta tạm thời giao vạn niên linh ngọc. Bất quá...Liệt Hỏa tông có thể một tay che trời chăng? Ở Vô Nguyên đại lục, không phải chỉ thất tông tam bang ngũ thế gia mới có võ hoàng, lực lượng hoàng cấp của Yêu điện hơn mất kỳ nhà nào.

Từ đáy lòng gã phần nộ gầm gào đầy bất cam. Qua hôm nay ta sẽ bảo Phong loan về Yêu điện, xin sư phụ phái một loạt yêu hoàng mạnh nhất đến. Liệt Hỏa tông có bao nhiêu võ hoàng? Ba hay bốn? Yêu điện tùy tùy tiện tiện cũng có mười, thậm chí hơn nữa. Ta phải khiến Liệt Hỏa tông không những không giành được gì mà mất hết mặt mũi. Cứ đợi đấy.

“Ba!”

“Hai.” Cổ trưởng lão lạnh lùng đếm, khí trường từ từ khuếch trương, uy áp trùm kín bọn Diệp Phong.

Gã phất tay, ngăn cản đối phương đếm tiếp, từ từ ngẩng lên, lại nở nụ cười bình thản.

“Quyết định rồi hả?” Cổ trưởng lão biết nơi này do gã làm chủ, bất quá vẫn nhìn về phía Mộ Dung Càn.

“Vạn niên linh ngọc, miễn có thể...”

Gã chưa dứt lời thì khí thế kinh nhân từ phía bắc đột nhiên dấy lên. Khí thế này chỉ người đạt tới tôn cấp trở lên, thần niệm đã cảm tri thiên địa chi thể mới phát giác. Tất nhiên Diệp Phong cũng cảm nhận được.

“Bộ châu, lại có tân võ hoàng xuất hiện!” Cổ trưởng lão và Hồng Thiên Tôn đồng thời cứng lại. Người này không phải Liệt Hỏa tông cường giả, không chỉ khí tức lạ lẫm mà gần đây Liệt Hỏa tông căn bản không có ai tấn cấp, vì người tiếp cận võ hoàng hơn cả là vị Hồng Thiên Tôn này, cũng cần ít nhất năm năm nữa mới có hi vọng xung kích chưởng ngại.

“Hắn đúng là may mắn.” Trong cốc, hỏa lân thú hắt xì hơi, tỏ vẻ hâm mộ.

406. Chương 406 : Lời Mời

“Tốt quá.” Niềm vui trong mắt gã lóe lên rồi tắt, khẽ nói: “Phong lão sau cùng cũng đột phá.”

Đã có ý tưởng, điệp Phong nuốt lại những lời định chấp nhận giao vạn niên linh ngọc ra. Gã lại nở nụ cười trào phúng.

“Cho lão phu biết quyết định của Mộ Dung gia.” Cổ trưởng lão lúc này không còn lòng dạ nào ở đây, tân võ hoàng mới xuất hiện đủ để thay đổi cục thế Nam chiêm Bộ châu. Đối phương có thân phận gì, là địch hay bạn của Liệt Hỏa tông? Có mục đích gì ở Bộ châu?

Tất cả đều là câu đố. Lão chỉ xác định được đó tuyệt đối là khí tức của hoàng cấp. Dao động khí trường cỡ đó mới khuấy động được thiên địa chi thể.

Lão vội đến địa điểm phương tấn cấp xem xét là vì thế. Võ hoàng của Liệt Hỏa tông chắc cũng biết tới khí tức này, nhưng so ra thì lão đang ở địa bàn Mộ Dung gia là người gần nhất.

Diệp Phong thông thả nói: “Đến nước này, miễn không ngại cho Cổ trưởng lão biết. Vạn niên linh ngọc thật ra không thuộc về miễn mà là vị hoàng cấp cường giả vừa tấn cấp.”

Cổ trưởng lão sững người rồi quát: “Nói láo, người tưởng bịa đặt ra là khiến lão phu tin sao?”

“Cổ lão đừng phí lời nữa. Mộ Dung gia muốn diệt vong thì chúng ta thành toàn.” Hồng Thiên Tôn không nén được nữa, hỏa nguyên phun trào quát to: “Ở đây cứ để bản tôn xử lý, cổ lão đi xem xét tân võ hoàng đi.”

Việc điều tra tân võ hoàng không thể chậm trễ, hồng Thiên Tôn cũng biết nặng nhẹ. Hơn nữa nguyện vọng của lão là tự tay diệt Mộ Dung gia.

Diệp Phong hừ lạnh trào phúng: “Cổ trưởng lão không tin thì ba ngày sau quay lại linh trì. Lúc đó mỗi vị võ hoàng tiền bối và cả vạn niên linh ngọc ở đây cung hầu đại giá. Còn vạn niên linh ngọc thuộc về ai, trưởng lão cứ bàn bạc với vị tiền bối đó, thế nào?”

“Mỗi dám chắc, dù Cổ trưởng lão đến ngay cũng tuyệt đối không thấy vị tiền bối đó. Vì vạn niên linh ngọc trong tay tiền bối, không hiểu xảo hợp thế nào mà giữa đường lại tấn cấp...”

Hồng Thiên Tôn chợt nhớ ra lúc mình đấu với Hỏa lân thú, từ trung tâm linh trì có một luồng thần niệm không kém gì. Mộ Dung gia đích xác còn một vị thiên tôn, nếu đối phương may mắn tấn cấp cũng chưa hẳn không thể xảy ra.

Lão ghé tai Cổ trưởng lão kể lại, sắc mặt Cổ trưởng lão trở nên cực kỳ khó coi. Sau rốt lão cũng tin những gì Diệp Phong nói là sự thật.

Uy nhiếp của một thiên tôn và một võ hoàng khác nhau xa. Nếu chỉ là thiên tôn, cổ trưởng lão có thể không cần e dè gì đoạt linh ngọc, nếu đối phương bất mãn thì giết chết cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng là võ hoàng, dù là võ hoàng mới tấn cấp thì phải cẩn thận cẩn nhắc...

Không phải Liệt Hỏa tông sợ đối phương mà vì một võ hoàng thật sự, nhất là tán tu, không có gì vướng bận sẽ cực kỳ khó chơi. Nếu không chạm vào họ thì thôi, còn bất hạnh gây thù với họ thì tiếp đó là những đợt trả đũa như cuồng phong bạo vũ.

Nhất giai võ hoàng, có lẽ mọi hoàng cấp cường giả của Liệt Hỏa tông đều đánh bại được nhưng giết đối phương thì không dễ. Nếu chọc giận đối phương thì Liệt Hỏa tông lớn như vậy, chịu sao thấu một võ hoàng cố ý phá hoại? Mộ Dung Yên năm xưa cũng chỉ là nhị giai võ hoàng nhưng cả Liệt Hỏa tông cũng bó tay, sau cùng nếu “nơi đó” không ra mặt thì tông môn đã bị quấy loạn đến điên đảo.

Mộ Dung Yên mới chỉ muốn một linh mạch của Liệt Hỏa tông để truyền thừa Mộ Dung gia tộc nên chưa triệt để trở mặt. Giờ Liệt Hỏa tông muốn lấy vạn niên linh ngọc quý giá vô vàn của một võ hoàng thì người ta không liều mạng sao? Một võ hoàng liều mạng, Liệt Hỏa tông chịu thấu chăng?

Việc quan hệ trọng đại, đã vượt xa phạm vi Cổ trưởng lão có thể khống chế, lão không thể làm chủ được.

“Được, lão phụ cho Mộ Dung gia ba ngày, nếu sau đó mà chứng minh được các hạ lừa lão phụ thì hậu quả của Mộ Dung gia sẽ cực kỳ thê thảm.” Tuy lão đã tin Diệp Phong nhưng vẫn để lại lời cảnh cáo nghiêm trọng.

Đồng thời lão phất tay áo lao về phía phát ra khí thế võ hoàng. Dù thế nào cũng phải đến hiện trường xem xét. Hồng Thiên Tôn không cam lòng nhưng không dám làm quá, biến sắc mấy lần rồi lao theo.

Mộ Dung gia chúng nhân thở phào, mộ Dung Càn bước lên hỏi: “Tiểu Phong, vị võ hoàng đó thật sự là Phong tiền bối?”

“Không sai đâu.” Tu vi của gã không bằng Mộ Dung Càn, nhưng cường độ thần niệm không kém gì, cộng thêm rất quen thuộc với khí tức của Phong loạn nên thập phần khẳng định.

“Vậy thì tốt quá.” Mộ Dung Càn hiểu rõ một võ hoàng có sức uy nhiếp thế nào, bất giác nhớ đến phụ thân. Có một võ hoàng tọa trấn, Liệt Hỏa tông sẽ không dám quá đáng với Mộ Dung gia nữa.

Khóe môi Diệp Phong nhếch lên: “Hôm nay Liệt Hỏa tông công cốc, ngày mai mỗi và Hỏa lân yêu tôn đi mời phong lão về. Chúng ta phải thương nghị xem ba ngày nữa trả lại cái tát cho Liệt Hỏa tông như thế nào.”

OOo

Cổ trưởng lão cảm ứng dấu vết thiên địa linh khí, nhanh chóng bay tới địa điểm tấn cấp. Hơn mười phút sau, lão tới được mục đích.

Trên một ngọn núi không cao lắm trong Vụ Ân sơn. Trên đỉnh núi có bãi đất trống chừng hai ba chục thước vuông, đá dưới đất phẳng lì như bị dao cắt, cây cối quanh đó vừa bị họa diệt thân, chỗ nào cũng có dấu

tích bị lợi khí sắc bén cắt qua. Kim nguyên lực nồng nặc còn chưa tan hết ở bãi đất, hình thành một liên hệ đặc thù với thiên địa năng lượng quanh đó.

Đó là dấu tích do khí trường đặc hữu của võ hoàng lưu lại.

“Quả thật là một võ hoàng...” Chút hy vọng sau cùng của Cổ trưởng lão cũng tiêu tan.

Gần đó lại loáng lên hai đạo hỏa hồng thân ảnh. Là hai võ hoàng cường giả khác của Liệt Hỏa tông.

“Tông chủ!” Cổ trưởng lão vội bước lên thi lễ.

“Thế nào, có phát hiện gì không?” Thấy không có ai, tông chủ đoán được đối phương đã đi rồi. Xem ra tân tấn võ hoàng không muốn qua lại với Liệt Hỏa tông.

“Không...Khi lão phu đến, đối phương đã đi rồi.” Cổ trưởng lão đáp.

“Vậy thì thôi vậy.” Tông chủ Liệt Hỏa tông trầm ngâm một chốc: “Đối phương muốn kín tiếng, đi rồi thì thôi. Chỉ cần y không có ác ý với Liệt Hỏa tông thì không cần cường cầu.”

“Nhưng...” Cổ trưởng lão nhăn nhó, đối phương có lẽ không có ác ý với Liệt Hỏa tông nhưng qua việc ở Mộ Dung gia thì rất khó nói.

“Cổ trưởng lão có gì cứ nói.” Tông chủ Liệt Hỏa tông không hề ra vẻ trước mặt trưởng lão cũng là võ hoàng.

Cổ trưởng lão ngập ngừng một lúc rồi kể lại mọi việc xảy ra ở Mộ Dung gia, đương nhiên giấu biệt việc lão và Hồng Thiên Tôn có ác ý với Mộ Dung gia.

“Tân tấn võ hoàng có quan hệ với Mộ Dung gia?” Tông chủ Liệt Hỏa tông tỏ vẻ kinh hãi, lẽ nào lại là một Mộ Dung Yên nữa?

“Thuộc hạ thấy chưa hẳn, võ hoàng này có quan hệ nhất định với tiểu tử Diệp Phong đó. Tiểu tử này là nữ tể của Mộ Dung gia nên võ hoàng đó mới có chút quan hệ theo. Tông chủ không cần quá lo lắng.” Cổ trưởng lão vội khuyên.

“Dù thế nào, chạm vào một võ hoàng cường giả đều không phải là lựa chọn thông minh.” Tông chủ Liệt Hỏa tông nhíu mày: “Dù vạn niên linh ngọc có phải vật của đối phương hay không, bản tông không nên nhắm đến vật này nữa.”

Liệt Hỏa tông năm xưa bị Mộ Dung Yên khiến cho khiếp hãi. Vạn niên linh ngọc tốt đến đâu cũng chỉ là để mang lại lợi ích cho tông môn. Nhưng nếu thành tử địch với một võ hoàng thì tổn thất của Liệt Hỏa tông vượt xa lợi ích. Hà huống Hỏa viêm động trong tông, với hỏa nguyên tu luyện giả, còn có ích hơn vạn niên linh ngọc. Lão không có lý gì mạo hiểm.

“Vậy...Tông chủ! Ba ngày nữa chúng ta đối diện với Mộ Dung gia thế nào?” Khí thế hung hung xông vào địa bàn của đối phương, còn định dùng võ lực đoạt căn cơ, nhưng biết đối phương có võ hoàng thì rụt lại. Việc này mà đồn ra thì danh dự Liệt Hỏa tông bị đả kích không ít.

“Không sao, lúc đó bản tông chủ sẽ tự đi. Chúng ta có ý tốt, chắc đối phương không đến nỗi không biết gì? Y chỉ là một võ hoàng mới tấn cấp, cũng phải biểu lộ kính ý với Liệt Hỏa tông. Đến lúc đó, hai bên đều xuống nước là xong.”

“Còn cả Thương gia thánh tiêm hậu tuyển nhân mà Cổ lão nói tới đó, nếu bản tông chủ không làm thì là thanh niên năm trước đại náo Bích Thủy cung, được Ngọc Địch tiên tử yêu thương?” Tông chủ Liệt Hỏa tông được Ninh Thu Vũ cho biết tin tức nên đoán trúng ngay, lại bảo: “Gã không phải thánh tiêm hậu tuyển nhân bình thường, việc nhân mã Duệ Kim tông thất tung e rằng có liên quan đến gã. Bất quá gã được thánh giả tự tay tặng Cổ nguyên hoàn thì nhất định có điểm hơn người. Chúng ta nên cố gắng giữ quan hệ tốt. Mộ Dung gia...Sau này không ai được chạm đến nữa.”

Lão nào biết Cổ nguyên hoàn chỉ là loại hạng bét, cũng do Diệp Phong mặt dày xin xỏ, thánh giả không muốn mất mặt nên thuận tay cho gã. Tu vi của gã lúc đó chưa xuất loại bực tụy đến mức khiến thánh giả coi trọng. Nếu không vì đối phương vô tình đi qua, lại nghe Thương gia nhắc đến chiến tích hiển hách của gã mà đột nhiên nổi hứng, e rằng gã không chiếm nhiều tiện nghi được đến thế.

Bất quá, dù thế nào, với tu vi của gã hiện giờ cũng xứng với tư cách đó. Chiến lực thật sự còn vượt xa tu vi. Thế...Là đủ rồi.

407. Chương 407 : Đến Liệt Hỏa Tông

“Cổ lão, thật vậy hả? Tông chủ đã hạ nghiêm lệnh không được chạm vào Mộ Dung gia?” Hồng Thiên Tôn đỏ ngầu hai mắt, kích động hỏi dồn.

“Hong tôn, lẽ nào còn chưa hiểu? Mộ Dung gia có võ hoàng làm chỗ dựa, cũng khác nào năm xưa có Mộ Dung Yên tọa trấn. Tông chủ cả vật hiếm có như vạn niên linh ngọc cũng từ bỏ thì đời nào chịu để Hồng tôn tiếp tục báo thù Mộ Dung gia?” Cổ trưởng lão thở dài: “Hà hống, thánh tiêm hậu tuyển nhân họ Diệp đó cũng không thường. Mộ Dung gia có quan hệ với gã, e rằng không lâu nữa sẽ khôi phục vinh diệu đã qua...”

“Ta không tin, ta không cam lòng.” Hồng Thiên Tôn méo mó mặt mày, gào lên chói lói: “Một gia tộc nhỏ bé mà bản tôn lại không làm gì được.”

“Nhất giai võ hoàng...Nhất giai võ hoàng! Chỉ cần giết y là có thể đối phó Mộ Dung gia. Cổ lão, đúng không?”

Sắc mặt Cổ lão sầm lại mắng: “Hong tôn! Lão phu tuy rất muốn giúp nhưng buộc phải nhắc nhở. Tru sát võ hoàng không dễ đâu, một khi thất bại thì Liệt Hỏa tông sẽ bị di họa vô cùng. Nên lão phu không để Hồng tôn lỗ mắng như vậy.”

“Năm xưa tuy Mộ Dung Yên cướp hôn thê của Hồng tôn nhưng nữ nhân đó há chẳng cũng đã phản bội lại ông? Một nữ nhân không biết liêm sỉ như thế, sao Hồng tôn cứ canh canh đến nỗi năm xưa tâm trí tán loạn, tu vi đình trệ mười năm, mất cơ hội tấn nhập võ tôn trước bốn mươi tuổi để tham gia thánh tiêm tuyển bạt tái.”

“Hong tôn tư chất tu luyện siêu tuyệt, chắc sẽ thành tài, giờ sắp đột phá võ hoàng mà vẫn chìm đắm vào những chuyện này, lão phu dám chắc cả đời Hồng tôn chỉ dừng ở đây, không thể tiến bộ nữa.”

Nghiêm khắc xong, cổ lão lại mềm đi, khuyên can: “Hong tôn nên biết, trừ thành thánh tiêm giả còn con đường thứ hai vào thánh địa. Nếu Hồng tôn tạm thời rũ bỏ cừu hận, một lòng tu luyện...Cơ hội chưa hẳn đã hết. Nếu Hồng tôn muốn tìm Mộ Dung Yên để tự tay báo thù thì đó là cách tốt nhất.”

Được Cổ lão khuyên răn một hồi, hồng Thiên Tôn mới tỉnh ngộ, như được dội một chậu nước lạnh.

Không sai, dù diệt Mộ Dung gia thì sao? Mộ Dung Yên mà lão căm hận nhất vẫn cứ tiêu diêu ở đó. Nếu ta tấn thăng thánh giả chỉ tôn dù Mộ Dung Yên “ở đó” thì ta vẫn báo được thù đoạt vợ như thường.

Ta! Muốn thành thánh giả! Hồng Thiên Tôn dấy lên chí phấn đấu vô cùng.

“Ôn điểm bát hôm nay của Cổ lão, hồng mỗ cả đời không quên.” Lão thật lòng cảm kích đối phương, đồng thời cũng biết đối phương có việc cần nhờ.

Gương mặt già nua của Cổ lão nở nụ cười xán lạn: “Hong tôn nghĩ thông thì thật đáng mừng. Nếu có ngày đại hạn của lão phu tới, mong Hồng tôn nể mặt già này mà chiếu cố cho mấy đứa con cháu bất thành khí.”

“Tại hạ sẽ đối đãi nhiệt tình.”

OOo

Ba ngày sau, phong loan về đến linh trì của Mộ Dung gia, đặt vạn niên linh ngọc vào trận nhãn, thiên địa linh khí lại lan tràn khắp sơn cốc.

Diệp Phong tin rằng giờ dù để vạn niên linh ngọc ở cửa Liệt Hỏa tông thì đối phương cũng sẽ vội vàng mang trả. Có võ hoàng uy nhiếp, bảo bối này trở nên nóng bỏng tay. Thế lực đỉnh nhọn có võ hoàng đều có tu luyện bảo địa để truyền thừa cơ nghiệp, tuy có thể không bằng vạn niên linh ngọc nhưng chẳng kém là bao.

Nơi tu luyện như vậy, đối tượng là võ giả từ võ tôn trở xuống, với võ tôn cũng có lợi ích không nhỏ. Còn với võ hoàng cường giả, nơi tu luyện như thế không khác gì nhau. Họ phải tìm địa điểm đặc thù có năng lượng cao hơn mới có thể tiếp tục đề thăng thực lực.

Vì một bảo vật không ảnh hưởng lắm đến tông môn mà chạm vào một võ hoàng cường giả, tuyệt đối là việc mất nhiều hơn được.

“Đến rồi.” Diệp Phong mở mắt mỉm cười. Ngoài xa một đạo võ hoàng khí tức không hề che giấu, khách khí quét qua sơn cốc, rõ ràng là võ hoàng của Liệt Hỏa tông chào hỏi.

Hỏa lân thú lắc lư đầu, phun ra lam diễm nhàn nhạt: “Mẹ nó chứ, để lão tử xem Liệt Hỏa tông lần này còn ngông nghênh nữa không.”

“Yêu tôn, đừng biểu diễn quá mức, nhờ may thật sự trở mặt với Liệt Hỏa tông thì sẽ ảnh hưởng tới kế sách tiếp theo của chúng ta.” Diệp Phong nhắc nhở.

“Ta làm thì người cứ yên tâm.” Hỏa lân thú vỗ ngực lớn tiếng bảo đảm.

Diệp Phong trợn tròn trắng lên, yên tâm với người mới là lạ.

Phong loan lười nhác nằm trong đồng cỏ nói: “Tiểu Phong, thật sự không cần ta ra mặt cũng tổng cổ được người Liệt Hỏa tông đi sao?”

Gã cười tự tin: “Liệt Hỏa tông không phải đến để tuyên chiến, phong lão không ra mặt thì chúng cũng làm được gì.”

Thình không vang lên tiếng nói lồng lộng khắp sơn cốc: “Tông chủ Liệt Hỏa tông Vô Tuyền, đến gặp mặt tân tấn võ hoàng, cung chúc các hạ đột phá thành công!”

Diệp Phong hơi nhướng mày cười nhạt: “Tông chủ Liệt Hỏa tông đích thân đến, hơn nữa lại một mình. Xem ra Liệt Hỏa tông e dè Phong loan hơn ta tưởng.”

Nếu thêm một, hai võ hoàng đến sẽ tạo thành hiểm nghi muốn ám toán đối phương. Thân phận của Liệt Hỏa tông không cần e dè như thế nhưng họ vẫn cân nhắc cẩn thận, chứng minh rất coi trọng tân võ hoàng, không để đối phương cả nghĩ.

Hỏa lân thú công Diệp Phong cười hồng vân bay lên khỏi mà sương trong sơn cốc. Phía trên, tông chủ Liệt Hỏa tông phiêu dật đứng đợi sẵn, vẻ mặt tươi cười nhìn xuống sơn cốc.

“Không hiểu tân võ hoàng ở đâu? Có thể ra gặp mặt chăng?” Thấy chỉ có Diệp Phong và Hỏa lân thú xuất hiện, tông chủ Liệt Hỏa tông thăm bắt mẫn, đối phương ra vẻ quá, lão đường đường tông chủ Liệt Hỏa tông tự thân giá lâm mà không ra gặp mặt sao?

Diệp Phong cười vang: “Tiền bối rất bất mãn việc ba ngày trước Liệt Hỏa tông uy bức Mộ Dung gia nên không muốn ra gặp mặt. Võ tông chủ định nói gì thì bản nhân miễn cưỡng có thể thay tiền bối làm chủ...”

Vô Tuyền giật mình, Diệp Phong quả nhiên có quan hệ không tệ với võ hoàng đó.

“Việc lần trước là do trưởng lão bản tông xử lý không đúng, lão phu đến đây một là thay mặt Liệt Hỏa tông xin lỗi Mộ Dung gia, hai là muốn giao lưu với tân võ hoàng. Hoàng cấp là cảnh giới hoàn toàn mới, lão phu có lẽ sẽ điểm bát được đôi điều, bớt được tinh lực mảy mò cho tân võ hoàng.”

Những lời của Vô Tuyền nếu với tân tấn võ hoàng bình thường sẽ có tác dụng khôn cường. Đích xác, được võ hoàng đi trước chỉ dẫn thì giá trị không thể đánh giá. Kinh nghiệm đối phương truyền lại có thể bớt đi được năm năm, thậm chí mười năm tham ngộ.

Nhưng tiếc rằng Phong loan là yêu thú, còn thuộc về Yêu điện. Chưa tính việc cảnh giới, kinh nghiệm của nhân loại khác xa nó mà dù không khác thì Yêu điện có vô số hoàng cấp cường giả chỉ dẫn. Vì thế dụ hoặc của lão không có sức hấp dẫn với nó.

Gã cười thầm nhưng ngoài miệng lại nói: “Đa tạ hảo ý của tông chủ, bất quá tiền bối xưa nay không thích nợ nhân tình của ai, e rằng sẽ khiến tông chủ thất vọng...”

Võ Tuyên bị nói cho ghen hờn, nhất thời không biết phải lên tiếng thế nào. Lão đưa ra nhiều ân huệ như thế mà đối phương không hề do dự cự tuyệt, thật ra tân vô hoàng này quá kiêu ngạo hay là đầu óc có vấn đề? Thành vô hoàng cường giả lại có người ngốc sao? Lão vốn định dùng cách truyền thụ kinh nghiệm để lung lạc, nếu đối phương chịu theo Liệt Hỏa tông thì không gì tốt hơn.

Sau khi tấn nhập hoàng cấp là một lĩnh vực hoàn toàn mới, đạo tu luyện mệnh môn. Tu vi trung giai vô hoàng như lão cũng không dám nói đã tham ngộ thấu triệt mọi thủ đoạn hoàng cấp, nói gì một vô hoàng mới tấn cấp. Lão cũng từ nhất giai vô hoàng đi lên, biết vào lúc đó thứ khao khát nhất là hiểu rõ cảnh giới này, nên cho rằng ít nhất đối phương cũng hiện thân hỏi han mấy câu.

Nhưng nguyện vọng đẹp mà kết quả tàn khốc. Đối phương không hề để tâm.

Võ Tuyên trầm mặc hồi lâu, thở ra một hơi trọc khí, khẽ vận nguyên lực nói to xuống cốc: “Vậy thì lão phu không quấy nhiễu nữa, các hạ sau này có hứng thú với đề nghị của lão phu thì Liệt Hỏa tông luôn hoan nghênh.”

Một vô hoàng mới tấn cấp có lẽ chưa hiểu tầm quan trọng của hai chữ “điểm bát” mà lão nói. Tin rằng sau này y sẽ nghĩ đến hảo ý của lão, không cần vội vàng lôi kéo làm gì.

“Bát tất.” Trong cốc bay ra giọng chói tai của Phong loan: “Chỉ cần sau này Liệt Hỏa tông không quấy nhiễu nữa, không động đến Mộ Dung gia thì mỗi cũng không chạm vào các vị. Bất quá Vô tông chủ hôm nay đến đây biểu đạt thành ý, mỗi cũng nên đáp lại.”

“Thế này đi, phong tiểu tử có liên quan khá sâu với mỗi, do y thay mỗi đến Liệt Hỏa tông đáp lại thành ý của quý tông... Vô tông chủ thấy thế nào?”

Võ Tuyên ban đầu còn kinh ngạc nhưng vốn lão muốn chỉ ít cũng giao hảo được với tân vô hoàng, giờ thái độ của đối phương chính là mức lão chấp nhận được. Đồng thời lão cũng trọng thị Diệp Phong, gã có thể đại biểu cho tân vô hoàng đến Liệt Hỏa tông là việc lão mong còn không được. Đối phương xem ra là vô giả ẩn thế khổ tu, theo khẩu khí thì quan hệ với Diệp Phong không tệ, có khi qua gã mà xích lại gần quan hệ với vô hoàng này cũng nên.

Võ Tuyên sáng khoái cười vang: “Diệp tiểu hữu nếu chịu quang lâm Liệt Hỏa tông, toàn tông vô cùng hoan nghênh. Không hiểu khi nào tiểu hữu sẽ tới.”

408. Chương 408 : Manh Mối

Hỏa lân thú thổ ra một ngụm nước bọt bao bọc trong lam diễm lao vào đầu Võ Tuyên. Sắc mặt lão xanh lét nhưng không tiện phát tác, hừ lạnh một tiếng, trước mặt rực lên hỏa quang, đốt nước bọt của nó thành khói.

“Ha ha, vị Hỏa lân yêu tôn nay hơi thẳng tính, Vô tông chủ đừng trách.” Hỏa lân thú đóng vai ác thì cần có người đóng vai thiện. Diệp Phong mỉm cười, giả dò khuyên: “Yêu tôn, Vô tông chủ ban này cũng giải thích rồi, việc này chỉ là hiểu lầm, xin đừng trách.”

Hỏa lân thú lắc đầu, “miễn cưỡng” nói: “Được, việc cướp đoạt linh ngọc, lão tử không thêm tính toán với bọn khốn đó. Nhưng thiên tôn Liệt Hỏa tông lần trước đánh lão tử đau quá, giao hãn ra cho lão tử nhỏ ba trăm ngụm thì việc này xong xuôi.”

Võ Tuyên trán xì khói đen, Hỏa lân thú này sao lại thô lỗ như vậy? Đừng nói Hồng Thiên Tôn là vô hoàng dự bị của Liệt Hỏa tông, cực kỳ quan trọng, mà là một môn nhân bình thường thì lão cũng không đời nào giao cho nó xử trí. Việc này liên quan đến danh dự của Liệt Hỏa tông.

Lão là nhất tông chi chủ, tự thị thân phận, không thêm để ý đến gây hấn của Hỏa lân thú mà hỏi Diệp Phong: “Không hiểu vị hỏa linh bản nguyên thú tôn giá này có quan hệ gì với Diệp tiểu hữu?”

“Hỏa lân yêu tôn là linh thú được tiền bối thu phục...” Võ Nguyên đại lục thường gọi yêu thú là linh thú khi muốn thể hiện tôn kính đối phương...

“Đánh... đánh rầm.” Hỏa lân thú nhảy chơi chơi, nhất thời quên cả lời Diệp Phong dặn: “Lão tử từ bao giờ bị con...”

Chữ “chim” chưa buột ta thì Diệp Phong đã tung cước đá nó nuốt lại, rồi ngượng ngùng dần hòa: “Bất quá tiền bối và nó có quan hệ rất thân mật, nên nó thường đặc ý quá mức.”

Võ Tuyên gật đầu, ai có được diên phong ngũ giai hỏa linh bản nguyên thú cũng sẽ coi trọng bởi sau này có thể chuyển biến thành sức mạnh hoàng cấp. Từ đáy lòng lão, lại trọng thị tân vô hoàng hơn mấy phần.

Hỏa lân thú tuy không vui gì nhưng biết đại sự quan trọng, không tiếp tục làm mình làm mẩy nữa mà lẩm bẩm: “% & a m p ; # ~! Đừng để lão tử thấy tên thiên tôn tiểu tử, không thì phải cho hắn một trận để hả giận.”

Nó tuy lẩm bẩm nhưng thanh âm rõ mồn một trong tai Võ Tuyên, da mặt lão giật giật, coi như không nghe thấy. Hỏa lân thú không có uy hiếp gì lớn với Liệt Hỏa tông, hơn nữa nó thuộc về tân vô hoàng, chỉ cần hôm nay đặt quan hệ tốt với Diệp Phong và vô hoàng thì yêu thú cũng không gây ra được sóng gió gì...

Diệp Phong đạt mục đích, liền ôm quyền nói đầy khách khí: “Vô tông chủ, hôm nay tại hạ còn chút việc vặt, chỉ bằng mười ngày nữa sẽ đại biểu cho tiền bối đến Liệt Hỏa tông bái phỏng, được chăng?”

“Ha ha ha! Hoan nghênh tiểu hữu.” Võ Tuyên cười vang: “Tám ngày nữa bản nhân sẽ phái đội ngũ đến Mộ Dung thành đưa tiểu hữu về bản tông sơn môn. Lúc đó Liệt Hỏa tông nhất định long trọng nghênh tiếp các hạ.”

“Đa tạ! Đa tạ!”

“Vậy hôm nay lão phu cáo từ.” Bị Hỏa lân thú hằm hằm nhìn, Võ Tuyên không thấy thoải mái, cáo từ đi ngay.

Nguy cơ của vạn niên linh trì được hóa giải nhờ Phong loan tấn cấp. Tộc nhân Mộ Dung gia lại tu luyện trong đó... Mộ Dung Càn thở phào, Liệt Hỏa tông rút lui cũng là lời thừa nhận sự thật Mộ Dung gia có vạn niên linh trì, trong thời gian dài tới đây không cần lo lắng có phiền hà gõ cửa.

Gã xem xét mọi việc, nhận ra có Phong loan tọa trấn, Mộ Dung gia và Vô Song môn không vấn đề gì thì bắt đầu chuẩn bị chu đáo cho chuyến đến Liệt Hỏa tông.

Chuyến này gã không xa vọng lấy được ngay tiên thiên hỏa nguyên chi lực mà để dò đường. Hiện tại tu vi của gã là vô tông lục giai, dù thi triển Thần thông biến, tối đa cũng chỉ thoát thân được khỏi tay thiên tôn. Liệt Hỏa tông có nhiều vô hoàng tọa trấn, chỉ sợ ý là sẽ rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

Dù gã có chỗ dựa thế nào, chỉ cần bị Liệt Hỏa tông biết gã có ý đồ với tiên thiên hỏa nguyên chi lực – căn cơ môn phái, thì đều không dễ dàng tha cho. Tầm hộ thân phù nào cũng có giới hạn, vượt qua giới hạn đó thì sẽ chuyển thành thôi mệnh phù... Nên gã phải tính toán trước đã.

Tám ngày sau, đội ngũ nghênh tiếp của Liệt Hỏa tông đến Mộ Dung thành, được Mộ Dung gia đón với nghi lễ cao nhất, đồng thời đội ngũ này dù không có vô hoàng nhưng do một thiên tôn cầm đầu, đủ thấy họ trọng thị Diệp Phong thế nào. Một thanh niên tu vi mới là vô tông là do thiên tôn cường giả tự thân tiếp đãi, quả thật cực kỳ nể mặt. Nếu không vì gã là thánh tiềm hậu tuyển nhân được thánh giả trọng thị, chỉ bằng quan hệ với vô hoàng, tuyệt đối không được đãi ngộ thế này...

Chúng nhân hàn huyên tại Mộ Dung phủ một lúc rồi thiên tôn lĩnh đội lấy ra một hộp ngọc nhỏ đưa tận tay Diệp Phong: “Đây là tam phẩm linh dược - - Mộc nguyên thanh linh đơn, chỉ Thần Mộc tông mới luyện được, không chỉ có thể đề cao mộc nguyên khí hải mà còn có công hiệu tăng thị lực, dưỡng nhan, tẩy phạt thân thể. Dù là Thần Mộc tông, do nguyên liệu hiếm có, một năm cũng không luyện được mấy viên đâu.”

“Tông chủ bản tông từng may mắn có được một viên nhưng môn hạ không có ai thích hợp sử dụng... Hôm nay mượn hoa hiến phật tặng Diệp tiểu hữu, tin rằng các hạ có thể sử dụng hợp lý.” Nói đoạn đối phương mỉm cười kín đáo.

Diệp Phong hiểu Võ Tuyên đang lấy lòng mình, viên đơn này khác nào cực phẩm dành sẵn cho Mộ Dung Tử Thanh tấn cấp vô tông xong sẽ nhanh chóng tiến giai. Gã tất nhiên không khách khí mà tiếp lấy đưa cho Mộ Dung Càn...

“Tại hạ thấy không cần chân chừ nữa, lên đường thôi.” Gã mong móng tiên thiên hỏa nguyên chi lực nên bảo. Đối phương đương nhiên không phản đối, dẫn ra rồi Mộ Dung phủ.

Hỏa lân thú không tiện đi, nên gã không thể phi hành. Lần bãi phỏng này không có gì quá đặc biệt, Liệt Hỏa tông chuẩn bị cả linh khu xa, thuận tiện tham quan địa hạt quanh đó, để song phương thắt chặt giao lưu. Ngày thứ chín, Diệp Phong mới đến nơi, nghỉ ngơi qua qua, tham quan thành trấn phụ cận rồi thì ngày thứ mười được thiên tôn linh đội đưa đến sơn môn Liệt Hỏa tông.

Tổng sơn môn do bảy ngọn núi nhỏ bao quanh chủ phong, gồm bảy trung đẳng linh mạch và hai thượng đẳng linh mạch... Từ trên không nhìn xuống, khu vực được linh mạch bao phủ nối với nhau tạo thành hình hổ ngồi. Giữa các đỉnh núi, đá dựng nhấp nhô, cây cối tốt um, không thiếu đỉnh đài lâu điện điểm xuyết, cực kỳ hùng vĩ tráng quan.

Đặc biệt là chủ phong trong bảy ngọn, vươn cao lên mây xanh, được hồng vân và hỏa quang bao phủ, trông cực kỳ rực rỡ. Sơn môn cũng được hỏa hồng vụ khí nhân nhật vây lấy, ai đứng từ xa nhìn vào cũng cảm thụ được hỏa nguyên chi khí tức.

“Diệp tiểu hữu, mời!” Thiên tôn phụ trách dẫn đường đưa tay mời.

Gã gật đầu đi vào sơn môn. Hàng bậc đá đơn sơ nối liền các đỉnh núi, các cốc lại với nhau. Nhưng muốn đi vững vàng trên đó, không có tu vi võ sư rất khó được lâu. Đó cũng là phương thức rèn luyện môn nhân của Liệt Hỏa tông.

Đi một đoạn gã lại quan sát thật kỹ, thiên tôn Liệt Hỏa tông cho rằng gã bị cảnh tượng của sơn môn hấp dẫn nên mỉm cười giới thiệu.

“Bảy đỉnh núi vòng ngoài là chỗ cho đệ tử từ tôn giả trở xuống cư trú và tu luyện. Những môn nhân quan trọng từ tôn giả trở lên mới có tư cách vào chủ phong. Mỗi đỉnh núi chia làm năm tầng, tu vi càng cao càng ở phía trên, qua đó khích lệ môn hạ đệ tử khắc khổ tu luyện. Diệp tiểu hữu cũng chú ý thấy trong sơn môn Liệt Hỏa tông, linh khí, đặc biệt là linh khí có hỏa nguyên khí tức thì càng lên cao càng nồng.”

“Liệt Hỏa tông, quả nhiên danh bất hư truyền!” Diệp Phong thấp thỏm đáp. Kỳ thật gã đang tìm manh mối về tiên thiên hỏa nguyên chi lực. Nhưng Liệt Hỏa tông phạm vi quá lớn, tiên thiên hỏa nguyên thể khẳng định được phong tỏa rất chặt chẽ, nhất thời gã không tìm được gì. Bí mật quan trọng như vậy, không thể trực tiếp mở miệng hỏi, nên cứ đi từ từ để hỏi han dần dần.

“Tông chủ đang đợi trong chủ phong đại điện, Diệp tiểu hữu nên đến đó cho nhanh. Sau khi gặp mặt tông chủ, lão phu sẽ dẫn tiểu hữu đi tham quan một vòng bản tông, thế nào?”

“Cũng tốt.” Tìm kiếm không thể gấp gáp, tránh để lộ dấu vết. Gã mỉm cười gật đầu, đi nhanh hơn mấy phần.

Nếu cường giả từ tôn cấp trở lên đều tập trung tại chủ phong, chắc tiên thiên hỏa nguyên thể cũng ở đó. Đến chủ phong có khi thu được manh mối gì chăng.

Tiên thiên hỏa nguyên thể thật ra là vật gì? Có đặc tính thế nào? Sức mạnh phòng ngự ra sao? Gã đều mù mờ. Nhưng dù thế nào cần phải dốc mọi khả năng thăm dò. Chỉ cần có được hỏa nguyên khí hải, không chỉ trong trạng thái bình thường khiến tứ nguyên năng lượng tuần hoàn tương sinh, thực lực đại tăng, mà cả Thần thông biến cũng có thể thi triển tứ trọng biến thân. Lúc đó dù gặp võ hoàng cũng có sức giữ mình.

Lòng gã nóng bừng lên.

409. Chương 409 : Cửa Ải Thứ Nhất

Cả toán đến dưới chân chủ phong, Diệp Phong vừa đặt chân lên bậc đá thì vị thiên tôn đó bảo: “Chậm đã.”

Gã nghi hoặc hỏi: “Không biết thiên tôn có gì chỉ giáo?”

“Chủ phong là trọng địa của Liệt Hỏa tông nên có bố trí đại trận cảnh giới sơn môn. Những người có linh bài ra vào như chúng ta, đại trận sẽ không phản ứng, nhưng nếu tiểu hữu xông vào thì e rằng không được

đâu, ha ha.” Đối phương cười giải thích: “Xin đợi một chút, mỗ thông tri cho nhân viên trong tông môn ra nghênh tiếp tiểu hữu.”

Vị thiên tôn này lấy ra một tấm linh bài đen nhánh, dồn hỏa nguyên vào, linh bài khê kêu lên, bắn ra một đạo hồng quang. Trước mắt chúng nhân phảng phất xuất hiện màn sáng mỏng manh, trên đó dấy lên gợn sóng đỏ nhạt, như ném viên đá xuống hồ, hồng quang thuận theo dao động gợn sóng vút lên không, thoáng sau đã biến mất.

“Đó là...Hộ phong đại trận của quý tông?” Nếu không có hồng quang chủ động kích phát trận pháp, gã cũng không cảm ứng được ngay trước mắt mình có một lớp năng lượng.

“Không sai! Trận thế này không lợi hại lắm, lực phòng ngự của chúng ngại chỉ chống được đòn toàn lực của võ giả dưới võ tôn.” Thiên tôn không tránh mà giới thiệu: “Cường giả võ tôn trở lên có thể phá được nhưng không cách nào thực hiện một cách thần bất tri quỷ bất giác. Đặc thù của trận này là chỉ hơi bị xung kích cũng sẽ cảnh báo với chủ phong. Có thể coi đây là cảnh báo đại trận.”

Chủ phong có mấy võ hoàng và nhiều võ tôn tọa trấn, chỉ cần phát giác được kẻ xâm nhập, với thực lực của họ thì không cần dựa vào đại trận để cự địch. Hà huống, võ Nguyên đại lục có mấy ai dám xông vào Liệt Hỏa tông gây loạn.

Đáy lòng gã chìm xuống, nếu gã phải lên vào chủ phong mới lấy được tiên thiên hỏa nguyên chi lực thì hộ phong đại trận quả thật là phiền hà. Nếu hành tung bại lộ, mấy võ hoàng của Liệt Hỏa tông sẽ không cho gã cơ hội.

Đó là cửa ải đầu tiên. Trong tình huống không kinh động Liệt Hỏa tông, đột nhập vào chủ phong quả thật không dễ.

Từ trên chủ phong có ba nhân ảnh đáp xuống, một là Cổ trưởng lão và hai cao giai võ tôn. Cả ba đều tươi cười với gã.

“Diệp tiểu hữu, hoan nghênh! Tông chủ đợi đã lâu.” Tuy trước đó có va chạm với gã nhưng Cổ trưởng lão coi như không xảy ra chuyện gì, hòa ái thân thiết hoan nghênh.

Hai võ tôn không hiểu lấy ra vật gì đó, dồn năng lượng vào. Lưỡng đạo thanh quang từ tay họ vút lên, chạm vào trận pháp phía trên, chúng ngại đỏ nhạt tách ra làm đôi, từ từ hình thành một khung cửa có thể đi qua.

“Mời.” Cổ trưởng lão đưa tay lên.

Gã thầm khinh bỉ lão, thản nhiên đi vào. Cánh cửa nhanh chóng khép lại.

Trong chủ điện Liệt Hỏa tông, sau rốt gã cũng thấy Võ Tuyên. Đối phương hiển nhiên chuẩn bị từ lâu, quy cách tiếp đón gã cơ hồ là lễ ngộ tối cao. Lão muốn chứng minh rằng thái độ của Liệt Hỏa tông rất hữu hảo với tân võ hoàng.

Hàn huyền khách sáo xong, võ Tuyên đi vào chính đề.

“Không hiểu tân võ hoàng có tính toán gì tại Nam chiêm Bộ châu? Nếu võ hoàng không ngại thì Liệt Hỏa tông nguyện ý giúp một tay?” Võ Tuyên mỉm cười hỏi dò.

Lòng Diệp Phong sáng bừng, đối phương đang thăm dò xem tân võ hoàng có dã tâm gì với Bộ châu. Nơi đây là địa bàn của Liệt Hỏa tông, chúng có thể tách ra một phần lợi ích để lôi kéo, nhưng việc gì cũng có giới hạn, nếu tân võ hoàng liên kết với Mộ Dung gia, dã tâm quá lớn thì Liệt Hỏa tông sẽ thay đổi chiến lược và thái độ.

“Kỳ thật, tiền bối chỉ đáp ứng lời mời của mỗ tọa trấn linh trì của Mộ Dung gia, nếu không có gì đặc biệt, lão nhân gia cũng không dễ dàng lộ diện.” Gã lựa lời nói ra rằng Phong loan không uy hiếp đến sự thống trị của Liệt Hỏa tông.

Võ Tuyên càng chắc chắn, tuy gã chỉ nói bằng lời nhưng đương nhiên biểu lộ thái độ của tân võ hoàng. Thực lực đạt đến trình độ như họ, không đời nào nói dối để tự biếm thân phận, hơn nữa biểu hiện của Phong loan rất kín tiếng, thập phần phù hợp với tính cách mà gã nói đến.

Thấy vẻ mặt như trút được gánh nặng của Võ Tuyền, gã thầm coi thường: Phạm vi thế lực, địa vị, lợi ích, tất cả đều do thực lực mà có. Hiện tại Mộ Dung gia và Vô Song môn mới quật khởi, không thể tranh đua với Liệt Hỏa tông, vậy hà tất phải ngông nghênh, khí thế hung hung cuồng vọng? Chỉ bằng chịu khó ẩn nhẫn, tích tụ thực lực, khi thời cơ chín muồi mới vươn lên...Đó là con đường đúng đắn.

Nhưng không hẳn gã không muốn thay thế Liệt Hỏa tông, những lời nói ra không phải chỉ để lừa gạt đối phương. Thái độ của thánh địa cho thấy, ngũ hành tông là bất khả xâm phạm, gã không nên chạm vào làm gì. Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hai nhà lặng lẽ tăng cường thực lực. Trong bất kỳ thời điểm nào, nhân mã và thực lực mới là quan trọng nhất. Quyền đầu ai cứng là có lý.

Song phương không xung đột lợi ích, việc đàm thoại diễn ra rất suôn sẻ, chủ khách đều tận hứng. Sau đó Võ Tuyền đáp ứng yêu cầu của gã, phái vị thiên tôn lúc trước đi cùng Diệp Phong tham quan Liệt Hỏa tông. Lão không biết mục đích thật của gã, bằng không đã cho gã một chương rồi đời. Dám nhắm vào tiên thiên hỏa nguyên chi lực? Đúng là chán sống.

Sơn môn Liệt Hỏa tông rất rộng, cả hai du lãm đến tối mới được năm ngọn. Bất quá gã dám chắc tiên thiên hỏa nguyên không ở trong bảy ngọn núi nhỏ mà ở trên chủ phong.

“Nhưng...Chủ phong là trọng địa của Liệt Hỏa tông, trong thời gian ngắn khó tìm ra manh mối.” Gã nhúu màu lấm bầm.

“Diệp tiểu hữu định nói gì chẳng?” Đối phương tuy lạ lùng nhưng cho rằng gã nhất thời nổi hứng nên mới thỉnh cầu tham quan Liệt Hỏa tông. Ai ngờ du ngoạn cả ngày, nơi nào gã cũng ngắm nghía rất kỹ, cơ hồ rất thích thú với nội bộ Liệt Hỏa tông. Nhưng lão cũng không hoài nghi, trừ một nơi cấm địa ra thì chỗ nào cũng có thể để gã tùy ý đến ngắm.

“Hôm nay muộn rồi, sáng mai tại hạ phải quay về. Tiếc là...” Gã lắc đầu ‘tiếc nuối’: “Tại hạ chưa kịp hàn thưởng phong cảnh chủ phong của quý tông.”

“Ha ha, có gì khó đâu?” Đối phương cười: “Diệp tiểu hữu cứ ở lại Liệt Hỏa tông mấy ngày, lão phu sẽ đưa tiểu hữu du lãm chủ phong một phen, thế nào?”

“Quý tông không hiềm bị quấy nhiễu, tại hạ cung kính bất như tông mệnh.” Đối phương vốn chỉ nói khách sáo, ai ngờ gã lại đồng ý. Gã định xong chủ ý, đi thăm một chút để biết trước tình hình, sáng hôm sau cáo từ ra về. Vạn sự xong rồi chỉ còn đợi gió đông là Hỏa lân thú tấn thăng hoàng cấp.

OOo

Một thời gian sau ở trung tâm vạn niên linh trì, hoàng cấp khí thể chợt dâng lên, tiếng Hỏa lân thú gầm vang: “Liệt Hỏa tông, tên nhóc họ Hồng, hỏa gia gia đến tìm các người tính nợ đây.”

410. Chương 410 : Xông Vào Liệt Hỏa Tông .

Thình không đầy khói đỏ, hỏa quang liêu nhiên, trong sơn môn Liệt Hỏa tông cực kỳ yên tĩnh.

Đệ tử trên bảy ngọn núi vẫn như bình thường, đến nơi tu luyện đã được phân phối, xếp bằng tĩnh tu. Hỏa nguyên liên tục từ chủ phong phun trào khiến tiến độ của họ nhanh gấp đôi so với phổ thông hỏa nguyên tu luyện giả.

Con đường của cường giả như xây kim tự tháp. Số lượng cao giai võ sư càng nhiều thì khả năng xuất hiện võ tông càng lớn. Tương tự như vậy, nhiều cao giai võ tông thì số lượng đột phá võ tôn cũng nhiều theo...Nên các thế lực xưng bá một châu đều thập phần chú trọng bồi dưỡng căn cơ tông môn, trong đó điều kiện tu luyện cực kỳ trọng yếu.

“Gừ.” Đang lúc số tông môn đệ tử đó tĩnh tâm khổ tu, thình không đột nhiên vang lên tiếng gầm chói lói. Hỏa ảnh xanh biếc xuất hiện trên không. Thiên phú hỏa diễm của Hỏa lân thú sau cùng cũng biến đổi, chuyển thành sắc xanh.

“Bọn nhóc Liệt Hỏa tông, lão tử đến tìm các người tính nợ đây. Ha ha.” Hỏa lân thú ngông nghênh lắc mình, thanh hỏa rợp trời như mưa rào trút xuống sơn môn đại trận của Liệt Hỏa tông.

“Bộp! Bộp! Bộp!...” Tiếng chày rui vang lên thành chuỗi, đại trận vốn để cảnh giới sao chịu được sức phá hoại của Hỏa lân thú? Lớp chướng ngại năng lượng nhàn nhạt lại thiêu lũng nhiều lỗ, đồng thời từng đạo hỏa hồng năng lượng sôi lên, cùng tiếng hú vang vọng lúc cao lúc thấp liên tục bắn về phía chủ phong.

Hỏa lân thú liếc nhìn sơn môn đại trận thủng lỗ chỗ, tựa hồ thập phần mãn ý với kiệt tác của mình, lắc lắc đầu lao xuống.

Ầm! Thân thể to lớn của nó giáng mạnh vào chỗ bị phá hoại tối nghiêm trọng, sơn môn Liệt Hỏa tông rung rinh, nhiều đệ tử cấp thấp không kịp đề phòng, nhao nhao ngã xuống.

Đại trận cảnh giới cố nhiên khó đột nhập với Diệp Phong, nhưng khi đã công nhiên phá hoại thì rất dễ. Hỏa lân thú tàn phá đại trận khiến nhất thời không thể phục nguyên, khi Liệt Hỏa tông loạn cào cào thì gã nhân cơ hội đó ung dung đột nhập qua đại trận.

Cửa ải khó khăn đầu tiên được giải quyết như thế.

Hỏa lân thú xông vào sơn môn, liền có mấy thân ảnh đỏ rực từ chủ phong lao ra ngăn cản.

“Dừng tay! Các hạ sao lại xông vào Liệt Hỏa tông sơn môn!” Xuất hiện đầu tiên là mấy cao giai võ tôn.

“Lão tử đến tìm một thiên tôn tiểu tử họ Hồng trút giận, những kẻ lật vật cút hết ngay. Bằng không lão tử cho một ngọn lửa đốt rụi Liệt Hỏa tông.” Hỏa lân thú phun ra sóng nhiệt, ngọn núi dưới chân nó cây cối gãy lìa, đá lăn ào ào xuống. Nhiều đệ tử cấp thấp ngã nhào, tất cả loạn thành một mớ bùi nhùi.

“Các hạ thật sự coi thường Liệt Hỏa tông?” Một võ tôn nghiêng rằng: “Nên biết dù các hạ là yêu hoàng cũng chưa có tư cách tung hoành ở Liệt Hỏa tông.”

Liệt Hỏa tông thành lập mấy vạn năm, chưa từng bị gây hấn như thế. Dù là Mộ Dung Yên năm xưa cũng không phá hoại cây cỏ ở tông môn. Hỏa lân này quả thật lớn mật.

“Mấy tên nhóc các ngươi coi thường ta?” Hỏa lân thú nổi giận: “Lão tử ghét nhất bị coi thường. Ném thử lửa đây.”

Một dải thanh diễm từ miệng Hỏa lân thú phun ra, đối phương biến sắc mặt, lùi nhanh nhưng không kịp, bị hỏa quang hắt văng đi. Cũng may Hỏa lân thú biết cân nhắc nặng nhẹ, chỉ muốn giáo huấn đối phương. Kẻ này chật vật chấn tan hỏa diễm quanh mình, toàn thân đen thui, dậy mùi khét lẹt.

“Nghịch súc ngươi dám...” Tiếng quát vang lên từ chủ phong.

Hỏa lân thú ngoác miệng cười: “Sau cùng cũng có hai kẻ tạm được đến...”

Hoàng cấp cường giả của Liệt Hỏa tông vốn tự thị thân phận, không muốn hơn thua với yêu thú. Nó và Hồng Thiên Tôn không có thâm cừu đại hận gì, họ tưởng chỉ cho mấy vị tôn giả ra mặt là xong xuôi, ai ngờ nó quyết tâm đến gây sự, báo thù Hồng Thiên Tôn chỉ là cái cớ.

Thấy Hỏa lân thú gây loạn, cổ trưởng lão và một võ hoàng trưởng lão sau cùng đành ra mặt.

OOo

Diệp Phong ẩn mình trong một hõm núi cách Liệt Hỏa tông không đầy mười dặm, thấy ngoài xa rực hồng quang thì biết Hỏa lân thú đã bắt đầu hành động.

Tác dụng của Hỏa lân thú là thu hút sức chú ý của mọi cường giả Liệt Hỏa tông để gã nhân cơ hội lên vào sơn môn. Thoáng sau, sợi lông của Phong loan trên ngực gã nóng lên, đó là tín hiệu của nó báo rằng có thể hành động.

“Thần thông biến - nhị trọng!” Gã chìm trong tử kim năng lượng, khí tức trở nên lạ lẫm. Dù là võ hoàng cũng không nhận ra linh hồn ẩn ký của gã có gì giống với Diệp Phong.

Thình không lóe lên một dải cầu vồng tím ngắt. Khí tức cường giả trong Liệt Hỏa tông đều dồn lên mình Hỏa lân thú, gã đến lặng lẽ, không khiến ai chú ý.

Vừa vào sơn môn, gã nhanh chóng đáp xuống đất. Thình không bị vô số tôn giả bao vây Hỏa lân thú chiếm cứ, còn cả Cổ trưởng lão và một võ hoàng khác đang bàn luận. Gã đi trên không, có khác nào tự bộc lộ hình tích.

Gã từng tham quan Liệt Hỏa tông mấy ngàn nên quen thuộc đường lối trong sơn môn. Gã cố ý tránh mấy con đường chính đông người, chọn đi xuyên qua rừng núi. Hiện tại trên bảy đỉnh núi của Liệt Hỏa tông, đệ tử loạn lên như ong vỡ tổ, không ai chú ý đến một bóng người lạ lẫm đang áp sát chủ phong.

Diệp Phong ép khí tức xuống mức thấp nhất, dù hoàng cấp cường giả mà không cố ý dùng thần niệm quét kỹ trong vòng ngàn thước tất không phát hiện được. Trong tình huống này, tốc độ của gã vẫn cực nhanh, bên tai chỉ có tiếng vù vù cùng bóng cây đá liên tục trôi vụt lại phía sau.

Gã cố ý thu liễm khí thế, nhắm một khe hở của chủ phong đại trận mà Hỏa lân thú phá hoại, lách mình tiến vào.

“Được rồi, mỗ đã vào chủ phong, lão Hỏa nên hành động bước tiếp theo đi.” Chủ phong rất nhiều cường giả, gã không thể mạo hiểm xông lên đỉnh.

Không biết Phong loan và Hỏa lân thú liên hệ với nhau bằng cách nào mà trước mắt nhiều cường giả như thế, hỏa lân thú vẫn nhận được tín hiệu còn người Liệt Hỏa tông không biết gì.

Vốn nó và Cổ trưởng lão còn lớn tiếng tranh hơi không ngớt, đột nhiên thần sắc biến đổi, con mắt tinh ranh đảo một vòng gầm to: “Mẹ nó chứ, hôm nay Liệt Hỏa tông các ngươi không giao tiểu tử thiên tôn họ Hồng đó ra thì lão tử quyết sống mái với các ngươi.”

Nói đoạn nó không chột hai võ hoàng cơ hội lên tiếng, toàn thân phát ra phần thiên chi hỏa, cơ hồ đẩy lên cơn bão lửa quanh mình, nhiều võ tôn đứng gần bị ảnh hưởng. Tuy họ có nguyên lực hộ thể nhưng thanh hỏa của Hỏa lân thú có thể khắc chế không ít với hỏa nguyên thông thường.

Vù. Hỏa diễm ta đi, thình không xuất hiện mười mấy võ tôn bị thiêu đỏ lử, không chỉ y phục của họ thành tro mà cả đầu tóc, râu ria thậm chí cả lông ở nách, ở đùi và chỗ bí ẩn nhất của nam nhân đều bị đốt sạch, trông cực kỳ hoạt kê.

“Hừ, lão Hỏa đúng là lăm trờ.” Diệp Phong ở dưới nhìn rõ, suýt nữa xị máu. Hỏa lân thú làm nhục cường giả Liệt Hỏa tông kiểu này còn hơn giết họ, thật khiến người ta điên tiết. Lần này ân oán hai bên đã kết thật chặt.

Trước đó gã đã dặn nó không nên giết người mà quên dặn rằng có một số hành vi còn quá đáng hơn giết đối phương. Hỏa lân thú quả thật đã sỉ nhục đối phương đến cùng cực, không còn là việc Liệt Hỏa tông có truy sát nó không mà là song phương sa vào cảnh quyết tử đến cùng. Dù đồng quy vu tận, toán võ tôn này cũng không để nó sống sót thoát khỏi đây.

Quả nhiên mười mấy võ tôn ngã ra rồi toàn thân như sôi máu lên khiến thân thể trần trụi của họ đỏ rực. Họ phát tay lấy y phục trong trữ vật giới ra mặc vào. Từng gương mặt hung hãn nhìn Hỏa lân thú như muốn nuốt sống nó.

“Giết yêu thú đó đi.” Giọng nói từ miệng chúng nhân phát ra, âm trầm đến đáng sợ.

Hỏa lân thú đại công cáo thành, khê xoay người rút đi.

“Ha ha ha! Phong tiểu tử muốn ta triệt để kích nộ đối phương, thu hút phần lớn nhân mã. Nhiệm vụ này quá dễ dàng với lão Hỏa ta.” Nó vừa cười mây đỏ vừa đắc ý lăm bầm, không biết rằng đại họa lâm đầu.

Hai võ hoàng ngăn người kinh ngạc, đợi khi cả toán võ tôn bị làm nhục đuổi theo Hỏa lân thú thì họ mới kịp phản ứng. Trước mặt đệ tử tông môn mà bị làm nhục như vậy, trong đó có không ít nữ đệ tử tận mắt thấu trưởng bối bêu xấu, đủ hiểu những võ tôn thường ngày tự thị tôn quý cực độ này giận dữ thế nào. Họ lại ở trên không, tư thái khó coi không giấu vào đâu được. Quả thật không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Làm sao bây giờ?” Một võ hoàng khác lăm bầm.

“Còn thế nào nữa? Đuổi theo.” Cổ trưởng lão giậm chân nghiêng răng ken két.

“Chỉ với hai chúng ta muốn chế phục lực giai hỏa linh bản nguyên thú e rằng không thể.”

“Thông tri cho tông chủ cùng xuất thủ bắt nghiệt súc này, nếu không bị đồn ra, mặt mũi Liệt Hỏa tông còn gì nữa?” Cổ trưởng lão bùng ra một đạo hồng quang vào đại điện.

411. Chương 411 : Hỏa Viêm Động .

Đối phó lục giai yêu thú, đặc biệt là hỏa linh bản nguyên thú, tôn cấp cường giả không có tác dụng. Lão cũng đâm ra hối hận, ngần ấy tôn giả xông ra uy hiếp Hỏa lân thú đúng là tự lấy đá ghè chân mình.

Diệp Phong bế khí hồi lâu mới nuốt nước bọt lẩm bẩm: “Chiều này của lão Hỏa được lắm, thu hút được toàn bộ võ hoàng ở chủ phong...”

“Cũng may hoàng cấp cường giả của đối phương đều là hỏa nguyên tu luyện giả, lão Hỏa ứng phó được...” Gã hơi lo lắng nhưng giờ cũng đành mặc kệ, chỉ mong Hỏa lân thú giữ được mình. Đỉnh núi không còn võ hoàng giám thị, gã bạo gan hẳn lên.

Bóng gã thoát ẩn thoát hiện giữa đỉnh núi. Tuy thỉnh không có không ít võ tôn cường giả qua lại nhưng vì vừa rồi Hỏa lân thú quấy loạn nên không ai chú ý tuần tra mà tự lại thảo luận xem yêu thú lớn mật đó sau cùng có kết cục gì. Nhiều người muốn bật cười trước tư thái bị sỉ nhục ban nãy của đồng môn nhưng vì ngại đồng người nên cố nhịn.

Gã lao đi như bay, sau cùng cũng đến phía kia của ngọn núi, thị tuyến của đại bộ phận võ tôn bị đỉnh núi che khuất, không thể thấy gã. Nếu không dùng thần niệm quét dò, không thể phát hiện chủ phong có thêm một vị khách không mời.

“Hành động nhất định phải nhanh, không biết lão Hỏa duy trì được bao nhiêu thời gian.” Gã trầm mặc lẩm bẩm. Tam nguyên tảo hỏa trận trên đỉnh tuy lợi hại nhưng gã đã có cách hóa giải. Nếu không có gì bất ngờ, gã sẽ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai lao vào miệng hỏa sơn, nhanh chóng lấy tiên thiên hỏa nguyên thể rồi cao bay xa chạy.

Ngoài xa, tiếng gầm của Hỏa lân thú vang vọng, xem ra song phương bắt đầu giao thủ. Tuy đẳng cấp của mấy võ hoàng Liệt Hỏa tông cao hơn nhưng đối diện hỏa linh bản nguyên thể, uy lực của họ giảm nhiều, nên Hỏa lân thú dù không phải đối thủ cũng không thất bại nhanh chóng. Hơn nữa nó còn mang theo mấy viên Sinh hóa đơn và hỏa nguyên đơn, đủ để chống chọi thêm một quãng thời gian.

Hỏa nguyên linh khí trên đỉnh núi bàng bạc vô cùng khiến gã cả kinh. Lần trước tham quan chủ phong, gã không được đưa lên độ cao này, vì một phần năm ngọn núi, ở phía đỉnh là cấm địa của Liệt Hỏa tông, gã không thể cưỡng cầu để rồi lộ dấu vết.

“Tam nguyên tảo hỏa trận cần ba hỏa hệ cao giai võ tôn chủ trì.” Gã thầm nhủ: “Chỉ cần tìm được một, tam nguyên tảo hỏa trận sẽ bị phá.”

Gã thận trọng trải thần niệm ra. Tu vi thần niệm hiện tại của gã không kém gì một cao giai võ tôn. Bất quá đối phương nếu chìm đắm vào chủ trì trận thế thì gã có thể tìm ra đối phương trước mà không bị phát giác.

“Không có...Vẫn không có.” Gã tìm khắp núi, thất vọng nói. Gã ngẩng nhìn lên, xem ra võ tôn chủ trì trận thế vẫn ở phía trên.

Càng gần đỉnh núi, hỏa nguyên năng lượng càng nồng, càng cuồng loạn. Thân thể gã hiện giờ cũng bị đốt đến miệng lưỡi khô rang, thể nội phảng phất đag bốc lửa. Gã không biết rằng tầm thường võ giả phải đạt đến tôn cấp mới dám tiếp cận khu vực này, tu vi của gã chưa qua ải mà đã xông vào, không bị hỏa nguyên đốt thành tro đã cực kỳ xuất sắc rồi.

Thân thể gã triệt để chìm trong hồng vụ, võ tôn trên không dùng mắt tất không nhìn ra, hỏa nguyên nồng nặc cũng che đi năng lượng khí tức từ mình gã phát ra. Gã thi triển chân nguyên hộ giáp mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

“Phía trên một trăm thước có điều lạ.” Gã sáng mắt lên, tỏ vẻ vui mừng.

Gã lén vòng qua một tảng nham thạch, nhôai người ra nhìn. Một hồng bào lão giả đang chuyên tâm nhắm mắt xếp bằng, từng dài hỏa xà dài mảnh xoay tròn quanh lão, hỏa nguyên chi lực khí tức kinh nhân trở thành cực kỳ linh xảo chung quanh đó, xếp thành hàng chỉnh tề tràn lên trung tâm thính không.

Lão giả và gã ngăn cách bởi một lớp năng lượng trong suốt. Tỏa hỏa trận không chỉ có thể phong tỏa hỏa nguyên, bản thân cũng là trận thể phòng ngự cực mạnh. Ba cao giai võ tôn tu vi không tệ, cộng thêm năng lượng từ miệng núi trào ra khiến tỏa hỏa đại trận càng vững chắc. E rằng mấy võ hoàng liên thủ cũng không dễ dàng phá được.

Đó là nguyên nhân hoàng cấp cường giả Liệt Hỏa tông dám dốc toàn bộ ra truy đuổi Hỏa lân thú. Cả tông chỉ có nơi này là bất khả xâm phạm, phòng ngự bằng Tam nguyên tỏa hỏa trận thì họ có gì phải lo lắng? Năm xưa trừ Yêu vương với vô thượng thần thông đoạt mất từ tay họ tiên thiên hỏa nguyên chi lực thì mấy vạn năm nay không có người thứ hai làm được điều đó. Hà huống, bộ châu không còn cường giả nào sánh được với Yêu vương năm xưa. Nên họ hơi lơ đãng...

Gã lén thò tay vào ngực, cảm chiếc lông phát tín hiệu cho Phong loan. Đồng thời, phát tay ra...

“Cố nguyên hoàn, xuất!” Vòng sáng màu xám cảm cố nguyên lực lóe lên, lao vào lão giả đối diện.

Tận lúc này đối phương mới nhận ra điểm khác lạ, mí mắt nhăn nheo nhướng lên, năng lượng Cố nguyên hoàn đã nhập vào, tức thì thể nội nguyên lực vận hành trì trệ, cả Tam nguyên tỏa hỏa trận vì hỏa nguyên của một cao giai võ tôn mất cân bằng mà sinh ra biến hóa.

“Gừ. Người là tiểu tặc ở đâu dám đến cấm địa Liệt Hỏa tông quấy nhiễu.” Cố nguyên hoàn không thể cảm cố một cao giai võ tôn lâu. Vẫn duy trì được thực lực tôn cấp nên lão giả không hề kinh hoảng thất thố, mà lãnh tĩnh nhìn Diệp Phong chăm chăm, con mắt âm lạnh như muốn ghi nhớ hình ảnh gã vào óc.

“Đã đến rồi, ta phải đạt mục đích mới đi...Có đúng không?” Diệp Phong đang trong trạng thái Thần thông biến, không sợ bị đối phương nhìn thấy.

“Chỉ bằng vào tiểu tử không biết trời cao đất dày người hã?” Đối phương cười vang: “Dù người dùng thứ quý quái gì đó khiến thực lực của ta tạm thời xuống còn sơ giai nhưng Tam nguyên tỏa hỏa trận này mà không có thực lực võ hoàng, đừng mơ phá được.”

Đó là trận pháp phòng ngự có hiệu quả đặc thù, không cần điều kiện nghiêm khắc như tứ tượng đại trận. Tuy bị Cố nguyên hoàn đánh lén nên trận pháp hơi mất ổn định nhưng nhờ hỏa nguyên từ miệng núi sung mãn, nhất thời còn duy trì được sáu thành uy lực.

Gã mỉm cười, búng tay bảo: “Để người linh giáo sức mạnh của võ hoàng xem sao.”

Ầm! Một quang trụ khổng lồ màu vàng xanh từ trên trời giáng xuống Tam nguyên tỏa hỏa trận. Trận thể rung lên kịch liệt, hai võ tôn còn lại cũng bị xung kích mãnh liệt, thân thể rung động. Lão giả bị Cố nguyên hoàn trời buột phun ra một ngụm máu, sắc mặt như tờ giấy.

“Người...Người còn đồng bọn.” Lão giả cuống lên thở hồng hộc.

Diệp Phong lại búng tay cười nói: “Đúng rồi.”

Trên đỉnh núi vẫn bị mây đỏ dày đặc che khuất, phong loan thì triển phong chi linh vực. Kim sắc nguyên lực mang theo dòng khí xanh biếc trùm kín trăm thước vuông. Linh vực hóa thành thanh trường kiếm sắc bén chém xuống Tam nguyên tỏa hỏa trận gần như tan rã.

Thực lực đạt đến mức như Diệp Phong, tác dụng của Cố nguyên hoàn giảm đi nhiều. Địch nhân uy hiếp được gã đa phần không bị Cố nguyên hoàn trời buột lâu, nhưng về phương diện phá hoại trận thể thì nó phát huy công hiệu tốt đỉnh. Vòng sáng màu xám xuyên qua được tất cả ngũ hành nguyên lực ngăn trở, trực tiếp kiểm chế người thi triển trận pháp.

Một khi thực lực người bố trận đột nhiên biến hóa, trận pháp ít nhiều bị ảnh hưởng. Gã sẽ có cơ hội phá trận. Đó là sách lược khả dĩ nhất gã nghĩ ra để phá trừ Tam nguyên tỏa hỏa trận. Giờ quả thật hữu hiệu.

Chát. Tam nguyên tỏa hỏa trận cực kỳ vững chắc sau cùng cũng tiêu tan trước đòn oanh kích của Phong loan. Hỏa vũ rợp trời chọt phun ra, không biết bao nhiêu hỏa nguyên cuồng bạo tích tụ sẵn, một khi thoát

khỏi vòng kiềm tỏa thì biến thành hạo kiếp không thể hóa giải với Liệt Hỏa tông.

Phong loan phát ra đòn sau cùng thì hóa thành một dải lưu quang biến mất ở cuối chân trời. Nhiệm vụ của nó đã hoàn thành, nếu bị mấy lão bất tử Liệt Hỏa tông phát giác sẽ phân biệt được hoàng cấp khí tức của nó. Lúc đó Diệp Phong và Mộ Dung gia không thể chối bỏ quan hệ.

Mặt đất rung rinh, đỉnh núi chấn động, hỏa sơn bắt đầu bạo phát. Tiếng nổ động trời vang vọng trong sơn môn Liệt Hỏa tông. Bảy ngọn núi khác vốn khó khăn lắm mới khôi phục được trật tự lại bắt đầu loạn xạ. Toán tôn giả vẫn đứng trên không cũng bị biến cố khiến có kinh hãi, không biết chuyện gì xảy ra.

Ngoài xa, các võ hoàng Liệt Hỏa tông đang vây công Hỏa lân thú biến sắc khi nghe tiếng nổ vang lên ở phía tông môn.

“Nghiệt súc ngươi dám câu kết với người khác xông vào cấm địa Liệt Hỏa tông.” Tông chủ Liệt Hỏa tông nhăn nhúm mặt mày vì giận.

“Liên quan gì đến đại gia ta. Lão tử chỉ tìm các người đòi một thiên tôn ra trút giận, ai ngờ bốn tên điên không nói câu nào vậy đánh lão tử.” Hỏa lân thú tuy còn chống chọi được nhưng bị đánh cho tơi tả, tất nhiên nó đòi nào thừa nhận mình có liên quan, gầm vang: “Mẹ nó chứ, hiện tại bị người ta xông vào, à...Các người đáng bị như vậy, ha ha.”

“Mặc kệ nghiệt súc này, thứ trong Hỏa viêm động quan trọng hơn.”

“Đi.” Bốn võ hoàng hóa thành bốn ngọn lửa lao về tông môn.

412. Chương 412 : Hỏa Nguyên Tinh Phách .

“Ái chà, phong tiểu tử! Hỏa lân đại gia đã tận lực rồi, còn lại phải trông vào người.” Hỏa lân thú nhìn hỏa sơn bùng lên của Liệt Hỏa tông lăm bắm.

Hỏa lân thú tuy không dẫn mấy võ hoàng đi quá xa nhưng họ toàn lực quay về cũng phải mất mười mấy phút. Tam nguyên tỏa hỏa trận đã tan, nếu thuận lợi thì Diệp Phong sẽ nhanh chóng lấy được tiên thiên hỏa nguyên chi lực rồi rút lui an toàn trước khi bốn võ hoàng về kịp.

OOo

“Kết thúc thôi. Ta không có thời gian đùa với người nữa...” Diệp Phong thò cự trảo ra, lão giả bị Cổ nguyên hoàn trời buộc, chết không nhắm mắt dưới tay gã, yết hầu và ngực bị lợi trảo xuyên qua, máu nhỏ tong tong xuống đất.

Lão biết gã có Cổ nguyên hoàn nên phải chết. Gương mặt gã được chân nguyên che kín, đối phương lại không tra ra được linh hồn nên gã không có gì lo lắng.

“Không còn thời gian nữa, phải nhanh lên.” Gã ném thân thể đối phương đi, lao lên một lối vào hỏa sơn.

Từ trên trời liên tục rải xuống từng mảng lửa và nham thạch đỏ lừ khiến đường gã đi đầy nguy hiểm và trở ngại. Bất quá nhị trọng Thần thông biến khiến gã có thực lực ngang với cao giai võ tôn, cộng thêm chân nguyên khải giáp hộ thể, nhục thân cũng phòng ngự kinh nhân, uy lực của hỏa sơn phun ra cũng khó uy hiếp được.

Thân ảnh gã như con bướm xuyên qua mưa lửa, thảnh thơi không thể tránh kịp thì gã dùng thần thông thuật gạt hết lửa và nham thạch lao tới. Đệ tử Liệt Hỏa tông thấy cảnh này sẽ kinh hãi vạn phần, vì sau khi hỏa sơn phun lên, dù tôn cấp cường giả cũng không dám tới quá gần, hỏa nguyên cuồng bạo vô cùng vô tận đủ khiến họ ớn lạnh sợ hãi.

“Đỉnh núi ngay trước mắt.” Diệp Phong thâm hờn hử, tiếp đó liền biến sắc.

Thân ảnh hai cao giai võ tôn xuất hiện trước mắt gã, là hai võ tôn khác cùng chủ trì Tam nguyên tỏa hỏa trận. Họ quá quen thuộc tình huống, không cần đoán cũng biết đồng bạn xảy ra vấn đề nên trận thế bị phá, mặc cho địch nhân phá trận là ai, mục đích sau cùng cũng là thứ trong Hỏa viêm động.

Họ liền thủ chống lại uy lực phun trào của hỏa sơn, ở đây bảo vệ cửa vào Hỏa viêm động.

“Người định đoạt tiên thiên hỏa nguyên? Đúng là không biết sống chết là gì.” Thân hình Diệp Phong còn rất trẻ, khiến đối phương rất kinh ngạc.

Gã không ngừng lướt đi, hừ lên lạnh lùng: “Ta không thời gian tranh hơi với người. Chân không pháo!”

Hai tay gã đồng thời phát ra hai trụ khí trắng toát giáng vào đối thủ. Công kích tầm xa không thuộc ngũ hành nguyên lực này, hai vị võ tôn chưa từng được thấy, vừa kinh ngạc vừa vận nguyên lực phòng ngự nhưng bị sóng xung kích kinh nhân hất ngã xuống đất.

Cùng lúc hỏa sơn lại phun lên, cả hai liên tiếp hứng chịu công kích, không kịp đề phòng, lăn đi dưới đất như hồ lô, văng khỏi đỉnh núi cả chục trượng. Diệp Phong không còn bị ai ngăn cách với Hỏa viêm động khẩu.

Tuy miệng hỏa sơn liên tục phun hỏa nguyên ra nhưng gã không thể cả nghĩ nữa. Gã tự tin mình tạm thời có thể chống lại hỏa nguyên thiêu đốt, kiên trì đến lúc lấy được tiên thiên hỏa nguyên chi lực, nên lao thẳng vào miền ngọn núi nóng bỏng.

“Vù, vù...” Hỏa nguyên điên cuồng nuốt lấy gã, chạm vào chân nguyên bên ngoài thân thể gã liền bốc khói xanh và tiếng cháy tanh tách. Gã nhanh chóng móc ra ba viên ngũ phẩm kim nguyên đơn nhét vào miệng, dù lại số kim nguyên lực tan đi nhanh chóng.

“Chân không - bạo!” Hỏa sơn rừng rực lửa và khói đặc, nhất thời không nhìn rõ tình hình. Diệp Phong buộc phải thi triển thần thông thuật thổi tan hết khói.

Gã cẩn thận lơ lửng trên không, phóng mắt nhìn xuống, nham tương dưới chân cuộn cuộn liên tục sủi bong bóng. Cả miệng núi, trừ lớp đá cứng bị hỏa nguyên thiêu đốt đỏ rực là nham tương nóng rẫy, cơ hồ không có chỗ đặt chân.

“Tiên thiên hỏa nguyên thật ra được giấu ở đâu?” Gã nhíu mày, toàn lực trải thần niệm. Tuy vì hỏa nguyên nồng nặc, thần niệm của gã chỉ khuếch tán được hơn trăm thước, nhưng vậy cũng đủ rồi.

“Ừ...Góc bên trái tựa hồ có năng lượng dao động khác thường.” Gã chỉ còn cách tìm từ từ. Bất quá gã không chú ý trong dòng nham tương ngay sau lưng, một gương mặt trẻ con do liệt diễm hình thành hiệu kỳ thò đầu lên, trừng trừng mắt nhìn vào lưng gã.

Gã chuyên tâm chuyên trí tìm kiếm trong nham tương, một khi phát hiện điều khác lạ thì sẽ phát ra Chân không pháo mở thông đạo tra xét. Mấy lần liền mà chỉ thu được kết quả thất vọng.

“Thấy rồi, ở đây.” Khí trụ bắn ra, dịch thể đỏ rực bị kinh khí hất vệt ra, để lộ một khu vực chân không có thể nhìn thấu xuống dưới. Mắt gã sáng lên, dưới đất có một khối hỏa hồng sắc tinh thể trong suốt phát ra hỏa nguyên chi lực khác lạ, trực giác cho gã biết đó là tiên thiên hỏa nguyên thể.

Diệp Phong hớn hở ra mặt, tay xuất ra lực hút kinh hồn, chuẩn bị giành lấy khối tinh thể.

“Đắc thủ rồi.” Gã nhủ thầm.

Đột nhiên sau lưng gã vang lên tiếng chuông cảnh báo, không kịp ngoái lại đã liếc thấy một cái đầu hỏa long lớn gấp ba Hỏa lân thú há miệng cắn tới. Gã không kịp nghĩ ngợi, thể nội kêu lên tanh tách, thiết bị thuật quán thông toàn thân, đồng thời chân nguyên chi lực bùng lên hộ thể.

Chát. Thân thể gã bị hất văng, năng lượng ngưng luyện của hỏa long vượt xa tưởng tượng của gã. Gã bị dính sâu vào vách đá đỏ rực, cảm giác mất tối sầm, cơn đau thấu tâm can lan khắp toàn thân rồi mất đi tri giác.

Hài đồng do hỏa diễm hình thành sau lưng gã từ từ nổi lên khỏi nham tương. Hỏa long thiếu điều lấy mạng gã lượn hai vòng trên nham tương rồi chui vào thể nội nó. Thân thể có phần gầy gò của tiểu hài đồng chợt rõ ràng hơn.

Nó háy mắt mấy lần, ngậy ngẩn nùn gã, tựa hồ lấy làm lạ sao gã dính một đòn mà không chết? Tuy nó không biết tu vi hay thực lực là gì nhưng linh trí trời sinh cho nó biết, uy lực công kích của mình tuyệt đối giết được đối phương có thực lực đã thể hiện.

Nhưng gã không mất mạng. Hỏa long gầm rú vừa rồi đủ lấy mạng một cao giai võ tôn nhưng muốn triệt để đoạn tuyệt sinh cơ của gã thì thiếu một chút nữa.

Mỗi khi gã nguy ngập sinh mạng thì nguyên nguyên lực trong thể nội lại bạo phát sinh lực. Thực lực của gã chỉ ngang cao giai võ tôn nhưng so về sinh mệnh lực, phổ thông võ giả không bao giờ so nổi. Dù thể hiện giờ gã chỉ còn hơi thở mong manh, nằm lún sâu trong nham thạch, thân thể bị nhiệt độ thiêu đốt phát ra từng làn khói xanh lét.

Tiểu tử liếc một chút, tựa hồ mắt hứng với con mồi, thể nội lại dấy lên hỏa long lao vào gã. Trúng thêm một đòn thì dù gã đúc bằng thép cũng sẽ tan tành.

Đột nhiên thân thể gã tràn ra hơi sương xanh biếc, linh khí ràn rạt. Tiểu tử ngẩn ra một chút rồi thu hỏa long lại, khẽ hít hà.

Thiên địa linh khí thuần tịnh quá, nồng đậm quá.

Nó tham lam hít mạnh, linh khí nhanh chóng chui vào thân thể, chảy một vòng rồi hóa thành hỏa hồng nguyên lực khiến thân thể hỏa diễm của nó sáng lên không ít. Nó hưng phấn lướt đến cạnh Diệp Phong, há miệng hút lấy linh khí từ thể gã tràn ra, chỉ mấy phút ngắn ngủi mà thân thể bằng bàn tay của nó tăng thêm không ít. Hỏa diễm đỏ rực càng ngưng kết.

Diệp Phong lúc này thụ thương cực nặng, nguyên nguyên lực trong huyết mạch tự phát chữa trị. Đồng thời vì gã hôn mê nên trạng thái Thần thông biến giải trừ, chỉ với tu vi lực giai võ tông bị hơi nóng trong Hỏa viêm động không ngừng xâm thực đốt cháy thân thể. Nguyên nguyên lực tan đi như bốc hơi, khi hao kiệt là lúc gã mệnh táng hoàng tuyền.

Nhưng thể nội gã còn mười giọt vạn niên linh ngọc dịch được Yêu vương phong ấn, ba năm khổ tu chỉ tiêu hao gần nửa. Giờ nguyên nguyên lực khô kiệt, ngọc dịch ẩn chứa thiên địa tinh hoa linh khí tự động được kích hoạt, toàn lực tràn ra duy trì sinh lực cho gã.

Trong huyết mạch gã chứa nhiều thiên địa linh khí đến nỗi động thành giọt. Linh khí của vạn niên linh ngọc dịch quá nhiều, tốc độ chuyển hóa của gã không theo kịp tốc độ linh dịch tràn ra, nên một phần thoát ra ngoài. Ở mức độ nhất định, thân thể gã được linh khí bao bọc, ngăn lại phần nào thương tổn của hỏa nguyên.

Tiểu tử lúc này đã bỏ ý định giết gã, với nó thì sinh vật dở sống dở chết này khác nào một kho bảo vật cung cấp thiên địa năng lượng tinh thuần nhất. Tuy nó sinh ra linh trí chưa lâu, còn nhiều thứ chưa biết nhưng có bản năng về tự cường hóa bản thân. Vì thế nó mặc kệ Diệp Phong, chỉ cắm cổ hút lấy linh khí để tăng cường thân thể.

413. Chương 413 : Tu Vi Tiến Bộ .

Bên ngoài Liệt Hỏa tông, bốn võ hoàng dốc toàn lực quay về. Họ không biết mọi thứ xảy ra trong Hỏa viêm động. Thậm chí, liệt Hỏa tông đã lợi dụng tiên thiên hỏa nguyên mấy vạn năm cũng không biết khối tiên thiên hỏa nguyên vô tình được Tam nguyên tỏa hỏa trận tác động mà biến hóa kinh nhân, sản sinh Hỏa nguyên tinh phách với ý thức nguyên sơ.

Trong lòng chúng dấy lên vô cùng vô tận phẫn nộ và lo lắng. Nếu tiên thiên hỏa nguyên bị đoạt hoặc hủy mất thì truyền thừa mấy vạn năm của Liệt Hỏa tông sẽ lụn bại. Việc này không thể xảy ra.

“Hỏa viêm động đang phát nổ, chỉ ít cũng chứng tỏ tiên thiên hỏa nguyên còn trong đó.”

“Nhưng cường độ năng lượng bạo phát giảm đi nhiều. Đối phương có thực lực phá được Tam nguyên tỏa hỏa trận, chắc đã vào trong Hỏa viêm động rồi? Hỏa nguyên phong bạo mức này chỉ uy hiếp được cao thủ dưới mức cao giai võ tôn.”

“Thật ra là kẻ nào dám nhắm vào tiên thiên hỏa nguyên của Liệt Hỏa tông.” Tông chủ Liệt Hỏa tông mặt mũi méo mó gầm lên lạnh lẽo: “Nếu lão phu bắt được hắn sẽ lột ra rút xương, dùng u hỏa luyện hồn, để hắn ném mùi thối đoạn hành hạ thống khổ nhất thế gian mới giải được mối hận trong lòng.”

“Hỏa viêm động là cấm địa của Liệt Hỏa tông chúng ta, trong đó thế nào, cả chúng ta cũng không biết. Đối phương, vị tất dễ dàng tìm được tiên thiên hỏa nguyên. Có khi trong động lại bạo phát uy lực mạnh hơn ngoài này chưa biết chừng.”

“Dù thế này, không thể tha cho kẻ này.” Tông chủ Võ Tuyền nghiêng rằng.

Trong động, tiểu tử hiển nhiên cảm nhận được bốn luồng khí tức cực mạnh đang đến gần. Hơn nữa nó quá quen thuộc với cả bốn, trong đó có một luồng nó cảm ghét phần hận cực độ. Với năng lực hiện tại của nó, tối đa chỉ ứng phó được với một võ hoàng, không thể đồng thời đấu với bốn người.

Nhưng nó không muốn bị phong ấn nữa, rồi phải nhả ra quá nửa số hỏa nguyên chuyển hóa từ linh khí vất vả lắm mới tích tụ được. Nó như đứa trẻ cứng cổ, được quà rồi thì không đời nào dễ dàng chịu nhả ra.

Tiểu tử đảo mắt hai vòng, thân thể hỏa diễm chợt phát ra hồng quang chói mắt. Hỏa nguyên năng lượng vốn hỗn loạn trong động như được chỉ huy, chỉnh tề xếp hàng. Nếu Diệp Phong còn tỉnh táo cực kỳ kinh ngạc, phương thức hỏa nguyên năng lượng vận chuyển không khác gì Tam nguyên tỏa hỏa trận trước đó bị Phong loạn phá hoại.

Nhưng lần này trận thế không có ba cao giai võ tôn chủ trì, mà khi tiểu tử trông còn non choẹt đó dễ dàng thao túng hỏa nguyên năng lượng thì tự phát hình thành một đại trận.

Hỏa nguyên tinh phách vốn không biết gì về trận pháp, nhưng nó sinh trưởng mấy chục năm trước phong ấn của Tam nguyên tỏa hỏa trận nên hoàn toàn quen thuộc phương thức vận hành. Trận pháp này là thuận hỏa nguyên đại trận, thao túng hỏa nguyên năng lượng với nó cực kỳ dễ dàng. Tuy lần đầu tiên mô phỏng nhưng hiệu quả còn hơn cả Tam nguyên tỏa hỏa trận trước kia.

Đương nhiên, hiệu dụng rút lấy hỏa nguyên của tỏa hỏa trận bị nó tự phát thay đổi, rút từ hỏa mạch rồi lại thuận theo hỏa mạch quay về đại trận, không cho bọn người đáng ghét của Liệt Hỏa tông nữa. Thành ra cửa Hỏa viêm động như bị bịt lại, bị Hỏa nguyên tinh phách phong tỏa chặt chẽ.

“Hồng rồi. Hỏa viêm động dừng sôi trào rồi.” Võ hoàng Liệt Hỏa tông còn cách chủ phong không đầy một phút, thấy vậy thì đều biến sắc.

“Đừng kinh hoảng, tin rằng ở cự ly này, đối phương không thể thoát khỏi tra thám của chúng ta.” Thần niệm của tông chủ Võ Tuyền giám thị chặt chẽ chủ phong, xem có hình tích của địch nhân không.

“Không đúng, tam nguyên tỏa hỏa trận sao lại tự động khôi phục?”

“Không phải, hướng di chuyển của hỏa mạch khác hẳn. Căn bản không có hỏa nguyên năng lượng thoát ra.” Chúng nhân nhanh chóng nhận ra.

Thoáng sau, họ đến phía trên Hỏa viêm động, sắc mặt đều khó coi nhìn xuống màn chướng ngại năng lượng trong suốt phía dưới. Hai võ tôn vốn chủ trì trận thế run rẩy bay lên.

“Trận này...Không có ai chủ trì?” Võ Tuyền hỏi.

“Hồi bẩm tông chủ! Trước đây không hiểu vì sao Vu ma tôn giả bị địch nhân giết chết nên Tam nguyên tỏa hỏa trận bị công kích đến tan vỡ. Hiện tại thật không hiểu sao tỏa hỏa trận lại phục nguyên...”

“Sao lại như thế. Không có ba hỏa nguyên tôn giả, tam nguyên tỏa hỏa trận duy trì bằng cách nào?” Một võ hoàng kinh ngạc: “Lẽ nào địch có ba người? Đang ở trong động chủ trì đại trận?”

“Thưa Kha trưởng lão, địch nhân chỉ có một, hắn đánh ngã bọn thuộc hạ rồi nhảy vào trong động. Thuộc hạ sợ phạm cấm lệnh của tông môn nên không đuổi theo, nhưng vẫn trông giữ ngoài ày, không thấy hắn hoặc địch nhân chạy ra.” Võ tôn đáp với vẻ khẳng định.

“Kệ chuyện tỏa hỏa trận đã. Như vậy, đối phương vẫn ở trong Hỏa viêm động?” Võ Tuyền nheo mắt trầm giọng hỏi.

“Thuộc hạ dám xác định, địch nhân vẫn ở trong động.”

“Đã vậy, chúng ta chia nhau trông coi cả ngày và đêm, một khi địch nhân thoát ra thì cứ việc hạ sát thủ.”

Cổ trưởng lão lại hỏi: “Sao không phá trận này đi rồi bốn chúng ta liên thủ bắt hắn?”

Võ Tuyền lắc đầu: “Trưởng lão xem xét trận thế đi, độ chắc chắn của chướng ngại năng lượng hơn trước mấy phần. Dù bốn chúng ta liên thủ chưa chắc phá được, hơn nữa dù phá được thì Hỏa viêm động sẽ bị

phá hoại chưa từng có, thậm chí ảnh hưởng đến tiên thiên hỏa nguyên. Nên chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, đợi địch nhân ra vãn hơn.”

“Người này nếu ở trong đó, chắc đã biết chúng ta tới. Hắn có dám ra hay không, khó nói lắm.”

“Hừ! Hắn có bản lĩnh thì cứ ở trong Hỏa viêm động cả đời. Lão phu không tin mục đích của hắn là ở lại trong đó.” Vô Tuyền hừ lạnh: “Nếu ba tháng sau, hắn không xuất hiện thì bản tông chủ sẽ đến thánh địa mời hỏa nguyên thánh tôn đến giúp chúng ta giải quyết việc này.”

Vô Tuyền nhanh chóng phân chia nhiệm vụ cho bốn võ hoàng rồi điều động toàn tông khẩn mật giới bị nhất cử nhất động quanh động. Một khi địch nhân xông ra thì không thể thoát được thiên la địa võng.

OOo

Diệp Phong nằm trong Hỏa viêm động vẫn chìm trong hôn mê. Hơi nóng ngút trời như muốn đốt cháy thân thể gã. Trong địa ngục lửa đỏ Hỏa viêm động này, thời gian lâu một chút dù võ hoàng cũng sẽ cháy thành tro vì năng lượng khô kiệt mà mất đi sức kháng cự.

Diệp Phong nhờ nhục thân siêu đẳng nên có sức đề kháng phần nào với ngọn lửa thiêu đốt. Không thì dù nguyên nguyên lực vô cùng vô tận cũng không thể giúp gã chữa lành thân thể, mà chỉ trong tích tắc đã cháy thành tro. Có bản thể vững chắc cộng thêm linh khí phong phú trong thể nội không ngừng bù lại lượng nguyên nguyên lực hao tổn, thậm chí có thừa cung cấp cho Hỏa nguyên tinh phách. Trong thời gian ngắn, tình huống của gã sẽ không xấu đi.

Y phục gã mặc đã tan thành tro trong giấy khắc Hỏa nguyên tinh phách công kích, lan da bị nhiệt độ cao biến thành màu đỏ tía, gân xanh nhô lên, nhìn rõ hỏa nguyên sôi trào trong huyết quản. Da thịt liên tục bị ngọn lửa liếm qua đốt thành than, được nguyên nguyên lực dồn vào bóc ra, làm lộ lớp da thịt non nà mới.

Cứ thế lặp đi lặp lại, thân thể gã bị giày vò thảm vô nhân đạo. Nếu lúc này gã còn tỉnh, e rằng bị kiểu giày vò này khiến cho ngất đi tiếp tục.

Tuy tình huống của gã thập phần nguy hiểm nhưng cũng có cơ hội ngàn năm khó gặp đang xuất hiện trong thể nội gã.

Nguyên Thần quyết gã tu luyện lấy hấp thu nguyên nguyên lực làm cơ sở, tình huống thân thể gã liên tục bị tổn hại, rồi nguyên nguyên lực chữa trị lành này là phương thức tu luyện thần tốc không theo thường quy. Trước đây mỗi lần gã trọng thương gần chết là tu vi sẽ đại tiến vì tiềm lực của sinh mệnh khí tức bị kích phát, nguyên nguyên lực vận chuyển trong tình huống thấu chí đã tối luyện thân thể gã một cách hoàn hảo nhất.

Giờ gã chỉ còn mong manh hơi thở, trọng thương gần chết, chính là lúc nguyên nguyên lực phát huy cao nhất hiệu quả luyện thể. Nếu không có Hỏa viêm động liên tục và từ từ phá hủy thân thể gã theo phương thức ôn hòa thì nguyên nguyên lực sẽ nhanh chóng đoạt lại sinh mệnh lực cho gã, kiểu tối luyện huyền diệu kia chỉ kéo dài một chốc, hoặc không có linh lực hùng hậu của vạn niên linh ngọc dịch thì khoảnh khắc gã khô kiệt nguyên nguyên lực cũng sẽ bị thiêu thành tro ngay.

Giờ cả hai điều kiện đều đủ, thân thể gã vừa bị phá hủy lại được chữa lành, sinh mệnh lực luôn duy trì ở mức lâm nguy, vì thế thân thể gã được tối luyện và nâng cao với hiệu quả cao nhất, tu vi cũng thần tốc tăng lên, nguyên nguyên lực ngày càng ngưng tụ và hồn hậu. Bất tri bất giác, gã hôn mê trong Hỏa viêm động đã ba ngày, tu vi cũng tăng lên mức võ tông thất giai.

Tuy sáu thành linh khí của vạn niên linh ngọc dịch bị Hỏa nguyên tinh phách hấp thu nhưng phương thức phân hỏa luyện thể mà tiên thiên hỏa nguyên chỉ lực dẫn phát này ngàn năm khó gặp, coi như gã không thiệt. Nếu không có nó, với tiên độ tu luyện bình thường của gã, tiến lên bước này cần mấy tháng nữa. Bất quá tất cả chỉ là khởi đầu cho tu vi của gã tăng vọt mà thôi.

414. Chương 414 : Tấn Cấp Võ Tôn .

Tiến giai bất ngờ xong, thân thể Diệp Phong cũng được nâng cấp, càng có sức đề kháng với lửa thiêu. Liên tục ba ngày chống lại hỏa diễm xâm thực, thân thể gã phần nào dẻo dai hơn.

Nên gã đang trong tình trạng mấp mé bờ cái chết được nguyên nguyên lực dần dần đưa về cõi sống. Sinh mệnh khí tức lại xuất hiện.

Ngoại hình vốn thập phần thâm trầm của gã từ từ phục nguyên theo đà khôi phục sinh mệnh lực. Làn da đen như than vụn vỡ rơi xuống, lộ ra làn da mới óng ả, còn cả huyết dịch nóng rẫy cũng ngừng chảy ra. Kinh mạch khô rang đến quặt quẹo trong thể nội phòng lên như được bơm khí, huyết dịch đầy sinh lực lại chảy.

Thân thể Diệp Phong khá hơn, vạn niên linh ngọc dịch còn dư một nửa cũng dừng phun trào linh khí tràn ra. Hỏa nguyên tinh phách không thích điều đó. Nó là một tia linh trí trong tiên thiên hỏa nguyên chỉ lực được thời gian hun đúc thành, không có cả cách suy nghĩ cơ bản, nói gì đến lòng từ bi.

Diệp Phong khôi phục hay không, nó không quan tâm, mà quan tâm đến việc vì sao thiên địa linh khí tinh thuần đột nhiên giảm đi. Linh trí cho nó biết là sinh mệnh năng lượng trong thể nội gã tăng lên nên linh khí giảm xuống, nên vì bản năng tu luyện, nó phải có hành động.

Vù. Thân thể do tinh thuần hỏa nguyên hình thành của nó hóa ra một con hỏa long. Bất quá hỏa long nhỏ hơn hẳn trước, độ dài vẫn vậy nhưng chỉ lớn cỡ cổ tay, cường độ hỏa nguyên cũng kém xa.

Có lẽ...Nên gọi là hỏa xà mới đúng.

Hỏa xà múa lượn trên không rồi vẩy đuôi xông vào Diệp Phong. Thân thể hỏa nguyên nóng rẫy quần lấy Diệp Phong, da gã lại bị đốt cháy tanh tách, kinh mạch, xương cốt, da dẻ vừa mới như cánh đồng khô hạn gặp mưa xuân giờ lại bắt đầu co rút, mất đi sức sống.

Hỏa nguyên tinh phách làm vậy vì coi gã là khí cụ gia tốc tu luyện của nó, nó biết không thể để gã sinh cơ đoạn tuyệt nên chọn cách ôn hòa mài giũa thân thể gã, đẩy gã quay lại cảnh gần chết. Như thế, linh khí vạn niên linh ngọc dịch phun ra sẽ lại như trước.

Hỏa xà không ngừng phá hoại, còn linh dịch và nguyên nguyên lực liên tục chưa lành, chống chèo cho sinh mệnh của Diệp Phong...Hai luồng năng lượng khác nhau bắt đầu chiến đấu dằng dai trong thân thể gã. Mỗi lần hỏa xà đốt một đoạn xương cốt hoặc cơ nhục của gã sắp tan nát thì nguyên nguyên lực lập tức bạo phát tiềm lực vô cùng tưới nhuần sinh cơ vào. Thân thể gã được tôi luyện nghiêm khắc nhất, từ từ biến đổi. Chỗ nào cũng lặp đi lặp lại như vậy, tuần hoàn vô cùng vô tận...

Về mặt Hỏa nguyên tinh phách lại tỏ ra no nê, say mê hút lấy linh khí tinh thuần. Nó không biết mình đang giết tốc tu luyện cho Diệp Phong. Tình huống này kéo dài thì sẽ có hai kết quả...

Thứ nhất, vạn niên linh ngọc dịch hao tận trước, gã sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng, tan thành tro bụi.

Thứ hai thân thể gã trưởng thành đến độ Hỏa nguyên tinh phách khó lòng phá hoại được, sẽ được sinh mệnh năng lượng sung mãn đánh thức. Một khi gã qua được lần giầy vò này, là sẽ biến đổi thành công, thoát thai hoán cốt, thực lực tăng vọt.

Bất quá tình hình cho thấy khả năng thứ nhất xảy ra cao hơn nhiều. Diệp Phong muốn phát triển thân thể đến độ Hỏa nguyên tinh phách khó phá hủy được, gã phải đạt tới ít nhất là vô hoàng. Nhưng vạn niên linh ngọc dịch trong thân thể gã không thể đủ đến lúc đó.

Thời gian...Liên tục qua đi. Biến hóa cũng liên tục xảy ra.

OOo

“Lão Phong, một tháng rồi, phong tiểu tử sao còn chưa về? Có phải đã...” Hỏa lân thú nhảy dựng lên, sau khi quen gã, nó liên tục gặp may, từ đáy lòng không muốn gã gặp bất trắc.

“Không phải.” Phong loan lắc đầu: “Nếu Tiểu Phong bị người Liệt Hỏa tông bắt thì chúng phải biết thân phận của y, đời nào chịu bỏ qua cho chúng ta và Mộ Dung gia. Giờ Liệt Hỏa tông chưa động tĩnh gì, cơ hồ có việc lớn xảy ra. Ta thấy...Tiểu Phong vẫn còn trong hỏa động đó, có lẽ có việc bất ngờ nên y chưa quay về...”

“Lão tử đi cứu gã, giải vây cho gã.” Hỏa lân thú vẩy đuôi, định đến Liệt Hỏa tông.

“Đứng lại.” Phong loan thân hình như điện, chặn trước mặt Hỏa lân thú: “Người không được chạm vào Liệt Hỏa tông nữa, bằng không Tiểu Phong và Mộ Dung gia sẽ dính vào. Người có thể vẫy đuôi mà đi nhưng liên lụy Mộ Dung gia thì người ăn nói thế nào với Tiểu Phong?”

“Người bảo nên làm thế nào?” Hỏa lân thú phun ra, tỏ vẻ không cam lòng.

“Nếu thật sự cần người đi cứu thì không cần chúng ta xuất hiện...” Phong loan lãnh tĩnh: “Sẽ có người cứu y. Người này còn không xuất thủ thì tất nhiên có cái lý riêng.”

“Người nói đến ai?” Hỏa lân thú ngạc nhiên.

“Nếu người để ta thu làm tiểu đệ, ta sẽ cho biết.” Phong loan nháy mắt tinh ranh.

“Đánh rắm. Lão tử đường đường Hỏa lân yêu hoàng, đời nào là tiểu đệ của tên khốn người.” Hỏa lân thú và Phong loan quen tranh hơi, thấy Phong loan không lo lắng gì thì cũng bớt ưu tư hẳn. Kỳ thật nó biết Phong loan và Diệp Phong có chung bí mật.

Họ không ngại cho nó biết bí mật này nhưng trước đó nó phải nhập bọn. Việc này, nó còn chưa cân nhắc kỹ. Vốn nó không bài xích Diệp Phong nhưng quen tính tự do, nếu tương lai bị ước thúc thì có chút gì đó gờn gợn.

Phong loan chỉ muốn thăm dò, nó biết việc này không thể nóng vội. Sẽ có ngày Hỏa lân thú hiểu rằng thứ yêu điện cho nó vượt xa tưởng tượng.

OOo

Lá rụng hoa nở, lại một tháng quá đi. Nhưng dù thời gian ở bên ngoài trôi thế nào, trong Hỏa viêm động phẳng phất tất cả ngưng lại, không khác gì hai tháng trước.

Khác biệt duy nhất là Hỏa nguyên tinh phách từ chỗ chỉ bằng anh nhi đã chuyển hóa thành đứa bé ba, bốn tuổi. Gương mặt vẫn đầy ngây thơ nhưng thời gian với nó không có ý nghĩa gì, vì thật ra nó không hẳn là sinh mệnh theo đúng nghĩa. Thứ khiến nó quan tâm là trong hai tháng này, tinh thuần hỏa nguyên của nó cơ hồ tăng gấp đôi, tính chất năng lượng cũng ngưng kết hơn nhiều.

Gã vẫn nằm đó, quanh người bị hỏa xà do Hỏa nguyên tinh phách phóng ra vây khốn. Hỏa xà này lớn hơn hẳn con lúc đầu. Hai tháng, thân thể gã được tôi luyện tàn khốc hơn khiến đối phương phải nâng cao uy lực của hỏa xà.

OOo

Bình tĩnh là đặc điểm lớn nhất của Hỏa viêm động, trừ nham tương sỏi ùng ục phun bong bóng thì không còn động tĩnh gì. Nhưng...Hôm nay, tất cả đều biến hóa.

Một luồng thiên địa khí tức hùng hậu từ ngoài Tam nguyên tỏa hỏa tràn tràn vào động. Cổ trưởng lão ở ngoài khe mở mắt, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Tấn cấp? Có người tấn cấp trong Hỏa viêm động?” Lão lâm bẩm: “Đó là động tĩnh lúc tấn cấp vô tôn. Hỏa viêm động sao lại có vô tôn trong đó?”

Mấy vô hoàng khác của Liệt Hỏa tông cũng nhận ra biến động, nhao nhao tề tụ, nghi hoặc bàn luận. Nhưng họ tưởng tượng kiểu gì cũng không tìm được lý do giải thích thích hợp vì sao một kẻ chưa đạt tới vô tôn lại sống được tới hai tháng trong Hỏa viêm động.

Trong không gian ý thức vốn đen ngòm của gã đột nhiên sáng lên le lói. Sát na từ vô tông tiến lên vô tôn dẫn động quy tắc thập phân huyền diệu của thiên địa, cảm ngộ chỉ lực mà thiên địa ban cho vô tôn cường giả đó đồng thời kích hoạt ý thức say ngủ của gã, thân thể và huyết mạch liên tục khuếch trương vì tấn cấp cũng được thiên địa chỉ lực vô cùng chảy vào. Cơ hồ trong tích tắc, sinh mệnh chỉ lực dâng tràn, chưa cơ thể gã lạnh lặn như lúc trước, hỏa xà quấn quanh gã vì sợ hãi đã quay về thể nội Hỏa nguyên tinh phách.

Hỏa nguyên tinh phách là linh trí do thiên địa tinh hoa hun đúc, nên tôn kính và sợ hãi thiên địa chỉ thể kiểu này hơn hết, thành ra không có ý phá hoại gã tấn cấp, mà kính sợ cơ người ở xa, ngơ ngẩn quan sát. Vì thế gã khôi phục cực kỳ thuận lợi, cộng thêm ý thức quay lại khiến gã tìm được chỉ dẫn trong hỗn độn thức hải.

Bóng tối lại xuất hiện ánh sáng. Được quang mang dẫn lối, linh hồn gã từ từ tỉnh lại, ý thức và ký ức nhanh chóng ùa về, như nước triều dâng. Gã trở lại là chính mình, lấy lại quyền chỉ huy thân thể.

“Ta...Trầm tịch bao lâu rồi?” Khẽ mở cặp mắt nhắm tịt, hỏa quang chói mắt trong động khiến gã phải đưa tay che, sau khi thích ứng thì gã từ từ giãy ra khỏi đồng đá, thân thể lơ lửng trên không.

“Hả? Ta đã tấn cấp vô tôn.” Gã lẩm bầm: “Lại là nhị giai vô tôn! Thật ra có chuyện gì nhỉ?”

Không cần nhiều thời gian, gã chỉ mất tích tắc là hiểu rõ thân thể mới. Thể nội sung mãn sức mạnh vô tận, mối liên hệ kỳ diệu với thiên địa cũng hiện về trong óc.

415. Chương 415 : Đấu Hỏa .

“Xem ra...Trong lúc ta hôn mê đã xảy ra vài việc khác thường.” Gã nhìn thân thể trơn bóng một vòng, làn da sáng lên như bảo thạch, cơ nhục và xương cốt càng căng rắn dẻo dai hơn, xem ra không phải chỉ là tấn cấp vô tôn thông thường. Thân thể được tiên thiên hỏa nguyên chi lực thiêu đốt, được vạn niên linh ngọc dịch tưới nhuần gần như hóa thành hình thái đặc thù mà cả gã cũng không biết.

Chát. Gã lẳng không phát ra một quyền, bạch sắc khí lưu như Chân không pháo phát ra, giáng lên vách động đỏ lửa, tạo thành một hố sâu. Uy lực quả thật kinh nhân.

Cơ hồ không cần thi triển Thần thông biến, thân thể gã cũng có được một phần uy năng của chân nguyên phụ thể. Biến đổi kỳ diệu đột ngột này, gã cũng không ngờ. Gã thử triển Thiết bì, cự lực, tấn tạt - ba loại cơ sở Thần thông thuật - trong trạng thái bình thường, phát hiện hiệu quả tăng lên mấy lần, dù đối diện với một thiên tôn gã cũng có lòng tin đấu một trận.

Thực lực này dù lúc gã thi triển nhị trọng Thần thông biến cũng không đạt đến. Lần tấn cấp này khiến gã được lợi nhiều, cơ hồ biến đổi triệt để.

“À...Hình như trước khi hôn mê, ta bị thứ gì đó đánh lên...” Diệp Phong sau rốt cũng nhớ lại mục đích của mình. Trước khi bị công kích, gã đã tìm được tiên thiên hỏa nguyên, nhưng đột nhiên bị cắt ngang.

Địch nhân? Trong hỏa động chắc còn một địch nhân đáng sợ mai phục.

Gã đảo mắt, phát hiện gần đó là gương mặt trẻ nít mũm mĩm của Hỏa nguyên tinh tủy đang nhìn mình đầy hồ nghi.

“Đó...Đó là tiên thiên hỏa nguyên chi lực!” Gã lạc giọng kêu lên. Đã hút hai loại tiên thiên ngũ hành chi lực nên gã không lạ gì tiên thiên hỏa nguyên chi lực. Tuy thuộc tính khác biệt nhưng khí tức hoang cổ uy nghiêm mệnh mang đó không lẫn đi đâu được.

Tiên thiên hỏa nguyên chi lực cực mạnh. Trong thể nội nhóc con này hàm chứa vô vàn tiên thiên hỏa nguyên, mục tiêu duy nhất khiến gã đến đây.

Đầu óc chuyển động thật nhanh, gã đoán được đại khái thân phận của cậu bé lửa kia. Mỗi loại ngũ hành chi lực khi bị năng lượng khác loại đan xen, số lượng tích lũy đến mức nhất định thì bắt đầu tự phát ngưng tụ và tinh thuần - một kiểu tu luyện tự phát. Tuy ngũ hành năng lượng không có sinh mệnh nhưng ý thức tiềm ẩn tự phát triển bản thân thì không khác gì sinh mệnh thể.

Quá trình này tiếp diễn ngàn vạn năm thì luồng ngũ hành chi lực đơn thuần đó sẽ hòa ứng với thiên địa chi thể sản sinh ra linh trí. Chút linh trí này được gọi là ngũ hành tinh tủy.

Tiểu tử này chắc là Hỏa nguyên tinh tủy. Nó sinh ra từ tiên thiên hỏa nguyên chi lực nên so với Hỏa nguyên tinh tủy thông thường thì mạnh mẽ và đặc biệt hơn. Bản chất của nó là bản nguyên chi linh của mọi loại hỏa nguyên.

“Hắc hắc! Tiểu tử, trước đây nhất định là người đánh lên ta.” Gã cười cười hỏi. Đối phương tuy suýt lấy mạng gã nhưng gã không chết, lại nhờ thế mà được lợi lớn, nếu tu luyện bình thường, để vượt qua ngưỡng này, gã cần mấy năm. Có lẽ còn lâu hơn...

Gã hiểu phần nào động cơ Hỏa nguyên tinh tủy đánh lên mình. Gã nhắm vào hỏa linh bản thể - tiên thiên hỏa nguyên, nên khi bị uy hiếp, hỏa nguyên tinh tủy tấn công trí mạng cũng là đương nhiên.

Tiểu tử không biết nói nhưng có thể hiểu được ý gã thông qua thần niệm dao động. Nó tức giận nhìn gã, tỏ vẻ không ưa, nhưng nó biết gã đáng sợ nên chưa vội công kích.

Diệp Phong bị nó chọc cười, liền bảo: “Người thấy đấy...Ta không có ác ý. Ta chỉ cần một chút tiên thiên hỏa nguyên chi lực, người cho ta thì việc người định giết ta coi như xong, thế nào?”

Tiểu tử lắc đầu quầy quậy. Đùa hả, tiên thiên hỏa nguyên chi lực là căn cơ hình thành linh thể của nó, sao có chuyện dễ dàng cho gã?

“Ai! Kỳ thật ta không muốn động thủ với tiểu tử khả ái như người...” Diệp Phong vừa dứt lời, thân ảnh gã trở nên mơ hồ.

Lúc hiện thân, gã lướt đến sau lưng tiểu tử, chụp vào người nó. Tiếng tanh tách vang lên liên hồi, tay gã chợt lớn gấp đôi, cự lực Thần thông thuật có hiệu quả tăng thêm một phần ba.

Chát, chát. Thân hình tiểu tử khẽ đẩy lên hỏa văn kỳ dị, ung dung đỡ được công kích của gã. Lông tay gã nổ vang, thân hình vắng ngược lại.

Tiểu tử đắc thế không hề ngưng tay. Hai tháng này, nó thu được lợi ích không nhỏ từ linh khí trong thể nội gã tràn ra, thực lực đã khác trước. Sau lưng nó xuất hiện hai con hỏa long, hỏa diễm tụ thành thân thể hỏa long rực rỡ cực kỳ ngưng luyện, thành chất dịch quỷ dị.

Hai con hỏa long gầm lên lao vào gã, uy thế kinh nhân. Bất kỳ con nào cũng mạnh hơn lần đánh lên gã trước đó.

Gã tỏ ra ngưng trọng, hai con hỏa long này, dù vô hoàng gặp phải cũng cực kỳ khó chơi. Thân thể gã vì bị thiêu đốt lâu ngày, có sức đề kháng cao với hỏa nguyên, nhưng đẳng cấp cách biệt khiến gã không dám lơ là.

“Thần thông biến!” Thể nội nguyên nguyên lực và thổ nguyên lực nhanh chóng tụ lại, tử hắc sắc chân nguyên tràn ra.

Chát, chát, chát...Đối diện Hỏa nguyên tinh tủy, gã không cần e dè, các loại Thần thông thuật liên tiếp thi triển, giao đấu với hai con hỏa long.

Chiến lực của hỏa long không cao, nhưng vì quanh mình ẩn chứa hỏa nguyên năng lượng siêu tuyệt nên mấy động tác cơ bản như đập, quật, chụp cũng có uy lực cực lớn. Hỏa nguyên tinh tủy sinh ra chưa lâu, chưa có kinh nghiệm thực chiến nên kỹ xảo chiến đấu gần như bằng không.

Cường độ năng lượng của gã kém đối phương nhưng nhờ kinh nghiệm giao đấu phong phú nên không sợ hãi. Hơn nữa gã lợi dụng ngự khí chi thuật của Chân không pháo, linh xảo vô cùng trên không, hai con hỏa long không biết cách phối hợp khó lòng công kích trúng gã.

“Vù.”

Một bóng xanh to lớn đột ngột lướt qua, huyền thiên như ý bổng được gã sử dụng, giáng mạnh vào hai con hỏa long. Thân bỗng tóe hồng quang, rực rỡ vô vàn.

Chát, chát. Hai con hỏa long đập vào hai vách động, thân thể thu nhỏ còn một nửa.

Hỏa nguyên tinh tủy lộ vẻ ngĩ ngại, đột nhiên mắt sang lên, nhanh chóng gọi hai con hỏa long về. Hỏa diễm kinh nhân nhanh chóng chảy một vòng quanh người nó, hai tay chợt dài ra một quỷ dị, bàn tay như cự trảo hung hãn chụp vào ngực gã. Tốc độ như ánh chớp.

Óc gã vang lên tiếng chuông cảnh báo, thân thể rung mạnh, chân bắn ra khí pháo, vừa hay tránh được cú vỗ trí mạng.

Mắt tiểu tử ánh lên tinh mang, hai ngọn cự trảo nắm lại, hỏa nguyên dung hợp, ngưng cố rồi bùng lên, như cự chùy giáng xuống. Diệp Phong kinh hãi vô vàn, tiểu tử này lại biết thi triển các kiểu Thần thông thuật, theo một phương thức đặc biệt, trả lại hết cho gã.

Linh trí do tiên thiên ngũ hành chi lực hình thành sao lại tầm thường? Chỉ hơi giao đầu là nó có được kinh nghiệm thực chiến quý báu để mô phỏng. Tuy phương thức chiến đấu này không phải Thần thông thuật thật sự nhưng do không hoài nghi uy lực ẩn chứa trong đó có thể dễ dàng đả thương gã.

“Chát!” Gã đưa như ý bổng ra, chạm vào một dải không gian uốn cong, xung kích kinh hồn của hỏa nguyên khiến gã như bị sét đánh, bắn xuống nham tương.

“Ừc, ừc, ừc...” Nham tương liên tục nổi bong bóng, điệp Phong bị ném xuống, tựa hồ không có động tĩnh gì, bề mặt nham tương cực kỳ yên bình.

Chết rồi hả? Hỏa nguyên tinh tủy nhúu mảy mà khả ái, tỏ vẻ hồ nghi. Đây là lĩnh vực của nó nên nó cảm thụ được sinh mệnh khí tức của gã không hề yếu đi, chỉ không hiểu sao lại không động tĩnh gì dưới nham tương.

Đang lúc gã định hành động, nham tương dưới chân chỗ xoay tít, hình thành một vũng xoáy đỏ rực ở giữa. Gã nổi lơ lửng chính giữa vũng xoáy, tay cầm Tru Thần cung rực kim mang, chăm chú nhìn Hỏa nguyên tinh tủy. Một dải sang đang từ từ tụ năng lượng trên dây cung.

Tập quang tiễn thúc: Dồn toàn bộ kim quang của vũ sát tiễn vào một dải quang pháo dày đặc nhất, để Tru Thần cung tụ tập năng lượng sắc bén vào một điểm. Uy lực phát ra tuyệt đối kinh thiên động địa!

Vũ sát tiễn tán xạ, tập quang tiễn thúc thì tụ lại. Uy lực tổng thể không cách nhau bao nhiêu, nhưng với địch nhân đơn độc thì lực sát thương của Tập quang tiễn thúc hơn nhiều. Khi xưa Tiễn Hoàng thi triển tuyệt chiêu này, với thực lực hoàng cấp giết được một võ thánh

Cảm thụ được uy năng vô cùng của Tập quang tiễn thúc, tiểu tử khả ái sau rốt cũng tỏ ra hoảng hốt. Tiễn thúc của Diệp Phong chưa phát ra, nó đã uất ức ngoác mồm, trên khóe mắt hai giọt đo đỏ như nước mắt chảy xuống.

“À...” Diệp Phong ngăn người, phản ứng của đối phương khiến từ đáy lòng gã dấy lên cảm giác hoang đường.

416. Chương 416 : Phá Trận .

Sao lại như thể đang bắt nạt trẻ con thể này? Diệp Phong cười nhạo nhỏ, năng lượng tiễn trên Tru Thần cung mơ đi, một lúc sau thì tan hẳn. Gã từ từ nổi lên khỏi nham tương, thở dài.

“Tiểu tử, không muốn đánh tiếp ở đây hả?” Gã hỏi, biết đối phương hiểu rõ ý mình.

Tiểu tử lắc đầu quày quạy, ý thức của nó dấy lên hoảng sợ trước Tập quang tiễn thúc của gã, biết đó là kỹ năng có thể triệt để hủy diệt nó. Tâm trí nó còn không bằng trẻ con ba, bốn tuổi, sao chịu được nỗi sợ hãi như thế?

“Người giao ra một chút tiên thiên hỏa nguyên chi lực, ta sẽ tha cho người.” Gã xòe tay theo kiểu dọa trẻ con, vẻ mặt giả bộ hung ác.

Tiểu tử ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu quày quạy. Không giao, không đời nào. Người bắt nạt ta, người là người xấu.

Từ vẻ mặt của đối phương, gã đọc được thông tin đó, đành nhăn mặt vô lực, nhưng không thể đủ tàn nhẫn lấy mạng tiểu tử này. Nhất thời gã cũng không biết nên làm gì.

Ầm! Ầm! Hỏa viêm động đột nhiên rung lên, tam nguyên tảo hỏa trận trên đầu gã bị công kích mãnh liệt.

“Ồ...Ta suýt quên mất, ở đây là địa bàn Liệt Hỏa tông.” Gã trầm tư: “Theo lý, ta hôn mê rất lâu mới đứng, vì sao võ hoàng cường giả lại mặc cho ta ở trong cấm địa của tông môn họ? Còn nữa, tam nguyên tảo hỏa trận rõ ràng bị Phong lão phá hủy rồi mà? Nếu họ muốn vào, mở trận thế ra là xong, vì sao còn phải dùng sức phá hủy?”

Gã liếc Hỏa nguyên tinh tủy đang thập phần kích động rồi nhìn đại trận tựa hồ khác trước, thoáng hiểu ra. Ý niệm xoay chuyển trong đầu, lập tức nảy ra một kế.

“Tiểu tử, ta đưa ngươi rời khỏi đây, sau này để ngươi tự do.” Diệp Phong cùng ngũ khí dụ hoặc, cười cười nói với tiểu tử: “Để trả công, ngươi phải cho ta một chút tiên thiên hỏa nguyên chi lực, thế nào?”

Tiểu tử hiển nhiên bị nói trúng tim đen, ngoẹo đầu tính toán thập phần khổ não. Nếu bốn kẻ xấu xa ở ngoài kia vào, khẳng định tình hình sẽ lại như trước, lại nhốt nó trong Hỏa viêm động, hành động bị hạn chế cũng không sao nhưng đáng ghét nhất là chúng bức nó phải thổ ra quá nửa thiên địa năng lượng vất vả lắm mới tích tụ được. Xưa nay nó chỉ có mục tiêu duy nhất là cường hòa bản thân, liệt Hỏa tông làm thế có khác gì lấy mạng nó.

Nó sinh ra chưa lâu nhưng hận mấy vô hoàng Liệt Hỏa tông thấu xương. Với thực lực nó tuy không sợ bốn vô hoàng này, vì là hỏa chi bản nguyên, vô hoàng tu hỏa chỉ uy hiếp hữu hạn đến nó, tiếc rằng đối phương có thủ đoạn đặc thù, nếu không được Diệp Phong giúp, chắc chắn nó thất bại khi đấu với chúng.

Trước đây gã nhắm vào bản thể của nó, ban này lại đấu một trận kịch liệt nhưng trong lòng nó không phản cảm lắm với nhân loại này. Ngược lại, vì gã cố gắng hiển linh khí tinh thuần bằng bạc nên linh thể của nó lớn lên nhiều, thậm chí nó còn hơi thân cận với gã.

Vì luồng linh khí tinh thuần đó mà tiên thiên hỏa nguyên chi lực của nó tăng trưởng theo. Nếu gã chỉ cần một chút thì nó tựa hồ không thiệt thòi gì. Hà huống gã còn đồng ý đưa nó khỏi chỗ đáng ghét này, sau này không cần gặp đám người xấu xa đó nữa. Từ đáy lòng nó thoáng lay động...

“Nghĩ chín chưa? Ngươi không đồng ý thì ta đi đây.” Diệp Phong giả bộ định đi. Dù tiểu tử này thực lực biến thái thế nào thì tâm trí nó vẫn như trẻ con. Gã lại nắm được điểm yếu khiến nó buộc phải mắc câu.

Quả nhiên nó vội vàng chạy đến bên gã, giơ cánh tay mũm mĩm lên kéo một ngón tay gã. Toàn thân nó là lửa, nhiệt độ trên tay đến mức nào? Nhất thời Diệp Phong không phòng bị, ngón tay liền bốc khói xanh lét.

“Hả!” Đầu ngón tay bỗng rất khiến gã vậy tay hất tiểu tử đi. Tiểu tử tưởng gã giận mà ngớ lơ nên nhếch mồm khóc nức nở.

Gã lại gõ gõ lên trán, trợn tròn trắng lên. Tiểu tử này khó chơi thật. Cũng may nó không biết đến tính xảo hoạt của nhân loại, gã cũng không có ý đồ gì với nó, bằng không thì rầy rà to. Nên biết ngũ hành tinh phách là bổ phẩm tuyệt vời nằm mơ không được với võ giả tu luyện khí hải, nếu luyện hóa một loại tinh tủy, vô tôn có thể dễ dàng tấn thăng ít nhất một đẳng cấp, đạt đến hoàng cấp!

Nó là ngũ hành bản nguyên tinh tủy, nếu để vô hoàng tu luyện hỏa nguyên nhìn thấy tất sẽ phát cuồng ngay. Liệt Hỏa tông không hiểu rõ tình hình trong Hỏa viêm động, chứ không đại bổ vật như thế đủ để một vô hoàng tiến nhập thánh giai. Lợi ích tông môn, bồi dưỡng hậu bối gì đó có quan trọng bằng việc mình trở thành thánh tôn chẳng?

Gã dùng đủ lời lẽ mới phủ an được nó. Nó không đề phòng gì, rút từ thể nội một tia tiên thiên hỏa nguyên chi lực ra. Một vật thể như giọt nước hình thành từ nham tương lơ lửng trước mặt gã.

Nhìn hồng sắc nham tương phát ra nhiệt độ kinh nhân, gã nháy mắt lắm bầm: “Đó là tiên thiên hỏa nguyên chi lực sao?”

Lần đầu tiên gã thấy tiên thiên ngũ hành chi lực, hai lần hấp thu trước đều là được trực tiếp dồn vào, làm gì có cơ hội quan sát năng lượng như lần này.

“Ầm ầm ầm!” Oanh kích phía trên lại vang vọng, xem ra vì động tĩnh lúc gã tấn cấp khiến Liệt Hỏa tông không nén được nữa. Dù tạm thời hủy đi Hỏa viêm động, họ cũng phải vào xem sao.

“Không còn thời gian nữa.” Gã chụp lấy tia tiên thiên hỏa nguyên, hút vào thể nội rồi lơ lửng xếp bằng trên không, bắt đầu quá trình luyện hóa như những lần trước.

Tiểu tử hiếu kỳ bay đi bay lại quanh gã, thân thể nó là hỏa nguyên nên dấy động năng lượng siêu mạnh. Thoáng sau, quang gã tụ tập tràn trề Hỏa nguyên tinh hoa ngưng thực. Gã đang chuyên tâm luyện hóa hỏa nguyên khí hải nên không biết.

Cũng may gã có sức đề kháng không nhỏ với hỏa nguyên tầm thường. Nên dù chung quanh cực nóng nhưng không ảnh hưởng đến gã, mà ngược lại, hỏa nguyên năng lượng càng ngưng thực, mật độ càng cao thì mỗi khi hô hấp, vô số hỏa nguyên lại tràn vào thể nội gã.

Lúc này là khoảnh khắc quan trọng cho hỏa nguyên khí hải hình thành, gã quá quen với việc luyện hóa tiên thiên chi lực nên không trở ngại gì. Luồng hỏa nguyên năng lượng đó đến rất kịp lúc, khí hải điên cuồng chuyển động và dung luyện, hỏa nguyên chi lực tràn vào là cứ vào mãi.

Khí hải của gã vốn không thể trực tiếp hút lấy ngũ hành nguyên lực để lớn lên, nhưng điều đó lại xảy ra trong tình huống vạn năm khó gặp này.

Vô đồ nhất giai...Vô sĩ nhị giai...Vô sư tam giai...Vô sư tứ giai...Vô tông ngũ giai...Vô tông lục giai!

Hỏa nguyên khí hải của gã tăng vọt, nếu không nhờ thể nội gã có sẵn nguyên nguyên lực của nhị giai vô tôn thì đã nổ banh xác mà chết. Chỉ có người tu luyện Nguyên Thần quyết như gã mới có thể tiếp nhận khí hải tăng lên điên cuồng trong khoảnh khắc mà không có di chứng gì.

“Phù!” Miệng gã phun ra lửa xanh, hoang mang mở mắt ra.

Không thể giải thích được, hỏa nguyên khí hải mới thành đã đạt đến vô tông lục giai, điều đó tuyệt đối gã không ngờ tới.

“Thôi vậy, từ khi gặp tiểu tử ngươi, việc kỳ quái luôn phát sinh, lẽ nào ngươi là tiểu phúc tinh?” Gã nhăn nhó kiểm tra thể nội, không thấy có vấn đề gì mới yên tâm.

“Tuy hỏa nguyên khí hải chưa đạt đỉnh nhưng tứ hệ khí hải tuần hoàn đã thông...” Gã mừng thầm. Một sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim! Từ rày, gã không chỉ có tứ trọng khí hải, mà có cả tứ trọng Thần thông biến!

“Nếu đối thủ là nhất giai vô hoàng, ta toàn lực thi triển tứ trọng Thần thông biến có lẽ đủ sức đấu một phen. Nếu đối phương là nhị giai, tam giai vô hoàng, ta dám chắc tự bảo vệ được mình.” Gã nở nụ cười tự tin.

Kỳ thật gã còn hơi khiêm hư, nếu dốc toàn lực e rằng một trung giai vô hoàng cũng khó lòng làm gì được. Đương nhiên, đối thủ có con bài tẩy đáng sợ nào đó thì kết quả rất khó nói.

Dù thế nào, hiện tại gã đã có thực lực đấu được với vô hoàng. Tại Vô Nguyên đại lục có thể nói không còn cường giả uy hiếp được gã. Gã có tư cách tìm hiểu bí mật lâu nay vẫn tự hỏi về sự phụ và cả với thánh địa nữa.

OOo

“Tông chủ! Tam nguyên tảo hỏa trận quá vững chắc.” Cổ trưởng lão thở phì phò, vô lực thở dài: “Kỹ xảo lợi dụng hỏa nguyên chi lực trong Hỏa viêm động của đối phương hơn nhiều bản tông.”

“Không thể nào. Hỏa viêm động là cấm địa truyền thừa của Liệt Hỏa tông, kẻ nào hiểu về nó hơn chúng ta?” Vô Tuyên phản nộ. Đương nhiên lão không đoán được Hỏa nguyên tinh tử đã sản sinh linh trí bày ra Tam nguyên tảo hỏa trận. Thao túng hỏa nguyên với nó dễ như trở bàn tay.

“Giờ nên làm sao? Hỏa viêm động bị phong tỏa hai tháng, nếu còn tiếp diễn thì sau này tu luyện thánh địa của Liệt Hỏa tông chúng ta còn đâu...”

“Xem ra...Chỉ còn cách mời Hỏa nguyên thánh tôn xuất thủ.” Vô Tuyên gãi gãi da mặt, mời thánh tôn xuất thủ phải trả cái giá không nhỏ, vì thế xưa nay lão không hạ nổi quyết tâm.

Bất quá, so với việc mất đi Hỏa viêm động, dù phải cung phụng một nửa tiên thiên hỏa nguyên chi lực cũng đáng.

417. Chương 417 : Kiểu Trốn Chạy Ngông Nghênh .

Các vô hoàng Liệt Hỏa tông vẫn thương nghị ở trên tầng không Hỏa viêm động, chủ phong dưới chân đột nhiên rung động kịch liệt.

Lớp chướng ngại năng lượng của Tam nguyên tảo hỏa trận dần lên từng vòng sóng cấp tốc xoay vào phía trong, hỏa nguyên chi lực ào ạt tụt vào trong Hỏa viêm động. Một vòng xoáy năng lượng siêu cấp xuất hiện trước mặt bốn vô hoàng.

“Xảy ra chuyện gì? Trận thế sao lại xáo động như thế.” Võ Tuyền kinh ngạc.

“Lẽ nào công kích vừa rồi của chúng ta có hiệu quả?” Một võ hoàng cũng thấy bất ngờ, sau nửa ngày chịu công kích thì trận thế mới bắt đầu phá diệt chẳng? Nhưng sự thật ngay trước mắt, giải thích đó là hợp lý nhất.

“Không ổn, hỏa nguyên năng lượng trong Hỏa viêm động bắt đầu không thể khống chế được...Nguy hiểm.” Võ Tuyền không hổ là trung giai võ hoàng, nhanh chóng phát hiện tín hiệu nguy hiểm, triển khai lĩnh vực của mình đồng thời nhắc nhở ba người kia.

Phản ứng của ba võ hoàng cực nhanh, thân hình cấp tốc lùi lại, hỏa nguyên lĩnh vực cũng giương ra.

Ầm! Tiếng nổ hủy diệt kinh thiên động địa vang lên, sơn môn Liệt Hỏa tông lắc lư kịch liệt. Một phần tư ngọn chủ phong bị vụ nổ hỏa nguyên đột ngột này san bằng. Đỉnh núi vốn cao hơn năm trăm trượng bị mất một đoạn, còn cao không đầy hai ngàn thước.

Hỏa quang xung thiên, đỉnh núi bị nổ tung hóa thành vô số tảng đá lớn nhỏ, có viên vụn ra trút như mưa, có tảng đổ rục, thậm chí nguyên cả một góc núi rơi xuống, cộng thêm nham tương đổ rục rải khắp trời...Nhất thời, liệt Hỏa tông vang tiếng rền rĩ la hét, chúng nhân tranh nhau tránh đi, giẫm đạp trốn chạy.

Mấy chục thiên tôn và võ tôn đang tu luyện ở chủ phong cùng đằng không, kinh ngạc nhìn đỉnh núi dần tan biến, ngơ ngẩn không nói thành lời.

“Thật ra là việc gì.” Võ Tuyền phần nộ gầm lên trong đám mây hình nấm dày đặc trên đỉnh núi. Lão và ba võ hoàng thể hiện lĩnh vực nên không bị thương tổn gì, chỉ là xung kích của hỏa nguyên khiến họ hơi nhếch nhác.

“Tiên thiên hỏa nguyên! Mau tìm tiên thiên hỏa nguyên!” Cổ trưởng lão phản ứng nhanh nhất, hô lên kinh hãi. Tiên thiên hỏa nguyên thể không thể bị hủy diệt sau vụ nổ vừa rồi. Hỏa viêm động biến mất vẫn có thể lập cái khác, nếu tiên thiên hỏa nguyên không còn thì xong hẳn.

Cả toán võ tôn loạn xạ lên, thần niệm quét tứ tung tìm manh mối. Nhưng với thực lực của họ thì công cốc.

Bốn võ hoàng Liệt Hỏa tông cùng thi triển lĩnh vực, phát ra từng đạo sóng lửa xua ta khó đặc quanh đó. Tầm mắt họ cũng vì thế mà thoáng hẳn.

“Ồ kia.” Năng lực cảm tri của Võ Tuyền cao nhất, nhìn về phía hỏa nguyên năng lượng dao động kịch liệt nhất, quả nhiên thấy một bóng người mờ ảo tía mang theo một thứ bao phủ liệt điểm nhanh chóng lướt đi. Tốc độ không kém gì một võ hoàng.

“Đuổi.” Các trưởng lão Liệt Hỏa tông đều phần hận. Kẻ này định ngay trước mắt họ lấy đi tiên thiên hỏa nguyên, thật không biết chữ chết viết thế nào chẳng?

Đồng thời chúng nhân cũng lấy làm lạ, địch nhân trong động, kẻ vừa tấn cấp võ tôn đi đâu rồi? Không thể nào kẻ có thực lực võ hoàng này là tôn giả mới tấn cấp. Ý nghĩ hoang đường đó lóe lên trong óc họ rồi tắt, tuyệt đối thể nào.

Nhưng họ đã đoán đúng. Dù thế nào, chỉ cần bắt được Diệp Phong là mọi nghi ngờ sẽ sáng tỏ.

“Ai nha! Lần này chạm vào tổ ong rồi, e rằng cường giả Liệt Hỏa tông đều muốn bắt sống ta rồi phân thân.” Gã vừa lao đi thật nhanh vừa thầm nghĩ. Trên vai gã, hỏa nguyên tinh tủy tung tăng đầy hưng phấn, lần đầu tiên nó rời Hỏa viêm động, tất nhiên thấy cái gì cũng mới mẻ nhưng không hiểu tí nào tình cảnh của gã.

Lúc này gã vẫn thi triển nhị trọng Thần thông biến, chỉ có điều chuyển hóa thành hỏa hệ chân nguyên lực. Tuy tứ trọng Thần thông biến đích xác tăng tốc độ lên nhưng gã không cho rằng như vậy sẽ thoát được truy binh của Liệt Hỏa tông. Nên chi bằng ẩn tàng một phần thực lực, vào lúc quan trọng sẽ có tác dụng không ngờ.

Gã chưa từng ân hận việc xúi giục Hỏa nguyên tinh tủy phá hủy chủ phong Liệt Hỏa tông. Lúc chúng nghênh ngang đến uy hiếp gã và Mộ Dung gia chắc cũng biết là sẽ có ngày này. Lúc đó quyền đầu của gã

không đủ lớn, không thể báo thù, giờ gã không còn gì lo lắng, tất nhiên không để Liệt Hỏa tông được yên. Thả cho Hỏa nguyên tinh tủy đi, liệt Hỏa tông nhất định đau lòng đến phát cuồng.

Khóe môi gã nhếch lên, mỉm cười khoái trá.

“Tặc tử đáng hận kia, mau để lại tiên thiên hỏa nguyên, lão phu may ra sẽ tha mạng cho ngươi.” Vô Tuyền đuổi theo đầu tiên, thi triển lĩnh vực hóa thành cự điều mỗ nhọn thân mỏng, giang cánh rộng cả mấy chục trượng, tốc độ nhanh hơn Diệp Phong nhiều, cấp tốc áp sát.

“Lão tặc, đầu óc các ngươi có vấn đề hả? Đẳng nào cũng chết còn để lại tiên thiên hỏa nguyên cho các ngươi làm gì?” Diệp Phong mượn chân nguyên biến thành âm thanh lạ lẫm, truyền đi thật xa.

“Ngươi không thoát đâu. Nếu còn chống lại, đợi lúc lão phu bắt được ngươi thì nhất định sẽ lột da ngươi, chặt làm tám khúc. Cả thể lực và gia tộc sau lưng ngươi cũng sẽ phải bồi táng.” Sát ý điên cuồng từ thân thể Vô Tuyền phát ra, mặt mũi méo mó nghiêng rằng găm lên giận dữ. Đuôi lĩnh vực phun ra mấy đạo hỏa quang, tốc độ nghiêng nhiên tăng thêm mấy phần.

“Chỉ với ngươi? Một lão khốn sắp chết.” Diệp Phong bật cười lạnh, hai tay vòng lại, một dòng khí trắng xóa nhanh chóng tụ lại.

“Chân không xung kích pháo!” Gã quăng tay, dải khí nổ tung, một trụ khí giáng vào cổ lĩnh vực của lão.

Lĩnh vực của lão tuy to lớn nhưng đường kính cổ chim chỉ chừng gần một trượng. Chân không xung kích pháo của Diệp Phong bắt phạm, độ lớn không kém gì cần cổ này, nên cú xung kích hung hãn đánh rụng cả cái đầu xuống, một phần hỏa nguyên năng lượng không còn khí trường chống chịu nên tan đi.

Tốc độ của Vô Tuyền vì lĩnh vực bị ngăn trở mà dừng lại. Diệp Phong nhân cơ hội đó kéo giãn khoảng cách.

“Ban này là công kích gì nhỉ?” Ba võ hoàng phía sau lướt tới ngay, kinh ngạc nhìn nhau, cùng nhận ra nét ngạc nhiên trong mắt đồng bạn.

Ai ngờ lĩnh vực của võ hoàng, chỉ lĩnh vực mới chống lại được, mọi công kích khác chỉ là chuồn chuồn lay cột đá. Dù là một võ hoàng, nếu không thi triển lĩnh vực cũng không phá được lĩnh vực của võ hoàng cấp thấp hơn. Nhưng họ đều nhìn rõ ban này Diệp Phong không có lĩnh vực gì hết nhưng dựa vào đầu mà đập nát một góc lĩnh vực của Vô Tuyền?

Vô Tuyền lắc mình gần giọng: “Tiếp tục đuổi theo.”

Mất một khối tiểu lĩnh vực, với lão không ảnh hưởng gì, khí hải dấy lên là lại phục nguyên. Nhưng chấn động Diệp Phong để lại khó lòng rũ sạch...

“Đúng là đuổi riết.” Diệp Phong cảm nhận được bốn người lại đuổi tới, bắt giác bĩu môi: “Nếu ta thi triển tứ trọng Thần thông biến vị tất thoát được mấy lão bắt tử này. Hơn nữa thời gian duy trì tứ trọng Thần thông biến khá ngắn, nếu không thoát nhanh được thì phiền hà.”

Gã có thể duy trì nhị trọng Thần thông biến trong nửa canh giờ nên tạm thời không có gì nguy hiểm. Một khi Vô Tuyền đến gần, gã lại ném ra chân không xung kích pháo đánh tan lĩnh vực rồi nhân cơ hội bỏ chạy. Cứ vậy Vô Tuyền dần tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

“Lê hỏa cửu chuyển!” Áp sát lần nữa, không đợi đối phương công kích, lão quát khê, hỏa nguyên lĩnh vực quanh mình đột nhiên sáng lên lạ lùng, tốc độ tăng vọt, như tia chớp không lồ vút đi, sát na sau đã tới phía trên đầu Diệp Phong.

“Hỏa văn tập!” Hỏa diễm như sóng lớn ép xuống đầu gã, hỏa nguyên khí tức kinh hồn khiến gã có cảm giác nghẹt thở.

Lê hỏa cửu chuyển là môn bí thuật cực kỳ cao cấp, có thể nâng cao thực lực của hỏa nguyên tu luyện giả gấp đôi trong nháy mắt nhưng thời gian duy trì không lâu. Phát ra công kích xong, năng lượng khí tức của Vô Tuyền trở lại bình thường ngay, bí thuật này có ưu điểm là không có tác dụng phụ, hoàn toàn không ảnh hưởng đến chiến lực của người thi triển.

Tích tắc thi triển công kích, tu vi của Vô Tuyền còn tiếp cận cao giai võ hoàng nên uy thế của chiêu này cơ hồ nuốt chửng không gian quanh Diệp Phong.

Đối diện công kích hung hãn như vậy, gã cũng biến sắc, bốn loại nguyên lực đồng thời chuyển động cấp tốc, định toàn lực thi triển tứ trọng Thần thông biến.

Động tác của Hỏa nguyên tinh tuy còn nhanh hơn, nó nhảy phóc khỏi đỉnh đầu gã, há miệng phun ra lưỡi lửa, hóa thành một miệng túi nuốt chửng làn sóng lửa của Võ Tuyên. Đoạn nó hút mạnh, hỏa nguyên năng lượng ngút trời trên không liền hình thành một vùng xoáy với tốc độ khiến người ta tặc lưỡi chui vào miệng nó.

Tiểu tử nhảy lùi lại, nằm trên vai gã, mỉm cười no nê, đưa tay vỗ vỗ cái bụng căng tròn rồi há miệng ngáp dài, thở ra một đạo hỏa diễm.

“Hỏa nguyên tinh tủy!” Tròng mắt Võ Tuyên co lại, mục quang ánh lên tham lam.

418. Chương 418 : Quân Yêu Loạn Vũ

Hỏa văn tập của Võ Tuyên tuy hung hãn bá đạo nhưng là năng lượng công kích. Hỏa nguyên phát ra không bị khí trường khống chế như linh vực, nên với Hỏa nguyên tinh tủy thì đó đều là hỏa nguyên năng lượng vô chủ, là bổ phẩm tốt nhất của nó.

Nếu lão trực tiếp thao túng hỏa nguyên linh vực tấn công Diệp Phong, dù Hỏa nguyên tinh tủy cũng không thể hút được hỏa nguyên năng lượng đã bị khí trường khống chế. Có thể nói lão đã quyết định sai lầm, khó khăn lắm mới có thể thi triển bí thuật phát ra công kích đã bị hóa giải thành vô hình.

Nhưng hiện giờ chú ý của lão không đặt ở công kích bị hóa giải mà dồn hết lên Hỏa nguyên tinh tủy, cơ hồ nước miếng cũng trào ra.

Vù, vù, vù.

Ba võ hoàng khác thoảng sau đã tới. Diệp Phong bị uy lực của hỏa văn tập chấn nhiếp, buộc phải dừng lại hòng đón đỡ, tuy Hỏa nguyên tinh tủy nhanh tay xuất thủ trước, nhưng cơ hội bỏ chạy của gã cũng qua mất. Gã bị ba võ hoàng vây chặt, muốn đột vây không dễ tí nào.

“Tặc tử! Giờ ngươi hết đường rồi. Giao Hỏa nguyên tinh phách và tiên thiên hỏa nguyên ra, có lẽ ta còn cân nhắc tha mạng cho ngươi.” Võ Tuyên thu liễm tâm thần, lạnh lùng quát Diệp Phong.

Phát hiện Hỏa nguyên tinh phách, võ Tuyên không còn bực bội việc Diệp Phong phá hủy Hỏa viêm động nữa. Hỏa mạch tuy quý giá nhưng Hỏa nguyên tinh phách càng khiến lão động lòng hơn. Nếu không nhờ gã đến đó, lão cũng không có cơ hội lấy được hỏa nguyên kỳ bảo này. Nên thả cho gã không phải nói suông.

Thực lực của Diệp Phong khiến lão chấn kinh vô vàn, thể bất lương lập với cường giả quý dị như gã không phải việc gì sáng suốt cho lắm.

“Hắc! Tiên thiên hỏa nguyên không thuộc về ta.” Diệp Phong tuy bị bao vây nhưng không hoảng sợ, ung dung cười: “Phải hỏi tiểu tử này xem có đồng ý không.”

Diệp Phong nhún vai ném tiểu tử xuống. Nó đã no nê, thập phần bất mãn trừng mắt nhìn.

“Tiểu tử, lão bắt tử kia muốn ăn ngươi, ngươi có đồng ý không?” Diệp Phong cười hỏi.

Bản năng của tiểu tử giúp nó nhận ra Võ Tuyên và ba võ hoàng khác có ý xấu với mình, nên lắc đầu quầy quậy, ra vẻ giận dữ đưa tay làm động tác hàm ý chúng là người xấu, diệp Phong mau diệt sạch đi. Vừa nói, thân thể nó liền tục phát ra tầng tầng hỏa diễm, tựa hồ vừa dùng nhiều bổ phẩm quá, tiêu hóa không hết.

“Vậy xin lỗi...” Gã xòe tay với Võ Tuyên: “Nó không muốn đi theo ngươi.”

“Ngươi muốn chết.” Võ Tuyên tất nhiên nhận ra Diệp Phong đang đùa cợt mình, tuy không muốn trêu vào nhưng không có nghĩa là lão sợ gã. Hiện giờ bốn thi triển linh vực vây khốn gã, dù mọc cánh cũng khó thoát.

Chỉ cần trừ đi mầm họa này, liệt Hỏa tông không còn gì phải e dè.

Gã ngó lơ đối phương mà dùng kiểu lừa trẻ con, chỉ vào Võ Tuyền nói với tiểu tử: “Lão bắt tử kia rất hứng thú với ngươi, rơi vào tay lão thì ngươi sẽ bị ăn thịt. Giờ ta đối phó với ba lão khốn kia còn lão bắt tử này phai do ngươi tự động thủ giải quyết. Ngươi thắng thì có thể giáp huân lão, còn thua thì ta cũng không giúp được, ngươi sẽ bị lão ăn thịt.”

Tiểu tử hiển nhiên hiểu ý, đôi mắt khả ai tròn tròn xo, miệng phun lửa phì phì, rõ ràng đang giận. Muốn ăn nó? Chà hà, được lắm, không phải còn khó chịu hơn cả việc rút tĩa hỏa nguyên năng lượng sao? Nó tức giận nhìn Võ Tuyền, thân thể hỏa nguyên bắt đầu sôi lên.

Gã đạt mục đích rồi, không cần lăm lờ mà nói với ba võ hoàng đang vây mình: “Tấn cấp xong, ta còn chưa khởi động nóng người...Các ngươi đến hay lắm.”

Ba võ hoàng nhìn nhau thăm kinh hãi. Lẽ nào võ tông tấn cấp trong Hỏa viêm động là cường giả quỷ dị này? Sao có thể như thế...Một võ tôn dù thi triển bí thuật gì cũng không thể đạt tới trình độ đấu được với võ hoàng.

Bất quá họ đích xác không thấy gã thi triển linh vực. Một kẻ không có linh vực mà bức được Võ Tuyền động dụng Lê hỏa cửu chuyển mới ngăn lại được thì thực lực tuyệt đối cao thâm mạc trắc. Họ không dám khinh địch.

“Ném một quyền của ta.” Gã một đấu ba nên không cần ra vẻ chính nhân quân tử, nhân lúc đối phương còn kinh nghi thì thân thể gã lớn vụt lên, chân giậm mạnh lướt đến trước linh vực của Cổ trưởng lão, quyền đầu to như ang nước mang theo tiếng xé không khí ràn rạt giáng mạnh vào hồng sắc linh vực.

Ầm! Linh vực của Cổ trưởng lão như quả bóng da bị đập đến biến hình, lõm sâu vào. Lực xung kích siêu đẳng thuận theo hỏa nguyên linh vực dồn lên thân thể khiến lão biến sắc, rùng mình như bị sét đánh, khoe miệng rỉ máu. Đồng thời, hỏa nguyên linh vực trùm kín mấy chục thước trên không bị lực đạo ngọn quyền hất văng, va vào đỉnh núi gần đó. Đỉnh núi tự nhiên gặp họa, rừng rực cháy lên, có cả tiếng nổ vang vọng không ngớt.

“Ai nha! Xin lỗi nhé, ta dùng lực quá mạnh.” Vòng vây xuất hiện khe hở, gã lao qua đó còn không quên buông lại một câu trêu chọc. Gã bỏ mặc Hỏa nguyên tinh tủy đang đấu với Võ Tuyền, chân lại trượt đi, đào tẩu theo cách không có tí phong độ nào.

Chỉ cần tiên thiên hỏa nguyên, bản thể của nó ở đây thì nó không sao hết. Hơn nữa nó quá quen thuộc với hỏa nguyên, một trung giai võ hoàng còn chưa làm gì được. Tuy nó không thể chiến thắng Võ Tuyền nhưng cầm chân thì không thành vấn đề. Nhân cơ hội này, gã phải thoát khỏi ba truy binh âm hồn bất tán đã.

Hai võ hoàng còn lại há hốc miệng, chỉ bằng nhục thân hất bay được linh vực của một võ hoàng. Cả hai cũng không hiểu được điều đó là gì.

Thần thông thuật của Vu ma nhất tộc.

“Vu ma dư nghiệt! Lần trước nhân mã Duệ Kim tông bị tấn công quả nhiên do Vu ma dư nghiệt thực hiện.” Một võ hoàng kinh hoàng kêu lên. Vu ma là thứ khiến họ hoảng sợ. Nhưng, võ Nguyên đại lục sao có thể còn Vu ma cường giả? Lẽ nào...Họ ẩn tàng mấy vạn năm, chuẩn bị tái hiện đại lục?

Nhưng trạng thái của gã khác xa Vu ma mà họ biết. Vu ma không thể có năng lượng hộ thể rõ ràng như vậy, mà hoàn toàn dựa vào nhục thể bá đạo mà tung hoành vô địch.

“Bất chấp mọi giá bắt hắn lại.” Võ Tuyền bị tiểu tử cầm chân, không thể phân thân nên gầm vang ra lệnh. Bất được cường giả nghi là Vu ma dư nghiệt thì lập công không nhỏ với thánh điện. Hà huống trong tay Diệp Phong còn tiên thiên hỏa nguyên thể có thể khống chế Hỏa nguyên tinh tủy.

Hai võ hoàng nhanh chóng lao tới, cổ trưởng lão hơi điều tức rồi cũng khí thế hung hung lao tới. Tốc độ của họ hơn Diệp Phong một chút, cự ly song phương gần dần. Võ Tuyền cũng vừa đấu với tiểu tử vừa đuổi, quyết giữ Diệp Phong trong phạm vi cảm tri.

“Tứ trọng Thần thông biến!” Chân nguyên đỏ tía của Diệp Phong chuyển thành vàng tía, tốc độ tăng thêm một nửa, vó kém hơn ba võ hoàng thì giờ vượt hơn một chút. Gã hóa thành một chấm đen trước ánh mắt cả kinh của đối phương lướt vụt đi. Biết tiểu tử cầm chân Võ Tuyền rồi thì gã bớt đi một chút cố kỵ, hiện

tại thời gian duy trì Thần thông biến tuy dài nhưng không phải vô hạn, phải nhanh chóng cắt đuôi truy binh.

“Không được để tên khốn này thoát thân.” Võ Tuyền gầm vang. Tiểu tử quá quen với hỏa nguyên khiến lão không thể công kích đối phương hữu hiệu, công cụ đặc hữu của Liệt Hỏa tông dùng để đối phó tiên thiên hỏa nguyên không được lão mang theo. Tiểu tử được linh khí của Diệp Phong tương trợ, tuy linh trí chưa cao nhưng sức mạnh đạt tới mức rất cao. Trừ phi nắm trong tay bản thể của nó - tiên thiên hỏa nguyên, không thì muốn chế phục nó không hề dễ dàng.

Võ Tuyền định rũ bỏ tiểu tử để truy kích Diệp Phong nhưng cơn giận của nó đã bị Diệp Phong chọc vào, đời nào chịu bỏ qua cho lão? Tuy nó khó phá được lĩnh vực của lão nhưng nếu lão không đề phòng, nó đủ khả năng tạo cho lão phiền hà không nhỏ.

“Lê hỏa cửu chuyển!” Bọn Cổ trưởng lão thấy gã xa dần thì lo lắng, nhìn nhau rồi đồng thời phát động độc môn bí thuật của Liệt Hỏa tông. Lê hỏa cửu chuyển, chỉ thi triển được một lần trong mười hai canh giờ, nhưng sức mạnh bạo phát ra cực kỳ đáng sợ.

Ba người xếp thành hình chữ Phẩm, hóa thành ba dải cầu vòng rực rỡ áp sát Diệp Phong, tin rằng trước khi bí thuật mất hiệu quả thì có thể chặn gã lại. Ban nãy gã đánh lén mới thoát được vòng vây. Hiện tại...Họ không cho gã cơ hội nữa.

Gã cũng biết, tuyệt đối không được để đối phương cầm chân. Trong lúc còn duy trì Thần thông biến, gã tạm thời ứng phó được ba võ hoàng nhưng một khi trở lại nguyên hình thì chỉ còn đường chết. Mọi con bài tẩy gần như bị gã lấy ra hết. Tru Thần cung, như ý bổng...Những vũ khí này là tiêu chí thân phận, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt không thể bại lộ. Làm cách nào đây? Tình thế thập phần nguy cấp!

“Quác, quát, quát.” Tiếng kêu khó nghe vang vọng khiến Liệt Hỏa tông chúng nhân đột nhiên biến sắc.

Mười mấy thân ảnh to lớn đột ngột xuất hiện quanh đó, lĩnh vực trải ra ngợp trời, vây kín bốn võ hoàng. Những lĩnh vực phát ra uy áp vô cùng khiến cả trung giai võ hoàng như Võ Tuyền cũng rung mình mấy lần.

419. Chương 419 : Liệt Hỏa Tông Ấm Ưc .

Biến cố đột ngột khiến Diệp Phong cũng ngẩn ra. Nhưng rồi gã lập tức kinh hãi, hóa ra đó toàn là người quen, yêu hoàng của Yêu điện. Một trong số đó là Lục túc thanh văn giao từng nuốt gã còn nháy mắt làm mặt xấu, ra vẻ trên cợt.

Tuy không hiểu vì sao nhiều yêu hoàng xuất hiện ở đây như vậy nhưng như vậy thì gã không cần lo lắng nữa. Liệt Hỏa tông có bốn võ hoàng, chỉ một là trung giai, trước mặt ngần này yêu hoàng thật sự không đáng gì.

“Võ Tuyền! Tên tiểu vương bát đản!” Một con Bạch hổ khí thế xung thiên gầm lên. Diệp Phong còn nhớ nó cùng với Cửu vĩ hồ vẫn ở cửa Yêu điện.

“Dám ngang nhiên mang mọi võ hoàng Liệt Hỏa tông đến địa bàn của Yêu điện. Mẹ nó chứ, người định tổng công kích Yêu điện hả.”

Võ Tuyền suýt nữa ngất đi vì giận. Tiến công Yêu điện? Lão dù ngu xuẩn hơn nữa cũng không thể mang theo ba võ hoàng đến chạm vào Yêu điện có mười mấy yêu hoàng chứ? Hà huống, yêu điện còn còn Yêu vương cực kỳ đáng sợ tọa trấn, dù Ngũ hành tông dốc toàn lực cũng không dám chắc hạ được Yêu điện. Lão đời nào làm việc đần độn đến mức đó?

Hà huống đúng là gặp quỷ. Nơi này đích xác thuộc Trung bộ Nguyên châu nhưng ai bảo cả Nguyên châu là địa bàn của Yêu điện? Xưa nay Yêu điện chỉ coi Yêu ma sâm lâm là cấm khu mà thôi. Nguyên châu rộng như vậy, lại là điểm giao thông trọng yếu của cửu châu, lẽ nào Yêu điện chiếm toàn bộ?

Đối phương nói lăng nhăng như vậy hiển nhiên muốn mượn cớ sinh sự. Võ Tuyền giận đỏ mặt, nhưng bị mười mấy yêu hoàng nhìn với vẻ bất thiện, lão không dám có thái độ quá đáng, đành nén giận giải thích:

“Bản tông chủ đến đây không phải để gây hấn với Yêu điện mà bắt một tặc tử quan trọng. Nếu quấy nhiễu đến các vị thì bản tông chủ mong được xin lỗi. Xin các vị nhường đường, liệt Hỏa tông xong việc sẽ đi ngay.”

“Tặc tử? Tặc tử ở đâu?” Lục tức thanh văn giao đảo mắt, ngênh ngang hỏi: “Sao ta không thấy? Các vị có thấy không?”

“Không thấy.” Chúng yêu hoàng gầm vang: “Chỉ thấy một tên đại ngốc mang theo ba tên tiểu ngốc, không biết sống chết là gì lao vào chỗ chúng ta đang rèn luyện.”

“Không sai! Không sai! Lão tử đấu với người của mình, cứ vững chân vững tay, không đủ đã. Hiện tại Võ Tuyền tông chủ chủ động mang tam vị trưởng lão đến tham dự, thật hợp tâm ý lão tử. Nào nào nào, đại chiến trăm hiệp với lão tử đã rồi tính.”

Lên tiếng là Song đầu tấn mao sư, tu vi ngang với Võ Tuyền nhưng chiến lực thật sự ngang với cao giai vô hoàng. Thiên phú huyết mạch của yêu thú bá đạo là thế, không cần tu luyện kỹ năng lợi hại gì cũng có thể phát huy thực lực siêu việt tu vi. Võ Tuyền đã thi triển Lê hỏa cửu chuyển, giờ giao đấu chỉ tổ rước nhục.

Diệp Phong lúc này rất phối hợp ẩn tàng trong chúng yêu hoàng, hỏa nguyên tinh tùy bị dọa chết khiếp, ngoan ngoãn quay lại tiên thiên hỏa nguyên thể, không chịu ra nữa.

Chúng yêu hoàng loạn xạ nhục mạ, vô Tuyền giận đến độ cơ hồ thổ huyết, thầm mắng tặc tử đáng chết đó chạy đi đâu không chạy lại trốn vào Nguyên châu. Lại xảo hợp có một toán yêu hoàng chết tiệt tụ tập ở ranh giới Nguyên châu và Bộ châu giao lưu thực lực rầm rộ gì đó. Càng khiến lão không hiểu sao là mình xui xẻo đến mức lao đầu vào.

Lão cũng đã nghĩ đến việc tặc tử này có liên hệ gì đó với Yêu điện nhưng vì mình già mà Yêu điện xuất động mọi vô hoàng sao? Có vẻ không ổn lắm. Hơn nữa với cá tính của Yêu vương, nếu muốn lấy tiên thiên hỏa nguyên thể, nhất định sẽ tự ra tay, cả Võ Nguyên đại lực đâu còn ai ngăn trở được ông ta, hà tất phiền phức thế này.

Nếu tiên thiên hỏa nguyên thể thị bị Yêu vương đoạt mất thì cho Võ Tuyền mười cái mật cũng không dám đến Yêu điện lý luận với đối phương mà tự nhận xui xẻo. Nên lão cho rằng việc này không liên quan đến Yêu điện, diệp Phong chạy đến chỗ các yêu hoàng thuần túy là xảo hợp.

Tiếc rằng lão không hiểu Yêu vương đi guốc trong bụng lão nên bày ra cục diện này khiến Liệt Hỏa tông không nhận ra do biết Thần thông thuật có liên hệ với Yêu điện.

“Liệt Hỏa tông đến Nguyên châu không hề có ác ý, chỉ vô tình đuổi theo tặc nhân mà thôi, xin các vị nhường đường. Sau này Võ Tuyền nhất định đến bái kiến Yêu vương để xin lỗi.”

“Hừ tình giả ý! Ra về đằng hoàng.” Lục tức thanh văn giao bữu môi: “Có cần hôm đó lão tử đưa mấy vị tiểu đệ vô tình qua sơn môn Liệt Hỏa tông thì sao? Võ Tuyền người có chịu mở sơn môn để bọn lão tử vào tham quan không?”

Võ Tuyền giận thiếu điều ngất xỉu, để mấy yêu thú vô pháp vô thiên này đến càn quấy thì sơn môn Liệt Hỏa tông vốn đã thương tổn nặng nề thì có khác gì đổ dầu vào lửa? Hơn nữa lão với đặt chân vào Nguyên châu, không xông vào Yêu điện, sao lại lấy sơn môn Liệt Hỏa tông ra so sánh? Nhưng dưới mái hiên nhà khác, bắt buộc phải cúi đầu, lão đành thoái lui một bước: “Được, liệt Hỏa tông không đuổi tiếp vào Nguyên châu nữa, bản tông chủ nể mặt các vị không truy cứu tặc tử đó nữa, chỉ cần hấn trả thứ của bản tông thì bọn lão phụ đi ngay.”

Dù cố ý hay vô tình cũng thế. Có mặt đám yêu hoàng này, lão muốn bắt Diệp Phong là việc bất khả thi, nên lão chỉ kỳ vọng có thể lấy lại Hỏa nguyên tinh tử, còn tin tức về Vu ma dư nghiệt, chỉ cần báo lên Thánh điện cũng là công lớn. Cứ tiếp tục cù cưa với đám yêu hoàng này, vô Tuyền không nghi ngờ gì mình sẽ phát điên mất.

“Bọn lão tử chẳng phải đã bảo người rồi sao? Ở đây làm gì có tặc tử nào? Lẽ nào người mắng bọn lão tử là tặc tử?” Lục tức thanh văn giao là cao thủ tiên xỏ, lập tức chen lời: “Hơn nữa ở đây đâu phải địa bàn Liệt Hỏa tông, làm gì có vật của các người. Đúng là nói nhăng. Dù có bảo bối thì ở địa giới Nguyên châu, coi như thuộc về Yêu điện, liên quan quái gì đến Liệt Hỏa tông?”

Diệp Phong tuy được thân ảnh các yêu hoàng che chở nhưng Võ Tuyền vẫn cảm tri được rõ ràng năng lượng khí tức của gã, còn cả mùi vị của tiên thiên hỏa nguyên nữa, lão cũng quá quen thuộc. Đối phương nói lảng nhãng, sau cùng cũng khiến lão bạo phát.

Sau một hồi chịu nhún, võ Tuyền đã tức tới đầy bụng. Hà hướng đối phương hiển nhiên đang giở trò, không hề nể mặt bọn lão, dù là ông phổng cũng phải nổi điên. Hơn nữa lão là nhất tông chi chủ, lẽ nào không có chút cá tính, để mặc cho đối phương trào phúng coi thường?

“Bọn nghiệt súc đáng chết các ngươi, nếu không có kẻ đó chống lưng, các ngươi đã bị diệt sạch lâu rồi, làm gì có tư cách lớn lối ở đây.” Võ Tuyền giận dữ: “Các ngươi không giao ra tiên thiên hỏa nguyên, liệt Hỏa tông thề không bỏ qua.”

“Ta khinh.” Hư không thò ra một cái đuôi dài, không hề lưu tình quát liên tục lên hỏa nguyên linh vực của Võ Tuyền như tát vào mặt lão, phát ra tiếng chan chất động trời. Mỗi lần quạt vào khiến Võ Tuyền ở trong bị xung động kịch liệt.

“Chỉ bằng chút đạo hạnh của Ngũ hành tông các ngươi mà dám lên mặt với Yêu điện hủ. Nếu không phải các ngươi có ngũ hành Thánh điện làm hậu đài thì có tin lão tử xử lý hết các ngươi ngay bây giờ không?”

Võ Tuyền tím mặt nhưng không dám trở mặt động thủ, chỉ gầm lên: “Các ngươi biết Liệt Hỏa tông là truyền thừa của Liệt hỏa Thánh điện, hôm nay các ngươi ngăn cản bọn ta bắt tặc tử, sau này Liệt hỏa Thánh điện tìm Yêu vương lý luận! Các ngươi hết đường chối.”

“Phì, liệt hỏa Thánh điện là cái thá gì, có bản lĩnh bảo chúng ra khỏi thánh địa, bằng không đừng đứng đó mà đánh rầm. Đại lục chỉ có Liệt hỏa thánh tôn, hắn chưa chắc dám đến gặp điện chủ của bọn ta không kia.” Giọng nói đầy khinh miệt vang lên.

Diệp Phong mơ hồ, liệt hỏa Thánh điện là nơi nào? Liệt hỏa thánh tôn? Có phải thánh giả mà Ngũ hành tông thường đề cập? Nghe khẩu khí các yêu hoàng thì thực lực Liệt hỏa Thánh điện tựa hồ không kém nhưng không thể ra khỏi thánh địa...

“Thật ra các ngươi muốn gì, nuốt trọn truyền thừa bảo bối của Liệt Hỏa tông chẳng?” Võ Tuyền giậm chân, toán yêu hoàng này thật không còn gì để nói.

“Hắc hắc! Mấy tên nhóc các ngươi chắc vẫn chưa biết. Ngũ hành thánh tôn đã đưa thư sinh tử chiến đến điện chủ bản điện, quyết chiến còn hơn năm nữa sẽ diễn ra...” Bạch hổ cười lạnh: “Song phương hiện tại đã là kẻ địch sinh tử rồi, các ngươi xông vào địa giới Yêu điện, dù bọn ta tru sát toàn bộ cũng là hợp tình hợp lý! Bất quá điện chủ đại nhân độ lượng, không muốn bắt nạt các ngươi trước khi quyết chiến bắt đầu, các ngươi đi đi.”

“Còn tiên thiên hỏa nguyên...Ồ Liệt Hỏa tông thì là của các ngươi, còn không ở...Ha ha, dùng luôn câu Ngũ hành tông các ngươi thích nhất: Thiên tài địa bảo, duy kẻ có thực lực mới xứng đáng có. Các ngươi mất bảo bối còn muốn Yêu điện trả lại, có phải quá ngây thơ không?”

Các yêu hoàng Liệt Hỏa tông nhột nhột mặt mày, nhất thời không biết xử trí thế nào? Đánh? Không đánh nổi. Nếu đối phương thật sự nổi sát tâm thì tính mệnh bốn người đáng lo rồi. Tu vi của yêu hoàng không hơn họ bao nhiêu nhưng cộng thêm thiên phú quý dị thì muốn tránh khỏi bị truy sát cũng không dễ.

420. Chương 420 : Gặp Lại Yêu Vương

“Còn đứng vương mắt ở đó hả? Từ lúc nào võ hoàng cao thủ của Liệt Hỏa tông cũng biến thành quân vô lại thế hả!” Bạch hổ nhe hàm răng trắng, há cái miệng như chậu máu gầm vang, tiếng gầm siêu cấp hủy thiên diệt địa mang theo năng lượng kinh nhân quét về phía đối phương.

“Các - ngươi - rút - ngay!”

Mỗi tiếng gầm đều khiến bọn Võ Tuyền tan gan vỡ mật, khí huyết sôi trào. Linh vực quanh họ bị âm ba kinh thiên động địa này khiến cho biến hình, hỏa nguyên năng lượng bên ngoài linh vực liên tục rụng lả tả như thoát xác, thoáng sau đã co lại một phần.

Bốn võ hoàng Liệt Hỏa tông mang theo cả lĩnh vực bỏ chạy. Đùa hả! Hơn mười yêu hoàng khác thấy Bạch hổ ra oai thì không chịu kém, đều có vẻ muốn động thủ. Họ mà chậm một bước thì có khả năng mất mạng ở đây.

“Đáng ghét, đáng ghét.” Chạy xa rồi, võ Tuyên mới không cam lòng gầm lên: “Sắp bắt được tặc tử đó rồi thì mọc ra đám nghiệt súc của Yêu điện. Việc này không xong đâu. Ta nhất định phải tra ra thật ra kẻ nào đến Liệt Hỏa tông gây loạn.”

“Tông chủ! Tặc tử đó nhân lúc Hỏa lân thú gây loạn mới len vào được cấm địa của bản tông.” Một trưởng lão nói: “Giữa chúng mà không liên hệ gì thật khó khiến người ta tin được.”

“Việc này phải điều tra thận trọng, trước khi có chứng cứ xác thật là liên quan đến Hỏa lân thú thì không nên khinh cử vọng động.” Hỏa lân thú cũng là yêu hoàng, sau lưng nó còn một võ hoàng nữa, nếu không cẩn thận, bằng không sẽ rước thêm cho Liệt Hỏa tông hai địch nhân võ hoàng. Quả thật phi thường bất lợi với tông môn vừa bị tàn phá.

“Giờ chúng ta đến linh trì Mộ Dung gia xem phản ứng của đối phương xem có manh mối gì không. Nếu tặc tử đó có câu kết với chúng thì sẽ tìm cách liên hệ, chúng ta mai phục tại Mộ Dung gia, ôm cây đợi thỏ.”

“Đi!” Bốn võ hoàng không vội quay về Liệt Hỏa tông mà đến Mộ Dung gia.

OOo

“Ha ha ha! Tiểu điện chủ, đúng là bắt phạm. Năm xưa điện chủ đại nhân cũng chỉ cướp một tia tiên thiên hỏa nguyên chi lực, giờ cậu dọa cả căn cơ của chúng.” Lục tức thanh văn giao đợi cho võ hoàng Liệt Hỏa tông đi hết thì lớn tiếng khen: “Tuy hạ thủ hơi độc nhưng lão giao ta thích.”

“Không sai! Không sai! Rất có phong phạm năm xưa của điện chủ, không hổ là đệ tử đắc ý của điện chủ đại nhân.” Chúng yêu hoàng ồn ào khen ngợi khiến Diệp Phong cười nhún nhó.

“Chư vị yêu hoàng tiền bối, lần này được các vị tương trợ, tại hạ cảm kích bất tận.” Diệp Phong thi lễ xong lại hỏi: “Không hiểu sư phụ lão nhân gia hiện ở đâu?”

“Sư phụ cậu đang đợi ở Yêu điện, lần này lão nhân gia không tiện ra mặt nên bảo bọn mõ đến giải vây cho cậu, thuận tiện giáo huấn Liệt Hỏa tông để chúng sau này đứng huênh hoang quá nữa.” Giọng nói ồm ồm của Bạch hổ khiến tai gã ong ong.

“Vậy mõ đi gặp sư phụ.” Gã nhớ sư phụ từng đáp ứng, chỉ cần gã đạt đến võ tôn là sẽ cho gã biết một số việc. Gã cực kỳ mong ngóng việc đó. Hiện tại gã đã được coi là cường giả đỉnh nhọn của Võ Nguyên đại lục rồi.

Nhớ lại những gian truân vất vả đã kinh qua, từ đáy lòng gã dấy lên cảm giác thành tựu trác việt. Đường nhiên, người nên cảm tạ nhất là sư phụ, nếu không có người đưa gã khỏi danh hiệu phế vật thì hiện tại không biết gã còn thê thảm thế nào. Dù việc sư phụ nói ra gian hiểm thế nào, địch nhân mạnh đến đâu, gã cũng không rút lui. Gã mạnh lên là vì sư phụ, để tận một phần trách nhiệm đệ tử nên làm.

Được chúng yêu hoàng vây quanh, gã lần thứ hai vào Yêu ma sâm lâm, đến Yêu điện.

“Ừ, được lắm.” Yêu vương thấy gã thì gật đầu vừa ý: “Tu vi của con tiến bộ nhanh hơn vi sư dự tính.”

“Đều là sư phụ dạy dỗ, đồ nhi chẳng qua cơ duyên xảo hợp, vận khí may mắn mà thôi.” Diệp Phong trình trong hành đại lễ với Yêu vương, lộ rõ chân tình.

Yêu vương tỏ vẻ khen ngợi, xua tay: “Vi sư trừ truyền thụ Nguyên Thần quyết và Thần thông biến thì không dạy gì con. Con đạt đến mức này là nỗ lực của mình. Cơ duyên, vận khí cũng là một phần của thực lực, không liên quan gì đến vi sư.”

“Nếu không được sư phụ truyền thụ Nguyên Thần quyết, đồ nhi sao có được nhiều cơ duyên như vậy? Đại ân của sư phụ, diệp Phong vạn kiếp không quên.” Gã lại vái dài: “Giờ thực lực của đồ nhi đã đại thành, hy vọng chia sẻ được một phần trách nhiệm với Yêu điện, với sư phụ.”

Thấy ánh mắt gã đầy mong ngóng, yêu vương thập phần cảm khái bật cười: “Con có biết vì sao vi sư chỉ thấy con là chọn để truyền y bát không?”

Gã hoang mang lắc đầu. Khi đó gã sa sút, khốn quẫn, thật không hiểu sao so chọn mình. Tu luyện Nguyên Thần quyết cho thấy công pháp này yêu cầu rất thấp, không có hạn chế gì với bất kỳ võ giả nào, tuy gã có tư chất tiềm lực nhất định nhưng Võ Nguyên đại lục có không ít người thiên tư hơn xa gã.

Với ảnh hưởng của Yêu vương, thật sự chọn đồ đệ thì không sao đến lượt gã. Hà huống Ngọa Lăng thành là chốn xa xôi, chưa từng xuất hiện cường giả thật sự, không quan hệ gì với Yêu vương và Yêu điện. Sư phụ sao lại xuất hiện ở đó là việc gã không hiểu.

“Ta nhận con làm đồ đệ, kỳ thật hy vọng con có thực lực rồi sẽ giúp ta bảo vệ một người...” Mắt Yêu vương xa xăm, tỏ vẻ nhớ nhung: “Là con gái ta.”

Sắc mặt Diệp Phong cứng lại, vô số ý niệm lướt qua, thoáng sau đã hiểu ý. Thẩm Lan, là Thẩm Lan.

Thẩm Lan hóa ra là con gái sư phụ. Lòng gã chợt mở rộng, tất cả đều thấu triệt. Chả trách sư phụ lại xuất hiện tại Ngọa Lăng thành, có lẽ để tìm Thẩm Lan, chọn gã làm đồ đệ cũng vì gã và cô đôi lòng hòa hợp, yêu vương muốn thành toàn cho con gái, nên để gã bước lên con đường của cường giả.

Tuy Yêu vương thu gã làm đồ đệ vì một phần tư tâm nhưng trong lòng gã không giảm đi chút tôn kính và cảm kích nào. Dù lý do Yêu vương chọn gã là gì thì được lợi lớn nhất vẫn là chính gã, bảo vệ Thẩm Lan cũng là trách nhiệm gã không nề hà. Yêu vương cho gã cơ hội để có sức mạnh bảo vệ được Thẩm Lan, so với lý do choang choảng thu đồ đệ của các danh môn đại phái thì càng khiến gã cảm kích và cảm động!

Sư phụ không vì danh, vì lợi, chỉ vì lòng từ ái của phụ thân với con gái. Dù gã vì quan hệ với Thẩm Lan mà được Yêu vương coi trọng nhưng thế thì sao? Thầy và trò vốn là một loại duyên phận không thể thấy rõ.

“Nhưng...Sư phụ thần thông quảng đại, võ Nguyên đại lục không còn cường giả sánh được với người. Hà huống Yêu điện còn nhiều yêu hoàng như vậy, bất kỳ vị nào cũng khiến các cường giả đỉnh nhọn nhất e dè, lẽ nào thực lực đó không đủ bảo vệ Thẩm Lan?”

“Võ Nguyên đại lục tất nhiên không có ai là đối thủ của ta, nhưng địch nhân thật sự của ta không ở đây...” Yêu vương buồn bã: “Nếu tin tức Lan nhi là con gái ta lộ ra, bọn khốn kiếp đó nhất định sẽ tìm cách đối phó nó, đem ra ép ta để đạt đến mục đích chúng thêm muốn lâu này. Nên...Mấy năm nay, thật sự để nó phải khổ.”

Yêu vương lộ rõ nét từ ái của bậc phụ thân, nhìn gã với vẻ được an ủi: “Coi như Lan nhi biết nhìn người, con đích xác không cô phụ kỳ vọng của vi sư.”

Gã cúi đầu, vừa đau lòng vừa hổ thẹn: “Đồ nhi vô dụng, không bảo vệ được Thẩm Lan còn khiến muội ấy vì còn mà vào Vạn niên hàn điều, đến giờ không biết sống chết thế nào. Con lại không có năng lực cứu muội ấy ra.”

Hơn ba năm nay, gã vẫn mong chờ tin tức cô an toàn ra khỏi Vạn niên hàn điều nhưng kết quả luôn là thất vọng. Việc này luôn khiến gã canh cánh, giờ chợt nghe được cô là con gái ruột của sư phụ, gã càng thấy hổ thẹn.

Yêu vương cười an ủi: “Việc này vi sư đã biết, vi sư có tách một đạo phân thân lên mình Lan nhi, nếu nó nguy hiểm hiểm đến tính mạng thì vi sư biết ngay. Vạn niên hàn điều tuy là hiểm địa, nhưng vi sư không coi ra gì, con không cần lo lắng vì việc này. Lan nhi tiến nhập Vạn niên hàn điều, tuy có nguy hiểm nhất định nhưng cũng là cơ hội. Con gái của Yêu vương ta tuyệt không phải hạng phàm tục, chút khó khăn đó có là gì.”

Diệp Phong tin vào thần thông của sư phụ, nghe ông nói vậy thò lo lắng lâu nay cũng nhẹ đi. Bất quá gã lại tỏ vẻ hổ thẹn: “Đồ nhi...Đồ nhi và Mộ Dung gia...”

Yêu vương đã hiểu ý, cười ha hả: “Việc của con và Mộ Dung Tử Thanh, vi sư không quản. Chỉ cần con thật lòng với Lan nhi, nó được hạnh phúc là ta vui lòng. Ở Võ Nguyên đại lục, cường giả có bên mình mấy nữ nhân là chuyện bình thường.”

“Đó là ý vi sư, còn về phần Lan nhi, vi sư không giúp con được.” Yêu vương bổ sung, mắt đột nhiên hiện rõ nét nhu tình: “Bất quá nó cũng giống mẹ, yêu một nam nhân là sẽ không làm trái...”

“Thẩm Lan trước đây thường nhớ nhưng cha mẹ chưa từng gặp mặt, nếu biết sư phụ là cha ruột chắc muội ấy vui lắm.” Diệp Phong thầm cao hứng: “Chỉ không biết mẹ ruột muội ấy ở đâu.”

Gã liếc thấy thần sắc Yêu vương mờ đi thì dừng lời. Không cần đoán gã cũng biết nhất định trong đó có biến cố.

421. Chương 421 : Không Gian Thông Đạo .

Nghe Diệp Phong nhắc đến mẹ Thẩm Lan, yêu vương chợt trầm mặc hồi lâu mới thở dài, từ từ ngẩng lên: “Đành vậy, thực lực hiện giờ của con có tư cách biết đến một phần lịch sử thật sự của Võ Nguyên đại lục. Tất cả...Bắt đầu từ thượng cổ Vu vô nhất tộc.”

Gã lặng lẽ đứng bên sư phụ, nghe ông kể lại một đoạn kinh thiên bí mật của Võ Nguyên đại lục mà không còn ai biết.

“Con từng được Vu vô cường giả quán thể truyền thừa nên cũng biết Vu vô nhất tộc vào thời thượng cổ cách đây mười mấy vạn năm là thế lực thống trị đại lục. Họ xưng là một tộc nhưng kỳ thật có cùng dòng máu với nhân loại. Khác biệt là võ công pháp cực trọng thiên phú nhục thân, yêu cầu rất hà khắc với người tu luyện. Thành ra số lượng của họ so với nhân loại ở đại lục thì rất hiếm, chỉ khoảng một phần trăm.”

Gã lặng lẽ gật đầu, võ giả tu luyện, kỳ thật có ngưỡng, nhưng so với Vu vô thì chưa là gì. Võ giả chỉ ít còn chiếm một phần người nhân khẩu đại lục, còn Vu vô khi xưa chỉ bằng một phần mười võ giả, đủ thấy yêu cầu tu luyện nhục thân hà khắc thế nào. Một khi tu thành Vu vô, thực lực vượt xa võ giả cùng cấp.

“Nhân loại không có tư chất tu luyện Vu vô công pháp, chỉ còn cách dựa vào thể nội khí hải tích tụ nguyên lực, tuy có chút thực lực nhưng so với Vu vô thì kém rất xa. Thành ra số lượng Vu vô tuy ít nhưng thống trị cả đại lục, cách thống trị của họ cực kỳ bá đạo, một vài nhân loại thiên phú khí hải thập phần trác việt, thực lực còn hơn cả Vu vô cấp thấp và trung bình nhưng đều bị coi là nô lệ, không có địa vị gì. Nhân loại càng có thực lực càng dễ bị Vu vô đàn áp, bởi số người này không chịu nghe lời như những người khác.”

“Thời gian qua đi, khí hải tu luyện giả dần tìm được đặc tính bản chất của ngũ hành nguyên lực, phát huy được uy lực hùng mạnh của nguyên lực, nhưng cường giả đỉnh nhọn thậm chí có thể sánh với cao giai Vu vô, bất quá so với Vu vô đỉnh nhọn thì còn kém xa. Hơn nữa tỷ lệ khí hải tu luyện giả trở thành cường giả tuyệt đỉnh rất ít...Không thể sánh với Vu vô nhất tộc.”

“Khí hải tu luyện giả mạnh lên không khiến Vu vô nhất tộc chú ý. Họ đặt cho người tu luyện khí hải đến đỉnh cao danh xưng là võ giả. Đương thời, chỉ ít phải đạt tới tôn cấp mới được coi là võ giả.” Diệp Phong cười khổ, hóa ra mình vất vả vả đạt đến mức này, cùng chỉ mới chạm vào ngưỡng võ giả. Đủ thấy thượng cổ Vu vô nhất tộc cường thịnh đến mức nào.

“Có được thực lực mạnh mẽ, các võ giả tất nhiên không cam tâm bị Vu vô nô dịch, sau rốt cũng dấy lên tiếng nói phản kháng sự thống trị của Vu vô. Để dễ thống trị số khí hải tu luyện giả này, vu vô đã đưa ra quyết định sai lầm trọng đại khiến họ khắc cốt铭心: Khí hải tu luyện giả trở thành võ giả sẽ được đặc quyền và đãi ngộ tương đương với Vu vô sơ cấp cùng trung cấp.” Ngữ khí Yêu vương cao hơn mấy phần.

“Có đặc quyền của Vu vô tộc có nghĩa là họ có đất để thống trị, phạm vi thế lực cũng không bị ảnh hưởng nữa. Con đừng coi thường đặc quyền này, các võ giả lợi dụng nó để sau đó quật khởi.”

“Võ giả khi đó đoàn kết hơn nội bộ Vu vô nhất tộc nhiều, tuy mỗi võ giả có địa bàn riêng nhưng đều liên hợp lại. Họ nhân cơ hội chiêu thu nhiều nô lệ có thiên phú khí hải ưu dị, danh nghĩa là nô lệ nhưng thật ra số này trở thành môn đồ, thuộc hạ, thậm chí truyền nhân của họ...Khí hải tu luyện giả được võ giả bảo vệ, đương nhiên tốt hơn nhiều bị Vu vô đàn áp. Nên danh vọng của thế lực của võ giả rất cao, dù chính thể còn nhược tiểu.”

“Tất cả những việc này diễn ra ngay dưới mắt Vu vô tộc nhưng không được họ trọng thị. Tình thế vì thế mà nghịch chuyển. Võ giả tụ lại, càng có lợi cho nghiên cứu uy năng của nguyên lực, phát huy tác dụng của khí hải lên mức cao nhất: Cao giai võ kỹ, lĩnh vực...Trong hơn trăm năm, thực lực võ giả tiến bộ rất xa, không hề nói ngoa rằng, trừ năng lực tự chữa thương của Vu vô thì họ có thể đấu với Vu vô đỉnh nhọn.”

“Bất quá, lúc Vu võ cảm nhận được uy hiếp của võ giả và lúc đó họ còn có đủ thực lực dập tắt ngọn lửa sắp cháy lên đó...Thì việc nghiên cứu nguyên lực của võ giả đột phá quan trọng. Đó là lợi dụng quy luật tương sinh của ngũ hành nguyên lực sáng tạo ra trận pháp.”

“Một đấu một, võ giả khó chống nổi Vu võ cùng cấp, nhưng tổ thành các kiểu trận pháp thì khác. Lưỡng nghi trận pháp đủ khiến hai võ giả thắng được một Vu võ, tam tài trận pháp sẽ thắng được ba Vu võ, tứ tượng trận pháp khiến võ giả kích bại Vu võ cao hơn hai cấp, ngũ hành đại trận càng uy lực vô cùng, hợp sức năm người đủ đấu với Vu võ cao hơn một đẳng cấp.”

“Trận pháp ra đời khiến võ giả hoàn toàn có đủ thủ đoạn đấu với Vu võ. Vu võ tuy mấy lần muốn diệt các cường giả đỉnh nhọn của võ giả nhưng họ không muốn chịu tổn thất quá lớn nên lần nào cũng bị võ giả liều mạng đẩy lùi. Vu võ nhất tộc cố nhiên có thực lực diệt võ giả nhưng cũng sẽ nguyên khí đại thương. Hơn nữa số lượng Vu võ rất ít, tất nhiên họ không muốn lưỡng bại câu thương. Võ giả chỉ có thể dựa vào số lượng tụ tập lại mới miễn cưỡng chống chọi được Vu võ tiến công. Song phương...Giằng co như thế mấy ngàn năm.” Yêu vương chợt hơi ngừng lời.

Diệp Phong từ từ thở hắt ra, hóa ra năm xưa Vu võ tự nuôi hổ tạo thành họa, gây ra sai lầm không thể bù đắp, khiến võ giả triệt để quật khởi. Bất quá, trong ký ức truyền thừa mà Lý gia tiên tổ nhắc đến nguy cơ của đại lục là gì? Có phải như gã đoán là yêu thú xâm nhập đại lục? Gã biết sư phụ còn kể tiếp nên thầm liềm thần lắng nghe.

Yêu vương nói tiếp: “Vốn cục diện giằng co đó còn tiếp tục, e rằng đến hôm nay vẫn chưa phân thắng bại. Bất quá...Một quyết định của võ giả đã thay đổi tất cả.”

“Địa bàn võ giả lập ra lúc đó là trung tâm Nguyên châu bây giờ. Tuy họ ở trung tâm đại lục, bị các phương Vu võ công kích, nhưng cũng vì thế khí hải tu luyện giả khắp nơi muốn theo họ cũng rất dễ dàng. Võ giả có ưu thế số lượng nên mới đứng vững được trước Vu võ.”

“Trung tâm Nguyên châu có một ngọn núi cao cả mấy vạn trượng, trước đó chưa ai leo lên đỉnh được, dù là cường giả đỉnh nhọn nhất của Vu võ tộc cũng khó chống chọi được năng lượng phong bạo quỷ dị trên đó. Nên không ai biết trên đó có bí mật gì đặc biệt. Võ giả khi đó bị Vu võ chèn ép không ngẩng đầu lên được, nên năm vị ngũ hành khí hải tu luyện giả thực lực mạnh nhất quyết định dựa vào Ngũ hành đại trận, mạo hiểm leo lên.”

“Vi sư nghĩ họ phát giác ra năng lượng phong bạo trên đỉnh núi, vì linh khí quá dày nên mới có hiện tượng này. Họ muốn lật đổ thống trị của Vu võ thì phải có được sức mạnh mới, dù trên đỉnh có bí mật gì, mạo hiểm vẫn hơn là bó tay. Năm võ giả đi lần đó...Mất đúng trăm năm.”

Gã không nén được, hỏi: “Đỉnh núi thật ra có gì?” Sư phụ nói riêng việc này chứng tỏ năm vị võ giả không chết trong năng lượng phong bạo.

“Một chương ngại không gian...Hoặc đúng ra là không gian thông đạo!” Yêu vương nói: “Nơi đó là không gian thông đạo Võ Nguyên đại lục nối với địa vực khác, vì linh khí quá dày nên thông đạo mới có năng lượng phong bạo, năm võ giả đó cũng không dám lấy thân mạo hiểm tiến vào thăm dò.”

“Bất quá họ lợi dụng công hiệu đặc thù của Ngũ hành đại trận bày trong thông đạo, hấp thu linh khí từ năng lượng phong bạo trên đỉnh núi. Trăm năm sau, họ đều tu vi đại tiến, đạt tới thánh giai, cảnh giới hoàn toàn mới của tu luyện khí hải.”

Tâm niệm của gã máy động, buột miệng hỏi: “Họ là Ngũ hành thánh giả?”

“Không sai! Họ là Ngũ hành thánh giả vẫn được đại lục truyền tụng.” Yêu vương gật đầu: “Lúc đó võ giả cho rằng họ đã tắng thân trong năng lượng phong bạo, nhưng trong một trận chiến quan trọng, họ đột nhiên xuất hiện, dựa vào uy lực của Ngũ hành trận mà đấu với thập đại diện phong cường giả của Vu võ tộc. Trận chiến đó xác định danh vọng tuyệt đối của họ với võ giả, trở thành lãnh tụ tối cao.”

“Võ giả có thể thông qua Ngũ hành đại trận lợi dụng năng lượng phong bạo, chẳng phải sẽ xuất hiện nhiều thánh giai cường giả? Như thế Vu võ nhất định sẽ thất bại, không phải sao?” Diệp Phong lấy làm lạ, theo truyền thừa ký ức của gã thì Vu võ diệt vong không vì võ giả quá mạnh và vì hạo kiếp.

“Ha ha, con coi thường lòng riêng tư của nhân loại quá.” Yêu vương mỉm cười: “Họ có được sức mạnh mới, vì sao phải để võ giả khá cũng có? Dù Vu võ và võ giả thắng bại thế nào, với thực lực năm người thì tung hoành đại lục đều có thừa, hà tất cho võ giả khác cơ hội vượt qua mình?”

Ngũ khí Yêu vương chứa đầy khinh bỉ với Ngũ hành thánh giả: “Nhưng trên đời không có bí mật giấu được mãi. Ngũ hành thánh giả tuy bịa tạc một lý do rất đường hoàng giải thích vì sao họ tấn cấp nhưng đáng cười là võ giả vì muốn giúp họ bảo mật lý do dối trá đó mà không đồn đến tai Vu võ tộc. Thành ra Vu võ đoán ra một cách đơn giản rằng năng lượng phong bạo trên đỉnh núi nhất định có vấn đề.”

422. Chương 422 : Chân Tướng Về Thánh Địa

Diệp Phong cười lạnh trào phúng. Đáng buồn thật. Ngũ hành thánh giả tự tư khiến võ giả mất đi cơ hội toàn diện quật khởi, còn thủ hạ của họ vì có lãnh tụ nên cố gắng giữ bí mật. Vô tình lại khiến Vu võ đoán ra bí mật chân chính, chỉ có thể nói là tạo hóa trên người, tất cả đều được trời cao an bài.

“Kết quả, một trường chiến tranh để tranh đoạt đỉnh núi đó, trận chiến lớn nhất của nhân loại xảy ra. Đồn rằng trận chiến đó khiến trời sụp đất nứt, nhật nguyệt vô quang, cường giả song phương tử thương vô số. Sau cùng cường giả đỉnh nhọn hai bên giao tranh quá kịch liệt khiến năng lượng phong bạo trên đỉnh núi biến hóa không thể giải thích được. Vụ nổ kinh thiên chưa từng có, tai họa thảm trọng nhất trong lịch sử nhân loại xảy ra trong tích tắc...”

Yêu vương cảm khái nhìn về xa xôi, lẩm bẩm: “Ngọn núi kia bị san bằng một phần mười, tương đương mấy ngàn trượng, trong nháy mắt hóa thành tro tàn. Chướng ngại không gian vì thế mà triệt để hủy diệt, không gian thông đạo nối với địa vực vô danh vì thế mà được mở thông.”

Gã mở bừng mắt run giọng: “Địa vực vô danh đó có phải nơi bắt nguồn của yêu thú?”

“Xem ra con được truyền thừa, biết được không ít.” Yêu vương gật đầu: “Không gian thông đạo bị đã khai, vô số yêu thú như nước triều tràn xuống Võ Nguyên đại lục, thế giới nhân loại chìm trong họa kiếp vô tận.”

Những việc tiếp theo, gã kết hợp ký ức truyền thừa của mình và tin tức sư phụ cho biết, hiểu được cơ bản rất nhiều việc.

Vì sinh tồn của nhân loại, vu võ và võ giả liên thủ đối phó yêu thú. Nhưng thực tế trong quá trình đó, vu võ cường giả hao tổn rất nhiều, bởi họ mới là kẻ thống trị thực tế của Võ Nguyên đại lục, bảo vệ lợi ích của mình nên không tiếc sức. Lực lượng võ giả cũng nguyên khí đại thương nhưng không ảnh hưởng đến căn bản.

Hơn nữa do ngưỡng tu luyện khí hải thấp nên sau khi giải trừ nguy cơ yêu thú, võ giả khôi phục nguyên khí nhanh hơn nhiều Vu võ nhất tộc vốn tu luyện cực khó. Dần dà võ giả quật khởi, triệt để tiêu diệt Vu võ khỏi Võ Nguyên đại lục.

“Thực tế, vu võ nhất tộc không diệt vong mà chỉ biến mất khỏi Võ Nguyên đại lục.” Yêu vương tiết lộ.

“Không ở Võ Nguyên đại lục, lẽ nào...Họ tới địa vực của yêu thú?” Diệp Phong tư duy mẫn tuệ, đoán ngay ra chân tướng.

Yêu vương gật đầu: “Không sai! Yêu thú địa vực, linh khí sung mãn kinh nhân, hơn xa Võ Nguyên đại lục, là chốn tu luyện tuyệt vời. Nơi đó sau cùng được Ngũ hành thánh giả gọi là: Thánh địa!”

“Thánh địa!” Gã khê kinh hô. Thánh địa là chốn khởi nguồn của yêu thú? Thật ra là thế nào?

“Năm đó yêu thú xâm nhập đại lục vì nhiều yêu thú không thể ở lại thánh địa, phát hiện không gian mới thì ào ào tràn qua. Bằng không với điều kiện tu luyện ở thánh địa, sao lại có yêu thú ngốc đến mức chọn Võ Nguyên đại lục làm chốn gửi thân?” Yêu vương đột nhiên mỉm cười.

“Tức là...Trong thánh địa còn yêu thú lợi hại hơn?” Diệp Phong chắc lưỡi. Thú triều ở thời thượng cổ không ít lực giai, thất giai yêu thú, vậy thì yêu thú ở trong thánh địa còn đến mức mào?

“Đương nhiên! Khi con chạm vào ngưỡng thánh giai sẽ hiểu. Thánh giai trở lên là một vùng thiên địa khác. Hiện tại vì sự không tiện giải thích với con, tránh để ảnh hưởng đến tâm cảnh. Nói chung, thánh giai trở lên cũng chia thành vô số đẳng cấp, cách biệt thực lực còn vượt xa kiểu phân chia của Võ Nguyên đại lục.”

“Vậy cường giả Vu vô nhất tộc vào thánh địa rồi làm cách nào địch nổi yêu thú? Địa vực vốn thuộc về yêu thú đó sao lại lọt vào tay nhân loại? Trong thánh địa có bí mật gì?” Gã hỏi liên miên vấn đề.

Yêu vương kiên nhẫn giải thích: “Lúc mối uy hiếp của yêu thú với đại lục giảm đi, vu vô và vô giả vẫn liên minh. Vu vô còn thực lực rất mạnh. Ngũ hành thánh giả từ lâu đã có ý thay thế vị trí của Vu vô nhất tộc nên cố động cường giả đỉnh nhọn của Vu vô phản công thánh địa! Trong thánh địa còn yêu thú lợi hại hơn, sẽ có ngày lại tiến quân Võ Nguyên đại lục.”

“Hơn nữa trong thánh địa sung mãn linh khí, nhân loại có bảo địa này sẽ thực lực đại tiến. Vu vô nhất tộc thấy vô giả nhờ bảo địa đó mà xuất hiện thánh giai thì động lòng, vì thế một đội quân viễn chinh gồm đồng đẳng cường giả Vu vô tộc và một ít cường giả đỉnh nhọn của vô giả tiến về thánh địa. Hành động viễn chinh này mới là căn nguyên chân chính tổng táng Vu vô nhất tộc tại Võ Nguyên đại lục.”

“Vậy...Ngũ hành thánh giả có tham gia viễn chinh không?” Gã nghi vấn.

“Chúng có lòng riêng tư, đời nào chịu tham gia viễn chinh? Trừ muốn hãm hại Vu vô nhất tộc ra thì những vô giả có tiềm chất vượt qua chúng đều bị đưa vào đội quân viễn chinh...Còn chúng lầy lý do ở lại đại lục chủ trì đại cục. Lúc đó nhân loại vừa qua kiếp nạn, vu vô nhất tộc không đề phòng đối phương cài bẫy, hà huống vô giả cũng cố gắng lực lượng không nhỏ, nên họ không hoài nghi.”

“Viễn chinh quân, toàn bộ bị diệt?”

“Không. Vu vô nhất tộc không hổ là chủng tộc mạnh nhất, họ vào thánh địa, được linh khí trong đó tưới nhuần, nhanh chóng tấn nhập thánh giai. Trong trận chiến với yêu thú đó, đội ngũ vô giả diệt vong nhưng nhiều Vu vô cường giả còn sống, tạo thành đả kích trí mạng với yêu thú nhất tộc ở thánh địa. Nhiều yêu thú huyết mạch trân quý nhưng số lượng cực ít đã hoàn toàn diệt vong trong trận chiến này.”

“Toán Vu vô đó quay lại đại lục đủ để khống chế Ngũ hành thánh giả! Vì sao họ lại để Ngũ hành thánh giả trừ diệt Vu vô nhất tộc?”

“Tiếc rằng vấn đề là...Họ vốn không quay về.” Yêu vương nở nụ cười khổ: “Không gian thông đạo bị thương tổn nặng nề, hút năng lượng phong bạo trên đỉnh núi vào đó nên thông đạo phát sinh dị biến. Từ Võ Nguyên đại lục đến thánh địa thì năng lượng phong bạo rất hòa hoãn, cường giả từ cao giai vô tôn trở lên là qua được. Nhưng từ thánh địa quay về...Thì dù thánh giai cường giả cũng sẽ bị xé thành mảnh vụn trong nháy mắt.”

“Ngũ hành thánh giả từng tu luyện tại rìa không gian thông đạo hơn trăm năm, chắc đã nghiên cứu một cách có hệ thống, hơn nữa cũng có phát hiện. Chúng biết trước kết quả đó nên mượn cơ viễn chinh tổng hết cường giả Vu vô nhất tộc đi, rồi dốc sức phát triển thế lực vô giả dưới tay mình, sau cùng lợi dụng ưu thế số lượng và ngưỡng đòi hỏi thấp của khí hải tu luyện giả mà triệt để mai táng Vu vô nhất tộc vào dòng lịch sử.”

“Sau đó, thế lực vô giả nhanh chóng bao trùm Võ Nguyên đại lục còn Ngũ hành thánh giả bịa ra chuyện thần thoại về mình, diệt sạch mọi dấu tích của Vu vô nhất tộc. Chúng là thánh giả, sống lâu vô cùng, qua mấy đời ở đại lục thì mục đích của chúng cũng đạt thành...”

“Vậy hiện nay thánh địa tựa hồ thuộc về vô giả chứ? Vu vô nhất tộc thì sao?” Gã không hiểu.

“Vu vô nhất tộc đứt mạch tại Võ Nguyên đại lục, vô giả ngày càng mạnh, con đoán được kết quả rồi chứ?” Yêu vương cười bảo: “Nhiều hoàng cấp vô giả nghe theo lệnh của Ngũ hành thánh giả liên tục khai phá thánh địa, chiếm được một khu vực rồi thì lợi dụng linh khí ở đó mà nhiều người đột phá thánh giai. Vô giả trở thành thế lực mạnh nhất thánh địa...Thánh điện.”

Diệp Phong thở phào một hơi dài, ngũ hành thánh giả quả thật tâm trí cao siêu, âm hiểm độc ác. m mươi kéo dài mấy vạn năm lại được họ thi hành thành công. Từ sau đó, dù là thánh địa hay Võ Nguyên đại lục đều nghe theo họ, một vương triều siêu cấp đã được lập lên.

“Tiếc rằng Ngũ hành thánh giả tính toán đủ đường vẫn không nắm vững toàn cục.” Mỗi lần nhắc đến Ngũ hành thánh giả, ngũ khí Yêu vương lại trở nên cực kỳ khinh thường, hình như rất bất mãn với họ: “Thứ nhất, vu vô nhất tộc mạnh hơn nhiều chúng tướng tượng. Dù Thánh điện thực lực cực lớn nhưng không thể diệt được Vu vô trong thánh địa, ngược lại có những cường giả đạt tới thánh giai rồi lại đột phá, càng khó đối phó. Thứ hai, ngũ hành thánh giả dám khai phá thánh địa vì tự thị nắm được cách quay về Vô Nguyên đại lục có thể tự do qua lại hai bên. Tiếc là phương pháp đó hữu dụng nhưng có hạn chế không thể tính được.”

“Lúc Ngũ hành thánh giả hân hoan đột phá lần thứ hai sau thánh giai thì đột nhiên phát hiện phương pháp quay về Vô Nguyên đại lục không còn tác dụng với chúng. Vu vô cũng qua miệng võ giả bị bắt mà biết lòng lang dạ sói của Ngũ hành thánh giả và tin Vu vô nhất tộc ở đại lục bị diệt, họ đau đớn cắt máu thề rằng phải báo thù tuyệt hận cho tộc nhân, thề không đội trời chung với Thánh điện. Hơn nữa cư dân cũ của thánh địa - yêu thú cũng không hoàn toàn diệt vong. Ba thế lực cứ thế tiến hành chiến tranh tanh máu không bao giờ ngừng.”

Yêu vương thở dài kết thúc: “Kéo dài đến giờ...”

“Vậy thì thánh tiếm hậu tuyển nhân, kỳ thật...” Ý niệm lướt qua óc gã.

“Kỳ thật là tốt thì bị Thánh điện đưa vào thánh địa phục vụ chiến tranh.” Yêu vương cười lạnh: “Trong ba thế lực, thánh điện mạnh nhất nhưng cũng yếu ớt nhất, không gánh nổi tổn thất nặng nề nên không ngừng hút lấy dòng máu mới từ Vô Nguyên đại lục để duy trì địa vị. Trừ những võ giả có thể vượt được cái ngưỡng thứ hai của thánh giai, không thì đều không tránh được kết cục chiến tử.”

423. Chương 423 : Câu Chuyện Về Sư Phụ .

“Sư phụ, người cũng từng được đưa đến thánh địa?” Thực lực kinh tài tuyệt đỉnh như Yêu vương, nhất định bị Thánh điện nhìn trúng, chỉ vì sao sư phụ lại trở mặt thành thù địch với Thánh điện?

“Không sai, vì sư năm xưa từng là thánh tiếm giả tối kiệt xuất của Thánh điện, khi vì sư đột phá võ hoàng cảnh giới, được đưa vào Thánh điện, đi chiến đấu cho chúng.”

“Vốn dù Vu vô hay Thánh điện, với vì sư không khác gì nhau, bởi đều là nhân loại. Tuy không thích thú gì việc thanh trừ Vu vô nhưng cũng không vì thế là gây sự với Thánh điện. Vì sư phản khỏi Thánh điện vì Ngũ hành thánh giả - hiện tại được tôn là Ngũ hành thần tôn lại thêm muốn Nguyên Thần quyết...”

Gã cả kinh, không ngờ Nguyên Thần quyết cũng hấp dẫn cường giả như Ngũ hành thần tôn. Họ tu luyện nguyên lực, cũng không tới luyện nhục thân, lấy Nguyên Thần quyết làm gì?

“Ngũ hành thần tôn, tại thánh địa tu luyện mười vạn năm, quá trình dài đằng đẽ đó khiến tu vi của chúng thông thiên triệt địa, thần quỷ nan trắc! Nhưng, đồng thời đưa đến một vấn đề nghiêm trọng, chúng đã đạt đến thánh giai diên phong nhưng không tài nào đột phá được chướng ngại sau cùng. Đại hạn sắp đến, nếu không đột phá được thánh giai, đợi chờ chúng là cái chết nên chúng diên cuồng tìm cơ hội đột phá.”

“Không biết chúng nghiên cứu thể nào đó, sau cùng cả năm nhận định rằng chỉ khi ngũ hành nguyên lực hợp nhất, mới khiến chúng thoát thai hoá cốt, phi thăng thành thần!” Yêu vương cười nhạt: “Bất quá thành thần thì vì sư không rõ. Vì...Vi sư còn chưa vượt qua ngưỡng thánh giai.”

“Sư phụ vẫn chưa phải thánh giai?” Diệp Phong kinh ngạc. Trong mắt gã, sư phụ còn lợi hại hơn thánh giả của Thánh điện, sao lại chưa đạt đến thánh giai?

“Vi sư đích xác không phải thánh giai! Nhưng với nhục thân diên phong võ hoàng và uy lực ngũ hành khí hải luân hồi hợp nhất, võ giả sơ nhập thánh giai không phải đối thủ của vi sư.” Yêu vương khá tự tin: “Bằng không vì sư không thể an nhiên lâu như vậy ở Vô Nguyên đại lục, con lập được thế lực như Yêu điện.”

Lần này Diệp Phong triệt để minh bạch.

Sư phụ từng đề cập, không gian thông đạo nối với thánh địa chỉ có người sơ nhập thánh giai mới thông qua phương pháp đặc thù quay về, còn võ giả tu vi cao hơn chỉ còn cách ở lại thánh địa. Nhất định là Thánh điện thêm muốn Nguyên Thần quyết nhưng sư phụ không chịu nên mượn cơ hội quay về Vô Nguyên đại lục.

Ở đây Thánh điện tối đa chỉ phái được cường giả sơ nhập thánh giai xuống nhưng thực lực những cường giả này không làm gì được sư phụ nên họ đành thừa nhận sự thật là Yêu điện tồn tại ở Vô Nguyên đại lục.

“Bất quá lúc chạy về Vô Nguyên đại lục, thực lực vì sư chưa đến mức này. Tuy có thể miễn cưỡng đấu với thánh giả truy sát nhưng mấy lần suýt bị chúng bắt. Chính trong thời gian đào vòng đó, ta và mẹ Thẩm Lan đã quen nhau.” Yêu vương hồi ức, mắt đầy nhu tình.

“Nàng vốn là Bích Thủy cung nhất phong chi chủ, phụng lệnh Thánh điện cùng các võ hoàng của Ngũ hành tông truy sát ta...” Hiển nhiên, những ngày bị truy sát đó là thời khắc hạnh phúc nhất của Yêu vương, vì ông quen với nữ nhân khiến lòng ông lay động.

“Trong đó xảy ra rất nhiều việc, ta và nàng sau rốt lại yêu thương nhau, nàng nguyện ý từ bỏ tất cả, kể cả sư phụ và thân phận tôn quý ở Bích Thủy cung để chạy trốn khắp đại lục. Ta từng thề rằng sẽ dốc hết sức bảo vệ nàng, mang lại hạnh phúc cho nàng...Nhưng ta không làm được.” Yêu vương như già hẳn đi trong tích tắc, chìm sâu trong cơn đau đớn tột cùng.

“Thánh điện giết mẹ Thẩm Lan?” Gã nắm chặt quyền đầu, con ngươi đen nhanh lóe lên sát ý lạnh lẽo. Mỗi thù của sư phụ, của Thẩm Lan, cũng là của gã. Món nợ này nhất định phải trả.

“Không biết...Lần đại vây tiêu đó, ta và Tổ Thanh bị bức phải chia ra chạy. Tuy gã thu hút hầu hết thánh giả, cho rằng với thực lực của nàng đủ để ứng phó võ hoàng của Ngũ hành tông. Nhưng...Ta đã sai.”

“Lúc ta thoát được thánh giả truy sát thì được tin nàng bắt hạnh.” Thế nội ông chợt bừng lên sát ý điên cuồng, không khí cũng lạnh thấu xương: “Ta nổi giận xông vào Ngũ hành tông đồ sát những võ hoàng lúc xưa tham gia truy sát Tổ Thanh.”

“Ngũ hành tông mấy vạn năm nay, mỗi tông đều có ít nhất hơn mười võ hoàng tọa trấn. Hiện tại...” Yêu vương lộ ra nụ cười lạnh: “Toàn bộ đều còn không đầy một nửa.”

Dù là ân sư của mình, diệt Phong cũng rùng mình. Năm đại tông phái, mỗi tông đều vì thế mà tổn thất thảm đẫm võ hoàng...Đủ thấy trường đồ sát năm xưa kinh thiên địa khắp quỷ thần thế nào. Chả trách các võ hoàng Liệt Hỏa tông khi nhắc đến sư phụ đều không lạnh mà run.

“Ngũ hành tông là thế lực con rối múa may được Thánh điện bố trí tại Vô Nguyên đại lục, làm nhiệm vụ đưa cường giả mới đến Thánh điện. Thánh điện tất nhiên không ngồi yên nhìn ta diệt chúng, nhưng thánh giả phải đến Vô Nguyên đại lục không còn khả năng ngăn cản ta, nên chúng phải cầu hòa...Bằng không đại lục đâu còn Ngũ hành tông nữa.”

“Vốn ta không định bỏ qua, cho đến khi nhận được tin...Sư muội của Tổ Thanh, cũng là sư phụ Thẩm Lan, cũng ở trong Ngũ hành tông, người thân cận duy nhất ta và Tổ Thanh có thể tin được, cho ta biết Tổ Thanh đã sinh cho ta một đứa con gái, còn sống, tại Vân Châu! Tổ Thanh trước khi chết hi vọng ta tìm được con gái, đừng báo thù cho nàng...Nàng đã tự sát vì bảo vệ Lan nhi.”

“Tâm nguyện sau cùng của Tổ Thanh, vì sư phải nghe theo...Hơn nữa khi ta lãnh tỉnh lại, nghĩ thông suốt thì cũng hiểu ra. Đầu sở không phải mấy con rối Ngũ hành tông mà là Thánh điện. Là Ngũ hành thần tôn!” Yêu vương nghiêng răng: “Ta muốn báo thù, nhất định phải tìm chúng.”

“Sư phụ, chúng ta nhất định có cơ hội báo mối thù này.” Diệp Phong sôi trào máu nóng, chút hảo cảm từng có với thánh địa giờ tan biến hết. Thay vào đó là vô cùng hận ý.

Ngũ hành thần tôn! Các người vì tư tâm mà diệt vong Vu vô, diệt Phong ta mặc xác. Ta không phải truyền nhân của Vu vô, tuy đồng tình với chúng tộc từng thống trị đại lục nhưng đẳng nào cũng không liên quan đến ta. Nhưng...Các người thêm muốn Nguyên Thần quyết, hại chết mẹ Thẩm Lan, người tâm ái của sư phụ thì ta thề không đội trời chung với các người.

“Báo thù! Vì sư chưa bao giờ thôi ý nghĩ này nhưng...” Yêu vương buồn bã lắc đầu: “Ngũ hành thần tôn có thực lực vì sư không thể đoán được. Thánh giai trở lên, mỗi bước tiến là lên mây, những gian nan trải qua không thể tưởng tượng được. Chúng mất gần mười vạn năm mới đạt đến mức đó, nguyên Thần quyết của vì sư tuy nhiên thần diệu nhưng cũng không biết được từ thánh giai trở đi có hiệu quả thế nào.”

“Sư phụ hà tất ử rữ? Ngũ hành thần tôn mười vạn năm còn chưa siêu thoát thánh giai, giờ sư phụ đã tìm được ngưỡng thánh giai, tin rằng không lâu nữa sẽ vượt qua. Trên mức thánh giai, chưa biết chừng lão nhân gia chỉ mấy mấy trăm năm hoặc mấy chục năm là đạt đến mức của Ngũ hành thần tôn?” Diệp Phong luôn tự tin không ngờ với Nguyên Thần quyết. Lâu này gã vẫn dựa vào môn công pháp này để dễ thăng tu vì với tốc độ hỏa tiễn nên tất nhiên tin tưởng tuyệt đối

“Vượt thánh giai đâu phải việc đơn giản.” Yêu vương vui vẻ vuốt đầu gã: “Vi sư tuy có ngũ hành khí hải nhưng lại ẩn chứa một khuyết điểm buộc vi sư phải áp chế tu vi, không dám xung phá thánh giai.”

“Khuyết điểm? Nguyên Thần quyết còn khuyết điểm?” Gã cả kinh.

“Nguyên Thần quyết tu luyện thiên địa tự nhiên chi đạo, bản thân không có khuyết điểm, vi sư cơ duyên không đủ lại nóng lòng thành công nên mới có ẩn hoạn.” Yêu vương giải thích: “Khí hải thủy, hỏa của vi sư do tiên thiên nguyên lực tinh thuần luyện thành, còn khí hải kim, mộc là lấy nguyên lực có đặc tính tiên thiên để luyện thành, tuy không tinh thuần lắm nhưng miễn cưỡng chấp nhận được. Chỉ có thổ nguyên khí hải, vi sư không tìm được thổ nguyên năng lượng chứa tiên thiên chi lực, đành lợi dụng thổ nguyên lực hùng hậu ép thành thổ nguyên chi lực tinh luyện mà sinh thành khí hải.”

“Trong ngũ hành khí hải của vi sư, thổ nguyên khí hải yếu nhất, lúc tuần hoàn luân hồi sẽ không được cân bằng.” Yêu vương tiếc nuối: “Dưới thánh giai, chút không cân bằng đó không nguy hiểm gì, nhưng đột phá thánh giai rồi, sẽ phóng đại thành nhiều lần, thậm chí dẫn tới thể nội nguyên lực hỗn loạn hoặc tan xác...”

Tiên thiên thổ nguyên chi lực? Hóa ra sư phụ không thể tiến giai không phải vì tu vi không đủ mà không tìm được tiên thiên thổ nguyên chi lực!

“Vậy chỉ cần tìm được tiên thiên thổ nguyên chi lực, sư phụ sẽ có thể tụ lại khí hải rồi thuận lợi tiến giai?” Tâm niệm gã máy động.

“Về lý thuyết là có thể.” Yêu vương gật đầu.

Gã thầm ghi nhớ, nhất định phải giúp sư phụ tìm được tiên thiên thổ nguyên chi lực. Thổ nguyên khí hải của gã là khi sinh ra được thiên địa pháp tắc ban cho, còn sư phụ không phải người của thế giới này nên không có thiên sinh khí hải.

“Bất quá tìm được tiên thiên nguyên lực đâu có dễ...Phong nhi cơ duyên thâm hậu, bốn khí hải đều do tiên thiên chi lực tinh thuần chuyển hóa thành, không có ẩn hoạn gì. Khi còn vào thánh địa, vi sư sẽ cho biết nơi có tiên thiên thủy nguyên. Nhất định tương lai con sẽ vượt vi sư, hoàn mỹ đạt đến ngũ hành tuần hoàn chi lực chân chính.” Yêu vương gật đầu cười: “Như thế giao Lan nhi cho con, vi sư cũng yên lòng.”

424. Chương 424 : Nghi Ngờ Của Liệt Hỏa Tông .

“Đồ nhi nhất định không khiến sư phụ thất vọng.” Diệp Phong kiên định đáp.

“Bất quá trước mặt người Thánh điện con không được để lộ mình có nhiều khí hải. Một khi chúng biết còn có quan hệ với vi sư thì sẽ gặp phiền hà vô tận. Tại Vô Nguyên đại lục, vi sư có thể bảo vệ con, nhưng ở thánh địa con không thể có được vận may như vi sư năm xưa để thoát khỏi truy đuổi của Thánh điện mà chạy về. Nguyên Thần quyết muốn đại thành cần đến tiên thiên thủy nguyên chi lực, chỉ có ở thánh địa...”

“Còn bí pháp Thần thông biến thì khi nguy hiểm, con không cần che giấu. Thánh điện có phái người đến tra xét, con cũng có thể tìm lý do giải thích qua qua là được.” Yêu vương đột nhiên bật cười: “Chỉ cần con chứng minh được mình không có quan hệ với Vu võ, cũng không phải truyền nhân chính thống, tin rằng Thánh điện không đành giết đi.”

“Đồ nhi vốn không phải truyền nhân chính thống của Vu võ. Tu luyện cũng không phải Vu võ công pháp, tất nhiên không có quan hệ với Vu võ.” Gã nghe ra ý sư phụ, mỉm cười xán lạn.

Thánh điện e sợ Vu võ trùng hiện đại lục sẽ uy hiếp đến địa vị thống trị của chúng ở đây. Diệp Phong tuy có thể thi triển vài môn Thần thông thuật, nhưng thánh giả có thể dễ dàng nhận ra gã có chân nguyên, tuyệt đối đó không phải là Vu võ. Như vậy Thánh điện sẽ phòng bị gã nhưng không bức ép quá, chỉ cần gã khéo che giấu, chưa biết chừng việc xui xẻo sẽ thành vận may.

Nghĩ vậy gã thử phào. Thần thông biến là chỗ dựa lớn nhất của gã khi chiến đấu, nếu có thể thì triển thoải mái thì đơn giản hơn nhiều. Bất quá khi chưa cần thiết, gã cũng không muốn rước lấy phiền hà. Đi đến đâu hay đến đó.

“Vậy đồ nhi có nên tham gia thánh tiếm tuyển bạt tái?” Gã hỏi.

“Đương nhiên nên tham gia! Hiện tại Thánh điện coi con là thánh tiếm giả có thể dốc sức bồi dưỡng, đó là cơ hội. Điều kiện tu luyện của thánh địa vượt xa Võ Nguyên đại lục, con ở đó có thể nhanh chóng đề cao thực lực, tấn cấp thánh giai, thậm chí cao hơn cũng không phải xa vọng gì. Vì sự tin chiến tranh trong thánh địa chỉ là một trường sinh tử tẩy lễ với con chứ không phải tẩm thối mạng phù.”

Gã gật đầu: “Đợi khi đồ nhi có đủ thực lực sẽ quay lại đối phó Thánh điện, khiến chúng trả giá cho những gì từng gây ra.”

“Con có lòng, vi sư rất vui. Bất quá...Phàm việc gì cũng nên lượng sức, vi sư không hi vọng con vì nóng lòng báo thù cho ta mà ném cả bản thân vào. Được rồi, những gì có thể nói, vi sư đã nói hết. Con nên lập tức về Mộ Dung gia, tránh để Liệt Hỏa tông sinh nghi...” Yêu vương từ ái dặn: “Ta đã dặn bọn lão Giao cầm chân Võ Tuyên nửa canh giờ, nhân thời gian này con cười Phong loan về Mộ Dung gia. Tuy hiện giờ con không cần e dè Liệt Hỏa tông, nhưng cũng không cần thiết trở mặt làm gì.”

“Còn một việc, đồ nhi đoạt tiên thiên hỏa nguyên của Liệt Hỏa tông. Nó đã sinh ra linh trí thành Hỏa nguyên tinh tủy. Đồ nhi không biết an trí thế nào.” Gã lấy tiên thiên hỏa nguyên thể ra nhưng nó nhất định không chịu ra.

“Để nó ở lại Yêu điện đi. Vi sư có thể cho nó vô tận linh khí, nó sẽ giúp hỏa hệ yêu thú nhanh chóng đề thăng tu vi, hai bên cùng có lợi.” Yêu vương tiếp lấy tiên thiên hỏa nguyên, gương mặt trẻ con do hỏa diễm hình thành xuất hiện trên tinh thể, nhìn ông đầy sợ hãi, như thể có nhận biết.

“À, tiểu tử hình như còn nhớ vi sư, ha ha.” Yêu vương vui vẻ: “Lúc ta đến Liệt Hỏa tông đoạt tiên thiên hỏa nguyên chi lực, tiểu tử này còn chưa khai mở linh trí, nhưng vẫn nhớ khí tức của ta.”

“Tiểu tử, không cần sợ ta. Ta không giống Liệt Hỏa tông, cầm tu người rồi rút năng lượng. Trong Yêu ma thâm lâm, người được tự do, chỉ cần không gây loạn thì ta không can thiệp.” Yêu vương quang sang bảo Diệp Phong: “Được rồi, con mau về Mộ Dung gia đi.”

“Đồ nhi minh bạch!” Gã vái sư phụ rồi rời Yêu điện.

Từ rày Diệp Phong ta lại có mục tiêu mới. Thánh điện, hãy đợi đấy. Sẽ có ngày ta diệt sạch các người, đòi lại món nợ mất người thân nhất cho sư phụ và Thẩm Lan.

OOo

Trên tầng không Mộ Dung thành, thân thể khổng lồ của Hỏa lân thú mang theo thanh sắc liệt diễm rừng rực, đối diện với bốn võ hoàng Liệt Hỏa tông.

“Bốn tên khốn kiếp kia, lão tử nói không biết kẻ đó tức là không biết.” Hỏa lân thú gầm lên: “Liệt Hỏa tông không biết đã tạo nghiệt gì để đối phương đến báo thù lại đổ lên đầu lão tử.”

“Mẹ nó chứ, tưởng hỏa gia gia dễ bắt nạt hả? Dù các người đồng người, lão tử cũng không sợ. Chạm đến lão tử, ta sẽ đến Liệt Hỏa tông, cho một mẻ lửa đốt sạch sơn môn.”

Hỏa lân thú mắng loạn một hồi, chặn được bọn Võ Tuyên lại. Họ tuy không sợ nó nhưng tông môn có tới mấy vạn đệ tử, đều không phải đối thủ của yêu thú điên cuồng này. Nếu nó lại đến quấy nhiễu thì Liệt Hỏa tông giải tán là vừa.

“Hỏa lân yêu hoàng! Việc quấy nhiễu sơn môn, Liệt Hỏa tông không truy cứu nhưng tiên thiên hỏa nguyên bị trộm mất có liên quan đến căn cơ tông môn, nếu không điều tra rõ ràng, dù ngọc thạch câu phần thì bọn lão phu cũng phải hỏi các hạ cho ra lẽ.” Võ Tuyên không thể ngồi yên, mất tiên thiên hỏa nguyên là tổn thất nặng nhất của Liệt Hỏa tông, nếu không tìm được về, lão sẽ là tội nhân của tông môn.

“Người thích cứ việc tra xét. Lão tử không biết gì hết, tìm lão tử hỏi làm gì.”

“Người dẫn bốn người bọn ta đi mất để kẻ đó trà trộn vào sơn môn, đến cả cấm địa - Hỏa viêm động. Nếu hai bên không có dự mưu gì thì thiên hạ lấy đâu ra việc xảo hợp đến thế.” Cổ trưởng lão nổi giận.

“Xảo hợp hay không, lão tử không biết.” Hỏa lân thú phun nước bọt lẫn lửa ra: “Có lẽ kẻ đó đợi sẵn ở ngoài sơn môn, tìm cơ hội lẻn vào. Chỉ là hỏa gia gia vô tình đến tìm các người trút giận khiến hắn có cơ hội. Hơn nữa lão tử chỉ đốt trụ y phục của mấy tên khốn mà thôi, bốn tên tiểu vương bắt dẫn các người lại như cha mẹ chết không bằng, hằm hằm đuổi đánh, truy sát lão tử! Lão tử không chạy thì đứng yên cho các người đánh chắc? Có phải lão tức bắt các người đuổi theo không?”

Hỏa lân thú nói rất có lý, đó là nguyên nhân Võ Tuyền không dám khẳng định nó có liên quan. Dù gì việc này do bọn lão khinh suất.

“Tông chủ!” Một trưởng lão ghé tai nói: “Lão phu nghĩ hồi lâu mới ra, thân ảnh kẻ lấy tiên thiên hỏa nguyên rất giống Diệp Phong. Nếu Hỏa lân thú có liên quan thì có lẽ kẻ lấy bảo vật là hắn.”

“Sao...Sao có thể! Y mới hai mươi hai tuổi, làm cách nào tu luyện được thực lực gần ngang võ hoàng?” Võ Tuyền kinh ngạc.

“Tông chủ đừng quên, trong Hỏa viêm động có người tấn cấp tôn giả. Gần như chắc chắn đó là kẻ trộm. Tiểu tử Diệp Phong đó khi bản tông đến bãi phỏng đang là cao giai võ tông, hỏa viêm động phát sinh chuyện gì chúng ta không biết nhưng nếu bảo y cơ duyên xảo hợp tấn thăng tôn giả, thì khả năng rất lớn. Hỏa lân thú mà câu kết với ai đó thì Diệp Phong này hiểm nghi lớn nhất.”

Phân tích này hợp tình hợp lý khiến Võ Tuyền tin đến tám phần. Lão nhớ ra Diệp Phong từng với tu vi võ tông giết võ tôn của u Dương gia, bảo gã là Vu ma dữ nghiệt thì cũng có mấy phần.

“Nếu đó chính là Diệp Phong, giờ này tất y không ở Mộ Dung thành hoặc linh trì. Chúng ta chỉ cần tìm kỹ là có manh mối.” Võ Tuyền lập tức xác định.

Truy đuổi lúc trước khiến Võ Tuyền biết tốc độ của kẻ trộm kém hơn bốn người. Họ rời Nguyên châu là lập tức toàn lực đến Mộ Dung gia, tuy dọc đường bị đám yêu hoàng đáng ghét của Yêu điện chặn đường một lúc nhưng dù thế nào, kẻ trộm cũng không thể về đây nhanh hơn họ. Hơn nữa từ lúc đến Mộ Dung gia, thần niệm của bốn võ hoàng đã khổng chế chặt chẽ mấy dặm vuông, nếu có người về thì nhất định không thoát được cảm tri của họ.

Chỉ thoáng qua, khí tức trong Mộ Dung thành bị Võ Tuyền thu nhận hết. Không có khí tức của Diệp Phong.

Không ở trong thành thì chỉ còn linh trì. Bọn lão đưa mắt ra hiệu, thân hình loáng lên lướt ra ngoại thành.

“Mặc xác các người.” Hỏa lân thú đại nộ gầm lên: “Đám khốn kiếp các người định làm gì.”

“Hỏa lân yêu hoàng không cần nổi giận, bọn ta chỉ muốn bãi phỏng Diệp tiểu hữu!” Khoảnh khắc sau, chúng nhân đến phía trên linh trì, có tụ linh đại trận nên thần niệm của võ hoàng cũng không xuyên qua được lớp sương dày đặc.

“Phong tiểu tử đang bế quan khổ tu!” Hỏa lân thú chặn trước mặt chúng nhân, tỏ vẻ khản trương.

“Đến rồi thì cũng nên chào nhau nhỉ?” Võ Tuyền cười lạnh, càng xác định việc này có quan hệ với Diệp Phong. Nếu tra ra thì Mộ Dung gia cũng là đồng mưu, liệt Hỏa tông không cần e dè nữa.

“Lão tử cảnh cáo các người, đừng có xông vào.” Hỏa lân thú mất lộ hung quang, sẵn sàng động thủ.

“Diệp tiểu hữu nếu ở trong linh trì, chỉ cần ra gặp mặt bọn mõ, bản tông chủ lập tức dẫn người đi ngay.” Võ Tuyền đổi giọng sang lạnh lùng: “Nếu y không xuất hiện...Thì thứ cho lão phu không khách khí, dù xông vào thì hôm nay cũng phải gặp y.”

“Gừ.” Hỏa lân thú liệt diễm xung thiên, gầm lên động trời: “Liệt Hỏa tông khinh người quá mức, hỏa gia gia liêu với các người.”

“Hừ! Ta chặn nó lại, các vị lập tức tra xét.” Võ Tuyền triển khai lĩnh vực, nhắc nhở: “Cẩn thận, trong linh trì có thể còn một hoàng cấp cường giả, đừng xung đột, tìm Diệp Phong là được.”

Ba võ hoàng hóa thành ba dải cầu vòng lửa vút vuóng trung tâm linh trì, chỉ cần vào đó mà không tấy khí tức của Diệp Phong thì sẽ có manh mối về việc tiên thiên hỏa nguyên bị lấy mất.

“Võ tông chủ! Xin hỏi lễ nghi đến thăm của Liệt Hỏa tông là cây thực lực xông vào?” Diệp Phong lạnh lùng quát lên giận dữ, tiếng quát từ linh trì vọng rõ vào tai chúng nhân. Võ Tuyên và ba võ hoàng chuẩn bị xông vào đều ngăn người.

425. Chương 425 : Diệp Phong Đến , Võ Hoàng Nghênh Đón

Ngay lúc ba võ hoàng ngăn ra thì trong linh trì dấy lên kim nguyên năng lượng dao động hùng hồn, một đạo kim quang chói lòa xé tan mê vụ, lọt vào tầm mắt chúng nhân.

Cổ trưởng lão đi đầu, sắc mặt biến đổi, tiếng chuông cảnh báo vang lên liên tục khiến lão rung mình.

Tập quang tiền thúc!

Một loạt tiếng va nhau vang lên, hỏa nguyên lĩnh vực Cổ trưởng lão lâm thời thi triển bị bắn thủng lỗ chỗ như con nhím. Nếu lão không nhanh chóng rút lui, hơn nữa tụt hết năng lượng của lĩnh vực trước mặt thì dải kim quang đó lấy mạng lão.

Kim nguyên lực do tứ trọng khí hải tuần hoàn sinh ra sánh ngang cao giai võ tôn! Cộng thêm uy lực của Tru Thần cung thì Tập quang tiền thúc không hẳn không giết được võ hoàng.

Cổ trưởng lão vừa kinh vừa giận, ban nãy suýt nữa đến quỷ môn quan rồi, cảm giác đó cực kỳ khó chịu, tay lão còn hơi run run. Đồng thời, lão cảm nhận được Diệp Phong...Phi thường phần nộ! Bất kỳ người nào đang bẽ quan bị quấy nhiễu cũng đều phản ứng quá khích như thế.

Lẽ nào kẻ cấp không phải gã? Biến hóa đột ngột khiến Võ Tuyên luống cuống. Vốn lão xác định việc này liên quan đến gã, giờ gã vẫn ở trong linh trì, hơn nữa lại bẽ quan đúng như Hỏa lân thú nói, lẽ nào lão hoài nghi sai?

Thân ảnh liểu nhiễu kim mang của Diệp Phong từ từ bay lên không. Gã cầm Tru Thần cung, mục quang âm lạnh nhìn Võ Tuyên, thân cung hướng thẳng vào lão khiến Võ Tuyên cũng ngấm nuốt nước bọt.

Uy lực của cây cung này quá đáng sợ. Lão là trung giai võ hoàng cũng không muốn đối diện mũi tên đoạt mệnh khiến lòng người e sợ đó.

“Diệp tiểu hữu đã là nhị giai võ tôn?” Diệp Phong không giấu dao động của khí hải khiến Võ Tuyên rung động một lần nữa.

Một mặt lão kinh ngạc trước tiến độ tu vi của gã, chỉ mấy tháng không gặp mà gã từ cao giai võ tông tấn thăng thành sơ giai võ tôn. Ngưỡng đó nhiều người mất mấy chục năm không qua được. Mặt khác gã là nhị giai võ tôn thì kẻ trộm không thể là gã.

Võ Tuyên tuy không biết tu vi chân chính của kẻ trộm nhưng lúc phá trận, kẻ đó mới tấn cấp võ tôn, chắc chắn là thế. Tấn cấp cần vô số linh khí, chỉ hơi bất cẩn thậm chí còn dẫn tới thất bại, nên kẻ đó không thể vừa tấn cấp xong đã lại tăng cấp ngay.

Tấn cấp, ăn trộm lửa, phá trận, truy sát, rồi Liệt Hỏa tông truy đến Mộ Dung gia, một loạt sự kiện xảy ra chỉ trong một ngày. Một ngày ngắn ngủi thì Diệp Phong sao có thể từ nhất giai võ tôn tăng lên nhị giai? Quá bất hợp lý. Võ Tuyên lập tức vứt hết hoài nghi Diệp Phong đi, hà huống gã xuất hiện tại linh trì cũng gián tiếp chứng minh không có liên quan gì đến kẻ trộm.

Nghĩ vậy, lão liền đổi sang vẻ thân thiết, thi lễ nói: “Chúc mừng, chúc mừng, thánh địa tuyển bạt tái lần này, diệp tiểu hữu chắc sẽ tỏa sáng.”

Diệp Phong chưa tan cơn giận, lạnh giọng: “Cách chúc mừng của Võ tông chủ đặc biệt thật. Lẽ nào quý tông còn thêm muốn vạn niên linh ngọc nên mượn cơ hội?”

Võ Tuyền cười khan bồi lễ: “Diệp tiểu hữu hiểu lầm rồi. Hỏa lân thủ từng đến Liệt Hỏa tông gây loạn, sau đó bản tông mất một bảo vật liên quan đến tông môn truyền thừa. Vật này rất quan trọng, bản tông chủ buộc phải điều tra cẩn thận.”

“Hỏa lân từng đến Liệt Hỏa tông gây loạn?” Diệp Phong tỏ vẻ không hiểu, càng khiến Võ Tuyền tin rằng gã bề quan trọng linh trì.

“Lão tử định cho Hồng tiểu tử một trận ai ngờ gặp phải việc xui xẻo này. Đám khốn kiếp đó nhất định gán cho lão tử liên quan đến kẻ trộm bảo vật, ta khinh.” Hỏa lân thú phần hận: “Mất cấp chứng tỏ các người vô dụng.”

Sắc mặt Diệp Phong hòa hoãn hẳn nói: “Lão hỏa xông vào sơn môn quý tông, vô hoàng của quý tông cũng xông vào linh trì của Mộ Dung gia, coi như hai bên hòa nhau, đến đây là xong, vô tông chủ thấy thế nào?”

“Trừ phi...Các vị hoài nghi tại hạ là kẻ trộm.”

Võ Tuyền hơi gằn gặt da mặt, mắng thầm: “Liệt Hỏa tông bị Hỏa lân yêu súc quấy loạn, không chỉ mất hết danh dự mà cả tiên thiên hỏa nguyên. Mộ Dung gia linh trì không mất mát gì mà nói là công bằng. Đúng là vô sỉ.”

Nhưng lão không tiện nói ra miệng. Mộ Dung gia hiện tại có hai hoàng cấp cường giả, ngay cả thực lực của Diệp Phong cũng uy hiếp nhất định đến bọn lão. Nếu vì Hỏa lân thú mà trở mặt thì tuyệt đối mất nhiều hơn được.

Trọng điểm của Liệt Hỏa tông hiện tại là tìm kẻ trộm, đoạt lại tiên thiên hỏa nguyên, hơi đâu mà chạm vào đối thủ khó chơi thế này? Gã còn là Thương gia thánh tiềm hậu tuyển nhân, với tu vi này, tiền đồ không thể ước lượng được, không nhiên gây hấn với gã là hành vi không sáng suốt tí nào.

Võ Tuyền tuy bất cam nhưng cũng biết cách xuống nước, cố rặn cười vòng tay: “Vừa rồi bản tông chủ hiểu lầm các hạ, việc này không liên can đến Mộ Dung gia thì song phương đến đây là dừng, hy vọng sau này hỏa thú đừng quấy nhiễu Liệt Hỏa tông!”

“Mẹ nó chứ, sau này các người mời, lão tử cũng không đặt chân lên địa bàn Liệt Hỏa tông.” Hỏa lân thú gầm gừ.

“Hảo! Cáo từ!” Ba vô hoàng cùng Võ Tuyền đành không đi mất.

Lúc cả bốn rời khỏi thị tuyến của Diệp Phong, sắc mặt Võ Tuyền sầm xuống.

“Phái mười võ tôn giám thị chặt chẽ nhất cử nhất động của Mộ Dung gia. Phát hiện nhân vật khả nghi, lập về tông môn báo cho ta.”

“Vì sao? Sự thật đã chứng minh Diệp Phong không liên quan cơ mà?” Một vô hoàng không hiểu.

“Tuy Diệp Phong không phải kẻ trộm nhưng ta vẫn thấy việc này quỷ dị...Trực giác cho ta biết kẻ trộm có liên quan với Mộ Dung gia.” Võ Tuyền từ từ nói: “Nếu cảm giác của ta không sai thì kẻ đó sẽ liên hệ với Mộ Dung gia. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn tìm, nhất định sẽ khiến hắn lộ manh mối.”

Quả thật trực giác của lão đúng đắn. Tiếc là lão không sao ngờ được, kẻ trộm chính là Diệp Phong. Gã nhân lúc bốn vô hoàng bị cầm chân, cười Phong loan vòng đến linh trì, bố trí xong xuôi mọi sự. Nên Liệt Hỏa tông giám thị thế nào cũng vô dụng. Chỉ đành công cốc.

“Xem ra...Đã qua được ải.” Diệp Phong nhìn theo bóng bọn Võ Tuyền đi mất, khẽ mỉm cười.

“Mẹ nó chứ, hôm nay lão tử đã nghĩ thông.” Hỏa lân thú hậm hực: “Dù lão tử là hoàng cấp thì vẫn bị Liệt Hỏa tông khốn kiếp đó chọc giận. Phong tiểu tử, ta quyết định theo tổ chức của người và lão Phong. Thế nào?”

“Ha ha, lão Hỏa chịu gia nhập Yêu điện, đương nhiên tốt rồi.” Diệp Phong cười nói: “Bất quá, cần phải tìm Phong lão dẫn kiến lão Hỏa với sư phụ mõ.”

“Tìm hắn? Không, không, không.” Hỏa lân thú lắc đầu quảy quảy: “Hắn lúc nào cũng giữ kẽ với ta, nên nhờ Phong tiểu tử dẫn kiến thì hơn.”

“Tên mập ú kia, nói xấu gì ta ở sau lưng hả.” Phong loan lướn lên không, đến trước mặt Hỏa lân thú, cả hai lại trừng trừng nhìn nhau.

“Trước đây ngươi là người ngoài, bí mật của Yêu điện bọn ta không thể cho người biết.” Phong loan nhìn với vẻ khinh miệt: “Nhưng nếu ngươi chịu gia nhập Yêu điện, sau này chúng ta là bạn ta ta sao lại ngó lơ ngươi? Ta phải có lời trước, yêu điện bọn ta thiếu gì yêu hoàng, không thiếu một tên béo ú mới tấn cấp như ngươi, đừng giả vờ vênh vang yêu hoàng gì đó trước mặt ta.”

“% #...” Hỏa lân thú gầm lên: “Rõ ràng ngươi ra vẻ trước mặt ta, còn nói nữa hả.”

Diệp Phong cười ha ha nhìn cả hai đầu khẩu. Yêu hoàng của Yêu điện cơ bản đều thân thiết với nhau qua đầu khẩu và giao thủ. Bề ngoài cả hai cãi cọ không ngớt nhưng khi chính diện đối địch thì nhất định sẽ hợp tác chặt chẽ.

OOo

“Diệp Phong, huynh thật sự định rời Mộ Dung gia tham gia thánh địa tuyển bạt tái gì đó hả?” Mộ Dung Tử Thanh tựa vào người gã, lưu luyến khôn cùng, hết sức đáng yêu.

Gã nâng mặt cô lên, khe hôn lên mũi, cười bảo: “Thánh địa, ta nhất định phải đi. Chỉ khi có đủ thực lực ta mới bảo vệ được muội và Thẩm Lan, còn cả người nhà và bằng hữu của chúng ta nữa. Tuy có những việc hiện ta không tiện cho muội biết nhưng muội chỉ cần biết rằng. Ta - nhất định sẽ trở thành tuyệt thế cường giả trở về. Nhất định!”

“Hà huống, lần này ta chỉ đi tham gia tuyển bạt tái. Vô luận kết quả thế nào cũng sẽ về ngay. Muốn thật sự tiến nhập thánh địa, là việc sau khi tấn nhập hoàng cấp cơ. Chúng ta...Còn nhiều thời gian bên nhau. Hơn nữa chưa thấy Thẩm Lan an toàn ra khỏi vạn niên hàn điều, ta không yên tâm rời Võ Nguyên đại lục.”

“Muội đợi huynh.” Mộ Dung Tử Thanh mỉm cười hoan hỉ, kiều diễm như hoa!

Chỉ tiếc việc đời vĩnh viễn không như dự tính. Chuyến đi cùng Thương gia đến thánh sơn thật sự thuận lợi như gã tưởng tượng ư?

OOo

Vân Châu, thương gia. Bầu không khí trong tộc khá nặng nề.

“Còn không đầy ba tháng nữa là đến thánh địa tuyển bạt tái, tiếc rằng...Thương gia chỉ có một tộc nhân phù hợp điều kiện khả dĩ tham gia tuyển bạt tái. Hơn nữa cơ hội được chọn rất thấp.” Một lão giả râu tóc bạc phơ lắc đầu tiếc nuối: “Tính thêm lần này, bản tộc ba kỳ liên không có hậu tuyển nhân đoạt được tư cách thánh tiêm. Cứ thế này, thánh địa e sẽ bất mãn, thủ tiêu quyền lợi thống trị Vân Châu của chúng ta mất.”

“Đại tộc lão! Trong tay chúng ta không phải còn một Diệp Phong sao? Với tư chất của y, kỳ tới đoạt một vé không thành vấn đề.” Một võ tôn trưởng lão nói.

Thương gia tộc trưởng và trưởng lão đều chỉ có thực lực cao giai võ tôn. Hai võ hoàng cường giả tọa trấn là đại tộc lão và nhị tộc lão.

“Tương lai Diệp Phong đó lấy được một vé cho bản tộc thì không thành vấn đề. Nhưng vạn nhất lần này, chúng ta không có đóng góp gì, thánh địa trục xuất chúng ta khỏi ngũ thế gia thì còn tương lai gì nữa? Nên biết Diệp Phong do lương vị thánh giả tự thân ban phát Võ Nguyên thánh lệnh, dù không có Thương gia, thánh địa cũng tìm được y để tham dự tuyển bạt tái lần sau.” Nhị tộc lão trầm giọng nhắc nhở.

Đều vì họ nhất thời tham công, vội vàng báo cáo tình huống của gã cho thánh địa, thành ra giờ không có con bài nào.

“Mồ thấy, hai vị tộc lão không cần quá lo lắng, dù thế nào chúng ta tiến cử y cũng là có công, thánh địa vị tất sẽ phạt chúng ta.” Thương gia tộc trưởng an ủi chúng nhân: “Thánh địa cũng biết chúng ta trấn thủ nơi nghèo nàn như Vân Châu, tìm được một thánh tiêm giả hợp cách đâu có dễ.”

“Dù thế nào...Nếu Diệp Phong may mắn đột phá, tham gia lần này thì Thương gia không còn gì lo lắng.” Một võ tôn trưởng lão từng gặp gã thở dài.

“Không thể nào. Mới ba năm ngắn ngủi, diệp Phong dù kinh tài tuyệt diệu đến đâu cũng không thể xung phá đến võ tôn.” Đại tộc lão tuy nói năng rồn rảng nhưng ngữ khí không dám xác định, thiếu niên này từng mang lại cho họ quá nhiều chấn động.

Đang lúc đàm luận thì khí tức võ tôn rõ mồn một từ phía đông bắc lao nhanh về Thương gia tổng đà. Khí thể không kém gì cao giai võ tôn! Thoáng sau khí tức này dừng lại phía trên đầu đại lâu Thương gia tổng bộ.

Chúng nhân đều ngạc nhiên, không hiểu cường giả phương nào lại dùng phương thức này phái phỏng Thương gia. Đối phương...Là địch hay bạn?

Nghi hoặc chảy một vòng, tiếp đó thanh âm khiến họ hoan hỉ phát cuồng vang lên: “Tại hạ Diệp Phong đến bái phỏng Thương gia theo ước định. Xin được gặp mặt.”

Diệp Phong! Diệp Phong! Diệp Phong!

Niềm kinh hỉ đột ngột trong tích tắc lan khắp cao tầng Thương gia. Luồng võ tôn khí tức mạnh mẽ đó chỉ là thanh niên hai mươi hai tuổi? Ba năm trước vẫn còn là thiếu niên sơ giai võ tông? Hoan hỉ nhưng chúng nhân cũng chấn động vô vàn, tốc độ tu luyện yêu nghiệt đó đúng là tuyệt luân.

“Mau, mau mời y vào.” Thương gia tộc trưởng kích động đến run giọng, rồi bổ sung một câu: “Các vị! Chúng ta cùng ra đón.”

Hai tộc lão nhìn nhau gật đầu, lễ tiết này không quá đáng. Gã không phải vật trong ao, nhất định sẽ có ngày bay cao chín tầng trời, dù cả hai là võ hoàng chi tôn cũng phải coi trọng gã.

“Đi!”

426. Chương 426 : Trước Khi Đến Thánh Sơn

“Ha ha ha! Vì này là Diệp tiểu hữu đây mà, đúng là anh hùng xuất thiếu niên!” Toán cao thủ Thương gia rời nghị sự sảnh, nhao nhao lao lên không, thấy một thiếu niên đầy anh khí đang đứng ở phía trước. Họ lần đầu tiên thấy gã, bất giác thán khen.

Bên dưới, phổ thông tộc nhân Thương gia tỏ vẻ kính sợ, kinh ngạc ngẩng lên nhìn. Người đến bái phỏng tên Diệp Phong này có gì đặc thù mà những nhân vật quan trọng trong tộc đều xuất hiện nghênh đón? Lễ nghi này xưa nay chưa từng có ở Thương gia. Trước đây, dù là đại nhân vật trong thất tông tam bang ngũ thể gia đến cũng chỉ có tộc trưởng đại nhân ra đón mà thôi.

Vài thiếu nữ tinh mắt nhìn rõ dung mạo Diệp Phong, hóa ra trẻ thế, lại phi hành được trên trời tức là võ tôn cường giả. Các thiếu nữ thì thầm bàn tán, dáng vẻ và ngữ khí đầy ngưỡng mộ. Thanh niên nam tử Thương gia thì chỉ biết nén niềm ghen tị xuống, buồn bã không nguôi, dù lớn mật đến đâu họ cũng không dám so sánh với một võ tôn cường giả.

“Bản nhân Thương Khâu, hiện là Thương gia tộc trưởng.” Thương Khâu lại chỉ vào hai tộc lão giới thiệu: “Vị này là Thương gia đại tộc lão Thương Hạ - tam giai võ hoàng; vị này là nhị tộc lão Thương Quý Thể - nhất giai võ hoàng.”

Thương Khâu lại chỉ vào các võ tôn trưởng lão, nhất nhất giới thiệu. Diệp Phong mỉm cười đáp lễ.

“Diệp tiểu hữu đã đạt đến võ tôn cao giai?” Cảm thụ thiên địa năng lượng dao động mạnh mẽ quanh đó, Thương Khâu hỏi với vẻ vừa khâm phục vừa không xác định.

Gã mỉm cười, thu liễm tứ trọng khí hải lại: “Chắc đã khiến Thương gia tộc trưởng thất vọng, bản nhân hiện tại chỉ là võ tôn nhị giai. Ban nãy vì muốn đi cho nhanh nên thi triển chút thủ đoạn mà thôi.”

Thương gia chúng nhân lúc đó mới hiểu ra, gật đầu lia lịa. Nhị giai võ tôn, tiến độ đó họ còn miễn cưỡng tiếp nhận. Nếu trong chưa đầy bốn năm, gã từ sơ giai võ tông tiến lên cao giai võ tôn thì dù đánh chết họ cũng không tin.

“Diệp tiểu hữu sao lại nói thế, tiểu hữu tấn nhập võ tôn đủ khiến lão phu vui mừng lắm rồi. Hôm nay tiểu hữu đại giá quang lâm khiến Thương gia được thơm lây. Mời vào sảnh ngồi chơi rồi bàn chuyện cụ thể sau.” Thương Khâu đưa tay mời, diệp Phong gật đầu đáp xuống, chúng nhân nhất tề vào nghị sự sảnh.

Thương gia ân cần dâng trà, hai bên hàn huyên một lúc rồi đi vào chính đề.

“Thương tộc trưởng, diệp mỗ hiện tại đã phù hợp điều kiện tham gia thánh địa tuyển bạt tái chưa?”

“Nếu tiểu hữu không đủ tư cách thì mấy ai tham dự được thánh địa tuyển bạt tái, ha ha.” Đại tộc lão hiển nhiên rất vui vẻ, cười vang lên.

“Không hiểu Thương tộc trưởng có thể giới thiệu lại chăng? Lần trước trưởng lão của quý tộc chỉ nói sơ qua, còn nhiều điểm tại hạ không rõ.” Diệp Phong nhượng mày, hỏi đầy lễ mạo.

Thương Khâu gật đầu vừa ý, diệp Phong quan đến đến thánh địa tuyển bạt tái như vậy, chứng minh gã sẽ toàn lực giành lấy tư cách.

“Thánh địa tuyển bạt tái là chọn từ các thanh niên ưu tú phù hợp điều kiện tu vi ra những thiên tài có thực lực và tiềm lực để bồi dưỡng. Thiên tài vươn lên được đều là tuyệt đỉnh của Võ Nguyên đại lục, tương lai có cơ hội tuyệt vời tiến nhập thánh địa, xung kích vô thánh cảnh giới.” Thương Khâu cười ha hả.

“Thất tông tam bang ngũ thế gia đều có số lượng tiến cử thánh tiềm hậu tuyển nhân khác nhau, một khi phát hiện hoặc bồi dưỡng được thanh niên có phù hợp điều kiện tu vi là có thể ban phát Võ Nguyên thánh lệnh. Nhưng để trở thành thánh tiềm giả chân chính thì cần trải qua tuyển chọn của thánh địa, vì thế mà có thánh địa tuyển bạt tái.”

Diệp Phong gật đầu hỏi: “Tiêu chuẩn lựa chọn là gì?”

“Tiêu chuẩn tỉ mỉ thì lão phu cũng không biết. Bất quá thánh tiềm giả được chọn đều là nhân tuyển có tiềm lực và chiến lực. Tu vi...Chỉ là phụ.” Đại tộc lão bổ sung: “Diệp tiểu hữu tuy chỉ có tu vi võ tôn nhị giai nhưng còn trẻ, lại có các loại kỳ công diệu pháp, lão phu không nhầm thì dù đấu với cao giai võ tôn, diệp tiểu hữu cũng không ngại, đúng không?”

Diệp Phong mỉm cười gật đầu, thương gia chúng nhân đều hơn hớn. Nếu gã nắm chắc như vậy thì lần này lấy được một vé chắc không thành vấn đề. Thương gia, không còn gì phải lo.

Họ nào biết gã quá khiêm hư, dù không thi triển Thần thông biến, chỉ cần thôi động tứ trọng khí hải kim nguyên lực, gã cũng đánh bại được cao giai võ tôn, nếu vận dụng như ý bồng và Tru Thần cung thì chắc thắng cả thiên tôn. Người Thương gia mà biết điều đó tất kinh hãi không ngậm miệng được.

“Mấy ngày này, diệp tiểu hữu cứ ở lại bản tộc nghỉ ngơi, tham quan. Nếu có yêu cầu gì thì cứ đề xuất, lão phu nhất định thực hiện ổn thỏa. Chuẩn bị xong xuôi, bọn lão phu sẽ đưa các hạ đến thánh sơn tham gia thánh địa tuyển bạt tái. Khi tiểu hữu thắng lợi trở về, thương gia nhất định sẽ hậu tạ.” Khối đá trong lòng được trút đi, thương gia tất nhiên coi gã như khách quý.

OOo

Nửa tháng sau, diệp Phong và Thương Khâu, cả Thương gia lưỡng vị tộc lão cùng lên đường đến Trung bộ Nguyên châu.

Nguyên châu cơ hồ chiếm trọn một phần tư Võ Nguyên đại lục, hơn nữa liên thông với tám châu kia. Yêu ma sâm lâm ở phía tây nam Nguyên châu còn địa điểm cử hành tuyển bạt tái - thánh sơn lại ở giữa hướng đông.

Nơi đó là cấm khu với phổ thông võ giả. Người chưa đạt tới võ tôn không thể đến gần ngọn núi cao ngập mây đó, chung quanh đều có chướng ngại vô hình cản bước. Cường giả từ võ tôn trở lên, không được phép thì cũng không dám đến gần thánh sơn, vì đến gần là có uy áp truyền ra khiến họ nghẹt thở.

Do thời gian thoải mái nên bọn gã không vội lên đường, tốc độ phi hành khá thư thái.

“Thương tộc trưởng, không hiểu mỗi kỳ tuyển bạt tái có bao nhiêu hậu tuyển nhân tham gia?” Trên đường vô vị, diệp Phong muốn hiểu thêm về tuyển bạt tái, tuy gã tự tin vào thực lực nhưng chuẩn bị cẩn thận vẫn hơn.

“Thất tông tam bang ngũ thể gia có danh sách hậu tuyển nhân khác nhau. Thương gia...Nói ra thật hổ thẹn, chỉ có ba xuất. Hơn nữa xưa nay chưa từng dùng hết bao giờ.”

“À.” Gã nhướn mày, nghiêng đầu hỏi: “Chắc điều kiện cho hậu tuyển nhân rất hà khắc nên với tiềm lực như Thương gia cũng khó gom đủ?”

Thương Khâu cười khổ: “Kỳ thật cũng không hẳn. Tỷ như Ngũ hành tông, mỗi lần đều gom được khoảng mười hậu tuyển nhân phù hợp điều kiện, giành được vé thánh tiềm giả cũng chừng ba, bốn phần mười. Mấy thế lực hơi kém Ngũ hành tông cũng có sáu, bảy người đủ điều kiện, chừng hai người được tuyển.”

“Mấy nhà thực lực ngang với Thương gia, lần nào cũng có thể có một hậu tuyển nhân giành vé...Thông thường số người dự tuyển không ít hơn một trăm, khoảng ba phần mười là có tư cách thành thánh tiềm giả.”

Gã tỏ vẻ không hiểu: “Nhiều vậy sao? Tại hạ từng đến Bích Thủy cung và Liệt Hỏa tông, không thấy nhiều thiên tài trẻ tuổi như vậy.”

“Ha ha, vậy thì tiểu hữu không biết rồi. Những thánh tiềm hậu tuyển nhân này được các đại thế lực trân tàng như bảo bối, đời nào để lộ trước mặt người khác? Hà huống họ khổ tu không kịp, chường mặt ra làm gì? Một khi họ được tuyển nhập thánh địa thì là vinh diệu cực lớn, tiền đồ rực rỡ xán lạn.”

Diệp Phong thầm cười lạnh, họ đều không biết rằng thánh địa tuyển họ chẳng vì mục đích tử tế gì, chỉ để biến thành lâu la tốt thí bán mạng rải máu đào mà thôi. Tuy có thể sẽ xuất hiện một vài cao thủ thánh giai nhưng tỷ lệ cực hiếm.

Thi đấu chọn thánh tiềm giả đã được mấy vạn năm, số thanh niên có tư cách tiến nhập thánh địa đến cả chục vạn. Nhưng giữ được tính mạng...Chỉ e một nghìn không nổi.

“Vậy vì sao Thương gia kém các thế lực khác như vậy? Dù luận tài lực hay thế lực, thương gia cũng thuộc hàng thượng đẳng cơ mà?” Diệp Phong lại hỏi gặng.

“Không giấu Diệp tiểu hữu, vân Châu linh khí bạc nhược, cơ hồ không xuất hiện anh tài trẻ tuổi kinh tài tuyệt đỉnh gì. Thương gia không có huyết mạch truyền thừa đặc biệt, không có tu luyện bảo địa hay công pháp bí tịch độc môn. Nếu chỉ cần bồi dưỡng một võ tôn trước bốn mươi tuổi thì đơn giản, đổ các loại linh đơn diệu dược và thiên tài địa bảo vào thì tộc nhân hơi có tư cách là đạt đến điều kiện. Nhưng như thế người đó được linh dược đúc lên, tổn hủy căn cơ, còn tiềm lực gì nữa? Nếu đưa đến kiểm nghiệm ở thánh địa thì sẽ mang tội ứng phó cho qua.”

“Những thế lực khác, nếu không có huyết mạch truyền thừa siêu tuyệt thì có bảo vật hoặc bảo địa có thể đề cao tu vi mà không ảnh hưởng tới căn cơ, ít nhất cũng có công pháp bí tịch tốc thành. So với họ, thương gia trừ tài phú hùng hậu ra không còn gì nữa. Nhưng nhiều lúc, tài phú không đổi được thực lực thật sự...”

“Hóa ra là vậy.” Diệp Phong đột nhiên máy động: “Nếu lần này mỗ lấy được một vé, thương gia sẽ được lợi gì?”

“Vậy phải xem Diệp tiểu hữu giành được thành tích gì trong kỳ thi này.”

427. Chương 427 : Thánh Tộc

“Thành tích?” Diệp Phong nhướn mày hỏi: “Lẽ nào các tuyển thủ có tư cách thánh tiềm giả còn chia ra cao thấp sang hèn?”

Thương Khâu cười ha hả giải thích: “Không phải, mục tiêu tuyển chọn là lấy những cường giả trẻ tuổi thích hợp đến thánh địa làm dự bị. Chỉ cần đoạt vé, tương lai thánh địa sẽ bồi dưỡng như nhau.”

“Chỉ có điều đã là thi đấu thì phải có điểm. Điểm cao hay thấp không chỉ liên quan đến danh dự của các thế lực mà thiếu hiện một mức độ nào đó thực lực và tiềm lực của thánh tiềm giả. Thánh địa để cổ vũ các thế lực tích cực cạnh tranh, lựa chọn nhiều thanh niên ưu tú nên có quy tắc thưởng phạt rõ ràng.”

“Chà.” Gã nỏ húng hỏi: “Đối với thánh địa tuyển bạt tái, tại hạ không hiểu gì, chẳng hiểu tộc trưởng có thể nhân cơ hội này giải thích tường tận chăng?”

“Ha ha, dù tiểu hữu không yêu cầu, lão phu cũng sẽ giải thích cặn kẽ.” Thương Khâu hơi ngừng một chút rồi từ từ nói: “Phương thức thi đấu không phải các tuyển thủ giao thủ. Vì cách biệt về tuổi tác, tu vi nên giao đấu không thể hiện được tiềm chất thật sự của tuyển thủ.”

Diệp Phong gật đầu hiểu ý. Một nhất giai võ tôn ba mươi tuổi và bốn mươi tuổi thì tiềm lực cách nhau rất xa. Kết quả giao đấu giữa nhất giai võ tôn ba mươi tuổi và ngũ giai võ tôn bốn mươi tuổi không có gì phải bàn nhưng kết quả đó không có nghĩa là thực lực sau này của ngũ giai võ tôn sẽ hơn được nhất giai. Đối phương còn tới mười năm để tu luyện.

“Thi đấu là so sánh điểm số. Thánh địa chuẩn bị đối thủ từ võ tôn nhất giai đến thất giai, cho các tuyển thủ chọn. Mỗi đối thủ có điểm số tương ứng.”

“Điểm cơ bản?” Lại một từ mới buộc gã buột miệng hỏi.

“Điểm cơ bản là thực lực của các tuyển thủ. Thăng đối thủ ở thực lực nào chứng minh mình ở cấp đó.” Thương Khâu gật đầu: “Nhưng phải chú ý mỗi trận không quá nửa canh giờ. Nếu chưa phân thắng bại thì điểm cơ bản không đổi, nếu thắng thì điểm gấp đôi, còn thua...Điểm là không.”

Cách chấm này khá lạ. Diệp Phong cười thầm.

“Điểm tiềm lực tuổi tác của tuyển thủ thì sao?”

“Mỗi tuyển thủ đều không được quá bốn mươi tuổi. Lấy tuổi này trừ đi mười là hệ số tăng điểm từ tuổi tác.” Thương Khâu nói: “Tỷ như Diệp tiểu hữu hai mươi hai tuổi, bốn mươi trừ đi hai hai còn mười tám. Hệ số tuổi tác của tiểu hữu là 1.8, theo điểm cơ bản của đối thủ mà tiểu hữu thắng nhân với hệ số này sẽ thành điểm tổng hợp thực lực.”

Nói đơn giản, thực lực tổng hợp của Diệp Phong là: Điểm cơ bản nhân với (1.8)! Trẻ hơn một tuổi thì điểm tổng hợp thực lực được thêm một phần mười. Phương thức này phi thường công bình.

2.8. Đó là hệ số nhân cực cao. Thanh niên mới hai mươi hai tuổi đã có thể tham gia thánh địa tuyển bạt tái cực kỳ hiếm có.

“Hơn nữa, điểm tổng hợp thực lực xong còn điểm thưởng. Điểm thưởng này căn cứ vào đẳng cấp của đối thủ và của tuyển thủ mà tính. Thêm một cấp là thêm hai điểm. Đối thủ đẳng cấp cao hơn thì điểm thưởng là chính, kém hơn thì là phụ, bằng nhau thì điểm thưởng bằng không.”

Lần này gã đã hiểu rõ. Thánh địa coi trọng nhất là tuổi tác và chiến lực của tuyển thủ, bất cứ điểm nào trong hai điểm cũng được tăng điểm không ít. Bất quá điểm cơ bản là quan trọng nhất, chiến thắng thất giai đối thủ đạt tới 14 điểm còn thắng nhất giai đối thủ chỉ được vốn vẹn hai điểm. Cách biệt này, dù mọi thủ đoạn tăng điểm hệ số đều không so được.

“Nhưng muốn được điểm thưởng cũng không dễ dàng. Đối thủ mà thánh địa sắp xếp cho tuyển thủ là vô địch so với cùng cấp.” Ngữ khí Thương Khâu đột nhiên nhỏ đi: “Phương thức giao đấu của đối thủ cực kỳ quái dị. Diệp tiểu hữu mà thượng đài thì nên cẩn thận. Tuy đối thủ do lĩnh vực của võ hoàng cường giả mô phỏng thành nhưng cực kỳ lợi hại. Tuyển bạt tái xưa nay chưa chừng có ai vượt hai cấp mà chiến thắng đối thủ, dù vượt một cấp cũng hiếm thấy. Theo kinh nghiệm, mọi tuyển thủ chiến thắng vượt cấp đều được thánh địa chọn, có được tư cách thánh tiềm.”

“Kể cả nhất giai chiến thắng nhị giai?” Chiến thắng một nhị giai đối thủ, điểm cơ bản chỉ là bốn, dù hệ số tuổi tác cao hơn thì điểm chung cũng không thể quá cao.

“Không sai! Số tuyển thủ đạt tiêu chuẩn bằng điểm chỉ chiếm non nửa, toàn là tinh anh của tinh anh, thiên tài trong các thiên tài. Diệp tiểu hữu giành được tư cách này, phần thưởng của thánh địa sẽ cao hơn hẳn.” Thương Khâu mỉm cười đầy mong ngóng: “Hơn nữa, thánh giả đại nhân làm giám thị sẽ căn cứ vào biểu hiện của mỗi tuyển thủ mà cho thêm điểm. Cao nhất lên tới mười điểm. Thánh giả giám thị lần này là lưỡng vị đại nhân mà tiểu hữu từng gặp, họ đều rất tán thưởng tiểu hữu.”

Hàm ý của y là dù Diệp Phong không đạt đủ điểm tiêu chuẩn thì lưỡng vị thánh giả cũng sẽ cho đủ điểm để gã qua ải.

“Vậy...Điểm tiêu chuẩn là bao nhiêu?” Diệp Phong hiểu kỳ.

“Mười sáu điểm.”

Mười sáu? Diệp Phong ngẩn người. Mười sáu điểm là đủ tư cách còn hai thánh giả có thể cho riêng tới mười điểm. Nếu họ cố ý muốn tuyển thủ nào đó qua ải thì đối phương chỉ cần đạt sáu điểm là xong.

Sáu điểm. Một võ tôn nhất giai bốn mươi tuổi chiến thắng nhị giai đối thủ là có bốn điểm cơ bản và hai điểm thưởng, cộng lại vừa đủ sáu. Có nghĩa là chỉ cần vượt giai chiến thắng đối thủ sẽ được thánh giả ưu ái, đương nhiên có vé tuyển thẳng.

“Tức là được tuyển hay không hoàn toàn do ý thánh giả?”

“Đối với tuyển thủ không đủ mười sáu điểm thì đúng là thế.” Thương Khâu thừa nhận: “Mỗi lần thánh địa chọn đủ hai mươi lăm đến ba mươi tuyển thủ. Nhưng thường không đủ mười người giành được mười sáu điểm. Thế lực tiến cử những người này được thưởng hơn nhiều các thế lực còn lại.”

“Tiếp đó, nếu lấy được một trong ba vị trí điểm cao nhất, thế lực tiến cử sẽ được thưởng gấp đôi.” Ba cường giả Thương gia không giấu được nét hăm mộ trong mắt, xem ra phần thưởng này rất hấp dẫn.

Diệp Phong thầm tính toán, chỉ cần thắng một tam giai đối thủ là đạt $6 \times 2 = 12$. 8 điểm, tuy dốc toàn lực sẽ đạt điểm cao hơn nhưng mục đích của gã chỉ là tư cách tiến nhập thánh địa, thể hiện quá không phải việc làm thông minh. Sư phụ từng dặn năm xưa lão nhân gia vì thể hiện thực lực quá mức nên bị nhân vật cấp cao của Thánh điện chú ý rồi bị lộ bí mật Nguyên Thần quyết, từ đó mà xảy ra một loạt bi kịch...

“Thương tộc trưởng, ba vị trí đứng đầu thì Diệp Phong không dám chắc, nhưng nhất định sẽ lấy một vé vào trực tiếp để cảm tạ ơn tiến cử của Thương gia.”

“Đâu có, đâu có. Nếu đúng vậy, thương gia sẽ có hậu tạ.” Ba người Thương gia lập tức cười tươi như hoa.

Không đầy mấy ngày, bốn người đến dưới chân thánh sơn.

Diệp Phong phóng mắt nhìn, dưới chân núi mênh mông bát ngát, không hiểu kéo dài mấy trăm dặm mà không thấy đường kết thúc. Ngọn núi này cao chưa từng thấy, gã nhìn hết tầm chỉ thấy lơ mơ đỉnh núi là một cây trụ vút lên trời, đỉnh găm vào mây không biết bao nhiêu trượng. Mây trên cao đủ sắc đủ màu, phát ra ngũ hành năng lượng khí tức nồng đậm.

Dù ở chân núi cũng cảm thụ được nơi này là chốn tu luyện tuyệt vời.

Thương Khâu không hiểu lấy đâu ra chìa khóa mở thông đạo cho bốn người sống vai đi vào, rồi mới bay lên không, lướt đến chỗ tiếp đãi thánh tiềm hậu tuyển nhân.

Vừa tiến nhập phạm vi thánh sơn, gã kinh ngạc nhận ra có không ít võ hoàng khí tức gần đó. Theo phán đoán sơ bộ của gã, có không ít cao giai võ hoàng. Lễ nào võ hoàng cao thủ của các thế lực đều đưa thánh tiềm hậu tuyển nhân đến? Bằng không trong thánh sơn sao lại có nhiều võ hoàng cường giả như thế?

Thương Khâu nhận ra nghi vấn của gã, mỉm cười giải thích: “Thánh sơn là tổng căn cơ của thánh địa tại Võ Nguyên đại lục, xưa nay do người thánh tộc nắm giữ, thất tông tam bang ngũ thế gia cũng phải thần phục họ. Bất quá, trừ phi thánh địa truyền xuống ý chỉ nào đó, không thì thánh tộc tuyệt đối không can thiệp vào việc ở đại lục.”

“Thánh tộc?” Diệp Phong lại kinh ngạc.

“Ha ha. Thánh tộc, chỉ người có đôi chút địa vị và thân phận trong thánh địa mới có xưng hiệu đó.” Thương Khâu cười bảo: “Chỉ cần tương lai thực lực Diệp tiểu hữu đạt đến trình độ nhất định sẽ được chấp thuận đứng vào hàng ngũ thánh tộc. Từ đó đời sau của tiểu hữu được hưởng thụ danh thánh tộc, được đưa vào thánh địa, hưởng thụ vô thượng vinh quang!”

Gã thâm gật đầu, thánh tộc là cường giả thật sự mà sư phụ từng đề cập, có thể đưa thực lực vượt sơ đoạn thánh giai trong chiến tranh tàn khốc, được Thánh điện thừa nhận. Tiếc rằng tỷ lệ này không đầy một phần trăm.

“Theo lão phu biết, thánh tộc cũng phân đẳng cấp. Thánh tộc quản lý sự vụ ở thánh sơn chỉ có thân nhân và đời sau của thánh tộc thân phận thấp, đẳng nào việc vặt cũng cần người làm. Còn thánh tộc cấp cao

thì thân phận cực kỳ tôn sùng, dù không có thực lực mạnh cũng có đặc quyền. Bất quá lão phu chưa gặp, ha ha.”

428. Chương 428 : Đông Phương Hồng Diệp

Trên đỉnh thánh sơn, một dải sáng bảy màu khổng lồ từ từ phát ra năng lượng quang mang chói mắt.

Hải lão giả đứng trên đỉnh núi, tỏ ra rất khiêm cung như đang đợi đại nhân vật nào đó. Nếu Diệp Phong ở đây sẽ nhận ra hai lão giả này là lương vị thánh giả khi xưa cho gã Võ Nguyên thánh lệnh.

Đối tượng khiến lương vị thánh giả lễ ngộ như vậy, lai lịch tất không nhỏ.

Đột nhiên dải sáng bảy màu trên không như bị bàn tay khổng lồ xé ra, lộ ra thông đạo cực dài. Trong thông đạo, một con yêu thú mọc hai cánh trắng muốt bên sườn, hình thể như bạch mã, trên đầu có sừng kéo một cỗ xe xa hoa nhanh chóng lướt tới.

Trong xe có ba người, ở giữa là một thanh niên chừng ba mươi tuổi, y phục hoa lệ, mặt mũi tuấn lãng, khí chất bất phàm. Hai bên là hai trung niên tráng hán mặt mũi lạnh lùng.

Lương vị thánh giả thấy cỗ xe, lập tức trở nên nghiêm túc, tươi tỉnh bước lên đón.

“Kim, mộc nhị thánh sứ đến đây cung nghênh! Hoan nghênh Liệt thiếu gia giá lâm thánh sơn!” Thực lực của thanh niên chỉ lực giai võ tôn nhưng hai thánh giả không hề tỏ vẻ bất kính.

“Lương vị thánh sứ bất tất khách khí, bản thiếu gia vất vả lắm mới xin được tổ gia gia cho phép xuống đại lục một chuyến để chơi bời. Các vị lễ nghi thể này còn gì thú vị nữa.” Thanh niên phẩy tay bữu môi.

Hai thánh giả mới thở phào, cười đáp: “Bọn lão phu được Thiên thánh đại nhân dặn, chuyên chức hộ vệ Liệt thiếu gia du ngoạn tại Võ Nguyên đại lục. Bất quá gần đây nhiệm vụ quan trọng nhất của thánh địa là thánh tiếm tuyển bạt tái, nên mong thiếu gia đừng rời thánh sơn, không có việc gì thì xem tuyển bạt tái cũng vui vẻ.”

“Tuyển bạt tái nhỏ xíu này có gì hay. Bản thiếu gia lần này có mục đích chủ yếu là tìm các mỹ nữ. Nghe nói nhân khẩu Võ Nguyên đại lục lên đến ức vạn, so với mấy chục vạn ở Thánh điện thì số lượng tuyệt sắc mỹ nữ chắc phải gấp ngàn lần.” Thanh niên tỏ vẻ thèm muốn, mục quang tà ác nhìn về phía xa: “Hai vị có nhiệm vụ, bản thiếu gia không quấy nhiễu nữa. Có hai hoàng vệ đi cùng, cộng thêm lệnh bài cấp cao mà tổ gia gia cho ta thì ở đại lục này có ai dám động đến.”

“Các mỹ nữ khả ái, quyến rũ, thành thực, ngây thơ. Liệt thiếu gia đến tìm các nàng đây.” Thanh niên cười vang, đi vào trong xe, định lướt đi.

Hai lão giả vội cản: “Không được. Thiên thánh đại nhân dặn dò rất kỹ bọn lão phu đi theo bảo vệ Liệt thiếu gia! Thiếu gia vạn lần đừng khó dễ chúng tôi.”

“Các vị đừng lăm lờ, khi nào về ta sẽ nói với tổ gia gia là hai người đi cùng bảo vệ.” Thanh niên nóng lòng: “Chỉ cần không sao, tổ gia gia sao lại trách các vị?”

“Bọn lão phu không yên tâm về an nguy của thiếu gia. Xin thiếu gia cẩn trọng, đừng đem thân ra mạo hiểm.”

“Hai hoàng vệ của ta coi như vô địch ở Võ Nguyên đại lục. Ta còn mạo hiểm cái nỗi gì?”

“Cái khác không đáng gì nhưng Yêu điện ở trong Nguyên châu này.” Kim thánh sứ nghiêm túc: “Nếu chúng biết thân phận của thiếu gia, e rằng sẽ tha đâu. Chỉ mấy yêu hoàng thì không sao, với thực lực của nhị vị hoàng vệ đủ bảo vệ cho thiếu gia, nhưng nếu Yêu vương tự thân xuất thủ...Dù mười hoàng vệ cũng không bảo vệ được thiếu gia.”

Nghe đến Yêu vương, thanh niên cũng rùng mình, nhớ lại lời đồn đáng sợ nhất mấy chục năm nay ở Thánh điện, và lời tổ gia gia dặn dò trước khi đi: “Nếu gặp Yêu vương, lập tức quỳ xuống cầu xin, y sẽ không giết con, giữ được tính mạng thì mọi thứ đều có thể cứu vãn.”

Dù hấn cao hứng hơn nữa cũng không dám coi thường nhân vật cả tổ gia gia cũng e dè. Tuy hưởng thụ mỹ nữ là quan trọng nhưng an toàn của bản thân là quan trọng nhất.

“Được...” Thanh niên sau rốt cũng cúi đầu ủ rũ: “Ta đợi khi tuyển bạt tái kết thúc, sẽ cùng hai vị thánh sứ xuất sơn.”

“Liệt thiếu gia không nên buồn, tuyển bạt tái này không thiếu mỹ nữ là tuyển thủ của các phương thế lực, Bích Thủy cung vô vàn mỹ nữ, nhất định không khiến thiếu gia buồn chán.” Thấy thanh niên không cố chấp nữa, lương vị thánh sứ hơn hờ, bắt đầu lấy lòng.

“Hừ! Thánh tiem giả được chọn lần này cũng như đúc từ một khuôn, dung mạo tuy khác nhưng chán chết.” Thanh niên nói: “Thiếu gia ta chơi chán rồi, lần này đến Võ Nguyên đại lục, là rũ bỏ thân phận thánh tộc để hưởng thụ các phàm gian mỹ nữ, ha ha ha.”

“Xin Liệt thiếu gia tạm nén lòng một tháng.”

OOo

Nồng độ linh khí trong thánh sơn không kém gì cả linh mạch, nơi tu luyện cho các thánh tiem giả lại càng sung mãn năng lượng. Thương Khâu đưa Diệp Phong đến sớm, mục đích là luôn lợi dụng điều kiện tu luyện ở đây để gã tăng thêm một cấp, đồng thời y cũng có tư tâm, thực lực của y đã tiếp cận thiên tôn, cũng muốn nhân cơ hội này, mượn điều kiện của thánh sơn giúp mình vượt chướng ngại.

Gã biết mình tạm thời khó lòng đột phá, hơn nữa trong thánh sơn tuy linh khí đầy đủ nhưng chỉ ngang với vạn niên linh trì, hà huống này đông người, gã đòi nào để lộ bí mật tu linh của Ngũ Hành quyền? Mỗi ngày gã chỉ giả bộ tĩnh tọa hai canh giờ ở nơi tu luyện rồi về chỗ ở lấy việc luyện chế nguyên đơn tột luyện tâm cảnh và thần niệm.

Quả thật Thương gia kỳ vọng khá cao vào gã. Thương Khâu biết rõ tu vi của gã chỉ nhị giai nhưng thực lực thật sự không kém hơn lục, thất giai. Nếu gã thắng được ngũ giai đối thủ, thì ngôi quán quân là vật trong túi Thương gia, lợi ích nhận được là vô tận. Tiếc rằng gã tựa hồ không hứng thú với ngôi quán quân, gã lại không phải người trong tộc, thương gia không thể bức ép quá.

Chỉ hy vọng đối thủ cạnh tranh lần này không mạnh... Với 18. 8 điểm và điểm thưởng của lương vị thánh giả cho gã thì lấy được một trong ba vị trí dẫn đầu chưa hẳn không thể. Nhân vật như gã mấy trăm năm mới gặp, thương gia tất nhiên muốn lấy đủ lợi lộc tạo cơ sở vững chắc cho gia tộc.

“Liệt Hỏa tông, thánh tiem hậu tuyển nhân mười bốn người, tu vi cao nhất: Ba mươi tư, lục giai.”

“Bích Thủy tông, thánh tiem hậu tuyển nhân chín người, tu vi cao nhất: Ba mươi bảy tuổi, thất giai.”

“Thần Mộc tông, thánh tiem hậu tuyển nhân mười hai người, tu vi tối cao: Ba mươi hai tuổi, lục giai!”

“Độc Cô thế gia, thánh tiem hậu tuyển nhân năm người, tu vi tối cao: Ba mươi tuổi, lục giai!”

...

Ngày khai mạc tuyển bạt tái gần dần, nhân mã các phương thế lực nhao nhao đến. Luận tu vi, diệp Phong không có gì nổi bật, gần như thuộc nhóm cuối. Nhưng so tuổi thì gã chắc chắn đứng trong nhóm ba người dẫn đầu.

Võ tôn nhị giai hai mươi hai tuổi, tại trường không ai đạt tới mức đó.

Đương nhiên mới tu luyện có tiến độ nhanh không có nghĩa tương lai cũng vậy. Bằng không điểm tuyển bạt tái không coi điểm cơ sở là quan trọng nhất. Thực lực đã có mới là thực lực thật sự. Ai cũng hiểu chân lý này.

Nhưng cái danh “võ tôn trẻ tuổi nhất” vẫn lan khắp các thế lực. Sau đó chúng nhân đều biết gã là thiếu niên đoạt được Ngọc Dịch tiên tử ở Bích Thủy cung thì càng thêm chấn động.

“Võ tôn hai mươi hai tuổi? Bất phàm lắm sao!” Một thanh niên tuấn tú nheo mắt: “Bản công tử tuy hai mươi ba tuổi mới tấn nhập võ tôn nhưng sau đó cơ hồ mỗi năm đột phá một cấp, ba mươi tuổi đạt đến võ

tôn lục giai. Một tiểu tử nhà quê...Dựa vào đâu mà vượt ta? Tuyền bạt tái lần này là võ đài của Độc Cô Diệt Phong ta. Quán quân, chỉ có thể là ta.”

Sau lưng hắn, một nam tử râu ngang bụng cười ha hả: “Diệt Phong không cần kích động. Diệt Phong đó giờ có phong quang cũng chỉ tạm thời. Tất cả...Cứ để sự thật nói lên ở thi đấu. Y có trẻ hơn nữa cũng chỉ nhị giai, vốn không tạo thành uy hiếp cho việc con đoạt quán quân. Lần này sẽ do Độc Cô thể gia chúng ta đóng vai chính.”

“Nhưng con chỉ ghét việc vinh quang bị người ta đoạt mất.” Sắc mặt thanh niên âm trầm dần, lạnh lùng: “Lẽ ra tất cả phải đang thảo luận về tuyệt thế thiên tài là con, vì sao lại là Diệt Phong hắn? Hắn không phải chỉ đột phá võ tôn sớm hơn con một năm sao, nhưng liệu có năng lực trở thành lục giai võ tôn lúc ba mươi tuổi không?”

“Bình tĩnh! Phong nhi, nhược điểm lớn nhất của con là kiêu ngạo...Nếu lúc xưa không vì con quá nóng lòng thì có lẽ cũng tấn thăng võ tôn lúc hai mươi hai tuổi.” Ngữ khí nam tử nghiêm lại: “Con phải học cách khống chế tình cảm và tâm cảnh. Mục tiêu phải nhìn ra xa hơn.”

OOo

“Cút ngay.” Tiếng quát chói lói cùng tiếng hỏa nguyên nổ vang. Một thân ảnh loạng choạng lao ra khỏi hỏa quang, chính là Liệt công tử của thánh tộc.

Đối diện hắn là một tuyệt sắc nữ tử, thân thể bốc lửa, gương mặt tuyệt mỹ đầy sương lạnh.

“Dâm đồ, nếu không muốn ăn đòn thì tránh cho xa.” Mỹ nữ phát mái tóc dài, tức giận quay đi.

Liệt thiếu gia liếm môi đầy dâm tà: “Ta biết, tiểu nữu bốc lửa này là hậu tuyển nhân của thế lực nào?” Sau lưng hắn có thánh sứ nên tin tức này là chuyện vặt.

“Đông Phương gia tộc...Đông Phương Hồng Diệp! Hai mươi chín tuổi, tứ giai võ tôn!” Liệt thiếu gia mắt rực dâm quang: “Được lắm, có cá tính. Thiếu gia ta thích. Hồng Diệp tiểu nữu, người là mục tiêu đầu tiên của ta ở Võ Nguyên đại lục.”

429. Chương 429 : Cửu Hoàng Niết Bàn

“Hừ, tâm cảnh của ta sao lại không thể chạm đến ngưỡng hoàng cấp nhỉ...Vì sao?” Diệt Phong ngồi xếp bằng trong nhà, nguyên Đôn quyết dừng lại ở tứ phẩm, nếu đột phá một tầng nữa là vô hoàng cảnh giới. Đáng tiếc...

“Có lẽ muốn lệnh tâm cảnh đề thăng đến vô hoàng phải nắm vững cảnh giới Nghĩ thể của Nguyên Thần quyết đã.” Gã thâm thỏ dài, đề thăng cảnh giới không thể nóng lòng. Tuy Nguyên Đôn quyết giúp tâm cảnh của gã đi trước tu vi nhưng tới luyện tâm cảnh cũng có chướng ngại.

Vô hoàng là vô thượng cảnh giới có thể tự do thao túng thiên địa chi lực, dùng khí trường hình thành một vùng thiên địa cho riêng mình - lĩnh vực.

Nhưng Nguyên Thần quyết sau này có hình thành khí trường không? Nếu có thì khác gì của mọi võ giả? Tất cả đều còn chưa biết nên gã không chạm vào ngưỡng hoàng cấp được.

“Diệp tiểu hữu!” Giọng Thương Khâu vang lên ngoài cửa: “Hậu tuyển nhân của mười lăm thế lực đã đến đủ, chúng nhân hẹn nhau hôm nay giao lưu tại diễn võ trường. Tiểu hữu có...Muốn cùng lão phu đến tham dự chăng?”

Gã trầm tư một lúc, cũng tốt, xem xét một lượt thủ đoạn của các cường giả trẻ tuổi, có lẽ mang lại cơ hội không ngờ.

“Được rồi, chúng ta cùng đi xem.” Gã chỉnh đốn lại mình rồi ra khỏi cửa.

Thương Khâu cười hớn hớn dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Kỳ thật, trước khi tuyển bạt tái khai mạc, việc các phương tuyển thủ tiến hành giao lưu không tổn thương hòa khí, cơ hồ đã thành lệ rồi. Bất quá tiểu hữu

yên tâm, tuyển thủ đẳng cấp cao thường không chọn đối tượng giao lưu thấp hơn. Ngược lại những người tự tin vào thực lực thường chủ động khiêu chiến đối thủ cao cấp hơn.”

“A!” Gã thấp thỏm đáp: “Tức là trừ phi mỡ chủ động khiêu chiến, bằng không tuyển thủ tam giai trở lên sẽ không quấy nhiễu?”

“Thường là vậy.” Thương Khâu bất lực, xem ra Diệp Phong không có ý gì muốn thể hiện. Thương gia thường xếp cuối các kỳ tuyển bạt tái nên y rất hy vọng Diệp Phong lần này lấy được danh dự cho Thương gia. Nhưng gã không phải người trong tộc, lại đồng ý giúp Thương gia lấy được một vé, thương Khâu không thể cưỡng cầu.

Bất quá y hy vọng Diệp Phong đánh bại vào cao giai đối thủ để Thương gia nở mày nở mặt. Mấy hôm nay, vì cái danh “võ tôn trẻ tuổi nhất” của gã mà mấy nhà đến gây hấn, nếu gã tránh né...Chúng nhân nhất định càng miệt thị Thương gia!

Trong diễn võ trường đã mở mấy vòng chiến, gã tùy ý nhìn quanh, lập tức nhíu mày.

Không phải trong các tuyển thủ của thất tông tam bang ngũ thế gia không có cao thủ lợi hại nhưng so với gã từng trải qua vô số sinh tử chiến đấu thì thủ đoạn của họ còn non lắm.

“Ồ, vị này chắc là Diệp Phong Diệp tiểu huynh đệ, võ tôn trẻ nhất đây mà.” Giọng nói hờ hững vang bên tai gã.

Còn nhiều tuyển thủ chưa chọn đối thủ, nghe nói đến “võ tôn trẻ tuổi nhất” thì đều ngoái lại, ánh mắt đổ dồn hết vào Diệp Phong.

“Võ tôn trẻ nhất?” Diệp Phong lần đầu nghe thấy mình có xưng hiệu này, đảo mắt một vòng hiểu ngay tiền nhân hậu quả.

“Nếu chỉ so sánh với mọi người ở đây thì cái danh này cũng rất thích hợp với tại hạ.” Gã đáp rất ngông nghênh, tại trường toàn là thiên chi kiêu tử của các thế lực, thấy gã ngông cuồng như vậy thì đều tỏ vẻ giận.

Gã lạnh lùng liếc nhìn, tuy gã không thích khoe khoang nhưng gây hấn kiểu này, càng lùi bước càng khiến đối phương lấn tới. Gã không phải người nhút nhát, chỉ bằng cứ lập uy khiến kẻ khác không dám đến làm phiền là hơn. Hơn nữa gã tự tin, mình mới là nhị giai, đối phương muốn gây sự đến đâu cũng không chọn một đối thủ hơn mình quá nhiều. Đánh bại đối thủ cùng cấp cũng không quá thể hiện.

Quả nhiên người vừa trào phúng nhảy ra: “Tại hạ Thần Mộc tông Da Luật Thanh, hai mươi chín tuổi nhị giai võ tôn! Muốn mời Diệp tiểu huynh đệ tứ giáo.”

“Người bắt đầu đi.” Gã đứng xuôi tay cười tiêu sái.

Thương Khâu mừng thầm, vội lui ra. Rất nhanh, quanh hai người được chừa ra một khoảng trống, mọi người đều muốn xem thực lực võ tôn trẻ nhất này có xứng với lời đồn không.

“Tiểu tử này nhảm to rồi. Da Luật Thanh tuy tu vi không cao nhưng nổi danh công kích hung mãnh. Một khi y thi triển toàn bộ tốc độ và sức mạnh thì dù đối thủ tam giai cũng khó đón đỡ. Diệp Phong này để mặc y tấn công, đúng là tự tìm cái chết.” Một tuyển thủ Thần Mộc tông coi thường.

“Không sai! Ban này một tam giai tuyển thủ của Xã Tắc bang bị Da Luật Thanh đánh thổ huyết. Tiểu tử này chỉ nhị giai mà dám ngông nghênh thế hả!”

“Dù gì cũng xuất thân từ Vân Châu xa xôi đó, chưa từng thấy côi đời. Mục trung vô nhân cũng phải xem là với ai đã.”

Nghe người ngoài bàn luận, da Luật Thanh tỏ vẻ vừa lòng. Đánh gục xú tiểu tử không biết trời cao đất dày này, ấn tượng của tháng giả với y sẽ lên cao theo. Cảm tạ ông trời cho y cơ hội giáo huấn Diệp Phong này đầu tiên.

“Xem chiêu!” Da Luật Thanh vận mộc nguyên lên, quyền đầu tụ một lớp năng lượng ngưng kết hình trụ, lắc mình đến trước mặt Diệp Phong.

Dòng khí trước ngực gã bị xé tan, phát ra tiếng chói tai, công kích xẹt tới.

“Chát!” Một bóng người văng ngược ra. Ai nẩy trợn tròn mắt.

Vì văng ra không phải Diệp Phong...Mà là Da Luật Thanh!

“Việc gì vậy? Ban nầy xảy ra việc gì?”

“Diệp Phong vừa xuất thủ hả? Ta có thấy gì đâu.”

“Da Luật Thanh không diễn kịch với tiểu tử này chứ.” Chúng nhân đều coi thường vừa vừa nói, da Luật Thanh là tuyển thủ của Thần Mộc tông, sao lại mất thân phận đi hòa vào một tuyển thủ của Thương gia.

Không đợi chúng nhân đi đến kết luận, da Luật Thanh bò dậy, ngượng ngùng đến trước mặt Diệp Phong ôm quyền: “Các hạ thực lực siêu tuyệt, tại hạ phục rồi.”

Toàn trường xôn xao, da Luật Thanh công nhiên nhận thua, đúng là không ngờ. Đặc biệt là các tuyển thủ Ngũ hành tông, cực kỳ quen thuộc Da Luật Thanh. Xưa nay y tâm cao khí ngạo, tu vi tuy không cao nhưng có ưu thế tuổi trẻ, đáng tự hào nhất là lực công kích bạo phát siêu đẳng, thường vượt cấp thắng đối thủ. Giờ lại bái phục nhận thua một tiểu tử cùng cấp thì thật khó tin.

Chỉ có Da Luật Thanh hiểu rõ, ban nầy Diệp Phong không hề trả đòn. Ngọn quyền hàm chứa tám thành uy lực của y giáng vào mình gã như đâm vào bức tường vững chãi không thể xuyên thủng, nếu không phải Diệp Phong kịp co người lại, phát lực hất y văng đi thì e rằng tay y đã gãy lị tại chỗ. Đối phương đã nể mặt không để y quá xấu hổ thì y không thể ngang ngược vô lý, lập tức lên tiếng nhận thua.

“Da Luật huynh nặng lời rồi. Tại hạ chỉ tinh thông phòng ngự mà thôi...” Diệp Phong cũng khách khí đáp.

Tiếp đó mọi tuyển thủ sơ giai vô tôn không còn dám khiêu chiến gã. Da Luật Thanh không nổi một chiêu đã bại, dù họ không biết ảo diệu trong đó nhưng cảm nhận được thực lực của Diệp Phong thâm bất khả trắc.

Những tuyển thủ tu vi khá cao tuy vẫn giữ tâm thái muốn giao thủ với gã nhưng song phương cách nhau về đẳng cấp, cao giai khiêu chiến sơ giai thì mất mặt vô cùng. Tình hình lập tức yên tĩnh lại.

“Diệp tiểu huynh đệ quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng trách lương vị thánh giả cũng ca ngợi.” Một thanh niên cười lớn đi tới, ánh mắt thâm trầm hơi tối lại.

“Thánh giả?” Những người khác kinh ngạc. Thánh giả cũng biết tới Diệp Phong?

“Các hạ là...” Gã cảm nhận được địch ý lơ mơ từ đối phương phát ra. Gã không quen hấn, cảm giác này không hay tí nào.

“Tại hạ Độc Cô gia Độc Cô Diệt Phong!” Thanh niên cười giả dối: “Ba mươi tuổi, lục giai vô tôn! Thánh giả khi triệu kiến tại hạ có nói lần này xuất hiện ba bất thể thiên tài xưa nay chưa từng có, các hạ ở ngôi số một.”

“Vậy ư?” Gã cười nhạt: “Nếu mỗ đoán không sai, các hạ là vị bất thể thiên tài xếp thứ hai?”

Địch ý của Độc Cô Diệt Phong này cao như vậy chắc vì gã được nhận xét cao hơn hẳn. Hắc hắc! Diệt Phong, diệt Phong, người tưởng chỉ với lục giai là diệt được Diệp Phong ta? Một kẻ chỉ thích hư danh thì có gì đáng sợ.

“Tiếc là tại hạ sinh sớm mấy năm, bằng không sẽ cùng giao lưu với Diệp tiểu huynh đệ một phen.” Độc Cô Diệt Phong không hề che giấu sự bất phục. Chỉ vì tuổi và tu vi cao hơn Diệp Phong nhiều nên mới không đứng ra khiêu chiến mà thôi.

Bất quá gã không có hứng động thủ, đổi chủ đề, tùy ý hỏi: “Thiên tài thứ ba là ai nhỉ?”

Độc Cô Diệt Phong phất tà áo trắng, từ từ nói: “Thứ ba là một nữ tử, người mang Cửu hoàng niết bàn thể của Đông Phương gia tộc: Đông Phương Hồng Diệp! Hai mươi chín tuổi, tu vi tứ giai.”

Ai cũng ngạc nhiên, hồi lâu mới có người hỏi: “Hai mươi chín tuổi đạt đến tứ giai, tuy hiếm có nhưng hơn trăm tuyển thủ ở đây thiếu gì người cùng tuổi có tu vi cao hơn, vì sao thánh giả xếp nàng ta thứ ba?”

Nếu không vì Độc Cô Diệt Phong chuyển đạt lời thánh giả chắc đã có người người nhạo. Trong số họ có mấy người ba mươi, ba mươi một nhưng tu vi ngũ giai, so tư chất còn hơn nàng ta. Trong một hai năm đề thăng một cấp đầu có dễ.

430. Chương 430 : Hồng Diệp Thư?

Độc Cô Diệt Phong cười nhạt giải thích: “Ai cũng biết huyết mạch Đông Phương gia tộc thập phần đặc thù, thực lực thật sự thức tỉnh sau khi niết bàn. Tộc nhân bình thường của họ niết bàn thành công thường từ mười lăm đến mười tám tuổi. Còn nàng ta...Hai mươi tư tuổi mới niết bàn thành công! Chỉ trong năm năm đã trở thành tứ giai vô tôn, các vị có ai tự nhận tốc độ tu luyện của mình cao hơn chăng?”

Chúng nhân hít một hơi khí lạnh. Năm năm là từ chỗ không còn thực lực trở thành tứ giai vô tôn, dù có Cửu hoàng niết bàn thể huyết mạch độc nhất vô nhị thì tư chất của nàng ta cũng kinh thể hãi tục. Xếp thứ ba là xứng đáng.

Gã chợt nhướng mày, lòng máy động: Đông Phương Hồng Diệp...Đông Phương Hồng Diệp...Như thể nắm bắt được gì đó nhưng không chạm vào được.

“Đông Phương Hồng Diệp hiện giờ ở đâu?” Diệp Phong bất ngờ buột miệng hỏi.

Độc Cô Diệt Phong hiểu kỳ xòe tay: “Nàng ta hiện chưa...”

Nói được một nửa, mắt hắn chợt sáng lên chỉ ra sau lưng gã: “Chúng ta vừa bàn đến nàng ta, người Đông Phương gia tộc tới rồi.”

Gã thuận theo ngón tay đối phương, chỉ thấy một bóng dáng xinh đẹp lẫn trong đám đông. Trang phục bó đỏ rực bọc lấy thân hình bốc lửa, vòng eo thắt chặt phong tình vạn phần, đôi chân ngọc dài miên man bước đầy gợi cảm, thong thả tiến tới.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp vô cùng thân thuộc đó, gã gần như nín thở. Hồng Diệp thư, hóa ra là Hồng Diệp thư! Tỷ ấy không chết. Nỗi vui mừng đến cuồng dại dâng lên từ đáy lòng gã.

Mọi nam tử tại diễn võ trường đều bị yêu mị nữ tử thu hút, mục quang đều ngưng lại trên mình nàng ta. Ngay cả Độc Cô Diệt Phong thập phần siêu nhiên cũng ánh lên nét hân thưởng trong mắt.

“Hả, chư vị tụ tập ở đây để làm gì?” Thanh niên anh tuấn đi bên yêu mị nữ tử cố tỏ vẻ kinh ngạc: “Lẽ nào biết tiểu đệ mới đính hôn nên các vị đến chúc mừng?”

Độc Cô Diệt Phong nở nụ cười trào phúng: “Đông Phương Bạch huynh, có phải người đính hôn với huynh là...”

Thanh niên mặt trắng ửng ngực với vẻ tự hào: “Hồng Diệp biểu muội, chính thị hôn thê của Đông Phương Bạch mõ. Sau tuyển bạt tái, hai người bọn mõ sẽ cùng vào thánh địa, tương lai trở thành thánh giai bạn lữ!”

Hả. Toàn trường khẽ thở dài.

“Đông Phương Bạch này không hiểu gặp may thể nào nhỉ...Hắn tận ba mươi tám tuổi mới có tu vi nhị giai, muốn tiến nhập thánh địa là chuyện bất khả thi.”

“Đúng thế, nếu không phải thánh địa có quy định cho phép thánh tiềm giả lấy được vé có thể mang theo thánh tiềm hậu tuyển nhân là bạn lữ cùng vào thánh địa thì làm gì có chỗ cho Đông Phương Bạch.”

“Hắc hắc! Ai bảo người ta may mắn, có một vị thê thử siêu phàm. Nếu không vì Đông Phương gia tộc muốn giữ cho huyết mạch thuần chính, có thể mạch thất phượng thất hoàng trở lên chỉ có thể thông hôn nội bộ thì Đông Phương Hồng Diệp chắc gì nhìn trúng y.”

Diệp Phong hoàn toàn không nghe thấy toàn trường bàn luận. Gã từng bước đến trước mặt Đông Phương Hồng Diệp, chụp lấy bàn tay ngọc trước ánh mắt ngẩn ngơ của hơn trăm thánh tiềm hậu tuyển nhân, hô lên kích động: “Hồng Diệp thư! Hồng Diệp thư quả nhiên còn sống, tốt quá.”

Đông Phương Hồng Diệp ban đầu còn ngạc nhiên, tiếp đó gương mặt lạnh lùng thoáng hổ thẹn, cặp chân dàu rục hỏa nguyên, vạch lên quỹ tích hung hãn đá vào đầu gã.

“Hồng Diệp...Thư!” Gã lạc giọng, không ngờ đối thủ phương xuất thủ độc địa như vậy, chỉ kịp đưa tay phải ra đỡ.

Chát, thân ảnh gã văng ra, đập vào trụ đá, gạch đá vỡ vụn dè lên.

“Tiểu tử này, cách tán tỉnh ngốc quá, lại gọi là Hồng Diệp thư gì đó...Đúng là xuẩn ngốc.”

“Ai lại không biết nữ nhân Đông Phương gia đều cổ quái như vậy, trừ phi được họ coi là nam tử tâm ái, bằng không tuyệt đối không cho động vào thân thể. Diệp Phong này...Lại nắm tay Đông Phương Hồng Diệp.”

“Ha ha, tuy y được xưng tụng là võ tôn trẻ tuổi nhất nhưng chỉ mới nhị giai, lại không phòng bị, lần này tất nếm khổ đau.” Đông Phương Hồng Diệp là tứ giai võ tôn, ngọn cước ban này toàn lực phát ra chứ không giữ gìn gì.

Biến cố đột ngột khiến tất cả ngẩn rồi đại đa số tỏ vẻ trào phúng. Thấy võ tôn trẻ nhất nếm đòn, ai cũng dâng lên khoái cảm.

Xoạt. Bất ngờ là Diệp Phong nguyên lành từ trong đồng đá vụn đi ra, trừ nửa góc áo bị liệt hỏa thiêu cháy thì không có gì khác. Gã chấn kinh, cơ hồ không dám tin, hồng Diệp thư hạ độc thủ với gã, nếu gã chỉ là nhị giai võ tôn phổ thông, ngọn cước đó đủ trọng thương gã.

“Xú tiểu tử ở đâu ra mà dám vô lễ với hôn thê của mỗ.” Đông Phương Bạch hỏi tội với vẻ đường hoàng, mắt nhìn Đông Phương Hồng Diệp với vẻ lấy lòng: “Hồng Diệp, muội không cần lo, một nhị giai tiểu tử thôi mà, ta giúp muội.”

“Cút!” Đông Phương Hồng Diệp tức giận nhìn Diệp Phong, phát tay hất cả Đông Phương Bạch lăn xuống đất, chúng nhân đều che miệng cười thầm.

Xem ra...Vị hôn phu Đông Phương Bạch này còn chưa được nàng ta thừa nhận. Nữ tử Đông Phương gia một khi yêu ai là hết lòng, tuyệt đối không thô bạo như vậy với nam nhân của mình.

“Hồng Diệp thư...” Diệp Phong vẫn ngây ngẩn nhìn cô. Gương mặt này, trang phục này, thân thể yêu kiều đó, đích xác là Hồng Diệp thư. Nhưng vì sao cô lại không nhận ra gã? Lẽ nào gã nhận lầm người?

Đông Phương Hồng Diệp càng lúc càng lạnh: “Ai là thư thư của ngươi. Đồ khinh bạc còn dám vô lễ nữa, ta sẽ lấy mạng ngươi.”

Thương Khâu vội dàn hòa: “Đông Phương tiểu thư đừng trách, diệp tiểu hữu chắc nhận lầm người nên mới hiểu lầm. Lão phu lấy danh dự Thương gia bảo đảm tiểu hữu không phải hạng khinh bạc, xin thứ lỗi cho.”

Đoạn lén kéo gã sang bên. Gã như đang thất thần, mặc cho lão xử trí.

“Hừ!” Đông Phương Hồng Diệp lúc đó mới hòa hoãn sắc mặt, ánh mắt lạnh lùng quét qua, lạnh giọng hỏi: “Ai là Độc Cô Diệt Phong?”

“Tại hạ chính thị!” Độc Cô Diệt Phong ung dung bước lên, mỉm cười đáp. Được nữ tử diễm lệ như vậy chỉ đích danh, với hắn là vinh dự cực lớn, trong trường có không ít nam tử tỏ vẻ hâm mộ.

“Ta khiêu chiến với ngươi...” Đông Phương Hồng Diệp lên tiếng.

“Vinh hạnh chờ đón...” Độc Cô Diệt Phong mỉm cười, vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái phối hợp với tư thái nho nhã và tu vi cao tuyệt đầy sức sát thương với nhiều nữ tử. Hắn nhìn ra Đông Phương Bạch bất quá là vị hôn phu trên danh nghĩa của Đông Phương Hồng Diệp, vậy thì với thực lực của gã chinh phục được nữ tử thiên tài nóng bỏng này cũng là thành tựu đáng tự hào.

Trọng yếu hơn là trước đó Diệp Phong nếm mùi với nữ tử này, nếu hắn đánh bại cô thì lấy được tình cảm của đối phương đồng thời ở góc độ nào đó đã toàn diện chiến thắng Diệp Phong. Độc Cô Diệt Phong hắn, dù ở mặt nào cũng là đệ nhất. Quyết không cho phép ai cười lên đầu.

“Diệp tiểu hữu quen Đông Phương Hồng Diệp?” Thương Khâu tỏ vẻ lạ lùng hỏi.

“Mỗ cũng không biết nàng ta có phải Hồng Diệp thư không...Nhưng dung mạo thì giống hệt.” Diệp Phong cười khổ lắc đầu, tuổi tác và tên giống hệt nhau, việc này quả thật cổ quái...

“Tiểu hữu biết nàng ta ở Vân Châu?” Thương Khâu hỏi với thâm ý.

“Không sai! Thương tộc trưởng biết là việc gì chẳng?”

“Chuyện đó không lạ...” Thương Khâu mỉm cười: “Diệp tiểu hữu chắc chưa nghe đến Phượng hoàng niết bàn thể của Đông Phương gia tộc?”

“Pượng hoàng niết bàn thể?” Diệp Phong rung động, đột nhiên nhớ ra dấu cháy hình phượng hoàng ở nơi Hồng Diệp biến mất, lẽ nào...

“Pượng hoàng, hỏa hệ vương giả thuộc huyết mạch thượng cổ yêu thú. Pượng là hùng, hoàng là thư...” Thương Khâu giải thích cặn kẽ, khiến Diệp Phong tỉnh ngộ.

“Thương tộc trưởng muốn nói là người Đông Phương gia tộc sau khi niết bàn trùng sinh thì mất hết ký ức?” Gã kích động hỏi.

“Không phải mất ký ức mà niết bàn xong, người có phượng hoàng thể mạch coi như sống lại. Người sống lại sao còn ký ức?” Thương Khâu nói: “Không chỉ ký ức mà tu vi cũng mất luôn.”

“Tức là Hồng Diệp thư rất có khả năng là Đông Phương Hồng Diệp! Chỉ có điều đã mất ký ức trước khi niết bàn?” Diệp Phong buồn so, không ngờ trùng phùng Hồng Diệp thư trong tình cảnh này.

“Chừng sáu, bảy năm trước, lão phu đích xác từng cảm thụ được huyết mạch của Đông Phương gia tộc niết bàn tại Vân Châu.” Thương Khâu nhìn gã.

Con người gã lớn vụt, tim đập nhanh hẳn. Hồng Diệp thư thất tung vào thời điểm đó. Gã dám khẳng định trăm phần trăm Đông Phương Hồng Diệp là Liễu Hồng Diệp khi xưa.

“Thương tộc trưởng! Không biết có cách nào khiến tỷ ấy khôi phục ký ức chẳng?” Diệp Phong hỏi đầy hi vọng: “Đông Phương gia tộc có huyết mạch kỳ quái như vậy tất phải có cách giải quyết chứ? Không thể mọi tộc nhân có Pượng hoàng niết bàn thể của Đông Phương gia đều mất ký ức?”

431. Chương 431 : Thi Đấu Bắt Đầu

“Theo lão phu biết, đông Phương gia tộc đích xác có phương pháp lấy lại ký ức trước khi niết bàn. Nhưng không dùng được cho giá vị Hồng Diệp thư này của cậu...” Thương Khâu lắc đầu tiếc nuối: “Người Đông Phương gia tộc niết bàn trùng sinh thường đều ở thánh địa trong tộc - Pượng hoàng đài. Ở đó có bảo vật của viên cổ phượng hoàng để lại, giữ cho thể nội người niết bàn sinh ra nhất tuyến sinh cơ, trải qua quá trình niết bàn được an toàn. Nhất tuyến sinh cơ này là thứ quan trọng để người niết bàn lấy lại ký ức.”

“Nhất tuyến sinh cơ?” Diệp Phong nghi hoặc.

“Niết bàn là chết rồi sống lại. Nghi thức niết bàn của Đông Phương gia tộc là khiến người niết bàn đoạn tuyệt sinh cơ, trong sát na sinh mệnh tan đi thì lợi dụng nhất tuyến sinh cơ mà Pượng hoàng đài sản sinh ra kích hoạt phượng hoàng huyết mạch của người đó khiến huyết mạch chỉ lực hoàn toàn phát huy, có được đời sống mới. Đừng coi thường niết bàn này, theo đẳng cấp huyết mạch của người niết bàn, người mới sinh ra tuy mất hết thực lực nhưng có được tu vi truyền thừa như yêu thú. Người Đông Phương gia tộc thành công niết bàn thì con đường tu luyện cực kỳ thuận lợi.”

“Niết bàn thể phân làm cửu đẳng, đông Phương Hồng Diệp là Cửu hoàng niết bàn chỉ thể ngàn năm khó gặp với Đông Phương gia, là huyết mạch đẳng cấp tối cao. Nghe nói, cửu hoàng cửu phượng chỉ thể, tu vi không gặp chướng ngại gì trước khi đạt đến vô hoàng. Chỉ cần điều kiện cho phép là thể như chẻ tre đạt tới thiên tôn. Còn bí mật kinh nhân hơn là lịch sử Đông Phương gia tộc cho thấy người có cửu hoàng cửu phượng thể đều tấn nhập thánh giai!”

Tuy cửu hoàng cửu phượng thể cực hiếm xuất hiện trong lịch sử Đông Phương gia tộc nhưng trăm phần trăm sẽ tấn nhập thánh giai, tuyệt đối xứng danh chấn cổ thước kim.

“Mồ mặc kẹ Hồng Diệp thư là Cửu hoàng niết bàn thể gì đó, chỉ muốn biết làm cách nào tìm lại ký ức cho tỷ ấy.” Tuy địa vị của cô tại Đông Phương gia tộc không thấp nhưng gã không muốn từ nay là người xa lạ với cô. Hơn nữa gã không ưa Đông Phương Bạch - vị hôn phu của cô.

Ít nhất cũng phải tìm lại ký ức cho Hồng Diệp thư. Nếu cô có lại ký ức mà vẫn kiên trì tuân theo an bài của Đông Phương gia tộc thì gã cũng sẽ tôn trọng quyết định. Gã thầm an ủi mình, chỉ là cảm giác trong lòng, ngày cả gã cũng không nói rõ được...

Thương Khâu già đời thành tinh, hiển nhiên nhìn ra tâm tư gã, nửa cười nửa không bảo: “Tìm lại ký ức bằng cách nào là bí mật của Đông Phương gia tộc, lão phu cũng không biết. Bất quá lão phu biết rằng khi niết bàn thành công thì thuận theo nhất tuyến sinh cơ đó, tìm lại ký ức ngay tại Phượng hoàng đài cho người niết bàn. Đông Phương Hồng Diệp không niết bàn trùng sinh tại Phượng hoàng đài, có tìm được ký ức trước đó cho nàng ta được hay không...Khó nói lắm. Dù người nắm quyền Đông Phương gia tộc cũng vị tất biết được.”

“Diệp tiểu hữu và Đông Phương Hồng Diệp, có phải...” Thương Khâu nở nụ cười động viên, trêu chọc: “Đúng là nhân bất phong lưu uổng thiếu niên, diệp tiểu hữu có không ít hồng nhan tri kỷ.”

Gã đỏ mặt phủ nhận: “Mồ chỉ coi Hồng Diệp thư là thư thư khản, thương tộc trưởng nói đùa rồi.”

“À, vậy hả?” Thương Khâu không hỏi gặng, tỏ vẻ đã hiểu.

Gã lại thở dài: “Tức là muốn tìm lại ký ức cho thư thư rất khó...”

Thương Khâu nói: “Lão phu chỉ có thể nhắc nhở tiểu hữu thuận theo mệnh mỗi ‘nhất tuyến sinh cơ’, có thể sẽ tìm lại được ký ức cho nàng ta.”

Gã mặc nhiên gật đầu.

Trong trường, phương Hồng Diệp và Độc Cô Diệt Phong đã phân thắng bại. Độc Cô Diệt Phong tu vi cao hơn nên chứ dốc toàn lực, ung dung đón đỡ một chuỗi công kích của Đông Phương Hồng Diệp, buộc cô phải sử dụng hỏa diễm tuyệt chiêu - Hoàng cực phần thiên trong phương hoàng huyết mạch truyền thừa.

Một con phương hoàng uy vũ rừng rực lửa vút ra. Nơi nó bay qua, chưa kịp chạm vào mặt đất thì nham thạch đã hóa thành dịch thể đỏ rực, tuyến thủ quanh đó đều cảm nhận được hơi nóng ngột thở phả vào mặt, khí thế cực kỳ hung hãn!

Ầm! Sau tiếng nổ động trời, độc Cô Diệt Phong trông khá nhếch nhác, y phục tan tành, trên mình còn không ít vết cháy nhưng năng lượng khí tức cho thấy chưa hề bị thương thực sự.

Trận chiến vừa rồi, độc Cô Diệt Phong không hề chủ động xuất thủ, còn Đông Phương Hồng Diệp dùng đến chiêu lợi hại nhất cũng không làm gì được đối phương, thắng bại đã quá rõ.

“Lần này ngươi thắng.” Ngự khí Đông Phương Hồng Diệp vẫn lạnh lùng, không hề linh tình trước kiểu ra vẻ phong độ của Độc Cô Diệt Phong, thu liễm khí thế rời diễn võ trường: “Đợi khi tu vi của ta kịp người sẽ lại khiêu chiến.”

“Sẵn sàng cung hầu.” Độc Cô Diệt Phong neho mắt thâm nỏi giận. Nữ nhân này không thềm nhìn tới hần.

Cử chỉ của Đông Phương Hồng Diệp đã kích cực độ lòng cao ngạo của hần. Độc Cô Diệt Phong nghiêng rằng thâm thù: Cứ để người giả thanh cao trước mặt ta, ta thể nhất định sẽ chinh phục xú nữ nhân người.

“Độc Cô Diệt Phong! Ta cảnh cáo ngươi, mọi việc khác ta mặc ngươi.” Giọng Diệt Phong lạnh lùng vang lên bên tai hần, vừa lướt qua vừa nói bằng giọng chỉ hần nghe thấy: “Nếu ngươi dám nhắm vào Hồng Diệp thư, ta nhất định bất chấp mọi giá diệt ngươi...Hy vọng ngươi đừng cho rằng ta đùa.”

Tiểu tử này vô thanh vô tức đến sát mà hần không phát hiện? Độc Cô Diệt Phong hơi kinh hãi rồi nở nụ cười tà quỷ. Được lắm, nhị giai nhỏ nhoi mà dám uy hiếp Độc Cô Diệt Phong này. Ta cướp nữ nhân tâm ái của ngươi xem ngươi có bản lĩnh gì diệt ta...Ha ha ha!

OOo

Khi toàn bộ tuyển thủ đến thánh sơn, các phương nhân mã gặp gỡ giao lưu sơ qua xong xuôi thì thánh địa tuyển bạt tái chính thức khai màn.

Nơi thi đấu ở một lòng cốc lớn trên thánh sơn. Tuyển thủ đều là cường giả từ võ tôn trở lên nên chiến đấu trên không không có gì trở ngại. Các nhân vật nắm quyền của các phương thế lực đến xem đều đứng ở hai bên, cực kỳ rộng rãi.

Thời gian vừa đến, hai thánh giả như thiên nhân từ trên đỉnh núi đáp xuống, sau lưng họ là Liệt thiếu gia và hai hoàng vệ. Đôi mắt hắc dâm tà đảo khắp các nữ tuyển thủ của các phương thế lực, không hề e dè.

“Năm nay thánh tiêm tuyển bạt tái vinh hạnh được đón một vị khách.” Mộc thánh sứ nói không to nhưng vang khắp toàn trường: “Liệt Diễm thiếu gia là tộc nhân của thánh tộc tôn quý. Lão phu không tiện để lộ thân phận cụ thể của thiếu gia nhưng có thể cho các vị biết, tổ gia gia của thiếu gia chỉ đứng dưới Ngũ hành thần tôn.”

Hả. Toàn trường, trừ Diệp Phong, đều tỏ vẻ kính sợ, thái độ trở nên cực kỳ cung kính.

Thánh tộc vốn là danh từ cao quý, hà huống thanh niên này cũng thuộc nhóm được tôn sùng nhất của thánh tộc. Các nhân vật cầm quyền trong thất tông tam bang ngũ thế gia đều sáng bừng trong lòng, chủ nhân thật sự của lần tuyển bạt tái này e rằng không phải lưỡng vị thánh giả. Mỗi người đều có tính toán riêng.

Diệp Phong hơi nhướn mí mắt lên, thánh tộc mà Thương Khâu nhắc tới giờ đã thấy xuất hiện. Tu vi của đối phương dù đặt vào nhóm thánh tiêm hậu tuyển nhân thì cũng thuộc nhóm xuất loại bạt tụy. Nhưng hẳn không có vẻ gì là người khắc khổ tu luyện, thánh địa...Quả nhiên là thiên đường của tu luyện giả.

Liệt Diễm lắc đầu nghênh ngang đi lên, cười cợt nói: “Bản thiếu gia đến đây chỉ là đi chơi, các vị mỹ nữ nếu thấy buồn cứ đến phòng bản thiếu gia...Ta không cự tuyệt ai cả. Hắc hắc hắc!”

Đoạn hắc hê hàm răng trắng nhìn Đông Phương Hồng Diệp cười tà quái, đối lại được ánh mắt lạnh lùng của đối phương. Trò chơi này, thú vị lắm...

Liệt Diễm uể oải quay về trên ghế dành cho thánh giả, nói: “Việc thi đấu do lưỡng vị thánh sứ đại nhân phụ trách. Mặc kệ bản thiếu gia, coi như người xem nào nhiệt mà thôi.”

Những lời này cực kỳ khinh miệt, nhưng không ai tại trường tỏ vẻ phẫn hận, phảng phất những lời đó là đương nhiên.

Hai thánh giả cười hơi ngượng ngùng, dồn chú ý quay lại việc thi đấu: “Lần này cũng như những lần trước, vẫn do các vị tự chọn đối tượng khiêu chiến. Mỗi tuyển thủ có ba cơ hội.”

“Chú ý thành tích lấy lần khiêu chiến cuối cùng làm chuẩn. Nếu sau cùng mà thất bại, được không điểm thì thành tích của tuyển thủ chỉ còn một nửa lúc trước. Hiểu chưa.”

Các thế lực đều đã giải thích cho tuyển thủ của mình quy tắc tỷ thí, không cần nói thêm. Diệp Phong cũng không ngoại lệ.

“Được rồi, mời bảy mục tiêu khiêu chiến ra đây.” Lưỡng vị thánh sứ tách ra, thỉnh không rực hào quang bảy sắc. Bảy diên phong võ hoàng cùng mở nguyên lực lĩnh vực chừng hai trượng, lạnh lùng xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Lĩnh vực của võ hoàng, đẳng cấp càng cao thì càng ngưng thực, phạm vi càng nhỏ, uy năng càng tăng vọt. Dù bao giờ coi thường nguyên lực lĩnh vực chỉ chừng hai chục thước đó, một khi toàn lực phát ra có thể dễ dàng xé tan lĩnh vực trăm trượng của sơ giai võ hoàng, đồng thời kích sát đối phương! Đương nhiên, nếu muốn thì họ có thể trải lĩnh vực ra thành mấy trăm trượng nhưng sức chiến đấu thực tế lại giảm sút trầm trọng...

Vù. Lĩnh vực của bảy người biến đổi hình thành, ảo ảo thành bảy nam tử cường tráng. Uy mãnh.

432. Chương 432 : Trận Đầu Của Diệp Phong

“Đó là mục tiêu chốc nữa chúng ta khiêu chiến?” Diệp Phong ngoẹo đầu nhẹ giọng hỏi.

Thương Khâu hơi gật đầu: “Ừ, đúng là như vậy.”

Nhân hình lĩnh vực do bảy võ hoàng ảo hóa ra được sợi dây thường nguyên lực lớn cỡ cổ tay nối với võ hoàng ở giữa lĩnh vực. Chỉ cần nối với lĩnh vực, phạm vi nguyên lực của diên phong võ hoàng khổng lồ chế có thể đạt cả trăm trượng. Mô phỏng chiến đấu tôn cấp càng không vấn đề gì.

Bảy nhân hình lĩnh vực chia ra lớn nhỏ, theo quy luật thì hình thể càng lớn, đẳng cấp càng cao. Lĩnh vực thể hình lớn nhất chừng hai trượng, vai gần một trượng, cánh tay như cây đại thụ, thập phần kinh nhân!

“Vì sao mục tiêu lại có thể hình lớn hơn vậy?” Diệp Phong thoáng đoán ra nhưng không dám xác định, giả bộ không biết hỏi: “Với khả năng của võ hoàng, ngưng lĩnh vực thành như người thật đâu khó gì.”

“Ha ha, đối tượng chiến đấu của thánh địa tuyển bạt tái xưa nay vẫn vậy. Chốc nữa tiểu hữu còn thấy nhiều việc kinh ngạc hơn. Đừng tưởng hình thể mấy cự nhân này là cố định, bằng không sẽ ném đòn đấy.” Thương Khâu thận trọng nhắc nhở.

“Giao đấu thứ vị.” Khóe môi gã nhếch lên, xác nhận trong lòng đã liệu trước.

Mục đích Thánh điện chọn thánh tiềm giả để chống lại Vu vô nhất tộc và yêu thú nhất tộc. Tuyển bạt tái để khảo nghiệm năng lực của tuyển thủ khi đối diện Vu vô và yêu thú. So ra, vu vô là cái gai trong mắt Thánh điện, hình thái lĩnh vực của đối tượng chiến đấu khá hợp với Vu vô.

Chỉ là Vu vô do lĩnh vực ngưng tụ ra, sẽ mô phỏng được mấy phân thực lực thật sự? Thật đáng chờ đợi.

OOo

Tuy số lượng thánh tiềm giả không ít nhưng cứ từng trận diễn ra. Tuyển bạt tái mười năm diễn ra một lần, không cần phải vội. Thương Khâu cho biết thường thì kéo dài cả tháng mới kết thúc.

Thứ tự của các tuyển thủ xuất trường là từ cấp thấp đến cao. Diệp Phong đứng thứ bảy.

“Liệt Hỏa tông, tiêu Đào! Ba mươi một tuổi, nhất giai!” Thánh giả tuyên bố xong vị thánh tiềm hậu tuyển nhân thứ nhất, khiêu chiến chính thức bắt đầu: “Mời chọn đối thủ.”

Một thanh niên ngạo nghễ nhảy lên không, thi lễ với thánh giả: “Tại hạ chọn nhất giai.”

Chưa dứt lời, lĩnh vực có hình thể nhỏ nhất đến trước mặt Tiêu Đào. Chiến đấu...Chính thức bắt đầu.

“Vu vô Thần thông thuật...Quả nhiên!” Diệp Phong ngưng thần quán chú lên chiến đấu trên không, lắng bầm: “Trường thể thuật, ngưng chỉ thuật, đao phong thuật...”

Tiêu Đào lần đầu tiên gặp phải đối thủ có hình thể biến ảo nên khó chống chọi. Tuy thực lực của đối thủ chỉ nhất giai nhưng thủ đoạn vô cùng vô tận khiến y không đỡ nổi. Thực lực của y không tệ, chặt vật chống chọi mười phút sau thì giữ được trận cước.

Ầm! Một đạo hỏa quyền hung hãn đập vào eo lĩnh vực, thủng một lỗ khá, thân thể vắng đi.

Một chiêu đắc thủ, tiêu Đào hiển nhiên đắc ý quá độ, không ngờ trong lúc vắng ngược lại, chân lĩnh vực dài ra đá vào đầu y. Hỏa quang lóe lên, tiêu Đào như bị sét đánh, ngất xỉu rơi phịch xuống.

“Thành tích của Tiêu Đào: 0 điểm.” Thánh giả lạnh lùng tuyên bố. Ông ta chủ trì nhiều kỳ tuyển bạt tái, đã quá quen cảnh này.

“Hậu Thổ tông Thạch Đôn! Ba hai tuổi, nhị giai!” Trước tuyển thủ thứ tư này, tất cả đều đạt 0 điểm.

Thạch Đôn cũng chọn đối thủ cùng cấp. Gần như thành lệ, trận đấu luôn chọn đối thủ ngang cấp để đánh giá chính mình, nếu có thể thắng thì thắng, còn không thì lần sau chọn đối thủ thấp hơn.

Chiến thắng đối thủ sẽ được điểm gấp đôi cơ bản, hòa chỉ được bằng nên dù thắng cấp thấp cũng được ngang bằng hòa với đối thủ cấp cao. Ở mức nhị, tam giai thì ưu thế này không rõ ràng nhưng khi đẳng cấp cao lên thì cách biệt giữa thắng và hòa rất rõ.

Tỷ như: Tuyển thủ thực lực tứ giai, chiến thắng đối thủ tam giai thì điểm tổng là hệ số tuổi tác x 3 x 2-1; đấu hòa tứ giai đối thủ thì điểm tổng là hệ số tuổi tác x 4 0. Dù hệ số tuổi tác là bao nhiêu, thành tích đấu

hòa tứ giai không thể bằng chiến thắng tam giai. Đẳng cấp càng cao thì cách biệt này càng lớn. Thậm chí chọn đối thủ thấp hơn hai cấp, chỉ cần thắng được thì điểm chung sẽ cao hơn đấu hòa.

Mục tiêu của thánh địa là cổ vũ mọi tuyển thủ cố gắng giành thắng lợi.

Bất quá muốn triệt để chiến thắng lĩnh vực, chỉ có hai phương pháp: Một là đánh tan nguyên lực năng lượng, hai là phá hoại tinh hạch trong não.

Phương án thứ nhất rất gian nan, dù võ hoàng thao túng lĩnh vực ép năng lượng xuống mức võ tôn nhưng đó là lĩnh vực kia. Là uy năng của hoàng cấp, muốn triệt để phá hoại đâu có dễ? Tuyển thủ dùng phương thức này kích bại đối thủ đều là tinh anh một trăm chọn một.

Phương án thứ hai dễ dàng hơn, nhưng dễ thì cũng có hạn. Lĩnh vực bảo vệ phần đầu rất chặt chẽ, nếu không có kỹ xảo và thực lực cao siêu thì gần như không có cơ hội triệt để phá được phần đầu này.

Các tuyển thủ tại trường đều không hiểu vì sao đối tượng khiêu chiến lại khó chơi như vậy, trừ Diệp Phong.

Lĩnh vực mô phỏng Vu vô chiến đấu, nên phải gồm hai đặc điểm chính của Vu vô: Thể hình biến ảo và nhục thân vô địch!

Chỉ phá hoại thân thể Vu vô hoàn toàn không có hiệu quả sát thương đối phương, trừ phi nghiền nát thân thể đó thành bột, bằng không mọi thương thế, kể cả thương thế trí mạng với võ giả, vu vô sẽ nhanh chóng lành lại. Diệp Phong mới chỉ đạt tôn cấp mà đã hiểu được hiệu quả khôi phục nghịch thiên của nguyên nguyên lực, nếu thánh giai Vu vô, năng lực khôi phục sẽ càng biến thái.

Nhược điểm duy nhất của Vu vô là óc. Một khi não bị phá thì coi như tan nát linh hồn. Muốn giết một Vu vô, phương thức gọn gàng nhất là phá hoại cái đầu.

Thạch Đôn không hổ là thổ nguyên võ tôn, nhất thân thổ nguyên lực hồn hậu chặn đứng mọi loại công kích của lĩnh vực. Có lẽ vì lần khiêu chiến đầu tiên nên y không vội vàng, một mực cố thủ phòng ngự. Nửa canh giờ qua nhanh, y đạt kết quả hòa.

“Thành tích sau cùng của Thạch Đôn là 3. 6!” Điểm số thông thường của võ tôn cấp thấp thường không cao, là người đầu tiên có điểm, thạch Đôn không khỏi tỏ ra đắc ý.

Thêm hai tuyển thủ nhị giai nữa, sau rốt đến lượt Diệp Phong. Điểm cao nhất trước đó là Thạch Đôn: 3. 6

“Thương gia, diệp Phong! Hai mươi hai tuổi, nhị giai!” Đọc tên xong, hai thánh giả cũng tỏ vẻ chờ đợi.

Trận đầu tiên, vị võ tôn trẻ nhất này có thành tích thế nào? Không chỉ thánh sứ mà mọi tuyển thủ cùng các nhân vật nắm quyền của thể lực sau lưng đều tỏ vẻ chăm chú.

Diệp Phong ung dung lướt lên không, quét nhìn bảy đối thủ rồi ve cằm, ngữ khí nhẹ nhàng: “Chọn tam giai để làm nóng người vậy.”

Hả! Tuyển thủ tại trường xôn xao, vẻ nghi ngờ, khinh thường nhao nhao đổ vào gã. Trận đầu tiên đã chọn vượt cấp, lại còn lớn lối là chỉ làm nóng người, vị võ tôn trẻ nhất này thật quá cuồng vọng. Thủ đoạn của nhân hình lĩnh vực xứng đáng đỉnh cao so với cùng cấp, quan trọng hơn là lĩnh vực cực kỳ bền chắc, cùng cấp mà muốn kích bại là cực khó. Dù Diệp Phong nắm chắc thắng được cũng nên chọn đối thủ cùng cấp mới đúng.

“Nếu y không phải loại thích hoa hòe hoa sói thì chắc phải tuyệt đối tự tin vào thực lực...” Kim thánh sứ cười cười với đồng bạn.

“Ha ha, chỉ bằng hai chúng ta đánh cược?” Mộc thánh sứ cười: “Lão phu cá y đấu hòa.”

“Hừ, thế thì cá cái gì? Ta cũng tin ít nhất y đấu hòa được.” Kim thánh sứ bĩu môi: “Muốn cá thì nên chính xác một chút. Chỉ bằng lão phu cá y thắng, ngươi cá y hòa, thế nào?”

“Kim thánh sứ đúng là giáo hoạt. Cũng được, cược cái gì?”

“Ai thua sẽ phụ trách khoảng thời gian Liệt thiếu gia ở thánh sơn, giải quyết mọi phiền hà, thế nào?” Kim thánh sứ cười đầy gian giá.

Mộc thánh sứ ngẩng ra rồi cười lạnh: “Được, cứ quyết định thế. Lão phu không tin một kẻ nhĩ giai lại lần đầu đấu với Vu ma mà thắng được.”

Khóe miệng Mộc thánh sứ hơi mấp máy, kim thánh sứ ngạc nhiên hô khẽ: “Lão mộc, lại giở trò rồi. Người ngầm sai khởi động mô thức chiến đấu cao cấp!”

“Thế nào? Lão Kim cho rằng y không đủ tư cách tiếp thụ cao cấp khảo nghiệm?” Mộc thánh sứ nhướn mí mắt lên, cười còn gian trá hơn.

Mô thức chiến đấu cấp cao là trăm phần trăm mô phỏng năng lực của thánh giai Vu ma. Với Dĩ tôn cấp tu vi thi triển thánh giai thủ đoạn, đủ biết tực lực của lĩnh vực đạt tới mức nào. Không hề ngoa khi nói rằng tam giai Vu ma khi khởi động mô thức chiến đấu cao cấp thì dù thất giai võ tôn cũng khó lòng đánh bại được.

Mô thức này là khi thánh tiềm giả tấn nhập hoàng cấp, khảo nghiệm lần cuối trước khi vào thánh địa. Nhưng không ngờ Mộc thánh sứ vì tranh thắng mà ngầm sử dụng.

“Cũng được, lão phu xem tiểu tử này có gì bất phàm.” Kim thánh sứ đảo mắt: “Bất quá cá cược ban nãy của ta giảm một nửa còn người tăng gấp đôi. Nếu người thua thì mọi phiền phức trong nửa năm sau do người xử lý.”

“Hảo!” Mộc thánh sứ hiển nhiên tự tin, lập tức đồng ý.

Trong trường, diệp Phong đấu với tam giai lĩnh vực. Vô số mục quang dồn lên mình gã.

433. Chương 433 : Thần Thông Thật Sự

Từng đạo kim quang va chạm với thanh quang của lĩnh vực, nổ vang ầm ầm, cả hai giao đấu rất kịch liệt.

Diệp Phong không sợ phụ thủ đoạn nào thập phần đặc thù, chỉ bằng vào nhất trọng khí hải cùng với sức mạnh nhục thân đấu xáp lá cà với đối thủ trên thình không. Tuy thể hình đối thủ to lớn, cánh tay còn lớn hơn người gã nhưng mỗi lần va chạm, gã không hề hạ phong.

Ngược lại, gã quá quen thuộc Thần thông thuật, tuy chưa chân chính giao thủ với Vu võ nhưng các loại hình thể thuật mà lĩnh vực ảo hóa ra thì gã hiểu rõ. Mỗi chiêu gã đều ứng phó hợp lý và mạnh mẽ. Mười hiệp trôi qua, ngược lại tam giai lĩnh vực hao mất một phần mười nguyên lực năng lượng.

“Lợi...Lợi hại thật.” Thạch Đôn vừa kết thúc khiêu chiến há hốc miệng. Y tự thân thể nghiệm uy lực của nhĩ giai lĩnh vực, dốc toàn bộ tu vi của y cũng chỉ miễn cưỡng chống chọi được. Nhưng Diệp Phong lại chiếm ưu thế trước đối thủ cao hơn một cấp.

Ba người Thương gia tươi hơn nhìn mọi ánh mắt của các thế lực nhìn về đây ngưỡng mộ. Xưa nay Thương gia chưa bao giờ nổi bật như thế. Tình hình cho thấy Diệp Phong còn dư lực, hạ được đối thủ chỉ là vấn đề thời gian.

“Kết thúc thôi...” Diệp Phong thăm dò xong, phát hiện lĩnh vực bắt chước Vu võ cũng chỉ thế là cùng đâm ra thất vọng. Tay gã kêu tanh tách, cự lực thuật dồn ngay xuống.

Vù. Tốc độ của gã tăng lên, đập thẳng vào đầu đối thủ. Gã nắm rõ mức độ phòng ngự của tam giai lĩnh vực, chỉ cần một quyền là sẽ phá tan cái đầu đó.

Bề ngoài lĩnh vực không thay đổi gì, hai cánh tay khổng lồ đập lại giáng mạnh.

Ầm! Cự lực vô hình giáng lên thân thể gã, thân ảnh như điều đứt dây văng vào vách núi.

Kinh biến đột ngột khiến khán giả ngơ ngẩn. Ban nãy xảy ra chuyện gì? Công kích thần bí đáng sợ đó, đừng nói mọi tuyến thủ chưa thấy, mà cả những người nắm quyền các phương thế lực đưa họ đến cũng không biết. Chỉ có vài hoàng cấp nhân vật của Ngũ hành tông mới loáng thoáng hiểu được ảo diệu.

Xoạt. Diệp Phong y phục rách nát từ trong vách đá lướt ra, một đòn hung hãn như vậy là gã vẫn y nhiên?

“Chân không pháo hải...” Diệp Phong sau rốt cũng tỏ ra hưng phấn. Đòn vừa rồi của tam giai lĩnh vực tuy không phải Chân không pháo thật sự vì còn dấu tích nguyên lực nhưng thuần về uy lực đạt được tám phần của Chân không pháo.

“Như vậy mới đúng. Vu vô thật sự đâu phải ảo lá như vừa rồi.” Tinh mang lóe lên trong mắt, gã quay lại không trung.

“À, không hề phòng bị, trúng một đòn xung kích của Vu ma mà không sao?” Ngự khí Mộc thánh sứ hơi khàn đi.

“Ha ha, xem ra phần thắng của lão phu không chỉ một một phần tư đâu nhỉ.” Kim thánh sứ vỗ tay cười: “Tiểu tử này phòng ngự kinh nhân, không hiểu uy lực công kích thế nào, có phá được phòng ngự của Vu vô không?”

“Đợi xem nào, nếu như y thắng được một chút trước Vu ma đã sử dụng mô thức chiến đấu cao cấp thì Kim nguyên Thánh điện các ngươi vớ được bảo vật rồi.” Mộc thánh sứ pha thử dài hăm mộ.

“Tiểu tử này không phải song sinh khí hải hải! Không được...Không để cho mấy tên bên Thổ nguyên Thánh điện biết. Đợi kết thúc, ta sẽ thay thân tôn thu y vào Kim nguyên Thánh điện. Lần này lão Thổ sẽ phải hối hận vì không theo ta. Ha ha ha?”

Mộc thánh sứ trừng mắt khinh thường nhìn đối phương rồi tiếp tục nhìn lên không.

Tình thế tỷ thí thoáng chống đã phát sinh kinh thiên đại nghịch chuyển. Lĩnh vực này giờ bị Diệp Phong dồn ép thì đột nhiên bạo phát chiến lực siêu tuyệt. Ai cũng thấy tam giai nguyên lực khí tức của lĩnh vực không biến hóa nhưng khí thế uy áp thì những trận trước cười ngửa cũng không sánh được.

Thần thông chi thuật không phải chỉ dựa vào biến ảo hình thể dọa nạt đối thủ, uy năng thật sự tuyệt luân. Một khi bạo phát thì chiêu thức tương tự nhưng uy lực không chỉ cao hơn hai lần. Diệp Phong sớm vận cơ sở Thần thông thuật lên nhưng vẫn có cảm giác đuối hơn. Mỗi khi trúng đòn, xương cốt và da thịt gã đều đau nhói đến khó chịu nổi.

Thạch Đôn ở dưới thềm lười ra, nếu lúc trước lĩnh vực bạo phát uy năng này, y thậm chí không chống nổi trong một phút. Còn Diệp Phong đã đấu liên ba phút với tam giai lĩnh vực.

Độc Cô Diệt Phong lạnh lùng nhìn đối thủ cạnh tranh lớn nhất, lòng chấn động đến mức không giấu được. Tuy hẳn nắm chắc có thể vượt cấp khiêu chiến nhưng chỉ với lĩnh vực ở trạng thái lúc trước chứ không phải như bây giờ. Thấy Diệp Phong đấu trận này, điểm cao thấp tựa hồ không còn ý nghĩa nữa.

Trừ phi hẳn thắng được lĩnh vực cao hơn một giai ở trạng thái đó, bằng không sẽ không ai cho rằng hẳn có tiềm chất và thực lực hơn Diệp Phong. Điểm cao nhất cũng không để làm gì.

Trên không, thân hình Diệp Phong khẽ uốn tránh khỏi cự chùy của lĩnh vực, khẽ co tay búng.

“Lĩnh tê nhất chỉ!” Một tia sáng sắc bén bắn vào óc đối phương. Tinh hạch là mệnh môn của Vu vô, tất nhiên không dễ gã đánh trúng, thân hình lĩnh vực to lớn nhưng tốc độ không kém gì gã. Lĩnh vực lướt lên đỉnh đầu gã, hung hãn chụp xuống.

Cự thảo thuật! Tròng mắt gã co lại, biết nhất trọng khí hải phối hợp với cơ sở Thần thông thuật, ứng phó đòn này cực kỳ miễn cưỡng, nên tránh đi là hơn.

Nhưng tích tắc gã chuẩn bị xoay mình thì không gian chung quanh như ngưng lại, xuất hiện lực đạo dồn ép vây chặt, không cho gã cựa quậy.

Tuy trói buộc đó không khốn trụ gã lâu, nhưng chỉ tích tắc là đủ cho cự thảo cắm vào mình gã rồi.

“Xoạt, xoạt...” Gã bị thanh mộc cự thảo nắm cứng, xương cốt toàn thân kêu lên tanh tách khiến người khác lạnh mình, không hiểu gã đã mất mạng, hóa thành tương thịt hay không?

“Xem ra...Kết thúc rồi.” Mộc thánh sứ nhướng mày hơi bình tĩnh: “Chúng ta tựa hồ đánh giá y hơi cao.”

Kim thánh sứ ngoẹo đầu, nheo mắt lại.

Độc Cô Diệt Phong mắt ánh lên vui mừng, mặc kệ thực lực Diệt Phong vừa thể hiện kinh nhân đến đâu, chỉ cần gã thất bại là không còn gây được ảnh hưởng gì nữa.

Cự trào của lĩnh vực đột nhiên xạ ra kim quang trăm trường, cự nhân cơ hồ không nắm được cổ tay, bắt đầu run lên. Đột nhiên cự trào tan vỡ, thân thể Diệt Phong được Kinh cực thứ giáp bao phủ, quay tít như con trót. Chính những vòng quay điên cuồng của quả cầu gai thân thể này khiến cự trào của lĩnh vực bị xé thành từng mảnh nguyên lực, kim nguyên khí tức của Diệt Phong đạt gần đến mức tứ giai.

Nhị trọng khí hải, khởi động.

“Hả...Bí thuật?” Lương vị thánh sứ đồng thời động dung rồi lắc đầu: “Không giống. Thực lực không có dấu hiệu bạo phát, khí thể cũng không bất ổn định, dù là bí thuật cũng thuộc nhóm hạng bét. Thực lực tiểu tử này quý dị như vậy, đời nào thi triển bí thuật vô dụng như thế?”

“Hóa ra lúc trước vẫn giữ sức...Đúng là ngông nghênh.” Mộc nguyên thánh sứ vuốt râu, hừ lạnh với vẻ giận: “Tam giai khảo sát giả, sử dụng chiến lực trăm phần trăm.”

“Này, lão Mộc! Quá mức rồi đấy.” Kim thánh sứ bắt mồm.

“Vụ cá cược này, coi như lão phu thua.” Mộc thánh sứ lạnh lùng nói: “Lão phu chỉ muốn xem tiểu tử này thật ra đạt tới mức nào.”

Gã lặng lẽ đứng trên không nhìn cánh tay tan nát của lĩnh vực dần khôi phục nguyên hình. Gã đang kinh ngạc cân nhắc một việc khác.

Ban này...Luồng không khí chi lực vậy chặt lấy gã lại là ngự khí Thần thông thuật, cũng là bản rút gọn của Chân không pháo. Ngự khí Thần thông thuật hóa ra còn tác dụng chiến đấu tinh diệu như vậy mà trước đó gã không sao nghĩ ra. Chân không pháo vị tất là cứ nhất định lợi dụng lực phá hoại kinh nhân, kiểu trói buộc thân thể bằng dòng khí này phối hợp với nhục thân càng có hiệu quả khắc chế địch thủ.

Nếu gã không có nhiều con bài tẩy thì vừa rồi tất đã ném đòn. Vu vô thần thông thật sự, quả nhiên không thể coi thường.

Mắt gã sáng lên, trong thánh địa, vu vô và Thánh điện chiến đấu mấy vạn năm, hiểu Thần thông thuật chắc đã đến độ đăng phong tạo cực. Tiểu tử nhập môn mới thi triển vài lần Thần thông biến, chỉ biết lợi dụng uy lực Thần thông thuật sao sánh được.

Nếu...Gã không vội đánh bại tam giai lĩnh vực, nhất định sẽ được thấy nhiều thủ đoạn Thần thông thuật hơn. Người thánh địa tuy không thể hoàn toàn học tập Vu vô nhưng thông qua mô phỏng, gã lại biết về Thần thông thuật thì vẫn thu lợi không nhỏ.

“Đồ to xác, còn thủ đoạn lợi hại gì thì sử dụng hết đi. Tiểu gia phụng bồi đến cùng.” Giọng Diệt Phong vang lên lồng lộng khắp sơn cốc.

“Hoa hòe hoa sói, không biết tốt xấu.” Độc Cô Diệt Phong cơ hồ phát cuồng vì ghen tức.

Vì sao! Vì sao! Đã sinh ra tuyệt thế thiên tài như hần mà không để hần trở thành độc nhất vô nhị! Ta mới là vai chính của lần tuyển bạt tái này. Ta...Nhất định không nhận thua như vậy, dù phải trả giá nặng nhất cũng phải ép được tiểu tử này xuống. Đợi mà xem.

Đông Phương Hồng Diệp cô ngạo đứng giữa đám đông, con ngươi lãnh diễm tuyệt luân không hiểu sao dấy lên từng vòng sóng như nước hồ thu. Thanh niên trên không và khí thể rũ bỏ tất cả đó khiến cô sản sinh cảm giác thân thiết, phảng phất trong ký ức từng có bóng dáng như thế, khiến cô nhung nhớ...

434. Chương 434 : Diệt Phong Vs Hồng Diệp

Đông Phương Bạch ở bên, tựa hồ thấy nét khác lạ của nàng ta, lấp bắt với vẻ khinh miệt: “Hồng Diệp, mặc kệ đi, xú tiểu tử này có lợi hại hơn nữa cũng chỉ nhị giai mà thôi. Không thể là đối thủ của muội...”

“Câm miệng.” Đông Phương Hồng Diệp lạnh mặt lại. Đông Phương Bạch lập tức im re bất động, sắc mặt cứng lại.

“Ta chỉ đáp ứng bá phụ lấy danh nghĩa hôn thê đưa người vào thánh địa. Vào đó rồi, hai chúng ta không còn quan hệ gì. Nếu người còn dám nói trước mặt người khác ta là hôn thê của người thì đừng trách ta không nể tình.” Đông Phương Hồng Diệp trừng mắt, không giận mà oai.

“Muội cũng thừa nhận là hôn thê của ta...Còn cả nam nhân đó, chi bằng...” Đông Phương Bạch lúng búng nói.

Đông Phương Hồng Diệp nổi giận nhưng nhớ ra phụ thân hẳn có ơn dưỡng dục tài bồi nên đành nén lại, hừ lạnh: “Đông Phương Hồng Diệp này không cần dựa vào nam nhân.”

Bất tri bất giác, diệp Phong và tam giai lĩnh vực đấu gần được nửa canh giờ, tuy gã khởi động nhị trọng khí hải nhưng muốn đánh gục đối phương cũng không dễ. Bất quá nguyên nhân chủ yếu nhất vì gã muốn quan sát thủ đoạn của lĩnh vực, mỗi kỹ xảo vận dụng Thần thông thuật tinh diệu được thi triển là khiến gã được mở rộng tầm mắt.

“Hóa ra Ngự khí Thần thông thuật cũng ngang với khí trường lĩnh vực của hoàng cấp võ giả.” Từ đáy lòng day dứt lên ý nghĩ lớn mật, bất giác kích động: “Khi tu vi đạt đến trình độ nhất định sẽ có thể lợi dụng nguyên nguyên lực liên thông với thiên địa năng lượng để có hiệu quả thao túng khí năng trong phạm vi hữu hạn.”

Tam giai lĩnh vực mỗi lúc thi triển sát chiêu thường phối hợp với khí lưu chi lực quanh Diệp Phong, hạn chế năng lực tránh né và đón đỡ của gã. Cao thủ đối quyết, một tích tắc hoặc một chút sức đều có thể ảnh hưởng đến thắng bại, nếu không có cách ứng phó với khí lưu chi lực này thì địch nhân sẽ dễ dàng bị quấy nhiễu rồi lãnh đủ uy lực của hình thể Thần thông thuật. Xem ra phương thức chiến đấu thần diệu này đã mở rộng tầm mắt cho gã, nếu thi triển Thần thông biến chiến đấu, gã tin rằng mình sẽ tăng thêm được ba thành chiến lực trở lên. Tiếp nữa, tam giai lĩnh vực thể hiện thêm nhiều thủ đoạn tinh xảo, khiến gã hiểu sâu thêm về cách nắm vững Thần thông thuật.

“Thời gian kết thúc!” Lưỡng vị thánh sứ đồng thời đứng dậy tuyên bố. Diệp Phong và tam giai lĩnh vực hoàn thành cú va chạm sau chót, dừng lại với vẻ tiếc nuối, vẻ mặt gã khiến phần lớn tuyển thủ tắt tiếng.

Vị võ tôn trẻ nhất này lẽ nào là một kẻ chiến đấu cuồng? Giao đấu kịch liệt như vậy mà gã còn chưa đã tay? Đồng thời, họ đều lo lắng, nếu mình chọn đối thủ mà biến thái như thế thì đúng là không còn mấy may hi vọng thắng được. Một vài hậu tuyển nhân tu vi tam giai thậm chí xem có nên chọn nhị giai đối thủ cho thích hợp hơn?

“Thành tích của Diệp Phong: 11 điểm.” Điểm cơ bản là 3, điểm tuổi tác được nhân là 3 và 2 điểm thưởng vượt cấp. Điểm này cực cao, đặc biệt với những hậu tuyển nhân chỉ nhị giai thì quả thật phi thường.

Tuy gã chưa đạt mức được tuyển thẳng nhưng không ai tại trường cho rằng gã không đủ tư cách được tuyển. Điểm thưởng của thánh giả chỉ tuyên bố sau trận thứ ba, khi có thành tích tổng rồi, nhưng biểu hiện của lưỡng vị thánh giả cho thấy họ rất vừa ý với gã. Có thể nói gã là thánh tiềm giả đầu tiên được chọn.

“Diệp tiểu hữu, chúc mừng, chúc mừng. Xem ra một vé khó thoát khỏi tay tiểu hữu.” Diệp Phong thắng lợi trở về, ba người nắm quyền của Thương gia cùng đến chúc mừng. Thương Khâu tỏ vẻ tiếc nuối than: “Tiếc là thiếu một chút tiểu hữu có tư cách trực tiếp được tuyển.”

Gã mỉm cười, hiểu ý Thương Khâu, với biểu hiện hôm nay dù hai trận sau từ bỏ, thậm chí bại hết thì cũng được thánh giả chọn. Trực tiếp giành vé hay giám tiếp với gã không có gì khác nhau, nhưng với Thương gia thì phần thưởng nhận được khác xa.

Trận vừa rồi gã đã “tận lực”. Đối diện đối thủ biến thái như vậy mà gã không bại trong nửa canh giờ thật khiến Thương Khâu không tiện trách gã không giữ lời hứa.

“Thương tộc trưởng cứ yên tâm.” Gã cảm kích Thương gia, nếu không có họ, gã không có tư cách thành thánh tiềm hậu tuyển nhân, thân phận này từng nhiều lần giúp gã hóa giải nguy cơ. Nhờ thế gã có thêm cơ duyên biết được bí ảo về Thần thông thuật chân chính, về tình hay ơn, gã đều không thể quên họ.

“Còn hai cơ hội nữa, diệp Phong nhất định không khiến Thương tộc trưởng thất vọng.” Gã đảm bảo.

Bọn Thương Khâu cười tươi khách khí: “Thương gia chúc tiểu hữu thể như chẻ tre, tranh được ngôi đầu.”

Ngày đầu tiên hoàn thành thi đấu cho mười lăm tuyển thủ, trừ Diệp Phong chỉ có một nữ tử Bích Thủy cung có điểm là nhiều hy vọng được chọn. Những trận sau không xuất hiện đối thủ lĩnh vực biến thái như với Diệp Phong nên tình cảnh không khó coi lắm. Trận đầu tuy là thăm dò nhưng có thành tích tốt cũng là lời cổ vũ cho lần khiêu chiến sau. Nên ở mức nào đó, nhiều tuyển thủ đều tận lực giành lấy điểm số nhất định.

Không phải họ cố ý ẩn tàng thực lực, chỉ vì họ là đối tượng được các đại thế lực toàn lực bồi dưỡng, khẳng định thân hoài các loại dị thuật bí thuật cùng võ kỹ đỉnh cấp, tại trận đầu không ai dễ dàng bộc lộ. Hơn nữa giao đấu cho phép sử dụng linh khí, võ giả có được linh khí thích hợp thì chiến lực sẽ tăng cao. Những nhân tố đều là biến số lớn trong hai lần khiêu chiến sau.

OOo

Màn đêm sắp buông xuống, chỉ còn tà dương lơ lửng trên sườn núi. Hào quang rực rỡ rải xuống khiến cảnh sắc chung quanh cực kỳ lãng mạn mê người.

Khiêu chiến kết thúc, các tuyển thủ về chỗ nghỉ ngơi, suy tính.

“Diệp Phong?” Gã đang định cùng người Thương gia về trú sở, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gọi ngọt ngào.

Gã hớn hờ quay lại, thấy Đông Phương Hồng Diệp thản nhiên đi tới. Bất quá so với lúc nhìn các nam tử khác, cô đã bớt lạnh lùng hơn.

“Hong Diệp...Tiểu thư!” Tuy lấy làm lạ sao đối phương gọi mình lại, nhưng từ vẻ mặt Đông Phương Hồng Diệp cho thấy cô chưa nhớ lại gã. Nên gã không tỏ ra đường đột nữa.

“Ta...Thật sự giống với Hong Diệp thư của người?” Đông Phương Hồng Diệp cũng không biết sao mình lại hỏi câu đó.

Gã gật đầu khẳng định: “Hai người...Hoàn toàn giống nhau.”

“Đằng nào ta cũng nhiều tuổi hơn người, nếu người chịu đáp ứng yêu cầu của ta thì ta để người gọi là Hong Diệp thư, thế nào?” Nói đoạn, đông Phương Hồng Diệp chợt giật mình, từ lúc nào cô tỏ thái độ tiểu nữ nhi thế này? Vì sao thấy gã rồi thì tâm cảnh lạnh lùng của cô lại dao động?

Bá phụ cho cô biết cô là cửu hoàng thiên tài thiếu nữ của Đông Phương gia tộc, từ bé đã mất cha mẹ, được bá phụ nuôi lớn...Như thế ở thánh sơn này là lần đầu cô thấy gã mới đúng. Hà huống cô không nhớ gì những việc trước đó, vì sao từ đáy lòng luôn có cảm giác từng biết gã? Áo giáp sao?

“Hong Diệp tiểu thư có gì xin cứ nói. Diệp Phong nhất định làm theo.” Diệp Phong như quay trở lại lúc ở Hong Diệp bang, hồng Diệp thư tươi cười thăm thĩ với gã, tình cảnh ám muội nữa...Gã chợt đỏ mặt.

“Sao người còn cả thẹn hơn cả nữ nhân? Ta không bảo người làm...Việc gì mờ ám cả.” Đông Phương Hồng Diệp cùng đỏ mặt trách, diễm quang bừng sáng. Tuy mất ký ức nhưng nội tại của cô vẫn thế.

“À...Thật ra là yêu cầu gì?” Gã thăm mắng mình nghĩ lung tung.

“Ta muốn người đấu một trận với ta.” Gương mặt vốn lạnh lùng của cô sau cùng cũng nở nụ cười.

Gã ngẩn ra cười khổ: “Hong Diệp tiểu thư quan tâm đến hư danh sao?”

Đông Phương Hồng Diệp vươn người, toàn thân toát lên phong tình mê người, đẹp đẽ vô ngần khiến mọi nam tử trẻ tuổi gần đó đều nuốt nước bọt.

“Ta chỉ muốn tìm một mục tiêu để theo đuổi, như thế sẽ càng trưởng thành nhanh...Thế thôi.” Đông Phương Hồng Diệp từ từ thôi động hỏa nguyên khí tức, khẽ cười: “Người, chắc lợi hại lắm.”

Gã khẽ nhún vai cười: “Hong Diệp tiểu thư có hứng thì Diệp Phong phụng bồi.”

Gã trực tiếp sử dụng nhị trọng khí hải, biết tính cô không thích kẻ khiêm nhượng. Trận chiến của cô với Độc Cô Diệt Phong cho thấy, trình độ nẩy của gã vị tất thắng được dễ dàng.

“Người thắng ta thì được gọi ta là Hồng Diệp thư.” Ngữ khí của cô đượm ám muội, bật lên tiếng cười lạnh như chuông bạc.

Công kích lừng lẹ cùng giáng tới. Bàn tay ngọc rực lửa rực đỏ trong tròng mắt đen ngòm của gã. Tuy Đông Phương Hồng Diệp có cảm giác thân thiết không nói được thành lời với gã nhưng khi động thủ thì không chần chừ tí nào.

Chát. Cả hai va mạnh vào nhau.

435. Chương 435 : Xung Đột

Hai hậu tuyển nhân được thánh giả cho là có tiềm chất đứng đầu sau cùng cũng so tài, đám đông chưa rời đi tự giác nhường chỗ. Tuy tu vi của Diệp Phong thấp hơn hai cấp nhưng nguyên lực khí tức cho thấy gã không kém gì. Chắc chắn đây là trận đấu kịch liệt hiếm có.

Trong đám đông còn số ít hậu tuyển nhân không thừa nhận biểu hiện của gã. Lĩnh vực thi triển Thần thông thuật trông có vẻ kinh nhân nhưng chỉ tuyển thủ tự thân trải qua mới biết, những tuyển thủ chưa lĩnh giáo Vu vô chi uy không phục gã là đương nhiên.

Đông Phương Hồng Diệp và Độc Cô Diệt Phong thể hiện thực lực siêu tuyệt. Nàng ta tự đến kiểm nghiệm Diệp Phong là việc đương nhiên.

“Tấn tạt thuật!” Tốc độ của gã tăng vọt, liên tiếp xuất hiện tại mấy phương vị khác nhau khiến Đông Phương Hồng Diệp cuống lên, trong khoảnh khắc hỏa nguyên hộ giáp đã nhật đi nhiều.

“Cửu hoàng tàn ảnh!” Thân ảnh đỏ lửa của Đông Phương Hồng Diệp mờ đi, thỉnh không đồng thời ảo hóa ra chín đạo hư ảnh phượng hoàng vây lấy Diệp Phong, hỏa quang rừng rực.

Mấy bóng chim đan nhau như ánh chớp, dệt thành một tấm lưới dày mịn, nhanh chóng thu lại. Con phượng hoàng lớn nhất là bản thể Đông Phương Hồng Diệp, quanh cô hỏa nguyên cuộn cuộn, năng lượng hoàng thể phát ra tiếng như chim phượng gáy, lao vào ngực gã.

Mắt gã tỏ vẻ ngưng trọng, hai tay che trước ngực, thần thông thuật khoảnh khắc đã biến đổi: “Thiết bị thuật!”

Ầm! Hỏa quang ngút trời, gã bị hất văng đi, kim nguyên hộ giáp quanh người bị hủy hết, tà áo mới thay cũng tan thành tro, lộ ra làn da cổ đồng khô khoắn.

“Vô kỹ của Hồng Diệp thư quả nhiên lợi hại.” Diệp Phong lướt đi hơn mười trượng mới dừng lại, ung dung bay lên, kim nguyên lại bao trùm thân thể, nhẹ giọng khen.

“Người cũng khá lắm, không hề hấn gì.” Đông Phương Hồng Diệp nở nụ cười mê hoặc, lồng ngực vun cao nhấp nhô theo quy luật, hỏa nguyên năng lượng quanh người tụ lại.

“Bất quá ta cho người biết...Thắng ta xong mới được xưng hô như vậy.”

“Hạ thủ với Hồng Diệp thư...Thật tiểu đệ không đành.” Biết chắc cô là Liễu Hồng Diệp, thái độ lại không ghét bỏ gì mình, diệp Phong không khỏi hoan hỉ, ngữ khí trở nên cợt nhả hơn.

“Đéo mỗ, muốn ăn đòn.” Đông Phương Hồng Diệp nghiêm mặt, trở lại vẻ lạnh lùng, nhưng trong đáy lòng cô không ghét gã nên tiếng quát không hề có khí thế.

Chát, chát. Trong tích tắc, đông Phương Hồng Diệp quyền ảnh cước ảnh cùng xuất ra, hỏa ảnh khắp trời quanh Diệp Phong nổ tung, thân gã lùi lại liên tục, phảng phất sa vào hạ phong.

“Cẩn thận...” Đông Phương Hồng Diệp khẽ quan tâm nhắc nhở.

Hai tay cô cong thành trảo, đánh nhau ngưng thành cầu thể, cầu thể rực hỏa quang, vô số quang hồ xoay tít với tốc độ mắt thường nhìn không rõ, ở giữa là một quả năng lượng cầu ngưng luyện đến độ từ đỏ chuyển thành tím, khí tức lan tràn cực kỳ ngột thở.

“Vù.” Thân thể tuyệt mỹ của cô lướt tới, tử hồng sắc cầu thể vỡ mạnh...

Với phòng ngự ban này của người, chắc sẽ không chết. Coi như giáo huấn người một chút. Làn môi đỏ của cô khẽ hé ra.

“Vật này quá nguy hiểm...Bỏ tay ra.” Một cánh tay cường tráng đột nhiên từ bên phải Đông Phương Hồng Diệp thò ra giữ chặt lấy tay cô.

Không hiểu từ bao giờ gã đã biết mất, thân ảnh xuất hiện cạnh cô, như nửa ôm ấp lấy tấm thân xinh đẹp, bàn tay nắm tay ngọc khẽ vẩy, nguyên lực hùng hồn phát ra, ném quả năng lượng cầu nguy hiểm trong tay cô đi.

Tử hồng cầu thể thoát ly khống chế của Đông Phương Hồng Diệp thì lớn vụt lên, lao vào đám đông thánh tiếm hậu tuyến nhân đứng xem. Cảm thụ hỏa nguyên năng lượng đáng sợ trong đó, họ đều biến sắc, khí hải cấp tốc chuyển động, phát ra nguyên lực hộ thể rồi bật lùi lại.

Ầm! Một đạo hỏa quang kinh thiên vút lên, đỉnh núi cũng chấn động. May mà khán giả phản ứng nhanh nhẹ nên không bị thương nặng, chỉ có vài tuyến thủ tu vi thấp kém liêu xiêu.

“Buông ra.” Cảm thụ khí tức nam tử nồng nàn từ thân thể, đông Phương Hồng Diệp tâm hoảng ý loạn, tim đập thình thịch. Cô không ghét cảm giác này mà thấy thân thuộc vô vàn. Nhưng lý trí giục giã cô giẫy ra.

“Người quen thói khinh bạc nữ nhân rồi hả?” Đông Phương Hồng Diệp trừng mắt nổi giận.

“Oan uổng! Đệ đếm đầu ngón tay thì nữ nhân bị đệ khinh bạc chỉ có Hồng, điệp, thư thôi.” Gã xòe tay, nhún vai tiêu sái. Hồng Diệp thư tức là Liễu Hồng Diệp trước kia, đông Phương Hồng Diệp hiện tại. Mỗi khi gặp nhau đều xảy ra chuyện ám muội gì đó.

Đáy lòng gã lại nói: Thảm Lan băng thanh ngọc khiết, đậm nhả như cúc, ta chưa từng có ý khinh bạc muội ấy, còn Tử Thanh...Chỉ là bị trêu chứ chưa phải khinh bạc. Ta nói thật đấy mà.

Đông Phương Hồng Diệp đỏ mặt lên giậm chân, nhất thời không biết phải làm sao. Nếu nam tử khác nói vậy chắc đã bị cô điên cuồng truy sát, nhưng với gã thì cô không có mấy may ác cảm, chỉ là tính cách lạnh lùng khiến cô không cam lòng cho đối phương hành động. Trong lòng có vụn mối dây tơ quần lấy nhau, cô cứ đứng ngẩn ra đó.

“Trận chiến này còn cần phải tiếp tục sao?” Diệp Phong cười hắc hắc, phá tan im lặng.

“Coi như người thắng.” Đông Phương Hồng Diệp lại liếc gã, từ từ thu liễm khí thế, ban này gã không chán bay hỏa nguyên cầu trong tay cô mà dẫn nổ hoặc nhân lúc đó tấn công thì cô ném khổ đau là chắc. Dù còn phần nào không cam lòng, cô phải thừa nhận thực lực của gã hơn xa mình.

Gã hớn hỏ gọi: “Hồng Diệp thư!”

Đông Phương Hồng Diệp bịt miệng cười, liếc gã rồi hậm hực: “Để người đối cách xưng hô cũng đáng để cao hứng thế hả?”

“Đáng, đáng chứ.” Gã cười cười: “Trùng phùng với Hồng Diệp thư là việc đáng vui mà.”

Đông Phương Hồng Diệp tất nhiên không hiểu hàm ý của gã, đảo mắt hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Vì sao ta cảm giác được tu vi của người chỉ nhị giai nhưng khí tức lại không kém ta? Hơn nữa phương thức giao đấu cho thấy người không dùng bí kỹ gì, lẽ nào người có thể khống chế tu vi của mình?”

Gã ngoẹo đầu trầm tư một lúc rồi giải thích: “Hồng Diệp thư nếu nghe kể về đệ, chắc biết đệ có song sinh khí hải. Thổ và kim.”

“Lẽ nào lại liên quan đến song sinh khí hải của người?” Đông Phương Hồng Diệp không then là nữ trung anh kiệt, nhanh chóng đoán ra điểm quan trọng, tỏ vẻ kinh ngạc hô lên: “Có phải...Là ngũ hành tương sinh chỉ lực?”

“Hồng Diệp thư thông minh thật.” Diệp Phong mỉm cười gật đầu: “Đệ lấy thổ nguyên lực thôi sinh kim nguyên lực, nên thực lực thật sự cao hơn tu vi.”

“Thật không ngờ người có song sinh khí hải tu luyện được đến mức ấy.” Mắt Đông Phương Hồng Diệp ánh lên khâm phục. Song sinh khí hải, ai cũng biết sẽ gặp nhiều gian nan trong tu luyện, nhưng Diệp Phong không để khuyết điểm đó ảnh hưởng đến tu vi mà còn hình thành ưu thế, xứng danh kỳ tài.

“Này, đợi ta đã.” Đông Phương Bạch lướt tới, nhìn Diệp Phong với vẻ bức tức, nhưng có mặt Đông Phương Hồng Diệp, hắn không dám bắt măn gì, thấy hai người nắm tay nhau thì đành mặt dày đi tới.

“Người đến làm gì.” Thấy Đông Phương Bạch, đông Phương Hồng Diệp vốn đang vui vẻ lập tức cụt hứng. Vị hôn phu trên danh nghĩa này thật khiến cô đau đầu.

“Ta là vị hôn...” Thấy mặt cô lạnh như sương, đông Phương Bạch cố nén nửa câu sau lại: “Ta cùng muội về chỗ ở.”

“Ai cần người đi cùng? Ta không về được sao?” Đông Phương Hồng Diệp hiển nhiên chưa nói chuyện thật đã với Diệp Phong, tuy cô không cảm tình gì đặc biệt với gã nhưng ở cùng gã khiến cô thoải mái.

“Ta...” Đông Phương Bạch ầm ỨC nhưng không ngờ nghịch Đông Phương Hồng Diệp. Đang lúc tiến thoái lưỡng nan thời, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng trào phúng.

“Hồng Diệp tiểu thư nói vậy, tại hạ không lọt tai. Tiểu thư không muốn vị hôn phu Đông Phương Bạch huynh đài đi cùng, lẽ nào muốn nam tử lạ lẫm đi cùng?” Bóng người quen thuộc mang theo nụ cười lạnh đột nhiên hiện thân trên không, là Độc Cô Diệt Phong.

Hắn cười nhạt: “Nghe nói nữ tử Đông Phương gia tộc chuyên nhất về tình cảm. Hồng Diệp tiểu thư đã có hôn phu còn qua lại với nam tử khác, thật khiến tại hạ hoài nghi lời đồn lúc trước...”

Đông Phương Hồng Diệp lạnh mặt lại: “Độc Cô Diệt Phong, người định giở trò gì...”

Độc Cô Diệt Phong cười nhạt: “Phi dã! Tại hạ chỉ vô tình đi qua, không thuận mắt nên tỏ bất bình thành Đông Phương Bạch huynh mà thôi.”

Tên xuẩn ngốc Đông Phương Bạch thật sự tưởng Độc Cô Diệt Phong bất bình cho mình nên uốn ngược ra vẻ ủng hộ. Hắn đâu ngờ Độc Cô Diệt Phong chỉ lấy đó làm cớ để gây phiền phức cho Đông Phương Hồng Diệp và Diệp Phong.

Tuy hắn hân thưởng cô nhưng còn xa mới đạt mức si mê. Hắn xưa nay chưa chịu thua, thấy cô và Diệp Phong thân mật như vậy mà trước đó coi thường hắn thì ý lòng đố kỵ bùng lên, thuận miệng tìm lý do trào phúng hai người.

436. Chương 436 : Thánh Tộc Thì Sao!

Đông Phương Hồng Diệp nhướng mày liễu, định phát nộ thì bị Diệp Phong ngăn lại.

Gã nở nụ cười trông có vẻ ôn hòa nói: “Độc Cô huynh, tên của huynh thật tại hạ không hiểu. Rõ ràng huynh biết mổ trù gương mặt không bằng huynh đài thì thực lực, tiềm chất đều vượt xa...Nhưng huynh đài lại lấy tên Diệt Phong, diệt Phong là diệt Diệp Phong mổ hả? Có phải tự khinh thường mình quá không?”

Lời gã khiến lửa giận trong lòng Độc Cô Diệt Phong bùng lên, gương mặt anh tuấn méo mó.

“Người - vượt - được - ta?” Độc Cô Diệt Phong đỏ mặt nói từng chữ.

“Thánh giả đại nhân nhận xét sai sao?” Gương mặt hòa ái của Diệp Phong thoáng nét chế giễu. Lời gã rõ ràng đả kích nặng nề vào lòng tự tôn của đối phương. Gã vốn không phải người tranh cường hiểu thắng tham đồ hư danh nhưng Độc Cô Diệt Phong cứ thích chọc vào để rước nhục thì gã không khách khí.

Hà hưởng đối phương chia mũi dùi vào Hồng Diệp thư nên khiến gã không nhịn được. Từ lúc thấy Độc Cô Diệt Phong, gã đã biết hắn cao ngạo và đối địch với mình, nên câu nào của gã cũng khiến hắn phát cuồng.

“Diệp Phong, người có bản lĩnh đấu một trận với ta không?” Độc Cô Diệt Phong cao giọng gầm lên.

“Người...Không xứng.” Diệp Phong xua xua tay nói, nét khinh miệt trên mặt không hề che giấu.

“Khốn kiếp.” Độc Cô Diệt Phong nắm chặt quyền đầu kêu tanh tách, nguyên lực khí tức dâng lên, khí thế ngút trời tràn ra khiến phong vân biến sắc.

“Độc Cô Diệt Phong, ngươi nghĩ cho kỹ...” Đông Phương Hồng Diệp lạnh lùng nhắc: “Trong thánh sơn nghiêm cấm gây chiến. Một khi vi phạm thì nhẹ cũng bị tước bỏ tư cách thánh tiem, nặng thì bị phế trừ tu vi, liên lụy gia tộc. Ngươi muốn động võ hả?”

Tu vi của thánh tiem hậu tuyển nhân khác biệt, thánh địa sợ các tuyển thủ đả kích nhau nên đề ra quy định nghiêm khắc đó. Đương nhiên, song phương đều đồng ý giao đấu thì không trong phạm vi cấm chỉ.

Độc Cô Diệt Phong hít sâu một hơi, từ từ dẹp yên tâm tình. Diệt Phong thấy vậy thì hơi thất vọng.

Gã đả kích Độc Cô Diệt Phong là muốn đối phương mất đi lý trí, vi phạm cấm lệnh, như thế sẽ không phí sức cũng có thể giáo huấn hắn. Tiếc là...Hồng Diệp thư không hiểu mà nói toạc ra khiến hắn tỉnh lại.

“Hảo! Hảo!” Độc Cô Diệt Phong rít lên: “Ngươi không dám đấu với ta cũng không sao. Chúng ta lấy thành tích tuyển bạt tái so với nhau. Độc Cô Diệt Phong này sẽ chứng minh với thánh địa, ta mới chính là đại lục đệ nhất thiên tài!”

Gã ngoẹo đầu vô vị, lạnh lùng đáp: “Thích thế nào tùy ngươi.”

“Bất quá ta cảnh cáo ngươi, sau này còn nói năng như vừa rồi với Hồng Diệp thư thì ta đảm bảo ngươi không thể rời khỏi thánh sơn an toàn.” Sát ý lạnh lẽo từ gã phát ra rồi thu lại khiến đối thủ lạnh thấu xương.

Độc Cô Diệt Phong rùng mình, tu vi của gã tuy rất cao nhưng chưa từng lĩnh giáo sát khí lăng lệ như vậy, lập tức bị Diệt Phong chấn nhiếp đứng im, quên cả mở miệng phản bác.

“Ha ha ha, ba thánh tiem giả tiem chất tối cao đều ở đây, có náo nhiệt gì không nhỉ?” Tiếng cười quái dị vang lên, thoáng sau đã xuất hiện ba thân ảnh.

“Liệt Diễm thánh thiếu gia!” Độc Cô Diệt Phong và Đông Phương Bạch thấy bóng người đó, vội cung kính thi lễ.

Diệt Phong bất động, đông Phương Hồng Diệp nhíu mày. Lúc trước hắn trêu chọc cô, cô còn chưa biết thân phận thánh tộc của hắn. Nếu hắn đến làm phiền thì sự tình phức tạp, cả Đông Phương gia tộc không chạm vào vị Liệt Diễm thiếu gia này được.

“Hồng Diệp tiểu thư! Rất vui gặp lại tiểu thư, ngọn cước lần trước khiến bản thiếu gia nhớ mãi...” Liệt Diễm hiển nhiên không hứng thú với bọn Diệt Phong, cười tà quái đến chỗ Đông Phương Hồng Diệp. Hắn đưa bàn tay trắng toát ra, xem ra muốn cùng đối phương ‘thân mật’ tiếp xúc.

Đông Phương Hồng Diệp căm ghét lùi lại một bước, biết thân phận đối phương rồi, dù cô lãnh ngạo hơn nữa cũng không dám động thủ, chỉ đành chịu nhún.

Gã hơi nghiêng người, vô tình chặn trước mặt Liệt Diễm.

Liệt Diễm ngoẹo đầu liếc Diệt Phong chặn trước mặt, tỏ vẻ bất mãn. Bất quá hắn tuy là loại ăn hại nhưng được tổ gia gia dặn dò nghiêm khắc, biết thánh tiem tuyển bạt tái quan hệ trọng đại, không được càn quấy, nên chỉ đành gờ tay định hất gã đi.

Hắn là người thánh tộc, có điều kiện tu luyện trời ban nên tùy tùy tiện tiện đạt đến lục giai võ tôn năm ba mươi tuổi. Theo hắn, Diệt Phong dù lợi hại nhưng tu vi cách xa với hắn, hắn hất gã ngã cũng là bình thường. Nhưng khi tay hắn chạm vào người gã lại như đẩy ngọn núi bất động, hoàn toàn không có phản ứng.

“Không biết tốt xấu.” Liệt Diễm nổi giận, khí hải nguyên lực dấy lên, dụng lực thật mạnh.

Chát một tiếng đùng đục, cả hai cùng lùi lại.

“Diệt Phong, ngươi định làm gì.” Độc Cô Diệt Phong và Đông Phương Bạch một tả một hữu kịp Diệt Phong vào giữa, quát với về gây hắn. Cả hai mừng thầm, vốn họ bất mãn với gã, nhân lúc đối phương đắc tội người thánh tộc, nếu khiến gã ném khổ đau thì còn gì vui hơn.

“Câu này mõ hỏi mới đúng.” Gã lạnh nhạt nhìn Liệt Diễm: “Liệt Diễm thiếu gia định làm gì?”

Liệt Diễm đổi sắc mặt liên tục rồi phát tay nổi giận: “Ngươi là Diệp Phong hả? Bản thiếu gia chỉ muốn mời Hồng Diệp tiểu thư cùng đi ngắm cảnh tịch dương. Ngươi tránh ra, ta không muốn phiền hà.”

“Nếu Hồng Diệp thư đồng ý thì mỗ chận các hạ làm gì?” Gã cười nhạt, ánh mắt nhìn Đông Phương Hồng Diệp hiện rõ ý “không ai có thể miễn cưỡng thư thư.”

Đông Phương Hồng Diệp cảm động, nhưng ngoài mặt cự tuyệt: “Hồng Diệp không có hứng, liệt Diễm thiếu gia về đi.”

Liệt Diễm nhướn mày, không hề nổi giận: “Hồng Diệp tiểu thư có biết cự tuyệt bản thiếu gia là việc không thông minh chăng?”

“Thánh tiêm giả như ngươi tại Vô Nguyên đại lục được coi là tuyệt thế thiên tài...Nhưng tại thánh địa, thanh niên ở tuổi các ngươi có tu vi thế này đâu đâu cũng có.” Mỉm cười khoe khoang, hắn nói tiếp: “Như bản thiếu gia, tư chất bình thường, tu luyện cũng không khắc khổ nhưng dễ dàng đạt mức này. Các ngươi nên biết, vào thánh địa thì các ngươi chẳng là gì cả.”

“Đương nhiên, thiên tài mà Vô Nguyên đại lục chọn ra, tiềm chất đều nhất đẳng, bất quá cuối cùng đạt được thành tựu thì không dễ đâu...” Liệt Diễm ngừng một chút hắng giọng: “Nếu có thánh tộc cấp cao như ta giúp đỡ điều kiện thì con đường thăng tiến của ngươi sẽ bằng phẳng.”

“Hơn nữa nếu khiến bản thiếu gia cao hứng, trực tiếp thăng tiểu thư thành người thánh tộc cũng không khó.”

Đông Phương Bạch đảo tròn mắt, không hiểu đang nghĩ gì. Độc Cô Diệt Phong ghen tị, thầm than sao mình không phải nữ nhân nhân xinh đẹp nhỉ?

“Liệt Diễm thiếu gia nói xong chưa? Xong rồi thì đi cho.” Đông Phương Hồng Diệp lạnh lùng.

Liệt Diễm sau cùng cũng nổi giận, không ngờ nói hồi lâu mà chỉ phí lời. Nên biết với thân phận của hắn, dù ở thánh địa, các mỹ nữ giai nhân đều nhao nhao ngã vào lòng, dám cự tuyệt mà cự tuyệt gọn như vậy thì cô là người đầu tiên.

Cùng với cơn giận, dục vọng chiếm hữu Đông Phương Hồng Diệp của gã càng lên cao.

“Hồng Diệp tiểu thư, tiểu thư không uống rượu mời mà uống rượu phạt chăng. Tuy bản thiếu gia không thích dùng sức nhưng nếu tiểu thư không biết tốt xấu là gì thì bản thiếu gia không chắc sẽ không dùng...Xưa nay chưa có nữ nhân nào bản thiếu gia muốn mà không được.” Liệt Diễm lộ rõ vẻ uy hiếp.

Đông Phương Hồng Diệp nhột nhạt mặt mày, cô được Đông Phương gia tộc cho biết thân phận thánh tộc cực kỳ tôn sùng, thái độ của lương vị thánh giả đối đãi Liệt Diễm cho thấy dù hắn làm gì cô thì họ cũng không bênh vực. Hai tùy tùng sau lưng hắn, thoáng nhìn cũng thấy là cường giả đỉnh nhọn mà cô không đấu nổi, liệt Diễm muốn làm gì, cô căn bản không có cửa phản kháng.

“Rượu phạt...Vị tất khó uống hơn rượu mời.” Gã lại hiên ngang đứng ra, bóng dáng bình phàm và quen thuộc đó khiến dấy lòng Đông Phương Hồng Diệp rung lên.

Tình hình này, vì sao lại như từng thấy ở đâu đó? Còn gã vì sao lại lo cho cô như vậy? Tuy quan hệ hai bên mới được xúc tiến nhưng đối diện gã là thiếu gia thánh tộc cấp cao kia. Gã không ngại đắc tội để bảo vệ cô, lẽ nào...Chỉ thật sự vì cô giống Hồng Diệp thư gã từng quen sao?

Trong óc như có hình ảnh bật ra nhưng không biết vì sao lại bị giữ cứng lại. Cơn đau kịch liệt tràn vào óc, lòng cô dấy lên bi lương thâm sâu, phảng phất có thứ gì đó trọng yếu mất đi. Lòng...Đau đớn quá.

“Liệt Diễm thiếu gia có rượu phạt, diệp Phong nhất định uống hết.” Gã đáp cứng cỏi, tuyệt đối không lui bước khiến Lệnh đắc Độc Cô Diệt Phong và Đông Phương Bạch ngạc nhiên cả kinh, đồng thời tự thấy hổ thẹn.

“Hà, một thánh tiêm giả mà dám chống đối thánh tộc?” Mấy lần bị gã gây hấn, liệt Diễm sao nhịn được.

“Thánh tộc...Thì sao?” Khí thế của gã lạnh lại: “Muốn động vào Hồng Diệp thư, qua cửa ta đã.”

Bi kịch sáu năm trước, đến giờ còn sống động trước mắt gã. Hiện giờ gã có đủ thực lực, quyết không để việc tương tự tái diễn.

437. Chương 437 : Ai Là Đệ Nhất

“Tức là ngươi quyết tâm chống đối bản thiếu gia?” Liệt Diễm giận quá hóa cười, mấy thánh tièm giả chỉ là tốt thí trong mắt hắn lại dám chống lại, chưa bao giờ hắn được thể nghiệm điều này.

“Việc khác mỗ có thể nghe theo, nhưng cưỡng bách Hồng Diệp thư thì dù thánh tộc, mỗ cũng không nhường.”

Diệp Phong đương nhiên biết phát sinh xung đột với thánh tộc cực kỳ bất lợi. Nhưng đối thủ này có lẽ không cần được gã nhưng trong thánh sơn còn hai thánh giả, nếu họ xuất thủ thì gã mọc cánh khó thoát.

Nhưng giữ tính táo cũng chỉ có hạn mức. Nếu Liệt Diễm nhắm và gã, dù khuất phục vạn phần thì gã cũng nén chịu, nghiêng răng mà chịu. Quân tử báo cừ, mười năm không muộn. Đợi khi gã có thực lực tuyệt đối rồi mới đòi nợ sau.

Nhưng hiện giờ mục tiêu của hắn là Đông Phương Hồng Diệp! Là thư thư khả ái từng thê lương ngã xuống trước mắt gã. Từ giây phút đó, gã đã thề mình phải có thực lực tuyệt đối để bảo vệ người thân thiết nhất. Thảm kịch Hồng Diệp bang tuyệt đối không được tái diễn.

Cùng lắm là lộ bí mật về Thần thông biến rồi về với sư phụ, dù là thánh giả thì cũng dám tới Yêu điện tìm người sao? Gã thậm hạ quyết tâm.

“Diệp tiểu hữu!” Người Thương gia hoảng hốt bay tới, thấy Diệp Phong thì trách: “Sao tiểu hữu vô lễ với Liệt Diễm thiếu gia như thế. Còn không mau xin lỗi thiếu gia.”

Gã đáp nhạt nhẽo: “Thương tộc trưởng...Đang khuyên hay ra lệnh? Nếu là khuyên can, điệp Phong tâm lĩnh nhưng xin không nghe. Còn là lệnh thì Diệp Phong không phải người Thương gia, tất nhiên không cần tuân theo.”

“Ngươi...Đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Lẽ nào quên những lời lão phu nói?” Thương Khâu run người, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa.

“Không cần lắm lời nữa, việc này một mình mỗ chịu, không liên can đến Thương gia.”

Độc Cô Diệp Phong nhếch môi cười lướt lên, ôm quyền với Liệt Diễm: “Liệt Diễm thiếu gia, xin để tại hạ trừng trị tên cuồng vọng vô tri này, cho hắn biết uy nghiêm của thánh tộc là bất khả xâm phạm.”

“Hảo! Hảo hảo!” Liệt Diễm vỗ tay cười to: “Không ngờ có việc thú vị thế này. Thịnh thoảng đùa với sâu kiến như ngươi cũng thú vị, giết được thời gian.”

“Bản thiếu gia cho ngươi biết, nữ nhân này, ta nhất định có được.” Liệt Diễm không đợi gã có phản ứng đã đổi chủ đề: “Nhưng hôm nay ta cho ngươi cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, nếu ngươi thắng được vị Độc Cô Diệp Phong này...Ta sẽ miễn tội cho ngươi, hơn nữa trong ba ngày không tìm Hồng Diệp.”

“Muốn động thủ, điệp Phong ta phụng bồi.”

“Ha ha ha! Diệp Phong, ngươi cũng không thoát được cảnh bị ta cho một trận.” Độc Cô Diệp Phong cực kỳ đắc ý.

“Bằng vào ngươi?” Diệp Phong lạnh giọng, khí hải dâng lên, nguyên lực lan tràn, tam trọng thổ nguyên! Thanh sắc như ý bồng cũng nắm trong tay.

Độc Cô Diệp Phong ngẩn ra rồi cười lạnh: “Đúng, ngươi còn thổ nguyên khí hải! Xem ra...Đó là con bài tẩy sau cùng của ngươi.” Diệp Phong phát ra tam trọng thổ nguyên khí hải, nguyên lực khí tức gần như đạt đến lục giai, ngang với Độc Cô Diệp Phong.

“Muốn chiến thì nhanh lên, đừng lắm lời nữa.” Hắc sắc thổ nguyên trùn kín người gã, ngũ khí vẫn lạnh lùng: “Lẽ nào ngươi sợ?”

“Đánh rầm.” Độc Cô Diệt Phong lấy ra một thanh trường kiếm rực kim quang, hú lên vang vang, khí thế dâng lên đỉnh cao, chực động thủ.

“Chậm đã.” Tiếng quát uy nghiêm cơ hồ vang khắp thánh sơn, ong ong trong tai chúng nhân. Đồng thời uy áp ngút trời giáng xuống, trối chặt Diệt Phong và Độc Cô Diệt Phong khiến cả hai bất động.

Thương gia chúng nhân cuống lên, đông Phương Hồng Diệp thần tình hoảng hốt và cả Đông Phương Bạch mục quang gian hoạt đều rùng mình nhìn lên thánh không. Liệt Diễm nhíu mày, tỏ vẻ không vui.

Hai đạo hồng quang từ xa xẹt tới, là kim, mộc lưỡng vị thánh giả.

“Thánh sơn định ra nghiêm lệnh, không được giao đấu cá nhân, vi phạm sẽ bị trừng phạt.” Cả hai thi lễ với Liệt Diễm: “Liệt thiếu gia, thánh tiềm tuyển bạt tái là hoạt động bề trên rất coi trọng, nếu lệnh tôn tổ biết Liệt thiếu gia phá hoại quy củ thì e sẽ không vui...Có khi lập tức gọi thiếu gia về cũng chưa biết chừng.”

Liệt Diễm bĩu môi chỉ vào Diệt Phong: “Kẻ này mạo phạm bản nhân, xử trí thế nào hả?”

Kim thánh sứ cười khan, bước lên khuyên: “Liệt thiếu gia ban nãy có nói cho Diệt Phong một cơ hội.”

“Nhưng hai vị hình như có ý cản trở họ giao đấu.” Những người khác cực kỳ cung kính với hai thánh giả, liệt Diễm hoàn toàn khác, thái độ vẫn cực kỳ ngông nghênh, khiến hai thánh giả đều không vui.

“Kỳ thật, còn một cách khiến cả hai không đấu cũng có thể phân thắng bại.” Kim thánh sứ vòng tay cười bảo.

“À, kim thánh sứ nói ra xem nào.” Liệt Diễm tỏ vẻ hiếu kỳ, hỏi gấp.

“Hai người này đều là tinh anh đỉnh cấp trong số nhân tuyển, nếu giao đấu sẽ có tổn thương. Nếu vì thế ảnh hưởng đến việc họ tham gia tuyển bạt tái thì đó là trách nhiệm của Liệt thiếu gia. Chi bằng để họ so tài trong thi đấu, lấy thành tích sau cùng để phân định thắng bại, chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ?”

Liệt Diễm trầm tư một chốc, gật đầu: “Đó đích xác là chủ ý không tệ...Nhưng thời gian dài quá, ta chỉ cho y ba ngày.”

“Việc này dễ thôi.” Mộc thánh sứ bước lên nói: “Từ mai, diệp Phong và Độc Cô Diệt Phong đơn độc khiêu chiến ba lần. Mỗi ngày, mỗi người một trận, trong ba ngày là phân thắng bại.”

“Như thế...Rất hay.” Liệt Diễm sau rốt cũng tỏ ra vừa ý, hừ lạnh với Diệt Phong: “Người thắng thì bản thiếu gia miễn tội cho. Nếu người bại, bản thiếu gia sẽ thủ tiêu tư cách thánh tiềm giả của ngươi, biếm vào thánh sơn làm nô bộc.”

Đoạn hần nhìn Đông Phương Hồng Diệp cười nói: “Hồng Diệp tiểu thư, sớm muộn gì cô cũng là nữ nhân của Liệt Diễm này. Hôm nay để cô cân nhắc đã. Ha ha ha!”

Hần ngó lơ lưỡng vị thánh giả, mang theo hai hoàng vệ đằng không lướt đi.

Lưỡng vị thánh giả lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn nhau thầm mừng vui: Coi như dẹp yên được tiểu thái tử phiền hà này.

Họ lại thể hiện uy nghiêm của thánh giả, tuyên bố với Diệt Phong và Độc Cô Diệt Phong: “Hai người vốn là tinh anh đỉnh nhọn của lần tuyển bạt tái này, có thể nói ngôi quán quân là hai người tranh nhau. Bất quá các ngươi sa vào vòng cá cược của Liệt Diễm thiếu gia thì kẻ thua dù tiềm chất và thực lực thế nào cũng sẽ mất tư cách thánh tiềm giả, người thắng sẽ trở thành đệ nhất lần này.”

“Là trời hay đất...Phải trông vào bản lĩnh của các ngươi.” Mộc thánh sứ thập phần tiếc nuối liếc gã, chế độ tuyển bạt tái có lợi cho người có tu vi cao giai. Thực lực của gã tuy không tệ nhưng cách Độc Cô Diệt Phong quá xa, muốn thắng khó lắm.

Độc Cô Diệt Phong liếc môi lạnh lùng: “Vừa hợp ý ta.”

“Thánh giả đại nhân! Lê nào thánh tộc muốn làm gì thì làm ở thánh sơn?”

Lời gã khiến lưỡng vị thánh giả ngượng ngùng. Kim thánh sứ cười khổ: “Nếu là thành viên tầm thường, bọn lão phu có thể áp chế. Nhưng vị Liệt Diễm thiếu gia này lai lịch quá lớn, bằng không đã không phí sức đến thế để tới Vô Nguyên đại lục! Người xung đột với y thật kém thông thái.”

Mộc thánh sứ tiếp lời: “Giờ người hối hận còn kịp. Với hai chúng ta, người lại thành tâm thành ý cúi đầu nhận sai với Liệt Diễm thiếu gia thì chắc thiếu gia không khó dễ người, mục tiêu của thiếu gia khác cơ.”

Diệp Phong xoa tay hừ lạnh: “Bất tất nói nữa, trừ phi hẳn không làm phiền Hồng Diệp thư, bằng không mỗ không để yên.”

Ba người Thương gia nhìn nhau, lưỡng vị thánh sứ cũng bó tay.

Đông Phương Hồng Diệp sau rốt cũng định thần lại, tuy chưa mở được ký ức nhưng trong lòng cô đã xác định mình có quan hệ không tầm thường với nam tử này. Thấy đối phương che chở cho mình như vậy, lòng cô ảm áp vô ngần.

“Đệ đệ ngốc, vì sao phải làm vậy?” Ngữ khí của cô khiến gã thấy sao mà thân thuộc.

Gã nắm bàn tay ngọc mềm mại, vui vẻ: “Có đệ, không ai có thể làm hại thư thư.” Đông Phương Hồng Diệp không thích nam tử chạm vào thân thể nhưng hơi ấm từ tay gã khiến cô rất thoải mái. Lần này cô không giãy ra mà đáp ứng lại.

“Lớn lối!” Độc Cô Diệt Phong chế giễu: “Ta xem người có bản lĩnh gì tranh nữ nhân với Liệt Diễm thiếu gia.”

“Các hạ lo cho mình đi.” Diệp Phong không chịu lép: “Vốn các hạ có thể dễ dàng lấy được tư cách thánh tièm giả, e rằng không giữ được nữa đâu.”

“Đến xem sao.” Độc Cô Diệt Phong phất tay áo mà đi.

“Ta...Ta đi trước.” Đông Phương Bạch thần tình quỵ dật, vội vàng bỏ đi, không để ý đến Đông Phương Hồng Diệp.

“Diệp Phong, người tự cân nhắc đi.” Lưỡng vị thánh giả lắc đầu lướt đi. Thương Khâu định khuyên tiếp nhưng thấy Diệp Phong và Đông Phương Hồng Diệp ở bên nhau nên đành thôi.

“Nếu thiếu gia thánh tộc gì đó còn bức ép, đệ đệ đừng mạo hiểm...Thư thư không phải đối tượng mặc cho người ta sắp xếp.” Đông Phương Hồng Diệp khuyên.

Khóe môi gã nhếch lên, thò tay vào ngực áo lấy ra một cái lông vũ, nở nụ cười xán lạn: “Thánh tộc...Vị tất dám động đến họ.”

438. Chương 438 : Đối Thủ Chênh Lệch

“Độc Cô thế gia, độc Cô Diệt Phong! Ba mươi tuổi, lục giai!” Ngày hôm sau, độc Cô Diệt Phong đấu trước. Diệp Phong đã hoàn thành một trận nên không cần đấu hôm nay.

Thánh giả đã tuyên bố hai vị bất thể thiên tài tham gia vụ cá cược, các tuyển thủ khác không có gì bất mãn. So với Diệp Phong và Độc Cô Diệt Phong, dù tuổi tác hay tu vi của họ quá cách xa, nên chúng nhân chỉ nhao nhao nghị luận xem trong hai thiên tài, ai sẽ thắng.

“Các vị bảo Diệp Phong và Độc Cô Diệt Phong, sau cùng ai sẽ thắng?”

“Đương nhiên là Độc Cô Diệt Phong! Ưu thế tuổi tác của Diệp Phong rất lớn nhưng Độc Cô Diệt Phong cũng có hệ số không nhỏ. Thành tích tổng là xem có được bao nhiêu điểm cơ bản. Tu vi hai bên chênh nhau như vậy, độc Cô Diệt Phong chỉ cần chiến thắng một đối thủ ngũ giai là triệt để áp chế Diệp Phong.”

Đánh bại một đối thủ ngũ giai, với kẻ có tu vi lục giai như hẳn không khó gì. Như thế hẳn giành được $2 \times 5 \times 2 - 2 = 18$ điểm. Điểm số này, một tuyển thủ chỉ với nhị giai tu vi dù trẻ tuổi đến đâu cũng khó giành được.

“Trận đầu của Diệp Phong miễn cưỡng hòa với tam giai thì phải? Ta thấy dù y còn dư lực thì thắng tam giai cũng khó. Như vậy phần thắng của y quá thấp.”

“Dù nói thế nào, khả năng Độc Cô Diệt Phong thắng lợi sau cùng cao hơn Diệp Phong nhiều. Ta chọn Độc Cô Diệt Phong!”

“Không sai!”

“Có lý! ”...

Tiếng nghị luận đó liên tiếp chọc vào tai Diệp Phong, gã chỉ khẽ cười, còn người Thương gia và Đông Phương Hồng Diệp ở gần đó tỏ ra lo lắng. Trường so sánh này quan hệ đến tư cách thánh tiêm của hai người, thua thì cái giá rất thê thảm.

So với Độc Cô Diệt Phong, áp lực của Diệp Phong lớn hơn nhiều. Một khi thất bại, gã không chỉ thể vào thánh địa mà tiền đồ sẽ bị hủy hết. Ngược lại, độc Cô Diệt Phong dù lần này không có tư cách thì còn cơ hội khác.

Giao đấu...Bắt đầu.

Độc Cô Diệt Phong không chọn sách lược cố thủ như mọi người dự đoán, mà trực tiếp chọn đối thủ lục giai.

Hắn muốn chỉ trong một lần triệt để đánh gục Diệp Phong khiến gã không thể trở mình. Hắn muốn chứng minh rằng Độc Cô Diệt Phong mới là thiên tài nổi bật nhất lần này.

“Chát, chát...” Trên không va nhau kịch liệt.

Đã qua một ngày quan chiến, độc Cô Diệt Phong hiển nhiên chuẩn bị sẵn sàng với Thần thông thuật của linh vực. Ban đầu hắn chọn cách thủ thật chặt, không để lộ mấy may sơ hở.

Độc Cô Diệt Phong đấu rất dễ dàng. Thứ nhất vì hắn thực lực siêu quần, ứng phó đối thủ cùng cấp rất dễ dàng. Thứ hai thủ đoạn công kích của linh vực chỉ ở tôn cấp. Trừ Diệp Phong đấu trận đầu với tam giai linh vực ra, mọi tuyến thủ đều chưa thật sự linh giáo Vu vô khi thi triển thủ đoạn thần thông hoàng cấp, thậm chí thánh cấp là đối thủ biến thái đến thế nào.

“Đến lúc ta phản kích rồi.” Hắn cười lạnh tanh, xòe tay ra lấy một thanh kim kiếm. Thoạt nhìn cũng biết không phải tầm thường, ít nhất cũng là thị địa giai linh khí.

“Thiên cương ảo sát kiếm!”

Vô số kim quang kiếm ảnh tung hoành, thân ảnh Độc Cô Diệt Phong lấp lóe trên không, thoáng sau đã biến ảo mấy phương vị. Một lưới kiếm khổng lồ trùm kín lục giai linh vực, hình thành thế nghiền nát.

Linh vực vùng hai cánh tay to lớn, không sợ đau đớn chụp vào phá tan kiếm võng.

Nhưng tuyệt sát áp ủ đã lâu của Độc Cô Diệt Phong đâu có đơn giản. Ảo kiếm thì phải có hư có thực, không thì với thực lực vô tôn của hắn đâu thể phát ra năng lượng khí thể hùng hậu như vậy?

Sáu đạo kim mang sáng hơn chợt phát ra từ kiếm võng, hợp lại làm một đâm vào đầu linh vực.

“Phập.” Nguyên lực tụ thành đầu linh vực bị xé ra, nhưng kim quang cũng gặp trở ngại nghiêm trọng, chưa đạt tới tinh hạch đã tiêu tan.

Hai thánh sứ gạt đầu: “Ừ, chiêu này dù không giết được Vu ma cũng có thể trọng thương, cứu phẩm võ kỹ của Độc Cô gia quả nhiên danh bất hư truyền.”

Độc Cô Diệt Phong nhân cơ hội, thân hình gia tốc, linh kiếm trong tay chỉ vào lục giai linh vực.

“Độc Cô nhất kiếm!” Thân thể hắn phẳng phất hóa thành lợi kiếm, cắm vào vết thương trên đầu linh vực.

Tinh hạch vỡ tan. Tinh hạch không biết phòng ngự, nguyên lực của linh vực bị đâm qua thì tinh hạch cũng không còn.

“Độc Cô Diệt Phong, thắng!” Thánh sứ mãn ý tuyên bố. Liệt Diễm ở sau lưng cũng cười sảng khoái. Độc Cô Diệt Phong quả nhiên không khiến hắn thất vọng. Giờ phải xem Diệp Phong có bản lĩnh vượt qua Độc Cô Diệt Phong không đã.

“Thành tích của Độc Cô Diệt Phong: 24 điểm.” Thanh tích này vượt hơn gấp rưỡi điểm giành được tư cách. Đặt vào lần này, điểm đó đủ giành quán quân.

Độc Cô Diệt Phong mỉm cười kiêu ngạo, nhìn về vị trí của Diệp Phong, gây hấn cực độ.

Gã nhếch môi coi thường. Thái độ thần nhiên đó khiến Độc Cô Diệt Phong không vui tí nào.

Ngày mai, ta xem người còn ung dung được nữa không.

Diệp Phong đã kết thúc một trận nên tuyển bạt tái tiếp tục cử hành như thường. Độc Cô Diệt Phong giành được điểm số cao kỷ lục, không những không ai phá được mà tuyển thủ có điểm số gần 20 cũng không xuất hiện.

Đông Phương Hồng Diệp xuất trận, cũng thắng đối thủ cùng cấp, điểm chỉ đứng sau Độc Cô Diệt Phong nhưng kém tới 6 điểm.

“Tiểu nữ này không chỉ bốc lửa, tính cách cũng vậy mà thân thủ không kém.” Liệt Diễm tham lam liếm môi lẩm bẩm: “Bản thiếu gia càng hứng thú với ả...”

Ngày thứ ba vẫn do Diệp Phong xuất trường trước. Nếu gã không thể vượt Độc Cô Diệt Phong thì hắn thậm chí không cần tiếp tục giao chiến.

“Lần này...Chọn tứ giai.” Gã lướt lên không, nhặt nhèo thốt.

Chọn lựa này không vượt ngoài ý liệu của chúng nhân. Gã muốn chiến thắng Độc Cô Diệt Phong, tất phải vượt qua đối thủ tứ giai trở lên. Nhưng, thánh tiếm tuyển bạt tái xưa nay chưa có ai vượt được hai cấp mà chiến thắng. Gã có sáng tạo được kỳ tích không?

Gã và tứ giai lĩnh vực giao thủ chưa được ba hiệp thì đã đánh văng lĩnh vực rồi nhúu mày nói với lưỡng vị thánh giả: “Thánh giả đại nhân! Hy vọng đối thủ của tại hạ cũng như lần trước, có chiến lực tương đồng.”

“Cái...Cái gì?” Hai thánh sứ cả kinh. Lần trước họ ngẫm cá cược nên để gã thể nghiệm Vu võ thần thông thật sự. Đẳng nào gã cũng được họ chọn vào thánh địa, thành tích thế nào không quan trọng.

Lần này gã nếu muốn phân thắng bại với Độc Cô Diệt Phong. Gã thua thì hậu quả rất nghiêm trọng, dù không yêu cầu đối thủ kém đi thì chỉ ít cũng cần giữ nguyên tắc công bình, đối thủ có trình độ ngang mới lúc Độc Cô Diệt Phong khiêu chiến mới đúng. Nhưng gã lại yêu cầu đối thủ mạnh hơn...Khác gì tự rước lấy cái khổ.

“Diệp Phong, người xác định...Khiêu chiến đối thủ có trình độ đó?”

“Đúng vậy.” Gã mỉm cười: “Giao đấu lần trước, mỗ còn chưa đã tay.”

Kỹ xảo chiến đấu của Thần thông thuật chân chính còn nhiều chỗ gã chưa hiểu. Hiếm có cơ hội để học tập thế này, sao lại bỏ qua dễ dàng. Còn thắng bại cá cược với Độc Cô Diệt Phong...Đáng để lo lắng chăng?

“Người yêu cầu, bản thánh sẽ đáp ứng.” Kim thánh sứ nhìn gã đầy thâm ý, trầm giọng: “Hy vọng người không hối hận.”

Tăng thêm mỗi giai, thực lực của Vu võ đều cao hơn nhiều. Với việc ba trận trước gã đều cực kỳ chật vật thì muốn thắng tứ giai là bất khả thi.

Nhưng suy đoán vĩnh viễn chỉ là suy đoán. Kim thánh sứ không cho rằng gã hư trương thanh thế! Trận này, gã không thể thua.

Võ hoàng khảo sát giả nhanh chóng nhận được chỉ ý của thánh giả, năng lượng khí tức của lĩnh vực thoát trông không hề thay đổi nhưng chiến lực đã được kích hoạt toàn bộ.

Cảm giác gấp gáp tràn tới, so với lúc giao chiến tam giai lĩnh vực, gã biết công kích của đối phương mạnh hơn mấy phần.

Trường thể thuật! Tay lĩnh vực như cự mãng quần ba bốn vòng quanh gã rồi thu lại, cảm giác nghệt thờ khiến gã không thể tránh thoát. Tay còn lại của lĩnh vực ảo hóa thành cự chùy giáng xuống.

“Thể này mới thú vị.” Gã thần nhiên, thân thể dấy lên thổ hắc nguyên lực, tam trọng khí hải - khởi động!

“Thiết bì thuật!”

“Thập bát điệp chấn phòng ngự!”

Gã chặn đứng cự chùy giáng xuống, nhân lúc thân thể rung động mà thoát khỏi vòng trói buộc của cánh tay. Nhưng cánh tay đó đột nhiên ném mạnh, như sợi dây da đang căng lại lỏng ra, quật mạnh vào ngực gã còn chưa kịp tránh đi.

“Chát.” Lực đạo còn mạnh hơn cự chùy giáng vào thể nội gã, ngũ tạng lục phủ như bị nghiền nát, đau đớn thấu tim.

Trường thể thuật hóa ra còn diệu dụng này. Gã không giận mà mừng, cú quật này đáng lắm. Gã chìm trong say mê chiến đấu, không để ý đến ánh mắt của khán giả, cũng không quan tâm đến thắng bại.

“Diệp Phong này lẽ nào không sợ thua?” Lương vị thánh sứ hơi thất vọng, tình hình cho thấy, về cơ bản gã hoàn toàn bị lĩnh vực áp chế, đừng nói thủ thắng mà kiên trì được nửa canh giờ hay không cũng khó nói. Nếu phòng ngự của gã tầm thường thì bại lâu rồi.

Độc Cô Diệt Phong cũng nhận ra lĩnh vực mà Diệp Phong đối diện có chiến lực vượt xa hẳn chọn, nhưng mặc kệ. Mục đích của hắn là đánh bại gã, triệt để đánh bại để phá hủy một thiên tài có thể vượt hơn hắn. Còn có công bằng hay không thì quan hệ gì?

439. Chương 439 : Thắng Bại Đã Phân?

“Đến giờ rồi.” Giọng thánh giả tuyên bố lần khiêu chiến thứ hai của Diệp Phong cũng hòa.

Tuy ai cũng nhận ra, đối thủ của gã khác thường, vượt xa đối tượng trắc nghiệm thông thường. Nhưng kết quả là kết quả, điểm tổng của gã sau cùng là 15. 2

Gã chỉ còn cơ hội sau cùng để vượt Độc Cô Diệt Phong. Không ai cho rằng gã sẽ giành được thắng lợi sau cùng.

“Xem ra phòng ngự của người xuất sắc, dù chính diện giao thủ với ta, muốn thắng người chắc cũng không dễ.” Độc Cô Diệt Phong vút lên không, tỏ vẻ trào phúng: “Tiếc là muốn dựa vào hòa để vượt điểm của ta thì trừ phi người chọn đối thủ lực giai.”

Lực giai là bước vào cao giai, chỉ với ưu thế nguyên lực đã dễ dàng đánh bại Diệp Phong. Ai cũng nhận ra như vậy. Gã chỉ chống chọi với tứ giai đối thủ đã thập phần miễn cưỡng, người đánh giá gã cao nhất cũng không cho rằng gã đấu hòa được lực giai.

“Ta thắng bằng cách nào không cần người lo.” Diệp Phong lạnh nhạt lướt qua, để lại một câu khiến Độc Cô Diệt Phong nghiến răng: “Vì người vốn không có tư cách so với ta.”

Độc Cô Diệt Phong phát tay áo, nhìn theo thân ảnh Diệp Phong, mặt sầm đi.

“Độc Cô Diệt Phong, đến lượt người chọn đối thủ cho lần thứ hai.” Giọng thánh giả không hề dao động.

“Tại hạ bỏ cuộc.” Hắn cười âm lạnh.

Hắn khiêu chiến sẽ phải chọn đối thủ thất giai, nhưng hắn không chắc thắng được. Đã vậy mà điểm lại vượt trội Diệp Phong thì không cần mạo hiểm thất bại để khiêu chiến thêm.

Một khi khiêu chiến thất bại, thành tích lúc trước của hắn sẽ giảm đi một nửa. Đời nào hắn làm việc ngu ngốc như thế.

Lương vị thánh giả hơi gật đầu, lựa chọn của hắn không vượt ngoài ý liệu của họ. Ngược lại Diệp Phong rõ ràng không có thực lực chiến thắng tứ giai lĩnh vực nhưng vẫn kiên trì yêu cầu lĩnh vực thi triển chiến lực mạnh nhất, thật khiến họ không hiểu được.

Họ đều là những lão quái vật sống hơn ngàn năm kiến đa thức quảng, nhưng “thiên tài” tự tìm đường chết như gã thì lần đầu tiên được thấy.

“Diệp Phong này được lắm.” Giọng Liệt Diễm từ sau lưng lưỡng vị thánh giả vang lên: “Hắn không sợ thua...Hay tưởng bản thiếu gia không dám trừng phạt hắn?”

“Liệt thiếu gia, diệp Phong là kỳ tài tu luyện ngàn năm nay đại lục không có. Nếu y có thể tiến nhập thánh địa, tương lai thành tựu không thể ước lượng, sẽ có cống hiến lớn cho đại nghiệp của Thánh điện...” Chỉ nhị giai tu vi là kiên trì được nửa canh giờ với tứ giai Vu vô thi triển trăm phần trăm sức mạnh, thực lực đó xứng danh kinh nhân.

Lưỡng vị thánh giả sinh lòng mến tài, chuẩn bị xin xỏ Liệt Diễm.

“Bản thiếu gia không nói là phải lấy mạng hắn.” Liệt Diễm cười cợt: “Mục đích của ta là Đông Phương Hồng Diệp, chỉ cần lưỡng vị thánh sứ làm nơ cho ta hành sự thì ta sẽ nể mặt hai vị, tha cho tội phạm thượng của hắn.”

Lưỡng vị thánh sứ nhìn nhau gật đầu, kim thánh sứ bổ sung: “Trong phạm vi thánh sơn do bọn lão phu nắm, liệt thiếu gia đừng quá lộ liễu, bằng không sau này lão phu không biết lấy gì để ăn nói với người khác, việc này nhờ may mà đồn đến Thánh điện thì dù lệnh tôn tổ cũng không đối phó được tứ điện trách cứ.”

“Trong thánh sơn còn nhiều thánh tiềm hậu tuyển nhân, việc này mà đồn đến Vô Nguyên đại lục thì rất bất lợi cho danh dự của Thánh điện.”

“Việc đó bản thiếu gia biết chứ. Yên tâm. Bản thiếu gia tuyệt không hành sự trong phạm vi thánh sơn, lưỡng vị thánh sứ yên lòng chưa?” Liệt Diễm thập phần mãn ý đáp.

“Vậy...Xin Liệt thiếu gia cẩn thận, vạn lần không rời thánh sơn quá xa. Đặc biệt đừng đến gần Yêu ma sâm lâm...”

“Biết rồi, biết rồi.” Liệt Diễm xua tay, quay lại dặn hoàng vệ sau lưng: “Đợi chút nữa tuyển bạt tái kết thúc, gọi Đông Phương Bạch đến cho ta.”

“Tuân mệnh!”

OOo

Ngày tuyển bạt tái thứ hai, vẫn do Diệp Phong xuất chiến.

Hiện tại gã chỉ có hai lựa chọn. Thứ nhất tiếp tục chọn tứ giai đối thủ rồi chiến thắng sẽ giành được $2 \times 4 \times 2 \times 4 = 26$. 4 điểm để vượt Độc Cô Diệt Phong. Lựa chọn khác là khiêu chiến lục giai đối thủ, cố gắng cầm hòa, như vậy cũng sẽ giành được $2 \times 6 \times 8 = 24$. 8, cũng vượt được Độc Cô Diệt Phong.

Nhưng với biểu hiện của gã, cả hai lựa chọn này đều rất khó khăn.

“Mỗi chọn...” Chúng nhân nín thở, đợi nghe gã chọn.

“Ngũ giai!” Giọng nói sang sang vọng vào tai chúng nhân khiến họ kinh ngạc.

Ngũ giai? Chọn ngũ giai đối thủ là lựa chọn tồi nhất. Nếu gã thật sự có thực lực thủ thắng, chọn tứ giai chẳng hơn sao? Nếu gã không chắc thì mạo hiểm thêm chút nữa, chọn lục giai thì nhờ may hòa được cũng sẽ có thành tích cao hơn Độc Cô Diệt Phong.

Nhưng gã chọn ngũ giai. Lựa chọn cực kỳ khó xử.

Thánh giả cũng quen dần với hành động kỳ quặc của gã, hỏi tiếp: “Người muốn đối thủ khởi động chiến lực cao nhất?”

“Đúng thế.” Gã mỉm cười gật đầu.

“Được rồi, khiêu chiến bắt đầu.” Thánh giả không nói nữa, dù Diệp Phong tính toán thế nào thì sau trận chiến này sẽ lộ rõ.

Tam trọng khí hải, khởi động! Gã lao lên không, chiến ý ràn rạt, đối diện ngũ giai lĩnh vực.

Phía dưới, đông Phương Hồng Diệp đầy khấn trương nhìn Diệp Phong trên không, hai tay trắng nõn như ngọc nắm chặt, lòng tay đầy mồ hôi lạnh.

“Hong Diệp muội tử...Huynh có lời muốn nói.” Đông Phương Bạch mắt ánh lên gian hoạt, đảo lia lia, giơ hai tay lên nói.

“Có gì đợi khi Diệp Phong khiêu chiến kết thúc rồi tính.” Đông Phương Hồng Diệp không ngoài lại, không hề nề mặt hân.

“Cha ta đến rồi.” Lời hân khiến cô hơi ngạc nhiên. Cha hân là trưởng bối trong tộc, ân nhân của cô, cô không dám mấy may bất kính.

“Bá phụ đến thánh sơn làm gì? Những người khác đâu?” Đông Phương Hồng Diệp hồ nghi.

“Phụ thân nghe nói muội đắc tội thánh tộc nên vội đến đây.” Đông Phương Bạch nói với vẻ khoa trương: “Nhưng hiện tại thánh tiếm tuyển bạt tái đã bắt đầu, người ngoài không vào được thánh sơn. Phụ thân mới nhờ người quen cho ta biết, bảo muội ra ngoài gặp mặt.”

“Ừ...Đợi khi tỷ thí kết thúc, ta cùng người đến gặp bá phụ.” Đông Phương Hồng Diệp ngần ngừ một chút rồi đồng ý. Thánh tiếm hậu tuyển nhân đều có Vô Nguyên thánh lệnh, nên tự do ra vào thánh sơn.

“Phụ thân đến đây là để tìm cách giải quyết phiền hà muội và Diệp Phong đắc tội thánh tộc.” Đông Phương Bạch nói: “Muội yên tâm, phụ thân yêu thương muội nhất, đời nào để muội ảm ức.”

“Bá phụ thật sự có cách giải quyết phiền hà cho Diệp Phong?” Đông Phương Hồng Diệp hớn hở, cô lo lắng cho gã nên không cân nhắc kỳ lời Đông Phương Bạch nói.

“Ta sao dám gạt muội.” Đông Phương Bạch cố ra vẻ nóng lòng: “Phụ thân bảo biện pháp này phải thực hiện trước khi Diệp Phong và Độc Cô Diệt Phong đấu có kết quả mới hữu hiệu. Bằng không Diệp Phong mà thất bại thì hậu quả khó lường.”

“Nên chúng ta mau đi gặp phụ thân. Chậm nữa là không kịp.”

Đông Phương Hồng Diệp nhìn thình không, diệp Phong đang kịch chiến say sưa với ngũ giai lĩnh vực. Tuy gã tạm thời chưa có dấu hiệu thất bại nhưng bề ngoài thì ngũ giai lĩnh vực chiếm hết ưu thế. Theo tình hình này, gã chỉ có khả năng đấu hòa.

Nhưng chỉ đấu hòa thì không thể vượt được thành tích của Độc Cô Diệt Phong, gã sẽ chịu trừng phạt tàn khốc không biết tới mức nào của Liệt Diễm. Đối diện thánh tộc, đông Phương Hồng Diệp cũng không cho rằng gã làm được gì.

“Được, chúng ta mau đi gặp bá phụ.” Đông Phương Hồng Diệp cắn môi hạ quyết tâm.

Đông Phương Bạch hớn hở, đưa cô ra khỏi sơn môn thánh sơn. Diệp Phong đang chìm trong chiến đấu nên không phát giác...

“Xem ra thắng bại đã phân.” Độc Cô Diệt Phong nở nụ cười kiêu ngạo. Thời gian khiêu chiến không còn nhiều. Diệp Phong chỉ còn sức chống đỡ, tuy không thất bại nhưng chỉ mấy phút ngắn ngủi mà muốn nghịch chuyển tình thế kích bại ngũ giai lĩnh vực là bất khả thi.

Ý nghĩ của hân cũng là của chung. Trận này dù thế nào Diệp Phong cũng không thắng được. Phá giải nguyên lực phòng ngự của lĩnh vực không phải muốn là được.

Nguyên lực của lĩnh vực không do vô hoàng liên tục bổ sung. Nếu thân thể trọng thương thì nguyên lực năng lượng bổ sung là lấy từ các bộ phận khác, chỉ cần trọng thương vài lần là độ ngưng kết của thân thể giảm hẳn. Tuyệt sát của Độc Cô Diệt Phong có thể phá được đầu lĩnh vực vì trong quá trình chiến đấu trước đó đã tước bớt rất nhiều.

Còn Diệp Phong từ đầu đến cuối chỉ phòng ngự, không đả kích hữu hiệu gì với lĩnh vực, nên hiện tại nguyên lực của lĩnh vực vẫn ngưng kết như lúc đầu, muốn phá được thì trừ phi tu vi của gã vượt xa. Nhưng...Gã chỉ có tu vi nhị giai, dù nguyên lực khí tức hơn nhiều nhưng đối thủ cùng là ngũ giai kia.

Kết quả...Thật sự đã xác định?

440. Chương 440 : Thắng Bại Đã Phân?

“Còn hai phút nữa.” Kim thánh sứ lạnh lùng nhắc. Với nhãn quang của hai thánh giả, biết là Diệp Phong còn giữ sức, nhưng gã nắm chắc đánh bại ngũ giai lĩnh vực vậy sao?

Đó là Vu vô khai mở trăm phần trăm chiến lực, vô địch trong các võ giả cùng cấp.

Vù! Diệp Phong tỉnh khỏi say mê, nguyên lực khí tức bùng lên trong tích tắc: “Xem ra...Thủ đoạn của Vu vô chỉ thế thôi.”

Trận thứ ba này, gã không học được nhiều kỹ xảo chiến đấu, ngược lại liên tục trải nghiệm nhiều quyết khiếu và ảo bí của Vu vô trong lúc bị công kích. Tuy có những thủ đoạn vì gã tu vi chưa đủ nên không thể nắm vững ngay nhưng chỉ cần giữ những cảm thụ đó trong óc thì đợi khi đủ thực lực sẽ nhanh chóng hiểu được huyền diệu.

Ba lần thách đấu này, lần nào gã cũng đấu đủ nửa canh giờ. Hiếm gặp cơ hội giao thủ với Vu vô thế này sẽ rất có lợi ích khi thi triển Thần thông biến. Tu vi không tăng nhưng chiến lực của gã cao gấp đôi.

“Thập bát điệp chấn! Nổ!” Một dải sóng đen ngòm tụ lại theo quy luật trước ngực ngũ giai lĩnh vực rồi rung mạnh.

Chát! Thân thể to lớn của lĩnh vực bị hất bay, ngực lõm sâu xuống, hiển nhiên tổn thất không nhẹ.

“Hiện tại mới phát uy không phải muộn rồi sao?” Độc Cô Diệt Phong hơi rung động nhưng rồi cười lạnh, tuy Diệp Phong đột nhiên bạo phát khiến hắn kinh ngạc nhưng công kích cỡ đó, trong vòng hai phút không thể kết thúc. Lĩnh vực không phải võ tôn thông thường.

“Xem chiêu! Huyền thiên như ý bổng!” Gã vung tay, cây thanh sắc cự bổng như cột chống trời xuất hiện, đập lên đầu lĩnh vực phát ra tiếng nổ động trời. Thân thể lĩnh vực văng xuống cốc, đập vào một tảng đá nhô lên thành một cái hố sâu.

Vô hoàng thao túng ngũ giai lĩnh vực cũng bị chấn kinh trước đòn tấn công tới tấp của gã, ngẩn ra hồi lâu chưa tỉnh lại. Một tiểu tử nhị giai lại coi lĩnh vực của lão là bao cát? Thật...Thật không tin được.

Hồi lâu lĩnh vực mới lắc lắc đầu từ trong hố bò lên. Thịnh không rực sáng vạn đạo kim quang!

“Ai nha! Lão phu sao lại quên mất, tiểu tử này còn vật đó.” Kim thánh sứ vỗ trán tỉnh ngộ: “Có thần cung này, thảo nào y không lo lắng gì.”

“Ha ha, tiền kỹ của Tiên Hoàng đích xác có uy lực tru sát cao giai Vu ma.” Mộc thánh sứ gật đầu: “Đáng tiếc, khi xưa chúng ta không có ý giết y, chỉ là y thà chết không chịu phục, thổ thánh sứ thậm chí đã mất mạng...”

“Người nhận truyền thừa của y cũng xuất sắc lắm.”

Trong lúc lưỡng vị thánh giả đàm luận, tập quang tiền thúc của Diệp Phong đã phát ra, sát khí kinh thiên như sao băng vút qua tầng không.

Không cần nhiều lời, vô hoàng cũng biết uy lực của tiền thúc phi thường. Ngũ giai lĩnh vực vội gơ hai tay che trước trán.

Vù. Vô số kim quang giáng vào tay lĩnh vực, thân thể do nguyên lực ngưng thành lún xuống, phẳng phất như bị bóc da, thoáng sau đã tan biến.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!...

Không gian gợn sóng, kim quang tứ tán. Đầu ngũ giai lĩnh vực nát tan, tinh hạch tan thành hư vô trong sát na. Đỉnh cấp tiền kỹ của Tru Thần cung vốn có uy lực hủy thiên diệt địa, dù bắn một vô hoàng cũng không hấn không thể.

Vu vô do lĩnh vực mô phỏng tuy mạnh nhưng không thể vượt qua đẳng cấp. Trước uy lực của Tru Thần cung thì lập tức bị giết chết trong tích tắc. Trong tích tắc.

Mọi tuyến thủ đều há hốc miệng. Đó là võ kỹ gì mà đáng sợ như vậy? Song phương có tu vi cách nhau ba cấp mà đầu lĩnh vực ngay cả một chút bột cũng không còn, hoàn toàn tiêu tan trên không. Đó là uy năng tôn cấp thi triển được?

Độc Cô Diệt Phong thất thần, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể nào...Nhất định có âm mưu.”

Diệp Phong ung dung từ trên mây đáp xuống trước mặt hắn lắc đầu cười nhạt: “Người...Thua rồi.”

Tuy Độc Cô Diệt Phong còn một cơ hội khiêu chiến nhưng tiếc là...Diệp Phong thắng ngũ giai lĩnh vực, điểm đạt được là $2 \times 8 \times 5 \times 2 \times 6 = 34$, thành tích tuyệt cao. Dù hắn thắng thất giai lĩnh vực cũng chỉ giành được tối đa $2 \times 7 \times 7 \times 2 \times 2 = 30$ điểm, không thể vượt qua gã.

Hiện giờ hắn đã hiểu vì sao Diệp Phong chọn ngũ giai lĩnh vực. Gã muốn thắng là thắng, thắng rồi thì không cho hắn cơ hội ngóc lên nữa. Với ưu thế tuổi tác và vượt cấp, trực tiếp áp đảo thành tích tối cao mà hắn có thể giành được, dù hắn muốn liều mạng cũng không thể.

Phản kích kiểu đó chỉ có hai từ để hình dung: Sắc lẹm.

Tuy Diệp Phong mượn uy lực của Tru Thần cung nhưng uy lực của linh khí cũng là một phần thực lực cá nhân. Không ai có thái độ không phục trận thắng này của gã, khán giả tại trường đều hiểu rõ tính toán của gã nên ánh mắt khâm phục vốn nhìn Độc Cô Diệt Phong thì giờ đều đổ vào gã. 34 điểm là số điểm khủng khiếp, hơn nữa chiến lực của lĩnh vực mà đối đầu cao gấp đôi lĩnh vực cùng cấp.

Thành tích đó chưa từng có, sau này có lẽ cũng không.

“Được rồi, tranh chấp ngôi quán quân đã xong, diệt Phong thắng lợi.” Thánh giả nhìn Độc Cô Diệt Phong ngồn bệt phía dưới, nhếch nhếch tuyên bố: “Độc Cô Diệt Phong, hi vọng người quay về lần này cố gắng rèn luyện, mười năm nữa người vẫn còn cơ hội...”

“Diệp huynh đệ! Chúc mừng!”

“Diệp tiểu ca, tuyệt vời quá!...”

Vô số tiếng chúc mừng như nước triều đổ vào Diệp Phong. Dù có vào thánh địa hay không thì thánh tiem giả giành được ngôi quán quân, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng, hiện tại kết thân là đúng lúc.

Người Thương gia cười ha hả tiếp nhận lời khen của các thế lực khác. Chọn được thánh tiem giả đệ nhất, phần thưởng của họ sẽ rất lớn. Dựa vào đó, thương gia tuyệt đối sẽ nhanh chóng quật khởi.

Diệp Phong mỉm cười khách sáo, vừa ứng phó với chúng nhân đến chúc mừng vừa tìm Đông Phương Hồng Diệp. Lúc này Hồng Diệp thư không thể không hỏi gì đến gã chứ nhỉ? Kỳ quái...Hồng Diệp thư đi đâu rồi?

Tìm kiếm một lúc, sau rốt gã phát hiện thêm một manh mối, ngoẹo đầu nhìn lên chỗ của thánh giả trên chủ tịch đài. Hôm nay...Liệt Diễm và hai hộ vệ không hề xuất hiện. Đông Phương Hồng Diệp cũng quỷ dị thất tung, rất có thể liên can đến hắn.

Các lộ tuyến thủ tràn đến đặt quan hệ đột nhiên cảm nhận được quanh gã có sát khí lạnh băng khiến họ giật mình, không hiểu sao gã lại giận. Chưa quên thần uy ban nãy của gã, tất cả nhanh trí giữ cự ly với gã, chừa ra một khoảng trống.

Gã không nên loạn tâm. Không nên cuống. Sát khí của gã chỉ tồn tại mấy giây rồi từ từ thu liễm...Hồng Diệp thư, trước lúc đệ lên khiêu chiến, thư thư cò đứng xem trong đám đông. Có nghĩa là dù bị Liệt Diễm đưa đi cũng chỉ trong nửa canh giờ nay. Tất cả...Còn có thể vẫn hồi. Quan trọng nhất bây giờ là tìm ra xem cô bị đưa đi đâu?

Hơn nữa nếu Liệt Diễm thường chọn biện pháp cưỡng ép, hồng Diệp thư khẳng định không tuân theo, dù hắn có hai võ hoàng hộ vệ cũng không thể vô thanh vô tức đưa cô đi được. Nhất định có biến cố nào đó.

Lãnh tĩnh lại, suy nghĩ của gã cực kỳ sáng suốt, những ý nghĩ trong óc được sắp xếp lại. Gã nhìn khắp nơi, phát hiện ra manh mối. Đông Phương Bạch cũng mất bóng.

Hồng Diệp thư từng đàm luận với gã, đông Phương Bạch là con một của đại bá, sau khi cô niết bàn mất ký ức, lòng được ông ta chiếu cố. Để báo ơn, cô đồng ý kết thành phu thê trên danh nghĩa với hắn, dùng tư cách thánh tiem để đưa Đông Phương Bạch vào thánh địa.

Chỉ là hắn thêm muốn sắc đẹp của cô, muốn mượn danh nghĩa hôn phu để biến giả thành thật, nhưng Hồng Diệp thư đòi nào chấp nhận loại tiểu nhân đó? Thành ra gã chưa bao giờ nể mặt Đông Phương Bạch.

Lần đầu tiên thấy hắn, diệp Phong đã biết hắn là người hẹp hòi, lại kín đáo, bề ngoài hắn ngoan ngoãn vâng lời Đông Phương Hồng Diệp nhưng trong lòng chắc đã hậu thấu xương. Chỉ vì địa vị của cô tại Đông Phương gia tộc đặc thù nên hắn mới không dám làm gì.

Nếu Liệt Diễm hứa hẹn lợi ích với tên tiểu nhân Đông Phương Bạch...Thì việc hắn bán đứng cô chưa hẳn không thể xảy ra.

Gã cố nhớ lại vị trí lúc trước của Đông Phương Hồng Diệp, lắc mình đến chụp cổ áo một tứ giai tuyển thủ.

“Các hạ...Chắc là tuyển thủ của Đông Phương gia tộc?” Gã lạnh giọng hỏi.

“Đúng...Đúng. Người định làm gì?” Người này hoảng sợ, không hiểu sao gã lại ra tay.

“Ta hỏi các hạ, đông Phương Hồng Diệp và Đông Phương Bạch đi đâu?” Sát khí từ thể nội gã tràn ra, áp vào đối phương khiến y đổ mồ hôi lạnh, tay chân giãy giụa đáp: “Mười mấy phút trước, đông Phương Bạch đưa Đông Phương Hồng Diệp đi rồi, đi đâu thì ta không biết.”

441. Chương 441 : Người Chết Chắc Rồi

Nghe nói hai người mới chỉ đi chừng mười mấy phút, diệp Phong nhẹ lòng hẳn, vội hỏi: “Hướng nào?”

“Hình...Hình như là đi về phía sơn môn thánh sơn.”

Chúng nhân như thể tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn nhau. Họ đều nghe nói gã và Đông Phương Hồng Diệp mấy hôm nay quan hệ thân mật, chắc gã thấy hai người Đông Phương gia đột nhiên biến mất thì ghen tức, thành ra mới phản nộ và thất thái như vậy? Nghĩ thế, nhiều người bình tĩnh lại, nhìn gã bằng ánh mắt đầy ám muội.

Diệp Phong này đúng là giống đa tình. Bất quá người ta lên đi đâu đó thân mật thì gã định đến bắt quả tang chẳng? Hình như...Hơi ngược đời. Nhưng nghĩ là một chuyện, chúng nhân không ai lên tiếng ngăn cản gã. Phần lớn nam tử trẻ tuổi đều khinh bỉ loại hèn hạ như Đông Phương Bạch, hắn không xứng với mỹ nữ ưu tú như Đông Phương Hồng Diệp. Diệp Phong hoành đao đoạt ái cũng góp phần dẹp bớt chút ghen tị trong lòng họ.

Nên chúng nhân đều ngậm miệng, vui vẻ chờ xem. Mặc cho Diệp Phong đi tìm.

Sơn môn thánh sơn? Gã hơi nheo mắt, thả thanh niên xuống.

Liệt Diễm tuy có thân phận tôn quý trong thánh tộc nhưng cũng không dám gây loạn thánh tiem tuyển bạt tái. Hắn rất có thể lợi dụng Đông Phương Bạch dẫn dụ Hồng Diệp thư ra khỏi thánh sơn rồi động thủ. Hà huống Hồng Diệp thư sa vào bẫy rập của hắn thì không bao giờ bó tay chịu trói mà sẽ liều mạng phản kháng.

Nếu song phương chân chính xung đột trong thánh sơn, gã phải cảm ứng thấy. Nhưng giờ trong thánh sơn không hề có năng lượng dao động nào đáng chú ý, đủ thấy lời tuyển thủ Đông Phương gia tộc có đến tám, chín phần là sự thật.

Quanh thánh sơn có chướng ngại năng lượng, nếu song phương xung đột ở bên ngoài thì dù là lưỡng vị thánh giả cũng không cảm ứng được thiên địa năng lượng dao động!

Rất có thể Hồng Diệp thư đã rời thánh sơn. Gã nhanh chóng kết luận như vậy, không chần chừ thêm chút nào nữa, tứ trọng khí hải toàn lực khởi động, thoáng sau đã biến mất khỏi thị tuyến chúng nhân.

Liệt Diễm! Nếu người dám động đến một sợi tóc của Hồng Diệp thư thì người...Chết chắc. Diệp Phong nhất định không tiếc giá nào lấy cái đầu của người. Sát ý lạnh lẽo từ thể nội gã phát ra.

“Hả, không thể nào.” Những tuyến thủ bị va liêu xiêu thi nhau kêu lên. Khí thế và tốc độ mà Diệp Phong vừa thể hiện vượt xa thực lực gã thể hiện ở tuyển bạt tái. Hóa ra lúc đấu với ngũ giai lĩnh vực, gã vẫn giữ sức chẳng?

Ý niệm này khiến tất cả đều có cảm giác hoang đường. Diệp Phong rõ ràng chỉ có tu vi nhị giai mà thực lực lại thâm bất khả trắc. Ban này, có lẽ không cần dùng siêu cấp kim cung, e rằng gã cũng dễ dàng thắng được ngũ giai lĩnh vực. Tiểu tử này thật sự là quái vật không theo thường lý. Đại quái vật!

Vô số ánh mắt đồng tình đổ vào Độc Cô Diệt Phong còn ngây ra đó. Vị tuyệt thế thiên tài của Độc Cô gia tộc này đúng là xui xẻo, chạm vào ai không chạm, lại chạm vào quái vật đó. Khó trách Diệp Phong từ đầu đến cuối luôn ung dung, e rằng gã hoàn toàn không coi Độc Cô Diệt Phong ra gì?

Vụ cá cược đó chỉ là một vở kịch. Nói không khách khí thì là vở kịch gã đùa với đối thủ.

Trên chủ tịch đài, lưỡng vị thánh giả nhận ra xôn xao bên dưới, khí tức Diệp Phong bạo phát khi lao đi khiến họ hơi kinh ngạc.

“Diệp Phong này vẫn giữ sức? Thực lực của y thật ra đạt tới mức nào?” Kim thánh sứ hơi giật giạt da mặt, cực kỳ kinh ngạc.

“Lão phu chúc mừng trước kim nguyên thánh điện, thu nạo được thánh tiềm giả có tư chất như thế.” Mộc thánh sứ mỉm cười, tỏ vẻ hâm mộ.

“Đừng nhắc đến việc đó, y không ngại để lộ thực lực, vội vàng đi ra sơn môn...Lẽ nào đã nhận thấy điều gì?” Thật ra hai thánh giả cũng không biết Liệt Diễm định làm gì, nhưng giờ Đông Phương Hồng Diệp không có mặt, chắc hẳn đã động thủ. Diệp Phong đuổi đến thì e khó mà yên lành được.

“Dù y đến thì sao, lão Kim cũng biết Liệt thiếu gia thích nữ nhân nào, đã bao giờ thất thủ chưa?” Mộc thánh sứ lắc đầu thờ dãi: “Diệp Phong thiên tài đến đâu cũng chỉ là thánh tiềm giả, thân phận cách một trời một vực với Liệt thiếu gia. Một mình y ngăn được thiếu gia hành sự sao?”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ? Ngăn cản y?” Kim thánh sứ thập phần coi trọng Diệp Phong, tất nhiên không muốn gã chạm vào Liệt Diễm, tăng thêm phiền hà.

“Ngăn cản? Người ngăn được chẳng? Người không thấy lúc trước vì bảo vệ Phương Hồng Diệp, y không ngại giao thủ với cả Liệt thiếu gia. Chúng ta ra mặt ngăn cản, y chắc chắn không nghe.” Mộc thánh sứ cười khố: “Hơn nữa nghe nói tiểu tử này năm xưa ở Bích Thủy cung, vì một nữ tử mà với thực lực võ tông dám chính diện chống lại Ninh nha đầu là võ hoàng khiến nha đầu đó giận run người.”

“Chúng ta ra mặt không ngừng không giải quyết được vấn đề mà khiến việc này ồn ào, mọi thánh tiềm hậu tuyển nhân đều biết hành vi của Liệt thiếu gia. Thế thì chi bằng cứ để Diệp Phong tự ném mùi khố ải, cũng để y hiểu, đến thánh địa, dù y có thiên phú thế nào cũng chỉ là võ giả cấp thấp mà thôi.”

“Nhưng...Người không sợ Liệt Diễm thiếu gia tức giận, hạ sát thủ với Diệp Phong?” Kim thánh sứ vẫn không yên tâm.

“Với mình Diệp Phong y, dù thực lực đạt đến thiên tôn cũng không thể ảnh hưởng đến việc Liệt thiếu gia muốn làm.” Mộc thánh sứ khuyên: “Liệt thiếu gia tuy phiền hà nhưng không phải người không biết nặng nhẹ. Diệp Phong cùng lắm chỉ bị giáo huấn, không nguy hại đến tính mạng. Bất quá...Đông Phương Hồng Diệp, khẳng định khó thoát nạn.”

“Đúng lắm, liệt thiếu gia cũng biết tầm quan trọng của Diệp Phong, sẽ không hạ sát thủ...Hơn nữa thực lực của Diệp Phong không thể bức thiếu gia phải hạ sát thủ. Chỉ cần tính mạng không sao thì ném chút đau khổ cũng tốt cho y. Không thì với tính cách coi thường tôn ti đó, y vào thánh địa sẽ bị chèn ép tới tấp.”

“Tuyển bạt tái, tiếp tục tiến hành!” Lưỡng vị thánh giả không quan tâm đến Diệp Phong nữa, tiếp tục chủ trì thi đấu.

OOo

“Ha ha ha! Hồng Diệp tiểu thư, sao phải khổ sở như thế?” Liệt Diễm nhìn thiếu nữ bốc lửa trước mặt bằng ánh mắt dâm tà, đầy chiếm hữu. Hắn chưa bao giờ được thử tuyệt sắc mỹ nữ cứng cổ thể này, tà hỏa trong

lòng bốc lên, dù muốn dừng cũng không được.

Hai hoàng vệ hần dẫn theo chặn trước và sau Đông Phương Hồng Diệp khiến cô không thể chạy trốn, đông Phương Bạch trốn ngoài xa, lên tiếng hòa cùng Liệt Diễm: “Hong Diệp! Được Liệt Diễm thiếu gia chăm là phúc khí tu trăm năm của ngươi, không chỉ được thiếu gia ban cho vô vàn ân sủng và lợi ích, đông Phương gia tộc cũng được lợi theo. Dù ngươi không nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ đến bao năm nay phụ thân ta đối xử với ngươi thế nào đi chứ? Để báo ơn, ngươi nên cống hiến một phần tâm lực cho Đông Phương thế gia.”

“Đông Phương Bạch! Có cơ hội, ta nhất định giết ngươi.” Đông Phương Hồng Diệp nổi giận dưng dưng, thân thể xinh đẹp rực khí thế, sát ý lan tràn, nhìn Đông Phương Bạch chằm chằm.

Không ngờ cô nhất thời sơ ý mà mắc hờm của hần. Càng khiến cô đau lòng là hần bán đứng cô cho Liệt Diễm! Tuy thái độ của cô với Đông Phương Bạch không tốt nhưng trong lòng vẫn coi hần là thân nhân của gia tộc, bình thường người ngoài trào phúng hần, cô không hề do dự bênh vực.

Đông Phương Bạch cũng có huyết mạch cực cao Bát phượng niết bàn thể, lúc mười lăm tuổi đã hoàn mỹ niết bàn thành công nhưng tu luyện hơn mười năm vẫn dừng ở nhị giai võ tôn, còn muốn lợi dụng thân phận hô phu để vào thánh địa. Nam nhân như thế, đông Phương Hồng Diệp cô đời nào ưa thích cho được?

Tiếc rằng tất cả đã không còn quan trọng. Đông Phương Bạch để lấy lòng Liệt Diễm mà dâng cô, thánh tiêm hậu tuyển nhân quan trọng nhất của gia tộc, vị hôn thê trên danh nghĩa của hần, vào tay vị thiếu gia dâm tà này. Dù phụ thân hần có ơn nặng như núi với cô thì cô cũng không bỏ qua cho tên tiểu nhân này.

“Hôn phu của tiểu thư khá lắm, bản thiếu gia không đành cho tiểu thư giết y.” Liệt Diễm liếm môi cười cười: “Bản thiếu gia đang thiếu một thủ hạ ngoan ngoãn, y được đấy.”

“Loại ti bỉ vô sỉ như ngươi không xứng là người Đông Phương gia tộc.”

“Hừ! Người Đông Phương gia tộc sẽ coi việc được phục thị Liệt Diễm thiếu gia là vinh dự. Ngươi là con rơi được cha ta nhặt về, việc của Đông Phương gia tộc từ bao giờ đến lượt ngươi bình luận.” Đông Phương Bạch bị sát khí của cô kích thích tính tự tôn nên lên gân buột miệng.

“Con rơi?” Đông Phương Hồng Diệp mặt mũi nhợt nhạt, cô được bá phụ cho biết, từ lúc cô bé, cha mẹ đã mất, được ông ta bồi dưỡng, sau khi niết bàn trùng sinh vì Phượng hoàng đài có vấn đề nên có mất ký ức.

Giờ Đông Phương Bạch nói hớ khiến cô vốn còn nghi hoặc nắm bắt được manh mối. Bá phụ mà cô coi là ân nhân nhất định che giấu việc gì đó quan trọng, cô và Diệp Phong có lẽ từng quen nhau...

“À...” Đông Phương Bạch tự biết lỡ lời, vội im miệng.

“Được lắm! Được lắm.” Liệt Diễm nghe ra được vấn đề, nhưng đó không phải thứ hần quan tâm, lại bước lên mấy bước, tươi cười nói với Đông Phương Hồng Diệp: “Hong Diệp tiểu thư, bản thiếu gia không hiềm thân phận của tiểu thư là gì. Tương lai tiểu thư vào thánh địa sẽ được hưởng tôn sùng và vinh diệu bất tận, thế nào?”

442. Chương 442 : Nhất Tuyền Sinh Cơ , Ký Ưc Tỉnh Lại

“Si tâm vọng tưởng!” Đông Phương Hồng Diệp dâng tràn khí thế, hỏa diễm quanh mình thoáng hiện phượng hoàng hư ảnh, hơi nóng ràn rạt, lạnh giọng quát: “Mau đi ta đi, không thì ta không khách khí nữa.”

“Ha ha ha!” Liệt Diễm như thể nghe thấy việc buồn cười lắm: “Không khách khí? Bản thiếu gia muốn xem tiểu thư không khách khí thế nào?”

“Không tính tu vi của bản thiếu gia hơn xa ngươi, chỉ bằng hai hoàng vệ ở đây, hong Diệp tiểu thư tưởng mình có cơ hội thoát khỏi tay bản thiếu gia sao? Bất quá tiểu thư thích đùa thì bản thiếu gia đùa cùng, nữ nhân đạt được dễ quá mất hết thú vị.” Liệt Diễm để lộ dâm tà, thể nội hỏa nguyên cũng dâng theo.

“Ta không chạy được nhưng kéo theo ngươi xuống địa ngục.” Ánh mắt Đông Phương Hồng Diệp quyết liệt, màu đỏ rực từ thân thể cô tràn ra, nhập vào hỏa nguyên của cô, hư ảnh phượng hoàng từ trung tâm dạt ra hai bên, dần tươi đỏ.

Đông Phương Bạch cả kinh, vội nhắc nhở: “Liệt thiếu gia cẩn thận! Ắ muốn kích hoạt cửu hoàng huyết mạch, tự nổ khí hải để đồng quy vụ tận với thiếu gia.”

“Gi hải!” Liệt Diễm kinh hãi lui nhanh, cách Đông Phương Hồng Diệp mấy chục trượng mới cuống lên mắng: “Có thể ngăn được cửu hoàng huyết mạch gì đó không?”

“Ắ bắt đầu phát ra huyết mạch chi lực, tuy chưa đạt đến cực hạn nhưng có thể dẫn nổ khí hải bất cứ lúc nào.” Đông Phương Bạch gấp rút giải thích: “Muốn ngăn cả ắ cũng được nhưng phải hành động trước, cắt đứt liên hệ giữa ắ và nguyên lực. Trừ phi người xuất thủ có thực lực vượt xa ắ, không thì không có cơ hội.”

“Liệt thiếu gia xin hãy cẩn thận! Năng lượng bạn loạn trong mình nữ nhân này đủ giết chết bất kỳ sinh mệnh nào tu vi dưới thiên tôn trong vòng hơn mười trượng. Bọn thuộc hạ ở gần cũng sẽ trọng thương.” Một hoàng vệ trầm giọng nhắc nhở.

“Ta lệnh cho người xuất thủ ngăn nữ nhân này lại.” Thực lực của hoàng vệ hơn xa Đông Phương Hồng Diệp, chắc có cơ hội ngăn chặn được.

“Đứng im.” Đông Phương Hồng Diệp mắt lạnh đi, thân hình càng lúc càng đẹp đẽ, không gian chấn động vì năng lượng cô phát ra. “Cao giai vô hoàng...Đích xác có cơ hội ngăn cản ta nhưng nếu ta quyết tử thì họ cũng không thể ngăn được.”

Vô hoàng có cơ hội dựa trên cơ sở Đông Phương Hồng Diệp còn chút hy vọng nào đó. Nhưng nếu cố quyết tâm phát động đồng quy chi thuật, dù thánh giả cũng bó tay.

“Nữ nhân này đúng là không biết tốt xấu.” Liệt Diễm gầm lên ngoài xa: “Người thù chết không chịu phục thị bản thiếu gia là vì sao?”

“Vì...Người không xứng.” Đông Phương Hồng Diệp giọng lạnh như băng khiến sắc mặt hắc càng méo mó.

“Hảo! Hảo! Người chết thì ta lấy cả Đông Phương thế gia bồi táng.” Liệt Diễm hung hãn ra mặt, sát khí ràn rạt.

Đông Phương Bạch trắng nhợt mặt mày cầu xin: “Liệt thiếu gia, thiếu gia không nên uống sát người vô tội. Đông Phương gia tộc luôn cung kính với thiếu gia, chỉ có tiểu tiện nhân này ngỗ nghịch, sao lại trút lên đầu bản tộc.”

“Cút.” Liệt Diễm phát tay hất Đông Phương Bạch văng đi: “Ai khiến bản thiếu gia không vui, bản thiếu gia giết hết thân nhân của kẻ đó, không chừa một ai.”

Đông Phương Hồng Diệp hơi rung động rồi lãnh tĩnh ngay, đột nhiên nhận ra cảm giác thuộc về Đông Phương thế gia không nồng như tưởng tượng...Tuy cả gia tộc bồi táng khiến cô đau đớn vạn phần nhưng không hề muốn rút lại. Hỏa nguyên năng lượng...Tiếp tục dâng lên.

“Tiện nhân! Tồn vong của cả gia tộc chỉ phụ thuộc vào ý niệm của người, liên lụy cả gia tộc mà người không hối hận hả?” Đông Phương Bạch sợ hãi đến phát cuồng, khàn khàn gào lên.

“Những người khác của gia tộc còn có tư cách trách ta. Riêng người thì không, đông Phương Bạch! Lúc bán đứng ta cho Liệt Diễm, lẽ nào người không hối hận?” Đông Phương Hồng Diệp lăm lăm quát.

Đông Phương Bạch hối hận đến phát cuồng, sớm biết Đông Phương Hồng Diệp cương liệt bất khuất như vậy thì hẳn sao phải khổ đem cả gia tộc vào rồi bị liên lụy. Nhưng hẳn không hối cải mà biện giải: “Ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho người. Với thân phận của Liệt Diễm thiếu gia chẳng hơn thánh tiêm giả Diệp Phong đó sao? Người theo thiếu gia, cả gia tộc sẽ được thơm lây, người có biết không?”

“Vô sỉ!” Nghe đến tên Diệp Phong, lòng cô gợn sóng, kinh ngạc nhận ra, chút ý niệm ham sống còn lại là vì nam tử đó mang lại. Tiếc rằng...Lần này gã không thể xuất hiện chặn trước mặt mình nữa?

Liệt Diễm cực kỳ nhanh nhạy nhận ra tâm tư cô dao động, liền gần giọng: “Đúng, còn xú tiểu tử tên Diệp Phong đó nữa. Người chết thì hẳn cũng phải bồi táng, ta sẽ chôn xác hắn ném vào Yêu ma sâm lâm cho yêu thú ăn. Ha ha ha!”

Tâm cảnh của cô xuất hiện sơ hở cực lớn trước lời hắn nói. Hai hoàng vệ biết cơ hội không thể để mất, lập tức xuất thủ.

Một hoàng vệ đưa tay, thiên địa chi lực quanh đó trong tích tắc hình thành sợi dây trời, làm chậm mấy lần hỏa nguyên của Đông Phương Hồng Diệp điều động. Hoàng vệ còn lại lắc mình biến mất.

Cô chợt tỉnh ra, kinh hãi phát động đồng quy chi thuật, chỉ tiếc đã muộn rồi. Hoàng vệ còn lại hiện thân sau lưng cô, hỏa nguyên sắc bén thấu vào tiểu phúc đơn điền cô, khí hải vốn cuồng bạo bỗng chậm dần. Cô thôi động thể nào cũng không thể điều động mấy may hỏa nguyên.

Chát! Hỏa nguyên trong thể nội hấn khê nổ, đông Phương Hồng Diệp như bị sét đánh, tám thân đơn bạc từ trên không rơi xuống, làm môi đỏ rỉ máu, rực rỡ thê lương.

“Ha ha, chết sao được, ngươi là của ta.” Liệt Diễm hớn hở lao tới chụp lấy cô. Hai hoàng vệ hoàn thành nhiệm vụ, thả lỏng thần kinh, lại lơ lửng trên không.

Tay hấn sắp chạm vào lồng ngực vun cao quyến rũ của cô thì một đạo kim quang chợt bén xéo tới. Đạo kim quang vô thanh vô tức, ngay cả hai hoàng vệ cũng không kịp phát giác, muốn xuất thủ ngăn lại cũng không kịp.

Từ đáy lòng hấn dấy lên cảm giác tử thần đang tới, không biết nên làm thế nào cho đúng. Tuy hấn có tu vi lực giai vô tôn nhưng ứng biến đối địch e rằng không bằng cả một vô tôn ở Vô Nguyên đại lục. Đạo kim quang này đủ lấy mạng hấn, tuy kín đáo nhưng tốc độ và góc độ lại chênh nhau rất nhiều, nếu Liệt Diễm là vô tôn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú thì lẽ nào không tránh được?

Keng. Quanh mình hấn dấy lên một lớp chướng ngại rực lửa, kim quang va vào thì lệch đi, chấn tan đại bộ phận năng lượng. Kim quang còn lại vạch qua đầu vai hấn, cuốn lên một dải máu rồi tan biến.

Một thân ảnh vàng rực lướt tới, ngọn quyền giáng thẳng vào chướng ngại rực lửa, lớp chướng ngại bị công kích một lần rồi nên vỡ tan, đà quyền của người đó không giảm, giáng vào cằm hấn.

Cách. Tiếng xương vỡ vang lên giòn tan, mặt Liệt Diễm bẹp dúm lại văng đi. Hai hoàng vệ cả kinh thất sắc, cùng lao tới đỡ lấy hấn.

Đông Phương Hồng Diệp đang lúc hư nhược, lơ mơ cảm giác một cánh tay ấm áp ôm eo mình, mùi vị quen thuộc xộc lên, cô cố gắng mở mắt ra, đập vào con ngươi quả nhiên là gương mặt đầy quan tâm của Diệp Phong.

“Xin lỗi, hồng Diệp thư...Đệ đến muộn.” Diệp Phong tự trách, gã đề phòng đủ đường nhưng sau cùng Hồng Diệp thư vẫn bị thương tổn, lửa giận dâng lên trong lòng khiến nhiệt độ quanh đó đột nhiên giảm đi.

Gã lấy một viên Sinh hóa đơn nhét vào miệng cô, đồng thời tổng thêm một luồng nguyên nguyên lực đầy sinh cơ. Thương thế của cô tuy không nhẹ nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Có gã trợ giúp, tin rằng cô sẽ nhanh chóng hồi phục.

Nhưng tình hình quỷ dị như thế. Nguyên nguyên lực vừa nhập vào thể nội thì đầu óc cô như được vật gì đó mở tung, từng hình ảnh vừa quen vừa là lướt qua như đèn cù. Đầu cô tưởng nứt ra, đau đến nhói tim, khê rên lên rồi ngất đi trong lòng gã.

“Hồng Diệp thư!” Gã không hiểu, hô lên kinh hãi, sinh hóa đơn và nguyên nguyên lực của gã chưa từng thấy ai bảo có tác dụng gì, thật ra là sao?

“Ngươi...Thật ra đã làm gì Hồng Diệp thư!” Ánh mắt đầy sát cơ găm vào má Liệt Diễm.

Mặt hấn lúc này không còn thành hình người, miệng không ngớt thổ huyết. Hai hoàng vệ hiển nhiên có linh đơn diệu dược, nhanh chóng cắt được cơn đau cho hấn.

“Ta phải giết ngươi. Không...Ta phải hành hạ ngươi ngàn lần mới tiêu được mối hận này.” Hấn đường đường là thánh tộc cấp cao, bao giờ bị đánh như thế đâu. Cảm giác đau đơn trên mặt khiến tâm tạng hấn co rút, khó lòng chịu được.

“Ngươi đã làm gì Hồng Diệp thư?” Diệp Phong coi khinh mọi uy hiếp của đối phương, tiếp tục lạnh lùng nói: “Không nói, ta giết ngươi trước.”

Đông Phương Bạch thấy gã ôm Đông Phương Hồng Diệp thì ghen tức lồng lộn, dâng cô cho thánh tộc là vinh dự nhưng rơi vào tay Diệp Phong thì...Tiểu tử này không xứng. Có lẽ vì có hai hoàng vệ làm ý tượng,

diệp Phong lại ôm Đông Phương Hồng Diệp nên hắn không cố kỵ gì, lao đến trước mặt gã mắng: “Người là cái thá gì. Dám dă thương Liệt Diễm thiếu gia, lại còn dám nói thế...”

“Rác rưởi, cút ngay.” Tiếng quát như sấm động khiến Đông Phương Bạch cứng người, rồi bóng xanh phất qua như chớp, giáng mạnh lên người hắn.

Huyền thiên như ý bỗng, cự lực thuật, tứ trọng khí hải toàn khai! Lực đạo bài sơn đảo hải!

Bùng! Một tiếng vang vọng. Đông Phương Bạch hóa thành thịt vụn trong tích tắc, máu rải đầy trời.

443. Chương 443 : Ai Coi Thường Ai?

“Thiếu gia cẩn thận! Người này cực độ nguy hiểm!” Hai hoàng vệ phụ trách bảo vệ Liệt Diễm lắc mình chặn trước mặt chủ tử.

Thực lực của Diệp Phong và khí tức đáng sợ phát ra khiến chúng cũng thấu uy hiếp cực độ.

“Người dám giết ta? Người có bản lĩnh giết bản thiếu gia?” Liệt Diễm cười điên cuồng: “Bản thiếu gia đường đường lục giai vô tôn, có vô số thánh khí tại thân, người dám uy hiếp ta hả? Dù hoàng vệ không xuất thủ thì người làm gì được ta.”

“Thánh khí?” Diệp Phong nhướng mày, ngữ khí vẫn lạnh lùng trào phúng: “Là chướng ngại năng lượng ban này giúp người thoát khỏi kiếp số? Tiếc thật...Vẫn không bảo vệ được người.”

“Loại sâu kiến đáng ghét.” Bị Diệp Phong khinh miệt, dưới cằm Liệt Diễm lại đau nhói lên, hắn gầm vang tức giận: “Ban này chỉ là một thánh khí tự động kích phát phòng ngự mà thôi, hiệu quả hữu hạn! Tên xu tiểu tử vô tri như người sao biết được chỗ lợi hại của thánh khí.”

“Thiếu gia, để thuộc hạ bắt người này giao cho thiếu gia xử trí.” Lương vị hoàng vệ không yên tâm, khuyên can.

“Các người cũng coi thường bản thiếu gia.” Liệt Diễm giận phát cuồng. Hắn tuy ăn hại nhưng cũng còn đôi chút kiêu ngạo của thánh tộc, đối diện với địch thủ có tu vi cao hơn thì sẽ nhờ vào hoàng vệ, nhưng Diệp Phong...Tu vi thấp hơn hắn, bị ném đòn của gã khiến hắn khó lòng chấp nhận.

“Ừ...” Đông Phương Hồng Diệp trong lòng gã chợt rên khẽ, từ từ tỉnh lại.

“Diệp Phong? Sao đệ lại ở đây?” Đông Phương Hồng Diệp hơi đỏ mặt, hỏi với ngữ khí kỳ quái.

“Ta? Sao lại ở đây?” Vốn thấy cô tỉnh lại, gã đang hơn hớn, nháy mắt đã bị câu hỏi này đập tắt. Hồng Diệp thư sao lại nói năng như một người khác?

Lập tức niềm vui như vỡ òa trong óc gã, ngữ khí quen thuộc này, không phải Liễu Hồng Diệp năm xưa sao? Lê nào...

“Hồng Diệp thư, ký ức của thư thư khôi phục rồi hả?” Tay Diệp Phong hơi dụng lực, ôm cô càng chặt khiến cô đỏ bừng mặt.

“Gì mà khôi phục ký ức? Ừ...Đầu đau quá.” Cô ôm đầu nhíu chặt chân mày, chuyện cũ như từng mảnh vỡ dâng lên, tức thì tỉnh lại hoàn toàn.

“Thánh tộc...Liệt Diễm? Đệ đệ ngốc...Sao lại xuất thủ?” Mắt cô mờ đi, lời lẽ hơi loạn xạ, nhưng gã hiểu được.

“Năm xưa đệ không đủ thực lực...Đã tận mắt thấy thư thư chết một lần.” Toàn thân gã phát ra tự tin và chiến ý vô cùng: “Lần này, đệ không cho phép sự việc tương tự phát sinh. Dù đối phương là thánh tộc cao cao tại thượng. Ai tổn thương đến tỷ thì sẽ phải trả giá.”

“Tiểu tử khá lắm, nhưng thời gian biểu diễn của ngươi kết thúc rồi. Bản thiếu gia phải tự tay trừng phạt loại sâu kiến người.” Liệt Diễm không hiểu lấy đâu ra một tấm áp giáp đủ màu, hung hãn lao lên, tay cầm một cây đao cán dài không lưỡi, cắt đứt câu chuyện của hai người.

“Người quan tâm nữ nhân này như vậy thì ta không để người chết dễ dàng đâu...Ta phải dày vò tiện nhân này trước mặt người, khiến người đau đớn vô vàn. Không chỉ vậy, bản thiếu gia sẽ mang ả về thánh địa, cùng bằng hữu hưởng thụ món ngon này, chắc họ sẽ hứng thú lắm, ha ha ha ha.”

“Người muốn chết.” Gã lạnh lùng hẳn, phần nộ từ đáy lòng như nham tương núi lửa chực phun trào, sôi lên ùng ục.

“Người muốn chết thì có.” Liệt Diễm phát ra hỏa nguyên hùng hậu, hỏa diễm đao như thực chất hình thành trong tích tắc chém vào mặt Diệp Phong.

“Hong Diệp thư, cẩn thận bảo vệ bản thân.” Gã khẽ gạt Đông Phương Hồng Diệp, vung cự bổng lao lên.

Chát, chát. Hỏa diễm đao trong tay Liệt Diễm còn ngưng kết hơn đao thật, va mạnh vào như ý bổng mà năng lượng không tan đi tí nào. Thánh khí quả nhiên vượt xa linh khí, hỏa diễm đao vung lên lần nào cũng cuốn theo sóng lửa hung hãn tràn vào Diệp Phong.

Tiếc rằng Huyền thiên như ý bổng trong tay Diệp Phong không phải phàm vật. Đừng nói sóng lửa không tổn thương mấy mà hỏa diễm đao toàn lực bổ trúng cũng không trầy trụa gì. Như ý bổng nặng vạn cân nhưng trong tay gã nhẹ nhàng như mấy chục cân, cương khí từ cự bổng thổi tan sóng lửa, uy lực còn lại không tổn thương được gã.

Thực lực Liệt Diễm bình thường, thậm chí không bằng lực giai võ tôn phổ thông nhưng mặc một tấm thánh khí hộ thân giáp, cầm hỏa diễm đao uy lực vô cùng, đấu với Diệp Phong không hề kém thế. Gã tất nhiên kinh ngạc, không ngờ thánh tộc thiếu gia huỳnh hoang này khi giao đấu cũng không kém quá.

Gã kinh ngạc, còn từ đáy lòng Liệt Diễm thì là kinh hãi. Một tiểu tử tu vi chỉ nhị giai lại chặn đứng đòn tấn công của gã khi sử dụng thánh khí. Không chỉ vậy, về mặt sức mạnh, gã còn chiếm ưu thế...

Chát! Thân thể Liệt Diễm bị hất bay đi, thánh hỏa giáp phát ra làn sáng quỷ dị, hóa giải hết lực sát thương từ cự bổng của Diệp Phong. Thánh giáp dựa vào hỏa nguyên tự thân kích phát phòng ngự này, tuy Liệt Diễm không thể khởi động toàn bộ hiệu quả nhưng với tu vi của hắn, dù sơ giai võ hoàng cũng khó lòng thương tổn trí mạng được.

Gã dù khởi động tứ trọng khí hải vẫn không đạt đến võ hoàng.

“Hắc hắc hắc! Không ngờ đấy, cây bổng trong tay người lại không kém gì đỉnh cấp thánh khí.” Liệt Diễm thực lực kém cõi nhưng nhãn quang không tệ, giao thủ mấy lần là nhìn ra chỗ bất phàm của như ý bổng.

“Bắt người thì vũ khí này có thể bán được giá cao tại thánh địa.” Liệt Diễm sa vào hạ phong nhưng không hề lo lắng, thực lực của Diệp Phong mạnh hơn nữa cũng không phá được phòng ngự của Thánh hỏa giáp, hơn nữa hắn còn hai hoàng vệ sau lưng. Lúc này hắn đang như mèo vờn chuột, chơi chán rồi mới giải quyết đối phương.

Xương cốt Diệp Phong kêu canh cách, tấn tạt thuật lập tức chuyển thành Cự lực thuật. Gã đã hiểu rõ phương thức giao đấu của Liệt Diễm, trừ lợi dụng thánh khí trên mình thì không có gì đặc sắc. Nhưng dù vậy, dấu thất giai võ tôn bình thường đấu với hắn tất không có ưu thế gì.

Đáng tiếc...Diệp Phong không phải võ tôn thông thường.

“Nếu người còn mạng về thánh địa thì hăng ảo tưởng.” Diệp Phong lại quát to, như ý bổng mang theo khí thế di sơn đảo hải giáng xuống.

Liệt Diễm cười quỷ dị, bất động trên không, đợi Diệp Phong đến sát thù tay hắn đột nhiên hồng quang lóe sáng, một quả hỏa châu rực rỡ bắn ra như chớp. Hỏa châu ẩn chứa năng lượng khiến người ta lạnh mình.

Diệp Phong chưa đến gần đã ngửi thấy mùi nguy hiểm, nhưng gã đang lao tới, muốn tránh cũng không kịp nữa.

“Lôi hỏa thánh châu, nổ!” Liệt Diễm gầm lên, tiếng nổ khiến không gian cơ hồ méo đi nuốt chửng Diệp Phong vào trong làn lửa.

“A!” Đông Phương Hồng Diệp bịt miệng, hô lên đầy thương tâm. Uy lực cỡ đó dù gã không chết cũng trọng thương.

Thân thể rực cháy của gã từ tinh không rớt xuống đất, khói bụi mịt mờ.

Hai hoàng vệ cũng mỉm cười, liệt thiếu gia tuy kinh nghiệm chiến đấu kém nhưng tu vi không tệ, cộng thêm mười mấy món thánh khí uy lực bất phàm phụ trợ, thắng tiểu tử nhị giai này dễ như trở bàn tay.

Cả hai cười thầm, ban nãy thần kinh mình hơi mất cảm quá. Tiểu tử Diệp Phong này lợi hại đến đâu cũng vẫn ở tôn cấp. Tôn cấp, không thể uy hiếp được thiếu gia.

“Ha ha ha! Thánh khí của bản thiếu gia, không phải loại tiện dân vô tri sinh tại Vô Nguyên đại lục như người hiểu được.” Liệt Diễm ra vẻ như người thắng lợi, kêu lên kiêu ngạo: “Tôn nghiêm của thánh tộc, không ai có thể tùy ý xâm phạm! Thiếu gia chỉ cần thuận tay thì triển mấy thánh khí, vô Nguyên đại lục trừ vô hoàng ra thì mọi cường giả đều bị ta coi như sâu kiến, hết sức khinh thường. Diệp Phong, người cũng không ngoại lệ.”

“Khinh thường?” Giọng nói lạnh lùng khiến người ta lạnh người từ dưới đất cất lên, tất cả đều biến sắc. Đông Phương Hồng Diệp bật khóc vì mừng, còn Liệt Diễm và hai hoàng vệ không dám tin vào mắt mình.

“Người có tư cách gì khinh thường ta?” Thân thể Diệp Phong bao bọc trong năng lượng tím đen, từ từ bay lên không, đối diện Liệt Diễm. Nhất trọng Thần thông biến, thổ chân nguyên khởi động. Khí thể của gã gần ngang với sơ giai vô hoàng.

“Bằng vào công kích không đủ giải ngứa của người ban nãy? Buồn cười.” Diệp Phong nheo mắt, khóe môi hơi nhếch lên.

“Sao...Sao lại như thế!” Con người Liệt Diễm co rút lại, bị khí thể của gã chấn nhiếp lùi lại liên tục, khí tức nguy hiểm mà hắn chưa bao giờ được trải nghiệm dâng lên. Sắc mặt hắn nhợt đi, trong lúc kinh hoàng, tay trái run lên, tựa hồ định hành động.

“Thánh khí hả? Ta cũng muốn xem...” Câu nói chưa vọng hết vào tai Liệt Diễm thì thân ảnh Diệp Phong đã lướt đến, một tay giữ chặt tay trái hắn.

“Thiếu gia cẩn thận!” Hai hoàng vệ cả kinh thất sắc, định thần lại là lập tức xuất thủ.

“Muộn rồi...” Diệp Phong phảng phất lẩm bầm, bàn tay đen lánh u quang của thổ hệ chân nguyên năng lượng chợt nắm lại.

“Bốp!” Lớp năng lượng của Thánh hỏa giáp không may mắn ngăn được Diệp Phong, chân nguyên và hộ thể năng lượng chỉ ma sát một lúc, khớp xương tay Liệt Diễm bị gã chấn gãy.

“A!” Liệt Diễm thét lên thê thảm, cơn đau xộc vào tim khiến tâm tạng hắn co rút điên cuồng, cơ hồ ngất đi.

444. Chương 444 : Lực Áp Cao Giai

“Lớn mật.” Hai hoàng vệ cuống lên, trở mắt nhìn thiếu gia bị đối phương đánh gãy một tay, từ đáy lòng họ cực kỳ hoảng sợ. Hỏa nguyên thiên thánh truy cứu việc này thì họ khó thoát tội.

Một hoàng vệ che chở cho Liệt Diễm như ánh chớp, đề phòng Diệp Phong tiếp tục hạ sát thủ. Người còn lại thi triển linh vực, hỏa nguyên cự phủ khoáng khắc sau đã ngưng tụ trên đầu gã, chém xuống mạnh mẽ. Hai bên lưỡi phủ, không khí cong đi vì nhiệt độ quá cao, thiên địa phảng phất chỉ còn lại ngọn lửa rừng rực đỏ.

“Thập bát điệp chấn!” Gã vung bồng và chạm với cự phủ.

“Ầm.” Không gian nát vụn, tiếng nổ vọng đất trời. Diệp Phong và viên hoàng vệ đều run người, đoạn gã bắn đi hơn trăm thước mới hóa giải được hết lực đạo xung kích.

“Tay...Tay ta.” Liệt Diễm gầm lên khàn khàn: “Lấy lại tay cho ta.”

Đoạt lại được cánh tay trái, hắn có thể dựa vào thần đơn diệu dược của thánh địa mà hoàn toàn phục nguyên. Nhưng không có thì đơn dược thần kỳ đến đâu cũng không thể khiến tay hắn mọc ra. Tuy tính mạng không sao nhưng hắn không muốn làm một thiếu gia cụt tay.

“Trả tay thiếu gia lại đây. Ta sẽ để ngươi toàn thân.” Hoàng vệ vừa giao đấu với Diệp Phong nội khí xung xung uy hiếp.

“Để ta toàn thân?” Diệp Phong cười nhẹ, làm lơ đối phương. Gã cởi cái vòng xanh trên tay Liệt Diễm xuống, đó là trử vật giới của hắn. Gã quét thần niệm vào, trừ hai bí tịch và đôi chút đơn được thì toàn là thánh khí, đếm sơ sơ không dưới mười món.

Thánh khí. Gã lần đầu được thấy, nhưng từ uy lực của Lôi hỏa châu, thánh hỏa giáp thì thấy không thể coi thường.

Gã thuận tay lấy ra hai món phòng ngự thánh khí đặt vào tay Đông Phương Hồng Diệp, đoạn đeo cái vòng xanh lên cổ tay, đợi lúc rồi sẽ xem xét.

Đông Phương Hồng Diệp biết gã quan tâm đến mình, mắt hơi đỏ lên, cẩn thận đón lấy hai món thánh khí, thử một chút là biết phương pháp sử dụng. Thánh khí cần tu vi hoàng cấp mới có thể sử dụng một trăm phần trăm hiệu quả, với tu vi tứ giai vô tôn như cô miễn cưỡng có thể khởi động. Có hai thánh khí hộ thân, ít nhất cô cũng đấu được mấy chiêu với hai hoàng vệ.

Nếu hai hoàng vệ muốn bắt cô để uy hiếp gã thì ít nhất cô cũng thử chống lại. Chỉ cần một tích tắc là gã kịp cứu viện.

Vù! Hoàng vệ vừa mắng mỗ thấy gã làm lơ thì nhún mình định xuất thủ cướp lại. So với lấy mạng Diệp Phong, tay Liệt Diễm quan trọng hơn.

Gã đã phòng bị, chân thì triển Ngự khí Thần thông thuật, thân hình như quỷ mị trượt đi rồi lại ngự khí giậm mạnh lướt đến sau lưng hoàng vệ.

“Ngươi cũng ném một đòn của ta, thập bát điệp chấn!” Như ý bóng bổ xuống, đồng thời khí lưu quanh hoàng vệ trối lại khiến hắn không thể động đậy. Đó là Thúc khí Thần thông thuật Diệp Phong vừa học được. Bản chất cũng là Ngự khí Thần thông thuật nhưng tác dụng chỉ là phụ trợ, không phải sát thương.

Hoàng vệ đến từ thánh địa, đương nhiên không lạ gì chiêu này, có điều do một thánh tiềm giả của Võ Nguyên đại lục xuất ra thì khiến họ kinh hãi dị thường. Võ giả, trừ phi đạt đến võ hoàng chi cảnh, có thể lợi dụng uy năng của linh vực và khí trường mô phỏng chiêu này ở mức nhất định. Diệp Phong chỉ là vô tôn, thúc khí Thần thông thuật của gã giống hệt Thần thông thuật chính tông, không hề có dấu tích nguyên lực.

Bất quá Diệp Phong không cho hắn cơ hội cân nhắc, như ý bóng đã giáng xuống, uy lực khiến viên hoàng vệ dù đạt cao giai cũng phải cẩn thận ứng đối!

Chát! Linh vực xộc ra chướng ngại như hình cái ô, chặn ngọn cự bóng lại.

“Cự đại thuật! Thêm một đòn Thập bát điệp chấn!” Thân thể Diệp Phong lớn vụt lên, nháy mắt biến thành cự nhân, vung tay cầm như ý bóng quật vào eo đối phương.

“Vu ma chi thuật!” Hai hoàng vệ hô lên kinh hãi, ban này Thúc khí Thần thông thuật khiến họ nghi hoặc thì hình thể Thần thông thuật lần này đã chứng minh vô thượng thần thông của Diệp Phong bắt nguồn từ đâu.

Hoàng vệ bị công kích liên tục chấn động với Thần thông thuật, ảnh hưởng nhiều đến sức chiến đấu và năng lực phản ứng của hắn. Ngọn bóng này, hắn không thể ung ung đón đỡ mà vội vàng hình thành linh vực chặn lại.

“Chát!” Linh vực của hoàng vệ nổ vang, hỏa nguyên cơ hồ tan hết, bị hất bắn xuống đất, núi non lay động.

“Ngươi...Ngươi học ở đâu Vu ma chi thuật?” Một hoàng vệ khác trợn trừng mắt kinh hãi hỏi.

Diệp Phong bĩu môi, hừ lạnh: “Cái gì là Vu ma chi thuật? Là thật, bí thuật mô học được, các hạ thấy sao?”

Thi triển Thần thông thuật cũng được nhưng nhất định phải không liên can đến Vu vô nhất tộc. Gã đã có lời giải thích sẵn, giờ đối phương hỏi thì gã tất nhiên lên tiếng phủ nhận.

Hoàng vệ bị chấn bay chặt vật từ dưới đất bò dậy, cuống cuồng vận khí hải, lại thi triển linh vực trường. Linh vực, không phải càng lớn càng mạnh, linh vực của thất giai vô hoàng này không đầy mười thước vuông

nhưng nguyên lực ngưng luyện vô cùng, công kích ảo hóa ra cũng uy lực trác việt, vượt xa bốn võ hoàng Liệt Hỏa tông.

“Dù ngươi có phải Vu ma dư nghiệt hay không thì hôm nay cũng là ngày giỗ của ngươi.” Hoàng vệ này đã nổi giận thật sự, linh vực năng lượng chảy như hỏa hồng nham tương, từ từ hình thành một ngọn lợi trảo lớn cỡ thân người. Đầu ngón tay, không gian như cháy lên rừng rực, kêu tanh tách trong không khí.

Lợi trảo linh vực chụp vào huyệt gã, nhanh đến mức mắt thường khó thấy.

Gã vẫn giữ nụ cười trào lộng, nắm chặt Liệt Diễm giơ lên. Lợi trảo đến sát đầu gã thì dừng phất lại. Hoàng vệ đang công kích, hai mắt đỏ ngầu như muốn nuốt sống người khác, sát khí lan tràn toàn thân. Ngọn trảo chứa đầy năng lượng khủng khiếp của hắn không dám chụp xuống.

Giết gã không khó nhưng sẽ phải hủy cả tay Liệt Diễm, hắn có thể tưởng tượng như thế mình sau rốt cũng sẽ chết không toàn thây. Liệt Diễm là tăng tôn tử mà hỏa nguyên thiên thánh yêu thương nhất, nếu không yêu thương thì ông ta đời nào chấp nhận vi phạm cấm lệnh, đưa hắn xuống Vô Nguyên đại lục chơi bởi. Nếu tay hắn còn nguyên, hai người còn có thể lấy công chuộc tội, giữ được tính mạng, ngoài ra...Chết không có đất chôn.

“Đến đây, xem cánh tay này hay tính mạng ta biến mất trước.” Diệp Phong vung vung cánh tay, dáng vẻ cực kỳ gây hấn, suýt nữa khiến hai hoàng vệ ngắt đi vì giận. Cổ họng Liệt Diễm phun ra một ngụm máu, cơn giận tràn vào tim.

Tên vương bát đản khốn kiếp, dám lấy tay bản thiếu gia làm lá chắn. Liệt Diễm vốn đau thấu tim sao chịu nổi? Hắn hận không thể lệnh cho hoàng vệ bắt chết tất cả lập tức giết gã, lại tiếc rẻ cánh tay mình. Tâm thái giận dữ lại không quyết định được đó cộng với uất khí vô vàn khiến hắn không chống chọi được, mắt tối sầm ngắt đi.

“Ngươi có biết hậu quả chống đối thánh tộc không.” Hoàng vệ thấy không thể động thủ thì đổi sáng tấn công bằng lời lẽ. Vô hoàng có ưu thế ở linh vực nhưng Diệp Phong có lá chắn, linh vực căn bản không thể phát huy tác dụng, còn giao đấu xấp lá cà thì dù hắn là cao giai vô hoàng cũng không chắc thắng được người biết Thần thông thuật như Diệp Phong. Nên hắn đành phải dọa nạt.

“Ta đã cảnh cáo các ngươi, kẻ dám động đến Hồng Diệp thư, dù là thánh tộc cũng phải chết.” Ngừ khí Diệp Phong lạnh lùng: “Xem ra các ngươi không coi lời cảnh cáo của ta ra gì.”

“Cuồng vọng!” Hai hoàng vệ đồng thời quát lên, võ giả Vô Nguyên đại lục chỉ là một nhóm dê tiện trong mắt họ, không thể nào so với thánh tộc. Đừng nói Liệt Diễm chỉ muốn chơi bởi một nữ thánh tiem, dù hắn thích Ninh Thu Vũ thì bà ta cũng chỉ còn nước tuân theo. Diệp Phong đáng ghét này, nhất định vô tri đến cực hạn nên mới dám xuất thủ với Liệt Diễm.

“Cuồng vọng? Để mỗ cho các ngươi thấy cái gì là cuồng vọng thật sự.” Tay gã tụ lại một dải chân nguyên tím đen, khe quát lên.

Bùng! Tay Liệt Diễm hóa thành mảnh vụn trong tích tắc...

“Tên điên này, ngươi định bắt bọn ta bồi táng hả.” Hai hoàng vệ lúc đó thậm chí muốn tự sát. Tay Liệt Diễm nát rồi, dù họ xé Diệp Phong thành vạn mảnh cũng không thể lấy công chuộc tội, giữ được tính mạng.

“Ta còn muốn lấy mạng hắn.” Chân nguyên năng lượng của gã liên tục dâng cao, ba khí hải mọc, hỏa, thổ đồng thời chuyển động điên cuồng.

Tam trọng Thần thông biến! Cự đại thuật! Cự lực thuật!

Trước ánh mắt kinh ngạc của hai hoàng vệ, thân thể gã như ma thần giáng thế, lớn vụt lên thành hai trượng, như ý bồng khổng lồ trở nên cực kỳ thích hợp với gã, như một cây đại bồng chùy.

“Chịu chết đi.” Huyền thiên như ý bồng không kém gì linh vực giáng vào Liệt Diễm.

Hoàng vệ bảo vệ Liệt Diễm vội rút người tránh đi, nhưng khí lưu cuộn cuộn quanh đó khác nào xoáy nước ở biển, giữ chặt lại khiến hắn không thể động đậy. Khí tức tam trọng Thần thông biến của Diệp Phong không kém cao giai vô hoàng, thúc khí Thần thông thuật thi triển ra há đối phương dễ dàng thoát được.

Ngon bỗng này mà thật sự giáng xuống, không chỉ Liệt Diễm không giữ được tính mạng, dù là hoàng vệ cũng mất nửa cái mạng như chơi. Thậm chí táng mệnh đương trường cũng không lạ. Hoàng vệ thi triển lĩnh vực cố nhiên chặn được tuyệt đại bộ phận lực đạo, còn Liệt Diễm đang hôn mê, e rằng không chịu được cả chấn động mà lĩnh vực đón đỡ công kích tạo ra.

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, hoàng vệ tạm bỏ Liệt Diễm xuống, song thủ kết thành tư thế kỳ quái.

“Thánh ấn! Hỏa!” Hỏa nguyên lĩnh vực trong phạm vi khí trường của hắn nhanh chóng ngưng thành hỏa ấn như bàn tay, vỗ lên Huyền thiên như ý bổng.

445. Chương 445 : Trảm Thảo Trừ Căn

Thánh hỏa ấn khí thể bàng bạc chính diện va chạm với Huyền thiên như ý bổng của đối phương. Cảm thụ được năng lượng dao động đáng sợ của đối phương, hai tay gã nắm chặt lại, tăng thêm một phần lực đạo.

Ầm! Không gian quanh đó chấn động kịch liệt, gợn sóng năng lượng khuếch tán cực nhanh, đông Phương Hồng Diệp ở cách cả trăm trượng cũng bị lực xung kích này thổi cho đứng không vững, toàn lực thôi động thể nội khí hải mới miễn cưỡng không thoái lui nữa. Liệt Diễm nếu không được hoàng vệ còn lại hạn ra nguy cơ, lập tức thi triển năng lượng che chắn thì đã nổ banh xác mà chết.

Trong phạm vi mấy trăm thước, đá núi tan tành, vô số gốc cổ thụ bị nghiền thành bột, theo khí lưu vút lên mây như cự lòng đang bay, chấn động tâm thần. Thánh sơn ở ngoài ngàn thước cũng rung lên sau cú va chạm kinh thiên đó, ánh lên từng đạo quang hoa đủ màu, rực rỡ vô cùng.

Diệp Phong run người, đại lực từ như ý bổng dồn xuống tay, tràn vào thể nội gã.

“Phụt.” Gã thổ máu, bị hất văng đi, va vào lớp năng lượng che phủ thánh sơn rồi bị hất văng lại, cực kỳ thê thảm. Một chiêu thánh ấn, uy lực lại đến mức đó.

“Vô kỹ lợi hại thật.” Gã liều mạng thôi động chân nguyên, nhanh chóng hóa giải lực đạo trong thể nội, đồng thời thầm kinh hãi: “Đạo thánh ấn này chỉ phản kích lại công kích của ta, không hề thật sự đánh trúng. Dù thể ta cũng suy tũn nữa không còn mảnh nào nguyên lành trên người, nếu không ngờ như ý bổng hóa giải phần lớn uy lực thì trúng thánh ấn tất sẽ trọng thương.”

“Vô kỹ cấp nào mà biến thái như vậy. Luận uy lực còn gấp mấy lần cửu phẩm vô kỹ.” Diệp Phong liếc hoàng vệ thi triển thánh ấn, phát giác lĩnh vực quanh đối phương biến mất, còn hắn cũng đang thở hồng hộc, như thể quá sức.

Gã lập tức yên lòng, xem ra bằng vào thực lực của cao giai vô hoàng không thể tùy ý thi triển nghịch thiên vô kỹ cỡ này. Từ tình huống vừa qua, bản chất vô kỹ này là dồn hết nguyên lực trong lĩnh vực thành chưởng ấn rồi xuất ra. Nguyên lực hùng hậu như thế, thảo nào uy lực của thánh ấn tuyệt luân.

Tuy lúc này toàn thân gã đau đớn, nhưng biết không thể để lỡ cơ hội. Đối phương thở dốc cũng là thời cơ tuyệt vời để lấy mạng hắn. Gã cố vận chân nguyên, mượn Ngự khí Thần thông thuật bắn người lên, tay cầm cự bổng giáng xuống.

“Tiểu tặc! Đừng mơ đắc sủng.” Hoàng vệ còn lại cứng đờ sắc mặt, phản ứng cực nhanh xuất thủ ngăn cản.

Chát. Hai người va nhau trên không, bắt phân thắng phụ, lại bắn về. Thụ thương xong, gã không còn uy thế như trước, đối phương cũng vội vàng xuất thủ, không kịp ngưng tụ toàn lực. Hai người nhìn đối phương chăm chăm, tìm sơ hở để xuất thủ.

“Người từ đâu mà ra hả? Thực lực của ngươi thật ra do ai dạy?” Hoàng vệ giới bị quát hỏi.

Diệp Phong cười hăng hắc: “Ta? Không có sư thừa, bất quá là nhân vật nhỏ xiu gặp chút may mắn...Kỹ năng của ta là nghịch thiên tu thể công pháp của một vị tiền bối vô danh thời viễn cổ sáng tạo ra. Vô kỹ các ngươi vừa thi triển là gì?”

“Hừ! Cả thánh kỹ mà không biết, xem ra ngươi không phải Vu ma dư nghiệt.” Hoàng vệ nhú mày, không hiểu nghĩ gì.

“Thánh kỹ? Quả nhiên được lắm.” Khóe môi Diệp Phong nhếch lên.

Gã vốn lấy làm lạ, với cách biệt về thực lực trong cùng cấp giữa võ giả và Vu võ, thánh diện dựa vào đầu mà lấy được ưu thế tuyệt đối về thể lực, đồng thời áp chế yêu thú và Vu võ nhất tộc. Xem ra trước khi tiến nhập thánh địa, cần phải đánh giá lại thực lực võ giả thánh giai trở lên. Có thể đấu với Vu võ nhất tộc thì tuyệt đối không thể coi thường thánh tộc cường giả.

“Hỏa tứ! Ngươi sao rồi?” Hoàng vệ vừa đối thoại với Diệp Phong hỏi đồng bạn.

“Đã khôi phục sáu thành thực lực nhưng e không phải đối thủ của tiểu tử đó.” Đồng bạn cười khò.

“Ngươi bảo vệ Liệt thiếu gia, ta bắt tên hung đồ này.” Hoàng vệ giao Liệt Diễm cho đồng bạn rồi tỏ vẻ ngưng trọng quay sang phía Diệp Phong: “Có bản lĩnh thì chính diện tiếp thánh ấn của ta.”

Đoạn hấn kết thủ ấn như đồng bạn ban nãy, nhắm vào gã. Đồng thời, nguyên lực trong lĩnh vực của hấn sôi lên. Hấn không vội vàng thi triển thánh ấn mà thận trọng tích tụ khí thể.

Thánh kỹ là võ kỹ phải thánh giai mới thi triển được. Họ tuy là cao giai võ hoàng cũng chỉ thi triển loại võ kỹ hủy thiên diệt địa này được một lần, không trùng là không thể bắt được Diệp Phong. Nên hấn đợi, đợi cơ hội chắc ăn.

Diệp Phong giật mình, ban nãy thánh ấn vỡ lên Huyền thiên như ý bồng mà gã suýt rơi mất, giờ chính diện lãnh thêm một đòn thì không còn sức đấu tiếp nữa. Lúc đó có để lộ tứ trọng Thần thông biến cũng vô dụng.

Chân nguyên trong thể nội gã điên cuồng tràn lên, ngũ khí Thần thông thuật sẵn sàng phát ra, chuẩn bị đào tẩu. Lựa chọn đào mệnh trước thánh kỹ, tuyệt đối không phải hành vi mất mặt. Gã nắm chắc có thể lợi dụng chân không pháo tránh khỏi chính diện khi đối phương võ thánh ấn xuống.

Đột nhiên, hoàng vệ đối diện đổi hướng, nhắm thủ ấn vào Đông Phương Hồng Diệp! Thánh ấn vỡ ra, lập tức cô sẽ tan thành tro, ngọc nát hương tan.

Diệp Phong biến sắc, thân hình chợt loáng lên chặn trước mặt cô, khí thể giảm hẳn, từ tam trọng khí hải xuống còn nhị trọng, chân nguyên quanh người hóa thành u hỏa đỏ tía.

“Thánh ấn! Hỏa!” Hoàng vệ méo xệch mặt mũi, hỏa nguyên chưởng ấn như ngọn sóng đỏ xuống.

Rõ ràng là cái bẫy mà gã không thể không mắc vào. Thái độ của gã quan tâm đến Đông Phương Hồng Diệp cho biết, dù hấn giằng câu thì gã cũng sẽ dùng thân thể mình che cho nữ nhân đó. Nên hoàng vệ không hề do dự xuất thủ, hấn muốn Diệp Phong không có cả cơ hội để hối hận.

“Diệp Phong, đừng.” Mấy lần được gã liều mạng giải cứu, lòng Đông Phương Hồng Diệp cơ hồ tan nát, nước mắt như mưa ré lên, không dám nhìn nữa.

Cô đã thấy uy lực của thánh ấn, gã chính diện nghênh đón thì làm gì còn đường sống.

“Xem Lôi hỏa châu!” Diệp Phong tuy lao người vào nhưng không phải không chuẩn bị gì, sớm đã lấy Lôi hỏa châu từng khiến gã nếm khổ đau từ trữ vật giới của Liệt Diễm ra, nhanh chóng dẫn hỏa hệ chân nguyên vào. Chân nguyên chỉ lực tuy không phải ngũ hành năng lượng thật sự nhưng có thể thi triển thành loại tương ứng trong ngũ hành nguyên lực. Cũng như gã lợi dụng kim hệ chân nguyên sử dụng Tru Thần cung, hỏa hệ chân nguyên có thể kích hoạt hỏa hệ thánh khí.

Lôi hỏa châu rực lên tử hỏa, bao quanh còn cả điện quang tử hồ kêu tí tách, uy năng kinh nhân nghênh đón thánh ấn.

“Nổ!” Lôi hỏa châu chưa tiếp xúc với bàn tay, ngay sát na hai vật sắp va nhau thì gã dẫn nổ.

Đồng thời thân hình gã như ánh chớp bật lùi lại, ôm lấy Đông Phương Hồng Diệp đang kinh hoàng thất thố, xoay lưng lại phía thánh ấn, lao vút đi.

Ầm! Lại một tiếng nổ vang trời, lần này còn hơn lần trước. Lôi hỏa châu do Diệp Phong kích phát, uy lực gần như ngang với thánh ấn. Kết quả lần va chạm này không khác gì hai cường giả vừa tấn nhập thánh giai dốc toàn lực đối chưởng, tạo thành uy thế đó.

Đáng sợ vô cùng.

Hai hoàng vệ và cả Liệt Diễm trong tay họ bị khí lưu xung kích thổi bay. Hoàng vệ thi triển thánh ấn không ngờ Diệp Phong có chiêu này. Thánh ấn bị dẫn nổ trước, hắn đang trong trạng thái hư nhược nên lãnh đủ lực phản lại, khí huyết sôi lên, không nén được phun ra một ngụm máu đỏ lôm trên không.

Diệp Phong đã chuẩn bị trước, hơn nữa lần này không hao phí mấy may năng lượng. Gã cách trung tâm vụ nổ khá xa, chỉ có một phần uy lực xung kích tràn tới, không thương tổn được. Đông Phương Hồng Diệp nằm trong lòng gã, tình cảm từ đáy lòng sôi lên, ôm chặt lấy cổ gã, áp làn môi đỏ đầy cảm tính lên môi gã, cái lưỡi thơm tho như khao khát lách qua hàm răng tìm kiếm gì đó...

Gã ngẩn ra một chốc rồi rụt rè đáp lại người ngọc. Chỉ là gã trông giống với bên bị đông, mặt đỏ lừ, ánh mắt còn hơi hoang mang thất thố. Mùi thơm khác giác nồng nàn xộc vào mũi, miệng được nếm vị ngọt mềm mại, thân ngọc trong lòng lại dính sát lồng ngực, phảng phất muốn tan vào thân thể gã.

“Đệ đệ! Hồng Diệp thư sau này là người của đệ. Dù đệ không thích, thư thư vĩnh viễn chỉ thuộc về đệ.” Đông Phương Hồng Diệp thẳng thắn bộc lộ, tuy Diệp Phong luống cuống nhưng trong lòng gã đầy cảm động.

Nói không thích Hồng Diệp thư là gạt người. Chỉ là trước đây, gã không coi cô là đối tượng để mơ mộng. Trong lòng gã, cô là đại thư thư kiên cường, khả ái, đầy bá lực, từ ngày đầu tiên quen cô, gã đã bắt chấp tất cả giúp đỡ. Tình cảm đó không nói rõ được, cũng không thể rạch ròi được.

Chương ngại năng lượng bao trùm thánh sơn dấy lên vô vàn vòng song. Thánh sơn rung lên mấy lần.

Gã tạm dừng thân mật với Đông Phương Hồng Diệp, hướng ánh mắt lạnh lùng vào hai hoàng vệ trong tình trạng cực kỳ thê thảm ở xa, cùng Liệt Diễm hôn mê chưa tỉnh. Đến lúc rồi...Trảm thảo trừ căn.

446. Chương 446 : Thánh Giả Giáng Lâm

Chỉ cần diệt ba người này, chết rồi đâu còn đối chứng, sau này có phiền phức thì gã cứ chối phắt là xong. Gã chỉ là nhị giai võ tôn, kích sát hai cao giai võ hoàng và thiếu gia được họ bảo vệ thì e thánh giả cũng không tin được.

Diệp Phong liếm môi, mắt ánh lên sát ý kiên định.

“Các người...Chuẩn bị chịu chết chưa?” Diệp Phong đáp không lướt tới, thân thể như cự nhân, vung như ý bổng lớn tương xứng, lạnh lùng nhìn đối phương.

“Tên điên, dám mưu giết người thánh tộc ở thánh sơn, nhất định ngươi sẽ phải trả giá đắt.” Một hoàng vệ hoảng sợ gào lên.

“Các người đều chết thì ai biết ta giết?” Diệp Phong mỉm cười khinh miệt, khí tức trở nên mạnh mẽ.

Hai hoàng vệ bất chấp tất cả thôi động khí hải, định giãy giụa lần cuối. Cả hai vẫn còn chiến lực cấp võ hoàng, diệp Phong muốn diệt khẩu không dễ.

“Chết đi.” Gã giáng cự bổng xuống, cả hai liều mạng đón đỡ.

Chát, chát!

Hai bóng người bị hất bay, diệp Phong lắc mình, lúc tái xuất hiện thì tay xách thêm Liệt Diễm đang hôn mê.

“Để người chết đơn giản thế này thì tiện nghi cho người quá.” Gã cười lạnh tanh quỷ dị, nguyên nguyên lực dồn vào óc Liệt Diễm thức tỉnh hắn.

“Hả...A! Người...Người sao còn chưa chết? Người định làm gì?” Liệt Diễm kinh hãi vạn phần, vừa mở mắt đã thấy rơi vào tay do, bảo sao hắn không sợ?

Hoàng vệ của ta đâu? Sao chúng vẫn chưa giết tên khốn đó.

Liệt Diễm gian nan định thần lại mới nhận ra, hai hoàng vệ đang nhếch nhác không kém gì hắn, xem ra cả hai đã đụng phải người có thực lực cao hơn. Nhưng...Tại trường trừ Diệp Phong thì chỉ còn Đông Phương Hồng Diệp xinh đẹp vô vàn đang thẹn thùng nhìn gã như cô gái mới lớn, làm gì còn nhân vật nào có thể đánh bại hoàng vệ?

Thật ra là chuyện gì?

“Hai tên phế vật, sao lại để bản thiếu gia sa vào tay tên khốn này?” Liệt Diễm điên tiết đến phát cuồng.

“Xem ra Liệt Diễm thiếu gia còn chưa nắm vững tình thế?” Diệp Phong tức giận búng ngón tay, thân thể gã cao hai trượng, ngón tay cũng to như cổ tay người thường, búng lên mặt Liệt Diễm cũng như cho hắn một quyền. Liệt Diễm vỡ vụn hai cái răng, cằm chưa kịp lành lại đã vỡ ra tiếp.

“Hiện giờ ngươi là con tin. Còn chúng...Chỉ là người sắp chết mà thôi.” Diệp Phong cười “thân thiết”, tay hơi dụng lực, xương Liệt Diễm kêu răng rắc, cổ họng rên lên thống khổ nhưng miệng bị đánh nát khớp xương nên không thể phát ra thành tiếng kêu.

“Thả thiếu gia ra.” Hai hoàng vệ liễu thân xông tới, diệp Phong vùng tay phải cầm bóng đập liên hồi, không cho đối phương đến gần. Cây bóng của gã to lớn, múa lên mà phong tỏa mọi hướng quanh người, lực đạo lại vô cùng khiến hai hoàng vệ khổ không để đâu cho hết, lòng như lửa đốt.

Đột nhiên, diệp Phong biến hẳn sắc mặt, đồng thời hai hoàng vệ và cả Liệt Diễm miệng trào máu đều tỏ vẻ vui mừng hơn hở.

Thánh giả hiện thân rồi! Hai luồng khí tức hùng hậu tràn khắp thiên địa bao trùm toàn trường.

“Ai dám hành hung ở thánh sơn môn khẩu?” Không cần dùng mắt nhìn cũng biết là thánh giả đã biết rõ tình hình. Liệt Diễm thiếu gia đang nguy ngập, hai hoàng vệ chật vật chống đỡ.

Lòng gã suy tính như chớp, tay giữ Liệt Diễm định phát lực giết hắn.

Nhưng hành động của thánh giả còn nhanh hơn, kim sắc chưởng ấn không hiểu từ đâu bay đến, vỗ mạnh vào cánh tay gã giữ Liệt Diễm. Nếu gã kiên quyết giết hắn thì cánh tay đó coi như bị phế.

Bất đắc dĩ, gã đành buông Liệt Diễm, thân hình xoay tròn tránh khỏi chưởng ấn. Mộc nguyên thánh giả phát tay, một luồng năng lượng nhu hòa hút Liệt Diễm về.

“Đa tạ lương vị thánh sứ xuất thủ tương trợ!” Hai hoàng vệ cũng rút khỏi vòng tranh đấu, thánh giả đã xuất hiện, việc còn lại cứ giao cho họ là xong.

“Liệt Diễm thiếu gia, tay thiếu gia đâu?” Mộc nguyên thánh giả nhìn một tay Liệt Diễm phát phờ thì kinh hãi hỏi.

“Tay ta đâu, các người có đoạt lại không?” Hắn gầm lên với hai hoàng vệ.

“Xin lỗi, thuộc hạ vô năng! Tay thiếu gia đã bị Diệp Phong hủy rồi...” Hai người ập ứng đáp.

“Phế vật! Hai tên phế vật, ta phải giết các người.” Liệt Diễm đau đớn cực độ, tay bị hủy, sau này hắn vĩnh viễn là kẻ cụt, một kẻ xưa nay tôn quý như hắn đời nào chấp nhận được cảnh đó.

“Diệp Phong? Quái vật này là Diệp Phong?” Lương vị thánh giả đồng thời động dung. Tuy trước đây họ đoán định nhưng khi nghe hai hoàng vệ nói ra thì vẫn không khỏi kinh ngạc.

Cùng lúc, sơn môn thánh sơn xuất hiện thêm hơn trăm người, đều là tuyển thủ tham gia tuyển bạt tái và đầu lĩnh của các thế lực, thấy tình hình thì đều cả kinh thất sắc. Ban nãy thánh sơn rung động hai lần khiến thánh giả phải ra xem, những tuyển thủ đang thi đấu cũng ra coi náo nhiệt.

“Vu ma dư nghiệt!” Trưởng lão Liệt Hỏa tông và một võ hoàng Duệ Kim tông đồng thời kinh hô, họ đều quá quen thuộc với tử sắc năng lượng quỷ dị này.

“Người là Diệp Phong?” Thánh giả nhìn Đông Phương Hồng Diệp, kỳ thật trong lòng đã có đáp án, chỉ là thấy khó tin.

“Là mỗ thì sao?” Diệp Phong giải trừ Thần thông biến, hồi phục dáng vẻ bình thường. Gã cần giữ thực lực để đợi thời cơ thoát khỏi.

Biến hóa này khiến tất cả đều kinh hô.

“Người... Là hậu nhân của Vu ma?” Mục quang hai thánh giả lạnh tanh sát cơ, đóng đinh lên mình gã.

“Vu ma? Là cái gì hả?” Gã hừ lạnh giả ngốc.

“Có thể gọi là Vu vô.” Kim nguyên thánh giả lạnh giọng.

“Vu vô là cái rắm chó gì?” Diệp Phong không thừa nhận, hà huống gã vốn không phải người truyền thừa của Vu vô nhất tộc.

Thánh giả cũng nghi hoặc, nếu gã được Vu vô truyền thừa, không thể nào bất kính như vậy. Thần thái của gã hoàn toàn không có vẻ gì tôn trọng chữ “Vu” đó, điều này không thể tưởng tượng được với một Vu vô.

“Giết hẩn đi. Thánh sứ, ta lệnh cho các người giết hẩn.” Liệt Diễm phần nộ gầm lên, hẩn không cần biết Diệp Phong có phải Vu ma hay không, chỉ cần trút hận đã.

“Liệt Diễm thiếu gia đừng nóng, y mọc cánh cũng khó thoát, đợi bọn lão phu tra rõ nguồn cơn thì sẽ xử lý.” Thanh giả vỗ về Liệt Diễm trước rồi gọi hai hoàng vệ đến hỏi han sự tình.

“Diệp Phong, đội ngũ của bản tông đến Duệ Kim tông bị thần bí nhân giết chết, là người?” Vô hoàng Duệ Kim tông nộ khí xung xung nhảy lên chất vấn.

“Không sai! Chính là ta.” Gã tỏ vẻ ung dung, nhưng trong lòng không ngớt lo lắng.

Lúc đuổi theo ra ngoài thánh sơn, gã đã dùng lòng Phong loan truyền tin tức cấp cứu đi. Theo lý, hiện tại cứu binh của Yêu điện phải đến rồi mới đúng, sao chưa thấy nửa cẳng chân yêu thú xuất hiện? Sự phụ phải biết lần này nghiêm trọng thế nào, yêu ma thâm lâm tuy cách thánh địa xa nhưng với tốc độ phi hành của vô hoàng thì không đầy nửa canh giờ là đến. Không thể nào chần chừ đến tận giờ.

Lẽ nào dọc đường có biến cố? Gã không hiểu nổi.

“Kim Thiên Dục dám hãm hại ta suýt nữa bị yêu thú ăn thịt, sao ta lại tha cho hẩn... Còn những người khác chỉ là bị hẩn liên lụy mà thôi.” Gã cần kéo dài thời gian, đối phương nhảy ra lại càng hợp ý, nên hùng hồn thừa nhận.

Vô hoàng Duệ Kim tông hầm hừ giận dữ, đằng nào Diệp Phong hôm nay cũng gây ra họa, tử tội khó tránh. Duệ Kim tông cứ đợi xem náo nhiệt.

Trưởng lão Liệt Hỏa tông lao ra, khí thế hung hung quát: “Tặc tử lên vào sơn môn bản tông ăn trộm tiên thiên hỏa nguyên thể quả nhiên là người. Hôm đó bị người lừa gạt, đúng là đáng chết.”

Diệp Phong cười lạnh: “Lúc trước tiên tôn Liệt Hỏa tông các người đến vạn niên linh trì của ta mới huênh hoang làm sao. Ta chỉ gây ông đập lưng ông. Có gì mà đáng chết.”

“Dù thế nhưng Liệt Hỏa tông hôm đó không lấy vạn niên linh ngọc của người.”

“Hừ! Có phải các người không muốn đầu mà là vô năng.” Diệp Phong nở nụ cười chế nhạo, nói tiếp: “Hơn nữa ta không định lấy tiên thiên hỏa nguyên thể, chỉ là nó cầu xin ta đưa đi, còn giúp ta tấn nhập vô tôn cảnh giới, ta bắt đắc dĩ mới giúp nó đào tẩu.”

“Nói nhăng. Tiên thiên hỏa nguyên thể đâu? Giao ra.” Trưởng lão Liệt Hỏa tông gầm lên, lão không muốn các thế lực khác biết tiên thiên hỏa nguyên thể đã ngưng tụ được Hỏa nguyên tinh tủy, tránh gặp thêm rắc rối.

Diệp Phong tiêu sái xòe tay cười lạnh: “Không kể nó không còn đi theo ta, dù thật sự trong tay ta thì vì sao phải trả người? Thiên hạ kỳ trân dị bảo, duy người có thực lực mới được giữ, hình như Liệt Hỏa tông các người thích câu này nhất cơ mà.”

“Đáng ghét, ngươi muốn chết hả?” Liệt Hỏa tông trưởng lão thi triển lĩnh vực, chuẩn bị động thủ.

“Bằng vào ngươi?” Khí thế của Diệp Phong cũng lên cao, cực kỳ cuồng ngạo.

“Dừng tay.” Giọng thánh giả uy nghiêm vang lên, áp chế hai người xung đột. Diệp Phong nhân cơ hội thu liễm khí tức, thầm pháp phỏng thánh giả sẽ xử trí mình thế nào. Nếu trực tiếp lấy mạng thì e là gã không còn năng lực phản kháng nữa.

Thánh giả là mức cực kỳ đáng sợ. Chỉ có sự phụ may ra đầu được.

447. Chương 447 : Cuồng

Qua hai hoàng vệ, thánh giả đã hiểu đại khái, nhìn Diệp Phong chậm chạp, uy thế tràn tới: “Diệp Phong, thực lực của ngươi bắt nguồn từ đâu. Nếu khai thật thì may ra còn đường sống.”

Thánh giả khí thế bức nhân, gã lập tức nghẹt thở, bất quá thánh giả hiển nhiên đánh giá thấp cường độ thần niệm của gã, trừ nói năng hơi chật vật ra thì gã không sợ hãi tí nào: “Lúc trẻ mồ bị hủy khí hải, chuyển sang luyện thể, vô tình tìm được bí tịch của một tiền bối cường giả trong sơn động ở Ninh Tĩnh sâm lâm. Trong đó ghi lại rằng vị cường giả đó được truyền thừa viên cổ luyện thể chỉ thuật, tiền bối dốc cả đời mình mới có thể dung hợp luyện thể chỉ thuật và tu luyện khí hải làm một, sáng tạo ra một pho thần thể công pháp. Mồ vừa hay có chút thực lực luyện thể nên tu luyện luôn, ai ngờ ngoài thực lực tăng vọt thì thổ nguyên khí hải dần khôi phục, còn được cả kim nguyên khí hải của tiền bối ban cho...Kỳ thật mồ không phải trời sinh có song sinh khí hải!”

Những lời này gã đã cân nhắc mấy chục lần, giờ nói ra như thiên y vô phòng!

Thanh giả cho rằng lời gã khó tin nhưng nghĩ kỹ thì cũng hợp tình hợp lý, không có sơ hở nào. Việc gã từng bị phế khí hải thì họ được nghe Thương gia nói, hà huống tình hình giao đấu ban nãy, họ có biết đôi chút, đích xác khác biệt nhiều với Vu ma thật sự. Nếu bảo Thần thông thuật được người thiên tư trác tuyệt dung nhập vào luyện thể và tu luyện khí hải thì cũng có thể chấp nhận.

Biết gã không được Vu ma truyền thừa, lưỡng vị thánh giả giảm hẳn sát khí trong mắt, khí thế bức ép gã lỏng hơn. Thần thông thuật chỉ là một môn kỹ năng, gã biết thi triển cũng không nói lên điều gì. Họ quan tâm là gã có liên hệ gì với Vu ma ở thánh địa hay không, bởi ảnh hưởng đến lợi ích của thánh địa. Gã không phải con cờ của Vu ma ém ở Võ Nguyên đại lục thì xử trí thế nào, báo về Thánh điện là hơn.

“Diệp Phong, giờ ngươi mắc hai tội nặng, giờ ngươi bó tay chịu trời đợi thánh địa phát lạc hay cần bản thánh tự thân động thủ bắt ngươi?” Kim thánh sứ tuy trong lòng không đành nhưng Diệp Phong gây ra động tĩnh quá lớn, dù kim nguyên thánh điện muốn che chở cũng khó.

“Mồ có tội gì? Thánh giả đại nhân dựa vào đâu mà bắt mồ?” Diệp Phong cố lên gân. Sự phụ, đồ đệ không chống chọi được nữa rồi, lão nhân gia làm gì mà chưa đến cứu mạng.

“Tội thứ nhất là đoạt mấy căn cơ Liệt Hỏa tông - tiên thiên hỏa nguyên, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hỏa nguyên truyền thừa. Lúc ngươi thành thánh tiềm hậu tuyển nhân, bản thánh đã cảnh cáo, ngươi không để lọt tai, còn bảo mình vô tội hả?”

“Mồ giải thích rồi, tiên thiên hỏa nguyên muốn đào thoát, không phải mồ muốn đưa nó đi. Chẳng qua mồ vô tình gặp phải mà thôi.” Diệp Phong lớn tiếng: “Mồ lại không phải hỏa nguyên khí hải tu luyện giả, cần tiên thiên hỏa nguyên gì đó để làm gì.”

Tuy gã từng bộc lộ hỏa hệ chân nguyên nhưng đó không phải hỏa nguyên thật sự, nên hai hoàng vệ và thánh giả không phản đối lời gã nói. Quả thật gã lấy tiên thiên hỏa nguyên cũng vô dụng.

“Nhất định ngươi đã giao hỏa nguyên cho hỏa thú cũng đến bản tông gây loạn, các ngươi cùng đến ăn cắp bảo vật.” Liệt Hỏa tông trưởng lão lại bước ra chỉ trích.

“Ta nói rồi, không có.” Gã không hề khách khí với trưởng lão Liệt Hỏa tông.

Thánh giả cắt ngang song phương tranh chấp: “Vậy thì tiên thiên hỏa nguyên đâu? Ngươi trả lại cho Liệt Hỏa tông, bản thánh sẽ miễn cho một tội.”

Diệp Phong tỏ vẻ trên cột: “Vị trưởng lão này cũng biết, hôm đó mỗ được mười mấy yêu hoàng lạ mặt trợ giúp mới thoát khỏi Liệt Hỏa tông truy sát. Các vị cho rằng mười mấy yêu hoàng có mục đích nhắm vào người lạ mặt như tại hạ sao?”

“Mười mấy yêu hoàng? Lẽ nào...” Sắc mặt thánh giả giật giật không tự nhiên lắm, nhìn trưởng lão Liệt Hỏa tông.

Liệt Hỏa tông trưởng lão hơi gật đầu, khẳng định suy đoán của thánh giả. Lưỡng vị thánh giả lập tức trở nên không tự nhiên, nếu tiên thiên hỏa nguyên rơi vào tay Yêu điện thì Liệt Hỏa tông chỉ còn cách tự nhận xui xẻo. Diệp Phong nói cũng có lý, mười mấy yêu hoàng xuất động, trừ nhắm vào tiên thiên hỏa nguyên ra thì không còn lý do nào nữa.

Tiếc rằng họ tính toán đủ đường vẫn không ra gã có quan hệ rất sâu với Yêu điện. Họ đã điều tra kỹ bối cảnh của gã, đích xác không có liên can gì đến Yêu vương, với yêu hoàng lại càng không.

Về mặt hai thánh giả càng khiến gã khâm phục sự phụ. Thật ra ông từng làm việc gì kinh thiên động địa mà khiến hai người đạt tới thánh giai cũng ẽ ẽ? Nên biết tu vi của sự phụ chỉ là điền phong vô hoàng thôi.

“Tội này tạm không tính...” Lưỡng vị thánh giả nghiêm mặt đối chủ đề: “Liệt Diễm thiếu gia là thánh tộc cấp cao địa vị tôn sùng trong thánh địa. Diệp Phong người mặt lớn bằng trời, không chỉ mạo phạm mà còn hủy một tay của Liệt Diễm thiếu gia, có biết chỉ tội đó cũng khiến người chết không còn đất chôn.”

Liệt Diễm nghe vậy, tay lại hơi đau, đôi mắt oán độc nhìn Diệp Phong chằm chằm.

“Thánh sứ! Còn lắm lời với hần làm gì, bắt lại ngay, bản thiếu gia phải lột da rút xương, chẻ hần làm vạn mảnh.” Liệt Diễm mặt mũi méo mó, gầm lên khàn khàn: “Ta phải bắt hết tộc nhân, thân nhân, bằng hữu của hần lại, giày vò đến chết trước mặt hần. Ta muốn hần hối hận. Ta muốn hần sống không bằng chết. Dám phế tay của ta, nhất định phải trả giá đắt.”

“Diệp Phong, còn không mau cúi đầu nhận tội?” Thánh giả quát lên uy nghiêm, giọng nói hàm chứa thánh giai uy áp, trùm lên Diệp Phong.

“Chậm đã.” Đông Phương Hồng Diệp không hiểu từ bao giờ đã chạy lên, tỏ rõ vẻ cả quyết: “Việc thánh tộc toàn do tiểu nữ, tay Liệt Diễm để tiểu nữ lấy mạng đền cho hần, không liên quan đến Diệp Phong.”

Nói đoạn, hỏa nguyên trong mình cô lại bùng cháy, hư ảnh phượng hoàng thoát ẩn thoát hiện.

Cô định tự bạo, cũng để tranh chủ cơ hội đào tẩu cho gã.

“Không được.” Gã lạc giọng kêu lên.

“Trò vật cũng dám giở ra trước mặt bản thánh.” Mộc nguyên thánh sứ mắt ánh lên tinh quang, hỏa nguyên trong thể nội Đông Phương Hồng Diệp bị cấm cố toàn bộ, không sôi lên nữa. Trước mặt thánh giả, vô tôn như cô không có cả cơ hội tự sát.

Diệp Phong xông lên ôm lấy Đông Phương Hồng Diệp, cười khổ: “Hồng Diệp thư sao phải khổ như vậy...Yên tâm đi, cứ để cho đệ, đệ không sao đâu.”

Nhìn vào ánh mắt ôn nhu tự tin của gã, cô cảm thụ được niềm an toàn thân thuộc. Xưa nay gã chưa từng nói khoác, đối diện lưỡng vị thánh giả, gã thoát thân bằng cách nào?

“Nữ nhân này, ta quyết giành được.” Liệt Diễm méo mó mặt mũi, hạ lệnh cho hai hoàng vệ.

Ánh mắt Diệp Phong lạnh lại, sát khí lăm lăm: “Liệt Diễm! Hôm nay ta quyết giết ngươi.”

Nếu Liệt Diễm không chết, không chỉ Hồng Diệp thư khó thoát kiếp nạn mà cả Mộ Dung gia tộc, vô Song môn đều thê thảm. Nên hần phải chết, dù có thánh giả bảo vệ cũng vậy.

“Hỗn xược.” Hai thánh giả hơi giận, họ có mặt ở đây, đời nào để gã ngông cuồng nữa.

“Ha ha ha!” Liệt Diễm điên cuồng cười nhạt: “Người có bản lĩnh thì giết bản thiếu gia trước mặt thánh sứ xem nào.”

Toàn thân gã biến đổi, khởi động nhị trọng hỏa chi Thần thông biến, mục quang lạnh lùng nhìn Liệt Diễm như nhìn một người chết.

“Nạp mạng đi.” Hư ảnh loáng lên, gã giờ như ý bóng giáng vào Liệt Diễm.

“Lùi xuống cho bản thánh.” Kim thánh sứ phát ra một dải kim quang chặn giữa gã và Liệt Diễm, kim quang cực kỳ ngưng kết, khe cuốn lại vây khốn Diệp Phong vào giữa.

“Cự đại thuật!” Thân hình gã lớn vụt, gắng gượng chống chọi kim quang, cự bóng chọc mạnh làm thủng một lỗ trong màn kim quang. Thân thể gã lại co nhanh, chui qua khe hở đó.

Kim thánh sứ bất động, hừ lạnh: “Quả nhiên có mấy phần bản lĩnh, tiếc rằng dưới thánh giai chi uy, vô tôn nhỏ nhoi như ngươi không thể chống đỡ được.”

Lão kết ấn bằng một tay, xem ra định sử dụng thánh ấn uy lực kinh nhân để bắt gã. Thánh kỹ do thánh giả thi triển vượt xa cao giai vô hoàng, dù cho gã thực lực thông thiên cũng khó đỡ được. Liệt Diễm nở nụ cười thỏa mãn...

Mắt Diệp Phong ánh lên điên cuồng, thể nội hỏa chi chân nguyên dâng lên ào ạt, không lao về phía Liệt Diễm nữa mà đổi hướng về phía lưỡng vị thánh giả. Tại trường, ai cũng kinh hãi, gã quá cuồng ngạo, dám xuất thủ với cả thánh giả.

Gã xòe tay trái, mọi thánh khí trong trữ vật giới của Liệt Diễm bay hết ra. Đối phương là hỏa nguyên tu luyện giả nên số thánh khí này đều cần kích hoạt bằng hỏa nguyên, gã không cần xem cách sử dụng thế nào, cứ dồn hỏa chân nguyên vào rồi ném về phía thánh giả.

Nhất thời thịnh không rực lửa, khí tức bóng rây bao trùm toàn trường, thánh khí phát ra từng luồng năng lượng đáng sợ mang lại đủ loại hiệu quả cổ quái, đan cài loạn xạ vào nhau khiến không gian rung lên bần bật. Thánh giả lao lên đầu tiên, khí tức nguy hiểm khiến cả hai biến sắc.

“Thánh ấn! Kim!” Kim thánh sứ vốn định công kích gã chợt đổi thủ thế, một vòng sáng tròn xoe từ trên không giáng xuống vây lấy một mớ thánh khí Diệp Phong ném ra, cố thu lại.

Mười mấy thánh khí trên không rung lên ong ong chói tai, vòng sáng rung lên mãnh liệt, cơ hồ có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

“Thánh ấn! Mộc!” Mộc thánh sứ cũng không dám chậm trễ, xuất thủ viện trợ đồng bạn. Thêm một vòng sáng xanh tràn ra mới chế trụ được số thánh khí, không để chúng bạo phát.

448. Chương 448 : Yêu Vương Đến

Diệp Phong đợi cơ hội này, nhân lúc lưỡng vị thánh giả toàn lực áp chế thánh khí bạo động, bốn khí hải của gã hình thành tương sinh tuần hoàn ổn định theo quy luật, chân nguyên bao quanh mình lập tức chuyển thành kim thuộc tính.

Tứ trọng khí hải, mở hết! Tru Thần cung nắm trên tay, khí thể dâng tràn.

“Mỗ nói rồi, dám động đến Hồng Diệp thư. Ngươi...Chết chắc.” Ngữ khí của gã không có mấy may tình cảm, toàn sát ý lạnh liệt. Trên dây cung, kim hệ chân nguyên điên cuồng ngưng tụ, quang mang tử kim sắc rực lên chói lòa.

“Bảo...Bảo vệ ta.” Liệt Diễm tuy chưa thấy Tru Thần cung nhưng khí tức tử thần khiến hắn không dám động đậy, hàn ý thấu xương dâng lên trong lòng, cầu cứu đầy tuyệt vọng.

“Tập quang tiễn thúc!” Thi triển trạng thái tứ trọng Thần thông biến, khí thể của gã không kém gì cao giai vô hoàng, tru Thần cung lại là nghịch thiên thần khí, uy lực mũi tên này dù thánh giả cũng phải e dè, hà huống Liệt Diễm chỉ là cao giai vô tôn vô năng.

Hai hoàng vệ không dám dùng thân thể đỡ, cố thi triển linh vực, hợp lực kết thành hỏa thuẫn khổng lồ che chở cho Liệt Diễm.

“Phá!” Tiễn thúc hình thành dải cầu vòng xẹt ra.

“Không ổn.” Mộc nguyên thánh sứ cả kinh thất sắc, mặc kệ hiệp trợ Kim thánh sứ, thân hình lướt đến cạnh Liệt Diễm, chụp lấy vai hắn. Lĩnh vực trước mặt hắn hoàn toàn không ngăn được uy lực trí mạng của tiên thúc, thoáng sau đã tan tành.

Mộc thánh sứ từng thấy uy lực của Tru Thần cung, giờ năng lượng khí tức của Diệp Phong phát ra không kém gì Tiên Hoàng năm xưa, nên dù lão là thánh giai cũng không dám tự thân đón đỡ để bảo vệ Liệt Diễm, mà xuất ra mộc nguyên năng lượng nhu hòa cuốn thân thể hắn khỏi phạm vi công kích của tiên thúc.

“Bốp!” Động tác của lão vẫn chậm một chút, quang trụ của tiên thúc lướt qua mình Liệt Diễm. Hắn rống lên thê thảm khiến tất cả đều rung mình ớn lạnh.

Huyết vụ bùng lên trên không, lúc tất cả nhìn rõ thì nửa bờ vai của hắn đã biến mất, một phần lồng ngực cũng nát vụn, từng miếng thịt đỏ au còn ngo nguậy, thấy rõ cả xương gãy và nội tạng lộ ra khiến mấy hậu tuyền nhân của Bích Thủy cung nhao nhao nhắm mắt, không dám nhìn nữa.

Liệt Diễm không táng mệnh, mộc thánh sứ dùng mộc nguyên thuần hậu bảo vệ tâm mạch cho hắn, đồng thời nhanh chóng lấy ra một viên đơn dược cứu mạng nhét vào miệng hắn. Sắc mặt thánh giả trở lên lạnh băng.

Hai thánh giả ở đây mà Liệt Diễm còn bị như thế, họ giải thích thế nào với thiên thánh đại nhân ở hỏa nguyên Thánh điện? Tội danh bảo vệ bất lực không thể tránh được, hà huống Diệp Phong chỉ là tôn cấp thánh tiềm giả, sau này họ còn bị Thánh điện đội cho cái mũ ‘vô năng’ lên đầu.

Thánh giai “vô năng” vĩnh viễn không có cơ hội trở thành người thánh tộc. Hành động của Diệp Phong khác nào phá tan tiền đồ và hi vọng của họ, bảo sao họ không thẹn quá hóa giận.

“Ảo ảnh tiên!” Diệp Phong mặc kệ suy tính của họ, lại bắn ra một mũi tên, nhắm vào tay Mộc thánh sứ.

Tru thần tiên kỹ bình thường không có uy lực như tiên thúc, nhưng không thể coi thường. Mộc thánh sứ giận phát cuồng, phản ứng cực nhanh lách mình tránh.

Gã toàn lực thôi động chân không pháo dưới chân, thân hình loáng lên mơ hồ, bức sát Liệt Diễm.

“Hắn phải chết.” Diệp Phong cười lạnh, tay đột nhiên dài thêm hai trượng, lợi dụng Trường thể thuật nắm cổ Liệt Diễm kéo mạnh.

Mộc thánh sứ định tiếp tục tranh đoạt Liệt Diễm, nhưng chỉ cần lão hơi dùng sức là đầu và thân hắn sẽ bị chẻ đôi, lúc đó dù thần dược cũng không chữa nổi. Bất đắc dĩ, lão đành tạm thời bỏ Liệt Diễm, nhanh chóng kết một đạo thánh ấn nho nhỏ, hung hãn giáng vào ngực Diệp Phong.

Gã muốn giữ mình thì phải tự cứu trước, vậy thì nhân cơ hội đoạt lại Liệt Diễm.

Lão vẫn đánh giá thấp kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Phong. Bắt được Liệt Diễm rồi, gã không tránh thánh ấn mà giờ Tru Thần cung lên đập vào. Thánh ấn cỡ nhỏ này, uy lực hữu hạn, đập trúng mình Diệp Phong có lẽ trọng thương được gã, nhưng có lá chắn là thần khí Tru Thần cung thì gã chỉ rung mình, khí huyết sôi lên, thổ một ngụm máu, thân thể vắng đi mà thôi, đồng thời tóm lấy Liệt Diễm, không chế chặt chẽ.

Trong tích tắc điện quang hỏa thạch, chúng nhân tại trường đều há hốc miệng. Diệp Phong đại triển thần uy, thực lực cứ như ma thần này thật sự là thánh tiềm hậu tuyền nhân giống các tuyền thủ sao? Đối diện thánh giả cao cao tại thượng, gã không chỉ động thủ mà không hạ phong bao nhiêu. Chuyện...Chuyện đó quá khó tin. Gã chỉ là võ tôn mới hai mươi hai tuổi kia.

Chúng nhân đều cười khổ đồng tình với người Thương gia, thiên tài cỡ này nếu không vì biến cố này, e rằng ngày sau sẽ là nhân vật trọng yếu của thánh địa. Đáng tiếc...

“Con lợn thánh tộc đáng chết.” Câu này, thương Khâu không dám nói ra. Y không trách Diệp Phong bởi từ đầu đến cuối đều vì cuồng vọng và tham dâm của Liệt Diễm mà ra, sau cùng thành châm lửa đốt mình, thê thảm đến độ nửa sống nửa chết này.

Cũng đáng. Chỉ tiếc cho khối mỹ ngọc vạn năm khó gặp như Diệp Phong lại hủy trong tay Liệt Diễm.

“Hắc hắc hắc! Mỗ nói rồi, hắc phải chết...” Diệp Phong ho ra một ngụm máu, sắc mặt nhợt nhạt bật cười. Đầu Liệt Diễm bị gã nghiền kêu canh cách.

“Diệp Phong, ngươi đúng là mật lớn bằng trời.”

“Thế nào cũng được, đều là Liệt Diễm bức ta, hắc không chết thì thân nhân và bằng hữu của mỗ đều chịu tai ương, thánh giả đại nhân, mỗ nên thả hắc sao?” Diệp Phong cười lạnh ngạo nghễ.

“Ngươi bỏ Liệt Diễm thiếu gia xuống, bọn ta đảm bảo thân nhân và bằng hữu của ngươi vô sự.” Thánh giả chỉ muốn cứu Liệt Diễm rồi tính.

“Diệp Phong tin được chữ tín của hai vị đại nhân.” Nghe vậy, cả hai đều vui mừng, nhưng gã lại chuyển lời: “Nhưng mỗ không tin tên ngu xuẩn này. Nên hắc phải chết.”

“Ngươi...”

Song phương còn đang giằng co thì thình không đột nhiên dấy lên uy áp như thần linh, năng lượng khí tức quét qua khiến mọi cường giả dưới thánh giai đều rùng mình.

“Bản vương đang lấy làm lạ sao hôm nay tâm thần bất an, hóa ra có mấy tên khốn thánh tộc dám đến địa bàn của ta...” Một bạch bào thân ảnh phiêu dật đột ngột xuất hiện. Chúng nhân chỉ thấy mắt hoa lên, hai hoàng vệ như bị thứ gì đó trói chặt, há miệng ra mà không nói được.

Đoạn cả hai bị bạch bào nhân hút đến trước mặt, cái nhìn đầy ôn hòa mà khiến cả hai rùng mình. Họ chưa gặp người này nhưng nghe nói cường giả tại Võ Nguyên đại lục có được thủ đoạn quỷ thần mạt trác này chỉ có một người.

Yêu điện chi chủ - Yêu vương! Cái tên khiến Thánh điện rung động giờ đang đứng trước mắt họ.

Lòng gã mừng đến phát xuống, chuẩn bị bái kiến sư phụ thì thấy mực quang Yêu vương hơi ngưng đọng, khí thể tràn ra khiến vẻ mặt và những lời gã định nói bị chặn đứng.

“Hình như còn một con cá lọt lưới...” Yêu vương lắc mình, xuất hiện trước mặt Diệp Phong, khẽ búng tay, gã bị hất bắn xuống đất như viên đạn pháo, cát bụi mù mịt.

Yêu vương phảng phất không nghe thấy gì, trói Liệt Diễm bán tử bất hoạt lên tay, thân hình trở về chỗ cũ.

“Lần này thì đủ rồi.” Yêu vương thập phần mãn ý vỗ tay, ánh mắt từ từ nhìn sang lưỡng vị thánh giả, nhạt nhèo nói: “Tuy bản vương nhiều năm không làm phiền thánh sơn, nhưng tưởng là bản vương sợ Thánh điện thì lầm to.”

Từ lúc Yêu vương hiện thân, sắc mặt hai thánh giả cực kỳ khó coi, một thánh sứ lên gân nói: “Còn hơn một năm nữa mới đến lúc Yêu điện và Thánh điện quyết chiến, ngươi đến đây thị oai phải chăng muốn hủy ước định?”

“Bản vương chỉ đáp ứng tạm sống chung hòa bình với thánh sơn, không quấy nhiễu thánh tiềm tuyển bạt tái. Thế không có nghĩa là ta và Thánh điện không còn ân oán nữa. Kẻ khác thì thôi...” Yêu vương cười lạnh tanh: “Người thánh tộc, ta thấy là giết. Hai ngươi dám có ý kiến chẳng?”

“Được, xin Yêu vương giao ba người thánh tộc cho bọn mỗ, họ lập tức sẽ về thánh địa, tuyệt đối không xuất hiện tại Võ Nguyên đại lục nữa.”

“Đã đến rồi thì không cần về nữa. Để mạng lại thôi.” Yêu vương phủ quyết.

“Yêu vương! Ngươi đừng quá đáng.” Trước mặt đông người thế này, hai thánh giả muốn gỡ gạc chút danh dự nên mắng mỗ.

“Bản vương quá đang thì các ngươi làm gì?” Yêu vương thể hiện khí thế, uy áp trùm khắp toàn trường: “Bản vương thấy không cần đợi đến lúc quyết chiến, hôm nay phân thắng bại với hai ngươi trước đã.”

“Ngươi tưởng ta đường đường thánh giai lại sợ ngươi chắc.” Một thánh nghiến răng mắng, kim thánh không kịp ngăn cản, thâm mắng đồng bạn quá xung động. Nhưng đến nước này mà để Liệt Diễm bị Yêu vương đưa đi, họ khó chịu nổi trách nhiệm.

“Được lắm, hai mươi hai năm trước, bản vương từng bị các người đuổi riết.” Yêu vương cười nhẹ: “Giờ để bản vương xem gần đây năm nay Thánh điện có thêm thủ đoạn gì lợi hại.”

“Lão hổ, lão giao! Ba tên này giao cho các người.” Yêu vương phất tay áo, liệt Diễm và hai hoàng vệ bị cuốn bay, mười mấy thân ảnh to lớn đột nhiên hiện thân trên không, đón lấy ba con tin.

“Điện chủ yên tâm! Bọn thuộc hạ sẽ chiêu đãi tận tình mấy người thánh tộc ‘tôn quý’ này.” Lục tức thanh văn giao, bạch hổ, cửu vĩ hồ, song đầu tấn mao sư...Nhao nhao xuất hiện, uy thế khiến nhân mã thất tông tam bang ngũ thế gia run như cây sậy, lùi thật xa ra cách đó mấy trăm thước.

449. Chương 449 : Thầy Trò Diễn Kịch

Cường giả yêu điện đến đủ, sắc mặt kim, mộc nhị vị thánh giả càng khó coi.

“Yêu vương! Người muốn gây chiến trước hả?”

“Không hẳn. Bất quá thánh điện các người thường lấy số lượng bắt nạt người ta, hôm nay lại có nhân mã nhiều thế lực đến, bản vương vì phòng bị vạn nhất, không muốn sa vào vết xe đổ nên cẩn thận một chút mà thôi.” Quanh mình Yêu vương dấy lên năng lượng phong bạo kịch liệt, thể nội ngũ hành nguyên lực hoàn mỹ tuần hoàn, khí thế bàng bạc.

“Ba chúng ta đùa một chút đã.” Yêu vương vừa dứt lời, thân hình đã lướt tới, tốc độ nhanh đến độ không nhìn rõ, tích tắc sau là đến trước mặt hai thánh giả.

Tả quyền của ông xuất ra năng lượng cự chùy đen ngòm, tay phải vạch lên như lưỡi đao, phát ra kim mang lẳng lẽ tấn công cả hai thánh giả. Cùng lúc, ông có thể thi triển hai loại võ kỹ có thuộc tính khác nhau, thật sự là thần kỹ. Các thánh tiềm hậu tuyến nhân chưa từng thấy uy lực của Yêu vương thì há hốc miệng, những gì diễn ra vượt ngoài phạm vi nhận thức của họ.

Đối diện thế công hung hãn của Yêu vương, kim thánh và mộc thánh đều biến sắc, nhiều năm không gặp, thực lực của đối phương tăng tiến nhiều, còn tu vi của họ tại Vô Nguyên đại lục lại đứng im.

“Thánh ngự! Kim!”

“Thánh ngự! Mộc!”

Hai thánh giả nhanh trí sử dụng phòng ngự thánh kỹ, họ không thi triển lĩnh vực nhưng lật tay là đã có thể điều động nguyên lực chiến đấu.

Chát! Chát. Hai tiếng nổ vang lên với mức khác nhau, thánh ngự do thánh giả thi triển tan vỡ, không gian quanh đó lắc lư. Công kích của Yêu vương không hề khách khí giáng vào mình họ.

“Đáng ghét.” Kim thánh và Mộc thánh sắc mặt nhợt đi, thân hình văng ngược lại, hai tay đồng thời kết thánh ấn, chưởng ấn hàm chứa năng lượng kinh nhân hình thành cực nhanh vỡ vào Yêu vương.

“Thánh ấn hả? Bản vương cũng thử xem sao.” Yêu vương cười trên cột, hai tay kết thủ ấn y hệt. Hai thánh ấn giống như đúc, chỉ là thuộc tính nguyên lực khác nhau cũng bay ra, va vào thánh ấn của thánh giả.

Ầm! Nơi bốn đạo thánh ấn va nhau, không gian lồm xồm, gợn sóng năng lượng dấy lên liên tục, điên cuồng tấn đi tứ phía. Trung tâm vụ đối chưởng, từng mảng không gian đen ngòm quỷ dị tràn ra hút sạch nguyên lực tàn dư vào. Không gian này tồn tại hồi lâu mới từ từ tan đi, không gian gần đó được thiên địa năng lượng bù vào nên từ từ khép lại.

“Người chưa phải thánh giai, làm cách nào dễ dàng thi triển được thánh ấn?” Thánh giả tỏ ra không tin được.

“Thánh giai cảnh giới, ta có. Thánh giai năng lượng, ta cũng có. Thánh ấn thôi mà, có gì khó đâu.” Yêu vương ngạo nghễ: “Nếu không vì thế, thánh điện hà tất tìm mọi cách lấy được công pháp ta tu luyện.”

Thấy Yêu vương định xuất thủ, hai thánh giả vội xua tay hô: “Chậm đã.”

“Các người còn gì để nói.” Yêu vương không vội vàng, cười lạnh chế nhạo.

“Yêu điện và Thánh điện đã hẹn ngày quyết đấu, yêu vương nhân lúc bọn lão phu chưa đủ nhân thủ mà phát động tập kích, thật đáng xấu hổ.” Thánh giả nghiêm mặt trách: “Yêu vương sợ ngũ hành chiến trận hợp nhất của Thánh điện nên định trừ khử hai người bọn lão phu chăng?”

Một thánh không ngờ chỉ hai mươi hai năm ngắn ngủi, thực lực của Yêu vương đã đạt đến mức họ không sánh được. Trừ phi năm vị thánh sứ tề tụ, không thì không thể là đối thủ của ông. Yêu vương biết cả thánh ẩn thì thật vượt ngoài ý liệu của họ. Đánh không lại, lưỡng vị thánh giả đành chịu nhún trước mắt, dùng lời lẽ khích bác giải trừ nguy cơ rồi tính. Yêu vương vốn cao ngạo, cách này xưa nay vẫn hữu hiệu.

“Các người không cần dả kích, nếu ta muốn lấy mạng hai người thì không đợi đến hôm nay.” Yêu vương cười lạnh khinh bỉ: “Ta đến đây vì ba tên thánh tộc không biết trời cao đất dày này, nhị vị không cản trở thì bản vương cũng mặc kệ các vị.”

“Nếu có cơ hội, các vị chuyển lời cho năm lão bất tử đó là, mối thù Tổ Thanh năm xưa và mối hận truy sát mười năm, ta nhất định sẽ đòi lại. Bảo chúng rửa cổ cho sạch chờ chết.”

Những người khác không biết Yêu vương nói đến ai chứ lưỡng vị thánh giả hiểu rõ là năm vị cái thể thần tôn được thánh điện tối tôn sùng, được vạn người thánh địa kính sợ. Dám bắt kính với họ như vậy, cả Võ Nguyên đại lục chỉ có mình Yêu vương.

Nhưng họ không cho rằng Yêu vương chỉ nói cho sướng mồm, người này tu vi tăng nhanh, thực lực đáng sợ thuộc hàng chấn cổ thước kim. Chỉ mấy chục năm ngắn ngủi mà Yêu vương đã đứng ở đỉnh cao nhất của Võ Nguyên đại lục, thánh giai như họ đối diện với ông cũng không thấy an toàn. Nhân vật như thế, cổ kim vãng lai không ai sánh được.

Không đúng. Có lẽ...Lưỡng vị thánh giả bất giác nhìn Diệp Phong đang rơi xuống đất, lòng dấy lên ý niệm bất ngờ. Tốc độ tu luyện và thực lực của tiểu tử lớn mật này tựa hồ không kém Yêu vương khi xưa. Nếu nói Võ Nguyên đại lục còn người sánh được với Yêu vương thì e rằng chỉ có tiểu tử yêu nghiệt đó.

Diệp Phong và Yêu vương, tựa hồ có điểm tương tự nào đó, lẽ nào cả hai có bí mật gì chăng? Ý niệm này chỉ lướt qua óc lưỡng vị thánh giả rồi lập tức bị ném đi ngay. Thứ nhất, thần thông biến của gã và phương thức chiến đấu của Yêu vương khác xa nhau. Thứ hai, ban nãy Yêu vương tuy không có sát tâm nhưng đánh trúng Diệp Phong không hề lưu tình. Hai người...Chắc không quen nhau.

“Lão bất tử đáng ghét, đứng lại cho ta.” Yêu vương định dẫn chúng yêu hoàng đi khỏi thì từ phía dưới vang lên tiếng Diệp Phong quát to giận dữ.

“A! Tiểu tử còn động đây được hả, đúng là bất ngờ.” Yêu vương “kinh ngạc” mỉm cười: “Người muốn thế nào?”

Diệp Phong chỉ vào Liệt Diễm, lạnh giọng: “Hắn là con mồi của mõ, không ai được cướp đi.”

“Hả?” Yêu vương tỏ vẻ hứng thú hỏi: “Người muốn cướp hắn từ tay bản vương? Người có biết thân phận bản vương?”

“Ha ha ha!” Chúng yêu hoàng cười ha hả, cùng ‘chê nhạo’: “Tiểu tử này đúng là không biết trời cao đất dày, dám nói thế với điện chủ.”

“Bất quá trong số thánh tiềm giả ở thánh sơn có người thế này, đúng là bất ngờ...Ta còn tưởng người thánh địa toàn loại vô dụng cơ đấy.”

“Nói đúng lắm. Ban nãy hai thánh giả khí thế hung hung định cướp người trong tay điện chủ, kết quả là im re ngay. Tiểu tử này...Gan dạ lắm.”

“Tiếc rằng, ga dạ thôi chưa đủ.”

“Ta mặc kệ người là ai. Hôm nay hắn phải chết.” Nét diện cuồng càng lúc càng hiện rõ trong mắt Diệp Phong, khí thế dâng lên, tư thế chuẩn bị xuất thủ.

“Chỉ là một thánh tiềm giả, bản vương xuất thủ với người thì làm nhục cái danh Yêu vương này.” Yêu vương cười nhạt: “Cũng được, cho bản vương biết, người muốn hắn để làm gì?”

“Hắn phải chết.” Diệp Phong mặt đầy sát khí.

“Trong tay bản vương, sớm muộn gì hấn cũng chết.”

“Hấn phải chết trong tay ta.” Diệp Phong không hề thoái lui, như ý bỗng dài ra hơn hai trượng, nhìn Yêu vương chăm chăm. Xem ra Yêu vương không giao người là gã động thủ.

Lúc đó lưỡng vị thánh giả đứng ngoài cũng sững sờ. Diệp Phong quả thật cuồng đến đỉnh điểm, đối diện Yêu vương mà họ cũng phải cam bái hạ phong mà gã vẫn ngông nghênh như cũ. Gã không sợ chết? Yêu vương muốn lấy mạng gã dễ như trở bàn tay.

Họ không ngờ gã và Yêu vương đang diễn một vở kịch hay cho thánh sơn xem. Ban nãy Yêu vương công kích gã đã ngằm dồn một tia phân thần vào thể nội gã, bảo gã nên biểu diễn thể nào tiếp đó. Kỳ thật Yêu vương đến thánh sơn lâu rồi, chỉ quan sát tình thế chứ không hiện thân, nhân đó khảo nghiệm Diệp Phong xem gã làm được gì trước thánh giả.

Diệp Phong vốn định bất chấp tất cả giết Liệt Diễm rồi sẽ đến yêu điện. Trước khi thực lực đại thành, gã không dính gì đến thánh địa, nhưng Yêu vương tựa hồ có cách giải quyết khác. Gã được sự phụ trợ ý nên mới nhảy ra hợp lực biểu diễn một vở kịch xuất sắc.

“Bản vương xuất thủ với người sẽ nhục đến cái danh Yêu vương.” Yêu vương trầm ngâm một chút rồi mỉm cười, vỗ tay sảng khoái nói với chúng yêu hoàng: “Cửu vĩ! Đến đùa với tiểu tử này...”

“Nếu người chống chọi mười phút với Cửu vĩ hồ thì người thánh tộc này sẽ giao cho người xử trí.” Nói đoạn Yêu vương biến mất khỏi mắt gã, về đứng giữa các yêu hoàng.

Một con Cửu vĩ linh hồ toàn thân trắng toát cười lạnh lạnh như chuông bạc đứng ra. Chín cái đuôi mềm mại vẩy vẩy sau lưng, gương mặt mảnh mai và đôi mắt đẹp toát lên sức mạnh mê hoặc vô cùng khiến nhiều nam tử trẻ tuổi tại trường đều có cảm giác say mê.

“Ha ha, cửu vĩ muội tử còn chưa đột phá giai đoạn hóa hình mà đã mê hoặc được nam tử nhân loại. Nếu sau này tấn nhập thánh cấp, hóa thành nhân hình, chỉ e càng khó kháng cự.”

“Đáng tiếc...Tại Vô Nguyên đại lục, muốn đột phá thánh cấp đâu có dễ.”

“Hừ! Nếu không vì thể lực thánh điện trong thánh địa quá lớn, thông đạo vào đó cũng bị chúng chiếm mất thì điện chủ đã lãnh đạo chúng ta đoạt thánh sơn, phát triển trong thánh địa rồi cũng nên.”

Trong lúc đàm luận, lông Cửu vĩ hồ dấy lên màu lam nhạt như nước. Diệp Phong hoa mắt lên, bị hư ảnh bao vây, thỉnh thoảng xuất hiện mười mấy Cửu vĩ hồ khiến gã không nhận ra đâu là thật hay giả.

Huyền thủy ảo hồ ảnh!

450. Chương 450 : Xong Việc

Lưỡng vị thánh giả đứng ngoài im lặng, việc có tệ hơn nữa cũng đến thể này là cùng. Dù Diệp Phong có đoạt lại Liệt Diễm từ tay Yêu vương hay không thì với họ cũng không khác biệt gì. Đương nhiên, nếu gã may mắn thắng lợi, liệt Diễm vẫn còn một tia sinh cơ.

Lưỡng vị thánh giả không thể đoạt lại Liệt Diễm từ tay Yêu vương nhưng có thể cướp từ Diệp Phong, nên họ hi vọng gã đạt đến mục đích.

Diệp Phong xông lên là không nương tay, tứ trọng Thần thông biến chân nguyên toàn khai, như ý bỗng múa tít, chặn đứng lợi trảo của Cửu vĩ hồ từ bốn phương tám hướng đổ về.

Thình không toàn là hư ảnh Cửu vĩ hồ khiến không ai nhìn rõ, tiếp đó từng loạt năng lượng nổ vang, xem ra giao đấu khá kịch liệt.

Lần đầu thấy gã đấu với hoàng cấp cường giả, tuyển thủ và người nắm quyền các phương thế lực đều kinh ngạc há hốc miệng.

“Tiểu tử khá lắm.” Cửu vĩ hồ đương nhiên đang diễn kịch, nhưng đấu mấy chục hiệp rồi thì bị gã làm dấy lên hứng khởi, muốn thử xem năng lực của gã, tuy chỉ dùng bảy phần thực lực nhưng đã sử dụng thiên phú năng lực của chủng tộc.

Bản thể Cửu vĩ hồ lấp ló chín cái đuôi liên tục dài ra và biến ảo, lớp lông mềm mại trên đó dựng đứng như cương châm. Từng mớ lông ngút trời hàm chứa thủy nguyên nhu lực đáng sợ đổ vào gã. Đồng thời hư ảnh lúc trước không tan biến là phong tỏa bốn phương tám hướng khiến gã không thể dễ dàng tránh được công kích của chín chiếc đuôi.

Đuôi Cửu vĩ hồ trông có vẻ trắng toát vô hại nhưng nếu gã bị quần trúng thì sẽ ném khổ đau ngay. Những cái đuôi này dễ dàng ép nát linh vực của võ hoàng cấp thấp. Lúc này Diệp Phong chưa thể thi triển linh vực, dù Thần thông biến uy lực kinh nhân thì phòng ngự cũng không cao hơn phổ thông võ hoàng bao nhiêu. Trước đó gã có thể dùng sức lấn át hai hoàng vệ bởi ban đầu đối phương không coi trọng gã, hơn nữa gã còn Tru Thần cung và như ý bổng.

Chát, chát, chát...Diệp Phong lấy như ý bổng làm thuẫn bãi, chặn đứng lớp lông cứng như châm nhọn trên mấy cái đuôi. Những sợi lông đó nhỏ lại nhẹ nhưng chạm vào như ý bổng vẫn khiến tay gã rất bồng. Nếu đâm vào mình tất nhiên sẽ trí mạng.

Nhưng một cái đuôi xù lông từ bên sườn thò ra lại quật mạnh vào sau lưng gã, chín cái đuôi không khác nào chín võ hoàng cường giả thực lực không tệ. Hơn nữa chín võ hoàng này có cùng tâm tư, phối hợp như thiên y vô phòng! Diệp Phong đề phòng được cái đuôi này không phòng được cái khác.

“Quái, bà cô này diễn kịch sao phải thật đến thế, hạ thủ nặng quá.” Cơn đau từ eo truyền lên khiến môi gã giật giật, bất giác thầm mắng.

Cửu vĩ tựa hồ không buông, ba cái đuôi quay tít đẹp đẽ trên không lại lao vào gã.

“Đừng tưởng chỉ mình người biết hình thể thần thông!” Diệp Phong cũng đang hứng khởi, tay chợt dài ra chụp vào tay đối phương. Tay gã như trường xà, quần lấy ba cái đuôi của đối phương, giữ cứng trên không.

“Cự lực thuật!” Gã quát khẽ, lực đạo trên tay tăng mạnh, quay tít như bánh xe kéo mạnh thân thể Cửu vĩ hồ. Đối phương không kịp đề phòng, loạn choạng ngã xuống.

“Chát!” Mặt đất rung lên, cửu vĩ hồ mặt mũi lấm lem từ trong đám khói bụi chui ra, lớp lông mỹ lệ rối bù, dần dần mắng: “Xú tiểu tử! Lẽ nào người không biết thương hương tiếc ngọc hả.”

“Như nhau, như nhau thôi.” Diệp Phong cười trên cợt.

“Không đánh, không đánh nữa.” Cửu vĩ hồ giậm chân tức tối, chồm đuôi sau lưng từ từ thu lại, xem ra muốn dừng tay.

Diệp Phong không hiểu nên thu liễm khí tức, không ngờ một cái đuôi của Cửu vĩ hồ nhân lúc gã lơ lửng, đột ngột từ bên sườn quật vào, tốc độ như điện trúng mông gã.

Gã nhất thời sơ ý, lăn mấy vòng trên không rồi ngã úp mặt xuống đất. Lực đạo đòn này không nhẹ nhưng không hàm chứa lực sát thương, nên trừ trông nhếch nhác ra, gã không hề hấn gì.

“Ha ha ha, coi như giáo huấn nho nhỏ với người, ngàn vạn lần đừng tin lời yêu hồ.” Cửu vĩ hồ bật cười thập phần mãn ý, quay về trong đám yêu hoàng.

“Điện chủ! Tiểu tử này khả ái lắm, coi như y thắng.” Cửu vĩ hồ đảo mắt câu hồn đoạt phách.

Diệp Phong vốn định tức cảnh hông xông lên mắng đối phương nhưng thấy thần thái Cửu vĩ hồ thì đành thâm nuốt nước bọt.

Lưỡng vị thánh giả không lạ, yêu hoàng của Yêu điện đều tính cách khác người, làm gì tùy thích. Nên hành vi của Cửu vĩ hồ quỷ dị đến đâu, họ cũng không hoài nghi là đang diễn kịch cùng Diệp Phong.

“Vậy thì Yêu vương ta nói một là một hai là hai. Giao tên thánh tộc sắp chết này cho tiểu tử người.” Yêu vương cười ranh mãnh: “Hình như người nói là muốn lấy mạng hắn?”

“Không sai!” Yêu hoàng giữ Liệt Diễm ném mạnh hắn vào Diệp Phong, gã bắt đầu đối phương, nhặt nhèo đáp.

“Vậy bản vương muốn xem thánh tiềm giả như người có dám giết người thánh tộc trước mặt thánh sứ hay không?” Yêu vương cười gian trá. Lưỡng vị thánh giả biến sắc.

Vốn Liệt Diễm rơi vào tay Diệp Phong thì họ còn cơ hội đoạt lại, giờ nghe ra Yêu vương định khích bác gã giết Liệt Diễm ngay tại chỗ.

“Diệp Phong! Vạn sự đều có thể thương lượng, đừng có xung động, đợi Yêu điện đi rồi, bọn lão phu sẽ bàn luận với ngươi.” Họ vội nhắc nhở.

Gã cười lạnh, mặt lộ sát cơ quát: “Không có thương lượng, hắn phải chết.”

Chát! Đầu Liệt Diễm nứt toác, ô hô ai tai. Đáng tiếc cho hắn đường đường là thánh tộc cấp cao, vốn xuống Võ Nguyên đại lục để du ngoạn săn mỹ nhân. Nếu lần này không chạm vào một trong số rất ít những người không nên chạm vào thì có thể tung hoành đại lục. Tiếc rằng hắn gặp Đông Phương Hồng Diệp, rồi gặp Diệp Phong coi thánh tộc như cỏ rác, coi như xui xẻo. Chưa kịp hưởng thụ, hắn đã mất mạng.

“Ngươi...” Hai thánh giả kinh hãi suýt nữa ngã nhào. Liệt Diễm chết rồi! Liệt Diễm chết rồi! Nên...Nên làm gì đây.

“Ha ha ha! Hảo tiểu tử, có bá lực!” Yêu vương đột nhiên cười vang: “Hiện tại ngươi đã triệt để đắc tội Thánh điện, chúng ta không tha cho ngươi, nếu muốn sống thì mau cầu khẩn bản vương, ta sẽ để ngươi gia nhập Yêu điện, thế nào?”

“Yêu vương! Người thánh tộc đã giao cho ngươi xử trí, lẽ nào còn định hủy ước can thiệp vào thánh tiem tuyển bạt tái?” Kim, một thánh sứ cuống lên, chúng nhân đều thấy tiem lực của Diệp Phong, gã mà gia nhập Yêu điện thì sau này thánh sơn sẽ gặp đối thủ đáng sợ, không bao giờ họ để việc đó xảy ra.

Yêu vương thần nhiên cười nhạt: “Y không muốn, bản vương tất nhiên không cưỡng bách. Nhưng y lên tiếng cầu xin thì không thể coi là bản vương can thiệp vào tuyển bạt tái của các ngươi? Lẽ nào còn cưỡng bách được cả thánh tiem giả?”

Thánh giả nhất thời tất tiếng. Nếu Diệp Phong bỏ thân phụng thánh tiem giả thì họ không có lý do ngăn Yêu vương đưa gã đi. Lúc đó họ tỉnh ngộ vì sao Yêu vương kích động gã giết Liệt Diễm... Là để bức gã đối lập với Thánh điện, rồi nhân cơ hội lôi kéo vị khoáng thế tinh anh trẻ tuổi này về dưới trướng.

“Diệp Phong, vạn lần đừng tin y, y là Yêu vương ác danh lừng lẫy, ngươi không nên về với y.” Kim thánh vội khuyên.

“Hừ! Người Thánh điện đều giả dối. Không theo ta thế nào cũng bị Thánh điện giết. Nên thế nào, tiểu tử ngươi chắc biết đường lựa chọn rồi...” Yêu vương khí phách bức nhân.

“Đừng nghe hắn nói láo. Diệp Phong, ngươi không chết đâu.”

Diệp Phong phảng phất trầm tư hồi lâu mới hỏi thánh giả: “Việc mổ giết thánh tộc, có thể cho qua?”

“À...” Kim thánh cấp tốc tính toán, đột nhiên linh cơ lóe lên, hớn hở: “Không sai! Cái chết của Liệt Diễm không liên quan đến ngươi. Y đã sa vào tay Yêu điện, chắc chắn mất mạng. Diệp Phong ngươi xuất thủ chỉ vì tránh cho Liệt thiếu gia bị Yêu điện hành hạ.”

“Đúng, đúng.” Một thánh tỉnh ngộ, vỗ ngực thề: “Việc này bọn lão phu sẽ tính toán rồi báo lên thánh địa. Bọn lão phu phát thệ tuyệt không bắt ngươi đền mạng, kể cả thân nhân chí hữu của ngươi cũng không bị liên lụy.”

“Nhị vị thánh giả hứa hẹn trước mặt ngài này người, diệp Phong tin được.” Mắt gã ánh lên ranh mãnh, quay lại nói với Yêu vương: “Xin các hạ quay về, diệp Phong thấy làm thánh tiem giả vẫn hơn...”

“Hừ! Không biết lẽ đời.” Yêu vương có vẻ giận, phất tay áo quay đi, dẫn chúng yêu hoàng cất bước.

Yêu điện chúng nhân phi hành hơn trăm dặm, bọn Lục túc thanh văn giao, bạch hổ không nén được nữa, ôm bụng cười vang.

“Ha ha ha. Điện chủ thật quá âm hiểm, rõ ràng muốn tiểu điện chủ tiếp tục mai phục trong Thánh điện nhưng lại diễn vở kịch này, buộc hai tên ngu xuẩn Kim, một đó nghĩ mọi cách che giấu tội danh cho tiểu điện chủ.”

Yêu vương cười cao thâm mạc trắc: “Ha ha, định giết một người thánh tộc, còn là cấp cao, phong nhi đã gây ra đại họa. Bản vương cũng khó nghĩ ra cách gì vẹn toàn để Phong nhi vừa giữ được mạng vừa tiếp tục là thánh tiềm giả được Thánh điện trọng thị.”

Cửu vĩ hồ cười yêu mị tiếp lời: “Nên điện chủ ném luôn câu đó đó cho hai thánh giả xuẩn ngốc, chúng hiểu tình huống Thánh điện hơn hết lại nhiều năm nắm quyền quản lý Vô Nguyên đại lục, chúng mà muốn giữ lại tiểu điện chủ, tất sẽ có cách.”

“Bản vương hiện thân lần này để cho chúng cơ hội trút hết tội danh lên mình bản vương, như thế tội của Phong như sẽ đương nhiên không còn.”

451. Chương 451 : Ngục Sơn

Giữa một ngọn núi cao vút không tên, linh vụ mù mịt, trong một cung điện hùng vĩ được bao quanh bởi vô số quỳnh lâu điện các, chợt vang lên tiếng gầm điên cuồng.

“Gì hả? Diễm chết rồi, tên khốn nào gây ra?” Tiếng gầm chứa đựng năng lượng âm ba hùng hậu khiến cung điện rung âm âm, mọi người đang tĩnh tu và hoạt động trong dãy quỳnh lâu điện các đều rụt cổ sợ hãi.

“Kim, mặc đúng là hai tên phế vật! Chúng bảo vệ Diễm nhi kiểu gì nhỉ.” Trong điện, một hồng bào lão giả tóc xám mặt đỏ chạm vào vật gì là vật ấy tan thành bột rồi hóa thành chất lỏng chảy xuống đất.

Bên dưới, một thuộc hạ truyền tin quỳ một chân thâm nuốt nước bọt rồi khiếp hãi đáp: “Liệt Diễm thiếu gia gặp chuyện gì tại Vô Nguyên đại lục thì thuộc hạ không biết nhưng thiên thánh đại nhân bốn điện kia đã phái người đến mời đại nhân tới đó một chuyến.”

“Hừ! Lão phu đang cần kim, mặc lương điện giải thích đây.” Hồng bào lão giả phất tay áo, cuốn lên một ngọn lửa lao vút khỏi cung điện.

OOo

Thiên thánh cường giả của tứ điện Kim, mặc, thủy, thổ đang ngồi quanh một chiếc bàn ngọc thương thảo việc gì đó. Đột nhiên ngoài điện dấy lên hỏa nguyên khí tức cuồng bạo, chúng nhân đều lắc đầu cười nhạo: “Chủ sự đến rồi, các vị thấy nên giải thích thế nào?” Kim nguyên thiên thánh trông còn rất trẻ lên tiếng.

“Cứ theo sự thật thôi...Lão Liệt tính thẳng lại nóng, nếu chúng ta cố ý nói dối mà bị y biết thì sau này phiền hà vô tận.”

“Ta cũng thấy việc này cứ thẳng thắn là hơn. Nhưng vạn nhất lão Liệt quyết giết bằng được Diệp Phong để đền mạng cho tôn nhi thì phải làm sao?”

“Lấy lý lẽ khuyên can trước...Việc này là âm mưu của Yêu vương, diệp Phong không cần chịu trách nhiệm chính. Nếu lão Liệt không nghe, tứ điện chúng ta chiếm tuyệt đại đa số quyền quyết nghị, không cho lão làm loạn.”

“Hi vọng lão Liệt năng hiểu được đại thế.”

Lời chưa dứt, hỏa nguyên thiên thánh - Liệt Mãnh đã xông vào trong điện, khí thế hung hung vỗ bàn quát: “Thật ra là sao! Diễm nhi mang theo hai hoàng vệ, còn cả lương vị thánh sứ của thánh sơn bảo vệ, sao còn gặp độc thủ.”

“Sự tình là thế này...” Thấy chúng nhân nhìn hết vào mình, kim nguyên thiên thánh đành cho Liệt Mãnh biết mọi sự đúng như thánh sứ báo về.

Kim, mặc lương vị thánh sứ không giấu giếm gì, chỉ là giảm đi sát ý của Diệp Phong với Liệt Diễm đồng thời bịa ra quan hệ tình lý cũ với Đồng Phương Hồng Diệp. Chúng nhân qua đó đều thấy gã xung đột với Liệt Diễm nhưng đứng ở vị trí bị động lại vô tội, vì bảo vệ người tâm ái của mình mà đối kháng với thánh tộc thì không phải tội lỗi lớn lao gì.

“Yêu vương...Lại khốn đáng ghét đó.” Liệt Mãnh nắm quyền đầu kêu canh cách, gầm lên: “Nếu không phải bản thiên thánh không thể hạ giới thì đã xé xác hắn từ lâu.”

“Còn kim, mộc lưỡng vị thánh sứ. Nếu họ dốc lòng vào vệ thì phải ngăn chặn được Yêu vương chứ.” Liệt Mãnh nhìn kim, mộc lưỡng điện, mục quang hung hãn: “Các người phải giải thích với ta.”

Mộc điện thiên thánh cười khổ hỏi: “Liệt Mãnh thiên thánh, còn nhớ Yêu vương về đại lục bao nhiêu năm rồi không?”

Liệt Mãnh nhíu mày nhớ lại: “Hơn hai mươi năm rồi. Việc đó quan hệ gì đến lời giải thích của các người.”

Hơn hai mươi năm với thiên thánh chỉ ngang với một cái búng tay, không thể coi là quãng thời gian. Tuổi họ phải tính bằng vạn năm.

“Hai mươi hai năm...Yêu vương không còn như xưa nữa. Thực lực của y đã vượt qua thánh sứ tu vi chỉ đạt hư thánh. Không phải thánh sứ của hai điện bảo vệ bất lực mà Yêu vương đã trở nên không thể khống chế được.”

“Sao lại như thế! Lẽ nào hắn đã đột phá đến hư thánh?” Liệt Mãnh cả kinh.

“Không. Chính vì vậy, y càng đáng sợ.” Một người tu vi chỉ vô hoàng là dễ dàng áp chế hư thánh thánh giai, nhân vật cỡ này bất kỳ lúc nào cũng là mối họa tâm phúc của Thánh điện. Nếu y tấn cấp thánh giai sẽ còn đến mức nào?

“Được, coi như các người giải thích xong.” Liệt Mãnh nghiêng rằng, xòe tay đầy sát khí: “Giao thánh tiềm giả giết Diễm nhi cho lão phu, lão phu phải tự tay báo thù cho Diễm nhi.”

“Việc đó...E không được.” Mộc điện thiên thánh cự tuyệt: “Bọn mỡ đã giải thích rất rõ ràng, việc này không quan hệ lắm đến Diệp Phong. Tuy Liệt Diễm do chính tay y giết nhưng dù y không động thủ, liệt Diễm cũng khó thoát kiếp nạn. Rơi vào tay Yêu điện, có khi kết cục còn bi thảm hơn. Diệp Phong...Coi như giúp lệnh tôn được thống khoái. Trừng phạt y cũng được nhưng lấy mạng y thì không.”

“Thanh tử! Lão phu không truy cứu trách nhiệm của mộc điện là nể mặt người lắm rồi, đừng có quá đáng, bức lão phu phải nổi nóng ở đây.” Liệt Mãnh ngùn ngụt khí thế, sát khí ràn rạt: “Diễm nhi chết rồi, ngay cả một thánh tiềm giả nhỏ xíu mà ta không được xử trí thì sao xứng với vong linh ái tôn ở trên trời.”

Thủy điện thiên thánh là một mỹ phụ xinh đẹp vô song, khẽ mỉm cười phất tay áo, ép hỏa nguyên khí thể của Liệt Mãnh quay lại thể nội rồi dịu dàng khuyên: “Liệt Mãnh thiên thánh! Tiểu muội lúc trước đã khuyên huynh đừng nuông chiều tăng tôn xuống Vô Nguyên đại lục chơi bời, tiếc là huynh quá dung túng cho nó nên mới tạo thành bi kịch này. Nói ra, trách nhiệm của huynh lớn nhất.”

“Diệp Phong mà là thánh tiềm giả phổ thông thì giao cho huynh xử trí cũng không sao nhưng...Không chỉ đoạt ngôi quán quân tuyển bạt tái mà còn chiếm thượng phong trước hai hoàng vệ. Tu vi của y chỉ vô tôn nhị giai kia.” Thủy điện thiên thánh mỉm cười: “Trọng yếu nhất là y biết cách kết hợp khí hải nguyên lực với tu luyện nhục thân, biết cả thi triển Thần thông chi thuật của Vu ma nhất tộc. Nhân tài trác việt như thế, giết đi có quá đáng tiếc không?”

“Liệt Mãnh thiên thánh, lẽ nào người không thấy Diệp Phong này rất giống với Yêu vương quật khởi nhanh chóng năm xưa sao? Hơn nữa...Là một Yêu vương có thể bị chúng ta khống chế.”

“Hừ! Các người có tính đến việc y cũng phản lại Thánh điện như Yêu vương không?”

“Đương nhiên khác. Nguyên nhân Yêu vương làm phản vì thần tôn định cường ép ảo bí tu luyện của hắn. Còn cách tu luyện của Diệp Phong là nhục thân kết hợp khí hải, thần tôn không có hứng thú đến. Chúng ta chỉ cần hơi lung lạc, lo gì y không tận tâm với Thánh điện? Có khi sau này, y sẽ giải quyết được mối họa Yêu vương cho chúng ta cũng nên.” Thổ điện thiên thánh, một hán tử mập mạp thô thấp lên tiếng.

“Theo ý các vị thì lão phu nên nuốt mối hận giết tôn tử?” Liệt Mãnh vẫn không cam lòng.

“Việc này bốn người bọn ta đã thương nghị, tính tình Diệp Phong kiêu ngạo, khó điều khiển, nếu cứ thế này để y thăng nhập thánh địa, khó tránh khỏi phiền phức không đáng. Nên bọn ta quyết định trừng phạt y

một chút để mài giữ tính khí, tiện cho chúng ta khống chế. Coi như trút giận cho Liệt Mãnh thiên thánh, thế nào?”

Liệt Mãnh xanh lét mặt mày nhìn quanh bốn người kia, xác nhận đối phương không thể thương lượng thì đành bỏ cuộc. Lão hận Yêu vương nhất, định báo thù Diệp Phong cũng để trút giận. Vì gã mà trở mặt với tứ điện là việc không nên.

Lão hít sâu một hơi, đột nhiên nghĩ ra việc gì đó, cười lạnh hỏi: “Các người...Lẽ nào định tổng y vào đó?”

Thủy điện thiên thánh cười cười gật gù: “Chính thị ngục sơn! Để tiểu tử đó ném khổ đau rồi hiểu rằng phải trả giá thế nào cho việc gây hấn với uy nghiêm của Thánh điện...”

“Y chỉ là nhị giai vô tôn, các người không sợ y chết trong đó hả?”

“Nếu y chết, chẳng phải đền mạng cho lệnh tôn sao? Không chết thì coi như y may mắn, sau này là tài năng cho Thánh điện sử dụng. Chủ ý này, liệt Mãnh thiên thánh vừa ý chưa?” Kim, mộc lưỡng điện bật cười.

“Hừ! Các người quyết định rồi còn hỏi ý kiến lão phu, không thấy giả dối sao?” Hồi lâu Liệt Mãnh dần tan cơn giận, quên bống việc Diệp Phong mà dấy lên hận ý vô tận với Yêu vương.

“Việc về Yêu vương và Yêu điện, các vị định thế nào?” Liệt Mãnh nghiêm sắc mặt hỏi: “Giờ Yêu vương ngày càng hung hăng, dám bắt người thánh tộc ngay gần thánh sơn, thật không coi ai ra gì. Nếu không trừ hấn thì có ngày hấn sẽ thành đại địch của Thánh điện.”

Tứ điện thiên thánh cùng gật đầu, kim điện thiên thánh tỏ ra ngưng trọng: “Chúng ta đang lo, đại quyết chiến hơn một năm nữa thì phái ngũ hành chiến trận xuống có tuyệt đối thắng được Yêu vương không...Nếu kết quả bất lợi, thánh sơn có thể bị Yêu vương đoạt mất, chúng ta không chỉ mất đi cường giả mới từ đại lục đưa lên mà yêu thú của Yêu điện cũng có cơ hội tấn nhập thánh giai, mà như thế mối uy hiếp của Yêu điện không thể ước lượng được.”

“Chúng ta nên thế nào? Trước mắt vẫn không có cách đưa vô giả tu vi trên hư thánh xuống Vô Nguyên đại lục, nếu chỉ dựa vào kháo hư thánh, ngũ hành viên mãn chiến trận là lực lượng mạnh nhất mà Thánh điện có thể đưa ra. Thật không ngờ mới hơn hai mươi năm ngắn ngủi mà Yêu vương đạt đến cảnh giới đó. Chả trách thần tôn cũng thêm muốn công pháp tu luyện của hấn.” Nhắc đến chính sự, liệt Mãnh hiển nhiên lãnh tỉnh hơn nhiều.

“Giờ chúng ta vẫn chưa có kế sách vẹn toàn. Chỉ bằng lệnh cho kim, mộc nhị vị thánh sứ lùi ngày quyết đấu với Yêu điện thêm ba năm. Trận này chúng ta không đấu thì thôi, đấu là phải thắng. Trước khi nắm chắc trăm phần, quyết không khinh cử vọng động!”

“Cũng tốt, cứ thế đã. Chúng ta còn phải đi thỉnh ý thần tôn xem giải quyết mối uy hiếp Yêu vương thế nào, họ còn quan tâm hơn chúng ta.”

452. Chương 452 : Thưởng Và Phạt

Trong tu luyện thất ở thánh sơn, diệp Phong đang xếp bằng trầm tư, tuy lưỡng vị thánh sứ hoàn toàn hạn chế hành động của gã nhưng quanh đó thấp thoáng khí tức mấy võ hoàng, hiển nhiên đang nghiêm mật giám sát nhất cử nhất động hành vi của gã.

Thánh sơn tuyển bạt tái diễn ra hừng hực, những ngày này, lưỡng vị thánh sứ không đến quấy nhiễu gã, càng không cho biết sẽ xử lý vụ gã giết Liệt Diễm như thế nào. Bất quá có thể khẳng định, thánh sứ phát thệ trước mặt nhiều người là không bắt gã đền mạng cho Liệt Diễm thì ít nhất tạm thời tính mạng gã không có gì phải lo.

Ba người nắm quyền của Thương gia có đến thăm gã một lần, cũng chỉ khách sáo bề ngoài mấy câu rồi đi ngay. Ai biết được thánh sứ thật ra định thế nào, gã do họ tiến cử, cái chết của Liệt Diễm mà bảo Thương gia không quan hệ gì thì khó chấp nhận. Trong tình huống này, thương gia tất nhiên không dám quá thân cận với Diệp Phong.

Chỉ có Đông Phương Hồng Diệp không tị hiềm, ngày nào cũng đến bầu bạn với gã.

“Diệp Phong, đệ nói xem lương vị thánh sứ có ý gì? Không tuyên bố xử phạt đệ nhưng lại ngầm hạn chế tự do là sao?” Cô lo lắng.

“Đệ nghĩ...Họ đang đợi quyết định của bề trên.” Diệp Phong hơi nheo mắt, trong nét thần nhiên chứa nụ cười lạnh.

“Liệt Diễm thuộc thánh tộc cấp cao, chỗ dựa rất vững...Họ sẽ tha cho đệ sao?”

“Đệ không biết. Bất quá Hồng Diệp thư không cần lo, đệ không nguy hiểm tính mạng đâu.” Phán đoán của gã bắt nguồn từ lòng tin vào sự phụ, lão nhân gia dám để gã lưu lại thánh sơn thì đã nắm chắc tình thế.

“Nếu đệ chết, ta sẽ theo đệ.” Đông Phương Hồng Diệp kiên định nhìn gã, chứa chan thâm tình.

“Đừng ngốc nữa, đệ nhất định không sao đâu.” Gã nắm tay cô, cười hoan hỉ: “Hồng Diệp thư nhớ nhé, bất kỳ lúc nào, chỉ cần không biết tin chính xác đệ đã chết thì không được làm việc gì ngốc nghếch đâu đấy.”

“Nếu thánh địa quyết định, đệ không về được thì xin Hồng Diệp thư chuyển lời cho Tử Thanh và Thắm Lan, bảo họ yên tâm đợi đệ, vạn lần không được làm việc gì ngốc nghếch.” Gã mỉm cười tự tin: “Đệ, đệ nhất định sẽ quay về gặp thư thư.”

“Ừ...” Đông Phương Hồng Diệp hồ thẹn, khẽ đồng ý.

OOo

Một tháng sau, thánh tiếm tuyển bạt tái kết thúc, mọi tuyển thủ có tư cách thánh tiếm đều được tự do ra vào thánh sơn, còn các thánh tiếm hậu tuyển nhân thất bại và người ngũ hành tông đều quay về.

Tuy họ xung kích thánh địa thất bại nhưng với tư chất và thiên phú đó, võ Nguyên đại lục sau này là vô đài của họ, nhất định trở thành tân hưng cường giả của các thế lực.

Độc Cô Diệt Phong sau khi tận mắt thấy thực lực của Diệp Phong khi đấu với thánh giai thì triệt để chịu phục. Không tính đến chiến lực sánh với võ hoàng của gã, chỉ riêng việc dám giết thánh tộc trước mặt thánh giả cũng khiến hắn bội phục sát đất. Cùng dự thi với nhân vật như thế, thua ngôi quán quân là đương nhiên.

Diệp Phong kiên trì đợi, đợi chờ kết quả xử trí của thánh địa. Tuy gã tin mình không nguy hiểm đến tính mệnh nhưng khó tránh khỏi thấp thỏm.

Kết! Cửa tu luyện thất bật mở, lương vị thánh sứ đến gặp gã sau khi kết thúc thi đấu. Họ thấy gã nhắm mắt xếp bằng, dáng vẻ thần nhiên cực độ thì hơi kinh ngạc.

“Lương vị thánh giả! Hôm nay cũng đến lúc tuyên bố kết quả rồi sao?” Gã mở mắt, tùy ý hỏi.

“Diệp Phong, việc giết Liệt Diễm ngươi không phải chịu trách nhiệm chính, nên tử tội có thể miễn. Nhưng ngươi mấy lần mạo phạm uy nghiêm thánh địa, cả tội coi thường thánh tộc thì không thể.” Kim thánh sứ cho gã uống định tâm hoàn trước rồi thị uy sau. Đồng thời lão chú ý quan sát vẻ mặt gã, xem phản ứng thế nào.

“Hả? Vậy các vị định xử trí mỗi thế nào?” Gã nhặt nhèo hỏi.

Một thánh sứ hơi nhíu mày, thái độ của gã cho thấy rất khó điều khiển được. Bất quá...Chỉ cần tống gã vào nơi đó, dù cuồng ngạo hơn cũng không thể cuồng nổi nữa.

“Thánh điện khoan hồng đại lượng, quyết định cho ngươi cơ hội cải tạo.” Kim thánh sứ nói tiếp: “Bọn lão phu cũng không phạt ngươi, cho ngươi vào một nơi tù cấm để tu tỉnh.”

“Tù cấm? Bao lâu?” Gã rúng động, nếu tù cấp tám chục hoặc trăm năm thì khẳng định không thể chịu nổi.

“Phải xem vào biểu hiện của ngươi...Chỉ cần ngươi đáp ứng một trong hai điều kiện là bọn ta sẽ thả ngươi ra, ngươi vẫn là thánh tiếm giả có tư cách đến thánh địa.”

“Điều kiện gì?”

“Thứ nhất, nếu ngươi tấn nhập võ hoàng tại nơi bị tù cấm, đáp ứng tiêu chuẩn thánh tiếm giả tiến nhập thánh địa, bọn lão phu sẽ đưa ngươi đến thánh địa, để Thánh điện xử lý. Bất quá ngươi yên tâm, thánh

điện sẽ không truy cứu cái chết của Liệt Diễm. Thứ hai nếu người trong khi bị tù cầm, đạt đến tiêu chuẩn Thánh điện yêu cầu thì bọn lão phu sẽ thả cho người tự do.” Thánh giả bình thản đáp.

“Còn có tiêu chuẩn nữa, là gì?” Ngoài miệng Diệp Phong hỏi nhưng trong lòng đã loáng thoáng hiểu. Theo sư phụ tiết lộ, thánh điện cần các thánh giai cường giả biết nghe lời, gã hiển nhiên không phù hợp điều kiện, nhưng thực lực của gã khiến họ không đành lòng bỏ, nên mới tù cầm coi như trừng phạt.

Xem ra tù cầm mà thánh giả nói tới không phải tù cầm thông thường. Bằng không, họ sao chắc vào đó có thể buộc gã thu liễm tính cuồng ngông?

“Cụ thể tiêu chuẩn gì thì tạm không cho người biết. Nói chung, bọn lão phu nhắc người trước, đó là một nơi cực độ nguy hiểm, nhốt toàn nhân vật đáng sợ nhất Võ Nguyên đại lục. Thực lực của người đứng đầu cùng lứa nhưng ở ngục sơn...Ha ha.” Thánh giả cười trêu: “Trong đó có những đại nhân vật nổi danh một thời ở đại lục, có khi người cũng đã nghe kể đến. Nếu người vẫn giữ tính khí này, chọc giận mấy lão quái vật...Kết quả thế nào bọn lão phu cũng không đoán được.”

“Thánh điện định mượn đao giết người? Các người đã thề không lấy mạng ta, không tiện trực tiếp giết ta nên mượn đường vòng đôn ta vào tuyệt cảnh?” Gã hơi giận nên lạnh lùng trào phúng.

“Diệp Phong, người chắc hiểu lầm rồi. Ngục sơn không cho phép tàn sát...Tình huống cụ thể, khi bọn lão phu đưa đến, người sẽ hiểu.”

Nói đoạn, lưỡng vị thánh giả áp giải gã bay về phía tây bắc thánh sơn.

Chỉnh thể thánh sơn là một dãy núi cực rộng, không biết vươn dài mấy trăm dặm, cơ hồ không kém hơn Yêu ma sâm lâm của Yêu điện. Bọn Diệp Phong phi hành một khắc sau mới đến một nơi ở phía tây bắc. Nơi này trập trùng đỉnh núi, đều cao trên ngàn thước, từ lưng núi trở xuống ngập trong sương mù, không thể nhìn rõ hướng núi.

Thân hình gã chưa đáp xuống đã cảm nhận được tinh thuần linh khí hùng hậu phủ vào mặt, còn hơn mấy lần trung tâm vạn niên linh trì. Đó là tu luyện thánh địa tuyệt vời, sao lại bị thánh giả gọi bằng cái tên đáng sợ ngục sơn?

“Đây là ngục sơn mà nhị vị thánh giả nói đến?” Gã không xác định.

“Chính là ngục sơn.” Thánh giả hiển nhiên nhìn ra nghi ngờ của gã, cười bảo: “Đây cũng là nơi có linh khí dày nhất Võ Nguyên đại lục, không kém gì những chỗ bình thường ở thánh địa.”

“Thật ra là thưởng hay phạt đây?” Diệp Phong cũng hơi hồ đồ, thánh địa lại đem nơi tu luyện quý nhất đại lục làm chỗ giam phạm nhân, quả thật không tin nổi.

Thánh giả mỉm cười nói: “Nếu người đủ thực lực sống sót trong ngục sơn, thì đó là phần thưởng. Ngược lại thì là trừng phạt. Nguyên tắc của Thánh điện rất công bằng, người có thực lực được hưởng đãi ngộ của cường giả, dù người là thánh tiềm giả hay phạm nhân bị giam.”

“Những lời thừa thãi, bọn lão phu không nói nhiều, đợi khi người vào đó sẽ biết phải làm gì. Tuy người chỉ là nhị giai võ tôn, bất quá với thực lực thật sự của người chắc không đến nỗi không chịu nổi một đòn trong ngục sơn. Ha ha.”

Ba người đáp xuống một sơn cốc, thánh giả thi triển khí thế, liền có mấy chục khí tức cực mạnh xuất hiện nhanh chóng, khí tức nào cũng không kém hơn cao giai võ tôn, trong đó có mười mấy võ hoàng cường giả, thậm chí là cao giai võ hoàng. Ngục sơn hóa ra có nhiều cường giả như vậy, thật khiến Diệp Phong kinh ngạc.

“Thánh sứ đại nhân! Lại có phạm nhân được đưa đến?” Võ hoàng bước ra đầu tiên tùy ý liếc Diệp Phong, lập tức tỏ vẻ kinh ngạc.

Chúng đẳng sau lục tục đến nơi, trang phục đều là của đệ tử ngũ hành tông. Gã kinh ngạc nhíu mày, ban đầu còn cho rằng nhóm cường giả này là phạm nhân bị nhốt trong ngục sơn, giờ xem ra không phải. Nhưng trong mấy dặm vuông quanh đây không còn cường giả nào trên võ tôn nữa.

Vậy thì những nhân vật đáng sợ từng tung hoành Võ Nguyên đại lục mà thánh giả nói tới ở đâu? Quan họ ngọc sơn tựa hồ không có chướng ngại năng lượng ngăn được thần niệm của gã, thật ra là sao nhỉ? Gã không cho rằng thánh giả nói đùa.

“Phạm nhân lần này chỉ là nhị giai võ tôn? Tuổi còn trẻ quá.” Nhóm tôn cấp cường giả đến sau tuổi tác đều không cao, Diệp Phong đoán đại khái chừng ba bốn mươi. Số võ hoàng cũng đều chưa quá trăm tuổi, vẫn còn rất trẻ.

453. Chương 453 : Thánh Khí Cẩm Cổ

Trong số nhân viên tuần tra đến xem, có không ít mỹ nữ, họ túm tụm lại hiếu kỳ quan sát Diệp Phong.

“Phạm nhân lần này nhìn được lắm, không biết phạm tội gì mà bị tống đến ngục sơn?”

“Hơn nữa còn do hai vị thánh giả đại nhân đồng thời đưa đến, tiểu suất ca đó thật sự cùng hung cực ác hả? Trông y không giống người xấu.”

“Võ tôn nhị giai, dù phạm tội cũng chỉ thường thôi mà. Có lẽ thánh giả đại nhân muốn tiện thể tuần thị nên mới đưa y tới.”

...

Tiếng nghị luận xì xào hoàn toàn không ngại Diệp Phong nghe thấy. Da mặt gã giật giật không hề tự nhiên tí nào.

Nữ nhân kiêu gì đây nhỉ...Họ đều có tu vi không tệ, thực lực cao siêu nhưng tâm tính không khác gì thiếu nữ, thậm chí còn lạ lùng. Ngục sơn là nơi thế nào nhỉ? Chỉ ít đến hiện tại thấy không có gì đáng sợ như thánh giả miêu tả.

“Phạm nhân này cực kỳ quan trọng với Thánh điện. Các người không được lơ là.” Thánh giả lên tiếng: “À...Đưa vào ngục phong số một.”

“Ngục phong số một.” Tiếng hô kinh ngạc vang lên chung quanh, tựa hồ đó là xưng hiệu họ rất e dè, ai cũng mất tự nhiên, ánh mắt nhìn Diệp Phong có đôi phần đồng tình.

“Tề Sơn! Người đưa y xuống, cấm cố xong thì cho vào ngục phong số một.” Võ hoàng có vẻ là người phụ trách ở đây tùy tiện dạn, không quá coi trọng Diệp Phong.

“Vâng.” Một thanh niên chừng hơn ba mươi từ trong đám đông bước ra, nhìn Diệp Phong với vẻ kẻ cả, tựa hồ muốn thể hiện mình trước mặt thánh giả nên tay chụp gã cực mạnh.

Diệp Phong hơi nhíu mày, ngầm tụ lực đạo lên mình nghênh đón bàn tay đối phương.

Bịch! Thanh niên tên Tề Sơn này không có nhiều kinh nghiệm thực chiến, lực đạo từ mình Diệp Phong truyền lại cực mạnh, lập tức hấn lặn tròn dưới đất, cực kỳ nhếch nhác. Chúng nữ đều bật miệng cười thầm, ánh mắt vài người nhìn Diệp Phong thêm phần hứng thú.

Nam tử trẻ tuổi này thú vị hơn mấy lão quái vật hung thần ác sát kia nhiều. Tu vi chúng nhân đều không thấp, gã không giấu tuổi được với họ, hơn nữa gã không định giấu. Thái độ đối phương khách khí hơn một chút, tất nhiên gã cũng không để đối phương bêu xấu nhiều.

“Hỗn đản! Xú tiểu tử ngươi dám...” Tề Sơn ngoác miệng chửi, chỉ vào mũi Diệp Phong lao tới.

“Hỗn lảo, trước mặt thánh giả mà ngươi dám làm loạn hả, lui xuống.” Võ hoàng ban nãy sắc mặt rất khó coi, lên tiếng mắng. Tề Sơn ngượng ngùng lui xuống, ánh mắt nhìn Diệp Phong có thêm tia oán độc.

“A, tiểu tử này không dễ chơi đâu.” Thánh giả không để tâm việc vừa xảy ra, mỉm cười: “Các người khinh thị y tất sẽ nếm mùi đau khổ ngay.”

Nói đoạn thánh giả quay sang Diệp Phong: “Hi vọng lúc ngươi rời ngục phong số một sẽ học được cái gì là tôn ti chủ thứ...”

“Người không phạm ta, ta không phạm người. Người mà phạm ta...Hừ!” Gã hừ lạnh, không cần nói ra.

Nghe gã nói, các thanh niên vô tôn đều tỏ ra trào phúng, tề Sơn thậm rửa đầy ác độc: Đợi khi người bị cấm cổ xong, tống vào ngục phong số một, ta xem người còn ngông nghênh được nữa không.

“Vũ Hân! Đưa y đi.” Vô hoàng sợ nam đệ tử lại xung đột với Diệp Phong nên phái một vị nữ đệ tử dung mạo thanh tú đưa gã đi.

Lục giai vô tôn tên Vũ Hân tựa hồ rất cao hứng, bước ra hơi nheo mắt, nở nụ cười ngọt ngào: “Diệp Phong hả? Mau đi theo ta...”

Gã thậm nhủ: Cứ đi xem sao, để xem ngục sơn này là chỗ thế nào đã.

OOo

Vũ Hân dẫn Diệp Phong vào một thạch thất bày đầy khí cụ thành từng dãy. Có những vật phẩm trên giá mà gã chưa thấy bao giờ, chắc là vật đặc hữu của thánh địa. Nhưng khi nhìn qua một cái giá, từng chiếc vòng tròn treo trên đó khiến gã thấy rất quen thuộc.

Không phải Cổ nguyên hoàn mà thánh giả từng cho gã sao? Chỉ có điều năng lượng phản ứng vượt xa Cổ nguyên hoàn của gã, hơn nữa cứ mười hai cái lại được buộc thành xâu vào một cây gậy kim loại, tựa hồ còn ghi cả số hiệu.

Vũ Hân thấy gã nhìn Cổ nguyên hoàn thì tỏ vẻ bất ngờ, hiếu kỳ hỏi: “Người cũng biết đó là cấm cổ thánh khí?”

“Cấm cổ thánh khí?” Diệp Phong hơi nhướng mày, đối phương cầm một cọc kim loại đánh một chuỗi Cổ nguyên hoàn, tìm số hiệu rồi đột nhiên kích hoạt một vòng sáng, lập tức cấm cổ chặt chẽ kim nguyên khí hải của gã. Hiệu quả của Cổ nguyên hoàn này vượt xa cái của gã, gã phát giác kim nguyên khí hải của mình co lại nhanh chóng, chỉ còn đạt mức sơ giai võ sư.

“Hi hi! Thế này người không còn hung hăng được nữa?” Vũ Hân cười tinh ranh, tựa hồ hơi đắc ý.

Gã hơi kinh ngạc nhưng không hoảng loạn. Gã vẫn còn ba khí hải nữa, cộng thêm Thần thông biến không bị Cổ nguyên hoàn ảnh hưởng, tuy kim nguyên khí hải bị cấm cổ thì không thể triển triển tứ trọng Thần thông biến, nhưng cũng không có gì phải sợ đại mỹ nữ vô tôn này. Chỉ là đối phương không có ác ý, gã cũng mặc kệ.

“Thế là ý gì? Tựa hồ ta không đắc tội với cô nương?” Gã nhạt nhẽo hỏi.

“Việc đó có quan hệ với việc đắc tội với ta. Phạm nhân đến ngục sơn đều bị cấm cổ. Không thì người quản lý ngục sơn sao không chế được mấy kẻ xấu xa cùng hung cực ác các người?” Vũ Hân xoay Cổ nguyên hoàn, cười vô tội.

“Mỗi cùng hung cực ác chỗ nào?” Diệp Phong dở khóc dở cười, sau rốt cũng hiểu vì sao mình không cảm ứng được khí tức của các cường giả khác. Hóa ra phạm nhân ở đây đều bị Cổ nguyên hoàn hạn chế thực lực, theo gã tính toán thánh khí Cổ nguyên hoàn thật sự này có thể áp chế thực lực vô hoàng xuống còn vô tôn, thời gian hữu hiệu khá lâu. Kim nguyên khí hải nhị giai vô tôn của gã chỉ ít cũng bị vòng sáng đó trói buộc một tháng.

“Cả thánh sứ đại nhân cũng nói người rất nguy hiểm, người còn dám nói mình không phải người xấu.” Vũ Hân vênh mặt lên, ghé sát nói: “Người đã gây ra việc gì mà bị thánh sứ đại nhân bắt đến ngục sơn?”

Cô cho rằng thực lực hiện tại của gã không bằng cả vô tôn, hoàn toàn không uy hiếp được mình. Hơn nữa dung mạo gã không giống kẻ hung ác, nên cô không phòng bị nhiều.

“Kỳ thật cũng không có gì ghê gớm, chỉ là giết một tên thánh tộc cấp cao nhìn không thuận mắt mà thôi.” Diệp Phong đáp nhẹ tênh. Tuy gã có thể lập tức chế phục đối phương, bức bách cô mở cấm cổ ra, nhưng bên ngoài còn nhiều vô hoàng và hai thánh giả, gã cũng không chuẩn bị lập tức vượt ngục. Đẳng nào trong tay cũng còn nhiều con bài bí mật, cứ để người ta làm gì thì làm xem sao.

“Gi hải!” Vũ Hân há hốc miệng, hồi lâu không khép lại được. Những người quản lý ngục sơn này đều từ thánh địa xuống phục dịch, tất nhiên hiểu thánh tộc cấp cao có địa vị siêu nhiên thế nào. Diệp Phong này giết một người như thế? Đúng là mật lớn bằng trời.

Vũ Hân nhảy bật lên như con mèo kinh hãi, cách xa gã ra, mặt đầy cảnh giác.

“Cô nương rất sợ mỡ?” Diệp Phong trêu.

“Người... Là tên xấu xa nguy hiểm. Cả thánh tộc mà cũng dám giết, còn gì mà không dám làm nữa.” Vũ Hân khiếp hãi đáp, nắm Cổ nguyên hoàn càng chặt hơn.

“Hắn dám động đến bằng hữu của tại hạ, đương nhiên phải chết. Cô nương không chạm vào tại hạ thì sợ cái gì?”

“Ai bảo ta... Sợ.” Vũ Hân đỏ mặt, ưỡn bộ ngực kha khá lên sinh cường: “Hiện giờ ngươi không bằng cả một võ tông, ta sao phải sợ.”

Bộp. Cửa thạch thất bị Tề Sơn xô bật ra, vội vàng nói với cô: “Vũ Hân! Diệp Phong này là người có song sinh khí hải, tất phải dùng hai cấm cố thánh khí mới triệt để hạn chế được hắn.”

“Việc đó...” Vũ Hân ngẩn ra, tức là ban nãy gã vẫn có thực lực võ tôn? Nhưng không nhân cơ hội đánh lên cô, không hề giống với phạm nhân khác bị giam ở ngục sơn này. Lòng e sợ của cô dành cho gã vì thế tan đi quá nửa.

Tề Sơn cướp lấy gậy kim loại trong tay Vũ Hân, lập tức kích hoạt một chiếc Cổ nguyên hoàn khác, vòng sáng trói buộc hỏa nguyên khí hải của Diệp Phong.

Đúng là xui xẻo. Gã thâm nổi giận, khí hải của gã gồm: Mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim tuần hoàn đạt đến tứ trọng. Trước đó gã bị cấm cố kim khí hải thì vẫn có thể hình thành tam trọng khí hải nhưng hiện tại hỏa khí hải cũng bị phong bế, không thể hình thành tương sinh chỉ lực một cách hữu hiệu. Có nghĩa là nếu gã muốn thi triển Thần thông biến, tối đa cũng chỉ triển nhất trọng - mộc hoặc thổ. Thực lực bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

“Hắc hắc! Lần này ta xem tên khốn ngươi làm cách nào huênh hoang với ta nữa.” Tề Sơn đi về phía Diệp Phong với ý xấu, mắt long lên đá vào tiểu phúc gã.

Chát! Gã va mạnh vào tường khiến thạch thất rung rinh. Tề Sơn xuất cước cực mạnh, biết rõ gã chỉ còn thực lực võ sư nhưng vẫn dùng tới ba phần lực đạo. Ngục sơn có liệu thương thánh dược, chỉ cần không đánh chết gã thì không sao hết.

454. Chương 454 : Ngục Phong Số Một

“Tề Sơn! Ngươi định làm gì.” Vũ Hân kinh hô, chặn trước mặt Diệp Phong.

“Tiểu tử này khiến ta bêu xấu trước mặt nhiều người như vậy, nếu không giáo huấn hắn thì sao ta nguôi giận được.” Tề Sơn mặt méo đi vì hận ý, ánh mắt lạnh tanh.

“Ngươi làm thế là lấy việc công báo thù tư. Nếu bị thánh sứ biết thì ngươi sẽ bị trừng phạt.” Vũ Hân không vui, cô đột nhiên thấy nam tử trẻ tuổi tên Diệp Phong này không đáng sợ và đáng ghét như tưởng tượng, thấy Tề Sơn đột ngột nặng tay, cô liền bắt mẫn.

“Hừ! Chưa hẳn.” Tề Sơn cười lạnh: “Cô có biết tiểu tử này vì một nữ nhân mà dám xâm phạm uy nghiêm của Thánh điện, giết một người thộc thánh tộc cấp cao. Tù phạm đại ác như thế, dù ta giết hắn thì thánh sứ cũng không trách tội.”

“Y vì một nữ nhân?” Vũ Hân ngạc nhiên.

Tề Sơn khề hừ, kể lại chuyện vừa được nghe thánh sứ kể lại cho cô nghe. Lương vị thánh sứ không định tuyên dương anh vi của gã nên chỉ kể qua qua, nên Tề Sơn không hiểu rằng thanh niên bình phàm trước mặt mình trong lúc giao chiến từng lực áp cao giai võ hoàng, thậm chí động thủ với cả thánh giả. Nếu biết, trước khi động thủ tất hẳn phải cân nhắc.

Nghe xong việc về gã, đôi mắt to xinh đẹp của cô ánh lên sùng bái, thần tình như thể si mê: “Vì bảo vệ nữ nhân tâm ái của mình mà lấy thân phận nhỏ nhoi khiêu chiến thánh tộc được tôn sùng. Oa, đúng là lãng mạn.”

“Nữ nhân ngu ngốc, hấn làm thế là không tôn trọng tôn ti, lãng mạn cái gì.” Tề Sơn giận run người, phần hận.

Vũ Hân chống nạnh, hằm hừ không phục: “Nói chung, thánh sứ đại nhân không hạ lệnh phải trừng phạt y, lại giao cho ta dẫn đi. Nên người không được động vào y.”

“Lê nào người thấy tiểu tử này đẹp trai nên định đổi nghịch ta bảo vệ hấn.”

“Nói lãng nhăng.” Vũ Hân đỏ mặt: “Tề Sơn, người đừng quá mức.”

Diệp Phong bị đá xuống đất, nắm chặt tay lại rồi lỏng ra. Cục tức này, tạm thời phải nhẫn đã...

Tuy thực lực còn lại của gã thừa để phản kích Tề Sơn, nhưng trong tình huống bị đối phương dùng hai Cổ nguyên hoàn cấm chế mà gã vẫn còn thực lực siêu nhiên tất sẽ khiến thánh giả nghi ngờ. Lúc đó bí mật về hai khí hải còn lại sẽ bị bại lộ. Tuyệt đối không thể như thế.

Dù bí mật về khí hải không bị phát hiện, thánh giả biết gã không hoàn toàn bị cấm cố thực lực thì sẽ tìm cách khác cấm chế. Nên gã phải giả ngô giả ngọng.

Đương nhiên gã không cần giả bộ thành vô giả thực lực không bằng cả vô tông. Điểm này thì thánh giả biết, tuy họ không đánh giá được thực lực nhục thân của gã đến mức đó nhưng cũng sẽ không nghi ngờ gì thêm. Bất quá với nhục thân nhị giai vô tôn thì không đối phó được Tề Sơn tu vi vô tôn thất giai.

“Một cước này, ta nhớ rồi. Sớm muộn gì cũng trả lại cho người...” Gã lạnh lùng bỏ dậy, lạnh nhạt nhìn đối thủ.

Mắt Tề Sơn ánh lên kinh ngạc, không ngờ trong tình huống khí hải bị cấm cố toàn bộ, chịu ngọn cước ba thành lực đạo của hấn mà gã không hề hấn gì. Những lời gây hấn đó càng đốt lên ngọn lửa giận trong lòng hấn, năng lượng khí tức dâng lên, mặc kệ Vũ Hân ngăn cản, định động thủ tiếp. Lần này hấn quyết định vận dụng bảy thành thực lực.

Mắt gã lạnh đi, sát khí tràn ra. Cổ nguyên hoàn chỉ có thể cấm cố nguyên lực năng lượng, hoàn toàn không ảnh hưởng đến thần niệm, khí thể. Sát khí gã tích lũy được qua vô số chiến đấu sinh tử khiến Tề Sơn lùi liền hai bước, lòng lạnh buốt.

“Người còn không biết tốt xấu nữa thì có tin ta khiến người không ra khỏi gian thạch thất này không? Thánh tộc ta còn dám giết nữa là người.” Ngữ khí của gã lạnh thấu xương khiến con người Tề Sơn co lại.

Cảm thụ này không khác gì khí tức mấy lão quái vật trong ngục phong phát ra. Lửa giận của Tề Sơn bị dội nước lạnh, tắt đi quá nửa...Loại người này, không dây vào là hơn. Tuy hấn không tin Diệp Phong bị cấm cố xong vẫn còn thực lực giết hấn nhưng không dám động thủ nữa. Diệp Phong coi như đã đạt mục đích.

Vũ Hân sau rốt cũng định thần, vội dàn hòa: “Được rồi. Diệp Phong, ta phải đưa người đến ngục phong số một.”

“Thánh sứ đại nhân muốn ta cùng cô nương đưa y đến.” Mắt Tề Sơn ánh lên âm lạnh. Hừ! Lúc đến ngục phong số một xem người bị bêu xấu thế nào.

Khí hải bị cấm cố nên bề ngoài gã không thể phi hành. Vũ Hân lấy thánh khí phi hành ra, mang theo gã đằng không lao đi, tề Sơn bám theo.

Ba người bay đến chân núi cao nhất gần đó, một động quật khổng lồ xuất hiện trước mắt. Cửa động quật là một chương ngại năng lượng phản ứng cực mạnh bao kín cả chân núi. Bên trên động quật có hàng chữ viết theo lối chính thống nhất của Võ Nguyên đại lục: Ngục phong số một.

“Vũ Hân cô nương, ngục phong số một có gì đặc biệt chẳng? Trước đây mỗi thấy các vị đều có vẻ kinh ngạc khi mỗi đưa đến đó?” Gã không nén được hiếu kỳ, lên tiếng hỏi.

Vũ Hân mím môi: “Người không hỏi, ta còn tưởng người không lo lắng gì. Ngục phong số một là nơi phi thường nguy hiểm. Tu vi của người chỉ vô tôn nhị giai, bị nhốt vào đó tất vô cùng thâm hiểm.”

“Người được thánh sứ đại nhân thân đưa tới, chỉ định nhốt vào ngục phong số một thì chắc người có điểm hơn người nhỉ? Không thì vào đó không chỉ đơn giản là chịu khổ, mà là chết uống...”

“Vũ Hân cô nương có thể cho biết tường tận tình hình trong đó chăng? Còn nữa, ngục sơn là nơi như thế nào? Diệp Phong thật không biết gì.” Tuy gã còn con bài tẩy ngang với thực lực võ hoàng nhưng chưa vạn bất đắc dĩ thì gã không muốn dễ dàng để lộ. Nên trước khi vào đó, tất yếu phải hiểu biết tình hình.

Vũ Hân ngoe đầu ngẫm nghĩ rồi đáp: “Được thôi, nhưng ta không thể cho người biết quá nhiều, chỉ nhắc rằng trong ngục sơn có mười bảy ngục phong, mỗi tòa có từ mười đến hai mươi tù phạm. Bị nhốt trong đó toàn là cường giả đỉnh nhọn của Võ Nguyên đại lục từng mạo phạm nghiêm trọng đến Thánh điện, hoặc phạm tội ghê gớm. Tu vi của người không tệ nhưng so với mấy lão quái đó thì không đáng gì. Có nhiều kẻ bị nhốt ở đây hơn nghìn năm rồi.”

Tù phạm bị giam trên nghìn năm? Những người này ít nhất cũng đạt cao giai võ hoàng trở lên, không thì không thể sống lâu đến thế. Lẽ nào trong ngục sơn toàn là võ hoàng điên phong cường giả? Lực lượng này mà xuất hiện tại Võ Nguyên đại lục, thì thất tông tam bang ngũ thế gia đều chỉ là phù vân.

“Tuy những kẻ này đều tội lỗi đầy mình nhưng bị nhốt trong ngục sơn đã lâu, phần lớn đều chịu phép hùng uy của Thánh điện. Chỉ có một số kẻ cùng hung cực ác vẫn chưa hối cải, không chịu quy y Thánh điện...Mười mấy kẻ thực lực cao nhất, cứng đầu nhất bị nhốt trong ngục phong số một.”

“Vũ Hân! Nói lắm với hần thế làm gì, mau tống hần vào.” Tề Sơn bắt măn.

“Không phải việc của người. Nơi này giờ do ta phụ trách.” Vũ Hân trừng mắt với Tề Sơn, nói với Diệp Phong: “Ta không có thời gian giới thiệu với người, đợi chốc nữa vào, ta sẽ chỉ cho người ba người, nhất định không được chạm vào họ, nhớ đấy.”

“Họ cũng như mõ, bị thánh khí cấp cổ thực lực?” Đó là vấn đề gã quan tâm nhất.

“Đương nhiên. Bất quá người đừng tưởng bị cấm cố rồi, thực lực tất cả đều như nhau.” Vũ Hân hảo tâm nhắc nhở: “Về nguyên tắc, bị cấm cố thánh khí trời buộc, tu vi mỗi người đều giảm đi hai đẳng cấp. Nhất giai võ hoàng còn nhất giai võ tông, thất giai võ hoàng còn thất giai võ tông, cứ như thế. Nhưng đối tượng khác nhau thì hiệu quả cấm cố của thánh khí cũng khác, không thể đoán định được. Đồng thời nhiều tù phạm còn biết các loại bí thuật thần thông, có thể kháng cự ở mức độ nhất định với cấm cố thánh khí. Như ba người ta sắp nhắc nhở với người, đều có thể đẩy thực lực đến mức võ tôn.”

“Người...Bị cấm cố rồi thì thực lực thật sự còn bao nhiêu?” Vũ Hân hiếu kỳ.

“Hừm, hần chỉ là nhị giai võ tôn, tối đa còn ở mức võ sư cấp thấp...Nếu vào ngục phong số một mà còn huênh hoang thế này, e rằng một ngày cũng không ở nổi.” Tề Sơn không thuận mắt Diệp Phong nên trào phúng.

Diệp Phong ngó lơ hần, mỉm cười khiêm hư: “Võ tông thông thường không làm gì được tại hạ đâu.”

“À, vậy thì được.” Vũ Hân tin ngay câu trả lời của gã, hơi yên tâm vỗ vỗ lồng ngực hơi nhô lên, gật đầu cười: “Chỉ cần người chú ý đến ba nhân vật nguy hiểm mà ta chỉ ra, chí ít tại ngục phong số một nếu người không chạm đến ai thì cũng không nguy hiểm. Tù phạm trong đó tuy rất hung ác nhưng chỉ cần người không chạm đến họ thì hiếm khi gặp phiền hà.”

“Nói xong rồi, đi thôi.” Tề Sơn bực mình giục, mồm lẩm bẩm: “Nguy hiểm thật sự trong ngục sơn không phải ngục phong. Nói lắm cũng vô dụng, tiểu tử này phải sống sót mới được.”

Diệp Phong hơi máy động nhưng không hỏi gặng, thời cơ đến, tất cả sẽ phơi bày. Trong ngục phong cả những tù phạm thực lực bị hạ xuống võ tông còn sống sót được thì gã chí ít cũng có nhục thân nhị giai võ tôn và Thần thông biến xung phá đến thực lực võ hoàng đảm bảo, căn bản không cần lo lắng.

Vũ Hân lấy thánh khí mở chương ngại năng lượng, bạch quang lóe lên, lớp chương ngại trước cửa động quật mở ra, hình thành thông đạo đi vào.

455. Chương 455 : Huyết Ma , Cuồng Đồ Và Sát Hoàng .

Trong động quật hơi tối tăm, nhưng vách đá chung quanh có khảm nhiều bảo thạch phát ra ánh sáng nhu hòa, chiếu rõ con đường dưới chân ba người. Động quật hiển nhiên có dấu tích khai凿, vách đá rất phẳng phiu, trơn nhẵn.

Đi chừng năm chục thước trong thông đạo, sau rốt Diệp Phong cũng thấy cửa lao ngục đúc bằng kim loại. Gã chưa từng thấy kim loại này tại Võ Nguyên đại lục, mỗi cây trụ đều lớn cỡ cổ tay người, giăng mắc năng lượng khí tức mà gã quen thuộc - loại hơi sắc năng lượng mà Cổ nguyên hoàn kích phát, e rằng ngũ hành nguyên lực tầm thường gặp phải năng lượng này là sẽ tan biến, khó tạo thành phá hoại đáng kể.

Phòng bị nghiêm ngặt thế này để giam cầm một toán hoàng cấp hung đồ bị tước giảm tu vi còn ở mức võ tôn. Dù họ bản lĩnh thiên tài cũng không dễ dàng thoát khỏi đây.

Trong lúc gã cảm thán, vũ Hân đã mở khóa năng lượng của lao ngục, hơi sắc năng lượng trên cây cọc tan đi, tình hình bên trong đập vào mắt gã.

Lao ngục vốn là một phần của động quật trong ngục sơn, không gian cao rộng, diện tích mấy nghìn trượng vuông, cao chừng ba trượng. Mười sáu, mười bảy tù phạm khác nhau, cao thấp gầy béo, dung mạo hung hãn hoặc bình thường, đang xếp bằng nhắm mắt, hoặc nằm dài trong đó. Có mẫu người tụ lại một chỗ nghỉ ngơi, phần lớn cách rất xa người khác, một mình dưỡng thần.

Vũ Hân không vội mở cửa cho Diệp Phong vào, mà chỉ một hán tử lùn dáng vẻ bình thản, hàm râu quai nón, da đỏ rực được dăm ba người vây quanh rồi giới thiệu: “Người đó là nhân vật số một trong ba người ta nói đến. Ngoại hiệu Huyết Ma, tu luyện nhất thân hỏa nguyên huyết công, không chỉ thực lực siêu phàm mà còn có tâm trí và đầu óc không thể đánh giá được. Hắn bị nhốt trong ngục sơn hơn hai trăm năm, thánh sứ năm xưa để bắt hắn đã mất đứt ba tháng, trong lúc đó hắn đã nhân cơ hội giết chết mấy vị tuần sát sứ của thánh sơn. Lúc đó hắn chỉ là tam giai võ hoàng.”

Chỉ là tam giai võ hoàng mà đào vong được ba tháng dưới tay thánh giai truy đuổi, còn nhân thể mà phản kích...Việc này tuyệt đối không chỉ thực lực là làm được. Vũ Hân bảo đầu óc và tâm trí hắn phi thường cũng không ngoa.

“Tu vi hiện giờ của Huyết Ma cơ hồ đạt đến võ hoàng diên phong, tại ngục phong số một tuyệt đối thuộc hàng đỉnh nhọn. Hắn lôi kéo một nhóm tù phạm hợp ý làm thuộc hạ, cũng là thế lực duy nhất trong ngục phong. Những tù phạm khác không phục hắn nhưng không dám chạm đến, tránh gây họa sát thân. Tại ngục phong số một, huyết Ma từng giết bốn tù phạm, trong đó có một thất giai võ hoàng, nhưng không ai đấu được nổi mười phút là đã bị hút khô huyết dịch.”

Gã hít một hơi khí lạnh, tề Sơn nghe Vũ Hân kể về sự tích của Huyết Ma thì cùng rùng mình, tỏ vẻ sợ hãi.

“Vũ Hân cô nương muốn nói là trong hai trăm năm ở ngục phong, huyết Ma vẫn tăng trưởng thực lực, từ tam giai võ hoàng lên diên phong võ hoàng?” Diệp Phong nghi hoặc.

“Tất nhiên. Nếu người giữ được mạng trong ngục sơn thì thực lực tăng trưởng nhanh hơn bất kỳ nơi nào ở Võ Nguyên đại lục. Tu vi võ hoàng trở lên, mỗi một cấp là khó như lên trời, huyết Ma tăng được ngũ giai trong hai trăm năm, ở Võ Nguyên đại lục tuyệt đối là kinh thế hãi tục!”

Diệp Phong gật đầu, gã có nghe đến gian nan khi tu luyện ở cấp võ hoàng, kinh diễm kỳ tài như sư phụ, ở Võ Nguyên đại lục không có người thứ hai.

“Nhưng...Khí hải của Huyết Ma cũng bị cấm cố chứ nhỉ? Làm cách nào tu luyện được?” Gã hỏi gặng.

“Cấm nguyên chỉ lực chỉ trói buộc khí hải nguyên lực vận hành, không ảnh hưởng đến tốc độ khí hải hấp nạp linh khí và thần niệm tăng trưởng. Bị cấm chế vẫn có thể tu luyện như thường.” Vũ Hân giải thích rất kiên trì với gã: “Một khi tù phạm đột phá đến thánh giai thì toàn bộ tội nghiệt đều được rửa sạch, được đưa đến thánh địa, trở thành chiến sĩ của Thánh điện. Đó là vinh diệu rất lớn, cũng là cơ hội duy nhất để tù phạm được tự do.”

“Hóa ra là vậy!” Diệp Phong đã hiểu. Thánh điện không giết số hung đồ này vì vẫn muốn lợi dụng họ. Xem ra trong thánh địa, chiến tranh giữa Thánh điện và Vu võ, yêu thú đang cực kỳ cần thực lực, nên chúng mới bất chấp tất cả thu nhận thánh giai cường giả cùng những cường giả có tiềm lực thánh giai.

Vũ Hân lại chỉ sang một hán tử cao gầy, sắc mặt như hung thần ác sát nằm sau lưng Huyết Ma, tiếp tục giới thiệu: “Đó là nhân vật nguy hiểm số hai ở đây, ngoại hiệu Cuồng Đồ, thực lực cũng đạt đến võ hoàng thất giai. Hắn bản tính hung tàn, khát máu, thích nhất là giết người. Hơn nữa không có phong phạm của

người thân là cường giả nên có, dù đối phương có thân phận hay tu vi gì, chỉ cần hấn thích là giết sạch mọi sinh vật nhìn thấy.”

Diệp Phong rung động, hung đồ như vậy đâu chỉ là hiếu sát? Mà là tâm lý biến thái. Phổ thông võ hoàng, dù đối thủ là võ tôn thấp hơn một cấp mà không tất yếu cũng không xuất thủ, kẻ này cả bình dân cũng không tha thì xứng danh cùng hung cực ác.

“Bất quá hấn rất cẩn thận, gặp đối thủ có thực lực cao hơn hoặc tương đương, nếu không nắm chắc sẽ thắng thì hấn không bao giờ gây sự. Ngay cả gặp đối thủ kém hơn nhưng không kém nhiều thì hấn cũng chủ động tránh đi, không xung đột với đối phương. Nói tóm lại, cuồng Đồ là võ hoàng rác rưởi tâm tính hung tàn nhưng mềm nắn rắn buông.”

“Trong ngục phong số một không được giết chóc bừa bãi, với tính cách của hấn lẽ nào không buồn bực đến phát cuồng?” Diệp Phong lấy làm lạ hỏi. Một kẻ hung tàn khát máu cực độ, sao lại chịu được đời sống u ám trong ngục phong?

Tề Sơn đột nhiên cười lạnh chen lời: “Điểm này người cứ yên tâm, cách một thời gian chúng lại có cơ hội đồ sát. Người vào đó cũng sẽ có hội tương tự...Bất quá, giết người hay bị giết thì khó nói lắm. Ha ha ha!”

“Ý gì hả?” Diệp Phong nhướn mày, hỏi với vẻ không hiểu.

“Tù phạm không phải suốt ngày ở trong lao ngục. Nếu chỉ tĩnh tọa khổ tu, tu vi cao đến mấy cũng không có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, hoàn toàn vô giá trị. Cách mỗi tháng, tù phạm trong các ngục phong được đưa vào trong ngục sơn, ở đó có đối thủ thích hợp cho họ rèn luyện.”

“Đối thủ thế nào?”

“Đối thủ sinh tử. Tù phạm và đối tượng chiến đấu gặp nhau thì sẽ xảy ra huyết chiến sống chết. Mỗi lần rèn luyện là một trận chiến liên quan đến sinh mạng với tù phạm. Tình huống cụ thể thì tù phạm ở ngục sơn nắm rõ hơn bọn ta, sẽ có người cho người biết.” Tề Sơn lạnh giọng trào phúng: “Trước hết người phải có giá trị lợi dụng với họ...Không thì dù người chết ở ngục sơn cũng không ai đồng tình mấy may.”

Vũ Hân bất mãn trừng mắt với hấn, rồi có vẻ xin lỗi Diệp Phong: “Xin lỗi! Tình huống cụ thể trong ngục sơn không phải những tuần sát sứ tôn cấp bọn ta được biết...Ta chỉ biết, độ nguy hiểm của rèn luyện hơn nhiều việc xung đột với tù phạm khác. Tù phạm với nhau, chỉ cần thực lực được công nhận, được cho rằng có thể giúp đỡ những người khác trong lúc rèn luyện, thì chỉ cần không phải mâu thuẫn nghiêm trọng đến mức không hóa giải được thì không bao giờ hạ sát thủ. Đương nhiên, hung đồ thực lực hùng hậu như Huyết Ma, cuồng Đồ dù đơn lẻ cũng có thể an toàn trong ngục sơn, không cần tù phạm khác hiệp trợ.”

“Còn nhân vật nguy hiểm thứ ba?” Gã không để ý, hỏi tiếp.

Vũ Hân lại chỉ sang một trung niên mặt mũi thập phần nho nhã, thậm chí là khí chất cao quý. Thoạt nhìn người này không giống chút nào với hung đồ, vẻ mặt còn hiền hòa là đằng khác. Cô dừng một chút rồi từ từ giới thiệu: “Liệt người này vào nhóm nhân vật nguy hiểm vì chiến tích hiển hách từng có. Trong ngục phong số một, ông ta chưa từng xung đột với tù phạm nào, chỉ cần người không chạm đến thì không sao.”

“À, y có chiến tích gì?” Diệp Phong cực kỳ hiếu kỳ hỏi.

“Người này ngoại hiệu ‘Sát Hoàng’, bình sinh hiếu chiến như mạng. Một khi gặp cường giả khiến ông ta nổi hứng thì sẽ bất chấp tất cả khiêu chiến đối phương, phân cao thấp mới thôi. Đồn rằng từ khi thành danh, ông ta chưa khiêu chiến thất bại bao giờ...” Ngữ khí Vũ Hân hơi dao động, tựa hồ kính sợ.

“Đối thủ có thực lực chênh lệch nhất mà ông ta khiêu chiến là lúc ông ta còn ở tu vi thiên tôn, nghênh chiến một tứ giai võ hoàng. Trận đó hai bên chỉ xuất một chiêu. Sát Hoàng toàn thân trọng thương, suýt nữa bị lĩnh vực của đối phương đánh tan thành bột nhưng nhất kiếm toàn lực của ông ta thật kinh thiên địa khắp quỷ thần, xuyên thấu lĩnh vực của trung giai võ hoàng, giết đối thủ tại trận.”

“Sau trận đó, hoàng cấp cường giả có chút danh khí đều tránh ông ta, không muốn gặp mặt. Nhưng sau khi ông ta thành công tấn cấp võ hoàng thì xống một mạch khắp thất tông tam bang ngũ thế gia, khiêu chiến mọi cường giả đỉnh nhọn của các thế lực đỉnh nhọn này, đánh bại bảy mươi tư võ hoàng. Trong đó hơn bốn mươi võ hoàng thuộc ngũ hành tông.”

“Cường giả lợi hại như vậy, theo lý Thánh điện phải trọng thị mới đúng, sao lại nhốt trong ngục sơn?” Diệp Phong lại thấy lạ lùng. Người này trừ hiểu chiến thì không có ác danh nào, cũng không uy hiếp đến ngũ hành tông.

Vũ Hân hẳn nhớ giải thích: “E rằng có một điểm người chưa biết...Đối thủ bị y đánh bại, chưa từng có ai sống sót.”

456. Chương 456 : Thực Lực Quyết Định Địa Vị .

Diệp Phong rung động, sự tích cỡ đó chỉ có Yêu vương mới sánh được. Nếu chỉ tính số lượng vô hoàng bị giết, sự phụ gã cũng không thể so với người này.

“Tại ngục phong số một, huyết Ma cơ hồ là đầu mục lớn nhất, cả Cuồng Đồ cũng là thủ hạ. Nhưng bảo ai đó có thể khiến Huyết Ma e dè thì chỉ có Sát Hoàng, nên hẳn không dám sai thủ hạ chạm vào ông ta.”

Diệp Phong gật đầu, đã xác định xong xuôi. Huyết Ma có thể coi là kẻ thông trị trong ngục phong, chỉ cần gã không chủ động khiêu chiến quyền uy của hắn thì sẽ không phát sinh xung đột. Còn Cuồng Đồ là điển hình cho kiểu mềm nham rắn buông, đối đãi với hắn cần cứng rắn, thể hiện đôi chút thực lực thì hắn sẽ không dám động đến nữa. Còn Sát Hoàng, tuy nghe qua cực độ nguy hiểm, nhưng...Chắc không dính gì đến gã.

Vũ Hân hếch khuôn mặt khả ái lên, lấy ra thánh khí giống hình chìa khóa, năng lượng phản ứng khá giống cổ nguyên hoan, mỉm cười đưa cho Diệp Phong: “Nể tính người chịu vì người tâm ái mà không ngại mất mạng, ta thưởng cho người món đồ chơi có thể giữ mạng trong ngục sơn này. Nếu gặp phải nguy hiểm không thể kháng cự thì dùng Thích nguyên thi này giải trừ trói buộc của khí hải trong vòng năm phút.”

Gã đón lấy Thích nguyên thi, thần niệm quét qua liền biết cách sử dụng ngay. Bất giác gã thấy có phần cảm kích, tuy không có hảo cảm gì với người Thánh điện nhưng Vũ Hân hiển nhiên là ngoại lệ. Nữ tử thiện lương ngày thơ này, dù ở Vô Nguyên đại lục cũng không còn nhiều.

“Nhưng ta phải nhắc người. Thích nguyên thi chỉ kích hoạt được ba lần, mỗi lần giải phóng một phần hai sức mạnh. Nên chưa nguy cấp thì đừng lãng phí, không nên dựa vào đó mà xung đột với tù phạm khác.” Vũ Hân kiên nhẫn giải thích thêm.

Không phải giải khai toàn bộ thực lực hả? Gã hơi thất vọng. Nhưng đồ chơi này cũng không hoàn toàn vô tác dụng. Giải phóng được một nửa thực lực là hai khí hải bị phong bế ít nhất cũng đạt mức vô tông. Như vậy, ít nhất giữa các khí hải miễn cưỡng có thể hình thành tương sinh tuần hoàn chỉ lực! Tuy khí hải trình độ vô tông không sản sinh đủ nguyên lực nhưng chí ít có thể mở thông đạo nối liền hai khí hải một, thổ vốn bị cách trở.

Nếu gã kích hoạt hỏa nguyên khí hải, thì mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, tuy hỏa nguyên không đủ để trở thành tam trọng khí hải hoàn chỉnh nhưng vẫn hơn nhị trọng. Nếu hỏa nguyên chỉ là vô sư như bây giờ, không đủ để hình thành tương sinh tuần hoàn!

Có Thần thông biến hai tầng rươi, chí ít...Trong ngục sơn này, trừ thánh giả xuất hiện, mọi hoàng cấp cường giả không làm gì được gã.

“Vũ Hân! Sao người lại tự ý cho hắn Thích nguyên thi.” Thấy vậy, tề Sơn đâm ra bất mãn.

“Sao lại không được? Thánh sứ đại nhân giao y cho ta phục trách, ta lại có tư cách áp dụng quyền của tuần sát sứ, có nên bảo vệ trong điểm hay không là do ta, không đến lượt người can thiệp.” Vũ Hân không chịu lép: “Có bản lĩnh đến chỗ thánh sứ đại nhân tố cáo ta. Ta cũng sẽ tiết lộ việc người mượn việc công báo tư thù, để xem ta hay người bị phạt nặng hơn.”

Tề Sơn nhất thời nghẹn họng, cũng không nói thêm gì, có điều nét oán độc trong mắt càng lúc càng lạnh.

Vũ Hân khẽ hừ, kéo tay Diệp Phong: “Được rồi. Đến lúc cho người vào, cẩn thận nhé.”

Cửa lao ngục được mở ra, tù phạm trong đó đều thần nhiên, chỉ có vài người hé mắt nhìn, mục quang sáng rực quét qua hai người rồi lại trầm tịch như cũ.

Hắn tử lùn ở gần đó - Huyết Ma mở bừng mắt, con ngươi đỏ lừ, cực kỳ đáng sợ.

“Vũ Hân tiểu nha đầu, hôm nay chưa đến kỳ tuần thị thì phải? Sao lại đột nhiên có hứng thú đến chỗ này?” Huyết Ma cười ghê rợn, vũ Hân hình như hơi sợ, trốn ra sau lưng Diệp Phong.

“Hả? Tuần sát cứ có người mới?” Ánh mắt hắn dừng lại trên mặt Diệp Phong, hiểu kỳ hỏi.

“Vị thanh niên này không phải tuần sát sứ. Y cũng như các vị, đều là thánh tù trong ngục phong số một này.” Tề Sơn bước vào, cười ranh ma.

“À...” “Hả? ”...

Chúng tù phạm cùng mở mắt nhìn kỹ Diệp Phong. Dù gã định lực kinh nhân, cảm giác bị số số con trùng ăn thịt nhìn vào thì không thể thoải mái được.

“Tiểu tử này dựa vào đâu mà trở thành thánh tù? Có tư cách gì được nhốt trong ngục phong số một?” Huyết Ma lên tiếng, mọi tù phạm khác tự động im lặng. Theo khẩu khí của hắn thì được nhốt trong ngục phong số một này hình như là việc rất đáng vinh dự.

“Diệp Phong phạm tội nặng hơn các người nhiều.” Vũ Hân giơ tay lên như muốn lấy danh dự cho gã: “Trước mặt lương vị thánh sứ, y đã giết một người thuộc thánh tộc cao cấp. Tội của các người so với y chỉ là trẻ con.”

Diệp Phong trợn tròn trắng lên, lắc đầu cười khổ. Vốn Vũ Hân cứ đưa gã đến lao ngục rồi lặng lẽ đi khỏi là được, bọn Huyết Ma có hỏi gã cứ việc tùy tiện ứng phó là xong, tất nhiên sẽ không gây chú ý. Nhưng cô tiết lộ chiến tích của gã để khoe khoang như vậy thì khác gì gây hấn với những cường giả tâm cao khí ngạo này.

Đúng. Giết vô hoàng ngũ hành tông có là gì? Giết nhiều cũng có là gì? Chạy trốn lâu dưới tay thánh sứ cũng có là gì? Có chấn động bằng giết thánh tộc cao cấp ngay trước mắt thánh sứ chẳng?

Hơn nữa gã còn trẻ như vậy. Đối với vô giả, tấn nhập vô tôn xong dung mạo sẽ chậm già đi nhiều, khi đột phá vô hoàng dung mạo sẽ gần như định hình. Tù phạm ở đây không ai nhìn quá năm mươi tuổi, chứng minh tư chất của họ cao tuyệt, trước khi dung mạo lão hóa đã đạt đến vô hoàng cảnh giới. So ra, nhiều vô hoàng cường giả của ngũ hành tông không còn kém.

Xem ra gã mới hơn hai mươi, có tư cách thành thánh tù xưa nay đều là hoàng cấp cường giả, lẽ nào...Tiểu tử trông non choẹt kia đã đạt đến vô hoàng chi cảnh?

Huyết Ma quan sát gã một lúc, đột nhiên bật cười: “Tiểu tử này chẳng qua là vô tôn, có bản lĩnh gì giết người trước mặt thánh sứ?”

Tuy vì khí hải bị trói buộc, huyết Ma không thể tra thám tu vi của Diệp Phong nhưng từ nguyên lực dao động bị cấm cố cho biết thì cũng đoán được đại khái. Nguyên lực khí tức của gã còn xa mới đạt đến vô tông, hiển nhiên cả nhất giai vô hoàng cũng chưa đạt. Bất quá đó là gã cố ý để lộ khí tức của kim nguyên khí hải, bằng không dù cường giả tại trường thực lực thông thiên cũng không tra ra tu vi khí hải thật sự của gã.

“Hừ! Thánh sứ đại nhân chính miệng nói ra, còn giả hử.” Vũ Hân chón nạnh tức giận, bớt sợ Huyết Ma hẳn.

Nghe nói do thánh sứ chính miệng thừa nhận, tù phạm tại trường đều im tiếng. Vũ Hân dù muốn bốc thơm Diệp Phong cũng không thể lấy thánh sứ ra đùa. Vậy thì tiểu tử Diệp Phong này nhất định có điểm hơn người...

Nhất thời ánh mắt mọi tù phạm đều đổ lên Diệp Phong. Gã thâm kêu khổ, như thế này dù muốn kín tiếng trong lao ngục cũng khó

“Đã vậy thì hoan nghênh Diệp Phong tiểu huynh đệ, sau này trở thành một phần của ngục phong số một.” Huyết Ma nói thể đồng nghĩa với thừa nhận tư cách của Diệp Phong.

Gã chợt tỉnh ngộ vì sao Vũ Hân từ ban đầu đã tiết lộ mọi hào quang của gã, trong lao ngục cường giả đầy rẫy này, nếu thực lực và khí phách không được thừa nhận thì coi như thấp hơn người khác. Tù phạm không có địa vị, kết quả là bị đàn áp mà không dám phản kháng, bởi nếu chọc giận người khác sẽ bị giết chết...

Vũ Hân tuy ngây thơ nhưng không ngốc. Sách lược chịu nhún của gã hữu dụng ở bất cứ đâu nhưng trong ngục phong số một này thì không ổn.

Vũ Hân thất đạt hiệu quả thì hớn hỏ, cậy thân phận tuần sát sứ, chỉ vào từng từ phạm, chỉ bỏ qua Huyết Ma và Sát Hoàng, đoạn ngữ khí tỏ vẻ cảnh cáo: “Các người biết điều thì ngoan ngoãn, nếu kẻ nào gây sự, đừng trách bản cô nương không khách khí.”

“Hắc hắc hắc!” Tiếng cười bỉ ổi đột nhiên từ góc vọng ra, điệp Phong hiếu kỳ nhìn đến thấy một tên lùn đầu to mắt chuột lướt vụt đến trước mặt Vũ Hân, bàn tay khô gầy như chân gà chụp vào ngực cô tựa ánh chớp.

“Tiểu nha đầu! Đại gia ta đây thật muốn dùng thân thể người để vui vẻ một phen.” Tiếng nói khàn khàn cất lên, hàm chứa nét dâm tà.

Vũ Hân dù gì cũng là danh lục giai võ tôn, đối phương tuy nhanh nhưng chỉ có trình độ cao giai võ tông. Cô đỏ mặt, giâm chân lùi lại mấy thước, rồi cọc kim loại chứa hai mươi cấm cố thánh khí không hiểu rung lên kiểu gì mà kẻ đánh lên như bị sét đánh, run rẩy lẫn vào góc.

“Hự...” Kẻ này rên lên không rõ là thống khổ hay sung sướng, thè lưỡi liếm một vòng rồi cười khan: “Sẽ có ngày ta đè tiểu nha đầu xuống vui vẻ...He he he.”

“Hắn là ai?” Diệp Phong khê hỏi, giọng rất hiếu kỳ. Cả ba nhân vật nguy hiểm mà Vũ Hân đặc biệt nhấn mạnh cũng không có thái độ đó trước mặt cô, tên lùn bỉ ổi đó sao lại lớn mật như vậy? Với thực lực võ tông của hắn mà định đánh lên cô thì khác nào nằm mơ.

457. Chương 457 : Phiền Phức Đến Rồi .

Gương mặt xinh đẹp của Vũ Hân đỏ lựng vì giận, giờ cấm cố thánh khí lên trừng phạt đối phương thêm mấy lần. Thân thể kẻ nhỏ thó đánh lên đó run lên điên cuồng như bị rút gân nhưng vẻ mặt không có gì là thống khổ lắm.

Hắn thậm chí còn cười khoan khoái, phẳng phất như khinh thường sự trừng phạt của cấm cố thánh khí.

“Hắn có ngoại hiệu Công Áp! Là kẻ cực kỳ tà ác vô sỉ.” Vũ Hân trừng phạt mấy lần xong thì đành bất lực dừng tay. Diệp Phong thầm nhủ Công Áp chắc không phải lần đầu tập kích Vũ Hân, cả Tề Sơn đứng cạnh cũng không thấy gì khác lạ, bình tĩnh phi thường.

“Tên khốn đáng ghét nay chưa từng giết hoàng cấp cao thủ của ngũ hành tông nhưng hủy đi thanh bạch của không ít nữ tử, trong đó có cả con gái và thê tử của mấy đại nhân vật trong ngũ hành tông...Thật là một tên rác rưởi từ đầu đến đuôi. Thánh sứ đại nhân nên hạ lệnh lập tức xử tử hắn mới đúng.” Vũ Hân giận điên người thốt lên.

Diệp Phong vẫn lấy làm kỳ quái, hiệu quả trừng phạt của cấm cố thánh khí sao lại nhẹ như thế? Không có tác dụng chấn nhiếp gì cả.

Vũ Hân tựa hồ nhận ra nghi hoặc của gã, lại giải thích: “Kẻ này thực lực bình thường nhưng có thể chất rất cổ quái. Đau đớn tầm thường với hắn chỉ có hiệu quả một phần mười, trong ngực phong số một này, hắn là kẻ khiến nữ tử tuần sát sứ đau đầu nhất bởi vạn phục năng áp mà cấm cố thánh khí phát ra là đau đớn khó chịu đựng với bất kỳ hoàng cấp cường giả nhưng với hắn không khác gì gãi ngứa. Chỉ có hắn dám mạo hiểm bị trừng phạt mà chiếm tiện nghi của nữ tuần sát sứ.”

“Không sợ đau?” Diệp Phong lấy làm lạ, đại lực rộng lớn, đúng là không gì kỳ lạ là không có.

“Tiểu nha đầu! Tiểu tử này hỏi là người đáp, có phải hắn là tình nhân của người?” Công Áp cười vang: “Đại gia ta khuyên người một câu, tên mặt trắng này có khi là con giun mềm xèo, không dùng được đâu. Nếu người cần, cự long của đại gia ta lúc nào cũng sẵn sàng, ha ha.”

“Cút.” Vũ Hân giận điên người, lần này không động dụng cấm cố thánh khí mà vung tay, cương khí lẳng lẽ phát ra, giáng mạnh vào mình Công Áp. Toàn thân hắn bật máu, nhiều nơi da thịt vỡ nát.

Công Áp tỏ vẻ không có vấn đề gì, khê liếm máu từ tay chảy ra, cười huênh hoang dâm tà: “Ta càng lúc càng hứng thú với thân thể nõn nà của cô.”

Vũ Hân chưa bao giờ bị xúc phạm kiểu thô lỗ và dâm dục như vậy nhưng không làm gì được đối phương, không chịu nổi ánh mắt Công Áp mà mở cửa, tức giận hằm hằm rồi ngực phong số một. Mặc kệ luôn Diệp Phong.

Tề Sơn chợt sáng mắt lên, thoáng nét âm hiểm, mỉm cười đi đến như muốn nhắc nhở Diệp Phong: “Diệp Phong, thích nguyên thi mà Vũ Hân cho người, phải bảo quản cho kỹ...Nếu đánh mất hoặc bị cướp thì không còn chiếc thứ hai đâu.”

Có vẻ hần đang nói riêng với Diệp Phong nhưng giọng lại vang khắp lao ngục.

Thích nguyên thi? Đại bộ phận tù phạm lại nhìn Diệp Phong với ánh mắt rần rộc. Họ không lạ gì thánh khí này, diệp Phong cũng không phải người đầu tiên có được trong ngục sơn.

Thích nguyên thi có ý nghĩa gì, ai trong ngục sơn cũng biết rõ. Rèn luyện đầy nguy cơ, dù thực lực như Huyết Ma cũng không dám đảm bảo sẽ không thụ thương. Cường giả như hần tuy có thể tạm thời đẩy thực lực lên tôn cấp nhưng sau khi bạo phát là hư nhược, trong thời gian ngắn liên tục hai lần gặp nguy cơ thì có thể sẽ mất mạng.

Có Thích nguyên thi có thể tạm thời giải phóng một phần hai công lực, coi như có con bài tẩy để giữ mạng được ba lần. Họ hà cớ không điên cuồng vì điều đó?

Đạt được mục đích, tề Sơn cười hắc hắc, lui ra đóng cửa lao ngục lại: “Ta cáo từ, diệp Phong người tự bảo trọng nhé...Ha ha ha!”

“Ta sẽ nhớ thứ người nợ ta.” Diệp Phong hừ lạnh, tề Sơn cười khinh bỉ quay đi.

Phiền hà đến rồi. Gã thâm than, vốn khí thế Vũ Hân giúp hần tạo ra trở nên không đủ trước dụ hoặc của Thích nguyên thi. Nếu ở trong tay tù phạm khác, đối phương chỉ ít cũng là võ hoàng, người khác có ý nhòm ngó cũng không dám khinh cử vọng động, vì bức quá, đối phương kích hoạt Thích nguyên thi sẽ có thể phát huy thực lực cao giai võ tôn, dù Huyết Ma cũng không dám thắng được.

Nhưng Diệp Phong mới chỉ là võ tôn, tuy có chiến tích giết người thánh tộc trước mặt thánh sứ nhưng không ai cho rằng thực lực của gã đến mức thánh sứ không cứu viện được. Nhất định có nguyên nhân gì đó. Nên dù gã sử dụng Thích nguyên thi cũng vị tất là đối thủ của tù phạm ở đây.

Lợi ích đủ khiến bất kỳ ai điên cuồng. Hà huống lao ngục vốn toàn kẻ hung ác.

“Không được hành động. Không ai được nhắm vào tiểu tử này.” Huyết Ma phát ra khí tức hung hãn, quét đến chỗ mấy tù phạm định hành động, ép họ bất động tại chỗ.

Huyết Ma ngoẹo đầu, cuồn cuộn Đờ hiểu ý, bật cười đứng dậy, đi đến chỗ Diệp Phong.

“Tiểu tử, huyết lão đại chuẩn bị thương lượng một việc một người mà có lợi cho mọi người, thế nào?” Cuồn Đờ nói năng không hề khách khí, hiển nhiên được Huyết Ma chấp thuận.

Tù phạm quanh đó mắng thầm nhưng không dám vọng động! Huyết Ma còn ngồi đó nhìn thì ai muốn động thủ sẽ phải qua ải của hần trước. Không ai đủ lòng tin chặn được đòn lôi đình của hần, tất cả xông lên là một cách nhưng không ai muốn xông lên đầu làm tốt thí.

“Xin cứ nói.” Gã cười ôn hòa.

“Giao Thích nguyên thi của người cho Huyết lão đại, bọn ta sẽ đảm bảo an toàn cho người trong ngục sơn này, thế nào?” Cuồn Đờ không quên khách khí, sau rốt ngữ khí vẫn tỏ rõ nét uy hiếp.

Diệp Phong nhún vai lắc đầu: “Đề nghị không ra làm sao cả. An toàn của mỗi người tự lo, không cần các hạ lo.”

Huyết Ma hơi nhướng mí mắt, hơi bất ngờ trước lời cự tuyệt gọn gàng của gã. Theo hần, gã có Thích nguyên thi cũng chỉ có ba lần cơ hội giữ mạng, nếu được hần bảo vệ thì càng có giá trị hơn. Dùng Thích nguyên thi đổi lấy sự chiếu cố của Huyết Ma, gã chắc chắn không thiệt thòi gì, dù thế nào, gã cũng nên cân nhắc với đúng.

Cuồng Đồ sầm mặt, hắn không thích phương pháp của Huyết Ma, chỉ là một xú tiểu tử lớn mật thôi mà, cần gì phải khách khí như thế. Thích nguyên thi, trực tiếp cướp lấy là xong.

“Người muốn chết.” Cuồng Đồ mục quang lạnh đi, vung tay chụp mạnh vào Diệp Phong.

Huyết Ma hấp háy mắt, không ngăn Cuồng Đồ. Có lúc thủ đoạn bạo lực thỏa đáng là tất yếu.

Chát! Cuồng Đồ chụp mạnh xuống đất, diệp Phong biến mất khỏi chỗ đứng. Không hiểu trong lao ngục này có gì phòng hộ và nền đá không có dấu hiệu nứt vỡ.

“À...Được lắm.” Tốc độ linh xảo của gã khiến mọi tù phạm đều kinh ngạc, một tiểu tử thực lực chỉ còn võ sư mà động tác không kém gì cao giai võ tông!

Cuồng Đồ vận vẹo cổ, nguyên lực khí tức tăng vọt, sầm mặt lại lao tới. Lần này tốc độ của hắn càng nhanh nhẹn, công kích càng hung hãn! Toàn lực của thất giai võ tông.

Vù, vù, vù...

Mỗi lần Cuồng Đồ chụp xuống, diệp Phong đều vừa hay tránh được, vẻ mặt vẫn ung dung như trước, phảng phất không hao phí tí khí lực nào khiến Cuồng Đồ thét lên be be.

Sát Hoàng này giờ tỉnh tóa, không nói câu nào, thậm chí không thèm mở mắt giờ cũng từ từ nhướng mày lên, con ngươi thâm trầm ẩn chứa thần quang trí tuệ nhìn do, phảng phất có chú hiệu kỳ.

“Mệt rồi hả?” Ngữ khí nhẹ tênh của Diệp Phong lọt vào tai Cuồng Đồ lại biến thành lời trào phúng chua cay nhất. Hắn gầm vang, toàn thân nguyên lực bùng lên, song thủ đồng thời chụp xuống, chặn đứng hai bên tả hữu. Phía sau Diệp Phong lại là vách nhà lao trơn láng như mặt kính.

“Chết đi.” Bị một võ tôn bức đến mức đó, cuồng Đồ đẩy lên vô vàn sát ý, mặc kệ lời dặn của Huyết Ma, quyết lấy mạng Diệp Phong.

“Bộp!” Tiếng công kích đập vào da thịt vang lên, một bóng người văng ra, hiển nhiên không phải Diệp Phong.

Côn kích của Cuồng Đồ chưa đến nơi thì mắt hoa lên, cảm dính một đòn nặng, cơ hồ vỡ xương. Thân thể cao gầy của hắn đập mạnh xuống đất, mồm đầy máu, cơn đau thấu tim xộc lên óc.

Sao lại như thế?

Nhiều tù phạm ngây người, thực lực của Cuồng Đồ là thất giai võ tông, muốn đánh bật hắn đi, không có thực lực tôn cấp e rằng không dễ dàng? Họ ban đầu vốn cho rằng gã có đôi chút tạo nghệ về tốc độ, nhưng lực công kích thật sự kém xa Cuồng Đồ, giờ xem ra tiểu tử quỷ dị này có thực lực vượt cả thất giai võ tông.

Lẽ nào gã không bị thánh khí cấm cố? Chúng nhân đều nghĩ vậy. Từ thái độ của Vũ Hân với gã thì nếu cô có tư tâm cũng chưa hẳn không thể.

“Không đúng, thân thể tiểu tử này không có nguyên lực khí tức phản ứng trên võ tông.”

“Không sai, nguyên lực khí tức của y chỉ võ sư, không hề tăng vọt.”

“Hắn lấy đâu ra sức mạnh đó? Đánh cho Cuồng Đồ thê thảm như vậy.”

Do vẫn bình tĩnh đứng im, không truy kích. Mới đến gã không định động đến quyền uy của Huyết Ma, nhưng thể hiện thích đáng thực lực cũng rất nên, như thế sau này sẽ bớt được nhiều phiền phức.

458. Chương 458 : Nguy Hiểm Trong Kỳ Rèn Luyện .

“Lão đại! Lão đại!” Cuồng Đồ lẩn đến cạnh Huyết Ma, giọng nói cùng hàm hồ: “Tiểu tử này quá quỷ dị, thể nội rõ ràng không có nguyên lực dao động mạnh lắm nhưng lực đạo công kích kinh nhân. Lão đại xuất thủ cũng nên cẩn thận.”

“Ta thấy rồi.” Huyết Ma thập phần bình tĩnh lên tiếng.

Tuy Diệp Phong nghe Vũ Hân giới thiệu tính cách của Cuồng Đồ nhưng hấn khiếp nhược đến mức này thì thật không ngờ. Hơi gặp khó là co về bảo Huyết Ma xuất hiện, loại người này...Cũng nguy hiểm sao?

Bất quá gã quên mất rằng Cuồng Đồ khiếp nhược như vậy vì thực lực của gã quý dị cực độ lại cao hơn hẳn, nếu gã sợ hãi hấn thì kết quả bây giờ e còn tệ thảm hơn hấn trăm lần. Nguy hiểm là thứ dành cho tù phạm thực lực kém hơn Cuồng Đồ.

“Mỗ không muốn rước phiền tại ngục phong, cũng không hy vọng người khác chạm vào mỗ.” Gã quay lại chỗ cũ, ngồi xuống từ tốn nói.

Huyết Ma cười ha hả, khí thế thu liễm lại. Chiêu này của gã khiến mọi tù phạm quanh đó dẹp hết ý niệm gây sự, cả Cuồng Đồ thất giai cũng bị một quyền đâm bay, họ còn không bằng hấn thì uy hiếp sao được gã?

“Diệp tiểu huynh đệ, hảo bản lĩnh!” Huyết Ma thật lòng khen: “Chả trách các hạ giết được thánh tộc trước mặt thánh sứ, ban nãy mỗ còn hoài nghi, giờ thì thấy danh bất hư truyền!”

“Quá khen!” Huyết Ma khách khí khiến Diệp Phong hơi bất ngờ, nhưng từ khí tức của đối phương, gã nghĩ được nguy hiểm. Nếu không thì triển Thần thông biến, gã vị tất thắng được hấn.

“Ban nãy Cuồng Đồ hơi xung động, diệp tiểu huynh đệ đừng trách.” Huyết Ma mỉm cười: “Ta muốn bàn một vụ giao dịch với các hạ, không hiểu có hứng chăng?”

“Giao dịch kiểu gì?” Xem ra đối phương vẫn nhắm vào Thích nguyên thi, tâm niệm gã hơi động. Gã tuy không cần nó để giữ mạng, nhưng sau này tìm cơ hội rời ngục sơn thì nó đóng vai trò không nhỏ, đời nào dễ dàng giao cho bọn Huyết Ma.

“Sự việc quan trọng, xin Diệp tiểu huynh đệ đến gần đây.” Huyết Ma liếc gã với vẻ trên cột, cười bảo: “Hay các hạ sợ mỗ nhân cơ hội xuất thủ đánh lên?”

Diệp Phong hơi nhướng mày đến gần. Quanh Huyết Ma đột nhiên dấy lên màn năng lượng đỏ máu, trùm kín hai người, thanh âm bên ngoài tắt hẳn.

Gã hơi kinh ngạc, trong tích tắc vừa rồi, nguyên lực khí tức của Huyết Ma đã vượt hơn trung giai vô tôn. Khê phát tay là bố trí được chướng ngại năng lượng, huyết Ma quả nhiên danh bất hư truyền. Có lẽ các tuần sát sứ như Vũ Hân cũng không biết hấn ẩn tàng thực lực.

Đó...Tuyệt đối là nhân vật cực độ nguy hiểm.

Niềm kinh ngạc của Diệp Phong khiến Huyết Ma vừa ý, hành vi vừa rồi của hấn cũng để thị uy, giành lấy vị trí có lợi trong lúc đàm phán mới bắt đầu hiển nhiên rất quan trọng.

“Kỳ thật, mỗ không thêm muốn Thích nguyên thi trong tay Diệp tiểu huynh đệ. Trong ngục sơn này, tính mạng mỗ không bị uy hiếp.” Huyết Ma không vòng vo, đi vào chính đề ngay: “Mỗ chỉ hy vọng lúc nào đó trong tương lai, có thể mượn nó một lần để hoàn thành kế hoạch.”

“Kế hoạch?” Gã nhíu mày, trong ngục sơn này trừ sinh tồn thì là tu luyện, huyết Ma còn kế hoạch quan trọng gì nữa?

Liên tưởng với việc hấn mượn Thích nguyên thi để giải phóng thực lực, gã thăm đoán ra đôi chút.

“Diệp tiểu huynh đệ từng giết người thánh tộc trước mặt thánh sứ, tất không ưa gì kiểu thống trị của thánh địa?” Huyết Ma vừa nói vừa quan sát phản ứng của Diệp Phong, ngữ khí rất chậm rãi.

“Vì có gì mấy tên nhóc nhược tiểu chỉ dựa hơi phúc ảm tổ tiên, có được thân phận thánh tộc là có thể sai khiến chúng ta?”

“Vì có gì linh mạch tốt nhất Nguyên đại lục đều do thánh địa phân phối? Ngũ hành tông tại vì sao lại chiếm cứ nơi tu luyện tốt nhất đại lục lâu như vậy? Các loại kỳ trân dị bảo sao lị chui hết vào túi chúng?”

“Vì sao những nhân vật đỉnh nhọn của Võ Nguyên đại lục lại bị thánh địa tiết chế? Những kẻ thánh giai đó chẳng qua nhờ điều kiện của tu luyện của thánh địa hơn xa đại lục mà có, chứ tư chất và tiềm chất của chúng vị tất hơn chúng ta.”

“Có tư cách tiến nhập thánh địa thì sao? Vẫn là nô bộc cho thủ hạ Thánh điện sai khiến. Lão tử là ở lại Vô Nguyên đại lục làm một võ hoàng tiêu điều tự tại, không bị ước thúc.” Huyết Ma nói rất nhiều trong một hơi, Diệp Phong bình tĩnh lắng nghe, tuy khiến hắn hơi bất ngờ nhưng vừa ý.

Chỉ ít thái độ gã dành cho những lời của hắn là ủng hộ. Thế là đủ rồi.

“Kế hoạch của tôn giá là...” Sau rốt gã cũng lên tiếng. Lúc này đã xác định được suy đoán của mình.

“Không sai! Muốn dẫn hoàng cấp cường giả trong ngục phong số một trốn khỏi thánh sơn.” Huyết Ma khẽ gật đầu cười âm lạnh: “Ồ đây hơn hai trăm năm không phải không có lợi ích với mõ...Chỉ ít hoàn cảnh tu luyện ở đây giúp mõ chạm được ngưỡng thánh giai. Chỉ cần mõ thành tựu thánh giai tại Vô Nguyên đại lục, thánh điện thì làm gì được mõ.”

“Mõ sẽ lập một thế lực ngang với thánh sơn, có khi đoạt luôn thánh sơn làm căn cơ. Mõ sẽ tạo ra bá nghiệp vạn thế thiên thu.” Nói đến đoạn sau cùng, hắn tỏ rõ nét điên cuồng: “Đợi khi bồi dưỡng đủ thánh giai cường giả trong thánh sơn này, dù mõ phản công thánh địa, đoạt lấy cơ nghiệp của Thánh điện cũng chưa hẳn không thể.”

Gã vô tình để lộ nụ cười nhạo báng, lập tức bị Huyết Ma nhận ra.

Trốn khỏi ngục sơn, đấu với thánh sơn, Diệp Phong tin là hắn có cơ hội thực hiện được, nhưng phản công Thánh điện rồi đoạt lấy cơ nghiệp...Thì là nằm mơ giữa ban ngày. Huyết Ma hiển nhiên không hiểu Thánh điện bằng Thương gia. Có lẽ thánh sứ từ Thánh điện xuống đều là thánh giai sơ cấp nên hắn mới cho rằng chỉ cần đột phá thánh giai là có thể đấu với Thánh điện, đâu biết rằng từ thánh giai lại chia thành mấy cấp bậc.

Thánh sơn có thể miễn cưỡng giúp võ giả có tư chất đỉnh nhọn thành tựu thánh giai chi cảnh, nhưng muốn tiến bộ tiếp thì không thể nào. Vài ba thánh giai cấp thấp nhất sao có thể chống nổi Thánh điện?

“Các hạ không tin?” Huyết Ma không nổi giận, thần sắc kích động dần thu liễm, trầm mặc một lúc rồi nói: “Thôi vậy, việc quá xa vời, chúng ta tạm không bàn đến.”

“Diệp tiểu huynh đệ nếu chịu cho mõ mượn Thích nguyên thi một lần, mõ sẽ trả lại cho huynh đệ sự tự do. Giao dịch này chúng ta đều có lợi, được chứ?” Huyết Ma ngưng ánh mắt nhìn gã chăm chăm, trong thế nội hắn, năng lượng khí tức quỹ dị tăng dần, nếu gã cự tuyệt, hắn sẽ dùng thủ đoạn cứng cỏi. Diệp Phong tuy mạnh nhưng Huyết Ma cũng có thủ đoạn đặc thù riêng.

Gã lặng im suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Không biết khi nào các hạ thực hành kế hoạch đó?”

“Chưa xác định, việc này phải chuẩn bị chu toàn, còn cần cả thời cơ thích hợp...Mới là điều quan trọng nhất.” Diệp Phong hỏi vậy khiến Huyết Ma nhẹ lòng, gã hỏi tức là có hứng thú với việc này.

“Vậy thì đến khi tôn giá định hành động, mõ hoàn toàn hiểu được kế hoạch, đồng thời thấy phương án đó khả thi thì sẽ cho mượn Thích nguyên thi.” Diệp Phong mỉm cười: “Mõ...Cũng không muốn cả đời ở chỗ quỷ quái này.”

Huyết Ma nhìn gã hồi lâu rồi cười ha hả gật đầu: “Diệp tiểu huynh đệ còn trẻ nhưng hành sự rõ ràng cẩn thận, có phong phạm bậc đại tướng. Chúng ta cứ thế đi, các hạ nên giữ lời, ít nhất cũng có cơ hội sử dụng Thích nguyên thi.”

Khóe môi gã nhếch lên: “Tôn giá tưởng mõ cần đến Thích nguyên thi để giữ mạng?”

“Ha ha ha! Nói đúng lắm. Với thực lực của các hạ, trong kỳ rèn luyện của ngục sơn, chỉ cần không gặp mấy tên biến thái thì ít nhất chạy trốn không thành vấn đề.” Huyết Ma sau cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Hắn không lo Diệp Phong dùng kế hoãn binh, bởi trốn khỏi ngục sơn để được tự do là nguyện vọng của mỗi tù phạm. Diệp Phong tuy vừa vào, còn chưa hiểu được hiện thực nhưng dần dà, sẽ nếm mùi tàn khốc và vô vị của ngục sơn, khát vọng tự do sẽ càng mạnh. Lúc đó gã sẽ càng hứng thú với kế hoạch vượt ngục của hắn.

Nghe Huyết Ma nhắc đến rèn luyện, do không nén được hỏi: “Mõ từng nghe Vũ Hân tuần sát sứ đề cập đến việc này, nhưng địch nhân có thể gặp trong quá trình đó thì họ cũng không hiểu. Huyết Ma tôn giá bị nhốt

đã hơn hai trăm năm chắc có thể giải mỗi nghi hoặc trong lòng cho tại hạ chăng? Thật ra sẽ phải đối diện với địch nhân thế nào trong lúc rèn luyện?”

Huyết Ma hợp tác với gã nên không giấu giếm: “Rèn luyện là cho mọi tù phạm vào ngục sơn tự sinh tự diệt trong một tháng.”

“Trong quá trình đó, mỗi người không chỉ phải đối diện với địch nhân nguy hiểm đầy rẫy tại ngục sơn mà phải giải quyết vấn đề thức ăn cho hai tháng.” Huyết Ma thấy gã hoang mang thì giải thích: “Thức ăn. Thánh sơn không cho tù phạm trong ngục phong thức ăn. Mỗi lần rèn luyện kéo dài một tháng rồi nghỉ một tháng mới bắt đầu lại. Trong mỗi lần đó, các hạ phải tìm đủ thức ăn cho hai tháng.”

459. Chương 459 : Ngục Cơ Thiếu Thức Ăn .

“Thức ăn ở ngục sơn thiếu thốn lắm sao?” Diệp Phong bắt giắc sờ lên cổ tay, trong nguyên trạc còn thịt đủ cho mấy ngày, không hiểu có chống chọi được đến lúc rèn luyện bắt đầu chăng.

“Thiếu thì không hẳn nhưng quan trọng là phải đủ thực lực mới lấy được đủ thức ăn.” Huyết Ma cười khê: “Với thân thủ của Diệp tiểu huynh đệ chắc vấn đề thức ăn không làm khó được.”

Diệp Phong gật đầu, gã quan sát tù phạm trong ngục phong số một thì không thấy ai vàng vọt, chắc vì ở đây toàn người có thực lực cao siêu.

Tiếp đó sắc mặt Huyết Ma ngưng trọng hẳn, cực kỳ nghiêm túc cảnh cáo: “Trong kỳ rèn luyện, các hạ có thể gặp ba loại địch nhân. Thứ nhất là tù phạm trong ngục phong, bất quá những người này chỉ xung đột với các hạ khi tranh đoạt thức ăn, hơn nữa không uy hiếp đến sinh mạng các hạ. Giữa tù phạm với nhau có quy tắc được mặc nhận là bị đoạt thức ăn chỉ trách mình thực lực không đủ, nhưng nếu sát hại hoặc cố ý trọng thương người khác thì sẽ bị những tù phạm khác liên hợp báo thù.”

“Thứ hai, là yêu thú có chiến lực thấp phần hung hãn nhưng ít gặp. Tỷ lệ gặp yêu thú trong ngục sơn không cao, chỉ cần tránh mấy điểm trọng yếu là không gặp. Yêu thú ở đây phần lớn là tứ giai, nhưng cũng có cực ít ngũ giai tôn cấp yêu thú, bất hạnh gặp phải thì tẩu vi thượng sách. Nói chung, uy hiếp từ yêu thú với chúng ta không lớn.”

Ngữ khí Huyết Ma chậm lại, diệp Phong biết phần tới là trọng điểm nên vĩnh tai nghe. Nguy hiểm mà Vũ Hân cảnh cáo khẳng định không đến từ ngũ giai yêu thú hiểm khi chạm mặt, hơn nữa chúng cũng không uy hiếp lớn đến gã, dù không thắng được thì thoát thân không thành vấn đề.

“Thứ ba, ngục sơn còn sinh tồn một nhóm nhân loại, phương thức tu luyện của họ khác hẳn chúng ta, có thể thông qua nhục thân biến hóa hình thể, phát huy sức mạnh tuyệt luân, tu vi tối cao là võ tôn nhưng chủ yếu ở mức võ tông. Nhân loại như họ, thực lực võ tông vượt xa cùng cấp trong chúng ta, thậm chí một sơ giai võ tông có thể đấu ngang với cao giai võ tông, còn cao giai võ tông của họ dù ta phát ra sức mạnh tôn cấp cũng không thắng được dễ dàng.”

Gã rung động, không phải Vu võ sao? Lẽ nào Võ Nguyên đại lục còn Vu võ nhất tộc tồn tại? Nhưng họ ở trong thánh sơn thì thánh sứ lý nào không biết, sao lại để họ được sinh tồn?

“Cùng là nhân loại, sao không giao thiệp với đối phương, không ai xâm phạm ai?” Diệp Phong hỏi dò.

Huyết Ma cười khở: “Các hạ tưởng ngần này tù phạm không nghĩ đến vấn đề đó sao? Quan trọng là chúng ta và họ không thể giao tiếp.”

“Vì sao? Ngữ ngôn bất thông? Hay là xung đột lợi ích nghiêm trọng?” Diệp Phong không hiểu lắm.

“Đều không phải, không hiểu vì cơ gì mà họ khi đạt đến võ tông cường giả, toàn bộ đều thần trí không tỉnh táo, phát rồ phát dại.” Giọng Huyết Ma hơi run, tựa hồ nghĩ đến việc gì đó khiến hắn rung mình, thở mạnh mấy hơi rồi nói: “Nhân loại đó chỉ gặp đồng loại mới không công kích, gặp chúng ta hoặc yêu thú thì tất nhiên sẽ xảy ra một trận chiến thảm liệt đến chết mới thôi.”

“Nhục thân của họ rất mạnh, thương thế tầm thường không ảnh hưởng gì, dù thụ thương trí mạng cũng có thể phát động toàn lực trả đòn. Nhiều tù phạm có tu vi vượt xa nhưng bị họ trọng thương hoặc thậm chí đồng quy vu tận, quả thật cực kỳ đáng sợ.”

Gã tỏ vẻ ngưng trọng: “Thần trí không tỉnh táo? Vì sao lại thế?”

“Việc đó mỗi người không biết, có lẽ chủng tộc đó trời sinh đã bị điên như thế.” Huyết Ma lắc đầu bất lực, rồi nhớ ra: “Trong ngục phong còn mấy tù phạm từng gặp mấy thiếu niên tu vi chưa tới vô tông của chủng tộc đó. Theo tình hình họ truy kích rồi giết đối phương thì nhóm thiếu niên đó vẫn bình thường, chỉ không biết nói, mắt còn tỏ ra hoảng sợ. Những thứ đó tuyệt đối không thấy ở những người điên trong tộc đó.”

“Có nghĩa là tộc nhân của họ đạt từ vô tông trở lên đều là người điên? Còn trẻ con thì bình thường?”

“Có lẽ là thế. Bất quá không ai biết chủng tộc đó cư trú ở đâu, hơn nữa không ai dám dò tìm, gặp một hai người đã phiền lắm rồi, nhờ may vào sào huyệt của họ thì e không còn mạng trở về.” Huyết Ma hừ lên bất phẫn: “Nếu không bị cấm cố trói buộc, đường đường vô hoàng như ta đời nào sợ mấy tên điên tôn cấp.”

Diệp Phong nheo mắt trầm nghĩ, theo những gì Huyết Ma nói thì đám người điên đó là Vu vô tu luyện công pháp nguyên nguyên lực. Nhưng vì sao trong ngục sơn này mà họ lại được sống an nhiên? Vì cao cường giả vô tông trở lên của họ toàn bộ đều mất hết thần trí? Nhất định có bí ẩn gì đó. Nếu muốn giải được câu đố này, phải đến nơi họ cư trú mới xong.

Diệp Phong loáng thoáng đoán rằng việc đó có liên quan đến Thánh điện. Bằng không Thánh điện đời nào để một nhóm Vu vô sống ngay dưới mắt.

Bất quá hiện tại chưa phải lúc quan tâm đến việc này. Vấn đề ngay trước mắt là thức ăn. Vũ Hân vì bị Công Áp chọc giận nên quên cả cho gã thức ăn đến lúc rèn luyện. Gã hiển nhiên không kiên trì được lâu đến thế.

“À...Không hiểu lần rèn luyện tới đây còn bao nhiêu ngày nữa?” Diệp Phong chỉ còn thầm mong cử hành sớm sớm lên, không thì lúc gã đói lả đi rồi mới rèn luyện thì thực lực tất đại giảm.

Hiện tại gã chỉ là nhị giai vô tôn, tu vi bị cấm cố còn mức võ sư. Những thức ăn tất yếu là không thể thiếu.

“Ha ha. Diệp tiểu huynh đệ bất tất lo lắng, lần rèn luyện trước vừa kết thúc, ít nhất cũng còn hơn hai mươi ngày chuẩn bị, tìm hiểu tình hình.” Huyết Ma tưởng gã lo lắng rèn luyện đến quá sớm, ai ngờ ngược lại.

“Hả, đáng ghét.” Diệp Phong chợt thở dài: “Ta tìm đâu ra thức ăn cho hơn hai mươi ngày này.”

Huyết Ma ngẩn ra rồi cười cổ quái: “Lẽ nào vị Vũ tuần sát sứ đó không cho các hạ thức ăn của lần đầu?”

“Không...Có.” Diệp Phong cơ hồ nghiêng rằng, vũ Hân tiểu nữ đúng là sơ ý, cả việc quan trọng nhất cũng quên, còn Tề Sơn dù biết cũng không nói, chẳng trách lúc hắn đi còn nhìn gã đầy cổ quái như vậy, e rằng đang đợi xem khốn cảnh của gã. Tên khốn kiếp, người lại nợ tiểu gia một món.

“Tới đây tuần sát sứ có đến tuần thị?” Gã hỏi với tia hy vọng sau cùng.

“Không, chỉ khi đến kỳ mới có người tới đuổi chúng ta vào ngục sơn.” Huyết Ma tỏ vẻ đồng tình: “Mỗi không chuẩn bị thức ăn hơn một tháng, tù phạm ở đây phần lớn đều vậy...Tối đa mỗi chỉ giúp huynh đệ thức ăn cho hai ngày.”

Huyết Ma nói rất hợp lý, cách mỗi tháng họ đều có cơ hội đi tìm thức ăn, chuẩn bị nhiều chẳng để làm gì. Nếu đây không phải ngục phong số một, có những tù phạm kém hơn thì có thể còn có người chuẩn bị thức ăn cho vài tháng để phòng vạn nhất.

Huyết Ma triệt lớp năng lượng cách âm ra, dặn mấy thủ hạ cạnh đó: “Người, người, cả người nữa, mỗi người lấy một phần thức ăn ra.”

Mấy thủ hạ lấy làm lạ, nhưng thấy Diệp Phong tỏ vẻ ngưng ngưng thì đoán được bảy, tám phần. Xem ra Huyết Ma lão đại đã đạt thành hiệp nghị với gã, không thì hắn đời nào giải quyết hộ gã vấn đề ăn uống.

Mấy người gom lại cũng cho gã được thức ăn trong bảy, tám ngày, song vẫn thiếu nhiều lắm. Gã thấy họ lấy từ trữ vật giới ra toàn là linh quả, rau cỏ, nhưng thức ăn ít năng lượng, nếu để ăn no thì một ngày phải mất mười mấy cân. Thành ra dù dưới đất chất đồng hoa quả cũng chỉ đủ ăn mấy ngày.

Gã không khỏi lấy làm lạ hỏi: “Lẽ nào không chuẩn bị thịt?”

Chúng nhân đều tròn trĩnh trắng lên, một tù phạm kể khổ: “Ở đây muốn ăn thịt là việc xa xỉ. Dù có cũng không ai chia cho người, đừng nằm mơ nữa.”

Huyết Ma giải thích: “Trong ngục sơn không có dã thú tồn tại, muốn có thịt ăn thì phải giết yêu thú. Nhưng chiến thắng yêu thú là việc rất khó, nói gì đến giết chết? Dù có thực lực đó cũng không mấy ai dám mạo hiểm, ai dám chắc khi giết yêu thú thì mình không phải trả giá đắt. Không tính việc có kiên trì được đến khi hết rèn luyện hay không, mà khó nói chắc có giữ được thịt yêu thú chẳng.”

Hiểu rồi thì tâm niệm gã lay động, đột nhiên có cách giải quyết nguy cơ về thức ăn.

Gã cười hì hì lấy một miếng thịt tươi trong nguyên trạc ra, lắc lắc nhẹ trên tay.

Ánh mắt tù phạm tạ trường đều bị hấp dẫn, nhiều người chảy nước miếng...Họ đều bị khốn ở đây ít thì mấy chục năm, nhiều thì mấy trăm năm, đã quên mùi vị thịt như thế nào rồi. Như Huyết Ma có lẽ còn từng săn được yêu thú ném thử, tù phạm còn lại đều cứ ăn rau quả qua vô số năm, giờ thấy một miếng thịt, cũng như nam tử khỏe mạnh đã uống xuân dược lại thấy một nữ tử trần trụi thì chịu sao nổi.

460. Chương 460 : Kiểu Rèn Luyện Điên Cuồng .

Huyết Ma cũng chép miệng cười khan: “Diệp tiểu huynh đệ hóa ra có giấu thịt.”

Diệp Phong hiểu ý hắc, đưa thịt cho rồi nói: “Mỡ còn một ít thịt nhưng chỉ đủ ăn vài ngày. Nên mỡ đồng ý đổi một phần thịt lấy mười phần rau quả, ai thích thì có thể đổi ngay.”

“Huyết Ma tiền bối và chư vị ban nãy chia cho tại hạ một phần thức ăn, tại hạ lấy thịt ra đổi, như vậy mới công bằng.” Nói đoạn gã lấy mấy miếng thịt ra chia cho mấy tù phạm ban nãy cho gã thức ăn.

Nhất thời trong lao ngục sôi lên. Tuy mọi người không có thừa nhiều thức ăn nhưng bỏ bớt hai, ba ngày không thành vấn đề. Trong mắt họ hiện giờ, một sợi thịt bé xíu cũng là bảo vật vô giá, hà huống điều kiện trao đổi Diệp Phong đưa ra quá hậu. Đừng nói một đổi mười mà đổi hai mươi, ba mươi cũng có người chấp nhận đổi mấy ngày để có cơ hội thưởng thức mùi vị thịt.

Nhiều tù phạm nóng lòng thậm chí đẩy xoàn xoạt một đồng rau quả đến trước mặt gã rồi thò tay định cướp thịt tươi gã vừa lấy ra. Cả lao ngục nhao nhao như cái chợ, tiếng tranh đoạt vang lên bất tuyệt. Có mấy tù phạm vì chuyện thứ tự trao đổi mà suýt nữa động thủ.

Một mặt gã phải gom đủ thức ăn đến lúc rèn luyện bắt đầu, mặt khác muốn đặt quan hệ tốt với tù phạm trong lao ngục, sau này bớt được nhiều phiền hà. Cũng may gã còn giữ một số lượng thịt nhất định, đổi theo hạn ngạch thì chỉ ít mỗi người cũng đủ một miếng lớn.

Lần này ánh mắt chúng nhân nhìn gã không còn lạnh băng băng như ban nãy mà có thêm chút thân thiện. Ngay cả Cuồng Đồ vừa xung đột với gã thì ánh mắt cũng bớt mùi oán hận hơn. Người duy nhất bất động là Sát Hoàng! Chúng nhân điên cuồng trao đổi và sức hấp dẫn của thịt không có tác dụng với ông ta.

Nhân vật này tự ngã, lãnh tĩnh đến cực đoan. Diệp Phong ngầm nhận định về đối phương. Ngay cả kiêu hùng như Huyết Ma cũng không cưỡng được dụ hoặc mà Sát Hoàng coi như không thấy.

Đếm lại, gã có thức ăn cho hơn ba mươi ngày, dù ăn no thoải mái cũng đủ đến lúc rèn luyện bắt đầu.

OOo

Ngày rèn luyện rồi cũng đến.

Lúc Diệp Phong vào ngục phong là theo thông đạo nối với bên ngoài. Trong ngục sơn của một thông đạo dẫn vào trong núi nữa, chỉ được tuần sát sứ mở vào ngày bắt đầu rèn luyện, khi tù phạm vào núi hết là đóng ngay, đề phòng có người lén quay lại.

Lần này, người mở thông đạo là hai nam tuần sát sứ. Xem ra vì Công Áp mà tù phạm ngục phong số một bớt cơ hội được hân thưởng mỹ nữ.

“Diệp Phong.” Qua một tháng quen nhau, huyết Ma và Diệp Phong không còn khách khí nữa, gọi thẳng tên luôn: “Lần đầu huynh đệ tham gia rèn luyện, cần mỡ dẫn đi cho quen hay tự một mình tìm hiểu?”

Gã trầm ngâm một lúc rồi cười nói: “Mỡ thấy...Mình quen một mình hơn. Chỉ không biết tại hạ muốn tìm thức ăn thì phải đến chỗ nào?”

Có Huyết Ma đưa đi sẽ được chỉ dẫn thuận tiện hơn nhiều. Nhưng gã hiểu hẳn thân thiện với gã vì gã có Thích nguyên thi mà hẳn cần. Hơn nữa Huyết Ma rất hiểu kỳ về thực lực của gã, ai biết được hẳn có cố ý đưa gã vào nơi nguy hiểm để dò ra thức lực hay không? Nằm được rồi, cũng có thể hẳn sẽ trực tiếp xuất thủ cướp lấy Thích nguyên thi cũng nên.

Tuy gã không sợ hẳn nhưng trước khi hoàn toàn hiểu được tình huống trong ngục sơn thì không nên bộc lộ con bài tẩy. Hơn nữa ai biết được ngục sơn có hoàng cấp tuần sát sứ ngầm giám sát hay không? Đến một nơi lạ lẫm, gã phải cẩn thận hành sự.

Huyết Ma đoán được gã nghĩ gì nhưng không bóc trần mà mỉm cười giới thiệu: “Phía trong ngục sơn là sơn mạch hình chiếc vòng được mười bảy ngục phong bao vây. Thức ăn thường tập trung ở các đỉnh núi, nơi cây cối mọc nhiều. Huynh đệ cần chú ý, những loại quả ngon thường có yêu thú ở gần đó bảo vệ, còn cây quả và rau không có yêu thú trông nom thường bị mấy tù phạm đồng thời nhấm vào, nếu không chuẩn bị gì mà cứ xông vào hái sẽ bị vài địch nhân công kích.”

“Đến vậy sao? Các hạ cũng nói là lương thực ở ngục sơn không thiếu thốn quá cơ mà?” Khóe môi Diệp Phong hơi giãn giãn.

“Mỡ không nói sai, thức ăn của cả ngục sơn có thừa cho mọi tù phạm dùng trong hai tháng.” Huyết Ma nửa cười nửa không giới thiệu: “Nhưng phạm vi ngục sơn rộng thế này, thực lực của chúng ta đều bị áp chế xuống dưới võ tôn, không thể phi hành tìm kiếm, thông thường một tù phạm chỉ có thể thuận theo một lộ tuyến mà tìm thức ăn. Nếu nơi có thức ăn ở lộ tuyến này có nhiều tù phạm ghé vào thì tất yếu sẽ xảy ra tranh đoạt kịch liệt. Thực lực kém sẽ không thu hoạch đáng kể...”

Hóa ra là thế. Gã hiểu ngay. Nói chung trong ngục sơn nguồn thức ăn phi thường phong phú nhưng không thể phi hành tìm khắp mọi địa điểm nên phần lớn tù phạm sẽ xung đột vì tranh chấp và cướp đoạt nguồn thức ăn của nhau.

“Mười bảy ngục phong, tù phạm trong mỗi ngục phong đều có khu vực hoạt động cố định. Qua một tháng rèn luyện mà không về thì cực kỳ nguy hiểm.”

Diệp Phong nhíu mày: “Vì sao? Kết thúc rèn luyện thì địch nhân trong ngục sơn sẽ tăng vọt thực lực sao?”

“Đương nhiên không. Nhưng huynh đệ nên biết, trong lúc rèn luyện có mấy chục đến hơn trăm tù phạm cùng đối diện với nguy hiểm trong ngục sơn. Kết thúc rồi chỉ còn một mình...Huynh đệ chắc tưởng tượng ra khác biệt.” Huyết Ma cười bảo.

“À...Tại hạ thụ giáo.” Một mình đối diện với cả biển nguy cơ trong ngục sơn quả thật không hay ho gì.

OOo

Diệp Phong và Huyết Ma chia tay. Vì không thông thuộc ngục sơn nên gã chọn đại một hướng để đi. Cũng may địa hình ngục sơn không phức tạp nên gã không quên đường về. Hà hống, thỉnh không còn có thánh khí không biết tên lơ lửng, có gắn mũi tên chỉ hướng về các ngục phong để tù phạm không lạc đường trong núi.

“Linh quả thụ đều tập trung trên đỉnh núi nhiều cây...” Diệp Phong nhớ lời Huyết Ma, quan sát một lúc, ngoài xa có không ít đỉnh núi xanh biếc vươn mình, gã chọn đại một ngọn rồi nhanh chóng lao đi.

“Thức ăn, ai đến trước thì được.” Gã lẩm bẩm: “Chỗ càng gần nhục phong càng dễ bị tù phạm khác đến trước. Nên tốc độ phải nhanh, đến trước họ đều hái đủ thức ăn.”

Gã có nhục thân vô tôn, có thể ngự không phi hành nhưng không muốn thánh sứ viết cấm cố thánh khí chỉ có hiệu quả hữu hạn với gã nên gã quyết định ẩn nhẫn. Dù vậy tốc độ lướt đi dưới đất của gã cũng hiếm tù phạm nào sánh được.

Gã phải đến ngọn núi đó đầu tiên. Nếu trên núi có linh quả thì không thể bỏ lỡ.

Chỉ một canh giờ ngắn ngủi, gã chạy liền mười mấy dặm, đến được ngọn núi như dự định.

“Sao...Sao lại thế này.” Gã tức xì khói nhìn rừng quả trơ trụi, không dám tin có người đến được sớm hơn mình. Cạnh đó còn dấu tích giao chiến, chứng tỏ gã đến sau không chỉ một chốc một lát.

Gã chọn một đỉnh núi, nghiêng răng lao tới. Lần này là bất ngờ, có lẽ không phải do tù phạm khác hái hết mà là tộc nhân Vu vô và yêu thú...

Gã lại chạy nửa canh giờ nữa, đến đỉnh ngọn núi thứ hai. Đập vào mắt là cây quả trọc lóc, chỉ còn vài quả xanh lè chưa chín trên cành, lạnh lẽo dị thường.

Thật ra là sao? Gã lập tức lãnh tỉnh lại, việc này quả không ổn.

Gã rất tự tin vào tốc độ của mình, dù không thi triển Thần thông biến, tù phạm cũng không có hơn hai người vượt được gã. Cường giả trong ngục phong số một là đỉnh nhọn tại ngục sơn, nên gã hai lần không đến kịp hái quả, thậm chí không kịp lúc đối phương giao đấu thì thật bất thường.

Vì sao? Vì sao? Trong mấy trăm tù phạm thuộc mười bảy ngục phong, tốc độ của gã thuộc nhóm hàng đầu, sao lại lại luôn đến sau? Mà xem ra còn đến sau rất nhiều.

Gã khổ não suy nghĩ hồi lâu rồi hiểu ra.

Mười bảy tòa ngục phong xếp hình vòng tròn. Như vậy mỗi ngục phong đều có khu vực gần mình nhất, muốn nhanh thì phải chọn khu vực gần nhất để tranh đoạt. Nếu bất hạnh chọn phải vị trí gần ngục phong khác thì dù tốc độ nhanh hơn nữa cũng không đấu được với đối phương.

“Chả trách Huyết Ma và tù phạm khác đều lấy làm lạ với hướng và lộ tuyến ta chọn...Xem ra ta quá tự tin.” Gã vốn cho rằng chỉ cần đủ thực lực, lấy được thức ăn không thành vấn đề.

Tình huống hiện thực cho gã thấy, thực lực chỉ là một mặt, chọn chính xác khu vực và lộ tuyến còn quan trọng hơn. Gã phải chọn chỗ nào ít người, còn ít người tất nhiên phải có lý do riêng.

461. Chương 461 : Săn Bắn Và Tranh Đoạt .

“Hôm nay vậy đi.” Tuy hai lần không tìm được thức ăn ở mục tiêu nhưng Diệp Phong không phát hoảng. E rằng gã đã xông vào khu vực của ngục phong khác, lại lần đầu tham gia rèn luyện, chưa thông hiểu các khu vực và lộ tuyến nên nhất thời khó xác định được nên thay đổi sách lược thế nào.

“Nhưng linh khí ở đây sung mãn như vậy, thật khiến tâm thần thư thái. Chỉ e còn hơn vạn niên linh trì mấy lần.” Gã xòe hai tay. Khí tức thân thể và thiên nhiên linh khí hình thành mối liên hệ hài hòa, ngũ Hành quyền của gã có xu thế phát triển về hướng Nghĩ thế.

Gã ý thức được cơ hội rèn luyện chính là nên nắm lấy những lúc quan trọng để tu luyện. Thức ăn có nhiều cách giải quyết nhưng cơ hội đề thăng thực lực không dễ mà có. Nếu gã đột phá vô hoàng, hai thánh sứ cũng không có khả năng làm gì được gã nữa.

Trải rộng thần niệm ra, đến khi xác định trong vòng mười dặm không có tù phạm nào khác thì gã mới từ từ luyện Ngũ Hành quyền. Nhất thời, linh khí quanh gã như bị rút đi, đổ dồn vào gã, nơi gã đứng hình thành một vùng xoáy linh khí, vừa tràn vào thể nội gã vừa hút lấy linh khí từ ngoại giới một cách điên cuồng.

Nguyên nguyên lực trong huyết mạch gã như sôi lên, tiến độ tu vi đạt mức chưa từng có. Một nơi tu luyện tuyệt vời sẽ khiến quá trình tu luyện đỡ gian nan hơn nhiều, sau rốt gã cũng được thể nghiệm cảm giác điên cuồng.

OOo

Ba ngày sau, thân ảnh gã xuất hiện ở rìa khu trung tâm ngục sơn. Ba ngày điên cuồng hút linh lực khiến gã may mắn tấn nhập võ tôn tam giai. Tiến giai xong cần thời gian nhất định để củng cố qua chiến đấu, nên gã quyết định tiếp tục tìm thức ăn.

Ban đầu đã đi sau người ta nên gã định ở lại vòng ngoài ngục sơn, mà đi một mạch vào trong. Tù phạm vào đây chắc không nhiều, vì theo Huyết Ma giới thiệu, càng gần trung tâm càng dễ gặp nguy hiểm.

“Gừ.” Bên trái gã vang lên tiếng gầm đáng sợ. Một con Thôn vân báo chừng cao một trượng, tổng thể thân mình cộng thêm cái đuôi như cương tiên chừng hai trượng rưỡi, đang đưa đôi mắt khát máu nhìn gã chằm chằm.

“À...Có yêu thú tức là quanh đây có thức ăn.” Mắt gã sáng lên hơn hở. Ngục sơn không có dã thú nên yêu thú đều bị bức phải ăn rau cỏ. Nơi nào có yêu thú, quanh đó nhất định có linh quả hoặc rau cỏ gì đó.

“Bất quá so với linh quả, ta thấy tìm thịt tươi dễ hơn.” Gã lạnh lùng liếm môi, ánh mắt ngưng lại, thân thể kêu lên tanh tách, cự lực thuật hoàn toàn phụ thể! Thể nội gã trong tích tắc đẩy lên khí thể thuộc về võ tôn khiến Liệt thảo Thôn vân báo vội thu liếm khí thể hung hãn, lùi lại mấy bước.

Nguyên Thần quyết là công pháp nội liễm, nếu gã không phụ thể thần thông thuật, người khác sẽ không phát hiện được tu vi khí tức thật sự của gã. Liệt thảo Thôn vân báo giờ thâm kêu khổ, vốn tưởng thịt tươi đưa đến mồm, kết quả lại là một hung thần. Nó thấy ánh mắt gã nheo nheo, lại biết mình không phải đối thủ thì lập tức cúp đuôi bỏ chạy.

Gã đời nào chịu để thịt tươi đến miệng rồi còn chạy mất? Nên nhún mạnh chân, thân nhể bắn tới Thôn vân báo như đạn pháo, bàn tay hàm chứa lực đạo vô cùng giáng vào hông nó.

Chát! Thôn vân báo không tránh kịp, bị ám kinh dồn vào nội tạng, nơ trúng quyền vỡ nát. Thân thể to lớn của nó đập vào cổ thụ to cỡ một người ôm, thân cây lập tức gãy gục đổ xuống.

Thôn vân báo rên rỉ bị thấm vọng khắp ngọn núi, vang đi mấy dặm.

“Hảo súc sinh! Kêu gào thế này sẽ khiến tù phạm khác chú ý, phiền hà lắm.” Diệp Phong nhíu mày, không đợi Thôn vân báo kịp thở, lao tới như điện tung quyền đâm vào đầu nó.

Thôn vân báo tuy chỉ là tứ giai yêu thú nhưng thực lực không tệ, cộng thêm bản lĩnh thiên phú của nó là tốc độ nên dù Diệp Phong không nương tay thì đuôi nó vẫn kịp quật vào quyền đầu của gã. Chót đuôi bị chấn đến máu thịt bầy nhầy nhưng nó cũng nhân lực đạo va chạm đó, trượt thân thể to lớn đi, lùi nhanh như ma mị.

“Còn định kháng cự?” Kỳ thật gã cũng đau đầu bởi không tiện thi triển tôn cấp mộc, thổ nguyên lực thành ra thực lực giảm nhiều.

Chát, chát.

Gã hai lần truy kích Thôn vân báo nhưng bị đuôi và lợi thảo của nó chặn lại, không tạo được vết thương trí mạng.

“Đáng chết, có mấy đạo khí tức đang nhanh chóng đến đây.” Thần niệm của gã đại khái ở mức sơ giai võ hoàng mà cảm nhận được đối phương thì e đối phương đã sớm phát hiện gã đang đấu với yêu thú. Dù gì cấm cố thánh khí không thể cấm cố thần niệm.

Lúc đó Thôn vân báo đã trọng thương gần chết, bị gã chụp lấy một tích tắc chững lại, quyền đầu hàm chứa lực đạo kinh nhân đánh gãy xương cổ nó, phun ra một ngụm máu rồi gục xuống.

Gã nhanh chóng chấm dứt sinh cơ của Thôn vân báo rồi phát tay thu thi thể nó vào nguyên trạc.

Cùng lúc, ba đạo khí tức đã đến gần, gã bị vây vào giữa.

Đằng nào cũng đã lấy thi thể Thôn vân báo rồi, gã không còn e dè gì nữa, quan sát kỹ ba người chung quanh.

Ba tù phạm này đều trung niên, theo khí tức phát ra tự hồ có một người lục giai, hai người kia là tứ giai và ngũ giai. Chắc đó là tiểu đội đi tìm thức ăn ở ngục sơn mà Huyết Ma giới thiệu.

Tiểu đội ba người tuy phải chia làm ba thức ăn tìm được nhưng thực lực liên hợp lại cực mạnh. Từ phạm độc hành đều không phải đối thủ của họ, tiểu đội kiểu này thường cướp của từ phạm đi một mình khác.

Họ từ xa nghe thấy có người sẵn yêu thú nên đến ngay xem có kiểm soát được chút gì không. Nếu được một phần nào đó cũng là thứ xa xỉ trong ngục phong này.

462. Chương 462 : Mộ Dung Yên?

Ba người bao vây Diệp Phong đương nhiên không thuộc ngục phong số một, thấy gã còn trẻ như vậy thì đều kinh ngạc, không khác gì phản ứng lần đầu của bọn Huyết Ma.

Một tiểu tử mới hơn hai mươi, có tư cách gì thành thánh tù ở ngục sơn?

“À, yêu thú ban nãy đâu rồi?” Người đi đầu chỉ có thực lực lục giai võ tông sau khi bị cầm cố, nhú mày hỏi. Ban nãy họ còn cảm ứng rõ ràng được hai khí tức đang giao chiến, nhưng giờ chỉ còn lại Diệp Phong.

Một tù phạm ngũ giai khác quan sát tình hình, mặt đất còn dấu máu và vết đổ nát. Y đột nhiên nhìn mặt Diệp Phong, ánh mắt tỏ vẻ không dám tin.

“Tiểu tử này hạ được tứ giai yêu thú?” Khí tức của Thôn vân báo vượt bất kỳ ai trong số họ, Diệp Phong chỉ là tiểu tử chưa ráo máu đầu, có khả năng gì hạ được yêu thú tứ giai điên phong trong thời gian ngắn như vậy?

Cả ba ngẫm đề thăng nguyên lực khí tức, nhìn gã đầy giới bị. Lục giai tù phạm trầm giọng hỏi: “Yêu thú đã bị các hạ giết rồi?”

Khóe môi gã nhếch lên, nhạt nhẽo đáp: “Phải thì sao?”

“Thi thể yêu thú đâu? Có chứng cứ lấy ra cho bọn ta xem.” Mắt y hiện rõ tia tham lam, nhìn gã từ trên xuống dưới đầy thâm ý.

Diệp Phong không đáp, lạnh lùng nhìn ba người, hàm ý cảnh cáo hiện rõ.

“Tiểu tử, lão đại của bọn ta hỏi, ngươi nghe thấy không?” Thái độ của Diệp Phong đốt lên lửa giận của ngũ giai tù phạm, gầm to quát hỏi.

Diệp Phong hừ lạnh, từ từ lên tiếng: “Các vị bắt tất ra vẻ trước mặt mỡ, chỉ kẻ ngốc mới không nhận ra các vị định giở trò gì. Thi thể yêu thú trong tay mỡ, nếu muốn động thủ, mỡ không khách khí.”

Lục giai tù phạm đưa mắt ngăn đồng bạn chuẩn bị động thủ, rồi cười ruồi bước lên, mắt đảo đi đảo lại trên mình Diệp Phong, tựa hồ tìm trư vật giới ở đâu. Y tất nhiên không phát hiện đó là kim long ấn ký trên cổ tay gã.

“Tiểu hữu chắc hiểu lầm, bọn mỡ chỉ muốn xác nhận thôi, xem tiểu hữu có đấu với yêu thú không thôi...” Ngũ khí giả dối, nét mặt còn vương niềm tham lam, âm u, y muốn giả bộ hòa ái đến gần, còn cách hai thước thì đột nhiên xuất thủ.

Tay y bao phủ một tầng thanh sắc mộc nguyên chi lực dày đặc, như thanh gỗ cứng đánh đập vào ngực Diệp Phong.

“Muốn chết.” Nhìn đòn công kích hung hãn của đối phương, mắt gã ánh lên lạnh lùng, quyền đầu nắm lại, thể nội nguyên nguyên lực tràn ra, truyền đại lực lên tay gã. Quyền đầu giáng vào công kích của đối phương, va chạm mãnh liệt.

Chá một tiếng đùng đục, lục giai tù phạm dạt về phía sau, cày một đường sâu hoắm dưới đất, hồi lâu mới đứng vững được. Diệp Phong chỉ hơi lắc người, mắt tỏ vẻ kinh ngạc.

Gã dùng nhục thân võ tôn nhị giai nghênh tiếp một đối thủ tu vi lục giai võ tông mà chỉ hơi chiếm thượng phong? Nhưng thoáng nghĩ một chốc, gã lập tức hiểu ra nguyên nhân. Trước đó gã một quyền đâm bay Cuồng Đồ vì hắn không coi trọng gã, không xuất toàn lực. Cuồng Đồ lại giả hoạt, cẩn thận, trước khi nắm rõ chiến lực của gã thì hắn không đời nào lộ mặt, nếu hai người tiếp tục phát sinh xung đột, rất có thể hắn bạo phát toàn bộ thực lực khiến gã không kịp trở tay.

Cũng không khó giải thích việc đối phương hóa giải được nhục thân võ tôn của gã. Những tù phạm này đều là hoàng cấp cường giả thật sự, lĩnh ngộ nguyên lực đến mức đẳng phong tạo cực. Cùng là nguyên lực tông cấp nhưng qua tay họ sẽ phát huy lực khó tưởng tượng.

“Được lắm, thực lực tiểu tử này cổ quái, khó trách hắn nhanh chóng hạ được tứ giai yêu thú!” Lục giai tù phạm biến sắc, đưa mắt ra hiệu cho cho đồng bạn, cả ba vây lại thành trận thế đặc thù bao quanh Diệp Phong.

Viên ngũ giai tù phạm cười gằn: “Các hạ thông minh thì để lại một nửa thì thể yêu thú, bọn ta không khó để nữa. Không thì...Sẽ để các hạ lĩnh giáo uy lực của Tam nguyên tam tài trận.”

Diệp Phong neho mắt, quả nhiên cảm thụ được người chủ trì trận thế - khí thế của lục giai tù phạm tăng nhanh. Đặc điểm của tam tài trận là vây khốn đối thủ, tính linh hoạt cực kém. Nên họ khó lòng lợi dụng để sẵn yêu thú, nhưng với Diệp Phong lọt vào vòng vây thì là uy hiếp rất lớn.

Lợi dụng Tam nguyên tam tài trận, chiến lực của họ đủ để đấu với một cao giai võ tôn mà không bại.

Diệp Phong không dám chần chừ, trong tình huống không có Thần thông biến và nguyên lực phụ trợ, phải cẩn thận mới ứng phó được trận pháp này.

“Mộ Dung Yên! Người làm gì hả? Vì sao không xuất toàn lực!” Ngũ giai tù phạm đột nhiên hô lên khiến Diệp Phong ngẩn người.

“Hừ, chúng ta đường đường là ba võ hoàng lại đi liên thủ bắt nạt hậu bối trẻ tuổi, thật ra là bản lĩnh kiểu gì.” Tứ giai tù đồ này giờ không nói gì đột nhiên lên tiếng, tựa hồ hơi bất mãn.

Diệp Phong hơi há miệng, ngây ngẩn nhìn tù phạm tên Mộ Dung Yên này, bất giác trong óc hiện lên dung mạo Mộ Dung Càn và Tử Thanh.

Tử Thanh và cha cô có đôi phần thần vận của người này. Khí chất khoáng đạt của cô gần như đúc ra từ vị Mộ Dung Yên này. Không chỉ vậy, dáng vẻ của ông ta không hề âm lạnh và tham lam nhưng đồng bạn. Đó là một nam nhân quang minh lỗi lạc.

“Đừng quên lúc xưa ở ngục phong, hai chúng ta đã che chở cho người. Hiện tại đại địch trước mắt mà người lại không dốc toàn lực.” Lục giai tù phạm mắng.

Mộ Dung Yên hừ lạnh, nguyên lực sau rút cũng được kích phát đến mức tối cao.

Lục giai tù phạm cũng nhận ra gã phân thần liền cười gằn, quanh mình dấy lên tiểu hình nguyên lực trường như lĩnh vực ngưng tụ trong lòng tay, hình thành cự chùy cỡ cổ tay bổ vào mặt gã.

Đột nhiên bên tai có tiếng gió, gã kinh hãi tỉnh lại, từ trên đầu giáng xuống thanh sắc nguyên lực nồng đậm cùng áp ực vô biên khiến gã nghiêm túc hẳn.

463. Chương 463 : Ông Cháu Trò Chuyện .

“Chát!” Thân thể Diệp Phong văng mạnh đi, đập gãy mấy gốc cây rồi mới rơi xuống đất.

Lục giai tù đồ kinh ngạc nhìn quyền đầu của mình, âm thanh phát ra ban nãy không giống trúng nhục thân, cũng không giống giáng vào nguyên lực hộ giáp, mà như trúng linh khí phòng ngự kiên cố nào đó, tay y bị chấn đau nhói.

Ném một quyền này, tiểu tử có lợi hại hơn nữa cũng không dậy nổi. Đối phương nghĩ như thế vì uy lực quyền này dù trung giai võ tôn trúng phải cũng thụ thương nặng, hà huống gã lại lơ dểnh bất phòng, hoàn toàn không đón đỡ.

“Mộ Dung Yên, lên xem tiểu tử đó thế nào. Nếu không có gì bất ngờ thì lấy trư vật giới của hắn.” Lục giai tù đồ phân công. Ngục sơn có quy định không được tàn sát tù phạm khác, một khi vi phạm là sẽ bị trừng trị nghiêm khắc. Mục đích của họ chỉ là cướp thì thể yêu thú của gã mà thôi.

Mộ Dung Yên tuy không vui nhưng đành làm theo. Lúc mới vào ngục phong, vì tính tình cao ngạo nên ông ta bị các tù phạm khác chèn ép, nếu không vì hai người kia thấy thuộc tính nguyên lực của ông ta có thể

phối hợp tổ thành Tam nguyên tam tài trận thì ông ta đã không sống được đến giờ. Thành thử ông ta tuy không ư hành vi của họ nhưng đảng nào cũng là đồng bạn, không thể trái lời họ.

Diệp Phong nhắm nghiêm hai mắt, nằm bất động dưới đất, xem ra đã bị đánh ngất. Kỳ quái là thân thể gã không có vết ngoại thương nào rõ ràng, chỉ có y phục rách tan. Mộ Dung Yên không cả nghĩa, nguyên lực lan tràn, cẩn thận sờ tay lần tìm nơi “có thể” có trữ vật giới của gã.

Hì hì. Diệp Phong chợt mỉm cười quỷ dị, mắt mở bừng ra. Mộ Dung Yên cả kinh, định lùi lại nhưng bị gã nắm lấy tay, muốn thoát thân cũng không được.

“Buông tay.” Mộ Dung Yên nhăn thần ngưng lại, cánh tay kia phủ đầy kim nguyên lực sắc bén, hung hãn đâm vào vai gã.

Diệp Phong lăn mình dưới đất, tránh khỏi công kích của Mộ Dung Yên, đồng thời kéo đối phương lăn theo. Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, hai bên giao thủ xấp lá cả mấy chiêu, sau cùng Diệp Phong hơn một bậc, mượn lực đạo kinh nhân chế phụ được đối thủ. Mộ Dung Yên liều mạng giãy giụa nhưng sao là đối thủ của Diệp Phong thi triển Cự lực thuật, lại có tu vi tôn cấp tam giai.

“Xú tiểu tử giáo hoạt. Đồ vô dụng.” Mộ Dung Yên bị chế phục trong tích tắc, hai người còn lại vừa giận vừa kinh hãi, tam nguyên tam tài trận thiếu một người là không thể thi triển. Diệp Phong vừa quỷ dị vừa lợi hại, họ muốn xông lên đoạt lại Mộ Dung Yên nhưng e dè gã hung hãn, nhất thời cứ ngẩn ra không biết làm thế nào.

“Các hạ là Mộ Dung vô hoàng?” Diệp Phong ngó lơ hai người kia, hỏi Mộ Dung Yên đã bị chế phục.

“Đại trưởng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Mộ Dung Yên chính thị lão phu!” Tuy bị chế ngự nhưng ông ta vẫn ngạo nghễ.

“Các hạ có một nhi tử, có nhớ tên y không?” Diệp Phong hơi lỏng lực đạo, lại hỏi.

“Các hạ có quan hệ gì với tiểu nhi Mộ Dung Càn?” Ông ta tỏ vẻ cảnh giác, hỏi đầy hồ nghi.

Diệp Phong cười khở, buông ông ta ra. Gã và Mộ Dung Càn có quan hệ gì? Tất nhiên là nhạc phụ và nữ tể. Nói tóm lại, mộ Dung Yên còn là lão trưởng gia của gã, cũng may ban nãy ông ta bị tiết lộ thân phận, chứ nhờ may ngộ thương rồi thì sau này gã ăn nói thế nào với Tử Thanh. Gã thầm lấy làm may mắn.

Mộ Dung Yên thập phần nghi hoặc, không hiểu gã có ý gì. Nhưng đáng vẻ Diệp Phong cho thấy gã không có ác ý, cộng thêm gã hỏi về quan hệ giữa ông ta và Mộ Dung Càn, chưa biết chừng gã và Càn nhi có quan hệ gì cũng nên?

Hai tù đồ còn lại cũng kinh ngạc, sự tình đã trở nên lạ lùng khôn tả nên họ không khinh cử vọng động, chỉ đứng gần đó quan sát.

“Việc này chỉ là hiểu lầm...Các hạ là Mộ Dung vô hoàng, thì thi thể Thôn vân báo coi như lễ ra mắt của Diệp Phong cho các hạ.” Gã phát tay, thôn vân báo bay đến trước mặt Mộ Dung Yên khiến ông ta sững người.

“Người họ Diệp?” Mộ Dung Yên thoáng thất vọng, vốn ông ta đoán rằng tiểu tử này có lẽ là hậu nhân Mộ Dung gia. Nhưng đã trật khác.

“Diệp Phong xin ra mắt Mộ Dung lão tiền bối!” Diệp Phong cung kính kính thi lễ theo lối văn bối gặp trưởng bối. Tiểu tử này không phải hậu nhân Mộ Dung gia thì đâu cần hành lễ bái kiến thậm trọng như vậy. Ở Võ Nguyên đại lục, bối phận không xác định bằng tuổi tác mà bằng thực lực.

Hai tù phạm cùng tổ với Mộ Dung Yên không nén được hưng phấn chạy đến định lấy Thôn vân báo đi. Nhưng Diệp Phong trợn mắt chặn lại, lạnh lùng nhìn cả hai.

“Người...Người có ý gì?” Lục giai tù phạm hơi cuống lên quát hỏi.

Diệp Phong nhếch môi cười lạnh: “Câu này mỗi hai vị mới đúng, các vị có ý gì?”

“Người không phải bảo cho bọn ta Thôn vân báo sao? Hà cố vừa nói xong lại rút lời?” Ngũ giai tù đồ không chịu kém găm lên.

“Tai hai vị có vấn đề hả? Ban nãy mỗ nói là tặng Thôn vân báo cho Mộ Dung vô hoàng, liên quan gì đến các vị?”

“Chuyện đó...Mộ Dung Yên cùng đội với bọn ta, cho y cũng như cho bọn ta?” Đối phương cố giả biện.

“Mộ Dung vô hoàng còn chưa nói gì, hai người không có tư cách động vào Thôn vân báo.” Gã uy phong lẫm lẫm đứng trước thi thể yêu thú, ngạo nghễ nói: “Còn dám tiến thêm một bước, đừng trách ta không khách khí.”

Bị khí thế của gã chấn nhiếp, hai tù phạm bất giác hơi lùi lại, nhìn Mộ Dung Yên chăm chăm, hy vọng ông ta đứng ra nói câu gì đó. Cả con Thôn vân báo, dù chia ba cũng đủ cho hơn mười ngày liên tục. Dù hoặc đó thật khó kháng cự.

Mộ Dung Yên hiểu sách lược của gã muốn ông ta nhân cơ hội này thi ân cho họ, như vậy sẽ qua ngũ giai và lục giai tù phạm này mà nâng cao địa vị của mình tại ngục phong. Trong tiểu đội, ông ta cũng sẽ được trọng thị hơn, sau này cũng dễ thở hơn.

Nhưng gã mất công như vậy thật ra có mục đích gì? Mộ Dung Yên càng lúc càng mù mờ, khó lòng tưởng tượng được sao một thanh niên vốn không có quan hệ máu mủ gì với Mộ Dung gia lại cung kính đến thế với một vô hoàng thất thế như ông ta.

Mộ Dung Yên trầm ngâm một lúc rồi nói: “Thịnh tình này của tiểu huynh đệ, mộ Dung Yên xin nhận. Bất quá tại ngục sơn này mà sẵn được yêu thú không dễ, các hạ cho cả con Thôn vân báo thật bọn lão phu hổ thẹn. Chi bằng thế này, bọn lão phu lấy một nửa, một nửa để hại cho tiểu huynh đệ hưởng dụng!”

Hai tù đồ liên tục đưa mắt ra hiệu cho ông ta, thấy ông ta trả lại nửa con yêu thú thì vừa giận vừa cuống, bất quá Mộ Dung Yên quy nửa con còn lại cho nhóm thì họ cũng hoan hỉ, suy đi tính lại thì cực kỳ vừa ý với phương pháp của ông ta. Tiểu tử tên Diệp Phong này thoát nhìn là biết không phải hạng tầm thường, trả lại nửa phần quà tặng sẽ khiến gã có hảo cảm. Thịt tươi tuy hấp dân nhưng có quan hệ tốt với cường giả không rõ nông sâu thế nào còn quan trọng hơn.

“Vậy như Mộ Dung vô hoàng sở nguyện!” Diệp Phong mỉm cười, tránh đường. Hai tù đồ hớn hỏ lao đến thi thể Thôn vân báo, bắt đầu mổ xẻ, thoáng sau đã chia thành hơn mười khối, rồi cẩn thận chia thịt làm hai, còn lại cái đầu đặt giữa.

“Cái đầu này...” Hai tù phạm khó xử nhìn Diệp Phong.

“Thuộc về các vị.” Diệp Phong không để tâm phân phối Thôn vân báo, trầm mặc một lúc rồi nói: “Hai vị có thể lấy một nửa, mỗ có chuyện muốn nói riêng với Mộ Dung vô hoàng.”

Hai người rất biết điều gật gù, ngũ giai tù phạm tươi như hoa nói: “Hai vị cứ ở lại đây trò chuyện, hai người bọn mỗ ra hậu sơn chế biến thịt đùi, hai vị trò chuyện xong thì qua đó nếm thử.”

Nói đoạn hai người lấy phần thịt của mình rồi lén lấy trong đồng của gã một cái chân, thấy gã không phản đối thì hớn hỏ cầm đi.

Đợi khi hai người khuất bóng, gã phát tay cuốn toàn bộ số thịt đến trước mặt Mộ Dung Yên, cười với vẻ ngượng ngập: “Kỳ thật...Diệp Phong phải xưng hô lão gia tử là gia gia.”

“Gì hả? Các hạ có quan hệ gì với Càn nhi?” Mộ Dung Yên càng kinh ngạc, ông ta chỉ có một con trai là Mộ Dung Càn, nếu có cháu chất đời sau thì thế nào cũng phải họ Mộ Dung mới đúng, sao lại mang họ khác. Tiếng gia gia của Diệp Phong thật khiến ông ta không hiểu.

“Mộ Dung tộc trưởng...Là nhạc phụ của tiểu tử, chắc lão nhân gia đã hiểu?” Gã cười ha hả.

Mộ Dung Yên ngẩn người, mắt ánh lên nét vui mừng, bước tới chụp tay gã hỏi dồn: “Các hạ nói là Càn nhi sinh một tôn nữ cho lão phu? Các hạ là tôn nữ tể của lão phu?”

Lúc Mộ Dung Tử Thanh ra đời, mộ Dung Yên đã bị nhốt trong ngục sơn mấy chục năm, nên ông ta chưa gặp cháu gái. Giờ chợt nghe tin vui thì kích động phi thường. Ông ta lại cẩn thận quan sát Diệp Phong hồi lâu rồi cười vang: “Khá lắm, khá lắm. Tôn nữ của Mộ Dung Yên ta ít ra còn biết nhìn người. Ha ha ha, tiểu tử là người của Mộ Dung gia một nửa, gọi lão phu bằng gia gia là rất đúng.”

Diệp Phong nhìn ông ta cười hềnh hếch ngắn gẫ như ngấm anh nhi, không tiện cắt ngang. Lão gia tử ở ngụ sơn gần trăm năm rồi, lần đầu gặp người thân nên tình cảm đó có thể hiểu được.

“Đáng tiếc, đáng tiếc.” Mộ Dung Yên hoan hỉ mộ lúc rồi trở nên âu sầu, thở dài thườn thượt.

Lần này đến lượt Diệp Phong ngó người, lão gia tử đúng là cổ quái, ban nãy còn vui đấy sao thoáng cái đã buồn bã ngay rồi. Gã cẩn thận hỏi: “Đáng tiếc chuyện gì cơ?”

Mộ Dung Yên vỗ vỗ vai gã, cười khổ thương cảm: “Tiếc là tiểu tử cũng như lão phu, bị nhốt vào ngục sơn thánh lao tằm tối này, muốn ra được xa vời lắm.”

Ông ta lắc đầu rồi đột nhiên nhớ ra một việc, hỏi dồn: “Tiểu tử vì sao bị nhốt vào đây? Ở ngục phong nào? Tu vi đến trình độ nào? Chúng có cấm cố khí hải của tiểu tử không?”

Mộ Dung Yên hỏi một hơi nhiều vấn đề, gã đành kiên nhẫn giải đáp. Đương nhiên không tiết lộ bí mật về tu luyện Nguyên Thần quyết, chỉ bảo mình tu luyện nhục thân nên dù bị cấm cố nhưng thực lực chỉ giảm mất một nửa, vẫn còn ở mức võ tôn.

Nghe nói gã bị nhốt tại ngục phong số một thì, lão gia tử cũng động dung. Ác danh ngục phong này như sấm bên tai suốt trăm năm nay, bình thường tiểu đội của họ gặp phải mấy hung nhân ở đó là lùi xa ba thước. Giờ Diệp Phong lại ở đó cùng những kẻ cùng hung cực ác thì bảo sao ông ta không rùng mình.

“Cũng may tu vi của con chưa mất, vẫn còn tôn cấp, chỉ cần không chạm vào họ là không gặp phiền phức gì.” Mộ Dung Yên không biết con bài tẩy của gã có thể đưa thực lực lên mức võ hoàng. Trong ngục phong này, không có tù phạm nào uy hiếp được gã.

Một già một trẻ hàn huyên hồi lâu, mộ Dung Yên không ngớt hỏi về tình hình giữa Diệp Phong và Tử Thanh, sau đó gã kể lại tường tận những việc xảy ra gần đây của Mộ Dung gia. Lúc Mộ Dung Yên nghe nói gã không chỉ hóa giải nguy cơ trí mạng cho Mộ Dung gia mà còn giúp sáng lập cơ nghiệp vạn thế là vạn niên linh trì thì mục quang của ông ta càng vừa ý.

Có được tôn nữ tế anh hùng thế này, lão còn gì ân hận nữa?

Chỉ tiếc là...Gã mắc tội nghiêm trọng cỡ tru sát thánh tộc mà bị tống vào ngục sơn, muốn thoát thân khó như lên trời.

“Gia gia bắt tất lo lắng cho an nguy của Mộ Dung gia, vạn niên linh trì còn có hai tiền bối hoàng cấp tọa trấn, liệt Hỏa tông cũng không dám làm gì đâu.” Diệp Phong còn một câu nữa không tiết lộ là sau lưng gã còn cả Yêu điện, nếu Mộ Dung gia có nguy hiểm, chắc sư phụ sẽ không tự thủ bàng quan. Thành ra gã không lo lắng gì.

“Tiểu tử ngốc, gia gia lo cho con kia.” Mộ Dung Yên lắc đầu: “Bộ xương già ta đây bị nhốt đã đành, con còn trẻ lại thực lực kinh nhân, tiềm chất như thế mà lãng phí ở đây thì thật tiếc...Đáng ghét. Thánh điện rắc cho gì đó rõ ràng là một nhóm người thánh thánh đã rời Võ Nguyên đại lục rồi mà còn nhúng tay vào việc phân chia thế lực ở đại lục, đúng là bọn khôn kiếp.”

“Gia gia vì đắc tội Liệt Hỏa tông nên bị thánh sứ bắt đến đây?” Sau rốt gã cũng có cơ hội hỏi về nguyên nhân Mộ Dung Yên thất tung. Tuy chưa có kế hoạch thoát khỏi ngục sơn một cách cụ thể nhưng với gã mà nói, không hẳn là việc bất khả thi. Chỉ là...Thời cơ chưa chín muồi.

464. Chương 464 : Sát Hoàng Khiêu Chiến .

“Lúc xưa lão phu tấn cấp võ hoàng xong thì cho rằng Võ Nguyên đại lục không còn cường giả nào tiết chế được mình nữa. Lão phu không phục việc thất tông tam bang ngũ thế gia phân chia mọi nơi tu luyện tốt nhất đại lục, còn Liệt Hỏa tông lại là thế lực thống trị Nam chiêm Bộ châu nên lão phu hiên ngang đến uy hiếp chúng giao ra một linh mạch thượng hạng để Mộ Dung gia truyền thừa nhiều đời.” Mộ Dung Yên kể lại, như chìm vào hồi ức.

“Tuy lúc đó lão phu chỉ là võ hoàng mới tấn cấp nhưng đủ khiến chúng e dè. Liệt Hỏa tông tuy không chịu cúi đầu nên lão phu nhân cơ hội gây loạn sơn môn của chúng. Đương nhiên, lão phu hạ thủ có chừng mực, đủ cho chúng đau đầu nhưng không bức để đường cùng, bất chấp tất cả vậy giết lão phu.”

Gã hơi gật đầu, võ hoàng đích xác có thể khiến cho Liệt Hỏa tông gà bay chó chạy, hỏa lân thú cũng chỉ một mình mà quấy loạn sơn môn của chúng lên.

“Nên...Liệt Hỏa tông mời thánh sứ bắt lão gia tử vào ngục sơn?” Gã khẽ hỏi.

Mộ Dung Yên cười tự trào, lắc đầu: “Trước khi tiếp xúc với thế lực như thánh điện, lão phu từng tung hoành một cõi, cho rằng mình là tu luyện kỳ tài vạn năm khó gặp. Nhưng thật ra lưỡng vị thánh sứ căn bản không ra mặt mà Ngũ hành tông cử ra mỗi tông một võ hoàng cường giả lập ra Ngũ hành đại trận cực kỳ lợi hại, dễ dàng bắt được lão phu...”

“Lúc bị nhốt vào ngục sơn rồi, lão phu mới biết trên hoàng cấp còn có thánh giai. Hơn nữa trong hoàng cấp, lão phu cũng không phải nhân vật gì lợi hại...Tù phạm ở đây đều danh tiếng lẫy lừng, không ai kém lão phu cả, sự tích của quá nửa bọn họ còn vượt xa. Thực là...Ồi.” Nói đến đó Mộ Dung Yên lại ủ rũ.

“Gia gia không nên dập tắt chí khí của mình như vậy? Tuy trên đời còn nhiều nhân vật mạnh hơn gia gia nhưng nghĩ thử mà xem, tại Võ Nguyên đại lục, trong số các nhân vật cùng lứa, gia gia là đỉnh nhọn trong ức vạn người rồi. Nhân vật mạnh hơn gia gia đó cơ hồ đều là tiền bối, gia gia vị tất không có cơ hội bắt kịp họ...Thánh điện thánh giai thì sao? Thời gian tu luyện của họ nhiều mấy chục thậm chí gấp trăm gia gia. Cho gia gia điều kiện và thời gian như thế, chắc gì đã kém họ.” Những lời Diệp Phong nói như khiến Mộ Dung Yên tỉnh ngộ, nhân thần vốn âm ảm chợt ánh lên tinh quang.

Trong ngục sơn, cường giả vô vàn, đều từng là cao thủ số một số hai Võ Nguyên đại lục, nhưng từ khi bị nhốt vào đây thì nhiều người sa sút, ủ ê...Nguyên nhân không vì tiềm chất và thực lực của họ không bằng người mà vì họ bị thánh giai chấn nhiếp đến hoang mang, mất đi niềm tin và mục tiêu. Thánh giai thì sao? Cũng phải tu luyện mấy nghìn năm mới có thành tựu đó, họ thành công được, sao mình lại không thể thành công?

Nghĩ thông suốt, mộ Dung Yên tươi tỉnh hẳn, như trở thành người khác.

“Ha ha ha! Mộ Dung Yên lại chịu thua người khác?” Mộ Dung Yên cười vang, cảm kích vỗ vai gã: “Diệp Phong, con đúng là anh hùng xuất thiếu niên! Mộ Dung gia có nữ tể thế này đúng là vạn hạnh. Tử Thanh nha đầu quả quá phúc.”

Gã cũng cười sảng khoái trên: “Gia gia khen như vậy không sợ tôn nữ tể kiêu ngạo sao?”

“Với bản lĩnh của con, dù kiêu ngạo cũng có ai dám nói gì. Nam nhân sinh ra trên đời phải có khí thế ngạo thị cường giả thiên hạ, duy ngã độc tôn.” Mộ Dung Yên nhướng mày, khí thế võ hoàng lộ rõ, mộ Dung võ hoàng năm xưa đã sống lại.

OOo

“Có thịt nhưng tiếc là thiếu rượu.” Mộ Dung Yên và Diệp Phong kết thúc trò chuyện, đồng bạn của ông ta cũng nướng chín cái đùi báo to lớn, mùi thơm bay ra khiến lưỡi họ không yên.

“Mộ Dung Yên các hạ quả thật may mắn trong ngục sơn còn gặp được tôn nữ tể.” Ngũ giai và lục giai tù phạm biết được quan hệ giữa Diệp Phong và Mộ Dung Yên thì khách khí hơn mấy phần với ông ta: “Ông cháu gặp nhau, nên uống rượu chúc mừng, tiếc là...”

“Tiếc cái gì?” Diệp Phong mỉm cười, tay có thêm một vò rượu, hương thơm xộc vào mũi. Gã tuy không thích thứ nước cay cay này nhưng trong nguyên trạch cũng có vài vò, giờ lại có chỗ sử dụng.

Ba người còn lại hơn hử, mộ Dung Yên vội vàng ôm vò rượu vào lòng, hồi lâu không nở mở nắp, cứ như đang ôm hi thế trần bảo gì đó. Hai người còn lại không nhịn được, giục già suốt.

“Gia gia không cần như thế...Nếu muốn uống, tôn nhi còn còn mấy vò, hôm nay có thể uống thỏa thuê.” Diệp Phong cười cười. Gã cũng vui lây, nếu Tử Thanh biết gia gia cô còn sống chắc cao hứng lắm.

“Được, hôm nay ông cháu ta phải uống một trận thỏa thích, không say không ngừng.” Mộ Dung Yên hào sảng cười vang, nhưng rồi trừng mắt với hai đồng bạn: “Thịt thì các người có thể ăn thoải mái. Nhưng rượu...Mỗi người ba bát, không thêm bát nào hết.”

“Mộ Dung Yên, người không nên tiểu khí như vậy?” Hai người nhún nhó kháng nghị.

“Ta tiểu khí như thế thì sao?” Mộ Dung Yên trừng mắt, không thêm tỏ ra phong độ: “Thịt này là tôn nữ tể của ta có bản lĩnh, sau này còn sẵn được, mời các người ăn không sao hết. Nhưng rượu thì uống chừng nào ít đi chừng đó, lẽ nào các người định mặt dày tranh với ta? Nếu chọc giận ta thì không cho các người uống nữa.”

Mộ Dung Yên khôi phục hào khí cũng để lộ khí thế chấn nhiếp trước mặt đồng bạn khiến hai người kinh ngạc, đồng thời không dám coi thường nữa. Có ba bát rượu mà uống vẫn hơn không có chứ nhỉ? Rượu vốn thuộc về Diệp Phong, dù không cho chừng nào thì họ cũng đành chịu.

Nhưng hai người vẫn kẻo nheo đủ đường lấy bằng được một vò từ Mộ Dung Yên để chia nhau. Trong tay Diệp Phong còn sáu, bảy vò nữa, hai ông cháu mỗi người một vò, còn lại gã cho hết Mộ Dung Yên.

Mùi rượu, mùi thị phiêu dâng trong rừng núi, bốn người ngồi quanh cái đui Thôn vân báo nướng vàng, vui vẻ vô cùng. Diệp Phong còn khá, gã mới bị giam chưa lâu nên không ham rượu thịt. Còn bọn Mộ Dung Yên không quan tâm gì đến hình tượng, mặt mũi râu tóc và y phục dính đầy mỡ và hơi rượu, uống chưa bao lâu đã lú lười liêu xiêu.

“Mùi rượu ở đây nhỉ?” Giọng nói nhẹ tênh lọt vào tai bốn người. Họ còn chưa phản ứng thì một bóng đen lóe lên trên không, xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Thanh bào sạch sẽ, lưng đeo trường kiếm hoa lệ dựng thẳng. Trông mắt Diệp Phong co lại.

Sát Hoàng! Cường giả thần bí nhất ngục phong số một. Sao lại xuất hiện ở đây? Gã đi chệch khỏi lộ tuyến của ngục phong số một, theo lý không thể gặp ông ta mới đúng.

Sát Hoàng mỉm cười như không thấy ai, khẽ cong tay, vò rượu của hai đồng bạn Mộ Dung Yên chưa uống hết rơi vào tay ông ta. Sát Hoàng hít hà mấy hơi, vẻ say sưa hiện rõ trên mặt.

“Được lắm, rất thơm.” Ông ta không vội ném rượu mà nhìn Diệp Phong rồi bình tĩnh cười nói: “Lão phu tìm các hạ mãi, sau cùng cũng thấy.”

Gã nhún mày với vẻ kinh ngạc, nghi hoặc hỏi: “Các hạ tìm mỗ có việc gì?”

Hai vị tù phạm cũng định thần lại, cực kỳ sử nhục và phẫn nộ trước việc Sát Hoàng thập phần vô lễ đoạt mất vò rượu, lực giai tù phạm đứng phắt dậy chỉ vào mũi đối phương mắng: “Người là ai mà dám cướp rượu của đại gia?”

Ngũ giai tù phạm khác cũng hung hãn đứng sau lưng ông ta, tựa hồ đối phương nói một chữ không là động thủ ngay.

“Kẻ dám chỉ ta như thế sau cũng đều mất một tay.” Sát Hoàng bình đạm đáp: “Nhưng nể tình vò rượu này, ta bỏ qua cho người một lần.”

Sắc mặt lực giai tù phạm tím bầm, trong ngục phong của mình, họ cũng là thế lực mạnh, đã bao giờ bị gây hấn như thế? Khí tức của y dâng lên, định động thủ.

Diệp Phong vội chặn giữa hai bên. Đùa hả, gã tuy không thích hai người nhưng cũng là đội hữu của Mộ Dung Yên, sau này ở ngục phong còn cần họ giúp ông ta. Gã đời nào để họ bắt mình bắt bạch đối địch với Sát Hoàng?

“Sát Hoàng tiền bối, tìm mỗ thật ra là có chuyện gì?” Diệp Phong khác nào nhắc nhở cả hai.

Hai tù phạm ngẩn ra rồi mồ hôi lạnh túa ướt trán, nỗi sợ dâng lên từ tận đáy lòng. Sát Hoàng là nhân vật thế nào? Là nhân vật ngang danh với ác ma đáng sợ nhất của ngục phong số một - Huyết Ma. Tuy Sát Hoàng kín tiếng, chưa từng hung hăng như Huyết Ma tại các lần rèn luyện nhưng đại danh của ông ta thì không ai không biết.

Huyết Ma không chỉ một lần tỏ vẻ e dè Sát Hoàng, nhân vật khiến ác ma đó cũng sợ hãi, lẽ nào còn là hạng lương thiện nhược tiểu?

“Sát...Sát Hoàng các hạ, bọn...Bọn mõ không...Cổ...Cổ ý mạo phạm. Không biết...” Lục giai tù phạm nói cũng không thành tiếng.

Sát Hoàng lạnh lùng nhìn đối phương: “Người sợ ta? Với thực lực hạng bét của người, vốn không có tư cách để ta lấy mạng? Giữ được tay rồi còn không rút mau.”

“Vâng, vâng.” Cả hai như được đại xá, ôm đầu lao đi.

Diệp Phong và Mộ Dung Yên đều ngạc nhiên, sát Hoàng quả thật tính khí cổ quái, giết đối phương cũng xem xét tư cách, chẳng trách ban nãy chỉ bảo lấy một tay của đối phương. Hóa ra ông ta giết người cũng phải xem thực lực đối thủ có đáng cho mình ra tay không đã. Sát Hoàng, quả nhiên danh bất hư truyền...Diệp Phong bất giác cảm khái.

Sát Hoàng lại quay sang nhìn Diệp Phong, thập phần bình tĩnh cọ cọ bình rượu: “Các hạ...Có tư cách chết dưới kiếm của ta.”

465. Chương 465 : Không Chiến , Các Hạ Làm Gì Được Ta .

Gã không cho rằng Sát Hoàng đang đùa với mình, có dù thì ông ta không đời nào đem gã ra đùa. Ông ta bảo gã có tư cách chết dưới kiếm của mình, có nghĩa là sẽ đấu một trận. Vì chỉ có đối thủ đáng để dốc lực, sát Hoàng mới để chết dưới tay mình.

Mộ Dung Yên cảnh giác nhìn Sát Hoàng, diệp Phong là hy vọng của Mộ Dung gia, dù phải liều cái mạng già, ông ta cũng không để gã bị thương tổn. Nhưng hành động này với Sát Hoàng thật đáng buồn cười. Võ hoàng tứ giai với ông ta, ngay cả hứng thú động đầu ngón tay đến cũng không có.

“Các hạ vừa đấu với Cuồng Đồ là lão phu biết các hạ không phải phổ thông nhị giai võ tôn! Các hạ...Khẳng định có thực lực không ai biết.” Sát Hoàng bình tĩnh đáp. Ông ta nhắm miệng, rượu trong vò hóa thành một đường chảy vào miệng, ngay cả thần thái uống rượu của ông ta cũng ưu nhã đến thế, chắc khi giao chiến cũng tương tự.

“Tiền bối dựa vào đâu mà cho rằng như vậy?” Diệp Phong cũng cực kỳ bình thản uống một hớp rượu rồi hỏi. Mục đích của Sát Hoàng là đấu một trận chứ không phải lấy mạng gã, nên sẽ không xuất thủ đánh lén.

“Trực giác!” Sát Hoàng khiến gã ngẩn người, đoạn ông ta nói tiếp: “Đối thủ được trực giác của mõ chọn lần nào cũng mang lại cho mõ khoái cảm chiến đấu tuyệt đỉnh. Tin rằng lần này không ngoại lệ.”

Trực giác đáng chết. Diệp Phong rửa thắm, không thể không thừa nhận trực giác của ông ta phi thường chuẩn xác. Thực lực của gã bất phàm...Chí ít trong ngục sơn này, các võ hoàng đều bị cầm cố thì gã không có địch thủ, nhưng Sát Hoàng tạo cho gã cảm giác sợ hãi rất rõ, dù gã lập tức thi triển Thần thông biến cũng không thể tiêu trừ.

“Ngục phong có bao nhiêu cường giả lợi hại, tôn giá không tìm sao lại tìm đến nhị giai võ tôn như mõ? Lẽ nào tôn giá không sợ bị người ta cười chê ý lớn hiếp nhỏ sao?” Diệp Phong không muốn vô duyên vô cớ đấu với Sát Hoàng, dù ai thắng thì với gã đều không có lợi lộc gì, lại còn để lộ con bài tẩy.

“Đối thủ khiến chiến ý của lão phu rung lên, sao lại kém cỏi được.” Sát Hoàng nheo mắt lạnh giọng: “Các hạ hoài nghi phán đoán của lão phu?”

“Trừ mõ, trong ngục phong không còn ai đáng cho các hạ ra tay sao?” Diệp Phong hỏi ngược: “Cuồng Đồ! Hoặc Huyết Ma! Sao các hạ không khiêu chiến họ?”

“Cuồng Đồ? Bất quá là một tên tiểu nhân, không đáng cho lão phu xuất thủ.” Sát Hoàng lại tỏ vẻ tiếc nuối: “Huyết Ma, nếu hấn và lão phu cùng không bị cầm chế thì khẳng định lão phu sẽ đấu với hấn. Tiếc là sức mạnh cầm chế ảnh hưởng đến hấn nhiều hơn lão phu, giờ mà giao đấu với hấn thì không công bằng, hơn nữa Huyết Ma như thế không đáng cho lão phu xuất thủ.”

“Ý tôn giá là...Vì tôn giá bị cầm cố thực lực nên mới thấy mỡ đáng đấu một trận?” Sau rót gã cũng hiểu ý Sát Hoàng, cười khổ hỏi: “Còn lúc các hạ ở thời kỳ thực lực toàn thịnh thì mỡ không đáng cho các hạ xuất thủ?”

“Có thể nói như vậy.” Sát Hoàng gật gù.

Diệp Phong thầm nhủ, trực giác của Sát Hoàng mà chuẩn xác thì thực lực chân chính của Huyết Ma chắc chắn bắt phạm. Thông tin quan trọng này được gã in sâu trong óc.

“Mỡ hiểu ý tôn giá, nhưng mỡ không muốn đấu, tôn giá về đi.” Diệp Phong đột nhiên cười nhạt, xé một miếng thịt nướng, coi như không có ai bên cạnh, kéo Mộ Dung Yên xuống tiếp tục đối ẩm.

Mộ Dung Yên lo lắng, không biết Diệp Phong giở trò gì. Đối phương là Sát Hoàng, từng với tu vi thiên tôn giết được võ hoàng, không biết bao nhiêu võ hoàng chết dưới tay ông ta. Diệp Phong không nể mặt, không sợ chọc giận ông ta sao?

Sát Hoàng lạnh hắc sắc mặt, trường kiếm trên lưng cũng vang lên tiếng rỗng gầm ong ong, xuất hiện trên tay. Ông ta lạnh lùng nói: “Chiến hay không, không phải do các hạ nói là xong.”

“Đấu hay không đương nhiên do mỡ làm chủ, tôn giá lẽ nào định cưỡng bách mỡ?” Diệp Phong xòe tay, ra vẻ vô vị.

Sát Hoàng hừ lạnh: “Các hạ không chấp nhận, thí Thần của mỡ lập tức lấy mạng các hạ.”

Trường kiếm trong tay ông ta rung lên, kim nguyên kiếm khí cực kỳ lăng lệ thuận theo cánh tay vươn đến mũi kiếm, khí thế sắc bén từ cây kiếm bắn ra, thấu vào tâm thần Diệp Phong.

Diệp Phong bất động, vẫn giữ tư thế không muốn giao chiến, tiếp tục uống rượu ăn thịt với Mộ Dung Yên, nhưng lão gia tử nuốt làm sao được nữa? Khí thế của Sát Hoàng như thực chất ép ông ta ngồi im tại chỗ, kinh hãi vô vàn nhìn Diệp Phong, tựa hồ nhắc gã cẩn thận, nhưng gã vẫn cứ thản nhiên làm mọi việc, phản phát coi uy nhiếp của Sát Hoàng không tồn tại.

“Được lắm.” Sát Hoàng từ tốn thốt lên hai chữ, thân hình loáng qua, mũi kiếm chỉ vào vết hầu Diệp Phong, lướt vụt qua.

Thí Thần mang theo kim nguyên ngưng luyện, xé tan không khí trước mặt Diệp Phong, khác nào độc xà thủ thế đã lâu, phát động đòn công kích trí mạng nhất. Trong mắt Mộ Dung Yên phóng to một cách kinh hãi, không hoài nghi gì Thí Thần dễ dàng xuyên thấu người Diệp Phong, lấy đi mạng gã. Nhưng...Gã vẫn không có phản ứng.

Xoạt. Một giọt máu từ trên mũi kiếm của Sát Hoàng rỉ xuống, cạnh cổ họng Diệp Phong xuất hiện một vết máu cực mảnh, một vết đỏ từ từ thẩm ra. Chỉ là chút thương tổn rách da mà thôi.

Thân ảnh Sát Hoàng lướt sang bên, nét lạnh lùng vạn niên bất biến trên mặt sau cùng cũng thay đổi, như thể đang nổi giận.

“Người thật sự thà chết cũng không đấu với ta?” Ngữ khí Sát Hoàng lạnh buốt, hiển nhiên đang cực kỳ bức mình. Xưa nay chưa từng có đối thủ nào được ông ta chọn mà thản nhiên coi thường công kích đầy sát khí của ông ta. Diệp Phong là đối thủ thứ nhất buộc được ông ta thu liễm kiếm thế.

Diệp Phong nhún vai nhẹ tênh lắc đầu cười: “Mỡ đương nhiên không liều chết giao chiến, chỉ có điều...Mỡ kiên quyết không xuất thủ, tôn giá thật sự giết mỡ sao?”

“Sao các hạ biết lão phu không lấy mạng các hạ?” Sát Hoàng hơi trầm mặc một chút rồi hỏi.

“Mục đích của tôn giá là tìm một trận chiến đáng để đốt cháy chiến ý. Giết đối thủ vì kiếm kỹ của tôn giá dựa trên nguyên lý sát nhân, đối thủ không đánh bại được tôn giá thì chỉ còn kết quả chết dưới kiếm của tôn giá.” Diệp Phong cười bình thản: “Nhưng nếu không giao chiến thì sát ý và kiếm ý của tôn giá đều không hoàn chỉnh. Chỉ vì sát nhân mà xuất kiếm thì tôn giá tuyệt đối không hạ thủ được...Không hiểu mỡ nói đúng không?”

“Không ngờ các hạ nhìn ra được kiếm ý của lão phu.” Sát Hoàng hơi kinh ngạc.

“Mỗ bảo là đoán mò, các hạ tin không?” Diệp Phong trêu. Sát Hoàng chưa từng giết người thực lực kém xa mình, tức là trong lòng ông ta có tôn nghiêm và niềm tin riêng. Gã không chống đỡ gì mà chịu một kiếm cũng như bảo ông ta giết một bình dân không có thực lực, ông ta không làm nổi.

Diệp Phong cũng không hẳn không chuẩn bị gì, nếu kiếm thế của Sát Hoàng thu liễm chậm hơn một chút thì Huyền thiên như ý bổng sẽ chặn mũi kiếm lại, hóa giải nguy cơ. Cũng may kiếm ý của Sát Hoàng xưa nay không xuất ra để dọa người, nên ông ta lộ sơ hở, Diệp Phong tất nhiên đứng im, yên ổn như thái sơn.

“Sao ngươi lại không chịu đấu với ta?” Phản ứng của gã khiến Sát Hoàng bó tay. Định nhân trước giờ của ông ta, khi ông ta xuất thủ thì đều toàn lực phản kích, duy gã là ngoại lệ.

“Sao mỗ phải đấu với tôn giá?”

“Chiến đấu còn cần lý do sao?”

“Không chiến cũng cần lý do hả?”

“Tu luyện lẽ nào không phải để chiến đấu với đối thủ mạnh hơn?”

“Xưa nay mỗ không có hứng giao đấu vô nghĩa.” Gã thâm trầm trọng trắg lên tự nhủ: Chỉ loại ngốc mới đồng ý giao đấu cùng tên điên hiệu chiến như ngươi. Thắng không có lợi lộc gì, thua thì mất mạng. Tin rằng những võ hoàng bị Sát Hoàng giết trước kia chắc âm ức lắm. Vô duyên vô cớ mất mạng, thật không còn gì oan uổng hơn.

Sát Hoàng đổi sắc liên tục, trầm mặc hồi lâu rồi cho vò rượu vào trử vật giới, nhạt nhẽo nói: “Ta không bỏ cuộc đâu. Giữ chúng ta nhất định sẽ có một trận giao đấu sảng khoái.”

“Bình rượu này...Đợi khi chúng ta đấu xong sẽ uống.” Nói đoạn Sát Hoàng quay người, thân ảnh hòa lẫn vào núi rừng.

“Xú tiểu tử! Có biết ban nãy nguy hiểm thế nào không? Tên điên đó mà không thu tay lại thì cái mạng của ngươi xong rồi.” Mộ Dung Yên thoát khỏi uy áp liên tuôn ra một tràng mắng mỏ khiến Diệp Phong chỉ biết cúi đầu, ai bảo ông ta là gia gia của Tử Thanh. Gã chỉ biết cười khan khuất phục lão gia tử.

“Gia gia tha cho tiểu tử đi, không phải không có chuyện gì sao, tiểu tử tự biết mà.”

“Không được, nếu tiểu tử có chuyện gì, tôn nữ Tử Thanh của lão phu phải làm sao? Lần tới nếu lão phu biết người chơi trò nguy hiểm này, lão...Lão phu...” Mộ Dung Yên giận run người, không nói được sẽ xử trí gã thế nào, đành hừ một tiếng: “Lão phu nhất định tha đâu.”

“Tuân mệnh! Nhất định không có lần sau.” Gã trợn tròn trắg lên nhìn, lão gia tử nghĩ thiên hạ có mấy kẻ điên như Sát Hoàng? Hơn nữa không phải gã không thể thắng, dốc toàn lực đấu với đối phương một trận thì đã sao? Nhưng dưới tay Sát Hoàng chưa có ai sống sót, kết quả chiến bại duy nhất là chết. So với hành vi ban nãy của gã thì giao đấu còn nguy hiểm hơn.

Sau cùng gã cũng thấy được nét đáng sợ của cường giả thật sự, gã có cảm giác dù ban nãy mình thi triển Thần thông biến cũng vị tất là đối thủ của Sát Hoàng. Chỉ ít...Ông ta có sức mạnh uy hiếp được tính mạng gã. Vì dự cảm này mà gã không muốn mạo hiểm giao đấu.

Gã cần thêm thực lực. Những lời Sát Hoàng nói trước lúc đi khỏi luẩn quẩn bên tai, nếu muốn triệt để hóa giải mối uy hiếp này, gã không còn cách nào ngoài biến mình thành mạnh hơn.

466. Chương 466 : Thu Hoạch .

Tạm thời hóa giải mối uy hiếp từ Sát Hoàng xong, mộ Dung Yên phải đi tìm hai đồng bạn còn Diệp Phong tiếp tục làm quen với hoàn cảnh và tìm thức ăn. Hai ông cháu hẹn chỗ gặp nhau trong mỗi lần rèn luyện rồi chia tay.

Thời gian rèn luyện một tháng qua rất nhanh. Diệp Phong không tốn nhiều tinh lực vào tìm thức ăn, phần lớn thời gian gã đổ vào tu luyện, chỉ săn một con Cự nham hùng làm chiến lợi phẩm, thành quả như thế đủ rồi.

Từ đầu gã đã phát hiện linh quả và rau cỏ của ngục sơn cung cấp cho thân thể một luồng linh lực rất nhỏ, giúp ích phần nào cho tiến độ tu luyện. Tuy giúp ích rất rất nhỏ nhưng nếu liên tục ăn vào trong thời gian dài thì năng lượng tích lũy được cũng không nhỏ. Thành ra thịt tuy ngon nhưng gã không quan tâm, gã sẵn Cự nham hùng với mục đích đổi rau quả của tù phạm khác trong ngục phong. So với đi tìm thì thuận tiện hơn nhiều.

Bớt được thời gian tìm linh quả và rau cỏ, gã cứ việc tận tình hưởng thụ lợi ích của việc tu luyện siêu tốc. Mỗi giao dịch này, tù phạm trong ngục phong số một đều vui vẻ đồng ý.

OOo

Ngày rèn luyện sau cùng, diệp Phong thuận theo phương hướng của thánh khí trên không, quay về khu vực gần ngục phong số một. Tuyệt đại đa số tù phạm đã về, chỉ còn một hai người nữa tin rằng sẽ nhanh chóng có mặt.

Các tù phạm túm tụm lại khoe khoang thành quả. Kỳ thật họ lấy được số lượng rau quả gần như nhau, bởi không ai muốn hao phí tinh lực kiếm thức ăn cho nhiều hơn một tháng. Khác nhau chỉ là mùi vị trái quả, cứ thơm ngon hơn là được chú ý.

Diệp Phong cười nhạt lắc đầu, sống ở ngục sơn quả nhiên rất khô khan, những cường giả đỉnh nhọn từng tung hoành đại lục này lại luân lạc đến mức bàn về chủ đề vô liêu cực độ như tìm thức ăn nào dễ nuốt hơn, đủ thấy khi họ có tu vi đạt đến thánh giai thì tính khí đã bị mài giũa, cam tâm phục vụ thánh điện.

Đó...Là thứ thánh điện hy vọng nhìn thấy.

Nhưng trong số tù phạm cũng có số ít ngoại lệ, như Huyết Ma. Hắn lặng lẽ xếp bằng dưới đất, mắt nhắm hờ dưỡng thần, lúc Diệp Phong về, hắn phát hiện ra, mở mắt nhìn.

“Diệp tiểu huynh đệ! Lần đầu tiên dự rèn luyện có thuận lợi không?” Huyết Ma mỉm cười hỏi: “Lần này lo đặc biệt lấy thêm thức ăn cho hai mươi ngày, nếu huynh đệ cần thì cứ nói.”

“Đa tạ Huyết Ma tiền bối, bất quá tại hạ cũng có chút thu hoạch, tâm ý của các hạ, diệp Phong tâm lĩnh.” Gã đáp rất khách khí.

“À.” Huyết Ma hiển nhiên hơi kinh ngạc, thực lực của Diệp Phong không tệ nhưng với người mới vào ngục sơn thì cực khó gom đủ thức ăn. Xưa nay tù phạm mới thường chỉ tìm được thức ăn cho vài ngày trong lần rèn luyện đầu tiên, đại bộ phận thời gian ở ngục phong là chịu đói qua ngày.

Hắn có đánh giá cao gã thì cũng chỉ may mắn tìm được thức ăn cho mười đến hai mươi ngày, thành ra cố ý chuẩn bị thêm một lượng thức ăn để giao hảo với gã. Không ngờ gã không cần.

“Lúc xuất phát, huynh đệ đi theo đường của ngục phong khác mà cũng tìm đủ thức ăn?” Huyết Ma lấy làm lạ hỏi: “Có phải huynh đệ cướp của người khác?”

Diệp Phong mỉm cười, chẳng nào cũng không định giấu, gã phất tay ném thân thể to lớn của Cự nham hùng xuống đất, lập tức mọi tù phạm khác kinh ngạc vây lại.

“Cự nham hùng! Tứ giai Cự nham hùng thành niên có thể một đòn hạ gục thất giai vô tông, diệp Phong này không hề hấn gì mà lại dễ dàng giết được Cự nham hùng!”

“Thi thể này chỉ có vết thương trí mạng ở cổ họng, tức là giao chiến không kéo dài hay kịch liệt lắm, cự nham hùng bị một đòn lấy mạng trong thoáng chốc. Phòng ngự của Cự nham hùng số một số hai trong yêu thú cùng cấp mà bị tiểu tử này một đòn hạ gục, thực lực của gã thật ra đạt đến trình độ nào?”

“Vị Vũ tuần sát sứ đó có phải thật sự thích tiểu tử này nên lén không cấm cố thực lực gã?”

Chúng nhân nhĩ nhao nghị luận, đồng thời tỏ ra thèm thuồng. Số thị gã trao đổi với họ lần trước không đủ giải cơn thèm, giờ cả con Cự nham hùng trước mắt, họ không thèm sao được?

Huyết Ma nuốt nước bọt cười khan: “Diệp tiểu huynh đệ đúng là bản lĩnh, lần đầu tiên rèn luyện đã sẵn được đồ tốt...”

Diệp Phong cười ha hả, tuyên bố những lời tính toán đã lâu: “Kỳ thật, các vị thích thì vẫn có thể dùng rau quả đổi lấy thịt tươi...”

“Ta chấp nhận.”

“Ta cũng muốn đổi.”

“Mẹ nó chứ, biết vậy chuẩn bị thêm lương thực, đổi lấy thịt ăn có phải thích không.” Nhiều tù phạm hồi hận.

Huyết Ma hớn hử, hẳn còn thức ăn cho hơn hai mươi ngày, đủ đổi lấy một cái chân hoàn chỉnh chừng hơn ba mươi cân, ăn được cho mấy ngày.

“Đợi đã, cự nham hùng này đủ đổi được lương thực cho một năm, nên phần để đổi chắc có hạn chế chứ?” Một tù phạm hỏi.

“Không, chỉ cần chư vị đồng ý thì cứ đến lấy thịt của tại hạ tước, những lần rèn luyện từ từ trả lại cũng được.”

Tù phạm tại trường hớn hử, thi nhau kêu lên: “Mỗi bao hết con gấu. Thức ăn một năm của Diệp tiểu huynh đệ cứ để mỡ giải quyết.”

“Đánh rắm, người dựa vào đầu mà đòi bao, lão tử cũng bao được cho Diệp tiểu huynh đệ thức ăn trong một năm. Giao dịch với lão phu này, linh quả lão phu hái là tươi ngon nhất.”

“Cút, linh quả của ta mới là ngon nhất.” Hiện trường loạn lên, mấy tù phạm nóng tính trừng mắt với nhau như muốn động thủ đến nơi.

Mắt Huyết Ma đột nhiên ánh lên huyết quang, hiện trường lập tức bị khí thế chấn nhiếp bao trùm, chúng nhân đang tranh cãi im lặng ngay.

“Ngậm mồm hết cho ta.” Huyết Ma nặng giọng hừ, chung quanh lập tức im lìm.

Hồi lâu mới có một tù phạm cùng là thất giai đứng ra hỏi với vẻ không cam lòng: “Huyết Ma, người có ý gì? Lẽ nào định nuốt một mình?”

“Ta nuốt một mình thì các người làm gì được?” Huyết Ma lạnh lùng nhìn một vòng rồi cười: “Bất quá ta cũng không định khinh người quá đáng, chư vị nên nghe một câu đã.”

“Cự nham hùng này ta lấy một phần ba, còn lại chư vị chia nhau. Sau này thức ăn mỗi tháng của Diệp huynh đệ tại ngục phong, cứ theo lượng thịt các vị được nhận mà gánh đỡ. Chư vị thấy thế nào? Có ai phản đối không?” Toàn thân Huyết Ma nhàn nhạt huyết khí, khí thế uy hiếp khiến người ta không lạnh mà run quết khắp toàn trường.

“Ta thấy phân phối như vậy khá công bằng.” Cuồng Đồ tán thành đầu tiên.

Đoạn mấy thủ hạ được Huyết Ma thu nhận nhao nhao tán thành. Tù phạm còn lại dù còn oán niệm nhưng không dám bộc lộ, thành ra phương án phân phối dễ dàng định xong. Không ai dám chạm vào Huyết Ma, họ không chỉ một lần thấy hắn giết đối thủ, tình cảnh đáng sợ rút khô huyết dịch khiến toàn thân khô đi đó thật khiến họ kinh sợ.

Họ đều hiểu rõ hẳn có thực lực sẵn được yêu thú nhưng công pháp của hắn thập phần tà môn, một khi dốc toàn lực giết đối thủ thì đối thủ đều biến thành cương thi khô cứng, không thể ăn được.

Diệp Phong đứng ngoài quan sát, thấy chúng nhân đạt thành hiệp nghị mới bước lên mỉm cười nói: “Như chư vị sở nguyện, các vị cứ việc phân chia Cự nham hùng, sau này thức ăn của Diệp Phong, cần nhờ vào các vị.”

Tù phạm đều vừa ý với gã, lấy đầu ra ai sẵn được yêu thú lại chịu bỏ ra đổi lấy rau quả với họ? Nên họ đều mỉm cười với gã đoạn vội vàng phân chia yêu thú.

“Ầm! Ầm! Ầm!” Trong lúc tất cả đang bận rộn, ngoài xa chợt vang lên tiếng nổ, tựa hồ có giao đấu.

“Sao vậy?” Cửa ngục phong hiểm khi xuất hiện địch nhân, đây là nơi tù phạm tụ tập, dù yêu thú hay Vu võ bị diên đều không mấy khi vào chỗ nguy hiểm này.

Chúng nhân nhìn lên, một bóng người từ khi rừng gần đó lướt ra, là Công Áp. Hắn mang theo một thiếu nữ chỉ chừng mười ba, mười bốn tuổi.

Da thiếu nữ màu bánh mật, ngực và hạ thân đều mặc “y phục” bằng dây leo và lá cây che đi những chỗ quan trọng. Cô bé hiện rõ nét kinh hoảng, dáng vẻ xinh đẹp cùng với làn da khác thường tô thêm mị lực bất phàm.

Dáng vẻ Công Áp có tám phần tham dâm, hai phần kinh hoảng. Lúc hắn thấy chúng tù phạm tụ lại thì con mắt xấu xí sáng lên, hô to: “Dã nhân đuổi tới, các vị cẩn thận.”

Trong lúc chúng nhân ngẩn người, một cánh tay vừa to vừa dài đập vào lưng hắn. Công Áp trượt chân, thân hình như quỷ mị lách khe, thập phần linh xảo tránh được cú đánh. Sau lưng hắn, một trung niên nữ tử to lớn đuổi riết, mục quang vừa hung hãn vừa phẫn nộ, miệng còn nhỏ nước miếng, vẻ mặt dờ dẫm.

“Chết tiệt, tên khốn Công Áp này sao lại dẫn dã nhân đến cửa ngục phong.” Cuồng Đồ tức giận, thân hình lùi lại hai bước, hiển nhiên rất e dè.

“A a!” Nữ tử cao lớn thấy địch nhân trở nên đông như thế thì đột nhiên gầm to, thân thể lớn vụt thành hơn trượng, không hề hoảng sợ lao thẳng vào Công Áp.

Quả nhiên là Thần thông thuật! Diệp Phong rung động, xác nhận chắc chắn dã nhân bị diên mà chúng nhân nhắc đến là đời sau của Vu võ nhất tộc.

Nhưng... Vì sao những Vu võ đó, toàn bộ đều thần trí không tỉnh táo?

467. Chương 467 : Không Được Động Vào Cô Bé .

Công Áp thập phần giáo hoạt lao vào chỗ đông tù phạm nhất, bộ pháp nhanh nhẹn, tốc độ như điện, hoàn toàn không giống một ngũ giai võ tông.

Công Áp cực kỳ thiện nghệ thân pháp và tốc độ, năm xưa hắn dựa vào đó mà liên tục thoát được cừu nhân truy sát. Giờ hắn kiên trì chạy về tận cửa ngục phong trước sự truy đuổi của Vu võ đủ biết tạo nghệ thân pháp tuyệt đối đẳng phong tạo cực.

Nên biết Vu võ này có thực lực vượt xa thất giai võ tông, thậm chí đấu được với võ tôn.

Thấy Vu võ nữ tử bị Công Áp dẫn đến, mấy tù phạm cuống lên không kịp tránh, vội vận nguyên lực phản kích.

Thân hình Vu võ nữ tử to lớn, tù phạm trong mắt nàng ta không khác gì một toán lùn tịt, đột nhiên quay tít thân hình như con trót, hai tai dài ra quay theo.

Ba tù phạm xông lên như bị cương tiên quật trúng văng đi, nguyên lực hộ giáp của họ vừa kịp trào ra bị đòn này chấn tan, máu từ miệng trào ra như suối.

“Lợi hại.” Nhân thần Diệp Phong ngưng lại, công Áp mang theo tiểu cô nương đó lao đến chỗ Huyết Ma và gã.

Cách, cách. Khí tức của gã tăng vọt, chuẩn bị ứng đối với phiên hà đột nhiên.

Vu võ nữ tử liếc Diệp Phong với vẻ kỳ quái, ánh mắt hung tàn chột thu liễm hẳn, khẽ ránh qua gã mà không công kích.

Diệp Phong ngẩn người, dừng động tác lại, mặc cho Vu võ nữ tử đi lướt qua.

Nữ tử... Lúc đối diện với gã hoàn toàn không có sát ý như với tù phạm khác. Gã cảm nhận rõ ràng điều đó.

Công Áp luồn đến sau lưng Huyết Ma, hoảng hốt cầu cứu: “Huyết Ma lão đại, mau xuất thủ giúp tiểu đệ.”

Vu võ nữ tử cơ hồ không nhìn thấy ai, quyền đầu to lớn dấy lên kinh khí hung hãn giáng vào Công Áp. Huyết Ma đứng giữa hai người, tất nhiên hứng chịu.

Mắt hấn ánh lên tinh mang, khe giờ tay phát ra huyết sắc năng lượng hùng hậu, va chạm với quyền đầu của đối phương.

“Ầm.” Mặt đất rung lên mãnh liệt.

Huyết Ma bất động, quanh mình hấn dấy lên hồng vụ nhàn nhạt, lớp đá dưới móng võ vụn, vết nứt như mạng nhện lan đi.

Đà lao vốn cực mạnh của Vu võ nữ tử bị Huyết Ma chặn đứng...Không chỉ thế, nàng ta còn thoái lui một bước.

“Phiền hà người gây ra, sao lại bảo ta giải quyết?” Huyết Ma nhạt giọng, chụp Công Áp trốn sau lưng ném vào một chỗ trống.

Vu võ nữ tử nhìn Huyết Ma với vẻ sợ hãi, là da trên quyền đầu nghạnh tiếp với hấn khô đi, mắt hấn nét bóng bẩy vốn có. Sức mạnh hùng hồn của nàng ta không đưa lên tay được, cực kỳ khó chịu...

Cô bé không dám chạm vào Huyết Ma, mà gầm lên lao vào Công Áp.

Công Áp tiêu hao nguyên lực nghiêm trọng, tuy còn nhờ vào thân pháp tinh diệu chống chọi được một lúc nữa nhưng nếu không được viện thủ, sớm muộn gì cũng sẽ lọt vài tay Vu võ nữ tử, lúc đó chỉ còn đường chết.

Tù phạm quanh đó thấy uy lực của nữ tử thì nhao nhao tránh ra, không hề có ý tiếp viện cho Công Áp. Dù gì...Giết một dã nhân không có lợi ích gì với họ, vạn nhất khiến dã nhân khác đến báo thù thì có khác nào tự rước phiền.

“Ầm! Ầm!” Vu võ nữ tử như thể không biết mệt, các bộ vị trên mình đều là lợi khí công kích, liên tục truy sát Công Áp...

“Huyết Ma lão đại! Nếu lần này lão đại giúp đỡ, từ rày tiểu đệ xin nghe theo lão đại.” Công Áp không chống nổi nữa, lớn tiếng cầu khẩn: “Tiểu đệ nguyện ý làm thủ hạ trung thành nhất của lão đại.”

Huyết Ma từng chiêu lãm Công Áp vì thân pháp của hấn đích xác là một môn tuyệt kỹ. Với kiêu hùng đầy dã tâm như hấn, bất kỳ cường giả nào có bản lĩnh đặc thù đều đáng thu phục.

“Được, giao dịch này công bằng lắm.” Huyết Ma cười vừa ý, sau rút cũng đứng dậy. Hấn không trực tiếp ném Công Áp cho Vu võ nữ tử là để đợi câu này.

Cổ họng Vu võ nữ tử gầm lên, điên cuồng truy kích Công Áp. Nàng ta thống hận tận đáy lòng kẻ dìm tộc dám bắt con gái mình đi...Vu võ thành niên tuy mất thần trí nhưng cũng có tình cảm cơ bản của nhân loại, tình thân máu thịt lại là loại không thể rũ bỏ.

Nếu không phải Công Áp liên tục giờ thiếu nữ trong tay làm lá chắn, e là đã chết dưới quyền đầu của nữ tử.

Đột nhiên, óc Vu võ nữ tử rung hồi chuông cảnh báo, không hề do dự vung tay trái giáng mạnh ra sau lưng.

Huyết Ma xuất thủ. Một dải đích huyết sắc năng lượng hàm chứa tử vong khí tức nổ tung trên cẳng tay Vu võ nữ tử. Nàng ta lập tức cảm nhận cơn đau thấu tim, nguyên nguyên lực đầy sinh cơ như bị áp chế, hoàn toàn không chống nổi.

Chát, chát, chát...

Da Vu võ nữ tử nét toác, huyết dịch đỏ sẫm mang theo mùi tanh ngòm thấm ra...Cánh tay cuộn cuộn xẹp xuống như xì hơi, chỉ còn lại làn da bao bọc khúc xương, trông cực kỳ quỷ dị đáng sợ.

Đó là tà công mà Huyết Ma tu luyện? Diệp Phong rung động, thềm kinh hãi. Trong huyết sắc năng lượng này, tự hồ có khí tức tử vong, hoàn toàn tương phản với nguyên nguyên lực đầy sinh cơ của gã.

Công kích của Huyết Ma, chỉ luận uy lực thì chưa vượt được thất giai võ tông, nhưng loại năng lượng hàm chứa tử vong khí tức đó mới là thứ đáng sợ thương tổn được nhục thân của Vu võ.

Vu vô nữ tử bị thương ở cả hai tay theo mức khác nhau, chiến lực đại giảm. Huyết Ma nhân lúc đối phương không phòng ngự, thân thể hóa thành bóng máu như ánh chớp lao vào ngực nàng ta...

Đòn này, hấn gần như dốc toàn lực, ít nhất từ tu vi bộc lộ ra là thế.

Ngực Vu vô nữ tử bị đâm xuyên, một lỗ đủ cho người thường chui qua xuất hiện trước mắt chúng nhân. Tầm thân to lớn đổ xuống, nhanh chóng khôi phục lại kích cỡ bình thường, xem ra khó lòng sống sót.

“Tiếc thật.” Công Áp rút rờ bước lên, đá vào nữ tử còn giãy giụa, liềm môi tỏ vẻ tiếc rẻ.

Huyết Ma liếc hẩn với vẻ coi thường, lạnh lùng: “Đừng quên lời của người.”

Công Áp lập cười ve vuốt: “Lão đại yên tâm, sau này tiểu đệ là kẻ ủng hộ lão đại trung thành nhất. À...Chỉ hi vọng lão đại không can thiệp vào sở thích duy nhất của tiểu đệ.”

“Ta ghét những kẻ bắt nạt nữ tử.” Huyết Ma hừ lên khinh bỉ: “Bất quá tại ngục sơn, ta tha cho người.”

“Hắc hắc! Chúng ta không ở ngục sơn sao? Còn đi đâu được nữa.” Công Áp không hiểu ý, cười cợt vô tâm...

Vu vô nữ tử nằm dưới đất, sinh cơ mỗi lúc một sa sút, tỏ ra cực kỳ bất cam nhìn con gái lần cuối với vẻ yêu thương quyến luyến, đoạn ngoẹo đầu nhìn lên mặt Diệp Phong.

Ánh mắt đỏ gần như van xin, tâm thần Diệp Phong rung động.

Diệp Phong từ bé đã mất mẹ, nhưng ánh nhìn của nữ tử khiến trong ký ức mông lung của gã tựa hồ có thứ gì đó thân thuộc được đánh thức.

Gã đáp lại đối phương bằng cái nhìn kiên định, vu vô nữ tử được an ủi, rũ đầu xuống...

Giải quyết xong phiền hà, công Áp đặt thiếu nữ trong tay xuống, dùng ánh mắt gần như biến thái hân thưởng, dâm tà nhìn kỹ thiếu nữ non tơ.

“Hắc hắc hắc! Không ngờ ở ngục sơn còn tìm được tiểu cô nương cực phẩm thể này.” Hơi thở của hẩn gấp gáp dần, một tay sờ lên mặt cô bé.

Thiếu nữ thấy mẫu thân chết trước mắt mình thì khóc nức nở, vô cùng đáng thương, nhìn Công Áp đầy cừ hận nhưng thân thể bị hẩn chế trụ nên chỉ biết trơ mắt nhìn bàn tay bẩn thỉu đó chụp vào mình mà không thể phản kháng.

Trong mắt tiểu cô nương dấy lên vẻ tuyệt vọng xám xịt...

Bốp. Bàn tay xấu xa chưa sờ xuống, đôi mắt đẹp đẽ của tiểu cô nương hơi mở ra, thấy một thanh niên tuấn lãng thò tay ra nắm chặt cổ tay Công Áp.

“Diệp Phong, ngươi định làm gì?” Công Áp giận dữ gầm lên, hẩn đã hơn trăm năm không được nếm mùi nữ nhân, giờ trải qua vô vàn khó nhọc, suýt nữa mất mạng mới tìm được một tiểu cô nương thể này.

Nhưng khi hẩn đợi được cơ hội để thoải mái hưởng thụ món ngon này thì bị Diệp Phong cắt ngang một cách rất không hợp thời, tất nhiên oán khí của hẩn không thể hình dung được. Cũng như một người chịu đói mười mấy ngày, đột nhiên tìm được thức ăn tươi ngon nhưng lại bị giật khỏi miệng. Thật hẩn hận không thể một chưởng đập chết Diệp Phong.

“Ta chỉ cho ngươi biết rằng...” Gã nhặt nhéo dừng lại một chút rồi ngừ khí trở nên lạnh lẽo: “Không, được, chạm, vào cô bé.”

Nói đoạn tay gã phát ra cự lực kéo Công Áp, tay kia nhẹ nhàng quấn quanh tiểu cô nương, kéo ra sau lưng. Công Áp vốn tu vi không cao, bị Diệp Phong khiến cho không kịp trở tay, văng đi như cái túi vải rách, đập đánh phịch vào thạch môn của ngục phong rồi mới rơi xuống đất.

468. Chương 468 : Tranh Chấp Thiếu Nữ .

Cảm thụ được trên mình Diệp Phong có năng lượng khí tức tương tự tộc nhân, thiếu nữ hơi yên lòng. Công Áp loạng choạng bò dậy, mắt đầy oán hận. Nhưng ánh mắt lạnh lùng và thực lực Diệp Phong để lộ khiến

hắn không dám làm gì.

“Người muốn gì? Dù gì tiểu cô nương này cũng là chiến lợi phẩm của ta, dù người muốn dùng cũng không cần dụng sức cướp đoạt?” Khó trách hắn hiểu lầm Diệp Phong, cũng là tù phạm, gã không có lý do giúp con gái dã nhân.

Bọn Huyết Ma đều kinh ngạc, nhìn Công Áp rồi Diệp Phong, thậm chí buồn cười.

Huyết Ma sau rốt cũng bước lên dàn hòa: “À...Diệp Phong. Nếu huynh đệ có hứng, công Áp cũng nên nhường lần đầu cho huynh đệ...Không nên tổn thương hòa khí.”

Công Áp giần giật da mặt với vẻ bất cam, nhưng đành tuân theo ánh mắt Huyết Ma ra hiệu, nuốt giận nói: “Để người hưởng trước.”

Sắc mặt Diệp Phong lạnh lại: “Xem ra người chưa hiểu ý ta...”

Gã chỉ vào Vu vô thiếu nữ, nói như chém đinh chặt sắt: “Cô bé. Hiện tại là người của ta. Không ai được chạm vào, không thì đừng trách ta không nể mặt.”

Chúng nhân ò lên, mọi tù phạm đều cho rằng hành vi của gã quá đáng, bá đạo.

Chúng nhân đều bị nhốt trăm năm trở lên, có người còn dài hơn...Trong thời gian này, đừng nói nữ nhân mà sinh vật giống cái cũng hiếm thấy. Nhu cầu của mọi tù phạm khác không mạnh như Công Áp nhưng ham muốn cơ bản nhất đó thì khẳng định là có. Hơn nữa thiếu nữ này xinh đẹp, đích xác kích phát thú dục của một số tù phạm.

Nữ nhân không thể hưởng một mình như thức ăn. Vốn chỉ cần Công Áp nguyện ý, những người khác cũng có thể phát tiết một phen, nhưng hành động của Diệp Phong khác nào cắt đứt cơ hội của họ.

“Diệp Phong, người đừng thái quá.” Công Áp gầm lên: “Ta đã đồng ý cho người lần đầu mà người còn định ăn một mình. Ban này người không bỏ chút sức nào, người tưởng mình độc tôn ngục phong số một hả?”

Công Áp không hổ là kẻ giải hoạt, tự nhủ không phải địch thủ của gã thì đẩy gã lên vị trí công địch của ngục phong khiến mọi tù phạm khác cùng tay...

Quả nhiên đại bộ phận tù phạm đều phật ý với Diệp Phong. Ngay cả Huyết Ma vốn lãnh tĩnh cũng cực kỳ bất mãn. Hắn mới là bá chủ ngục phong, diệp Phong ban này không nể mặt khiến hắn hơi nổi giận.

“Diệp Phong, câu này của người đã gây hấn với cả ngục phong...Nếu người không thu hồi lại câu đó, ta cũng không che chở được.” Huyết Ma lạnh lùng thốt.

Chúng nhân vốn e ngại quan hệ giữa Diệp Phong và hắn, giờ hắn công khai muốn đứng ngoài, lập tức mấy tù phạm khác nhắp nhồm muốn động thủ.

“Không sai! Người muốn lần đầu với tiểu cô nương này, các huynh đệ nể mặt Huyết Ma lão đại mà nhường cho...” Một tù phạm lục giai đứng ra, ngữ khí thoắt uy hiếp: “Nhưng người muốn ăn một mình...Có phải không coi bọn ta ra gì?”

Diệp Phong nhướng mí mắt lên, lạnh nhạt đáp: “Ta nói rồi, không ai được động vào, không phục thì thử xem.”

Năm tù phạm ở mấy chỗ khác nhau đưa mắt ra hiệu, một người cười gằn: “Hôm nay không phải so tài tỷ võ, đừng trách bọn ta ý đồng hiệp ít.”

Vù! Gã xòe tay lấy Huyền thiên như ý bóng ra. “Xông lên,” năm thân ảnh đồng thời bạo phát khí tức đáng sợ lao vào gã, ai nấy thi triển võ kỹ mạnh nhất, uy thế lẫm nhâm...

Tu vi của thiếu nữ chỉ là võ sĩ, bị khí thế chung quanh áp bức đến nghẹt thở, nhắm cặp mắt to trong veo vào, ôm chặt lấy Diệp Phong, không dám động đậy.

Mắt gã ánh lên thần quang, cự lực thuật dồn lên tay, như ý bóng nghìn cân được gã múa nhẹ tênh, cực kỳ chuẩn xác chặn năm bóng người lại.

Cây bóng trông có vẻ cực nặng đó, vào tay gã lại như không có trọng lượng, năm người cả kinh thất sắc!

“Chát!”

“Bịch!”

Một loạt tiếng động vang lên, toàn bộ năm tù phạm văng ngược lại. Lực đạo hùng hồn từ như ý bổng khiến tay chân họ tê cứng, thân hình văng đi, công kích bị hóa giải toàn bộ.

Mấy tù phạm chuẩn bị động thủ lập tức thôi ngay, thực lực hai bên không ở cùng đẳng cấp. Diệp Phong chỉ một bổng đánh lui năm cười giả, thêm mấy trợ thủ thực lực tương đồng thì kết quả chắc cũng vậy mà thôi.

Trừ phi cường giả cỡ Sát Hoàng, huyết Ma mới uy hiếp nhất định đến gã. Chúng tù phạm lại nhìn sang Huyết Ma. Cuồng Đồ lần trước chưa dốc toàn lực nhưng hắn đã bị Diệp Phong giáo huấn, các tù phạm không hy vọng nhiều vào hắn.

Huyết Ma neho mắt, đứng ra nói: “Diệp Phong, huynh đệ thấy thực lực của mình so với dã nhân ban này thế nào?”

“Huyết Ma tiền bối chuẩn bị xuất thủ?” Gã không đáp mà hỏi ngược, ném cho thiếu nữ cái nhìn yên tâm rồi nhặt nhèo nhìn sang phía Huyết Ma...

“Nói thật, mỗ không muốn động thủ với tiểu huynh đệ, nhưng phải đòi chút công đạo cho các huynh đệ trong ngục phong.” Khí thế của Huyết Ma từ từ dâng lên, nở nụ cười lạnh tanh: “Kỳ thật vẫn còn cách lưỡng toàn kỳ mỹ. Diệp tiểu huynh đệ giao tiểu cô nương đó ra...”

“Việc này không cần thương lượng.” Gã cắt lời Huyết Ma khiến hắn nổi giận.

Diệp Phong này quả thật không biết sống chết là gì.

“Bức ta xuất thủ, ngươi sẽ phải hối hận.” Huyết Ma cười lạnh lùng, lộ ra hàm răng trắng.

Diệp Phong cẩn thận bảo vệ thiếu nữ, nguyên nguyên lực sôi lên. Tu vi nhục thân của gã cao hơn Huyết Ma nhưng chỉ có cơ sở Thần thông thuật để phụ trợ... Còn đối phương tu luyện huyết công quý dị và võ kỹ siêu tuyệt đi kèm, một khi thi triển là không kém hơn trung giai võ tôn bình thường.

Ngoài ra, hắn có ẩn tàng thực lực nữa không thì không biết.

Gã nhìn thiếu nữ bên mình với vẻ thương hại, nhớ lại ánh mắt trước lúc chết của Vu võ nữ tử tức thì càng nắm chặt như ý bổng. Nhất định phải thực hiện lời hứa với người đã khuất, dù bị bức thi triển Thần thông biến cũng không tiếc.

Hừ. Tiếng trào phúng vang lên khe khẽ, bầu không khí căng thẳng chợt tan đi vô ảnh vô tung.

Huyết Ma và gã đều biến sắc, đồng thời nhìn sang. Tà áo xanh của Sát Hoàng từ sau bóng cây chậm rãi đi ra.

“Diệp Phong, ngươi không nhận lời khiêu chiến của ta, nhưng lại vì một tiểu cô nương xa là mà đấu với Huyết Ma.” Ánh mắt Sát Hoàng lạnh lùng quét qua, thiếu nữ tuy nhắm mắt nhưng cũng cảm thấy rùng mình.

“Vây...Nếu ta cũng muốn cướp vị tiểu cô nương này, ngươi đồng ý đấu một trận với ta?” Sát Hoàng buông lời, chúng nhân đều biến sắc.

Sát Hoàng muốn khiêu chiến Diệp Phong? Sát Hoàng lại muốn đấu với gã? Sát Hoàng tu vi đã đạt tới võ hoàng điên phong, được cường giả cùng cấp của Võ Nguyên đại lực công nhận là mạnh nhất lại đi khiêu chiến một thanh niên tu vi chỉ võ tôn? Dù thực lực của Diệp Phong phi thường nhưng không ai cho rằng gã có thể đấu lại Sát Hoàng.

Quả thật khó tin. Sát Hoàng bị nhốt vào ngục phong đến giờ chưa từng khiêu chiến ai...Đối thủ đầu tiên ông ta muốn khiêu chiến lại là Diệp Phong? Trong mắt mọi người, dù ông ta khiêu chiến thì phải với Huyết Ma mới đúng.

Ngay cả Huyết Ma cũng nghĩ thế. Nhưng hắn không có lòng tin thắng được Sát Hoàng, bình thường vẫn sợ ông ta ba phần. Nếu Sát Hoàng khiêu chiến mà hắn thất bại thì kết quả là mất mạng.

Nhưng...Sát Hoàng lại bỏ qua hẳn mà khiêu chiến Diệp Phong, thật ra là vì sao? Ánh mắt hắn nhìn Diệp Phong khác hẳn, trong đáy lòng hắn, thanh niên này càng lúc càng thần bí.

Diệp Phong trầm ngâm một lúc, ngẩng lên cười bảo: “Sát Hoàng tiền bối nếu đồng ý, mỗ gửi gắm vị tiểu cô nương này cho tiền bối bảo vệ, được chăng?”

Gã vừa dứt lời, cả Sát Hoàng xa nay lãnh tĩnh phi thường cũng dở khóc dở cười, vừa giận vừa thẹn hỏi: “Người dựa vào đâu mà cho rằng lão phu sẽ bảo vệ tiểu cô nương này?”

“Tiền bối chịu thu giữ cô bé lại bên mình cũng là bảo vệ.” Diệp Phong cười cười.

Sát Hoàng ngẩn ra rồi hiểu ý. Trong ngực phong số một, không tù phạm nào dám trêu vào ông ta, tiểu cô nương ở cạnh ông ta an toàn gấp trăm lần ở với gã.

Sát Hoàng khẳng định không gây ra chuyện gì bất lợi với cô bé đáng thương này. Đó là trực giác của gã.

“Người mạo hiểm đắc tội cả ngực phong cướp tiểu cô nương này lại chỉ để bảo vệ?” Sát Hoàng tỏ vẻ cực kỳ lạ lẫm cười nhạt: “Có phải muội muội mất tích nhiều năm của người không?”

“Tiền bối cho là thế cũng được.” Gã nhún vai thoải mái cười bảo: “Tiền bối không phải vừa bảo là muốn cướp sao? Vậy mỗ giao cho tiền bối là được, tin rằng tiền bối không nuốt lời.”

Sát Hoàng ghen hờn, diệp Phong rõ ràng bề cong ý ông ta. Bất quá ông ta đường đường là Sát Hoàng, xưa nay cao ngạo, dù bị đối phương dùng lời lẽ lắt léo cũng không buồn giải thích, chỉ hừ lạnh: “Dù người nói thế nào, có ý đồ gì, lão phu cũng chiếu cố cô bé.”

Gã cười đắc sính: “Điểm này tại hạ đồng ý giúp tiền bối.”

469. Chương 469 : Thiếu Nữ Không Biết Nói .

Sát Hoàng hoàn toàn tắt tiếng, không ngờ thanh niên có vẻ nghiêm túc này lại có lúc vô sỉ đến thế.

Rõ ràng Diệp Phong muốn làm người tốt bảo vệ tiểu cô nương, mượn danh nghĩa của ông ta đã đành, nhưng giờ lại như thế ông ta nợ gã món gì đó lớn lắm. Cái gì mà đồng ý giúp? Liên quan gì đến ông ta đâu.

Sát Hoàng giận run người, phát tay áo đi ngay, không nói câu nào.

Tù phạm tại trường còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, sát Hoàng có quyết định nhúng tay vào hay không?

Huyết Ma biến sắc liên tục, sa vào trầm tư. Sát Hoàng muốn khiêu chiến Diệp Phong chứng tỏ thực lực của gã vượt xa hẳn dự liệu. Tuy hẳn đánh giá cao Diệp Phong nhưng không sai ngờ được gã lại đạt được mức khiến Sát Hoàng coi trọng.

Hắn không cho rằng Sát Hoàng phán đoán nhầm. Đối phương thành danh trước hắn nhiều, nên hẳn hiểu rõ chiến tích của ông ta. Mỗi cường giả bị ông ta nhắm trúng đều có chỗ độc đáo. Diệp Phong cũng thế.

Hắn cũng không còn dám chắc tất thắng gã nữa, như thế hắn càng không vì một thiếu nữ mà gây sự với gã. Cân nhắc một lúc, hắn quyết định bỏ cuộc.

“Sát Hoàng các hạ đã ra mặt, huyết Ma không nhúng vào nữa.” Huyết Ma lập tức tìm ra lý do thích hợp để xuống nước. Cúi đầu trước Sát Hoàng không mất mặt gì.

Diệp Phong vỗ vỗ trán thiếu nữ, cô bé mở cặp mắt nhắm tịt lại vì hoảng sợ ra. Đoạn gã cười cười chỉ vào Sát Hoàng đang âm ứ: “Đi, đến bên vị đại nhân đó.”

Đôi mắt to tròn của tiểu cô nương hấp háy, ánh mắt hoang mang, tựa hồ không hiểu ý gã.

“Hả...Cô nương không hiểu ý mỗ?”

Tiểu cô nương nhăn cái mũi khả ái, lắc đầu với Diệp Phong, miệng kêu a a, không hiểu muốn biểu đạt gì.

Diệp Phong hiểu ra, vì Vu vô thành niên dễ mất thần trí vì nguyên nhân không rõ nên ngôn ngữ cũng dần bị tuế nguyệt mài mòn. Những Vu vô sinh sau dễ muộn này không tiếp xúc với người thường lại không thể học tập ngôn ngữ từ cha mẹ nên tất nhiên không biết nói.

Gã làm động tác ra hiệu cho tiểu cô nương ôm tay gã rồi chỉ vào Sát Hoàng, hàm ý cô bé đến bên ông ta.

Tiểu cô nương nhìn Sát Hoàng với vẻ sợ hãi, khẽ lắc đầu, tựa hồ e dè.

Diệp Phong khẽ vuốt tóc cô bé, nở nụ cười cổ vũ. Vì tín nhiệm gã, tiểu cô nương do dự một lúc rồi khép nép đi về phía Sát Hoàng.

Ông ta bất động, coi như không thấy cô bé đến gần. Đột nhiên, ông ta thấy tay áo mình bị giật giật, cúi xuống thấy ngay đôi mắt ngây thơ đang nhìn mình đầy đáng thương.

Không hiểu sao ánh mắt ông ta chạm vào ánh mắt thuần khiết đó thì lòng run lên, nét lạnh lẽ tan biến vô ảnh vô tung. Tuy vẻ mặt ông ta vẫn lạnh nhạt nhưng theo thiếu nữ, vị thúc thúc hung dữ này tựa hồ không còn đáng sợ nữa.

Thiếu nữ sống lâu trong hoàn cảnh đơn thuần, cảm nhận về người khác toàn bằng tâm linh. Một khi nhận thấy Sát Hoàng không có ác ý với mình thì không còn sợ nữa, mà mỉm cười thuần hậu.

Mí mắt Sát Hoàng khẽ giật, không muốn nhìn vào mắt cô bé nữa mà tránh đi. Nhưng ông ta đưa tay ra cầm tay cô bé.

Diệp Phong kinh ngạc nhướng mày lên, vốn gã chỉ mong Sát Hoàng không cự tuyệt rồi giả danh ông ta sẽ bớt được vô khối phiền hà. Xem ra hiệu quả còn vượt xa dự liệu.

Thấy Sát Hoàng chấp nhận thiếu nữ, mọi tù phạm đều rũ bỏ thêm muốn ngay. Duy có Công Áp đứng im, ánh mắt bất cam đầy oán độc quét qua gương mặt của thiếu nữ, giận đến run người.

OOo

Cửa ngục phong lại mở ra, một đội tuần sát sứ cầm cấm cố thánh khí phát động với mỗi tù nhân.

Hiệu quả cấm cố tối đa chỉ trong một tháng, nên mỗi khi rèn luyện bắt đầu hoặc kết thúc thì tù phạm lại bị cấm cố, bằng không họ khôi phục hoàng cấp thực lực sẽ gây ra cho thánh sơn không ít phiền hà.

Họ phát hiện cạnh Sát Hoàng có một tiểu cô nương không thuộc ngục phong, theo quy định thì không thể cho cô bé vào, hoặc phải giết chết hoặc lại đưa vào thánh sơn. Nhưng mấy tuần sát sứ bị Sát Hoàng lạnh lùng nhìn một lượt là rùng mình, không dám hỏi tới nữa.

Tuy họ có cấm cố thánh khí để trừng phạt tù phạm nhưng không dám đắc tội với mấy nhân vật đáng sợ nhất. Sát Hoàng đương nhiên là người họ sợ nhất, hơn nữa tiểu nha đầu cũng không có thực lực gì đáng kể, để lại ngục phong cũng không hề hấn gì.

Cứ vậy, tiểu cô nương Vu vô theo Sát Hoàng vào trong ngục phong.

Đời sống trong ngục phong đơn giản lại khô khan. Sát Hoàng hiển nhiên không có kinh nghiệm sống với người khác, trừ thỉnh thoảng mỉm cười với tiểu cô nương, nụ cười còn khó coi hơn là khóc, thì không biết làm gì.

Diệp Phong tuy cười thầm nhưng không tiện lộ ra ngoài mặt. Sát Hoàng không chuẩn bị nhiều thức ăn nên hàng ngày vẫn do gã chu toàn.

Sát Hoàng ra mặt nên Diệp Phong không đến nổi trở mặt với mọi tù nhân khác, trao đổi thức ăn vẫn diễn ra trong thái độ hai bên mặc nhân. Huyết Ma đưa hết linh quả còn dư cho gã, những tù phạm khác cũng lấy ra một phần, gom lại thì tạm đủ.

Vu vô thiếu nữ rất ngoan ngoãn, bình thường trừ lúc ở bên Sát Hoàng thì thỉnh thoảng qua chỗ Diệp Phong học tập ngôn ngữ thông dụng của Võ Nguyên đại lục. Chỉ vài ngày là học được không ít từ đơn giản.

“Nào, nếm thử món này xem.” Tay gã cầm một miếng thịt đùi Thôn vân báo vừa nướng chín, là một phần còn lại của lần trước. Gã đưa miếng thịt thơm nức cho cô, bé, ôn hòa bảo.

Thiếu nữ tựa hồ chưa từng ăn thức ăn đã chế biến, ít nhất cũng chưa từng ăn thịt nướng nên hân hoan ngửi mùi rồi cười ngọt ngào với Diệp Phong: “Đa...Tạ. Ca ca!”

Cô gọi tiếng ca ca này rất rõ ràng.

Gã nhìn cô bé đầy thân thiết, như nhìn em gái ruột. Lâu lắm rồi...Gã không có cảm giác ấm áp thế này.

Gã sớm đã đã tính cách an bài cho thiếu nữ. Đợi đến kỳ rèn luyện tới, gã sẽ thử tìm nơi Vu vô cư trú, nếu thiếu nữ được ở cùng tộc nhân thì chắc rằng còn chiếu cố nào bằng?

Đồng thời gã cũng muốn xem Vu vô trong ngực sơn có bí mật gì. Vì sao lại sinh tồn ngay dưới mắt thánh sơn mà không bị diệt.

Thoáng sau thiếu nữ ăn hết miếng thịt, lại nhìn những bộ phận khác. Diệp Phong mỉm cười, đưa một miếng khá to cho cô bé.

Cô bé ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi tung tăng đến bên Sát Hoàng, đưa miếng thịt bằng hai tay ra.

“Thức thức! Ăn...Đi.” Thiếu nữ cất giọng trong veo thành khẩn khiến Sát Hoàng ngẩn người.

“Ta...Ta không thích ăn thứ này.” Về mặt ông ta như bất ngờ. Ông ta không trao đổi thịt với Diệp Phong vì thường ngày vẫn ăn rau quả đến no, không ngờ tiểu nha đầu này lại thấy nên hôm nay được ăn thì không quên vị “thức thức” cơ hồ không nói chuyện với cô bé bao giờ.

“Cái này...Thơm. Thức thức, ăn đi.” Thiếu nữ kiên trì đưa thịt nướng tới, ánh mắt đầy chân thành.

Dưới ánh nhìn đó của cô bé, dù Sát Hoàng tu luyện nghìn năm, lòng cứng như thép cũng không chống nổi. Mắt tiểu nha đầu như có ma lực đặc thù gì đó khiến ông ta không nỡ cự tuyệt.

Sát Hoàng đón lấy thịt nướng cắn mạnh mấy miếng. Tiểu nha đầu nở nụ cười hân hoan. Diệp Phong ở xa nhìn thấy, biết Sát Hoàng đã triệt để bị tiểu nha đầu chinh phục.

Nếu trong ngực phong còn tù phạm nào dám nhắm vào tiểu cô nương, e rằng cửa ải đầu tiên phải qua là ông ta.

Trong góc ngực phong, công Áp lòng đầy phần hận.

Vì sao? Tiểu cô nương xinh đẹp này là hắc vật vả lắm mới cướp về được, còn bị bà nương điên đó đuổi suốt mấy trăm dặm, may mắn lắm mới về được ngực phong, suýt nữa mất mạng mấy lần dọc đường.

Thế cũng chưa là gì, vì giải quyết bà nương đó, thậm chí hắc phải bán tự do của bản thân để làm thủ hạ của Huyết Ma. Tuy theo Huyết Ma cũng không tệ nhưng dù thế nào vẫn bị người khác chế ước, không thể như lúc trước tiêu điều khoái hoạt.

Hắn trả giá như thế nhưng cuối cùng vẫn công cốc, thậm chí còn chưa được chạm vào tiểu mỹ nhân kia - lúc đào vong, hắn không còn lòng dạ nào mà hưởng thụ thiếu nữ trong lòng.

Không cam lòng. Công Áp cực độ bất cam.

Hắn ngầm quan sát hơn mười ngày, phát hiện thiếu nữ và Sát Hoàng cơ hồ không giao lưu gì, như hai người xa lạ. Trừ lần ăn thịt nướng. Nhưng với Công Áp thì đó không phải việc gì đặc biệt, chắc do Diệp Phong sai cô bé đi lấy lòng Sát Hoàng.

Hắn đi đến kết luận Sát Hoàng vị tất nguyện ý bảo vệ tiểu cô nương. Tuy hắn không biết Diệp Phong dùng cách gì khiến Sát Hoàng đồng ý cho tiểu cô nương ở bên, nhưng hắn cũng muốn đánh cược một phen.

Sát Hoàng là nhân vật thế nào mà lại vì một tiểu nha đầu không liên quan mà xuất thủ? Hắn chỉ tiểu nhân tham luyện nữ sắc, dù có mạo phạm thì chỉ cần không nghiêm trọng, ông ta chắc cũng không thèm để ý...

Hừ. Con nhóc này là của ta, không ai được đoạt đi.

470. Chương 470 : Vu Vĩ Thôn

Đêm. Yên tĩnh.

Đa số tù phạm đang ngủ say, một phần nhỏ tự tu luyện hoặc dưỡng thần.

Đôi mắt lạnh lùng của Công Áp đảo đi đảo lại trên mình tiểu nha đầu ngủ say cạnh Diệp Phong.

Bình thường cô bé vẫn ngủ bên Sát Hoàng, dù hấn gan lớn bằng trời cũng không dám sinh sự. Hôm nay Diệp Phong dạy cô bé nói, cả hai giao đàm hơi muộn, thấy Sát Hoàng đã ngủ rồi nên không quấy nhiễu ông ta.

Công Áp liên tục tính toán: Chỉ cần dùng tốc độ cướp được con nhóc đó, dù Diệp Phong thực lực đến đâu cũng không làm gì được. Hà huống ngực phong còn tù phạm khác, chỉ cần họ thấy Sát Hoàng không can dự là sẽ đứng về phía hấn.

Lùi một bước, vạn nhất...Nếu vạn nhất Sát Hoàng ra mặt thì hấn bỏ cuộc cũng đành, đằng nào thần kinh đau đớn của hấn cũng trì độn, bị trọng thương cũng không phải chịu đựng gì ghê gớm.

Nghĩ vậy, hấn quyết định xuất thủ.

Thân hình hấn như điện lướt qua mấy tù phạm, thò tay chụp vào thiếu nữ ngủ trong lồng cũi. Tiểu cô nương hoàn toàn không biết.

Vù, vù, vù. Đột nhiên khóe mắt Công Áp liếc thấy mấy dải kim quang, nỗi sợ hãi thấu xương dâng lên từ đáy lòng.

Hấn cả kinh thất sắc, không dám cướp thiếu nữ nữa mà nhún chân nhảy lướt sang bên.

“Bốp!” Tiếng động khe khẽ vang lên, ba nửa ngón tay ngọc ngậy trên không, tay Công Áp phun máu như suối. Tay phải hấn, trừ ngón cái và ngón út còn nguyên thì ba ngón giữa bị kim quang cắt đứt.

Ngoài xa, ánh mắt Sát Hoàng lạnh lẽo bắn tới, trường kiếm trên lưng không hiểu từ lúc nào đã nằm trên tay.

“Lần tới...Ta không chỉ xuất một chiêu đâu.” Sát Hoàng lạnh lùng thốt rồi lại nhắm mắt.

Công Áp ướt đầm mồ hôi lạnh vì sợ hãi, ban nãy mà hấn không phản ứng cực nhanh, thân pháp xảo diệu thì e giờ đã tan xác. Hấn run rẩy ôm lấy bàn tay tàn phế, không dám nhìn đến thiếu nữ thêm lần nào nữa, loạng choạng quay về góc của mình.

Hấn vĩnh viễn không biết mình vừa may mắn thế nào. Nếu không vì Sát Hoàng thái quá lo cho tiểu nha đầu, xuất thủ hơi nóng nảy thì tốc độ của hấn có nhanh hơn cũng không thoát được nhất kiếm đoạt mệnh đó.

Dù thế nào, hấn cũng thật sự sợ. Thật sự từ bỏ.

Nét mặt không hề biến đổi của Diệp Phong sau rốt cũng nhếch khóe môi lên. Tuy gã cũng nhận ra động tĩnh của Công Áp nhưng không vội xuất thủ. Quả nhiên, Sát Hoàng còn quan tâm tới tiểu cô nương hơn gã. Việc đời đúng là phi thường kỳ diệu, coi như chút duyên pháp của tiểu nha đầu...

OOo

Kỳ rèn luyện thứ hai từ khi Diệp Phong bị nhốt trong ngục sơn lại tới.

Nghe gã nói sẽ đưa tiểu nha đầu về với tộc nhân, ánh mắt Sát Hoàng tỏ ra hơi lưu luyến. Nhưng dù gì ông ta cũng là cường giả vô địch tâm trí kiên định, sau cùng chỉ nhìn cô bé rồi quay đi.

Tiểu nha đầu sau một tháng huấn luyện ngôn ngữ đã biết được những câu cơ bản, cộng thêm động tác tay, tạm thời giao tiếp thuận lợi với Diệp Phong.

Cô bé cho biết mình không nhớ đường về từ ngục phong này. Nhưng nếu gã đưa cô bé tìm được chỗ quen thuộc thì cô bé sẽ nhớ đường về nhà.

Diệp Phong cân nhắc một lúc, theo địa hình của ngực sơn thì gã đoán rằng nơi Vu vô tộc tụ tập ở gần khu trung tâm. Chỉ cần tiểu nha đầu vào đó, cô bé sẽ nhớ ra nơi mình quen thuộc.

“Đi nào, hướng này chắc dẫn vào sâu trong ngực sơn.” Gã cầm tay tiểu nha đầu lướt đi giữa cây cỏ.

Tu vi của tiểu nha đầu rất kém, dù được gã đưa đi thì tốc độ cũng không nhanh lắm. Cộng thêm gã phải bỏ thời gian tìm thức ăn cho cả hai.

Tận ngày thứ hai mươi, tiểu nha đầu mới kinh hỉ phát hiện khi vực quen thuộc.

“Ca ca!” Tiểu nha đầu chỉ vào một hõm núi, thánh thốt nói: “Nhà...Chắc là đi hướng này.”

Diệp Phong nhìn con đường mòn đầy cây gai, đích xác có dấu tích người đi qua. Thông thường tù phạm không vào đến khu vực trung tâm ngực sơn, nên tiểu nha đầu chắc không đoán sai.

Gã thăm cảnh giác, vu vô lợi hại trong ngực sơn đều là những người điên không còn lý trí, không hiếm Vu vô đạt tới tôn cấp. Vạn nhất bị công kích bất ngờ thì nhiều khả năng sẽ bị thiệt thòi.

Cả hai quanh co một hồi trong hõm núi, tiểu nha đầu chỉ dẫn đi qua một sơn động, diệp Phong sau rút cũng cảm giác được năng lượng khí tức.

Số lượng không ít, ít nhất cũng hơn trăm người...Không biết có phải mọi Vu vô đều tập trung ở đây.

Gã mang theo nghi vấn, cẩn thận kéo tiểu nha đầu từ từ đi đến đó.

“Gừ.” Thình không vang lên tiếng gầm, một thân ảnh to lớn từ trên trời đáp xuống, khí thế kinh nhân bổ vào Diệp Phong.

Vu vô cường giả tôn cấp. Hồng rồi.

Gã dựng tóc gáy, hàn ý từ đáy lòng dâng lên mãnh liệt, ném tiểu nha đầu ra xa để không bị ảnh hưởng. Thân thể gã kêu tanh tách lớn vụt lên, đồng thời thổ nguyên hồn hậu tràn ra, bao kín làn da.

Để Vu vô biết bí mật thổ nguyên khí hải không bị phong tỏa cũng không sao. Họ chắc không qua lại gì với thánh địa? Gã có thể khẳng định như vậy.

Chát. Thân ảnh trên không và gã ở dưới đất va nhau, tức thì cát bay đá chạy, khí lưu cuồng loạn thổi cây cối quanh đó ngã nghiêng.

Gã vận Thiết bì thuật hộ thể, vẫn bị lực đạo này hất bay, đáp xuống cạnh tiểu nha đầu.

Bóng đen không bỏ qua, lắc mình tiếp tục truy kích, nhưng tiểu nha đầu dũng cảm nhảy ra ngăn giữa hai người. Bóng đen thấy cô bé thì dừng sững lại.

Lúc đó gã mới có cơ hội quan sát đối phương. Bóng đen có mái tóc dài rối bù, mặt đầy dấu tích phong sương, trông giống một lão đầu già nua đã đi gần trọn năm tháng của cuộc đời. Bất quá, dấu một chiêu xong, gã hiểu đối phương không giống vẻ ngoài yếu ớt đó tí nào.

Người này mặc da thú, ánh mắt cũng đờ đẫn như Vu vô nữ tử lần trước, ngay người nhìn tiểu nha đầu, tựa hồ không biết xử trí thế nào.

“Cửu gia gia! Không được động đến ca ca.” Tiểu nha đầu nói cho gã nghe, còn với lão đầu thần trí không sáng suốt này, tựa hồ cô bé có cách riêng.

Cửu gia gia hung hãn trừng mắt với Diệp Phong rồi kéo tiểu nha đầu đến bên mình, cả hai lắc lắc đầu không hiểu làm gì. Hồi lâu, ánh mắt cửu gia gia nhìn gã tuy hòa hoãn hơn nhưng không hữu hảo cho lắm.

Gã cười khổ bỏ dậy, đột nhiên nhớ ra lần trước Vu vô nữ tử vốn định công kích gã nhưng khi gã thi triển Thần thông thuật thì lại bỏ qua.

Lê nào...Vu vô này dựa vào nguyên nguyên lực khí tức để phân biệt địch ta?

Gã lập tức thu liễm nguyên lực trong khí hải, đẩy khí tức của Thần thông thuật lên mức cao nhất. Cửu gia gia ngoài xa nhìn gã đầy hoang mang, địch ý trong mắt quả nhiên dần tan đi.

Nhờ thế, tiểu nha đầu tựa hồ triệt để thuyết phục được cửu gia gia, chạy đến cầm tay gã, vui vẻ nói: “Ca ca! Muội đưa ca ca vào thôn.”

Thôn mà tiểu nha đầu nói kỳ thật là một bãi trống trong rừng, có dựng mấy gian nhà tranh tuềnh toàng, trên bãi trống còn không ít thiếu niên thiếu nữ đang chơi đùa. Ngồi xuống mép bãi, Diệp Phong cảm thụ được rõ ràng mấy luồng khí tức mạnh mẽ, chắc là Vu vô thành niên đang bảo vệ thôn.

Khí tức lạ lẫm cả gã vừa xuất hiện, chủ nhân những khí tức hung hãn thi nhau xuất hiện, nhanh chóng tụ lại.

Mọi Vu vô thành niên đều có ánh mắt chờ đợi, hiển nhiên thần trí không tỉnh táo. Còn các thiếu niên thiếu nữ đang chơi đùa, ánh mắt đều trong veo, không có gì khác thường.

Vì gã không để lộ khí tức ngũ hành nguyên lực nên họ không tỏ rõ địch ý, cộng thêm tiểu nha đầu giao đàm một phen xong, những khí tức đó đều rút lại.

Kỳ quái! Kỳ quái! Đời sau của Vu vô không có điểm nào bất thường, vì sao khi họ thành niên, mạnh mẽ hơn thì lại mất đi thần trí? Giữa tộc nhân với nhau, vu vô thành niên trừ đầu óc suy nghĩ không linh hoạt thì cực kỳ bình tĩnh.

Diệp Phong vừa quan sát vừa thầm nghĩ hoặc. Nếu là thiên sinh di truyền thì đời sau của họ sinh ra đã si ngốc mới đúng, nhưng tình huống hiện tại không phải như vậy. Vậy đáp án chỉ có một là hình thành sau này.

Tiểu nha đến trước gian nhà tranh, đột nhiên buồn bã hẳn, khẽ nói: “Mẹ...Chết rồi. Cha, sẽ buồn lắm.”

“Cha muội đâu?” Diệp Phong thấy trong nhà không có ai thì lấy làm lạ.

“Tộc nhân, đi, tìm, thức ăn.” Tiểu nha đầu cầm kinh quả, giải thích.

Gã ngẫm nghĩ rồi quyết định hỏi: “Muội có biết tộc nhân vì sao lại biến thành như thế? Đầu óc họ...Sao lại có vấn đề?”

Tiểu nha đầu lắc đầu, cố tìm từ thích hợp rồi đáp: “Tộc nhân, tu luyện thực lực, sau khi mạnh lên thì biến thành thế này.”

Tu luyện? Diệp Phong rung động, phảng phất nắm bắt được thứ gì đó quan trọng.

471. Chương 471 : Vu Vương

Vu vô cư trú ở đây, tính đến nay đã có mấy vạn năm, không hiểu qua bao nhiêu đời. Nếu từ đời đầu tiên đã mất trí thì làm ách nà truyền lại công pháp cho đời sau?

Hơn nữa Vu vô ở đây cả ngôn ngữ cũng quên mà bản lĩnh Thần thông thuật không hề đoạn tuyệt. Đương nhiên là việc bất thường. Kế thừa ngôn ngữ dễ hơn kế thừa Thần thông thuật nhiều, nhưng chỉ có Thần thông thuật lưu truyền lại mà thôi.

Tiểu nha đầu nhún vai nói: “Không ai dạy, bọn muội, tự học.”

“Tự học?” Diệp Phong kinh ngạc, thần thông thuật cũng có thể tự học? Lẽ nào Vu vô nhất tộc thiên sinh là linh hội được ảo diệu của Thần thông thuật? Diệp Phong cho rằng không thể tin được.

“Ca ca, muốn học không?” Tiểu nha đầu đột nhiên kéo gã chạy ra ngoài thôn.

Diệp Phong nghĩ hoặc, mặc cho tiểu nha đầu dẫn đường.

Cả hai không đi bao xa, cách thôn chừng năm chục trượng. Gã ngẩng lên nhìn thấy trên vách đá lớn ở trước mặt có ghi lại cụ thể mạch lạc đồ hình công pháp tu luyện Thần thông thuật, có cả chú thích đã được nhân tính hóa.

Gã chấn kinh hồi lâu mới bước đến, xem kỳ từng bức một.

Bên dưới vách đá có dấu văn tự rất mờ. Xem ra từ lâu lắm vách đá này đã ghi lại Vu vô công pháp bằng văn tự, nhưng không hiểu từ lúc nào, văn tự đã bị xóa đi, biến thành đồ hình tu luyện công pháp như bây giờ.

“Đồ hình này miêu tả mấy loại công pháp tu luyện tầm thường của Vu vô tộc, tối cao cũng chỉ giúp Vu vô tu luyện đến tôn cấp.” Gã không quen thuộc lắm với công pháp Vu vô nhưng đối chiếu với ký ức truyền thừa thì không khác nhau nhiều.

“Không đúng, hình vẽ tu luyện công pháp này không đúng.” Sau rốt gã nhận điểm bất thường. Bộ phận tu luyện ban đầu đích xác giống hệt Vu vô công pháp của gã.

Nhưng phần sau, đặc biệt là phương pháp tu luyện từ vô tông cảnh giới trở đi hơi khác với truyền thừa của gã. Phân tích tỉ mỉ xong, gã sơ bộ đoán được, việc Vu vô thành niên mất trí có liên quan chặt chẽ đến tu luyện công pháp sai lạc này.

Vu vô tu luyện chú trọng hút lấy thiên địa linh khí nhưng nghiêng về cố định cảnh giới trước đã, chỉ khi nhục thân và cảnh giới cùng mạnh lên thì mới trở thành một Vu vô thật sự hùng mạnh.

Dãy đồ hình tu luyện này, miêu tả trọng điểm vào cách lợi dụng linh khí để cường hóa nhục thân, chứ không không tả cách cường hóa sau thì ổn định cảnh giới thế nào. Nên Vu vô trong thôn của tiểu nha đầu, trong quá trình nhục thân tăng trưởng thì dần mất đi tâm thần ý thức.

Nếu tu vi không quá vô sư, mất cân bằng giữa nhục thân và cảnh giới này không ảnh hưởng gì lắm. Nhưng một khi tu vi đạt đến vô tông, sơ bộ lĩnh ngộ thiên địa chi lực thì sự mất cân bằng đó sẽ tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng. Hậu quả là sức mạnh liên tục cường hóa nhục thân đó phản nghịch, khiến người tu luyện tổn thương não hạo, thần trí mất hết, biến thành như Vu vô thành niên mà gã thấy.

Phương thức tu luyện đơn thuần dựa vào hút linh khí này khiến người tu luyện Vu vô tăng trưởng tu vi cực nhanh, thường tu luyện đến năm 18-25 tuổi là đột phá đến vô tông, tất nhiên tâm thần cũng bị phản ngược, trở thành người điên không còn thần trí.

“Vì sao! Ai để lại công pháp hại người này?” Sắc mặt âm trầm hắc, thật ra trong lòng đã có đáp án.

Ngục sơn là một phần của thánh sơn, cũng là địa bàn của Thánh điện. Toán Vu vô này có thể an nhiên sống trong thánh sơn, bảo Thánh điện không biết là chuyện không thể nào. Đáp án nguồn gốc công pháp khiến tâm thần người khác tổn hại này gần như bật ra.

Không thể không liên can gì đến Thánh điện.

Tâm tư quả độc, cách thức quả vô sỉ. Từ đáy lòng gã, lần đầu tiên dấy lên lửa giận bùng bùng với Thánh điện.

Vu vô nhất tộc bị diệt, ngũ hành tông mượn thể lực Thánh điện mà hoành hành bá đạo tại đại lục, tao ngộ của sư phụ và mẹ Thẩm Lan, cả thánh tộc huênh hoang vô vàn đó. Gã thống hận tất cả nhưng tất cả chỉ vì lập trường khác nhau mà thôi. Về bản chất, hành vi của Thánh điện không chạm đến ngưỡng của gã.

Cá lớn nuốt là bé là chân lý bất biến từ tuyên cổ đến nay. Chính vì Thánh điện có thực lực mạnh nhất nên họ có tư cách nắm mọi thứ. Điểm này thì gã chấp nhận.

Nhưng hành vi ác độc của Thánh điện đối đãi Vu vô di tộc đã vượt khỏi cực hạn của nhân tính, không từ ngữ nào mô tả được sự vô sỉ và tàn nhẫn của chúng.

Toán Vu vô này không thể uy hiếp đến Thánh điện, họ cũng không biết ân oán của tổ tiên và Thánh điện từ mấy vạn năm trước, mà họ chỉ là một nhóm người bình thường, không khác gì nhân loại là vô giả.

Thánh điện khả dĩ diệt sạch họ, coi như trăm thảo trừ căn! Hai thể lực tranh đấu sinh tử với nhau, s vào kết cục ấy cũng không có gì quá đáng.

Thánh điện có thể để họ về Võ Nguyên đại lục, mặc cho họ bị vô giả đồng hóa, tẩy sạch chút hơi hướm Vu vô sau cùng. Kết cục đó là hợp lý nhất.

Thánh điện lại giam họ trong ngục sơn, nhưng như thế không đủ trút hết được niềm cừu hận mà chúng cố ý tạo ra một công pháp có khuyết điểm khiến mỗi đời Vu vô di tộc không thoát khỏi vận mệnh biến thành người điên.

Thảm tuyệt hơn là Thánh điện đưa một toán tù phạm hung tàn nhất đại lúc giam cùng chỗ với Vu vô để tự tàn sát nhau. Dù Vu vô đồ sát tù phạm hay tù phạm giết Vu vô thì Thánh điện đều có thể vui vẻ đứng xem kịch.

Hành vi biến thái này có thể coi là hết sạch nhân tính. Thánh điện, thật ra coi người khác là cái gì?

Quyền đầu Diệp Phong bị nắm lại kêu tanh tách, sắc mặt mép đi khiến tiểu nha đầu hoảng sợ.

Thánh điện! Hôm nay Diệp Phong ta thề rằng sẽ có ngày, ta không tiếc mọi giá, diệt sạch thế lực củ các người tại Võ Nguyên đại lục, thậm chí là tại thánh địa.

Ngũ hành thần tôn sao? Các người không đáng xưng là nhân loại. Các người thích trở thành thần? Vậy được, Diệp Phong ta hôm nay lập thệ, nhất định sẽ tru thần đồ thánh để các người không được chết yên lành. Đợi đấy.

“Àm, âm.” Không biết gã lấy như ý bổng ra từ lúc nào, giasg mạnh lên vách đá. Vách đá đổ nát, từng bức hình tu luyện hóa thành mảnh vỡ.

Tiểu nha đầu ngẩn ngơ trước hành động điên cuồng của gã, lúc định thần lại thì vội kéo tay gã, mắt như sắp rơi lệ.

“Thánh, vật! Ca ca, không nên!” Tiểu nha đầu ngăn cản.

Gã mặc kệ cô kè, việc này không thể nói rõ ràng, cứ hủy mấy hình vẽ này đã rồi tính.

Tiếng động này nhanh chóng kinh động Vu vô trong thôn. Không chỉ mười mấy khí tức mạnh mẽ bảo vệ thông đến nơi mà cách đó mấy dặm, một toán chừng mấy chục luồng khí tức khác, chính là số Vu vô thành niên đi tìm thức ăn, nghe thấy động tĩnh, cũng nhanh chóng đến chỗ vách đá.

Mấy giây sau, gã đã bị một toán Vu vô thành niên bao vây. Nhưng gã đã hoàn thành “tráng cử” - hủy hết mọi đồ hình tu luyện. Quanh vách đá toàn là mặt đá, cực kỳ tiêu điều.

“Gừ! A...A.” Tôn cấp Vu vô trông già nhất xanh lét mặt mày, gầm lên mấy tiếng với tiểu nha đầu như đang mắng.

Tiểu nha đầu nước mắt lưng tròng nhưng vẫn ôm chặt tay Diệp Phong, che cho gã, tranh biện gì đó với vị lão Vu vô này.

Nhưng hiển nhiên tiểu nha đầu tranh biện cũng vô dụng. Vách đá này là trấn thôn chi vật truyền thừa không biết bao nhiêu năm của Vu vô thôn, là nơi thần thánh bất khả xâm phạm của họ. Giờ người ngoài như gã lại hủy đi, những Vu vô thần trí không tỉnh táo này làm gì có chuyện không phẫn nộ đến điên cuồng.

Lao lão Vu vô thấy tiểu nha đầu không chịu tránh ra thì mất kiên nhẫn, gầm lên vang vọng, thân thể mấy chục Vu vô thành niên tu vi từ võ tông trở lên cùng kêu vang, khí thế hùng hậu tràn vào Diệp Phong.

Gã thản nhiên kéo tiểu nha đầu ra sau lưng, năng lượng khí tức vượt xa mọi Vu vô tại trường tràn ra.

Thần thông biến - thổ!

Trước mặt toán Vu vô không còn lý trí này, giải thích lảm cũng bằng thừa. Chỉ ít khuất phục họ đã. Cũng may ở đây không có tù phạm nào, gã không sợ bí mật bị tiết lộ.

Thực lực của gã không khiến các Vu vô sợ hãi, thực tế xưa nay họ không biết sợ là gì. Cảm thụ khí tức của gã, ngược lại kích phát tính hung hãn của họ.

Được mấy tôn cấp Vu vô tu vi cao nhất dẫn dắt, lớp Vu vô đầu tiên vây gã đồng thời phát động Thần thông thuật uy lực kinh nhân.

Áp lực quanh gã trở nên cực kỳ ngưng trọng, khiến người ta thở cũng khó khăn. Gã khẽ thở ra một ngụm khí, thân hình hơi trầm xuống, bàn tay hơi to lên giờ quá đầu. Trong tích tắc công kích từ bốn phương tám hướng đổ tới thì bàn tay đầy chân nguyên hạ xuống, quét dưới mặt đất.

“Chân không - bạo!”

Từ trung tâm là gã, đất bằng dấy lên khí lưu kinh nhân, như núi lửa phun trào khuếch tán đi tứ phía. Nền đá cứng gã đặt chân lên lún xuống như tảng đậu hũ bị đập vỡ, thoáng sau xuất hiện một hố sâu.

Bị sóng xung kích này chấn động, chúng Vu vô không chịu nổi, nhao nhao rơi xuống đất. Họ lặn mấy vòng rồi đều tỏ vẻ kinh hãi, đờ đẫn nhìn nhau, đoạn nhao nhao bò ra lễ bái.

“Vu...Vương! Vu...Vương!” Chúng nhân liên tục lẩm bẩm mấy từ đó.

472. Chương 472 : Thiếu Nữ Hạ Kỳ Lạp

“Vu vương?” Diệp Phong tắt tiếng nhìn toàn Vu vô thành kính bái phục ở dưới đất, ban này gã còn là đại ác nhân, sao nhảy mắt đã biến thành Vu vương gì đó?

Miệng Vu vô phát âm tuy không rõ nhưng Diệp Phong vẫn nhận ra được hai từ Vu vương. Gã nghi hoặc nhìn tiểu nha đầu, mắt cô bé cũng đầy thành kính và sùng bái.

“Vì sao họ lại xưng hô ca ca như vậy?” Diệp Phong đưa tay xua xua trước mặt tiểu nha đầu, khiến cô bé choàng tỉnh.

“Ban này...” Tiểu nha đầu kho chân múa tay một lúc khiến gã hiểu ra, cô bé đang nói đến ảo nghĩa cao cấp - Chân không bạo của Thần thông thuật mà gã thi triển.

“Thứ đó, lợi hại. Trước đây, có người, có ký ức, ấn tượng, chỉ có Vu vương, bản lĩnh...” Tiểu nha đầu giải thích phi thường cật lực, bất quá Diệp Phong hiểu loáng thoáng.

Người được xưng là Vu vương này khẳng định là Vu vô cường giả hoàng cấp trở lên từ rất lâu rồi. Ảo nghĩa của chân không pháo chỉ tu vi hoàng mới có thể thật sự thi triển. Trong Vu vô tộc, kỹ năng siêu tuyệt này ghi lại ấn tượng rất sâu vào ký ức của họ.

Tuy gã không biết Vu vô truyền thừa ký ức qua từng đời thế nào nhưng sự thật ngay trước mắt, toàn Vu vô này vẫn nhớ được Vu vương và bản lĩnh của ông ta. Không còn tâm trí, đầu óc họ rất đơn giản, thấy chân không bạo rồi thì cho rằng gã là Vu vương của xa xưa, lập tức thành kính khấu bái.

Gã thu liễm chân nguyên, hít sâu một hơi.

“Các vị coi mỡ là Vu vương thì mỡ không thể nhận quỳ bái suông. Hơn nữa mỡ từng chịu ơn lớn của tổ tiên các vị, về tình hay lý đều không thể để các vị chịu đựng Thánh điện giày vò.” Ánh mắt gã kiên định hẳn, khẽ nói: “Để mỡ giúp đỡ tận lực cho chí duy nhất của huyết mạch Vu vô còn lại ở Vô Nguyên đại lục.”

OOo

Kỳ hạn một tháng rèn luyện qua rất nhanh, cửa ngục phong lại mở ra, nhưng Diệp Phong không về.

“Tiểu tử cuồng vọng đó lẽ nào đã chết trong tay dã nhân?” Một tù phạm hớn hờ cười nhạo. Hành vi của gã lúc trước khiến nhiều tù phạm bất mãn, chỉ vì thực lực của gã quá kinh nhân nên không ai dám chạm vào.

“Ai bảo hần ngốc như vậy, nhất định đòi đưa tiểu cô nương xinh đẹp như thế về bộ lạc dã nhân. Dã nhân thành niên đều bị điên, hần đến thì còn đường sống về nữa sao?”

“Đúng, loại ngốc không biết trời cao đất dày đó chết cũng đáng. Sau này ngục phong của chúng ta lại bình thường, không đến nỗi việc gì cũng bị hần nhúng tay.”

Công Áp lạnh lùng, ngược lại Huyết Ma cuống lên.

Trong tay Diệp Phong còn Thích nguyên thi mà hần cần, gã chết cũng không sao nhưng không lấy được Thích nguyên thi thì kế hoạch thoát thân của hần khó khăn hơn không ít. Huyết Ma phi thường hi vọng gã chỉ tạm thời bị việc gì đó ngáng chân nên chưa về kịp.

Sát Hoàng bình tĩnh nhìn về xa, theo hướng vùng giữa ngực sơn, khóe môi hơi động. Nếu có người quan sát kỹ sẽ thấy ông ta đang lẩm bẩm một câu: Tiểu tử, ngươi còn chưa chấp nhận lời khiêu chiến của ta, đừng có chết vội. Tiểu nha đầu, vẫn bình an chứ?

“Ồ, thiếu một tên.” Tuần sát sứ phụ trách đếm nhân số phát hiện Diệp Phong chưa về, xem lại mớ cấm cố thánh khí thì cười lạnh: “Người vẫn không sao. Là tiểu tử với bị nhốt vào. Lẽ nào hắc tướng không về ngục phong là có thể thoát khỏi sự cấm cố của thánh khí sao?”

Một tuần sát sứ khác hừ lạnh: “Hắn tự tác thông minh thì chúng ta cứ để hắn một mình ở lại ngục sơn. Đẳng nào khi thời hạn sắp kết thúc, cấm cố năng lượng sẽ tự động tiết lộ vị trí của hắn, lúc đó chúng ta đến tìm là xong.”

“Nói đúng lắm, để hắn ném mùi một mình ở trong ngục sơn đi. Ha ha ha!” Phong tỏa tù phạm xong, mấy tuần sát sứ cười ha ha bỏ đi.

OOo

“Ngưng thần, tĩnh tâm!” Diệp Phong và tiểu nha đầu ngồi đối diện nhau, một ngón tay gõ ấn vào vàng trán bóng loáng của cô bé.

Vu chú Thần thông thuật có một loại ảo nghĩa cao cấp đặc thù - Truyền thần chú, là bí thuật Vu võ tộc chuyên dùng để lai truyền thừa công pháp. Khi xưa Lý gia tiên tổ phong ấn ký ức tu luyện tại Huyền thiên như ý bổng, là một kiểu ứng dụng thần diệu hơn của chú pháp này.

Giờ gã muốn dùng môn chú pháp này truyền lại phương pháp tu luyện chính tông và các loại Thần thông thuật cho Vu võ di tộc.

Lý gia tiên tổ từng có di nguyện, hi vọng thần thông của Vu võ tộc tiếp tục truyền thừa tại Võ Nguyên đại lục. Giờ gã trả lại môn thần thông này cho đời sau của họ, coi như đáp lại công ơn.

Tiểu nha đầu rất nghe lời nhắm mắt lại, trầm tịch tâm thần, lặng lẽ chờ đợi. Diệp Phong khẽ quát, đầu ngón tay rỉ ra tinh huyết đỏ tươi thấm vào trán cô bé. Đột nhiên, sức mạnh thần niệm đặc biệt mang theo lượng thông tin cực lớn tràn vào não hải cô.

“Phịch.” Tiểu nha đầu đau nhói trong óc rồi ngất đi.

Hơn mười phút sau, tiểu nha đầu tỉnh lại, cầm tay gã hô lên kinh ngạc: “Ca ca! Là thứ gì vậy? Sao giống hệt với phương pháp tu luyện ghi trên thánh thạch của bọn muội?”

“Không đúng, phương pháp này còn kỹ lưỡng và tinh thâm hơn ghi trên thánh thạch.” Tiểu nha đầu tròn mắt, tỏ vẻ không tin được: “Ca ca thật sự là Vu vương?”

Diệp Phong mỉm cười lắc đầu, tỏ ra hơi mệt mỏi. Truyền thần chú tiêu hao tâm thần rất nhiều, gã lại không phải võ hoàng thật sự, bí thuật này chỉ có thể tối đa mỗi ngày miễn cưỡng thi triển ba lần. Lần thử đầu tiên, gã hao phí mất một phần hai thần niệm.

Trong thông tin truyền cho, gã cố ý đưa cả nội dung ngôn ngữ thông dụng ở Võ Nguyên đại lục nên tiểu nha đầu tỉnh lại là nói năng lưu loát ngay.

“Ca ca không phải Vu vương, nhưng phương pháp tu luyện ca ca truyền cho muội là cách tu luyện thật sự của Vu vương. Phương pháp tu luyện trên thánh thạch bị ác nhân cố ý sửa lại khiến tộc nhân của muội mạnh lên thì mất trí, là công pháp hại người.” Gã giải thích.

“Thật sao? Nhưng sao lại có người muốn hại tộc nhân tu luyện công pháp sai lạc?” Tiểu nha đầu đơn thuần không hiểu được.

“Đợi khi tộc nhân của muội mạnh lên, ca ca nghĩ sẽ biết được đáp án.” Hiện tại không phải thời cơ để Vu võ di tộc biết được chân tướng. Vu võ quát khỏi e rằng còn cần một quá trình rất dài. Trong quá trình đó, lực lượng bí mật của họ phải qua mất được thánh sơn giám thị mới xong.

“Hiện tại, ca ca dạy muội một pho động tác hình thể khả dĩ gia tốc tu luyện.” Diệp Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định.

Gã muốn truyền thụ cho Vu vô nhất tộc phương pháp tu luyện nhanh hơn - là Ngũ Hành quyền! Nhưng, gã không thể truyền Nguyên Thần quyết, vì đó là công pháp của sư phụ. Ngũ Hành quyền chỉ là giai đoạn một của Nguyên Thần quyết: Cảnh giới Nghĩ hình! Chỉ để Vu vô nhanh chóng tụ tập thiên địa linh khí hơn mà thôi.

Dù vậy, ngũ Hành quyền dung hợp thiên đạo nên giúp ích nhiều cho đề thăng ý cảnh, cộng với cách hút linh khí bá đạo trong Vu vô công pháp thì hài tử của chi Vu vô này sẽ có tốc độ tu luyện rất đáng sợ. Cả người tạo ra là gã cũng không biết hai phương pháp này hợp lại sẽ có hiệu quả thần kỳ gì.

Tất cả đều phải chờ đợi.

Mất thêm hơn mười ngày nữa, điệp Phong mới qua Truyền thần chú truyền thụ được phương pháp tu luyện chân chính của Vu vô cho mọi hài tử khác. Được tiểu nha đầu dẫn dắt, mọi Vu vô trong thôn bắt đầu thật sự chú ý học tập Ngũ Hành quyền - Nghĩ hình.

Tâm thần của Vu vô thành niên thụ thương nghiêm trọng, nên gã không thể thông qua Truyền thần chú giúp họ có được phương pháp tu luyện chính xác. Bất quá tu luyện Ngũ Hành quyền cũng có lợi nhất định cho họ chữa lành tâm thần, tuy không thể khiến họ hoàn toàn khôi phục nhưng sẽ cải thiện được năng lực suy nghĩ một cách cơ bản và hành vi cư xử bình thường của nhân loại.

Đợi khi số hài tử bình thường này xuất hiện mấy Vu vô cường giả chân chính, những Vu vô thành niên cũng khôi phục ở mức nhất định, thì không cần gã tự thân thi triển Truyền thần chú nữa...Họ, có thể tiếp tục tự truyền thừa.

“Tu luyện tập pho động tác này, các vị không cần câu nệ giống với người khác, mà chú trọng lợi dụng thân thể để dung hợp tự nhiên...Trong lúc hô hấp cảm thụ xem linh khí quanh mình bị cơ thể dẫn động như thế nào, cần thành tâm nối thông với chúng là sẽ được chấp nhận.” Diệp Phong một lòng dạy dỗ các hài tử, chúng là hi vọng của Vu vô nhất tộc tại Võ Nguyên đại lục.

Sức linh ngộ của tiểu nha đầu tựa hồ cao nhất trong đám hài tử, không đầy mười ngày đã nắm được tinh túy cơ bản nhất của Ngũ Hành quyền, cao hứng nhảy chân sáo đến bên Diệp Phong, kéo tay gã nũng nịu: “Ca ca! Pho động tác đó đúng là lợi hại, tốc độ tu luyện của mọi người đều tăng hơn mấy lần. Tộc nhân của muội đều không biết lại có phương pháp tu luyện thần kỳ như vậy.”

“Ha ha, tiểu ný tử không được kiêu ngạo. Muội mới tìm được ngưỡng cửa pho động tác này, cần phải nỗ lực.” Diệp Phong mỉm cười, dù chỉ là cảnh giới thứ nhất của Nguyên Thần quyết nhưng luyện đến cực trí thì chỉ ít cũng tăng tốc độ tu luyện gấp mười mấy lần.

Tiểu nha đầu bĩu môi lầm bầm: “Không được gọi muội là tiểu ný tử, người ta không còn bé nữa.”

Gã vui mừng, cúi đầu hỏi: “Ta nên gọi muốn là gì? Muội có tên không?”

“Không có...” Tiểu nha đầu buồn bã, rồi ngẩng gương mặt hồng hào như quả táo lên, hổ thẹn: “Ca ca đặt tên cho muội đi. Cái tên nào ca ca thích.”

Diệp Phong không nghe ra ẩn ý, ngẫm nghĩ một chốc rồi đáp: “Da tiểu ný tử rất đẹp, như màu sắc của mùa hè, chi bằng gọi là Hạ Kỳ Lạp.”

Kỳ Lạp là cách xưng hô thập phần khả ái ở Võ Nguyên đại lục để hình dung về một thiếu nữ.

Tiểu nha đầu rất hào hứng, nhảy chân sáo hoan hô: “Muội có tên rồi. Ca ca gọi muội là Hạ Kỳ Lạp! Ca ca thích Hạ Kỳ Lạp!”

473. Chương 473 : Ra Oai

Thấy thiếu nữ khả ái như tinh linh này vui vẻ, diệp Phong khẽ vuốt má cô, thân mật nói: “Một cái tên thôi mà, làm gì mà vui đến thế?”

Hạ Kỳ Lạp hếch cái mũi khả ái lên, ánh mắt trong veo: “Khác chứ, vì ca ca thích cái tên này.”

“Ngốc quá.” Gã trêu.

“Không gọi muội mà ny tử.” Hạ Kỳ Lạp nhe nanh múa vuốt kháng nghị: “Gọi là Hạ Kỳ Lạp!”

“Hảo! Tiểu kỳ lạp! Thế được chưa?” Diệp Phong cười bất lực, nhưng trong lòng gã, có một muội muội như vậy cũng ấm lòng.

Hạ Kỳ Lạp rất bất mãn trước thái độ miễn cưỡng của gã, vênh mặt lên không biết nghĩ gì. Thoáng sau, cô bé đảo mắt, đột nhiên nhón chân lên, làn môi anh đào khẽ phớt qua má gã, đoạn đỏ mặt nở nụ cười đắc sính.

Diệp Phong ngăn người, hạ Kỳ Lạp khẽ nói: “Theo lễ nghi của tộc nhân muội, ca ca nên đáp lại Hạ Kỳ Lạp.”

Nói đoạn cô bé ghé sát mặt đến gần gã, đôi mắt đen như hắc trân châu nhắm lại, làn mi lại hấp háy, mí mắt hơi he hé, hiển nhiên lên quan sát phản ứng của gã.

“Lễ nghi gì đây?” Diệp Phong nhìn gương mặt thiếu nữ đỏ lựng lên gần ngay trước mặt, cuống lên hỏi.

“Đó là nghi lễ tộc nhân muội biểu lộ lòng ái mộ người khác. Muội thích ca ca, lẽ nào ca ca không thích muội?” Hạ Kỳ Lạp cười ranh mãnh.

Bất quá gã không cả nghĩ, cảm cố năng lượng trời buộc khí hải đột nhiên dao động đầy quỷ dị. Tuy không ảnh hưởng gì với gã nhưng gã không dám sơ ý, vội dùng tâm thần quan sát toàn thân.

Hạ Kỳ Lạp thấy gã không phản ứng thì buồn bực, lắc tay gã làm nũng: “Ca ca, ca ca! Thật sự không thích Hạ Kỳ Lạp hả.”

Gã bị bức bách, đành đáp ứng: “Sao ta lại không thích Tiểu Kỳ Lạp khả ái.”

“Thích thì thơm muội đi.” Hạ Kỳ Lạp vui vẻ ghé sát mặt. Diệp Phong đang lo lắng đến cảm cố năng lượng trong thể nội, không nghĩ ngợi nhiều, hơn nữa ca ca thơm muội muội là việc bình thường.

Gã phối hợp, khẽ đặt môi lên mặt cô bé, xúc cảm cực kỳ êm dịu.

Cũng lúc đó, cảm cố năng lượng dao động mạnh hơn, một dải hơi sắc quang mang vút lên mây cao, tuy quang trụ không bắt mắt tí nào nhưng từ xa nhìn lại thì dễ dàng xác định được vị trí.

Không ổn. Dị tượng đã xuất hiện, gã biết là việc gì xảy ra.

Biến đổi của cảm cố năng lượng nhất định là thủ đoạn của ngục sơn tuần sát sứ dùng để tìm tù phạm thất tung. Gã cảm nhận được khí hải của mình vẫn bị trời buộc nhưng đối phương sẽ dựa vào quang mang đó mà truy tìm.

“Tiểu kỳ lạp, ca ca phải đi ngay, không thì sẽ gây phiền phức cho tộc nhân của muội.” Gã nắm chặt hai vai cô, thận trọng nói.

Tuy Vu vô thôn hiện nay không khác gì trước nhưng bức tường đá tu luyện bị hủy hoại sẽ khiến chúng hoài nghi. Vì thế mà thôn của Hạ Kỳ Lạp bị hủy diệt không phải là thứ gã muốn thấy.

Chỉ cần gã đi xa, tuần sát sứ sẽ không tìm đến đây. Thánh sơn vốn cho rằng Vu vô di tộc hoàn toàn nằm trong vòng khống chế, sẽ không đề phòng gì.

“Vây...Ca ca còn đến gặp Hạ Kỳ Lạp không?” Mắt thiếu nữ đầy chờ mong.

“Cách hai tháng, ca ca lại đến thăm các vị.” Gã vuốt mái tóc dài của cô, khuyên: “Tiểu kỳ lạp, phải chăm chỉ tu luyện nhé.”

Thiếu nữ gật đầu, tựa hồ hứa hẹn với gã. Gã mỉm cười thì triển Tấn tạt thuật lướt ra khỏi thôn.

OOo

Quả nhiên, gã lướt đi chừng nửa canh giờ, cách Vu vô thôn mấy chục dặm thì thỉnh không loáng lên mấy dải cầu vồng. Ngục sơn tuần sát sứ đã đuổi tới.

Gã không tiếp tục chạy nữa, dừng lại đứng im, ngẩng lên chờ đợi.

Mấy thân ảnh tỏa ra sắc màu năng lượng khác nhau, thoáng sau đã dừng trên đỉnh đầu Diệp Phong. Người dẫn đầu là Tề Sơn vốn có mâu thuẫn với gã.

Thấy gã, tề Sơn nhếch nụ cười lạnh, cầm cổ thánh khí, đắc ý dương dương đáp xuống phía đối diện.

“Hắc hắc! Chạy đi, sao ngươi không chạy tiếp?” Tề Sơn cười lạnh.

“Ai bảo ta bỏ chạy?” Thấy hần, diệp Phong biết hôm nay sẽ có phiền hà, nhưng gã sợ gì?

“Hừ! Tùy ngươi giao biện thể nào cũng được. Ngươi tưởng rằng trốn trong ngục sơn là thoát được bị thánh khí cầm cố hả?” Tề Sơn phì cười khinh bỉ: “Trong ngục sơn, đừng nói ngươi không có cơ hội thoát được cầm cố, dù ngươi khôi phục toàn bộ thực lực cũng không có khả năng thoát được khỏi phạm vi ngục sơn.”

Tề Sơn hiển nhiên có hàm ý, nhưng Diệp Phong tạm thời chưa định rời nơi tu luyện tuyệt vời ngục sơn, nên gã thần nhiên đáp: “Như thế chỉ chứng tỏ thánh sơn các ngươi không ngu xuẩn như tưởng tượng mà thôi.”

Gã nói xong, mọi tuần sát sứ, kể cả Tề Sơn đều sầm mặt, hiển nhiên rất giận trước sự bất kính của gã.

Tề Sơn lạnh giọng: “Diệp Phong, ngươi vi phạm trật tự của ngục sơn, lại khẩu xuất cuồng ngôn vũ nhục thánh sơn. Giờ ta sẽ chấp hành xử phạt hần, các vị có ý kiến gì không?”

Câu sau chót, tề Sơn nói với đồng bạn. Ngục sơn không cho phép tự ý hành hạ tù phạm, hần muốn lấy công báo thù tư thì phải được đồng bạn đi cùng chấp thuận mới xong. Bất quá hần nắm chắc, vì hần đặc biệt xin nhận nhiệm vụ đuổi theo Diệp Phong, nên đi theo toàn là bằng hữu có giao hảo, sẽ không cắt mất hứng của hần.

Mấy tuần sát sứ lạnh lùng nhìn gã, quả nhiên không ai phản đối Tề Sơn. Hần có làm gì cũng không đến tai thánh sứ.

Ánh mắt gã lạnh lại cảnh cáo đối phương: “Ngươi tưởng tà là con dê mặc các ngươi mổ thịt?”

Tề Sơn sầm mặt, cười vang huênh hoang: “Ha ha ha. Ngươi tưởng mình là ai mà dám uy hiếp ta?”

Tề Sơn chỉ vào Diệp Phong, cười ngông cuồng: “Ngươi không phải dê, vì ngươi không xứng là dê. Trong mắt ta, ngươi chỉ là con kiến, con kiến, hiểu không?”

Hần lắc lắc cầm cổ thánh khí, diệp Phong lập tức cảm giác thấy cầm cố năng lượng trói buộc khí hải đột nhiên tràn ra cảm giác đau đớn khó lòng chịu nổi, thoáng sau lan khắp toàn thân. Nếu không vì nguyên lực của gã đẩy lên sức kháng cự đôi phần thì e rằng gã đã quỳ xuống tại chỗ.

Đáng ghét. Chắc đó là thủ đoạn lúc trước Vũ Hân trừng phạt Công Áp. Chỉ là cảm giác đau đớn của hần bằng một phần mười người thường, còn nguyên nguyên lực của Diệp Phong tuy chống lại được phần nào nhưng hiệu quả vẫn rất thấp. Có thể tưởng tượng, nếu một võ giả bị trừng phạt thể này sẽ chịu thống khổ cỡ nào.

Chả trách mọi võ hoàng cường giả cao ngạo cũng không dám bất kính với mấy tuần sát sứ. Cường giả cỡ nào cũng không vui vẻ gì khi bị trừng phạt thể này.

“Tiểu tử này cứng đầu lắm, bị năng lượng lưu xung kích vào thần kinh mà không gục ngã.” Một tuần sát sứ hơi kinh ngạc.

“Hần chỉ đang cố gượng thôi. Tề Sơn, thêm vài lần nữa, lần trước không phải hần khiến ngươi xấu mặt sao? Ha ha ha!”

“Đừng tưởng ngươi có gì ghê gớm, đến ngục sơn này rồi, tuần sát sứ bọn ta mới là đại gia thật sự. Ngã xuống cho ta.”

Thấy vẻ mặt Diệp Phong thống khổ méo đi, tề Sơn đẩy lên khái cảm cực lớn, không cần đồng bạn nhắc nhở cũng biết nên tăng thêm cường độ.

Bốp, từng khối cơ nhục trên mình gã nổi lên, những đường gân vòng hần, ngoằn ngoèo như giun bò từ trán xuống cổ, đến tận tay và chân gã, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng gã vẫn không ngã xuống. Mồ hôi như hạt đầu nhỏ tong tong từ cằm gã, gương mặt tuấn lãng méo đi. Gã cúi đầu thở hồng hộc: “Tề Sơn! Đừng có quá đáng.”

Tề Sơn đắc ý cười vang: “Con kiến đáng thương kia, ta quá đáng thì người làm gì được ta? Hôm nay ta sẽ cho người đau đớn một canh giờ để vĩnh viễn nhớ rằng ta lợi hại.”

Nói đoạn, tề Sơn chuẩn bị tiếp tục kích phát công năng trừng phạt của cấm cố thánh khí.

Xoạt. Khí lưu hung hãn quét khắp toàn trường, chỉ trong nháy mắt, bọn Tề Sơn đã thấy Diệp Phong như biến thành ma thần, chân nguyên tử kim sắc chảy khắp toàn thân, khí tức trở nên siêu phàm khiến mọi tuần sát sứ chỉ có tôn cấp tu vi rừng mình.

Tay Diệp Phong cầm Thích nguyên thi mà Vũ Hân giao cho.

Một nửa thực lực, kim nguyên khí hải của gã đại khái hồi phục tu vi vô tôn nhất giai. Để giáo huấn bọn Tề Sơn cũng đủ rồi.

Vù! Gió vừa rít bên tai, tề Sơn cảm giác cổ mình bị ai đó nắm lấy, thở cũng khó.

Bàn tay ánh lên tử kim quang mang xuất hiện trước mắt hắn, thân ảnh mơ hồ của Diệp Phong rõ dần. Gã đoạt lấy cấm cố thánh khí, tay phải giơ Tề Sơn lên cao.

“Không phải người muốn ta sẽ làm gì người hả?” Sắc mặt Diệp Phong lạnh tanh, ngữ khí như từ chốn cửu u vọng về, không hề chứa chút tình cảm nào: “Giờ ta dùng sự thật trả lời, ta sẽ giết người.”

“Người chết. Thánh sứ đại nhân cũng sẽ không truy cứu ta, cùng lắm chịu thêm chút hình phạt...Cái giá này ta trả được.” Lời gã nói khiến Tề Sơn rơi từ chín tầng mây xuống hầm lạnh trong tích tắc.

474. Chương 474 : Thời Cơ Chín Muội .

Tề Sơn biết Diệp Phong không nói đùa. Cả thánh tộc mà gã còn dám giết trước mặt thánh sứ cơ mà, giờ gã đoạt được cấm cố thánh khí, hắn rơi vào tay gã thì còn trở lực và e dè nào ngăn được gã nữa.

“Cứu ta!” Tề Sơn cảm thấy sợ hãi cực độ, kêu cứu với đồng bạn.

Mấy vị tuần sát sứ gần đó nhìn Diệp Phong đầy sợ hãi. Áp lực từ khí thế của gã khiến họ không dấy lên được ý niệm phản kháng. Nhưng Tề Sơn dù gì cũng là đồng bạn, chúng nhân nghiêng nhìn nhau rồi xông lên.

“Thả Tề Sơn ra.”

Diệp Phong lạnh lùng nhìn sang, thu cấm cố thánh khí vào nguyên trạch, đưa tay vạch một dãy tàn ảnh trên không, vỡ liên tục mấy cái.

Mấy khí trụ trắng toát từ lòng tay gã phun ra, cực kỳ chuẩn xác vỡ trúng mình các tuần sát sứ xông tới.

Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!...

Chúng nhân mới ngẩng lên đã bị đánh ngã, y phục chuyên dụng của tuần sát sứ bị khí lưu chấn tan thành bột. Diệp Phong không hạ sát thủ với họ, chỉ để chống móng lẫn mấy vòng, thổ máu ra rồi uể oải gục xuống đất bất động.

“Người...Người định làm gì?” Diệp Phong lại nhìn lên mặt Tề Sơn khiến hắn nói năng không rõ ràng nữa.

“Người cho rằng ta nên làm gì?” Diệp Phong nheo mắt, sát cơ bắn ra.

“Không, người không thể giết ta.” Tề Sơn tuyệt vọng cầu xin: “Ta đảm bảo sau này tuyệt đối không làm phiền người nữa.”

“Ta sao lại tin được người? Ta không cho rằng hạng người như người lại thực hiện lời hứa không có bằng chứng.” Diệp Phong lạnh giọng, tay tăng thêm một phần lực khiến Tề Sơn thở cũng khó khăn, mặt tím tái đi.

“Ta...Ta...Có thể giải khai...Cấm cố...Của ngươi.” Tề Sơn gian nan nói xong, điệp Phong khẽ lỏng bớt lực đạo, hần liền thở hồng hộc.

“À, không cấm cố, thánh sơn lẽ nào không tra xét?” Diệp Phong cười lạnh có vẻ hứng thú.

“Tù phạm trong ngục phong đều do tuần sát sứ bọn ta quản lý, mỗi ngục phong đều không có người quản lý cố định. Ngục phong số một vì đặc thù nên không ai muốn nhúng tay vào, nên chỉ cần ta chủ động yêu cầu nhận việc ở đó, tuyệt đối không có tuần sát sứ nào xen vào.” Tề Sơn thấy gã hơi dao động liền vội giải thích.

Diệp Phong gật đầu, chẳng trách lại là hần dẫn người đuổi theo, chắc hần chủ động xin xỏ, muốn nhân cơ hội báo thù. Hần nào biết gã không dễ chạm vào, không những không báo thù được mà suýt nữa mất mạng, quả thật mất cả phu nhân lại thiệt quân.

“Họ đều là thân tín của ta, tuyệt đối không tiết lộ bí mật thực lực của ngươi không bị cấm cố. Chỉ cần ngươi không định chạy khỏi ngục sơn khiến các hoàng cấp cao cấp tuần sát sứ truy đuổi thì sẽ không thể bị lộ.” Tề Sơn bổ sung.

“Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng ta không đào tẩu?” Diệp Phong hỏi đầy trào lộng.

Tề Sơn tỏ vẻ lạ lùng, cười bảo: “Ngươi không thể thoát được. Quanh ngục sơn có đại trận phong ấn do thánh sứ bố trí, dù ngươi có hoàng cấp thực lực cũng không dễ dàng phá được. Một khi bị cao cấp tuần sát sứ phát hiện có người công kích đại trận, họ sẽ nhanh chóng đến vây bắt.”

“Hóa ra là vậy!” Diệp Phong ve cằm, ra vẻ trầm tư.

“Ngươi không cần hoài nghi, thích nguyên thi của ngươi còn hai lần sử dụng nữa, không cần sợ ta có trò gì.” Tề Sơn nói dồn vào: “Một khi ngươi khôi phục toàn bộ thực lực thì càng không cần sợ ta. Việc này ta mạo hiểm lắm rồi, tuyệt đối không dám tiết lộ gì với cao cấp tuần sát sứ.”

Diệp Phong giả bộ miễn cưỡng gật đầu: “Được, lần này ta tha cho ngươi.”

Kỳ thật gã vốn không định giết Tề Sơn, hần tuy đáng ghét nhưng chưa đến mức đáng chết. Quan trọng hơn là giết hần có thể sẽ dẫn đến một loạt sóng gió ảnh hưởng tới đời sống của gã sau này trong ngục phong và đến Vu vô thôn nữa. Mạo hiểm vì một tiểu nhân là chuyện gã không mấy khi dễ dàng mắc vào.

Giờ Tề Sơn hứa giúp gã giải khai khí hải bị cấm cố, có thể coi là kết cục khá hoàn mỹ. So với bị người ta chế ước thì mọi thứ nằm trong tay mình là chắc chắn nhất.

Diệp Phong ném cấm cố thánh khí cho hần: “Nếu ngươi dám giở trò thì ta khẳng định ngươi sẽ chết cực thảm.”

Tề Sơn giật giật da mặt, muốn giở thủ đoạn nho nhỏ nhưng đối diện với thực lực tuyệt đối mà Diệp Phong thể hiện thì gã không có hy vọng thắng được, chỉ biết thầm oán hận Vũ Hân giao Thích nguyên thi cho gã.

Hần nghiến răng, tìm hai chiếc cấm cố thánh khí phong tỏa Diệp Phong rồi vẫy tay, thu hồi sắc năng lượng trong khí hải gã lại.

Diệp Phong thoải mái thư giãn gân cốt, mỉm cười vừa ý đoạn chế nhạo Tề Sơn: “Được rồi, còn lại giao cho ngươi. Tin rằng ngươi biết cách xử lý.”

Đoạn gã ngênh ngang đốc kim nguyên năng lượng, chẳng không lướt đi.

Tề Sơn bực tức ném cấm cố thánh khí xuống đất, sắc mặt âm trầm một lúc rồi đành đến chỗ đồng bạn. Bí mật này phải giữ cho chặt, một khi bị cao cấp tuần sát sứ phát hiện hần có tư tâm thì sẽ bị trừng phạt không nhẹ tí nào.

Dù việc này bị phát hiện, điệp Phong cũng không ảnh hưởng lắm, lại bị cấm cố hai khí hải mà thôi. Tạm thời gã không định chạy khỏi ngục sơn, cấm cố hay không không ảnh hưởng gì.

OOo

“Ca ca!” Diệp Phong vừa đáp xuống Vu vô thôn, một thân ảnh mảnh mai đã lao vào lòng gã.

Cảm thụ cảm giác mềm mại từ ngực cô lan tỏa, gã đành vỗ vỗ tấm lưng bóng bẩy của cô bé rồi kéo đến trước mặt.

Ba năm đã qua, thiếu nữ ngày thơ lúc trước đã lớn lên xinh đẹp, thân thể càng lúc càng thành thực. Hạ Kỳ Lạp đầu đội một vòng hoa tươi rói, lồng ngực vun cao được che bằng lá xanh càng trở nên mê hoặc, cặp chân dài bóng bẩy tô thêm cho thân thể phong tình đặc biệt.

Ánh mắt cô bé trong veo, nhưng trong đó ẩn chứa tình hoài của thiếu nữ, nhìn gã đầy vui sướng.

“Tiểu kỳ lạ! Muội lớn rồi, không thể lần nào gặp mặt cũng nũng nịu thế chứ?” Tuy biết có nói cũng vô hiệu quả nhưng gã phát hiện mình càng lúc càng khó chống lại mị lực của cô. Gã mắng thầm mình lại có ý niệm tà ác với muội muội thuần chân khả ái như thế thì thật quá vô sỉ.

Bất quá Hạ Kỳ Lạp mặc kệ, ôm dính lấy tay gã, đôi chân màu bánh mật cọ vào tay gã, liên tục tỏ ra mị hoặc: “Không được, hạ Kỳ Lạp thích ca ca, hạ Kỳ Lạp phải nũng nịu với ca ca.”

Diệp Phong cũng thờ dãi, không dây dưa nhiều về vấn đề đó hỏi: “Gần đây mọi người tu luyện thế nào?”

Hạ Kỳ Lạp chớp mắt khoe: “Hạ Kỳ Lạp đã thành công đột phá vô tông. Trong tộc, so với cùng lứa, muội có tu vi cao nhất. Những người khác cũng đã thành trung giai vô sư, phương pháp tu luyện ca ca truyền thụ quả nhiên tuyệt diệu nhất.”

Gã cười ha hả, gõ lên trán cô bé trêu: “Trong mắt muội, ca ca hình như cái gì cũng tốt nhất thì phải.”

“Vốn là thế.” Hạ Kỳ Lạp vẫn lắc lắc tay gã, gã lại “bị bức” phải tiếp xúc thân mật với chỗ mẫn cảm của cô. Hạ Kỳ Lạp như không thấy, có lẽ cô chưa từng để ý.

Với cô thì dù thân mật thế nào với ca ca cũng là đương nhiên. Trong số tộc nhân, có không ít thiếu niên ái mộ nhưng Hạ Kỳ Lạp chưa từng để ý đến ai.

Hạ Kỳ Lạp tiếp tục giới thiệu: “Những tộc nhân bị tổn thương tâm thần, sau khi luyện Ngũ Hành quyền ca ca truyền thụ, tâm trí cũng được cải thiện nhiều. Họ đã suy nghĩ đơn giản được rồi, có thể nói năng được nữa. Chúng ta có thể bắt đầu dạy họ thần thông công pháp chính tông. Có khi...Tương lai họ sẽ hoàn toàn bình thường cũng nên.”

Hạ Kỳ Lạp vui lắm, mỗi tộc nhân đều là người thân của cô, người thân hồi phục tất nhiên là việc đáng mừng. Cô muốn cùng hưởng niềm vui này với gã nhất.

“Vậy là hay nhất.” Diệp Phong cũng vui lấy, nếu chi huyết mạch Vu võ này được tiếp nối bình thường thì gã không thẹn với ân tình của lý gia tiên tổ.

Nhưng...Chỉ cần thánh sơn còn thống trị, toán Vu võ này khó có cơ hội xuất đầu. Thánh giai là cái ngưỡng người Võ Nguyên đại lục vĩnh viễn khó vượt qua. Chỉ cần thánh sứ còn xuất hiện tại Võ Nguyên đại lục, vu võ sẽ vĩnh viễn không được tự do thật sự.

Trước mắt, đến đây hay đến đó.

Gã theo lệ ở lại thôn mấy ngày rồi quay về ngực phong trong ánh mắt lưu luyến của Hạ Kỳ Lạp. Cô không ngờ, ca ca đi lần này không phải chỉ tay ngăn ngủi mà là phân ly đằng đẳng.

OOo

“Diệp huynh đệ! Còn nhớ ước định của chúng ta không?” Huyết Ma cười quỷ dị, ghé sát hạ giọng nói với gã.

“Tiền bối nói đến...Thích nguyên thi?” Diệp Phong hiểu ý, cười nhạt hỏi.

“Không sai!” Con mắt đỏ rực của Huyết Ma ánh lên tinh quang, khẳng định: “Hiện tại, thời cơ đã chín muồi.”

475. Chương 475 : Thị Huyết Ma Công .

Trong ba năm ở ngục sơn, tu vi của Diệp Phong tăng vọt, đạt tới võ tôn thất giai. Với cảnh giới thứ ba của Nguyên Thần quyết - nghĩ thể, gã cũng có đột phá vi diệu, nắm được những ảo bí quan trọng.

Tin rằng tới đây gã sẽ dễ dàng thành công tấn cấp võ hoàng, cảnh giới cũng bước lên một tầm cao mới. Giờ chỉ riêng nhục thân, gã đã đạt tới thiên tôn, phối hợp với tứ trọng Thần thông biến thì e rằng hai thánh sứ muốn bắt gã cũng tốn không ít công sức.

Vốn gã tính khi đột phá đến võ hoàng thì sẽ tìm kế thoát thân, vì khi tu vi đạt đến hoàng cấp, gã có thể dựa vào chiến lược của Thần thông biến, dù không thể chiến thắng thánh sứ thì cũng đủ sức giữ mình. Hà huống gã còn thần khí như Tru Thần cung, thánh giai cũng phải e dè mấy phần.

“Huyết Ma tiên bối nói đến thời cơ chín muồi là gì?” Tuy thời khắc hần phát động sớm hơn gã kỳ vọng một chút nhưng đối phương nói là thời cơ chín muồi, tất không phải nói suông.

Qua Tề Sơn, gã biết muốn thoát khỏi ngục sơn không dễ dàng gì. Nếu hợp tác với bọn Huyết Ma, tỷ lệ thành công sẽ tăng cao.

“Việc này cho huynh đệ biết cũng không sao. Theo nguồn tin đáng tin cậy, lưỡng vị thánh sứ rời thánh sơn đã năm ngày rồi.” Huyết Ma cười âm lạnh với gã: “Huynh đệ có biết thể là nghĩa gì không?”

Gã không hiểu lắm, nhìn đối phương đầy nghi hoặc.

“Ha ha. Huynh đệ có biết, nếu không có việc gì đặc thù, lưỡng vị thánh sứ tuyệt đối không rời thánh sơn. Với thực lực thánh giai của họ, nếu đi đâu gần đây thì sao lại kéo dài tới năm ngày?” Huyết Ma mỉm cười phân tích: “Nên theo ta chỉ có hai nguyên nhân. Một, thánh sứ khẳng định đã vướng phải việc gì đó khó khăn, nhất thời không về thánh sơn được. Hai, việc này cần nhiều thời gian, thánh sứ nhất thời cũng không thể về thánh sơn.”

“Dù nguyên nhân là gì, ta đều cho rằng khả năng thánh sứ về thánh sơn trong thời gian ngắn là rất nhỏ. Đó không phải cơ hội quá tốt cho chúng ta trốn khỏi ngục sơn sao?” Mắt Huyết Ma đầy khát vọng thoát khỏi nơi này.

“Tức là tiên bối đã có kế hoạch?” Gã biết hẳn nói có lý, thánh sứ không ở thánh sơn, đích xác là thời cơ tốt nhất.

“Các hạ đồng ý cho mỗ mượn Thích nguyên thi, cứ đưa đây mỗ sẽ cho biết kế hoạch.”

Diệp Phong mỉm cười, vật chỉ giải phóng được một nửa thực lực, giao cho hẳn cũng không uy hiếp được gã, nên rất sáng khoái ném cho Huyết Ma.

Huyết Ma hớn hở, dùng nguyên lực quét qua, vừa ý thốt lên: “Còn sử dụng được hai lần, đủ rồi.”

“Hiện tại tiên bối có thể tiết lộ kế hoạch chăng? Cũng để Diệp Phong yên tâm.” Gã thản nhiên nói. Huyết Ma còn chưa biết gã không hề bị cầm cố, thực lực đã vượt hoàng cấp thông thường.

Chỉ cần kế hoạch của hẳn khả thi ở mức nào đó, diệp Phong không ngại mạo hiểm một lần.

“Kế hoạch này không hề phức tạp, ta sẽ lợi dụng Thích nguyên thi giải phóng tu vi đến bậc thiên tôn, đợi lúc tuần sát sứ đến mở cửa ngục phong thì nhân cơ hội đoạt cầm cố thánh khí. Chỉ cần thứ không chế tù phạm đó rơi vào tay chúng ta thì kế hoạch thành công quá nửa.” Huyết Ma ngẫm nghĩ rồi nói.

“Đợi đã.” Diệp Phong hơi nghi ngờ: “Tiên bối tu vi đạt võ hoàng diên phong, sao một nửa thực lực chỉ là thiên tôn?”

Huyết Ma cười ha ha: “Chắc Diệp huynh đệ không biết rồi, tác dụng của Thích nguyên thi để bảo vệ nhưng tù phạm tương đối trọng yếu nhưng tu vi thấp, chỉ giải phóng được một nửa tu vi của hoàng cấp trở xuống. Nếu ta không biết một loại bí thuật, dù sử dụng Thích nguyên thi, thực lực cũng không thể đạt đến thiên tôn!”

“Vì tu vi các hạ không cao nên vị Vũ tuần sát sứ đó không cho biết.”

Diệp Phong lúc đó mới gật đầu hiểu ý.

Huyết Ma quan sát gã một lúc, đột nhiên hỏi: “Diệp huynh đệ tư chất cao siêu, chốc nữa mỡ muốn nhờ huynh đệ cầm chân một cao giai võ tôn, được chăng? Không cần huynh đệ đánh bại kẻ đó, chỉ cần không để nhúng tay vào trận chiến của mỡ là được.”

Diệp Phong giả bộ trầm tư một chốc rồi “miễn cưỡng” gật đầu: “Một lúc thì không thành vấn đề.”

“Hay, có Diệp huynh đệ đảm bảo, lần này phần thắng của chúng ta càng cao hơn.” Huyết Ma cao hứng vỗ vỗ Diệp Phong, tỏ ra chắc ăn.

OOo

Mọi việc chuẩn bị đã được Huyết Ma an bài xong xuôi trước lúc Diệp Phong trở về. Nếu ban nãy gã không đồng ý cho mượn, hẳn sẽ dùng võ lực cướp đoạt Thích nguyên thi.

Giờ gã phối hợp, lại đồng ý giúp hắn cầm chân một cao giai võ tôn, tất nhiên hắn rất vừa ý. Bất mãn nảy sinh vì việc Hạ Kỳ Lạp tạm thời tan đi.

Sát Hoàng vẫn lặng lẽ xếp bằng ở chỗ cũ, bầu không khí khẩn trương dị thường tựa hồ không ảnh hưởng đến ông ta. Lần này ông ta không tham gia, không hiểu do Huyết Ma không mời hay ông ta không đáp ứng. Bất quá...Việc đó không ảnh hưởng đến đại cục.

Thời khắc ngục phong mở ra vừa đến, sáu thân ảnh từ xa lao vút tới. Lúc số tuần sát sứ đó đến gần, gã ngạc nhiên nhận ra hai cao giai võ tôn đều là người quen.

Một là Vũ Hân, một là Tề Sơn. Tề Sơn đến không khiến gã ngạc nhiên, bởi hắn có tật nên không yên tâm giao việc ở ngục phong số một cho tuần sát sứ khác phụ trách. Còn Vũ Hân đến khiến Diệp Phong phiền phức không ít.

Đại tiểu thư này sớm không đến, mượn không đến, lại đến đúng lúc Huyết Ma sắp phát động phản loạn. Diệp Phong thầm than, chốc nữa có lẽ gã không thể trở mặt nhìn nữ tử đối xử khá tốt với gã chết dưới tay Huyết Ma.

Vũ Hân tựa hồ đặc biệt đến tìm gã, vừa thấy là bước lên quan tâm hỏi: “Diệp Phong, tề Sơn không bắt nạt người phải không?”

“Bắt nạt mỡ?” Diệp Phong ngăn người, nói thế nào nhỉ? Gã không bắt nạt Tề Sơn thì hẳn đã phải tạ thiên tạ địa rồi, lý nào còn dám làm phiền gã?

“Không thật chứ?” Vũ Hân bĩu môi hồ nghi: “Vì sao sau khi người bị giam thì lần nào hắn cũng chủ động xin đến ngục phong số một? Trước giờ việc này hắn đều tránh cho xa. Không đến để bắt nạt người thì vì sao hắn nhận việc vất vả mà không có lợi gì này?”

Tề Sơn cổ ra vẻ trấn định, liếc Diệp Phong rồi cảm cầu: “Ta đã nói rồi, ta không chạm đến y. Cô nương tin chưa?”

Vũ Hân vẫn không xác định, kéo tay gã, vỗ ngực hỏi đầy trượng nghĩa: “Diệp Phong, hắn không uy hiếp người chưa? Không sợ, chỉ cần cho ta biết, ta sẽ giúp người.”

Gã cười bất lực, đồng thời cũng thấy cảm động. Nữ nhân thần kinh có vấn đề này, dù thế nào cũng bị quan tâm đến gã mà sa vào cảnh này, bằng bất cứ giá nào gã cũng không thể để cô bị thương tổn. Gã đi đến quyết định trọng yếu đó.

“Mở cửa!” Tề Sơn cầm cấm cố thánh khí thì triển cấm cố chi lực cho từng tù phạm, còn tuần sát sứ sau lưng khởi động cơ quan mở chương ngại. Họ đều không phòng bị nhiều.

“Động thủ!” Là thủ hạ số một của Huyết Ma, cuồng Đồ lại là người phát động bạo loạn. Tám tù phạm phe Huyết Ma phát động thực lực mạnh nhất, điên cuồng công kích bốn tuần sát sứ.

Huyết Ma cười ha hả, huyết vụ từ thể nội tràn ra, thoảng sau phủ kín một khu lớn, tràn như quỷ mị tới hai tù phạm đang ngăn ngõ vì không hiểu chuyện gì.

“Thị Huyết ma công!” Trong màn huyết vụ bao quang Huyết Ma thò ra hai bàn tay đỏ rực, ấn lên đầu hai tù phạm, huyết khí trên tay hần đột nhiên co lại, thành một vũng xoáy đỏ rực nhập vào thể nội.

Nhìn lại hai tù phạm vô tội, thân thể hoàn toàn khô đét, như thân ma mất nước, cực kỳ rùng rợn.

Vũng xoáy máu nhậ thể, khí tức của Huyết Ma tăng vọt, đồng thời kích hoạt hiệu quả của Thích nguyên thi. Khí thể kinh nhân bao phủ toàn trường.

“Ha ha ha! Giao thánh khí ra, bản ma tha cho ngươi khỏi chết.” Mục tiêu của hắn là Tề Sơn cầm cố thánh khí, ngoài ra không quên với sang bảo Diệp Phong: “Tiểu nữ đó giao cho Diệp huynh đệ ứng phó.”

Vũ Hân gặp phải kinh biến, cứng người mất mấy giây, nếu người được sắp xếp đối phó với cô không phải Diệp Phong mà là tù phạm khác e đã nhân cơ hội nghìn năm khó gặp đó trọng thương cô rồi.

Lúc cô định thần lại thì Huyết Ma đã phát động thể công cuồng phong bạo vũ với Tề Sơn. Hiện chỉ tính tu vi thì Tề Sơn cũng lạc vào thể hạ phong so với Huyết Ma, không tính đến đối phương còn kinh nghiệm chiến đấu mấy trăm năm và cảnh giới võ hoàng. Mới bắt đầu giao đấu đã biết chắc hắn không thể chống chọi được lâu. Hắn liên tục phát ra mấy cấm cố năng lượng trừng phạt Huyết Ma nhưng Huyết Ma chỉ giật gật da mặt rồi lại bình thường ngay.

Phát động cấm cố thánh khí chỉ để trừng phạt, không có thương tổn thật sự đến Huyết Ma, hà huống hắn đã dự liệu trước chiêu này của đối thủ, lợi dụng hiệu quả cuồng bạo của ma công để giảm bớt độ mất cảm của cảm thụ đau đớn

“Đáng ghét.” Vũ Hân gầm lên, lấy vũ khí sở trường ra, định bước lên tăng viện cho Tề Sơn.

“Xin lỗi! Mỗ không thể để cô nương qua đó.” Diệp Phong lắc mình chặn trước mặt cô, cười nhàn nhó.

476. Chương 476 : Huyết Ma Thoát Khốn .

“Diệp Phong, ngươi định làm gì.” Vũ Hân kêu lên kinh ngạc xen lẫn phẫn nộ: “Người vào hùa với Huyết Ma.”

“Xin lỗi, từ lúc thánh sứ nhốt mỗ vào đây là chắc chắn sẽ có ngày này.” Diệp Phong xòe tay: “Mỗ không thích bị an an bài.”

“Dù vậy ngươi cũng không thể câu kết với bọn Huyết Ma, chúng đều là hung đồ không việc ác nào không làm, chúng thoát được thì cả Võ Nguyên đại lục đều tai ương.”

“Trách nhiệm đó do Thánh điện chịu.” Diệp Phong nhạt nhẽo lắc đầu: “Vũ Hân, mỗ không muốn là đối rưh của cô nương, chỉ cần cô nương không xuất thủ, mỗ sẽ đảm bảo an toàn cho cô nương.”

“Vọng tưởng!” Vũ Hân giận đỏ lưng mặt mày, thất sắc lưu kim chùy đẹp để vung lên, thổ nguyên lực hùng hậu tràn tới.

Diệp Phong khề thở dài, thể nội kim nguyên khí tức dâng lên áp đảo Vũ Hân. Gã thò tay như ánh chớp chém khề lên không, kim nguyên khí nhận lăng lệ bay ra cắt đôi luồng thổ nguyên cự lực của Vũ Hân giáng tới.

Ầm! Công kích chưa đến chỗ gã đã nổ tung, khí lưu mạnh mẽ thổi ràn rạt xuống đất nhưng không mảy may lay động gã.

“Tên xấu xa.” Vũ Hân vung tay, liều mạng lao vào tấn công Diệp Phong.

Gần đó Tề Sơn hiển nhiên sắp không chống nổi, nguyên lực năng lượng hộ thể liên tục bị huyết khí ăn mòn, miệng rỉ máu không ngớt, xem ra thể nội bị chấn động kịch liệt.

Bốn tuần sát sứ khác đối phó với những tù phạm bạo động có thể nói là khá ung dung, nhưng những tù phạm đó đều có tu vi thật sự là võ hoàng, cảnh giới chiến đấu vượt xa họ, tuy tu vi bị cấm cố nên khó thủ thắng nhưng dựa vào nhân số ép chặt bốn võ tôn sang bên khiến họ không thể tăng viện cho Tề Sơn.

Cuồng Đồ thực lực quả nhiên phi phàm, đấu với một tứ giai võ tôn mà không lép vế. Nếu không vì mức độ nguyên lực của hai bên quá chênh lệch thì võ tôn đó không phải đối thủ của hắn.

Cục thế phát triển theo hướng có lợi cho bọn Huyết Ma, vũ Hân không nóng lòng không được.

Đối diện với Vũ Hân liều mạng công kích, Diệp Phong chỉ đơn thuần đón đỡ, không dốc toàn lực chế phục cô. Gã làm vậy vì hai nguyên nhân, một là với lập trường của mình, gã không muốn giao đấu sinh tử với cô, thậm chí không muốn thương tổn đến cô. Thứ hai, gã luôn đề phòng với Huyết Ma. Ai biết được mục đích thật sự của kế hoạch này là gì, có phải chỉ để thoát thân khỏi ngục sơn? Gã loáng thoáng cảm nhận được sự việc không đơn giản như thế. Nên gã không muốn để lộ thực lực hơn người trước mặt hẳn.

Huyết Ma nhờ gã đối phó với một cao giai võ tôn há lại không vì muốn thăm dò gã? Trong ngục phong, chỉ gã là có thực lực hẳn không nhìn ra.

“Diệp Phong, người không tránh ra, ta...Ta sẽ không tha thứ cho người.” Vũ Hân áp ứng uy hiếp, có điều câu nói này không có mấy may uy lực. Cô đã dốc hết bản lĩnh nhưng mặc cho lực đạo công kích đến mức nào thì gã đều ung dung hóa giải, hơn nữa không hề thương tổn đến cô.

Đấu đến mức này, dù không muốn cô cũng phải thừa nhận thực lực của gã vượt xa mình.

“Lập trường chúng ta khác nhau, thứ cho Diệp Phong khó nghe lời.”

Chát! Tề Sơn đập mạnh lên tường ngục phong, bức tường cứng như thép luyện nứt chằng chịt, vươn dài cả trượng đến tận góc tường.

Tề Sơn thê thảm thổ ra một ngụm máu rồi gục xuống như mất hết khí lực.

“Hắc hắc hắc! Võ tôn nhỏ nhoi mà dám chống đối bản ma.” Huyết Ma lộ rõ vẻ khát máu, khe liếm môi rồi một bóng máu lướt đến trước mặt Tề Sơn.

“Chết đi.” Huyết Ma không hề lưu tình vung tay trùm lên trán Tề Sơn, thân thể hẳn như quả bóng xì hơi, nhanh chóng xẹp xuống.

“A!” Vũ Hân chưa từng thấy tình cảnh đáng sợ như vậy, tức thì sợ hãi giật mình ré lên.

Diệp Phong trầm sắc mặt nhú mày, tuy gã có xung đột với Tề Sơn nhưng đối phương có kết cục này cũng khiến gã thương hại...

Huyết Ma chụp lấy cổ thánh khí trong tay Tề Sơn, ngửa mặt cười vang.

“Hiện tại, quyền chủ đạo đã nằm trong tay bản ma.” Huyết Ma cầm một lô cấm cổ thánh khí, lần mò một lúc thì phát hiện không biết cách sử dụng thế nào để giải khai cấm cổ năng lượng trong khí hải.

Cổ nguyên hoàn là thánh khí cực kỳ đặc thù. Muốn kích hoạt hiệu quả phải vận dụng tâm thần chỉ lực thuần chính - thần niệm. Huyết Ma tuy kiến thức quảng bác nhưng chưa từng đến thánh địa, nên lúc nghiên cứu đã đi lệch hướng, chỉ dựa vào nguyên lực thăm dò, tất nhiên công cốc.

“Diệp Phong, bắt con nhóc này, bức xem phương pháp sử dụng món đồ chơi này thế nào.” Ngữ khí của Huyết Ma thoáng nét uy hiếp khiến Diệp Phong không vui.

Bất quá gã vẫn kích phát Tấn tạt thuật, thân ảnh loáng lên, áp chế công kích của Vũ Hân trong nháy mắt, khe hở chưởng kinh chấn tan hộ thể nguyên lực của cô rồi ép thân thể cô xuống đất.

Không hẳn gã nghe lệnh Huyết Ma mà nếu hẳn tự xuất thủ thì Vũ Hân còn thê thảm hơn nhiều.

Tiếc là cô không lĩnh tình, liên tục mắng mỏ: “Tên xấu xa, lúc trước ta còn cho người là người tốt trọng tình nghĩa, giao Thích nguyên thi cho người. Người lại dùng để câu kết với Huyết Ma! Ta hận người.”

Mắng mỏ một lúc, vũ Hân rơi hai hàng lệ.

“Tiểu nha đầu! Cấm cổ thánh khí này sử dụng thế nào?” Huyết Ma thấy Diệp Phong chế phục Vũ Hân thì ghé sát gương mặt đỏ lỏm đến, hung hãn hỏi.

Vũ Hân bị dọa đến kinh hãi, nhưng vẫn cực kỳ cứng rắn, nghiêng răng không đáp.

“Hừ! Cứng đầu trước mặt bản ma? Người sẽ hối hận.” Huyết Ma cười gằn, định hành động.

“Huyết Ma lão đại! Giao con nhóc đó cho tiểu đệ, nhất định sẽ có cách bắt nó mở mồm, hắc hắc hắc!” Sau lưng hắn, công Áp thềm thường nhìn Vũ Hân, tự động thỉnh cầu.

Huyết Ma nheo mắt, thấy Vũ Hân nhợt nhạt mặt mày trước lời Công Áp thì gật đầu. Để đạt mục đích, hắn không từ thủ đoạn nào.

“Đợi đã.” Diệp Phong trầm giọng quát khiến Công Áp chuẩn bị xông lên cũng dừng lại.

“Ta sẽ khiến nàng ta mở miệng.” Diệp Phong nhìn thẳng vào Huyết Ma, đáp dứt khoát.

Công Áp bất mãn: “Huyết Ma lão đại giao ả cho ta, người có tư cách gì nhúng tay.”

Gã làm lơ hắn, nói với Huyết Ma: “Người do mỡ bắt, muốn xử trí cũng phải do mỡ.”

“Chắc chắn chứ?” Huyết Ma hơi bất mãn trước việc Diệp Phong không chịu khuất phục, nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất là mở được cấm cố năng lượng, còn lại đều thứ yếu.

“Một phút.” Gã nói đoạn, ôm Vũ Hân sang một bên.

“Người đừng mơ ta cho người biết phương pháp sử dụng cấm cố thánh khí.” Vũ Hân hạ giọng, tuy lấy làm may mắn vì không lọt vào tay Công Áp nhưng không đời nào nhẹ nhàng với thủ phạm như Diệp Phong.

“Nếu người còn nghĩ đến lòng tốt của ta thì giết ta đi.” Vũ Hân dứt khoát.

Gã cười vô vị: “Tại hạ nói rồi, tại hạ sẽ giữ an toàn cho cô nương, sao lại để cô nương chết...”

“Giờ người là đồng bọn với Huyết Ma, đừng mong ta cho người biết điều gì.”

“Mỡ vốn không mong cô nương thổ lộ gì...” Diệp Phong nhạt nhẽo nói: “Dù xảy ra chuyện gì, cô nương chỉ cần yên lặng đứng sau lưng mỡ là được.”

Huyết Ma hồ nghi nhìn hai người thì thầm, không hiểu gã định làm gì. Hiệu quả Thích nguyên thi đã qua gần hai phút rồi, chân chừ nữa sẽ xảy ra biến cố.

Hắn chuẩn bị lên tiếng can dự thì Diệp Phong đứng dậy.

“Cấm cố thánh khí, phải vận dụng thần niệm mới có thể kích phát!” Gã mỉm cười nói. Gã từng sử dụng Cố nguyên hoàn, tất nhiên biết rõ, tuy công năng của cấm cố thánh khí vượt xa nhưng phương pháp vận dụng cơ bản nhất thì như nhau. Gã dám chắc.

“À.” Huyết Ma động tâm niệm, diệp Phong nói có ý, thử một lần là hắn nắm được.

Phương thức kích phát cấm cố thánh khí không phức tạp, thần niệm của hắn quét qua là hiểu đại khái. Từ thể nội hắn bắn một vòng sáng màu xám, quay lại cái vòng trong tay.

Vũ Hân nằm dưới đất kinh ngạc đến há hốc mồm. Cô không sao hiểu được vì sao gã chắc chắn cấm cố thánh khí phải sử dụng thần niệm để kích phát? Nên biết, cấm cố thánh khí chỉ ngục sơn và thánh địa mới có, gã làm cách nào mà biết rõ như thế?

Huyết Ma thấy có hiệu quả thì hớn hở ra mặt, liên tục giải khai trói buộc cho Cuồng Đồ và thuộc hạ. Chúng vừa khôi phục thực lực thì bốn tôn cấp tuần sát sứ sao có thể là đối thủ? Nháy mắt sau đã bị Cuồng Đồ hung tàn đánh tan xác.

“Ha ha ha! Cảm giác khôi phục sức mạnh đúng là sướng khoái.” Cuồng Đồ cười vang điên cuồng.

“Hiện giờ chưa phải lúc cao hứng. Còn nhiều việc quan trọng đợi chúng ta giải quyết.” Huyết Ma lên tiếng, cố ý bỏ qua việc giúp Diệp Phong giải khai cấm cố. Tuy nhiên gã không cần...

Hắn nhìn Sát Hoàng này giờ bất động, thì lễ thập phần khiêm cung: “Sát Hoàng tiền bối có muốn rời khỏi nơi quý quái này cùng bọn tại hạ chăng?”

“Đi hả? Được. Nhưng ta không thích bị ai tiết chế...” Sát Hoàng nhạt nhẽo đáp.

477. Chương 477 : Lửa Ma Ngút Trời .

“Sát Hoàng lại nói đùa, tại hạ sao dám ra lệnh cho tiền bối. Nếu tiền bối đứng ra chủ trì đại cục, huyết Ma cam nguyện nghe theo.” Huyết Ma giả bộ.

Hắn hiểu rõ tính Sát Hoàng, đồ phương không bao giờ chấp nhận đề nghị đó, nên tuy hắn trọng thị Sát Hoàng nhưng không quá e dè. Ngược lại Diệp Phong luôn thâm tàng bất lộ mới là mối họa tâm phúc. Mục đích của hắn không chỉ là thoát khỏi ngục sơn mà thôi.

“Bất tất! Người giải khai cấm cố, ta nợ người một món nhân tình, rời khỏi đây rồi, ra sẽ toàn lực giúp người một lần, giải quyết phiền hà tất yếu.” Sát Hoàng vẫn lãnh đạm.

“Vậy trách nhiệm dẫn mọi người thoát khỏi ngục sơn do tại hạ gánh vác...” Sát Hoàng nói rất hợp tầm ý Huyết Ma, hắn cười thỏa mãn, giải khai cấm cố năng lượng cho ông ta.

Sát Hoàng lặng lẽ hít thở mấy hơi, có vẻ vừa ý với thực lực được giải phóng, đứng lên nói lạnh lùng: “Giờ người định làm thế nào?”

Huyết Ma triệu tập tù phạm trong ngục phong số một lại, đứng lên một tầng đá, uy vũ vạn phần nói to: “Chúng ta bị mấy tên Thánh điện rác rưởi tù cầm mấy trăm năm, dù may mắn tấn nhập thánh giai cũng sẽ bị bức phải rời khỏi cố hương - Võ Nguyên đại lục đến thánh địa phục vụ cho Thánh điện. Chúng ta đều là cường giả đỉnh nhọn của đại lục, vì sao lại để chúng sai khiến, làm nô bộc cho chúng. Các vị có thấy như thế là công bằng không?”

“Không công bằng.” Nhón thủ hạ của Huyết Ma hô to nhất, những tù phạm khác tùm lại thì thầm.

Dụ hoặc thoát khỏi ngục sơn cực kỳ lớn với những võ hoàng bị nhốt mấy trăm năm như họ.

“Hiện tại, lương vị thánh sứ đã rời thánh sơn, chính là thời cơ tốt cho chúng ta thoát khốn. Ai nguyện theo ta, ta sẽ giải khai cấm cố, tất cả cùng xông ra khỏi ngục sơn.” Huyết Ma khẳng khái cổ động: “Người không đồng ý, ta cũng không miễn cưỡng, các vị cứ ở lại ngục phong cho đến chết.”

“Bọn ta đồng ý.” Võ hoàng ở ngục phong số một không phải hạng khiếp nhược, không ai muốn ở lại.

“Hảo!” Huyết Ma hớn hở, mỉm cười quỷ dị, cấm cố thánh khí rung lên, từng vòng sáng màu xám từ thể nội lực tục bay ra, sức mạnh của họ đều được giải phóng hoàn toàn.

“A!” Các võ hoàng được cởi trói, khí thể đột nhiên bạo phát, âm ba vang vọng núi rừng, không khí đẩy lên gợn sóng năng lượng nhìn rõ bằng mắt thường, điên cuồng tràn về bốn phương tám hướng.

Từng gốc địa thụ quanh đó bị cuồng phong thổi tung lên không, xé tan thành từng đoạn nhỏ, cuốn bay về xa.

“Tốt quá, sau cùng nguyên lực năng lượng xưa kia đã quay về.”

“Tu vi của ta so với ba trăm năm trước đã tăng thêm tứ giai! Ha ha ha!”

“Mấy tên vương bát đản Ngũ hành tông, gia gia các ngươi về đây, lần này lão tử không sợ các ngươi đồng người nữa.”

Chúng nhân nhất thời điên cuồng, niềm hưng phấn hiện rõ trên mặt.

“Các vị tuy có lại sức mạnh nhưng trong ngục sơn này còn nhiều phiền hà phải giải quyết. Lực lượng cao cấp tuần sát sứ chia lẻ ra thì không sợ nhưng chúng thông hiểu các loại đại trận chiến đấu tinh diệu được thánh địa truyền thụ, chúng ta mà không tề tâm hiệp lực thì e khó thoát thân.” Huyết Ma dẹp yên tiếng ồn ào của chúng nhân rồi uy phong lẫm lẫm tuyên bố: “Nên ta hy vọng tốt nhất là các vị đều tuân theo sự chỉ huy của ta, như vậy tất cả đều có lợi.”

Các võ hoàng không theo về với hắn trước đó vốn đã quen tự do, đời nào chịu nghe lệnh hắn. Huyết Ma nói xong, nhiều người biến sắc, rõ ràng hắn muốn nhân cơ hội khống chế chúng nhân, họ sao có thể chịu phục.

Tuy bị chấn nhiếp trước uy thế của hắn, họ không dám lớn tiếng phản đối, nhưng mặt ai cũng viết rõ chữ bất mãn. Sau cùng, một lục giai võ hoàng không nhịn được, bước ra hỏi: “Huyết Ma, người giúp mọi người giải khai cấm cố, tất cả nợ người. Bất quá...Ngân này người tự lại trốn chạy, e rằng có đông quá không?”

“Nói không sai, chi bằng tách ra trốn chạy sẽ phân tán được truy binh. Thoáng được hay không phải trông vào duyên pháp mỗi người.” Chúng nhân cùng gật đầu, không ai muốn bị người khác tiết chế.

“Các người đều có ý kiến đó?” Tròng mắt Huyết Ma nheo lại, huyết khí quanh đó sôi lên. Cuồng Đồ đứng cạnh hắn, khí thế cũng từ từ dâng lên, cộng thêm mấy võ hoàng là thủ hạ của Huyết Ma, hình thành thế đối lập với các võ hoàng khác.

Sát Hoàng xuôi tay đứng một góc, điệp Phong bảo vệ Vũ Hân đứng ngoài xa, không dục vào mâu thuẫn giữa hai bên.

Thấy hắn giờ trò, chúng võ hoàng thầm giới bị. Huyết Ma tuy có nhiều cường giả hơn nhưng nhân số phe nhân tán võ hoàng lại chiếm ưu thế, cũng không việc gì phải sợ. Họ vẫn đáp cứng: “Không sai! Bọn ta thấy tách ra trốn chạy vẫn hơn.”

“Bọn không biết tốt xấu.” Huyết Ma sầm mặt, cười gần lắc cấm cố thánh khí, hơn mười vòng sáng lại bay ra, chuẩn xác chụp lên chúng võ hoàng.

“Sao lại như vậy?” Chúng võ hoàng có hiểu biết nhất định về cấm cố thánh khí. Lúc trước họ bị thánh sứ phong ấn nên không thể kháng cự, bằng không với hoàng cấp tu vi, đời nào sợ một vật chết?

Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, hơn mười đạo cấm cố năng lượng ung dung quay lại thể nội họ, nguyên lực năng lượng lại bị trói buộc, tu vi sút giảm.

“Hừ! Tuy ta giả trừ trói buộc cho các người nhưng chư vị vẫn còn một chút tâm thần trong thánh khí.” Huyết Ma cuồng ngạo nói: “Chỉ cần ta không xóa đi thì chư vị vĩnh viễn bị cấm cố thánh khí chế ước!”

Diệp Phong giật mình, lúc trước chắc Tề Sơn chưa xóa tâm thần của gã trong thánh khí, chỉ là hấn tạm thời không đối phó được gã nên ẩn nhẫn không nói, mà gã lại cho rằng mình đã hoàn toàn thoát ly vòng khống chế của thánh khí. Chả trách Huyết Ma lấy được thánh khí rồi mà gã không thấy gì khác lạ, chắc tâm thần gã vẫn còn trong đó nên hắn không chú ý.

Không ngờ cuối cùng vẫn nằm trong vòng khống chế của cấm cố thánh khí.

Lần này toàn bộ võ hoàng tại trường đều sững sờ. Người có tu vi cao nhất cũng chỉ võ tôn, sao địch nổi toàn người hoàng cấp như sói như hổ của Huyết Ma. Thánh khí trong tay hắn, họ chỉ còn nước bị mổ xẻ.

Huyết Ma nhếch mép đắc ý, mưu kế dự trù trăm năm hôm nay được thực hiện. Chỉ cần khống chế được lực lượng đáng sợ này, ở Võ Nguyên đại lục này còn thể lực nào địch nổi?

Thánh sứ? Huyết Ma tuy tự nhận không địch nổi nhưng có cách cầm chân họ. Chỉ cần khi hấn tiến lên thánh giai, cả Võ Nguyên đại lục sẽ thành địa bàn của hắn.

“Chư vị! Nên cân nhắc cho kỹ...” Ngự khí Huyết Ma tỏ rõ vẻ uy hiếp: “Theo ta hay ở lại đây.”

Một võ hoàng phản nộ: “Huyết Ma, đồ vô sỉ, để người sai khiến thì ta thà ở lại ngục phong...”

Chưa dứt lời, thân ảnh Cuồng Đồ đột nhiên mờ đi, thoáng sau đã rõ trở lại. Nhưng võ hoàng vừa lên tiếng đã nát đầu, huyết tương phun khắp nơi, dính lên mình chúng võ hoàng gần đó, khiến họ lạnh buốt từ đáy lòng.

“Ở lại, chỉ là thi thể...” Cuồng Đồ liếm môi đầy biến thái, vẻ mặt khát máu.

Nhìn chúng nhân sợ hãi im lặng, công Áp cười khanh khách bước ra khuyên: “Thế có gì mà khó xử? Huyết Ma lão đại anh minh thần võ, khí phách bất phàm như thế, tương lai nhất định dẫn dắt chúng ta tạo nên đại nghiệp. Các vị hôm nay dù may mắn thoát thân, sau này khó tránh được bị thánh sứ truy cứu tội trạng, một người thì có năng lực đối kháng thánh sơn sao?”

Chúng nhân nhìn nhau, biết hẳn nói có lý. Hơn nữa tình thế rất rõ ràng, không phục tùng Huyết Ma chỉ còn đường chết, nếu thần phục thì chỉ ít còn con đường sống. Tuy hơi bất cam nhưng các võ hoàng này đành cúi đầu, quy thuận sự thống trị của Huyết Ma.

“Lựa chọn như thế mới là thông minh. Hắc hắc hắc!” Công Áp nhìn sang Diệp Phong với ánh mắt không lạnh, mục quang âm lạnh kiến nghị với Huyết Ma: “Huyết Ma lão đại, hiện tại chỉ còn lại tiểu nữ này là tuần sát sứ, chỉ bằng đem ả ra cho các huynh đệ vui vẻ một phen, chốc nữa giao chiến cũng hăng hơn, lão đại thấy sao?”

Võ hoàng thủ hạ của Huyết Ma đều cười thâm tà, cực kỳ tán đồng kiến nghị của Công Áp.

“Vậy thì bản ma cũng không muốn làm mất hứng của của các vị, tiểu nữ này do các vị xử trí.” Huyết Ma không thích nữ sắc nhưng không cần thuộc hạ tìm vui. Vũ Hân đã mất giá trị lợi dụng, hẳn sẵn sàng đem cô ra mua chuộc lòng người.

“Không...Không được qua đây.” Vũ Hân hoa dung thất sắc, trốn ra sau lưng Diệp Phong, mắt hiện rõ nét sợ hãi.

Công Áp lắc lư đến trước mặt Diệp Phong, gào lên đầy gây hấn: “Diệp Phong. Huyết Ma lão đại đã ra lệnh giao tiểu nữ này cho các huynh đệ. Hiện tại ngươi chỉ là võ tôn nhỏ xiu, ngoan ngoãn một chút thì lão đại sẽ đưa ngươi ra, không thì đừng trách lão tử không khách khí.”

Diệp Phong không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn Công Áp, xem ra không muốn tránh đi.

“Diệp Phong, tiểu nữ này là người thánh sơn, ta khuyên ngươi đừng tự rước phiền. Nếu ngươi thích ả, lại nể tình người giao Thích nguyên thì lập được công lớn, bản ma đồng ý để ngươi hưởng lạc thú đầu tiên.” Huyết Ma khuyên can với vẻ “dàn hòa.”

Nhưng hàm ý của hẳn là khiến các võ hoàng khác bất mãn, một võ tôn nhỏ nhoi có tư cách gì hưởng thụ chiến lợi phẩm đầu tiên? Hà huống trước đó nhiều người đã bất mãn với gã, hiện tại họ có lại thực lực, không còn e dè gì gã nữa.

478. Chương 478 : Ấn Minh .

Công Áp tỏ ra bất mãn đầu tiên, liếc xéo sang rồi thân hình như quỷ mị vòng qua vị trí Diệp Phong, cánh tay khô vàng chụp vào Vũ Hân co người ở góc tường.

Công Áp hiểu ý Huyết Ma, biết lão đại không thích tính cuồng ngạo của Diệp Phong, vì gã đứng về phía mình, trước đó lại có công giao Thích nguyên thì nên không tiện trừng phạt. Nên cần động thủ thì Công Áp không cố kỵ gì.

“Cút.” Diệp Phong trầm giọng quát, lấy như ý bồng ra lắc khê, đầu bồng lập tức lớn bằng cỡ thùng nước, quét vào Công Áp.

Cự bồng như tia chớp xé không gian, dấy lên một tràng tiếng nổ lốp bốp, chấn động xé thành một hàng vết nứt sâu hoắm dưới đất, uy thế kinh thiên động địa.

Công Áp vốn không coi gã ra gì, hoàn toàn không phòng bị ngọn bồng, chỉ bằng vào trực giác linh mãnh mà vội vàng phát linh vực ra, hình thành thanh sắc năng lượng thuần trước mặt.

Chát! Linh vực năng lượng thuần của hẳn tan vỡ, thân thể vắng đi thê thảm, rớt phịch xuống đất.

Mọi võ hoàng tại trường đều rung động.

Cần sức mạnh cỡ nào mới có thể đánh tan linh vực của một trung giai võ hoàng? Theo họ, đánh tan được linh vực chỉ có thể là linh vực, mà ban nãy gã không thi triển linh vực. Một võ tôn, dù năng lượng mạnh đến đâu cũng không thể thi triển linh vực chân chính.

Nhưng sự thật ngay trước mắt, công Áp bị Diệp Phong đập bay đi. Tuy sau khi hẳn thổ máu thì nhanh chóng bò dậy, có điều như thế cũng chứng tỏ Diệp Phong có chiến lực đáng sợ.

“Người thật sự chọc giận ta rồi đây.” Công Ấp méo mó mặt mày, sau khi có lại thực lực vô hoàng, hấn sao chịu nổi mối nhục bại dưới tay Diệp Phong, một nguyên khí tức sôi lên, linh vực trải ra.

“Dừng tay.” Huyết Ma quát: “Hiện tại tất cả đều là đồng bạn, diệp Phong, người vì địch nhân mà xuất thủ với đồng bạn nặng như vậy, ta lệnh cho người thành tâm xin lỗi Công Ấp.”

Tròng mắt âm lạnh của Huyết Ma đóng đinh vào Diệp Phong, đây là lần thăm dò sau cùng. Nếu không thể khống chế gã thì tương lai nhất định gã sẽ là uy hiếp lớn nhất với hấn. Để gã trưởng thành như thế thì chỉ bằng trừ diệt trước là hơn.

Diệp Phong trầm mặc một lúc rồi nảy ra một ý, lên tiếng: “Mỗ không thấy cách làm của mình có gì không hợp.”

Mắt Huyết Ma lóe lên sát cơ nhưng sau cùng nhẫn nại được.

Diệp Phong coi như không thấy, tiếp lời: “Chúng ta vẫn ở trong ngục sơn, thánh sơn cường giả lúc nào cũng có thể đến, hiện tại chưa phải lúc hưởng thụ thành quả.”

“Xem ra người còn kiến nghị gì chẳng?” Huyết Ma máy động, tạm nén bất bình xuống.

“Gần ngục phong số một còn ngục phong số hai và số bảy.” Diệp Phong nhạt nhẽo nói: “Chúng ta tuy có hơn mười vô hoàng nhưng muốn thuận lợi đột vây thì càng nhiều trợ thủ càng tốt.”

Ngục phong số bảy là nơi giam Mộ Dung Yên. Diệp Phong nói vậy là có thâm ý nhưng không phải vô lý, huyết Ma lập tức sáng mắt lên.

“Thời gian mở ngục phong chưa được bao lâu, với thực lực vô hoàng mà đến hai nơi đó thì các tuần sát sứ chưa kịp rời đi...Nên làm thế nào chắc Huyết Ma tiên bối rõ hơn tại hạ.” Lời gã khiến Vũ Hân ở sau lưng run lên.

“Ha ha ha! Không sai!” Huyết Ma cũng là người thông minh, nhanh chóng phản ứng: “Cuồng Đồ, dẫn theo một người đến ngục phong số bảy, mang cả tù phạm vào cấm cố thánh khí ở đó về cho ta. Tà Dao, người cũng dẫn theo một người, mục tiêu là ngục phong số hai. Hiểu chưa.”

“Hiểu.” Cuồng Đồ hưng phấn liếm môi, lại được giết chóc rồi.

Dẫn dò xong, huyết Ma nhìn Diệp Phong thật sâu, nói bằng giọng chỉ hai người nghe được: “Diệp Phong, ta hy vọng lần sau không có việc trái lệnh này nữa...”

Nói đoạn, hấn quay về vị trí, tiếp tục phân phối nhiệm vụ cho từng vô hoàng khi chiến đấu. Trong lòng hấn, trừ Sát Hoàng không thể chạm vào thì mọi vô hoàng chỉ có thể thành thủ hạ của hấn, diệp Phong cũng không ngoại lệ.

Vũ Hân nhìn Diệp Phong đang đến gần, khóc đầy thống khổ: “Thật ra người là người xấu hay tốt.”

Nếu không được gã tận tâm bảo vệ thì có thể cô đã trở thành đồ chơi của chúng nhân, lúc nào cũng có thể bị giết. Từ góc độ này, gã là người tốt.

Nhưng gã lại giao Thích nguyên thi cho Huyết Ma khiến một loạt tai kiếp xảy đến với ngục sơn, hơn nữa ban nãy gã còn nhắc Huyết Ma khuếch tán tai kiếp đó ngục phong số hai và số bảy. Có thể tưởng tượng được, các đồng bạn tuần sát sứ của cô ở hai ngục phong đó sẽ vì câu nói của gã mà mất mạng. Từ điểm này, gã là ác ma đúng nghĩa.

Vũ Hân hiện tại không hiểu nên cảm hạ hay hận gã.

“Người tốt hay ác ma không liên can gì đến mỗ.” Gã lắc đầu cười nhạt: “Mỗ chỉ hành sự theo ý chí của mình, người khác nghĩ thế nào không quan trọng.”

“Để bọn Huyết Ma đào tẩu thì người không gánh được hậu quả này. Hấn đã bắt mẫn vì người bảo vệ ta, thành công thoát khỏi ngục sơn rồi sẽ quay sang đối phó người.” Vũ Hân phát hiện mình vẫn quan tâm đến Diệp Phong, bằng không đã không nhắc nhở gã.

Gã cười khoáng đạt: “Mỗ biết mình làm gì, bất kỳ ai cũng phải trả giá cho việc mình làm, kể cả mỗ, cả Huyết Ma, cả Thánh điện...Mỗ chịu trách nhiệm với việc mình là.”

“Người quá tự tin...”

“Vì mỗi có thực lực để tự tin.”

OOo

Huyết Ma an bài xong xuôi kế hoạch, bắt đầu hành động.

Thời gian mở cửa ngục phong mới chừng một khắc. Vì không có tuần sát sứ đào tẩu được nên ngục sơn chưa nhận được tin tù phạm bạo động, tạo cơ hội cho Huyết Ma tiên phát chế nhân.

“Giờ mọi võ hoàng theo ta, đánh cho thánh sơn không kịp trở tay.” Huyết Ma lúc này đã tâm dâng tràn, kế hoạch lâu nay sau cùng cũng thành hiện thực.

Chỉ cần kế hoạch thành công, hắn sẽ thành người thống trị cao nhất Võ Nguyên đại lục. Có dã tâm nên chỉ nghĩ đến kết quả đó, huyết dịch toàn thân hắn sôi lên. Thứ mà Thánh điện từng có, hắn cũng có thể có.

“Huyết Ma đại nhân, tại hạ thỉnh cầu được ở lại đây, đợi Cuồng Đồ và Tà Dao tiền bối về, sẽ truyền đạt mệnh lệnh của đại nhân.” Diệp Phong đột nhiên bình tĩnh lên tiếng: “Lúc đó ngục sơn sẽ đột nhiên bị ba mặt giáp công, phòng thủ khẳng định tan vỡ trong tích tắc.”

Huyết Ma ngần ngừ nhìn gã, không biết gã có mục đích gì. Ngay lúc chuẩn bị cự tuyệt, phái võ hoàng khác ở lại thì hắn thấy Vũ Hân ở cạnh gã, liền bật cười từ trào, có lẽ hắn quá miễn cảm.

Đối phó với ngục sơn cao cấp tuần sát sứ, toàn bộ lực lượng ngục phong số một còn chưa đủ, lãng phí một võ hoàng ở đây không phải là lựa chọn sáng suốt. Ban này Diệp Phong thể hiện thực lực sánh với võ hoàng nhưng gã vẫn chỉ là võ tôn. Hà huống, tâm thần gã để một phần trên mình tiểu nữ xinh đẹp này, e rằng khó giúp được gì.

Để Diệp Phong ở lại là phương án không tệ. Cuồng Đồ, tà Dao sau khi được giải phóng thực lực đều là võ hoàng cường giả đỉnh nhọn, một mình gã không thể uy hiếp được họ.

Hắn liền gật đầu, đồng ý thỉnh cầu của gã. Diệp Phong thần nhiên, không hề có dao động gì, càng khiến Huyết Ma triệt để yên tâm.

“Người muốn cứu tiểu nha đầu này, ta không phản đối, nhưng phải đảm bảo không ảnh hưởng đến đại sự...” Huyết Ma dặn lại một câu trước khi đi.

“Yên tâm, nàng ta không có cơ hội rời khỏi chỗ.” Gã gật đầu.

Công Áp này giờ vẫn không cam lòng, cười tà quái với Vũ Hân: “Hắn không bảo vệ người được lâu nữa đâu, sớm muộn gì người cũng là của ta. Ha ha ha!”

Huyết Ma dẫn một toán võ hoàng xông về phía cửa ngục sơn, ngục phong số một chỉ còn lại do và Vũ Hân đang hoang mang.

“Người...Người định làm gì?” Vũ Hân khiếp hãi co người lại, bắt đầu hoảng loạn.

Diệp Phong từng khiến cô thấy an toàn tuyệt đối, giờ bỗng trở nên cổ quái. Bầu không khí đầy ngưng ngừng.

Diệp Phong xòe tay: “Cô nương tưởng ta định làm gì?”

“Người định bắt nạt ta?” Vũ Hân nói xong thì hồ thẹn đỏ bừng mặt, cô tuy sợ nhưng không có cảm giác như lúc đối diện Công Áp.

Gã cười nhếch mép đến trước mặt cô, nhìn chăm chú gương mặt trở lên khả ái vì kinh hoảng, cười hắc hắc: “Bắt nạt cô nương, cũng là chủ ý không tệ...”

Giọng nói kéo dài ngừng mấy giây rồi gã vỗ vỗ đầu cô: “Nhưng cô nương yên tâm, hiện tại không phải lúc cho việc đó.”

Vũ Hân thở phào, từ đáy lòng không hiểu sao lại dấy lên niềm khác lạ.

Hơn mười phút sau, tà Dao dẫn tám, chín võ hoàng từ ngục phong số hai gần hơn quay về. Được Diệp Phong truyền đạt mệnh lệnh của Huyết Ma xong, tà Dao vội vàng dẫn viện quân đến chỗ lão đại.

Mười phút sau, diệp Phong đột nhìn ngẩng nhìn về phía ngục phong số bảy.

“Sau cùng cũng đến, ta đợi ngươi lâu lắm rồi...Cuồng Đồ!” Gã lặng lẽ đứng đó, chăm chú nhìn về phía xa, mấy quang điểm mờ nhạt đang cấp tốc lao đến.

479. Chương 479 : Chiến! Cuồng Đồ .

Cuồng Đồ dẫn một toán võ hoàng nhanh chóng đến trước mặt Diệp Phong, nhìn quanh với vẻ lạ lùng, hỏi: “Huyết Ma đại nhân và những người khác hiện ở đâu?”

Diệp Phong liếc thấy trong đám đông có Mộ Dung Yên, ông ta định bước lên hỏi gã thì gã lắc đầu ra hiệu ngăn cản.

Cuồng Đồ tuy thấy cử chỉ của gã cổ quái nhưng không thấy có gì khác lạ, đành lặp lại câu hỏi.

“Huyết Ma tiền bối dẫn mọi người đi công kích cao cấp tuần sát sứ, tà Dao dẫn võ hoàng của ngục phong số hai đi tăng viện.” Diệp Phong thần nhiên đáp.

“Sao ngươi còn ở lại đây?” Thái độ bất thường của gã không khiến Cuồng Đồ cảnh giác, có được toàn bộ thực lực rồi thì hắn không coi gã ra gì nữa.

Tuy trước đó hắn thấy Diệp Phong đã thương Công Áp nhưng trong lòng hắn cho rằng, thực lực đó không uy hiếp được mình. Dù đánh giá cao đến thế nào Diệp Phong cũng chỉ là một trung giai võ hoàng không thể thi triển lĩnh vực, gã có hành động gì bất lợi là hắn nắm chắc mười phần đối phó được dễ dàng.

“Huyết Ma tiền bối phái mõ ở lại thông tri cho các hạ sau khi về lập tức dẫn nhân mã đến giáp kích ngục sơn. Có thêm số nhân thủ này, chắc chắn chúng ta sẽ chiến thắng càng nhanh.” Diệp Phong mỉm cười.

“Ha ha, được lắm.” Cuồng Đồ cười vang: “Giờ nhân số của chúng ta gấp đôi toán cao cấp tuần sát sứ, ta thích nhất là lấy nhiều đánh ít.”

“Đi.” Cuồng Đồ vung cấm cố thánh khí, lệnh cho các võ hoàng sau lưng đi theo hắn.

Diệp Phong chặn hắn lại, khẽ lắc đầu: “Cuồng Đồ các hạ, đừng đi vội. Huyết Ma tiền bối có nhiệm vụ riêng cho các hạ.”

Cuồng Đồ không ngờ là gã, hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

Diệp Phong mỉm cười không nói gì, quét ánh mắt nhìn khắp các võ hoàng.

Cuồng Đồ hiểu ý, dặn đồng bạn: “Dẫn họ đi tiếp viện cho Huyết Ma đại nhân, ta sẽ đến ngay.”

Một thoáng sau, một toán võ hoàng, kể cả Mộ Dung Yên, do thủ hạ khác của Huyết Ma lướt đi nhanh sang hướng khác. Trước khi đi, mộ Dung Yên còn không yên tâm nhìn Diệp Phong, thấy gã tự tin thì mới an lòng rời đi.

“Huyết Ma đại nhân có gì dặn dò ta?” Thấy chúng nhân đi rồi, cuồng Đồ hỏi.

Gã chẳng không, thần nhiên nói: “Cuồng Đồ các hạ theo mõ.”

Cuồng Đồ tuy nghi hoặc nhưng Diệp Phong lấy danh nghĩa Huyết Ma nên hắn phải nghe theo, cùng gã đi sang hướng khác.

Gã và Cuồng Đồ không đi quá xa, cách ngục phong số một chừng hai ba dặm thì dừng lại ở một bãi đất trống. Ở đây, dư ba chiến đấu không ảnh hưởng đến Vũ Hân.

Hắn dừng lại, thoáng nhận ra hành vi của Diệp Phong quá kỳ quái, bất giác sẵn sàng giới bị.

“Huyết Ma nhờ mõ lấy hai vật của Cuồng Đồ các hạ.” Gã cười nhẹ tênh, lên tiếng đúng vào lúc Cuồng Đồ không nén nổi tò mò nữa.

“Hai vật nào?” Khí hải của Cuồng Đồ quay tít, thiên địa chi lực trong phạm vi khí trường khẽ dao động, chỉ cần hắn có ý niệm là hình thành lĩnh vực ngay.

Trực giác cho hắn biết Diệp Phong không có ý tốt nhưng thần niệm quét quanh mà không thấy có ai uy hiếp được mình, càng khó đoán được Diệp Phong muốn gì.

“Thánh khí khổng chế ngục phong số bảy...” Diệp Phong vừ từ tốn nói vừa lấy Huyền thiên như ý bổng ra, tứ trọng kim nguyên lực cũng dâng lên theo.

“Còn cả mạng ngươi nữa.” Diệp Phong quát khẽ, nguyên nguyên lực trong huyết mạch tràn vào khí hải, thoáng sau đã hoàn thành tứ trọng Thần thông biến biến thân. Sát khí lăng lệ tràn ra, trùm lên Cuồng Đồ.

Con người hắn co lại, khí tức của Diệp Phong thể hiện đủ ngang với thất giai vô hoàng như hắn. Tiểu tử này ẩn tàng kỹ thế hả?

“Diệp Phong, ngươi dám hai lòng với Huyết Ma đại nhân.” Cuồng Đồ nghiến răng: “Dù ngươi ẩn tàng trữ thực lực thì vẫn chỉ là vô tôn. Còn ta đã đạt đến tầng cao nhất của vô hoàng, ngươi không thi triển được lĩnh vực thì làm cách nào lấy được mạng ta?”

“Thế nào? Sợ hả?” Diệp Phong lạnh giọng: “Ai cũng bảo Cuồng Đồ mềm nắn rắn buông, quả nhiên là đúng.”

“Ta sợ ngươi hả.” Cuồng Đồ điên cuồng thi triển lĩnh vực, gầm lên cuồng nộ: “Tiểu tạp chủng không biết trời cao đất dày, ta sẽ xé ngươi thành từng mảnh xem còn huênh hoang được đến đâu.”

“Nói lắm vô ích, động thủ là biết ngay.” Mắt Diệp Phong lạnh lại, như ý bổng dài ra, khoảnh khắc sau thành mây trắng, đuôi bổng to như đầu trâu.

Chát! Thực lực thất giai hoàng cấp của Cuồng Đồ không chỉ có hư danh, tuy hơi khiếp sợ trước sức mạnh của Diệp Phong nhưng hạ thủ không hề hàm hồ. Lĩnh vực hóa thành hỏa nguyên cự nhận, va chạm dữ dội với công kích của Diệp Phong.

Thân hình cả hai cùng run lên, lùi lại hơn trăm thước.

“Ngươi chỉ thế mà thôi.” Cuồng Đồ liếm mu bàn tay, sắc mặt méo mó.

Diệp Phong hừ lạnh không đáp, thân hình kêu tanh tách thi triển Cự đại Thần thông thuật, nháy mắt đã biến thành cự nhân!

Vù! Vù! Diệp Phong thuận tay vung như ý bổng, bổng thể và không khí ma sát kịch liệt, hư không sáng lên hỏa quang, đủ thấy sức mạnh của gã đạt tới mức kinh nhân.

“Chuyện này...Sao lại như thế!” Cuồng Đồ kinh hãi sững sờ: “Sao ngươi lại biết thủ đoạn của dã nhân?”

“Thủ đoạn của dã nhân?” Diệp Phong nhếch môi khinh miệt cười lạnh: “Để ngươi ném mùi lợi hại của dã nhân.”

Gã điểm chân, thi triển Chân không pháo cỡ nhỏ, nháy mắt đã đến sát Cuồng Đồ.

“Ném một bổng của ta.” Cự bổng giáng xuống, đồng thời Cuồng Đồ cảm thụ được khí lưu quanh mình cấp tốc ép lại, trói buộc hành động của hắn.

Hắn chưa từng lĩnh giáo thủ đoạn nào quỷ dị thế này, lập tức liều mạng ngưng tụ nguyên lực trong lĩnh vực lại định ngăn đón Diệp Phong.

“Chát!” Như ý bổng hung hãn giáng lên phòng ngự lĩnh vực của Cuồng Đồ, hỏa nguyên năng lượng trong lĩnh vực chao chát, từng dải hoa lửa nổ tung trong đó, quét qua người hắn.

Cuồng Đồ kêu lên thê thảm, lĩnh vực trong khí trường cũng bị giáng mạnh xuống đất, mặt đất rung rinh, tiếng nổ vang trời.

“Ngươi chỉ thế mà thôi.” Diệp Phong uy phong lẫm lẫm trên không, lạnh lùng trả lại những lời ban nãy hắn nói ra.

“Đáng ghét.” Cuồng Đồ mép rỉ máu, cuống lên xông tới. Chỉ sau hai lần va chạm, hắn đã ném đòn, trận chiến không thể tắt thở này khiến hắn càng đấu càng kinh hãi.

Lĩnh vực của hắn hiệu xưng mạnh nhất trong các hoàng cấp lĩnh vực! Tuy phạm vi không đầy ba trượng nhưng độ ngưng luyện thì không năng lượng công kích nào so được, hà cớ lại bại dưới sức mạnh nhục thân của Diệp Phong? Gã còn là nhân loại sao?

“Hai thứ của ngươi, ta sẽ lấy.” Lúc còn là nhị giai võ tôn, diệp Phong đã có thể miễn cưỡng đấu với lục giai võ hoàng, giờ gã tấn thăng thành thiên tôn, có tứ trọng Thần thông biến thì chiến lực đạt tới mức không thể tưởng tượng được.

Cao giai võ hoàng bình thường, nếu không có thủ đoạn đặc biệt, e rằng không đủ thương nỗi gã.

Cuồng Đồ tất nhiên không phải phổ thông cao giai võ hoàng, đối diện với Diệp Phong có thực lực cao hơn, hắn phải liều mạng. Vì sợ chết nên khi giáp mặt cái chết, hắn có thể kích phát chiến lực bình thường khó tưởng tượng được.

Nhiệt độ trong không khí liên tục tăng cao, hỏa nguyên lĩnh vực của Cuồng Đồ như cháy lên nóng rẫy. Từng làn sóng nhiệt tỏa ra khiến vô số cây cối bên dưới khô rang thậm chí bùng cháy, mặt đất vốn ẩm ướt cũng nứt nẻ, bùn biến thành cát rời, bị khí lưu quét qua thì cuốn lên tung trời.

“Hỏa tiêu minh vực!” Cuồng Đồ gầm khê, lĩnh vực rực cháy bay lên, quay tít ở độ cao hơn hai mươi trượng thì như một đạo hỏa lôi phích lịch giáng xuống đỉnh đầu Diệp Phong.

Nhiệt độ cơ hồ rút hết nước trong cơ thể trùm lên Diệp Phong, gã vốn ung dung này giờ cũng tỏ ra ngưng trọng.

Ầm! Lĩnh vực năng lượng cháy rực rơi xuống chỗ Diệp Phong đứng, lập tức lấy gã làm trung tâm tán xạ ra thành viêm ngục đường kính hơn mười trượng trên không. Lửa đỏ rừng rực trong biển lửa tựa hồ muốn đốt cháy tất cả, không gian liên tục cong queo, cảnh tượng nhìn qua biển lửa đều trở lên mơ hồ.

“Ha ha ha! Ngươi không có lĩnh vực, ta xem ngươi dựa vào đâu chống lại minh vực chi hỏa của ta. Ta sẽ đốt ngươi thành tro.” Cuồng Đồ ngạo nghễ gầm lên, cảm giác sợ hãi Diệp Phong tạo cho lúc trước dần tan đi.

“Chiêu số lợi hại lắm, tiếc là muốn đốt ta thành tro thì e còn thiếu một chút.” Ngữ khí Diệp Phong thản nhiên cất lên trong biển lửa. Tiếng cường kiêu ngạo của Cuồng Đồ cứng đờ trên mặt, ánh mắt chấn kinh đến không dám tin.

Gợn không khí hàm chứa năng lượng bàng bạc tỏa ra tứ phía từ giữa biển lửa, nổ vang kinh thiên động địa.

Ảo nghĩa cao nhất của Vu võ Thần thông thuật - Chân không bạo!

Biển lửa bị xé thành vô số mảnh tủa đi trên thình không, như pháo hoa bùng nổ, rực rỡ chói lòa. Hỏa tiêu minh vực của Cuồng Đồ tan biến trong tích tắc, một thân ảnh bao phủ tử kim năng lượng từ từ hiện lên...

480. Chương 480 : Giết Người Như Giết Chó .

“Còn chiêu số nào lợi hại hơn không? Nếu không thì đến lượt ta.” Diệp Phong hơi héch cằm, con ngươi chứa đầy nét miệt thì nhìn Cuồng Đồ như nhìn người chết.

Lòng tay Cuồng Đồ đầy mồ hôi, run rẩy tận đáy lòng, nỗi sợ hãi khó lòng khắc chế dấy lên. Đến hiện giờ, hắn mới hiểu thanh niên không có gì bất mất này đáng sợ thế nào.

Khó trách Huyết Ma từng nói với hắn không chỉ một lần, với Diệp Phong nếu không thu phục được thì phải diệt trừ. Lúc đó hắn không để tâm, giờ mới hiểu.

Chạy! Cuồng Đồ trong tích tắc đã hạ quyết định.

Huyết Ma, cả đồng bạn đều ở ngục sơn. Chỉ cần chạy về cạnh họ, dù Diệp Phong có thần thông quảng đại đến đâu cũng không thể đồng thời đối phó cả toán võ hoàng? Hà huống, huyết Ma có thực lực thắng được gã! Hắn nhất định phải báo cáo lại tình huống này cho Huyết Ma đại nhân!

Lĩnh vực của hắn lại từ từ mở ra bao phủ thân thể, lướt nhanh về hướng có bọn Huyết Ma.

“Muốn chạy? Ta đã đồng ý đâu?” Diệp Phong khó khăn lắm mới bày được cái bẫy cho hắn chui vào, làm gì có chuyện dễ dàng để hắn đi?

Đường đường thất giai võ hoàng đối diện một võ tôn lại bị bức phải bỏ chạy, việc này đồn đến tai các võ hoàng trong ngục sơn chắc không ai tin mất? Ác ma khát máu trứ danh Cuồng Đồ giờ lại cúp đuôi chạy như con chó nhà có tang. Ngay cả dũng khí giao đấu với Diệp Phong, giờ hắn cũng không có.

Tốc độ của Cuồng Đồ không hẳn không nhanh, hỏa nguyên lĩnh vực là lợi khí để phi hành ở đoạn ngắn, dù võ hoàng có tu vi ngang với hắn thì trong thời gian ngắn khó mà bắt kịp. Hắn tin rằng mình nhất định sẽ thoát được, chạy đến chỗ Huyết Ma.

Nếu để Huyết Ma đại nhân biết Diệp Phong này hai lòng, nhất định sẽ rút cạn huyết dịch hắn, tiêu mỗi hận hắn phải chịu hôm nay. Cuồng Đồ oán độc suy tính.

“Ta đã nói, không để lại hai thứ đó, ngươi đừng mong thoát được.” Tiếng Diệp Phong sang sảng bên tai. Cuồng Đồ nghiêng đầu nhìn sang, suýt nữa tâm tạng nhảy ra ngoài vì sợ, đối phương đã vượt hẳn nửa thân người, khoe mắt hắn còn nhìn thấy thanh sắc cự ảnh hung hãn đập vào mình.

Sức mạnh nhất bỗng này còn hùng hồn hơn, lập tức tiếng nổ giòn đanh vang lên, lĩnh vực bao quanh Cuồng Đồ bị đánh vụn, chấn động kịch liệt xuyên qua hỏa nguyên năng lượng truyền vào thể nội hắn, khiến hắn có cảm giác tan gan vỡ mật.

“Phụt.” Máu phun trào từ miệng hắn, nếu không nhờ lĩnh vực ngưng kết phi thường thì nhất bỗng đó đã lấy mạng hắn.

Cuồng Đồ mặc kệ thương thế, dồn hết nguyên lực của lĩnh vực hình thành một ngọn năng lượng tiên to lớn quét vào như ý bỗng, mượn lực phản chấn lướt đi xa thêm.

“Cái mai rùa này cứng thật.” Diệp Phong khê lắm lắm. Gã biết Cuồng Đồ trông hết sức thâm hiểm nhưng kỳ thật lĩnh vực của hắn đã triệt tiêu đại bộ phận xung kích. Thương thế của hắn không nặng, chí ít không ảnh hưởng đến tốc độ.

“Ném thử Tru Thần cung cũng của ta nhỉ?” Diệp Phong thu như ý bỗng lại, lấy Tru Thần cung ra.

Tập quang tiễn thúc! Diệp Phong lại vút đến cách Cuồng Đồ không đầy trăm thước, tiễn thúc từ Tru Thần cung xẹt ra, kim sắc quang trụ đập vào lĩnh vực của hắn.

Cảm giác nguy cơ buộc Cuồng Đồ phải dừng lại dốc toàn lực ứng phó, tiễn thúc mang theo tử vong khí tức khiến mỗi tế bào trong huyết dịch hắn đều run lên.

Quang trụ liên tục giáng lên phòng ngự của Cuồng Đồ, thoáng sau xuyên thấu qua lĩnh vực và thân thể hắn, lĩnh vực xuất hiện một lỗ thủng không thể vá lành.

Phịch. Cuồng Đồ toàn thân toàn là hốc máu, không khống chế được thân thể nữa rơi xuống đất. Lĩnh vực của hắn dần tiêu tan.

Diệp Phong đáp xuống, thản nhiên lấy cấm cổ thánh khí của ngục phong số bảy trong trữ vật giới của Cuồng Đồ.

“Tha...Tha mạng.” Khí tức của hắn mong manh, bất quá với tu vi cực cao, tạm thời chưa chết được.

“Lúc ngươi đồ sát người khác không vì mục đích gì, có bao giờ để tâm đến lời rên rỉ kêu van của họ không?” Diệp Phong lạnh lùng nói: “Ta không nhất định phải giết ngươi nhưng không có lý do gì tha cho ngươi.”

Gã kiên quyết phát tay, chân không pháo lập tức đánh vỡ đầu Cuồng Đồ.

“Trường bạo động này đến lúc dẹp lại rồi.” Gã nhìn về hướng bọn Huyết Ma, khê nói.

OOo

“Hắc hắc hắc! Tiểu mỹ nữ, đại gia nói rồi, người không thoát được khỏi lòng tay ta, mau nhận mệnh đi. Ta sẽ yêu thương người.” Ở cửa ngục phong số một, công Áp cười dâm dăng đùa cợt Vũ Hân kiểu mèo bắt chuột.

Vũ Hân ở trên không cố gắng tránh khỏi Công Áp truy đuổi nhưng thực lực kém quá xa nên không ngăn được đối phương.

Y phục của cô bị xé mất mấy chỗ, lộ ra là da như tuyết khiến Công Áp càng nổi lòng tà dâm, hưng phấn hơn hẳn. Hắn không cần vội với món ngon sắp vào miệng này. Phải nhịn hơn trăm năm rồi, nếu không thể phát tiết trong lòng trước thì không thể hoàn toàn bạo phát khoái cảm được.

Tốc độ của hắn cực nhanh, thanh sắc thân ảnh như ánh chớp lướt qua Vũ Hân, xé một miếng áo có mùi thơm nữ nhân xuống.

“Ồ...Thơm quá.” Công Áp say sưa hít hà miếng vải, thập phần hưởng thụ nhìn mỹ nữ kinh hoảng thất thố.

“Diệp Phong, diệp Phong. Hu hu...Người ở đâu, mau đến cứu ta.” Cô ôm lấy chút hy vọng sau cùng, khóc lóc cầu cứu.

“Ha ha ha! Gọi đi, gọi đi. Gọi rất cổ thì tiểu tử đó cũng không thể quay về cứu người.” Công Áp cười điên cuồng: “Hắn dám động vào Cuồng Đồ đại nhân thì thật chán sống rồi. Chưa biết chừng đến giờ hắn đã là một thi thể.”

Vũ Hân tức thì tuyệt vọng. Cô tận mắt thấy Diệp Phong đưa Cuồng Đồ đi, tuy không hiểu sao gã lại không tự lượng sức mà đối phó Cuồng Đồ, nhưng kết quả trận chiến giữa một võ hoàng đỉnh nhọn và một người tu vi tối đa chỉ là thiên tôn thì không cần tính toán. Cô không có lý do gì không tin lời Công Áp.

“Người đến nữa là ta sẽ chết.” Vũ Hân chỉ trường kiếm vào yết hầu, quát lên chói lói.

Công Áp cười âm u, tựa hồ không quan tâm: “Chết rồi, người vẫn còn thi thể cơ mà? Tuy hơi mất lạc thú nhưng cũng tạm dùng được.”

Vũ Hân lạnh buốt cõi lòng, lẽ nào chết rồi mà vẫn bị ác ma này ô nhục? Trong tích tắc sững sờ đó cô đã lộ sơ hở, công Áp chỉ đợi cơ hội này.

Hắn phát ra linh vực trong tích tắc, vốn không cách xa Vũ Hân, nên dễ dàng bao trùm được cô. Linh vực hóa thành sợi tơ năng lượng xanh biếc, nhanh chóng trói tay cô kéo ra ngoài. Đồng thời một đạo mộ nguyên chương ẩn khế vỡ lên ngực cô.

Vũ Hân đang hoang mang, hoàn toàn không phòng bị, trường kiếm rời tay, thân thể như lá khô rơi xuống.

“Hắc hắc! Ta sao để người chết được, dù chết cũng phải đợi bản đại gia ném mùi đã.” Công Áp nhún chân nhảy đến chỗ Vũ Hân. Đùa đủ rồi, giờ là lúc hưởng thụ món chính.

Đột nhiên cảm giác nguy hiểm lạnh thấu xương từ đáy lòng dâng lên. Thần kinh nhạy cảm được hắn hình thành qua bao lần trốn chạy chợt căng như dây đàn, thân thể xệt chéo sang một hướng khác.

“Đáng chết là người.” Khí pháo kinh nhân lướt quá vai Công Áp, bên tai hắn vang lên tiếng Diệp Phong quát lạnh lùng.

“Chát!” Công Áp chưa kịp mừng vì tránh khỏi đòn đánh lén thì một thân ảnh lướt đến trước mắt hắn, quyền đầu to lớn giáng vào bản mặt xấu xí.

Diệp Phong đâm bay hắn xong, khẽ uốn mình đáp xuống đất trước Vũ Hân, đón lấy cô.

“Diệp Phong! Hu hu hu...” Vũ Hân chợt thấy cứu tinh, kích động lao vào lòng gã khóc to. Gã vừa giải quyết Cuồng Đồ, y phục bị lửa của đối phương đốt rụi thành tro, giờ Vũ Hân dính sát mặt vào, tình cảnh trở nên rất khó xử.

“Được rồi, được rồi, không cần sợ nữa, ta đến rồi.” Lời gã khiến Vũ Hân trấn định lại ngay, phát giác hành động của mình đầy ám muội, liền hổ thẹn đẩy gã ra.

“Sao người còn quay lại? Cuồng Đồ đại nhân đâu?” Công Áp bị Diệp Phong đánh gãy hai cái răng, nhảy chơi chơi lên không. Đây là lần thứ ba hắn bị Diệp Phong phá hoại hảo sự nên hận gã vào tận xương tủy.

“Cuồng Đồ? Hắn chết rồi...Người. Là kẻ thứ hai.” Diệp Phong lạnh lùng nói.

Công Áp ngăn ra rồi tỏ vẻ trào phúng: “Bằng vào người mà giết được Cuồng Đồ đại nhân? Đừng đùa nữa, tưởng như thế dọa được ta chăng?”

“Có cần phải dọa một kẻ sắp chết không?” Diệp Phong nhạt nhẽo nhìn hắn rồi đột nhiên hỏi: “Huyết Ma phái người đến giám thị ta?”

“Người thông minh lắm. Huyết Ma lão đại đã phòng bị sẵn nên sai ta quay lại xem người giở trò gì.” Công Áp cười gằn: “Người một mình dẫn Cuồng Đồ đại nhân đi thật ra có ý đồ gì?”

Hóa ra Huyết Ma phái Công Áp đến giám thị Diệp Phong, hắn chỉ thấy gã đơn độc dẫn dụ Cuồng Đồ đi, nhưng hắn xác tín Cuồng Đồ không thể gặp chuyện gì, trong khi Vũ Hân ở lại là dụ hoặc cực lớn, nên hắn không tiếp tục bám theo Diệp Phong mà chuyển mục tiêu sang cô. Tất nhiên hắn không rõ trong thời gian ngắn ngủi đó, giữa Diệp Phong và Cuồng Đồ thật sự xảy ra chuyện gì.

“Người muốn biết thì đi hỏi Cuồng Đồ.” Khóe môi Diệp Phong nhếch lên, nở nụ cười trào lộng.

“Cuồng Đồ đại nhân hiện tại ở đâu?”

“Dưới địa ngục, người sẽ nhanh gặp hắn thôi.”

“Người định giết ta?” Công Áp còn chưa hiểu rõ tình huống, một võ tôn mà dám vọng ngôn giết trung giai võ hoàng như hắn? Đúng là buồn cười.

“Giết người như giết con chó mà thôi.”

Chân nguyên của Diệp Phong bùng lên mãnh liệt, khí thế khiến Công Áp rúng động, bất giác run lên.

481. Chương 481 : Ngũ Hành Thánh Sứ .

Vũ Hân trốn sau lưng lưng há hốc miệng thành chữ O, chân động vô vãn. Xưa nay cô không ngờ rằng thực lực của gã đạt đến mức đó. Luồn năng lượng khí tức uy thế bức nhân này vượt xa trung giai võ hoàng như Công Áp. Đó vốn không phải khí thế mà một thiên tôn có thể thi triển.

Công Áp tất nhiên cũng cảm thụ được Diệp Phong cực mạnh, lẽ nào ban nãy gã nói đã giết Cuồng Đồ không phải khoắc lác mà thật sự như thế? Nếu vậy, với thực lực quá chênh lệch giữa hắn và Cuồng Đồ, thì liệu hắn chống nổi Diệp Phong sao?

Hắn run người, đảo mắt tìm cơ hội thoát thân.

“Huyết Ma lão đại đến rồi, diệp Phong định làm phản, mau thịt hắn đi.” Công Áp đột nhiên chỉ ra sau lưng Diệp Phong, mừng ra mặt.

Diệp Phong giật mình, lẽ nào gã đã sa vào bẫy của Huyết Ma? Vì sao hắn đến mà gã không phát giác? Hắn vội quay lại nhìn, công Áp nhân cơ hội đó chuyển lĩnh vực hóa thành trường thương sắc bén, nhánh chóng lao đi.

Tốc độ. Hắn thiện nghệ nhất là tốc độ. Năng lượng của Diệp Phong siêu phàm trác việt, hắn không thể so được, nhưng không có nghĩa là tốc độ của gã sánh được với hắn. Hơn nữa tốc độ của hắn không chỉ nhanh mà còn linh hoạt cực độ trên không, dù tốc độ đối phương ngang với hắn cũng không thể uy hiếp được.

Công Áp nhờ vào thân pháp quỷ dị đó mà hết lần này đến lần khác đào thoát khỏi nguy cơ. Không ít nữ tử bị hắn giày xéo là con gái, thê tử của các cường giả tu vi trên hắn, nếu không có thuật bảo mệnh này, hắn sao có thể đến tận lúc thánh sơn xuất thủ mới bị bắt?

Tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

Tiếc rằng nguyện vọng luôn đẹp nhưng sự thật lại tàn khốc. Công Áp chỉ thấy sau lưng vang lên tiếng nổ giòn đanh, diệp Phong đã đến ngay phía trên đầu, ngọn bồng bổ xuống.

“Khốn kiếp.” Trường thương do mộc nguyên lĩnh vực của Công Áp hóa thành như độc xà uốn mình chuyển hướng tránh khỏi công kích của Diệp Phong. So với Cuồng Đồ, bản lĩnh đào mệnh của hắn hơn nhiều.

Thấy tốc độ không thể cắt đuôi được Diệp Phong, công Áp không lao theo đường thẳng nữa mà trượt đi trên không như thủy xà bò không theo quy luật nào. Hắn lướt đi không chỉ nhanh mà còn phiêu hốt bất định, không khác nào thuận di, tốc độ của đối phương có hơn hắn một chút mà muốn nắm bắt được thân ảnh cũng không dễ.

Đến đây, đến đây. Để ta xem tên khốn người giết ta bằng cách nào. Chỉ cần ta kéo dài được đến lúc đến chỗ Huyết Ma lão đại, nhất định người sẽ chết không có đất chôn. Công Áp điên cuồng gầm lên trong lòng, tuy hắn từng vô số lần chạy trốn địch nhân nhưng chưa bao giờ vất vả như lần này.

“So tốc độ...Người sao so được.” Diệp Phong lại chặn trước ở quỹ tích dự định của Công Áp, mặt mũi lạnh tanh giáng cây bồng xuống.

Hắn lại định bốn cữ soạn lại tránh đi, đột nhiên phát hiện không khí quanh mình bắt đầu ngưng kết, lực đạo trời buộc khó lòng kháng cự khiến hắn không còn dễ dàng đảo hướng. Chỉ cần khác biệt mong manh thế thôi, như ý bóng của Diệp Phong cực kỳ chuẩn xác giáng vào lĩnh vực của hắn.

“Chát!” Thân thể Công Áp bắn xuống như đạn pháo, lĩnh vực quay tròn, không hiểu va gây bao nhiêu cây cối. Công Áp bị ấn lún xuống đất tạo thành hố sâu như vắn thạch đập xuống, nhìn cũng đủ rợn người.

“Khụ.” Công Áp thổ ra một ngụm máu, hoảng sợ nhìn Diệp Phong đáp xuống, nói liên tiếp: “Người không thể giết ta, nếu Huyết Ma không thấy ta về, nhất định sẽ xuất thủ với người. Ta sẽ che giấu cho người, ta nguyện ý thân phục người, tha chết cho ta đi.”

Diệp Phong cười lạnh trào phúng, lòng tay xuất hiện một dải khí trắng toát, liên tục ngưng áp.

“Loại rác rưởi như ngươi mà để chết đi thống khoái thì nhân từ quá.” Diệp Phong vẫy tay, dải khí chuẩn xác bắn trúng, hạ thân Công Áp vang lên tiếng nổ hủy diệt.

“A!” Công Áp gào lên thảm tuyệt nhân hoàn, gương mặt vì đau đớn méo mó không thành hình người nữa. Hạ thân của hắn máu thịt bầy nhầy, thứ của nam nhân tan biến vô ảnh vô tung.

“Còn chưa kết thúc đâu...” Diệp Phong co tay búng, linh tê nhất chỉ xạ ra kim quang sắc bén xuyên qua đơn điền hắn, thấu suốt khí hải, triệt để biến hắn thành phế nhân.

“Ta để lại người ở đây chờ chết, chờ cho mỗi giọt máu chảy đến lúc cạn, hoặc yêu thú sẽ tới xé thành từng mảnh huyết nhục của người. Chỉ có như thế mới chuộc được tội nghiệt người phạm phải.” Làm xong, Diệp Phong chẳng quay về cửa ngục phong số một, để lại Công Áp với nỗi sợ hãi và tuyệt vọng.

OOo

Vũ Hân nóng lòng đợi ở cửa ngục phong, thấy gã bình an quay lại thì thở phào bước lên hỏi: “Đuổi kịp Công Áp không?”

Gã gật đầu, mỉm cười khẳng định.

Vũ Hân tỏ ra giải hận: “Người giết hắn rồi?”

“Còn chưa chết...” Gã thấy cô hơi khấn trương thì trêu chọc, cười ha hả: “Chỉ là sống không bằng chết thôi.”

Bị gã hí lộng, Vũ Hân hầm hừ, cấm môi hỏi: “Cuồng Đồ thật sự bị người giết? Người câu kết với Huyết Ma, vì sao còn ngầm giết người của hắn? Lẽ nào không sợ hắn tìm người tính nợ?”

Diệp Phong mỉm cười: “Ai bảo ta câu kết với Huyết Ma? Bọn mõ chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.”

“Gì mà lợi dụng lẫn nhau? Lẽ nào mục đích của người không phải thoát khỏi ngục sơn?” Vũ Hân bĩu môi không tin. Cô cho rằng đã đã phản bội lòng tin của mình nên vẫn e dè.

“Bọn mõ đều muốn thoát khỏi ngục sơn, nhưng mục đích của mõ và Huyết Ma khác nhau.”

“Hừ! Có gì khác nhau.”

Diệp Phong cười nhếch mép, nhìn khắp người cô rồi trêu: “Có nói cô nương cũng không hiểu. Nên chẳng cô nương mặc áo vào?”

Y phục của Vũ Hân đã bị Công Ấp xé tan, cùng với động tác thì xuân quang lộ hết trước mắt gã, thoát ản thoát hiện chứa đầy phong tình mê hoặc.

“A!” Bị gã nhắc nhở, vũ Hân lập tức như con thỏ sợ hãi lao vút đi thật xa, che tay trước ngực, mặt đỏ lựng mắng: “Tên đại sắc lang, mau nhắm mắt vào.”

Diệp Phong xòe tay mỉm cười quay đi. Vũ Hân vội vàng lấy y phục tuần sát sứ từ trong trữ vật giới ra mặc vào.

“Hiện tại mỗ cần hỏi mấy câu, nếu cô nương muốn trường bạo động này kết thúc nhanh thì đáp cho thật thà.” Gã đột nhiên nghiêm mặt nói với cô.

Vũ Hân bị gã nhìn đến ngượng ngùng, vội đáp: “Ta chưa từng lừa gạt người.”

“Hai thánh sứ ở thánh sơn đi đâu rồi?”

Vũ Hân kinh hãi, không ngờ tin thánh sứ không ở thánh sơn mà cả Diệp Phong ở ngục phong cũng biết, khó trách bọn Huyết Ma dám bạo động.

“Thánh sứ đi đâu thì ta không biết.” Vũ Hân ngẫm nghĩ một chốc rồi hạ quyết tâm: “Nhưng trước khi họ rời thánh sơn, tựa hồ có tam vị thánh sứ từ thánh địa xuống. Ngũ vị thánh sứ cùng đi.”

“Ngũ vị thánh sứ?” Diệp Phong cả kinh, việc quan trọng đến mức nào mà cần xuất động tới năm thánh giai?

Khê suy nghĩ một chút, gã chợt dấy lên dự cảm không lành. Tại Vô Nguyên đại lục, người cần tới ngũ vị thánh giai cùng xuất thủ đối phó chỉ có thể là sư phụ gã - Yêu vương, vị cường giả độc nhất vô nhị đó.

Gã bất giác lo lắng. Ngũ vị thánh sứ cùng xuất động, sư phụ tuy không sợ đối phương nhưng khó nói đối phương có chuẩn bị tuyệt chiêu gì chẳng. Thánh điện và Yêu điện duy trì thế cân bằng nhiều năm mà không xuất thủ, một khi phát động thì phải nắm chắc. Lần này sư phụ gặp nguy hiểm rồi.

“Năng lực phòng ngự của ngục sơn thế nào? Trừ thánh sứ thì sao?” Diệp Phong cố ép mình lãnh tĩnh, sư phụ thực lực siêu nhiên, ngũ vị thánh sứ còn chưa về chứng minh chúng chưa đắc thủ, gã không nên để loạn trận cước.

“Ngục sơn có mười lăm vị cao cấp tuần sát sứ, thuộc tính khí hải của họ là kim mộc thủy hỏa thổ, mỗi thứ ba người, đủ để phát động ba tổ ngũ hành đại trận, uy lực mỗi tổ vượt cả vô hoàng tối diên phong. Ngục sơn xưa nay từng mấy lần xảy ra bạo động, đều do cao cấp tuần sát sứ xuất động, dễ dàng trấn áp tù phạm.” Vũ Hân giải thích kỹ lưỡng.

“Những lần bạo động trước so với lần này thế nào?”

“Kém hơn nhiều...Ngục phong số một vốn là nơi tụ tập những vô hoàng tinh anh nhất, hung hãn nhất, lần này còn có cả ngục phong số hai và số bảy cùng tham gia, bạo loạn lần này có thực lực hơn tất cả những lần trước cộng lại.” Vũ Hân xịu mặt, tựa hồ rất lo lắng cho tình hình ngục sơn.

“Tức là song phương tựa hồ ngang tài ngang sức.” Diệp Phong mỉm cười ẩn ý.

“Người hơn hử cả gì, chỉ cần thánh sứ quay về thì mấy tên xấ xa đáng ghét các người sẽ bị nhốt vào ngục phong hết.” Vũ Hân nhe nanh múa vuốt.

“Vị tất như vậy. Chưa biết chừng, ngũ vị thánh sứ lần này không về nữa.” Diệp Phong tất nhiên trận này sư phụ toàn thắng năm thánh sứ. Hơn nữa việc đó không phải không có cơ hội.

Trận chiến lần trước giữa Yêu vương và lương vị thánh sứ, ông không thể hiện uy lực của Thần thông biến, nên ngũ hành thánh sứ không ước lượng được thực lực thật sự của ông, có thể vì thế mà kế hoạch của chúng thất bại toàn diện.

“Người nằm mơ hử! Vô Nguyên đại lục còn ai uy hiếp được thánh sứ.” Vũ Hân giận dữ như một cô bé.

“Chưa biết chừng...Thật sự có đấy.” Diệp Phong cười rồi chuyển chủ đề: “Hiện tại, mỗ cần xem xét tình hình, cô nương tìm chỗ trốn đi, đợi mọi sự xong xuôi thì sẽ an toàn.”

“Không được. Ta phải theo người, người bảo là bảo vệ ta, không thể nói rồi mà không giữ lời.” Vũ Hân vội bám lấy gã, cô bị Công Áp khiến cho vỡ mặt, trong lúc loạn động này, chỉ có ở bên gã cô mới có cảm giác an toàn.

“Như vậy...Cũng tốt. Bất quá cô nương chỉ được theo mõ chứ không đi lung tung.” Diệp Phong nhận ra hiện giờ cục thế bất minh, vạn nhất có võ hoàng đơn lẻ thấy cô, chưa biết chừng cô lại gặp nạn. Mang theo cô tuy là gánh nặng nhưng ít nhất cũng chu toàn được cho cô.

Vũ Hân vội gật đầu, ngoan ngoãn như tiểu tức phụ.

482. Chương 482 : Biến Số Từ Diệp Phong .

Ở cửa ngục sơn, mấy chục võ hoàng đang giao chiến đến trời đất tối sầm nhật nguyệt vô quang. Trận pháp thánh giai bao quanh ngục sơn liên tục bị ngũ hành năng lượng từ khắp nơi phun trào khiến cho rung động, dấy lên từng vòng gợn sóng.

Chưởng ngại năng lượng phong tỏa ngục phong là trận pháp do thánh sứ bố trí, tuy liên tục bị trận chiến giữa các võ hoàng ảnh hưởng nhưng vẫn vững như bàn thạch, không hề tổn hại. Chính vì thế mà bọn Huyết Ma chưa có cơ hội thoát khỏi, mà buộc phải giao đấu sinh tử với các cao cấp tuần sát sứ.

Lúc Diệp Phong và Vũ Hân đến nơi thì giao chiến đang đến lúc đỉnh điểm, cơ hồ không võ hoàng nào phát giác cách mấy dặm xuất hiện hai vị khách không mời.

Gã và Vũ Hân nín thở ẩn mình dưới đất, nhìn qua kẽ lá quan sát chiến đấu trên không...

Chiến trường chia làm ba khu vực.

Ngoài xa nhất, sát Hoàng ngạo nghễ đứng trên không trung như thanh lợi kiếm thẳng thớm, khí thế vút lên mây cao. Lĩnh vực của ông ta cực kỳ đặc biệt, giống với kim nguyên kiếm trận hơn. Quanh ông ta dày đặc lợi kiếm rực rỡ kim quang, bay múa khắp trời, phủ kín khí trường. Bản thân ông ta cũng ẩn trong một cây kim nguyên cự kiếm khí thế bàng bạc, kinh nhân.

Đối diện Sát Hoàng là ngũ hành chiến đấu đại trận do năm cao cấp tuần sát sứ liên thủ tạo thành. Năm võ hoàng thực lực gần đạt trung giai, bày thành trận thể năm góc, rút ngũ hành nguyên lực như nước triều từ thiên địa chi lực quanh đó, hình thành một lĩnh vực khổng lồ. Lĩnh vực này ảo hóa thành năng lượng cự nhân cao cả trăm thước, khí thế hung hung gầm gào.

Song phương giao chiến không có vẻ gì kịch liệt lắm, sát Hoàng tựa hồ không có ý chủ động công kích, còn cự nhân mỗi lần xông vào lĩnh vực của ông ta là bị vô số đạo kiếm quang mảnh mai xé tan thành linh lực hư vô, tiêu tan giữa không trung...Tuy cự nhân cũng do lĩnh vực hình thành nhưng so với kiếm trận lĩnh vực không gì không phá được của Sát Hoàng thì chỉ là trò trẻ con.

Song phương giằng co nhau, sát Hoàng không chủ động xuất thủ, còn ngũ hành chiến trận không tiến công được, xem ra ngang ngửa nhau.

Ở chính giữa, huyết Ma lãnh đạo năm cao giai võ hoàng - thuộc hạ trung thành mà hấn lung lạc được tại ngục phong số một, điên cuồng giao chiến với một ngũ hành chiến trận khác. So với bên Sát Hoàng, trận này kịch liệt hơn nhiều.

Huyết Ma không hổ là cường giả hàng đầu ngục phong số một, nhất thân huyết nguyên tà công đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa. Huyết sắc năng lượng hấn thi triển cơ hồ có thể xâm thực ngũ hành năng lượng thuộc bất kỳ tính chất nào, mỗi lần giao thủ, cự nhân do ngũ hành chiến trận hóa thành đều bị hấn dồn ép chặt vật...

Ngoài ra còn có năm cao giai võ hoàng phụ trợ, nhất tề tước bớt uy lực của ngũ hành chiến trận, phe Huyết Ma hiển nhiên chiếm ưu thế. Bất quá song phương mà muốn triệt để phân thắng bại thì e rằng không thể trong nhất thời.

Những võ hoàng khác trong ngục phong số một, và hơn mười võ hoàng của ngục phong số hai và số bảy đấu với ngũ hành chiến trận còn lại. Họ tuy đông nhưng không có diện phong cường giả như Sát Hoàng hoặc

Huyết Ma. Nếu không nhờ họ có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, liên tục hỗ trợ nhau, phối hợp cũng khá ă ý thì e rằng sớm bại trận lâu rồi.

Song phương tuy còn quần lấy nhau nhưng sớm muộn chúng võ hoàng cũng thất bại...

“Các tiền bối ngục sơn đang bị dồn ép, diệp Phong, người sẽ xuất thủ giúp họ chứ?” Vũ Hân khẩn trương kéo tay gã, nhỏ giọng hỏi.

“Vì sao mỗi phải giúp người Thánh điện để chúng nhốt ta vào ngục phong?” Diệp Phong cầm câu đáp.

“Nếu người lập công, thánh sứ đại nhân nhất định sẽ xá tội cho người.” Vũ Hân nói đầy ngây thơ.

“Mỗi vốn vô tội, cần gì Thánh điện tha bổng.” Ngữ khí của gã lạnh hân: “Vì giết một tên rác rưởi mang cái mác thánh tộc cấp cao thì Thánh điện có tư cách xét xử ta? Ta không thấy Thánh điện các người có tư cách đó.”

“Người đúng là hết thuốc chữa...” Vũ Hân giận dữ.

“Hết thuốc chữa là những kẻ cầm quyền ở Thánh điện.” Nhớ đến khổ nạn mà Vu vô di tộc chịu đựng trong nghìn năm qua, gương mặt thanh tú của gã méo đi: “Chúng sớm muộn gì cũng sẽ xuống địa ngục...”

“Mỗi đi tìm người bảo vệ cô nương, không thì chốc nữa mỗi hành động sẽ lại phân tâm.” Diệp Phong thoáng tìm, thấy ngay thân ảnh Mộ Dung Yên.

Vũ Hân hiển nhiên hơi lo lắng, run run hỏi: “Thật ra người định làm gì?”

“Chốc nữa cô nương sẽ biết.” Gã thi triển nhất trọng thổ nguyên Thần thông biến, lọt vào vòng chiến của Mộ Dung Yên.

Diệp Phong xuất hiện khiến các võ hoàng đang giao chiến chú ý. Bất quá gã dùng chân nguyên che mặt, khí tức cũng khác hẳn bình thường, võ hoàng của ngục phong số hai và số bảy không quen biết gã, tất nhiên không hiểu rõ thân phận. Còn võ hoàng ở ngục phong số một có biết gã nhưng chưa từng thấy gã trong trạng thái này, lại đang chiến đấu kịch liệt nên họ không để ý...

“Lão gia tử!” Gã ngấm ngấm truyền âm.

Mộ Dung Yên đang đấu say sưa, nghe thấy giọng gã thì mừng vui, lén rời khỏi trung tâm vòng chiến, đến gặp gã.

“Tiểu tử thật ra định giở trò gì?” Mộ Dung Yên hỏi.

“Lão gia tử, hiện tại không tiện nói nhiều, chốc nữa dù xảy ra chuyện gì, mong lão gia tử chiếu cố cho một bằng hữu của tiểu tử.” Diệp Phong nói nhanh.

“Tiểu tử người còn bằng hữu ở ngục sơn?” Mộ Dung Yên lấy làm lạ, thần niệm thuận theo chỉ dẫn của gã, nhanh chóng phát hiện ra Vũ Hân ẩn mình trong rừng: “Một tiểu nha đầu? Tiểu tử người đúng là giống đa tình.”

“Lão gia tử, đừng đùa nữa.” Gã cười khổ: “Giao đấu ở đây, lão gia tử chỉ cần hư trương thanh thế, không cần toàn lực ứng phó.”

“Vì sao? Lão phu chờ cơ hội thoát khỏi nơi quỷ quái này cả trăm năm rồi.” Mộ Dung Yên ngạc nhiên đáp.

“Trận này dù thắng bại thế nào, diệp Phong đều đảm bảo lão gia tử sẽ được về Mộ Dung gia hưởng phúc.” Diệp Phong cực kỳ tự tin cười bảo: “Nên lão gia tử phải bảo đảm an toàn cho mình.”

“Biết rồi, tuy lão phu không biết tiểu tử người giở trò gì nhưng lão phu tin vào tôn nữ tể của mình.” Mộ Dung Yên hào sảng cười vang, để tránh bị người khác nhận ra sơ hở, ông ta quay lại vòng chiến...

Hai võ hoàng cùng đội với Mộ Dung Yên cũng nhận ra, gặp ông ta rồi lập tức thay đổi sách lược giao đấu. Cả ba tránh khỏi khu vực trung tâm, lướt đi lướt lại ở rìa vòng chiến để giữ mình.

Tình thế hiện tại rất rõ ràng. Bên Sát Hoàng trong thời gian tới vẫn sẽ tiếp tục giằng co, điểm quan trọng ảnh hưởng đến thắng bại là nhóm Huyết Ma thắng được ngũ hành chiến trận hay là ngũ hành chiến trận trong khu vực thứ ba thắng được chúng võ hoàng.

Dù bên nào phân thắng bại trước, đến chi viện cho nhóm kia thì về cơ bản đều xoay chuyển được chiến cuộc.

Do bọn Mộ Dung Yên cố gắng tránh né nên cục thế biến hóa vi diệu...Không chỉ làm giảm chiến lực chính thể của các võ hoàng mà không ít võ hoàng nhận ra thì đều tỉnh ngộ, không chịu dốc toàn lực nghênh địch. Tất nhiên ngũ hành chiến trận bắt đầu đại phát thần uy, mấy võ hoàng ở giữa vòng chiến không được chi viện kịp thời, bị cự nhân đánh bay đi.

Thất bại xảy ra theo phản ứng dây chuyền. Nhất thời các võ hoàng trận cước đại loạn, ngũ hành chiến trận nhân cơ hội điên cuồng tấn công, chỉ mấy tích tắc sau, không ít võ hoàng toàn lực giao chiến đều trọng thương.

Chiến cục lập tức ngã về phía ngực sơn, ngũ hành chiến trận không cần tru sát các võ hoàng, chỉ cần triệt để đánh tan họ rồi chi viện cho chiến trận khác giáp công Huyết Ma. Huyết Ma dù thực lực hơn thế nữa cũng không thể ứng phó hai trận thế một lúc.

Huyết Ma hiển nhiên ý thức được điểm này, tuy rất bức mình, không hiểu sao một đám đông võ hoàng chỉ có mấy phút đã tan rã nhưng hắn phải phản kích hữu hiệu, bằng không sẽ thất bại thảm. Trước đó hắn không ngờ rằng ngũ hành chiến trận khó chơi như thế.

Huyết Ma phát ra một dải huyết vụ hóa thành ngọn roi đỏ lôm cuồn ba võ hoàng vừa trọng thương đến bên mình.

“Thị Huyết ma công”. Huyết Ma lại thi triển bí thuật quỷ dị đó. Ba võ hoàng đó thực lực đại tổn, căn bản không còn sức kháng cự, thân thể lập tức biến thành xác khô, huyết dịch và năng lượng bị Huyết Ma hút khô trong tích tắc, khiến hắn càng hung hãn.

Hắn cười vang, huyết sắc lĩnh vực quanh mình ngưng kết hơn mấy phần, lắc mình lướt đi, lĩnh vực hóa thành huyết trảo khổng lồ hung hãn chụp vào đầu chiến trận.

Chát, chát, chát.

Cự trảo và chiến trận kịch liệt va nhau, vốn Huyết Ma hơi kém hơn giờ lại chiếm thượng phong tuyệt đối. Năm cao giai võ hoàng cũng nhân cơ hội thi triển tuyệt chiêu, dồn chiến trận thoái lui liên tục, cực kỳ nguy ngập.

“Tập trung lực lượng, công kích phần đầu trận thế.” Huyết Ma gầm lên ra lệnh.

Trận thế do một võ hoàng chủ trì cái đầu, bốn võ hoàng khác khống chế hai tay hai chân. Cái đầu là chìa khóa khống chế ngũ hành chiến trận, một khi thụ thương thì uy lực của chiến trận giảm sút nghiêm trọng. Huyết Ma giao đấu này giờ, sau rốt cũng tìm ra quy luật đó.

Năm võ hoàng lập tức nhận lệnh, thi triển lĩnh vực cùng huyết trảo tấn công đầu chiến trận.

Ầm. Đầu ngũ hành chiến trận sau rốt cũng không chịu nổi công kích của đối phương, nổ tung. Võ hoàng chủ trì trận thế máu thịt bầy nhầy văng đi, trận thế tan vỡ nhanh chóng.

“Thắng lợi thuộc về Huyết Ma này...” Tiếng cười điên cuồng vang khắp ngực sơn, vòng vào tai mỗi người. Ngực sơn tuần sát sứ đều nhợt nhạt mặt mày, kinh hãi vạn phần.

483. Chương 483 : Diệt Phong Xuất Thủ .

Ngũ hành chiến trận tan vỡ, huyết Ma lập tức được rảnh tay. Còn lại bốn võ hoàng tứ giai - lục giai, năm cao giai võ hoàng thủ hạ của hắn thừa sức ứng phó. Hắn nhân lúc hiệu quả bí thuật Thị Huyết ma công chưa tan đi, nhún chân lao đến vòng chiến chỗ bọn Mộ Dung Yên.

Hắn phải nhanh chóng đánh bại ngũ hành chiến trận khác thì trường chiến đấu này coi như đã xong.

Huyết trảo vạch lên một đường đỏ tươi trên không, như tia sét giáng xuống đầu ngũ hành chiến trận khác. Tuy hắn tổn thất lượng năng lượng nhất định qua trận trước, nhưng uy lực công kích hàm chứa dư duy vẫn không thể coi nhẹ.

Cách, cách, cách, cách! Huyết thảo túm chặt cô hòng chiến trận, hai luồng nguyên lực khác màu quần lấy nhau, va chạm âm ầm. Không gian chung quanh liên tục khuếch tán ra gợn sóng năng lượng, bức các võ hoàng đứng gần phải thi triển lĩnh vực mạnh nhất mới miễn cưỡng phòng ngự được.

“Không có thánh giai, các ngươi chỉ là rác rưởi.” Huyết Ma gầm lên, huyết thảo lớn hơn một chút rồi thu lại. Chát! Cỗ hòng chiến trận đứt đoạn, đồng thời huyết thảo hung hãn vung lên, đánh bay cái đầu.

Tuy năm cao cấp tuần sát sứ không bị thương tổn thật sự, nhưng ngũ hành chiến trận do họ tổ thành tan rã, huyết thảo của Huyết Ma phân giải thành một vùng huyết vụ mênh mông rồi ngưng tụ thành huyết nhân, gợn ghê chặt thân thể chiến trận thành hai khúc.

“Giết chúng đi.” Huyết Ma cười gằn nói lớn: “Ai có thực lực giết được một cao cấp tuần sát sứ, ta sẽ trả lại tự do, giải khai tâm thần trong cấm cố thánh khí.”

Lời hứa này khiến chúng võ hoàng hưng phấn hẳn. Trừ một vài võ hoàng hòa hợp với Huyết Ma, cam tâm bá phục dưới tay hắn để cùng kiến công lập nghiệp thì đại đa số võ hoàng không thích thần phục ai. Giờ hai ngũ hành chiến trận đều bị hủy, đơn đả độc đấu thì họ không sợ gì võ hoàng của ngục sơn.

Họ đều hiểu Huyết Ma có cấm cố thánh khí khống chế họ, giờ có cơ hội này, lẽ nào còn không dốc sức giành lấy tự do? Ngay cả hai đồng bạn của Mộ Dung Yên cũng động lòng, nếu ba người liên hợp thì triển tam tài trận, không hẳn không có cơ hội giết một cao cấp tuần sát sứ.

Mộ Dung Yên nhìn sang, điệp Phong khẽ lắc đầu.

Chiêu này của Huyết Ma cực kỳ ác độc. Một khi võ hoàng ở đây giết cao cấp tuần sát sứ của ngục sơn thì tại Vô Nguyên đại lục không còn chỗ đứng cho họ. Nên biết đại lục hiện tại vẫn nằm dưới sự thống trị của thánh sơn, giết nhân vật trọng yếu của họ rồi mà còn mong sau này được yên ổn?

Chờ đợi họ là hai con đường. Một là theo Huyết Ma, cùng hắn đối kháng thánh sơn, như thế có khác gì hắn dùng cấm cố thánh khí khống chế họ? Hơn nữa khống chế này kéo dài suốt đời. Hai là bị thánh sơn truy bắt thậm chí truy sát! Võ hoàng có thể giết được cao cấp tuần sát sứ thì thực lực đều không kém, đủ thu hút một phần lực lượng của thánh sơn. Huyết Ma muốn đối kháng thánh sơn, tiền đề là cần tốt thí như vậy để chia bớt áp lực.

Dù thế nào, hắn giải khai cấm cố cho họ thì cũng không thiệt hại gì. Vì nguyên nhân đó, hắn không tự thân hoặc bảo thủ hạ giết cao cấp tuần sát sứ.

“Giết.” Mười võ hoàng đã đỏ ngầu mắt lên, giết chết địch nhân vì tự do của mình.

Huyết Ma nhanh chóng rút khỏi trung tâm vòng chiến, đứng ngoài xa cười âm lạnh xem kịch hay. Sắc mặt hắn hơi nhợt nhạt, hiển nhiên trong thời gian ngắn mà hai lần thi triển bí thuật tạo thành ảnh hưởng không nhỏ.

Chín cao cấp tuần sát sứ không còn chiến trận làm chỗ dựa, bị các võ hoàng vây công thì liên tục nguy hiểm. Tuy họ thực lực cao cường nhưng đương nhiên cứ đấu tiếp, sớm muộn gì cũng mất mạng.

Được Huyết Ma ra hiệu, thủ hạ của hắn bắt đầu rút ra ngoài vòng chiến. Ánh mắt Diệp Phong lạng lẽ nhìn xuống một thân ảnh.

Tà Dao - thất giai võ hoàng lấy được cấm cố thánh khí của ngục phong số hai, là cánh tay phải của Huyết Ma, thực lực hơi kém hơn Cuồng Đồ nhưng cũng là cường giả đỉnh nhọn. Hắn giả bộ tung ra đòn công kích có vẻ hung mãnh rồi lén rút về phía Huyết Ma, đồng thời lắc tay lấy cấm cố thánh khí ra, chuẩn bị dâng cho lão đại.

Hắn dẫn võ hoàng của ngục phong số hai đến nơi thì bọn Huyết Ma đang kịch chiến nên không có cơ hội giao cho lão đại, mà trực tiếp dẫn chúng nhân tham chiến.

Gương mặt âm u của Huyết Ma nở nụ cười vừa ý, thở phào một hơi thì phát hiện không thấy bóng Cuồng Đồ. Trong tay Cuồng Đồ đang cầm cấm cố thánh khí của ngục phong số bảy.

Nói thì chậm còn diễn biến thì nhanh. Lúc Tà Dao sắp đến đưa cấm cố thánh khí cho Huyết Ma thì khí tức kinh rợn đột nhiên xuất hiện ở sau lưng khiến hắn cả kinh.

Một cây thanh sắc cự bồng từ bên sườn quét tới, tà Đạo theo ý thức thì triển lĩnh vực chống đỡ. Sức mạnh vô song giáng lên lĩnh vực, hất hấn văng đi.

Trong tích tắc điện quang hỏa thạch, biến cố đột nhiên khiến Huyết Ma không hề phòng bị. Giây lát hấn ngăn người đó thì thân ảnh tử kim sắc mang theo khí tức đáng sợ vút qua thình không như cầu vồng đến trước lĩnh vực của Tà Đạo.

“Chịu chết đi.” Lại một bồng giáng ra, lực đạo thấu vào phế phủ Tà Đạo khiến hấn suýt thổ huyết.

Ai vậy? Đó là sức mạnh cỡ nào? Lĩnh vực như cửa hấn mà không chống nổi một đòn. Đối phương...Đối phương không hề có lĩnh vực. Sao lại dễ dàng đánh cho lĩnh vực của hấn liêu xiêu?

Nhưng tình thế không cho hấn cả nghĩ. Tay trái Diệp Phong thò ra biến thành vừa to vừa dài một cách quỷ dị, đồng thời tay ngừng thành trảo, cào tan lĩnh vực của Tà Đạo, tiếp tục chụp vào người hấn.

Dã nhân? Tà Đạo chỉ kịp nghĩ như vậy, thân thể mang theo lĩnh vực năng lượng cấp tốc tránh đi.

Ai ngờ mục đích của Diệp Phong không phải giết chết hấn mà là cầm cố thánh khí! Chỉ thấy cự trảo khê đưa ngang, móc lấy chuỗi vòng của cầm cố thánh khí, dễ dàng đoạt khỏi tay Tà Đạo.

Diệp Phong lại vận Trường thể Thần thông thuật tung cước đá vào lĩnh vực, đẩy hấn văng xuống đất. Gã lại lắc mình lướt đi thật xa, về vị trí đối diện với Huyết Ma vừa kịp phản ứng lại.

“Các hạ là ai? Vì sao lại đánh lén bọn mõ?” Huyết Ma giận điên người, cầm cố thánh khí là chìa khóa không chế ngục phong số hai và bảy, không có nó thì toán võ hoàng ngạo nghễ đó đời nào chịu nghe lệnh hấn?

“Huyết Ma ngươi đúng là càng già càng ngốc, mới thể đã không nhận ra ta hả?” Diệp Phong cười nhạt: “Các hạ từng cảnh cáo rồi uy hiếp mõ không được chống lệnh, nhưng mõ không nghĩ ra lý do gì để nghe lệnh các hạ?”

Huyết Ma ngạc nhiên một chốc rồi neho đôi mắt đỏ lòn, rít lên: “Ngươi là Diệp Phong?”

“Trả lời đúng nhưng không có phần thưởng.” Diệp Phong tiêu sái nhún vai trêu. Huyết Ma hiện giờ không có thực lực toàn thịnh, gã không cần cố kỵ nhiều.

“Ngươi quả nhiên ẩn tàng rất sâu, công Áp không quay lại, chắc đã bị ngươi giết rồi?” Huyết Ma sầm mặt, con ngươi liên tục ánh lên sát cơ.

“Không sai! Xem ra các hạ còn chưa hồ đồ. Cùng lên đường với hấn còn có Cuồng Đồ...” Diệp Phong nhếch môi trào lộng, không hề chịu lép.

“Gì hả!” Diệp Phong giết được Công Áp, huyết Ma không có gì bất ngờ, nhưng hấn hiểu rõ hơn ai hết thực lực của Cuồng Đồ. Trong số các võ hoàng còn vài người thắng được Cuồng Đồ, nhưng bảo giết được thì có lẽ chỉ có hấn và Sát Hoàng. Diệp Phong có thể dễ dàng giết được Cuồng Đồ quả thật khiến đáy lòng Huyết Ma dấy lên kinh đào hải lãng.

“Tức là cầm cố thánh khí của ngục phong số bảy lọt vào tay ngươi?” Huyết Ma nghiêng rằng. Đó mới đúng là đã mất phu nhân lại thiệt quân. Trong nháy mắt, quá nửa võ hoàng tại trường thành vật trong túi Diệp Phong, đại kể hấn vất vả và mưu tính suốt trăm năm lại trở thành làm nền cho người khác, làm sao hấn chịu nổi?

“Rất chính xác!” Diệp Phong giơ hai cái cầm cố thánh khí, nói to với các võ hoàng đang kịch chiến: “Chư vị! Mong các vị đừng mắc bẫy Huyết Ma, hấn đang bức bách các vị đứng cùng trận tuyến. Nếu các vị giết võ hoàng của thánh sơn thì sau này không còn đất để hòa hoãn với thánh địa nữa.”

Đạo lý này rất đơn giản, chúng võ hoàng tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Huyết Ma đầy giận dữ.

“Bất quá chư vị không nên dừng tay, để thuận lợi thoát khỏi ngục sơn, chí ít cũng nên chế trụ mấy kẻ chặn đườngđã.” Diệp Phong mỉm cười, ngữ khí ôn hòa hàm chứa khí thế không thể nghi ngờ. Hiện tại đại bộ phận võ hoàng đều nằm trong tay gã, chúng nhân phải cân nhắc lời gã nói. Hà huống thoát khỏi ngục sơn là nguyện vọng chung của họ, tất nhiên không tiếc sức chấp hành.

Cục diện lập tức bị Diệp Phong khống chế. Thế lực của thánh sơn tại Vô Nguyên đại lục không thể bị coi thường, giết số võ hoàng đó cũng vô bổ. Tạm thời gã chưa định triệt để trở mặt với thánh sơn, hơn nữa những cao cấp tuần sát sứ này chỉ là những kẻ đáng thương bị sai khiến. Gã không phải kẻ hiếu sát, cần gì lấy mạng họ.

Các tuần sát sứ đều nhìn gã với ánh mắt cảm kích, nếu mặc cho Huyết Ma khống chế cục diện thì hậu quả của họ không cần nói cũng biết. Đẳng nào chống cự cũng vô ích nên sáu cao cấp tuần sát sứ dần bỏ luôn ý định liều chết, nhanh chóng bị các võ hoàng chế trụ.

Các võ hoàng được gã nhắc nhở thì hiểu ngay quan hệ lợi hại, thành ra không quá đáng với các tuần sát sứ nữa, mà dùng phương thức thật ôn hòa buộc họ không thể phản kháng.

Cạnh đó, sát Hoàng và ngũ hành chiến trận vẫn giằng co. Sát Hoàng tựa hồ thích cảm giác ở trong đó, còn năm tuần sát sứ điều khiển ngũ hành chiến trận thấy đại thế đã mất thì tâm hoảng ý loạn, chiến ý nguội lạnh.

Tính toán cặn kẽ bị Diệp Phong phá hoại toàn bộ, huyết Ma giận run người, dã tâm và bá nghiệp của hắn bị hủy trong tay một xú tiểu tử, sao có thể cam lòng.

“Diệp Phong! Người làm vậy cũng không có lợi gì cho mình. Chi bằng chúng ta liên thủ cùng sáng lập bá nghiệp?” Huyết Ma không hổ là nhất đại kiêu hùng, tuy rất hận Diệp Phong nhưng ngoài mặt không hề để lộ, ngược lại tươi cười khuyên nhủ.

“Ta sẽ cho người địa vị ngang với ta. Chỉ cần chúng ta cùng lật đổ sự thống trị của thánh sơn, tương lai người sẽ có quyền thế và địa vị vô cùng vô tận, thế nào?”

“Không có hứng thú.” Diệp Phong nhún vai, cự tuyệt lập tức.

Huyết Ma dẫn dụ không thành, lại nảy ra một kế, cười giả dối nói: “Người không muốn liên thủ với ta thì ta không miễn cưỡng. Chỉ bằng chúng ta giao dịch. Chúng ta kỳ thật có chung mục đích là thoát khỏi đây, vậy thì sao lại không hợp tác với nhau?”

“Nữ nhân, bảo vật, linh dược trong ngục sơn sẽ mặc cho người chọn, ta chỉ cần hai cấm cố thánh khí. Coi như chúng ta ai dùng thứ của người nấy, không can thiệp lẫn nhau, được chăng?” Huyết Ma biểu hiện rất thành khẩn, nhưng trong mắt Diệp Phong lại cực kỳ giả dối.

“Giao dịch với Huyết Ma có khác nào chơi với hổ?” Diệp Phong cười lạnh: “Lúc mượn Thích nguyên thi, người chẳng phải đã thề sống thề chết là để ta dung dung thoát khỏi ngục sơn sao, nhưng kết quả thì sao? Vì muốn ta thành chó săn cho người nhưng không thể đắc sủng, người có dám nói mình không nổi sát tâm với ta? Nếu ta không có đủ thực lực, e rằng giờ này đã bị người cầm tù, thậm chí mất mạng rồi.”

“Việc này e rằng có hiểu lầm...” Huyết Ma sau cùng cũng không bình tĩnh được nữa, diệp Phong tỉnh minh hơn hẳn tưởng tượng nhiều, khó tưởng tượng được đó chỉ là một tiểu tử mới hơn hai mươi tuổi. Càng khiến hắn muốn trừ diệt gã.

“Người nói đi, thật ra cần điều kiện gì mới chịu hợp tác cùng ta?” Huyết Ma cân nhắc rồi quyết định tạm nhẫn nại. Trong tay Diệp Phong có cấm cố thánh khí của hai ngục phong, lực lượng đó không thể coi nhẹ.

Diệp Phong nhướng mày cười nhẹ: “Đơn giản lắm, người phải chết. Không thì bị địch nhân âm độc như người nhóm ngó thì không hay ho gì...”

“Người định giết ta?” Huyết Ma giận quá hóa cười, dù lúc thực lực bị cấm cố tại ngục phong cũng chưa có ai dám nói những lời cuồng vọng với hắn như thế, diệp Phong là đầu tiên.

“Đây mới là ý định thật sự của người, đúng không? Chúng ta chắc chắn phải là địch nhân, ta đương nhiên hi vọng kẻ chết là Huyết Ma người.” Diệp Phong nhìn Huyết Ma đầy trêu cợt: “Vừa nãy người thi triển bí thuật hai lần, không hiểu bây giờ còn mấy thành thực lực...Nếu ta không nhân cơ hội này trừ người thì chẳng đợi tương lai người sẽ quay đầu lại cắn ta sao?”

484. Chương 484 : Nghênh Chiến Huyết Ma

“Ha ha ha!” Huyết Ma đột nhiên cười vang, đôi mắt đỏ lòm liên tục lóe sát cơ âm lạnh, mặt méo mó: “Huyết Ma ta cả đời đều đi lừa kẻ khác, đùa cợt đối thủ trong lòng tay. Không ngờ nhất thời sơ ý, lại để Diệp Phong người gạt gã lại. Đúng là hậu sinh khả úy.”

“Đa tạ đã khen.” Gã không hề khách khí bật cười.

“Diệp Phong người chắc quên mất một việc nhỉ?” Huyết Ma đột nhiên nở nụ cười trào lộng, lạnh lùng giơ cầm cổ thánh khí của ngực phong số một lên: “Thực lực của người vẫn nằm trong tay ta.”

Tâm thần gã bị phong ấn trong cầm cổ thánh khí chưa được Tề Sơn giải phóng, vì thế bất lúc nào Huyết Ma cũng có thể dùng thánh khí trói buộc khí hải của gã. Đó là con bài lớn nhất của hắn. Nếu không vì e ngại gã chuột chạy cùng sào, dùng cầm cổ thánh khí ép chúng vô hoàng công kích hắn thì Huyết Ma đã động thủ trừ khử gã lâu rồi.

Giờ gã lớn mất muốn lấy mạng hắn thì hắn không cần khách khí nữa.

“Thế thì sao?” Gã thản nhiên đến độ vượt ngoài ý liệu của Huyết Ma.

Sao có thể như vậy? Huyết Ma đã tra xét cầm cổ thánh khí, tâm thần của gã đích đích xác xác còn lưu trong Cổ nguyên hoàn, hơn nữa Thích nguyên thi cũng nằm trong tay hắn, một khi khí hải bị cầm cổ, diệp Phong dù có bản lĩnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể đấu với hắn. Gã dựa vào đâu mà lãnh tĩnh như vậy?

Huyết Ma nghi ngờ còn Diệp Phong kỳ thật cũng hơi run. Gã cũng đang đánh cược, đánh cược vào việc Huyết Ma không biết gã có hai khí hải - tuy tin đó là không chính xác nhưng cầm cổ một hay hai khí hải có ảnh hưởng khá lớn đến gã.

Tuy dù thế nào gã cũng vẫn có thể thi triển Thần thông biến, nhưng từ nhất trọng đến tam trọng thì cách biệt rất lớn.

“Hừ! Phong tỏa khí hải của người xem người dựa vào đâu mà huênh hoang trước mặt bản ma.” Huyết Ma ngẫm nghĩ hồi lâu, cho rằng gã đang hư trương thanh thế nên vùng cầm cổ thánh khí bắn ra một vòng sáng màu xám nhập vào thể nội Diệp Phong.

“Bốp!” Tứ trọng Thần thông biến lập tức tan biến, gã lại quay về tu vi thiên tôn.

“Ha ha, ta biết ngay mà, người đang cố gượng, định lừa bản ma thì thật si tâm vọng tưởng!” Huyết Ma thấy khí tức của gã giảm đi thì yên tâm, vẫy tay bảo thủ hạ: “Giết hắn.”

Mộ Dung Yên cuống lên, diệp Phong đã mất khí tức vô hoàng, sao có thể là đối thủ của ngàn đấng vô hoàng cường giả? Ông ta phát động khí trường, định gọi đồng bạn lên tăng viện.

Toán cao cấp tuần sát sứ bị chế ngự càng cuống lên. Rơi vào tay Diệp Phong, dù gì họ cũng còn giữ được tính mạng, quan sát thái độ của gã cho thấy gã không muốn dính đến thánh sơn vì gã muốn có được tự do mà thôi. Thành thử họ tâm cam tình nguyện bị gã bắt, chẳng nào tù phạm thoát ngục là sự thật không thể chối cãi, thánh sứ lại không có mặt, họ cũng không đủ sức lật lại bàn cờ.

Nhưng giờ tình thế nghịch chuyển, diệp Phong đang gặp nguy hiểm, nếu để Huyết Ma không chế cục diện thì tính mạng họ không thể giữ được. Họ chăm chăm nhìn lên không, đợi kỳ tích phát sinh.

Vũ Hân cũng khẩn trương nhìn gã, cả bản thân cô cũng không rõ lo cho an nguy của gã hay của ngực sơn tuần sát sứ.

“Đáng tiếc, thứ này vô dụng với ta.” Diệp Phong hé hàm răng trắng cười quỷ dị, chân nguyên tử kim sắc lại tràn ra.

Huyết Ma đích xác phong bế kim nguyên khí hải của gã nhưng tu vi của gã hiện giờ khác xưa rất nhiều. Thất giai vô tôn kim nguyên khí hải dù bị trói buộc cũng còn trình độ nhất giai vô tông, miễn cưỡng đạt đến tiêu chuẩn thấp nhất để tương sinh với thổ nguyên. Nếu kim nguyên khí hải sau khi bị trói buộc không

còn đủ mức nhất giai vô tông thì tương sinh chi lực không thể hình thành do chênh lệch quá xa giữa hai khí hải.

Nên kim nguyên khí hải tuy không thể tăng cường chân nguyên lực cho Thần thông biến nhưng vẫn có thể tham gia tương sinh. Lúc đó gã thì triển được tứ trọng Thần thông biến nhưng thực lực thật sự chỉ ngang với hiệu quả của tam trọng. Bất quá...Ứng phó cục diện trước mắt thì thể là đủ rồi.

Đến hơn mười vô hoàng cùng lao lên, đều là thuộc hạ trung thành của Huyết Ma. Đơn đả độc đấu, không ai là đối thủ của Diệp Phong nhưng đồng thời tấn công thì không thể coi thường.

Gã hiển nhiên không chọn ngạnh tiếp, lắc mình đi, bắt đầu du đấu.

Thân ảnh Diệp Phong xuyên qua các vô hoàng như quỷ mị. Gã không có lĩnh vực còn chúng vô hoàng đều có nguyên lực lĩnh vực ở mức khác nhau, trải ra với diện tích không đồng đều, thành ra đứng giữa họ, gã càng trở nên nhỏ nhoi, chuyên chọn khe hở giữa các lĩnh vực để tránh né. Lĩnh vực của đối phương có thể tùy ý biến ảo hình trạng nhưng không thể linh hoạt như Ngự khí Thần thông thuật phối hợp với Tấn tạt thuật, thành thử họ cực khó nắm bắt được thân ảnh gã.

Gã cũng không phải luôn ở thế bị động, uy lực nhục thân Thần thông thuật tuyệt luân, mỗi lần thi triển Cự trảo thuật, trường thể thuật, linh tê ngưng chỉ thuật và Chân không pháo đều xé được lĩnh vực của đối phương, giáng cho vô hoàng trong đó một đòn đích đáng.

Chỉ chừng hơn mười phút, phần lớn trung giai và cao giai vô hoàng bị dã dõn ép tới tấp, khí thể hung mãnh lúc đầu tan sạch.

“Chát!” Một ngũ giai vô hoàng bị gã dùng Chân không pháo đánh rớt xuống đất, mặt đất nổ vang rồi một miệng hố lớn xuất hiện trước mắt chúng nhân. Vô hoàng đó tan hết lĩnh vực, miệng trào máu tươi, dĩ nhiên đã trọng thương.

“Bốp!” Tiếp đó, vô hoàng thứ hai bị Cự trảo thuật chop nát vai, lắc lư rời khỏi vòng chiến, không thể giao đấu tiếp.

Các vô hoàng còn lại càng lúc càng kinh hãi, cứ thế này họ không chạm được vào nửa sợi tóc của Diệp Phong, thậm chí sẽ bị gã lần lượt kích bại. Dự cảm không thể tin được đó khiến các vô hoàng đang chiến đấu hoặc quan chiến đều có cảm giác như trong mộng.

Một thanh niên hai mươi lăm tuổi, tu vi bất quá thất giai vô tôn lại có thể điều khiển các vô hoàng cường giả thành danh mấy trăm năm. Thực lực quỷ dị của gã xuất phát từ đâu? Vô Nguyên đại lục có cường giả nào có bản lĩnh đến mức dạy dỗ được đệ tử như thế?

Vô hoàng ở đây đều bị nhốt từ trăm năm trở lên, còn Yêu điện quật khởi là sự kiện lớn trong mấy chục năm gần đây nên họ không biết cường giả số một Vô Nguyên đại lục hiện giờ không phải thánh sứ ở thánh sơn mà là Yêu vương.

Nhưng dù họ biết đến Yêu vương thì cũng không liên hệ với Diệp Phong. Tình báo của thánh sơn từng điều tra thân thế của gã: Không thể có cơ hội gặp gỡ Yêu vương...

“Ha ha ha! Tôn nữ tể của lão phu thế nào?” Mộ Dung Yên há hốc mồm một lúc rồi đột nhiên cười vang với hai đồng bạn, đắc ý khoe khoang: “Lúc hai người ở tuổi đó chắc vô hoàng trông thế nào cũng chưa thấy?”

Hai đồng bạn của ông ta đều nuốt nước bọt rồi cảm cầu: “Lẽ nào lúc người ở tuổi đó thì biết vô hoàng là thế nào? Hừ! Người đắc ý cái gì? Bản thân mình chỉ là tứ giai vô hoàng thôi mà.”

“Mộ Dung Yên ta không như các người nhưng tôn nữ tể của ta lại hơn cả hai người cộng lại.” Mộ Dung Yên không để ý lời trào phúng của đối phương, lắc đầu cười ha hả: “Ai bảo Mộ Dung Yên ta có được một tôn nữ tốt. Điểm này các người muốn cũng không ghen tị được, ha ha ha.”

“Phì!” Cả hai đồng thời chế nhạo, nhưng rồi lập tức đổi sang thần sắc hâm mộ: “Đúng là khổ kiếp, lão tử vất vả tu luyện mấy trăm năm không bằng người ta sinh được một tôn nữ xinh đẹp. Ông trời bất công quá.”

“Dừng ngay, tôn nữ của Mộ Dung Yên ta đâu chỉ xinh đẹp thôi.” Mộ Dung Yên không phục nhưng lại liếc Vũ Hân rồi tự nhủ: “Nhân duyên với nữ tử của tiểu tử này chắc cao lắm, lão phu về nhà phải dặn dò tôn nữ ngoan cố gắng thi triển mị lực, nghìn vạn lần không được để tiểu tử này thoát khỏi tay.”

Mặc cho ông ta đứng đó tính thầm, Diệp Phong và chúng võ hoàng ở trên không đã bước vào thời khắc giao đấu kịch liệt nhất.

Diệp Phong giờ như ý bổng đã dài hơn hai trượng, xoay thân trên một vòng, mấy võ hoàng ở gần đầu cơn đều gào lên rồi bị đập văng đi. Lần này ai cũng nhìn thấy thắng lợi nghiêng về phía gã.

Sắc mặt Huyết Ma càng lúc càng âm trầm, cổ nén lửa giận xuống, thể nội khí hải nhanh chóng điều tức. Thực lực của Diệp Phong vượt xa dự liệu của hắn, trước khi nắm chắc thì hắn không thể để loạn trận cước.

Hiển nhiên gã đoán được tính toán của hắn, liền giờ như ý bổng quật một vòng, lùi ra khỏi vòng chiến lớn tiếng: “Các vị võ hoàng tiền bối, nếu các vị còn muốn thoát khỏi ngục sơn trong tự do thì xin xuất thủ giúp tại hạ một tay.”

“Hừ! Diệp Phong ngươi đừng giả bộ, ngươi chống đối bản ma, mục đích không phải vì muốn nắm lấy lực lượng các võ hoàng hả? Vào tay ngươi hay bản ma có gì khác nhau?” Huyết Ma lập tức phản pháo.

Hắn phải lợi dụng thủ hạ kéo dài thời gian và tiêu hao Diệp Phong, để hắn khôi phục thực lực thì mới nắm chắc thắng được gã. Diệp Phong nhìn ra tính toán này nên không muốn lãng phí tinh lực với toán ô hợp kia nữa. Thời gian duy trì Thần thông biến của gã tăng tiến theo tu vi nhưng vẫn còn hạn chế. Nếu để Huyết Ma khôi phục thực lực thì rất khó nói ai thắng ai bại.

Diệp Phong không thừa lời, nắm chặt cấm cố thánh khí của ngục phong số bảy, bắn ra ba đạo linh hồn phản ứng cực kỳ mỏng mảnh, nhập vào thể nội Mộ Dung Yên và hai đồng bạn, cả ba đều thấy tinh thần phấn chấn.

“Tại hạ Diệp Phong xưa nay kính ngưỡng các vị tiền bối, tuyệt không lợi dụng thánh khí để uy hiếp các vị, bản nhân cũng không có dã tâm xưng bá nên các vị cứ việc yên lòng.” Gã dùng sự thật chứng minh cho các võ hoàng. Tuy gã chỉ giải trừ phong ấn cho ba người nhưng cũng đủ nói lên thành ý.

“Tại hạ và Huyết Ma giao đấu chỉ vì muốn giữ mình, sự tình kết thúc, Diệp Phong đảm bảo sẽ trả lại cho các vị tự do.”

Mộ Dung Yên hiểu ý, kéo hai đồng bạn chặn số thủ hạ Huyết Ma định tiếp tục vây công gã. Ông ta khẳng khái hô to: “Chư vị! Để thoát khỏi tù cấm, để được tự do, lẽ nào chúng ta không bỏ chút sức? Lão phu tin Diệp Phong tiểu huynh đệ.”

“Bọn mỗ tin.” Hai đồng bạn của Mộ Dung Yên hét to.

Chúng võ hoàng nhìn nhau, tỏ vẻ tin lời Diệp Phong. Vì gã vốn có thể lợi dụng cấm cố thánh khí uy hiếp họ nhưng gã không làm vậy, tuy chưa trực tiếp giải phóng toàn bộ tâm thần trong đó, nhưng chỉ thái độ đó đã khác một trời một vực với Huyết Ma. Hơn nữa họ hiểu được gã vì đạt đến mục đích nên còn giữ lại chút ý trượng.

Võ hoàng của ngục phong số hai và số bảy thi nhau gia nhập vòng chiến, nhìn phe Huyết Ma với con mắt không thiện cảm. Trước đó họ bị uy hiếp nên không vui vẻ gì, giờ có cơ hội báo thù đường hoàng thì tất nhiên không khách khí.

Các võ hoàng của ngục phong số một vì e dè cấm cố thánh khí trong tay Huyết Ma nên không dám vọng động, ở lại trông con tin. Nhưng từ đáy lòng thầm mong Diệp Phong thắng lợi.

“Diệp Phong, ngươi phải chết. Ta sẽ dùng phương thức tối tàn nhẫn giết ngươi.” Huyết Ma giận điên người, cụ diện trong tích tắc trở nên cực kỳ bất lợi với hắn.

Nhưng chỉ cần hạ được Diệp Phong thì còn vãn hồi được. Giết gã đoạt lấy cấm cố thánh khí là cơ hội lật ngược duy nhất của hắn.

“Muốn giết ta cứ đến thử xem.” Diệp Phong chỉ ngón bồng vào hắn, chiến ý dâng tràn nói to: “Để ta xem Huyết Ma từng danh chấn đại lục có gì đáng sợ.”

“Người sẽ nhanh chóng lĩnh giáo được mà thôi.” Huyết Ma gần giọng, huyết khí lan tràn, lĩnh vực cũng trải ra.

Một cây huyết phủ lăng không bổ xuống đầu Diệp Phong, huyết khí năng lượng phát ra mùi tanh lợm giọng xộc vào mặt gã. Gã giơ như ý bổng lên đỡ, huyết phủ tan rã nhưng lĩnh vực năng lượng hùng hậu cấu thành huyết phủ lại như tan chảy thành một bãi huyết thủy nhầy nhầy, thuận theo như ý bổng chảy xuống.

Huyết thủy bao lấy như ý bổng, trong tay gã như đang nâng mấy vạn cân, ngọn bổng trầm xuống, dù gã có thần lực nâng được mười vạn cân thì cũng bị trọng lực đột ngột này ép rơi xuống.

485. Chương 485 : Uy Thế Của Sát Hoàng

Chân nguyên trong thể nội Diệp Phong sôi lên mới đứng vững được. Huyết thủy trùn lên như ý bổng lại biến hóa.

Huyết thủy nhầy nhầy phẳng phất như vật sống, uốn éo nhanh chóng rồi men theo như ý bổng lao bổ vào Diệp Phong. Đồng thời, huyết thủy thò ra từng sợi như râu mực quạt mạnh lên mọi bộ phận của gã.

Chát, chát, chát, chát!

Huyết tiên và chân nguyên hộ thể của gã xảy ra phản ứng cực kỳ kịch liệt. Chân nguyên hộ giáp quanh gã vỡ vụn, tử kim sắc năng lượng bắn ra gặp phải huyết thủy thì bị nuốt chửng, quý dị cực độ.

Rất nhanh, lớp chân nguyên dày mịn bao phủ toàn thân gã bị huyết tiên đánh tan, lộ ra thân thể trắng kiền.

Huyết Ma gầm vang trên không, huyết nguyên năng lượng lại tràn tới bổ sung cho huyết tiên sắp tiêu hao hết, uy lực của huyết tiên lại tăng vọt.

Đặc điểm công kích chủ yếu của huyết tiên là vô cương vô hình, dù hình thể Thần thông thuật của Diệp Phong uy lực thể nào, đánh vào huyết tiên cũng như đánh xuống mặt nước không chịu lực, trừ tận ra thì không có tác dụng gì thật sự. Năng lượng trên huyết tiên phá hủy chân nguyên của gã, đồng thời liên tục ăn mòn năng lượng, về lâu dài gã sẽ không chống chọi nổi.

Song phương giằng co một lúc, huyết thủy liên tục nhuộm động hoàn toàn bao phủ Diệp Phong, mặc cho gã giãy giụa, xô đẩy thể nào cũng không thể phá được triệt để lưới bao vây của huyết tiên.

Diệp Phong biến thành một hồng nhân toàn thân là máu dinh dính.

“Ha ha ha! Diệp Phong ngươi cũng không có gì bất phàm, không phá được huyết phệ lĩnh vực của ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị huyết nguyên hút thành xác khô. Đó là hậu quả dám chống đối bản ma.” Sắc mặt Huyết Ma tuy căng nhợt nhạt nhưng không giấu được nét đắc ý.

Hắn hình như đánh giá quá cao tên khốn đó, trừ sức mạnh bá đạo ra thì gã không có gì đặc thù. Hắn lại là khắc tinh của cường giả thiên về sức mạnh. Trận này coi như thắng bại đã phân.

Mục quang tất cả đều tập trung vào đó. Thắng bại giữa Diệp Phong và Huyết Ma trực tiếp ảnh hưởng đến thành bại của cả chiến trường. Diệp Phong bại tức thì mọi võ hoàng đều bị Huyết Ma chế ước nên chúng võ hoàng đều tỏ vẻ thất vọng.

“Chân không - bạo!”

Tiếng quát vang vọng từ trong huyết thủ dày đặc dội ra. Huyết dịch nhầy nhầy bao phủ Diệp Phong nhuộm động kịch liệt, một tích tắc sau thì nổ tung, lực xung kích siêu phàm xé huyết thủy của Huyết Ma phát ra thành từng mảnh. Trong màn huyết vụ mỏng lung, thân hình Diệp Phong từ từ hiện lên.

“Huyết Ma quả nhiên danh bất hư truyền!” Diệp Phong xem ra không tổn nghiêm trọng gì, vẫn nở nụ cười thần nhiên: “Ít nhất cũng tạo cho mỡ được đôi chút phiền hà.”

Các võ hoàng cạnh đó cười khở tự trào. Diên phong cường giả được Võ Nguyên đại lực coi là ác ma đáng sợ nhất, ai nhắc đến cũng biến sắc mà với tiểu tử Diệp Phong này lại chỉ có thể gây được chút phiền hà thôi sao?

Cuồng! Quá cuồng! Nhưng ai bảo gã có bản lĩnh đó.

Thực lực quyết định nhất thiết!

“Ha ha ha! Tiểu tử này đúng là cuồng vọng. Bất quá lão phu thích.” Mộ Dung Yên không giấu niềm hân thưởng.

Hai đồng bạn liếc ông ta đầy khinh miệt, điệp Phong là tôn nữ tể của người, lão thất phu người vui là đương nhiên rồi. Bất quá học cũng phải thừa nhận, nét cuồng ngạo này phối hợp với thực lực của gã đích xác khiến gã có được uy thế chấn nhiếp lòng người.

“Đáng ghét.” Huyết Ma đã hết bài, huyết phê lĩnh vực là chỗ dựa sau cùng của hắn, thủ đoạn này mà không ảnh hưởng thật sự được đến Diệp Phong thì hôm nay chỉ còn nước thất bại toàn diện.

“Nếu không phải...Nếu không phải bản ma không có cách nào thi triển bí thuật, trận chiến hôm nay chưa chắc có kết quả thế này.” Huyết Ma ngửa mặt gầm vang vọng cả ngực sơn khiến tai chúng nhân ong ong, giật mình thon thót.

“Ta không cam lòng! Ta không cam lòng!”

“Đó là di ngôn sau cùng của người hả?” Chân nguyên hùng hậu của Diệp Phong lại tràn ra, trùm kín Huyết Ma, chuẩn bị phát động đòn công kích trí mạng.

“Di ngôn?” Huyết Ma nheo cặp mắt đầy máu, hung quang lóe lên: “Không...Ta còn chưa thua, ta còn con bài sau cùng.”

“Con bài sau cùng?” Diệp Phong hơi ngạc nhiên, thực lực của Huyết Ma chỉ còn không đầy bảy phần, dù thế nào cũng không đấu nổi với gã. Con bài sau cùng đó là liều mạng giãy chết?

“Tại đây, thực lực mạnh nhất mạnh nhất không phải Diệp Phong người.” Huyết Ma cười âm u, quay sang phía Sát Hoàng, vãi dài rồi nói: “Sát Hoàng tiền bối, trước đây tiền bối từng đáp ứng sẽ giải quyết phiền hà giúp tại hạ một lần, không hiểu có đúng thế không?”

Kiểm trận lĩnh vực vây quanh Sát Hoàng trải ra, vô số đạo kim quang lăng lệ phun trào, trong tích tắc đã biến ngũ hành chiến trận thành con nhím. Năm cao cấp tuần sát sứ ki kịp đề phòng, mỗi người đều trúng vài đạo kim quang không nặng lắm, thổ máu văng đi. Ngũ hành chiến trận giằng co với Sát Hoàng cả canh giờ lại hoàn toàn tan rã trong tích tắc khi ông ta công kích.

Chúng nhân chấn kinh không nói thành lời. Họ vốn cho rằng thực lực của Sát Hoàng dù cao hơn Huyết Ma nhưng không hơn nhiều, bởi Huyết Ma đã đạt đến võ hoàng tối diên phong, cộng thêm hóa huyết tà công quỷ dị bá đạo thì hiểm có địch thủ trong hàng ngũ võ hoàng.

Nhưng theo thần uy mà Sát Hoàng vừa thể hiện thì kiểm trận lĩnh vực của ông ta vượt xa Huyết Ma. Hà huống thật ra ông ta dùng mấy phần sức thì không ai có thể xác định! Sát Hoàng...Thâm bất khả trắc!

Huyết Ma kinh hãi, lòng lại bất giác mừng thầm. Sát Hoàng càng mạnh càng có lợi cho gã lúc này. Đồng thời hắn lấy làm may mắn vì luôn cung kính với ông ta, chưa đắc tội bao giờ. Chỉ cần ông ta chịu xuất thủ trợ giúp, dù Diệp Phong có bản lĩnh bằng trời cũng không thể là đối thủ.

Hai người giống nhau ở điểm cùng với tu vi võ tôn giết vương giả cấp võ hoàng. Nhưng khác ở điểm: Hiện Sát Hoàng là diên phong võ hoàng, còn Diệp Phong vẫn là võ tôn. Có lẽ khi gã thành võ hoàng sẽ đủ sức đấu với ông ta, nhưng hiện tại...Gã chết chắc.

“Bản hoàng đích xác có đáp ứng giải quyết phiền hà cho người một lần.” Sát Hoàng ung dung đánh tan ngũ hành chiến trận thì lướt đến trước mặt Huyết Ma: “Nói thỉnh cầu của người ra đi.”

“Xin Sát Hoàng tiền bối giết xú tiểu tử này.”

Diệp Phong rung động, đối diện với thần quang trong mắt Sát Hoàng bắn tới, gã lại có cảm giác hơi run rẩy. Sát Hoàng thật ra mạnh đến mức nào?

“Ta đồng ý.” Mắt Sát Hoàng ánh lên chiến ý rừng rực, nhìn Diệp Phong chăm chú: “Bản hoàng nói rồi, chúng ta nhất định phải đấu một trận thống khoái. Người trưởng thành thật sự khiến bản hoàng kinh ngạc...Người hiện tại có lẽ đủ tư cách đấu với ta một trận.”

Diệp Phong nở nụ cười khổ, đối với Huyết Ma, gã giết hấn mà không suy nghĩ gì. Nhưng với Sát Hoàng, gã không có lý do liều mạng.

“Mỗi có thể không đấu chăng?” Diệp Phong ôm chút hy vọng, cố hỏi.

“Bản hoàng tung hoành một đời, từ nhất giai võ tông bắt đầu khiêu chiến, tổng cộng 3884 đối thủ, chưa có đối thủ nào tránh không đấu.” Sát Hoàng lạnh giọng: “Lần người mới vào ngục sơn, bản hoàng bỏ qua vì lúc đó thực lực của bản hoàng bị trói buộc, dù đấu cũng không thể thống khoái. Hà huống bản hoàng rất kỳ vọng xem người trưởng thành đến mức nhất định rồi thật sự đấu một trận xem sao.”

“Nên lần đó bản hoàng bỏ qua cho người, nhưng không có nghĩa là người có thể bốn cũ soạn lại.” Sát Hoàng mục quang ngưng lại, sát khí lan khắp toàn thân: “Người không đấu, ta tuy không giết người nhưng nữ tuấn sát sứ đó và vị tứ giai võ hoàng đều mất mạng dưới kiếm của bản hoàng.”

Sát Hoàng liếc nhìn nhưng khiến Diệp Phong có cảm giác bị nhìn thấu. Vị trí của Vũ Hân và tầm quan trọng của Mộ Dung Yên đều bị ông ta nắm được. Gã không hoài nghi ông ta dọa mình, vì đối phương chưa từng giết một ai không phải là đối thủ. Nhưng gã không thể đánh cược, vì gã không dám cược.

“Sát Hoàng tiền bối coi trọng, tại hạ đành ứng chiến.” Diệp Phong thở ra một hơi thật sâu lấy lại tinh thần rồi đột nhiên hỏi: “Nhưng không biết tiền bối muốn cứ thế này giao đấu hay muốn tại hạ toàn lực ứng chiến?”

Chúng nhân đều ngẩn người, không hiểu gã nói gì. Lẽ nào đối diện Sát Hoàng mà gã còn dám không toàn lực ứng chiến? Thật cuồng ngông quá đỗi. Sát Hoàng là cường giả thần thoại từng với tu vi nhất giai võ hoàng tung hoành vô địch khắp Võ Nguyên đại lục. Diệp Phong tuy cũng là yêu nghiệt nhưng tu vi quá thấp. Sát Hoàng ở ngục sơn mấy trăm năm rồi, tu vi đã đạt đến hoàng cấp diên phong, không ai biết được thực lực chân chính của ông ta. Dù chúng võ hoàng đều khâm phục thực lực của Diệp Phong nhưng đấu với Sát Hoàng thì họ không đánh giá cao gã.

“Không sai! Trong trạng thái này, người còn kém một chút...” Sát Hoàng hiển nhiên hiểu ý, quay sang Huyết Ma, ra lệnh với nữ khí không được phép làm trái: “Giải khai cấm cố của Diệp Phong mau.”

Cái gì! Huyết Ma ngạc nhiên, yêu cầu của Sát Hoàng khiến hấn không hiểu, chẳng phải cấm cố thánh khí vô dụng với Diệp Phong sao? Hấn vốn thông minh nên tỉnh ngộ ngay, không phải cấm cô vô hiệu với Diệp Phong mà ảnh hưởng quá nhỏ.

Dù như vậy, huyết Ma vẫn rung động, tức là...Trong trận chiến ban nãy với hấn, diệp Phong vốn chưa phát huy toàn bộ thực lực. Nhận thức hoang đường đó khiến hấn cảm thụ được nỗi thẹn không thể xóa mờ. Trên đời này sao lại còn kẻ yêu nghiệt không kém Sát Hoàng thế nhỉ! Hấn thầm hối hận, không nên có sát cơ với Diệp Phong thì có lẽ việc hôm nay đã khác.

486. Chương 486 : Quyết Đấu Đỉnh Cao

Nhưng đến nước này không thể lùi được nữa. Đã thành địch nhân của Diệp Phong thì Huyết Ma hấn không đời nào dễ dàng chịu thua. Có Sát Hoàng, mọi thứ còn không chế được.

“Sát Hoàng tiền bối! Đây không phải là quyết đấu công bằng, mà tiền bối hứa sẽ giúp tại hạ...” Huyết Ma quyết không cho Diệp Phong cơ hội, đương nhiên không muốn giải khai cấm cố cho gã.

“Cùng một lời, xưa nay ta chưa bao giờ nói hai lần.” Khẩu khí của Sát Hoàng trở lên cực kỳ lạnh lẽ.

“Thỉnh cầu của tại hạ là xin tôn giá giết Diệp Phong chứ không phải để tôn giá giao đấu công bằng với hấn.” Huyết Ma cũng trầm giọng kiên trì, tựa hồ hấn cho rằng mình nắm chắc tính cách Sát Hoàng nên sẵn sàng cãi lại.

“Sát Hoàng tiền bối định hủy lời hứa? Thế chỉ khiến thiên hạ cười nhạo mà thôi.”

Sát Hoàng không hề tỏ vẻ gì, chỉ hơi vẩy trường kiếm trong tay, tứ phía quanh Huyết Ma liền xuất hiện sáu đạo kiếm quang vây quanh. Kiếm quang khê cắt vào vị trí hấn đứng, nhưng hấn vốn đang thực hiện tư thái trách móc liền bị kiếm quang cắt thành năm khúc.

Cẳng chân, cẳng tay Huyết Ma rời khỏi thân thể ngay trước mắt hấn. Cùng với ánh mắt kinh hãi, không dám tin vào sự thật của hấn, bốn chỗ đó phun lên huyết trụ như suối trào, rải lên không trung.

“Bản hoàng ghét nhất những kẻ vô liêu lải nhải bên tai, càng ghét kẻ khác giáo huấn ta.” Sát Hoàng như thể làm một việc không đáng gì, khê lau trường kiếm nói nhạt nhẽo: “Ta làm gì không đến lượt ngươi dạy ta.”

“A!” Huyết Ma gầm lên vang trời, tiếng vọng lên mây cao. Tay chân hấn bị phế hết, thực lực chắc chắn không được như trước, mặc cho hấn có hùng đồ bá nghiệp gì đó, đã tâm nhất thống đại lục gì đó đều hóa thành bong bóng hư vô dưới nhất kiếm của Sát Hoàng. Huyết Ma lúc đó mới hiểu rằng hiểu biết của hấn về Sát Hoàng thật quá ít...Quá ít.

“Đường đường Sát Hoàng, nhất đại tuyệt thế cường giả mà coi lời mình nói là *** chó, ha ha ha. Huyết Ma ta nhìn nhầm rồi, nhầm rồi.” Huyết Ma gầm lên chói lói: “Lần này trời bắt ta vong chứ không phải chiến bại.”

Sắc mặt hấn nhợt nhạt, mắt đỏ lựng, sắc mặt biến thành điên cuồng, hung hãn quát với Diệp Phong: “Tên khốn. Đều là người phá hoại đại sự của ta, ta và người đồng quy vu tận!”

Dứt lời, máu tươi từ miệng Huyết Ma vốn phun ra thì quay ngược lại thân thể. Thị Huyết ma công - lần này hấn khát chính máu mình.

Huyết sắc lĩnh vực quanh hấn chợt tăng vọt, như đại huyết cầu không ổn định, lúc nào cũng có thể nổ tan, lao vào Diệp Phong.

Diệp Phong không dám chậm trễ, mục quang ngưng lại, hai tay đặt lên ngưng, vỗ mạnh vào Huyết Ma.

Diệp gia Chân không pháo!

Một đạo bạch sắc khí trụ còn to hơn thân thể Diệp Phong chuẩn xác bắn trúng đại huyết cầu được Huyết Ma dốc hết uy lực lao tới. Khí lưu kinh nhân của Chân không pháo quét vào rìa huyết cầu, như bóc vẩy cá, liên tục bóc rời từng lớp, thể tích huyết cầu thu nhỏ dần nhưng uy năng của lĩnh vực vẫn ào ạt đổ vào vị trí của gã.

“Ta muốn ngươi chết.” Huyết cầu phát ra sát ý điên cuồng của Huyết Ma, chống chọi lại áp lực của Chân không pháo, tiếp tục lao tới.

Diệp Phong biết khó tránh thoát, cơ nhục toàn thân ngưng kết lại, thần thông thiết bì thuật được vận lên, chuẩn bị ngạnh tiếp đòn liều chết của hấn. Có lẽ gã trọng thương ở mức nhất định thì Sát Hoàng sẽ không bức gã quyết đấu nữa.

Gã tự biết nhục thân của mình siêu tuyệt, huyết cầu bị tước bớt uy lực không lấy nổi mạng gã.

“Vô tri!” Trên đầu Huyết Ma vang lên giọng Sát Hoàng lạnh tanh, kim quang sắc bén chẻ xuống, rạch tan không gian, dễ dàng cắt huyết cầu làm đôi.

Bùng! Huyết cầu nổ vang, uy lực tỏa đi xung quanh, lực sát thương không còn như trước nên không uy hiếp được Diệp Phong và các võ hoàng ở xa.

“Ọc, ọc, ọc!” Cổ họng Huyết Ma sủi bong bóng máu phát ra tiếng kêu kỳ quái, thân thể hấn khô quắt như cương thi, bị kim quang chém làm đôi, chắc chắn không sống được, chỉ còn lại chút tàn niệm bất cam trong óc nên không nhắm mắt.

“Thỉnh cầu của ngươi, ta sẽ làm.” Sát Hoàng liếc hấn, thò tay đoạt lấy cảm cố thánh khí: “Ngươi đã đưa ra thỉnh cầu thì ta không nợ ngươi nữa, ngươi chết dưới kiếm của ta có thể nhắm mắt được rồi.”

Huyết Ma nhả ra ngụm khí sau cùng, sinh cơ đoạn tuyệt. Hai nửa thân thể không còn chỗ đỡ, rơi thẳng xuống đất.

Nhất đại kiêu hùng mất mạng ở cửa ngục sơn như thế.

Võ hoàng tại trường đều ngơ ngẩn há hốc miệng. Không ngờ Sát Hoàng vốn đứng về phe Huyết Ma lại không hề lưu tình giết gã tại trận. Hơn nữa lý do là hắn dám cản trở ông ta và Diệp Phong quyết đấu công bằng.

Thật không tin được. Vì một trận quyết đấu công bằng không có ý nghĩa gì mà Sát Hoàng sẵn sàng bỏ qua món nhân tình mới nợ Huyết Ma, chấp nhận bị người ta coi là không giữ chữ tín, vong ân phụ nghĩa để xuất thủ với hắn.

Ông ta thật ra là kẻ chiến đấu điên cuồng cỡ nào? Từ đáy lòng tất cả đều dấy lên hàn ý.

“Sát Hoàng tiền bối, sao phải khổ...” Diệp Phong nhăn nhó cười, kẻ sách giả bộ trọng thương để không phải đấu với ông ta hiển nhiên không ổn.

“Bản hoàng xưa nay hành sự theo ý chí mình, ai cản trở thì kẻ đó chết.” Sát Hoàng phát tay, tâm thần bị phong ấn trong cấm cố thánh khí bay ra, quay về bản thể. Kể cả của Diệp Phong.

Kim nguyên khí hải của gã được giải khai cấm cố, khí tức tăng vọt, uy thế phát ra không kém gì Sát Hoàng.

“Thế này mới thú vị.” Sát Hoàng nở nụ cười khó phát giác.

“Xin Sát Hoàng tiền bối tứ giáo!” Chân nguyên khí tức của Diệp Phong mạnh dần, đáng vẻ ngưng trọng hẳn.

Không thể trốn tránh được thì chỉ còn cách ứng chiến. Gã không muốn giao đấu sinh tử với Sát Hoàng nhưng không quá sợ đối phương, gã chưa từng cho rằng mình không thể thắng ông ta. Nếu có ý niệm đó, chưa đấu đã bại trước rồi.

“Ai, tiểu tử ngốc này sao lại bị Sát Hoàng nhắm đến chứ.” Mộ Dung Yên vừa lo lắng vừa tự hào, người từng được đại lục công nhận là đệ nhất cường giả lại chọn Diệp Phong là đối thủ, đó cũng là một loại vinh dự.

Tiếc rằng xưa nay dưới kiếm của Sát Hoàng chưa ai sống sót, đó là nguyên nhân ông ta lo lắng.

Các võ hoàng vốn đang đánh nhau, giờ tự giác dừng tay. Huyết Ma chết rồi, thủ hạ của hắn trở thành quân ô hợp, đại thế đã mất, nếu còn kiên trì chống đối các võ hoàng là việc không thông minh gì.

Mọi võ hoàng khác cũng không bức ép quá, vì thủ ác là Huyết Ma, họ cũng chỉ phụng mệnh hành sự! Tất cả đều là hoàng cấp cường giả, thủ hạ của Huyết Ma không thiếu cường giả, các võ hoàng không muốn có thêm địch nhân.

Nên cùng được song phương mặc nhận, một trận xung đột dẹp yên nhanh chóng. Ánh mắt mọi người đổ dồn hết vào Sát Hoàng và Diệp Phong đứng ở giữa.

“Các người có nghĩ tiểu tử đó là đối thủ của Sát Hoàng?”

“Sao lại như thế được! Sát Hoàng là nhân vật cỡ nào, không lẽ bại dưới tay một tiểu tử tu vi chưa tới hoàng cấp.”

“Thực lực tiểu tử này còn trên Huyết Ma, ban nãy tựa hồ còn chưa dốc toàn lực, có khi đấu được với Sát Hoàng cũng nên.”

“Nhưng người cũng thấy Sát Hoàng giết Huyết Ma đơn giản như giết gà. Tiểu tử này dù hơn Huyết Ma, nhưng chắc không hơn nhiều, đấu với Sát Hoàng lành ít dữ nhiều.”

“Dù thế nào trận này cũng rất hấp dẫn. Sát Hoàng hạ mình khiêu chiến tiểu tử đó thì y phải có điểm hơn người. Đối thủ của ông ta xưa nay không có hạng vô danh.”

“Lão phu bị nhốt ở nhục sơn này mấy trăm năm, không biết rằng đại lục đương kim xuất hiện tuyệt thế kinh tài thể này, thực lực khiến cả Sát Hoàng cũng động lòng. Ôi, xem ra chúng ta giả rồi, hậu sinh khả úy, không phục không được.”

Trong lúc chúng nhân bàn luận, bầu không khí trong trường cũng tăng lên đỉnh điểm. Đương nhiên đây là trận đối quyết đỉnh cao của Võ Nguyên đại lục, không võ hoàng nào có mặt muốn lỡ cơ hội chứng kiến. Ngay cả các cao cấp tuần sát sứ bị bắt cũng tỏ vẻ chờ mong trận chiến bạo phát.

“Ta sẽ không nương tay.” Trường kiếm đẹp đẽ trong tay Sát Hoàng ngân lên, bắn ra mấy đạo kim quang, xuất thủ trước. Ông ta là hoàng cấp chí tôn mà không kể gì danh dự xuất thủ trước, việc này với phổ thông võ hoàng cũng là việc mất mặt.

Nhưng Sát Hoàng không hề cổ kị chuyện đó. Vì ông ta là Sát Hoàng! Là Sát Hoàng độc nhất vô nhị. Trong mắt ông ta chỉ có khoái cảm chiến đấu, mọi thứ khác đều không quan trọng.

Tròng mắt Diệp Phong co lại thật nhanh. Tốc độ nhanh quá. Kim quang trong tích tắc đã đâm đến mấy bộ vị yếu hại như mi tâm, tiểu phúc, ngực gã, kim sắc năng lượng nhỏ nhoi nhưng chứa lực sát thương đáng sợ. Kiếm khí của Sát Hoàng đã phát huy kim nguyên không gì không phá được đến cực điểm.

Gã không dám lấy nhục thân ra chặn kim quang của ông ta, như ý bóng to lớn quay tít trước mặt, chặn đứng toàn bộ kim quang. Gã rơi run người, uy lực của kim quang nằm hết ở lực sát thương nhưng lực đạo cũng không kém.

“Hảo binh khí!” Thấy như ý bóng không hề hấn gì, sát Hoàng kinh ngạc khen ngợi.

“Trường kiếm trong tay các hạ hình như cũng không phải phàm vật.” Diệp Phong cũng mỉm cười đáp.

“Chất liệu rèn kiếm này có một chút tiên thiên kim nguyên, kiếm chiêu xuất ra vì thế vượt xa linh khí phổ thông. Người nên cẩn thận.” Sát Hoàng nhìn thản đáp.

487. Chương 487 : Kiếm Trận Linh Vực Vs Tru Thần Cung

“Vũ khí có đúc kèm tiên thiên kim nguyên?” Diệp Phong giật mình, chẳng trách gã có cảm giác quen thuộc lạ lùng với kim quang mà Sát Hoàng thi triển, hóa ra trường kiếm của ông ta có chứa tiên thiên kim nguyên.

Sát Hoàng chỉ kiếm và Tru Thần cung có công hiệu tương đồng, chẳng trách kiếm khí của ông ta lẫm liệt không kém gì Tru thần tiễn.

“Người có vũ khí sánh được với trường kiếm của bản hoàng thì trận này càng thêm thú vị.” Chiến ý của Sát Hoàng tăng dần, diệp Phong quả nhiên không khiến ông ta thất vọng.

Sát Hoàng lại vung kiếm, tốc độ rất bình thường, dù Vũ Hân cũng nhìn rõ hướng thanh kiếm nhắm vào. Nhưng Diệp Phong lại có cảm giác không thể tránh né, quanh gã toàn là kiếm khí, lách về hướng nào cũng không thể thoát khỏi vòng vây của vô biên kiếm khí.

Nên gã bất động, phòng thủ chặt chẽ tiểu không gian quanh mình, mặc cho kiếm khí vây chặt chung quanh. Tuy nhìn bề ngoài gã bị phong tỏa hành động nhưng phòng ngự của gã cũng đạt mức cao nhất.

Đồng thời, tứ trọng kim chân nguyên chuyển thành tam trọng thổ chân nguyên, khí tức giảm xuống. Như ý bóng biến màu thành một lớp năng lượng tím đen bao bên ngoài, với tốc độ chậm rãi bất biến giáng mạnh vào kim quang của Sát Hoàng.

Bổng giáng ra, từ trung tâm là gã, lực đạo hùng hậu lan khắp bốn phương tám hướng, kịch liệt giao phong với kiếm khí bao quanh. Sức mạnh này rất giống với khí trường do thổ nguyên hình thành, khiến mắt Sát Hoàng sáng lên.

Choang. Trường kiếm và như ý bóng quấy dị va nhau, chúng nhân đứng ngoài không nghe thấy âm thanh gì, chỉ có tiếng không khí khó chân động chọc vào tai, vang vọng trong óc.

Vòng gợn sóng vàng chói từ vị trí hai người khuếch tán đi như chớp, trong vòng mười dặm đều bị năng lượng ảnh hưởng. Vòng gợn sóng hàm chứa vô số kiếm quang tàn dư khiến nhiều võ hoàng không kịp tránh, dù có nguyên lực hộ thân thì thân thể vẫn bị rạch nát nhiều chỗ, máu tủa ra.

Sát Hoàng chỉ cảm thấy sức mạnh dao động kinh nhân từ thân kiếm truyền lên tay, dồn vào ngũ tạng lục phủ.

Bùng! Từ chỗ Sát Hoàng phát ra chấn ba, thân thể ông ta như mũi tên bay lùì hơn năm mươi trượng.

“Thống khoái! Võ kỹ của ngươi là gì?” Sát Hoàng tuy chỉ gánh gần nửa dư chấn nhưng cũng khiến ông ta đau đớn tận xương tủy. Không biết bao nhiêu năm rồi không biết tới cảm giác đau đớn, ông ta không giận mà hớn hờ.

“Võ kỹ tại hạ tự sáng tạo - Nhất Bí!” Diệp Phong cười có phần miễn cưỡng, bề ngoài thì gã bức lùi Sát Hoàng hơn năm mươi trượng nhưng thực lực công kích gã phải hứng chịu vượt xa ông ta. Nếu nhục thân gã không đủ trình độ, e rằng vừa rồi đã bị kiếm khí chẻ tan xác.

“Nghe có vẻ... Là một môn thổ nguyên võ kỹ, thật ra ngươi tu luyện nguyên lực nào?” Ông ta nhớ lúc đấu với Huyết Ma, gã thi triển năng lượng sắc bén giống như kim nguyên, sao lúc đấu với mình lại hồn hậu như thổ nguyên?

“Tại hạ người song sinh khí hải, thổ và kim.” Thân thể Diệp Phong khôi phục rất nhanh, chân nguyên chảy qua những chỗ đau đớn là hóa giải được thương thế.

Nhất Bí là do gã kết hợp đặc điểm của Thập bát diệp chấn, dồn mười tám lớp chấn động vào một điểm công kích, được thần thông ảo ảnh của Vu vô Chân không pháo phụ trợ để tạo ra một đòn siêu cấp.

Bản nguyên khí hải của gã là thổ, loại võ kỹ gã quen thuộc nhất, thấu triệt nhất cũng là về thổ nguyên lĩnh vực, vì thế mới dựa vào đó là võ kỹ cơ sở mà sáng tạo ra kỹ năng kết hợp với Vu vô Thần thông thuật.

Tuy nhiên muốn thi triển Nhất Bí cần điều kiện là thổ hệ chân nguyên, gã chỉ có thể sử dụng được trong trạng thái tam trọng Thần thông biến, nhưng uy lực không kém kim chân nguyên tứ trọng Thần thông biến dốc toàn lực. Như ý bồng có trọng lượng bất phàm kết hợp với thổ hệ chân nguyên là thích hợp nhất.

“Hóa ra là vậy, chẳng trách lúc trước Huyết Ma dùng món đồ chơi đó cũng không hoàn toàn phong bế được thực lực của các hạ, vì các hạ có tới hai khí hải.” Sát Hoàng mỉm cười, trường kiếm lại ngân lên.

“Chỉ tiếc thổ nguyên khí tức của các hạ tựa hồ không bằng kim nguyên, bằng không chiêu Nhất Bí đó đủ trọng thương bản hoàng.” Sát Hoàng còn tiếc nuôi hơn gã, nhãn quang của ông ta thấu triệt, nhìn một lần là hiểu rõ thực lực của gã.

“Thực lực của tôn giá khiến Diệp Phong thập phần thán phục, trước mắt tại hạ chỉ là võ tôn, tất nhiên không thể sánh với tôn giá.” Diệp Phong “khiêm hư”, ngậm ngậm chê trách: Ngươi ý lớn hiệp nhỏ.

“Ngươi không cần dă kích bản hoàng, bản hoàng hành sự theo sở thích, ta cho rằng ngươi đáng đấu một trận thì ngươi phải tiếp nhận khiêu chiến.” Sát Hoàng thản nhiên nói: “Hà huống chiêu Nhất Bí ban nãy cho thấy ngươi đã bước đầu nắm được võ hoàng chi cảnh, lại có đủ năng lượng để thi triển.”

Diệp Phong biết rõ Nhất Bí đích xác khiến gã cảm thụ được thổ nguyên khí trường. Nhưng gã không phải thổ nguyên tu luyện giả chân chính, thổ nguyên khí trường không phải cảnh giới mà gã theo đuổi.

“Khi các hạ đột phá đến võ hoàng, lão phu không còn tư cách khiêu chiến nữa. Nên không thể lỡ cơ hội này.” Lời Sát Hoàng chấn kinh toàn trường.

Mọi võ hoàng tại trường không sao ngờ rằng Sát Hoàng lại đánh giá Diệp Phong cao như vậy. Chỉ cần đột phá võ hoàng thì ông ta không còn tư cách đấu với gã? Tức là gì thì chỉ cần cường giả nào hiểu rõ sự tích ông ta là biết.

Cả đời Sát Hoàng kinh qua mấy nghìn trận chiến, đối thủ được chọn không vì ông ta nắm chắc phần thắng mới khiêu chiến. Ngược lại, phần lớn đối thủ được ông ta chọn đều có thực lực đánh bại thậm chí giết chết ông ta. Nhưng Sát Hoàng chưa từng sợ, nhiều lần đứng lên từ tử vong, đẩy đối thủ xuống vực sâu không đáy.

Nhưng Sát Hoàng chưa từng không biết tự lượng sức, đối thủ ông ta chọn đều là người ông ta thấy mình có một tia hy vọng thủ thắng. Nếu đối thủ mạnh đến độ ông ta thấy mình không có mấy may cơ hội thì Sát Hoàng tuyệt đối không tìm đường chết. Lời ông ta vừa nói tiết lộ một thông tin quan trọng, một khi Diệp Phong đột phá đến võ hoàng, thì Sát Hoàng không còn cơ hội thắng nữa.

Thanh niên tên Diệp Phong này có thể với tu vi nhất giai võ hoàng khiến Sát Hoàng đã đạt tới hoàng cấp điên phong phải cam bái hạ phong? Không thể tin nổi. Nên biết Sát Hoàng là yêu nghiệt chuyên vượt cấp chiến đấu, chẳng hóa ra Diệp Phong còn yêu nghiệt hơn?

Dù trận chiến này có kết quả thế nào, cái tên do sẽ khắc sâu vào lòng các võ hoàng cường giả lớp trước, vĩnh viễn không xóa được. Đợi khi họ thoát khỏi ngục sơn, quay về Võ Nguyên đại lục, cái tên đó sẽ vang lừng khắp cửu châu.

“Cẩn thận, bản hoàng chuẩn bị dốc toàn lực.” Sát Hoàng không hứng thú gì với phản ứng của người khác, toàn bộ chú ý đều tập trung vào Diệp Phong.

Kiểm khí lĩnh vực, mở ra!

Mấy vạn đạo kim quang từ khí trường của ông ta vút lên, bay múa chung quanh hình thành một phi kiếm trận thể cực kỳ đặc biệt. Vô số kim quang vây quanh Sát Hoàng cấp tốc quay tít, từ kiếm trận toát lên sát khí rợn người.

Nhất Bí! Cự bồng trong tay Diệp Phong quật ra. Sát Hoàng xưa nay nổi danh kiếm khí công kích lăng lệ, nhiều đối thủ không hẳn thực lực kém hơn ông ta nhưng vì bị kiếm khí liên miên bất tuyệt lại uy lực kinh nhân dồn ép liên tục mà gục ngã.

Phòng ngự là nhược điểm của Sát Hoàng, từng có khán giả nhận xét nếu đối thủ chống nổi kiếm khí công kích của ông ta, đồng thời phản kích đủ độ uy hiếp thì có thể chiến thắng Sát Hoàng. Chỉ là cường giả như thế chưa xuất hiện.

Kiểm khí lĩnh vực rung lên, mấy trăm đạo kiếm khí bay ra, dày đặc vây lấy như ý bồng.

Ầm! Diệp Phong như đập vào một tấm lưới vàng đàn hồi, lực đạo kinh nhân của chấn ba tiêu tan hết trong kim quang.

“Lẽ nào các hạ chỉ có bản lĩnh này?” Sát Hoàng lạnh lùng phát tay, kiếm khí lĩnh vực bắn ra mấy nghìn đạo kim quang, như kim sắc hồng lưu đổ tới.

Chiêu này ban này đã phá hủy ngũ hành chiến trận!

Diệp Phong không dám chậm trễ, nhanh chóng ngửa tay cầm Tru Thần cung, đồng thời chân nguyên lại sôi lên, chuyển thành tử kim sắc - tứ trọng Thần thông biến!

“Tập quang tiến thúc!” Đồng dạng là mấy nghìn tia kim quang nghênh đón kiếm khí của Sát Hoàng.

Hai luồng khí thể bàng bạc kinh nhân va nhau trong tích tắc, trường địa xuất hiện một xoáy kim nguyên như sấm sét. Một quả kim sắc cự cầu xuất hiện ở chính giữa, quay tít giữa hai luồng công kích giáp công, càng lúc càng lớn.

“Không ổn.” Một số võ hoàng ở gần lập tức căng thẳng hẳn lên, nhanh chóng bắn lùi lại thật xa như con thỏ lao đi.

Tiếng rít chói tai vang lên ở chân trời thoáng đãng. Kim sắc cự cầu nổ tung, quang mang che khuất thái dương, khiến tâm thần tất cả run lên sợ hãi.

Sau tiếng nổ là kim nguyên phun lên như núi lửa. Hai đạo năng lượng hung hãn ngang ngửa nhau, điên cuồng phát ra uy lực kinh nhân. Kim sắc năng lượng như hồng thủy khuếch tán ra bốn phương tám hướng, khí thể lăng lệ vô vàn, phẳng phất không gian cũng bị năng lượng va chạm nhau làm cho cong queo.

Xoạt!

Xoạt!

Dòng kim sắc năng lượng nhanh chóng bắt kịp một bộ phận võ hoàng, kinh khí lăng lệ hoàn toàn xuyên thấu lĩnh vực của họ, xé tan hộ thể nguyên lực, đồng thời không ít người bị kim quang dày đặc đâm vào thân thể đến tóe máu. Cũng may họ đều là cường giả kinh nghiệm phong phú, ít nhất cũng bảo vệ được nơi yếu hại của mình nên không mất mạng.

488. Chương 488 : Thánh Sứ Xui Xẻo

Diệp Phong hứng chịu nhiều nhất luồng năng lượng xung kích lăng lệ do cú va chạm tạo ra. Kim sắc kinh khí bay múa ngút trời như lưỡi dao sắc cuốn vào gã, tuy kinh khí chỉ là công kích vật vãn nhưng lực sát thương không thể coi thường.

“Bộp! Bộp!”..

Diệp Phong tuy phản ứng cực nhanh nhảy lùi lại, nhưng không thể bằng tốc độ của năng lượng xung kích. Chân nguyên hộ thể của gã liên tục bị rạch tan, kim quang lướt qua người, cơ nhục cứng như bàn thạch cũng lưu lại những vết thương sâu hoắm, máu trào không ngớt.

Trong tích tắc, trên mình Diệp Phong có thêm mấy chục vết thương, có mấy vết mà người ngoài nhìn vào sẽ đánh giá là trọng thương. Nếu không ngờ chân nguyên có dung hợp nguyên nguyên lực, năng lực chữa trị vào bảo vệ vượt xa võ giả bình thường thì e gã đã rơi xuống.

Đau đớn! Mọi chỗ trên thân thể đều đau xé tim gan khiến nét mặt gã méo đi.

Diệp Phong vội thoái lui không biết Sát Hoàng thể nào, nhưng chắc không khá hơn bao nhiêu, phong ngự không phải sở trường của ông ta.

Va chạm kinh nhân tồn tại hơn một phút, điệp Phong đã bỏ chân nguyên hộ vệ các vết thương, cảm giác đau đớn nhẹ hẳn đi, ngẩng lên nhìn về phía Sát Hoàng.

Kim mang chói lòa tan đi, ở trên không, một bóng người nhếch nhác lộ ra.

Kiểm trận lĩnh vực của Sát Hoàng bị chấn ba xé tơi tả, chỉ còn lại không đầy trăm đạo kim quang mong manh vây quanh mình. Y phục của ông ta cũng tan nát, làn da trắng trẻo rỉ không ít máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Rùng mình nhất là trên đùi Sát Hoàng có một vết thương sâu đến xương, huyết nhục đỏ au lộ ra, nhìn rõ thấy bên trong xương đã gãy làm đôi, nhìn khá thê thảm.

“Thảm liệt quá.” Những người tận mắt thấy cảnh tượng đó đều tỏ vẻ kinh sợ.

Đòn toàn lực của Diệp Phong và Sát Hoàng bất phân thắng bại. Đương nhiên, đó là kết luận của chúng nhân, thật ra thương thế của Diệp Phong không ảnh hưởng nhiều như của Sát Hoàng, hơn nữa lại đang từ từ hồi phục.

Chỉ với vết thương đó không tạo thành gánh nặng cho Diệp Phong. Nhưng kim nguyên tàn dư tràn vào thể nội mới khiến gã khốn khổ. Sát Hoàng thì ngược lại, có kiểm trận lĩnh vực bảo vệ, đã giảm đi tuyệt đại bộ phận kim nguyên xung kích, chỉ là nhục thân ông ta kém xa Diệp Phong nên dù chỉ bị một tia kim nguyên chạm phải cũng gây ra tổn thương cực lớn.

“Kiểm trận lĩnh vực của Sát Hoàng quả nhiên đáng sợ.”

“Diệp Phong lại càng yêu nghiệt, có thể đấu ngang với đòn công kích rợn người đó của Sát Hoàng, kim cũng của y chắc chắn cũng bất phạm.” Sức mạnh của Sát Hoàng có một phần đến từ cây trường kiếm, còn Tru Thần cung của Diệp Phong tựa hồ không kém hơn.

Hai diên phong cường giả của Võ Nguyên đại lục đối quyết khiến chúng võ hoàng được rửa mắt, đồng thời xung kích mạnh mẽ vào tâm thần họ.

Họ từng là cường giả đỉnh nhọn hàng đầu Võ Nguyên đại lục, bình sinh hiếm khi chịu phục ai. Dù sau này bị nhốt ở ngục sơn, cũng vì thánh sứ xuất thủ, hoặc bị ngũ hành chiến trận bắt. Trong ý thức của họ, mình vẫn là cường giả bất khả nhất thế, là nhân vật đỉnh cao của đại lục.

Nhưng chứng kiến trận chiến giữa Sát Hoàng và Diệp Phong, họ đều cảm thụ sâu sắc mình nhỏ bé. Đó là sức mạnh thật sự của hoàng cấp diên phong, thực lực của họ không đáng gì.

“Thần cung được lắm.” Sát Hoàng tựa hồ không để tâm đến thương thế của mình, chỉ dùng nguyên lực phong bế máu không chảy ra, mắt cháy rực chiến ý cuồng nhiệt: “Cung có danh xưng không?”

“Có! Cung danh: Tru thần!” Diệp Phong và Sát Hoàng tuy giao chiến sinh tử nhưng hai bên đều không có sát ý với nhau. Hiện tượng này kỳ lạ nhưng lại bình thường, chỉ hai người trong cuộc mới hiểu rõ.

“Tru Thần cung! Tru Thần cung! Ha ha ha, tên hay!” Sát Hoàng nhướn mày kiến hô to: “Cây kiếm này từ hôm nay cũng có tên. Kiếm danh: Tru thần. Tru thần kiếm!”

Sát Hoàng chỉ kiếm xưa nay vô danh, vì ông ta cho rằng cây kiếm này độc nhất vô nhị, thiên hạ không vũ khí nào so được, đặt cho nó tục danh là vũ nhục thần kiếm. Nhưng giờ có một cây thần cung có thể sánh ngang, lại cùng là kim nguyên thần khí, tề danh với thần cung không nhục đến cây kiếm.

“Sát Hoàng tiền bối, trận này coi như hòa được không? Chi bằng chúng ta tạm dừng tay...” Diệp Phong kiến nghị thăm dò.

“Thắng bại chỉ được quyết định khi một bên thật sự ngã xuống. Trừ phi chúng ta đồng thời giết chết đối phương, bằng không tuyệt đối không có chuyện hòa nhau.” Sát Hoàng là cuồng nhân chiến đấu thật sự. Chính nhờ vào dục vọng chiến đấu điên cuồng đó mà ông ta từng bước một chiến thắng địch nhân thực lực hơn mình, sau cùng tạo thành uy danh vô thượng: Sát Hoàng.

Về điểm này dù Diệp Phong từng kinh qua mấy lần sinh tử chiến đấu cũng tự thẹn không bằng. Tuy trận chiến này tiếp tục sẽ rất có lợi cho gã, nhưng từ đáy lòng, gã không nắm chắc phần thắng tí nào. Vì gã đối diện với Sát Hoàng, cuồng nhân coi chiến đấu là sinh mệnh.

“Tiếp ta một chiêu nữa: Kiếm phệ hư không!” Hai tay Sát Hoàng không hề tổn thương vì năng lượng lúc trước. Với ông ta, chỉ cần còn hai tay là còn có thể tái chiến.

Kiếm trận lĩnh vực lại vận chuyển, kim sắc quang kiếm vây quanh ông ta liên tục ngưng kết, khí thế lại tăng lên.

Diệp Phong chỉ biết cười nhún nhó. Đối phương bức bách thế này buộc gã phải đấu. Xem ra trừ đánh cho Sát Hoàng không thể cử động được nữa, không thì chiến đấu cuồng nhân này không bao giờ ngừng tay.

Đánh cho Sát Hoàng không thể tái chiến được nữa nào có dễ?

Kiếm khí trên không tụ tập lại trên không, nghìn vạn đạo kim quang liên tục thu lại, ngưng thành một cây kim kiếm khổng lồ trên đầu Sát Hoàng. Kim kiếm dài mấy chục thước, mũi kiếm vươn lên mây xanh, kim quang vạn trượng khiến tất cả khán giả không mở được mắt. Khí thế kinh thiên phảng phất nuốt chửng tất cả trù mật kín mấy chục dặm vuông, mọi người tại trường đều rùng mình.

Cự kiếm này không đơn giản là vô số kiếm quang hợp lại như kiếm chiêu lúc trước mà chân chính là ngưng kết kiếm khí thành một thể, uy lực kinh thiên. Nhất kiếm này chém xuống, dù Diệp Phong chân nguyên hồn hậu, xương đồng da sắt cũng e là khó chống nổi.

Ngay lúc gã sẵn sàng chờ đợi, tru Thần cung cũng nhanh chóng ngưng tụ năng lượng thì biến cố xảy ra.

Ầm! Cửa ngực sơn nổ vang, một bóng người loạng choạng lao vào.

“Thánh sứ!” Cao cấp tuần sát sứ của ngực sơn nhận ra thân ảnh đó, lạc giọng kêu lên: “Hỏa thánh sứ đại nhân! Cuối cùng ngài cũng về.”

Thánh sứ đã về thì bạo loạn và phiền phức cũng sẽ tiêu tan. Mọi ngực sơn tuần sát sứ đều hoan hỉ đến phát cuồng. Nhưng họ lập tức nhận ra điểm khác thường.

Hỏa thánh sứ y phục tơi tả, dáng vẻ nhếch nhác, một canh tay rũ xuống như đã tàn phế, khóe miệng còn liên tục rỉ máu, cơ hồ thụ thương cực nặng. Bất quá khí thế hùng hậu từ thể nội lão phát ra nói lên lão là thánh giai hàng thật giá thật.

Diệp Phong nghe toán tuần sát sứ kinh hô thì giật mình. Nếu thánh sứ quay về thì sư phụ và Yêu điện thế nào rồi? Hỏa thánh sứ trọng thương chứng minh hai bên đã giao đấu rất thảm liệt, sư phụ có sao không?

Diệp Phong lòng như lửa đốt, sát Hoàng tựa hồ cũng nhìn ra, không nhân cơ hội phát động công kích! Ông ta muốn được đối quyết công bằng chứ không chỉ là thắng lợi.

“Thật ra là chuyện gì?” Hỏa thánh sứ xông vào ngục sơn xong thì kinh ngạc trước tình hình hỗn loạn trước mắt. Ngục sơn từ lúc nào đã thành lạc viên của tù phạm? Còn tuần sát sứ được thánh địa phái xuống hình như đã bị chế phục...

Thánh sứ vốn đang giận đầy mình, lập tức đại phát lời đình, tuy lão thụ thương nhưng khí thế phát ra vẫn không vô hoàng nào tại trường chống nổi: “Bọn khốn các ngươi dám nhân lúc bọn ta không có mặt mà gây chuyện đại nghịch bất đạo! Các ngươi muốn chết hả.”

Chúng vô hoàng kinh hãi, trước mặt thánh giai, họ hoàn toàn không thể kháng cự, dù thánh giai đã trọng thương cũng vậy.

Lúc đó thánh sứ mới quét mắt nhìn khắp toàn trường, lúc thấy Diệp Phong và lớp quý đệ chân nguyên tím sẫm bao quanh người gã thì con ngươi chợt mở lớn, mắt đầy oán hận cùng niềm oán hận khắc cốt铭心.

“Người...Người...Và Yêu điện...” Hỏa thánh sứ chỉ vào Diệp Phong, tay run lên, lưỡi lú lại.

Ánh mắt gã lạnh đi, sát cơ bùng lên. Sư phụ nhất định bị bức phải thi triển Thần thông biến, thánh sứ vì thế mới phát giác điểm tương tự giữa gã và Yêu vương. Nếu bị thánh sứ bắt được, truy cứu thân phận thì gã coi như xong. Tuy gã không biết Hỏa thánh sứ trải qua việc gì tại Yêu điện, bốn thánh sứ kia hiện ở đâu, nhưng...

Phải tiên hạ thủ vi cường!

Tập quang tiên thúc! Tru Thần cung đã sẵn sàng từ lâu, chỉ là mục tiêu không phải Sát Hoàng mà là hỏa nguyên thánh sứ trên không.

Kim nguyên quang trụ vút tới, hỏa thánh sứ nào kịp nói gì, cuống cuống dùng một tay kết thành thủ ấn, quát khẽ: Thánh ấn!

Hỏa ấn hùng mạnh bay ra, diệu vô dương uy một chốc trên không rồi mới chụp lấy tiên thúc, va nhau dữ dội. Tiên thúc của Diệp Phong tan biến thì đồng thời hỏa ấn của thánh sứ cũng xơ xác, không còn khí tức kinh nhân như lúc đầu.

“Coi bống.” Thân hình do không biết từ lúc nào đã đến sau lưng thánh sứ, như ý bống giáng xuống lĩnh vực mà lão chưa kịp thi triển hoàn toàn. Sau tiếng nổ rền trời, hỏa thánh sứ lún xuống đất một cách thê thảm.

489. Chương 489 : Liên Thủ

Diệp Phong đột nhiên tập kích khiến không chỉ khiến toàn bộ ngục sơn tuần sát sứ ngẩn người mà các vô hoàng thân là tù phạm cũng há hốc miệng, đứng sững như bị sét đánh.

Tiểu tử này lại dám xuất thủ với cả thánh giai? Lẽ nào gã chán sống rồi? Càng khiến mọi người phát cuồng là gã còn đắc thủ. Thánh giai siêu nhiên, đứng trên mọi cường giả của Vô Nguyên đại lục lại bị gã cho một bống văng đi. Chấn động này khiến tất cả thấy không kịp có phản ứng gì, chỉ ngẩn người nhìn cái hố thánh giai ngã xuống tạo ra.

Dù Hỏa thánh sứ bị thương không nhẹ nhưng hành vi của gã vẫn khác nào tự tìm đường chết.

“Mộ Dung Yên...Tôn nữ tể của ngươi lớn gan thật. Cả thánh sứ mà cũng dám công kích.” Một đồng bạn giằng giật da mặt, nói với Mộ Dung Yên đang ngẩn ra.

“Tiểu...Tiểu tử này thật ra lai lịch thế nào?” Mộ Dung Yên cũng kinh ngạc tất tiếng, lòng dấy lên kinh đào hãi lãng.

Gây hấn thánh sứ đương nhiên còn nghiêm trọng hơn giết chết cao cấp tuần sát sứ. Trước đó Diệp Phong khuyên mọi người đừng quá đắc tội thánh sơn, sao gã lại định giết thánh sứ?

Mặc kệ! Mộ Dung Yên nghiêng răng đi đến quyết tâm. Diệp Phong là nữ tể của Mộ Dung gia, dù gã làm gì thì lão gia tử này đều phải ủng hộ đến cùng. Với thực lực gã vừa thể hiện, đấu với một thánh giai trọng thương thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Xoạt. Đổng đá dưới đất dạt ra, hỏa thánh sứ mặt mũi méo mó nhảy ra, ánh mắt nổi giận nhìn chăm chăm vào Diệp Phong, sát ý khiến người ta không lạnh mà run tởm khắp toàn trường.

“Người vì sao lại ở đây? Có quan hệ gì với y?” Hỏa thánh sứ vì chưa gặp Diệp Phong nên không hiểu vì sao mình loạng choạng chạy về mà ở ngục sơn còn gặp phải người của Yêu điện. Loại tử sắc năng lượng rừng rợn này khiến lão cực kỳ hoảng sợ.

Tất thấy đều mù mờ, người thánh sứ nói đến là ai thì chỉ có Diệp Phong hiểu.

Diệp Phong không đáp Hỏa thánh sứ mà lấy như ý bồng ra, mỉm cười với Sát Hoàng: “Tiền bối! Chi bằng chúng ta thay đổi phương thức quyết đấu, được chăng?”

Cự hình kim kiếm do Sát Hoàng ngưng tụ từ linh vực lơ lửng trên không, nghe Diệp Phong nói xong thì mắt lóe tinh mang, hai tay giơ cao trường kiếm bổ mạnh xuống.

Vù! Kim sắc cự kiếm lẳng không chém tới, mục tiêu là Hỏa thánh sứ vừa mới bị Diệp Phong tấn công dồn dập.

“Khốn kiếp.” Hỏa thánh sứ không sao ngờ rằng trừ Diệp Phong lại còn võ hoàng khác dám xuất thủ với mình...Dù cho lão thực lực thông thiên, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, nhưng đang trọng thương, công kích của Sát Hoàng lại đột ngột, thậm chí không thừa thải chút nào, gọn ghẽ bổ vào linh vực của lão.

“Sát! Sát! Sát!” Cự kiếm của Sát Hoàng kiếm uy lực kinh nhân, dù đối diện với thánh giai linh vực cũng vẫn sắc bén như trước đó. Linh vực bảo vệ Hỏa thánh sứ bị chém làm đôi, kiếm quang thấu qua thân thể lão, hất bay xuống đất.

“Tiểu tử ngươi rất hợp khẩu vị lão phu, ta không hy vọng tiểu tử chết dưới kiếm của mình.” Sát Hoàng mỉm cười đáp: “Chúng ta tỷ thí xem ai lấy được mạng con chó nhà có tang này trước.”

Chó nhà có tang là chỉ Hỏa thánh sứ. Ai cũng nhận ra lão liều mạng chạy trốn mới về được đến ngục sơn.

“Chính hợp ý mõ!” Diệp Phong nhếch mép. Một già một trẻ tâm linh tương thông, có cùng suy nghĩ.

Dù là Diệp Phong đầy bí mật hay Sát Hoàng tâm cao khí ngạo đều không cho phép Hỏa thánh sứ tiếp tục diêu vũ dương uy tại ngục sơn, nhốt họ vào ngục phong lần nữa. Nên nhân lúc lão trọng thương mà giải quyết phiền hà này đi là lựa chọn hợp lý nhất.

Coi như Hỏa thánh sứ xui xẻo. Nếu là lúc khác, lão về ngục sơn thế nào cũng có cơ hội dưỡng thương xong xuôi rồi tính tiếp. Nhưng xảo hợp là lão chọn đúng ngày Huyết Ma bạo loạn mà quay về, lại đúng lúc Sát Hoàng và Diệp Phong chuẩn bị bạo phát. Nên cả hai đem tuyệt chiêu chuẩn bị công kích nhau, miễn phí tặng hết cho lão.

Lãnh một chiêu của Sát Hoàng, hỏa thánh sứ không may mắn như dính ngọn bồng của Diệp Phong ban nãy. Thân thể lão xuất hiện nhiều chỗ nứt nẻ, máu phun trào như suối, khí trường quanh mình cũng có dấu hiệu không ổn định, phảng phất sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Bọn sâu kiến đáng chết, ta nhất định giết sạch các ngươi.” Hỏa thánh sứ đã mất lý trí.

“Tiếc là...Ngươi không còn cơ hội đó.” Sát Hoàng và Diệp Phong mỉm cười, cùng phi thân lao vào lão.

“Kiếm khí tung hoành!”

Tuyệt chiêu của hai người đều phi phạm, vượt khỏi phạm trù của cửu phẩm võ kỹ, so với thánh kỹ cũng không kém gì. Nếu họ điều động được năng lượng ở trình độ bằng thánh giai thì chắc chắn là bậc tuyệt đỉnh của thánh giai.

“Thánh ngự!” Bằng vào nhãn quang của Hỏa thánh sứ tất nhiên cảm thụ được chỗ đáng sợ trong chiêu số của hai người. Nếu lão còn nguyên thực lực thì có thể dễ dàng hóa giải công kích cỡ này, nhưng giờ liên tục trọng thương, nguyên lực tiêu hao gần hết trong một trận chiến đáng sợ, vẫn chưa khôi phục được một nửa.

Nên lão phải thi triển phòng ngự mạnh nhất của mình - thánh kỹ!

Chát! Kiếm khí của Sát Hoàng như chẻ tre xé tan thành từng mảnh bức tường năng lượng do thánh ngự hình thành, như ý bồng của Diệp Phong cũng giáng tới. Hai người phối hợp vực kỳ ăn ý. Hỏa thánh sứ không chống nổi, lại bị đánh bay đi, miệng thổ tiếp mấy ngụm máu nữa.

“Hôm nay là ngày giỗ của ngươi.” Diệp Phong không cho đối phương cơ hội lấy hơi, nắm lấy cự bồng bắn vọt theo đuổi sát.

“Cảm giác giết thánh giai chắc sẽ dễ chịu phi thường...” Sát Hoàng không chịu kém, ông ta và Diệp Phong đã cá cược, ai lấy được mệnh Hỏa thánh sứ trước thì người đó thắng. Ông ta trước giờ chưa từng thua, hôm nay cũng không thể thua.

“Đáng chết.” Hỏa thánh sứ thật sự hoảng lên, trước đó dù còn không đầy bốn thành thực lực, lão cho rằng đối phó một toán vô hoàng thì có thừa. Nhưng Sát Hoàng và Diệp Phong mạnh vượt ngoài dự liệu của lão.

Đặc biệt là hai người liên thủ lại tạo thành uy hiếp hơn nhiều kiểu $1 + 1 = 2$. Kiếm khí lăng lệ, như ý bồng hùng hậu, đồng thời hứng chịu hai kiểu công kích ngược nhau đó khiến Hỏa thánh sứ cật lực.

Thương thế của lão cũng khá nặng, mỗi lần dốc toàn lực đều bị phản nghịch, đau thấu tâm can, đồng thời vết thương có khả năng ngày càng lan rộng. Nếu lão tiếp tục bị đối thủ áp chế thế này, e rằng không đầy mười phút là sẽ triệt để gục ngã, mất mạng với họ.

Chạy khỏi đây đã rồi tính. Hỏa thánh sứ buộc phải quyết định đầy nhục nhã như vậy.

Đường đường thánh giai mà bị hai người chỉ có hoàng cấp thực lực đuổi cho chạy cong đuôi. Cảm giác thất bại đó vượt xa cảm thụ lúc năm người bại dưới tay Yêu vương.

“Khai!” Hỏa thánh sứ kết thủ ấn, đại trận ở cửa ngục sơn tách ra một thông đạo hẹp. Lão không đợi thông đạo mở ra hoàn toàn mà lao ngay vào.

“Muốn chạy? Đừng nằm mơ nữa.” Diệp Phong và Sát Hoàng đuổi tới, nhân lúc thông đạo chưa đóng lại, cùng ra khỏi ngục sơn.

“Công kích và phòng ngự của ngươi đều không tệ, không hiểu tốc độ thế nào?” Sát Hoàng khẽ cười, nhân lúc hai người lao vào thông đạo, hỏa thánh sứ ở đằng trước hóa thành vì sao băng lướt đi rất xa, chỉ thấy một đốm lửa nhàn nhạt ở tận chân trời. Sát Hoàng đứng trên quang kiếm do kiếm trận lĩnh vực hình thành, như tia chớp bám theo.

“Tấn tạt thuật!”

“Ngự khí Thần thông thuật, toàn khai!” Chân nguyên nổ khê, thân thể lập tức bắn tới như đạn pháo, tốc độ không kém gì Sát Hoàng. Hai chân gã liên tục thi triển Chân không pháo kinh nhân khiến tốc độ liên tục tăng lên.

Mắt Sát Hoàng ánh lên tia hân thưởng, như muốn so kè với gã, kiếm quang lập tức tăng tốc thêm một phần.

“Đuổi thế này e không phải cách.” Một chạy hai đuổi, ba người cơ hồ ngang ngửa trên không, hỏa thánh sứ cố nhiên không cắt đuôi được Diệp Phong và Sát Hoàng, hai người cùng không thể bắt kịp lão nửa phần.

“Không sao!” Sát Hoàng bình thản nói: “Hắn trọng thương rồi, trước đó lại tiêu hao quá nhiều, toàn lực bỏ chạy thế này khẳng định kiên trì không lâu đâu.”

Diệp Phong thầm cười khổ, lẽ nào gã không biết Hỏa thánh sứ đã chuột chạy cùng sào, nhưng thời gian duy trì Thần thông biến của gã cũng hữu hạn. Hỏa thánh sứ dù thế nào cũng là thánh giai, dù sắp chết cũng chống chọi được nửa ngày một ngày, lâu như thế quả thật gã không duy trì được.

Sát Hoàng dựa vào thực lực bản thân, truy kích Hỏa thánh sứ đến cùng không thành vấn đề, nhưng nếu không có gã liên thủ, chỉ mình ông ta đối diện với đối phương thì khó liệu trước hươu chết về tay ai. Đối thủ dù sao cũng là thánh giai đáng sợ, dù chỉ còn khẩu khí sau cùng, cũng không thể coi nhẹ.

490. Chương 490 : Tin Tức Về Yêu Điện

Làm thế nào đây? Tốc độ của Diệp Phong đã tới cực hạn. Nếu bỏ truy kích, đợi khi thương thế của Hỏa thánh sứ phục nguyên thì chờ đợi gã là những đợt báo thù lôi đình vô tận.

Tuyệt đối không thể để đối phương chạy thoát. Gã cố gắng nghĩ ra đối sách.

“Hỏa thánh sứ chạy về phía đông bắc Yêu ma sâm lâm. Nếu...” Lòng gã chợt sáng lên, vội móc chiếc lông vũ để thông tin cho Phong loan ra.

Lúc ở ngục sơn, vì chúong ngại năng lượng nên gã không thể qua sợi lông này mà liên hệ với Phong loan. Nhưng bây giờ đã ra ngoài, dùng tâm thần chi lực kích hoạt sợi lông thì lại có hồi đáp.

Phong loan lúc đó cũng đang lòng như lửa đốt, nhận được tin của Diệp Phong thì thập phần kích động.

Liên hệ qua sợi lông, hai bên không thể hiểu nhau như nói trực tiếp, nhưng qua cảm ứng tâm thần yếu ớt đó cũng hiểu được phần nào ý đồ muốn truyền đạt. Diệp Phong truyền đạt cho Phong loan thông tin:

Mỗ cần trợ giúp, mong Phong loan hỏa tốc đuổi theo phương hướng này.

Diệp Phong còn cách Hỏa thánh sứ không đầy năm dặm, với đích năng lực cảm ứng hoàng cấp của Phong loan, tất phát hiện được Hỏa thánh sứ đang bỏ chạy. Tuy nó vị tất là đối thủ của lão nhưng chỉ cần dùng tốc độ chặn lão một chốc thì gã và Sát Hoàng đã tới nơi.

Phong loan có cảm ứng đặc thù với lông vũ mình để lại, nên đoán được vị trí của Diệp Phong rất dễ.

Nhận được câu trả lời của Phong loan, diệp Phong hơi yên tâm hơn. Gã lại toàn lực vận dụng chân nguyên phát ra khí thể kinh nhân khiến Sát Hoàng cũng lấy làm lạ.

Sát Hoàng không đoán được Diệp Phong định lợi dụng khí thể của ông ta làm tọa tiêu chỉ đường cho Phong loan.

Song phương lao đi vun vút chừng hơn mười phút, khi Hỏa thánh sứ cách phía đông bắc Yêu ma sâm lâm không đầy trăm dặm thì từ phía đối diện dấy lên mây đạo hoàng cấp khí tức chặn đường.

Diệp Phong vừa kinh ngạc vừa mừng, không ngờ không chỉ Phong loan mà mấy đỉnh giai yêu thú khác của Yêu điện đều khí thể hung hung như muốn nuốt sống người ta.

Hỏa thánh sứ đang cắm đầu chạy, phát hiện trước mặt có yêu hoàng chặn được thì biến hẳn sắc mặt, quỹ tích phi hành vòng một đường cực lớn, định vòng qua.

Nhưng Sát Hoàng và Diệp Phong, cả các yêu hoàng nữa, đều tinh minh có thừa. Hai bên vốn kẹp Hỏa thánh sứ vào giữa, thấy lão đổi hướng thì chúng nhân cũng cấp tốc điều chỉnh hướng truy kích, hình thành một vòng vây lớn.

Hỏa thánh sứ kinh hãi vô vàn, toàn bộ lĩnh vực năng lượng đã được kích phát, liều mạng tả đột hữu xung hòng thoát khỏi vòng vây. Nhưng bọn Diệp Phong đông đảo, sáu hướng đều có người vây ráp khiến lão hết đường chạy.

Vòng vây thu hẹp lại, khu vực để Hỏa thánh sứ trốn tránh cũng ngày càng ít, đến lúc vòng vây hoàn toàn khép lại, lão sẽ biến thành ba ba trong rọ.

Nhận định như vậy, hỏa thánh sứ quyết định không thể đợi chết, phải dốc sức đột vây.

Đột vây từ vị trí nào? Câu hỏi này cực khó với lão. Lão không thể dây dưa quá lâu, tốt nhất là nhất kích đắc thủ rồi chạy tiếp, nên phải chọn được truy binh kém nhất ở đây.

Thần niệm của lão vừa quét ra, lập tức đặt mục tiêu vào Diệp Phong.

Lão đã lĩnh giáo thực lực của yêu hoàng Yêu điện, tự nhủ đang lúc trọng thương không thể một đòn đẩy lùi được. Yêu hoàng đều có thiên phú thần thông, không thể xem nhẹ. Trước đó lão lãnh một đòn kiếm phệ hư không của Sát Hoàng, giờ vẫn e dè.

Nên chỉ có Diệp Phong. Trong mắt lão, gã là vị trí kém nhất. Từ tuổi tác và tu vi của gã mà phán đoán thì như thế không sai, hà huống lão trúng một bồng của gã nhưng không uy hiếp gì lớn. Nên vì thế lão quyết định đột vây từ vị trí của gã.

“Cút ngay.” Sau lưng lĩnh vực của Hỏa thánh sứ rực lên hỏa quang khiến tốc độ của lão tăng vọt, như vì sao băng vút vào Diệp Phong.

“Đến hay lắm.” Gã không hề sợ hãi, khí pháo dưới chân nổ tung, phi thân nghênh đón.

Thấy Diệp Phong “không biết tự lượng sức”, hỏa thánh sứ nở nụ cười nhạo tàn nhẫn. Bàn tay còn lạnh lạnh của lão kết thánh ấn, nguyên lực quanh lĩnh vực cấp tốc tụ lại.

“Thánh ấn, hỏa!” Còn cách Diệp Phong không đầy trăm thước, một đạo hỏa ấn nóng bỏng nổ ra, uy thế kinh nhân.

“Cự hình Chân không pháo!” Gã biết mình không thể lùi, phía ngạnh tiếp, bằng không Hỏa thánh sứ tất nhiên sẽ nhân cơ hội gã tránh né mà thoát khỏi vòng vây.

m! Hai đòn công kích với tính chất khác hẳn nhau va chạm dữ dội. Thực lực của Diệp Phong vẫn kém hơn một chút, khí trụ Chân không pháo bị chấn tan, khí lưu quanh đó rung động, dấy lên gợn sóng không gian mạnh mẽ.

Dư uy của hỏa ấn vẫn còn, ngừng lại một chốc trên không rồi tiếp tục nổ vào Diệp Phong.

Gã giơ như ý bồng, vận thiết bị thuật giữ vững vị trí. Thánh ấn mang theo nhiệt độ kinh hồn đổ tới, hỏa quang sáng rực trên không.

“Tiểu điện chủ!”

“Tiểu Phong!”..

Chúng yêu hoàng đều biến sắc kinh hô, sát cơ bùng lên lăm lệt, tốc độ truy kích tăng thêm mấy phần. Mất Sát Hoàng ánh lên tinh mang, kiếm khí lại cấp tốc xoay tròn.

“Hừ! Không biết lượng sức.” Hỏa thánh sứ tuy bị Chân không pháo dẫn động gợn sóng không gian làm chậm tốc độ nhưng không ảnh hưởng đến việc lão thuận lợi đột vây. Diệp Phong trúng thánh ấn, e rằng không chết cũng trọng thương. Vòng vây khuyết một lỗ, lão có thể thoát thân được.

Thân hình Hỏa thánh sứ loáng lên, định thoát đi từ phía Diệp Phong.

“Nhất Bì!” Trong màn hỏa quang chưa tan hết, một cây cự bồng múa tít đập vào Hỏa thánh sứ.

“Bộp!” Hỏa thánh sứ chỉ kịp ngừng tụ lĩnh vực trước mặt, lực đạo hồn hậu ép tốc độ của lão xuống còn bằng không, dừng sững tại chỗ.

“Cự hình Chân không pháo!” Tiếp đó một đạo khí pháo trắng xóa bắn tới, uy lực kinh nhân khiến Hỏa thánh sứ biến sắc.

m! Hỏa thánh sứ bị hất văng lại thập phần thê thảm, chút lĩnh vực hộ thân sau cùng bị Chân không pháo bắn tan, lực đạo kinh nhân khiến mọi bộ vị trong thể nội lão cơ hồ lệch vị trí.

Vù, vù, vù!

Chỉ trong tích tắc hai người giao phong, các yêu hoàng và Sát Hoàng đã đuổi đến, vây chặt Hỏa thánh sứ.

“Vương bát dẫn! Lão tử xem ngươi chạy đi đâu.” Lục túc thanh văn giao ngoác miệng cười.

Diệp Phong từ từ thoát khỏi dư ba của hỏa ấn, điền vào chỗ khuyết cuối cùng của vòng vây.

“Tiểu Phong, không sao chứ?” Phong loan cấp thiết hỏi.

“Bị thương vặt thôi, không sao.” Thân mình Diệp Phong còn bốc khói, có nhiều dấu bị đốt cháy, cũng may thánh ấn do Hỏa thánh sứ phát ra không còn nổi một phần ba uy lực bình thường, bằng không kết quả đã khác.

Sát Hoàng hơi kinh ngạc trước việc Diệp Phong quen các yêu hoàng, bất quá không không để ý, mà gió trường kiếm lên, quang kiếm nhanh chóng ngưng thành, định chém vào Hỏa thánh sứ.

“Chậm đã.” Bạch hổ đột nhiên lên tiếng ngăn cản. Nó tuy không biết Sát Hoàng, nhưng đối phương cùng Diệp Phong truy kích Hỏa thánh sứ thì không phải là địch nhân.

Sát Hoàng liếc nhìn Bạch hổ, tựa hồ không để ý.

“Đô Đô đại nhân?” Tiếng Cửu vĩ hồ kinh hô vang lên kiêu mị, nó nhìn lên cự đại quang kiếm trên không đang tăng dần uy thế, con mắt như nước hồ thu thấy Sát Hoàng thì kích động vạn phần.

Sát Hoàng run người, cái tên này mấy trăm năm rồi không nghe ai gọi ông ta. Không mấy ai biết được cái tên đó. Ông ta ta nhìn sang phía Cửu vĩ hồ, ngẩn người hồi lâu rồi hỏi với vẻ không xác định: “Người là...Kiều Kiều?”

“Đô Đô đại nhân! Đúng là ngài, quả thật ngài không chết.” Tầm thân to lớn của Cửu vĩ hồ nhanh chóng thu lại, biến thành một con hồ ly nhỏ xù bông, lao vào lòng Sát Hoàng khóc: “Kiều Kiều còn tưởng cả đời không gặp lại đại nhân nữa.”

Chúng nhân hiển nhiên bị biến cố hoạt kê này khiến cho ngẩn người, diệp Phong thì phì cười. Uy phong lẫm lẫm, đường đường nhất đại võ hoàng cường giả đỉnh nhọn mà cũng có tên thân mật lúc nhỏ như ‘Đô Đô’. Gọi là Kiều Kiều như Cửu vĩ hồ còn nghe được. Ông ta và Cửu vĩ hồ hiển nhiên quen nhau từ lâu, quan hệ cũng không tệ.

Tuy có thêm việc chen vào nhưng bọn Diệp Phong không quên chính sự. Mọi yêu hoàng khác nhanh chóng thắt chặt vòng vây, hỏa thánh sứ liên tục trúng đòn của Diệp Phong, giờ đã hoàn toàn mất hết nhuệ khí, tuyệt vọng đứng giữa chúng nhân, ngực phập phồng dữ dội.

Chợt thấy người quen cũ, sát Hoàng tỏ vẻ thâm tình hiếm thấy, dịu dàng ôm Cửu vĩ hồ, mục quang không còn lạnh lẽo như trước mà toát lên ôn hòa.

“Đô Đô đại nhân! Lão tặc này rất quan trọng với Yêu điện, điện chủ của Kiều Kiều bị hấn ám toán, phải từ miệng hấn tìm được phương pháp giải cứu. Hy vọng Đô Đô đại nhân giao hấn cho Yêu điện.” Cửu vĩ hồ tuy quyền luyến Sát Hoàng nhưng vẫn nhớ việc chính.

“Sư phụ thụ thương?” Diệp Phong cả kinh hỏi gấp.

“Tình hình của điện chủ không chỉ mấy câu mà xong, đợi khi bọn ta bắt được lão tặc này, tiểu điện chủ cùng về Yêu điện, dọc đường, lão hồ sẽ giải thích cặn kẽ.” Bạch hổ trầm giọng nói, mục quang tỏ rõ nét trầm trọng.

“Nể tình Kiều Kiều, giao hấn cho các người.” Sát Hoàng không để ý đến Hỏa thánh sứ nữa, quay sang bảo Diệp Phong: “Chúng ta chưa phân thắng bại, nhưng giờ người có việc cần làm, không thể chuyên tâm giao đấu. Ta và Kiều Kiều cũng có việc cần nói, chỉ bằng lùi trận chiến này lại.”

Diệp Phong lo lắng cho an nguy của sư phụ, sát Hoàng kiến nghị như vậy chính hợp ý gã. Bọn Bạch hổ cũng gật đầu với Cửu vĩ hồ, hàm ý mọi việc sẽ xử lý được, cửu vĩ hồ cứ yên tâm đi ôn lại chuyện cũ với Sát Hoàng.

Z

491. Chương 491 : Thánh Vu Chú : Sinh Mệnh Điều Linh

“Lão khốn kiếp, người bó tay chịu trói hay là muốn bọn ta cho một trận.” Bạch hổ nhe hàm răng trắng nhớn, nhìn Hỏa thánh sứ đầy căm hận.

Chúng yêu hoàng đều phát ra hàn sát chi khí khiến Hỏa thánh sứ triệt để rũ bỏ ý đồ kháng cự. Lão tuy là thánh giai nhưng hao tổn cực độ lại đang trọng thương, không chiếm được ưu thế gì trước đám yêu hoàng này.

Lão rõ hơn ai hết thủ đoạn của các yêu hoàng, nếu kháng cự thì chắc chắn hậu quả cực kỳ thê thảm. Người Thánh điện xưa nay sung sướng, không có tinh thần liều chết, hỏa thánh sứ lập tức triệt tiêu khí thế, mặc cho đối phương bày bố.

Lão biết mình còn giá trị với Yêu điện nên đối phương không lấy tính mạng. Giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đun, một khi lão có cơ hội, khôi phục thực lực sẽ xử lý bọn đáng ghét này sau.

“Ta có cấm cố thánh khí, không biết có cấm cố thánh giai được không nhỉ?” Giữ thánh giai lại là việc cực kỳ nguy hiểm. Diệp Phong tâm tư cẩn mật, lập tức nghĩ đến Cổ nguyên hoàn.

Các yêu hoàng hơn hử, lục tức thanh văn giao vội nói: “Đã là thánh khí đương nhiên có thể đối phó thánh giai! Lão khốn này mới là hư thánh, bị cấm cố rồi tối đa chỉ phát huy được tu vi cao giai vô tôn, uy hiếp được ai nữa.”

Diệp Phong lấy Cổ nguyên hoàn đã giải phóng tâm thần bọn Mộ Dung Yên đưa cho Bạch hổ.

Thấy Cổ nguyên hoàn, hỏa thánh sứ lập tức xui xuống. Bị cấm cố thì lão không còn cơ hội lật ngược thế cờ nữa. Nhưng nếu phản kháng thì kết quả vẫn bị bắt, thậm chí còn ném khổ đau. Nghĩ đi nghĩ lại, hỏa thánh sứ oán độc liếc Diệp Phong rồi mặc cho gã xử trí.

Cấm cố Hỏa thánh sứ xong, chúng yêu hoàng lập tức đưa gã về Yêu điện.

“Đạo này Yêu điện xảy ra chuyện gì? Sư phụ sao rồi?” Phi hành dọc đường, diệp Phong cuống lên hỏi.

Bạch hổ tỏ vẻ nghiêm trọng, từ từ kể lại nguồn cơn cho gã nghe.

Mấy hôm trước là đến ngày quyết chiến được ước định lại giữa thánh sơn và Yêu vương. Trận chiến này giải quyết một vụ đánh cược.

Nếu thánh sơn thắng thì đương nhiên Yêu vương sẽ phải giải tán Yêu điện, bó tay chịu trói cùng chúng yêu hoàng, do thánh sứ đưa về thánh địa để Thánh điện xử trí.

Nếu Yêu vương thắng, thánh điện sẽ trả lại một vật cực kỳ trọng yếu. Theo lời Bạch hổ, vật đó quá quan trọng với ông, lại nằm trong tay Thánh điện nên bao nhiêu năm nay, thực lực của Yêu vương tăng cao nhưng vẫn e dè, không tiến công thánh sơn mà giữ thế hòa bình giả tạo.

Hơn nữa thánh sơn cũng cực kỳ vô sỉ, biết đơn đả độc đấu không thể chiến thắng Yêu vương nên yêu cầu do nhiều thánh sứ đồng thời xuất trận. Tuy vậy nhưng Yêu vương cậy có thần thông, không hề cự tuyệt. Trong đó thứ Thánh điện đem ra cá cược khiến ông không có cách nào cự tuyệt.

“Thánh điện đánh cược vật gì? Vì sao lại được sư phụ coi trọng như vậy?” Gã buột miệng hỏi.

“Chuyện đó...Bọn ta cũng không biết, chỉ biết điện chủ đại nhân quyết lấy bằng được.” Bạch hổ lắc đầu rồi nhìn sáng Hỏa thánh sứ: “Lão tặc này nhất định biết nội tình gì đó.”

Mục quanh Diệp Phong lạnh lại, lạnh lùng uy hiếp: “Thánh điện đánh cược gì hả? Nếu không nói thật, ta lấy một tay của ngươi trước.”

“Ta...Ta không biết.” Hỏa thánh sứ thấy đáng về Diệp Phong như muốn sát nhân thì vội kêu to giải thích: “Ta không biết. Việc ở thánh sơn xưa nay do hai vị kim, mộc phụ trách, lần này ta xuống chỉ làm đả thủ, sao biết được nội tình gì.”

Diệp Phong hơi thất vọng, thì nghe Bạch hổ hừ lên giận dữ: “Người nói có lẽ không sai nhưng là thánh sứ ngang với kim, mộc mà chả lẽ không biết tí nội tình nào? Nếu người dám giấu một chút thôi, ta không ngại ném thử thịt người, để xem thịt thánh giai có gì khác với người thường...”

Chúng nhân đều nhìn Hỏa thánh sứ khiến lão sồn gai ốc.

“Thứ Thánh điện muốn cho Yêu vương là tình lữ Yêu vương từng yêu thương, lăng Ba tiên tử - Thu Tố Thanh...”

“Cái gì?” Chúng yêu hoàng vừa kinh ngạc vừa mừng, trừng mắt với vẻ không tin: “Lăng Ba tiên tử chưa chết?”

Diệp Phong rúng động tận đáy lòng, mẫu thân Thẩm Lan còn sống?

“Đừng có úp úp mở mở với lão tử, nói rõ ra đi.” Bạch hổ gầm lên, âm ba hùng hậu khiến Hỏa thánh sứ thiếu điều ngắt xỉu. Lúc này tu vi của lão chỉ còn tôn cấp, tất nhiên không chịu được uy nhiếp của Bạch hổ.

“Năm đó cao thủ Ngũ hành tông truy sát Lăng Ba tiên tử, không biết tiên tử dùng cách gì mà xảo diệu thoát được truy binh ở Vân Châu của Vô Nguyên đại lục. Ngũ hành tông tuy lực soát khắp Vân Châu nhưng mấy tháng liền mà vẫn công cốc. Sau đó không hiểu vì cớ gì Lăng Ba tiên tử lại đột nhiên hiện thân, có vẻ cực kỳ hư nhược. Tiên tử biết không thể thoát được, nên đã tự tuyệt trước mặt chúng nhân...”

“Thế thì tên khốn người sao lại bảo tiên tử chưa chết.” Lục tức thanh văn giao nổi giận, chúng yêu hoàng đều biết Lăng Ba tiên tử sinh Thẩm Lan xong, để bảo vệ cô không bị nhân phát hiện nên chủ động hiện thân thu hút chú ý. Sau cùng đã tự tuyệt.

“Việc đó là bí mật của Thánh điện, nếu Mộc thánh không thấu lộ thì lão phu cũng không biết. Lăng Ba tiên tử tuy tự sát hôm đó nhưng một tia sinh cơ trong thể nội không đoạn tuyệt, lưu lại một chút tàn hồn. Lúc đó Yêu vương vẫn tiêu diêu ở ngoài nên Thánh điện quyết định giữ chút tàn hồn đó để ngày sau đem ra uy hiếp Yêu vương.”

“Thân thể và tàn hồn Lăng Ba tiên tử hiện ở đâu?” Các yêu hoàng gắt giọng hỏi dồn.

“Chuyện đó...Thì lão phu thật sự không biết.” Hỏa thánh sứ nhăn nhó, ai oán giải thích: “Chỉ có hai vị kim, mộc là biết ở đâu, dù là lão phu thì họ cũng không tiết lộ. Hiện tại kim, mộc đã chết dưới tay Yêu vương, muốn biết rõ bí mật đó chỉ còn cách đến thánh địa hỏi các đại nhân vật.”

Thấy chúng yêu hoàng tỏ vẻ không bỏ qua, hỏa thánh sứ kinh hãi nói: “Ban này ta giấu vì sợ các người truy hỏi Lăng Ba tiên tử ở đâu. Ta thật sự không biết kim, mộc đã giấu tiên tử ở nơi nào.”

“À, khẳng định rằng thân thể và tàn hồn Lăng Ba tiên tử đều ở Vô Nguyên đại lục. Ta chỉ biết thế thôi.” Hỏa thánh sứ vội vàng khai nhận.

Chát. Đuôi Bạch hổ như cương tiên quất lên mặt Hỏa thánh sứ, hất lão văng đi.

“Mẹ nó chứ, lão tử cũng biết là ở Vô Nguyên đại lục. Đại lục rộng như thế, bảo bọn lão tử tìm bằng cách nào.” Các yêu hoàng biết Hỏa thánh sứ giờ này không còn gan dạ, cũng như không cần lừa gạt, nhưng họ nóng lòng mà không giúp được Yêu vương nên đều nổi giận, muốn lấy lão ra phát tiết.

Chỉ Diệp Phong là còn lãnh tĩnh, chặn các yêu hoàng đang nổi giận lại: “Vô Nguyên đại lục tuy lớn nhưng địa điểm khiến thánh địa yên tâm giấu thứ quan trọng như thế không nhiều...Chỉ cần chúng ta tra xét kỹ là sẽ tìm được manh mối.”

“Việc quan trọng nhất hiện giờ là sư phụ thế nào rồi?” Diệp Phong vẫn nhớ ban này Cửu vĩ hồ nói là sư phụ bị ám toán, không hiểu có nghiêm trọng không.

Bọn Bạch hổ từ từ lãnh tĩnh lại, tiếp tục kể nốt những việc xảy ra mấy hôm nay.

“Thánh sơn vốn chỉ có lương vị thánh giai, nhưng Thánh điện vì muốn tất thắng nên lùi ngày quyết chiến lại, cho thêm ba thánh sứ nữa xuống. Bọn vô sỉ đó bày ngũ hành chiến trận cùng điện chủ quyết đấu!” Bạch hổ phẫn hận.

“Kết quả cuối cùng thế nào?” Theo tình hình thì trận đó sư phụ đã thắng, bằng không Hỏa thánh sứ đâu cần một mình hốt hoảng chạy về ngục sơn. Nhưng sư phụ tựa hồ cũng phải trả giá không nhỏ.

“Điện chủ thân thông quảng đại, ngũ hành chiến trận do năm hư thánh tổ thành tuy mạnh nhưng không lay động được uy lực của ngài.” Lục tức thanh văn giao bổ sung: “Ban đầu điện chủ giả bộ không địch nổi ngũ hành chiến trận, định moi lấy bí mật về thứ Thánh điện cá cược - tức là Lăng Ba tiên tử, thậm chí còn cố ý để bị thương trong tay đối thủ.”

“Nhưng toán con cháu rùa đen này giảo hoạt lắm. Kim, mộc thà chết cũng không hé răng tiết lộ manh mối. Sau cùng, trận quyết đấu kéo dài ba ngày ba đêm, điện chủ biết không thể đạt đến mục đích thì mất kiên nhẫn...Thì triển bí thuật Thần thông biến triệt để phá tan chiến trận lĩnh vực của năm thánh giai.”

“Vốn điện chủ đã toàn thắng, năm tên rùa đen phải giao Lăng Ba tiên tử ra nhưng ai ngờ chúng lại còn một chiêu ác độc. Không hiểu chúng thi triển bí thuật quỷ dị gì đó khiến khí huyết tăng vọt, liên hợp sử dụng một chiêu như Vu vô chú thuật. Điện chủ tuy phản ứng cực nhanh, lôi đình xuất thủ diệt gọn bốn thánh sứ nhưng vẫn để tên vương bát đản này nhân cơ hội chạy mất.”

“Thi triển bí thuật xong, mấy thánh sứ còn không đầy một, hai phần mười thực lực, nên dắc thủ rồi là lão tặc này lập tức chạy khỏi Yêu ma sâm lâm. Bọn ta để lại một nửa yêu hoàng bảo vệ điện chủ, một nửa truy kích, lão tặc là thánh giai nên trốn biệt. Nếu không có tiểu điện chủ viện trợ thì bọn ta chắc chỉ còn cách phá trận phòng ngự của thánh sơn xông vào.”

“Hiện giờ sư phụ thế nào?” Đó mới là vấn đề gã quan tâm.

“Không ổn lắm. Lúc bọn ta đuổi theo, điện chủ đã hôn mê...” Tuyệt đỉnh cường giả như Yêu vương thì chiêu số khiến ông hôn mê không thể tầm thường.

Diệp Phong nắm lấy cổ họng Hỏa thánh sứ, lạnh lùng bức hỏi: “Các người thi triển bí thuật gì?”

“Thánh địa Vu ma Thần thông thuật - Thánh vu chú: Sinh mệnh điều linh!”

492. Chương 492 : Phản Đồ Vu Thánh

“Đánh rầm chó của người đi.” Lục tức thanh văn giao ngoạc miệng mắng: “Người chỉ là thánh giai võ giả, thần thông thuật tối cơ bản của Vu ma cũng không thi triển được mà bao là có thể thi triển thủ đoạn cao nhất của họ hả? Dám lừa lão tử, có tin lão tử đập chết người không.”

Hỏa thánh sứ lập tức nhăn nhó vội giải thích: “Giờ ta đã lọt vào tay các người, sao còn dám lừa gạt. Yêu vương quả thật trúng thánh vu chú Sinh mệnh điều linh.”

“Vậy người nói xem vì sao có thể thi triển Vu ma Thần thông chú?” Sắc mặt gã lạnh lại bức hỏi.

“Người là đồng đảng của Yêu điện mà hai tên ngu xuẩn kim, mộc lại để người thoát.” Hỏa thánh nhìn Diệp Phong đầy bất bình.

“Tiểu Phong tử là đồ đệ thân truyền của điện chủ bản điện, hai tên gốc đó so sao được. Chúng không đấu được tiểu phong tử là đương nhiên.” Bạch hổ kiêu ngạo gầm lên.

“Trên đời không có thuốc hồi hận. Đừng rườm lời, nói mau.” Diệp Phong hừ lạnh, không muốn lãng nhăng với Hỏa thánh sứ.

Hỏa thánh sứ hiển nhiên rung động nhưng đã rơi vào tay gã, ử rữ cũng vô dụng. Lão trầm mặc một lúc rồi đáp: “Người là đệ tử Yêu vương, chắc hiểu biết nhất định về tình huống của thánh địa.”

“Thánh điện và Vu ma giao đấu mấy vạn năm ở Thánh điện, có thể nói là không đội trời chung. Hai bên bắt được nhau là bình thường.”

Diệp Phong và các yêu hoàng đều gật đầu, song phương không biết đã xảy ra xung đột bao nhiêu lần, có người bị đối phương bắt là bình thường. Nhưng như thế có liên quan gì đến việc thánh sứ biết thi triển Thần thông thuật?

Diệp Phong có thể nói là tinh thông Thần thông thuật, không có đủ nguyên nguyên lực hoặc Vu vô công pháp thì không thể học được. Hà huống là Thần thông chú còn phức tạp huyền ảo hơn nữa?

“Vu ma đối đã với tù binh thế nào thì lão phu không biết nhưng chắc không ngoài những kết cục thê thảm như bức cung lấy tin tức hoặc xử tử.” Diệp Phong biết Hỏa thánh sứ nói tiếp nên lặng lẽ lắng nghe: “Thánh điện cũng đa phần chọn cách đó, trừ bức hỏi tin tức thì giết đi theo cách thật tàn nhẫn để lấy khí thế.”

“Nhưng Vu ma bị bắt hai nghìn năm trước đã thay đổi cách làm của Thánh điện. Hắn không chịu được khốc hình của Thánh điện, nên không chỉ khai hết mọi tin tức mà còn vẫy đuôi xin được đầu hàng Thánh điện, phản lại Vu ma...Để mong giữ được mạng.”

Diệp Phong và chúng yêu hoàng đều tỏ ra khinh miệt. Trong mắt họ, tuy không đồng tình với hành vi xưa kia của Vu vô nhưng có khâm phục chủng tộc này. Cả quá trình Vu vô hưng thịnh rồi suy vong, gã đều cho

rằng Vu vô mang hình tượng của nam nhân kiên cường bất khuất. Nhưng chủng tộc nào cũng có loại rác rưởi vô sỉ tham sống sợ chết, vu vô cũng không ngoại lệ.

“Ban đầu Thánh điện không tin Vu ma có hạng khiếp nhược như thế, vì tù binh bị bắt trước đó thậm chí không ai thèm cầu xin khi chịu khổ hình. Bất quá, thánh điện không giết tù binh này mà nhốt lại. Trong mấy trận sau đó, vu ma này tích cực bày kế cho Thánh điện, bày ra những phương án chống lại Vu ma khiến Thánh điện toàn thắng.”

“Trong đó có một trận Thánh điện giết được mười bảy Vu ma thánh giai khiến Vu ma tổn thất thảm trọng. Lúc đó Thánh điện mới tin Vu ma này thật lòng quy hàng, liền tuyên truyền tin tức hấn phản bội ra, cắt đứt đường rút lui về Vu ma tộc của hấn, rồi mới chấp nhận.”

“Mười bảy thánh giai?” Lục tức thanh văn giao hồ nghi lẩm bẩm: “Điện chủ từng nói thánh địa có không dưới mấy nghìn thánh giai, các người giết được mười bảy thánh giai của đối phương mà dám bảo Vu ma tổn thất thảm trọng?”

“Việc này thì các người không biết, thánh điện đích xác có mấy nghìn thánh giai vô giả nhưng phe Vu ma không có nhiều vu thánh đến thế. Thứ nhất, nhân số của chúng không thể bằng Thánh điện, vu thánh tất nhiên không nhiều bằng. Thứ hai, vu thánh của Vu ma tộc thần thông quảng đại, vô địch so với cùng cấp, muốn giết một vu thánh không dễ. Trận đó khiến chúng tổn thất mười bảy vu thánh là chiến quả lớn nhất của Thánh điện trong vạn năm nay.”

Diệp Phong thở hắt ra một hơi, trầm giọng: “Bớt lằng nhằng đi, tập trung vào trọng điểm.”

“Yêu vương trúng thánh vu chú: Sinh mệnh điều linh, thực tế không phải bọn lão phu thi triển mà là một Vu ma bị bắt...” Hỏa thánh sứ tỏ ra rất mất tự nhiên.

“Cái gì! Vu ma thi triển thánh vu chú?” Diệp Phong và chúng yêu hoàng đều kinh ngạc, sao lại như thế?

“Nói rõ đi.” Vu ma chưa từng đến Võ Nguyên đại lục, lẽ nào có thể cách một tầng không gian thi triển chú thuật? Không thể tin được.

“Thánh vu chú Sinh mệnh điều linh kỳ thật không phải thủ đoạn thích hợp cho giao chiến, vì đối với đối thủ có tu vi ngang hoặc cao hơn thì Sinh mệnh điều linh dễ dàng bị đối phương hóa giải. Nhưng chú thuật này là ác mộng với người có tu vi thấp hơn người thi triển, có thể liên tục gặm nhấm sinh lực của người trúng, tốc độ do khoảng cách tu vi giữa song phương quyết định.”

Chú thuật độc ác như vậy sao? Sắc mặt Diệp Phong biến hẳn.

Thực lực của Yêu vương tuy nhiên kinh nhân nhưng tu vi chỉ vô hoàng điên phong. Theo lời Hỏa thánh sứ, vu ma đó tối thiểu cũng là thánh giai, chẳng phải sự phụ sẽ nguy hiểm lắm sao?

“Vì sao! Vu ma đó hiện ở đâu?” Diệp Phong tóm cổ đối phương.

“Trước khi bọn lão phu xuống Võ Nguyên đại lục, vu ma đó dùng tinh huyết ngưng thành Thần thông chú Sinh mệnh điều linh rồi tống vào huyết mạch của ba thánh sứ, tiếp đó hấn dùng đại thần thông dồn một loại chú thuật khác vào thể nội bọn lão phu là Cuồng huyết chú. Theo kế hoạch của Thánh điện, khi ngũ hành chiến trận do năm người bọn lão phu tổ thành không thắng được Yêu vương thì sẽ kích hoạt Cuồng huyết chú để tạm thời có được sức mạnh Vu ma ẩn giấu trong huyết mạch, nhờ đó có thể chân chính thi triển thánh vu chú: Sinh mệnh điều linh!”

Tuy lời Hỏa thánh sứ kinh người nhưng Diệp Phong hiểu được, trong các thủ đoạn của Vu vô có phương pháp dùng vật dẫn để thi triển Thần thông chú. Khi đạt đến thánh vu cảnh giới, hiểu được sâu sắc hơn cảnh giới đó thì việc này không hẳn không thể thực hiện.

“Tu vi của Vu ma thi triển chú thuật thế nào?” Diệp Phong nghiêng rằng.

“Tu vi của y cao hơn bọn lão phu một mức, là địa giai thánh vu, cùng cấp với Thánh điện địa giai vô thánh.” Hỏa thánh sứ đáp thật thà.

Bạch hổ biết gã không hiểu về thánh giai, nên giải thích: “Thánh giai phân làm ba cấp: Hư thánh, địa thánh, thiên thánh! Mỗi cảnh giới cách một trời một vực với cảnh giới trước đó.”

Diệp Phong lạnh buốt cõi lòng. Tu vi đối phương cao hơn sư phụ hai cảnh giới, vậy thì hiệu quả Sinh mệnh điều linh chẳng phải đáng sợ lắm sao?

“Sư phụ còn kiên trì được bao lâu?” Con người gã ánh lên tinh mang lạnh buốt, khiến Hỏa thánh sứ rợn tóc gáy.

“Phổ thông vô hoàng trùng chú thuật này, trong vòng ba năm sẽ thân tâm hoàn toàn suy kiệt, năm năm tất mất mạng...” Hỏa thánh sứ nuốt một ngụm nước bọt sợ hãi, vội bổ sung: “Yêu vương thực lực kinh nhân, tất nhiên có sức đề kháng cực cao, cộng thêm không phải chính vụ va thi triển, nên hiệu quả chú thuật giảm đi ba phần...Theo lão phu, yêu vương có thể chống chọi được trăm năm...”

“Mẹ người nói nhăng nhút quá. Điện chủ thần thông cái thế, sẽ sống vạn năm.” Các yêu hoàng đỏ mắt gầm lên: “Cái gì mà chống chọi trăm năm, còn nói lung tung nữa, lão tử thịt người trước.”

Mấy yêu hoàng nóng tính phát động khí tức, định động thủ với Hỏa thánh sứ.

“Dừng tay!” Diệp Phong ngăn lại, thân thể hơi run lên, hiển nhiên cũng thập phần kích động. Gã lạnh lùng nhìn Hỏa thánh sứ, nói từng chữ: “Chú thuật này có cách giải không?”

Sinh mệnh điều linh là thánh vụ chú, lý gia tiên tổ lưu lại Vu vô truyền thừa không có thông tin gì về chú thuật này. Nên gã cũng bó tay, dồn hết hy vọng vào mình Hỏa thánh sứ.

“À...Chú đó giải được nhưng ta bó tay.”

“Để người lại có tác dụng gì, giết tên hung thủ này đi.” Chúng yêu hoàng phần nộ gầm lên.

“Chậm đã.” Diệp Phong tuy hận không thể đem Hỏa thánh sứ ra từng xẻo nhưng lý trí cho gã biết lưu lão lại còn có tác dụng: “Đưa về Yêu điện cho sư phụ phát lạc!”

Chúng nhân toàn lực phi hành, nửa canh giờ sau về đến Yêu điện.

“Sư phụ!” Gã thấy sư phụ ngồi trong điện thì kinh hỉ vô vàn. Sư phụ đã tỉnh rồi, lẽ nào thánh vụ chú Sinh mệnh điều linh không ảnh hưởng đến ông? Nhưng khi nhìn kỹ thì thấy khí tức của sư phụ hỗn loạn, sáng vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Mắt gã đỏ lên bước nhanh tới. Chúng yêu hoàng ở lại bên Yêu vương thấy gã quay về thì cũng hơi kích động, tránh đường cho đi.

“Phong nhi, con về là sư phụ yên tâm rồi!” Yêu vương thấy gã thì sắc mặt giãn ra, mắt lộ vẻ an ủi.

“Sư phụ sao rồi? Đã hóa giải Sinh mệnh điều linh chưa?” Gã hỏi một tràng.

“Sinh mệnh điều linh? Quả nhiên là cái tên rất thích hợp.” Yêu vương mỉm cười, đượm nét đã nhìn thấu hết mọi âm lạnh đời người, thông thả nói: “Con yên tâm, tạm thời vi sư chưa chết được.”

Tạm thời không chết được? Gã run lên, lẽ nào đúng Hỏa thánh sứ nói, sư phụ chỉ có thể kiên trì được trăm năm? Nên biết sư phụ hiện mới hơn năm mươi, theo thực lực thì phải sống đến mấy nghìn năm, một khi đột phá thánh giai, thọ mệnh đến cả vạn năm, đâu chỉ có mấy trăm năm ngắn ngủi?

493. Chương 493 : Lại Đến Bích Thủy Cung

“Lẽ nào chú thuật này không có cách hóa giải?” Diệp Phong run giọng hỏi.

Yêu vương cười an ủi, lắc đầu: “Không hẳn, theo vi sư đoán, ít nhất có hai phương pháp triệt để hóa giải.”

“Thật sao?” Diệp Phong hơn hớn, chỉ cần có cách, dù khó khăn thế nào, gã cũng sẽ hoàn thành.

“Vị tiên bối truyền thừa ký ức Vu vô cho con không phải lưu lại phương pháp hóa giải Thần thông chú thông dụng của Vu vô tộc sao?” Yêu vương đỡ gã dậy, xem ra Sinh mệnh điều linh không chỉ gặm nhấm sinh lực của ông mà khiến ông tu vi mất hết, đi lại cũng rất khó khăn.

Được Yêu vương nhắc, Diệp Phong mới tỉnh ngộ nhưng lại nhú mày nói: “Phương pháp hóa giải Thần thông chú thường là giết người thi triển rồi lấy sinh mệnh tinh huyết thi triển Tinh huyết Thần thông chú

là sẽ hóa giải được Sinh mệnh điều linh. Nhưng...Vu ma này ở tận thánh địa xa xôi lại theo Thánh điện, tu vi cũng đạt tới địa thánh, muốn giết hẳn, khó lắm.”

Nào chỉ khó khăn, thực lực hiện tại của gã không động được đến nửa sợi tóc của địa giai vu thánh. Đối phương cũng có nhục thân không khác gì ma thần.

“Còn phương pháp nữa là gì?” Diệp Phong đành gửi hy vọng vào phương pháp kia.

“Vi sư có được tiên thiên thổ nguyên chi lực, tạo lại thổ nguyên khí hải nhiên rồi xung phá thánh giai.” Yêu vương thập phần bình tĩnh nói: “Tuy người thi triển cú tu vi địa giai nhưng vi sư chắc chắn rằng chỉ cần thành công tấn nhập thánh giai là sẽ phải trả giá rất ít cũng hoàn toàn hóa giải được Sinh mệnh điều linh.”

Đột phá thánh giai là hóa giải được Sinh mệnh điều linh? Diệp Phong trầm suy tính, sư phụ từng nói không thể tấn thăng thánh giai không phải vì tu vi không đủ mà thể nội ngũ hành khí hải không cân bằng. Trừ phi có được tiên thiên thổ nguyên chi lực tạo lại khí hải để ngũ hành khí hải hình thành cân bằng hoàn mỹ thì sư phụ mới có thể bước qua ngưỡng thánh giai.

Tiên thiên thổ nguyên chi lực là bảo vật chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, phương án này nghe có vẻ dễ hơn đến thánh địa tru sát địa giai Vu ma, nhưng không có cơ duyên thì vạn năm sau cũng không thành.

“Đồ nhi nhất định sẽ nghĩ cách, không tiếc giá nào hóa giải Thần thông chú trong thể nội sư phụ.” Gã trầm phát thệ.

Gã nhất định phải tu luyện để mạnh hơn. Mặc kệ là năm năm, mười năm, nhất định phải có được sức mạnh hơn giai vu thánh trước khi sinh lực của sư phụ tan hết. Đó mới là cách ổn thỏa nhất. Đồng thời, tìm kiếm tiên thiên thổ nguyên chi lực cũng cần tiến hành song song, nếu trước lúc đó mà giúp do thoát được Sinh mệnh điều linh thì không gì tốt bằng.

Địa giai! Đẳng cấp quá xa vời với gã hiện tại. Nhưng...Ta nhất định sẽ đạt được trong thời gian ngắn nhất.

Yêu vương hiểu tâm ý gã, vỗ đầu gã đầy cảm động và hoan hỉ, mỉm cười: “Con không cần lo cho sư phụ, với thực lực của ta, tạm thời còn áp chế được...”

“Điện chủ! Không nên mạo hiểm như vậy.” Các yêu hoàng tựa hồ biết điều gì đó nên cuống lên khuyên can.

“Việc gì vậy? Sư phụ định làm gì?” Gã kinh ngạc hỏi.

“Điện chủ dùng sinh lực để áp chế độc chú đó. Tuy ngắn ngủi nhưng trong vòng hai mươi năm thì còn giữ được sáu, bảy thành thực lực, một khi độc chú bạo phát thì sẽ gia tốc phản nghịch, không còn cách chữa nữa...”

“Cái gì! Sư phụ sao lại làm như vậy?” Diệp Phong kinh hãi: “Voi tu vi của người có thể chống chọi được hơn trăm năm. Sao không đợi đồ nhi tìm biện pháp giải chú mà vội mạo hiểm?”

“Vi sư thân trúng Sinh mệnh điều linh, người thi triển ở thánh địa cũng có cảm ứng. Thánh điện nhất định nhân cơ hội vi sư nguy hiểm mà hành động...” Yêu vương giải thích: “Nếu vi sư không nghĩ cách khôi phục phần nào thực lực, thánh điện lại cử thánh giai cường giả xuống thì Yêu điện sẽ phải đối diện với họa kiếp, cả vi sư cũng không thoát được.”

“Không phải vẫn còn đồ nhi sao! Trách nhiệm bảo vệ sư phụ và Yêu điện, cứ giao cho đồ nhi.” Gã khẳng khái.

“Phong nhi, thực lực của con tiến bộ khiến vi sư rất vui, sau này tất sẽ vượt vi sư. Nhưng hiện tại con vẫn chưa thể đấu với thánh giai thật sự...Con cần thời gian, vi sư sẽ tranh thủ cho con. Sau này, lan nhi sẽ do con bảo bọc...” Yêu vương tỏ vẻ gạt mọi sinh tử ra ngoài, nhưng lúc nhắc đến Thẩm Lan, mắt lại nhu hòa thấy rõ.

“Chỉ là tâm nguyện sau cùng của vi sư chưa đạt thành, con có thể thỏa nguyện cho vi sư không?” Yêu vương thấy gã định khuyên tiếp thì cắt lời hỏi.

“Sư phụ nói đi, đồ nhi sẽ nghe theo.” Diệp Phong nén lệ, vội gạt đầu.

“Lan nhi bình an ra khỏi Vạn niên hàn diếu rồi, đang đợi con ở Bích Thủy cung...” Yêu vương nở nụ cười ôn hòa mong ngóng: “Hai con trải qua quá nhiều việc, giờ cũng được đoàn tụ. Vì sự hi vọng với danh nghĩa của con đón Thẩm Lan đến Yêu điện, vì sự phải tự thân làm chủ hôn cho hai con thành thân.”

Gã lúng túng, nhưng nghĩ đến gương mặt thanh tú của cô, nhớ nhung trong lòng gã lại rực cháy như ngọn lửa. Khi xưa chia cách ba năm, chỉ gặp lại mấy ngày tại Bích Thủy cung đã bị bức phải chia ly tiếp. Giờ không còn trở ngại nào có thể ngăn cản gã đến với cô nữa.

“Sự phụ không định nhận Thẩm Lan sao?” Gã hiểu ý ông, nếu ông muốn nhận cô thì không cần mượn danh nghĩa gã, trực tiếp đến Bích Thủy cung đón cô về Yêu điện là xong.

“Vi sư vốn định giải quyết mối uy hiếp thánh địa xong mới nhận Lan nhi. Nhưng hiện tại...” Yêu vương vì áp chế Sinh mệnh điều linh nên trong mười đến hai mươi năm đều sẽ vì độc chú phản nghịch mà có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Để Thẩm Lan có phụ thân rồi lại mất đi thì chi bằng cứ duy trì hiện trạng thế này...Ít nhất còn người yêu thương là Diệp Phong mang lại niềm vui cho cô.

“Trong lúc con và Thẩm Lan ở Yêu điện, vị phụ thân vô trách nhiệm này sẽ được ở cùng con gái, tận chút trách nhiệm của bậc làm cha. Đó là tâm nguyện sâu cùng của vi sư, con có thỏa mãn được không?” Thỉnh cầu của Yêu vương khiến gã không thể cự tuyệt. Hơn nữa cùng Thẩm Lan thành hôn trước sự chứng kiến của ông là nguyện vọng lớn nhất đời gã.

Diệp Phong gật đầu dứt khoát.

“Được, con lên đường ngay đi, vi sư muốn gặp Lan nhi lắm rồi.”

Vô Nguyên đại lục, trước khi Thánh điện cử thánh giai xuống, không còn ai uy hiếp được Diệp Phong nữa. Nên gã hành động một mình, nhanh chóng đến Bích Thủy cung.

“Bạch hổ, lão giao! Hai người hộ pháp ở đây. Bản vương phải đấu với Sinh mệnh điều linh này xem thánh vu chú có gì bất phàm.” Diệp Phong vừa đi, toàn thân Yêu vương rực lên tinh thần.

“Điện chủ!” Chúng yêu hoàng bất nhẫn, khuyên nhủ.

“Sao hả? Lẽ nào các người muốn bản vương gặp Lan nhi trong dáng vẻ bệnh tật này?” Yêu vương đã quyết định rồi.

Mười đến hai mươi năm nữa, phong nhi có thể trưởng thành đến mức như mình. Như thế...Dù ông ngã xuống thì cũng không cần lo lắng nữa.

Diệp Phong, con đừng khiến vi sư thất vọng!

OOo

Bích Thủy cung, trên Ngọc Nữ phong. Lúc này cường giả như mây, ồn ào náo nhiệt.

Ngũ hành tông đều phái một hai võ hoàng trưởng lão mang theo thánh tiem giả tối ưu tú của tông môn đến Ngọc Nữ phong.

Ninh Thu Vũ đứng trên đỉnh cười hớn hở tiếp đãi chúng nhân, thu Tổ Nhã đứng cạnh lại tỏ rõ nét ưu sầu nơi chân mày. Không ngờ Thẩm Lan từ Vạn niên hàn diếu ra lại tạo thành sóng gió thế này. Trường sông gió cầu thân đã tắt trước kia lại tái diễn.

Tất cả vì Thẩm Lan từ Vạn niên hàn diếu ra đã trở thành võ hoàng.

Nhất giai võ hoàng hai mươi lăm tuổi, tuyệt đại giai nhân khoáng cổ thước kim! Vô Nguyên đại lục chưa từng xuất hiện võ hoàng trẻ tuổi như thế. Thẩm Lan là thiên tài thứ ba thành tựu võ hoàng trước ba mươi tuổi, hơn nữa hai người kia lúc tấn nhập võ hoàng đều hơn hai mươi lăm. Thành tựu của cô còn vượt cả Diệp Phong ở thánh tiem tuyển bạt tái.

Một người mang Thiên thủy huyền âm mạch có thực lực võ hoàng và thực lực võ tông khác nhau một trời một vực. Nên lần này người Ngũ hành tông đến cầu thân mới là tinh anh chân chính. Đội ngũ mấy năm trước chỉ là tinh anh dự bị mà thôi.

Tấn nhập võ hoàng trước bốn mươi tuổi sẽ được vào thánh địa vô điều kiện, hà huống Thẩm Lan mới hai mươi lăm, nên dù cô không tham gia thánh tiềm tuyển bạt tái lần trước cũng sẽ được vào thánh địa. Lần này, môn nhân Ngũ hành tông đến cầu thân đều là thánh tiềm giả được chọn vào thánh địa.

Ai cũng biết Diệp Phong là tình lang của cô nhưng họ mặc kệ. Diệp Phong đã bị nhốt vào ngục sơn với tội danh tru sát thánh tộc, dù thoát được cũng phải trăm năm nữa. Tuy trong ngục sơn thì tù phạm cũng có hi vọng tấn nhập thánh giai, nhưng so với thánh tiềm giả chân chính thì hy vọng đó không đáng gì.

Diệp Phong không còn xứng có được võ hoàng Thẩm Lan sở hữu Thiên thủy huyền âm mạch.

“Tổ Nhã, bao nhiêu quý khách của các tông phái đến bái phỏng vì Lan nhi, sao giờ này chưa thấy nó?” Ninh Thu Vũ thăm hỏi, sắc mặt thoáng nét bất mãn. Bất quá lúc này Thẩm Lan đã là võ hoàng, chế ước của cung chủ như bà ta không còn nhiều với cô, ngược lại để sư phụ cô là Thu Tổ Nhã lên tiếng thì có ảnh hưởng hơn.

Ninh Thu Vũ cho rằng Diệp Phong đã thành tù phạm của ngục phong, quan hệ với Thẩm Lan cũng đến đây là dứt, chọn một thánh tiềm giả của Ngũ hành tông rồi cùng nắm tay nhau vào thánh địa mới là hành vi thông minh.

494. Chương 494 : Dương Uy

“Cung chủ lẽ nào không biết tính khí Lan nhi. Nếu nó biết sự thật, không hiểu còn gây ra việc gì.” Thu Tổ Nhã lắc đầu.

Tin Diệp Phong bị nhốt vào ngục phong đồn ra, bà ta cũng chấn kinh mãi. Bà ta cũng biết gã lớn mật nhưng không ngờ lại cuồng vọng đến mức đó, dám xuất thủ với thánh tộc. Là nhất phong chi chủ của Bích Thủy cung, bà ta hiểu rõ mạo phạm như thế có nghĩa gì.

Diệp Phong không bị xử tử tại chỗ đã là may mắn lắm rồi, nên khi Thẩm Lan ra khỏi Vạn niên hàn điều, bà ta không cho cô biết tin này. Với tính cách của cô, biết rõ mọi việc không hiểu sẽ gây ra chuyện gì nữa.

“Biết thì sao? Diệp Phong cuồng vọng tự đại, vì một nữ tử của Đông Phương gia mà mạo phạm thánh tộc, giết chết cả một công tử thánh địa nữa, ta hoài nghi hẳn bị bí mật xử quyết trong ngục phong rồi cũng nên. Thẩm Lan nhớ hẳn không khác gì tự tìm phiền não, ngu xuẩn quá.” Ninh Thu Vũ cười lạnh.

“Tỷ không hiểu Lan nhi...Cũng như khi xưa tỷ không hiểu quyết định của sư phụ.” Thu Tổ Nhã biết tranh biện vô ích, nên trào phúng.

“Đừng có nhắc đến tên tiện nhân đó trước mặt ta.” Ninh Thu Vũ nhăn nhúm mặt mày, nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình thường, tựa hồ bà ta cực kỳ thù hận Thu Tổ Thanh.

“Mau gọi Lan nhi ra đây, đó là mệnh lệnh của ta.” Ninh Thu Vũ nói như chém đinh chặt sắt.

“Lan nhi là đệ tử của muội, muội có quyền thay nó cự tuyệt tứ tông cầu thân!” Thu Tổ Nhã không chịu kém.

“Người định phản nghịch bản cung chủ?” Ninh Thu Vũ giận xì khói.

“Sư muội không dám, nhưng muội không hy vọng Lan nhi bị quấy nhiễu vào lúc này. Chúng muốn lấy nó khác nào nằm mơ.” Thu Tổ Nhã mềm dẻo đáp.

“Hừ! Họ không xứng, lẽ nào Diệp Phong bị giam ở ngục phong, sinh tử bất minh thì xứng? Lẽ nào sư muội định để Thẩm Lan đợi cả đời?” Ninh Thu Vũ rít lên.

“Đợi người tâm ái cả đời cũng chưa hẳn không phải là hạnh phúc. Người vô tình như tỷ vĩnh viễn không biết.”

“Hoang đường.” Ninh Thu Vũ phất tay áo, nở nụ cười lạnh: “Cũng may bản cung chủ biết trước người có phản ứng này nên đã sai đệ tử đi mời Thẩm Lan, chắc nó sắp xuất hiện.”

“Cái gì!” Thu Tổ Nhã cả kinh, cắn môi tức giận: “Ninh Thu Vũ! Tỷ lại làm một việc ngu xuẩn,”

Xoạt. Ninh Thu Vũ đang nổi giận vì sự vô lý của Thu Tổ Nhã thì từ Ngọc Nữ phong đột nhiên dấy lên khí thế lạnh băng, mây khói trong khe núi đều biến thành băng sương rơi xuống rào rào.

“Lan nhi!” Thu Tổ Nhã than thầm, xong rồi! Thấm Lan chắc đã biết tin, tất sẽ nổi nóng.

Một dải cầu vồng trắng bạc vạch ngang trời, thoáng sau đã đến quảng trường Bích Thủy cung chiêu đãi nhân mã tứ tông. Mấy chục đạo mục quang đều tụ lên không. Thấm Lan mặc áo trắng tinh, sắc mặt lạnh lùng, đẹp dễ mê người.

Trong óc mọi thánh tièm giả đến cầu thân đều bật ra một từ: Băng sương tiên tử! Còn trẻ như vậy, dung mạo lại càng phong hoa tuyệt đại, cộng thêm nét lãnh ngạo đặc thù, nếu lấy được về thì tất ai cũng ghen tức vô vàn.

Nhất định phải tranh thủ được nữ nhân này.

Thấm Lan lạnh lùng nhìn khắp toàn trường rồi lướt đến trước mặt Thu Tổ Nhã, khẽ cúi người: “Sư phụ, điệp Phong thật sự bị nhốt ở thánh sơn sao?”

Thu Tổ Nhã cười khổ, không biết trả lời thế nào. Ninh Thu Vũ chen lời trào phúng: “Diệp Phong đó không biết sống chết thế nào. Lan nhi, không cần để ý đến hắn.”

“Hôm nay tứ tông có nhiều thanh niên tinh anh thế này, ai cũng có tư cách tiến nhập thánh địa, sau này sẽ cùng con vào đó. Con nên chọn lấy một người, nếu cần thử nghiệm gì thì bản cung chủ toàn lực ủng hộ.” Ninh Thu Vũ cười giả dối.

“Bảo chúng dứt hết.” Giọng cô không mấy may dao động, phẳng phất như đang nói chuyện một toán người không đáng gì.

Tất thấy đều biến sắc.

“Lan nhi! Không được vô lễ.” Ninh Thu Vũ định ra oai cung chủ nhưng Thấm Lan đã quay đi, không thèm để ý khiến bà ta giận run người.

“Sư phụ, thánh sơn ở đâu?” Chỉ khi đứng trước sư phụ, thấm Lan mới ôn hòa hơn.

“Lan nhi, lãnh tĩnh đi.” Thu Tổ Nhã nóng lòng, cầm tay cô khuyên nhủ.

“Sư phụ yên tâm, hiện con bình tĩnh lắm.” Thấm Lan bình thản nói: “Con biết với thực lực của mình không thể cứu được Phong khỏi thánh sơn...Con biết tự lượng sức.”

“Vậy con...” Thu Tổ Nhã hơi yên lòng, rồi lại nghi hoặc: “Sao con còn hỏi thánh sơn ở đâu?”

“Con tuy không cứu được Phong nhưng có thể vào đó với huynh ấy.” Cô cười bình thản, vẻ đẹp chấn động toàn trường, nói tiếp: “Chỉ cần mạo phạm thánh sơn, con cũng sẽ bị nhốt vào đó.”

“Hoang đường!” Ninh Thu Vũ giận dữ, thể nội khí tức tăng vọt: “Người còn dám làm những việc hoang đường nhục đến Bích Thủy cung, ta sẽ bắt người, không để người liên lụy bản cung.”

“Cung chủ! Thấm Lan cảm tạ Bích Thủy cung bồi dưỡng mấy năm nay. Thấm Lan sẽ để thánh sứ biết việc này do mình làm, không can hệ đến Bích Thủy cung.” Cô không có vẻ gì sẽ từ bỏ.

Trong mắt trong veo ánh lên lam quang, nhiệt độ quanh thân thể hạ xuống nhanh chóng, lạnh lẽo bức nhân, nham thạch dưới chân cô kết thành băng tinh như bảo thạch, lấp lánh dưới ánh nắng.

“Chấp mê bất ngộ! Xem ra bản cung chủ không quản giáo tiểu nha đầu người nên người được sư phụ chiều chuộng quá mức.” Ninh Thu Vũ quát lên, chuẩn bị xuất thủ.

“Lão thái bà! Nữ nhân của mỗ mà bà muốn quản giáo thì quản giáo hử.” Cùng tiếng quát vang vọng, một mũi kim tiền xét chéo tới, tốc độ cực nhanh.

Ninh Thu Vũ cả kinh, thân hình như cành liễu trong gió lốc, miễn cưỡng tránh được, ngẩng lên chắn kinh nhìn về phía mũi tên bay tới.

“Giáo huấn ngươi một chút, đừng tưởng mình là cung chủ Bích Thủy cung thì được phép ra lệnh với Thẩm Lan.” Thỉnh không loáng lên một thân ảnh, gương mặt tuần tú của Diệp Phong xuất hiện trước mặt Ngũ hành tông.

Thẩm Lan ngẩn ra một chốc rồi mắt đỏ lên, lúc ánh mắt ôn nhu của gã nhìn lên mặt, cô không nén được tình cảm trong lòng, tâm thần yêu kiều nhào vào lòng gã.

“Thẩm Lan...Mấy năm nay muội vất vả quá.” Gã hôn lên má cô, mắt đượm nhu tình. Người ngọc trong lòng run rẩy, tựa vào ngực gã đầy thỏa mãn.

Thấy tiên tử trong lòng nhào vào lòng Diệp Phong, các thánh tièm giả Ngũ hành tông đều ghen tức, nhưng không ai lạ gì Diệp Phong, gã là cường giả có thể so tài với võ hoàng, dù họ oán giận hơn nữa cũng không dám lên vuốt râu hùm. Có điều không có nghĩ là họ từ bỏ.

“Diệp Phong, ban bấy ngươi xưng hô ta là gì?” Ninh Thu Vũ bưng bưng lửa giận, xưa nay chưa có ai xưng hô bà ta là lão thái bà ngay trước mặt. Dù các tông chủ khác trong Ngũ hành tông cũng không dám vô lễ đến thế. Tuy bà ta hơn trăm tuổi nhưng gương mặt không khác nào mỹ phụ ngoài ba mươi, sao là lão thái bà như Diệp Phong nói được?

“Các hạ thích ý già nua, xưng hô các hạ là lão thái bà thì sai sao?” Diệp Phong nhếch mép, thực lực của gã lúc này hoàn toàn không coi mọi võ hoàng ở đây ra gì, nữa là một Ninh Thu Vũ? Từ lâu gã đã không ưa bà ta, tất nhiên lời lẽ khắc bạc hơn.

“Muốn chết!” Thánh tièm tuyển bạt tái tụy vang dội uy danh của Diệp Phong nhưng Ninh Thu Vũ một võ tôn lợi hại hơn mình.

Ninh Thu Vũ không coi thường gã, lĩnh vực được thi triển, thỉnh không xuất hiện thủy lam sắc cự mãng khổng lồ, diệu võ dương uy. Răng mãng xà lấp lánh u lam quang mang dưới ánh nắng, há cái miệng như chậu máu cắn Diệp Phong.

Gã khẽ vỗ Thẩm Lan ra hiệu cô an tâm, rồi cúi người lao lên.

Gã lách mình đến trước cự mãng, nó khép miệng nuốt gã vào, cái đầu lập tức ảo hóa thành nghìn vạn thủy tuyến, trói chặt lấy gã. Lực trói của mớ thủy tuyến này không thể coi thường, đủ giết chết một sơ giai võ hoàng.

“Bùng!” Đầu mãng xà hóa thành thủy tuyến nổ tung, vô số thủy nguyên lực hóa thành giọt trút xuống. Thân thể gã cường tráng đứng trên không, nhìn Ninh Thu Vũ đầy khinh miệt.

“Nể tình mấy năm nay Bích Thủy cung chăm lo cho Thẩm Lan. Ta nhường ngươi một chiêu.” Diệp Phong coi thường, càng làm lửa giận của Ninh Thu Vũ bùng lên.

Bà ta quát khê, thân hình cự mãng do lĩnh vực hình thành lại to lên, cái đuôi chừng ba, bốn thước quất mạnh lên không, phát ra tiếng nổ động trời, quất vào Diệp Phong.

“Bùng!” Gã lại bị hất văng đi xa khiến Thẩm Lan bịt miệng lo lắng. Nhưng văng đi khoảng trăm thước thì gã giang hai tay, nhẹ nhàng đứng vững lại.

Trừ y phục tan tành thì thân thể gã không hề có vết thương nào. Một đòn toàn lực của ngũ giai võ hoàng vẫn không phá được phòng ngự của gã? Đó là gã còn chưa có lĩnh vực.

Lần này, các võ hoàng tại trường chưa từng thấy uy lực của gã hiểu rõ thanh niên này thực lực đáng sợ thế nào.

“Nể tình bà già nua, miễn nhường một chiêu.” Diệp Phong lại về chỗ cũ, ngạo nghễ nhìn khắp chúng nhân. Mọi thánh tièm giả nhăm nhe có ý với Thẩm Lan đều rung mình, không dám nhìn thẳng vào gã.

“Cuồng vọng!” Ninh Thu Vũ đã ngồi lên lưng cạp, sớm biết gã đáng sợ thế này thì lúc xuất thủ cần nhắc cho kỹ. Nhưng hiện tại hơn trăm đôi mắt nhìn vào, phần lớn là môn nhân Bích Thủy cung, nếu bà ta chịu nhún thì sau này cung chủ như bà ta sẽ trở thành cho cười cho từ Bích Thủy cung đến cả Ngũ hành tông.

Bà ta phải trừng phạt gã mới lấy lại được danh dự.

495. Chương 495 : Sóng Gió Lại Nổi Lên

Thu Tổ Nhã ở dưới, cũng như mọi môn nhân Bích Thủy cung đều ngẩn ngơ.

Không ngờ thiếu niên tám năm trước mới chỉ là sơ giai võ tông, giờ đã biến thành cường giả đỉnh nhọn coi thường cả võ hoàng lĩnh vực. Ninh Thu Vũ tuy không phải tông chủ thực lực mạnh nhất trong Ngũ hành tông nhưng tuyệt đối xếp trong mười vị trí đứng đầu Võ Nguyên đại lục hiện thời. Diệp Phong đối diện với lĩnh vực công kích của bà ta mà không hề hấn gì, thật khó tin.

Thu Tổ Nhã ngây người cảm khái: Sư thư...Con gái sư thư cũng thế, chọn được nam nhân mạnh mẽ, bá đạo, ngông cuồng! Chỉ hi vọng, thẩm Lan và Diệp Phong không đi lại con đường của sư thư.

Trên không, khí thế của Ninh Thu Vũ lại tăng cao. Để đối phó với Diệp Phong, vì danh dự của mình, bà ta không tiếc sử dụng bí thuật mạnh nhất của Bích Thủy cung. Bí thuật mạnh nhất, có nghĩa là di chứng cũng nhiều nhất, nhưng bà ta mặc kệ tất cả.

“Thủy long phục không!” Lĩnh vực của Ninh Thu Vũ lại giáng vào Diệp Phong. Đuôi mãng xà khổng lồ dài gấp mấy chục lần, liên tục quấn quanh gã, tạo thành chướng ngại thân thể.

“Thu!” Ninh Thu Vũ hét lên, đuôi mãng xà thu lại, lĩnh vực rợp trời quanh gã toàn bộ ép tới. Tuy thủy nguyên lĩnh vô thanh vô tức nhưng bị ép xuống thì lực đạo đó thậm chí còn cao gấp năm lần sức mạnh cùng cấp do thổ nguyên hình thành.

Khác nhau ở chỗ sức mạnh thổ nguyên bạo phát trong tích tắc còn thủy nguyên lực gia tăng dần dần. Cả hai đều thể mạnh riêng nhưng để thủy nguyên phục lực hoàn toàn giải phóng thì gần như không ai cùng cấp có thể chịu đựng được.

Cách, cách, cách. Xương cốt Diệp Phong kêu canh cách, thân thể có xu thế biến hình, hộ thể nguyên lực bị lực trời ép thành hư vô, xem ra tình hình của gã không khả quan gì.

Ninh Thu Vũ tỏ vẻ đắc ý, khoái cảm trả thù từ đáy lòng dâng lên, vô cùng thoải mái.

“Tên khốn kiếp, nếu ngươi cầu xin, bản cung chủ có lẽ sẽ tha cho ngươi.” Diệp Phong là tù phạm của ngục sơn, ninh Thu Vũ không biết vì sao gã đột nhiên ra được nhưng giết gã thì khi thánh sứ truy cứu sẽ không thể ăn nói được. Bà ta chỉ muốn đòi lại danh dự mà thôi.

Ngũ hành tông tạm thời còn không biết, thánh sơn giờ này đã đại loạn. Bốn thánh sứ mất mạng, một bị bắt đi, mọi tuần sát sứ khác hoặc chạy hoặc trốn hết rồi, ngục sơn càng hỗn loạn, mười bảy ngục phong đã bị công phá toàn bộ, hơn trăm võ hoàng cường giả đều đã hoàn toàn khôi phục tự do!

Không lâu nữa, tin tức thánh sơn bạo loạn sẽ lan khắp Võ Nguyên đại lục. Người gây ra trường bạo loạn chấn kinh đại lục đó chính là Diệp Phong đang ở trong thủy nguyên lĩnh vực.

“Cầu xin? Lão yêu bà ngươi không xứng.” Gã lắc lắc cổ, nụ cười khinh miệt không giảm.

Nhất trọng thổ nguyên Thần thông biến!

“Bùng!” Từ hắc chân nguyên từ thể nội gã tràn ra, dễ dàng bức lùi thủy nguyên lĩnh vực trời buộc quanh mình, tiếp đó gã lắc tay lấy ra như ý bóng, giáng mạnh vào thủy long.

Bốp, thủy long lĩnh vực của Ninh Thu Vũ xẹp xuống như xì hơi, bị như ý bóng khê hất lên, tan thành hơi nước.

“Thẩm Lan nợ Bích Thủy cung, ban này ta đã trả rồi. Hiện tại ba chiêu đã hết, lão yêu bà, ném một bóng của ta.” Quanh gã, thiên địa chi lực cấp tốc ngưng tụ, hình thành một lớp thổ chân nguyên dày đặc quanh như ý bóng đã lớn vụt lên.

Gã đập mạnh, tốc độ công kích không nhanh nhưng khiến Ninh Thu Vũ có cảm giác không thể tránh được. Khí áp quanh bà ta như tăng lên mấy trăm lần, tựa đi trong đầm lầy, nửa bước cũng khó.

“Nhất Bí!” Một đạo tử hắc năng lượng trụ khổng lồ dấy lên dao động quỹ dị giáng xuống vị trí Ninh Thu Vũ.

“Vô cực thủy văn!” Ninh Thu Vũ ướm đầm mồ hôi lạnh, linh vực phun ra tám cột nước, hình thành một vùng xoáy ở giữa, nghênh đón Nhất Bí của Diệp Phong.

Chát. Hai luồng năng lượng hùng hậu va nhau khiến cả Ngọc Nữ phong rung chuyển, nhiều nữ đệ tử tu vi thấp kém ở phái dưới ngã nghiêng, đứng cũng không vững. Tiếp đó, nơi va chạm dấy lên khí lưu kinh hồn bức mọi võ hoàng tại trường phải thi triển linh vực mới chống lại được lực xung kích đáng sợ đó.

Vùng xoáy của Ninh Thu Vũ hoàn toàn bị chấn tan sau cú va chạm đầu tiên, chỉ còn lại thủy vụ ngập trời, cực kỳ tráng quan. Nhất Bí của Diệp Phong phá xong phòng ngự, dư uy không giảm mà hung hãn giáng vào hộ thể linh vực của Ninh Thu Vũ.

Khí huyết trong thể nội bà ta sôi trào, bắn văng đi. Tuy bà ta liều mạng tụ tập năng lượng áp chế chấn động nhưng nhất thời sao chế trụ nổi?

Thân thể bà ta quay mấy vòng trên không vì mất khống chế rồi như lá khô trong gió, rơi xuống đất.

Thu Tổ Nhã khê thở dài, lướt lên đón lấy Ninh Thu Vũ, tránh để bà ta bêu xấu đương trường.

“Thẩm Lan, đi theo huynh chứ?” Diệp Phong một đòn sánh uy, làm lơ Ninh Thu Vũ rồi lướt đến bên Thẩm Lan. Cầm tay cô khê hỏi.

Thẩm Lan e thẹn gật đầu, khê cúi người với Thu Tổ Nhã thay lời cáo biệt. Cô đợi ngần ấy năm để được trùng phùng với gã, lẽ nào còn do dự. Hai người nắm tay nhau, định bỏ đi.

“Chặn chúng lại.” Ninh Thu Vũ giằng khỏi tay Thu Tổ Nhã, mặt đầy oán độc.

Ban này Diệp Phong đã hạ thủ lưu tình, chỉ giáo huấn bà ta, bằng không tam trọng thổ nguyên Thần thông biến toàn khai, Ninh Thu Vũ dù không mất mạng cũng thoi thóp. Nhưng bà ta không lĩnh tình...

“Các vị, diệp Phong vốn bị thánh sứ bắt nhốt trong ngục sơn.” Ninh Thu Vũ biết mình không phải đối thủ của Diệp Phong nên nãy ra độc kế.

“Nhưng giờ hãn xuất hiện ở đây mà bản ung chủ không tiếp được khẩu dụ của thánh sứ là hãn được thả, đủ chứng minh hãn tự trốn khỏi ngục sơn, tội đáng tru sát.” Gương mặt Ninh Thu Vũ vốn lạnh lùng giờ méo đi, rít lên lãnh lói: “Mong các vị cùng liên thủ bắt hãn giao cho thánh sứ đại nhân phát lạc!”

Võ hoàng tứ tông nhìn nhau, lòng đều thầm tính toán. Theo lý, diệp Phong đích xác không thể xuất hiện tại Bích Thủy cung nhưng gã đã đến, khó chắc rằng không phải do thánh sứ coi trọng tiềm chất của gã mà đặc xá. Vạn nhất hiểu lầm rồi đắc tội với gã thì sau này phiền hà đây.

“Chư vị! Nếu thánh sứ đại nhân biết ngần này võ hoàng tại trường mà để Diệp Phong dễ dàng rời Bích Thủy cung như chốn không người, rồi thánh sứ truy cứu thì không hiểu sẽ giận đến mức nào? Mặt mũi Ngũ hành tông chúng ta để đi đâu?” Ninh Thu Vũ rít lên.

Lúc đó, một võ hoàng Ngũ hành tông bước ra, nói với giọng hòa ái: “Diệp Phong, không hiểu vì có gì mà các hạ rời ngục sơn? Có thể giải thích cho bọn lão phu chăng?”

Nếu Diệp Phong lấy ra được chứng cứ được thánh sứ thả thì các võ hoàng sẽ không khó dễ. Một nhân vật còn trẻ đã trưởng thành đến mức này, tin rằng không thể lực nào muốn đối địch. Nhưng nếu gã vì nguyên nhân nào đó mà trốn khỏi ngục sơn thì họ không ngại liên thủ với Ninh Thu Vũ bắt gã. Đúng như bà ta nói, nếu thánh sứ biết một đào phạm như gã ung dung đi khỏi trước mặt ngần này người thì mặt mũi họ mất sạch.

“Các ngươi có tư cách gì...Bảo ta phải giải thích?” Các võ hoàng Ngũ hành tông tại trường còn chưa biết gì về biến cố ở thánh sơn, diệp Phong cũng không buồn giải thích.

Ngũ khí cuồng ngạo của gã khiến mọi người tại trường đều bất mãn, nhưng trước khi hiểu mọi việc, họ không muốn động can qua. Một võ hoàng Duệ Kim tông trầm giọng: “Hôm nay các hạ không giải thích hợp lý, bọn lão phu đành lưu các hạ lại Bích Thủy cung đợi thánh sứ đến phát lạc.”

“Giữ ta lại? Chỉ bằng một toán ô hợp như Ngũ hành tông các ngươi?” Mí mắt gã nhướng lên, cười khinh miệt.

“Toán ô hợp?” Chúng võ hoàng đều nổi giận. Có khác gì Diệp Phong đang gây hấn với cả Ngũ hành tông.

“Diệp Phong, đừng quá ngông cuồng.” Một võ hoàng lão giả râu tóc bạc phơ giậm chân, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Hôm nay võ hoàng Ngũ hành tông đều ở đây, bắt người dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu người ngoan ngoan chịu ở lại Bích Thủy cung, đợi bọn lão phu đến thánh sơn xác minh xong sẽ để người đi cũng không muộn.”

“Hay cho câu dễ như trở bàn tay, ngũ hành tông định ý đông hiệp ít hử?” Diệp Phong nhướn mày, lửa giận dâng tràn, sắc mặt băng lạnh cực độ: “Muốn chiến, diệp Phong này sẵn sàng phụng bồi.”

“Bọn lão phu không làm khó các hạ nhưng các hạ không giải thích hợp lý việc rời ngục sơn thì không thể rời khỏi đây được.” Diệp Phong bưng kín miệng bình việc ở ngục sơn càng khiến các võ hoàng Ngũ hành tông tại trường cho rằng có gì đó khuất tất.

Tứ tông còn lại, mỗi tông đều có một võ hoàng lắc mình, lúc tái xuất hiện thì đã hình thành thế hợp vây Diệp Phong và Thẩm Lan. Còn Ninh Thu Vũ điều tức một lúc đã áp chế được khí huyết sôi trào, bay vút lên không, vào chính giữa phía trên bốn võ hoàng.

“Ngũ hành chiến trận hử? Thử xem có chặn được ta không.” Đối phương thể hiện khí thế này, gã đã quá quen. Giữa năm võ hoàng, ngũ hành nguyên lực cấu thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, lấy Ninh Thu Vũ tu vi tối cao làm chủ đạo, khuếch tán thủy nguyên linh vực phát ra khí tức kinh nhân.

Thẩm Lan nhú mày, thấy dáng vẻ gã nhấp nhể muốn xông lên thì lo lắng trong lòng tan biến vô ảnh vô tung. Đồng thời, hàn băng linh vực quanh mình cô tan đi.

496. Chương 496 : Hàn Diệu Băng Thi

Ngay lúc song phương sắp sửa giao chiến kịch liệt thì từ phương hướng thánh sơn ở xa đột nhiên dấy lên năng lượng dao động dữ dội.

Luồng năng lượng dao động này cách Bích Thủy cung mấy nghìn dặm, nhưng vẫn rõ ràng, tất cả đều cảm nhận được. Các võ hoàng Ngũ hành tông biến sắc, tạm bỏ qua Diệp Phong, cùng nhìn về hướng thánh sơn.

Trên tầng không ngoài xa, một đạo thất sắc quang hoa vút lên mây rồi phía dưới bùng nổ bạch mang chói lòa, bạch mang khuếch tán đến đâu là không gian rung rinh thấy rõ. Tiếng ầm ầm từ thánh sơn vọng tới, tuy âm lượng rất nhỏ nhưng khiến chúng nhân đều rung động cõi lòng.

Sao vậy! Thánh sơn sao lại có chấn động năng lượng như thế? Sức nổ này, dù các thánh sứ giao chiến với nhau cũng không đạt được.

“Hắc hắc hắc!” Diệp Phong đột nhiên cười lạnh, hiểu rõ nhất việc gì đáng xả ra. Nhất định là các võ hoàng ở ngục sơn hợp lực công phá trận pháp phong tỏa mới gây ra động tĩnh đến thế. Lực lượng này mà về được Võ Nguyên đại lục, ngũ hành tông sau này không dễ sống.

Nhưng gã không ngờ rằng thoát ra không phải là tù phạm của ngục phong số một, số hai, số bảy mà là toàn thể ngục sơn. Lực lượng đó đủ khiến cả Võ Nguyên đại lục run rẩy.

“Thánh sơn thật ra có chuyện gì?” Ninh Thu Vũ âm trầm nhìn Diệp Phong, gã từ ngục sơn thoát ra, tất hiểu được sự tình.

“Cho các người biết cũng không sao, tù phạm trong ngục sơn đều đã khôi phục tự do, thánh sơn chắc đã bị chiếm...” Diệp Phong cười trào phúng, nhặt nhẹo đáp.

“Không thể nào! Thánh sơn có thánh sứ trấn thủ, dẫu toàn bộ tù phạm ngục sơn bạo loạn, cũng không thể công hãm thánh sơn!” Đối phương hiển nhiên không tin lời gã, nhưng chấn động năng lượng ban nãy cho thấy thánh sơn đích xác phát sinh biến cố kinh thiên động địa. Chúng nhân đều hồi hộp bất an, nếu võ hoàng từ ngục sơn thoát ra thì Ngũ hành tông gặp họa đầu tiên.

Võ hoàng bị nhốt ở ngục sơn có đến chín phần mười là có tội mạo phạm Ngũ hành tông...

“Thánh sứ? Thánh sứ không còn tồn tại nữa.” Diệp Phong nhún vai hừ lạnh, ra vẻ tin hay không thì tùy: “Những gì cần nói ta đã nói hết. Nếu các ngươi còn muốn rước phiền, tiếp tục động thủ thì Diệp Phong ta không ngại phụng bồi.”

“Đừng nghe hắn nói láo. Thánh sơn sao có thể bị công hãm!” Ninh Thu Vũ cực hận Diệp Phong, hiện giờ dù thánh sơn có xảy ra chuyện gì cũng không quan hệ nhiều đến Bích Thủy cung. Bích Thủy cung xưa nay đều giữ thái độ siêu nhiên, nên gần như không có cừu gia trong số võ hoàng ở ngục sơn.

Nhưng võ hoàng tứ tông kia lại không nghĩ thế. Hiện tại thánh sơn có biến cố trọng đại, mặc cho Diệp Phong nói thật hay giả, họ đều phải về tông môn thương nghị đối sách. So hai việc thì một Diệp Phong có gì mà phải lo.

“Ninh cung chủ, việc quá đột nhiên, bọn lão phu phải về tông môn ngay, xin được thứ lỗi.” Bốn võ hoàng tổ thành ngũ hành chiến trận triệt tiêu linh vực, quay về trận doanh của tông môn.

Ninh Thu Vũ tuy không cam lòng nhưng biết hôm nay không thể bắt được Diệp Phong, hơn nữa bà ta cũng bất an trước biến cố của thánh sơn, nên đành rút lại khí thế.

Thu Tổ Nhã vội đưa mắt ra hiệu cho Diệp Phong và Thẩm Lan đi ngay. Mục đích gã đến đây để đón Thẩm Lan, giờ mục đích đạt thành cũng không muốn có thêm phiền toái, liền cầm tay cô, mỉm cười với giai nhân.

Cả hai lập tức đăng không, biến mất ở chân trời. Nhân mã Ngũ hành tông vội vàng rút đi.

“Võ Nguyên đại lục...Sắp biến thiên sao?” Thu Tổ Nhã hoang mang nhìn về thánh sơn. Người khác có lẽ còn nghi ngờ chứ bà ta thì không cho rằng Diệp Phong nói dối. Thánh sơn! Khẳng định đang gặp rắc rối to.

OOo

“Phong! Muội nhớ huynh...” Trên đường đến Yêu điện, thẩm Lan khẽ ôm eo Diệp Phong, thì thầm.

“Ny tử ngọc, lúc xưa nếu muội không mạo hiểm tiến nhập Vạn niên hàn điều, chúng ta đã không chia cách lâu đến vậy.” Gã dịu dàng xoa đầu cô, nói đầy yêu thương: “Lần sau muội không được xung động như vậy. Vạn nhất muội gặp nguy hiểm gì đó trong hàn điều thì...”

Thẩm Lan hạn phúc rúc vào ngực gã, nói đầy cố chấp lại khả ái: “Vì Phong, muội không sợ nguy hiểm nào cả.”

Một lúc sau, cô ngẩng mặt lên nói tiếp: “Hơn nữa linh dịch hộ thân huynh để lại và di vật của mẫu thân giúp đỡ nên dù gặp nguy hiểm trong hàn điều, sau cùng đều hóa giải hết.”

“Di vật của mẫu thân muội...” Diệp Phong còn nhớ từ bé cô đã đeo một chiếc dây chuyền màu xanh biếc, tên gọi Thủy lam chi tâm. Chỉ tiếc không biết hiện giờ thì thân và tàn hồn của mẫu thân cô được giấu ở đâu.

Thẩm Lan không biết suy nghĩ của gã, cởi Thủy lam chi tâm trên cổ xuống, đặt giữa lòng tay, mắt đầy lưu luyến.

“Trong hàn điều, mấy lần muội suýt bị cực hàn chi khí xâm thực nhưng đều được Thủy lam chi tâm bảo vệ.”

“Thủy lam chi tâm bảo vệ muội?” Diệp Phong kinh ngạc. Thủy lam chi tâm là linh khí phụ trợ tu luyện, không có công năng hộ thể mới đúng.

“Đúng, lúc ở Vạn niên hàn điều, muội thấy nhiều tiền bối Bích Thủy cung từng vào đó nhưng giờ họ đều hóa thành tượng băng, chỉ còn lại thi thể.” Thẩm Lan hơi buồn, nói tiếp: “Trong đó có một băng thi tựa hồ có liên hệ thập phần đặc thù với Thủy lam chi tâm của muội, mỗi lần muội gặp nguy hiểm là lại phát ra Băng phách năng lượng rất kỳ diệu, giúp muội qua được khó khăn.”

“Nếu không nhờ Thủy lam chi tâm thông qua băng thi đó bảo vệ muội, có lẽ muội...Không gặp được Phong nữa.” Thẩm Lan phảng phất còn sợ hãi, kể lại mà cũng run người.

Thủy lam chi tâm có thể thao túng băng thi trong hàn điều? Quá hoang đường. Một món linh khí bình thường sao có thể có thần trí bảo vệ cô? Nhất định có gì đó đặc biệt. Gã trầm nghĩ, nhưng không phá tan ảo tưởng của cô.

Cô thà tin là mẫu thân bảo vệ mình chứ không rũ bỏ niềm tin đó.

Đợi đã. Mẫu thân Thẩm Lan bảo vệ cô. Có lẽ...Sự thật là thế. Lòng gã đột nhiên sáng lên, gã đã nghĩ ra.

Thật sự bảo vệ Thẩm Lan vị tất là Thủy lam chi tâm mà là bằng thi kia. Đó rất có thể là thi thể của mẹ đẻ cô - Thu Tổ Thanh. Kim, một lương vị thánh sứ không muốn Yêu vương tìm được bà, đồng thời không bà chết đi để rồi mất con bài chế ước Yêu vương nên dốc tu vi thánh giai cho Thu Tổ Thanh “sống” trong Vạn niên hàn điều.

Thu Tổ Thanh còn một tia tàn hồn, tuy gã không đoán ra bằng cách nào mà tàn hồn đó bảo tồn được lâu như vậy, nhưng bà ta có thể cảm ứng được Thủy lam chi tâm đã để lại cho con gái. Có lẽ tàn hồn không có ý thức nhưng huyết mạch tương liên giữa hai mẹ con nên với bản năng người mẹ, bà ta bảo vệ cô con gái hàng mong nhớ.

Rõ ràng là ý trời khiến cô trùng phùng với mẫu thân trong Vạn niên hàn điều, qua phương thức đó.

Gã càng nghĩ càng kích động, càng cho rằng phải như thế. Nếu không vì Yêu vương tạm thời chưa muốn nhận con gái, gã đã hưng phấn cho cô biết là: Mẫu thân cô đang ở trong Vạn niên hàn điều.

Nhất định phải cho sư phụ biết tin này, chắc người sẽ vui lắm khi biết manh mối về sư mẫu.

“Phong, huynh sao vậy?” Thẩm Lan thấy gã hớn hở thì lấy làm lạ.

“Ta không sao.” Gã ôm chặt cô mà hôn khiến cô đỏ bừng mặt hổ thẹn: “Ta thấy bằng thi đó có lẽ có quan hệ đặc thù nào đó với muội cũng nên.”

“Muội cũng đồng cảm, bằng thi cho muội cảm giác rất thân thiết, như người thân của mình.” Thẩm Lan chìm trong mộng lung.

“Được rồi, đừng cả nghĩ nữa.” Gã sợ Thẩm Lan tìm ra điều ra nên chuyển chủ đề: “Muội có biết chúng ta sắp đi đâu không?”

“Chỉ cần ở cùng huynh, đi đâu cũng vậy thôi.” Trừ sư phụ, cô không còn ai thân thích, sau khi sinh ly tử biệt hậu, lại được ở cùng Diệp Phong thì cô không cần gì hơn nữa.

Diệp Phong cười ôn hòa, đưa tay dịu dàng véo mũi cô, trêu chọc: “Muội chỉ cần thế thôi hả? Nhưng cũng tốt, đằng nào muội cũng là nữ nhân của ta, sau này đi đâu cùng đi cùng, không rời nhau nữa.”

Nghe những lời gần như hứa hẹn của gã, người Thẩm Lan mềm đi, hạnh phúc đến độ suýt ngất xỉu. Tuy cô chưa từng hoài nghi tình cảm gã dành cho mình, nhưng khi gã nói ra thì cô vẫn kích động vô vàn.

“Giờ ta đưa muội đi gặp sư phụ ta, lão nhân gia là nhân vật bất phàm. Nếu không gặp người, ta không có được thành tựu hôm nay, không thể ‘cướp’ được muội từ tay Bích Thủy cung.” Trong lòng gã lại thầm nghĩ, thẩm Lan, ta đưa muội đi gặp cha ruột đây.

“A!” Thẩm Lan hiểu ngay, thực lực thông thiên triệt địa của gã khẳng định đến từ vị sư phụ thần bí đó. Gã không có người chí thân nào, sư phụ có thể coi là trưởng bối duy nhất của gã. Giờ gã không giấu giếm, đưa cô đi gặp thì ý nghĩa đã quá rõ ràng.

“Lão nhân gia có thích muội không?” Cô hơi khấn trương.

“Ngốc quá, ta dám chắc lão nhân gia thấy muội sẽ vui lắm.” Gã dịu giọng.

Đó là phụ thân muội mà, người vẫn chờ gặp muội...Chờ hơn hai mươi năm rồi, sao lại không thích muội.

497. Chương 497 : Cha Con Gặp Nhau

Diệp Phong và Thẩm Lan phi hành, nhanh chóng đến phạm vi của Yêu ma sâm lâm.

Thẩm Lan tỏ vẻ kinh ngạc, cô là đệ tử Bích Thủy cung nên không lạ gì tin đồn về Yêu điện. Nếu bảo trong Yêu ma sâm lâm này có một vị tuyệt thế cao nhân là sư phụ của Diệp Phong thì chỉ có Yêu vương hung danh hiển hách đủ tư cách đó.

“Sư phụ của huynh có phải là Yêu vương?” Thẩm Lan buột miệng hỏi.

“Không sai, yêu vương là tôn sư của ta.” Gã mỉm cười: “Sao thế? Muội sợ lão nhân gia?”

“Không.” Mắt cô ánh lên niềm kính ngưỡng xen lẫn hưng phấn, lắc đầu đầy khả ái: “Sư phụ muội từng khen ngợi Yêu vương là cường giả chân chính, làn nam nhân đỉnh thiên lập địa. Còn cung chủ khi nhắc đến lão nhân gia thì luôn tỏ ra cực hận...Bất quá...Muội tin lời sư phụ hơn.”

“Sư phụ muội đúng là biết nhìn người.” Tuy gã không hiểu giữa sư phụ, thu Tổ Nhã, thu Tổ Thanh có quan hệ gì nhưng với thông tuệ sẵn có, gã nhận ra sư phụ và Thu Tổ Nhã nhất định có quan hệ không tầm thường. Thắm Lan vào làm môn hạ Thu Tổ Nhã không phải là xảo hợp.

“Bất quá...Ông ta có dữ lắm không?” Thắm Lan lại tỏ vẻ khiếp hãi, bất an: “Nghe nói Yêu vương rất ghét Ngũ hành tông, trước đầu nhiều trưởng lão và phong chủ Bích Thủy cung đều chết trong tay ông ta.”

Gã chưa kịp an ủi thì từ xa xuất hiện một bóng thanh sắc trường giao, mang theo ghế năng lượng lướt tới.

“Toàn thể yêu hoàng Yêu điện, cung nghênh Lan tiểu thư giá lâm Yêu ma sâm lâm” Lục tức thanh văn giao thực hiện tư thế mời lòng trọng, tiếng gầm như sấm nổ vang khắp rừng.

“Hoan nghênh Lan tiểu thư đại giá quang lâm.” Các hướng trong Yêu ma sâm lâm mệnh mệnh đều vang lên tiếng yêu thú gầm gừ. Những yêu thú chưa nói được tiếng người thì gầm to trợ uy cho màn hoan nghênh. Nhất thời bên tai Thắm Lan và Diệp Phong vang lên tiếng hò reo liên miên, náo nhiệt vô vàn.

Thắm Lan ban đầu giật mình rồi hơi đỏ mặt hổ thẹn và vui mừng. Tuy trong mắt người Bích Thủy cung khác, yêu điện là tử địch hung tàn nhất, nhưng Yêu vương là sư phụ của Diệp Phong, thì yêu thú là người nhà của gã. Cô là bạn lũ, được các yêu thú hoan nghênh và yêu mến thì cực kỳ vui vẻ.

Thắm Lan chỉ đơn thuần cho rằng yêu thú nể mặt Diệp Phong nên mới dùng nghi thức hoan nghênh long trọng như vậy...

“Được rồi lão giao, làm thế này dọa Thắm Lan chết khiếp đấy.” Diệp Phong không ngờ yêu thú lại có trò này, nên không khách khí nói.

“Không...Phong, muội vui lắm.” Thắm Lan kéo áo gã.

“Ha ha ha.” Lục tức thanh văn giao cao hứng khoa chân múa tay: “Xem ra nghi thức hoan nghênh này không làm điện chủ đại nhân mất mặt, phụ...À, lan nhi tiểu thư nhất định vừa ý.”

Suýt nữa nói hơn, lục tức thanh văn giao lấy đuôi quất cho mình một cái nên thân khiến Thắm Lan bật cười.

“Ồ, không phải thanh giao ở Bích Thủy cung Long nhai giản năm xưa đây sao?” Thắm Lan bị tình cảnh ồn ào này làm tan hết những khấn trước khi đến Yêu điện, thấy đối phương quen mắt thì lên tiếng.

“Hắc hắc, lúc đó lão giao phụng...” Lục tức thanh văn giao đột nhiên thấy Diệp Phong ra hiệu thì lập tức tỉnh ngộ: “...Yêu cầu của tiểu điện chủ đến Bích Thủy cung bảo vệ Lan nhi tiểu thư.”

“Vậy...Vì sao các hạ còn nuốt Phong?” Thắm Lan nghi hoặc. Vì việc đó mà cô tưởng gã đã mất mạng, mới đi đến quyết định vào Vạn niên hàn điều. Không vì hiểu lầm đó, cô và gã đã không chia cách nhiều năm đến thế.

Lục tức thanh văn giao sững sờ, không có cách nào giải thích. Cũng may Diệp Phong lên tiếng giải vây: “Ha ha, lúc đó quan hệ giữa huynh và lão giao không thể bộc lộ nên mới diễn vở kịch đó trước mặt Kim Thiên Dịch...Chỉ là không ngờ lại suýt nữa liên lụy đến muội...”

Lời giải thích này tuy khiến cường nhưng Thắm Lan không cả nghĩ, mỉm cười vui vẻ: “Không sao, hiện tại muội chẳng phải vẫn an lành sao? Còn nhờ thế mà tấn nhập võ hoàng, đúng là nhân họa đắc phúc.”

“Được rồi, đừng để sư phụ đợi nữa, chúng ta đến Yêu điện đã.” Diệp Phong biết lúc này Yêu vương nhất định đang mong ngóng con gái.

“Vâng.” Thắm Lan đỏ mặt, ngoan ngoãn vâng lời như tiểu tức phụ.

Yêu vương đã lơ lửng trên tầng không, tinh thần khôi phục lại như trước kia, không thấy có gì mệt mỏi.

Trong thời gian gần đến Bích Thủy cung, ông đã lợi dụng tu vi thông thiên triệt địa áp chế Sinh mệnh điều linh vào ngũ hành khí hải... Tuy độc chủ liên tục gặm nhấm sinh lực của ông nhưng tốc độ trở lên rất chậm. Bất quá sẽ có ngày, khi ông không áp chế được nữa, sinh mệnh điều linh bạo phát thì sẽ lấy mạng ông ngay.

“Lan nhi.” Thân ảnh Diệp Phong và Thẩm Lan xuất hiện trong thị tuyến Yêu vương.

Yêu vương hơi run người, định kích động bước lên nhưng rồi cố nén lại.

“Sư phụ.” Diệp Phong bước lên hành lễ, rồi khẽ kéo Thẩm Lan đứng cạnh.

Thẩm Lan ngẩng người nhìn Yêu vương, cô từng vô số lần hình dung xem cường giả khiến sư phụ Thu Tổ Nhã nhưng nhớ và bội phục là nam nhân thế nào? Con người vì đồ sát quá nửa vô hoàng Ngũ hành tông mà có được hung danh hiển hách Yêu vương thật ra trông thế nào?

Biết được ông là sư phụ của Diệp Phong, cô càng tính toán sẵn lúc gặp ông thì sẽ nói gì... Cơ hồ cô đã tính đến mọi tình huống nhưng không ngờ khi thời khắc đó thật sự đến thì từ đáy lòng lại dấy lên cảm giác thân thiết.

Cảm giác này như gặp người thân, suốt đời mình, chỉ lúc gặp Diệp Phong và Thu Tổ Nhã, cô mới có cảm giác đặc thù này. Hiện giờ cảm thụ ảm áp đó, thậm chí còn hơn cả lúc gặp Diệp Phong và Thu Tổ Nhã.

“Lan...Lan cô nương phải không? Hoan nghênh đến Yêu điện.” Yêu vương thất thái một chốc rồi thu liễm kích động trong lòng, bình tĩnh nói: “Lão phu nhiều lần nghe Phong nhi nhắc đến cô nương, giờ mới thấy cô nương và nó rất xứng đôi.”

Biết mình không còn sống bao lâu, ông cố gắng nén xung động trong lòng, chỉ biết dùng khẩu khí của trưởng bối nói chuyện với con gái.

“Yêu...Yêu vương điện hạ!” Cô không biết nên xưng hô thế nào, cộng thêm niềm thân thiết trong lòng, nhất thời không biết nói gì.

“Được rồi, lan cô nương bắt tất khách khí. Cô nương sắp thành hôn với Phong nhi, cũng không phải người ngoài với Yêu điện, sau này cứ coi đây là nhà mình.” Yêu vương cười hân hoan.

“Thành...Thành hôn?” Hiển nhiên cô bất ngờ.

“Thế nào? Muội không đồng ý?” Diệp Phong trêu, ra vẻ “thất vọng”...

“Làm gì có chuyện muội không đồng ý.” Thẩm Lan cuống lên, chẳng qua vì niềm vui đột ngột khiến đầu óc cô không linh hoạt, giờ tỉnh lại thì vội giải thích.

“Ha ha, trêu muội thôi.” Diệp Phong lộ rõ chân diện mục, ôm Thẩm Lan cười ranh mãnh: “Dù muội không đồng ý, ta cũng nhất định phải lấy muội, ai bảo muội tốt với ta như vậy, giờ muốn bỏ cũng không được.”

Yêu vương hoan hỉ nhìn hai người trêu nhau, bất giác nở nụ cười vừa ý.

OOo

Sắp xếp cho Thẩm Lan xong, Diệp Phong tìm cơ hội gặp riêng sư phụ.

“Bảng thi trong Vạn niên hàn điều? Con bảo có thể là Tổ Thanh?” Yêu vương nghe xong thì trở nên cực kỳ kích động.

“Đồ nhi tuy chỉ suy đoán nhưng chắc không sai đâu. Bảng không, bảng thi sao lại chịu ảnh hưởng của Thủy lam chi tâm?” Diệp Phong khẳng định.

“Không sai, thủy lam chi tâm là linh khí Tổ Thanh đeo cả đời, chỉ có nàng mới cảm nhận được dao động từ Thủy lam chi tâm phát ra. Nhất định là nàng, chỉ nàng mới trong tình huống không còn ý thức mà vẫn bảo vệ con gái...” Yêu vương đầm đìa nước mắt.

“Hiện giờ nên làm sao? Đến Bích Thủy cung cướp thi thể sư mẫu?” Được Yêu vương xác nhận, Diệp Phong lập tức bừng bừng.

“Ta đương nhiên không để thi thể Tổ Thanh tiếp tục nằm trong Vạn niên hàn điều đó.” Ánh mắt Yêu vương chợt trở nên lạnh冽: “Ta phải đến Bích Thủy cung một chuyến, cướp nàng về.”

“Sư phụ, việc này để đồ nhi làm đi.” Gã vội cản lại.

Lúc đó gã đã biết việc Yêu vương lợi dụng tu vi áp chế trụ Sinh mệnh điều linh, tuy ông còn giữ được tuyệt đại bộ phận thực lực nhưng vì độc chủ ảnh hưởng, mỗi khi ông thi triển thực lực thì thời khắc Sinh mệnh điều linh bạo phát sẽ ngăn lại. Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, gã không để ông dùng đến năng lượng.

Yêu vương do dự một chốc rồi lắc đầu: “Vạn niên hàn điều nguy hiểm trùng trùng, cực hàn chi khí ở trong sâu thì ngay cả vi sư cũng không dám coi thường. Chiến lực của Phong nhi tuy mạnh nhưng vào nơi nguy hiểm như thế, cần nhất là tu vi.”

“Nếu sử dụng tứ trọng Thần thông chú, đồ nhi có tu vi không kém diện phong vô hoàng. Dù nguy hiểm thì tin rằng cũng ứng phó được.” Gã kiên trì.

“Nhưng thi triển Thần thông biến vẫn có thời gian hạn chế, một khi tiêu hao chân nguyên trong hàn điều thì con lấy gì chống lại cực hàn chi khí?”

“Cứ để đồ nhi thử xem đã, nếu thất bại thì sư phụ ra tay cũng không muộn, vạn niên hàn điều tuy lợi hại nhưng để giữ mình, đồ nhi tin là không thành vấn đề.” Diệp Phong kiên quyết không để Yêu vương mạo hiểm.

Yêu vương có lẽ chỉ còn kiên trì được hai mươi năm, trong thời gian này, gã phải tìm được cách giải chú, hai phương pháp đều khó khăn vô vàn, nên gã không thể để lão nhân gia hao tổn thêm trong tình huống không cần thiết.

498. Chương 498 : Băng Phách

Yêu vương cân nhắc một lúc rồi gật đầu: “Con kiên trì muốn thay vì sư thì vi sư nhận tâm ý của con. Bích Thủy cung Vạn niên hàn điều là nơi nguy hiểm hạng nhất của Võ Nguyên đại lục, nhất thiết không được sơ ý.”

Yêu vương đột nhiên nhớ ra, mắt sáng lên bổ sung: “Lần này con nên mang theo tiểu hỏa tinh, tiên thiên hỏa nguyên chi lực của nó sẽ giúp con an toàn trong hà điều.”

“Tiểu hỏa tinh?” Diệp Phong ngăn người rồi hiểu ngay, sư phụ muốn nói đến Hỏa nguyên tinh phách gã lấy từ Liệt Hỏa tông đến. Tiểu tử này sống ở Yêu điện, yêu vương không hạn chế gì nên sống khá vui vẻ, có nhiều hỏa nguyên yêu thú để kết bạn, tự do hơn nhiều cảnh bị phong ấn tại Hỏa viêm động.

“Lần này đi Vạn niên hàn điều, phong nhi tốt nhất đừng kinh động Bích Thủy cung...Cần gì thì tìm sư phụ Thẩm Lan nhờ giúp đỡ.” Yêu vương lấy ra một món trang sức đẹp đẽ, mắt ánh lên nhu hòa, dặn: “Giao vật này cho sư phụ Thẩm Lan, cho biết mục đích thật sự. Vi sư nghĩ...Nàng ta nhất định sẽ tận tâm hiệp trợ con hành động...”

“Cả việc con vào Vạn niên hàn điều đoạt thi thể sư mẫu cũng cho Thu phong chủ biết?” Diệp Phong thăm hỏi, sư phụ và Thu Tố Nhã, quả nhiên có tư tình.

“Nhưng ta nghĩ bà ta cũng không biết việc này, không thì đã không giấu ta lâu thế.” Yêu vương hơi cảm khái.

Hai thầy trò quyết định xong, gã liền đến một ngọn hỏa sơn ở gần Yêu điện. Tiểu hỏa tinh sống trong nham tương ở đó.

Thân ảnh gã vừa xuất hiện, mấy yêu thú nhận ra khí tức liền nghênh đón, phần lớn đều đạt từ tôn cấp trở lên.

“Tiểu điện chủ đi đâu, có việc gì cần lão Loan giúp đỡ chăng?” Tu vi cao nhất là Hỏa loan cười ha hả hỏi.

“Ta đếm tìm tiểu hỏa tinh, cần nó đi theo một chuyến.” Diệp Phong gật đầu cười.

“Tiểu tử này? Trừ gây loạn ra thì giúp gì được tiểu điện chủ?” Hỏa loan ngạc nhiên, rồi ưỡn ngực tự tiến cử: “Nếu cần trợ thủ thì lão Loan này thích hợp hơn.”

“Đa tạ hảo ý của hỏa loan tiên bối nhưng việc này phải cần tiểu hỏa tinh xuất mã...” Gã mỉm cười, không giải thích nhiều. Hỏa loan tuy cũng là hỏa nguyên thể nhưng năng lượng lại không phải tiên thiên chi lực. Vào trong hàn diếu e là khó giữ được thân, làm gì còn sức bảo vệ gã? Đối kháng với hàn khí, hỏa nguyên lợi hại đến đâu cũng không bằng tiên thiên chi hỏa.

Lúc đó, một đạo hỏa quang từ miệng hỏa sơn vút ra, leo lên đầu vài gã, chính là tiểu hỏa tinh đã lâu không gặp. Thể hình tiểu tử này lớn lên nhiều, mặt tuy chưa thay đổi mấy nhưng trông giống một đứa trẻ mười tuổi, xem ra mấy năm ở Yêu điện, nó không chỉ thoải mái mà thu được không ít lợi ích.

Tiểu hỏa tinh không hoàn toàn quên gã, lúc trước không có gã đưa ra khỏi Hỏa viêm động thì có lẽ nó vẫn ở lại nơi khô khan đó, thành công cụ cho Liệt Hỏa tông lấy linh khí, nên nó rất cảm kích gã. Nó nhảy nhót trên vai gã, gương mặt mồm mỉm nở nụ cười khả ái.

Diệp Phong cười ha ha, đưa tay khều một chút hỏa nguyên khê cù vào nách tiểu hỏa tinh khiến nó cười khanh khách lặn lộn trên vai.

“Tiểu tử, lần này ta cần ngươi giúp, có muốn theo ta đi chơi một chuyến không?” Diệp Phong biết nó chưa khai mở tâm trí, nói phức tạp quá thì nó không hiểu, nên dùng luôn cách nhử mồi cho nó cắn câu.

Quả nhiên tiểu tử tuy sống rất thoải mái ở Yêu điện nhưng nghe nói được ra ngoài chơi thì ưỡn ngực gật đầu, ra vẻ cứ để ta lo khiến chúng yêu thú lừ mắt...Tiểu hỏa tinh trừ nhất thân tiên thiên hỏa nguyên tinh thuần khiến chúng nhân thêm muốn thì không có điểm nào xuất chúng, giống hệt một đứa trẻ chưa lớn. Có điều Diệp Phong chỉ đích danh nó, chúng yêu thú không có ý kiến gì, chỉ là trong lòng không vui.

Diệp Phong cười ha hả, lấy thể hỏa tinh - tiên thiên hỏa nguyên thể từ trong nham tương ra, rồi mag theo tiểu hỏa tinh nhanh chóng đi về Bích Thủy cung.

OOo

Vàng trắng treo lơ lửng trên thính không, như cái đĩa bạc khổng lồ rải ánh sáng dịu dịu xuống nhân gian, bao trùm Ngọc Nữ phong yên tĩnh. Quanh đỉnh núi thỉnh thoảng lại có một đội nữ đệ tử tuần tra, nhưng chủ yếu trông coi nơi các nữ đệ tử nghỉ ngơi và vài chỗ trọng yếu, phần lớn từ lưng núi trở xuống.

Đỉnh núi là nơi tĩnh tu của phong chủ Thu Tổ Nhã, bình thường trừ nữ đệ tử thân cận ra, không ai được tự tiện vào.

Trong màn đêm, một hắc ảnh quỷ dị lướt qua thính không, theo một phương thức cực kỳ kín đáo, khẽ xé chướng ngại bảo vệ Ngọc Nữ phong, lách mình dừng lại trước đại điện của Thu Tổ Nhã.

Thu Tổ Nhã đang tĩnh tu trong điện, hai đệ tử tu vi đạt đến vô tôn đứng bất động một bên.

Diệp Phong đến, không giấu được cảm tri của bà ta. Bất quá bà ta không lạ gì khí tức của gã nên hơi kinh ngạc rồi bảo hai nữ đệ tử đi nghỉ...Đoạn khê hé làn môi mỉm cười: “Tiểu tử, không ở cùng Thẩm Lan mà đến đây làm gì?”

Gió lướt qua đại điện, thoáng sau xuất hiện một bóng người. Diệp Phong mỉm cười khiêm cung, bước lên thi lễ: Diệp Phong bái kiến Thu phong chủ.”

“Nói đi, ngươi về Bích Thủy cung tìm ta có việc gì?” Có lẽ vì quan hệ kiểu yêu nhau yêu cả đường đi, thu Tổ Nhã không có ác cảm gì với gã, thậm chí còn yêu quý.

“Tại hạ được cố hữu của Thu phong chủ nhờ vả, xin phong chủ giúp đỡ lên vào Vạn niên hàn diếu lấy một thi thể...” Diệp Phong đi ngay vào chính đề.

“Cái gì...” Thu Tổ Nhã cả kinh, thất thanh hô lên: “Ngươi vào Vạn niên hàn diếu? Cố hữu, vị cố hữu nào của bản phong chủ?”

Diệp Phong lấy tín vật của Yêu vương ra, ánh mắt vốn nghi ngờ của Thu Tổ Nhã đổi khác ngay...

“Hóa ra...Hóa ra ngươi là người của y?” Thu Tổ Nhã đón lấy tín vật, ánh mắt nhìn gã nhu hòa hơn mấy phần, hỏi: “Y và ngươi có quan hệ gì?”

“Tôn sư là Yêu vương”. Gã đáp thành thật.

“Kỳ thật ta đã nghĩ đến điều đó, trừ y ra còn ai dạy được đồ đệ như ngươi, hơn nữa ngươi và Thẩm Lan lại có quan hệ đó...” Thu Tổ Nhã cảm khái một hồi mới nghiêm sắc mặt hỏi: “Vì sao y lại đột nhiên có hứng với bằng thi trong Vạn niên hàn điều? Sao y lại không tự thân đến?”

Diệp Phong không giấu, cho Thu Tổ Nhã biết sự thật...

“Sao lại thế được? Y...Y sao lại trúng thánh vu vu chú?” Thu Tổ Nhã biết Yêu vương trúng Sinh mệnh điều linh thi không nên được kích động trong lòng, chụp lấy tay Diệp Phong.

Một lúc sau bà ta mới nhận ra mình thất thái, ngượng ngùng rút tay về nhưng không giấu được lo lắng: “Sư phụ người hiện tại thế nào?”

“Sư phụ tạm thời không có gì nguy hiểm, nhưng để tránh bị vu chú phản nghịch nhanh chóng, hiện tại không thể thi triển thực lực.” Gã buồn bã lắc đầu, sư phụ chỉ còn lại hai mươi năm nữa.

Thu Tổ Nhã hơi yên tâm, tiếp đó lại biến sắc, lạnh lùng: “Thi thể sư thư lại ở trong Vạn niên hàn điều, nhìn Thu Vũ, hừ, người giầu ta đến khổ.”

“Thu phong chủ có thể sắp xếp cho Diệp Phong lên vào Vạn niên hàn điều? Cũng để mang thi thể sư mẫu về.”

“Ngươi yên tâm, dù là vì Thẩm Lan, ta cũng sẽ toàn lực hiệp trợ ngươi...Nhưng...Với tu vi của ngươi, vào Vạn niên hàn điều sẽ phi thường nguy hiểm.” Thu Tổ Nhã thấy gã định nói thì cắt lời trước: “So người tuy thần thông quảng đại nhưng chưa hiểu được nguy hiểm thật sự trong Vạn niên hàn điều.”

“Nguy hiểm thật sự?” Gã nhíu mày: “Lẽ nào không phải cực hàn chi khí?”

“Đối với môn nhân Bích Thủy cung, khó ứng phó nhất trong hàn điều là cực hàn chi khí. Nên không có tu vi vô tôn sẽ không dễ dàng đi vào.” Thu Tổ Nhã giải thích: “Nhưng với người không tu luyện thủy nguyên khí hải thì nguy hiểm lớn nhất còn vượt xa cực hàn chi khí.”

“Chắc Thẩm Lan có nói với ngươi về bằng thi là môn nhân Bích Thủy cung rèn luyện trong đó thất bại hóa thành. Cực hàn chi khí là năng lượng thập phần quỷ dị, có thể xâm thực cả linh hồn môn nhân Bích Thủy cung đã chết, dung hợp thành một thứ rất có uy lực, thậm chí mang đôi chút linh tính. Là Băng phách.”

“Băng phách?” Diệp Phong máy động tâm tư, thẩm Lan từng nhắc đến Băng phách, mẫu thân cô mượn sức Băng phách để giúp cô qua cơn nguy hiểm.

“Băng phách là một dạng tồn tại đặc biệt nằm giữa năng lượng và linh vật, không công kích năng lượng cùng gốc, nên đệ tử Bích Thủy cung có thủy nguyên khí hải vào đó không cần lo gì đến chúng. Nhưng nếu người xông vào không có thủy nguyên lực...Thì nghìn vạn Băng phách sẽ công kích không ngừng vị khách không mời.”

“Hàn điều chứa đầy cực hàn chi khí, băng phách ở đó là bắt diệt, ngươi có thể chống chọi lại vài chục hoặc hàng trăm Băng phách công kích, nhưng khi vô số Băng phách điên cuồng công kích thì sao?” Thu Tổ Nhã thở dài: “Khi xưa Mộc thánh sư từng vào Vạn niên hàn điều, chắc để giấu thi thể sư thư trong đó...Khi ông ta ra ngoài, tu vi cũng hao tổn gần hết, đủ hiểu đã gặp phải những chuyện cực kỳ đáng sợ trong đó.”

499. Chương 499 : Lén Vào Hàn Điều

Lúc đó, một cái đầu đỏ rực khả ái từ hộp ngọc sau lưng Diệp Phong thò ra khiến Thu Tổ Nhã kinh ngạc: “Hóa ra ngươi mang theo cả hỏa nguyên tinh tủy của Liệt Hỏa tông, có tiên thiên hỏa nguyên của nó bảo vệ thì có thể thử vào xem sao.”

“Việc không thể chậm trễ, nhân lúc trời tối, mong Thu phong chủ lên đưa tại hạ vào Vạn niên hàn điều.” Diệp Phong nóng lòng. Chắc sư phụ hiện giờ cũng lòng như lửa đốt, gã phải nhanh chóng lấy được thi thể sư mẫu.

“Việc này phải thần bất tri quỷ bất giác, không nên lỗ mãng, nhìn sư thư mà biết tất sẽ gây bất lợi cho ngươi.”

“Lão yêu bà đó, tại hạ sợ gì.” Gã khề hừ lạnh.

“Ta không hoài nghi thực lực của ngươi nhưng vào Vạn niên hàn diếu sẽ tiêu hao phần lớn năng lượng. Nếu sư thư bày bày đối phó ngươi ở cửa ra thì lúc đó ngươi phát huy được mấy phần thực lực?” Thu Tổ Nhã hiển nhiên suy tính sâu xa hơn.

“Vậy mong Thu phong chủ nhanh chóng đưa tại hạ vào hàn diếu.” Gã thấy bà ta nói cũng có lý, có thể lấy được thi thân sư mẫu mà không kinh động Bích Thủy cung là hay nhất.

OOo

Sáng hôm sau, trời mới tờ mờ. Thu Tổ Nhã một mình rời Ngọc Nữ phong, phiêu dật phi hành đến hàn đàm ở khu vực giữa Bích Thủy cung.

Hàn đàm là nguồn gốc khí lạnh của Bích Thủy hồ, cũng là nơi tu luyện nhiều thủy nguyên linh khí nhất Bích Thủy cung, bên ngoài có không ít nữ đệ tử tu vi võ tông đang tu luyện hoặc rèn võ kỹ, thấy Thu Tổ Nhã đến thì đều cung kính hành lễ: “Thu phong chủ!”

Thu Tổ Nhã khề gật đầu, không dừng bước mà đi thẳng vào trung tâm hàn đàm.

Trung tâm hàn đàm là lối vào Vạn niên hàn diếu, có một đội nữ đệ tử thực lực đều đạt đến võ tôn thần tình nghiêm túc đứng canh. Trong hầu hết tình huống, họ có tác dụng không phải để phòng bị địch nhân xông vào hàn diếu mà để ngăn đệ tử trong cung hiếu kỳ, xông vào rồi mất mạng.

“Cung nghênh Thu phong chủ!” Toán đệ tử này thấy Thu Tổ Nhã đến thì đều kinh ngạc. Ai cũng biết bà ta từng được lợi từ hàn diếu, có nghĩa là không thể vào trong đó tu luyện, giờ lại không đưa đệ tử theo, thì đến đây để làm gì?

“Các ngươi đều lui xuống đi.” Thu Tổ Nhã khề phát tay áo dạn dò.

“Chuyện đó...” Chúng đệ tử nhìn nhau, không hiểu ý. Một nữ đệ tử cẩn thận bước lên hỏi: “Bọn đệ tử phụng mệnh cung chủ trông coi hàn diếu, không hiểu sao hôm nay lại điều động đi.”

“Bản phong chủ không điều động các ngươi đi mà chỉ muốn ở đây một mình.” Thu Tổ Nhã tỏ vẻ nhớ nhung: “Thẩm Lan đi rồi, bản phong chủ đột nhiên nhớ nó, muốn đến đây hoài niệm...”

Nói đoạn, bà ta mỉm cười hòa ái với nữ đệ tử: “Các ngươi không thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của bản phong chủ sao?”

“Không dám!” Chúng nữ đệ tử thi lễ: “Bọn đệ tử tạm lui ra, không hiểu Thu phong chủ định ở lại đến bao giờ để bọn đệ tử quay lại trông nom.”

Có Thu Tổ Nhã ở đó, nhưng nữ đệ tử tu vi không đủ sẽ không dám mạo hiểm vào hàn diếu, toán nữ đệ tử này tất nhiên nhẹ nhàng hơn. Họ chỉ mong bà ta ở lâu một chút để họ được nghỉ ngơi lâu hơn.

“Ít nhất hôm nay không cần các ngươi ở đây, bản phong chủ muốn rời khỏi thì sẽ phái người thông tri cho các ngươi.” Thu Tổ Nhã gật đầu mỉm cười.

“Tuân mệnh!” Chúng đệ tử lĩnh mệnh lui đi.

“Tốt quá, hôm nay chúng ta lại được nghỉ một ngày. Trông coi hàn diếu tuy linh khí sung mãn nhưng khô khan quá.” Rời khỏi hàn diếu, các nữ đệ tử có phần hưng phấn.

“Ai, thẩm Lan sư muội đúng là có phúc, không chỉ tìm được một nam tử lợi hại yêu mình mà cả Thu phong chủ cũng không rũ bỏ được. Nếu ta có phúc phận đó thì tốt quá.” Tuy Diệp Phong nhiều lần mạo phạm Ninh Thu Vũ và Bích Thủy cung, nhưng trong mắt các nữ đệ tử thì có thực lực chống lại cung chủ đồng thời hết lòng với Thẩm Lan như thế đương nhiên là bạn hữu tốt nhất. Thực lực làm đầu là pháp tắc vạn cổ bất biến của Võ Nguyên đại lục.

Có phu quân như vậy còn mong gì hơn nữa?

Đội toán nữ đệ tử lui xuống, không gian trước mặt Thu Tổ Nhã dao động quỷ dị, thân ảnh Diệp Phong từ mơ hồ chuyển thành rõ dần, xuất hiện tại cửa Vạn niên hàn diếu.

“Xem ra Bích Thủy cung nhiều bảo bối thật.” Gã cười ha hả, trả lại áo choàng bằng lam cho Thu Tố Nhã.

“Chiếc áo thủy ấn này có thể che mắt cường giả dưới cấp vô hoàng, nếu phong chủ khác hoặc cung chủ vô tình có mặt thì e đã bị lộ tẩy.” Thu Tố Nhã khẽ mỉm cười rồi tỏ vẻ kỳ vọng: “Hy vọng người thuận lợi mang được thi thân sư thư ra.”

“Việc không thể chần chừ, diệt Phong vào trước đã.”

“Cẩn thận.”

OOo

Chưa vào trong hàn diếu, diệt Phong đã cảm thấy băng hàn thấu xương thấm vào cốt tủy khiến gã rùng mình. Biết đám nữ đệ tử trông coi đã lui đi mấy dặm, gã khởi động nhất trọng khí hải, nếu đối phương không để ý thì không thể phát hiện cửa hàn diếu có thêm một vị khách không mời.

Thu Tố Nhã ở đây nên các nữ đệ tử không phòng bị, làm gì có chuyện Ngọc Nữ phong phong chủ lại cầu kết với người ngoài lên vào cấm địa Bích Thủy cung.

Có nguyên lực bảo vệ, hàn ý tràn vào thể nội gã tan đi quá nửa. Bất quá gã vẫn cảm thấy kinh ngạc, mới ở ngoài hàn diếu mà nhục thân thiên tôn của mình có phần không chống nổi, vậy khi thật sự vào trong thì sẽ thế nào?

Gã liếc nhìn hộp ngọc sau lưng, có hỏa nguyên tinh tủy cùng với khí tắt yếu, gã có thể thi triển Thần thông biến chắc đủ ứng phó với mọi nguy hiểm. Lấy lại tinh thần, gã rảo bước đi vào hàn diếu.

“Sư thư...Che chở cho người tâm ái của con gái sư thư an toàn đưa sư thư ra. Y...Chắc đợi sư thư lâu lắm rồi...” Thu Tố Nhã sắc mặt phức tạp nhìn hàn diếu, lòng đầy hỗn loạn đứng ngơ ngẩn ở cửa.

“Đáng ghét, nơi này không hổ là cực hàn chi địa của Vô Nguyên đại lục, cực hàn chi khí đáng sợ thật.” Vào hàn diếu, nhất trọng nguyên lực quanh người gã hoàn toàn vô dụng, từng dải hàn khí băng lạnh thấu xương như vô số con cá tranh mỗi, liên tục gặm nhấm hộ thể nguyên lực của gã. Thoáng sau, gã lại cảm thấy hơi lạnh buốt xương.

Khí hải - tứ trọng!

Gã đã vào trong, có cực hàn chi khí ngăn cách khí tức nên không cần quá lo lắng vì khí tức quá mạnh mà bị nữ đệ tử Bích Thủy cung phát hiện. Tuy tiểu hỏa đồng có thể phát huy tác dụng nhưng hỏa nguyên của nó hữu hạn, hiện tại mới chỉ ở tầng ngoài cùng chứ chưa đến nơi cực hàn thật sự. Tạm thời dựa vào mình là đúng đắn nhất.

Năng lượng khí tức vượt mức vô hoàng trùm quanh gã, lúc đó gã mới không thấy còn khí lạnh, tiếp tục lướt nhanh vào sâu trong hàn diếu. Ở trong này càng ít thời gian, gã và tiểu hỏa đồng tiêu hao càng ít. Nên gã không chần chừ, thuận theo thông đạo trong hàn diếu, tiến bước vừa nhanh vừa ổn định.

Trong hàn diếu, băng tinh sáng lấp lánh, đâu đâu cũng là hàn băng, nguồn sáng duy nhất là ánh nắng ở cửa và, qua vô số lần chiết xạ và phản xạ, dù vào sâu mấy trăm thước nhưng động quật vẫn sáng rực rỡ.

Càng đi cực hàn chi khí càng dày, nguyên lực của gã tiêu hai càng nhanh. Hơn nữa gã phát hiện một việc cực kỳ bất lợi, trong Vạn niên hàn diếu, thiên địa chi linh khí thuần chính phi thường thừa thớt, ngược lại thủy nguyên linh khí băng hàn cực dày. Gã cực kỳ vất vả trong việc điều động thiên địa linh khí nên khí hải tiêu hao càng dữ dội.

“Lạnh hơn nhiều quá. Chả trách Thu phong chủ nói, nếu không phải người đồng nguyên khí hải tiến vào thì nguy hiểm gấp mấy chục lần.” Vào sâu ba trăm thước, gã lại cảm thấy hàn ý. Cứ thế này, không đầy hai trăm thước nữa, gã cũng khó lòng an toàn dù đã vận tứ trọng khí hải.

Nhưng đến giờ gã vẫn chưa thấy băng thi mà Thẩm Lan kể. Tứ phía chỉ có hàn băng dày dặn sáng lấp lánh, trong veo như thủy ngọc. Tức là gã vẫn chưa đến được chỗ sâu của hàn diếu.

“Tiểu tử, hiện thân ra sức đi.” Đi thêm khoảng mấy chục trượng, diệt Phong vỗ vỗ hộp ngọc sau lưng để tiểu hỏa đồng ra ngoài.

Hỏa nguyên tinh tùy vừa lộ diện, gương mặt trẻ nít khả ái lập tức tỏ vẻ đáng ghét. Thủy hỏa bất dung, hàn băng tứ phía khiến tiểu hỏa đồng cảm thấy không thoải mái. Nó chồm môi, quanh mình dấy lên một làn khí hộ thể hỏa hồng sắc, trườn lên Diệp Phong và nó.

Gã đứng trong màn lửa, lập tức cảm thấy ấm áp, từng dải vụ khói trắng xóa phiêu đảng chung quanh chạm vào hỏa diễm thì bắn ngay ra, đồng thời không khí rơi xuống từng chuỗi thủy châu nhưng trước khi chạm đất đã bị hàn khí đông thành băng, gõ giòn tan lên băng đạo, trong hàn diễm liên tục xuất hiện hồi âm khe khẽ.

“Khá lắm.” Gã xoa đầu tiểu hỏa đồng khen ngợi. Tiểu hỏa đồng lộ vẻ đắc ý đầy khả ái, ưỡn ngực lên ra vẻ ta đây hơn người.

Có lớp bảo hộ do tiểu hỏa đồng phát ra tiên thiên hỏa nguyên chi lực hình thành, gã an tâm hơn hẳn. Tình huống của tiểu hỏa đồng cho thấy nó không mất nhiều tinh lực đối phó cực hàn chi khí, vì thế gã quyết định gia tốc hành động.

Nhân lúc tiểu hỏa đồng hỏa lực sung túc, thẳng tiến một mạch vào trong. Ở đây có nhiều băng thi, muốn tìm được mẫu thân Thẩm Lan tất phải mất thời gian nhất định.

500. Chương 500 : Băng Phách Bạo Động

Trong thông đạo hàn diễm, càng đi càng rộng rãi, diệp Phong và tiểu hỏa đồng đi thêm mấy trăm thước, sau rốt cũng đến một động quật lớn.

Đường kính động quật mấy chục trượng, bên dưới là băng cốc sâu không thấy đáy, theo hình tròn ốc xoáy xuống, tầm nhìn của gã cho thấy băng cốc ít nhất cũng sâu hơn nghìn thước.

Gã từng nghe Thẩm Lan đề cập, băng cốc hình tròn ốc vượn xuống dưới là nơi hạch tâm của hàn đàm, cũng là nguồn cực hàn chi khí lợi hại nhất. Đệ tử Bích Thủy cung tiến nhập hàn diễm nếu đến được đây vẫn có thể quay lại, nhưng một khi vào băng cốc thì trừ tu luyện được kháng tính với cực hàn ra không còn con đường sống nào nữa.

Trong băng cốc, băng vụ trắng xóa khẽ chuyển động, diệp Phong vẫn loáng thoáng nhìn thấy trên thông đạo ở độ sâu khoảng chục trượng phía dưới rải rác các băng thi là đệ tử Bích Thủy cung, tư thế vẫn cực kỳ sống động, chỉ là sinh cơ đoạn tuyệt nhiều năm.

“Nhất định đây là các đệ tử tu vi chưa đủ, mạo hiểm vào tu luyện hàn băng chân khí nhưng thất bại.” Gã thờ dãi. Càng xuống dưới số lượng băng thi càng nhiều, chắc Mộc thánh sứ không đặt mẫu thân Thẩm Lan ở ngoài này mà khẳng định ở nơi sâu nhất của hàn diễm.

“Xuống nào.” Gã không hề do dự, cùng tiểu hỏa đồng theo thông đạo xoáy tròn ốc tiến xuống đáy cốc.

Nguyên lực khí tức lạ lùng vừa xuất hiện tại băng cốc, lập tức khiến cực hàn chi khí xao động. Ở đây không giống với bên ngoài băng cốc, cực hàn chi khí cực mạnh, từng đợt hàn vụ tràn về phía màn hỏa nguyên của tiểu hỏa đồng. Hai luồng năng lượng tương phản kịch liệt đối kháng nhau.

Lúc này gã và tiểu hỏa đồng thần niệm tương thông, cảm giác được nó không chịu áp lực gì nên tốc độ hành động không giảm, coi như không để ý đến cực hàn chi khí vây công, thẳng tiến rảo bước.

Diệp Phong lướt đi, qua băng thi đầu tiên, thể nội băng thi đột nhiên bật ra một năng lượng thể trắng toát hình nòng nọc, lập tức khiến gã cảnh giác. Đồ chơi này chắc là Băng phách mà Thu Tổ Nhã từng đề cập với gã?

Băng phách lơ lửng trên đầu gã, tựa hồ đang nhìn hai vị khách không mời. Thần niệm của gã khẽ quét qua, chắc nó không tạo ra phiền phức gì cho tiểu hỏa đồng, bởi nó chỉ là dạng ngưng tụ của cực hàn chi khí.

Gã đối diện với Băng phách nửa phút, không thấy nó có ý công kích thì nhún mày: Lẽ nào vật có chút linh trí rồi, biết công kích như thế với tiểu hỏa đồng chỉ là lấy trứng chọi đá nên không dám khinh cử vọng động?

Gã ngó lơ Băng phách, tiếp tục mang theo tiểu hỏa đồng tiến vào sâu. Nhưng Băng phách cũng phiêu đảng quỷ dị, thông thả bám theo, như bạch sắc u linh khiến người ta rợn tóc gáy.

“Giở trò gì hả?” Diệp Phong chợt cảnh giác hẳn, co tay búng ra một đạo kim quang - Linh tê nhất chỉ. Kim quang xẹt vào Băng phách.

“Cách.” Thân thể Băng phách bị Linh tê nhất chỉ bắn thủng, cực hàn chi khí quanh đó liên tục ngưng tụ, thoáng sau nó đã khôi phục nguyên trạng, tiếp tục phiêu đảng đầy quỷ dị sau lưng gã.

“Đáng chết.” Diệp Phong biết muốn hoàn toàn tiêu diệt Băng phách, e rằng phải hủy diệt được thân thể, gã có thực lực đó nhưng thị thời gian khẩn bách, hơn nữa trong sâu băng cốc không chỉ có một Băng phách, thay vì lãng phí tinh lực tiêu diệt, chi bằng mau tìm cho được thi thể của Thu Tổ Thanh.

Bất lực, gã đành tiếp tục lao xuống phía dưới băng cốc, mỗi khi qua một băng thi là thấy Băng phách xuất hiện, rồi cũng như Băng phách đầu tiên, bám theo sau lưng, không phát động công kích cũng không để gã thoát thân.

Cứ vậy, băng thi càng lúc càng nhiều, càng dày, đội quân Băng phách bám theo cũng đông dần. Lúc gã còn gần nửa đường là đến đáy cốc, số lượng Băng phách đã là hơn trăm, một con rắn trắng toát lấp lánh cầu thành từ những thân thể hình nòng nọc, phát ra hàn khí rừng mình, nhìn gã và tiểu hỏa đồng chăm chăm.

“Chúng định làm gì nhỉ?” Gã cảm thụ được tâm thần tiểu hỏa đồng run lên, phảng phất hơi sợ đàn Băng phách. Gã không cho rằng Băng phách sau lưng bám theo sẽ không có ý đồ gì bất lợi với mình.

Thân thể trẻ nít của tiểu hỏa đồng run lên, không hề giao lưu với Diệp Phong mà cũng thôi động tiên thiên hỏa nguyên tràn ra tứ phía. Lớp hỏa nguyên năng lượng bảo vệ cả hai lớn thêm mấy phân, nhiệt độ đầy cực hàn chi khí quanh đó ra xa.

Trường xà do Băng phách tổ thành như bị tiểu hỏa đồng kích thích, trở nên xáo động, cực hàn chi khí từ bốn phương tám hướng tràn tới, ngưng kết quanh trường xà, bao chặt lấy đàn Băng phách. Rồi một con băng xà dài hơn trượng, lớn cỡ cổ tay lao vào màn hỏa nguyên năng lượng.

Chát. Băng và hỏa giao nhau, phát ra tiếng nổ trong băng cốc im lìm, một màn sương trắng từ chỗ Diệp Phong bay lên, bao trùm song phương. Trong màn bạch vụ liên tục lấp lóe hồng sắc quang mang, mặt đất chảy đầy nước trong, được vài thước thì lại bị đông thành băng cứng.

Băng xà uốn mình quấn chặt hỏa nguyên của tiểu hỏa đồng, băng hỏa năng lượng liên tục va nhau, giao phong kịch liệt, từng đạo sóng xung kích đập âm âm vào vách băng khiến cả băng cốc như bị lay động, rung lên bần bật.

Sau cùng, tiên thiên hỏa nguyên chi lực của tiểu hỏa đồng chiếm thượng phong, cực hàn chi khí của Băng phách trường xà không chống nổi, lại biến thành hơn trăm con nòng nọc Băng phách. Qua lần giao chiến, thể tích đàn Băng phách co lại bằng một nửa nhưng không con nào biến mất, sau khi hấp thụ cực hàn chi khí thì thân thể lại lớn lên.

“Thế này sẽ mãi không hết được. Mau tìm thấy mục tiêu là hơn.” Diệp Phong bắt đầu nóng lòng, tiểu hỏa đồng giờ vẫn ung dung nhưng thêm mấy lần giao phong e rằng sẽ cạn lực.

Không đợi tiểu hỏa đồng hồi ứng, gã ôm nó lên lao vào sâu trong băng cốc. Chỉ cần tìm được Thu Tổ Thanh, băng vào hỏa nguyên uy năng của nó và tứ trọng Thần thông biến của gã thì tin rằng thoát được khỏi Vạn niên hàn điều có khó gì. Tiểu hỏa đồng tiếp tục hao phí tiên thiên năng lượng ở đây là không nên.

Diệp Phong chạy trước, băng phách ở phía sau không cần nhưng bám sát, vừa chạy vừa hút cực hàn chi khí.

Lộ trình sau cùng đến đáy cốc, băng thì nhiều đến độ khiến người ta tắc lưỡi. Trên băng đạo chừng gần một trượng dày đặc băng thi với đủ các thân thái, chỉ đủ chỗ cho gã miễn cưỡng đi qua. Mấy lần gã bắt cần va vào băng thi, hất bắn sang bên.

Sau lưng gã, băng phách đại quân đã tập hợp được hơn nghìn thành viên. Lực lượng này lơ lửng trên không phát ra hàn ý khiến người ta run rẩy, sau cùng bắt đầu hành động.

Ban đầu gã còn quan sát từng băng thi để tìm ra mẫu thân Thẩm Lan. Băng chứng duy nhất của gã là lời Yêu vương nói rằng Thẩm Lan và mẹ giống hệt nhau, chỉ cần gã thấy Thu Tổ Thanh là nhất định sẽ nhận ra. Hơn nữa, trong thi thân Thu Tổ Thanh còn một tia tàn hồn ý thức, tin rằng với thần niệm của gã gã sẽ không khó nhận ra.

Nhưng đến gần đáy cốc, số lượng băng thì quá nhiều, gã phải đi chậm lại, kiểm tra cẩn thận. Lúc gã giật mình nhận ra dấu hiệu nguy hiểm thì tứ phía đã bị cự xạ do Băng phách tổ thành bao vây, hai đạo quang mang lạnh lẽo từ mắt rắn bắn ra, nhìn chằm chằm vào mình gã và tiểu hỏa đồng.

Chát, chát, chát. Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, hàn khí ào ào tràn tới, tiểu hỏa đồng cũng tỏ vẻ ngưng trọng, hỏa diễm quanh mình bùng lên khiến màn lửa càng ngưng kết. Diệp Phong bị hàn khí bức bách không tiến bước được nữa, cảm giác lạnh lẽo lại tràn vào thân thể.

“Đáng ghét!” Diệp Phong sau rốt cũng hiểu vì sao ban nãy tiểu hỏa đồng định giải quyết số Băng phách đó. Hóa ra trực giác trời sinh cho nó biết nếu để Băng phách bám theo thì nhất định sẽ tạo thành cục diện nguy hiểm như hiện tại. Nhưng gã vạn lần không ngờ Băng phách không chỉ có thần trí, thậm chí trình độ thần trí không thấp, biết đơn lẻ thì không uy hiếp được gã và tiểu hỏa đồng nên dọc đường đã tụ tập lực lượng, có đủ uy lực rồi thì phát động.

Hàn khí của hơn nghìn Băng phách tuy lợi hại nhưng tiểu hỏa đồng không chịu kém, tiên thiên hỏa nguyên chi lực của nó cũng mạnh mẽ, vượt xa đàn Băng phách. Chỉ tiếc năng lượng của nó hữu hạn còn Băng phách có thể qua cực hàn chỉ khí vô tận trong hàn diễm liên tục bổ sung tự thân.

Trận chiến dằng dai bắt đầu.

OOo

Bên ngoài Vạn niên hàn diễm, thu Tổ Nhã đứng ở cửa vào. Diệp Phong đã vào hai canh giờ rồi, không hiểu tìm được thi thân sư thư chưa. Tuy có hỏa nguyên tinh tủy hộ thân nhưng nếu ở trong đó quá dài thì tất phi thường nguy hiểm.

Xoạt. Hàn diễm đột nhiên như cá kình há miệng, trong khoảnh khắc hút sạch toàn bộ thủy nguyên linh khí dày đặc quanh hàn đàm vào trong. Khiến Thu Tổ Nhã há hốc miệng.

“Chuyện gì vậy?” Đệ tử Bích Thủy cung ở ngoài đang tu luyện nhờ vào hàn khí của hàn đàm đều biến sắc. Hàn diễm xưa nay đều phát ra linh khí, chưa từng xuất hiện hiện tượng hút linh khí vào. Sự việc này cực kỳ lạ lùng.

“Mau lên. Đến bẩm cáo cung chủ, vạn niên hàn diễm có điều dị thường.” Một trung niên mỹ phụ phụ trách trông coi lập tức hô lên.

501. Chương 501 : Bộ Ngựa Bắt Ve

Nghe nói Vạn niên hàn diễm xuất hiện hiện tượng kỳ quái hút linh khí vào, sắc mặt Ninh Thu Vũ lập tức ngưng trọng như sương lạnh. Nơi này là căn cơ Bích Thủy cung, nếu xảy ra tình huống gì thì hậu quả khó tưởng tượng.

Bà ta không hề chần chừ, phi thân lao khỏi chính điện, thoáng sau đã đến Vạn niên hàn diễm. Sau đó, các phong chủ cùng mười mấy võ tôn có thể phi hành lục tục tới.

Hàn diễm có chuyện, thu Tổ Nhã biết Ninh Thu Vũ sẽ đến. Bất quá bà ta không tránh mà lặng lẽ đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn đối phương.

“Thu sư muội, nhận được tin sớm vậy hả?” Ninh Thu Vũ thấy Thu Tổ Nhã đến trước thì hơi ngạc nhiên. Bất quá bà ta tạm thời không hiểu chuyện gì xảy ra, xem xét một lúc thì nổi giận: “Đạo chủ phụ trách trông coi hàn diễm đâu? Lơ là chức trách hả?”

“Cung chủ bắt tất nổi giận, là sư muội bảo chúng lui đi.” Thu Tổ Nhã bình thản nói: “Sư muội ở đây nhớ nhung Thẩm Lan đồ nhi, không ngờ lại đúng lúc hàn diễm xảy ra vấn đề.”

Ninh Thu Vũ nhú mày liễu, hơi hoài nghi hỏi: “Thu sư muội đến đây vì nhớ Thẩm Lan?”

“Lẽ nào cung chủ cho rằng động tĩnh của hàn diễm là do Tổ Nhã gây ra?” Thu Tổ Nhã lạnh lùng hỏi ngược.

“Bản cung chủ chỉ tùy tiện hỏi thôi, thu sư muội ở đây có thấy hàn diễm khác lạ gì không?” Ninh Thu Vũ hồ nghi liếc nhìn rồi hỏi.

“Tổ Nhã không phát hiện điều gì khác lạ, biến cố của hàn điều quá đột nhiên nên không hiểu chuyện gì nữa.”

Thêm một chốc nữa, mấy võ tôn trong coi Vạn niên hàn điều cũng bị đảo chủ đưa đến trước mặt Ninh Thu Vũ. Bà ta hỏi han một hồi nguyên nhân họ vắng mặt, mấy võ tôn giật mình run rẩy hồi đáp như thật. Ninh Thu Vũ biết Thu Tổ Nhã ở đây chừng gần hai canh giờ thì loáng thoáng đoán ra.

“Vạn niên hàn điều là nguồn gốc hàn đàm, nếu không có người ngoài vào thì không thể xảy ra biến cố kỳ quái này. Sư muội, hàn điều xảy ra chuyện không sớm hay muộn mà vào đúng lúc muội đến tưởng nhớ Thẩm Lan...Muội có thấy xảo hợp không?” Giọng Ninh Thu Vũ cao dần, lạnh lẽo: “Thật ra muội ở đây làm gì?”

“Tổ Nhã lấy danh nghĩa sư phụ ra thế, tuyệt đối không làm gì bất lợi cho hàn điều.” Thu Tổ Nhã lạnh lùng thề, nhìn thẳng vào mắt Ninh Thu Vũ.

Ninh Thu Vũ giận run người nhưng đích xác không có chứng cứ, hơn nữa Thu Tổ Nhã không có động cơ gì gây bất lợi cho hàn điều. Hàn điều hút gần hết thủy nguyên linh khí bao trùm hàn đàm thì dần bình tĩnh lại, chỉ là nhất thời không có hàn khí từ trong đó phát ra nuôi dưỡng hàn đàm mà thôi.

“Việc này bản cung chủ nhất định sẽ điều tra rõ ràng.” Ninh Thu Vũ cũng bó tay, sầm mặt nhìn vào hàn điều.

Võ hoàng cường giả Bích Thủy cung đều từng vào hàn điều, thu được lợi ích trong đó, có sức đề kháng với cực hàn chi khí. Họ đều không thể vào đó một lần nữa, bằng không sẽ bị cực hàn chi khí phản nghịch. Đệ tử cấp võ tôn cũng có người vào đó, chỉ cần vào đến vùng sâu thì nhất thời không thể ra được.

Vì vào hàn điều rèn luyện, nhanh nhất cũng phải ba năm mới thuận lợi ra được...Hơn nữa trong hàn điều hiện giờ không hiểu tình hình thế nào, đệ tử chỉ có tu vi võ tôn tiến vào e rằng uống mạng vô ích.

Hơn nữa hàn điều tuy phát sinh hiện tượng lạ lùng nhưng không ảnh hưởng thực chất đến Bích Thủy cung. Nếu chỉ không phun ra linh khí trong thời gian ngắn thì không phải việc gì quan trọng, không cần lớn chuyện.

Ninh Thu Vũ quan tâm nhất là Thu Tổ Nhã định làm gì ở cửa hàn điều. Bà ta gần như xác định biến cố của hàn điều có liên can đến sư muội.

Ninh Thu Vũ gọi hết nữ đệ tử tu luyện tại hàn đàm, lại thấy Thu Tổ Nhã đến hỏi han căn kẽ xem có tẩy Thu phong chủ có gì khác thường không. Toán đệ tử đều lắc đầu phủ nhận.

Bất quá sau cùng một nữ đệ tử nhớ ra gì đó, ghé sát tai Ninh Thu Vũ thì thầm mấy câu. Nghe xong, nhân thần Ninh Thu Vũ lạnh buốt như phát ra sát khí lăm lăm. Bà ta quay lưng lại nên Thu Tổ Nhã không thấy cung chủ có gì khác thường.

“Theo bản chủ phán đoán, vạn niên hàn điều tạm thời không có gì khác lạ. Các vị giải tán đi. Lam phong chủ, miễn phong chủ theo bản tọa.” Ninh Thu Vũ quay lại, dáng vẻ lạnh lùng tan hết, nét mặt trở lại bình thường.

“Thu sư muội, nếu thích ở lại đây nhớ chừng Thẩm Lan thì tùy ý, nhưng nếu hàn điều có biến cố gì thì phải lập tức thông báo cho bản cung chủ.” Ninh Thu Vũ thản nhiên nói với Thu Tổ Nhã.

“Tổ Nhã tuân mệnh!” Thu Tổ Nhã tuy hờn ghi nhưng giờ Ninh Thu Vũ đi khỏi là việc bà ta cầu còn không được. Không hiểu Diệp Phong ở trong hàn điều tìm kiếm thế nào? Nhưng hiện tượng của hàn điều cho thấy gã còn chưa gặp nguy hiểm.

Được Ninh Thu Vũ dặn dò, một nhóm nữ đệ tử Bích Thủy cung tản đi, chỉ còn lại Thu Tổ Nhã.

“Diệp Phong, hy vọng người không chần chừ lâu quá...” Thu Tổ Nhã mặc niệm. Hiện tại Vạn niên hàn điều đã kinh kinh động cả Bích Thủy cung, nếu gã không nhanh chóng tận dụng lúc Ninh Thu Vũ không có mặt mà đi thì không ai dám chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

OOo

“Cung chủ! Tìm chúng tôi thật ra là vì chuyện gì?” Lam, miễn lương vị phong chủ theo Ninh Thu Vũ vào địa điện, nghi hoặc hỏi.

“Hai vị chia làm hai ngã đến tứ tông mời mỗi phái hai võ hoàng cường giả chi viện cho Bích Thủy cung.” Ánh mắt Ninh Thu Vũ trở lên lạnh lùng.

“Lấy danh nghĩa gì?” Nếu bình thường thì mời võ hoàng của các tông khác không khó. Nhưng hiện tại thánh sơn kinh biến, tình thế nghiêm trọng, ngũ hành tông đều như lâm đại địch, cẩn thận giới bị, khẳng định không dễ dàng nhả cường giả ra.

“Thánh sứ đại nhân để một thứ rất quan trọng tại Bích Thủy cung, hiện tại có kẻ định lấy đi.” Ninh Thu Vũ lạnh lùng nói: “Địch nhân thập phần hung hãn, Bích Thủy cung một mình khó chống nổi, nên mời tứ tông cố gắng cử võ hoàng đến trong một ngày...Một ngày thôi.”

“Tuân mệnh!” Lam, mẫn lưỡng vị phong chủ tuy không biết Ninh Thu Vũ nói đến vật gì nhưng có danh nghĩa thánh sứ, tin rằng tứ tông không thể cự tuyệt lời mời của Bích Thủy cung.

Lưỡng vị phong chủ lướt đi rồi, từ kẽ răng Ninh Thu Vũ từ từ bật ra những lời thì thầm: “Diệp Phong, địa ngục không có cửa mà người lại xông vào. Nhất định lần này người có đến mà không về.”

Trên đường Diệp Phong theo Thu Tổ Nhã đến hàn đàm, do bất cẩn lúc xem xét hoàn cảnh, đã kéo một góc áo choàng xuống. Tuy sai lầm chỉ trong tích tắc nhưng khiến nửa gương mặt gã bộc lộ trên không.

Trong đó có một nữ đệ tử vừa hay thấy gương mặt gã xuất hiện trong không khí, nhưng chỉ trong tích tắc là biến mất nên đệ tử đó còn cho rằng vì mình ngưỡng mộ gã mà xuất hiện ảo giác, thoáng hồ thẹn một lúc thì không để ý gì nữa. Nhưng sau đó Ninh Thu Vũ bức hỏi, nàng ta mới tỉnh mộng, lập tức báo lại việc quỷ dị đó cho cung chủ.

Ninh Thu Vũ là nhận vật thể nào? Tuy bà ta không rõ Diệp Phong làm cách nào trà trộn vào hàn đàm nhưng có một điểm chắc chắn rằng vị khách không mời trong hàn điều là gã. Chỉ có gã mới đủ gan và thực lực khiến hàn điều xuất hiện biến cố chưa từng có. Hơn nữa qua quan hệ với Thẩm Lan, thu Tổ Nhã và gã câu kết với nhau là việc không khó hiểu.

Bà ta không muốn phí tâm tư đoán xem gã vào hàn điều làm gì. Hàn điều trừ giá trị tự thân chỉ có thi thân Thu Tổ Thanh mà thánh sứ lưu lại là khiến gã vốn không có thủy nguyên khí hải mạo hiểm đi vào. Có lẽ Diệp Phong nghe được tin tức nào đó từ thánh sứ khiến gã hứng thú, hoặc Thu Tổ Nhã biết vị sư thụ thân mật nhất ở hàn điều nên nhờ gã giúp, hoặc còn nguyên nhân nào khác nữa cũng nên...

Nói tóm lại, Diệp Phong đang ở trong hàn điều. Đến vì Thu Tổ Thanh.

Nên bà tay cho đệ tử quanh đó rút hết để Diệp Phong và Thu Tổ Nhã không phòng bị, rồi gọi các lộ võ hoàng trong Ngũ hành tông đến chuẩn bị vây bắt.

Tuy bà ta càng hy vọng gã không chống nổi cực hàn chi khí, mất mạng trong đó, nhưng bà ta không đổ hết phần cược vào hàn điều. Dù gã thoát được khỏi hàn điều, chắc chắn cũng là nỗ lực hết tâm, thực lực hao tận gần hết, lúc đó bà ta và võ hoàng tứ tông bày sẵn ngũ hành chiến trận, gã dù thần kỳ hơn nữa cũng sẽ mất mạng ở Bích Thủy cung.

“Thu Tổ Thanh! Không ngờ nhiều năm quá rồi mà tiện nhân bán tử bất hoạt người lại vẫn có người nhớ.” Ninh Thu Vũ sầm mặt lẩm bẩm: “Năm xưa ta không tận tay dồn được người vào tử địa nhưng có lẽ lần này là cơ hội tốt...Người không chết, ta không yên giấc.”

502. Chương 502 : Phát Hiện Mục Tiêu

Không chỉ đàn Bổng phách bám theo từ trước mà các băng thi trong sâu nhất của băng cốc cũng bị năng lượng dao động của hai bên đánh thức, nhao nhao phát ra Bổng phách của mình tăng viện. Áp lực lên tiểu hỏa đồng tăng vọt.

“Cứ thế này không phải cách.” Hàn khí của Bổng phách không phải đối thủ của tiên thiên hỏa nguyên chi lực. Nhưng số lượng của chúng nhiều, liên miên bất tuyệt, cộng thêm cực hàn chi khí liên tục tụ về khiến chúng như hổ thêm cánh, năng lượng vô cùng vô tận.

Tiểu hỏa đồng ở hàn điều, bản thân bị chế ước bởi hoàn cảnh, chỉ bằng vào bản thân hỏa nguyên đối địch, không thể dai sức như Băng phách. Hỏa nguyên nó phát ra không thể trọng thương hữu hiệu đối thủ, thỉnh thoảng lại có Băng phách bị hỏa nguyên đốt tan nhưng đại cuộc thì vẫn thế...Nếu thời gian lâu dài, tiểu hỏa đồng khó thoát khỏi cảnh khô kiệt hỏa nguyên mà mất mạng.

Gã cấp tốc suy tính đối sách, từ thông tin thần niệm của tiểu hỏa đồng truyền đến thì nó còn chống chọi được hơn mười phút nữa, vượt khỏi cực hạn đó thì khó dự đoán được kết quả.

“Xem ra mục tiêu chủ yếu của Băng phách là tiên thiên hỏa nguyên chi lực của tiểu hỏa đồng. Băng hỏa thể bất lưỡng lập, cũng vì thế mà Băng phách không tiếc toàn lực vây công tiểu hỏa đồng.” Gã lãnh tĩnh một chốc rồi nhanh chóng nhận rõ tình thế. Tuy gã được tiểu hỏa đồng bảo vệ nhưng không thấy Băng phách uy hiếp nhiều đến mình, tuyệt đại bộ phận sức mạnh của chúng dồn vào giao đấu với tiểu hỏa đồng.

“Nếu ta nhân lúc tiểu hỏa đồng còn chống chọi được mà đi tìm mẫu thân của Thẩm Lan, tìm được trước khi nó hao tận hỏa nguyên thì có thể thi triển tứ trọng Thần thông biến xông ra khỏi chốn quỷ quái này.” Nghĩ vậy, gã liền quyết đoán.

Giao lưu ngắn ngủi với tiểu hỏa đồng cũng đủ khiến nó hiểu tính toán của gã, thập phần phối hợp thu vòng lửa quanh gã lại chỗ mình, hơn nữa phát ra thêm một lần lửa hùng hậu, lập tức khiến đàn Băng phách kêu oai oái, tạm thời hỗn loạn.

Gã đợi thời cơ này, tứ trọng khí hải và nguyên nguyên lực đồng thời phát ra, thân thể được bao phủ một lớp tử kim chân nguyên hùng hồn, song thủ chấp lại, năng lượng phun trào dữ dội.

“Chân không pháo.” Diệp Phong quát to, khí trụ tinh luyện phun trào từ lòng tay chộp mở ra, lập tức khiến Băng phách hàn khí vây khốn thủng một lỗ lớn. Thân hình gã lao theo, chui qua lỗ hổng đó.

Tiểu hỏa đồng vì không cần bảo vệ gã, không còn gánh nặng nên nhất thời uy thế đại tăng, tiên thiên hỏa nguyên chi lực hùng hậu hơn mấy phần, dồn áp lực kinh nhân lên Băng phách chung quanh. Hàn khí do Băng phách ngưng tụ liên tục bị tiểu hỏa đồng và Diệp Phong trọng thương nên tạm thời kinh hoảng. Tuy gã tạm thời thoát khỏi vòng vây nhưng chúng chú ý chủ yếu đến tử địch tiểu hỏa đồng, còn gã không được quan tâm nhiều.

Diệp Phong không gây cho chúng uy hiếp gì lớn lao...Còn tiểu hỏa đồng lại là uy hiếp lớn nhất với hàn điều.

Băng xà do hơn trăm Băng phách hóa thành đuổi theo đường gã đào tẩu, phần lớn lưu lại tiếp tục giao đấu với tiểu hỏa đồng. Sau mấy chục giây kinh loạn, chúng bắt đầu chỉnh đốn lại, tiểu hỏa đồng lại sa vào vòng vây trùng trùng băng hỏa xung thiên.

Tốc độ của gã cực nhanh, chỉ mấy lần nhô lên hụp xuống là lướt đi mấy chục trượng, lao vào vùng sâu nhất băng cốc. Băng xà phía sau đuổi sát, nhưng nhất thời không theo kịp gã. Tốc độ không phải là điểm mạnh của Băng phách.

“Ở đâu? Thật ra là ở đâu?” Thân hình lướt đi, nhãn quang gấp gấp lướt qua từng băng thi. Nếu có dung mạo nào tương tự Thẩm Lan là gã nhìn kỹ hơn để xác nhận...Thân thể gã có chân nguyên hồn hậu bảo vệ, nhất thời chống lại hàn khí không thành vấn đề, chỉ thấy hơi mát lạnh mà thôi. Nhưng tốc độ chân nguyên hao tổn nhanh gấp năm lần lúc bình thường duy trì Thần thông biến.

Trong hàn điều này, tối đa gã có thể duy trì Thần thông biến trong nửa canh giờ.

“Không phải.”

“Không đúng. ”...

Mấy lần gã cháy lên hy vọng rồi lại tắt, biết lúc này thời gian là quan trọng, phát hiện Thu Tổ Thanh sớm tí nào thì áp lực lên tiểu hỏa đồng giảm đi phân ấy. Chốc nữa ra khỏi hàn điều còn phải trông vào tiên thiên hỏa nguyên chi lực của nó.

“Thi thân Thu Tổ Thanh quan trọng như thế, ta mà là thánh sứ sẽ để ở chỗ sâu nhất.” Gã trầm tư một chốc rồi quyết định: “Trực tiếp vào tận đáy cốc, tìm từ đó ra thì càng tiết kiệm thời gian.”

Gã giáng mạnh một quyền sang bên phải, đào một lỗ lớn trên bức tường hàn băng, hướng đến giữa băng cốc, tung mình trực tiếp từ đại quạt nhảy xuống đáy cốc. Băng xà đuổi theo cũng quấy đuôi như ánh chớp lao theo.

Bộp. Rơi liền cả trăm trượng, gã yên ổn đáp xuống đáy cốc. Cả hàn điều sung mãn cực hàn chi khí, thiên địa chi lực thuần tịnh cực ít nên dù gã có tu vi thiên tôn cũng không thể phi hành như ở bên ngoài. Bất quá mượn sức năng lượng để tạm dừng trên không thì vẫn khả dĩ.

Gã quét mắt một vòng, số lượng băng thi ở đáy cốc cực nhiều, đến hơn trăm...Nhưng gã có thần niệm siêu phàm, trong một chốc là nhìn rõ dung mạo mỗi băng thi. Không thì chỉ việc phân biện này cũng mất rất nhiều thời gian.

“Kia...” Ánh mắt gã dừng lại ở một gương mặt tuyệt mỹ, có tám phần tương tự Thẩm Lan, trừ một vài khác biệt cực nhỏ ra thì điểm bất đồng nhất của hai người là nữ tử nữ quý phải mỹ miều hơn. Bà ta mặc tà áo trắng muốt tôn quý, ngực còn một giọt máu đỏ tươi, hiển nhiên trọng thương xong mới được đưa vào đây.

“Nhất định đó là mẫu thân Thẩm Lan.” Gã hớn hử.

Nhưng gã chưa kịp cao hứng thì thình không vang lên tiếng rít chói tai...Băng phách bám theo gã ngưng tụ được mùi dùi băng nhọn hoắt ở đuôi rắn, đâm vào óc gã. Bên ngoài mũi dùi lóe lên hàn khí trắng toát, cơ hồ có thể đông cứng bất kỳ vật gì trong tích tắc, khiến người ta không lạnh mà run.

Nhìn cái đuôi rắn ngày càng phóng đại trong mắt, gã tỏ vẻ ngưng trọng, thân hình lắt nhanh tránh khỏi, đồng thời chân phát ra Chân không pháo đẩy thân thể vút về phía băng thi Thu Tổ Thanh.

Băng xà đánh hụt thì không chịu bỏ cuộc, đầu rắn góc cạnh chọt vung lên phun ra hàn vụ trắng xóa. Tốc độ khuếch tán của hàn vụ cực nhanh, cực hàn chi khí quanh đó cũng như vật sống, trong tích tắc chuyển thành hàn vụ có hình dáng tương tự, vây kín Diệp Phong.

Gã vừa đến cạnh Thu Tổ Thanh thì bị hàn vụ quán lấy, thân thể lập tức đông kết một lớp băng dày, càng lúc càng kiên cố. Dù gã có chân nguyên hộ thể nhưng hàn vụ này thập phần đích quỷ dị, băng phong được cả chân nguyên chi lực, hơn nữa liên tục thông qua hàn khí tiêu hao chân nguyên năng lượng.

Thoáng sau gã đã hóa thành một tượng băng tử kim sắc, khác biệt là mắt gã còn hoạt động được, được chân nguyên bảo vệ nên huyết mạch còn lại phần nào ôn độ, không bị ngưng kết.

Gã chỉ còn lại tay và vài đốt xương hoạt động được, mọi động tác khác bị băng cứng hạn chế. Tuy gã có nhiều cách phá được băng phong của Băng phách nhưng cách này cũng sinh ra năng lượng dao động kinh nhân, uy lực phi phàm.

Nếu phá tan băng thi khác thì không sao nhưng liên lụy đến Thu Tổ Thanh lại là đại tội...Nên gã nhất thời không dám khinh cử vọng động, không thể tùy ý thi triển tuyệt chiêu như Nhất Bí hay Chân không bạo ở phạm vi gần Thu Tổ Thanh.

Băng xà phong tỏa được gã nhưng không lơ là, vẫn liên tục phát ra hàn vụ cung cấp năng lượng để hàn băng trên người gã cứng lại. Cứ thế này, gã muốn thoát ra sẽ càng thêm khó.

“Linh tê nhất chỉ!” Gã không bó tay chịu chết, có một tuyệt chiêu chỉ cần động ngón tay là thi triển được.

Băng xà không ngờ gã lại phản kích lăng lệ như vậy trong khi không thể động đậy, nhất thời không kịp đề phòng, bị tử kim tiên khí đột ngột đánh trúng. Sau tiếng nổ giòn đanh, băng xà bị bắn tan tành, hóa thành Băng phách tán mác.

Chát. Lại một đạo tiên quang, bất quá lần này gã không công kích Băng phách mà thuận theo eo mình vút qua. Hàn băng ở eo gã bị Linh tê nhất chỉ xuyên thủng, nứt ra một lỗ khá rõ rệt.

Tiếp đó gã như pháo nổ, lợi dụng hai cánh tay còn cử động được liên tục búng ra Linh tê nhất chỉ. Băng phách định tụ lại là bị Linh tê nhất chỉ đánh tan hoặc quấy nhiễu, trong lúc đó gã dùng võ kỹ này đâm thủng hoặc cắt đứt hàn băng quanh nhưng bộ vị quan trọng.

Vết nứt trên lớp băng quanh gã ngày càng nhiều, băng phách lại không thể tụ hợp thành hình thể có uy lực, không cung cấp đủ hàn khí cho lớp băng, nên khí gã vận đủ lực đạo, chân nguyên tràn lên thì lớp “băng

giáp” đó kêu lách cách trước khi nổ vang. Diệp Phong văng vào sức mạnh mà thổi tan hàn băng trên mình, khôi phục tự do.

“Không có thời gian tiêu hao với người.” Mắt gã ánh lên nóng lòng, đã lãng phí hơn mười phút, không hiểu tiểu hỏa đồng thể nào rồi. Gã giơ tay phát ra một đạo Chân không pháo vào đàn Băng phách rồi loáng lên, kẹp thi thân Thu Tổ Thanh vào nách, lướt đi vun vút theo thông đạo xoáy ốc.

503. Chương 503 : Thoát Thân Khỏi Hàn Điều

Diệp Phong đào tẩu, băng phách tán loạn lập tức tụ lại thành băng xà men theo đường gã bỏ chạy, đuổi theo như ánh chớp.

Phía trên thông đạo xoáy ốc, tiểu hỏa đồng tựa hồ vẫn cù cựa với đàn Băng phách, tình huống cực kỳ kịch liệt. Lúc Diệp Phong đến gần, nghe thấy trong thông đạo vang lên tiếng nổ đùng đục, gã coi như yên tâm hơn, ít nhất tiểu hỏa đồng vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Mang theo băng thi, gã gặp nhiều bất tiện hơn. Trong thông đạo chật hẹp, băng thi lại nhiều, gã không dám dốc toàn lực ra chạy, sợ va hỏng thi thân Thu Tổ Thanh. Tuy lớp băng trên bề mặt băng thi rất rắn chắc, nhưng gã vẫn không dám mạo hiểm.

Mỗi lúc băng xà đến gần, gã lại vung tay phát ra một đạo Chân không pháo, ép nó lùi lại. Không ít băng thi bị công kích của gã đánh tan thành mấy đoạn, nhưng gã không còn thời gian xem xét.

Rất nhanh, gã lại quay về chỗ tiểu hỏa đồng chiến đấu, cả thông đạo trắng xóa hàn vụ, ở giữa liên tục lóe hỏa quang, nhưng hỏa quang chỉ có cực hạn, không thể thoát ra được. So với lúc gã rời đi, tiên thiên hỏa nguyên khí tức của tiểu hỏa đồng đã yếu hơn nhiều, cơ hồ còn không đầy một nửa.

Tiểu hỏa đồng vốn chiếm thượng phong, sau gần hai chục phút giằng co thì đành chọn cách rút cổ phòng ngự. Cũng may tiên thiên hỏa nguyên uy lực mạnh mẽ nên Băng phách không dám bức ép quá, chỉ dùng hàn khí vô cùng vô tận tiêu hao năng lượng của tiểu hỏa đồng.

“Cực hình - Chân không pháo!” Tình huống này khiến đầu óc Diệp Phong nóng lên, lửa giận không thể hình dung được từ đáy lòng dâng lên.

m! Khí lưu xung kích có uy lực không kém gì thánh ấn cuốn một phần Băng phách vào. Kinh khí kịch liệt thổi tan cực hàn chỉ khí trên mình Băng phách. Chỉ cần bị Chân không pháo chính diện kích trúng là thể tích Băng phách chỉ còn bằng hạt gạo, không ít Băng phách bị ngọn đòn hàm chứa giận dữ của gã hóa thành hàn khí hư vô.

Nhân lúc Băng phách chung quanh bị đá kích, tiểu hỏa đồng co nhỏ thân hình, mang theo ngọn lửa rừng rực thoát khỏi vòng vây, ngã lên vai Diệp Phong với vẻ rất đáng thương, sắc mặt mệt mỏi khiến người khác đau lòng. Trong lúc kịch đấu, tiên thiên hỏa nguyên sung mãn của nó tiêu hao gần hết, thân thể ảm đạm, cơ hồ có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

Nếu Diệp Phong đến muộn mấy phút, e rằng hỏa nguyên tinh tủy mất mấy vạn năm mới sinh thành linh trí đã kết thúc ở trong Vạn niên hàn điều này.

“Được rồi, tiểu tử nghỉ đi. Giao cho ta.” Gã thương xót vỗ vỗ đầu tiểu hỏa đồng, mở hộp ngọc sau lưng ra cho nó chui vào. Trong hộp là bản thể - tiên thiên hỏa nguyên thể của nó, nó nhanh chóng chui vào, một lòng một dạ bù lại năng lượng. Chỉ cần bản thể không bị tồn tại là nó sẽ nhanh chóng phục nguyên.

Sắp xếp cho tiểu hỏa đồng xong, gã dùng ánh mắt âm lạnh nhìn Băng phách đang dần tụ lại, ngũ khí đầy sát khí phát ra: “Lũ đáng chết, lão hồ không phát uy thì tưởng là con mèo bệnh.”

Bộp. Thở chân nguyên hung hậu chấn động cả thông đạo, lớn bằng chỗ gã giậm chân nứt toác, vươn đi ngoằn ngoèo ra thật xa, như lưới nhện.

Chân nguyên khí tức của gã từ tứ trọng kim chuyển thành tam trọng thổ. Gã nhận ra tứ trọng Thần thông biến tiêu hao quá nhiều chân nguyên, tiếp nữa là thổ nguyên lực khắc chế thủy nguyên lực, thời gian biến

thân gấp đôi mà hiệu quả đối phó hàn khí không kém kim nguyên bao nhiêu. Cộng thêm thổ chân nguyên hồn hậu, trong tình huống này còn có tác dụng hơn kim nguyên.

“Đi.” Gã ấn mạnh chân, nhắm chuẩn một khe hở trước khi Băng phách hoàn toàn tụ hợp lại, dựa vào sức mạnh kinh nhân từ thổ nguyên lao vút qua.

Thấy gã định đưa tử địch - hỏa nguyên tinh phách đào tẩu, đàn Băng phách đời nào chịu bỏ qua? Gã mới đi được hai bước, băng phách ở phía sau lại phun ra hàn vụ mang theo băng nhận sắc lẹm bắn vào vai gã.

“Cạch.” Băng nhận hung hãn xé tan khải giáp do thổ chân nguyên hình thành, nhắm trúng sau vai gã, tuy đâm vào được mấy ly thì mất hết lực đạo nhưng hàn khí từ đó toát ra khiến nửa thân thể gã đông kết trong tích tắc.

Từ vai phải đến eo gã đều phong kín trong lớp băng dày. Không chỉ ngoài da mà huyết mạch nửa thân người đó cũng đông lại, hàn ý thấu xương tràn lên óc khiến gã run rẩy.

“Lôi hỏa châu, nổ!” Đó là hỏa nguyên thánh khí lấy được trong trữ vật giới của Liệt Diễm, mọi thánh khí khác đã bị gã ném ra trong lúc giao chiến với thánh sứ, chỉ giữ lại một viên này. Giờ lại phát huy tác dụng.

Lôi hỏa năng lượng nổ vang, trung tâm đàn Băng phách sau lưng gã tan tác, hỏa lực kinh hồn trong khoảng khắc nuốt chửng phạm vi hơn trăm thước trong thông đạo, lực xung kích hất gã văng thêm một đoạn xa, tơi tả rơi xuống.

Lưng gã tuy cũng bị Lôi hỏa châu làm bị thương nhưng thương thế nhục thân đó không uy hiếp được tính mạng gã. Hơn nữa được hỏa nguyên hùng hậu quét qua, nửa thân thể đông kết xuất hiện cảm giác ấm áp. Gã liều mạng vận chân nguyên, nhanh chóng chữa khỏi vết thương, không nhặt Lôi hỏa châu mà lao nhanh lên phía trên băng cốc.

Xoạt. Ở chỗ nổ tung, một con băng xà khổng lồ bò ra, tập hợp thể của hơn hai nghìn Băng phách bị Lôi hỏa châu tiêu diệt gần nửa. Chúng tuy không phải sinh mệnh thể nhưng cũng biết phản nộ, bị Diệp Phong giết nhiều đồng bạn như thế thì coi gã là tử địch, không dồn được gã vào tử địa không cam lòng.

Băng xà khổng lồ không bò theo thông đạo truy kích mà ngẩng đầu đằng không lao lên phía trên băng cốc. Diệp Phong không thể phi hành trong này, không có nghĩa là băng xà không thể. Nó phi hành được, thậm chí tốc độ còn kinh nhân.

Tốc độ của gã tuy không chậm nhưng phải vòng từng vòng theo thông đạo hình tròn ốc, còn Băng phách cự xà bay theo đường thẳng lên, thoáng sau đã vượt qua gã. Đuôi cự xà quấy mạnh, từ phía trước thông đạo đập vào, cái đầu nanh ác phát ra hàn quang há miệng đợi gã bay tới là nuốt chửng.

“Muốn chết!” Mắt gã rực tinh quang, lòng tay trái khẽ lắc, như ý bóng xuất hiện, quát vang: “Nhất Bí!”

Như ý bóng dài ra như bay, thân bóng to lớn chọc thẳng vào miệng Băng phách cự xà rung mạnh. Trong đó hàm chứa chân nguyên bàng bạc thuận theo thân bóng đẩy lên chấn động năng lượng hung hãn tràn vào bụng cự xà.

Chát. Băng phách cự xà lập tức bị chẻ thành từng mảnh, cả băng cốc cũng bị uy lực thạch phá thiên kinh cầu ngọn bóng làm chấn động, vô số hàn băng vỡ thành mảnh nhỏ, rào rào trút xuống đáy cốc. Thông đạo xoáy ốc vốn trơn tru cũng xuất hiện nhiều vết nứt, không ít chỗ xuất hiện khe nứt sâu hoắm.

Hộc. Diệp Phong thở hồng hộc, tử hắc sắc chân nguyên bao quanh mình lúc mờ lúc tỏ. Để chống lại cự hàn chi khí, cả mấy lần thi triển thủ đoạn vượt cấp khiến thể nội nguyên lực của gã không còn bao nhiêu.

Băng phách tuy tạm thời bị đánh cho quay cuồng, nát tung tóe nhưng gã biết chúng không dễ bị tiêu diệt như vậy. Chỉ cần hàn điều còn cực hàn chi khí, chúng sẽ lại được bổ sung năng lượng, tái phát động công kích.

Nên thời cơ không thể chờ đợi. Nhân lúc khí tức của Băng phách hiện tại yếu ớt, gã vận nhất trọng chân nguyên, lấy mộc khí hải làm cơ sở, lao nhanh ra cửa hàn điều.

Lạnh. Băng lạnh. Hàn khí thấu xương liên tục xâm thực thân thể Diệp Phong. Nhất trọng chân nguyên bảo vệ, đặc biệt là trong tình huống không đủ năng lượng, hoàn toàn không chống chọi được cực hàn chi

khí tràn vào. Cũng nhờ chân nguyên tiêu tan phần lớn hàn khí, không thì trong tích tắc gã đã đông thành băng còn.

“Còn hai trăm thước là thoát khỏi băng cốc.” Gã nhìn thấy hy vọng, cách đỉnh băng cốc không xa nữa. Chỉ cần rời khỏi băng cốc là mất thêm vài phút sẽ ra được khỏi hàn điệu.

Hơn nghìn Băng phách ở dưới thông đạo chưa khô phục, từ từ tụ hợp hình thể. Chỉ cần Diệp Phong giữ được tốc độ này thì thoát hàn điệu hoàn toàn không thành vấn đề! Băng phách không thể ra khỏi hàn điệu, nên chỉ cần gã kiên trì năm phút nữa là sẽ an toàn.

OOo

Thu Tổ Nhã ở cửa hàn điệu, đi đi lại lại đầy bất an. Tuy Ninh Thu Vũ dẫn toàn bộ môn nhân đi rồi nhưng bà ta vẫn có cảm giác không lành. Dù không nói ra được là khác thường ở điểm nào nhưng trong lòng cực kỳ bất an.

“Ồ! Ra rồi.” Thu Tổ Nhã cảm thụ thấy khí tức của Diệp Phong. Trong hàn điệu dày đặc cực hàn chỉ khí nên cảm tri của võ hoàng cũng chỉ trải được mấy chục trượng là tối đa. Bà ta cảm tri được, chứng tỏ gã ở rất gần lối ra.

Quả nhiên một bóng người lặn ra, chính thị Diệp Phong liều chết bảo vệ thi thân Thu Tổ Thanh. Sau lưng gã một con băng xà khổng lồ phun ra hàn khí, nhưng thân thể không dám vượt ra khỏi cửa động.

Thái dương trên không là khắc tinh của Băng phách. Bị dương quang chiếu vào, băng phách sẽ tiêu tan ngay. Tuy không cam tâm nhưng băng xà đành quay đầu trở lại băng cốc...

504. Chương 504 : Chim Sẻ Sau Lưng

“Diệp Phong...” Thu Tổ Nhã kinh hô, vội bước lên xem xét tình huống.

“Tiểu tử không sao...” Gã chặt vật đứng lên thở hắt ra hai hơi rồi cười miễn cưỡng: “Coi như không nhục mệnh, thu phong chủ, tại hạ không cứu lầm người chứ?”

Thu Tổ Nhã nhìn băng thi sau lưng gã, tức thì rơi lệ: “Sư thư, tốt quá...”

“Không chần chờ được nữa, diệp Phong, mau đưa thi thân sư thư rời Bích Thủy cung, hi vọng người có đủ bản lĩnh cứu sống sư thư.” Thu Tổ Nhã lưu luyến vuốt ve mặt Thu Tổ Thanh, giục già Diệp Phong đi mau.

“Nhưng hiện giờ tại hạ không đủ nguyên lực, trong hàn điệu ban nãy suýt nữa đã quá sức.” Gã cười khổ lắc đầu, lấy một viên Sinh hóa đơn nuốt vào rồi hút thật nhiều nguyên nguyên lực từ nguyên trạch, chuẩn bị điều tức: “Đằng nào hiện giờ cũng không có ai, để tại hạ nghỉ một chút rồi tính...”

“Không kịp nữa, ban nãy người ở trong hàn điệu gây ra hiện tượng dị thường, cung chủ đã dẫn người đến xem xét. Chưa biết chừng sẽ quay lại.” Thu Tổ Nhã biết tình thế nghiêm trọng, nói thật nhanh.

“Đã vậy đợi tại hạ khôi phục được một chút nguyên lực rồi đi ngay.” Lúc này Diệp Phong ngay cả nhắc tay lên cũng khó, nhưng Sinh hóa đơn vừa vào bụng thì bắt đầu bổ sung nguyên nguyên lực, chưa lành mọi vết thương trên thân thể.

“Ha ha, tiếc là người không có cơ hội đó.” Thịnh không vang lên tiếng cười chói tai, ninh Thu Vũ mang theo một vị võ hoàng các lão, xuất hiện trước mặt gã và Thu Tổ Nhã.

“Ninh Thu Vũ, người lừa ta...” Thu Tổ Nhã lập tức hiểu mọi chuyện, lửa giận dâng lên, ngũ khí không hề kính trọng nữa mà gọi thẳng tên...

“Hừ, thu Tổ Nhã, người câu kết với phạm nhân của Thánh điện, tự tiện dẫn hắn vào cấm địa Bích Thủy cung, hành vi khác gì tiện nhân năm xưa, cũng đã phản bội bản cung. Nếu hiện giờ người cúi đầu nhận tội, bắt tiểu tử này giao nộp, bản cung chủ còn có thể tha tội cho người, bằng không...Bản cung chủ cũng sẽ thanh lý môn hộ như hai mươi lăm năm trước.”

“Cái gì!” Thu Tổ Nhã nhợt nhạt mặt mày, không dám tin vào sự thật: “Là người...Ninh Thu Vũ...Người đã thương sư thư?”

“Là ta thì sao?” Mắt Ninh Thu Vũ ánh lên oán độc, nói đầy nanh nọc: “Tiện nhân Thu Tổ Thanh đó có gì tốt mà không chỉ Thánh điện muốn giao vị trí cung chủ cho ả mà nam nhân ta yêu cũng chỉ mê luyến ả? Ta có gì không bằng ả, không đẹp hay thực lực không bằng ả? Không...Không thể mọi thứ đều thuộc về ả, về một mình ả, không công bằng...”

“Sư thư chưa từng muốn tranh đoạt ngôi cung chủ với người, dù Thánh điện mấy lần hạ lệnh nhưng sư thư vẫn từ chối, người cũng biết đấy thôi.” Thu Tổ Nhã phẫn nộ: “Còn nam nhân đó thì quan hệ gì đến sư thư, sư thư chỉ yêu người đó, người cũng biết thế cơ mà. Sư thư tốt với người mà người nữ hạ độc thủ, đúng là táng tâm bệnh cuồng.”

“Ha ha, là ả ngu xuẩn, ngu đến hết thuốc chữa.” Ninh Thu Vũ bị Thu Tổ Nhã mắng thì thẹn quá hóa giận, gương mặt méo đi: “Ta chỉ bày chút kế mọn, lừa ả là muốn giúp ả tìm người đó, ả ngây thơ tin ngay...Ha ha ha, tiếc là lúc trọng thương ả xong, nếu không có tứ tông ngăn cản, ta nhất định triệt để giết chết ả.”

“Lão yêu phụ, lão nữ nhân tâm lý biến thái, nếu biết người ác độc như vậy, lúc trước ta đã cho người một bồng rồi đời.” Nghe Ninh Thu Vũ tự bộc lộ việc năm xưa, huyết mạch Diệp Phong căng lên vì tức giận...Gã phẫn nộ cho Thẩm Lan, cho Thu Tổ Thanh vì đã bị sư muội mà mình tín nhiệm hại.

“Tên khốn người dám mắng bản cung chủ hả?” Ninh Thu Vũ nổi giận, khí thế như sóng trào ra, định xé xác Diệp Phong.

“Tiểu gia mắng người thì sao?” Diệp Phong phẫn hận đứng dậy, chỉ vào mũi Ninh Thu Vũ mắng tiếp: “Người đổ hết mọi tội lỗi lên mình sư thư. Được rồi, hiện giờ người lên làm cung chủ, nam nhân người thích đó có chọn người không? Hiện tại chắc người vẫn là lão xử nữ không ai thèm.”

Càng nói gã càng trôi chảy, càng trút giận, tiếp đó lớn tiếng: “Lão yêu phụ người độc ác, lấy oán trả ơn, không biết xấu hổ, dung mạo không sánh được một phần vạn của sư thư, đừng nói nam nhân người thích không thích người mà loại lợn mù mắt cũng không có hứng thú với nữ nhân xấu xa như người.”

“Ta giết người.” Ninh Thu Vũ bị gã mắng đến suýt ngất xỉu. Bà ta từ bé đến lớn đều được chiều chuộng và nịnh nọt, bao giờ bị ai nhục mạ thế đâu? Hơn nữa lại nhục mạ đầy khó nghe, coi dung mạo và thân phận là hai thứ bà ta tự hào nhất còn không đáng một xu. Nam nhân năm xưa sau khi Thu Tổ Thanh “chết” cũng không yêu bà ta mà chọn một nữ tử Thanh mặc tông chỉ là một võ tôn.

Việc này luôn là cái gai không nhỏ được trong lòng Ninh Thu Vũ, hôm nay bị Diệp Phong không hề lưu tình bôi ra, không khác gì đem tôn nghiêm của bà ta ném vào đồng rác rồi giẫm lên...Thật không thể nhẫn nhịn được nữa. Ninh Thu Vũ ré lên chói lòi, thủy lam sắc trường long rít gào lao tới.

Thế nội Diệp Phong lúc này năng lượng đứt đoạn, vốn không đủ sức ngăn chặn công kích của Ninh Thu Vũ. Bất quá Thu Tổ Nhã lắc mình phát tay áo, trải ra một lớp thủy mạc phòng ngự, chặn đứng thủy long lại.

“Thu Tổ Nhã, người định là phản đồ của bản cung?” Ninh Thu Vũ nhìn sư muội, mắt rục sát cơ.

“Ninh Thu Vũ, người không xứng là Bích Thủy cung chủ.” Thu Tổ Nhã lạnh lùng đáp.

“Kiều các lão, lão nhân gia cũng thấy Thu Tổ Nhã công nhiên câu kết với địch nhân của Thánh điện đã đành, còn vì thế mà trề treo với bản cung, không trị tội ả thì cung quy khó dung.” Ninh Thu Vũ tựa hồ không vội hạ thủ, ban này không bị Diệp Phong mắng tới tã thì bà ta không mất đi lý trí như thế. Giờ hơi lãnh tĩnh lại thì lập tức lý luận với các lão.

“Tổ Nhã.” Các lão là lão tiền bối của Bích Thủy cung, thực lực không bằng Ninh Thu Vũ nhưng bối phận không ai bì được, khe thở dài: “Việc Tổ Thanh không nên tranh luận vô vị ai đúng ai sai, lúc đó nó yêu người không nên yêu là phạm nhân Thánh điện thông tập, có kết quả đó cũng là tự chuốc lấy. Con lui xuống đi, lỗi của con, ta sẽ bảo Thu Vũ không truy cứu...”

“Trừ phi để y đưa thi thể sư thư đi, bằng không Tổ Nhã tuyệt không lui.” Thu Tổ Nhã cả quyết.

“Người đừng chấp mê bất ngộ, chú ý thân phận.” Kiều các lão cực kỳ giận dữ, giậm mạnh chân.

“Diệp Phong, mau đưa sư thư khỏi đây, ta chặn chúng lại.” Thu Tổ Nhã lắc mình vào giữa hai người, thủy nguyên khí tức dâng lên.

“Muốn chạy? E rằng muộn rồi.” Ninh Thu Vũ nở nụ cười đắc ý.

Ngoài xa, từ bốn hướng đều có mấy luồng võ hoàng khí tức hùng hậu đang lao nhanh tới. Thu Tổ Nhã phát giác thì nhột nhạt mặt mày, nhìn Thu Vũ hóa ra còn chiêu này, chẳng trách lương vị phong chủ khác đều không có mặt, xem ra đi mời cứu binh từ các tông.

“Hồng rồi, chúng ta đã bị bao vây.” Sắc mặt Diệp Phong cũng trở nên khó coi. Nếu là bình thường, mấy võ hoàng Ngũ hành tông này thì gã dám chắc thoát thân được, nhưng giờ gã vừa hao tận năng lượng trong hàn điều, tuy Sinh hóa đơn bổ sung được một phần nguyên nguyên lực nhưng đấu với cao thủ cỡ võ hoàng thì không đủ.

Tình thế, phi thường nguy cấp.

“Ha ha ha, tổ Nhã sư muội, muội tưởng ta sao lại lằng nhằng lâu thế với các người?” Ninh Thu Vũ cười lạnh khoe khoang: “Ta và các lão mà muốn bắt được muội cùng tên khốn kia thì hơi khó, nên mới kéo dài thời gian, đợi viện quân từ các tông đến... Thế này các người có chấp cánh cũng không thoát được khỏi Bích Thủy cung.”

Trong lúc đó võ hoàng của tứ tông liên hợp với hai phong chủ Bích Thủy cung lần lượt lướt đến tầng không hàn đàm, thấy Thu Tổ Nhã đứng cùng Diệp Phong thì đều lấy làm lạ, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Các vị, Bích Thủy cung lại xuất hiện phản đồ, thu Tổ Nhã câu kết với tù phạm của thánh sơn, định lấy trộm thi thân của tiên nhân Thu Tổ Thanh mà thánh sư dùng để kiềm chế Yêu vương. Xin các vị cùng hiệp trợ bản cung thanh lý môn hộ, bắt cả đào phạm Diệp Phong nộp cho thánh sơn.” Ninh Thu Vũ nắm được đại cục nên cười đắc ý.

Chúng võ hoàng nhìn nhau, chấp nhận lời của Ninh Thu Vũ. Nếu đích thi thân Thu Tổ Thanh không còn, yêu vương biết được thì Ngũ hành tông sẽ gặp kiếp nạn vô cùng. Trường đồ sát năm xưa Yêu vương gây ra còn như trước mắt, khiến họ không lạnh mà run.

“Diệp Phong, vì sao người lấy thi thể mà thánh sư để lại? Người và các tù phạm thật ra đã làm gì ở thánh sơn?” Đến giờ, thánh sơn phát sinh biến cố, ngũ hành tông chỉ biết rất nhiều võ hoàng thoát ra, còn xảy ra chuyện gì thì họ mù tịt.

Thánh sơn xảy ra biến cố như vậy mà thánh sư không hề lộ diện, thật khiến họ nghi hoặc.

“Muốn biết hả? Muốn biết thì các người giết lão yêu phụ Ninh Thu Vũ này, có khi tiểu gia sẽ tiết lộ đôi chút.” Diệp Phong ngoài miệng ngoa ngoắt nhưng trong lòng đang đánh trống trận. Tuy gã ngầm thông qua sợi lông thông tri cho Phong loan đến chi viện, nhưng từ Yêu ma thâm lâm đến Bích Thủy cung chỉ ít cũng mất, ầy canh giờ.

Một khi đối phương động thủ, gã không có cửa chống đỡ. Đợi các yêu hoàng đến cứu viện là không thể nào.

OOo

Trước đó một canh giờ, cách Bích Thủy cung trăm dặm, các võ hoàng từ ngục sơn thoát ra đang tụ tập lại, thì thào bàn luận gì đó.

“Tin tức chính xác không? Ngũ hành tông mỗi phải cử hai võ hoàng đến Bích Thủy cung?”

“Không sai được, lúc chúng xuất phát động tĩnh lớn như vậy, ở xa cũng cảm ứng được. Xem ra... Chúng quen thói ngông nghênh rồi.”

“Vậy việc thông tri cho các võ hoàng khác thế nào rồi?”

“Tối đa một canh giờ nữa, phần lớn sẽ tập hợp ở đây.”

“Lần này chúng ta phải cho Ngũ hành tông niềm vui bất ngờ... Không thì sao trả được món nợ bức chúng ta vào ngục năm xưa...”

“Đúng, giáo huấn bọn chó đó.”

“Thịt mấy tên khốn đó đi. ”...

505. Chương 505 : Bao Vây Bích Thủy Cung

“Đừng lăm lờ với tiểu tử này nữa, hắn vừa từ Vạn niên hàn điều ra, thực lực khẳng định không còn bao nhiêu, đang muốn kéo dài thời gian để khôi phục. Các vị động thủ thôi.” Vô hoàng tứ tông đã tới, ninh Thu Vũ nắm chắc phần thắng, không cho gã cơ hội lấy hơi.

Mười vô hoàng đến nơi đều rung động, từ Vạn niên hàn điều đi ra thì cần thực lực thế nào? Khó tưởng tượng được một thanh niên hơn hai mươi đã siêu việt tất cả họ. Điều đó khiến các cường giả cao cao tại thượng dấy lên kinh đào hải lãng trong lòng, vừa chấn kinh vừa ghen tị.

Nhưng lập trường hai bên khác nhau. Thanh niên thiên tư siêu tuyệt này là địch nhân của Ngũ hành tông và Thánh điện.

“Lam phong chủ, phối hợp với bốn vô hoàng tổ thành ngũ hành chiến trận bắt Thu Tổ Nhã.” Ninh Thu Vũ có thân phận cao nhất tại trường, trực tiếp phân phối: “Những người còn lại cùng các vô hoàng tứ tông theo ta bắt Diệp Phong, xong việc bản cung chủ nhất định ghi công các vị với thánh sứ.”

Các vô hoàng Ngũ hành tông nhanh chóng chia làm hai toán, cường giả Bích Thủy cung cũng vây chặt tứ phía quanh Diệp Phong...Hai tổ ngũ hành chiến trận hoàn tất trong khoảnh khắc, ngũ hành linh vực khí thể xung thiên phát ra uy lực vô cùng, khiến không gian chung quanh rung lên âm ầm.

“Lần này hỏng rồi...” Diệp Phong cố vận nguyên lực, tuy còn có thể tạm thi triển chiến lực cấp vô hoàng nhưng không có hy vọng thắng được ngũ hành chiến trận uy thế kinh nhân.

Thu Tổ Nhã mặt mũi nhợt nhạt, lòng đầy tuyệt vọng. Tình thế này, dù bà ta liều mạng cũng không thể giúp Diệp Phong đào tẩu được...Làm cách nào? Cách nào đây?

Chiến trận ngăn chặn Thu Tổ Nhã xuất thủ trước, ngũ hành linh vực hóa thành sợi dây lưng che kín trời cuốn tới. Đối phương còn niệm tình cùng tông nên không hạ độc thủ ngay, chỉ muốn chế trụ Thu Tổ Nhã để bà ta không thể chi viện cho Diệp Phong.

Ninh Thu Vũ chủ trì chiến trận còn lại, khí thế còn cao hơn. Bà ta hận thấu gã nên lập tức dốc toàn lực công kích, một ngọn thủy mâu khổng lồ đâm xuống, quanh đó đồng thời ảo hóa ra mấy nghìn ngọn thủy mâu nhỏ hơn, như vô số tàn ảnh trùm kín lấy gã.

“Diệp Phong.” Thu Tổ Nhã bị chiến trận cầm chân, không thể cứu viện, đành trơ mắt nhìn gã bị thủy mâu như mưa rào trút xuống...Hơn nữa thì thân Thu Tổ Thanh còn trong tay gã, ninh Thu Vũ làm vậy là định diệt cả hai một thể, không để lại hậu hoạn.

Tiểu hỏa đồng trong hộp ngọc bị thủy nguyên áp lực dày đặc đánh thức, nguy cơ hiện hữu khiến nó chui ra, phóng thích toàn bộ tiên thiên hỏa nguyên chi lực, từ mặt đất vút lên một con hỏa long nóng rực uy vũ.

“A!” Hỏa long gầm lên vang trời, thân thể hùng tráng phát ra từng làn hỏa lãng, thổi tan thủy mâu thành bạch khí.

Thủy nguyên của ngũ hành linh vực tuy mạnh nhưng so với cực hàn chi khí trong hàn điều thì không đáng gì. Tiểu hỏa đồng dốc lực phản kích, không chỉ đánh tan toàn bộ năng lượng công kích của bọn Ninh Thu Vũ mà hỏa long tiếp tục lao vào năm người trong ngũ hành chiến trận.

“Tiên thiên hỏa nguyên đáng chết.” Vô hoàng Liệt Hỏa tông phản ứng đầu tiên, lên tiếng chửi rủa.

Ninh Thu Vũ biến sắc, thao túng ngũ hành linh vực dấy lên một đạo thủy thuẫn thiên mạc gần như ngưng kết, không khác gì cái bát úp lên hỏa long.

Chát. Cả hàn đàm rung chuyển sau cú va chạm, thủy hỏa quấn lấy nhau rồi nhanh chóng hóa thành hư vô. Ngũ hành linh vực của Ninh Thu Vũ bị lực xung kích hất lùi liên tục, mãi đến khi va vào chướng ngại trận pháp của Bích Thủy cung mới đứng vững lại trên không được.

“Xú tiểu tử mang theo vật này, chẳng trách an toàn rời khỏi hàn điều được.” Sắc mặt Ninh Thu Vũ âm trầm đáng sợ, nhưng khi thấy tiểu hỏa đồng thoi thóp thì không giấu được nét hớn hởi.

“Tiếc là nó đã hao tận năng lượng trong hàn điều, không thì với tiên thiên hỏa nguyên của nó, muốn đối phó không dễ đâu.”

“Lão yêu phụ, hôm nay ta không chết, sau này sẽ lấy thủ cấp của ngươi.” Dáng vẻ mặt mũi của tiểu hỏa đồng khiến gã hơi đau lòng, lửa giận ngút trời đốt cháy từng tế bào.

Đã hạ quyết tâm, mắt gã ánh lên quyết liệt.

Gã còn kiên trì Thần thông biến được mấy phút, chỉ cần chặn ngũ hành chiến trận lại là đủ cho Thu Tổ Nhã đưa thi thể sư mẫu rời Bích Thủy cung, về Yêu điện gặp sư phụ.

Kể cả phải liều mạng, hôm nay ta quyết giết Ninh Thu Vũ.

Nguyên lực của gã nhanh chóng chảy một vòng, khí tức tăng dần khiến năm người trên không kinh ngạc, không sao ngờ được Diệp Phong sắp chết ở dưới kia còn ẩn chứa chiến lực kinh nhân thế này.

Đột nhiên, chúng nhân tại trường đều sững người...Ngoài xa, từ mọi hướng đều dấy lên năng lượng khí tức bàng bạc, những khí tức này đều là hoàng cấp, nhiều đến độ họ phải tặc lưỡi.

“Ở đâu ra nhiều võ hoàng thế này?” Ninh Thu Vũ xưa nay lãnh tĩnh giờ cũng kinh hoảng thất thố. Nhiều võ hoàng thế này cơ hồ là tổng thể võ hoàng của Võ Nguyên đại lục mà bà ta biết, nhưng thất tông tam bang ngũ thế gia không thể nào dốc toàn bộ võ hoàng đến bãi phỏng Bích Thủy cung.

Võ hoàng của tứ tông còn lại đều kinh ngạc và hoang mang...Võ hoàng cường giả từ khi nào biến thành rau ngoài chợ vậy? Ở đâu cũng thấy.

“Lẽ nào...” Sau rốt cũng có người định thần lại, kết hợp những việc quỷ dị nhất gần đây lại với nhau, liên hệ số võ hoàng này với việc thánh sơn kịch biến mấy ngày trước.

“Không phải chứ...Thánh sơn lấy đâu ra lắm tù phạm như vậy?” Ngũ hành tông tuy có liên hệ mật thiết với thánh sơn nhưng trong ngục sơn có bao nhiêu võ hoàng thì họ cũng không rõ.

Hiện tại hoàng cấp cường giả của Ngũ hành tông đều là cường giả mới tấn cấp còn lại sau tai họa Yêu vương, võ hoàng lớp trước cơ hồ bị Yêu vương quét sạch. Nên họ không biết nhiều về địch nhân hoặc đối đầu của tông môn từ trăm năm hoặc mấy trăm năm trước, dù biết đôi chút cũng chỉ cho rằng có liên quan đến tông môn mà thôi...

Nên khi thánh sơn có chuyện, ngũ hành tông tuy phòng bị nhưng không quá để tâm. Chắc những tù phạm đó tối đa chỉ chừng hai, ba mươi người còn số có cừu oán với tông môn không đầy mười người. Ngũ hành tông hiện tại tuy số lượng võ hoàng không nhiều nhưng có tông môn đại trận và vô số bảo bối, cũng không phải sợ đối phương. Hơn nữa Ngũ hành tông hùng bá Võ Nguyên đại lục mấy vạn năm, không phải so chiến lực từng tông mà là uy lực của ngũ hành chiến trận đủ chấn nhiếp bất kỳ thế lực nào.

Khi hơn trăm võ hoàng ào ào bay tới Bích Thủy cung thì mọi võ hoàng Ngũ hành tông đều nhột nhột mặt mày, thân thể cũng run rẩy; ngũ hành chiến trận tuy uy lực vô cùng nhưng đối diện với ngần ấy võ hoàng thì cũng vô lực hồi thiên. Dù cố gắng chơi trò hao tổn thì cũng bị đối phương khiến cho hao tổn mà chết trước.

Diệp Phong tất nhiên cảm tri được khí tức của ngàn này võ hoàng, bất giác vui mừng hớn hởi. Trong số này có không ít khí tức mà gã thân thuộc, hiển nhiên là tù phạm từ ngục phong thoát ra. Từ số lượng thì có vẻ toàn bộ võ hoàng của mười bảy ngục phong đều được phóng thích.

Gã từ từ ép khí thể xuống, lén đến gần Thu Tổ Nhã. Võ hoàng Ngũ hành tông chấn kinh vì bị một toán võ hoàng rất đông bao vây, đều lơ lửng lên không nhìn nhau, mặt đờ đẫn quên cả bọn Diệp Phong ở dưới.

“Thu phong chủ, Bích Thủy cung sắp xảy ra kịch chiến, chúng ta tìm cơ hội sẵn sàng rút đi.” Diệp Phong hạ giọng khiến Thu Tổ Nhã định thần lại.

“Thật ra là việc gì?” Thu Tổ Nhã thấy gã thần nhiên thì biết gã nắm chắc mọi việc, liền hỏi han.

Gã giải thích sơ qua, bà ta hiểu ra, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Hơn trăm võ hoàng đã thoát khỏi ngục phong có nghĩa là gì? Sự việc đến nước này thánh sứ sao còn chưa xuất hiện?

Diệp Phong hiển nhiên nhận ra nghi vấn đó, cười đáp: “Tại hạ đã nói rồi, võ Nguyên đại lục không còn thánh sứ nữa.”

“Người...Lê nào là y?” Thu Tổ Nhã nhanh chóng tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Diệp Phong càng kinh hãi. Thực lực của người đó đã hơn thánh sứ sao?

“Đợi khi rời khỏi Bích Thủy cung, tại hạ sẽ giải thích tường tận cho Thu phong chủ.” Gã chợt đổi sắc trời: “Thu phong chủ có muốn cùng tại hạ về gặp sư phụ?”

“Ta...” Thu Tổ Nhã cuống lên, lườm gã một cái rồi thở dài: “Đằng nào Bích Thủy cung không còn dung nạp ta, nếu Yêu điện không muốn nhận người của Ngũ hành tông thì ta đành tìm chỗ nào đó ẩn trốn một mình.”

“Sao lại không? Sư phụ thấy Thu phong chủ, nhất định sẽ cao hứng lắm.” Diệp Phong cười thầm, có khi ta lại có thêm một sư mẫu cũng nên.

Thu Tổ Nhã lại là sư phụ của Thẩm Lan, tương tự với sư phụ thì Thẩm Lan chắc sẽ vui lắm. Đó là ta nghĩ cho sư phụ và Thẩm Lan, gã thầm đắc ý.

Thu Tổ Nhã cũng mong ngóng, sau cùng bà ta cũng hoàn toàn thoát ly Ngũ hành tông, không còn e dè gì nữa để làm theo suy nghĩ của mình. Tuy Võ Nguyên đại lục sắp hỗn loạn nhưng trong lòng bà ta, chỉ cần sớm chiều ở cạnh người tâm ái thì càng hạnh phúc hơn...

Dù chỉ mỗi ngày được thấy người đó, nói mấy câu thôi cũng đủ rồi. Thu Tổ Nhã nhìn băng thi, mặt chợt đỏ lên thẹn thùng.

“Ha ha ha, xem ra chúng ta đến đúng lúc, hóa ra Ngũ hành tông cũng có nội loạn.” Các võ hoàng vây kín hộ tông đại trận của Bích Thủy cung, thanh âm hùng tráng từ giữa họ phát ra, chính là một thất giai võ hoàng mà Diệp Phong quen ở ngục phong số một.

506. Chương 506 : Thề

Trên thình không, mấy chục bóng người hiện thân, không hề e dè phát ra khí thế. Gần nửa nham mã đang nhanh tới sau, chỉ vài chục giây là đến hết.

Nham mã Ngũ hành tông ở trong lớp phòng ngự của hàn đàm Bích Thủy cung, nhìn rõ nham ảnh trên không thì đều biến sắc.

“Hô Diên!”

“Qua Thứ!”

“Thác Đột!”..

Tuy các võ hoàng Ngũ hành tông không nhận ra phần lớn số nham ảnh trên không, nhưng chắc chắn tất cả đều là cường giả đỉnh nhọn, tu vi thấp nhất cũng trung giai, khá nhiều người đã đột phá đến cao giai!

Họ đều từng có uy danh hiển hách ở Võ Nguyên đại lục, bị Ngũ hành tông ghi lại là những địch nhân nguy hiểm nhất trong lịch sử tông môn, hiện tại...Họ đều thoát khỏi thánh sơn. Đúng là ác mộng khiến ngũ tông chấn động.

Đối phương nhìn Ngũ hành tông đầy miệt thị, ánh mắt không giấu nét giễu cợt. Võ hoàng Ngũ hành tông tại trường tu vi tối cao chỉ là trung giai, phần lớn mới là sơ giai, không uy hiếp gì với họ.

“Các vị tiền bối! Không hiểu đến Bích Thủy cung có gì chỉ giáo?” Ninh Thu Vũ đành lên gân bước ra, thấp thỏm hỏi. Thứ nhất, Bích Thủy cung không có mâu thuẫn gì với các cường giả này, tối đa trong quá trình

Ngũ hành tông vây bắt họ thì từng phái người tham gia ngũ hành chiến trận là cùng. Thứ hai, bà ta là nhân vật có thân phận cao nhất, đây lại là Bích Thủy cung, duy bà ta có tư cách lên tiếng.

“Tiểu nha đầu, ngươi là cung chủ Bích Thủy cung hiện nhiệm?” Thất giai võ hoàng lên tiếng lúc trước ngạo nghễ nhìn Ninh Thu Vũ, không đáp mà hỏi lại.

“Tại hạ chính thị!”

“Nể tình Bích Thủy cung đều là nữ nhân, bọn ta không xuất thủ với đệ tử của các ngươi.” Võ hoàng đó lạnh lùng nói: “Bất quá ngươi phải giao tám võ hoàng không thuộc Bích Thủy cung ra đây. Bọn ta có món nợ cần tính với Ngũ hành tông.”

“Việc này vẫn bối không làm được.” Tám võ hoàng đó được Ninh Thu Vũ mời đến, hơn nữa xưa nay Ngũ hành tông đồng khí liên chi, Bích Thủy cung không thể bán đứng bạn bè. Quả thật Ninh Thu Vũ khá cứng cỏi.

“Một tiểu nha đầu chỉ có ngũ giai mà cũng cốt khí ghê nhỉ.” Một võ hoàng cười ha hả: “Bất quá lão tử lấy làm lạ, đường đường Bích Thủy cung sao lại để một tiểu nha đầu trung giai làm cung chủ nhỉ? Không lẽ Bích Thủy cung sa sút đến mức đó.”

Ninh Thu Vũ đỏ mặt hổ thẹn vô cùng, nhưng không thể bài xích lời đối phương. Sau tai họa Yêu vương, cường giả đỉnh nhọn của Ngũ hành tông chết gần hết, chỉ Duệ Kim tông may mắn còn sót một cao giai võ hoàng nhưng sợ Yêu vương như sợ hổ, không dám ngồi lên ghế tông chủ mà ẩn thân làm thái thượng trưởng lão!

“Ha ha! Chư vị vẫn khỏe chứ?” Phía dưới vang lên giọng nói sang sảng, chúng võ hoàng kinh ngạc nhìn theo mới nhận ra Diệp Phong cũng ở đó.

“Diệp tiểu huynh đệ!” Các võ hoàng ở ngực phong số một, số hai, số bảy thi nhau dùng lễ nghi đối đãi cường giả với gã. Một số võ hoàng khác tuy không quen nhưng có nghe về gã, nghe người khác gọi thì lập tức biết thân phận, mục quang hiện rõ nét kính nể.

Ninh Thu Vũ thấy toán võ hoàng này kính lễ với Diệp Phong như vậy thì dấy lên cảm giác không lành.

Quả nhiên gã cười cười chào hỏi xong thì lên tiếng: “Chư vị đến đây để phục kích võ hoàng Ngũ hành tông?”

“Diệp tiểu huynh đệ quả nhiên thông minh, đúng như vậy.” Đối phương thẳng thắn thừa nhận trước mặt võ hoàng Ngũ hành tông. Mấy võ hoàng cấp thấp này không đáng cho họ để ý.

“Kỳ thật các vị muốn đối phó Ngũ hành tông, bất tất không cần phiền phức như vậy.” Diệp Phong mỉm cười, đoán rằng toán võ hoàng này chưa hiểu rõ tình thế Võ Nguyên đại lục, cho rằng Ngũ hành tông vẫn mạnh như năm chục năm trước, nên mới cẩn thận mai phục.

“Ngũ hành tông mấy chục năm trước gặp biến cố lớn, giờ mỗi tông còn không đầy tám võ hoàng, hơn nữa toàn là mới tấn cấp, cơ hồ không còn cao giai võ hoàng tọa trấn. Với thực lực chư vị liên hợp thì dễ dàng quét sạch cả Ngũ hành tông.” Nghe gã tiết lộ tình hình của Ngũ hành tông, Ninh Thu Vũ giật run người, không ngờ bày kết giết gã sắp thành thì lại xuất hiện hơn trăm võ hoàng.

Hơn nữa toàn bộ là đại địch của Ngũ hành tông. Đúng như Diệp Phong nói, toán võ hoàng này muốn diệt Ngũ hành tông thì không phí quá nhiều khí lực. Hơn trăm trung giai và cao giai võ hoàng là lực lượng siêu phàm, vào năm mươi năm trước cũng đủ khiến Ngũ hành tông tránh xa, nói gì hiện giờ ngũ tông không còn thực lực bằng một phần tư.

“Cái gì! Ngũ hành tông không còn cao giai võ hoàng?”

“Chúng chỉ còn lại hơn ba mươi võ hoàng cấp thấp và trung hã?”

Các võ hoàng thoát khỏi thánh sơn đều không dám tin nhưng từ vẻ mặt bọn Ninh Thu Vũ thì sự thật đích xác như vậy. Việc này càng khiến họ chấn kinh.

Chỉ năm mươi năm ngắn ngủi, biến cố thế nào mà khiến Ngũ hành tông tung hoành một thời trở nên thế này?

“Nên hoàn toàn bắt tất e dè gì hết, cứ việc tận tình thi triển thủ đoạn báo thù.” Gã cười ranh ma, rồi lấy hai cấm cố thánh khí ra, dùng thần niệm thôi động, mọi tâm thần chỉ lực cấm cố trong đó được giải phóng, triệt để cởi bỏ trói buộc cho các võ hoàng thuộc ngục phong số hai và số bảy có mặt.

Hành động này của gã lập tức giành được hảo cảm của chúng võ hoàng. Họ vốn lo gã dùng cấm cố thánh khí uy hiếp, hiện tại coi như tâm bệnh đã được trút bỏ.

“Đa tạ Diệp tiểu huynh đệ!” Không ít võ hoàng ôm quyền: “Sau này Diệp tiểu huynh đệ có gì cần tới, bọn tại hạ sẽ toàn lực giúp đỡ.”

Diệp Phong chỉ đợi câu này, lập tức tiếp lời: “Chư vị hiện tại có thể giúp tiểu đệ một việc.”

“Xin cứ nói.”

“Tiểu đệ hiện tại muốn rời Bích Thủy cung nhưng bọn rùa đen này muốn vây khốn. Nên...” Gã chưa dứt lời, thất giai võ hoàng dẫn đầu liền cười vang hiểu ý.

“Ha ha ha! Diệp tiểu huynh đệ cứ tự nhiên, nếu người Ngũ hành tông dám vọng động, hừ hừ...” Ngũ khí hiện rõ nét uy hiếp. Võ hoàng trên không cùng phát ra khí thế dồn xuống võ hoàng của Ngũ hành tông khiến họ lưng đổ mồ hôi lạnh. Khí thế của mấy chục võ hoàng có phải chuyện đùa?

Ninh Thu Vũ giận đến run môi, gương mặt méo mó thành sứa bát quái. Nhưng bà ta không dám coi thường uy hiếp của đối phương. Ngũ hành chiến trận tuy hùng mạnh nhưng tứ tông đến đây đều là võ hoàng cấp thấp nên uy lực hữu hạn. Đối phương chỉ cần dùng số lượng cao giai võ hoàng cũng đủ thủ thắng.

“Vậy thì xin đa tạ.” Diệp Phong vòng tay gập đầu cười: “Cáo từ!”

Gã quay lại kéo Thu Tố Nhã từ từ lướt lên không. Đồng thời hai mắt rục lên lạnh lùng nhìn Ninh Thu Vũ, gần mạnh từng chữ: “Lão yêu phụ, ta đã nói hôm nay ta không chết, sau này sẽ lấy thủ cấp ngươi. Hi vọng...Ngươi đừng chết trong tay người khác.”

Nói đoạn gã ôm thi thể Thu Tố Thanh, cùng Thu Tố Nhã lướt đi về phương hướng Yêu điện.

“Hắc hắc! Tiểu nha đầu này được lắm, cả Diệp tiểu huynh đệ mà cũng dám đắc tội.” Một võ hoàng âm dương quái khí chế nhạo: “Ngũ giai võ hoàng thôi mà, diệp tiểu huynh đệ là nhân vật dám giết cả thánh giai. Thế mà ngươi là Bích Thủy cung chủ cơ đấy, không biết lượng sức.”

Hôm đó Diệp Phong và Sát Hoàng cùng truy kích thánh sứ, hiện tại gã ung dung xuất hiện còn Hỏa thánh sứ vô ảnh vô tung, chứng tỏ vị thánh sứ thụ thương hôm đó e đã lành ít dữ nhiều.

“Cái gì! Sao lại như vậy được?” Ninh Thu Vũ hãi hùng hô lên. Trảm sát thánh giai? Một tiểu tử tu vi chưa tới võ hoàng mà giết được thánh sứ?

Việc này tuy khó tin nhưng biến cố liên miên mà thánh sứ không ra mặt, còn đối phương nói thẳng thừng, không cho phép bọn Ninh Thu Vũ hoài nghi, thánh sứ thật sự bị Diệp Phong giết rồi? Họ không biết đại lực có tới năm thánh sứ, nhưng chỉ cần hai thôi thì muốn giết chết cũng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, diệp Phong thật sự đáng sợ như vậy ư?

Lúc đó Ninh Thu Vũ mới sợ hãi, nhưng lời y hiếp của Diệp Phong trước lúc đi còn vọng bên tai khiến bà tay lạnh buốt tận đáy lòng.

“Đã là con môi của Diệp tiểu huynh đệ thì bọn ta không khó dễ người, mang theo người của Bích Thủy cung cút mau.” Võ hoàng dẫn đầu quát lạnh lùng.

Không phải họ nhân từ, nếu võ hoàng Bích Thủy cung ở lại thì ngũ hành chiến trận sẽ khá khó đối phó. Hà huống chúng nhân tại trường không có nợ nần gì lớn với Bích Thủy cung, không cần bức ép quá, để đối phương đi quá thật nhất cử lưỡng đắc.

OOo

“Sư phụ, con đưa sư mẫu về đây.” Diệp Phong vừa vào Yêu điện là gào lên hưng phấn. Thu Tố Nhã theo sau đỏ mặt, câu này của gã có nhiều ý nghĩa, nhắm đến Thu Tố Thanh cũng được, tựa hồ nhắm đến bà ta cũng được, hoặc chưa biết chừng là nói đến cả hai.

Thu Tổ Nhã tuy không còn trẻ, nhưng trước mặt Yêu vương lại đỏ mặt như tiểu nữ nhi.

Từ đại diện cuốn lên cuồng phong, yêu vương lao vút ra, thấy băng thi trong tay Diệp Phong thì kích động đến run rẩy. Gương mặt tuyết mỹ quen thuộc đó là đối tượng ông nhung nhớ vô số lần trong mộng.

“Tổ...Tổ Thanh!” Yêu vương khê đón lấy băng thi, vuốt ve mặt đối phương.

“Huynh...Vẫn khỏe chứ?” Thu Tổ Nhã thấy Yêu vương chỉ chú ý đến sư thư thì thoáng buồn trong lòng, nhưng rồi nhanh chóng bình tâm, nếu ông không là người như thế, bà ta sao lại xiêu lòng?

“Tổ Nhã? Muội...Muội sao lại cũng tới?” Lúc đó Yêu vương mới chú ý đến người ngọc bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

“Sao, không hoan nghênh muội hả?” Thu Tổ Nhã mỉm cười: “Muội không còn là phong chủ Bích Thủy cung nữa...”

507. Chương 507 : Thành Hôn

“Sao lại không?” Yêu vương cuồng lên, vội nói: “Muội giúp ta nhiều như vậy, ta còn chưa kịp cảm tạ. Lần này e rằng vì ta mà liên lụy đến muội...”

Thu Tổ Nhã mỉm cười kiều diễm, liếc Yêu vương: “Ai cần huynh cảm tạ, chỉ cần Yêu điện chịu thu nhận tiểu nữ tử không có nhà để về này là muội cảm kích bất tận.”

“Hoan nghênh! Hoan nghênh!” Yêu vương nhất thời không biết nói gì, ngượng ngùng trầm mặc một lúc rồi bảo: “Thẩm Lan thấy muội chắc vui lắm.”

“Lẽ nào chỉ có Thẩm Lan vui còn huynh thì không?”

“À...Vui, vui chứ.” Uy nghiêm bình thường của Yêu vương không còn tí nào trước mặt Thu Tổ Nhã.

Diệp Phong đứng bên bịt miệng cười, thấy sư phụ chưa bao giờ khốn quẫn đến thế, suýt nữa gã cười ngất. Hai người này quả nhiên có gian tình!

“Phong nhi! Con cười cái gì mà ngẩn ra!” Yêu vương trừng mắt nhìn gã, như tìm được cách thoát khỏi ngượng ngập: “Đến đây.”

Diệp Phong thè lưỡi ra, đến trước mặt Yêu vương và Thu Tổ Nhã, không che giấu được nụ cười trong mắt.

“Vi sư đang lo con và Thẩm Lan thành hôn tại Yêu điện thì Thẩm Lan không có trưởng bối ở bên...” Ánh mắt Yêu vương hơi mờ đi, người cha như ông không dám nhận con, thật vô cùng hổ thẹn.

“Giờ con đưa sư phụ Lan nhi về, coi như giải quyết được việc đó. Xem ra là ý trời, chỉ bằng ba ngày sau, con và Lan nhi thành hôn luôn.” Ngữ khí bình thường của Yêu vương khiến Diệp Phong ngây ra.

“Thế nào? Phong nhi không nguyện ý hả?” Mắt Yêu vương chứa nét cổ vũ, như báo thù gã ban nãy cười thầm ông.

“Nguyện ý! Đồ nhi đương nhiên nguyện ý!” Diệp Phong lúc đó mới tỉnh ra, không đùa với sư phụ nữa mà vội đáp.

“Vậy thế đi.” Yêu vương và Thu Tổ Nhã mỉm cười, đến lượt Diệp Phong quẫn bách lên.

“Vốn cử hành đại hôn là phải đón luôn cả hai tiểu nha đầu Mộ Dung gia và Đông Phương gia đến, nhưng quan hệ giữa con và Yêu điện chưa tiện bộ lộ, vi sư lại có chút lòng riêng tư, muốn tự tay chủ trì đại hôn cho các con, trong những ngày tháng sau cùng, thấy các con thật sự thành đôi...”

Mắt gã đỏ lên: “Đồ nhi nhất định sẽ tìm biện pháp giải chú cho sư phụ. Sư phụ sẽ không sao đâu.”

Thu Tổ Nhã nghe vậy thì nắm chặt tay Yêu vương rồi khê nói: “Kỳ thật...Võ Nguyên đại lục hiện tại không còn thánh giai tồn tại, ngũ hành tông khó giữ được mình, không uy hiếp nổi Yêu điện. Thực lực của Phong nhi hiện nay thuộc hàng đỉnh nhọn của đại lục, dù quan hệ với huynh có bị lộ thì chắc cũng không ảnh hưởng đến an nguy của Phong nhi?”

“Chuyện đó ta biết. Ta không bộc lộ quan hệ sư đồ với Phong nhi không phải để bảo vệ mà để nó cơ cơ hội tiến nhập thánh địa.” Yêu vương trầm mặc một lúc rồi nói: “Như Hỏa thánh sứ nói, thánh điện vì cho tới ba thánh giai xuống đại lục nên tạm hết nguyên liệu, không thể sai thêm thánh giai xuống. Trong mười năm tới, thánh điện không thể nhúng tay vào tình thế của đại lục.”

“Từ Vô Nguyên đại lục muốn tiến nhập thánh địa, thì phải được thánh giai cường giả giúp sức...”

Diệp Phong nhanh chóng hiểu ý, tiếp lời ông: “Có nghĩa tình huống hiện tại là người thánh sơn và Ngũ hành tông không có biện pháp nào liên hệ với Thánh điện. Còn Thánh điện cố nhiên có thể phái vô hoàng xuống nhưng vô hoàng dù biết tình thế cũng không thể quay về thánh địa. Dù thế nào trong vòng mười năm Thánh điện không thể biết được tin tức ở Vô Nguyên đại lục?”

“Được lắm! Chính thị như thế!” Yêu vương mỉm cười gật đầu: “Hiện tại thánh giai duy nhất nằm trong tay chúng ta, con lại là thánh tiềm giả thật sự, kim, mộc lưỡng vị thánh sứ khẳng định đã đưa tin tức về con lên Thánh điện...”

“Nếu đồ nhi lợi dụng đó thăng nhập thánh địa, nhất định sẽ được Thánh điện coi là người của mình.” Mắt Diệp Phong sáng lên, rồi lại tỏ ra không yên tâm: “Nhưng e rằng Thánh điện đã biết việc đồ nhi kích sát Liệt Diễm.”

“Việc đó không sao, thánh điện tối chú trọng đến chiến lực của thánh tiềm giả, chỉ cần Phong nhi thể hiện năng lực hơn người thì sẽ được trọng thị. Hơn nữa con lên đó sẽ không phải là người của hỏa nguyên thánh điện, dù gia nhập Kim điện hay Thổ điện, điện chủ hai điện này sẽ bảo vệ con. Chỉ cần Thánh điện không biết quan hệ giữa chúng ta thì con sẽ là mục tiêu bồi dưỡng của chúng.”

“Nhưng Thánh điện chẳng phải không biết tin về Vô Nguyên đại lục sao? Dù quan hệ giữa đồ nhi và sư phụ lan ra thì cũng không đến tai Thánh điện được.” Diệp Phong không hiểu.

“Tạm thời không nhưng tương lai có thánh giả xuống thì sao?” Yêu vương nghiêm túc: “Vi sư định sau khi con và Thẩm Lan thành hôn, thỏa được một mối tâm sự của vi sư, thì ta sẽ bề quan tìm cách phục sinh Tổ Thanh. Vi sư không còn nhiều thời gian, tương lai phải trông vào thực lực của con mà bước tiếp.”

“Tuy con được truyền thừa y bát của vi sư nhưng nếu chỉ ở lại Vô Nguyên đại lục, sau cùng khó lòng vươn lên cao hơn nữa. Dù mạo hiểm con cũng phải lên Thánh điện một chuyến. Hơn nữa tiên thiên thủy nguyên con cần cũng phải ở đó mới lấy được. Nếu con tụ đủ ngũ hành khí hải, lại tiến lên thánh giai, vi sư tin dù ở thánh địa cũng ít ai uy hiếp được con.”

“Đồ nhi hiểu.” Sau cùng gã cũng hiểu được nỗi khổ của Yêu vương.

OOo

“Tên vương bát đản Hỏa loan, dám lột vẩy lão tử, lão tử nhất định nhổ sạch lông đuôi của ngươi.” Lục tức thanh văn giao gầm lên cuồng nộ trên không, đuổi theo Hỏa loan, nhưng tốc độ của nó thua Hỏa loan xa lắc, không thể bắt kịp.

Hỏa loan đang đắc ý, không nhận ra không gian trước mặt chợt dao động, cửu vĩ hồ cười cười chui ra, ngoạm vào chòm lông ngũ sắc trên đầu Hỏa loan rồi vẩy khê chín cái đuôi, thân hình lập tức tan biến.

Quác. Hỏa loan ré lên, thân thể phun ra nhiệt độ khiến không khí quanh đó méo mó, nhưng không phát hiện tung tích Cửu vĩ hồ.

“Xú nha đầu, đừng để ta phá được ảo thuật của ngươi, ta nhất định sẽ đốt trụi lông ngươi.” Nhìn đầu Hỏa loan trọc lóc, lục tức thanh văn giao hả giận, mặc kệ trên mình rách tướp, ôm bụng cười vang.

Tình hình này rất phổ biến trong Yêu ma sâm lâm...

Diệp Phong, đệ tử duy nhất của Yêu điện chỉ chủ Yêu vương, hiện giờ gã cũng là Yêu điện đệ nhị cường giả. Thẩm Lan là con gái ruột của Yêu vương, tuy ai cũng biết nhưng không cho cô biết. Hôn lễ giữa hai người là sự kiện lớn của Yêu ma sâm lâm, tất nhiên cũng thập phần long trọng.

Hơn nữa phương thức cung chúc của yêu thú cũng đặc biệt hơn nhân loại vô giả nhiều. Tỷ như: Để giăng đèn kết hoa không phải những tục vật kiểu giấy màu tơ lụa mà là nghìn vạn thứ nhỏ trên mình yêu thú

xuống như lông vũ, lông tơ, móng chân...Đương nhiên, nhưng thứ đó không do chúng tự bứt mà bị yêu thú khác ra tay.

Ba ngày sau cả Yêu ma sâm lâm ngập trong niềm vui. Đặc biệt là tại Yêu điện, chỗ nào cũng treo đầy đồ chơi đẹp để lấy trên mình yêu thú xuống, tiếc rằng đồ đẹp nhưng treo lung tung khiến cả Yêu điện trở nên lộn xộn.

Nhưng Diệp Phong và Thẩm Lan mặc kệ. Sau cùng họ cũng danh chính ngôn thuận đến với nhau, được Yêu vương và Thu Tổ Nhã làm chứng, cả hai ôm lấy nhau, đều nhìn thấy trong mắt nhau niềm kích động, hoan hỉ và cả tình yêu nồng đượm.

“Hôm nay vì sự chính thức giao Thẩm Lan cho Phong nhi...” Yêu vương cũng phi thường kích động, nhất thời không nhận ra mình nói nhầm, vô tình đứng trên góc độ người cha dặn dò Diệp Phong.

Thu Tổ Nhã ở cạnh nhận ra Thẩm Lan kinh ngạc, thì mỉm cười giải thích cho ông: “Yêu vương đại nhân, có phải khẩn trương quá mà nói hộ cả những lời của muội?”

Yêu vương lúc đó tỉnh ngộ, cười liên tục: “Đúng. Ta cao hứng quá, nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ!”

“Bất quá bản vương không có con cái, luôn coi Phong nhi là thân sinh nhi tử, hiện tại Lan nhi gả cho con, coi như cũng là một nửa cô con gái của bản vương. Lần này không sai chứ, ha ha.”

Thẩm Lan hổ thẹn cúi đầu, cô có cảm giác thân thiết với Yêu vương nên lời ông nói không khiến cô thấy đột ngột, ngược lại cực kỳ tự nhiên, chỉ vì mới gần ông chưa lâu nên hơi lạ lẫm mà thôi.

Diệp Phong hiểu tâm ý của sư phụ, cũng lên tiếng: “Thẩm Lan, từ bé muội đã không còn cha mẹ, nếu cũng gọi lão nhân gia như ta thì Tổ Nhã a di cũng khó nghĩ. Chi bằng nhận sư phụ là cha nuôi, sau này gọi phụ thân.”

“A!” Thẩm Lan khẽ hô lên kinh ngạc, ngần ngừ nhìn Yêu vương rồi được tình cảm lạ lùng dẫn dắt, gật đầu gọi khẽ: “Cha.”

“Hảo! Hảo!” Yêu vương hoan hỉ, nghe con gái chính miệng gọi là cha, còn gì hạnh phúc hơn nữa.

“Được rồi, tân phòng trong Yêu điện đã bố trí thỏa đáng, yêu điện không như tục thể, không cần lắm thủ tục rườm rà. Phong nhi còn không đưa Lan nhi vào động phòng.” Thu Tổ Nhã đỏ mặt, tỏ rõ vẻ hâm mộ, giục giã.

“Thẩm Lan...Chúng ta đi thôi.” Diệp Phong khẽ kéo tay cô mỉm cười. Thẩm Lan ngoan ngoãn cúi đầu, im lặng mặc cho gã dẫn đi. Hai người từ từ đi vào gian phòng hạnh phúc thuộc về mình.

“Tâm sự sau cùng của ta cũng xong rồi.” Yêu vương cảm khái nhìn theo hai người, mắt đầy hoan hỉ.

“Phục sinh sư thứ, huynh có chắc không?” Thu Tổ Nhã và Yêu vương tâm ý tương thông, hiểu được tâm tư ông.

“Việc là do người.” Yêu vương đột nhiên nhìn bà ta thật sâu, phảng phất đã hạ quyết tâm: “Nếu Tổ Thanh phục sinh, bản vương sẽ có câu trả lời cho muội.”

Thu Tổ Nhã đưa tay bịt miệng, mắt hơi ướt ướt.

508. Chương 508 : Cảnh Giới Chí Cao

Thẩm Lan mặc tà áo lam nhạt thanh lệ nhã nhặn, đối diện Diệp Phong trên giường trong tân phòng. Căn phòng được chúng yêu thú bày biện vô cùng hoa lệ, chỗ nào cũng là “trang sức” đẹp để lấy từ đồng bạn. Tuy loạn xạ nhưng cũng thấy các yêu hoàng khả ái phí không ít tâm tư.

Thẩm Lan đỏ mặt hổ thẹn đến tận mang tai, cần cổ trắng ngần bóng bẩy cũng hiện lên sắc đỏ mê người. Cô cúi đầu, nhất thời không dám nhìn thẳng vào mắt gã, hai tay vô thức vò vào nhau, tim đập thình thịch liên hồi.

Mình sắp thành người của Phong rồi, nên làm gì đây? Tuy cô khoảnh khắc này là tâm nguyện lâu nay của cô nhưng khi nó thật sự đến thì cô lại lóng ngóng, khấn trương vô vãn.

Diệp Phong và Thẩm Lan nhìn nhau một lúc, sau rốt gã cầm tay cô, lòng tay cô đầy mồ hôi, mát lạnh dễ chịu. Thấy cô khấn trương, gã cực kỳ ôn hòa, khẽ dùng lực kéo cô vào lòng ôm thật chặt.

“Muội không vui sao?” Gã dịu giọng.

“Vui.” Gương mặt Thẩm Lan cơ hồ gục sát ngực.

“Nhưng muội đang run, lẽ nào huynh bắt nạt muội?” Diệp Phong trêu chọc.

“Không phải...” Cô bị gã trêu chọc bật cười, cảm giác khấn trương tan đi gần hết. Cô lấy hết dũng khí, khẽ nói bằng giọng nhỏ như muỗi kêu: “Phong, muội muốn huynh. Muội muốn thành nữ nhân của huynh.”

“Nỵ tử ngọc, muội vốn là nữ nhân của huynh.” Gã tất nhiên hiểu được tâm ý cô, khẽ nâng cằm cô lên, ôn nhu đặt một nụ hôn vào làn môi như lan như xạ.

“Ừ!” Thẩm Lan như tan chảy, tấm thân cơ hồ hòa vào thân thể gã, dính chặt lấy lồng ngực. Cái lưỡi mềm mại bất giác đáp lại gã, còn chủ động hơn. Diệp Phong vốn còn hơi giữ gìn lập tức bị biểu hiện của cô nung chảy, trừ lưỡi liên tục luồn vào, hai bàn tay bắt đầu di chuyển trên mình cô.

Hai người nhanh chóng quấn lấy nhau, nhiệt độ trong phòng tăng dần, xuân ý lan tràn...

“A!” Thẩm Lan khẽ kêu lên, diệp Phong sau cùng cũng tiến vào thể nội cô, sau cơn đau tạm thời là ôn tình thấm thiết. Thể nội cô sinh ra một luồng khí mát chảy khắp toàn thân, thổi tan cơn đau.

Nhưng cô không để ý cơn đau ngán ngủ đó, ý thức chìm hết vào hơi ấm áp gã truyền sang. Hai người tuy lần đầu được nếm mùi nam nữ nhưng hợp nhau khác nào trời sinh, không thấy có gì lạ lẫm. Ban đầu gã còn để ý đến cảm thụ của cô, nhưng khi cô mặc kệ tất cả hòa hợp, phát ra khí tức quyến rũ chết người thì gã buông lỏng, chìm vào bản năng, điên cuồng xung kích.

Trong lúc hai người chìm trong khoái cảm, không chú ý thấy khí hải Thẩm Lan liên tục sinh ra một dòng năng lượng mát lạnh dịu dịu lại cực kỳ đặc biệt, thuận theo huyết mạch cô tuần hoàn ba mươi sáu vòng thì theo chỗ hai người kết hợp lặng lẽ chảy vào thể nội Diệp Phong.

Vì gã chú ý hết đến thân thể cô, tâm thần mê say trong khoái cảm cô mang lại nên không nhận ra thể nội có thêm một tia năng lượng đặc biệt, vẫn liên tục kết hợp với cô. Sức mạnh thần bí của Thiên thủy huyền âm mạch, bắt đầu phát huy hiệu quả thần kỳ trong giây phút Thẩm Lan thành nữ nhân chân chính.

Vốn gã chỉ cảm nhận được cảm giác thoải mái và khoái cảm do âm dương tương tế mang lại, nhưng khi năng lượng thần bí từ thể nội Thẩm Lan tràn sang thì não hải của gã biến hóa cực lớn. Khoái lạc nhục dục thuần túy đó theo động tác của gã mà dần thăng hoa, biến thành minh ngộ tâm linh và tâm cảnh. Cảm thụ về cảnh giới này cực kỳ huyền diệu, dù gã đạt tới thiên tôn chi cảnh, thậm chí lần ra được ngưỡng vô hoàng cũng không tham thấu được ảo bí trong đó.

Đó là chỗ trân quý của Thiên thủy huyền âm mạch, huyết mạch vạn năm khó thấy này khiến nam tử tiến vào được đề thăng cảnh giới khó tả bằng lời. Cảnh giới trọng yếu hơn nhiều năng lượng, tuy thể nội Thẩm Lan có một phần mười linh khí thuần túy tích tụ qua nhiều năm cô tu luyện chảy sang cho gã nhưng giá trị luồng năng lượng này với gã không trọng yếu như minh ngộ về cảnh giới huyền ảo đó. Sau này gã tấn nhập hoàng cấp, thậm chí thánh giai thì linh ngộ từ quy tắc cơ bản nhất, thuần chính nhất trong thiên địa này có ảnh hưởng hơn hết.

Nhưng vì gã lần đầu hưởng thụ nam nữ nên không nhận ra giao hợp với Thẩm Lan có gì khác với nữ tử khác, chỉ coi đó là quá trình phải thể trong đêm tân hôn, không nắm lấy linh ngộ đó mà để thuận theo tự nhiên chảy khắp ý thức và toàn thân. Đâu ngờ vì thế mà gã được lợi ích lớn nhất trong quá trình Thiên thủy huyền âm mạch phát huy.

Thế nào là thuận theo tự nhiên? Là tự nhiên chi đạo, cũng là thiên địa chi đạo! Cảnh giới không phải chạm đến là được, mà cần lâu dài, cần linh ngộ từng bước. Nếu ban nãy gã tham cầu tiến độ, chìm sâu vào cảnh giới huyền ảo đó thì cố nhiên được lợi không ít nhưng vì thế mà đạt kết quả ngay, sau này khó lòng quay lại trạng thái đó được mà linh ngộ cảnh giới tối cao.

Cũng như khi ăn muối, ăn cá khô trước khi ăn rau thì lưỡi không thể phân biệt được trong rau có tra muối hay không. Nhưng nếu ăn rau trước thì không chỉ biết được mặn nhạt thế nào mà tiếp theo khi ăn cá khô cũng cảm nhận được hàm lượng muối ướp nhiều hay ít.

Lĩnh ngộ cảnh giới có chung đạo lý, nếu ban đầu mà leo lên cao nhất ngay, tuy có được lĩnh ngộ cực lớn nhưng vì thiếu quá trình từng bước mà khi cảnh giới giảm đi sẽ không thể thật sự so sánh được cảnh giới thấp hơn có ảo bí gì. Cũng vì đẳng cấp không đủ nên không thể hoàn toàn lĩnh ngộ lợi ích mà cảnh giới tối cao mang lại. Cái được đó chỉ là nhất thời.

Thuận theo tự nhiên thì lĩnh ngộ cảnh giới hồng hoang cổ lão đó vĩnh viễn nằm trong ý thức của gã, giúp gã lĩnh ngộ theo từng giai đoạn thích hợp. Một khi gã đề thăng về bản chất thì cảnh giới lĩnh ngộ cũng tăng theo. Có thể nói con đường tấn cấp trong tương lai của gã không còn chướng ngại nào lớn, dù là hoàng cấp, thánh giai hay trên nữa cũng không siêu thoát khỏi phạm vi cảnh giới. Thứ duy nhất gã cần là liên tục điên cuồng đề thăng thực lực, sau đó sẽ tấn cấp mà không có trở ngại.

Đồng thời, thiên địa chi đạo này loáng thoáng tương thông với Nguyên Thần quyết, cả hai hòa vào nhau sản sinh ra hiệu ứng kỳ diệu.

Vốn Thiên thủy huyền âm mạch là thể chất đặc thù hại mình lợi người, thẩm Lan truyền cho Diệp Phong một phần mười thủy nguyên chi lực và tâm thần chi lực bị huyền âm mạch hấp thu trong quá trình cô tu luyện. Hai loại sức mạnh này được huyền âm mạch tôi luyện, hình thành nên năng lượng đặc biệt cho gã.

Vì công pháp gã luyện khác với mọi phổ thông võ giả, lĩnh ngộ thiên địa chi đạo vượt xa người khác, vì thế tình huống không ai ngờ phát sinh. Khi gã có được bí ảo về linh hồn cảnh giới, luồng năng lượng đặc biệt đó hút lấy một phần nguyên nguyên lực, đồng thời chia bản thể ra thành một phân chi nhỏ bé, quay về thể nội Thẩm Lan một cách phi thường tự nhiên.

Tuy ý cảnh của phân chi này kém xa những gì gã có được nhưng cũng cho Thẩm Lan lợi ích rất lớn, vượt xa việc cô hoàn toàn hấp thu một phần mười sức mạnh vốn thuộc về mình. Nên hai người kết hợp lại thành kết cục cả hai cùng có lợi, quả thật không ai liệu trước được việc này.

“A!” Sau khi quần lấy nhau gần hai canh giờ, cổ họng Diệp Phong phát lên tiếng gầm đùng đục, tình cảm và khoái cảm đồng thời trào ra, cùng Thẩm Lan lên đỉnh cuộc vui.

Gã bạo phát xong thì tân phòng cũng bạo phát. Một luồng linh lực xung kích siêu phàm lấy phạm vi gần một trượng quanh gã và Thẩm Lan làm trung tâm rồi khuếch tán. Cũng may Yêu điện là cung điện của Vu vô tộc xưa kia, chắc chắn vượt ngoài tưởng tượng nên mới không khiến hai người bộc lộ giữa bàn dân thiên hạ vì hất tung cả mái phòng.

Nhưng luồng khí đó vẫn khiến cả Yêu điện rung rinh. Trong tân phòng, mọi “trang sức” được các yêu hoàng bố trí cùng với bàn ghế, giường chiếu đều bị năng lượng cuồng bạo thổi tan tành. Tiếng nổ vang vọng mãi trong Yêu điện khiến đám yêu hoàng còn đang chè chén say xưa bên ngoài đều há hốc miệng.

“Tiểu điện chủ đúng là thần dũng, nhập động phòng cũng gây ra động tĩnh thế này.” Lục túc thanh văn giao đang ngậm một miếng thịt máu me đỏ lòm, chưa kịp nuốt xuống, lại lẩm bẩm: “Lão tử bội phục quá đi mất.”

“Không có chuyện gì chứ?” Mọi yêu hoàng đều nhìn lên Yêu vương và Thu Tổ Nhã.

Yêu vương nheo mắt trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười: “Xem ra không phải việc xấu.”

“Lẽ nào vì Thiên thủy huyền âm mạch của Lan nhi? Nhưng ghi chép xưa nay của Bích Thủy cung không đề cập là có dị tượng kịch liệt như vậy.” Thu Tổ Nhã hơi sững sờ, hiển nhiên cũng rất kinh ngạc.

509. Chương 509 : Lĩnh Vực Siêu Cường Của Diệp Phong

“Tổ Nhã, muội không cần lo lắng, xuất hiện tình huống này là việc tốt, ta cảm nhận được Lan nhi và Phong nhi đang biến đổi lớn. Biết thế là đủ rồi.” Yêu vương cười sảng khoái.

Thu Tổ Nhã khẽ gật đầu, yêu vương không bao giờ cảm nhận sai.

“Được rồi, tất cả tiếp tục vui vẻ, việc của chúng để chúng giải quyết.” Yêu vương nói xong, chúng yêu hoàng tại trường lại ồn ào.

OOo

Trong tân phòng, Diệp Phong và Thẩm Lan được bọc trong một lớp năng lượng đặc biệt, lơ lửng trên không. Cả hai đều nhắm mắt, ôm chặt nhau như không còn tri giác. Cả hai đều trần trụi, cơ hồ lên đỉnh rồi là ngủ ngay.

Bên ngoài Diệp Phong ánh lên một tầng nguyên nguyên lực thanh lực sắc, còn Thẩm Lan là lam sắc thủy nguyên lực...Hai luồng năng lượng đan nhau tạo thành hình thái như vỏ trứng, rực rỡ tựa cầu vồng, cả căn phòng đều chói lòa quang hoa, như vàng mặt trời hai màu.

Năng lượng bạo động vừa rồi không ảnh hưởng đến tri giác hai người, cả hai đồng thời nhận được năng lượng của nhanh, vì nhất thời không thể tiêu hóa nên phần thừa ra được giải phóng.

Hiện tại cả hai đang ngủ say trong ý cảnh không linh, trải nghiệm những lợi ích mà linh hồn chi lực mang lại.

Vì linh hồn chi lực tiến vào thể nội cả hai đã hòa cùng ý thức, nên lần lĩnh ngộ đầu tiên này rất thích hợp với đẳng cấp hai người. Sau lần lĩnh ngộ toàn diện này, tin rằng hai người sẽ đề thăng cảnh giới thêm một bước dài.

Nhất là Diệp Phong. Thiên thủy huyền âm mạch của Thẩm Lan không hổ là thiên hạ đệ nhất kỳ mạch, mới bọc lộ hiệu quả lần đầu đã khiến gã xung phá cảnh giới Nghĩ thể nhiều năm chưa đột phá được, đạt đến tầng tối cao của Nguyên Thần quyết. Đạt được cảnh giới này, gã cất tay cũng có thể tùy ý dung nhập vào thiên địa, không cần tĩnh tu hoặc vận dụng Ngũ Hành quyền hấp thu linh khí nữa, ý thức vừa động là đạt đến mục đích tu luyện.

Giờ gã trở thành nguồn hấp thu linh lực khổng lồ. Thiên địa linh lực không ngừng không nghỉ chảy qua thân thể, qua huyết mạch gã. Chỉ cần gã muốn là dồn được linh lực đó xuống khí hải, chuyển hóa thành năng lượng tự thân. Tuy nhiên hấp thu kiểu này không thể vô hạn chế, còn phải trông vào năng lực tiêu hao của nhục thân và mức độ linh lực của hoàn cảnh. Nhưng hiệu quả cao gấp nhiều lần trước kia phải chìm vào trạng thái tu luyện, vận dụng Ngũ Hành quyền.

Sau này Diệp Phong dù tĩnh tu, chiến đấu, ngủ hay suy nghĩ thì đều là liên tục tu luyện, hơn nữa đề thăng thực lực với mức độ cao nhất. Các cường giả khác biết được điều này tất sẽ há hốc mồm kinh ngạc vô vàn.

Về mặt cảnh giới, gã không cần hao phí nhiều tinh lực cũng dễ dàng chìm vào cảnh giới cao hơn để lĩnh ngộ ý cảnh. Có ý cảnh huyền diệu này, mọi chướng ngại không còn tồn tại với gã.

Con đường tu luyện trong tương lai của gã sẽ thuận buồm xuôi gió, không còn thác ghềnh. Nếu gã biết vì kết hợp với Thẩm Lan là được lợi thế này, không hiểu có hối hận đã không làm việc này từ trước hay không...

Vỏ trắng hai màu sáng chói lơ lửng mười ngày liền trong tân phòng...Mười ngày này Diệp Phong và Thẩm Lan không tỉnh lại, yêu vương cũng không ai đến gần gian phòng. Hai người cứ say ngủ, trong lúc ngủ lại tăng tiến mạnh mẽ. Đề thăng kiểu này không lập tức thể hiện ở thực lực nhưng sau này sẽ hình thành cách biệt khác hẳn trước kia.

“Ư!” Ngày thứ mười, thẩm Lan tỉnh lại trước, đôi mắt như nước hồ thu vừa mở ra, thấy mình không mảnh vải che thân thì cực kỳ hổ thẹn. Bất quá khi biết tứ bề không có ai, chỉ có tay Diệp Phong đang ôm chặt mình thì cảm thấy ấm áp vô vàn, áp gương mặt mỹ lệ vào lồng ngực trần của gã, cảm thụ hơi ấm...

Thẩm Lan tỉnh lại, vỏ trứng trên không mất đi một nửa thủy nguyên từ từ đáp xuống đất. Trong vỏ vẫn còn chiếc giường được bảo vệ, chỉ là bốn chân đã tan thành bọt.

Vỏ trứng mờ dần rồi tan biến, ý thức của Diệp Phong mất cân bằng, cũng tỉnh lại. Bất quá gã vẫn thường thức đạo linh cảm lĩnh ngộ lúc đột phá cảnh giới.

“Không khí - lĩnh vực.” Gã khẽ quát, không khí trong tân phòng như ngưng lại hoàn toàn. Thẩm Lan ở trong, cảm giác thân thể cơ hồ bị trói chặt, không thể động đậy gì.

Đó là lĩnh vực gã ngộ ra trong lúc say ngủ...Lĩnh vực này không phải ngũ hành nguyên lực, cũng không đơn thuần là hiệu quả của nguyên nguyên lực, mà là hỗn tạp của bốn khí hải và năng lực của trạng thái Thần thông biến. Lĩnh vực này rất giống với thần thông trối buộc trong Ngự khí Thần thông thuật của Vu vô tộc nhưng lại rất khác.

Quan trọng hơn, hiện giờ gã không thi triển Thần thông biến, mà trong trạng thái bình thường, tu vi vẫn là thiên tôn mà thi triển được lĩnh vực đặc biệt này. Buộc người ta phải kinh ngạc, một người không phải vô hoàng mà lại có thể hình thành khí trường, hơn nữa hiệu quả của lĩnh vực vị tất không như ngũ hành lĩnh vực.

“Phong, chuyện gì thế...” Thẩm Lan vận kinh nhưng không có tác dụng, co không hoàn toàn giải phóng lĩnh vực, sợ có gì bất lợi cho gã, nên đành nhủ mảy.

“À, thẩm Lan...Xin lỗi.” Gã vội thu lĩnh vực lại, mỉm cười hối lỗi: “Ban nãy ta có lĩnh ngộ nên nhất thời hứng khởi, muội không sao chứ?”

“Không.” Thẩm Lan cười cho qua: “Cảm giác ban nãy như huynh phát ra lĩnh vực, đúng không? Khí tức của huynh hình như chưa đạt đến vô hoàng?”

“Tu vi của ta còn cách vô hoàng một chút, nhưng thực chất thì không khác gì phổ thông vô hoàng.” Diệp Phong nói không khác là khi gã không thi triển trạng thái Thần thông biến cũng có được năng lực của vô hoàng. Khí trường của gã hoàn toàn bất đồng với mọi vô hoàng, tuy hiện thời phạm vi lĩnh vực không rộng nhưng uy lực đã được chứng thực ban nãy. Ngay cả Thẩm Lan đã đạt đến nhất giai vô hoàng, không thi triển lĩnh vực thì cũng không chống nổi lĩnh vực của gã trối buộc.

“Tức là Phong còn mạnh hơn được nữa, đúng không?” Cách lý giải của cô rất đơn giản nhưng thực tế. Thực lực của gã càng mạnh thì cô còn thấy ngọt ngào hơn chính mình đề thăng.

“Chắc...Không hơn bao nhiêu.” Gã chưa nắm vững lĩnh vực của mình. Bất quá gã đoán rằng, nếu có thể vận dụng lĩnh vực này đến cực trí sẽ không kém nhất trọng Thần thông biến. Hơn nữa nếu gã thi triển Thần thông biến xong lại thi triển không khí lĩnh vực thì chiến lực sẽ đạt lên tầm mức mới.

Tất cả còn phải xem không khí lĩnh vực này phát huy được đến mức nào.

Diệp Phong dứt khỏi dòng suy tư, thấy hai quả tuyết lê trước ngực Thẩm Lan thì sắc tâm đại khởi, khẽ đưa tay chạm vào...

“Ừ!” Thẩm Lan khẽ rên lên, toàn thân hơi đỏ ửng, phát ra nét mị hoặc chết người. Cô ngả người vào lòng gã, liếc xéo thật sâu nhưng không cản trở hành động của gã.

Tuy trong nhận thức, hai người mới chỉ khởi động xong, nhưng thực tế là đã tích tụ cả mười ngày, giờ bộc phát thì nóng bỏng đến thế nào? Thẩm Lan xuân tình đại động, còn Diệp Phong thấy thân thể không chút tỳ vết của cô thì hùng tâm bột bột, không thể cưỡng lại được.

Hai người lại bắt đầu động phòng lần thứ hai...

OOo

“Ha ha ha, lĩnh vực của Phong nhi quả nhiên đặc biệt.” Khí lưu quanh Yêu vương nổ tung, chấn không khí lĩnh vực của Diệp Phong thành hư vô.

“Sức mạnh nhục thân của vi sư đã đạt đến vô hoàng diên phong mà không hoàn toàn tránh thoát lĩnh vực của con trối buộc. Hiện giờ dù trong trạng thái bình thường con cũng có thể đấu với cao giai vô hoàng rồi.” Yêu vương nhận xét.

“Vậy đồ nhi thi triển trạng thái tứ trọng Thần thông biến thì có thể bằng vào không khí lĩnh vực đấu với thánh giai cường giả chăng?” Gã hỏi mong ngóng.

“Việc này e là chưa được.” Yêu vương lắc đầu: “Uy lực của lĩnh vực trực tiếp liên thông với tu vi, dù con thi triển thần thông, uy năng của lĩnh vực vẫn vậy. Trong trạng thái tứ trọng Thần thông biến thì trợ lực của lĩnh vực cho con cũng rất hữu hạn.”

Gã gật đầu, kỳ thật có biết điều đó, chỉ là muốn được nghe sư phụ chính miệng xác nhận.

Cách biệt giữa võ hoàng và thánh giai như chén so với chậu. Trong trạng thái bình thường, gã chỉ là một cái chén nhỏ, còn cao giai võ hoàng cường giả là chén lớn, khi gã có được lĩnh vực thì từ một chén nhỏ biến thành hai chén, dung lượng cộng lại đủ hơn chén lớn. Nhưng dù gã thi triển tứ trọng Thần thông biến cũng chỉ biến cái chén nhỏ thành cái chén đặc hiệu, thêm lĩnh vực là cái chén nhỏ nữa vẫn không thể sánh với cái chậu.

Thực lực của gã hiện giờ vượt cả điên phong võ hoàng nhưng chưa đấu nổi với thánh giai. Nếu gã muốn đấu với thánh giai thì ít nhất cũng cần đột phá đến võ hoàng cảnh giới. Còn nếu muốn chiến thắng thánh giai, chỉ e phải tấn nhập võ hoàng điên phong mới có khả năng đó.

Đương nhiên, trước mắt không khí lĩnh vực của gã vẫn chưa khám phá được hết, gã có lý do tin như vậy vì lĩnh vực hình thành từ tu luyện nguyên nguyên lực không đơn giản như Ngự khí Thần thông thuật của Vu tộc, ngay cả Yêu vương cũng không hình thành được lĩnh vực đặc biệt như vậy.

Lĩnh vực của Yêu vương vượt xa các phổ thông võ giả, có thể đem ngũ hành nguyên lực hóa thành năm đạo lĩnh vực phân thân, mỗi phân thân đều có thực lực tương đồng bản thể. Năm xưa ông nhờ vào ngũ hành viên mãn lĩnh vực của mình đại chiến chúng võ hoàng mà không thất bại.

510. Chương 510 : Võ Nguyên Đại Loạn

Yêu vương cũng không giải thích được vì sao hai sư đồ cùng tu luyện Nguyên Thần quyết nhưng lại hình thành hai khí trường khác nhau. Đành quy cho vì khí hải bản nguyên của Diệp Phong đều là tiên thiên chi lực thuần tịnh, cộng thêm của Thẩm Lan trợ lực nên mới có dị biến đặc biệt đó.

Thẩm Lan vì kết hợp với gã nên hàn băng lĩnh vực có thêm một tia không gian chi lực thập phần huyền ảo. Như thế cũng đủ khiến hiệu quả băng phong của lĩnh vực của cô càng cao.

Cả hai đều thu được lợi ích lớn.

“Phong nhi, tới đây các võ hoàng của ngục sơn sẽ bạo phát một trường đại chiến với Ngũ hành tông. Con tính thế nào?” Yêu vương không đưa ra được kiến nghị nào có ích với lĩnh vực của Diệp Phong, nên đành thôi.

“Đồ nhi cho rằng Võ Nguyên đại lục tới đây sẽ sa vào thời kỳ hỗn loạn nhất, con không muốn nhúng vào vùng nước đục đó, định nhân cơ hội này đột phá đến võ hoàng cảnh giới rồi tính.” Gã trầm ngâm một lúc rồi nói.

Thẩm Lan níu tay gã, dịu giọng: “Muội cũng thoáng thấy cơ hội đột phá, chỉ bằng nhân cơ hội, cùng Phong bế quan.”

Yêu vương nhìn cô đầy yêu thương, cười ha hả: “Thế cũng tốt, bản vương và sư phụ con cũng có việc cần xử lý, có thể sẽ bế quan một thời gian. Yêu điện cũng trầm tịch một thời gian vậy.”

Yêu vương và Thu Tổ Nhã phải tìm cách phục sinh Thu Tổ Thanh. Cả đại lục chỉ có người có thần thông thông thiên triệt địa như Yêu vương mới có hi vọng lợi dụng năng lực tự thân để cứu sống Thu Tổ Thanh chỉ còn một tia tàn hồn.

Rồi gã sai yêu thú của Yêu điện đến Mộ Dung gia thông tri cho Mộ Dung Yên và Vô Song môn không sa vào chiến loạn của Võ Nguyên đại lục mà chuyên chú đề thăng thực lực. Tiếp đó gã ngầm sai một yêu hoàng đến Đông Phương thế gia phụ trách bảo vệ Đông Phương Hồng Diệp.

Tuy mục tiêu chủ yếu của các võ hoàng ngục sơn là Ngũ hành tông, nhưng không ai dám chắc chiến loạn phong ba không lan đến các thế lực lưỡng tông tam bang ngũ thế gia còn lại.

An bài tất cả xong xuôi, gã và Thẩm Lan cùng bế quan, toàn lực xung kích cảnh giới sau cùng để tấn nhập võ hoàng.

OOo

Thời gian qua đi, mấy năm nay Võ Nguyên đại lục trải qua vô vàn mưa gió, cục diện các thế lực cũng biến hóa vô vàn.

Mộ Dung gia, trong lúc Vô Nguyên đại lục đại loạn, vẫn giữ thái độ trung lập. Tuy nhiên Mộ Dung Yên trở về, có cả hai đồng bạn vì không có thân nhân hay hảo hữu còn sống, nên theo ông ta vào ở Mộ Dung thế gia. Cộng thêm Hỏa lân thú và Phong loan tọa trấn, mộ Dung gia nghiêm nhiên mạnh hơn thất tông tam bang ngũ thế gia lúc trước.

Vô Song môn vì khởi đầu muộn nên tạm thời chưa xuất hiện hoàng cấp cường giả, nhưng vì Quỷ Vô Cực và Lý Ngọc tấn nhập thiên tôn, và một số môn nhân đột phá vô tôn, tin rằng sau này cũng là thế lực không thể coi thường. Quan trọng nhất, ai cũng biết Mộ Dung gia và Vô Song môn là một, các thế lực khác đều không dám động vào.

Vốn Mộ Dung gia có thực lực đó, chỉ cần giữ thái độ trung lập tại Nam chiêm Bộ châu, sẽ không dính đến phiền hà, nhưng tình thế thay đổi như chong chóng, có những vị khác không mời muốn đến phá tan sự yên tĩnh đó...

OOo

Đã năm năm từ khi các võ hoàng thoát khỏi thánh sơn.

Hôm đó, mộ Dung gia vẫn như thường, ai nấy rèn luyện hoặc tĩnh tu thì đột nhiên thình không xuất hiện khí tức hùng hậu như muốn thị uy, giá lâm tầng không của Mộ Dung thành. Lúc chúng nhân nhìn lên thì năm thân ảnh đã xuất hiện trên đó.

Trung niên cầm đầu là tứ giai võ hoàng, dáng vẻ ngạo nghễ, từ khí thế thì hai bên là hai võ hoàng và hai cao giai võ tôn, cũng ra vẻ cao ngạo nhìn xuống dưới.

“Hỏa Vân môn nhất đại trưởng lão Cổ Vân, cầu kiến Mộ Dung thế gia tộc trưởng Mộ Dung võ hoàng!” m thanh cuồn cuộn vọng xuống khiến nhiều Mộ Dung tộc nhân thực lực kém cúi ngả nhào, tai kêu ong ong, thậm chí có người ngã xỉu.

“Cổ Vân thất phu! Dám vô lễ như vậy lẽ nào coi Mộ Dung gia là chốn không người.” Tiếng quát giận dữ của Mộ Dung Yên từ trong phủ vang lên, một đạo kim sắc cự nhận chói mắt xuất hiện, chém vào năm người trên không.

Ánh mắt Cổ Vân ngưng lại, xòe nhanh hai tay thì triển hỏa nguyên linh vực, một con hỏa long gầm rú lao ra hóa giải kim nhận công kích.

“Mộ Dung võ hoàng, bạn cũ từ xa đến thăm sao lại bạc tình như thế?” Cổ Vân ngoác miệng cười, từ từ thu lại khí thế, lớn tiếng hô.

“Hừ! Các ngươi là bạn cũ cái nỗi gì? Hôm nay đến đây làm chi?” Cả hai tuy cùng là tù phạm từ ngục sơn thoát ra nhưng không qua lại với nhau, cũng không nhốt cùng ngục phong nên Mộ Dung Yên hừ lên không hề khách khí, cũng chẳng không lên theo.

Mộ Dung Yên cũng là tứ giai võ hoàng, tu vi không kém gì đối phương; nhưng ở đây là căn cơ của Mộ Dung gia, nên phát sinh xung đột, tất nhiên rất bất lợi. Ông ta đành cho tộc nhân trong thành sơ tán, một mặt nghênh đón đối phương xem có ý gì.

Danh tiếng Hỏa Vân môn mấy năm nay ông ta được nghe nhiều. Từ khi Vô hoàng liên minh tan vỡ, vô Nguyên đại lục xuất hiện bốn thế lực đỉnh nhọn do thất giai võ hoàng thành lập, hỏa Vân môn là một. Thực lực chính thể của bốn thế lực này ngang với Ngũ hành tông trong thời kỳ toàn thịnh, chỉ là hỗn loạn hơn những tông môn chính quy kia mà thôi. Nhưng không thể phủ nhận sức mạnh của họ.

Nên trước khi biết ý đồ của đối phương, mộ Dung Yên không muốn trở mặt.

“Cổ mỗ hôm nay đến là muốn cho Mộ Dung võ hoàng biết một chuyện vui.” Cổ Vân vuốt chòm râu không dài lắm dưới cằm cười ha hả, như thể hành động thị uy ban nãy không do lão làm.

“Chuyện vui? Vui gì cơ hả?” Mộ Dung Yên nhíu mày, đối phương hiển nhiên không có hảo ý, việc vui ở đâu ra nhỉ?

“Năm xưa Liệt Hỏa tông bức hại các hạ không ít, hại các hạ bị nhốt uống ở ngục sơn cả trăm năm, vì sao mấy năm nay Mộ Dung võ hoàng lại không định trả thù?” Cổ Vân cười cười nói: “Bản môn chủ Hỏa Vân

tà hoàng thập phần hân thưởng thực lực của Mộ Dung gia, muốn kết hợp Hỏa Vân môn và Mộ Dung thế gia lại để cùng đối kháng thánh sơn Ngũ hành tông, không hiểu ý Mộ Dung vô hoàng thế nào?”

Nói đoạn Cổ Vân nhìn Mộ Dung Yên chăm chăm, mắt ánh lên lạnh lẽo, đợi đối phương phản ứng.

Mộ Dung Yên mắng thầm, việc lo lắng nhất đã xảy ra. Đối phương quả nhiên đến với ý đồ xấu, đây đâu phải là hợp lại mà là Hỏa Vân tà hoàng dựa vào lực lượng trong tay muốn nuốt chửng Mộ Dung gia!

Năm năm trước, ở Bích Thủy cung, khi Diệp Phong và Thu Tổ Nhã đi rồi, song phương đã giao chiến kịch liệt.

Vốn bị hơn trăm vô hoàng vây khốn, mấy chục vô hoàng của Ngũ hành tông không còn cửa chống lại nhưng sau đó tình thế đã nghịch chuyển kinh nhân.

Vì các thánh sơn cao cấp tuần sát sứ không biết từ đâu nghe tin chúng vô hoàng hành động nên tập kết toàn bộ lực lượng, ngay lúc chúng vô hoàng tưởng đã thắng chắc thì đột nhiên xuất hiện khiến trở tay không kịp.

Ngũ hành tông chỉ có hơn ba mươi vô hoàng, tu vi cũng không cao như các vô hoàng ngục sơn nhưng ngũ hành chiến trận của họ, uy lực xác thật phi thường. Bích Thủy cung vốn có hai chiến trận, cao cấp tuần sát sứ bày ra ba trận, hơn nữa số tuần sát sứ này tu vi đều từ trung giai trở lên, thực lực càng kinh nhân. Vô hoàng ngục sơn tuy số lượng đông nhưng ô hợp, bị địch nhân đánh lên quá đột ngột nên hoảng hồn.

Sau trận đại chiến kinh thiên động địa, vô hoàng ở ngục sơn bỏ lại mấy thi thể, cúp đuôi chạy mất.

Sau trận này, ngũ hành tông biết mình đã trở thành cái đích chung nên đều tập hợp môn nhân đệ tử lại, do các vô hoàng dẫn đầu, đưa hết lên thánh sơn.

Sau khi các vô hoàng ở ngục sơn đi khỏi, thánh sơn lại rơi vào tay các tuần sát sứ. Họ khởi động hộ sơn đại trận, phòng ngự nghiêm mật tứ bề, thánh sơn lại thành căn cơ của họ.

Ngũ hành tông và thánh sơn tập kết tại một nơi nhưng chính thể thực lực vẫn là các vô hoàng ngục sơn chiếm ưu thế tuyệt đối. Chỉ tiếc hơn trăm vô hoàng tuy vì mục tiêu chung mà tạm thời hình thành liên minh, nhưng liên minh đó rất mong manh, đặc biệt là mấy vị tu vi đỉnh nhọn đều có tính toán riêng.

Nên sau mấy lần giao phong, ngũ hành tông đường cùng, gom hết lực lượng lại liều mạng kháng cự, khiến Vô hoàng liên minh thất bại liên tục, tổn thất thảm trọng. Hai năm trước, vô hoàng liên minh từ hơn trăm người chỉ còn lại không đầy tám mươi, hơn nữa thủ lĩnh có tu vi, uy đức, danh vọng cao nhất, vì trúng kế của Ngũ hành tông trong một trận chiến mà mất mạng.

Vô hoàng liên minh có nhiều người ôm tư tâm, thủ lĩnh đó chết đi, liên minh không có cường giả thực lực vượt trội quần hùng như Sát Hoàng, Diệp Phong, cũng không còn ai có uy vọng như thủ lĩnh trước đó, nên sau khi phân loạn đã tan rã thành tứ đại thế lực và không ít thế lực nhỏ khác.

Tuy vẫn lấy mục tiêu diệt Ngũ hành tông làm mục tiêu nên không xung đột nghiêm trọng với nhau, nhưng không ai chịu phục ai, nên khi đối diện Ngũ hành tông đoàn kết nhất trí thì lực bất tòng tâm. Nếu không vì ngũ hành chiến trận mà Ngũ hành tông dựa vào buộc chúng phải không tách rời thì e đã từ thánh sơn đánh ra thu lại địa bàn cũ rồi.

511. Chương 511 : Xuất Quan

Mộ Dung Yên hít sâu một hơi trầm giọng: “Lão phu không có hứng thú trước việc Mộ Dung gia và Hỏa Vân môn hợp nhất.”

“Mộ Dung vô hoàng cũng biết chỉ với vài vô hoàng sẽ không uy hiếp được Ngũ hành tông, thực lực Mộ Dung gia tuy cao nhưng so với Hỏa Vân môn vẫn còn kém hơn...” Ngừ khí Cổ Vân tuy bình đạm nhưng thoáng hiện ý uy hiếp: “Các hạ muốn báo thù năm xưa, chỉ có hợp tác với Hỏa Vân môn mới có cơ hội, hơn nữa hai thế lực chúng ta hợp lại thì bản môn mới là bên chịu thiệt. Bản môn chỉ đã nói, chỉ cần Mộ Dung vô hoàng đáp ứng, phó môn chủ sẽ do các hạ đảm nhận.”

Đối phương tuy nói đồng dục nhưng Mộ Dung Yên già đời, sao có thể mắc lừa. Đối phương rõ ràng cậy thế lực định ngầm nuốt trọn Mộ Dung gia, hoặc đem võ hoàng cường giả của Mộ Dung gia ra làm tốt thí. Mấy năm nay, bốn thế lực bề ngoài hợp tác nhưng ngầm so kè nhau, khi đối kháng Ngũ hành tông đều không dốc toàn lực, kết minh kiểu đó sao có thể tiêu diệt được Ngũ hành tông có ngũ hành chiến trận?

“Lão phu nghĩ kỹ rồi, mộ Dung gia không có hứng thú hợp lại với Hỏa Vân môn, còn ân oán giữa lão phu và Liệt Hỏa tông, lão phu tự giải quyết, không phiền Hỏa Vân tà hoàng bận tâm.” Mộ Dung Yên phất tay áo cự tuyệt.

“Hừ, tức là các vị không uống rượu mời mà uống rượu phạt?” Cổ Vân trở mặt, năm người trên không phát ra khí thể hùng hậu.

“Với các người mà dám uy hiếp lão phu?” Mộ Dung Yên không chịu kém, năng lượng của tứ giai võ hoàng phát ra, bao trùm cả Mộ Dung phủ trong khí trường.

Đồng thời, hai thân ảnh vút lên thình không, chính thị hai đồng bạn Mộ Dung Yên kết thân tại ngục sơn.

“Có bọn lão tử tọa trấn Mộ Dung gia, tiểu bối các người cũng dám đến huênh hoàng hả?” Hai người này tu vi một ngũ giai, một lục giai, tất nhiên phi phạm. Họ chịu ở lại Mộ Dung gia còn vì một nguyên nhân là coi trọng quan hệ giữa Mộ Dung Yên với Diệp Phong, bằng không họ đời nào chịu trở thành cung phụng trưởng lão của Mộ Dung gia.

“Ha ha ha, chỉ với năm người bọn tại hạ không đủ tư cách vênh vang trên địa bàn Mộ Dung gia...” Cổ Vân đối diện với thực lực của Dung gia nhưng không hề mất bình tĩnh vẫn cười lạnh nói: “Hỏa Vân tà hoàng đại nhân đoán trước các vị không dễ dàng chịu phép nên đã tự thân đến, chốc nữa sẽ giá lâm.”

Cổ Vân nở nụ cười đắc ý, khẽ vuốt tay qua cằm cười gằn: “Môn chủ đã nghe nói đến Tam nguyên tam tài trận của các vị nên hôm nay đến lĩnh giáo. Bọn ta đến chỉ để thu thập vạn niên linh trì của Mộ Dung gia, nhi tử và tôn nữ của người, xem người có chịu phép không, ha ha ha.”

Mộ Dung Yên biến sắc, hỏa Vân tà hoàng tuy tu vi thất giai nhưng chiến lực kinh nhân, ba người bọn họ với Tam nguyên tam tài trận không sợ gì đối phương nhưng bọn Cổ Vân nhân cơ hội này tập kích tộc nhân Mộ Dung gia và vạn niên linh trì thì thật nguy hiểm.

“Bọn khốn các người.” Mộ Dung Yên không nén được nữa, ra tay trước.

Chát, chát. Cổ Vân phát ra linh vực, thận trọng hóa giải đòn phản nộ của Mộ Dung Yên, tiếp đó dẫn bốn người lùi lại, đối thủ của họ không phải Mộ Dung Yên.

Hai đồng bạn định phi thân lên, cùng Mộ Dung Yên tổ thành Tam nguyên tam tài trận giáo huấn đối phương thì ngoài xa dấy lên năng lượng khí tức hùng hậu, cao hơn bất kỳ người nào trong ba người.

Hỏa Vân tà hoàng. Cả ba nhìn nhau, chợt cảm thấy không ổn.

“Ha ha ha, mộ Dung Yên, quyết định của người khiến bản hoàng thất vọng quá.” Hỏa Vân tà hoàng chưa đến, tiếng nói sang sảng đã cuốn đến Mộ Dung thành, khí thể tương đương kinh nhân.

Mộ Dung Yên căng mặt lên cực kỳ khó coi, lửa giận bùng bùng bốc lên: “Hỏa Vân tà hoàng, ngươi là nhất phương bá chủ lại sử dụng thủ đoạn vô sỉ như vậy thật khiến người ta cười chê.”

Hỏa Vân tà hoàng đến sau tích tắc, đôi mắt như đang bốc cháy bắn ra tinh quang chớp nháy hồn người, tỏ vẻ khinh thường: “Thủ đoạn vô sỉ? Hừ, mộ Dung Yên ngươi lẽ nào không hiểu tình thế Võ Nguyên đại lục hiện giờ? Muốn trừ được đại địch Ngũ hành tông, phải tập hợp lực lượng võ hoàng cả đại lục. Thi triển chút thủ đoạn tất yếu là việc đương nhiên.”

“Lão phu không ngại cho người biết, ba thế lực kia cũng đang thực hiện việc tương tự Hỏa Vân môn.” Hỏa Vân tà hoàng ngạo nghễ: “Các thế lực trung lập lập trường bất minh, thái độ ám muội các người chính là đại kỵ của bọn ta khi đối kháng thánh sơn Ngũ hành tông. Nếu không triệt để giải quyết mối uy hiếp từ các thế lực gió chiều nào che chiều ấy này thì sao bọn ta an tâm đối phó địch nhân thật sự?”

“Giảo biện.” Mộ Dung Yên cười nhạo: “Lúc các võ hoàng chúng ta từ ngục sơn thoát ra, thanh thế mạnh cỡ nào, thực lực kinh nhân cỡ nào? Nhưng tình thế tốt đẹp đó còn phải do những tên ôm tư tâm các người

chôm vùi sao? Nói cái gì mà giải trừ hậu hoạn, ta thấy chẳng qua là mượn danh để khuếch trương thế lực, để các người đắc sinh thì Vô Nguyên đại lục có thêm mấy thế lực giống Ngũ hành tông mà thôi.”

Hỏa Vân tà hoàng nghe vậy thì thẹn quá hóa giận, hè lạnh: “Đại kế của bản môn chủ há loại chuột bọ như các người xét đoán? Hôm nay Mộ Dung Yên người không chịu theo về Hỏa Vân môn thì bản môn chủ sẽ san bằng Mộ Dung thành, tránh để sau này các người câu kết Ngũ hành tông, quấy nhiễu Hỏa Vân môn.”

“Vô sỉ.” Hỏa Vân tà hoàng nói thế, cả hai đồng bạn của Mộ Dung Yên cũng không nghe lọt tai, cất tiếng chửi.

“Muốn san bằng Mộ Dung thành? Người cứ thử xem.” Trong óc Mộ Dung Yên hiện lên thân ảnh một thanh niên, lập tức yên tâm hơn hẳn, cười vang hỏi đầy trào phúng: “Người có biết tôn nữ tể của lão phu là ai không?”

“Tôn nữ tể của người?” Hỏa Vân tà hoàng kinh ngạc, mộ Dung Yên nhắc đến tôn nữ tể là có âm mưu gì?

“Hôm nay các người dám động vào một ngọn cỏ của Mộ Dung gia, tôn nữ tể của lão phu sẽ san bằng Hỏa Vân môn, không tin người cứ thử xem.” Mộ Dung Yên đột nhiên lên giọng, có tôn nữ tể như thế e rằng ai cũng như ông ta.

“Hừ, chết cười, một tiểu bối lại dọa được bản môn chủ chắc.” Hỏa Vân tà hoàng giận càn hông, tuy không hiểu Mộ Dung Yên nói đến ai nhưng chồng của cháu gái ông ta thì chắc chắn còn trẻ, dù già có bối cảnh hơn người cũng hơn được Ngũ hành tông sao? Hỏa Vân môn cả Ngũ hành tông còn coi thường thì sợ gì một tiểu bối.

“Tôn nữ tể của lão phu đúng chỉ là tiểu bối, nhưng vị tất không dọa được các hạ.” Mộ Dung Yên cười cười, hai đồng bạn của ông ta hiểu được là ai nên cũng tỏ vẻ coi thường đối phương, khiến Hỏa Vân tà hoàng tâm rợn tóc gáy.

Ngay lúc Hỏa Vân tà hoàng cơ hồ không nén được nữa thì Mộ Dung Yên tiết lộ, từ từ thốt lên hai chữ: “Diệp Phong.”

Diệp Phong.

Lửa giận đang bùng bùng cháy lên trong lòng Hỏa Vân tà hoàng như bị dội một chậu nước lạnh thấu xương, từ đầu đến chân khiến cả ngũ tạng lục phủ lão cũng phát ra hàn ý.

Lão hiểu rõ cái tên đó có ý nghĩa gì? Đó là nhân vật truyền kỳ từng trăm sát Huyết Ma, đấu ngang với Sát Hoàng, sau đó dám truy sát cả thánh giai. Nói chung, võ hoàng như lão có cơ hội thoát khỏi thánh sơn cũng nhờ Diệp Phong xuất lực, bằng không họ lại sa vào vòng khống chế của Huyết Ma.

Chợt nghe cái tên đã lâu không nghe thấy, hỏa Vân tà hoàng đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Diệp Phong đã lâu không xuất hiện khiến nhiều người cơ hồ quên mất, nhưng khi cái tên già vang lên bên tai thì cảm giác kính sợ khắc cốt铭心 tâm đó lại dấy lên đầu tiên trong óc.

Bọn Cổ Vân cũng bị cái tên xa xôi và quen thuộc đó làm cho chấn kinh, tim đập thành thịch, sắc mặt mất hết tự nhiên.

“Diệp Phong là tôn nữ tể của các hạ? Đừng đùa nữa.” Hỏa Vân tà hoàng ngẩn ra hồi lâu rồi định thần lại, vì thất thái mà thẹn quá hóa giận, gầm lên: “Đừng tưởng Mộ Dung gia đem Diệp Phong ra là dọa được bản môn chủ, đừng nói y không có quan hệ gì với các người, dù có thật chẳng lẽ bản môn chủ sợ y hay sao?”

“Cổ Vân động thủ mau.” Để che giấu nỗi sợ hãi, hỏa Vân tà hoàng vội phát động, trong lòng lão cho rằng Diệp Phong không có quan hệ gì với Mộ Dung gia, lúc ở ngục sơn già không biểu hiện là mình biết Mộ Dung Yên. Vì thế lão càng khẳng định suy đoán của mình.

“Hỏa Vân thất phu, đừng khinh người quá mức.” Mộ Dung Yên cuống lên, tuy có thể cầm chân thất giai cường giả của đối phương nhưng tộc nhân Mộ Dung gia không thể chống nổi bọn Cổ Vân gồm ba võ hoàng và hai cao giai võ tôn. Một khi giao chiến, mộ Dung gia nhất định tổn thất cực kỳ thảm trọng.

Ông ta theo lời Diệp Phong dặn, năm năm nay không dính vào phân tranh của đại lục, một lòng phát triển Mộ Dung gia. Thực lực của hậu bối trong gia tộc được vạn niên linh trì trợ giúp nên tiềm lực tăng vọt, tin

rằng mấy chục năm nữa, mộ Dung gia sẽ xuất hiện nhiều tôn cấp và hoàng cấp cường giả, địa vị gia tộc tại Võ Nguyên đại lục sẽ ổn định lâu dài.

Nhưng nếu hôm nay gặp họa kiếp này khiến lực lượng hạch tâm của Mộ Dung gia bị tổn thất không thể phục hồi thì mọi nỗ lực trước đó đều hóa thành bong bóng.

“Hừ, nếu Diệp Phong là tôn nữ tể của các người thì bảo gã ra cứu Mộ Dung gia đi, ha ha.” Cổ Vân cười vang, mang theo linh vực hùng hồn lao vào Mộ Dung phủ.

Ngưng lúc Cổ Vân ngưng tụ nguyên lực, chuẩn bị phát động đòn hủy diệt thì một giọng nói vang rền bên tai lão: “Mỗ vừa xuất quan thì nghe có người gọi tên...Chư vị dám đánh đến cửa Mộ Dung gia thì thật chán sống rồi.”

Khí thế hùng hậu ngút trời dồn tụ trên đỉnh đầu bọn Cổ Vân, trong tích tắc không gian chung quanh như ngưng kết, giữ cứng cả năm người.

512. Chương 512 : Thống Lĩnh Quân Hùng

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, mộ Dung Yên tỏ vẻ hờn hờ, hai đồng bạn cũng nhẹ lòng. Gã đến rồi thì phiền hà nào cũng sẽ tan, hiện giờ Hỏa Vân môn mới cần phải lo lắng.

Bọn Cổ Vân trong tích tắc bị giữ cứng trên không, hỏa Vân tà hoàng ở gần đó cũng há hốc miệng, đó là thần thông gì? Lão chưa từng thấy, nhưng từ khí tức trong không gian phát ra thì đích đích xác xác là khí trường khí tức, nhưng là linh vực gì mà bá đạo như vậy?

Từ đầu đến chân lão bị dội một gàu nước lạnh, toàn thân phát ra hàn khí. Diệp Phong nhiều năm không gặp, thực lực lại tiến một bước dài, trở nên đáng sợ đến thế, bất giác lão đâm hối hận, xem ra lúc này Mộ Dung Yên nói gã là tôn nữ tể không phải nói khoác, không thì Diệp Phong sao phải ra mặt cho Mộ Dung gia? Tình hình cho thấy việc hôm nay không dễ giải quyết.

Đồng thời lão thầm lấy làm mừng vì phe mình chưa thật sự động thủ, bằng không sự tình sẽ không thể văn hời? Nhớ lại trận chiến giữa gã và Sát Hoàng, hỏa Vân tà hoàng bất giác rung mình, uy thế đó đến giờ lão vẫn còn sợ, năm năm nay lão cũng có đột phá nhất định, nhưng chỉ cần nhớ đến thực lực Diệp Phong thế hiện năm xưa là lão lại không dấy lên nổi ý niệm động thủ.

Không gian gần đó dao động, thân ảnh Diệp Phong từ từ hiện lên trên không, thần kỳ như cách không bước đến, càng khiến chúng nhân Hỏa Vân môn thêm phần kính sợ. Cùng xuất hiện với gã là Thẩm Lan, phong tư đậm nhả tô thêm cho dung mạo tuyệt mỹ khiến chúng nhân đều kinh diễm.

“Chuyện đó...” Diệp Phong ve cằm tùy ý, tựa hồ đang cân nhắc, rồi chỉ vào Cổ Vân nói: “Hình như ban nãy các hạ gọi mỗ, không hiểu có chuyện gì?”

Cổ Vân hối hận đến độ chỉ muốn đập đầu vào tường, sao mình lại ngốc như thế, rõ ràng biết tiểu sát tinh này thực lực đáng sợ, hà cớ phải nhắc đến gã? Nói Diệp Phong là Diệp Phong đến, thậm chí khí thế vẫn không giảm hơn xưa.

Khí trường của Cổ Vân liên tục ép sang tứ phía, hòng thoát khỏi trói buộc không khí của do nhưng quanh lão khác nào sắt đá đông đặc lại, khốn chết linh vực của lão, tuy dốc toàn lực có thể lay động phần nào nhưng vẫn không khác gì đi trong đầm lầy, động tác cực kỳ chậm chạp.

Cổ Vân há miệng nhưng Hỏa Vân tà hoàng ở ngoài linh vực không nghe thấy gì, không khí linh vực của Diệp Phong cách tuyệt được cả âm thanh.

“Mỗ quên mất, để các hạ lên tiếng mới được.” Gã tùy ý ngoẹo đầu, không gian chung quanh lập tức giải khai cấm cố, bọn Cổ Vân lăn ra, vì dùng sức quá mạnh mà thiếu điều rớt khỏi không trung.

“Diệp...Diệp tiểu huynh đệ.” Cổ Vân sợ hãi cười khan: “Ban nãy chỉ là hiểu lầm...Lão phu không biết quan hệ giữa tiểu huynh đệ và Mộ Dung gia, nếu biết, lão phu sao dám mạo phạm Mộ Dung thành.”

“Tại hạ xin lỗi, tại hạ trước đây không biết Diệp tiểu huynh đệ và Mộ Dung gia có quan hệ đó. Các hạ là ân nhân cứu mạng bọn tại hạ, dù bọn tại hạ vô lễ đến đâu cũng không mạo phạm thân nhân của các hạ.”

Hỏa Vân tà hoàng cũng lấy thoái làm tiến, không muốn tỏ vẻ khiếm nhược trước mặt Diệp Phong nên lấy lý do ơn huệ ra để làm cái cớ không đối địch thì không đến nỗi mất mặt.

Tuy ai cũng biết Hỏa Vân môn không chạm vào Diệp Phong được, nhưng chí ít cũng phải tìm được chỗ xuống nước mới không bị cho là bị Diệp Phong uy hiếp mà cúp đuôi chạy.

“Theo các hạ thì nếu Mộ Dung gia không liên can đến Diệp Phong thì các vị sẽ đại khai sát giới chẳng?” Ngừ khí Diệp Phong bắt đầu lạnh lùng, sát khí trên mình toát ra, thẩm Lan đứng cạnh cũng loáng thoáng phát ra hàn ý khiến đối phương rùng mình, sợ đáp nhầm một câu là gặp họa.

Mộ Dung Yên đứng cạnh nghĩ thầm: Phong tiểu tử này sao bên mình toàn là tiểu nữ xinh đẹp nhỉ? Lần trước ở thánh sơn có mỹ nữ tuần sát sứ, gã nhờ ông ta trông nom, sau đó ngục sơn đại loạn, mộ Dung Yên không muốn cô bị công kích oan nên trối đem về Mộ Dung gia, hiện tại còn ở trong phủ. Tiếc là gã thất tung một mạch năm năm, không biết moi đâu ra một con yêu thú đến báo tin sau đó biệt tích, giờ mới hiện thân thì lại đi cùng một nữ tử trẻ tuổi tu vi vô hoàng, quả ông ta muốn phản ứng cũng không kịp.

“Không được, lão tử phải bảo Tử Thanh nha đầu dẫn tới, tôn nữ tể đến tay không thể để tuột mất.” Mộ Dung Tử Thanh cũng là tuyệt sắc, nhưng so với Thẩm Lan thì không có ưu thế gì, mộ Dung Yên không cuống không được.

Mộ Dung Yên đứng đó suy nghĩ lung tung thì Hỏa Vân tà hoàng không được thoải mái như thế, ngừ khí chất vấn của Diệp Phong khiến lão không biết nên đáp thế nào.

Vốn nếu Mộ Dung gia và Diệp Phong không có quan hệ thì đại khai sát giới cũng chẳng sao. Ở đại lục coi trọng thực lực này, phe nào mạnh là có quyền tuyệt đối, hỏa Vân môn có ba cao giai vô hoàng và hơn mười vô hoàng cường giả cấp trung và cấp thấp nữa, thuộc nhóm đứng đầu đại lục, mộ Dung gia tuy mạnh nhưng trước Hỏa Vân môn thì không có cửa phản kháng.

Hôm nay Diệp Phong không xuất quan, e rằng Mộ Dung gia sẽ bị bắt hết rồi buộc phải cúi đầu xưng thần.

Nhưng lão không dám đáp như vậy với gã, lấy ngón chân mà suy nghĩ cũng biết gã không đời nào bỏ qua. Hỏa Vân tà hoàng nuốt nước bọt, cẩn thận đáp: “Tại hạ không có ý đó...”

“Ý các hạ là thế nào?” Diệp Phong không khách khí cắt lời đối phương, lạnh lùng nói: “Lúc thoát thân khỏi ngục sơn có tới cả trăm vô hoàng, thanh thế rình rang cỡ nào? Đối phó Ngũ hành tông nhỏ xiu và mấy con cá lọt lưới thánh sơn tuần sát sứ vốn là việc quá dễ dàng...”

“Nhưng không ngờ hơn trăm vô hoàng lại vô năng như vậy, bị một toán tàn binh bại tướng ép cho chia rẽ, không ngẩng đầu lên được.” Diệp Phong gằn giọng trách: “Các vị còn là tiền bối thành danh mấy trăm năm, thật không biết hổ thẹn là gì.”

Hỏa Vân tà hoàng bị mắng đến không ngẩng lên được, mặt đỏ lựng, nhưng chỉ biết âm ừ chịu trận. Không tính Diệp Phong mạnh hơn Hỏa Vân môn, về mặt lý thì gã mắng không sai tí nào, trước đây ai cũng cố ý tránh sự thật này, nhưng khi bị bức phải đối diện sự thật thì họ buộc phải thừa nhận, giao chiến với Ngũ hành tông năm năm nay, họ mất mặt quá rồi.

“Diệp tiểu huynh đệ nói không sai, nhưng vô hoàng bọn lão phu đích xác cần một nhân vật có thể thống lĩnh quần hùng mới lãnh đạo được tất cả cùng đối kháng thánh sơn.” Hỏa Vân tà hoàng mục quang sáng rực, chợt ngẩng lên nhìn gã.

Kỳ thật lão không có nhiều dã tâm, chỉ là thất giai vô hoàng của ba thế lực kia không thể khiến lão tâm phục, cộng thêm đồng bạn xúi bẩy nên thành lập Hỏa Vân môn. Thân là vô hoàng, có ai không tâm tính cao ngạo, lão lại tu vi cao đặt thất giai, hiếm cường giả nào khiến lão phải cúi đầu. Bất quá...Hiện giờ có một nhân tuyển có thể khiến lão cam tâm nghe lệnh.

513. Chương 513 : Lập Lại Đồng Minh

Diệp Phong tất nhiên hiểu ý đối phương, bèn nheo mắt hỏi: “Ý các hạ là muốn mở ra mặt tập hợp các vô hoàng, nhất tề đối kháng thánh sơn?”

“Đúng vậy!” Hỏa Vân tà hoàng thấy gã hơi động lòng thì hưng phấn hẳn, kích động nói: “Đương kim đại lực có ai đó khiến toàn thể các võ hoàng thoát thân từ ngục sơn chịu phục thì chỉ có Diệp huynh đệ và Sát Hoàng các hạ.”

“Lúc Hồ Diên đại nhân ngã xuống, bọn tại hạ từng đến mời Sát Hoàng đại nhân, nhưng đại nhân không có hứng thống lĩnh quần hùng đấu với thánh sơn. Tại hạ và ba thất giai võ hoàng thực lực mạnh nhất không ai chịu khuất phục ai nên mới chia ra khiến lực lượng đối kháng thánh sơn yếu đi thêm. Trong số võ hoàng còn lại có những người không thích tranh đấu giữa bốn thế lực nên chọn cách ẩn cư.” Hỏa Vân tà hoàng lại tỏ vẻ hồ thẹn, khẽ thở dài.

“Sát Hoàng đại nhân là tiền bối, tu vi lại đạt đến võ hoàng diên phong, có thể phục chúng là đương nhiên. Nhưng mỗi chỉ là võ hoàng mới tấn cấp, tuy thực lực có thể hơn các võ hoàng tầm thường đôi chút nhưng không đủ kinh nghiệm, lại không có uy vọng, làm thế nào để phục chúng?” Diệp Phong tỏ ra khiêm tốn.

Những nguyên nhân này cũng là điều gã lo lắng. Với thực lực của gã cố nhiên có thể cưỡng ép các võ hoàng này tập hợp lại, nhưng xưng bá Võ Nguyên đại lực không phải mục đích của gã. Lần này gã xuất quan là chuẩn bị lên thánh địa tìm phương pháp giải cứu cho sư phụ, biết thánh sơn bị Ngũ hành tông và người Thánh điện chiếm rồi nên mới đến Mộ Dung gia nghe ngóng tình hình, không ngờ gặp bọn Hỏa Vân tà hoàng đến gây phiền.

Coi như Mộ Dung gia không tổn thất gì, hành động của Hỏa Vân tà hoàng cũng chỉ là tất nhiên trong thời loạn, nên gã không truy cứu quá mức. Thấy Hỏa Vân tà hoàng có ý quy thuận thì tâm tư gã linh hoạt hẳn.

Nếu gã một mình xông lên thánh sơn, thắng bại chưa thể biết được. Năm năn bế quan, gã đã đột phá hoàng cấp, thực lực càng tăng tiến kinh nhân. Nhưng lực lượng của thánh sơn cũng không ngời rồi, là cơ cấu thống trị đại lực của Thánh điện, bảo họ không còn con bài tẩy nguy hiểm nào là việc hoang đường. Nếu không lúc các võ hoàng vây công Bích Thủy cung đã không đến nỗi bị mấy ngũ hành chiến trận đánh cho tan tác.

“Diệp Phong, các hạ nói vậy sai rồi.” Hỏa Vân tà hoàng nghiêm mặt: “Ngày đó trận chiến kinh thiên giữa các hạ và Sát Hoàng có mấy chục võ hoàng thấy tận mắt, thực lực đó đủ khiến người ta kính phục. Sau đó các hạ và Sát Hoàng đại nhân liên thủ truy sát thánh sứ, cuối cùng giải quyết cả thánh sứ, hóa giải hậu họa cho các võ hoàng thoát thân từ ngục sơn. Đó là ân đức rất lớn, kinh nghiệm sao sánh được?”

“Hà hướng, võ hoàng ở ngục phong số một, số hai và số bảy lẽ ra sẽ bị Huyết Ma trường kỳ khống chế, nhưng các hạ đứng ra giải quyết Huyết Ma, giải trừ cấm cổ cho tất cả, chúng nhân nợ các hạ một món nhân tình. Những ngục phong cũng được tự do là vì các hạ thi ân từ trước, thánh sơn bị công hãm cũng có công đầu của các hạ. Ngần đây ân đức và công lao bày trước mắt, ai bảo các hạ không có uy vọng?” Hỏa Vân tà hoàng là một trong những người tận mắt thấy trận chiến giữa gã và Sát Hoàng nên kính phục gã từ đáy lòng, giờ có cơ hội trước mắt tất nhiên cam nguyện thần phục.

Thấy gã còn trù trừ, thẩm Lan cũng mỉm cười dịu giọng khuyên: “Phong! Muội thấy tà hoàng nói rất có lý. Sớm muộn gì huynh và thánh sơn cũng phát sinh xung đột, sao lại không cùng chư vị võ hoàng liên thủ? Huynh không muốn xưng bá nhưng danh tiếng của huynh đủ khiến tuyệt đại đa số võ hoàng đồng tâm hiệp lực, ngưng tụ làm một cùng đối phó thánh sơn.”

Mộ Dung Yên cũng cười bảo: “Phong tiểu tử, đừng thoái thác nữa. Cả Hỏa Vân tà hoàng bá chủ một phương cũng cam tâm nghe lệnh, còn gì để người e dè nữa? Lão phu tin, trong số võ hoàng năm xưa, không ít người có suy nghĩ như tà hoàng. Thiếu số còn do dự, bọn lão phu sẽ ‘thành tâm thành ý’ thuyết phục.”

Mộ Dung Yên nói thành tâm thành ý, kỳ thật cũng là dùng thực lực chấn nhiếp, đó là quy tắc thông dụng của Võ Nguyên đại lực. Tuy ban nãy ông ta bị Hỏa Vân môn bức ép nhưng nếu sau này phe mình chiếm thượng phong, ông ta cũng không do dự chọn cách tương tự bức bách người khác.

Thực lực mới là con bài có sức thuyết phục.

“Vậy thì cứ thế đi.” Diệp Phong giãn mày, như thể đã nghĩ thông, đi đến quyết định, cười vang hào sảng: “Chúng ta lập lại Võ hoàng đồng minh, nhất định trừ sạch dư nghiệt của thánh sơn, cắt đứt tai mắt của Thánh điện tại Võ Nguyên đại lực. Trước khi có nhân tuyển thích hợp, vị trí minh chủ này, diệp Phong xin được mặt dày đảm nhiệm.”

Tính cách gã là thế, một khi cần thì nhất định sẽ gánh vác. Nhưng sau này có người thay thế được vị trí, tin rằng gã cũng sẽ lập tức trao ngay, quay lại đời sống du nhàn.

Tình thế trước mắt đang cần một cường giả đỉnh nhọn có thể áp phục quần hùng xuất hiện mới thay đổi được cục diện tàn loạn trong việc đối kháng thánh sơn. Diệp Phong xuất hiện rất hợp lúc.

“Hỏa Vân tà hoàng!”

“Cổ Vân!”

“Già Khắc!”..

Hỏa Vân môn chúng nhân đều vui mừng, ôm quyền bước lên nói: “Bái kiến minh chủ!”

Mộ Dung Yên cũng cười ha hả: “Chư vị võ hoàng Mộ Dung gia cũng đồng ý gia nhập Võ hoàng đồng minh, cùng đối kháng thánh sơn!”

“Thẩm Lan cũng nguyện ý gia nhập, bái kiến minh chủ!” Thẩm Lan thè lưỡi đầy khả ái trêu chọc.

“Muội đúng là tinh nghịch.” Gã cười cười véo mũi cô khiến chúng nhân nhất thời không biết nên nhìn đi đâu. Mộ Dung Yên đứng im liếc nhìn, từ đáy lòng cảm thấy nguy cơ đang đến với Mộ Dung Tử Thanh.

“Đã quyết định lập đồng minh thì xin tà hoàng tiền bối giới thiệu tình hình hiện tại cho mỗi nghe.” Song phương đã thành người nhà, diệp Phong không cần bức bách nữa mà lễ mạo hỏi han.

“Minh chủ khách khí, không hiềm thì cứ xưng hô tại hạ là tà hoàng.” Hỏa Vân tà hoàng khen thầm, đáp vào chính đề: “Chắc Diệp minh chủ đã nắm rõ cục diện chung, lão phu giới thiệu trọng điểm vào các tình tiết.”

“Ba thế lực xưng ba kìa cũng ngang với Hỏa Vân, bất quá thủ lĩnh của họ không tận mắt thấy thực lực của Diệp minh chủ, có hai vị theo lão phu biết thì vẫn kính nể minh chủ, chỉ cần minh chủ thể hiện thực lực là sẽ thu phục được. Vị sau cùng...Nghe nói mấy trăm năm trước cũng là nhân vật cỡ Huyết Ma, nên thường coi nhẹ lời đồn về Diệp minh chủ, từng gây hấn với Sát Hoàng đại nhân, nhưng Sát Hoàng không để ý. Sau việc này, hẳn càng kiêu căng, cho rằng Sát Hoàng đại nhân sợ mình. Muốn thu phục hẳn e rằng phải phí chút sức lực.”

Diệp Phong hơi nướng mày, không lên tiếng. Sát Hoàng là nhân vật thế nào? Nếu vị thất giai võ hoàng đó thật sự có bản lĩnh thì không cần gây hấn, sát Hoàng sẽ tự khiêu chiến, muốn thoát cũng không được. Giờ Sát Hoàng ngó lơ thì chứng minh người này không có gì đặc biệt, chẳng qua có tu vi thất giai, nguyên lực hùng hậu hơn người khác mà thôi.

“Vậy lực lượng hiện tại của thánh sơn so với các vị thế nào?” Diệp Phong không để nhân vật đó vào lòng, chuyển sang vấn đề khác.

“Nếu tính thực lực cá thể thì bốn thế lực bọn lão phu cộng lại cao hơn.” Hỏa Vân tà hoàng giải thích: “Bọn lão phu có hơn năm mươi võ hoàng, số lượng cao giai võ hoàng cũng hơn thánh sơn. Nếu cộng thêm các cường giả nhân tán có thực lực đến đầu quân thì thực lực cao gấp rưỡi thánh sơn.”

“Ngoài chuyện chúng ta không đoàn kết thì ngũ hành chiến trận của thánh sơn là uy hiếp cực lớn.” Hỏa Vân tà hoàng giật giật da mặt, nói tiếp: “Hơn nữa, ngũ hành tông tông chủ không hiểu tu tập bí pháp gì mà chỉ trong mấy năm đã đề thăng tu vi lên cao giai. Thành ra ngũ hành chiến trận do năm cao giai võ hoàng tổ thành gần như vô địch, hô Diên minh chủ khi xưa vì bị đối phương đánh đột ngột mà mất mạng.”

“Mấy năm nay các vị không làm gì được vì đối phương có cao giai chiến trận hả?” Diệp Phong hỏi.

“Có thể nói vậy.” Hỏa Vân tà hoàng gật đầu: “Nếu thánh sơn không có cao giai chiến trận, lúc trước bọn lão phu chỉ bằng vào tu vi võ hoàng và ưu thế số lượng, dù tấn công trực diện cũng đủ khiến lực lượng thánh sơn trọng thương, không đến nỗi tận giờ vẫn không có thành quả nào đáng kể.”

“Kỳ thật kế hoạch cường eo các võ hoàng tấn mạn do bản thế lực cùng phát động, mộ Dung gia chỉ là tram đầu tiên. Bọn tại định dùng chiến thuật biến người, hi sinh một toán võ hoàng để phá hủy cao giai chiến trận của thánh sơn, bằng không trận này, chúng ta không thể thắng được.” Hỏa Vân tà hoàng hồ thẹn nhìn Mộ Dung Yên.

“Nhưng trừ Mộ Dung gia, lấy đâu ra võ hoàng cho các vị sử dụng?” Diệp Phong lấy làm lạ? Dùng ưu thế số lượng áp đảo cao giai chiến trận không phải chỉ vài ba võ hoàng là có thể giải quyết vấn đề.

“Phong, huynh quên rồi à? Trừ Ngũ hành tông, đại lục còn có lưỡng tông tam bang ngũ thế gia, mười thế lực này đều có võ hoàng, con số cũng không nhỏ đâu.” Thẩm Lan dịu giọng nhắc.

“Không sai! Chính là võ hoàng của lưỡng tông tam bang ngũ thế gia. Võ hoàng còn lại của Hỏa Vân môn là định bức bách từ các thế lực này.” Hỏa Vân tà hoàng gật đầu: “Diệp minh chủ ra mặt, thuyết phục các võ hoàng này chắc dễ dàng hơn.”

“Chiến thuật biến người? Không cần thiết. Mỗi thân là minh chủ thì phải đứng ra đối phó với cao giai chiến trận.” Gã nhếch môi, nở nụ cười tự tin.

514. Chương 514 : Đông Phương Thế Gia Nội Loạn

Hỏa Vân tà hoàng ngăn người rồi cười khở: “Tại hạ tin tưởng thực lực của Diệp minh chủ nhưng cao giai ngũ hành chiến trận không phải thứ lần trước các thánh sơn tuần sát sứ bày ra so được. Nếu tại hạ không lắm thì uy lực ngang với thánh giai mới tấn cấp. Minh chủ mà cô thân ứng phó, e là...Hơi khó.”

“À!” Diệp Phong nhướng mày, mắt ánh lên chiến ý, cười với vẻ hưng phấn: “Mỗ đang muốn đánh giá thực lực của mình, cao giai chiến trận là đối thủ thích hợp đấy.”

Hỏa Vân tà hoàng thấy gã tự tin như vậy thì không rườm lời nữa, tuy lão không cho rằng gã có thể đấu với sức mạnh thánh giai nhưng vừa thân phục đối phương nên không tiện khuyên can.

“Bất quá tất yếu phải ngưng tụ toàn bộ các võ hoàng lại.” Diệp Phong hiểu suy nghĩ của đối phương, nhưng không để tâm, đổi chủ đề: “Lưỡng tông tam bang ngũ thế gia tuy quan hệ không mật thiết lắm với Ngũ hành tông nhưng khó chắc Ngũ hành tông có sắp xếp gì trong đó không. Tuy chúng ta vị tất cần đến lực lượng của họ nhưng cần giải quyết mối lo này...”

“Ý minh chủ là gì?” Hỏa Vân tà hoàng không hiểu lắm.

“Bốn thế lực các vị đã chuẩn bị thu phục lưỡng tông tam bang ngũ thế gia, vậy thì mỗ cứ ngồi xem, đợi khi lực lượng võ hoàng của Võ Nguyên đại lục được các vị gom vào thì mỗ ra mặt kết hợp luôn cả ba thế lực kia lại, há chẳng bớt đi nhiều phiền hà hay sao?” Diệp Phong cười cười nhìn Hỏa Vân tà hoàng.

“Minh chủ anh minh!” Hỏa Vân tà hoàng đỏ mặt hời hợt, vị tân minh chủ này đúng là...Gian trá.

“Đúng rồi, các vị sắp xếp đối phó với các thế lực thế nào? Đông Phương gia do thế lực nào ra mặt?” Diệp Phong đột nhiên hỏi.

Hỏa Vân tà hoàng tuy lấy làm lạ sao gã hỏi về Đông Phương gia, bất quá vẫn đáp như thật: “Đông Phương gia do Cuồng ma Thiết Cưu phụ trách, cũng là thế lực khó thu phục nhất mà tại hạ từng đề cập với minh chủ. Phạm vi thế lực của hắn là ở phía tây bắc, địa bàn Đông Phương thế gia nằm trong phạm vi này.”

“Cuồng ma Thiết Cưu...Các vị biết bao nhiêu về tình huống của hắn?” Diệp Phong hỏi tiếp.

“Bọn lão phu vì hợp lực đối phó thánh sơn nên có liên hệ. Cuồng ma Thiết Cưu dẫn một toán võ hoàng thành lập Ứng Thấu bang, không biết thu từ đâu được một nghĩa tử, phí nhiều công sức giúp nghĩa tử này đề thăng tu vi lên nhất giai võ hoàng.”

Diệp Phong tùy ý gật đầu, xem ra không hứng thú với thông tin này.

Hỏa Vân tà hoàng ngẫm nghĩ một chốc rồi nhớ ra tin tức hữu dụng: “Nghĩa tử của hắn, theo tại hạ nhớ, thì có liên quan đến Đông Phương gia.”

“Nói ra xem nào.”

“Nghĩa tử của hắn hình như thích một nữ tử của Đông Phương gia, cuồng ma Thiết Cưu từng đến cầu thân nhưng bị cự tuyệt.” Hỏa Vân tà hoàng đáp.

“Các hạ có biết tên nữ tử đó?” Gã giật mình nhú mày hỏi.

“Chuyện đó...Tại hạ không quan tâm lắm, nhưng nghe nói nữ tử đó từng là thánh tiềm giả, còn trẻ nhưng tu vi cực cao. Còn lại tại hạ không biết.”

Diệp Phong sầm mặt, lãnh đạm trầm mặc một lúc rồi lại hỏi: “Vậy tà hoàng tiền bối cho rằng Ứng Thửu bang mà động thủ thì có phải sẽ lấy Đông Phương gia ra khai đao?”

“Chắc là vậy! Nghĩa tử của Thiết Cừu nhớ nhưng nữ tử đó, chỉ vì Thiết Cừu không muốn có rắc rối nên không có hành động gì với Đông Phương gia. Hiện tại tứ đại thế lực nhất tề hành động, mục tiêu đầu tiên của hắn là Đông Phương gia cũng không có gì lạ. Đúng là nhất cử lưỡng đắc.”

“Thế nào? Minh chủ và Đông Phương gia lẽ nào có quan hệ gì?” Hỏa Vân tà hoàng lấy làm lạ.

“Mỗ và Đông Phương gia không có quan hệ gì...” Gã búng khê lên đầu, lắc lắc với vẻ bất lực: “Bất quá mỗ phải đi một chuyến.”

“Thẩm Lan, muội đi với ta.” Gã cười khan, thẩm Lan u oán liếc gã nhưng đành lắc đầu.

Việc Mộ Dung Tử Thanh và Đông Phương Hồng Diệp, gã không hề giấu giếm, tuy Thẩm Lan không hoàn toàn thoải mái việc cùng nữ nhân khác thờ chung nam nhân tâm ái, nhưng gã cho cô lần đầu tiên cũng đủ khiến cô thỏa mãn. Việc khác, cứ để thuận theo tự nhiên.

“Ai! Phong tiểu tử, khó khăn lắm người mới về, lẽ nào không gặp Tử Thanh? Nó đợi người lâu lắm rồi.” Thấy gã định đi ngay, Mộ Dung Yên cuống lên.

Tiểu tử này sao nghe kể về nữ nhân của Đông Phương gia là đi ngay? Lẽ nào...

Quả thật trực giác của Mộ Dung Yên rất chuẩn xác. Vốn Thẩm Lan xuất hiện đã khiến ông ta cuống lên, giờ lại mọc ra thêm nữ tử Đông Phương gia gì đó thì Tử Thanh nha đầu xếp thứ mấy đây? Nên ông ta bất chấp danh dự, lên tiếng hỏi trước mặt chúng nhân.

Diệp Phong nhất thời lúng túng, kéo Thẩm Lan phát ra xoáy khí đằng không lướt đi, dáng vẻ rất vội vàng.

“Lão gia tử nói với Tử Thanh, tiểu tử sẽ về nhanh thôi.” Không phải gã cạnh tình mà Đông Phương Hồng Diệp hiện tại gặp phiền hà, đằng nào gặp nhau cũng không phải một chốc, gã muốn tránh ngượng ngùng nên chọn cách đi ngay.

“Tiểu tử khôn kiếp.” Mộ Dung Yên giậm chân rồi lẩm bẩm: “Xem ra Thẩm Lan nha đầu có vị trí không thay thế được trong lòng Phong tiểu tử...Thôi vậy, tử Thanh không tranh với nàng ta, nhưng vị trí thứ hai thì phải của tôn nữ lão phu mới được. Ồ...Việc này phải tính toán cẩn thận.”

Mộ Dung Yên ngẩng lên, thấy các võ hoàng đều nửa cười nửa không nhìn mình thì hổ thẹn: “Nhìn cái gì, định cười lão phu hả? Nếu các người có tôn nữ tể như thế e rằng còn khấn trương hơn lão phu.”

Đồng bạn Mộ Dung Yên và bọn Hỏa Vân tà hoàng ngẩn ra rồi nghĩ: Cũng đúng, nếu tôn nữ của mình là có cơ quan hệ với cường giả siêu tuyệt trẻ tuổi như Diệp Phong, chắc mình cũng lo được lo mất như Mộ Dung Yên. Diệp Phong quá ưu tú, không ai đành bỏ một tôn nữ tể như thế.

Thấy đối phương bị mình chần trệ, Mộ Dung Yên đắc ý dương dương hừ một tiếng, rình rang từ trên không hạ xuống Mộ Dung phủ.

OOo

“Đông Phương Minh! Người đừng rượu mời không uống uống rượu phạt.” Trong đại sảnh Đông Phương gia tộc, một lão giả mặt gầy gò ngồi trên vị trí tộc trưởng, phía dưới là bốn võ hoàng, trong đó một lão giả tóc muối tiêu sắc mặt phần hạn bị hắn chỉ vào mắng: “Người có giao Hồng Diệp ra không?”

“Lần này là cơ hội tốt để liên nhân với Ứng Thửu bang, đối với Đông Phương gia trăm điều lợi mà không hại gì. Liên nhân xong, đông Phương thế gia không còn lo bị tứ đại thế lực thôn tính, vẫn ngồi vững ở cái ghế bá chủ một phương. Cái giá...Chỉ là một thánh tiềm giả không còn giá trị gì lớn, sao người cứ chấp mê bất ngộ!”

“Đông Phương Dạ! Ngươi vô sỉ!” Đông Phương Minh, nguyên tộc trưởng của Đông Phương gia lộ khí xung thiên mắng: “Vị trí tộc trưởng của ngươi là Hồng Diệp giúp ngươi giành lấy, hiện tại ngươi vì tư tâm mà bán đứng nó cho Ứng Thửu bang, thật quá độc ác.”

“Hừ! Khi xưa nó cứu hoàng niết bàn, bản thân đã cứu nó nên nó phải báo đáp. Năm xưa không phải ngươi nặng tay phát tu vi của con gái rồi đuổi khỏi Đông Phương gia thì đâu đến nỗi tôn nữ lưu lạc ở ngoài mà không biết? Ha ha.”

Đoạn mắt Đông Phương Dạ lộ rõ tia âm lạnh, hung hãn nói: “Nó tuy giúp ta đoạt vị trí tộc trưởng nhưng lại dám qua lại với nam nhân khác, hại Bạch nhi thảm tử tại thánh sơn. Mấy năm nay ta chưa tính sổ với nó đã là nhân từ rồi. Giờ bảo nó vì Đông Phương gia mà liên nhân với Ứng Thửu bang thì bức bách nó chỗ nào?”

“Việc năm xưa đúng là ta nhất thời hồ đồ nên cái ghế tộc trưởng mất là tâm cam tình nguyện. Nhưng hiện tại ngươi định bức Hồng Diệp làm việc nó không muốn thì lão phu không đồng ý, ngươi đừng mơ.” Đông Phương Minh cự tuyệt như chém đinh chặt sắt.

Đông Phương Dạ hừ lạnh, nhìn Đông Phương Minh với vẻ đáng thương: “Việc này không do ngươi...Ba vị trưởng lão, minh trưởng lão kiên trì không cho biết giấu Hồng Diệp ở đâu, bản tộc trưởng đành sử dụng thủ đoạn khác.”

Đông Phương Dạ vỗ nhẹ tay. Một dải năng lượng nhẹ nhàng tản ra, thạch môn sau đại sảnh bật mở.

“Ha ha ha, xem ra Đông Phương gia vẫn chưa nhất trí với nhau.” Một thanh niên mặt mũi sáng sủa, ánh mắt thâm trầm từ hậu sảnh đi ra, bên cạnh là hai trung giai võ hoàng. Nếu Diệp Phong có mặt, nhất định sẽ nhận ra người đó, chính thị một trong các thánh tiêm giả năm xưa ở thánh sơn - Độc Cô Diệt Phong!

Không hiểu vì nguyên nhân gì hắn thoát ly Độc Cô gia, báai Thiết Cừ làm nghĩa phụ, thành thiếu chủ Ứng Thửu bang. Tu vi được Thiết Cừ giúp đỡ mà đạt đến võ hoàng!

“Ngươi...Ngươi lại cho người ngoài vào nghe lén hội nghị của trưởng lão gia tộc?” Đông Phương Minh nổi giận.

“Vốn lần này không bàn việc cơ mật của gia tộc, hơn nữa việc có liên quan với Thiết thiếu chủ, để thiếu chủ nghe thì có gì không được?” Đông Phương Dạ lãnh tĩnh cười lạnh: “Hơn nữa việc này bản thân đã được tam vị trưởng lão kia đồng ý.”

Ba trưởng lão khác cùng lắc đầu thở dài, hiển nhiên mặc nhận lời Đông Phương Dạ.

“Minh trưởng lão, đừng chấp mê bất ngộ nữa, giao Hồng Diệp ra, với cả nó lẫn Đông Phương gia đều là việc tốt.” Một vị trưởng lão bối phận cao nhân khuyên.

Đông Phương Minh nắm chặt quyền đầu, gương mặt già nua hiện rõ vẻ quyết liệt: “Năm xưa lão phu sai một lần, hôm nay tuyệt đối không để các người bán rẻ hạnh phúc của Hồng Diệp để lấy lòng Thiết Cừ bang, các người đừng mơ.”

“Các người đừng quên nam nhân của Hồng Diệp...Là Diệp Phong.” Lời vừa buông ra, toàn thể võ hoàng đều rung động.

515. Chương 515 : Người Còn Kém Lắm

Thanh niên đó theo lời đồn thì đấu ngang với Sát Hoàng có thể dễ dàng đánh tan trung giai chiến trận, vậy thì thực lực của Diệp Phong thế nào, hơi động não một tí là ra ngay.

Độc Cô Diệt Phong, giờ đã đổi tên thành Thiết Phong, hai trung giai võ hoàng đi cùng hơi chần chừ, nhìn sắc mặt hắn đợi quyết định. Võ hoàng của Ứng Thửu bang cơ bản không tận mắt thấy trận chiến kinh thiên giữa Diệp Phong và Sát Hoàng, nên bên ngoài tuy kính sợ thực lực hai người nhưng với những võ hoàng này, đều không có ấn tượng gì sâu sắc.

Thiết Phong nghe đến cái tên Diệp Phong thì sắc mặt sầm hẳn xuống.

Trước khi gặp Diệp Phong, hần từng được coi là đại lục đệ nhất thiên tài, sẽ là thánh tiềm giả được Thánh điện tối trọng thị, được bồi dưỡng với quy cách cao nhất. Nhưng lần tuyển bạt tái đó, diệp Phong xuất hiện mà xảy ra biến đổi to lớn, tuy nhiên sau đó gã vì mạo phạm thánh tộc mà bị nhốt vào ngục phong, thiết Phong cho rằng cuộc đời hần quay lại quỹ tích vốn có.

Nhưng thánh sơn lại bị vô hoàng trong ngục sơn lật đổ, các thánh sứ không biết đi đâu, những thánh tiềm giả mất luôn tư cách đến thánh địa. Người gây ra mọi biến cố đó lại là Diệp Phong.

Từ sau kinh biến ở thánh sơn, dù là trong gia tộc hay bên ngoài toàn bàn về Diệp Phong. Còn hần, đường đường đại lục đệ nhất thiên tài lại bị quên đi, biến hóa đó khiến hần không chịu nổi, tâm cảnh bị ảnh hưởng, cứ dừng ở vô tôn thất giai, không thể tiến thêm được nữa.

Nếu không gặp Thiết Cưu, cô lẽ hần sẽ trầm luân rồi sau cùng chân chính biến thành hạng tầm thường. Hần hận Diệp Phong, hận gã đoạt mất địa vị vốn của hần, đoạt mất sự chú ý của mọi người, đoạt cả tiền đồ của đệ nhất thánh tiềm giả.

“Lão quỷ đừng lấy Diệp Phong ra dọa bản thiếu gia.” Ngọn quạt giấy trong tay Thiết Phong ấn mạnh xuống lòng tay, hóa thành bột ngay, hần cau mặt gầm lên: “Hần có gì hơn người, ta thấy thanh danh hần như hiện giờ toàn là do mấy lão già không hiểu sự đời tăng bốc, bằng không hần mà lợi hại như thế thì mấy năm nay sao lại ẩn thân, không dám so tài với ngũ hành chiến trận của thánh sơn?”

“Hiện giờ cục diện Vô Nguyên đại lục duy trì trạng thái này là nhờ nghĩa phụ ta và các vô hoàng. Diệp Phong là cái thá gì.” Thiết Phong gầm lên điên cuồng.

Đông Phương Minh nhất thời tắt tiếng, ông ta biết đến Diệp Phong cũng chỉ qua lời đồn, ngay bản thân ông ta không tin một tiểu tử trẻ tuổi, tu vi chưa đến vô hoàng nhưng lại ngang với các cường giả đứng trên thất giai vô hoàng. Có điều hiện giờ ông ta chỉ có một mình, dựa vào tin tức mà Đông Phương Hồng Diệp cho biết để vấn hồi tình thế bất lợi.

“Thực lực của Diệp Phong, lúc đó chúng vô hoàng đều tận mắt thấy, họ không thân thích gì với Diệp Phong, hà cớ tăng thanh thế cho gã?” Đông Phương Minh bác bỏ.

“Hừ, vì họ chịu chút ân huệ của Diệp Phong nên nể mặt hần mà thôi.” Thiết Phong xì mũi, cười lạnh khinh thường: “Ngay cả Sát Hoàng e rằng cũng chỉ có hư danh, vị tất là đối thủ của nghĩa phụ ta. Người lấy Diệp Phong ra dọa người khác còn được, với bản thiếu chủ thì chỉ tổ rước nhục.”

Đông Phương Dạ lúc đó cũng bình tĩnh lại, đột nhiên chen lời: “Thiết thiếu chủ, đông Phương gia đồng ý gã ông Phương Hồng Diệp cho các hạ nhưng tiếc là Đông Phương Minh nhất ý cô hành, giấu Hồng Diệp đi rồi, hần là trưởng lão trong tộc, bản tộc trưởng cũng không làm gì được. Việc này chắc Thiết công tử tự thân giải quyết mới xong.”

Đông Phương Dạ thập phần âm hiểm, vốn hần còn e dè Diệp Phong, mặc kệ gã có lợi hại như lời đồn hay không, tốt nhất không nên rước thêm cường địch cho Đông Phương gia. Vấn đề khó xử đó giờ đẩy cho Ứng Thứ bang, dù Diệp Phong tìm đến thì hần cũng có đường rút.

Thiết Phong tâm tư non nớt, tất nhiên không hiểu âm mưu của đối phương, trong lòng chỉ có hận thù vô hạn với Diệp Phong, cướp lấy Đông Phương Hồng Diệp cũng chỉ vì mục đích có được khoái cảm trả thù. Tuy hần không mê luyện cô như Diệp Phong, nhưng cướp được nữ nhân của gã thì sẽ mang lại cảm thụ biến thái là đã hơn được gã.

Đằng nào sau lưng hần cũng có nghĩa phụ, dù Diệp Phong tìm tới thì gã đối phó được cả Ứng Thứ bang chăng? Hần còn phải sợ gì.

“Lão tặc, giao Đông Phương Hồng Diệp ra, bản thiếu chủ tha chết cho người.” Thiết Phong lạnh lùng nhìn Đông Phương Minh, khí thế hung hung quát: “Lẽ nào ta đường đường là thiếu chủ Ứng Thứ bang còn không xứng với tôn nữ của lão? Thành người thân của bản thiếu chủ, không biết lão tặc người tu mấy kiếp mới được phúc khí đó.”

“Chỉ cần việc gì Hồng Diệp không muốn, lão phu sẽ không miễn cưỡng nó.” Đông Phương Minh sau việc đau đớn mất con gái thì coi tôn nữ Hồng Diệp là chỗ gửi gắm duy nhất.

“Xem ra lão tặc người đứng là cứng đầu cứng cổ, đừng tưởng người giấu Đông Phương Hồng Diệp thì bản thiếu chủ bó tay. Đợi khi ta dỡ bộ xương già người ra, để xem Đông Phương Hồng Diệp có hiện thân không.” Thiết Phong sau đó cũng mất kiên nhẫn, khí tức vô hoàng từ thể nội bùng lên, kim sắc nguyên lực như thực chất tràn ròi mở rộng, chấn động cả đại sảnh. Áp lực mãnh liệt dồn lên vị trí của Đông Phương Minh.

Tu vi của hắn không bằng Đông Phương Minh nhưng khí thế này khiến ông ta tỏ vẻ ngưng trọng, phát ra linh vực.

“Thiếu chủ cứ giao lão già này cho bọn lão phu xử lý.” Hai vị trung giai vô hoàng phụ trách bảo vệ Thiết Phong lên tiếng.

“Hai người cầm chân lão, bản thiếu chủ sẽ tự thân động thủ.” Thiết Phong cười âm lạnh, lấy ra một thanh trường kiếm khí tức bức nhân, cây kiếm này nghĩa phụ hắn cướp được trong thánh sơn, uy lực không nhỏ.

“Như thiếu chủ sở nguyện,” hai vô hoàng cười gằn, khí thế bùng lên lao vào Đông Phương Minh.

Linh vực của bốn vô hoàng chấn động cả đại sảnh Đông Phương gia, nếu không vì đại diện được bố trí cấm chế phi thường lợi hại thì đã bị hất tung. Bọn Đông Phương Dạ lùi ra xa, dùng linh vực bảo vệ thân thể, nhìn song phương tranh đấu.

Thực lực của Đông Phương Minh cũng là trung giai nhưng đối thủ của ông ta có tới hai vô hoàng cùng tu vi, thiết Phong sử dụng thánh khí thì thực lực cũng không thể coi thường, ít nhất cũng uy hiếp được ông ta. Ông ta một địch ba, đối phương lại chuẩn bị đầy đủ, nên nhanh chóng sa vào hạ phong, chỉ còn biết liều mạng.

Chát, đông Phương Minh vắng đi, đập vào tường, há miệng phun máu ra, linh vực quanh mình mờ dần.

“Thế nào? Người còn không chịu thua?” Thiết Phong lạnh lùng trào phúng.

“Lão phu dù chết cũng không giao Hồng Diệp cho người.” Đông Phương Minh cứng cỏi cực độ, khiến tam vị trưởng lão khê thở dài.

“Chết? Bản thiếu gia sao lại để lão chết.” Thiết Phong cười gằn, trường kiếm bắn ra từng lớp kiếm khí, đánh tan hộ thân linh vực của Đông Phương Minh đã thực lực đại tổn đoạn bắn ra kim cầu vào tiểu phúc đối phương.

Phịch. Ông ta nhũn hai chân quỳ xuống, nửa thân trên giáng mạnh xuống đất.

“Xách lão tặc này đi một vòng quanh Đông Phương gia tộc.” Thiết Phong nhếch môi dạn dò hai vô hoàng: “Ta biết Đông Phương Hồng Diệp ở gần đây, ngoại công ả nguy ngập, ta không tin ả có thể tự thủ bàng quan.”

Đông Phương Dạ nhíu mày, hành động này xúc phạm đến danh dự Đông Phương gia tộc, ban này lão đã nói là giao cho đối phương toàn quyền xử lý mà giờ nuốt lời thì sẽ đắc tội Ứng Thửu bang, nên đành chịu nhịn.

Hai vô hoàng nhắc Đông Phương Minh đang thoi thóp bay khỏi đại sảnh vút lên cao, cả Đông Phương gia đều nghe thấy âm thanh hùng hậu: “Đông Phương Minh không thức thời vụ, dám cự tuyệt thiếu chủ chúng ta cầu thân, ác hóa quan hệ giữa Đông Phương gia và Ứng Thửu bang. Đông Phương Hồng Diệp, nếu người không hiện thân, nửa canh giờ sau lão tặc này sẽ chết.”

Dứt lời một thân ảnh đỏ lửa nhảy lên không, đoạt lấy Đông Phương Minh.

“Bỏ ngoại công của ta ra.” Tiếng quát vang lên, không phải Đông Phương Hồng Diệp thì là ai?

“Ha ha ha, xem ra còn đơn giản hơn ta nghĩ nhiều.” Thiết Phong lướt lên không cười đắc ý: “Hồng Diệp tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Hồng...Hồng Diệp, con ngốc lắm, sao lại ra đây.” Đông Phương Minh ngữ khí mỏng tang, cười khổ trách.

“Hồng Diệp không thể lơ đãng nhìn ngoại công vì con mà phải chịu nhục trong tay tiểu nhân vô sỉ này.” Đông Phương Hồng Diệp nhìn Đông Phương Minh với ánh mắt phức tạp, vốn cô còn chút oán hận nhưng khi ông ta xuất hiện trước mắt với bộ dạng thê thảm thì oán hận tan hết.

“Ta là tiểu nhân vô sỉ? Diệp Phong thì là gì?” Thiết Phong sầm mặt nổi giận: “Ta có gì không bằng hần, hần chỉ là loại tiện dân may mắn mà thôi.”

“Bằng vào người cũng dám so với Diệp Phong?” Đông Phương Hồng Diệp trợn mắt tức giận, hiện rõ nét miệt thị tận đáy lòng khiến Thiết Phong muốn phát cuồng: “Tên ti bỉ vô sỉ như ngươi, ngay cả một ngón tay Diệp Phong cũng không so được, vĩnh viễn không...”

“Nói hay lắm, ha ha.” Ngoài xa vang lên giọng nói quen thuộc khiến Đông Phương Hồng Diệp vui mừng điên cuồng, bao nhiêu lo lắng trong lòng hoàn toàn tiêu tan, gương mặt mỹ lệ được nụ cười.

“Ta còn tưởng kẻ bỏ cả tổ tông, thay tên đổi họ là ai, hóa ra là thủ hạ bại tướng của tiểu gia.” Diệp Phong và Thẩm Lan đập không lướt tới, thoáng sau đã xuất hiện trước mắt chúng nhân. Diệp Phong khẽ lắc đầu, nói đầy trào lộng: “Bản nhân thật thẹn vì đã so tài với người, người kém quá.”

516. Chương 516 : Hồn Nguyên Nhất Khí Đan

“Diệp Phong.” Cảm thụ được khí thể hùng hồn dồn tới, thiết Phong bất giác hít một hơi khí lạnh. Diệp Phong hiện thời, từ khí thể mà xét cũng tinh tiến hơn nhiều lúc ở thánh sơn, khí độ tu vi của hần cao hơn gã, nhưng hiện giờ hần may mắn tấn nhập võ hoàng mà tu vi đã bị gã bỏ xa.

Cách biệt khiến hần khó lòng chấp nhận này khiến lòng hần đau nhói, sao lại như thế? Dù gì ta cũng đã thành võ hoàng mà vẫn bị tên khốn này giẫm dưới chân sao? Ta không cam lòng, tuyệt không thể để hần sống trên đời, bằng không vĩnh viễn ta sẽ không có cơ hội nở mày nở mặt.

“Dừng tay.” Diệp Phong cầm tay Thẩm Lan lướt đến cạnh Đông Phương Hồng Diệp, gã thò tay về phía hai võ hoàng sau lưng Thiết Phong, hai người như bị khí lưu ngưng kết va vào ngực, lực đạo hùng hậu bức họ phải dạt ra hai bên, không giữ nổi Đông Phương Minh nữa, nhếch nhác lăn ra ngoài.

Gã phất tay, không khí chợt sinh ra lực hút hùng hồn. Đông Phương Minh được bao trong một dải khí ngưng kết, đưa đến trước mặt Đông Phương Hồng Diệp.

Đông Phương Hồng Diệp thấy gã, mắt hơi đỏ lên, muốn bước tới trút hết nỗi niềm nhưng thấy Thẩm Lan vịn vai gã, cả hai cực kỳ thân mật thì lòng đầy chua xót, nhưng trong lúc nào đành đứng lại kiểm tra thương thế cho ngoại công.

“Cho ngoại công của thư thư uống viên đơn dược này.” Diệp Phong cười ôn hòa xòe tay, một viên Sinh hóa đơn lặn lặn trong lòng tay.

Đông Phương Hồng Diệp định lên lấy thì Thẩm Lan đã lấy trước, mỉm cười bước đến đưa cho cô rồi gạt đầu đầy hữu hảo, đông Phương Hồng Diệp không biết làm gì ngoài đáp lễ.

“Hồng Diệp thư thư yên tâm, thương thế của ngoại công thư thư không nặng, uống thuốc của Phong vào thì sẽ nhanh chóng lành lại.” Thẩm Lan tự đưa đơn dược cho Đông Phương Minh, dùng cực hàn chỉ khí ngưng lấy một ngụm nước chảy vào miệng đối phương. Cổ họng Đông Phương Minh chuyển động, nuốt thuốc xuống, một lúc sau thì sắc mặt trở lại hồng nhuận.

“Những kẻ vô lễ này cứ để Phong xử lý, hồng Diệp thư thư không cần lo.” Thẩm Lan cười ôn nhu, nắm tay Đông Phương Hồng Diệp khẽ nói: “Thường nghe Phong nói về thư thư trước mặt muội, hôm nay mới được gặp, thư thư quả nhiên xinh đẹp. Chúng ta đợi xem Phong đòi lại công đạo cho thư thư, thuận tiện trò chuyện với tiểu muội, có được không?”

Đông Phương Hồng Diệp nghe nói Diệp Phong thường nhớ mình thì hổ thẹn, mặt ửng lên, còn Diệp Phong ở gần đó thầm kêu oan uổng. Sau khi kết hôn, gã chỉ nói với Thẩm Lan những gì đã trải qua trong mấy năm, có nhắc đến hai nữ tử nữa, sợ Thẩm Lan ghen mà không vui nên đời nào vô duyên vô cớ nhắc đến nữ tử khác trước mặt cô? Dù Thẩm Lan mặc nhân quan hệ đó, nam nhân như gã sao lại làm việc ngu xuẩn như thế.

Diệp Phong biết Thẩm Lan nói thế là có dụng ý riêng, quan hệ giữa nữ nhân với nhau thì để họ tự xử lý. Gã chỉ phải lo những vấn đề tương đối đơn giản, như ba kẻ không biết tốt xấu đến gây phiền cho Đông Phương gia hiển nhiên sẽ gặp xui xẻo.

“Độc Cô Diệt Phong...À, hiện tại ngươi đổi thành tên quái quỷ nào nhỉ?” Diệt Phong hé mí mắt lên, trào phúng: “Gọi thế nào cũng thế thôi. Ngươi đã biết Hồng Diệt là nữ nhân của ta mà còn dám nhắm vào, xem ra...Lúc ở thánh sơn, lời ta cảnh cáo hình như ngươi không để trong lòng thì phải?”

“Đừng tưởng ngươi tấn nhập võ hoàng lại cây có Ung Thử bang chống lưng là ghê gớm lắm, ta muốn diệt ngươi dễ như trở bàn tay.” Ánh mắt Diệt Phong chợt ngưng lại, năm ngón tay co thành trảo, một dòng khí ngưng kết xuất hiện trong lòng tay, càng lúc càng to.

“Thiếu chủ cẩn thận.” Tuy khí đoàn trong tay Diệt Phong không hề phát ra năng lượng khí tức nhưng trực giác đặc biệt của võ hoàng cho họ biết, món đồ chơi đó thập phần nguy hiểm, nên cùng chặn trước mặt Thiết Phong.

“Thứ này là Hỗn nguyên nhất khí đạn, để cho các ngươi chơi.” Gã mỉm cười, bạch sắc khí đoàn trong tay bay ra, từ từ hướng đến chỗ ba đối thủ.

Bọn Thiết Phong suýt rớt tròn mắt, đây là công kích kiểu gì? Một thứ trông như khí cầu lớn bằng quả dưa, lại rất đàn hồi đang từ từ nẩy tới với tốc độ rùa bò, hơn nữa họ cảm tri được khí cầu không hàm chứa năng lượng hùng hậu, nhưng vì sao lại tạo cho họ cảm giác phi thường nguy hiểm?

Cả ba không dám sơ ý, cùng thi triển lĩnh vực hộ thể, đồng thời thể nội khí hải quay tít, sẵn sàng hứng chịu đòn công kích của Diệt Phong.

Khí cần tiến về phía ba người với tốc độ từ từ cố định, tuy trong quá trình lướt đi trên không, tốc độ của khí cầu có tăng lên nhưng trong mắt ba võ hoàng thì chậm không khác gì rùa bò, dù uy lực kinh nhân thì cũng thật sự đã thương được địch nhân sao?

Bọn Thiết Phong đều có cảm giác như bị hí lộng, ngay cả võ hoàng Đông Phương gia ở ngoài xem náo nhiệt cũng bị Diệt Phong khiến cho dở khóc dở cười. Thanh niên này so với Diệt Phong trong lời đồn cách nhau quá xa thì phải? Họ chưa từng nghe nói Diệt Phong sử dụng thủ đoạn cổ quái này khi giao đấu.

“Hư trương thanh thế.” Thiết Phong giận càn hông, trường kiếm ngân lên từ trên đỉnh đầu bổ xuống, phát ra kiếm quang lẳng lẽ.

Keng. Kiếm quang va vào khí đoàn, không chỉ làm đôi như dự liệu, cũng không nổ tung như tưởng tượng, mà khí đoàn bị kiếm quang đánh trúng thì đột nhiên tốc độ tăng lên, từ chậm như rùa biến thành con lợn con đang chạy, đồng thời độ lớn của khí đoàn cũng biến hóa đầy quỷ dị. Kiếm quang của Thiết Phong như bị khí đoàn nuốt chửng, lớn lên gấp rưỡi.

“Thứ quỷ quái gì nhỉ?” Lúc này chúng nhân mới hiện, dải khí này không đơn giản như tưởng tượng.

Khí đoàn đổi hướng, lại bay đến chỗ ba người nhưng lần này nhanh hơn. Một trung giai võ hoàng thấy khí đoàn đến trước mắt thì rung động lĩnh vực thành một đạo thanh sắc năng lượng quật mạnh lên, hất văng khí đoàn đi.

Nhưng dị biến lại xảy ra, dải khí như đã no nê, thể tích tăng lên, biến hóa đa đoan hơn trước một mức.

“Đừng dùng nguyên lực công kích, món đồ chơi này có thể hút được ngũ hành năng lượng.” Một võ hoàng vội nhắc, tốc độ khí đoàn nhanh hơn nhưng không đáng gì với võ hoàng, tạm thời không có cách ứng phó thì tránh đi chẳng hơn sao?

Cả ba ngưng tụ lĩnh vực làm một, giảm bớt cơ hội tiếp xúc với khí đoàn, đồng thời lách mình định tránh khỏi công kích. Tuy không hiểu khí đoàn đánh trúng mình có cảm giác gì nhưng không ai muốn mạo hiểm.

“Chơi chưa đã sao các vị lại định chạy?” Gã cười vang, thân hình loáng lên như chớp, đến trên đầu chúng nhân.

“Khí vực không gian.” Diệt Phong xòe hai tay rồi khẽ chụp lại. Khí lưu quanh bọn Thiết Phong lập tức trì trệ, thân thể như ở trong nước, trở lực không lớn lắm nhưng đủ ảnh hưởng đến hành động. Hơn nữa trong vòng trăm thước như được lao lung bao trùm, thoát khỏi khu vực này là như va vào tường, công kích mãnh liệt đến đâu cũng không phá được chương ngại.

Trong không gian, khí đoàn như đánh đến hưng phấn, tốc độ tăng nhanh, ban đầu ba người còn có thể ứng dụng tránh được trong không gian hữu hạn nhưng khí đoàn mỗi lúc một nhanh, thể tích lớn dần thì tình thế của họ cũng xấu đi.

Chát. Thiết Phong bắt đầu dĩ phải thi triển thánh khí trường kiếm, lợi dụng nguyên lực chắn lùi dải khí.

Dải khí tăng vọt, đạt đến chừng trường rười thì giáng mạnh vào chướng ngại không gian rồi bắn nhanh lại, phương hướng xung kích là một vị trung giai võ hoàng khác.

“Đáng ghét.” Nếu không có khí vực không gian của Diệp Phong thì cả ba đã đào tẩu thật xa, tốc độ của khí đoàn tuy thấp phần kinh nhân nhưng không thể sánh được với họ toàn lực phi hành. Nhưng hiện tại chỉ hoạt động được trong phạm vi mấy chục trường, bọn Thiết Phong vừa nghĩ cách phá được không gian phong bế vừa cố gắng không để khí đoàn đánh trúng, quả thật tâm lực kiệt quệ, tay chân luống cuống, khó lòng không va chạm với khí đoàn.

“Chúng ta cùng dốc toàn lực, không thành công cũng thành nhân.” Thiết Phong nghĩ rằng. Nếu cứ mặc khí cầu phồng lên thì uy lực của nó sau cùng sẽ đến mức không thể tưởng tượng được. Đợi đến lúc đó chỉ bằng hiện tại ra tay.

“Được.” Hai trung giai võ hoàng cũng biết đó là cách duy nhất hiện tại, lập tức điên cuồng thôi động khí hải, thiên địa chi lực hùng hồn tụ vào vị trí ba người, ba lĩnh vực bằng bạc khác màu xuất hiện trong khí vực không gian của Diệp Phong.

“Hủy nó đi.” Tam đạo lĩnh vực phát ra uy năng vô vàn, từ ba góc độ khác nhau hung hãn nghênh đón khí đoàn khổng lồ. Bốn luồng năng lượng màu sắc khác nhau lập tức hòa vào nhau...

Không hề kinh thiên động địa, lay non dốc biển như trong tưởng tượng, các võ hoàng Đông Phương gia tộc ở ngoài không gian chờ người, há hốc miệng nhìn vào trung tâm, mắt đầy kinh ngạc và hoang đường? Sao lại như vậy?

517. Chương 517 : Hồn Nguyên Lực

Ở giữa trường địa, thiết Phong và hai võ hoàng ngậy người trên không, toàn thân không có thương tích gì, y phục vẫn nguyên lành, tuy khí cầu nổ trước mắt họ nhưng trừ cảm thất gió phất qua mặt thì không có uy năng kinh thiên phát ra. Tình huống thế thảm không xảy ra như dự liệu, chỉ là năng lượng của nguyên lực lĩnh vực bao quanh hoàn thành hư vô trong tích tắc, phiêu tán trong không khí.

Thật ra là tình huống gì đây? Khí đoàn Diệp Phong ném ra là món đồ chơi gì? So với võ hoàng Đông Phương gia tộc đứng ngoài thì bọn Thiết Phong trong cuộc có cùng cảm thụ, tuy công kích này không thường tổn mảy may đến họ nhưng chấn động mang lại thì không kém gì vụ nổ khiến chúng toàn bộ trọng thương.

Tuy Thiết Phong không phục Diệp Phong nhưng buộc phải thừa nhận thực lực của gã, ba người bại trong tay gã cũng không phải việc không thể chấp nhận. Nhưng thuận tay ném ra một quả khí cầu là trong tích tắc làm tiêu tan đại lĩnh vực năng lượng của ba võ hoàng hợp lại, bản lĩnh kinh thiên địa khắp quỷ thần đó không phải ai cũng làm được.

Lĩnh vực là thủ đoạn mang tính tiêu chí của võ hoàng, có lẽ đối thủ mạnh hơn xé được hoặc đánh tan lĩnh vực chứ chưa từng nghe nói toàn bộ lĩnh vực của một võ hoàng bị người ta là tiêu tan hết, e rằng thánh giai cường giả cũng chỉ có thể dùng năng lượng siêu phẩm an toàn hủy hết lĩnh vực của võ hoàng chứ không thể nhẹ nhàng như Diệp Phong, hà huống gã đồng thời xóa tan lĩnh vực của ba võ hoàng. Thần thông không ai sánh được này khiến cường giả quanh đó dậy sóng trong lòng.

Quá đáng sợ. Nếu lúc đối địch với Diệp Phong, chỉ cần lĩnh vực nguyên lực bị gã làm tan hết thì đường đường võ hoàng cường giả sẽ biến thành võ tôn có nguyên lực hùng hậu mà thôi, chiến lực đại giảm. Võ hoàng không có lĩnh vực thì đấu với đối thủ cùng cấp thế nào? Thủ đoạn này quá nghịch thiên.

Diệp Phong khê vuốt mũi, hiển nhiên hơi bất ngờ với hiệu quả mình tạo ra. Kỳ thật gã cũng không ngờ trò vật của mình lại có sức chấn nhiếp như thế.

Lĩnh vực khí trường của gã không đơn thuần là không khí lĩnh vực mà là hỗn nguyên lực, theo gã đoán thì hỗn nguyên lực chỉ là bán thành phẩm, có lẽ khi gã có được thủy nguyên khí hải thì loại nguyên lực quý dị này mới hình thành.

Dù chỉ là bán thành phẩm nhưng uy lực cũng không thể coi thường. Thủ đoạn của gã ban này là dùng đặc tính hút được ngũ hành nguyên lực của loại hỗn nguyên lực này tạo thành hiệu quả hoàn mỹ trấn áp toàn trường, nhưng lặp lại hiệu quả đó không dễ.

Tính chất của hỗn nguyên lực có thể hút lấy ngũ hành nguyên lực bất kỳ nhưng cũng có hạn chế là tu vi khí hải và tổng lượng hỗn nguyên lực phát ra của Diệp Phong. Hỗn nguyên nhất khí đạn có thể chịu được mức cực hạn ngũ hành nguyên lực bằng bốn lần đòn toàn lực của tu vi khí hải của gã. Bốn lần tức là năng lượng đặc biệt do hỗn nguyên chi lực từ bốn khí hải hỗn tạp tạo thành.

Khí đoàn gã bùng ra ban này kỳ thật không mạnh, nếu bọn Thiết Phong bỏ qua lĩnh vực năng lượng, nhất tề tấn công thì đã tiêu diệt nó từ lâu. Tiếc là họ không hiểu, sau vài lần thăm dò thì Hỗn nguyên nhất khí đạn đã hấp thu đủ năng lượng, có thể bành trướng vô hạn, sau cùng tạo ra một đòn chấn động làm tan sạch lĩnh vực của ba võ hoàng. Đặc tính của hỗn nguyên lực là có thể tự mạnh lên một cách vô hạn.

“Đó...Đó là võ kỹ gì?” Đông Phương Hồng Diệp này giờ thân mật trò chuyện với Thẩm Lan, cũng chấn kinh lắm lắm.

“Đó là hỗn nguyên lực mà Phong tu thành, có đặc tính hút được ngũ hành nguyên lực, chỉ là không có phương pháp đặc thù kích phát thì không tạo thành lực phá hoại. Phong tham ngộ rất lâu mới từ khí trường tìm được bản chất của nguyên lực này...” Đông Phương Hồng Diệp không phải người ngoài với Diệp Phong nên Thẩm Lan không giấu: “Phong chỉ định trêu cợt đối phương trút giận cho Hồng Diệp thư thư mà thôi.”

Thẩm Lan mím môi cười khả ái: “Thư thư cũng biết tính cách Phong, nếu đối phương mạo phạm, đắc tội bản thân thì huynh ấy mặc kệ, nhưng nếu đối phương chạm vào người huynh ấy quan tâm như Hồng Diệp thư thư thì kết quả đều rất thê thảm, thiết Phong...Chóc nữa chắc chắn sẽ xui xẻo.”

“Thẩm Lan muội muội lại cười thư thư...” Nghe Thẩm Lan nói vậy, hồng Diệp ngáp lòng cảm giác hạnh phúc vì được bảo vệ, nhưng ngoài miệng lại không chịu biểu lộ, liếc Thẩm Lan với ý trách. Thẩm Lan thông tình đạt lý lại dễ gần, cô cũng yên lòng kết thành quan hệ thân mật.

Thiết Phong ngược lại mặt lúc xanh lúc trắng, tuy hắn biết là Diệp Phong đáng sợ nhưng không ngờ thủ đoạn của đối phương lại quý dị đến thế, không còn lĩnh vực thì đấu gì nữa? Dù hắn có thể tái thi triển khí trường thu hút nguyên lực nhưng Diệp Phong lại dùng Hỗn nguyên nhất khí đạn thì hắn há chẳng công cốc?

“Người thi triển yêu thuật gì?” Thiết Phong cuống lên gầm thét, kiểu chiến đấu không sử dụng được sức lực, cả liều mạng cũng không xong này khiến hắn cực kỳ ảm ức.

“Yêu thuật? Cái tên cũng hay.” Diệp Phong không để ý, sự phụ gã là Yêu vương thì gã thi triển yêu thuật, tựa hồ không có gì là nhục mạ. Khóe môi gã lại nhếch lên, tiếp tục xuất thủ.

“Giờ cho người thấy cái gì là yêu thuật thật sự.” Hỗn nguyên nhất khí đạn lần đầu hiển uy, hiệu quả khiến Diệp Phong cực kỳ vừa ý, nhưng chiêu này suy cho cùng chỉ có thể phụ trợ, còn muốn thật sự kích bại địch nhân còn phải dựa vào thủ đoạn khác của hỗn nguyên lực.

Trong khí trường không gian của gã dễ dàng sử dụng hỗn nguyên lực khổng lồ chế thủ đoạn ngự khí, còn hơn cả Ngự khí Thần thông thuật của Vu tộc.

Ngự khí Thần thông thuật dựa vào sức mạnh nhục thân kết hợp với đặc tính của thể nội nguyên nguyên lực khiến khí lưu ngưng kết trong tích tắc, hình thành lực xung kích như Chân không bạo. Hỗn nguyên lực ngự khí là ngự khí thật sự, có thể thoải mái điều khiển khí lưu trong lĩnh vực, hình thành các thủ đoạn công kích hoặc phòng ngự.

Trước mắt Thiết Phong trắng xóa, một đạo bạch sắc khí trụ to lớn đột ngột xuất hiện, chuyển động thập phần quý dị, đầu trụ quật và tiểu phúc hắn. Hắn chợt cảm thấy đầu óc tối sầm, thân thể mất đi lĩnh vực bảo vệ, như cái túi rách văng xuống đất.

Khí trụ này không đánh trúng địch nhân tiêu tan như Chân không bạo mà vẫn ngưng kết như thực chất trong lĩnh vực của Diệp Phong. Khí là vũ khí gã đắc ý nhất, hoàn toàn không lo về việc năng lượng hao tận vì khí là vô tận.

Đánh bay Thiết Phong xong, khí trụ lại đứt làm đôi, như hai viên đạn pháo bắn vào hai võ hoàng còn lại, tiếng xé không khí chói tai khiến đối phương giật mình, nguyên lực trong khí trường lại tụ hợp, lao đi.

Chát, chát.

Hai tiếng nổ vang lên, khí trụ gãy đôi nổ tung cạnh hai võ hoàng, lực xung kích hất họ văng đi mấy trăm thước rồi mới chạt vật đứng lại.

“Ồ, phản ứng nhanh lắm.” Diệp Phong cười lạnh ché nhạo, khí thể lĩnh vực của gã liên tục dâng cao, không khí không gian quanh đó như bị ngưng kết thành băng, trắng toát tựa một cây kem bông khổng lồ, cực kỳ hiếm thấy.

“Vạn lưu quy tông.” Gã quát khê, bạch khí liễu nhiễu quanh mình đột nhiên nổ tung, từng quả khí đạn đủ cỡ bắn ra như núi lửa phun trào, cực kỳ đáng sợ.

Vô số đạo khí đạn nổ tung trên không theo quỹ tích rực rỡ tựa pháo hoa, không hện mà cùng đổ vào hai trung giai võ hoàng ở ngoài xa vừa tránh khỏi công kích của gã.

Tiếng vô số khí đạn xé không khí như vạn mã lao đi, thân ảnh hai võ hoàng nhanh chóng bị khí đạn nuốt trời bao trùm, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Thủ đoạn tình diệu có thể giải phóng hoàn toàn lĩnh vực của mình đồng thời tấn công mọi phương vị của địch nhân, trong số các võ hoàng chỉ có kiếm trận lĩnh vực của Sát Hoàng đạt được hiệu quả này.

Gã từ kiếm trận lĩnh vực của Sát Hoàng, tìm thấy linh cảm mà sáng tạo ra Vạn lưu quy tông, uy lực không cần phải nói.

Nơi khí đạn giao kích vang lên tanh tách như đậu rang, chấn động tầng không, hai thân thể rách nát từ trung tâm đột công kích rơi xuống thập phần thê thảm. Toàn thân họ không còn mảnh da nào nguyên lành, máu văng tứ tung, những nơi thương thể nặng thì lộ ra cả xương trắng, trông vào cũng rợn người.

Gã không thèm nhìn đối phương, lĩnh vực ngưng tụ thành một cái móc câu trắng tinh móc lấy chân Thiết Phong kéo về.

“Ta vốn định cho ngươi một chương nhưng tội ngươi tựa hồ chưa đáng chết...Bất quá, đó không phải là nguyên nhân ta không giết ngươi.” Diệp Phong nhìn Thiết Phong hữu khí vô lực rồi cười lạnh: “Nếu không vì ngươi còn chút giá trị lợi dụng thì giờ này đã là người chết.”

“Có bản lĩnh cứ giết ta.” Thiết Phong khắc ra một ngụm máu, hung hăng nói: “Nghĩa phụ ta sẽ dẫn Ứng Thấu bang nghiền nát ngươi và nữ nhân của ngươi.”

Thiết Phong cực kỳ tin vào thế lực Ứng Thấu bang. Nhưng với Diệp Phong, chuyện đó quả thật buồn cười, trong tay gã có một thế lực không kém gì Ứng Thấu bang, hà huống không cần Hỏa Vân môn thì một bang phái như thế không là gì với gã.

“Ta đang muốn gặp nghĩa phụ của ngươi.” Diệp Phong phong tỏa khí hải của hắn rồi nói với hai võ hoàng chỉ còn lại một hơi thở mong manh: “Cho Thiết Cưu biết nếu muốn lấy lại Thiết Phong thì đến Đông Phương thế gia gặp ta.”

518. Chương 518 : Ba Nữ Nhân , Một Võ Diện

Nói đoạn, diệp Phong phát tay cuốn lên khí lưu mạnh mẽ, hất bay hai võ hoàng không thể động đậy ra xa.

Sinh lực của võ hoàng không mong manh như tưởng tượng, tuy bị Vạn lưu quy tông đánh cho tơi tả nhưng không chết, chỉ cần giữ được một ngụm khí là họ sẽ có cách về Ứng Thấu bang, truyền tin cho Thiết Cưu.

Mục tiêu của gã không phải tiêu diệt mà thu phục Ứng Thấu bang, nếu lấy mạng Thiết Phong thì hai bên sẽ thành thế không đội trời chung. Thiết Phong dựa vào Thiết Cưu, chỉ cần gã thu phục Thiết Cưu thì há không đáng lo nữa.

Chiến đấu kết thúc, quá trình đơn giản hơn võ hoàng Đông Phương gia đứng ngoài quan sát tưởng tượng, đủ thấy thực lực của Diệp Phong đã đạt đến mức kinh nhân. Sắc mặt Đông Phương Dạ rất khó coi, đứng ở lập trường của hắn tất nhiên không hy vọng Diệp Phong mạnh đến thế. Năm xưa ái tử Đông Phương Bạch của hắn chết trong tay gã.

Hồng Diệp quay về giấu đi sự thật Diệp Phong giết Đông Phương Bạch một cách tàn nhẫn mà chỉ hàm hồ cho Đông Phương Dạ biết ái tử của lão vì đứng về phía Liệt Diễm nên bị gã ngộ sát. Lời giải thích đó không khiến Đông Phương Dạ chấp nhận.

Diệp Phong làm lơ Đông Phương Dạ và tam vị trưởng lão, mà nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Đông Phương Minh và Đông Phương Hồng Diệp, mỉm cười ôm quyền thi lễ: “Tại hạ muốn quấy nhiễu mấy ngày, chắc không làm khí Đông Phương gia?”

Đông Phương Minh đã hồi phục quá nửa, thấy Diệp Phong đại triển thần uy thì cười hớn hở, giao ngoại tôn nữ cho cường giả trẻ tuổi như gã thì còn lo gì? Bèn gật đầu liên tục, ha ha đáp ứng. Đừng nói gã chỉ ở vài ngày, dù ở thường xuyên tại Đông Phương gia, ông ta cũng không có ý kiến.

Thái độ đó của gã khiến thần sắc Đông Phương Dạ càng âm trầm, đối phương hiển nhiên không coi hắn ra gì, như thể Đông Phương Minh mới là tộc trưởng Đông Phương gia. Hắn không dám chạm vào Diệp Phong, đành nén nhịn đứng ngoài xa im lặng, trong lòng lại phần hận gầm gào, chỉ muốn nuốt sống đối phương để trút đi cơn giận ngút trời này.

“Tam vị trưởng lão, diệp Phong này không coi Đông Phương gia ra gì, thật đáng ghét quá mức.” Đông Phương Dạ xúi bẩy các trưởng lão.

“Lão phu thấy y chỉ coi thường tộc trưởng mà thôi.” Một trưởng lão cười lạnh khiến Đông Phương Dạ giật mình.

“Nhị trưởng lão nói vậy là ý gì?” Đông Phương Dạ hậm hực.

“Lão phu không có ý gì, ân oán giữa tộc trưởng đại nhân và Đông Phương Minh, bọn lão phu không nhúng vào, nhưng có một điểm là trưởng lão hội luôn lấy lợi ích của gia tộc làm chuẩn.” Nhị trưởng lão không hề cố kỵ Đông Phương Dạ: “Lần này chúng ta đợi xem, nếu Ứng Thấu bang đánh bại Diệp Phong thì vị trí tộc trưởng vẫn do đại nhân giữ, còn ngược lại...”

Ba trưởng lão đều tỏ vẻ đương nhiên là thế, hàm ý rất rõ ràng, nếu Diệp Phong chiếm thượng phong thì quyền lợi tối cao của Đông Phương gia sẽ đổi người giữ.

Đông Phương Dạ hít sâu một hơi tức giận nhưng không thể phát tiết vì tam vị trưởng lão nói không sai. Một khi Diệp Phong chiến thắng Ứng Thấu bang thì hắn không còn tư cách ngồi trên ghế tộc trưởng nữa, dù tam vị trưởng lão không hắt hủi xuống thì Đông Phương Hồng Diệp cũng không bỏ qua.

“Hừ, diệp Phong có bản lĩnh gì mà đối phó được Ứng Thấu bang, đợi mà xem.” Đông Phương Dạ sầm mặt phát tay áo.

Cạnh đó, ánh mắt Diệp Phong ôn nhu nhìn Đông Phương Hồng Diệp, bốn mắt nhìn nhau, chứa chan nhung nhớ.

“Hong Diệp thư...Vẫn khỏe chứ?” Gã dịu giọng hỏi.

“Gặp đệ ở đây thì mọi thứ đều tốt.” Đông Phương Hồng Diệp e ngại Thẩm Lan và ngoại công ở đó nên chỉ khẽ nắm tay gã, cảm thụ hơi ấm trong lòng tay gã.

Sau khi rời thánh sơn, về Đông Phương gia, vì cái chết của Phương Bạch mà cô bị Đông Phương Dạ trách cứ. Tuy cô đã khôi phục ký ức, biết mình không phải được Đông Phương Dạ thu dưỡng từ bé nhưng nói chung hắn vẫn có ơn cứu mạng, hơn nữa lại nắm quyền tộc trưởng, cô có cứu hoàng niết bàn thể cũng không đầu lại được.

Ban đầu Đông Phương Dạ còn e ngại thân phận thánh tiềm giả, không dám nghênh ngang báo thù, nhưng sau khi thánh sơn sụp đổ thì thân phận đó không còn giá trị, Đông Phương Dạ càng lúc càng quá đáng.

Nếu không nhờ cơ duyên xảo hợp, Đông Phương Minh biết Hồng Diệp là cháu gái mình, lại hổ thẹn với con gái nên lợi dụng thân phận trưởng lão, nhiều phen che chở nên cô mới không chịu nhiều thiệt thòi. Nhưng khi Ứng Thử bang thiếu chủ Thiết Phong xuất hiện, dù Đông Phương Minh là tộc trưởng tiền nhiệm cũng không thể tiếp tục che chở.

Lần này không có Diệp Phong xuất hiện, e rằng cô thật sự bị bức phải lấy Thiết Phong. Gặp lại tình lang mà Đông Phương Hồng Diệp như trong giấc mộng.

Đang lúc Diệp Phong định hàn huyên với cô thì ngoài xa lóe lên một đạo kim quang, chúng nhân định thần nhìn kỹ thì là Mộ Dung Yên đưa Mộ Dung Tử Thanh đến.

“Phong tiểu tử, tử Thanh nghe nói ngươi về thì muốn gặp ngươi, các ngươi chia tay lâu như vậy, cũng nên hàn huyên.” Mộ Dung Yên thấy Diệp Phong và Đông Phương Hồng Diệp liếc mắt đưa tình thì thầm lấy làm may mắn.

Cũng may lão tử sáng suốt, phí hết khẩu thiệt mới thuyết phục được Tử Thanh đến gặp tiểu tử này, đã biết là gã đến để gặp tình nhân, nếu không đến thì thế nào cũng bị nữ nhân khác chiếm mất tiên cơ.

Mộ Dung Yên thâm đắc ý, đẩy Tử Thanh đến trước mặt Diệp Phong rồi cười khan: “Mộ Dung gia còn việc phải xử lý, tử Thanh tạm thời nhờ ngươi, ngươi không nên đối xử tệ với nó.”

Nói đoạn Mộ Dung Yên nháy mắt với Tử Thanh, giậm chân hóa thành kim quang lướt đi.

“À...Tử Thanh, sao muội cũng đến rồi.” Ba nữ nhân tụ tập, gã cũng đau đầu, tuy biết sớm muộn gì cũng có ngày này nhưng không ngờ đột ngột như vậy, không kịp chuẩn bị gì.

Mộ Dung Tử Thanh xịu mặt đầy uất ức, mắt ầng ầng nước như sẵn sàng trào ra bất cứ lúc nào, đáng vẻ đáng thương khiến gã cuống lên.

“Huynh về Mộ Dung gia mà không gặp muội.” Ngữ khí Mộ Dung Tử Thanh hơi sục sục, xem ra rất thương tâm: “Lẽ nào trong lòng huynh, muội không có địa vị gì?”

Gã cười khổ gồ lên trán, lập tức phủ nhận: “Không phải thế, vì sự việc quá khẩn cấp nên ta không thể chần chừ mà phải đi ngay đến đây giải quyết phiền hà. Lẽ nào gia gia không cho muội biết?”

Mộ Dung Tử Thanh nghe vậy mới vui hơn đôi chút, nháy cặp mắt xinh đẹp đầy hoang mang: “Gia gia tìm muội ở vạn niên linh trì nói là huynh đến nhưng không vào nhà mà vội đi...Tìm tiểu, tiểu tình nhân.”

Cô nhìn sang Đông Phương Hồng Diệp, sắc đẹp của đối phương khiến cô kinh diễm, lúc nhìn Thẩm Lan cũng xiêu lòng vì khí chất thoát tục đậm nhã, thanh lệ.

Không đợi gã giải thích, thẩm Lan đã mỉm cười, chủ động cầm tay Mộ Dung Tử Thanh đưa đến bên gã.

“Vị này là Tử Thanh thư thư, phong cũng thường nhắc đến với muội. Hôm nay vì Hồng Diệp thư thư có phiền hà nên huynh ấy không kịp gặp thư thư mà để Đông Phương gia ngay. Phiền hà vừa giải quyết xong, phong định đến đón, không ngờ thư thư đến trước.” Đáng vẻ Thẩm Lan có khí chất khiến người ta phải tin, Mộ Dung Tử Thanh vốn bán tín bán nghi lời xúi bẩy của Mộ Dung Yên, chẳng qua thấy Diệp Phong và Đông Phương Hồng Diệp thân mật thì ghen tuông mà thôi.

Thẩm Lan đã giải thích, cô cũng thấy thương thế của Thiết Phong và Đông Phương Minh thì biết đối phương không nói dối, tức thì lòng đầy hối hận, ảo não vì mình đã hoài nghi tình cảm của Diệp Phong. Cô vốn không phải người hay đoán này đoán kia, cũng biết Diệp Phong không thuộc về mình mình, nên đâm ra luống cuống, đồng thời thâm oán Mộ Dung Yên, xúi bẩy cô đến ghen tuông, nếu Diệp Phong hiểu lầm thì...

“Xin lỗi, muội hiểu lầm huynh.” Mộ Dung Tử Thanh đỏ bừng mặt, cúi gầm xuống, không dám nhìn Diệp Phong. Nhưng không nén được nhớ nhung nhiều năm nên khóe mắt thỉnh thoảng vẫn liếc trộm.

Đông Phương Hồng Diệp lúc đó mới hiểu chuyện gì, trong ba người thì cô nhiều tuổi nhất, cũng nên biểu hiện phong độ thư thư, nên kéo tay Tử Thanh mỉm cười bảo: “Tử Thanh muội muội là người dịu dàng, cần gì xin lỗi; muội đến thì Diệp Phong vui mừng không kịp, sao còn trách muội, đúng không?”

Câu sau cùng là hỏi Diệp Phong, gã vội vàng gật đầu, đồng thời cũng thầm thở phào, may mà cả ba đều thông tình đạt lý, bằng không gã ở giữa thì khó xử lắm.

“Bất quá...Để sau này đỡ xảy ra việc hiểu lầm thế này, đệ đệ nên nói ra còn bao nhiêu tiểu nha đầu xinh đẹp như Tử Thanh muội muội? Trước đây thư thư chỉ biết có Thẩm Lan muội muội...Hi, nói thật đi.” Đồng Phương Hồng Diệp rất nhanh nhẹn chuyển mũi dùi về phía Diệp Phong, như vậy có lợi cho ba cô vì “có cùng kẻ địch”. Đồng thời, cô cũng quan tâm đến vấn đề này.

“Nói thật đi.” Tử Thanh cũng là người khoáng đạt, quan hệ định xong xuôi thì cũng vui vẻ hẳn, ranh mãnh phụ họa.

Thẩm Lan mỉm cười, mắt ánh lên tinh nghịch, tựa hồ đứng về phía Hồng Diệp, bản thân cô cũng hứng thú với việc này.

519. Chương 519 : Cảnh Giới Võ Hoàng

“Việc đó...Thật sự không có.” Ánh mắt cả ba cô đổ vào, Diệp Phong không chống cự được. Đồng Phương Minh biết ý đi mất từ lâu, sắp xếp chỗ ở cho Diệp Phong và nhị nữ.

“Hừ, những lời này của huynh chỉ lừa được Thẩm Lan muội muội và Hồng Diệp thư thư chứ không lừa được muội.” Mộ Dung Tử Thanh hếch mũi, nói với vẻ gian trá: “Ai không biết chứ Mộ Dung gia hiện tại còn một cô đấy.”

“Cái gì, muội bảo là ai?” Diệp Phong nhất thời cũng hồ đồ, mộ Dung gia từ lúc nào có một nữ tử nữa có quan hệ với gã? Sao gã không có ấn tượng gì. Nhưng Mộ Dung Tử Thanh nói năng dong dạc như vậy thì không phải nói dối.

“Huynh quên hả? Trước khi thoát thân khỏi ngục sơn, huynh nhờ gia gia chiếu cố cho một thư thư ở thánh sơn, nếu huynh không thích người ta thì sao lại quan tâm?” Mộ Dung Tử Thanh nói thể lập tức khiến hai người kia cảnh giác. Hồng Diệp vốn chỉ định đùa gã, không ngờ lại bóc trần được bí mật.

“Không phải, chỉ vì Vũ Hân cô nương có ơn với huynh lúc ở ngục sơn, tâm địa nàng ta cũng tốt, nên huynh không muốn liên lụy đến nàng ta mà thôi. Huynh và Vũ Hân chỉ là bằng hữu, tuyệt đối không phải quan hệ đó.” Diệp Phong lập tức phủ nhận, trán xỉ khói đen, hỏi: “Lão gia tử đưa cả Vũ Hân về Mộ Dung gia?”

“Còn nói nữa, hôm đó huynh bỏ lại gia gia mà đi, sau đó thánh sơn đại loạn, gia gia được huynh nhờ bảo vệ an toàn cho vị thư thư đó, để tránh cho người ta bị các võ hoàng của ngục sơn giết, gia gia đành cùng đồng bạn đưa thư thư về Mộ Dung gia.” Tử Thanh bĩu môi bất mãn: “Lúc huynh ra khỏi ngục sơn, sao không đến báo tin bình an, để muội phải đằng đẳng chờ suốt năm năm...Diệp Phong, muội nhớ huynh quá...”

Nói đoạn Mộ Dung Tử Thanh lao vào lòng gã nức nở.

“Được rồi, được rồi.” Gã cảm khái vuốt tóc cô, dịu giọng: “Sau này ta không bao giờ không nói gì mà bỏ lại mọi người, không còn sức mạnh nào chia lìa được chúng ta nữa.”

Hồng Diệp và Thẩm Lan tựa vào vai gã, bốn người gần gũi nhau, ngọt ngào vô cùng.

OOo

“Ồ, tử Thanh, tu vi của muội cũng đạt đến thiên tôn cơ à...” Người ngọc trong lòng, Diệp Phong vô tình dùng hồn nguyên lực chảy một vòng khắp người cô, mới phát hiện tu vi của Mộ Dung Tử Thanh lại cao đến thế.

Nên biết trong ba người, tư chất Mộ Dung Tử Thanh bình thường nhất, cô không có thể chất cực phẩm như Thẩm Lan hay huyết mạch ưu tú như Hồng Diệp, chỉ biết dựa vào tu luyện tự thân. Dù có vạn niên linh ngọc dịch gã để lại nhưng trong mấy năm ngắn ngủi không thể từ sơ giai vô tông vượt lên ba cấp đạt tới thiên tôn. Hơn nữa gã nhận ra một nguyên khí hải của cô thập phần thuần chính, không phải do dựa vào ngoại lực mà chín ép.

“Hi hi, gia gia về Mộ Dung gia thấy muội thì lắc đầu nói cái gì mà tu vi của muội quá thấp, là tôn nữ của Mộ Dung Yên và là nữ nhân của...Diệp Phong, tuyệt đối không thể tệ như vậy.” Mộ Dung Tử Thanh mỉm cười: “Nên gia gia cùng hai đồng bạn xông vào Thanh Mộc tông cướp một nguyên tinh tủy mà họ định

dùng để bồi dưỡng thánh tiềm giả để cho muội luyện hóa. Sau đó...Tu vi của muội cứ tăng mãi, nếu không gặp chướng ngại vô hoàng thì cứ việc tu luyện nhẹ nhàng thế thôi.”

Mộc nguyên tinh tủy? Diệp Phong tỉnh ngộ, tuy không so được với tiểu hỏa đồng có tiên thiên chi lực nhưng mộc nguyên tinh tủy là thánh phẩm hiếm thấy để mộc nguyên khí hải vô giả luyện hóa rồi nâng cao tu vi. Lão gia tử hành sự quả nhiên thập phần bá đạo, thanh Mộc tông không hiểu hao phí bao nhiêu tâm huyết mới có kỳ bảo này, nhất định tức đến thổ huyết.

Nhưng được lợi là nữ nhân của mình, gã cũng không rồi hơi bất bình cho Thanh Mộc tông, hà huống hiện tại còn đối địch với Ngũ hành tông, có thể giảm bớt sức mạnh của địch là việc đáng mừng.

“Lão gia tử quả nhiên không mất đi bản sắc năm xưa, ha ha.” Diệp Phong cũng cười vang.

“Còn huynh? Tu vi đạt đến vô hoàng cấp nào rồi?” Tử Thanh và Hồng Diệp đều hiếu kỳ đầy khả ái, mở lớn mắt hỏi gã.

“Ta hả...Cách phân chia đẳng cấp của vô giả không thể đánh giá được tu vi của ta.” Gã nhún vai cười ha hả.

“Là sao hả?” Cách phân cấp thực lực thông dụng của Vô Nguyên đại lục không thể đánh giá tu vi của gã, vậy thì thực lực của gã thật ra đạt tới mức nào?

Gã liếc Thẩm Lan, cô đỏ mặt ghé tai Hồng Diệp và Tử Thanh thì thầm mấy câu, cả hai cực kỳ hổ thẹn nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Lan chứa đầy hâm mộ.

Thẩm Lan bổ sung: “Phong vốn tu luyện một môn kỳ công, khác hẳn công pháp của mọi vô giả ở đại lục, sau đêm đó huynh ấy lĩnh ngộ được cảnh giới thập phần huyền diệu, công lực cũng đạt tới mức độ rất phức tạp, khác hẳn tiêu chuẩn chung. Nên bảy cấp mà Vô Nguyên đại lục dùng để đo lường một cảnh giới hoàn toàn không hợp để tính toán tu vi của Phong.”

Diệp Phong gật đầu: “Bất quá phân tầng cảnh giới của Vô Nguyên đại lục cũng có thể nói lên tu vi của ta. Tỷ như hiện giờ, ta vẫn ở mức vô hoàng, nếu cứ ép đẳng cấp vào thì không sánh được thánh giai nhưng vượt xa thất giai vô hoàng.”

“Không so được với thánh giai, nhưng vượt xa thất giai vô hoàng?” Hồng Diệp và Tử Thanh đều chả kinh, có nghĩa là dưới thánh giai thì Diệp Phong vô địch.

Tu vi không phải là thực lực, trước đây thực lực của gã miễn cưỡng xếp trong nhóm vô hoàng đỉnh nhọn, nhưng tu vi không đạt hoàng cấp. Giờ tu vi của gã cũng vượt hoàng cấp thì thực lực thật sự đạt đến mức nào?

Họ đều biết trong tay gã còn những thủ đoạn nghịch thiên như Thần thông biến, tru Thần cung, một khi thi triển há chẳng đâu được thánh giai hay sao?

“Diệp Phong, nếu huynh gặp thánh sứ thì thắng bại thế nào?”

“Nếu toàn lực ứng phó chắc có thể thắng được.” Gã khê đáp tự tin.

“Thánh giai cũng không phải đối thủ của đệ?” Đông Phương Hồng Diệp hớn hở, chẳng phải thế thì gã vô địch rồi sao?

“Thư thư ngốc ạ, thánh giai cũng chia thành thứ bậc.” Điểm này chỉ gã hiểu nên lắc đầu thở dài: “Đệ chỉ thắng được hư thánh thấp nhất trong thánh giai mà thôi, còn địa thánh và thiên thánh thì đệ vẫn không thể chống chọi nổi.”

Ba cô lúc đó mới hiểu, đông Phương Hồng Diệp tỏ ra tự hào: “Nhưng mấy lão quái vật thánh giai đều sống cả nghìn, cả vạn năm, đệ đệ còn trẻ như vậy, tiềm lực hơn xa họ, sẽ có ngày vượt trên họ, trở thành cường giả xuất chúng nhất.”

“Đúng, bọn muội đều tin huynh.” Hai cô cũng phụ họa.

520. Chương 520 : Thiết Cừ

Ba cô hòa hợp với nhau, điệp Phong cũng vui lây, trước khi Ứng Thứ bang đến, chúng nhân coi như có được mấy ngày vui vẻ.

Diệp Phong và họ phần lớn thời gian là chia ly, lần này thực lực của gã tiểu thành, không còn bị ngoại lực bức ép phải chia ly nữa, tất nhiên sẽ bù đắp cho họ. Cả bốn đều là cường giả của Võ Nguyên đại lục, hành sự không cần câu nệ vào lễ tiết phàm tục, hơn Thẩm Lan đã cùng gã rồi nên Hồng Diệp và Tử Thanh thăm ghen tị.

Họ chờ đợi gã bao nhiêu năm cũng vì mong đến ngày cùng gã tu thành chính quả, thẩm Lan hiểu rất rõ, năm xưa chẳng phải cô cũng thế sao? Cả ba ngẫm bàn tính rồi Thẩm Lan ra mặt nói với gã là hai cô trong thời gian này sẽ trao cho gã tất cả, dù không có hôn lễ để thành danh phận, họ cũng không cần.

Diệp Phong cảm động, không hề cảnh vẽ nữ. Không phải gã tham lam việc nam nữ, vì có một nguyên nhân quan trọng là trong lúc gã hoan hảo với Thẩm Lan đã phát hiện mỗi khi hai người lên đỉnh thì cô lại tiến vào cảnh giới ý thức của gã một cách thập phần huyền diệu mà được tôi luyện linh hồn chi lực. Tác dụng lớn nhất của linh hồn chi lực là đề cao cảnh giới cho võ giả, hiện tại Tử Thanh và Hồng Diệp đều mắc ở chướng ngại sau cùng để tấn nhập vô hoàng, nếu họ có thể trong quá giao hòa với gã lĩnh ngộ được gì đó thì sẽ thuận lợi đột phá được mà thành tựu vô hoàng.

Vì lợi ích nhất cử lưỡng tiện mang lại cho nhị nữ nên ba người cả đêm cùng lên Vu sơn xuân tình vô hạn...

Sáng sớm, điệp Phong tỉnh lực vô hạn tỉnh dậy trước, tay trái ôm Đông Phương Hồng Diệp kiều mị vô hạn, bên phải Mộ Dung Tử Thanh nằm rúc vào nách gã như con mèo nhỏ. Hai cô sau một đêm bị chinh phạt, giờ đang say ngủ hạnh phúc.

Nhìn hai nữ tử kiều diễm nằm bên, gã nhớ lại trận đại chiến kịch liệt tối qua, lòng dấy lên vô tận nhu tình và thỏa mãn, có được ba cô thế này còn cần gì nữa?

“Ừ...” Tử Thanh bị gã bịt kín miệng, khẽ kéo nhẹ làn môi khiến cô tỉnh khỏi cơn mộng đẹp, tiếp đó gã đưa tay lần trên làn da mịn màng của Đông Phương Hồng Diệp, vuốt nhẹ lên bộ vị mẫn cảm, cảm giác tê tái kỳ dị khiến cô tỉnh lại ngay.

Lúc hai người mở cặp mắt mơ màng say sưa ra, thấy gã hào hứng hoạt động thì lập tức tỉnh lại, nhìn sang người kia rồi cũng hổ thẹn, mặt đỏ lựng cực độ. Chút hổ thẹn thiếu nữ đó, nhất thời không thể rũ bỏ ngay được.

“Đừng nghịch nữa.” Đông Phương Hồng Diệp đành lên tiếng, khẽ gạt tay gã khỏi ngực, cắn môi nhìn gã đầy mê ly: “Đây là Đông Phương gia, đừng để tộc nhân nghe thấy, người ta cười cho.”

Tử Thanh vì bị Diệp Phong bịt miệng, ập a ập ứng không thành lời, toàn thân như không còn khí lực, tuy uốn éo giữa những hoài công.

Gã cười hắc hắc, bỏ qua Tử Thanh, cười nhả nhỏ: “Gian nhà này đã được ta bày chướng ngại, dù chúng ta la hét thì bên ngoài cũng nghe thấy gì. Bằng không tối qua hai người phản ứng kịch liệt như thế tránh sao khỏi bị người khác nghe thấy?”

“Huynh đúng là xấu xa.” Nghe gã tiết lộ, nhị nữ tức thì đỏ mặt, thần thái kiều diễm khiến gã lại lòng hươu dạ vượn.

Kẹt, cửa phòng bật mở khiến Hồng Diệp và Tử Thanh toát mồ hôi lạnh, ở cửa là Thẩm Lan tươi cười bước vào. Cả hai thở phào, hóa ra Diệp Phong biết Thẩm Lan đến nên khẽ hé chướng ngại ra nhưng không cho nhị nữ biết, để trêu họ một phen.

“Lưỡng vị thư thư, đêm qua Phong khiến hai vị vừa ý chứ?” Thấy ánh mắt Thẩm Lan hiện rõ nét trên cột, thần sắc Tử Thanh vốn lúng túng lại càng hổ thẹn.

“Thẩm Lan muội muội trải nghiệm nhiều lần rồi, phải rõ hơn mới đúng chứ?” Đông Phương Hồng Diệp không chịu kém, ‘phản kích’ ngay.

Lần này Thẩm Lan đỏ mặt, đáng vẻ cực kỳ khả ái.

“Ha ha.” Diệp Phong nhảy lên khỏi giường, mặc kệ thân thể không mặc gì, lướt đến bên Thẩm Lan ôm cô trêu: “Muốn giải đáp vấn đề đó rất đơn giản, ta cùng lúc với ba người chẳng phải dễ so sánh hơn sao?”

“Phong, của huynh kìa...” Thứ quen thuộc của gã lại ẩn vào tiểu phúc Thẩm Lan khiến mặt cô đỏ lựng, cơ hồ bật máu khiến Hồng Diệp và Tử Thanh đều nhìn vào với vẻ gian hoạt.

“Sợ gì nữa, có phải lần đầu đâu...” Diệp Phong đặt Thẩm Lan vào giữa nhị nữ, cười khanh khách lao tới...

Lại hồi lâu sau, chúng nhân mới tựa vào nhau trên giường, tam nữ tựa vào hai bên Diệp Phong, khung cảnh cực kỳ ấm áp.

“Thế nào? Lương vị thư thư có linh ngộ được cảnh giới huyền ảo đó?”

“Có...” Tử Thanh khẽ gật đầu: “Tuy không huyền diệu như Thẩm Lan muội muội nói nhưng tối qua tỷ phảng phất tiến vào một ý cảnh rất đặc biệt, tin rằng sẽ có ích không nhỏ với việc tấn nhập vô hoàng.”

“Tỷ cũng vậy.” Đông Phương Hồng Diệp tiếp lời: “Tỷ ước lượng chừng nửa năm một năm sẽ đột phá vô hoàng.”

“Thế thì tốt quá.” Diệp Phong hôn hờ ôm lấy ba cô, hôn cả ba khiến họ đều trừng mắt thẹn thùng.

“Đợi giải quyết xong phiền hà ở thánh sơn, ta sẽ mạo danh thánh tiem giả tiến nhập thánh địa. Vốn ta còn khó xử, tử Thanh và Hồng Diệp chỉ có tu vi vô tôn, nếu mang theo sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng hai người trở thành vô hoàng thì có thể mạo danh thánh tiem giả đi cùng.” Thánh tiem giả phải đột phá vô hoàng rồi mới được đưa lên thánh địa, thành ra tin tức này với gã là niềm vui lớn.

Tuy tiến nhập thánh địa xong sẽ nguy hiểm trùng trùng, nhưng gã không muốn rời xa ba cô, gã có lòng tin bảo vệ được nữ nhân của mình. Yêu vương đã cho gã biết mọi tình huống trong thánh địa, hiện tại thời gian Sinh mệnh điều linh bạo phát chỉ còn lại năm năm, trong thời gian này gã không tìm được cách giải chú thì kết quả là...

Vốn Yêu vương có thể kiên trì được hai mươi năm, đến giờ vẫn còn mười lăm năm nữa, nhưng vì cứu sống Thu Tổ Thanh, ông lại hao tổn tinh nguyên, khiến ngày Sinh mệnh điều linh bạo phát rút ngắn lại. Khi Diệp Phong xuất quan, được Thu Tổ Nhã cho biết tình hình bế quan của Yêu vương, đại khái ông đã tìm ra biện pháp phục sinh Thu Tổ Thanh nhưng để thực lực thì ông chỉ còn lại tối đa là năm năm.

Hơn nữa đó chỉ là tính toán của Yêu vương, có lẽ thời gian sẽ dài hoặc ngắn hơn.

Nên vào thánh địa tìm cách giải chú cho sư phụ đã gấp lắm rồi, muốn lên thánh địa phải mở được đường ở thánh sơn, gã tất nhiên sẽ dốc toàn lực.

Nếu bây giờ ba cô cùng có tu vi vô hoàng thì khi tiến nhập thánh địa dù không trợ lực được cho gã thì cũng không biến thành gánh nặng. Hơn nữa họ đều có thể chất hoặc huyết mạch hơn xa phổ thông vô giả, ở nơi linh khí sung mãn như thánh địa, tin rằng tốc độ tu luyện sẽ bất phàm.

O

Oo

Đang lúc bốn người ấm áp thì ngoài phòng vang lên tiếng âm âm như vạn mã tung vó, khác nào sấm sét ì ùng.

Nhất thời, khí thế hùng hậu áp xuống Đông Phương gia tộc, những người nằm trong phạm đều run rẩy, cơ hồ lúc nào cũng có thể ngã gục.

“Diệp Phong, rút ra ngay cho lão tử.” Tiếng quát sang sảng từ thình không vọng xuống khiến mặt đất rung lên, khí lưu quét tứ phía cuốn vô số đất đá và cây cối lên, thanh thế cực kỳ kinh nhân.

Nhưng khí thế đó không ảnh hưởng mấy may đến gian nhà được Diệp Phong dùng hồn nguyên lực phòng ngự.

“Sau cùng cũng đến...” Trong nhà, diệp Phong cười ba cô, thông thả nói.

Ứng Thứ bang cách Đông Phương gia không xa lắm, với tu vi của Thiết Cừu, nếu được tin mà xuất phát ngay thì chắc đến rồi. Ba, bốn ngày này không có động tĩnh gì vì hắn không nhàn rồi, nhất định chuẩn bị đầy đủ rồi mới đến.

Thiết Cừu có ngoại hiệu Cuồng ma nhưng trừ cuồng ra thì không lỗ mãng, thần niệm của Diệp Phong khẽ quát liền phát hiện trên không có thêm hơn mười lần vô hoàng khí tức, thiết Cừu lần này dốc hết vốn của Ứng Thứ bang đến để cứu nghĩa tử Thiết Phong, xem ra rất trọng thị hắn.

“Các nàng ở lại trong nhà nghỉ ngơi, ta sẽ nhanh chóng dẹp yên chúng rồi quay lại.” Gã phất tay, y phục khoác lên mình, đẩy cửa bước ra.

Trong Đông Phương gia tộc lúc này nháo nhào lên, tam vị trưởng lão kinh ngạc trước thực lực của Thiết Cừu, diệp Phong dù lợi hại hơn nữa, lẽ nào còn đấu nổi với hơn mười vô hoàng từ trung giai đến cao giai? Gã đấu với bọn Thiết Phong, tuy thực lực kinh nhân nhưng họ cho rằng gã không chắc đã hơn thất giai vô hoàng, chỉ có điều lĩnh vực thấp phần quý dị, nhưng như thế cũng không phải là con bài quá lớn.

Đông Phương Minh im lặng, hiển nhiên rất lo lắng, nếu Diệp Phong bại trong tay Ứng Thứ bang thì kết quả cực tệ...Giờ ông ta còn oán trách, lão quỷ Mộ Dung Yên biết rõ là đại địch đến mà chỉ tống tôn nữ đến rồi phui tay đi ngay, nếu có vô hoàng Mộ Dung gia tại đây nữa thì phần thắng chẳng phải hơn mấy phần sao?

Lão đương nhiên không biết Diệp Phong trước khi đến Đông Phương gia tộc đã thu phục một thể lực không kém gì Ứng Thứ bang. Là Hỏa Vân môn.

521. Chương 521 : Mạnh Nhất Đại Lục?

Diệp Phong phát ra khí trường, khí thể bằng bạc lập tức khiến nhân mã đối phương ở trên không đều ngưng trọng. Tiểu tử này thanh danh vang vọng, quả nhiên không phải hư danh, hoàng cấp khí thể này không kém gì thủ lĩnh của họ - Thiết Cừu.

Khê giậm chân, gã đằng không vút lên, thân hình phiêu dật đứng ở vị trí đối diện, thản nhiên nhìn đối phương.

Một nam tử trong khá thô tháp được hơn mười vô hoàng vây quanh, mặt hắn gân guốc tung hoành như hung thần ác sát, quanh mình ràn rạt khí tức dũng mãnh khiến người khác e sợ. Không cần đoán Diệp Phong cũng biết đó là lão đại Ứng Thứ bang Thiết Cừu.

“Quả nhiên là người, diệp Phong.” Tại Bích Thủy cung, thiết Cừu từng nhìn thấy Diệp Phong ở xa, chỉ là lúc đó gã kiệt sức, khí tức mong manh, không thể so với hôm nay.

“Là mõ, các hạ là Thiết Cừu?” Khóe môi nhếch lên, nhật nhèo đáp?

“Phong nhi thế nào rồi?” Thiết Cừu hỏi với thái độ kẻ cả?

“Vẫn chưa chết...” Diệp Phong vẫn thản nhiên.

“Ngực sơn chúng hoàng giả đồn rằng dưới thánh giai thì người và Sát Hoàng là hai người có thực lực mạnh nhất đương kim đại lục, đúng không?” Thiết Cừu không cuồng nộ như gã tưởng tượng, chỉ vẻ mặt tỏ ra cuồng ngạo, ngữ khí lại cực kỳ khinh thường.

“Phi dã.” Diệp Phong mỉm cười lắc đầu: “Cường giả lợi hại nhất đại lục không phải tại hạ và Sát Hoàng mà là người khác.”

Gã muốn nói đến sư phụ, nhưng lời này lọt vào tai Thiết Cừu lại có ý nghĩa khác.

Thử nghĩ xem, không tính thực lực thật sự của Diệp Phong thế này, chỉ cần việc Sát Hoàng từ lâu được đại lục cường giả công nhận là đệ nhất vô hoàng, diệp Phong từng đấu ngang với ông ta, dù gã có khiêm hư thì cũng chỉ đẩy Sát Hoàng thành đại lục đệ nhất, tuyệt không nói đến người khác.

Vô hoàng của ngực sơn tuy thoát được mấy năm nhưng không nghe đến danh tiếng của Yêu điện; Yêu vương chỉ được lưu truyền rộng rãi trong Ngũ hành tông mà Ngũ hành tông không có lòng dạ nào đàm luận với

địch nhân về một địch nhân khác, thậm chí còn sợ hai phe địch nhân liên hợp lại nên luôn giữ kín, không để lộ điều gì.

Với Thiết Cừu thì lời gã nói lại trở thành chỉ cần hấn thẳng được gã, coi như thắng luôn Sát Hoàng, từ rày xưng hiệu đại lục đệ nhất hoàng giả sẽ là của hắn.

“Ha ha, coi như ngươi biết điều.” Thiết Cừu đắc ý cười lớn: “Lúc trước phong linh lĩnh vực mà lão tử tu luyện chưa đại thành nên tạm để danh hiệu đó cho hai người. Giờ lão tử thần công đại thành, đại lục này trừ thánh giai ra, còn ai là địch thủ của ta?”

“À! Phong linh lĩnh vực.” Diệp Phong nhướng mày, tỏ vẻ hứng thú, võ hoàng bình thường đều do khí trường tự nhiên hình thành lĩnh vực, tuy có thể thông qua cải biến khí trường để ảo hóa hình thái của lĩnh vực nhưng cũng có cực hạn. Ví như kiếm trận lĩnh vực của Sát Hoàng thì phổ thông khí trường không bố thành được.

Nên võ hoàng có cùng tu vi nếu tu luyện thành lĩnh vực khí trường đặc thù thì dễ thắng thực lực sẽ rất rõ ràng. Thiết Cừu hiển nhiên khá tự tin với uy năng lĩnh vực của mình, xem ra đích khí trường nhất định phi phạm.

Thấy gã hơi kinh ngạc, thiết Cừu cũng thấy bay bổng hơn, khẽ phát tay tức thì kim nguyên lực hùng hậu bao quanh. Diệp Phong nhìn kỹ, thấy tay địch nhân phẳng phát được đeo một lớp kim sắc khải giáp rất dày, phía trên khải giáp là một lớp kim sắc vũ lĩnh vực kim quang, dày như lông vũ của chim chóc.

Rìa vũ lĩnh rất sắc bén, thoát nhìn là biết lực sát thương cực kỳ kinh nhân, hơn nữa chúng không cố định ở một vị trí mà di chuyển thập phần linh xảo bên ngoài khải giáp, lúc ngang lúc dọc, có lúc tự quay tròn như cái máy đang điên cuồng nghiêng lại ở ngoài lĩnh vực.

“Phong linh lĩnh vực của lão tử một khi đại thành thì dễ dàng cắt đứt lĩnh vực của võ hoàng cùng cấp, không gì không phá được.” Thiết Cừu ngạo nghễ nhìn Diệp Phong, cười huênh hoang: “Thế nào? Hiện tại biết ngoại hiệu Cuồng ma của lão tử không phải vô lý chứ?”

“Có chút lợi hại...” Gã gật đầu thừa nhận.

“Nghe nói ngươi mới ba mươi mà xem ra đã đạt mức võ hoàng...” Thiết Cừu tỏ vẻ hân thưởng, cười bảo: “Với tư chất và tiềm chất của ngươi, lão tử cũng tự than không bằng, nên đồng ý cho ngươi một cơ hội. Tựa hồ ngươi cũng là kim nguyên khí hải tu luyện giả, nếu chịu bái lão tử làm nghĩa phụ thì lão tử sẽ dốc túi truyền phong linh lĩnh vực cho ngươi, thế nào?”

Diệp Phong ngạc nhiên, thiết Cừu thật ra đầu óc có vấn đề gì không? Rõ ràng khí thế hung hung đến tìm gã báo thù cho nghĩa tử, sao đột nhiên lại biến thành muốn nhận gã là nghĩa tử?

Thấy gã nghi hoặc, thiết Cừu buồn hắt rồi từ tốn giải thích: “Hơn trăm năm trước, ta từng có một đứa con ruột, thiên phú tu luyện của nó cũng như ngươi, thiên tư tung hoành, nếu nó trưởng thành được đến bây giờ thì thành tựu chưa chắc đã kém ngươi...”

Gã không phản bác bởi cảm thụ được bi thương trong lòng đối phương, dù lập trường song phương thế nào, lúc này hắn cũng là một người cha đang nhớ con. Nhớ đến phụ thân, ánh mắt gã nhìn Thiết Cừu cũng thoáng bi thương.

“Nhưng nó lại chết trong tay Duệ Kim tông.” Thiết Cừu tỏ rõ mối hận khắc cốt铭心, nhãn thần lạnh đến run người: “Chỉ vì một vị thánh tiêm giả của Duệ Kim tông ghen ghét tư chất của Khấu nhi nên bày mưu dùng lý lẽ đường hoàng giết nó.”

“Thánh điện và Ngũ hành tông đều là chỗ sinh ra rác rưởi.” Lúc này, diệp Phong đồng tình với đối phương.

“Đời này của lão tử chỉ có hai nguyện vọng sau cùng, thứ nhất là báo thù cho Khấu nhi, giết Duệ Kim tông tông chủ, cũng là thánh tiêm giả năm xưa, và hai trưởng lão trong tông, chính là đồng phạm giết Khấu nhi năm xưa, để an ủi vong linh Khấu nhi trên trời.” Thiết Cừu nghiêng răng kèn kẹt.

“Thứ hai, lão tử bỏ tâm huyết nửa đời mới sáng tạo được kim linh kỳ công, uy lực chấn thương cổ kim, tiếc là Khấu nhi đã chết, không thể kế thừa y bát. Ta không muốn kỳ công vì nó không còn mà mai một...Nên nhất định phải tìm được một truyền nhân thích hợp.”

Diệp Phong tỉnh ngộ, hóa ra Thiết Cừ chọn Độc Cô Diệt Phong vì hắn cũng là kim nguyên khí hải tu luyện giả, tuổi còn trẻ, tư chất tuyệt cao nên mới nhận làm nghĩa tử để truyền thừa y bát.

“Hảo ý của các hạ, diệp Phong xin được tâm lĩnh...” Ngữ khí của gã không lãnh đạm nữa, khẽ thi lễ.

Từ lần tiếp xúc này thì thấy Cuồng ma Thiết Cừ không phải hạng cùng hung cực ác như Huyết Ma, hơn nữa gã và Thiết Cừ vốn không có cừ oán, giờ mục tiêu hai bên lại cùng nhau nên gã không coi hắn là địch nhân. Đã không phải địch nhân thì gã không tiện dùng tư thái thịnh khí lăng nhàn.

“Tại hạ đã có sư thừa, không muốn đổi họ thay tông, kim linh kỳ công của các hạ không hợp với tại hạ.” Gã quay lại nháy mắt với Đông Phương Minh, ông ta hiểu ý đưa Thiết Phong ra.

Gã tóm lấy Thiết Phong, phẩy tay giải khai khí hải bị phong tỏa cho hắn, dồn nguyên nguyên lực vào giúp hắn liệu thương rồi vung tay ném đến trước mặt Thiết Cừ.

“Tiểu tử ngươi có ý gì hả?” Thiết Cừ ngăn ra, đón lấy Thiết Phong rồi kiểm tra một lượt, thương thế tuy nặng nhưng không đáng ngại. Hành động của Diệp Phong khiến hắn không hiểu, bảo gã chịu nhún thì thái độ không có vẻ gì chịu bái phục, bảo gã không phải thế thì hà cớ mang con bài duy nhất có thể ước thúc hắn ra trả lại?

“Các hạ là người thành thật, diệp Phong không muốn lấy nghĩa tử của các hạ ra uy hiếp mà muốn tại chỗ này mời các hạ và Ứng Thử bang gia nhập Vô hoàng đồng minh, cùng đối phó thánh sơn Ngũ hành tông, không hiểu ý các hạ thế nào?”

“Đồng minh? Bằng vào người cũng muốn tụ tập các vô hoàng lại?” Hành vi của gã chỉ khiến Thiết Cừ hơi có hảo cảm chứ không đủ thuyết phục. Làm minh chủ của Cuồng ma Thiết Cừ thì thực lực và uy vọng đều phải hạng nhất. Diệp Phong...Trong mắt hắn không có tư cách đó.

“Các hạ lẽ nào cho rằng...Diệp Phong không có tư cách đó?” Diệp Phong mỉm cười.

Thiết Cừ lắc đầu bật cười: “Nếu Sát Hoàng thì còn miễn cưỡng có tư cách, tuy ngươi từng đấu ngang với Sát Hoàng nhưng lão tử không tận mắt thấy, lại không cho rằng một vô hoàng mới tấn cấp có gì lợi hại...”

“Cuồng ma các hạ muốn đánh giá thì Diệp Phong lúc nào cũng sẵn sàng hầu giáo.” Nụ cười của Diệp Phong càng lúc càng rõ, quanh mình dấy lên không khí linh vực đặc thù màu trắng nhạt, phát ra khí tức kinh nhân, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.

“Linh vực này được lắm.” Thiết Cừ tỏ vẻ hứng thú, cười vang: “Nể tình ngươi trả lại Phong nhi, lão tử sẽ không khó dễ ngươi, nếu ngươi thua thì sau này làm thuộc hạ của Cuồng ma ta, còn việc của Phong nhi và nữ nhân của ngươi thì lão tử sẽ bảo Phong nhi không làm phiền ngươi nữa. Lão tử tuyệt đối không bạc đãi ngươi.”

522. Chương 522 : Linh Vực Chi Chiến

Thiết Cừ xua tay khiến hơn mười vô hoàng sau lưng tản đi, chưa ra một khu vực. Vốn hắn định tấn công Đông Phương gia, cướp Thiết Phong về, giờ Diệp Phong giao người ra thì hắn không phải hạ người ngang ngược, tất nhiên không cần ưu thế đồng người

“Khả dĩ!” Diệp Phong bật cười đáp: “Bất quá các hạ có đáp ứng một điều kiện của mỗ chẳng? Nếu các thu thì sẽ vô điều kiện gia nhập tân đồng minh! Mỗ không thôn tính Ứng Thử bang, mà chỉ cần các hạ nghe theo sắp xếp khi đối phó thánh sơn Ngũ hành tông.”

“Ha ha ha! Ngươi cuồng vọng lắm.” Linh vực của Thiết Cừ giăng ra, tứ bề lấp lánh kim quang, vô số kim linh lớn cỡ bàn tay chói lòa dưới ánh nắng, liên tục chuyển động bên ngoài linh vực, như vô số lưỡi đao múa lượn trên không. Linh vực hóa thành kim sắc cự nhân cao hơn hai trượng, uy phong lẫm lẫm, khí thế hùng hồn.

“Tuy lão tử chưa thấy thực lực của Sát Hoàng, nhưng chắc cũng thế này thôi. Lúc trước có lẽ y còn thắng được lão tử chứ giờ kim linh linh vực của lão tử đã hoàn mỹ, không còn ai là địch thủ.”

“Vị tất.” Lĩnh vực của Diệp Phong nổ vang, bao trùm mấy trăm thước, cả kim cự nhân Diệp Phong lĩnh vực của Thiết Cưu hình thành cũng không ngoại lệ. Tình hình này khiến các võ hoàng đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Ai cũng biết với cảnh giới võ hoàng, lĩnh vực không phải càng rộng thì càng lợi hại, mà càng nhỏ càng tinh luyện. Lĩnh vực càng ngưng kết chứng tỏ nguyên lực hàm chứa càng mạnh. Thiết Cưu ngưng luyện lĩnh vực còn cao chừng hơn hai trượng, rộng khoảng một trượng, thuộc nhóm đứng đầu trong hoàng cấp lĩnh vực. Còn Diệp Phong trải lĩnh vực rộng như vậy, thì còn uy lực gì nữa?

“Xem ra ngươi quả thật danh không xứng với thực.” Thiết Cưu khinh miệt cười lạnh, kim cự nhân giậm chân phi thân lao tới. Kim linh trên tay cự nhân tụ lại ở quyền đầu, quay tít với tốc độ cao. Vô vàn kim linh phát ra khí thế lừng lừng, rít lên xoàn xoạt, thanh thế thập phần kinh nhân.

Diệp Phong vòng tay, trước mắt xuất hiện khí thuẫn do bạch khí ngưng thành liên tục quay tròn, đồng thời gia tăng tốc độ. Trong không khí lĩnh vực của mình, gã có thể tùy ý điều động khí lưu, ngưng tụ phòng ngự và công kích, không khác gì nguyên lực năng lượng bình thường.

“Trò vật vãnh! Thế thì chặn được kim linh của lão tử chắc!” Mắt Thiết Cưu ánh lên kinh ngạc, năng lực ngưng tụ khí này lần đầu tiên hắn được thấy. Nhưng hắn cũng không để ý.

Bốp. Kim cự nhân tổng quyền đầu vào khí thuẫn, mấy chục kim linh nhân đà cắt vào khí thuẫn, như từng mũi dao nhọn lấy ngọn quyền làm trung tâm, hung hãn quay mình. Không gian liền phát ra tiếng loạt xoạt chói tai khiến tai chúng nhân hơi đau đớn.

Chát. Khí thuẫn vỡ tan thành không khí phiêu diêu, đồng thời kim linh trên quyền đầu kim cự nhân cũng cơ hồ tan tành hết. Uy lực hai người va chạm khiến không gian gần đó suýt nữa bị xé toạc, dấy lên từng làn sóng đen ngòm, hút hết kim nguyên lực tan rã, rồi trở lại bình thường.

Thiết Cưu công kích vô hiệu thì cười lạnh, tay kim cự nhân đột ngột thò ra, quyền đầu như ánh chớp giáng vào mặt Diệp Phong. Đồng thời kim sắc quyền đầu sáng lên một lớp kim linh, từ hai phía cắt vào người gã.

“Thiết bì thuật!” Diệp Phong kinh ngạc, thân hình lui nhanh sau khi phản ứng, xương đồng da sắt vận khắp toàn thân.

Chát, chát, chát.

Kim linh tiên phát chế nhân, diệp Phong tránh không kịp, lập tức bị mấy ngọn kim linh đánh trúng. Thịnh không rải xuống mấy giọt máu, thân thể siêu phàm của gã mà cũng thụ thương trước kim linh công kích.

“Hừ! Xem ra tiểu tử Diệp Phong này không phải đối thủ của Cuồng ma.” Mắt Đông Phương Dạ ánh lên tia vui mừng. Diệp Phong bại thì hắn giữ được vị trí tộc trưởng.

“Tình hình thì Diệp Phong hơi kém hơn. Kim linh lĩnh vực của Cuồng ma trước kia đã uy lực bất phàm, giờ đại thành rồi thì kim nguyên lực trong lĩnh vực có thể tự do chuyển hóa thành kim linh công kích, thật khó mà đề phòng.” Tam vị trưởng lão cùng thở dài, họ mong cho Diệp Phong thủ thắng bởi dựa vào một thể lực làm sao mang lại nhiều lợi ích cho Đông Phương gia như có một nữ tể vô địch.

“Gã chỉ là võ hoàng mới tấn cấp, có thể thực lực đích xác bất phàm, nhưng vẫn không phải đối thủ của cường giả đỉnh nhọn. Trận chiến giữa gã Sát Hoàng chắc có ẩn tình, có lẽ Sát Hoàng cảm ơn giải cứu nên cố ý thành toàn thanh danh cho gã.” Một vị trưởng lão khác cũng có cách nghĩ tương tự.

“Các vị đừng quên hôm đấu với Sát Hoàng, gã thi triển một bí thuật cực kỳ lợi hại. Hiện giờ gã chỉ ở trạng thái phổ thông đấu với Cuồng ma. Ai thắng ai bại khó nói lắm.” Đông Phương Minh không phục xen vào. Tuy ông ta không thêm muốn vị trí tộc trưởng nhưng liên quan đến ngoại tôn nữ thì không thể chịu lép.

“Bí thuật mạnh hơn nữa cùng phải lấy thực lực làm cơ sở. Đông Phương Minh ngươi sao biết được Cuồng ma không có bí thuật lợi hại như thế? Hà huống ban này mới là phổ thông công kích mà Diệp Phong đã không chống nổi thì nói gì khi Cuồng ma dốc toàn bộ thực lực?” Đông Phương Dạ lạnh lùng chế nhạo.

“Đông Phương Dạ ngươi có gì mà đắc ý, diệp Phong kém hơn nữa thì lão tiểu tử ngươi cũng có tư cách bình luận hả? Người tấn cấp võ hoàng hơn trăm năm mà không bằng cả một tiểu bối.” Đông Phương Minh không kém cạnh khiến đôi phương mặt lúc đỏ lúc trắng, thẹn quá hóa giận.

“Được rồi, hai vị tranh hơi không phân thắng bại, chỉ bằng tình tâm quan chiến.” Trưởng lão cao tuổi nhất ngăn hai người đấu khẩu, đôi mắt mờ đục của ông ta chợt sáng lên, nhìn lên thỉnh không đầy chấn kinh: “Lại là chiêu đó...”

Trong trường, Diệp Phong khẽ liếm vết máu trên tay, mắt khẽ dấy lên chiến ý. Khi không thi triển trạng thái Thần thông biến, thiết Cửu tuyệt đối là đối thủ tốt. Uy lực sát thương của kim linh lĩnh vực quả nhiên kinh nhân!

Thiết Cửu thấy có hiệu quả thì không khỏi đắc ý. Bất quá hẳn cũng lấy làm lạ trước nhục thân phòng ngự của gã; không khí lĩnh vực không phải ngũ hành nguyên lực, nếu Diệp Phong không điều động thì không có tác dụng bảo vệ, kim linh của hắn rõ ràng trúng người gã mà chỉ khiến gã bị thương nhẹ, tuy chỉ là đòn bình thường nhất của kim linh lĩnh vực nhưng kết quả này cũng thật khó tin.

“Ném thêm một chiêu lợi hại hơn của lão tử.” Thiết Cửu trong lòng dấy sóng nhưng ngoài mặt không để lộ. Hai tay kim cự nhân chấp lại, quyền đầu hợp vào nhay biến thành kim trùy mũi nhọn.

“Kim linh huyền quang pháo!” Thiết Cửu khẽ quát, kim trùy vút khỏi lĩnh vực, vạch lên quỹ tích như chớp trên không giáng vào Diệp Phong. Trên kim trùy, kim linh hơi rung rung trước khi lưu phát ra tiếng leng keng, tốc độ quay tít như ảo ảnh càng tăng thêm uy lực cho huyền quang pháo. Không ai nghĩ ngờ rằng bị huyền quang pháo bắn trúng trong tích tắc sẽ tan xác.

“Hỗn nguyên nhất khí đạn!” Diệp Phong thông thả tụ lại một quả hỗn nguyên cầu hàm chứa hỗn nguyên lực hùng hậu, vượt xa lúc trêu đùa bọn Thiết Phong. Đông Phương gia lần thứ hai được thấy hỗn nguyên cầu, nên khi gã sử dụng năng lượng quý dị này, lập tức mọi ánh mắt đổ dồn hết lên.

Năng lượng có thể tiêu tan ngũ hành nguyên lực đã vượt khỏi phạm trù hiểu biết của chúng nhân. Tác dụng của loại năng lượng này thế nào, hỗn nguyên nhất khí đạn liệu có đối phó được công kích của cường giả đỉnh nhọn chẳng? Đấu với kim linh huyền quang pháo chính là cơ hội kiểm nghiệm.

Đường kính hỗn nguyên cầu hơn cả chiều cao Diệp Phong, hai tay gã đẩy mạnh, hỗn nguyên nhất khí đạn chân chính lao đi, chính diện va chạm với kim linh huyền quang pháo của Thiết Cửu.

“Thứ nhẹ tênh thế này cũng muốn đấu với công kích của lão tử?” Thiết Cửu cực kỳ coi thường loại năng lượng cổ quái đó, dưới gầm trời này chỉ có uy lực năng lượng của ngũ hành nguyên lực mạnh nhất, còn lại chỉ là hạ phẩm. Chỉ có ngũ hành nguyên lực được tôi luyện biến dị như hàn băng nguyên lực của Thẩm Lan là hơn được nhưng bản chất vẫn thuộc ngũ hành. Hỗn nguyên lực của Diệp Phong rõ ràng không thuộc nhóm biến dị đó, nên Thiết Cửu không cho rằng có thể chống chọi được công kích của hắn.

Vù. Hỗn nguyên nhất khí đạn và kim linh huyền quang pháo đồng thời tan biến, khí lưu hùng hồn từ chỗ va chạm phun ra, cuốn khắp mấy nghìn thước. Khí lưu này với các võ hoàng chỉ như gió thổi, chúng nhân đều bất động.

“Cái...Cái gì!” Thiết Cửu hoàn toàn không tin được, trừng mắt nhìn công kích uy lực vô cùng mà lại tan biến vô ảnh vô tung như thế? Dù công kích của đối phương cũng có năng lượng lợi hại tương tự nhưng va nhau thì chỉ ít cũng phải tạo thành giao phong kịch liệt chứ? Hẳn tuy được thủ hạ cho biết thủ đoạn quý dị của gã nhưng hiện tại tự thân lĩnh giáo thì vẫn chấn động.

“Hà! Diệp Phong lợi hại thật.” Đông Phương Minh khá đắc ý liếc Đông Phương Dạ, tỏ rõ vẻ gây hấn.

“Hừ! Hỗn nguyên nhất khí đạn không công kích được, chỉ dựa vào phong ngự thì vĩnh viễn không thắng được Cuồng ma!” Đông Phương Dạ thâm hận, thủ đoạn của Diệp Phong vô cùng vô tận. Đặc biệt là thanh niên trên không luôn giữ nụ cười nhẹ tênh càng khiến hắn như muốn phát cuồng.

Lẽ nào tiểu tử này thật sự có con bài gì lợi hại?

523. Chương 523 : Thu Phục

Ngoài xa, thiết Phong được nguyên nguyên lực liệu thương mà từ từ hồi phục ý thức, đứng xem Diệp Phong và nghĩa phụ giao chiến. Nhìn gã đại triển thần uy mà lòng hắn đầy cay đắng, sau cùng cũng hiểu cách biệt giữa mình và Diệp Phong lớn đến thế nào.

Lúc ở thánh sơn, điệp Phong mới là võ tôn nhị giai, thấp hơn hẳn nhiều, nhưng lúc đó thực lực ẩn tàng của gã đã hơn hẳn, thậm chí sánh được với võ hoàng. Giờ hẳn may mắn tiến lên võ hoàng, nhưng gặp lại thì Diệp Phong đã vượt hẳn về tu vi, chiến lực chân chính của gã còn đến mức nào nữa?

Thực lực của nghĩa phụ Thiết Cừu là thượng đẳng trong số các thất giai võ hoàng, nhưng mấy lần giao thủ chỉ hơi chiếm tiện nghi, còn Diệp Phong tựa hồ chưa dốc toàn lực.

Bất chợt Thiết Phong thấy lòng lạnh tro tàn. Có lẽ...Cả đời này hẳn không thể theo kịp bước Diệp Phong, hai người chắc chắn không cùng một đẳng cấp. Vừa nghĩ thế, tín niệm của hắn chợt lóe lên một tia huyền ngộ sáng rực trong óc.

Trong trường, ánh mắt Cuồng ma Thiết Cừu nhìn Diệp Phong sau rốt cũng tỏ ra ngưng trọng, thu lại lòng khinh thị mà coi gã là đối thủ cân tài cân sức. Cuồng ma tuy cuồng nhưng không ngốc, khí phách Diệp Phong thể hiện thì võ hoàng thông thường không thể so được.

“Chiến đấu thật sự giờ mới bắt đầu.” Thực lực của Diệp Phong vượt ngoài ý liệu nhưng Thiết Cừu cũng không kém, có đủ lòng tin vào kim linh lĩnh vực của mình. Hắn gầm lên trầm trầm, cự nhân lĩnh vực bao quanh mình lại ngưng tụ bớt một phần ba, năng lượng khí tức phát ra mạnh hơn hẳn.

“Đây là điều ta muốn.” Diệp Phong cười vang, không khí lĩnh vực tràn ra, rung lên âm mà theo quy luật đặc biệt trong không gian, từ trung tâm là gã tản ra từng vòng sóng, nếu người thực lực không đủ lọt vào thì chỉ sức mạnh từ vòng sóng đó cũng khiến một võ tôn thổ huyết.

“Quả cũng có đôi chút thủ đoạn.” Thiết Cừu lại tỏ vẻ ngạc nhiên. Thủ đoạn này không chỉ khuếch tán sóng không khí mà khiến lĩnh vực của hắn như sa vào trong nước, áp lực liên tục dồn lên tạo thành trở lực vô cùng, cực kỳ hạn chế tốc độ của hắn.

“Chiêu này là Diệp chắn không gian, xin tiền bối chỉ giáo.” Diệp Phong làm động tác mời, rồi nắm lại thành quyền, lẳng không giáng ra.

“Nhất Bí.” Một con trường long do thổ hắc nguyên lực ngưng thành mang theo sóng rung quỹ dị bổ vào Thiết Cừu.

“Kim linh phong bạo.” Thiết Cừu cảm thụ được công kích này hàm chứa năng lượng kinh nhân, một tay kim cự nhân quay tít, mấy trăm kim linh hóa thành rồng rọc giáng vào thổ long.

Chát. Kim cự nhân rùng mình, mấy vạn kim linh như bị giăng xé, rút khỏi lĩnh vực, tỏa ra điểm điểm kim quang trên không rồi tan thành hư vô. Trong lần giao phong kịch liệt này, lĩnh vực nguyên lực của Thiết Cừu bị Nhất Bí chắn tan năm phần, đồng thời kim cự nhân không chống nổi lực xung kích, ngã ngửa văng đi mấy trăm thước.

“Thật ra lĩnh vực của ngươi là gì?” Thiết Cừu gầm lên: “Rõ ràng không phải ngũ hành lĩnh vực, sao lại có thể thi triển thổ nguyên công kích?”

Nếu chỉ uy lực của Nhất Bí, thiết Cừu còn tự tin đón tiếp được, nhưng thổ long khi lướt qua không khí lĩnh vực thì lại cổ quái như uống thuốc hưng phấn, uy lực song rung chấn tăng vọt, khiến hắn không kịp phòng bị mà lãnh đòn. Kiểu nội thi triển tính chất năng lượng khác nhau vốn là không thể, nói gì đến có thể tăng cường uy lực công kích.

“Ai nói là không phải ngũ hành lĩnh vực thì không thể thi triển ngũ hành năng lượng công kích?” Diệp Phong mỉm cười, hỗn nguyên lực của gã dung hợp bốn loại ngũ hành nguyên lực và nguyên nguyên lực, nên có thể thi triển thổ nguyên công kích cũng không có gì lạ. Hỗn nguyên lực không chỉ có thể hấp thu ngũ hành nguyên lực mà còn phản ngược bốn nguyên lực kim, mộc, hỏa, thổ, uy lực càng kinh nhân.

“Nếu các hạ không còn thủ đoạn nào thì nên nhận thua...” Lòng tay Diệp Phong sáng lên, như ý bóng xuất hiện.

Tuy gã có lĩnh vực nhưng phương thức chiến đấu không loại bỏ mất không khí lĩnh vực mà coi đó là một khu vực chiến đấu phụ trợ khiến các kiểu cận chiến như hổ thêm cánh. Còn võ hoàng thông thường đều coi lĩnh vực là chủ thể giao chiến, bản thân chỉ có tác dụng điều động.

Hỗn nguyên lực quán nhập như ý bồng, thân bồng lớn vụt, gã giơ hai tay đập xuống vị trí Thiết Cừu, phong áp ràn rạt dấy lên, liên tục nổ tanh tách, thanh thể kinh nhân.

“Nhất Bí.” Như ý bồng giáng ra Nhất Bí có uy lực khác với gã dùng quyền đầu xuất ra. Thiết Cừu lập tức cảm thấy tiếng chuông cảnh báo vang liên hồi trong lòng.

“Tránh đi.” Như ý bồng mang theo uy lực vô hạn khiến Thiết Cừu không dám ngạnh tiếp, lưng kim cự nhân đột nhiên mọc ra hai cái cánh lớn do kim linh tổ thành, vẫy nhẹ khiến kim cự nhân nhẹ tía chớp lướt ngang mấy chục trượng.

Diệp Phong đánh hụt, dư uy của Nhất Bí giáng xuống nền Đông Phương gia tộc tạo thành một miệng hố sâu mấy chục thước, chung quanh nứt vỡ chằng chịt, biến một dãy phòng ốc thành đồng đổ nát.

“Hừ, cũng may biết trước trận chiến này sẽ không đơn giản nên đã cho tộc nhân rút khỏi khu vực này, bằng không tất tình anh đã tổn thất quá nữa.” Đông Phương Dạ đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm hô may mắn, đồng thời kinh hãi trước thực lực của Diệp Phong, chút thủ đoạn vật định giở ra lập tức được thu liễm toàn bộ.

Trước thực lực tuyệt đối, mọi quỷ kế đều vô dụng, trừ phi Đông Phương Dạ tìm được lực lượng đủ để uy hiếp Diệp Phong, bằng không vọng động chỉ tổ diệt vong. Dù trong lòng hẩn muôn vàn bất cam, nhưng chỉ đành bức mình chấp nhận sự thật...Không còn dũng khí đối địch với gã.

Trận này dù ai thắng ai bại, chỉ cần Diệp Phong không chết, Đông Phương gia sẽ không còn do hẩn làm chủ nữa. Ba vị trưởng lão hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ đưa Đông Phương Minh lên nắm quyền.

“So sức mạnh, lão tử có lẽ không phải đối thủ của ngươi.” Cuồng ma Thiết Cừu không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng Diệp Phong, nở nụ cười lạnh tự tin: “Nhưng kim linh lĩnh vực còn có tốc độ nhanh nhất, chỉ dựa vào sức thì không thể thắng được ta...”

Thân hình hẩn xoay vòng, một cái cánh cắt vào eo gã, trên cánh có mấy nghìn kim linh, lực sát thương phi phạm. Biến cố đột ngột này khiến Đông Phương Minh thất lòng, trúng đòn này e rằng không chết cũng trọng thương.

“Pháo thiểm.” Diệp Phong không kịp quay đầu lại, tuy đối phương công kích thập phần đột nhiên, nhưng vẫn trong lĩnh vực của gã thì khí pháo có thể phát ra bất cứ lúc nào. Gã xoay cổ tay, phát ra một đạo kinh khí như Chân không pháo, thân hình trong tích tắc lướt đi hơn trăm thước khiến Thiết Cừu đánh hụt.

“So tốc độ vị tất ta kém ngươi.” Diệp Phong vừa thoát thân, dưới chân lại nổ vang, thân ảnh nhòe đi lướt sang sườn Thiết Cừu, như ý bồng quét ngang, mấy chục thước quanh đó đều nằm trong phạm vi công kích.

Thiết Cừu vẫy hai cánh, thân hình xung thiên rồi dừng lại trên cao.

“Vạn linh tán hoa.” Mấy lần giao phong không làm gì được gã, thiết Cừu quyết định thi triển tuyệt chiêu đặc ý nhất. Toàn bộ kim linh trên lĩnh vực xòe rộng vây quanh hẩn, mỗi chiếc đều hàm chứa lực sát thương kinh nhân, giờ vạn chiếc cùng phát ra, phủ kín phạm vi mấy nghìn thước như mưa rào trút xuống Diệp Phong ở phía dưới.

Rơi xuống phân nào là kim linh rợp trời thu lại phân ấy, đồng thời tốc độ cũng tăng thêm. Từ dưới nhìn lên, kim kim khắp trời như cái nơm khổng lồ chụp vào Diệp Phong một cách cực kỳ chính xác.

“Vạn lưu quy tông.” Ngay lúc tất cả cho rằng gã chỉ có cách dấn đòn thì khí vụ trắng toát hình thành quanh gã trong tích tắc rồi nổ tung, vô số đạo khí đạn tung lên nghênh đón kim linh, phản công với khí thể sắc bén vô vàn.

Bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp.

Thình không vang lên tiếng lộp lộp như đậu rang, diệp Phong được một dải sương đặc bao phủ khiến chúng nhân nhìn không rõ cảnh tượng, nhưng thần thức của họ tra thám thì thấy khí tức của gã không hề kém đi, hiển nhiên tuyệt chiêu của Thiết Cừu vẫn không đánh bại được gã.

Quả nhiên khói bụi tan đi, thân ảnh Diệp Phong nguyên lành lại xuất hiện trên không, y phục cũng không mây may nhàu nát.

Sắc mặt Thiết Cừu xám ngoét, không hiểu vì tiêu hao quá độ hay vì ảnh hưởng khác mà cứ ngây ra trên không, ánh mắt nhìn Diệp Phong phiêu hốt bất định.

Hồi lâu, thiết Cừu thở dài hỏi: “Thực lực của Sát Hoàng so với các hạ hiện nay thế nào?”

“Trạng thái này của mỗ không dám chắc thắng được.” Diệp Phong nói thật lòng, dù hiện giờ gã đã quen với không khí lĩnh vực, nhưng vẫn không chắc khi không thi triển trạng thái Thần thông biến có thể đánh bại được kiếm trận lĩnh vực của Sát Hoàng. Còn khi thi triển, thì với tu vi không kém gì ông ta của gã, thắng bại đương nhiên quá rõ.

524. Chương 524 : Mời Các Thế Lực

Thấy Diệp Phong không nói gì, thiết Cừu đã biết đáp án, cười khổ buồn bã: “Ta vốn cho rằng kim linh lĩnh vực của mình là lĩnh vực kim nguyên mạnh nhất, giờ xem ra đã quá cuồng vọng.”

“Tuy ta không thắng được ngươi nhưng muốn lĩnh giáo xem ngươi thi triển bản lĩnh gì đánh bại ta.” Lĩnh vực của Thiết Cừu lại trải đầy kim linh, lần này kim linh dính sát cự nhân, như lớp giáp dày dặn.

“Đến đây, ta tiếp ngươi một chiêu. Dùng chiêu thức lợi hại nhất mà công kích của ta.” Thiết Cừu nghe mặt, kiên quyết thỉnh cầu: “Ta muốn biết ngươi và Sát Hoàng thật ra đạt đến trình độ nào.”

“Các hạ có yêu cầu đó...Diệp Phong không thành toàn thì quá bất cận nhân tình.” Diệp Phong cũng thâm cảm thán, cuồng ma tuy không phải người tốt nhưng cũng là cường giả chân chính. Nếu không đụng phải gã thì hẳn hiếm gặp địch thủ trong các võ hoàng.

“Ta đang đợi lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.” Sắc mặt Thiết Cừu ngưng trọng, lớp vảy ngoài lĩnh vực càng lúc càng ngưng kết.

Khí thể lĩnh vực được Diệp Phong phát ra lại dâng lên, năng lượng khí tức không còn là thô nguyên điệp chấn dao động trầm ổn, chắc chắn mà biến thành sắc bén như lúc Tru thần tiền lấy đà.

“Chiêu này là Tiền khí không gian! Là công kích mạnh nhất mỗ thi triển được trong trạng thái này. Cuồng ma tiền bối cẩn thận...” Vô số đạo kim sắc tiền quang lập lờ quanh Diệp Phong, mười biến trăm rồi biến nghìn, biến vạn...Thiết Cừu lập tức cảm thụ được tiền khí lăm lệt dồn tới khiến hắn dựng tóc gáy, nỗi sợ không lạnh mà run từ đáy lòng dâng lên, thấm vào cốt tủy.

Hắn biết mỗi sợi tiền quang đều có uy lực không kém kim linh, thậm chí cao hơn nhiều. Hơn nữa số lượng tiền quang vượt xa số kim linh hắn có thể ngưng tụ được. Chiêu Tiền khí không gian này chưa hoàn toàn phát ra mà Thiết Cừu đã biết mình thua, thua triệt để.

Bất quá hắn không có ý ngăn cản, muốn thử nghiệm xem Tiền khí không gian mạnh đến mức nào.

Diệp Phong lơ lửng trên không, hai tay từ từ giơ lên, tiền khí được vô số đạo thần niệm thao túng bắt đầu phản ứng. Gã khẽ phát tay, vô số đạo tiền khí như được chỉ dẫn, chuyển động chỉnh tề. Đạo tiền quang này va vào đạo khác, không hề chấn động mà chỉ hơi rung lên, hợp thành một đạo to hơn.

Đồng thời, không gian được tiền khí lấp đầy lại lập lại tình huống ban nãy. Nói thì dài dòng còn kỳ thật tốc độ của tiền quang cực nhanh, chỉ nháy mắt đã hoàn thành hai lần dung hợp. Cùng lúc, tiền quang lại bắt đầu lần dung hợp mới, số lượng tiền quang quanh kim cự nhân càng lúc càng ít, nhưng năng lượng ẩn chứa trong mỗi sợi lại tăng lên với tốc độ cực kỳ đáng sợ.

Kim sắc tiền quang liên tục đan nhau trên không, như tấm lưới nhện được dệt tỉ mỉ, sau cùng tấm lưới chỉ còn lại ba mươi sáu đạo tiền mâu lớn cỡ cẳng tay Diệp Phong, dài hơn một trượng. Tiền mâu là so với do, còn với kim cự nhân thì cũng chỉ như một mũi trường tiền bình thường.

Sắc mặt Diệp Phong hơi nhợt đi, trán chảy xuống mấy giọt mồ hôi, men theo gò má từ từ rớt xuống. Mười ngón tay liên tục lay động chợt dừng lại, ba mươi sáu tiền khí vây quanh kim cự nhân nhận được mệnh lệnh, từ các phương vị khác nhau chỉ vào mục tiêu. Nếu các phương vị này đan nhau sẽ tạo thành một tấm lưới phong tỏa cực kỳ nghiêm ngặt khiến kim cự nhân hoàn toàn không còn đất tránh né.

Công kích đã chuẩn bị xong, tuy tổn mất mấy giấy nhưng Thiết Cừu nằm trong vòng vây của lưới tên, dù có ý quấy nhiễu cũng lực bất tòng tâm. Hắn chỉ cần hành động là tiền quang bao quanh sẽ xé tan ngay.

“Tru thần tiên: Giảo sát!” Diệp Phong khê quát, ba mươi sáu đạo tiền khí bạo phát ra từng vòng sáng vàng chói, rực rỡ không gian. Công kích...Đã bạo phát.

Chát!

Tiền quang cơ hồ đồng thời xuyên thấu lớp vảy của kim cự nhân, như thể không có trở ngại, đâm qua thân thể khổng lồ. Hơn nữa trúng mục tiêu rồi thì tiền quang nổ tung thành vô số kim tiễn tản đi bốn phương tám hướng, nghiền nát tất cả mọi vật chất và năng lượng.

Dưới công kích gần như điên cuồng của tiền quang đáng sợ này, kim cự nhân dễ dàng sụp đổ, thân thể ai cũng cho là cực kỳ chắc chắn hóa thành hư vô trong màn tiền quang.

Các võ hoàng đứng xem đều ngẩn ngơ trước tiền khí hủy diệt đó. Họ cho rằng Diệp Phong thi triển công kích đánh bại được Thiết Cừu thì dù thắng nhưng vẫn hơi miễn cưỡng. Thiết Cừu là đại biểu cho một đỉnh cao của cảnh giới võ hoàng, trừ phi gặp phải thánh giai cường giả, bằng không dù thua cũng không khó coi lắm.

Nhưng sự thật trước mắt lại phá tan cực hạn tưởng tượng của họ. Trong Tiền khí không gian, e rằng thánh giai cũng khó tránh khỏi rùng mình. Từ đáy lòng chúng nhân đều dấy lên hàn ý, đồng thời lấy làm may mắn là không phải mình đấu với gã, bằng không với cường độ linh vực của họ, dù số lượng nhiều hơn cũng không thoát được kết cục bị nghiền nát trước tiền khí đáng sợ đó.

Diệp Phong lau mồ hôi trán, trong trạng thái phổ thông điều khiển Tiền khí không gian, tựa hồ hơi miễn cưỡng nhưng hiệu quả rất hoàn mỹ. Mỗi đạo tiền khí đều nằm trong khống chế của gã, nên tuy xé tan kim linh linh vực của Thiết Cừu nhưng cố ý tránh khỏi thân thể hắn. Thiết Cừu trừ bị ảnh hưởng thì không nguy hiểm đến sinh mạng.

“Khụ.” Thiết Cừu thổ máu, loạng choạng thoái lui mấy bước trên không, tỏ ra cuồng nhiệt: “Ha ha! Bội phục, bội phục! Lúc trước lão tử chỉ cho rằng các hạ dựa vào linh vực đặc thù nên mới đấu được với mình. Không ngờ kim nguyên công kích của các hạ cũng vượt xa khiến lão tử đại khai nhãn giới! Cuồng ma triệt để bội phục.”

“Tiền khí không gian của tại hạ không đơn thuần là kim nguyên công kích, cuồng ma các hạ tuy bại dưới chiêu này nhưng không nên để tâm. Kim linh linh vực của các hạ xứng danh là linh vực cực mạnh.” Diệp Phong thu lại khí trường, khách khí đáp.

“Diệp Phong, các hạ bắt tất khách sáo, lão tử thua thì không lật lọng bao giờ.” Thiết Cừu điều tức một lúc, áp chế kim nguyên chấn động trong lòng rồi cười vang hào sảng: “Từ giờ Ứng Thửu bang mà một phần tử của tân Võ hoàng đồng minh, các hạ có sai bảo gì, cuồng ma tuyệt đối tuân theo.”

Thiết Cừu quay lại Ứng Thửu bang, chụp lấy Thiết Phong đưa đến trước mặt Diệp Phong, mắng mỏ: “Cả lão tử cũng không phải đối thủ của Diệp Phong mà tiểu tử ngươi suốt ngày chỉ tính cách vượt qua, còn không mau xin lỗi mình chứ.”

Sắc mặt Thiết Phong phức tạp nhìn gã rồi nói thật lòng: “Hôm nay Thiết Phong đã tỉnh ngộ, sau này một lòng lấy tu luyện làm mục tiêu, không đối địch với các hạ nữa.”

Diệp Phong kinh ngạc liếc Thiết Phong, gã thả hẳn vì đối phương không uy hiếp được mình, cộng thêm nể mặt Thiết Cừu, sau này đều là minh hữu, giết nghĩa tử của đối phương khẳng định không hợp lý. Nhưng xem ra sau việc này, thiết Phong lại đột phá về ý cảnh, triệt để rũ bỏ lòng ghen ghét với gã.

Như vậy quả thật tất cả đều vui. Diệp Phong cười vừa ý.

Thiết Cừu bật cười: “Minh chủ! Nếu minh chủ chuẩn bị thu phục các thế lực khác thì Cuồng ma nguyện ý đi đầu. Lão tử xuất mã, nhất định khiến mọi thế lực ngoan ngoãn gia nhập đồng minh.”

“Việc đó...Không cần thiết.” Diệp Phong khê lắc đầu: “Tân võ hoàng đồng minh, hỏa Vân môn và cả Mộ Dung gia đã hưởng ứng, giờ thêm Ứng Thửu bang, thanh thế cũng đủ rồi.”

“Cái gì? Hỏa Vân tà hoàng lão tiểu tử đã đi trước một bước.” Cuồng ma hơi ảo não nhưng cũng thâm bồi phục thủ đoạn của Diệp Phong, lặng lẽ thu phục được một thế lực ngang với Ứng Thấu bang.

“Hiện tại chỉ cần lấy danh nghĩa ba nhà liên hợp mời các thế lực có võ hoàng của Võ Nguyên đại lục, mười ngày sau ít nhất cũng phái một đại biểu có thể làm chủ đến Mộ Dung gia. Tin rằng với ảnh hưởng của ba nhà, các thế lực sẽ không cự tuyệt. Chúng ta không cần đến từng nơi ‘thuyết phục’, nhân cơ hội này giải quyết một lần cho gọn.” Diệp Phong nở nụ cười tự tin, nói đầy chắc chắn.

“Minh chủ quả nhiên anh minh!” Thiết Cưu vỗ trán tỉnh ngộ.

Lúc đó tam vị trưởng lão Đông Phương gia đến gần cung kính thi lễ: “Tân võ hoàng đồng minh này, đồng Phương gia xin có một vị trí. Bọn lão phu đã thương lượng, vì tộc trưởng hiện nhiệm có hiềm khích nhỏ với các hạ, nên quyết định đưa Đông Phương Minh lên làm tân tộc trưởng, chuyên tâm nghe theo minh chủ.”

Tình thế đã quá rõ ràng, tân Võ hoàng đồng minh của gã chắc chắn sẽ thành thế lực lớn nhất đại lục. Đông Phương gia muốn có một chiếu trong cục diện mới thì phải lợi dụng Đông Phương Hồng Diệp để kết quan hệ với gã. Tính toán này họ phải thực hiện cho riết ráo.

“Đông Phương gia nguyện ý gia nhập, tại hạ tất nhiên hoan nghênh! Nhưng quý tộc do ai làm tộc trưởng thì không cần tính đến ảnh hưởng của tại hạ. Chỉ cần đồng minh đều một lòng đối kháng thánh sơn, mâu thuẫn nhỏ thì tính làm gì.” Gã mỉm cười nói với Đông Phương Minh: “Tại hạ định đưa Hồng Diệp và Minh trưởng lão đến Vô Song môn tọa trấn, nên các vị muốn cử Minh trưởng lão làm tộc trưởng e rằng hơi khó...”

Nghe gã nói vậy, tam vị trưởng lão đều nhột nhột mặt mày, rõ ràng gã không vì nể mặt Hồng Diệp mà đề bạt Đông Phương gia, ngược lại còn lấy đi một võ hoàng cường giả và dự bị võ hoàng, có khác gì tước bớt thực lực Đông Phương gia.

Nhưng dù vậy, tam vị trưởng lão cũng chỉ biết cười khổ, muốn trách phải trách họ đối đãi Hồng Diệp quá lạnh lùng khiến gã không thể có hảo cảm. Tự làm tự chịu, tam vị trưởng lão thật sự hiểu được ý nghĩa câu này...

525. Chương 525 : Phiền Hà Của Vô Song Môn

Thấy giao chiến kết thúc, thẩm Lan và nhị nữ từ trong gian phòng có kết giới bước ra, mỉm cười đón Diệp Phong. Đông Phương Hồng Diệp nghe nói gã đưa mình và ngoại công đến Nam chiêm Bộ châu thì mắt hơi mờ đi rồi trở lại bình thường.

Diệp Phong bước lên cầm tay cô, cười với vẻ xin lỗi: “Đệ muốn tở thoát ly Đông Phương gia, đệ có buồn không?”

Đông Phương Hồng Diệp mỉm cười lắc đầu: “Kỳ thật đệ không có cảm tình nhiều với Đông Phương gia, chỉ là mẫu thân sinh ở đó nên hơi buồn mà thôi. Hiện tại đệ là người của đệ, đệ đưa đi đâu thì đệ đến đó.”

“Trừ đệ thì thư thư chỉ còn ngoại công là thân nhân, chỉ e lão nhân gia không đành.” Cô nhìn Đông Phương Minh, trong lòng đã tha thứ cho hành vi đuổi con gái năm xưa của ông ta, tin rằng linh hồn mẫu thân ở trên trời cũng vui lòng với kết quả này.

“Lão phu tuy có phần không đành nhưng bao năm nay đã lao tâm lao lực vì lợi ích Đông Phương gia, sau cùng mất cả con gái, nhưng lão phu được gì? Khi không còn giá trị chẳng phải đã bị trưởng lão hội đá bay, chỉ còn làm một trưởng lão trên danh nghĩa sao?” Đông Phương Minh cười khổ: “Hiện tại lão phu đã nghĩ thông, lợi ích gia tộc gì đó, tộc nhân mạnh lên gì đó...Không còn liên can đến lão phu, trong tộc còn mấy vị trưởng lão và tộc trưởng, tin rằng Đông Phương gia tộc vẫn đứng vững, chỉ bằng lão phu theo Hồng Diệp, thoái ẩn hưởng niềm vui thiên luân.”

“Ngoại công.” Hồng Diệp vừa mừng vừa cảm động, được ở cùng ngoại công coi như thỏa được mộng tưởng sống với thân nhân.

“Đã vậy chúng ta mau quay về.” Diệp Phong hớn hở nói. Việc mời các phương thế lực, gã giao cho Hỏa Vân môn và Ứng Thấu bang toàn quyền xử lý, có Mộ Dung gia hiệp trợ, các nơi sẽ nhanh chóng nhận được lời

mời. Với ảnh hưởng của hai đại thế lực và uy vọng của gã sau khi xuất quan, chắc không thế lực nào cự tuyệt tham gia đại hội kết minh. Gã chỉ cần về Mộ Dung gia đợi ngày đàm phán.

“Đừng quên huynh còn nợ muối và Hồng Diệp thư thư danh phận.” Mộ Dung Tử Thanh nắm đúng thời cơ tiến ra, bữu môi trách móc đầy khả ái, tuy họ đã là nữ nhân của gã nhưng không thể thiếu lễ nghi quan trọng đó.

“Sẽ không để muối thiệt, nghịch ngợm quá.” Diệp Phong thân mật véo má cô, cười bảo: “Chưa biết chừng gia gia muối đã chuẩn bị xong hết rồi. Về đến nơi ta sẽ chính thức cưới hai người, coi như mọi việc đều xong xuôi.”

Chúng nhân cùng cười nói quay về Nam chiêm Bộ châu, để lại một nhóm võ hoàng Đông Phương gia thềm đau lòng vì mất đi chỗ dựa như Diệp Phong.

OOo

Diệp Phong dẫn chúng nhân trực tiếp đáp xuống Mộ Dung phủ, bầu không khí có phần hơi lạ lùng. Về đến nơi, gã không thấy cảnh treo đèn kết qua, tiệc tùng vui vẻ như dự liệu mà thấy mấy tộc nhân nắm quyền đều tỏ vẻ u sầu.

Hiện nhiệm tộc trưởng Mộ Dung Càn, cũng là phụ thân Tử Thanh, nghe nói gã đến thì vui mừng, vội vàng ra đón.

“Diệp Phong, cậu về kịp lúc lắm, lão phu đang cân nhắc xem đợi cậu về hay đến Hỏa Vân môn nhờ tà hoàng đại nhân giúp?” Mộ Dung Càn buông một câu khiến Diệp Phong ngớ người, mới mấy ngày mà Mộ Dung gia đã có chuyện?

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Phong hỏi gấp.

“Phiền hà lần này không phải của Mộ Dung gia, mà là Vô Song môn.” Mộ Dung Càn chỉnh lý lại các chi tiết rồi kể tường tận.

Vốn trước khi gã xuất quan, vô Song môn đã chuẩn bị hành động, mục đích là vì Trương Bách Cường nóng lòng báo thù cha cho nên vội về Vân Châu tự thân tru sát Trương Bất Bại. Thực lực của y đã đạt đến vô tôn tứ giai, có đủ tư cách đó.

Bọn Lý Ngọc tuy không yên lòng vì tin tức cho biết thực lực của Trương Bất Bại ngang ngửa Trương Bách Cường, nếu y đi một mình có thể sẽ bị đối thủ vây công. Vì thế Vô Song môn quyết định xuất động nhân mã gồm mấy vô tôn và hơn mười vô tông trong nội môn, cùng Trương Bách Cường quay về, nhân thể thu phục các thế lực Vân Châu.

Theo lý, thực lực đó đủ vô địch Vân Châu, dù không hoành tảo cả châu thì tự giữ mình tất không thành vấn đề.

Tiếc rằng mọi việc liên tục phát sinh biến cố, trương Bất Bại một năm trước còn là tam giai vô tôn thì lại tiến lên thiên tôn một cách đầy quỷ dị. Trương Bách Cường hoàn toàn không phải địch thủ, lúc cao thủ Vô Song môn định cứu viện thì Trương gia lại xuất hiện cường giả cấp vô hoàng.

Tuy tu vi của Lý Ngọc đạt đến thiên tôn nhưng đấu với vô hoàng thì không nghĩa lý gì. Trừ Trương Bách Cường liều mạng đấu với Trương Bất Bại, bỏ chạy đi đâu không biết thì tất cả đều bị vô hoàng đó bắt sống.

“Phụ thân được tin đó thì tự dẫn người đến Vân Châu bàn chuyện với đối phương, lúc đó mới biết đối phương có tu vi cao giai, thực lực bất phàm. Đối phương chỉ có một người nhưng không nể Mộ Dung gia, chỉ đáp ứng tạm thời không giết bọn Lý Ngọc, mà không định thả người.” Mộ Dung Càn kể lại một hơi, rồi nhìn Diệp Phong chờ đợi.

Nghe xong, Diệp Phong nhíu chặt mày, trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Đối phương tuy là cao giai vô hoàng, nhưng nhóm lão gia tử liên hợp lại cũng có kém gì đâu?”

Mộ Dung Càn cười khổ: “Sự thật chính như đúng như vậy, sau cùng hai bên bạo phát xung đột, nhóm phụ thân với thực lực Tam tài trận nên chiếm ưu thế nhưng đối phương có công pháp quỷ bí, tuy không phải đối thủ nhưng khiến nhóm phụ thân không làm gì được. Phụ thân e dè an nguy của người Vô Song môn,

không dám ép quá, đến giờ hai bên vẫn giằng co tại Vân Châu. Đối phương tựa hồ không vội, chỉ cần phụ thân không đến thì cũng chỉ tọa trấn Trương gia.”

“Lai lịch võ hoàng này thế nào? Có quan hệ gì với Trương gia?” Diệp Phong hơi nghi hoặc, trước đây gã không nghe nói Trương gia từng xuất hiện võ hoàng cường giả. Vân Châu khốn cùng, nếu một thế lực phổ thông xuất hiện võ hoàng tất nhiên sẽ đồn đại khắp nơi, dù mấy trăm năm sau cũng không đến nỗi không còn ai nhắc tới. Nên gã dám chắc võ hoàng này không có quan hệ máu mủ với Trương gia. Trương Bách Cường cũng là huyết mạch Trương gia, đối phương là tiền bối của y tất nhiên sẽ không cạnh tình như vậy.

“Không rõ, theo tin phụ thân truyền về thì công pháp của người này tương tự Trương Bất Bại.” Mộ Dung Càn cũng không rõ lắm.

“Tức là mục đích của đối phương không phải đối địch với Mộ Dung gia hoặc Vô Song môn.” Nghe xong, gã hiểu ngay, nheo mắt nói: “E rằng người đó chỉ kéo dài thời gian cho Trương Bất Bại tìm thấy Trương Bách Cường rồi trăm thảo nghìn cầu.”

Mộ Dung Càn lập tức tỉnh ngộ, gật đầu: “Chỉ e như vậy, đối phương không giết cũng không thả người Vô Song môn là để nhóm phụ thân bận tâm vì việc này, hơn nữa ném chuột sợ vỡ đồ, còn người Trương gia nhân cơ hội tẩu đi khắp Vân Châu tìm Trương Bách Cường, phát hiện là diệt trừ. Đối phương lấy người Vô Song môn làm con tin bức Mộ Dung gia không được can thiệp, như thế Trương gia có thể trừ được mối họa tâm phúc, cũng không căng thẳng với Mộ Dung gia...”

“Có tin về Trương Bách Cường chưa?” Sắc mặt gã dần sầm xuống.

“Vẫn chưa, sau trận chiến với Trương Bất Bại, nghe nói y trọng thương, thi triển bí thuật thoát thân, sau đó không có tung tích gì. Nhưng với thế lực của Trương gia tại Vân Châu mà không tìm được thì y có lẽ vẫn còn sống.” Mộ Dung Càn phân tích rất có lý, nếu Trương Bách Cường ngộ nạn, thì Trương gia phải tìm được thi thể y từ lâu.

Bất quá suy đoán này không phải là tuyệt đối, hoặc Trương gia đã tìm được Trương Bách Cường, chỉ là giấu kín mà thôi...Mộ Dung Càn không cho gã biết phân tích này.

“Tốt nhất y còn sống. Bằng không...” Ngữ khí Diệp Phong hơi lạnh lẽo. Trương Bách Cường là huynh đệ đã giúp đỡ khi gã khó khăn, gã tuyệt đối không để cho huynh đệ gặp nạn.

“Không thể chần chừ được, ta đi Vân Châu một chuyến.”

“Bọn muội đi cùng...” Ba cô cùng lên tiếng.

“Xin lỗi, tử Thanh, hồng Diệp thư.” Gã tỏ vẻ hổ thẹn: “Hôn lễ đã hứa e rằng phải hoãn lại.”

“Không sao, chỉ là thủ tục thôi mà, trong lòng huynh có bọn muội là đủ rồi.” Hai cô mỉm cười thông cảm, thấm đượm nhu tình.

“Nhị vị thư thư mới lĩnh hội được cảnh giới huyền ảo, tốt nhất là nên ở lại vạn niên linh trì tĩnh tu một thời gian, nhanh chóng đột phá. Việc này với Phong chỉ cất tay là xong, các vị không nên lo lắng.” Thẩm Lan đột nhiên đề nghị.

“Thẩm Lan nói đúng, hai người nên ở lại Mộ Dung gia nhanh chóng đột phá võ hoàng, như vậy ta càng yên tâm.” Gã cũng tán đồng.

Qua mấy ngày gần nhau, ba cô đã thân như chị em, nên không cho rằng Thẩm Lan nói vậy là vì tư tâm, cân nhắc một lúc cả Hồng Diệp và Tử Thanh cũng thấy tu luyện đột phá mới là việc quan trọng bởi với tu vi hiện thời mà đi cùng, có khi Diệp Phong phải phân tâm lực ra bảo vệ họ. Để sau này không thành gánh nặng cho gã, cả hai quyết tâm phải nhanh chóng tấn cấp võ hoàng, mai sau còn trợ lực cho gã phần nào.

Thương nghị xong xuôi, gã thuật lại sơ qua việc hẹn các thế lực cho Mộ Dung Càn nghe, đồng thời Mộ Dung gia chuyển đạt cho Hỏa Vân tà hoàng nhiệm vụ của Hỏa Vân môn. An bài thỏa đáng xong, gã và Thẩm Lan nhanh chóng lướt về Vân Châu.

526. Chương 526 : Yêu Nhân

Vân Châu, trên một ngọn núi cách Trương gia chùng hai mươi dặm, mộ Dung Yên và đồng bạn đang nóng lòng thương thảo gì đó, đi đi lại lại, lúc thì chụm lại bàn tán, lúc lại tách ra, thần thái khá ủ rũ.

“Mẹ nó chứ, tên khốn đó không dám chính diện giao phong với chúng ta, không thì bọn lão tử nhất định bắt hắn đổi lấy đám tiểu tử Vô Song môn.” Ngũ giai võ hoàng hầm hừ.

“Đối phương không dám giao phong với chúng ta, thực lực của chúng ta hơn hẵn nhưng tạo nghệ tốc độ của hắn xuất thần nhập hóa, nên chúng ta thi triển toàn lực cũng vị tất hạ được.” Lục giai võ hoàng không khách khí bác bỏ.

“Đó mà là không dám chính diện giao phong hả? Chỉ biết tránh né thì là võ hoàng rầm chó gì?”

“Tốc độ cũng là một phần của thực lực, tu luyện được tốc độ như thế, chúng ta đã bắt được hân lâu rồi.” Hai người hiển nhiên rất bức mình, vì một chút chuyện mà cãi nhau mãi.

Sau cùng, mộ Dung Yên chặn giữa hai người khuyên can: “Được rồi, đừng tranh cãi vô nghĩa nữa, chi bằng dồn tinh lực vào chính sự, xem chúng ta làm cách nào tìm được người Vô Song môn bị tù cầm để cứu ra.”

“Tìm thế nào? Tốc độ của lão tiểu tử đó hơn xa bất kỳ người nào trong chúng ta, một khi đã thảo kinh xà, hân sẽ chặn chúng ta lại rồi người Trương gia phụ trách trông nom nhân cơ hội chuyển tù nhân đi thì chúng ta làm gì có cơ hội.” Lục giai võ hoàng giải thích.

“Tiếc là Phong loan tu vi không đủ, không thì với tốc độ thiên phú của nó có thể sánh với lão tặc đó.” Mộ Dung Yên thở dài lắc đầu.

Trong lúc ba người tranh luận, từ hướng Bộ châu dấy lên võ hoàng khí tức quen thuộc, mộ Dung Yên hớn hở, biết là Diệp Phong đã tới.

Hai thân ảnh thoảng cái đã tới, diệp Phong đến trước mặt ba người, không đợi Mộ Dung Yên hỏi mà vội vàng xua tay nói trước: “Sự tình thì tiểu tử đã được nhạc phụ đại nhân cho biết, tình huống cụ thể hiện giờ thế nào?”

Hai đồng bạn Mộ Dung Yên vẫn kính nể Diệp Phong, nên thu lại thần sắc nóng lòng, nghiêm túc hồi đáp.

Mộ Dung Yên tiếp lời: “Vô Song môn nhân khẳng định bị nhốt ở đâu đó trong Trương gia, nhưng cao giai võ hoàng đó tâm tư phi thường cẩn mật, bố trí mười mấy kết giới tại Trương gia che chắn không cho thần niệm của bọn lão phu tra thám. Chỉ đoán được môn nhân bị nhốt tại một chốc hoặc chia ra hai ba chỗ gì đó.”

“Nếu chúng ta chọn bừa một chỗ mà hành động, võ hoàng đó phát giác ra sẽ lập tức hiện thân, thân pháp của hân quỷ dị vô cùng, nhanh đến kinh nhân, chỉ cần hân cầm chân được bọn lão phu một chốc thì dù chọn được điểm cứu viện chính xác, người bị giam cũng sẽ được chuyển đi nơi khác.” Mộ Dung Yên lắc đầu: “Hà huống, chọn được nơi vừa đúng vừa xa đâu có dễ? Rất có thể sau cùng lại công cốc.”

Diệp Phong nhanh chóng hiểu được đầu cua tai nheo, đối phương cố ý bố trí mê trận tại Trương gia, khiến bọn Mộ Dung Yên bó tay, tranh thủ thời gian cho Trương Bất Bại tìm Trương Bách Cường. Tốc độ của đối phương nhanh khiến bọn Mộ Dung Yên gặp phiền hà lớn khi cứu viện, dù tung tích tù nhân bại lộ thì hân vẫn đến trước được ba người, dùng bọn Lý Ngọc uy hiếp Mộ Dung Yên. Cứ như vậy tình huống ngày càng xấu, chậm tí nào là Trương Bách Cường tăng thêm nguy hiểm bị phát hiện tí ấy.

Nếu Diệp Phong bỏ bọn Lý Ngọc mà đi tìm Trương Bách Cường, đối phương sẽ thi triển thủ đoạn bức bọn gã phải chú ý đến Trương gia, ví như bắt bọn Lý Ngọc chịu cực hình. Dù tìm được Trương Bách Cường, đối phương vẫn có thể đem bọn Lý Ngọc ra ép gã trao đổi, sau rốt không giải quyết được vấn đề.

“Phạm vi những kết giới này rộng bao nhiêu?” Diệp Phong trầm mặc một lúc rồi lại hỏi.

“Địa bàn Trương gia hơn trăm dặm.” Cụ ly này dù thực lực võ hoàng cũng cần mấy phút mới lướt qua được, thời gian này đủ thay đổi bất kỳ tình huống nào.

“Người này tự tin vào tốc độ như vậy thì cứu bọn Lý Ngọc ra chắc không phiền hà lắm.” Mất Diệp Phong ánh lên tinh mang, cười lạnh: “Lão gia tử, chốc nữa các vị tùy ý chọn một kết giới mà triển khai hành động, lão tặc đó cứ để cho tiểu tử. Thảm Lan, muội chú ý mọi hành động khác thường của người Trương gia, phát hiện gì thì xuất thủ ngay.”

Chúng nhân phân công xong thì tản đi chuẩn bị triển khai hành động cứu viện.

OOo

“Hừ, lão khốn âm dương quái khí kia, mau giao người Vô Song môn cho lão tử.” Tiếng quát như sấm nổ, bọn Mộ Dung Yên lướt đến trên đầu Trương gia. Một ngọn thanh sắc cự chùy bổ xuống vào một gian phòng có kết giới. Gian phòng rung rinh, xuất hiện vô số vết nứt nhưng được kết giới năng lượng bảo vệ nên tạm thời chưa sụp đổ.

Trương gia tộc nhân đã quá quen với công kích đột ngột này. Bọn Mộ Dung Yên cũng không phải lần đầu đến gây sự, chỉ cần họ trốn đi thì mấy võ hoàng này không bao giờ gây sự với kẻ yếu.

“Mấy lão tặc này đúng là âm hồn bất tán.” Một lão giả mặt mũi trắng trẻo, đã khá già nhưng cảm không mọc nửa sợi râu tinh tảo trong cung phụng điện của Trương gia, cảm tri được bị công kích thì tỏ vẻ giận dữ.

“Bất Bại đồ nhi thật ra đang làm gì? Lâu như vậy rồi mà còn không tìm được đứa cháu là cừu nhân đó? Chẳng lẽ thân già cao giai võ hoàng này lại phải tự thân đến giúp nó đối phó với một võ tôn?” Trách móc thì trách móc, lão giả vẫn nhanh chóng đứng lên, để lại kim sắc thân ảnh ở chỗ đứng còn thân thể biến mất khỏi đại điện.

Cường độ kết giới do thất giai võ hoàng bố trí rất cao, dù bọn Mộ Dung Yên thành tam tài trận thế tấn công thì cũng không dễ dàng phá được ngay. Thật ra nguyên nhân chủ yếu vì họ sợ trong đó có tù nhân, vạn nhất thương tổn đến họ thì hỏng bét.

“Ba vị sao lại cứ nhất định bức ép? Tại hạ đã đáp ứng thêm một thời gian nữa là sẽ tự đưa đám tiểu bối đó đến Mộ Dung gia, tuyệt không khó dễ chúng.” Tốc độ của lão giả quả nhiên cực nhanh, chỉ mấy chục giây ngắn ngủi là xuất hiện trước mặt ba người, lạnh lùng nhìn xuống kết giới phía dưới, nhặt nhèo nói.

“Một thời gian nữa là bao lâu? Bọn lão phu sao biết được các hạ định làm gì?” Mộ Dung Yên hừ lên giận dữ: “Lập tức giao người Vô Song môn ra không thì bọn lão phu không khách khí nữa.”

Lão giả tỏ vẻ chế nhạo, lạnh giọng: “Muốn cứu người hả, e các ngươi không có bản lĩnh đó.”

“Lão khốn đáng ghét.” Lục giai võ hoàng chủ trì Tam tài trận thế gầm lên giận dữ, một nguyên linh vực xuất hiện một cây cự bổng bổ vào lão giả.

Sắc mặt lão giả ngưng lại, linh vực quanh mình bắn ra vô số sợi kim sắc năng lượng, trong tích tắc trở lên dài vô tận, nhanh chóng quấn lấy thanh sắc cự bổng kéo mạnh, thân hình mượn lực đàn hồi của kim tuyến, thân thể khác nào chớp lóe lướt ra ngoài trăm thước như thuấn di.

“Lão phu thừa nhận tam tài trận của các vị đích xác uy lực cao cường, nhưng không làm gì được lão phu.” Lão giả hừ lạnh, linh vực năng lượng bắt đầu biến đổi, vô số sợi vàng mảnh như tơ liên tục từ linh vực tràn ra, vươn dài rồi ngưng thực.

Thân thể lão giả như được tơ vàng bao quanh, hình thành một linh lực dày đặc đàn lực không gian. Bọn Mộ Dung Yên không phải linh giáo lần đầu, công kích lợi hại hơn nữa đánh vào đó cũng như trúng lò xo, không chỉ không đả thương mấy may đối phương mà còn giúp đối phương có được tốc độ kinh nhân hơn.

“Bằng vào các ngươi...Còn chưa đả thương được lão phu.” Linh vực hình thành, lão giả đắc ý kêu lên.

Bọn Mộ Dung Yên sầm mặt, nhìn nhau quát vang: “Bọn ta không lằng nhằng với ngươi nữa, phá được kết giới ở đây xem có tìm được người không.”

“Đâu có dễ để các ngươi thỏa nguyện.” Lão giả thấy không khích bác được thì chủ động tấn công, uy lực công kích của lão tuy không mạnh nhưng có thể tạo ra không ít phiền hà, đặc biệt là tốc độ bạo phát từ việc lợi dụng lực đàn hồi từng khiến bọn Mộ Dung Yên cực kỳ nhức óc.

Phập. Cách hơn mười dặm vang lên tiếng động, lão giả biến sắc, kinh hãi vô vàn.

“Các người còn có đồng bọn.” Lão giả cuồng lên, nhưng chỗ bị công kích không quan trọng. Lão đã chia con tin ra nhốt, dù bị đối phương tìm được một nơi thì vẫn còn đủ con bài trong tay.

Lão giả hừ lên giận dữ, bỏ lại bọn Mộ Dung Yên, lao vút đi như kim sắc điện quang sang hướng khác.

“Sao chỉ một đòn mà phá sạch kết giới lão phu bố trí?” Lúc bay tới, thần niệm của lão giả trải ra, tức thì kinh hải, kết giới hứng chịu công kích đã hoàn toàn biến mất, không hề còn dấu tích năng lượng. Tất cả tan biến sạch sau đòn vừa rồi.

Sao lại như thế! Dù đối phương thật sự có lực công kích như vậy thì va chạm với kết giới phải kinh thiên động địa, núi lở đá tan mới đúng, còn động tĩnh ban này hiển nhiên không đạt mức như thế, thậm chí không bằng cả lúc bọn Mộ Dung Yên gây ra.

Nghi ngờ kiểu này khiến trong lòng lão giả dấy lên cảm giác không lành.

527. Chương 527 : So Tốc Độ? Ta So Với Người

“Đi. Đuổi theo.” Bọn Mộ Dung Yên biết Diệp Phong đã xuất thủ nên không chậm trễ, theo sát lão giả lao về phía đó.

Lão giả xông lên đầu tiên, thân ảnh hóa thành một dải cầu vồng kim sắc cực nhỏ, như tia chớp vút đi, tốc độ kinh nhân, thoáng sau đã bỏ bọn Mộ Dung Yên lại phía sau.

“Các người tìm được trợ thủ là tướng sẽ cứu được người hã? Đừng nằm mơ nữa.” Mặt lão giả lạnh tanh, sắc mặt cực kỳ lạnh lẽo. Lão đã chuẩn bị trước việc địch nhân sẽ chia ra tìm người.

Bọn Mộ Dung Yên vì có thể liên hợp tam tài trận thế nên lão không phải đối thủ, còn võ hoàng đang công kích kết giới chỉ có một mình. Với tốc độ của lão đủ bỏ xa bọn Mộ Dung Yên để tạm thời một đấu một với người đó. Với tu vi thất giai võ hoàng cùng sở trường công kích và tốc độ của Quỷ Hoa thần công thì trong vài chiêu trọng thương và bức lùi địch nhân không thành vấn đề.

Tự tin của lão đến từ tốc độ không ai so được, tốc độ siêu tuyệt khiến lão có thể ứng phó với mọi tình huống đột nhiên, khiến lão luôn giành được tiên cơ, nắm chắc quyền chủ động.

“Đáng ghét, bất Bại đồ nhi chỉ là tiểu thế lực, sao nội đấu trong gia tộc lại xuất hiện nhiều võ hoàng cường giả thế này? Đúng là gặp quỷ.” Tuy lão tự nhận còn có thể trấn áp được, nhưng từ đáy lòng vẫn bức bối. Nếu không vì điều kiện tu luyện Quỷ Hoa thần công hà khắc đến vậy, muốn tìm một người kế thừa thích hợp không dễ thì đời nào lão vì một đầu mục của tiểu thế lực không quen mà đối địch với thế lực như Mộ Dung gia?

Lão xưa nay cẩn thận, lúc các võ hoàng thoát thân từ ngục sơn ước hẹn vây công Bích Thủy cung, lão không tham dự. Sao đó song phương bạo phát chiến tranh, lão cũng không dính vào, không gia nhập Võ hoàng liên minh đối phó Ngũ hành tông.

Lão không có ân oán gì với Ngũ hành tông, bị nhốt vào ngục sơn cũng bởi công pháp tu luyện quá tà môn, một vị thánh sư đi qua phát hiện nên thuận tay bắt lão về, quả thật xui xẻo hết mức. Nên lần này khó khăn lắm mới được tự do, lão không muốn chạm vào ai để rước họa. Nhưng vì một người kế thừa ưu tú mà lão vẫn bị bức bách phải xung đột với võ hoàng khác.

“Giải quyết xong việc lần này, ta sẽ đưa Bất Bại đồ nhi rời Vân Châu, chuyên tâm tu luyện tấn nhập hoàng cấp mới được.” Lão giả quyết định, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Diệp Phong.

“Đến nhanh lắm.” Diệp Phong vừa tìm hết phòng ốc trong kết giới, bọn Lý Ngọc quả nhiên không có trong đó. Gã nhướn mí mắt nhìn kim mang vút tới.

“Võ hoàng trẻ thế này hã?” Nhìn thấy Diệp Phong, lão giả hơi giật mình. Lão không phải tù phạm ở ngục phong số một, số hai và số bảy, lại không dự lần vây công Bích Thủy cung nên không biết gã. Ở tuổi đó mà đã đột phá võ hoàng thì tư chất xứng danh kinh diễm tuyệt luân.

Bất quá lão cũng thở phào, đối phương còn trẻ chứng tỏ tu vi nhất định không cao lắm, đuổi đi cũng dễ.

“Giao người Vô Song môn ra đây, việc lúc trước có lẽ mỗ không tính toán với các hạ.” Diệp Phong lạnh giọng.

“Cuồng vọng, chịu chết đi. Dám nói với lão phu thế hả!” Lão giả muốn tốc chiến tốc quyết, không hề khách khí, lĩnh vực hóa thành mấy trăm đạo kim sắc ti tuyến bắn vào đối thủ.

Diệp Phong nhướng mày kiếm, thăm lấy làm lạ. Mỗi sợi tơ vàng của địch nhân đều có lực xuyên thấu không kém Linh tê nhất chỉ của gã xưa kia. Thực lực người này không tầm thường, nhưng lại không thấy Hỏa Vân tà hoàng đề cập đến.

Gã nào biết Quỷ Hoa lão giả lúc ở ngục sơn tù công pháp tu luyện mà cực kỳ tách biệt, không giao lưu với ai, cộng thêm tính tình cẩn thận, không rước phiền hà gì, nên thực lực cao cường nhưng không ai biết. Vô hoàng cũng ngục phong gọi lão là lão cổ quái.

Gã phát tay, trước mặt xuất hiện một mô tiểu hình Hỗn nguyên nhất khí đạn quay tít đoạn quá khê. Hỗn nguyên nhất khí đạn bắn ra nghênh đón kim ti của đối phương. Kim ti lập tức bị Hỗn nguyên nhất khí đạn hút sạch rồi chuyển hóa thành năng lượng.

Mỗi viên Hỗn nguyên nhất khí đạn đều hấp thu ít nhất mười sợi tơ vàng rồi mới tiêu tan, nên số lượng tuy không bằng nhưng trong tích tắc đã biến kim ti do lão giả phát ra thành hư vô.

“Thủ đoạn gì nhỉ?” Lão giả cứng đờ sắc mặt, không ngờ kim ti công kích trừ danh lừng lẫy của mình lại dễ dàng bị một võ hoàng trẻ tuổi hóa giải. Lão nhìn về mấy gian phòng từng bị kết giới bao phủ, vẫn hoàn toàn bình thường, không dấu hiệu nào tổn hại, nếu không có đại thần thông và đại thủ đoạn, sao có thể phá hoại kết giới triệt để như vậy? Lão lập tức tỉnh ngộ, võ hoàng trẻ tuổi này không dễ đối phó như tưởng tượng.

Phía sau, bọn Mộ Dung Yên sắp đuổi đến, lão tự nhủ không thể giải quyết được Diệp Phong trước khi viện binh của gã tới.

“Muốn cứu người trừ phi người đuổi kịp lão phu.” Lĩnh vực của lão giả bạo phát khí thế, phun ra khí lưu vàng rực, thân hình chuyển hướng cấp tốc lao đi.

Tình thế hiện tại vẫn nằm trong tay lão, dù thực lực Diệp Phong ngang với lão, thậm chí cao hơn thì lão cũng đã có chuẩn bị. Tuy lão đường đường là thất giai võ hoàng chi tôn mà phải lấy một toán văn bối ra làm hộ thân phù thì thật mất mặt, nhưng vì một đồ nhi tư chất ưu dị thì tất cả đều đáng.

Hướng lão lướt tới là một đạo kết giới có nhốt mấy người Vô Song môn. Lão định dùng mấy người đó uy hiếp bọn Diệp Phong thoái lui.

Mắt gã ánh lên điểm điểm tinh mang, khoe miệng khê nhếch: “Thú vị, so tốc độ hả? Mỗ phụng bồi.”

Khí trường hùng hậu trải ra trong tích tắc, khí lưu quanh gã được khí trường điều động nhanh chóng phun ra. Vị trí của gã như hắc động tụ hết khí trong phạm vi mấy nghìn trượng lại, nhưng thành một thứ ‘khí’ cổ quái trắng toát như dịch thể chảy trong khí trường.

Chát. Kinh khí trắng toát nổ vang sau lưng, lực xung kích đưa thân hình Diệp Phong bắn đi cả trăm trượng.

Xoạt, xoạt, xoạt...

Thân ảnh gã như thuần di trên không, lóe lên liên tục, tốc độ không kém gì lão giả phía trước.

“Tốc độ của lão phu ở đại lục không ai sánh được. Một hậu bối như ngươi mà định so sánh hả? Vọng tưởng!” Diệp Phong bám riết, lão giả tất nhiên cảm ứng được, hít sâu một hơi, thể nội khí hải điên cuồng chuyển động, kim nguyên lĩnh vực quanh mình trở nên dài mảnh hơn, tốc độ tăng thêm ba phần.

Diệp Phong nở nụ cười tinh ranh, hơi tấn tốc nhưng vẫn cách lão giả gần nghìn trượng.

“Dù ngươi thiên phú tuyệt đỉnh, nhưng lão phu là thất giai võ hoàng, lại biết Quỷ Hoa thần công, muốn thắng lão phu về tốc độ là bất khả thi.” Cổ họng lão giả gầm lên trầm trầm, thân ảnh loáng lên như điện quang.

Kết giới trước mặt đã đập vào mắt, thần kinh lão giả đang căng ra lập tức giãn bớt. Cự ly ngắn thế này dù là thánh giai cũng không thể vượt trước lão để chế trụ mấy tiểu tử đó. Chỉ cần người của đối phương nằm trong tay lão thì dù có thực lực thông thiên cũng không thể cứu khỏi tay thất giai vô hoàng.

“Xem ra ở đây rồi.” Diệp Phong thăm dò, biết trong kết giới phía trước có nhốt người liền bắt đầu hành động.

Bùng. Tiếng nổ như cự hình Chân không phá rung động cả Trương gia, thân ảnh gã loáng lên, rút ngắn cự ly thêm mấy chục trượng.

“Hả, không thể nào.” Lão giả kinh hãi biến sắc, tâm thần thất thố. Diệp Phong này giờ giờ trò ngây ngô ăn người.

Liên tục phát nổ khiến thân ảnh Diệp Phong nhanh chóng áp sát lão giả, chỉ mười mấy giây ngắn ngủi mà vốn song phương cách nhau mấy nghìn thước đã giảm đi một phần ba, nếu không có gì bất ngờ, nửa phút sau là gã sẽ vượt lão giả.

“Hỗn đản! Hỗn đản! Nhất định là ảo giác! Tốc độ của vô hoàng sao lại biến thái đến thế!” Lão giả điên cuồng gầm khê, nhưng tích tắc sau thì lãnh tỉnh lại, chỉ cần hai chục giây nữa là lão đến được kết giới, tuy chỉ hơn gã vài giây nhưng với một thất giai vô hoàng thì thời gian đó đủ làm rất nhiều việc.

“Đáng tiếc tốc độ của người thi triển quá muộn, quyền chủ động vẫn trong tay lão phu.” Lão giả hơi định thần, liều mạng lao về kết giới. Tình thế đúng như lão dự liệu, năm giây cuối cùng này là lão sẽ đạt đến đích, diệp Phong vẫn cách mấy trăm thước, tuyệt đối không thể bắt kịp.

“Muốn người người định cứu an toàn thì rút khỏi Trương gia cho lão phu. Không thì...” Lão giả tuyên bố trước lời thắng lợi, lớn tiếng hô.

“Khí vực - không gian!” Diệp Phong bình tĩnh chấp hai tay, khí lưu quanh lão giả như đông cứng, lực trói khiến tốc độ của lão giảm hẳn, như sa vào vực bùn, đi nửa bước cũng khó.

Cự ly vốn chỉ mấy hai giây là qua giờ trở nên xa xôi diệu vợi, kết giới ngay trước mắt nhưng thân thể lão giả không thể thoát được khí lưu trói buộc, cố bước tới với tốc độ rùa bò.

“Đáng tiếc, quyền chủ động không nằm trong tay các hạ.” Chỉ một tích tắc, diệp Phong đã đến phía trên kết giới, mỉm cười nói. Hỗn nguyên nhất khí đạn hình quả cầu trắng xanh dần ngưng tụ trong tay gã, rung lên ong ong.

528. Chương 528 : Động Thủ

Diệp Phong vung tay, hỗn nguyên nhất khí đạn bắn vào kết giới của lão giả, sau tiếng nổ vang, năng lượng của kết giới tiêu tan trước mắt lão.

Trong phòng ốc ở kết giới này quả nhiên có năm môn nhân Vô Song môn. Thấy gã thì họ đều vui mừng. Bất quá còn bọn Lý Ngọc đều không ở đây, chứng minh những chỗ khác trong kết giới còn nhốt môn nhân khác.

Thể nội lão giả tràn ra năng lượng, tránh thoát khỏi khí lưu phong tỏa của Diệp Phong, kinh hãi nhìn gã, nhất thời không nói thành lời. Thủ đoạn của gã vừa thi triển phải là cường giả có tu vi cao hơn nhiều đối phương mới có thể dùng nguyên lực siêu phẩm khê ngưng tụ một phần khí lưu tạo thành hiệu quả đó.

Nhưng Diệp Phong lại có thể trói buộc được vô hoàng cùng cấp, hơn nữa trong mấy giây liền, thủ đoạn quả thật chưa từng nghe nói. Hơn nữa lúc gã phá trừ kết giới năng lượng cũng cực kỳ nhẹ nhàng. Còn trẻ như thế lại có tu vi tạo nghệ cỡ này, từ khi nào Vô Nguyên đại lục xuất hiện nhân vật như vậy?

“Thật ra người là ai?” Giọng lão giả the thé hỏi.

“Bản nhân Diệp Phong.”

“Diệp Phong...” Lão giả nhíu mày, cái tên này tạo cho lão cảm giác rất quen thuộc. Tự hồ Trương Bất Bại từng đề cập rằng Vô Song môn chủ tên Diệp Phong. Một nhị lưu thế lực không có gì đặc biệt là thực lực môn chủ biến thái như thế thì quả lão không ngờ.

“Đội đã, các hạ là Diệp Phong đầu ngang với Sát Hoàng?” Ốc lão giả đột nhiên lóe linh quang, lão nghe đến cái tên Diệp Phong này lần đầu không phải qua miệng Trương Bất Bại. Lần này thì lão nhớ lại hết, tác giả vụ bạo loạn ở thánh sơn năm xưa không phải là một thanh niên tên Diệp Phong sao? Lúc đó lão kín tiếng nên hiếm khi trò chuyện với ai, nên cũng không có ấn tượng quá sâu với việc đó.

“Chính thị bản nhân!” Gã mỉm cười gật đầu, tay phất ra kinh khí nhu hòa, giải khai toàn bộ trói buộc trên mình môn nhân Vô Song môn rồi xòe tay: “Hiện tại, các hạ thả người được rồi chứ.”

Câu này bề ngoài là hỏi nhưng thật ra hàm chứa mệnh lệnh không thể kháng cự. Lão giả biến sắc liên tục. Tốc độ của Diệp Phong hơn lão một bậc, xem ra lão không còn cơ hội bắt con tin đến uy hiếp gã.

Nhưng bảo lão thả người thì không cam lòng.

Vù. Trong lúc lão giả còn trù trừ thì thỉnh không sáng rực tín hiệu. Vị trí, chính là Vụ Ẩn sơn mạch. Thấy vậy, lão tỏ ra vui mừng nhưng nhanh chóng ẩn đi.

Biến hóa của lão giả không thoát khỏi tầm quan sát của Diệp Phong, nhưng vì chưa hiểu rõ tình huống nên gã bất động, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương, khí trường thoáng hiện ý uy hiếp.

“Được, diệp môn chủ tự thân đến nhận người, lão phu sẽ nể mặt.” Thái độ của lão giả chuyển 180 độ, sáng khoái chỉ sang hai phía nói: “Còn hai toán người nữa bị nhốt ở hai chỗ đó.”

“Việc này bắt nguồn từ việc đệ tử Vô Song môn vô duyên vô cớ đến địa bàn lão phu tọa trấn gây loạn nên bị lão phu trừng phạt nhẹ, bắt giam lại. Mấy hôm nay không hề bạc đãi họ, xin Diệp môn chủ hiểu cho.” Lão giả tỏ thái độ thành khẩn, nhưng ánh mắt liên tục nhìn về Vụ Ẩn sơn mạch.

Diệp Phong nhìn năm người, biết lão giả nói không sai, họ trừ tu vi bị phong tỏa thì không tổn thương gì. Gã không hiểu đối phương định giở trò gì, nhưng họ chủ động cho biết địa điểm nhốt người thì ít nhất cũng tin được bảy, tám phần.

Lúc đó bọn Mộ Dung Yên cũng đến nơi, diệp Phong dặn họ chia làm hai ngả cứu nốt thành viên. Bản thân gã trông chừng lão giả giở trò.

Lão giả trở nên ung dung, mỉm cười lơ lửng trên không, đối diện Diệp Phong.

Một lúc sau bọn Mộ Dung Yên quả nhiên giải cứu mọi người ra, diệp Phong bảo Lý Ngọc kiểm tra nhân số, xác nhận không có gì tổn thất thì mới yên tâm.

“Môn chủ! Trương huynh hiện tại không biết sống chết thế nào...” Lý Ngọc hơi lo lắng.

“Mỗ biết, các vị cứ theo lão gia tử. Việc này để mỗ.” Diệp Phong gật đầu, hàm ý cho Mộ Dung Yên dẫn chúng nhân về Vô Song môn. Đoạn gã quay lại, thập phần bình tĩnh hỏi lão giả: “Còn một người, các hạ có thể cho biết tung tích chăng?”

“Các hạ muốn nói đến tiểu tử tới Trương gia báo thù?” Lão giả không tránh mà cười lạnh: “Lão phu chưa gặp, việc đó là việc riêng của Trương gia, lão phu không can dự, diệp môn chủ chắc cũng không nên nhúng tay chứ nhỉ?”

“Các hạ mà không can dự thì sao tu vi của Trương Bất Bại trong một năm tăng liền mấy cấp? Hấn...Hình như không thiên tài đến mức đó?” Diệp Phong chất vấn, thoáng giận trong lòng.

“Trương Bất Bại được lão phu thu làm đệ tử, lão phu truyền cho nó cách tu luyện thì có gì sai?” Lão giả đường hoàng cãi: “Việc Trương gia cứ để Trương gia tự giải quyết, lẽ nào Diệp môn chủ định nhúng tay? Các hạ thân là võ hoàng, không thể vô lý như vậy được.”

Sắc mặt Diệp Phong sầm xuống, từ kẽ răng bật ra một câu: “Nếu Trương huynh có mệnh hệ gì, không chỉ Trương gia mà cả các hạ cũng không gánh nổi hậu quả đâu.”

“Diệp Phong, người đừng quá đáng.” Lão giả cũng nổi giận quát: “Tuy thực lực của người hơn lão phu nhưng lão phu vị tất sợ người. Nên biết Vô Song môn trừ người thì không ai là đối thủ của của lão phu. Người dám làm gì lão phu?”

Lão giả nói thế là có ý uy hiếp. Nếu Diệp Phong dám động đến Trương Bất Bại, lão sẽ báo thù Vô Song môn! Lưỡng vị vô hoàng đều có thân thuộc, bằng hữu thì chỉ cần không có thâm cừu huyết hận sẽ không bức bách nhau quá. Bằng không hậu quả cả hai bên đều không gánh nổi.

Lão giả nhận định thực lực của gã tuy cao hơn lão nhưng cũng cực kỳ hữu hạn! Lão cùng ở mức vô hoàng điên phong, trừ phi gã đạt đến thánh giai, bằng không không thể triệt để giết chết lão. Chỉ cần lão còn một hơi thở thì tương lai sẽ thành mối uy hiếp cực lớn với Vô Song môn. Lão cho rằng Diệp Phong sẽ không vì một môn nhân mà đưa mọi môn nhân vào chốn nguy hiểm.

“Ta ghét nhất người khác dùng phương thức này uy hiếp ta...” Khí tức của Diệp Phong biến thành lạnh buốt, khí thể kinh nhân cùng sát ý nồng nặc cuốn ra khiến sắc mặt lão giả biến hẳn.

Địch nhân uy hiếp đến thân nhân và huynh đệ của gã, xưa nay Diệp Phong chưa bao giờ mềm tay. Có thể lão giả chỉ nhất thời xung động mà lỡ lời nhưng không thể phủ nhận lão đã có ý đó, một khi có cơ hội trong tương lai, khó chắc lão sẽ hành động như vậy. Dù là uy hiếp tiềm ẩn thì cũng phải triệt để tiêu diệt.

Vốn gã coi trọng tu vi thất giai vô hoàng của lão giả, định lôi kéo gia nhập Vô hoàng đồng minh. Hiện tại, không cần nữa.

“Người...” Lão giả há miệng, hồi hận vô vàn. Không ngờ vì nhất thời xung động mà khiến gã phản ứng thế này, giờ muốn nói lại cũng không kịp nữa. Vì công kích của gã đã xệt tới.

Một làn sóng thổ nguyên mang theo năng lượng kinh hồn được Diệp Phong hoàn toàn giải phóng trong điệp chấn không gian, gầm lên ào ào lao tới. Lực đạo hùng hồn ẩn chứa trong công kích ép cho tâm thần lão giả run lên, chuông cảnh giác rung liên tục trong óc.

“Nhất Bí!” Diệp Phong gầm lên, gã đã thật sự nổi giận.

“Ngự!” Nhảy cảm của thất giai vô hoàng quả nhiên không tệ. Lão giả theo ý thức phát ra kim ti lĩnh vực, từng sợi tơ kim nguyên cực kỳ dẻo dai, quấn quanh mình lão thành kim ti cầu, hoàn thành lưới phòng ngự trước khi Nhất Bí giáng đến.

Chát.

Sóng chấn như cự lãng hung hãn giáng vào lĩnh vực của lão giả. Uy lực khiến không gian cũng cơ hồ bị chấn vỡ này khiến kim sắc năng lượng ti quanh lão giả rung lên điên cuồng, rồi từng sợi từng sợi liên tục đứt đoạn, bị ép thành bột trước ánh mắt kinh hãi của lão giả.

Dù lão đã bày ra lưới phòng ngự Diệp Phong mấy vạn sợi tơ vàng đàn hồi dẹt thành nhưng chỉ trong tích tắc đã bị phá mất hai phần ba, uy lực của Nhất Bí không giảm đi, vẫn lao vào lão.

“Chạy.” Lão giả khôn ngoan đi đến quyết định đó.

Đạn lực kim ti của lão trừ có thể đón đỡ uy lực công kích thì tác dụng lớn nhất là mượn lực đàn hồi này chuyển hóa thành tốc độ. Tuy dưới chấn động của Nhất Bí thì tác dụng của kim ti giảm đi nhiều nhưng lão giả vẫn bật lùi với tốc độ cực kỳ kinh nhân. Thân ảnh khê lắc, như kim sắc lưu tinh lướt ngang trời, lao sang hướng khác bỏ chạy.

“Không giết được người thì ta động thủ làm gì!” Ngữ khí Diệp Phong lạnh băng, thân hình bắn vút theo, sát na sau đã lướt đến đỉnh đầu lão giả.

“Khí vực không gian!” Khí lưu trói buộc lại bao vây lão giả, kim nguyên lĩnh vực của lão liều mạng phun ra hồng thoát khỏi nhưng với thực lực đó sao có thể thoát ra ngay.

Phía trên đòn lôi đình của Diệp Phong đang nhanh chóng tụ lại, không cần đoán cũng biết, trong tình hình này, bị gần đánh trúng thì không chết cũng mất nửa cái mạng.

Lão giả hoảng sợ hét to: “Diệp Phong, lão phu nguyện ý cho người biết Trương gia tiểu tử ở đâu, người đến bây giờ có lẽ còn kịp.”

“Là ý gì?” Khí thể của Diệp Phong ngừng tăng lên, công kích dừng nửa chừng, lời lão giả khiến gã có dự cảm không lành.

529. Chương 529 : Cứu Tinh Tới

Cổ họng lão giả nuốt một nước bọt, tức sát chí khí từ khí tức của Diệp Phong khiến lão thật sự hiểu được thế nào là sợ hãi trước cái chết.

“Tru thân: Giảo sát.” Không cần chuẩn bị nhiều, gã xòe hai tay, vô số đạo tiên quang hiện lên trong không gian, nhanh chóng chuyển động, vây lấy lĩnh vực của lão giả, điên cuồng xuyên qua kim ti lĩnh vực. Với số lượng tiên quang cực kỳ kinh nhân thì hoàn toàn không gì chống nổi, đàn tính phòng ngự đặc biệt cũng không ngăn được tiên quang sắc bén vô địch, tiên quang càng lúc càng quay nhanh, phạm vi nhỏ dần, mọi vật chất và năng lượng không thuộc lĩnh vực của Diệp Phong đều bị hủy diệt sạch sẽ trong khoảnh khắc, ngay cả dấu tích cũng không còn.

“Người không nên lấy Vô Song môn ra uy hiếp ta.” Một thất giai võ hoàng mất mạng, diệp Phong cũng phải thở dài, bất quá cái chết của lão giả không khiến gã cảm khái gì nhiều. Gã nhìn về Vụ Ẩn sơn mạch, khí bạo lại vang lên, thân ảnh như đạn pháo bắn đi, lao về vị trí có tín hiệu đạn bay lên.

OOo

Trong Vụ Ẩn sơn mạch, trên dốc núi khá bằng phẳng, hai bên là cây cối cành lá đều khô vàng, liên tục có lục sắc dịch thể từ thân cây chảy ra, cực kỳ ghê rợn.

Vật rừng bị vụ khí xanh mờ mờ phát ra mùi vị lạ lùng bao phủ, vụ khí cực dày nên không nhìn rõ tình hình phía trong.

Bên ngoài, Trương Bất Bại dẫn theo một toán Trương gia tộc nhân, sắc mặt xanh lét nhưng không ai dám đến gần. Cạnh chỗ vụ khí còn nằm ngang dọc mấy thi thể bị ăn mòn quá nửa, theo trang phục thì là thủ hạ của Trương gia.

“Đáng ghét, cạnh tên tiểu tạp chủng đó sao lại có một tiểu độc sát tinh.” Trương Bất Bại xạ ra mục quang âm hàn, cực độ bất cam.

“Tộc trưởng đại nhân, thủ đoạn dùng độc của đối phương lợi hại thế này thì có thể là người Bách Thảo cốc, chúng ta có nên...” Bách Thảo cốc từng nằm trong thất tông tam bang ngũ thế gia, tuy hiện tại thế lực lớn nhất bị các võ hoàng từ ngục sơn thoát ra chiếm mất nhưng Bách Thảo cốc có võ hoàng cường giả thì Trương gia vẫn không thể chạm vào.

“Nói rườm rà, tiểu tạp chủng này không chết, ta khó an lòng.” Trương Bất Bại quát: “Hiện tại tình thế đại lục khác xưa, bách Thảo cốc tuy mạnh nhưng chúng ta vị tất không chạm vào được, người quên sư tôn của bản tộc trưởng hả? Có sư tôn, bách Thảo cốc cũng phải nể ta ba phần, hà huống đối phương chỉ là một tiểu nha đầu, có địa vị gì?”

“Nha đầu này còn nhỏ tuổi mà tu vi đã đạt đến võ tôn nhất giai, độc vật trên mình vô cùng vô tận, chắc có thân phận không nhỏ ở Bách Thảo cốc.” Một thủ hạ lão thành nói.

“À, người nói có lý, tiểu nha đầu này e rằng có chút bối cảnh ở Bách Thảo cốc...Chốc nữa đừng tổn thương đến ả là được.” Trương Bất Bại hừ lạnh: “Tiểu tạp chủng đó không hiểu gặp vận may kiểu gì mà trọng thương đào mệnh mà vẫn có số đào hoa.”

“Tiếc là nha đầu đó quá thiếu lịch duyệt, nếu không phải trước đó ả để lộ manh mối, hiện giờ có lẽ chúng ta còn chưa tìm được tung tích của tiểu nha đầu đó. Chúng chỉ biết khốn thủ ở đây, đợi sư tôn đến hóa giải độc vụ của ả thì ngày chết của tiểu tạp chủng cũng đến.” Trương Bất Bại nghiêng răng.

“Cũng lạ, với thực lực võ hoàng của vị đó, theo lý thì đến rồi mới đúng, sao còn chưa thấy động tĩnh gì?”

“Sư tôn lão nhân gia thân phận thế nào? Nếu không nể mặt ta, đời nào người chịu rủi bỏ tôn quý đối phó một tiểu tạp chủng?” Trương Bất Bại bình tĩnh, tỏ vẻ không để tâm: “Ta vốn không muốn phiền lão nhân

gia nhưng độc vật của tiểu nha đầu quá lợi hại, ta không nắm chắc hoàn toàn hóa giải được nên đành phiền người đến một chuyến...Chắc lão nhân gia còn bực bội một lúc rồi mới đến đây.”

“Đằng nào con mồi cũng không thoát khỏi tay ta, bắt tất nóng lòng.”

Trong khu vực độc khí có một chỗ sáng sủa, vụ khí phía trên liên tục hé ra để dương quang rọi xuống.

Trương Bách Cường có phần hư nhược nằm trên đùi một lục sam nữ tử, phản ứng từ thể nội năng lượng yếu ớt, hiển nhiên tiêu hao quá độ khiến đôi mắt đầy linh tú chi khí của nữ tử cũng ầng ậng nước, nét mặt tỏ ra ăn năn.

“Xin lỗi, là ta bắt cả đưa chúng đến đây.”

Trương Bách Cường cười an ủi, khẽ lắc đầu: “Không trách cô nương, nếu không có cô nương giúp liệu thương thì tại hạ không sống được đến giờ, chúng đều gian trá, cô nương không giấu được chúng cũng không có gì lạ.”

“Người cười ta ngốc hả?” Nữ tử mím môi, tỏ vẻ không vui trách móc.

Phản ứng khả ái của nữ tử khiến Trương Bách Cường cười nhăn nhó: “Ta đang khen cô nương ngây thơ khả ái.”

“Vậy hả? Sao ta không thấy nhỉ?” Tuy nói vậy nhưng nữ tử vui hơn hẳn.

“Cô nương đi đi.” Trương Bách Cường đột nhiên nghiêm mặt: “Tại hạ bị vây khốn thế này, hai chúng ta đều không thoát được, mục tiêu của chúng là tại hạ, cô nương có độc vật, chỉ cần không mang theo tại hạ thì chúng sẽ không ngăn cản.”

“Không được, ta liên lụy người bị chúng phát hiện, sao lại bỏ rơi người.” Nữ tử đỏ mặt cự tuyệt, không biết là đang giận hay hổ thẹn.

“Cô nương cũng cứu tại hạ, coi như không ai nợ ai, từ rày không gặp tại hạ nữa là xong.” Trương Bách Cường nhìn nữ tử, bất giác lòng thoáng dằng dặc nhưng càng kiên định thêm quyết tâm không liên lụy đối phương của y.

“Ta thích cứu người vì lúc đó tâm trần ta vui vẻ, hiện tại do ta liên lụy người, sẽ không bỏ người lại mà đi, sẽ chết cùng người.” Nữ tử nói xong mặt đỏ lựng lên, khẽ cắn môi, lại nói to: “Ta chết rồi, cha sẽ báo thù cho ta, bọn chúng không tên nào thoát đâu.”

Trương Bách Cường định khuyên nữa thì ngoài xa đột nhiên dấy lên uy áp ngút trời, nhánh chóng trùm kín chỗ này. Khí thể lướt qua y lập tức phát ra khí tức nhu hòa khiến y yên lòng, tâm thần lỏng ra.

530. Chương 530 : So Tài Công Bằng

“Ừ...Sư tôn đến rồi hả?” Uy áp này khảng định chỉ võ hoàng cường giả mới có. Võ hoàng nhận được tin mà đến ngày trừ sư tôn thì còn ai? Nhưng khí tức này khác hẳn với sư tôn khiến Trương Bất Bại nghi hoặc.

Nháy mắt sau, chủ nhân khí tức đã tới nơi. Trương Bất Bại nhìn kỹ mới thấy không phải là Quỷ Hoa sư tôn.

Dung mạo...Tựa hồ rất quen?

“Trương Bất Bại, chúng ta lại gặp mặt.” Diệp Phong đã tra thám Trương Bách Cường, trừ hơi hư nhược thì không có gì đáng ngại. Tuy gã không biết nữ tử ở bên nhưng chắc nhờ nàng ta mà Trương Bất Bại không động đến Trương Bách Cường được, nên gã chú ý đến Trương Bất Bại trước.

“Người là...Diệp Phong?” Trương Bất Bại biến sắc, sau cùng nhớ lại kẻ từng phá hoại kế hoạch nhất thống Văn Châu của hắn rồi bức hắn trốn chui trốn nhủi như con chó nhà có tang mấy tháng, há chẳng phải xử tiểu tử này hay sao?

Nhưng chỉ mấy năm ngắn ngủi, tiểu tử từng có tu vi chỉ võ tông đó đã đạt tới cảnh giới võ hoàng, sao lại thế được? Tiến độ tu vi này, hai từ yêu nghiệt không đủ để hình dung. Trương Bất Bại từng có tu vi cao

hơn gã, bái làm môn hạ Quỷ Hoa lão nhân rồi, được bí tịch tu luyện phần sau của Quỷ Hoa thần công thì tu vi một ngày nghìn dặm, điên cuồng tăng tiến; dù vậy vẫn rơi lại xa lắc sau tiểu tử này. Cách biệt không thể lý giải nổi đó khiến hắn nhất thời không tin được vào sự thật

“Xem ra yêu nhân ngươi còn nhớ được tiểu gia, tiếc là tựa hồ ngươi không coi tiểu gia ra gì? Tiểu gia chưa tìm người trút giận mà ngươi dám truy sát Trương huynh...Có phải chán sống rồi không?” Diệp Phong không cần xuất thủ, chỉ riêng khí thế cũng khiến Trương Bất Bại thở không ra hơi.

Trương Bất Bại tỉnh khỏi cơn kinh ngạc, hai chân run lên, thực lực Diệp Phong hiện giờ giết hắn như giết một con kiến, hai con mắt ti hí của hắn đảo lia lịa, không hiểu định thoát thân kiểu gì?

“Ngươi đang đợi vị sư phụ võ hoàng?” Lời Diệp Phong khiến Trương Bất Bại rung mình, không hiểu đối phương muốn gì?

“Thế thì ngươi phí công rồi, sư phụ ngươi vĩnh viễn không đến được nữa.” Diệp Phong cười lạnh tanh trào phúng, nói bằng giọng nhạt nhẽo cực độ

“Không...Không thể nào...Sư tôn nhất định nghĩ cách cứu ta.” Trương Bất Bại kinh hoàng lùi lại hai bước, gằm lên không tin.

Sư tôn là thất giai võ hoàng cường giả, dù Diệp Phong thiên tư trác tuyệt tấn nhập võ hoàng cũng không thể một mạch đạt đến trình độ như lão nhân gia. Hà huống võ hoàng với nhau, trừ phi thực lực quá cách biệt, bằng không không dễ dàng lấy mạng đối thủ, hơn nữa tốc độ của sư tôn xứng danh đại lục đệ nhất, nếu không địch nổi gã thì cũng ít nhất không gục ngã, diệp Phong nhất định đang hù dọa hắn.

Quỷ Hoa lão nhân là hi vọng duy nhất của hắn, nếu hy vọng này không còn thì Trương Bất Bại hôm nay chết không có đất chôn. Hắn không sao ngờ được một võ tông tiểu tử không có gì đặc biệt giờ lại đạt đến tầm hắn không thể vượt tới, thậm chí coi thường cả sư tôn hắn.

Kỳ thật hắn đã có dự cảm, sư tôn mãi không đến còn Diệp Phong xuất ở đây, nhất định sư tôn đã gặp phải biến cố gì khiến tình thế biến đổi hoàn toàn.

“Không tin tùy ngươi.” Diệp Phong khẽ xòe tay, nhắm vị trí Trương Bất Bại rồi nắm lại, khí lưu ngưng kết lập tức hình thành một cái lồng kiên cố, nhốt hắn lại.

Trương Bất Bại chỉ mới có tu vi thiên tôn, sao chống nổi khí vực không gian cả võ hoàng cũng khó chống cự? Dù Diệp Phong không dùng toàn lực, nhưng áp lực từ tứ phía dồn về phong tỏa chặt chẽ mọi hành động của hắn. Hắn lại không có lĩnh vực hộ thể, chỉ dựa vào lớp nguyên lực khải giáp dù dày thì với áp lực khủng khiếp của khí vực không gian, lớp kim quang hộ thể đó bị ép thành mỏng như tờ giấy, dính sát vào thân thể trương lên đỏ sẫm, cơ hồ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Trương Bất Bại dốc toàn lực cũng không thoát được khỏi khí lưu cầm cố, chỉ còn biết dốc nguyên lực trong khí hải ra chống lại áp lực trí mạng.

“Để ngươi nếm chút mùi đau khổ đã, đợi ta hỏi Trương huynh xong sẽ quyết định phát lạc ngươi kiểu gì?” Diệp Phong hừ lạnh, đảo mắt nhìn Trương gia tộc nhân, nhãn thần lạnh lẽo đó khiến ai nấy run như cây sậy, không dám thở mạnh, sợ bất cẩn dính họa sát thân.

“Ai muốn chạy cứ thử xem sao.” Gã ném lại một câu rồi chuyển hướng mục tiêu sang khu vực thanh vụ độc khí.

Gã đổi sắc mặt, ngữ khí cực kỳ khách khí gọi to: “Vị cô nương ở trong, uy hiếp đã giải quyết xong, xin hay triệt độc vụ.”

Tuy thực lực của gã có thể xông vào nhưng đối phương mà bằng hữu đã cứu Trương Bách Cường, gã không thích mạo phạm.

Nữ tử nhìn Trương Bách Cường, thấy y gật đầu. Trương Bách Cường lúc này đã hoàn toàn xác định Diệp Phong ở ngoài, tuy tu vi kinh nhân của gã khiến y ngạc nhiên nhưng từ khi quen nhau, gã không chỉ một lần khiến y kinh ngạc, nên trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà gã vượt được ngưỡng võ hoàng cũng không có gì lạ lùng lắm.

Nữ tử lấy ra một cây gậy xanh khê phát, lục vụ quanh đó như bị hút lại, lập tức chảy hết vào, thoáng sau không khí chung quanh biến đổi, trở lại trong trẻo, chỉ còn cây cối khô héo thể hiện từng bị kịch độc chi khí cấp xâm thực.

“Trương huynh, tiểu đệ đến muộn.” Diệp Phong vội bước lên xem xét tình hình của Trương Bách Cường, lập tức tha thập phần kinh ngạc. Trương Bách Cường từng thi triển bí thuật lại thân thụ trọng thương nhưng chỉ mấy ngày đã như chưa bị thương bao giờ.

“Cũng nhờ Tạ cô nương nên mới lành lại nhanh như vậy.” Trương Bách Cường hơi đỏ mặt khi nhắc đến họ nữ tử.

Diệp Phong hiểu ngay, thầm mừng cho huynh đệ, ánh mắt nữ tử nhìn Trương Bách Cường đầy quan tâm, hiển nhiên có ý riêng, đã vậy gã cũng không bóc trần ra làm gì.

“Cô nương họ Tạ? Là người Bách Thảo cốc?” Diệp Phong hỏi đầy ẩn ý.

“Không sai!” Nữ tử có phần giới bị, đó là bản năng kính sợ cường giả nhưng nàng ta vẫn tỏ ra ngang ngạnh, mím môi đáp.

“Đa tạ cô nương cứu Trương huynh, nhân thể cho Diệp Phong hỏi thăm gia gia cô nương.” Gã không chấp nhật thái độ của đối phương, cười bảo.

“Ta thích thì cứu y, cần gì người đa tạ.” Nữ tử hếch mũi bất mãn: “Người quen gia gia ta?”

“Cốc chủ Bách Thảo cốc đích xác có duyên mấy lần gặp mặt với Diệp Phong.” Gã mỉm cười, cốc chủ Bách Thảo cốc họ Tạ, lúc ở thánh sơn gã từng gặp mặt nữ tử họ Tạ, tu vi khá cao lại có mấy món hộ thân độc bảo hiểm có, bảo là không liên can đến cốc chủ là việc không thể nào.

Gã thuận miệng đoán lại trúng phóc.

“Dù người quen gia gia ta, sao lại biết ta là ai?” Lần này đến lượt nữ tử kinh ngạc, hồ thẹn như thể bí mật bị bóc trần, khê liếc Trương Bách Cường.

Diệp Phong phì cười sờ lên mũi, nữ tử này tuổi ngang với Trương Bách Cường nhưng cực kỳ đơn thuần ngây thơ, lần này coi như y vớ được bảo vật.

“Cô nương là tôn nữ của Bách Thảo cốc cốc chủ?” Trương Bách Cường há hốc miệng ngạc nhiên.

Nữ tử cắn môi lẩm bẩm biện giải: “Không phải ta cố ý giấu, rõ ràng người không hỏi, ta và người lại không có quan hệ gì...”

Trương Bách Cường cười ngốc nghếch tự xoa đầu: “Là ta không hỏi, ta không hỏi, không liên quan đến cô nương.”

“Trương huynh, định xử trí yêu nhân này thế nào?” Diệp Phong quay lại chính đề.

Trương Bách Cường lập tức sầm mặt, nghiêng rằng phần hận: “Tại hạ hận không thể ăn gan uống máu hắn, nhưng như Diệp huynh đệ nói, nếu không tự tay giết hắn, sau này lỡ ân hận, nên lỡ phải tự tay đánh bại hắn rồi giết đi để an ủi vong linh phụ thân trên trời.”

“Bất kể huynh đệ quyết định thế nào, lỡ cũng ủng hộ.” Gã vỗ vai Trương Bách Cường, lấy ra một viên Sinh hóa đơn nhét vào miệng y: “Hồi phục rồi thì đấu một trận công bằng với hắn.”

“Sao cần phải phiền hà thế, nhân lúc hắn không phản kháng được, rải cho chút độc phấn, toàn thân hắn rửa nát ra có phải đơn giản hơn không.” Nữ tử lấy ra một bình được phấn, nhét vào tay Trương Bách Cường.

Hai nam nhân cười khỏ, biết không phải Tạ cô nương tàn nhẫn, mà cô từ bé đã ở Bách Thảo cốc, quen với cảnh dụng độc sát nhân nên không thấy có gì không ôn. Trương Bách Cường không tiện cự tuyệt, đành nhận hảo ý của đối phương, nhưng không định nhân cơ hội độc sát Trương Bất Bại mà phải dùng sức mình báo thù cho phụ thân.

Dược lực Sinh hóa đơn được giải phóng, trương Bách Cường xếp bằng dưới đất, bắt đầu điều tức.

Mắt Diệp Phong ánh lên ranh mãnh, nhìn sang phía Trương Bất Bại còn đang giãy giụa.

Trong khí vực không gian của gã, thực lực của Trương Bất Bại chỉ miễn cưỡng giữ được trong thời gian ngắn không bị khí áp khiến có mất mạng, nhưng mức tiêu hao nguyên lực cực nhanh. Đợi khi Trương Bách Cường điều tức hoàn tất, thực lực của Trương Bất Bại khó nói được là còn mấy phần.

Một trận công bằng gì đó, Diệp Phong không hề cứng nhắc. Trương Bách Cường chỉ có tu vi tứ giai võ tôn, không được gã giúp sức thì muốn thắng rồi giết chết Trương Bất Bại cơ hồ là việc bất khả thi. Gã không thi triển đôi chút thủ đoạn thì hết đời này, Trương Bách Cường cũng khó trả được thù, chỉ cần gã không nói rõ thì y cũng không có gánh nặng tâm lý gì. Cần nhất là giúp huynh đệ báo thù, hoàn thành tâm nguyện, những việc khác đều là thứ yếu.

531. Chương 531 : M Chiêu

Nửa canh giờ sau, quanh Trương Bách Cường bốc lên bạch khí, sắc mặt cùng màu da đã hồi phục huyết sắc, xem ra khá lên nhiều.

Cạnh đó, Trương Bất Bại ở trong khí vực không gian, thân thể bị ép thành tư thế quỷ dị, tứ chi co quắp sát người để giảm bớt áp lực, kim nguyên lực bên ngoài thân thể lúc mờ lúc tỏ, hiển nhiên năng lượng đã sút xuống trầm trọng.

Diệp Phong phát tay, khí vực không gian tan đi, Trương Bất Bại rớt phịch xuống đất, loạng choạng thở hồng hộc.

“Trương huynh muốn tự tay giết người báo thù, ta đương nhiên phải thành toàn tâm nguyện đó.” Diệp Phong cười lạnh giễu cợt: “Trước đó Trương huynh hao tận nguyên lực, hiện tại ta cũng hao tổn một phần nguyên lực của người nên cho người năm phút nghỉ ngơi. Sau đó, ở chỗ này, hai thúc diệt quyết đấu công bằng, dù Trương huynh có thắng hay không, ta đều không nhúng tay lấy mạng người.”

Da mặt Trương Bất Bại gằn gặt mắng thẳm: Cái gì mà quyết đấu công bằng, Trương Bách Cường vừa uống đơn được khôi phục lại điều tức hơn nửa canh giờ, dù thực lực chưa toàn bộ phục nguyên thì ít nhất cũng bảy, tám phần, còn hắn bị lao lung của Diệp Phong dày vò đến suýt nữa quá sức.

Tuy Diệp Phong cho gã năm phút điều tức nhưng đường đường một thiên tôn cần khôi phục nguyên lực, há chỉ mấy phút ngắn ngủi là xong? Hà huống đơn được khôi phục của hắn kém xa Sinh hóa đơn thần kỳ của Diệp Phong. Dù hắn phát huy được một nửa thực lực đã phải tạ thiên tạ địa rồi.

Tuy thế, Trương Bất Bại cũng không dám oán trách, thực lực của Diệp Phong muốn giết hắn dễ như trở bàn tay, gã không cần động thủ mà đánh cho hắn sống dở chết dở rồi giao cho Trương Bách Cường thì kết cục còn thảm hơn. Hiện tại có cơ hội này để giữ được tính mạng, chỉ cần hăng chiến thắng Trương Bách Cường là được, còn gì để nói nữa?

“Các hạ nói có giữ lời không?” Trương Bất Bại thôi động thể nội khí hải, tham lam hút lấy thiên địa linh khí, đồng thời không yên lòng hỏi thêm một câu: “Nếu tiểu...Trương diệt nhi bại trong tay mõ, các hạ về sau sẽ tha cho mõ, không đến làm phiền chứ?”

“Tha cho người? Trừ phi Trương huynh đồng ý, không thì đừng mơ.” Diệp Phong nhếch môi, cười lạnh với ngữ khí nhạt nhẽo: “Ta chỉ đảm bảo không xuất thủ lấy mạng người, nếu lần này Trương huynh không thắng được người thì sẽ tiếp tục nỗ lực tu luyện, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ lại đưa huynh ấy đến báo thù, một lần không thành thì hai lần, ba lần...Đến khi thành mới thôi.”

“Người...” Trương Bất Bại thiếu điều thổ huyết, có khác gì hắn bị coi là cái bia sống? Lúc nào Trương Bách Cường muốn đến giết hắn thì hắn phải ứng chiến, cho đến ngày đối phương giết được hắn thì thôi. Lũ nào đó không phải là áp bức người khác?

Trương Bất Bại nghiêng răng kèn kẹt, cơn giận không nén nổi dâng lên óc. Hắn diệu võ dương uy tại Vân Châu bao năm nay, đã bao giờ bị vũ nhục như thế?

“Thế nào, người có ý kiến hả?” Lúc khí tức giận dữ của hắn bốc lên đỉnh điểm thì quanh mình dấy lên sát khí lẫm liệt thẳm vào cốt tủy. Lửa giận ngút trời của hắn chuyển hóa thành nỗi sợ cực độ, thân thể run lên.

Lúc đó hắn mới nhớ ra mình chỉ là con kiến với Diệp Phong, căn bản không có tư cách bàn điều kiện với gã. Nếu đáp ứng thì chỉ cần thực lực của hắn áp chế được Trương Bách Cường là sẽ miễn cưỡng sống sót, so với lập tức mất mạng thì hơn nhiều.

“Lão tử đã được sư tôn truyền thụ toàn bộ bí tịch Quỷ Hoa thần công, chỉ cần nỗ lực tu luyện, thực lực khẳng định hơn xa tiểu tạp chủng không có tư chất gì kia. Chỉ cần hắn không đánh bại được ta thì xú tiểu tử họ Diệp này cũng chỉ còn nước giữ lời hứa không nhúng tay, ta còn gì phải lo.” Trương Bất Bại liên tục chuyển động tâm tư: “Sẽ có ngày, ta đây thần công đại thành, có khi còn hơn cả xú tiểu tử, lúc đó...Hừ.”

Trương Bất Bại tỏ rõ vẻ nanh ác, nhưng rồi ngậm nuốt nước bọt, nhớ đến tốc độ tu luyện yêu nghiệt trong yêu nghiệt của Diệp Phong, tuy Quỷ Hoa thần công cũng là công pháp tốc thành thực lực nhưng do với thành tựu của gã thì không đáng một xu.

Hà hưởng thần công của sư tôn đã đạt đến mức đại thành mà vẫn bị Diệp Phong bức cho mất bóng. Trương Bất Bại đến giờ vẫn không muốn tin sư tôn chết trong tay gã.

Tóm lại cứ giải quyết nguy cơ hôm nay đã rồi tính. Trương Bất Bại sầm mặt nhìn Trương Bách Cường, tuy thực lực chưa khôi phục được năm phần nhưng với tu vi thiên tôn, đánh bại một Trương Bách Cường chỉ có tứ giai tu vi lại chưa hồi phục thì không khó gì.

Trương Bách Cường chấm dứt điều tức, con ngươi hơi đỏ lên mang theo ánh mắt oán hận đóng đinh vào mặt Trương Bất Bại. Không cần người ngoài tuyên bố, hai người nhanh chóng quần lấy nhau, một trận sinh tử chiến tàn khốc lập tức triển khai.

“Lão khốn chịu chết đi.” Trương Bách Cường gầm vang, nguyên lực hùng hậu phun ra, khí thế nhất thời tăng vọt, lao bổ vào đối phương.

“Diệt nhi ngoan, tu vi của cháu mà muốn lấy mạng lão phu thì chưa đủ tư cách.” Trương Bất Bại không chịu kém, kim nguyên bàng bạc phun ra, từng đạo kim nguyên năng lượng ti đặc hữu của Quỷ Hoa thần công quần quanh mình, tuy không tráng quan như lĩnh vực nhưng khí thế rất kinh nhân.

Ầm, ầm, ầm...

Hai người nhanh chóng quần chặt lấy nhau, nguyên lực va nhau kịch liệt khiến mặt đất rung lên ầm ầm, từng vòng sóng không gian thổi sạch mọi tạp vật trong vòng mấy chục trượng. Cây cối gần đó cũng bị khí lưu xung kích bật tung cả rễ, tình huống thập phần kịch liệt.

Trước mặt Diệp Phong ngưng tụ một bức tường khí, vừa không ảnh hưởng đến việc quan sát vừa không để giao chiến xung kích đến Tạ cô nương.

“Vậy người...Là Diệp Phong?” Tạ cô nương nhú mày, lú lo hỏi: “Y sẽ thắng chứ?”

“Tình hình này cho thấy Trương huynh hơi kém hơn...Bất quá mỗ sẽ quan sát tình huống, tuyệt đối không để Trương huynh có chuyện gì.” Diệp Phong không lạc quan trước việc Trương Bách Cường thắng lợi, tuy trước đó gã đã thi triển chút thủ đoạn, nhưng như vậy hiển nhiên không đủ khiến cho Trương Bách Cường đủ tư cách giết được Trương Bất Bại.

Diệp Phong cũng muốn nhúng tay nhưng có những việc can dự quá rõ thì sẽ tạo cho Trương Bách Cường gánh nặng trong tâm lý. Y có thể chấp nhận gã giúp đỡ nhưng trong việc giết Trương Bất Bại thì y hiển nhiên muốn dựa vào sức mạnh.

“Xem độc phần.” Tạ cô nương nghe Diệp Phong nói Trương Bách Cường khó thắng thì đôi mắt xinh đẹp đảo một vòng, móc từ từ vật giới ra một túi đựng phấn kẻ vẩy tay, bột phấn màu tím sậm được nguyên lực cuốn lên xệt như chớp vào mắt Trương Bất Bại.

Trương Bất Bại đang đấu ngang với Trương Bách Cường, độc vụ đột ngột ập tới, chưa đến trước mặt thì đã ngửi thấy mùi lạ xộc vào mũi khiến hắn kinh hãi.

Hắn mặc kệ đòn hung hãn của địch thủ giáng tới, sau khi nhanh chóng ngưng tụ được một đạo phòng ngự thì dốc toàn bộ nguyên lực thổi mạnh, độc vụ bị khí lưu ngăn trở dừng lại trên không, chỉ còn cách đầu hắn chừng nửa thước.

Đồng thời, công kích của Trương Bách Cường nhanh chóng đập tan phòng ngự mà Trương Bất Bại ngưng tụ trong lúc vội vàng, đánh trúng cổ hần, hất văng đi xa.

Ầm! Thân thể Trương Bất Bại đập vào đá núi, chấn động mãnh liệt khiến vách đá rơi xuống vô số đá vụn. Hần phun máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

“Đội đã.” Trương Bất Bại cuống lên chỉ vào Diệp Phong: “Nói là hai người giao chiến công bằng, vì sao còn người ngoài nhúng tay vào, thế là giở trò.”

Diệp Phong nhún vai cười nhạt: “Ta không nhúng tay, tạ cô nương là người Bách Thảo cốc, ta sao quản được.”

Tạ cô nương xuất thủ, diệp Phong theo lẽ thường sẽ ngăn cản, nhưng gã mặc kệ. Gã không tiện giúp đỡ, không có nghĩa là Tạ cô nương không được, cô nương này xuất thủ sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với Trương Bách Cường, dù có cũng chỉ là bất lực mà thôi, gã thăm nghĩ như thế.

“Trương Bách Cường người chỉ có bản lĩnh thế thôi hả? Cần một nữ nhân giúp sức, ha ha ha.” Trương Bất Bại đã kích bằng lời lẽ.

“Tạ cô nương, trượng mẫu thập phần cảm tạ cô nương quan tâm, bất quá...Xin cô nương đừng nhúng vào trận chiến này, coi như Trương mẫu cầu xin cô nương.” Trương Bách Cường biết gã đang khích tướng, tuy trong lòng cảm kích Tạ cô nương nhưng ngoài miệng lại cầu xin.

Tạ cô nương bĩu môi giậm chân thập phần bất mãn: “Giúp người đánh người xấu mà người không linh tình, ta ghét tên đại ngốc người.”

“Xin cô nương thứ lỗi.” Trương Bách Cường nhăn nhó xin lỗi: “Việc này cứ để tại hạ tự giải quyết.”

Tạ cô nương định tranh biện nhưng đột nhiên im lặng, liếc xéo đi coi như đáp ứng.

Trương Bách Cường yên tâm quay sang Trương Bất Bại: “Hôm nay không giết lão tặc người, ta sẽ không dừng tay.”

“E người không có bản lĩnh đó.” Trương Bất Bại trúng một quyền song thực lực không giảm, tuy hơi thiệt thòi, có điều tình thế không cho phép hắn lên tiếng, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Hắn vẫn tự tin thắng lợi sau cùng sẽ thuộc về mình.

“Này, người bảo ta lên giúp tên đại ngốc đó, thật ra có cách gì?” Tạ cô nương liếc Diệp Phong hỏi khê.

“Cô nương có mang loại độc phần này vô sắc vô vị, trúng độc rồi mà người ta không nhận ra trạng thái không?” Diệp Phong cười ranh mãnh.

Tạ cô nương ngoeo đầu ngẫm nghĩ rồi đáp: “Có loại độc đó, bất quá phải khiến đối phương hút vào thể nội mới có hiệu quả, rải trên da không có tác dụng gì. Người trúng độc sẽ sôi trào khí huyết, kẻ thực lực không đủ sẽ vì khí huyết dâng lên mà banh xác. Nhưng để đối phó võ tôn cường giả thì với thực lực đó có thể dùng nguyên lực hùng hậu hoàn toàn áp chế huyết khí không cho sôi lên nhưng sẽ ảnh hưởng đến chiến lực.”

532. Chương 532 : Báo Thù Xong Xuôi

Độc phần của Bách Thảo cốc rất nhiều, tuyệt đối đủ khiến Diệp Phong chắc lưỡi. Hiệu quả của độc phần này dùng để ám toán Trương Bất Bại thì cực kỳ thích hợp. Hắn đang kịch chiến, khí huyết sôi trào là bình thường, chỉ cần thần bất tri quỷ bất giác thì hắn không chỉ trích được.

“Giao cho mẫu, à...Một nửa phân lượng là được.” Gã nghiêng người che tầm mắt của người khác, xòe tay nói khê.

Tạ cô nương dờ tin dờ không, lấy ra một túi được phần nhỏ, chia làm đôi rồi đưa cho gã, hỏi với vẻ không hiểu: “Nhưng được phần phải để tên xấu xa đó hít vào mới hữu hiệu, ban này người cũng nói là không nhúng tay, làm cách nào để được phần chui vào mũi hắn?”

Diệp Phong cười thần bí, tự tin nói: “Ha ha, chỉ cần không bị họ phát hiện thì không tính là mỗ nhúng tay chứ? Việc này chỉ hai chúng ta biết, nếu cô nương để lộ thì được phần là do cô nương cho, Trương huynh mà giận, sau này sẽ không để ý đến cô nương nữa...”

“Hừ, ai cần y để ý...” Tạ cô nương nhấn mũi, mặt đỏ ửng. Tuy ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng thầm quyết định, nhất định giữ kỹ bí mật này, không để Trương Bách Cường biết.

“Người có cách nào đó trong tình huống không ai biết, rắc vào mình tên xấu xa kia không? Đừng thất thủ để liên lụy đến y?” Tạ cô nương vẫn không yên tâm.

Trong trường, năng lượng tung hoành, nếu không được nguyên lực bao bọc, được phần rải vào là bị thổi bay ngay, căn bản không ảnh hưởng được đến Trương Bất Bại, nói gì khiến hắn hít vào. Nhưng nếu dùng năng lượng bọc lấy được phần, lẽ nào hai người lại không biết? Tạ cô nương sợ Diệp Phong không biết cách dụng độc mà rải loạn lên, khiến cả Trương Bách Cường cùng trúng độc thì khéo quá hóa vụng.

“Yên tâm, việc không chắc chắn, tại hạ làm.” Diệp Phong mỉm cười, nắm được phần vào trong tay, một khí đoàn cực nhỏ cuốn được phần lên, khe khẽ xoay tròn.

“Ồ, thủ pháp không chế gì vậy? Dạy ta đi.” Thân là tôn nữ Bách Thảo cốc chủ, tất nhiên cô rất hứng thú với thủ pháp không độc này. Dùng nguyên lực thôi động được phần tất có nhiều dấu tích, còn như Diệp Phong lợi dụng khí lưu thao túng được phần một cách hoàn mỹ hiển nhiên kín đáo hơn. Tuy dùng nguyên lực có thể gián tiếp thao túng khí lưu nhưng so với thủ đoạn nhuần nhuyễn tự nhiên của gã thì kém xa.

Tạ cô nương cơ hồ không nhận ra lòng tay gã có nguyên lực khí tức...

Gã mỉm cười không đáp, khe khẽ đẩy nhẹ, khí lưu mang theo được phần vô thanh vô tức hòa vào không khí hỗn loạn trong vòng chiến.

Lúc này trong trường khí kinh tung hoành, vô số khí lưu tràn qua tràn lại, dòng khí của gã lẫn vào thì không ai chú ý. Ngay cả Tạ cô nương nhìn không nháy mắt mà cũng mất tung tích của được phần. Tuy khí lưu trong trường ào ạt nhưng dải khí của Diệp Phong rõ ràng không bị ảnh hưởng, độc phần được bọc rất kỹ, hoàn toàn không rơi ra.

Trương Bất Bại đang dùng nguyên lực bọc thân, kịch liệt đối kháng với Trương Bách Cường. Diệp Phong ung dung để khí lưu bao bọc độc phần trôi nổi quanh hắn, tìm cơ hội song phương cùng chú tâm để thần bất tri quỷ bất giác tổng dải khí vào mồm Trương Bất Bại...Gã không định can thiệp thô bạo.

Trương gia thúc diệt đã đấu hơn nửa canh giờ, lúc trước song phương đều hao tổn, giờ giao đấu sinh tử nên không giữ lại dư lực. Đến mức này, cả hai đều kiệt quệ. Toàn thân Trương Bách Cường không biết chịu bao nhiêu vết thương ở mọi mức độ, trương Bất Bại dù sao cũng có tu vi cao hơn, chỉ dính hơn mười vết thương. Xem ra chỉ chừng mười phút nữa là cung, bách Cường khả năng sẽ không chống chọi nổi.

“Trương thị - Hổ bào.” Trương Bách Cường gầm lên, hỏa nguyên lực cháy lên bùng bùng, khí tức bạo tăng.

“Hừ, lại là chiêu đó.” Khi trước Trương Bách Cường lợi dụng môn bí thuật này đào tẩu khỏi tay Trương Bất Bại...Giờ y đã kiệt sức, lại thi triển môn bí thuật phẩm cấp không cao này, thương thế phản nghịch rất nặng. Nhưng y mặc kệ, muốn thắng thì phải liều.

“Quỳ Hoa bí tốc.” Kim nguyên khí tức của Trương Bất Bại tăng vọt, thân hình càng nhanh nhẹn. So sức mạnh, hắn tất nhiên khó so được với Trương Bách Cường thân hoà hỏa nguyên lại bạo phát cuồng lực, nên hắn quyết định dùng tốc độ tránh đi.

Ầm! Công kích của Trương Bách Cường lướt qua nguyên lực khải giáp của Trương Bất Bại, đốt cháy mặt đất. Trương Bất Bại tốc độ tuy nhanh nhưng cũng bị ảnh hưởng, hít sâu một hơi, tiếp tục thôi động khí hải, kim nguyên năng lượng bị đứt lập tức lại vọt lên, bao bọc thật chặt thân thể.

Trương Bất Bại không sao ngờ rằng, ngay lúc hắn hít một hơi đó thì chút độc phần đã lặng lẽ chui vào miệng. Nguyên lực ngoài da của hắn bị Trương Bách Cường đánh tan, điệp Phong nhân cơ hội đó đưa dòng khí mảnh như tơ chui vào, rồi khi hắn hít hơi thì độc phần vào theo.

Độc phần nhập thể, trương Bất Bại lúc đầu không nhận ra, đang lúc giao chiến mà khí huyết sôi lên là bình thường.

Trương Bách Cường liên tục mãnh công mà không thể chính diện đánh trúng Trương Bất Bại, nguyên lực tiêu hao nhanh kinh người. Gã quỳ một chân xuống đất thở hồng hộc, hiển nhiên gánh nặng sử dụng bí thuật đã hiện rõ, gã không còn kiên trì được lâu nữa.

“Tiếc là người thua rồi.” Trương Bất Bại cười gằn, thân ảnh như quỷ mị lướt sang bên phải Trương Bách Cường, thò tay như độc xà, đầu ngón tay vườn dài từng sợi kim ti sắc bén, đâm thẳng vào vai Trương Bách Cường.

Tuy hấn hện không thể đem đối phương ra từng xẻo nhưng Diệp Phong có mặt ở đó nên dù có lớn mật hơn hấn cũng không hạ sát thủ với Trương Bách Cường, chỉ cần trọng thương y là đủ, hôm nay hấn sẽ thoát được họa sát thân.

Trương Bách Cường không tránh được liền gằm lên như sấm, tụt hết nguyên lực lấy thân thể làm vũ khí, hung hãn đập vào đối phương. Đập trúng lần này e rằng sẽ lưỡng bại câu thương.

Trương Bất Bại đương nhiên không muốn đem thân mạo hiểm, chuẩn bị tránh khỏi lời đình nhất kích của đối phương rồi lách ra sau lưng Trương Bách Cường để trọng thương y... Nhưng khi hấn dừng lại, công kích sắp nhả ra thì khí huyết đột nhiên không nghe lời, sôi lên mãnh liệt khiến nguyên lực của hấn ngưng trệ, mất hết động lực.

Dị biến này chỉ xảy ra trong phần mười giây, tuy Trương Bất Bại phản ứng lập tức, dùng nguyên lực áp chế ngay, nhưng chiến đấu lại được phép sơ sẩy sao? Tích tắc đó, Trương Bách Cường xá thân giáng tới, thân thể rực cháy mang theo lực đạo điên cuồng trúng ngay ngực hấn.

Sau tiếng nổ vang vọng cùng hỏa quang xung thiên, Trương Bất Bại phun máu có vòi, văng đi như cái bao tải rách. Ngực hấn máu thịt bầy nhầy, không còn cái xương nào nguyên lành, cái gãy nặng nhất thành mười mấy đoạn, dựng lên lồm chồm... Ngực hấn thủng một lỗ to, thấy rõ cả ngũ tạng lục phủ bị dồn lại làm một, ghê rợn cực độ.

“Phịch.” Trương Bách Cường ngã gục xuống đất, cú va chạm vừa rồi khiến y chịu xung kích cực nặng, xương vai gãy nát, huyết nhục bầy nhầy.

“A.” Tạ cô nương kinh hãi ré lên, vội lên xem xét, đồng thời lấy ra đủ loại túi thuốc rắc lên vết thương của y.

“Ta... Thẳng rồi.” Trương Bách Cường lộ ra nụ cười miễn cưỡng, như trút được gánh nặng: “Phụ thân, sau rốt cũng cũng trả được thù.”

Nói xong, y ngoẹo đầu ngất xỉu.

“Người... Người đừng dọa ta.” Tạ cô nương cuống lên, cơ hồ rơi lệ, lần này Trương Bách Cường bị thương nặng hơn nhiều, dù có có liệu thương được tốt nhất của Bách Thảo cốc cũng không dám chắc chữa lành được...

Diệp Phong bước lên thăm dò một lúc rồi khuyên: “Trương huynh không sao đâu.”

Gã nhét một viên Sinh hóa đơn vào miệng y rồi dồn nguyên nguyên lực bảo vệ tâm mạch, ánh mắt liếc Trương Bất Bại chắc chắn không sống được nữa. Hiện giờ độc phần tại thể nội hấn không bị nguyên lực áp chế, độc tính sau rốt cùng toàn diện bạo phát, thân thể hấn như được bơm căng, sau cùng nổ tung thành thịt vụn.

“Người định làm gì.” Tạ cô nương ré lên. Diệp Phong công Trương Bách Cường, định về Vô Song môn.

“Tất nhiên là đưa Trương huynh về liệu thương.” Gã bật cười.

“Bách Thảo cốc nhà ta không chỉ dụng độc đại lực đệ nhất, cứu người cũng không kém. Người đưa y đến Bách Thảo cốc, gia gia ta sẽ chữa khỏi cho y.” Tạ cô nương hiển nhiên không yên lòng.

“Bách Thảo cốc dụng độc đích xác danh bất hư truyền, bất quá cứu người thì...” Diệp Phong mỉm cười, rõ ràng không nghe lời.

“Nếu người không chữa được há chẳng hại y?” Tạ cô nương không bỏ cuộc, như con mèo lao lên định đoạt lại Trương Bách Cường. Nhưng cô nào phải đối thủ của Diệp Phong, liên tục mấy lần hụt thì mặt hiện rõ nét giận, nhưng đành bó tay.

“Diệp mỗ định mời Tạ cô nương cùng về Vô Song môn, bất quá hiện tại mỗ đổi ý.” Gã cười: “Xin cô nương về cho cốc chủ gia gia biết vào ngày đã định tự thân đến một chuyến, diệp mỗ muốn giao dịch với cốc chủ.”

“Tạ cô nương cứ đến cùng lệnh gia gia, khi đó Diệp mỗ sẽ trả lại một Trương minh khỏe mạnh cho cô nương.” Đoạn gã ấn chân, lướt đi như bay. Tạ cô nương muốn đuổi theo nhưng bị sao được tốc độ của gã.

Cô bắt lực giận chầm trên không, mím môi lao về phía Bách Thảo cốc, đợi lúc gặp gia gia phải nhờ lão nhân gia trừng phạt tên xấu xa đó.

Cô không biết Diệp Phong nên không biết rằng lần này dù gia gia không gì không làm được của cô cũng không thể giúp được.

533. Chương 533 : Tiểu Hôi Xuất Quan .

Diệp Phong đưa Trương Bách Cường về Vô Song môn, thương thế của y cực nặng nhưng với người thông hiểu nguyên nguyên lực như gã thì không phức tạp lắm. Trên đường về, gã đã đả thông huyết mạch cho y, lưu lại một luồng nguyên nguyên lực cực kỳ ôn hòa. Nên Trương Bách Cường hiện tại trừ thoát lực ra thì không đáng ngại gì. Chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là lành lại.

Diệp Phong muốn Tạ cô nương chuyển lời giao dịch đến gia gia, tất nhiên không định lấy Trương Bách Cường ra làm con bài. Trong lúc tiếp xúc, gã phát hiện được uy lực của độc dược Bách Thảo cốc. Gã đang chuẩn bị cho việc tiến nhập thánh địa, không thể đoán được tình huống vào đó rồi sẽ thế nào, bách Thảo cốc nghiên cứu độc dược vô số năm, nếu bảo họ nắm trong tay những loại độc bất chấp được tu vi của đối phương cũng không lạ.

Diệp Phong muốn tìm hiểu bí mật đó nên mới nhờ Tạ cô nương mời cốc chủ Bách Thảo cốc đến giao dịch. Có những loại độc, có khi vào tay gã lại phát huy hiệu quả không ngờ. Chuẩn bị thêm một vài con bài cho tương lai không có gì sai và cũng không thừa.

Sắp xếp xong cho Trương Bách Cường, gã từ Vô Song môn về Mộ Dung gia. Lúc đó Thẩm Lan và bọn Mộ Dung Yên, gã được họ cho biết Tử Thanh và Hồng Diệp đã vào vạn niên linh trì bế quan, cầu đột phá đến vô hoàng, tương lai có thể cùng gã tiến nhập thánh địa.

Xử lý xong mọi việc, gã mới nghỉ ngơi đợi các phương thế lực đến.

OOo

Diệp Phong và Thẩm Lan sánh vai đi trong Mộ Dung phủ, đột nhiên từ sau hòn giả sơn thò ra một cái đầu xinh xắn. Chính là Vũ Hân bị Mộ Dung Yên đưa về khi trước.

Vũ Hân hấp háy mắt, ra vẻ khó quyết định, vừa muốn bước lên nói với gã nhưng lại không đủ dũng khí.

Diệp Phong và Thẩm Lan tu vi cỡ nào, sớm đã biết có khí tức sau lưng. Thẩm Lan liếc gã tựa hồ muốn nói: Xem nợ phong lưu của huynh kìa, còn gã cười khổ xòe tay như muốn thanh minh mình và nữ nhân này không có quan hệ đó.

Thẩm Lan lúc đó quay lại cười với Vũ Hân: “Vị thư thư này tìm Phong có việc sao?”

Vũ Hân giật mình, như con thỏ bị dọa khiếp, nhắc chân định chạy nhưng nghĩ đến mục đích tới tìm Diệp Phong thì lại lấy dũng khí, từ sau giả sơn đi ra, khép nép nói: “Diệp Phong, người định liên hợp mọi thế lực ở đại lục để đối phó thánh sơn?”

“Đúng, từ đầu mỗ và thánh sơn chắc chắn sẽ thành địch nhân.” Diệp Phong thở dài, không biết nên giải thích thế nào. Vũ Hân dù gì cũng là người thánh sơn.

“Vì sao? Võ Nguyên đại lục xưa nay do thánh sơn quản lý, không phải ổn lắm sao?” Vũ Hân hơi giận.

“Trật tự đó do thành điện định ra. Vì sao một toán người khốn kiếp vì tham lam mà bị tổng đến thánh địa lại còn muốn nhúng tay vào việc của Võ Nguyên đại lục?” Diệp Phong nhạt nhẽo hừ lạnh, ánh mắt trong vắt nhìn lên mặt Vũ Hân: “Để giành phần thắng trong chiến tranh tại thánh địa, chúng không ngại lừa cả

đại lục, hấp dẫn nhưng thánh tiêm giả vô tri thay nhau biến thành tốt thí. Mấy vạn năm nay, có bao nhiêu đại lục vô giả vì thế mà mất mạng, lẽ nào cô nương không biết?”

Sắc mặt Vũ Hân nhợt nhạt, cô từ thánh địa xuống phục dịch nên hiểu được phần nào tình huống trên đó, Diệp Phong nói không sai tí nào. Thánh tiêm giả tiến nhập thánh địa sau cùng sống sót ngồi lên bảo tọa thánh giai cấp cao không đầy một phần trăm.

“Còn nữa...Chúng vì duy trì thống trị mà tìm đủ lý do tống các võ hoàng cường giả ở đại lục có thể uy hiếp đến thánh sơn và Ngũ hành tông vào ngục phong, hơn nữa dùng toàn thủ đoạn cường bách. Chờ đợi họ ở phía trước, không là những năm tháng và nguy hiểm giãy vò đến chết thì thành cao cấp đả tử, đến thánh địa bán mạng cho Thánh điện.”

“Trận tự đó lẽ nào cô nương cho rằng đương nhiên phải tồn tại? Không nên phá đi?” Diệp Phong nghiêm sắc mặt nhìn thẳng vào Vũ Hân, còn cô yếu thế, cơ hồ không dám nhìn gã. Cô chỉ là một cô nương đơn thuần, biết gã nói có lý, nên không phản bác được.

Nhưng cá lớn nuốt cá bé là chân lý của thế giới này. Nếu gã không phơi bày sự thật tàn khốc trước mặt Vũ Hân thì cô cũng không nghĩ ra được. Thánh điện...Thật sự đáng ghét vậy ư? Vũ Hân hơi hoang mang.

“Ta cũng là thánh sơn tuần sát sứ, vì sao ngươi không giết luôn ta đi.” Vũ Hân rơi xuống hai hàng lệ.

“Mỗi chỉ lật đổ sự thống trị của Thánh điện chứ không giết sạch người Thánh điện. Cô nương không có sai lầm gì, vì sao tại hạ phải giết cô nương?” Thấy cô khóc, gã cũng mềm lòng, lên tiếng giải thích.

“Còn những người khác của thánh sơn, ngươi sẽ giết họ?” Vũ Hân đầm đìa nước mắt ngẩng lên hỏi.

“Kẻ đáng chết, không tên nào thoát được. Không đáng chết, mỗi tuyệt đối không bao giờ lạm sát...” Gã đáp bình thản.

Vũ Hân ngơ ngẩn hồi lâu rồi như hạ quyết tâm nói: “Nếu các ngươi công kích thánh sơn, ta cũng đi.”

“Cô nương đi làm gì?” Gã nhíu mày không vui: “Cô nương ở lại Mộ Dung gia, tại hạ đảm bảo bình an cho cô nương. Nếu cô nương quyết về thánh sơn, lúc đại chiến, tại hạ không thể chiếu cố được.”

Vũ Hân cười thê lương lắc đầu: “Với thực lực của ta, về thánh sơn có tác dụng gì? Ta chỉ muốn tận mắt thấy, thật ra ngươi có lạm sát vô cớ không mà thôi.”

“Có ai thật sự vô tội...” Diệp Phong bật cười lắc đầu: “Cô nương muốn đi, tại hạ không ngăn. Hy vọng đến lúc đó, cô nương không làm việc gì ngốc nghếch.”

Nói đoạn gã nắm tay Thẩm Lan bước đi, để lại Vũ Hân mặt đầy phức tạp, không hiểu nghĩ ngợi gì.

“Phong! Huỳnh yên tâm, đến lúc đó muội sẽ tự thân trông nom, không để nàng ta đi lung tung.” Thẩm Lan mỉm cười, biết Diệp Phong ác khẩu nhưng mềm lòng, nên dịu giọng khuyên.

Diệp Phong nắm tay cô cười vui: “Ta nợ nàng ta một món nợ, cũng vì ta mà nàng ta bị cuốn vào vòng bạo loạn, ta thật không muốn nàng ta gặp chuyện gì.”

“Không cần giải thích, muội biết không phải huynh thích nàng ta.” Thẩm Lan khả ái trên, ai người lại vui vẻ đùa nhau.

OOo

Giữa Yêu ma sâm lâm, trong một sơn cốc xanh um.

Sơn cốc vốn thập phần bình tĩnh hài hòa đột nhiên dấy lên khí thế bàng bạc quét khắp mấy trăm dặm. Trong cốc sâu, mộc nguyên khí tức hùng hậu bùng lên khiến cả sơn cốc lắc lư, chấn động đất trời.

Về phía Yêu điện, một toán yêu hoàng bao gồm - Bạch hổ, cửu vĩ hồ, lục túc thanh văn giao...Cùng nhìn xuống sơn cốc.

“Tiểu tử này sau cùng cũng kích phát được thần mạch rồi hả?”

“Theo khí thế này, e rằng trực tiếp tấn nhập lục giai.” Lục giai tức là hoàng cấp của võ giả.

“Quả nhiên là một linh thú được trời ban thần mạch, chỉ xung phá huyết mạch là đạt đến đẳng cấp chúng ta mất mấy trăm năm.” Chúng yêu hoàng đều ghen tị, mười năm từ tam giai tấn nhập lục giai, nhân loại còn có Yêu vương và Diệp Phong với nghịch thiên công pháp đạt thành được, chứ với yêu thú, trừ ngũ hành thần mạch linh thú được đất trời tạo dựng thì không chủng loại nào đạt đến.

Trong sơn cốc đột nhiên sáng rực thanh quang, tiếp đó một dải sương đặc màu lục bao phủ thân thể to lớn, hình dáng giống nhân loại bầy phần bay lên. Lục sắc nùng vụ lơ lửng trên không thì cấp tốc co lại, sau cùng chỉ còn bằng đầu người, từ trong thò ra một khuôn mặt trẻ nít khả ái. Không phải Tiểu Hôi thì ai?

Nếu Diệp Phong ở đây, nhất định sẽ rất kinh ngạc, tiểu Hôi hiện giờ không khác gì trước, nhưng khí thế bàng bạc toát lên khiến người ta khó tưởng tượng tiểu tử này mười năm trước chỉ là tam giai yêu thú phổ thông.

“Phong ca ca! Phong ca ca đâu?” Tiểu Hôi nhô lên hụp xuống mấy cái, tốc độ như ánh chớp đến trước mặt chúng yêu hoàng, hỏi bằng giọng ngây thơ trẻ nít.

“Tiểu tử, có biết lễ mạo là gì không?” Lục tức thanh văn giao tức giận: “Lúc trước cũng nhờ lão Giao này thì người mới đạt đến thành tựu hôm nay, xuất quan rồi sao không biết cảm tạ lão Giao mà chỉ biết hỏi mỗi Phong ca ca?”

“Hừ!” Tiểu Hôi nhíu cái mũi như anh nhi, líu lo nói: “Các người lúc trước chỉ biết bắt nạt ta, một lô năng lượng loạn xạ đó hại ta đến khổ. Trên đời chỉ có Phong ca ca đối tốt với ta, đương nhiên ta phải tìm đầu tiên.”

“Bọn ta đều muốn tốt cho người, bằng không làm gì có chuyện người kích hoạt huyết mạch nhanh thế.” Chúng yêu hoàng đều bất phần, hảo tâm mà lại bị biến thành ý xấu.

“Vì các người còn có chút lợi ích đó nên Tiểu Hôi ta đại nhân hữu đại lượng, lúc báo thù sẽ xuất thủ nhẹ hơn.” Tiểu Hôi cười gian giảo đầy nhân tính hóa, thân ảnh đột nhiên mơ hồ.

“Tiểu tử khốn, dám lấy oán báo ơn hả.” Lục tức thanh văn giao ré lên đầu tiên, một bóng xanh thoáng qua, thân thể to lớn của nó bị đánh trúng, loạn choạng tên không rồi vắng đi.

Tiếp đó các yêu hoàng khác thi nhau trúng chiêu, chỉ ba hơi thở, mọi yêu hoàng tại trường không ai thoát nạn, đều bị bóng xanh loáng qua rồi vắng phịch đi. Tốc độ nhanh đến độ không ai nhìn rõ, cả Bạch hổ có thực lực cao nhất cũng không thoát được kiếp nạn.

“Hi hi! Lần này chúng ta hết nợ.” Tiểu Hôi lơ lửng trên không vỗ tay, chuẩn khởi hiện trường.

“Xú tiểu tử này, đừng để ta bắt được người.” Chúng yêu hoàng rất rõ tốc độ của một linh thú, đuổi theo chỉ tổ rước nhục. Bị đánh cũng chỉ biết tự nhận xui xẻo, ai bảo lúc rèn luyện Tiểu Hôi, không ai có hảo ý?

Tiểu Hôi nhớ rất kỹ, ai bắt nạt nó nhiều là bị đánh đau, bắt nạt ít thì chỉ bị đánh thoáng qua. Nó quả thật ân oán phân minh phi thường.

Tóm một ngũ giai yêu thú, tiểu Hôi hỏi han cẩn thận đoạn lao cực nhanh về phía Mộ Dung gia.

“Phong ca ca! Tiểu Hôi đến giúp ca ca đây.” Giọng nói non nớt vang vọng trên tầng không Yêu ma sâm lâm, hồi lâu không tan.

534. Chương 534 : Trước Khi Đàm Phán .

Cái hẹn mười ngày của Diệp Phong, không có bao nhiêu thể lực dám không đến. Gã vốn thanh danh đầy mình, sau năm năm mới hiện thân đã hàng phục hai trong bốn thể lực mạnh nhất đại lục, chỉ thể thôi cũng khiến đầu não các thể lực sau khi cân nhắc mình với Hỏa Vân môn và cả Ứng Thử bang thì đều phải đại biểu đến tham dự tụ hội.

Mộ Dung gia là chủ nhà nên phải chuẩn bị đầy đủ. Đồng thời cũng tuyên cáo với cả đại lục là Mộ Dung gia chính thức quật khởi, thành một thể lực đỉnh nhọn có vài võ hoàng tọa trấn.

Trước ngày ước định, đại biểu vài thế lực đã tới. Tư thế âm thầm đến nghe ngóng tin tức này phần lớn có khuynh hướng nguyên ý gia nhập Võ hoàng đồng minh. Gã thâm ghi nhớ, đến lúc sẽ dành cho họ sự trọng thị đúng mực.

Đa số thế lực đều đến trước một ngày, đây là những thế lực trung lập điển hình, không muốn đắc tội Diệp Phong nhưng lại không muốn đối địch với thánh sơn. Đương nhiên, nếu gã thể hiện thực lực cao hơn thánh sơn thì họ rất dễ dàng ngã theo đồng minh.

Những thế lực mãi ngày cuối mới tới hiển nhiên có ý riêng, trước khi chính diện tiếp xúc với đối phương thì không tiện suy đoán.

OOo

Trong đại diện rộng rãi sáng sủa của Mộ Dung gia, bao trùm là bầu không khí nặng nề. Mười mấy võ hoàng khí tức hỗn hậu tĩnh tọa, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu nghiêm túc, nhưng trong lúc đó thì rõ ràng họ đều không yên tâm, liên tục nhìn lên một thanh niên. Nhiều võ hoàng tại trường từng tung hoành đại lục ít nhất cũng mấy chục năm mà giờ bị chấp nhiếp trước một thanh niên, phải ngoan ngoãn ngồi quanh một chiếc bàn dài, thật là việc tuyên cổ chưa từng có.

“Ha ha ha! Vị này nhất định là Diệp môn chủ! Bách Thảo cốc bá kiến!” Những võ hoàng khác vào đại diện rồi thì thận trọng, thậm chí không dám lớn tiếng. Giờ người đến sau cùng lại thoải mái như thế khiến chúng nhân cùng nhìn ra cửa.

“Tạ cốc chủ?” Diệp Phong nhú mày cười hỏi. Tạ cô nương đứng bên một trung niên chỉ chừng trên dưới bốn mươi, nếu không nhờ hai bên tóc mai chớm bạc, khóe mắt hơi có nếp nhăn thì khó tin được đó là một lão giả ngoài trăm tuổi.

“Nghe nói Diệp môn chủ muốn giao dịch với lão phu, không hiểu là chuyện gì?” Tạ cốc chủ được tôn nữ đưa đến gần Diệp Phong, hỏi với vẻ hứng thú.

“Đó là việc riêng của Diệp Phong, đợi khi đàm phán kết thúc, tạ cốc chủ có thể gặp riêng tại hạ chăng?” Diệp Phong liếc nhìn Tạ cô nương, cô cần môi trũng mắt, đồng thời lắc tay gia gia, tựa hồ làm nũng.

“Ha ha! Tất nhiên được. Tôn nữ Tú Phương của lão phu hình như trước đây có va chạm với Diệp môn chủ, mong môn chủ không chấp.” Tạ cô nương nghe gia gia nói vậy thì đỏ mặt vì giận.

“Gia gia! Sao lại nói nhăng gì vậy, rõ ràng hấn không đúng, coi thường y thuật của Bách Thảo cốc.” Tạ cô nương vẫn trũng mắt với Diệp Phong, giận dữ nói: “Tên đại ngốc đâu rồi? Người chữa trị cho y thể nào rồi.”

Ánh mắt Diệp Phong hơi nhìn ra phía sau, tỏ vẻ trên cột nói: “Tên đại xấu xa nào? Tạ cô nương nói Trương huynh hử? Ở ngay sau lưng cô nương mà...”

Tạ Tú Phương cả kinh, vội ngoái lại thấy Trương Bách Cường đang cười cười sờ gáy, tỏ vẻ ngại ngần không dám tới. Tạ cô nương giậm chân lao đến trước mặt y, đưa tay sờ mó loạn xạ, lăm bắm.

“Thương thế của người sao rồi? Để gia gia ta kiểm tra xem sao, nhờ may có di chứng gì thì không được.”

“Tú Phương!” Tạ cốc chủ ngượng ngập, tôn nữ tử lớn mật quá, trước mặt người mà sờ mó loạn xạ một nam nhân thì thành thể thống gì?

Lão nhìn kỹ tu vi của Trương Bách Cường, biết quan hệ giữa y và Diệp Phong thì cho rằng tôn nữ gửi tình cho y cũng không tệ. Đương nhiên, phải xem Diệp Phong có thực lực đối kháng thánh sơn không đã rồi tính.

Trương Bách Cường cầm tay Tạ Tú Phương, đỏ mặt đáp: “Có Diệp huynh chữa trị, tại hạ không sao rồi.”

“Sao lại thế được? Thương thế của người mấy hôm trước ta đã kiểm tra, dù gia gia tự thân xuất thủ, chỉ ít cũng một tháng người mới lành lại.” Tạ cô nương bị cầm tay thì đỏ mặt, nhưng vẫn tỏ ra lo lắng: “Chỉ mấy ngày mà tên xấu xa kia đã chữa khỏi cho người?”

Tạ cốc chủ cũng thấu hứng thú, cách không chụm khế, một dải thủy lam khí vụ bao lấy cổ tay Trương Bách Cường, ông ta nheo mắt một lúc rồi kinh ngạc lên tiếng: “Vị tiểu huynh đệ này thể khí hồn hậu, mạch tượng rất tốt, không giống với việc bị trọng thương trí mệnh như Tú Phương nói. Con không kiểm tra nhầm chứ?”

Liệu thương chi thuật của Tạ Tú Phương có lẽ không đủ hỏa hậu nhưng bản lĩnh kiểm nghiệm thương thể thì rất đến nơi đến chốn. Nếu không vì thể nội Trương Bách Cường hiện giờ quá tốt thì Tạ cốc chủ không sao tin được mấy hôm trước y còn là người sắp chết.

“Ta sao có thể chẩn đoán sai?” Tạ Tú Phương bĩu môi bất mãn.

Trương Bách Cường cũng cung kính thi lễ với Tạ cốc chủ: “Tại hạ lúc đó đích xác khí hải hao tận, lại trọng thương thoi thóp, nên không có diệu thủ của Diệp huynh thì e đã đi gặp Diêm vương rồi.”

“Được rồi, việc này tạm gác lại, người đến đủ rồi, chúng ta nên thương nghị chính sự.” Diệp Phong mỉm cười, không đề ý đến việc liệu thương nữa.

Nhưng trong mắt chúng nhân, diệp Phong lại thêm phần thần bí. Gã không có thực lực siêu việt võ hoàng mà bản lĩnh liệu thương cứu người cũng hơn cả cốc chủ Bách Thảo cốc. Họ đương nhiên không cho rằng Tạ Tú Phương cố ý phóng đại thương thể của Trương Bách Cường, tâm tư cô bé đơn thuần này không thể nào che giấu được các võ hoàng ở đây. Hà huống, diệp Phong không cần làm vậy, gã đủ thực lực chấp nhiếp bất kỳ cường giả nào tại trường.

Tạ cốc chủ cũng dậy sóng lòng, thật nghĩ không ra thần thông nào mới khiến một võ tôn khí hải khô kiệt, lại thân thụ trọng thương, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã khôi phục như thường? Võ Nguyên đại lục tựa hồ không có linh dược thần kỳ đến thế thì phải. Nhưng ông ta đành gác việc đó lại, còn việc chính phải bàn.

Trương Bách Cường dẫn Tạ Tú Phương đơn độc đến ước hội, tạ cốc chủ ở lại đại điện.

Đàm phán chính thức bắt đầu.

535. Chương 535 : Thủ Đoạn Cao Minh .

Tạ cốc chủ nhập tịch xong xuôi, đại biểu các phương thể lực được mời cũng cơ bản đến đủ, diệp Phong liền đứng dậy. Chúng cường giả đều lạnh buốt cõi lòng, biết kịch sắp khai màn.

“Tại hạ triệu tập các vị lại vì lý do gì chắc các vị cũng hiểu rõ, những lời rườm rà, tại hạ không cần nói nữa. Mong các vị tỏ rõ thái độ với việc gia nhập tân Võ hoàng đồng minh.” Ánh mắt chúng nhân tụ lại, diệp Phong thần nhiên đứng lên cười vang.

Thấy gã lên tiếng, võ hoàng trong điện đều lẩm bẩm. Tất nhiên họ đều biết mục đích của gã, nhưng không ngờ mới bắt đầu gã đã trực tiếp muốn họ xác minh lập trường. Nên biết chúng nhân đều già đời thành tinh, lập trường đâu có thể tùy tiện xác lập, không cẩn thận sẽ thành di họa cho tương lai. Nên nhất thời không ai đáp ứng.

Ngay cả đại biểu của hai thể lực do ngục sơn võ hoàng thành lập vốn thể như nước lửa với thánh sơn Ngũ hành tông cũng không thể hiện sẽ đứng về phía Diệp Phong. Đối phó thánh sơn tất nhiên họ mong muốn, nhưng việc này sao lại do Diệp Phong phát hiệu lệnh? Trước đây Võ hoàng liên minh tan vỡ không phải cùng vì vấn đề phân phối quyền lực sao?

Thấy chúng nhân im lặng, diệp Phong không để tâm, lại mỉm cười nói: “Kỳ thật, mỗ bệ quan năm năm, vốn cho rằng khi đó Ngũ hành tông dù không bị hoàn toàn tiêu diệt cũng không đáng gì nữa. Tiếc là...Biểu hiện của chư vị khiến mỗ quá thất vọng. Nên mỗ đành tự thân ra mặt liên hợp tất cả lại, trừ diệt thể lực thống trị từng đứng trên đầu chư vị đi.”

“Ha ha! Diệp môn chủ quả nhiên nhanh nhẩu, vậy lão phu cũng không vòng vo nữa.” Người nói là thủ lĩnh của một trong hai thể lực ngục sơn khác. Người này mặt đen râu quai nón, mặt mũi thô cuồng, nói năng thẳng thắn. Y phi thường có hứng thú với mục tiêu đối phó thánh sơn của Diệp Phong nhưng còn cần cá vị trí lãnh đạo đồng minh: “Các hạ bằng vào đâu cho rằng dưới sự lãnh đạo của các hạ, bọn mỗ thắng được thánh sơn Ngũ hành tông?”

“Tại hạ chắc chắn đối phó được với cao giai ngũ hành chiến trận, không hiểu lý do đó khiến Thiệu tông chủ vừa ý chưa?” Võ hoàng các thế lực vào đến nơi là được Hỏa Vân tà hoàng giới thiệu cho Diệp Phong, nên gã hiểu rõ thực lực tu vi và tính cách. Với Thiệu Thiên Phong này, không cần vòng vo.

Nghe vậy, không chỉ Thiệu Thiên Phong mà thủ lĩnh một thế lực khác - Tung Hùng cũng biến sắc. Họ quá hiểu uy lực của cao giai ngũ hành chiến trận, có thể địch nổi cả thánh giai. Diệp Phong dù lợi hại đến đâu cũng chỉ là võ hoàng, có khả năng gì đối phó thánh giai?

Những thế lực từng xung đột với thánh sơn khác, tuy không hiểu rõ về uy lực của cao giai ngũ hành chiến trận nhưng biết không thể với thực lực võ hoàng là chống nổi. Diệp Phong tự tin như vậy, liệu có gì khuất tất?

“Lão tử tin Diệp môn chủ có thực lực đó.” Người đứng ra là Ứng Thửu bang bang chủ - Thiết Cửu.

“Bản môn chủ cũng tin.” Hỏa Vân tà hoàng mỉm cười đứng ra.

Có thủ lĩnh của hai thế lực bảo đảm, chút nghi ngờ của Tung Hùng và Thiệu Thiên Phong tan ngay. Họ biết rõ thực lực của Hỏa Vân tà hoàng và Thiết Cửu, hai người này cũng nguyện ý hoàn toàn đứng về phía Diệp Phong thì họ có quấy rối cũng không được gì. Quan trọng nhất, mục tiêu của họ là lật đổ thánh sơn Ngũ hành tông, cùng mục tiêu mà thực lực của gã hơn họ, thế nên gia nhập vào cũng không đến nỗi không chấp nhận được.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đã quyết.

“Vậy thì bọn mõ xin có phần trong Võ hoàng đồng minh.”

So với thế lực ngục sơn cực kỳ sáng khoái thì lưỡng tông tam bang ngũ thế gia không suy nghĩ đơn giản như thế. Chỉ có hai nhà rất coi trọng do, sớm đã quyết định thì đại biểu các thế lực khác còn đang cân nhắc, do dự bất quyết.

Một trong đó là Thương gia. Vì phạm vi thế lực của họ tại Vân Châu nên tin gã giết Quỷ Hoa lão nhân không thoát khỏi tai mắt họ. Thương gia không lạ gì thực lực của Quỷ Hoa lão nhân, diệp Phong có thể lặng lẽ giết lão đủ thấy thực lực gã đã đạt tới mức quỷ thần mạc trắc. Hơn nữa dưới sự thống trị của thánh sơn, thế lực của họ luôn xếp cuối, giờ có hy vọng xếp hạng lại, thì thương nhân tinh minh như họ không bao giờ để lỡ.

“Thương gia nguyện ý đứng về phía Diệp môn chủ, gia nhập Võ hoàng đồng minh, cộng đồng đối phó thánh sơn Ngũ hành tông!” Tộc trưởng Thương Khâu biết rõ thế lực xác định đầu tiên sẽ để lại ấn tượng gì. Bất quá y đồng thời cũng cảm khái, diệp Phong mấy năm trước còn là một thiếu niên sơ nhập võ tôn, giờ đã thành cường giả khiến y phải ngưỡng vọng. Cách biệt đó khiến y dù dự liệu trước thành tựu của gã cũng kinh hãi.

“Tốt lắm. Thương tộc trưởng tương lai nhất định sẽ không phải hối hận vì quyết định của mình.” Diệp Phong cười hữu hảo, biểu đạt thiện ý với Thương gia.

“Đông Phương gia cũng nguyện ý đứng về phía Diệp môn chủ, toàn lực trợ giúp đồng minh nghênh chiến thánh sơn!” Đại biểu Đông Phương gia không phải là Đông Phương Dạ. Hiển nhiên trưởng lão Đông Phương gia biết gã không có ấn tượng tốt với hắn, người nói là đại trưởng lão, có tư cách đại biểu toàn quyền nên câu này chắc chắn có hiệu lực.

Gã cũng tỏ vẻ hữu hảo với Đông Phương gia. Đông Phương Dạ dù gì cũng từng cứu mạng Hồng Diệp, gã lại giết nhi tử của hắn, không cần thiết phải dây dưa quá. Chỉ cần đối phương biết thu liễm thì gã không ngại gì không bỏ qua cho hắn.

“Không biết Diệp môn chủ có thể để lão phu nói đôi câu?” Diệp Phong hiện tại đã nắm được ngục sơn tứ đại thế lực, cả Thương gia và Đông Phương gia nữa, có thể nói quyền thế ngút trời. Nhưng bá chủ trước kia như họ, trong mắt gã không đáng gì. Nhưng việc gia nhập tân Võ hoàng đồng minh liên quan đến lợi ích và tiền đồ, họ buộc phải cẩn thận xử lý.

“Các hạ cứ nói.” Diệp Phong cười độ lượng.

“Thánh sơn Ngũ hành tông có cừu hận khắc cốt minh tâm với các cường giả thoát thân từ ngục sơn. Nhưng với bọn tại hạ thì không có gì trực tiếp xung đột.” Võ hoàng lên tiếng này hiển nhiên đại biểu cho tiếng lòng các thế lực còn lại nên được gật đầu đồng ý nhao nhao. Được chúng nhân cổ vũ, vị đại biểu này lấy dũng khí nói: “Trận đỉnh cấp chiến tranh của đại lục này, dù ai thắng hay bại tựa hồ đều không ảnh hưởng đến bọn tại hạ, vậy thì sao bọn tại hạ phải dính vào, mạo hiểm tương lai bị trả thù mà đi giúp một bên làm gì?”

“Đúng, giữ trung lập mới là lựa chọn tốt nhất.” Chúng nhân đều hiểu vòng vo với Diệp Phong là thừa. Gã nắm đủ ưu thế, chỉ bằng cứ nói toạc ra. Ai cũng biết sẽ không ai làm việc gì không có lợi, dù gã ép họ vào đồng minh thì họ cũng có thể biểu hiện thái độ bất hợp tác.

“Ha ha! Muốn trung lập?” Đối diện một nhóm đang sôi lên, tà hoàng và Thiết Cưu mặt mày xanh lét định phát tác thì Diệp Phong ngăn lại. Gã đã dự liệu trước phản ứng này, nên có sẵn đối sách: “Nếu các vị có thể thật sự giữ trung lập thì không gia nhập đồng minh, kỳ thật cũng không có gì ghê gớm. Đối phó một lực lượng không có thánh giai tọa trấn, mỗi không cần mượn sức toàn bộ các vị. Chỉ là...Sợ nhất là chư vị lấy danh trung lập để đứng xem, thậm chí gió chiều nào che chiều ấy, sẵn sàng đâm sau lưng đồng minh. Việc đó thì mỗi tuyệt đối không cho phép.”

Diệp Phong vừa nói xong, mọi người đều tỏ ra mất tự nhiên, tựa hồ ngồi cũng không yên.

“Diệp môn chủ, bọn mỗi đảm bảo không xảy ra việc như thế.” Võ hoàng lên tiếng lúc này vội giải thích.

“Đảm bảo? Ai dám đứng ra bảo đảm cho mọi thế lực tại trường. Hơn nữa lời hứa chót lưỡi đầu môi thì có tác dụng ước thúc gì?” Gã nhìn khắp, khẽ cười lạnh.

“Diệp môn chủ có ý gì?” Vị võ hoàng này thấp thỏm hỏi. Nói thật, nhiều thế lực đều có ý đứng xem. Từ đầu đã xác định lập trường, đứng thì tất nhiên có lợi ích lớn, nhưng sai thì sẽ gặp kết cục hủy diệt. Chỉ bằng cứ đợi khi tình thế phát triển đến lúc quan trọng mới nhúng chân vào, mạo hiểm bớt nhiều mà lợi ích vị tất ít hơn chọn rõ từ đầu.

Ở đây làm gì có ai ngu xuẩn?

“Ý gì? Tại hạ phải hỏi các vị trước là các vị có ý gì?” Sắc mặt Diệp Phong sầm xuống, đột nhiên quát: “Mang lên.”

Cửa đại điện đột nhiên mở ra, bốn võ hoàng Hỏa Vân môn và Ứng Thửu bang xách vài người bị phong tỏa khí hải, trang phục là thủ hạ của vài thế lực có mặt, ném mạnh xuống đất. Mấy vị võ hoàng đứng ngồi không yên lúc trước càng đổi sắc mặt, khí tức khấn trương hẳn, như con chim sợ cành cong, lúc nào cũng sẵn sàng lao đi.

Khóe môi Diệp Phong nhếch lên hừ lạnh. Khí thế bàng bạc phủ xuống, cả đại điện nằm trong khí vực không gian của gã. Mấy người định bỏ chạy bị khí lưu của gã trói chặt, không thể khinh cử vọng động.

Mồ hôi lạnh từ trán các võ hoàng chảy xuống, đến giờ họ mới biết Diệp Phong mạnh đến mức nào. Tuy gã chỉ chế trụ mấy vị nhưng không ai hoài nghi nếu người khác hành động khác lạ thì gã cũng sẽ công kích như sấm sét, giết chết lập tức.

“Thế nào? Mấy vị có tạt giạt mình sao?” Gã mỉm cười: “Trước khi đưa tin mời các vị, mỗi đã phái nhân thủ mai phục khắp các hướng dẫn đến thánh sơn, mấy hôm nay quả nhiên phát hiện hơn mười kẻ có mưu đồ xấu...Chư vị có thể cho mỗi biết, là thế lực trung lập thì lúc này phái nhân thủ liên hệ thánh sơn để làm gì chẳng?”

Mấy võ hoàng bị chế trụ càng nhợt nhạt mặt mày, không ngờ trước khi Diệp Phong mời họ đã bày xong bẫy mà họ lại chui thẳng vào. Nếu gã quyết tâm truy cứu, e rằng mấy thế lực liên hợp lại cũng không chống nổi người thống lĩnh mọi ngục sơn võ hoàng. Nghĩ đến việc gia tộc hoặc tông môn vì thế mà bị hủy diệt, từ đáy lòng họ dấy lên sợ hãi và hối hận.

Số còn lại cũng ngồi không yên, ai biết được Diệp Phong có trút giận lên họ không? Tuy họ chưa làm gì hết nhưng xảy ra việc này, khó chắc gã không hoài nghi đến những thế lực chưa xác minh lập trường. Vốn các thế lực này còn dưng khí tranh luận để giành lấy quyền trung lập, nhưng bị mấy thế lực kia khiến cho trở thành đuôi lý, không biết nói gì nữa.

“Chi bằng để tại hạ đoán xem, mấy thế lực này phái người đến thánh sơn định truyền tin gì nhé...” Lúc này trong trường biến thành sân khấu của mình Diệp Phong, trừ đầu não tứ đại thế lực bằng quan binh chân như vai thì ai nấy đều run rẩy, ngay cả Thương gia và Đông Phương gia cũng thế.

“Các vị chắc định cho thánh sơn biết Diệp mỗ đã quay lại, ngũ hành tông nên chuẩn bị trước, có đúng không?” Diệp Phong nói tiếp: “Nếu tương lai thánh sơn nắm lại quyền thống trị đại lục, gia tộc và tông môn các vị đã lập công lớn, lại là lực lượng để thánh sơn dựa vào. Hơn nữa nếu thánh sơn thất bại thì bí mật này cũng tiêu tan theo, không ảnh hưởng đến việc các vị hòa theo đồng minh. Quả nhiên là hảo tâm kếp!”

Từng câu từng chữ của gã gõ vào tận đáy lòng mấy võ hoàng, tính toán của thế lực họ phụ thuộc hoàn toàn không giấu được gã, thật khiến họ cảm thấy tuyệt vọng.

“Bất quá...Thật ra thì các vị không phải thủ hạ của mỗ, ngầm qua lại với thánh sơn cùng vì lợi ích riêng, không thể coi là tội lỗi.” Diệp Phong đột nhiên đổi giọng, ngữ khí cũng ôn hòa hơn khiến mấy người như đang ngồi trên nệm gai chợt thấy hi vọng.

“Nhưng đồng minh sắp đại chiến với thánh sơn, nếu các vị đưa về phía thánh sơn thì Diệp Phong chỉ còn cách xuống tay tiêu diệt địch nhân mà thôi...” Nói xong câu này, khí thế của gã mới lỏng đi.

Mấy võ hoàng hơi động dậy được, vội vàng nhảy xuống đất gào lên liên tục: “Diệp môn chủ! Lúc trước bọn tại hạ hồ đồ, giờ nguyện ý gia nhập đồng minh, không dám hai lòng.”

Họ đã hết lựa chọn, nếu không gia nhập đồng minh, thế lực của họ sẽ bị Diệp Phong coi là địch nhân mà tiêu diệt. Hơn nữa gã có đủ lý do để đối phó họ vì họ sai lầm trước, đã câu kết với thánh sơn.

“Mỗ nói rồi, bảo đảm bằng lời không có gì ước thúc.” Diệp Phong thập phần mãn ý với hiệu quả, tình hình này chắc không thế lực nào dám yêu cầu trung lập gì đó nữa. Mấy thế lực ngầm truyền tin hóa ra lại giúp gã một việc lớn, không gây cho gã tổn thất gì mà lại tạo cơ hội để gã áp chế tất cả mà bớt tốn bao nhiêu khí lực.

536. Chương 536 : Thực Lực Chân Chính .

“Vậy...Diệp môn chủ định thế nào?” Một võ hoàng thận trọng hỏi, hiện tại gã có yêu cầu gì thì họ cũng sẽ thực hiện. “Các vị tuyên thệ gia nhập đồng minh rồi thì sau này không được làm những việc tổn hại lợi ích của đồng minh,” gã nói nhạt nhẽo.

“Không dám, tuyệt không bao giờ xảy ra việc như thế.” Lúc này họ hối hận vô cùng, vốn chỉ định chọn cách nước đôi để giữ được lợi ích ổn thỏa nhất, kết quả lại để lòi đuôi cho Diệp Phong nắm lấy.

“Ngoài ra, mọi võ hoàng cường giả của các nhà, trước khi quyết chiến với thánh sơn phân rõ thắng bại thì đều phải ở lại Mộ Dung gia vạn niên linh trì. Đồng minh không hoàn toàn hạn chế tự do của chư vị, nhưng rời linh trì thì sẽ bị giám thị chặt chẽ, có được không?” Những lời này không cho phép từ chối, chỉ có bá khí vẫn vút bên tai. Đường đường võ hoàng mà bị trông coi như tù phạm thì là sỉ nhục cỡ nào!

Gã đề xuất điều kiện này, chúng nhân không thấy có gì không ổn. Gã có tư cách đó, hơn nữa bất kỳ ai đứng ở góc độ của gã cũng sẽ xử lý như thế, họ đã mất đi cơ sở được tín nhiệm.

Bầu không khí trong điện trở nên cực kỳ nặng nề, võ hoàng mấy thế lực này trầm ngâm hồi lâu, sau cùng hạ quyết tâm gật đầu. Thực lực không bằng người, mình bắt nhân trước thì đối phương bắt nghĩa sau thì họ cũng chỉ biết tự nuốt quả đắng.

“Xin hỏi Diệp môn chủ, bọn tại hạ gia nhập đồng minh thì có bị hạn chế không?” Lên tiếng là một thế lực không dính líu gì đến Ngũ hành tông, điều kiện đó khó mà chấp nhận được với họ.

“Các nhà khác không bị ước thúc hà khắc như vậy, nhưng phải bị hạn chế đôi chút.” Diệp Phong chập hai tay vào, bình tĩnh nói: “Không phải Diệp Phong không tin các vị mà việc này trọng đại, không thể để có gì sơ sót.”

“Không hiểu hạn chế Diệp môn chủ nói đến đó là thế nào?”

“Các thế lực tại trường phải bảo đảm lúc nào cũng có một võ hoàng nằm dưới quyền giám sát của đồng minh, nhân tuyển có thể đổi tùy ý.” Diệp Phong đã tính trước nên đáp luôn.

Chúng nhân trầm tư hồi lâu, đều hiểu ý gã. Trước sau gì cũng cần một võ hoàng chịu quản chế, chỉ cần thế lực nào đó có hành vi phản bội đồng minh thì võ hoàng đó sẽ thành vật tế cờ. Còn nếu võ hoàng của thế lực nào đó biến mất thì Võ hoàng đồng minh cũng lập tức phản ứng được ngay, sẵn sàng chuẩn bị.

Quản chế kiểu này cơ hồ không ảnh hưởng nhiều đến các thế lực tại trường, chỉ cần phái võ hoàng thay nhau đến Mộ Dung gia không tạo thành biến số lớn với việc vận hành thế lực.

“Điều kiện này không quá đáng, nhưng bọn tại hạ muốn biết, diệp môn chủ đối phó cao giai ngũ hành chiến trận thật ra nắm chắc mấy phần?” Chúng nhân đều đồng tai nghe, vấn đề này rất quan trọng, có thể chiến thắng thánh sơn hay không, quan trọng nhất là có thể kích bại cao giai chiến trận hay không.

Nếu gã không mang lại cho họ lòng tin thì họ thà mạo hiểm trở mặt với gã cũng không dễ dàng xác định lập trường. Dư uy mấy vạn năm của thánh sơn tại Võ Nguyên đại lục không dễ dàng trừ bỏ được.

“Chắc tại hạ khẩu thuyết vô bằng, chi bằng mời chư vị tự thân đánh giá xem tại hạ và cao giai ngũ hành chiến trận, ai hơn ai?” Diệp Phong mỉm cười đứng dậy, biết muốn đối phương hoàn toàn đứng về phía Võ hoàng đồng minh thì phải để lộ con bài tẩy mới được.

“Diệp môn chủ định đánh giá bọn mõ thế nào?” Các thế lực tại trường đều kinh ngạc, tưởng gã định mượn tay lập oai.

“Chắc chư vị hiểu rõ uy lực của cao giai ngũ hành chiến trận? Các vị có cho rằng mọi người ở đây liên thủ sẽ chống được một đòn của chiến trận?” Nụ cười của gã ẩn chứa tự tin vô cùng.

“Chắc...Có thể chống đỡ được.” Cao giai ngũ hành chiến trận tuy uy lực cực gần với thánh giai, nhưng vẫn có cách biệt nhất định, mười mấy vị võ hoàng liên thủ thì không khó đón đỡ được.

“Vậy thì chư vị theo mõ.” Thân ảnh Diệp Phong lóe lên, tốc độ khiến không ai nhận ra gã đi khỏi bằng cách nào.

Trên giáo trường Mộ Dung gia, diệp Phong lơ lửng sẵn trên không, mỉm cười đợi các võ hoàng đến dự lần thử nghiệm này. Không chỉ võ hoàng các thế lực đang do dự mà cả Hỏa Vân tà hoàng và Thiết Cừu cũng tham dự. Đó là ý của Diệp Phong, đằng nào cũng để lộ thực lực, thì trước hết cho họ hiểu rõ để đánh tan luôn chút ảo tưởng còn lại trong óc.

“Chư vị, chuẩn bị xong chưa?” Khí thế của gã từ từ dâng lên, khí lưu chung quanh bị bị thu hút, nhanh chóng tụ vào vị trí của gã.

Chát, chát, chát...

Chúng võ hoàng đều thi triển lĩnh vực, sử dụng thực lực mạnh nhất. Diệp Phong khiến được mấy vị cao giai võ hoàng gia nhập khiến các thế lực này kinh ngạc, đồng thời cũng kinh hãi trước thực lực gã thể hiện.

Mười mấy trung giai võ hoàng, cùng bốn, năm cao giai võ hoàng tuy không có trận thế đặc biệt nào nhưng chỉ cần mức năng lượng dồn lại cũng không thể coi nhẹ. Dù cao giai ngũ hành chiến trận cũng không thể một đòn phá được phòng ngự này.

Mặt đất, nguyên lực năng lượng năm màu hòa vào nhau, thỉnh không rực rỡ muôn sắc, khí thế của Diệp Phong lúc này chỉ đạt mức thất giai võ hoàng, chỉ bằng khí tức này, chúng nhân không cho rằng gã có thực lực một đòn đánh bại họ.

“Thần thông biến - tứ trọng.” Diệp Phong quát khẽ, bên ngoài liền được chân nguyên chi lực bao phủ, năng lượng tử kim sắc tràn ra mấy thước, biến gã thành ma thần giáng thế, uy phong lẫm lẫm.

Đồng thời, khí thế từ thể nội gã tràn ra như nước triều, ép lên mình chúng nhân tựa ngọn núi. Ai nấy đều biến sắc, thở không ra hơi, gã chưa xuất chiêu, chúng nhân đã thấy sợ hãi rồi.

“Tiến khí không gian”.

Áp lực quanh chúng nhân chợt biến đổi, khí tức bao trùm đột nhiên bạo phát sát khí không gì không phá được, vô số đạo tiễn khí dấy lên kim quang tím sẫm, trước ánh mắt kinh hãi của mọi võ hoàng, quỷ dị hiện lên. Mỗi đạo tiễn khí đều ẩn chứa độ sắc bén rung mình, cơ hồ chỉ một mũi tên là lấy được mạng họ.

“Tru thần: Giảo sát!” Cùng tiếng quát khê, vô số đạo tiễn khí tụ thành một bó lớn, lướt qua đỉnh đầu chúng võ hoàng.

Phập, phập, phập, phập!...

Diệp Phong đương nhiên không hạ sát thủ với họ, tiến thúc rất có chừng mực, ung dung xuyên qua lĩnh vực phòng thủ được họ bố trí cẩn thận rồi lảng lệ chi khí tuy không chạm vào ai nhưng khiến mỗi người thụ thương tâm thần với mức độ khác nhau. Thương thế đó không nghiêm trọng nhưng đủ chứng minh cho họ là gã không hạ sát thủ.

Võ hoàng các phương thế lực đều nhột nhột mặt mày, hiểu rõ nếu ban này tiến thúc nhắm vào thân thể họ thì sẽ bị nghiền nát thành hư vô. Cảm giác hoảng sợ mà mình vô lực đó, chỉ khi đối diện thánh giai mới thấy xuất hiện.

“Diệp môn chủ quả nhiên hảo thực lực, lão hủ bội phục, xin được gia nhập vô điều kiện vào Võ hoàng đồng minh, tuyệt không phản bội.” Một võ hoàng lên tiếng, việc sau đó rất thuận lợi.

Lực lượng của Võ hoàng đồng minh hiển nhiên hơn nhiều thánh sơn, chỉ vì thánh sơn có cao giai ngũ hành chiến trận nên mới có ưu thế nhất định, giờ Diệp Phong thể hiện thực lực sánh với thánh gia thì chiến trận đó không còn đáng ngại. Dù gã không phá được cao giai chiến trận mà chỉ cần cầm chân hoặc trọng thương thôi thì hơn trăm võ hoàng đối phó ba, bốn trung giai chiến trận có khó khăn gì?

Tầng thấp đã thua, chỉ bằng cao giai chiến trận sẽ kháng cự được bao lâu?

Nếu thánh sơn không còn con bài nào thì Võ hoàng đồng minh nắm chắc phần thắng. Những thế lực đó tất nhiên không ngốc đến cố cự tuyệt kết minh.

“Vậy thì Diệp Phong xin hoan nghênh các vị gia nhập.” Gã thu lĩnh vực lại, khí thế tan đi, tình thế đều nằm trong tay gã.

Có thể thuận lợi kết hợp toàn bộ các võ hoàng của Võ Nguyên đại lục lại, trừ bá lực và thủ đoạn của Diệp Phong thì quan trọng nhất là gã có thực lực có thể áp chế nhất thiết. Không có cơ sở này thì mọi hành động lúc trước đều công cốc.

Thấy tất cả thỏa đáng, Diệp Phong sau cùng cũng hoàn toàn yên tâm, tất cả đã xong, chỉ còn thiếu gió đông. Phải chuẩn một chút nữa là có thể phát động lôi đình nhất kích với thánh sơn. Gã khổng chế thấp phần nghiêm mật tin tức đưa đến cho thánh sơn nên chúng chưa biết rằng chỉ mười mấy ngày ngắn ngủi, bên ngoài đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Đó...Là ưu thế của Võ hoàng đồng minh.

Các võ hoàng còn định khách khí mấy câu nữa nhằm kết quan hệ với Diệp Phong thì ngoài xa dấy lên một nguyên khí tức hùng hồn, khí tức này chỉ xuất hiện ở những võ hoàng tu vi cực cao mà thôi.

“Ồ, lẽ nào lần đàm phán tụ hội này còn sót vị cường giả nào chăng?” Diệp Phong hồ nghi nhìn về phía bắc. Một bóng xanh đang lao tới với tốc độ mắt thường không nhìn rõ, khí tức phát ra hàm chứa mùi vị cực kỳ quen thuộc.

“Ai vậy?” Hỏa Vân tà hoàng và Thiết Cưu cùng lao lên lưng chừng không, ngưng trọng chặn đường đối phương.

537. Chương 537 : Chết Độc Uy Hiếp Thánh Giai .

Hỏa Vân tà hoàng và Thiết Cưu thậm chí chưa kịp phản ứng thì bị đại lực thấu khắp toàn thân hất văng đi, văng liên mấy trăm thước mới miễn cưỡng áp chế được lực va chạm, đồng thời dấy lên kinh đào hải lãng trong lòng.

Cường giả phương nào mà thậm chí lĩnh vực không thi triển, không ai nhìn rõ công kích thế nào mà khiến hai thất giai cường giả đỉnh cao trong cấp võ hoàng s vào cảnh ngưng ngừng như vậy. Hơn nữa bóng xanh không lớn, không giống với người bình thường.

“Phong ca ca.” Bóng xanh không tiếp tục công kích hai võ hoàng mà lướt đến vị trí Diệp Phong.

Gã vốn hơi đề phòng nhưng khí tức xộc vào mặt thập phần thân thiết và quen thuộc khiến gã không thể giới bị nổi. Lúc nhìn rõ bóng xanh thì chợt nở nụ cười hoan hỉ, lẽ nào còn không nhận ra tiểu hầu nhi khả ái này.

Tiểu Hôi ôm cổ gã quay mấy vòng rồi lại đứng trên vai gã như trước, hớn hở dựa vào tai gã.

“Tiểu Hôi, lực tức bảo vệ còn bé quan mà? Sao lại chạy đến đây?” Diệp Phong xoa đầu nó, thân mật hỏi.

“Huyết mạch đã kích hoạt rồi, người ta cũng xuất quan.” Tiểu Hôi ôm cổ gã cười hì hì.

“À!” Gã xách hai tay nó lên nhìn kỹ một lượt rồi cười bảo: “Xem ra đệ không có biến hóa gì so với trước.”

“Người ta lợi hại rồi.” Tiểu Hôi dừng phất lại, quay về vai Diệp Phong, bĩu môi kháng nghị.

Diệp Phong cười ha hả, từ khi thế nó xuất trường là biết nó khác xưa, nhưng đến mức nào thì gã không biết. Bất quá hiện tại có mấy tấm bia sống để kiểm nghiệm, gã liền nở nụ cười ranh mãnh.

“Ta không tin, trừ phi đệ đánh bại bọn họ.” Gã chỉ vào toán võ hoàng định giữ vị trí trung lập.

“Nhìn này.” Tiểu Hôi ưỡn bụng, hùng hổ nhảy khỏi vai Diệp Phong, đến trước mặt chúng võ hoàng.

Chúng võ hoàng nhìn nhau, không sao ngờ rằng tiểu hầu nhi mặt mũi như trẻ nít này vừa nãy đã dễ dàng hất bay hai thất giai võ hoàng. Không thể phủ nhận tiểu hầu nhi này không tầm thường.

“Đùa một chút là được, chớ vị đừng xuất thủ nặng quá.” Diệp Phong cười cười trêu, gã tin vào Tiểu Hôi, thật ra câu này nói với nó để chúng nhân khỏi phải ngưng ngừng.

Chúng võ hoàng cùng lấy lại khí thế, ban nãy bại trong tay Diệp Phong vì thực lực của gã quá biến thái, họ tâm phục khẩu phục. Nhưng hiện giờ đối diện tiểu tử dễ thương, có vẻ vô hại kia mà ngàn này cường giả hàng đầu còn không đánh bại được thì thật mất mặt.

Cách, cách, cách!

Thân thể Tiểu Hôi nhanh chóng lớn bổng, đồng thời quanh mình dấy lên một nguyên chi lực hùng hậu. Từ mức độ nguyên lực thì tuy sánh được với phổ thông võ hoàng nhưng vẫn thuộc cấp thấp, có điều ẩn trong một nguyên là khí tức kinh nhân, tuyệt đối không phải khí thể võ hoàng tầm thường có được.

Chúng nhân còn chưa tỉnh khỏi chấn động thì Tiểu Hôi xuất thủ.

Bùng, bùng, bùng!

Bóng xanh to lớn lướt qua, thần niệm cảm tri lực của các võ hoàng tại trường lại không theo kịp động tác của đối phương, hơn nữa họ bị thể hình biến ảo kỳ dị của Tiểu Hôi chấn trụ nên hoàn toàn không chống nổi, ai nấy bị hất bay đi.

Quanh mình họ có lĩnh vực bảo vệ, công kích năng lượng của Tiểu Hôi cũng không nằm ngoài cực hạn của họ, có điều trong công kích của nó có lực xuyên thấu đặc thù khiến hiệu quả phòng ngự của lĩnh vực giảm sút nhiều, dễ dàng đánh cho họ suýt thổ huyết.

Võ hoàng sau cùng ngay cả lĩnh vực cũng bị nó nắm lấy ném đi, xuyên qua mười mấy bức tường, rớt xuống cách đó hơn trăm thước.

Tiểu Hôi đắc ý dương dương thu hồi thần thông, thè lưỡi với Diệp Phong rồi quay lại vai gã. Gã cười ha hả vuốt cái đầu mịn màng.

Chúng võ hoàng nhăn nhó bò dậy, không ngờ Diệp Phong bản nhân yêu nghiệt, cả tiểu yêu thú bên mình gã cũng yêu nghiệt như thế. Họ không nhận ra tiểu hầu nhi này xuất sinh mới hơn mười năm, còn nhỏ như vậy mà đạt đến lục giai, thậm chí còn là tuyệt đỉnh trong hàng ngũ lục giai. Nhưng họ không khỏi cảm khái, cường giả như mình, thật sự lạc hậu rồi.

Đồng thời họ mừng thầm, diệp Phong có thực lực hùng hậu thế này, khi đối trận thánh sơn sẽ tăng thêm không ít phần thắng. Diệp Phong cổ động Tiểu Hôi xuất thủ cũng vì muốn thấy tác dụng chấn nhiếp này, khiến các thế lực còn chao chát triệt để thần phục.

Kết thúc việc thể hiện thực lực, các thế lực theo đúng lời Diệp Phong, để lại một võ hoàng tinh tu tại Mộ Dung gia vạn niên linh trì, những võ hoàng khác đợi triệu tập, sẵn sàng tham dự đại chiến với thánh sơn.

OOo

“Thẩm Lan thư thư.” Tại Bích Thủy cung, tiểu Hôi từng quen cô, thẩm Lan cũng thích tiểu hầu nhi khả ái này. Sau khi chúng võ hoàng đi khỏi, diệp Phong mời Tạ cốc chủ vào mật thất thương nghị việc quan trọng, thẩm Lan ở lại chơi với Tiểu Hôi.

“Diệp môn chủ...À hiện tại nên xưng hô là Diệp minh chủ.” Tạ cốc chủ cười ha hả, đang mừng thầm vì tôn nữ quen Trương Bách Cường mà thái độ của Diệp Phong dành cho ông ta khác hẳn những thế lực khác, sau khi gã thể hiện thần thông như thánh giai thì ông ta không còn do dự gì về việc gia nhập Võ hoàng đồng minh nữa.

“Không hiểu minh chủ định giao dịch gì với bản cốc?”

Diệp Phong cười ha hả, đẩy chén trà linh hương đến trước mặt đối phương, từ từ nói: “Tại hạ muốn hỏi Bách Thảo cốc có loại độc nào lợi hại nhất? Uy hiếp được cường giả bậc nào?”

Tạ cốc chủ ngạc nhiên rồi lắc đầu: “Xem ra Diệp minh chủ không hiểu lắm về độc, vốn không tồn tại loại độc lợi hại nhất.”

“Xin tứ giáo.” Về độc được, diệp Phong không khác gì thằng đần, nên hỏi rất khiêm tốn.

Tạ cốc chủ thoáng tỏ vẻ tán thưởng, có thực lực như thế mà không kiêu căng, thanh niên này quả thật là nhân vật có thể làm việc lớn. Càng khiến ông ta quyết tâm theo gã.

“Nói đơn giản, độc chia làm hai loại hình, một là dựa vào tính chất của độc vật để đạt đến hiệu quả tổn thương địch; còn loại nữa là căn cứ vào thực lực của người thi triển đạt đến tác dụng tăng cường độc tính, tu vi càng cao, độc chất càng mạnh, nhưng loại này thông thường có cực hạn, độc tính đạt đến mức nào đó thì không thể qua việc tăng cường nguyên lực mà đề cao độc tính nữa.”

Gã gật đầu suy tư rồi hỏi: “Nếu tại hạ muốn hỏi Tạ cốc chủ một loại độc có thể hữu hiệu với cả thánh giai cường giả, không hiểu Bách Thảo cốc có không?”

Trông mắt Tạ cốc chủ co lại.

Thánh giai, võ Nguyên đại lục không phải đã không còn thánh giai nhiều năm rồi sao? Vì sao gã còn cần chất độc đối phó thánh giai?

Tạ cốc chủ tuy không hiểu về Thánh điện như Ngũ hành tông nhưng cũng biết đôi phần. Yêu cầu của Diệp Phong khiến ông ta nảy sinh liên tưởng.

“Tạ cốc chủ bắt tất đoán định mục đích sử dụng, dù xảy ra việc gì, tại hạ không bao giờ để liên lụy đến Bách Thảo cốc.” Gã biết ông ta e ngại nên mỉm cười.

“Không giấu Diệp minh chủ, tạ mạo không dám nói Bách Thảo cốc có độc vật có thể độc sát thánh giai nhưng ảnh hưởng được thì khẳng cố, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Diệp Phong vui mừng, gã không cần thứ độc sát thánh giai, chỉ cần có hiệu quả là được, tương lai sẽ phát huy tác dụng của kỳ binh tại thánh địa cũng nên.

Tạ cốc chủ cười khổ: “Tiếc là Bách Thảo cốc không có cơ hội nghiệm chứng điều đó, thánh giai ở địa lục chỉ có thánh sơn thánh sứ, thân phận của họ cỡ nào? Bản cốc sao dám xuất thủ với họ.”

“Mồ thấy Tạ cốc chủ khất tin về độc được của Bách Thảo cốc.”

“Đó là tất nhiên, bách Thảo cốc nghiên cứu độc chất nhiều năm, căn cứ vào hiệu dụng của độc tính đối với võ hoàng thì phần nào đoán được đối với thánh giai. Chỉ hiềm một nỗi không có cơ hội nghiệm chứng mà

thời...” Tà cốc chủ nhìn gã: “Chỉ với kinh nghiệm và suy đoán có thể sẽ khác xa trong thực tế, nên Tà cốc khó xác định Diệp minh chủ cần là loại độc chất nào...”

Gã trầm ngâm, hồi lâu mới cười âm u: “Vậy mong Tà cốc chủ đưa cho tại hạ những loại độc có thể hữu hiệu với thánh giai cho tại hạ...Tại hạ có thể giúp cốc chủ phán đoán xem thế nào.”

Tà cốc chủ không hổ là già đời thành tinh, biết gã có việc nhờ mình nên hơi đảo mắt cười hỏi: “Diệp minh chủ muốn giao dịch với Tà cốc chủ? Độc vật đó là kết tinh mấy nghìn năm nghiên cứu của Bách Thảo cốc, diệp minh chủ há miệng sư tử như thế thì lấy gì ra trao đổi?”

Diệp Phong bật cười, ánh mắt trong veo nhìn Tà cốc chủ cho đến lúc đối phương chợt dạ mới khẽ nói: “Đoạt xong thánh sơn, bách Thảo cốc khả dĩ chọn một khu vực trong đó để bồi dưỡng dược thảo, điều kiện này được chưa?”

538. Chương 538 : Đại Chiến Sắp Nổ Ra .

Tà cốc chủ rung mình.

Bách Thảo cốc từng là một trong thất tông tam bang ngũ thế gia, tất nhiên biết linh khí trong thánh sơn thế nào. Họ tuy chiếm cứ một động thiên phúc địa nhưng so với thánh sơn nối liền với thánh địa thì chỉ là trò trẻ con.

Nếu được một mảnh đất linh khí sung mãn trong thánh sơn làm căn cơ cho Bách Thảo cốc bồi dưỡng dược thảo thì sau này đơn dược và độc dược của bản cốc sẽ tăng tiến một tầng, là chỗ dựa để phát triển thực lực.

“Diệp minh chủ...Làm chủ được việc đó?” Nếu thật có thể công phá thánh sơn, đương nhiên tiêu điểm thời hậu chiến sẽ là phân phối phần đất trong đó. Tuy hiện tại Diệp Phong có vô thượng quyền uy và thực lực trong đồng minh, nhưng đem một khu đất tốt bậc nhất thánh sơn cho thế lực không mạnh, cũng không công lao gì như Bách Thảo cốc tất gặp không ít trở ngại.

Không nói đâu xa, ngay tứ đại thế lực từ ngục sơn thoát ra, họ muốn thành tựu thánh giai tại đại lục tất phải dựa vào điều kiện tu luyện ở thánh sơn. Họ dốc lòng đi theo Diệp Phong, mục tiêu trừ hạ được thánh sơn Ngũ hành tông thì là mưu cầu tu luyện tại đó chiếm quá nửa. Lúc trước họ được tự do, nhất thời hưng phấn không nhân cơ hội triệt để khống chế thánh sơn mà nhào vào về đại lục, giờ không biết bao nhiêu người đang hối hận lúc trước không lưu lại thánh sơn tự do tu luyện.

“Có chút phiền hà, tại hạ sẽ tự giải quyết, tạ cốc chủ không cần lo lắng.” Gã xua tay nói: “Nếu Tà cốc chủ có độc vật thích hợp thì cũng không thành vấn đề.”

“Được, thành giao.” Tà cốc chủ cười vang gian hoạt, vỗ bàn nói: “Chỉ là lão phu muốn biết Diệp minh chủ kiểm định bằng cách nào mà biết chất độc lão phu giao cho có thích hợp với tiêu chuẩn hay không? Không thể nào khi mình chủ lên đó...”

Tà cốc chủ hiển nhiên đoán ra phần nào mục đích của Diệp Phong nhưng không nói rõ ràng, nhẹ giọng tiếp tục: “...Đến đó thực nghiệm rồi mới thực hiện ước định với lão phu chứ?”

Ai biết được gã tiến nhập thánh địa rồi có về đại lục không? Tuy thánh địa có lệ phái thánh sứ xuống nhưng tỷ lệ các thánh sứ từng là thánh tiềm giả cực ít, mấy vạn năm nay cũng chỉ có một hai người. Những thánh tiềm giả quay về Võ Nguyên đại lục đó đều bưng kín miệng bình về tình hình của thánh địa, bách Thảo cốc và các thế lực đều không biết những hạt giống tốt được gieo vào đó kết quả thế nào.

“Bất tất, ở ngay Võ Nguyên đại lục, tại hạ cũng có thể kiểm nghiệm chất độc của quý cốc có tác dụng không.” Diệp Phong cười thần bí, trong tay Yêu điện còn một thánh giai thật sự, lấy ra thực nghiệm là cực kỳ thích hợp.

“Bất quá Tà cốc chủ phải cho thêm giải dược hoặc cách giải cứu.” Gã không định giết hỏa nguyên thánh sứ bằng chất độc thử nghiệm, để đối phương lại còn nhiều tác dụng.

“Tạ mỗ hiểu.” Sau một lúc đàm luận, tạ cốc chủ cũng quen dần với những thứ cổ quái trong tay Diệp Phong, tuy không dám nghĩ gã có trong tay thánh giai nhưng gã nói là có cách thử độc thì ông ta cứ cón cách tin tưởng. Chỉ cần sau cùng gã tuân thủ ước định thì Bách Thảo cốc được lợi lớn trong việc này.

“Tạ mỗ về sắp xếp, sẽ nhanh chóng phái người đưa độc chất Diệp minh chủ cần đến đây.” Tạ cốc chủ hớn hở quay về, không mang theo cả tôn nữ Tạ Tú Phương, trước sau gì cũng để cô ở lại Vô Song môn, hơn nữa phản ứng của tiểu tử Trương Bách Cường cho thấy y không bạc đãi cô thì Tạ cốc chủ quá yên tâm. Hà huống tôn nữ vị tất đã nguyện ý theo về.

Diệp Phong lặng lẽ nhìn về hướng thánh sơn, miệng lẩm bẩm: “Mỗ, nên chuẩn bị mọi việc về lần quyết chiến này.”

OOo

Thánh sơn. Tổng bộ Ngũ hành tông và Thánh điện vô hoàng kiến lập.

“Quái lạ, đám man tử đáng ghét đó vì sao trong lúc quan trọng này lại đột ngột liên tiếp xuất hiện cường giả đột phá hoàng cấp?” Một cao cấp tuần sát sứ gần giọng: “Công pháp tu luyện Thánh điện để lại cho chúng không phải đã hạn chết chúng đột phá tu vi rồi sao?”

“Vệ lão hà tất nổi giận vì một bọn điên như thế? Dù đám man tử này xuất hiện mấy vị hoàng cấp cường giả, thì vẫn không uy hiếp được chúng ta.” Duệ Kim tông tông chủ Kim Tiết cười nhạt: “Địch nhân lớn nhất của chúng ta bây giờ là tù phạm và hung đồ đào tẩu khỏi ngục sơn, chỉ cần giải quyết xong chúng, mấy man tử lợi hại trong ngục sơn này không chống nổi một đòn của chúng ta.”

“Nhưng để chúng ở trong thánh sơn trước sau cũng là mối họa.” Vệ lão nhíu mày, nói đầy bất an.

“Không sao, ở ngục sơn đó, chỉ cần chúng ta không chủ động công kích, thì với năng lực của chúng còn dám chạm vào chúng ta sao?” Từng xung đột với Diệp Phong mấy lần, ninh Thu Vũ này giờ lạnh lùng cũng chen lời: “Nếu không phải man tử có sinh mệnh lực ngoan cường, rất khó giải quyết trong một lần mà xong thì với uy lực cao giai ngũ hành chiến trận thì chúng ta quét sạch một mẻ cho xong. Nhưng chúng ta cần dồn tinh lực vào phản công các tù phạm ngục sơn. Việc này vì man tử đột ngột xuất hiện hoàng cấp cường giả mà chúng ta chần chừ lâu quá, không thể kéo dài hơn nữa.”

“Không sai, thánh điện thánh sứ không biết lúc nào mới xuống, tù phạm tuy tạm thời không thể gây họa nhưng nếu chúng câu kết với Yêu điện hoặc tiểu tử thần bí Diệp Phong đó xuất hiện, cùng Sát Hoàng liên thủ thì sẽ là biến số rất lớn với thánh sơn.”

“Chúng ta phải nhanh chóng tiêu trừ nhóm hung đồ không biết sống chết gì đó, lắm lại quyền uy ở Vô Nguyên đại lục thì dù có chuyện gì, quyền chủ động cũng nằm trong tay chúng ta, còn man tử...Chỉ cần chúng tạm thời không hành động gì khác lạ thì không nên chạm đến chúng, tránh phân tán và giảm bớt thực lực của mình.”

Trong các vô hoàng Ngũ hành tông có một bộ phận là tuần sát sứ, thi nhau đồng ý quan điểm này. Vu vô trong ngục sơn mới chỉ hình thành uy hiếp, trong thời gian ngắn không đủ năng lực gây phiền cho thánh sơn, vu vô tộc rất dẻo dai, dù song phương thực lực chênh lệch cũng không dễ tiêu diệt, nên phương án tốt nhất là cứ gạt sang bên, đợi khi giải quyết xong việc ở đại lục rồi xử lý Vu vô tộc sau mới không cấp rập.

“Lão phu chỉ lo vạ nhất đám man tử này nhân lúc chúng ta tiêu diệt thế lực ở đại lục mà gây loạn thì chúng ta sẽ hai đầu thụ địch, tình thế không lạc quan được...” Vệ lão cũng biết thế nhưng trong lòng lão không hiểu sao vẫn dấy lên cảm giác bất an, chỉ là không tìm được nguyên nhân, đành cho rằng Vu vô tộc ở ngục sơn có thực lực ảnh hưởng được đến thánh sơn mà thôi.

“Hừ, một bọn man tử ngu xuẩn, tuy thực lực cao cường nhưng chúng làm cách nào biết cách lợi dụng lúc chúng ta phản công để nhân cơ hội giáp công?” Một tông chủ hừ lạnh: “Dù chúng thật sự hành động thì với cao giai chiến trận của chúng ta liên thủ thì ở đại lục làm gì có địch thủ? Chỉ cần cao giai chiến trận bất bại, chúng ta vĩnh viễn đứng ở vị trí bất bại; tiêu diệt địch nhân là việc sớm muộn mà thôi.”

Ngũ hành tông tông chủ đều tỏ vẻ ngạo nghễ, nhiều lần giao phong với thế lực của ngục sơn khiến họ nắm vững được cao giai chiến trận đồng thời cực kỳ tự tin, phảng phất Vô Nguyên đại lục không còn ai uy hiếp

được họ. Tuy chiến trận này ước thúc rất cao, lúc nào năm người cũng phải đi cùng nhau, nhưng thế thì sao? Chỉ cần lần lượt tiêu diệt hết địch nhân thì đại lục sớm muộn cũng là của họ.

Vệ lão không nói, ngay cả lão cũng thấy mình quá lo xa, chỉ là trong lòng cứ nóng lòng, không thể yên được.

“Bất quá nói ra cũng lại, gần đây các thế lực nội gián ở đại lục không hề đưa tin tức về.” Một võ hoàng đột nhiên tỏ vẻ lấy làm lạ.

“Cũng không có gì lạ, một năm nay đại lục sóng yên gió lặng, chẳng có việc gì đặc biệt phát sinh. Tin tức lần nào họ đưa về cũng na ná như nhau, không hai thế lực có mâu thuẫn thì cũng là vì lợi ích nào đó mà tranh đấu...” Thanh Mộc tông tông chủ khinh thường: “Một bọn vô tri, chỉ biết tranh đoạt lợi ích, không bao giờ thành khí.”

“Nếu chúng không tranh đấu, chúng ta lấy đâu ra cơ hội đoạt lại ưu thế?” Ninh Thu Vũ cười yêu diễm, tư dung khiến chúng nhân điêu đảo.

“Nhưng nếu chỉ một thế lực không truyền tin thì cũng bình thường, nhưng mấy thế lực có liên hệ với chúng ta đều bật tin, việc này đáng để xem xét.” Võ hoàng đó hiển nhiên tâm tư cẩn mật, tìm ngay ra sơ hở, cũng là điểm Diệp Phong không để ý. Gã không tin nhiệm những thế lực này, nên không sai thám tử đến mê hoặc đối phương.

“Như thế quả thật hơi kỳ quái.” Chúng nhân thoáng trầm ngâm, đều thấy có điểm không ổn.

“Lẽ nào liên hệ giữa họ với chúng ta bị phát hiện rồi?”

“Không thể nào tại mọi thế lực đều bị phát hiện cùng lúc? Sự tình có gì đó mờ ám.”

“Không có thông tin của họ, chúng ta bị khốn tại thánh sơn, đúng là như mù như điếc, rất bất lợi.”

Duệ Kim tông tông chủ gơ hai tay ra hiệu cho chúng nhân im lặng rồi từ tốn nói: “Muốn biết chuyện gì cũng không khó, họ không chủ động liên hệ với chúng ta thì chúng ta chủ động tìm họ.”

“Các tông môn đều có không ít đệ tử trung can, việc thăm dò tin tức này, nếu phái người tu vi quá cao đi sẽ dễ bại lộ, chỉ bằng phái vài võ sư hoặc võ tông đi một vòng đại lục, thuận tiện hỏi các thế lực đó xem vì sao không truyền tin cho chúng ta.”

“Cứ làm thế đi.” Chúng nhân đều chấp nhận.

539. Chương 539 : Biến Số .

“Đã năm ngày rồi, vì sao đệ tử phái đi không có tin tức gì?” Vẫn ở trong tổng bộ thánh sơn, duệ Kim tông tông chủ võ mạnh xuống bàn đá khiến cả đại điện lắc lư.

Trong điện, hơn hai mươi võ hoàng đều trầm sắc mặt nhìn nhau, toàn trường chìm trong không khí nặng nề ngột ngạt. Trong vòng ba ngày từ khi chúng đệ tử ly khai thánh sơn, lẽ ra phải có một đợt tin tức truyền về rồi, nhưng giờ thêm hai ngày nữa, hơn trăm đệ tử tản đi đó lại toàn bộ bật tăm, như bốc hơi khỏi nhân gian.

Thánh sơn không phải không nghĩ đến việc trong số các đệ tử này sẽ có người bị phát hiện, có người bị các thế lực kia làm phản mà bán đứng. Nhưng đó không phải là vấn đề, hơn trăm đệ tử đi nghe ngóng tin tức, thực lực không ai cao lắm, không dễ dàng bị chú ý, chí ít...Cũng phải có một, hai người có hồi âm chứ? Sao lại toàn bộ bị bại lộ hết được?

“Đến nước này xem ra tình thế xấu lắm rồi.” Hậu Thổ tông tông chủ giật giạt gương mặt nung núc thịt, trầm giọng nói: “Xảy ra việc thế này chỉ có một tình huống...”

Chúng nhân đều nhìn vào, hậu Thổ tông tông chủ tiếp lời: “Một âm mưu lớn nhắm vào thánh sơn chúng ta đã được triển khai, phản ứng của chúng ta đều nằm trong tay đối phương. Lần này chúng đệ tử ra ngoài nghe ngóng tin tức không ai quay về, chứng minh đối phương đã chuẩn bị trước, không thì đâu thể phong tỏa nghiêm mật như thế được.”

Nếu đối phương cố ý nhắm vào thánh sơn, bày sẵn cái bẫy thì hơn trăm đệ tử không ai đạt tới võ tôn bị quét sạch một mẻ cũng không lạ. Nhưng nếu tình hình bình thường thì việc này tuyệt đối không thể phát sinh.

“Ý Thổ tông là bọn ô hợp đó giờ liên hợp lại để đối phó chúng ta?” Trần thế hùng hậu như vậy e rằng không thể lực nào hoàn thành một mình được.

“Xem ra chúng đã lâm vào đường cùng rồi, bắt quá liên hợp kiểu đó thì được mấy hơi?” Võ hoàng tại trường đều khinh thường.

Ầm. Tin báo ở sơn môn chợt rung lên trong đại điện khiến các võ hoàng hớn hở.

“Sau rốt cũng có tin về rồi hả?” Ngũ tông tông chủ kích động đứng dậy.

“Bẩm báo các vị tông chủ, Bích Thủy cung Cầm sư muội đưa một nam tử lạ mặt chạy về thánh sơn, hiện tại đang ở ngoài cầu kiến.” Một tôn cấp đệ tử vào báo.

Trong thánh sơn, linh khí sung mãn, nên mọi đệ tử Ngũ hành tông vào đây, tiến độ tu vi đều rất kinh nhân.

“Mau mời vào...Đội đã, nam tử lạ mặt? Trông thế nào?” Kim tông tông chủ cảnh giác hỏi.

“Đệ tử không quen, bắt quá đệ tử dám khẳng định tu vi đối phương mới là tứ giai võ tôn, họ có vẻ nhếch nhác lắm.”

“Cho họ vào.” Một võ tôn với chúng võ hoàng thì không gây được sóng gió gì. Họ đang nóng lòng biết tin tức bên ngoài, giờ đệ tử họ Cầm đa y đến tất nhiên không phải vô cớ.

Rất nhanh, một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi đưa một nam tử cũng còn trẻ đi vào. Nữ tử thấy các vị tông chủ, lập tức quỳ xuống, kinh hoảng bẩm cáo: “Các vị tông chủ đại nhân, võ Nguyên đại lực đã biến thiên rồi.”

Nam tử đứng cạnh thấy có mặt nhiều đại nhân vật, tuy có phần hơi khấn trương nhưng không quá khiếp đảm, mà chỉ đơn giản thi lễ với các võ hoàng rồi trầm mặc đứng sang bên.

Ninh Thu Vũ nhíu mày hơi bất mãn: “Thật ra có chuyện gì, nói rõ đi.”

Nữ đệ tử quỳ dưới đất ấp úng hồi lâu mới bình tĩnh lại được, nói thật nhưng: “Diệp Phong, kẻ từng xông vào hàn đàm tại Bích Thủy cung, đưa Thu phong chủ đi lại hiện thân ở đại lực.”

Cái gì! Chúng võ hoàng kinh hãi đứng bật dậy. Ninh Thu Vũ run người, phảng phất vừa giận vừa sợ, gương mặt diễm lệ biến đổi liên tục, không hiểu đang nghĩ gì. Cái tên Diệp Phong này mang lại cho chúng võ hoàng chấn động cực lớn.

Nam tử trẻ tuổi ở trong trường mắt ánh lên tinh mang, tỏ vẻ khinh thường phản ứng của chúng võ hoàng.

“Hiện thân thì sao?” Gã là mối họa tâm phúc mà thánh sơn và Ngũ hành tông kiêng dè nhất. Sau trận ở Bích Thủy cung, ngũ hành tông đã triệt để đắc tội với gã, giờ gã lộ diện hiển nhiên không chịu bỏ qua cho họ.

“Diệp Phong đã xuất hiện, dùng uy thế lôi đình hợp hai thế lực hình thành từ các võ hoàng ngục sơn lại rồi phát lời mời cho mọi thế lực có võ hoàng của Võ Nguyên đại lực đến dự đại hội. Sau đó mọi thế lực này đều tuyên bố gia nhập Võ hoàng đồng minh do gã thành lập với mục tiêu duy nhất là tiêu diệt thánh sơn chúng ta.” Nữ đệ tử tả lại đơn giản nhưng khiến chúng nhân hít một hơi khí lạnh.

Chỉ trong thời gian ngắn mà gã đã hợp lại được mọi thế lực võ hoàng của Võ Nguyên đại lực. Việc này không chỉ với thanh danh là làm được, mà còn cần cả thực lực tuyệt đối khiến các võ hoàng tâm phục khẩu phục mới xong.

Diệp Phong tuy lợi hại nhưng chỉ mới năm năm, thật sự có bản lĩnh chế phục mọi võ hoàng sao? Như thế cần thực lực cỡ nào?

“Vậy những thế lực liên hệ với chúng ta đều theo Diệp Phong?” Ninh Thu Vũ cuống lên hỏi, trong năm tông chủ, bà ta có oán cừu sâu nhất với Diệp Phong, gã cũng từng thề sẽ lấy mạng bà ta, nên tất nhiên bà ta lo lắng nhất.

“Họ...Đều phản lại rồi.” Nữ đệ tử khóc lóc: “Nhiều đệ tử của chúng ta bị họ bán đứng, sau cùng rơi vào tay Võ hoàng đồng minh. Đệ tử cũng bị bắt, nếu không có vị tiểu ca này tương trợ thì e không còn sống mà về thánh sơn gặp các vị tông chủ nữa.”

Ngũ tông tông chủ lúc đó mới nhìn đến nam tử đứng bên, quả nhiên như lời đệ tử bẩm báo, chỉ có tu vi trung giai võ tôn nhưng chưa đầy ba mươi tuổi, xứng danh thiên tư tuyệt luân.

“Y là ai? Vì sao lại cứu con?” Với nam tử này, ngũ tông tông chủ đều đề phòng, nữ đệ tử cũng nói là từng bị bắt vì bị bán đứng, một tứ giai võ tôn có tài năng gì mà cứu được nàng ta từ tay đồng minh đông đặc võ hoàng? Hơn nữa, y có lý do gì để làm thế?

Nữ đệ tử lập tức giải thích: “Huynh ấy vốn là thánh tiềm giả của Bách Thảo cốc, đệ tử bị bắt xong thì bị nhốt ở đó. Vì cốc chủ Bách Thảo cốc xử sự bất công, huynh ấy oán hận nên mới cứu đệ tử để đến đầu quân cho thánh sơn...”

“Tại hạ không đến đầu quân mà vì thánh sợ các vị không cần tại hạ trợ giúp. Nên chúng ta giao dịch công bình mà thôi.” Nam tử này giờ im lặng đột nhiên mỉm cười.

“Hỗn xược, ngươi tưởng thánh sơn là chỗ nào mà để ngươi lớn lớn.” Hỏa tông tông chủ nóng tính nhất, giận dữ mắng, đồng thời thể nội phát ra khí thể khiến nam tử đỏ lựng mặt mày, thoái lui hai bước.

Nhưng nam tử không hề khiếp vía mà cười lạnh: “Thực lực của tại hạ đích xác không đáng gì, nhưng nếu không có lời tại hạ nói ra, e rằng...Thánh sơn sẽ nhanh chóng tan vỡ.”

Ngũ tông tông chủ đều nổi giận, định xuất thủ trừng trị tiểu bối cuồng vọng không biết trời cao đất dày kia, nhưng bị Vệ lão ngăn lại.

“Nghe y nói xong đã, gần đây tâm thần lão phu không yên, chắc có liên quan đến biến cố ở đại lục.” Vệ lão nhìn nam tử thật sâu, từ tốn nói: “Nói đi, vì sao thánh sơn không có người tương trợ lại sụp đổ. Nếu người nói có lý, thì những lời mạo phạm ban này coi như cho qua, không thì...”

Nam tử hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn, chỉnh lại y phục, ngang nhiên nói: “Thánh sơn chống chọi được với các thế lực đại lục cũng nhờ cao giai ngũ hành chiến trận, hiện giờ Diệp Phong có thực lực không kém gì các vị, cộng thêm các võ hoàng cả đại lục thì xin các vị cân nhắc xem, so ra thì các vị thắng được sao?”

“Nói nhăng, sao người biết thực lực của Diệp Phong có thể đấu được với cao giai chiến trận? Hẳn có phải thánh giai đâu.” Ninh Thu Vũ rừng mình nhưng ngoài miệng nói cứng.

“Tại hạ xác thật không biết nhưng chẳng lẽ võ hoàng của lưỡng tông tam bang ngũ thế gia và cả các võ hoàng từ ngục sơn thoát ra lẽ nào đều mù cả? Nếu Diệp Phong không thể hiện sức mạnh đủ sánh với các vị thì vì sao họ hết lòng theo hẳn? Các thế lực từng liên hệ với các vị vì sao lại mạo hiểm mà quyết liệt với các vị?” Nam tử hơi cười lạnh.

“Người đã cho rằng thánh sơn không có cửa thắng, vì sao còn phản lại Bách Thảo cốc đến đây giao dịch? Phe thất bại của bọn ta có gì để giao dịch với người?” Vệ lão nhặt nhẹo hỏi, việc này quan trọng, họ cần làm rõ xem đây là âm mưu hay cơ hội.

“Vốn tại hạ không bao giờ phản lại sư môn đến đây bày đổi sách cho các vị.” Mắt nam tử lạnh lại, giọng thoáng oán độc: “Tại hạ là đệ tử có tiềm lực nhất Bách Thảo cốc, thậm chí yêu tôn nữ của cốc chủ - tiểu sư muội nhiều năm, cốc chủ cũng biết rõ nhưng lại bất chấp cảm thụ của tại hạ, lấy tiểu sư muội ra làm con bài lấy lòng Diệp Phong, định gả nàng cho người khác. Mối hận đoạt ái này, tại hạ sao nhịn được.”

Chúng võ hoàng nhìn nhau thấu hiểu, phản bội vì người tâm ái đích xác là một lý do đầy đủ.

540. Chương 540 : Thánh Sơn Xuất Kích .

“Vốn tại hạ tuy là thánh tiềm giả tối ưu tú trong cốc nhưng so với cốc chủ và Diệp Phong cao cao tại thượng đó thì không đáng gì, dù họ đoạt mất tiểu sư muội thì tại hạ cũng chỉ biết nín nhịn, chấp nhận khuất nhục.”

“Bất quá, khi thám tử của thánh sơn các vị bị bắt, xuất hiện trước mặt tại hạ thì tại hạ biết cơ hội của mình đã đến.” Nam tử cười âm lạnh: “Mượn tay thánh sơn, tại hạ không chỉ báo thù được cốc chủ và Diệp Phong, mà còn có thể đoạt lại tiểu sư muội, các vị cũng cần tại hạ trợ giúp...”

Các võ hoàng thánh sơn đều trầm ngâm, hồi lâu sau Kim tông tông chủ lên tiếng: “Trừ cung cấp tin tức thì người giúp được gì bọn ta? Còn nữa, bọn ta làm cách nào biết tin người cung cấp có phải cái bẫy của Võ hoàng đồng minh hay không? Người không có cách chứng minh thân phận hay những lời mình nói là thật.”

“Lẽ nào các vị coi thường tin tức của tại hạ?” Nam tử ngạo nghễ ngẩng lên: “Chỉ với tin đó đủ để các vị chuyển bại thành thắng.”

Khí thể của nam tử tràn ra, thể nội dấy lên mùi tanh, năng lượng đen bầm màu máu tràn ra, quả thật là tu vi võ tôn tứ giai, cũng là độc huyết chi công chính tông, trừ đệ tử Bách Thảo cốc, không ai luyện được độc công đến mức này. Các võ hoàng tại trường thoáng nhìn là biết độc chất không tầm thường, không phải đệ tử rất có địa vị trong Bách Thảo cốc thì không thể tu luyện loại độc huyết cao cấp thể này.

Họ không hoài nghi gì thân phận của nam tử.

“Còn về tin tức tại hạ cung cấp, tin rằng với trí tuệ của vị sẽ phán đoán được, còn không tin thì cứ đem tại hạ xử quyết. Trên đường xuống suối vàng tại hạ sẽ cung hầu chư vị đại giá quang lâm.” Nam tử rất cuồng, nhưng chính nét này mới khiến Ngũ hành tông tông chủ tăng thêm phần tín nhiệm y.

Nếu y là nội gián của địch nhân thì phải cẩn thận, tìm mọi cách hiến kế cho thánh sơn, chứ không phải có biểu hiện như kẻ si tình, bỏ sinh tử ra ngoài thể này.

Đương nhiên tất cả có thể là do đối phương biểu diễn, bất quá biểu diễn kiểu này quá nguy hiểm. Những đại nhân vật cao cao tại thượng nếu người khác nói năng bằng thái độ đó, thì e chưa vào chính đề đã bị mất mạng, ít nhất cũng bị hất bay, làm sao được phép ngông nghênh?

Đây mà là mưu kế thì kẻ bày ra không ngu xuẩn cũng điên cuồng, với nhận thức của họ về Diệp Phong thì điều đó không phải tính cách của gã. Trong tiềm thức, chúng võ hoàng tin tưởng lời nam tử tám phần.

Trong lúc thánh sơn võ hoàng do dự thì trong điện lại vang lên tiếng báo có tin, chúng nhân đều vui mừng.

“Người ra ngoài điện đợi, bọn ta thương nghị xong sẽ quyết định.” Kim tông tông chủ sai nữ đệ tử đưa nam tử lui ra rồi gọi đệ tử đang đợi vào bẩm báo.

“Thanh Mộc tông Hoàn sư đệ đã về, đang đợi hầu kiến ở ngoài kia.”

“Mau cho vào.” Lại một thám tử trở về, đúng là niềm vui bất ngờ với thánh sơn, có thể sẽ qua đó biết thêm tin tức hữu dụng.

Hỏi han xong, hoàn sư đệ mang về tin tức cũng gần y hệt với nam tử cung cấp. Chúng võ hoàng suy đi đoán lại hồi lâu cũng không có sơ hở gì.

“Xem ra lời đệ tử Bách Thảo cốc đó đều là thật.” Vệ lão chậm rãi nói.

“Diệp Phong đã hợp lực cả đại lục để đối phó với chúng ta...” Kim tông tông chủ tỏ vẻ ngưng trọng gật đầu: “Những thế lực này đều một lòng đi theo, xem ra lời tiểu tử ban nãy là Diệp Phong có thực lực sánh với cao giai chiến trận không phải giả. Các vị thấy thế nào?”

“Hoàn nhi, bao nhiêu sư thư muội đều bị các thế lực ở đại lục bắt, vì sao con lại thoát được một mình? Còn nữa vì cớ gì mà con chần chừ hai ngày mới về?” Những đệ tử Ngũ hành tông này đều là cốt cán, thường không phản bội tông môn, nhưng việc này quá nghiêm trọng, họ buộc phải cẩn thận.

“Đệ tử xưa nay cẩn thận nên rời thánh sơn xong thì tìm một chỗ kín đáo ẩn mình...” Nam tử này hơi đỏ mặt, hiển nhiên hổ thẹn.

“Biết giữ mình, để người khác xông lên trước, thông minh.” Mọi võ hoàng tại trường không trách phạt, lần này y lập công lao cũng vì tính cẩn thận đó.

Được tông chủ cổ vũ, thám tử mới lấy được dũng khí, ngữ khí cũng trớn tru hơn: “Sau đó, đệ tử phát hiện quanh thánh sơn mai phục không ít cường giả, tận mắt một sư đệ bị bắt. Nếu con xông ra thế nào cũng

bị bắt, nên đệ tử xé y phục, rồi dùng Bế khí được tông chủ ban cho, đi qua một động huyết thông với bên ngoài thánh sơn.”

“Rời thánh sơn một quãng xa thì đệ tử giả bộ đi lung tung về phía lối vào thánh sơn, quả nhiên nhanh chóng bị phát hiện.”

“Thông minh.” Vô hoàng tại trường đều là người thông minh, nghe là hiểu ảo bí.

Nếu đệ tử họ Hoàn cứ đi ra ngoài, dù sử dụng bế khí đơn cũng sẽ khiến đối phương hoài nghi, chỉ cần tra hỏi là không thể giấu được. Y lại làm ngược, ẩn tàng một thời gian rồi tìm được cách thích hợp để quay lại thánh sơn, thành ra đối phương mới hiểu lầm y là người ngoài đi lạc, chỉ cần hơi trấn định là sẽ qua được.

“Chúng đuổi đệ tử khỏi phạm vi thánh sơn, đệ tử cứ thế ung dung vào Vô Nguyên đại lục, thu nhận được tin tức.”

“Người làm cách nào về được thánh sơn?”

“Đệ tử vốn cũng bí cách, nếu nếu hiện lần nữa, đối phương khẳng định sẽ sinh nghi, thành ra mới chần chừ mất hai ngày. Bởi đệ tử không có cơ hội về thánh sơn.” Thánh sơn vô hoàng gật đầu hiểu ý.

“Đang lúc đệ tử trừ trừ thì phát hiện thình không dày đặc cường giả tôn cấp trở lên, tụ tập dày đặc ở phía đông nam hư tìm kiếm gì đó. Đệ tử biết đây là cơ hội tuyệt hảo nên điên cuồng chạy về phía tây bắc, từ đó lên vào thánh sơn, may mắn không gặp địch nhân mai phục, có thể chúng đang dồn sang tìm gì đó ở hướng đông nam.”

Chúng vô hoàng giật mình, xem ra những lời vô tôn Bách Thảo cốc nói ban nãy không phải dối trá. Cả hai lên trốn về, bằng không vì sao Vô hoàng đồng minh lại tìm kiếm rình rang như thế?

Vô hoàng đồng minh nhất định cho rằng đã bắt được mọi thám tử. Nếu việc này có mưu đồ gì thì họ không cần bày ra vở diễn đó, thám tử thánh sơn bị bắt hết rồi thì họ diễn kịch cho ai xem?

Lời nam tử Bách Thảo cốc là thật thì y không thể là nội gián do địch nhân phái đến, thử nghĩ mà xem, lấy đâu ra nội gián khai thật hết? Chúng vô hoàng đều tin nam tử này vì tiểu sư muội, vì báo thù Diệp Phong và sư môn nên mới đến đây.

“Được rồi, người lui xuống đi, người đã lập đại công, nhất định sẽ được trọng thưởng.” Kim tông tông chủ phát tay, đệ tử họ Hoàn hoan hỉ lui xuống, lão lại dặn: “Đưa tiểu tử ban nãy lên đây, xem hắn có cách gì giúp chúng ta chuyển bại thành thắng.”

Nam tử lại được đưa vào điện, nhìn các vô hoàng một vòng rồi nhặt nhẻo nói: “Thế nào, các vị quyết định chưa? Giết chết hay tin tại hạ?”

“Bọn ta đã thương thảo xong, quyết định cho người cơ hội. Nói đi, người mang lại lợi ích gì cho thánh sơn, người cũng cần bọn ta lấy gì ra đổi?” Ngũ tông tông chủ không chấp thái độ của nam tử, một tiểu tử chán đời thì có gì đáng để so đo.

“Tại hạ có một cách khiến các vị có cơ hội chế trụ Diệp Phong, lúc đó hắn không chỉ không thể chống đối thánh sơn, thậm chí các vị có thể lợi dụng hắn để tiêu diệt vô hoàng ngục sơn.” Nam tử ngạo nghễ nói, chúng nhân cả kinh, còn có việc tốt thế nữa sao?

“Cách gì?”

“Các vị bình tĩnh, sao không hỏi thù lao tại hạ cần là gì?”

“Nói mau.” Ngũ tông tông chủ giục giã.

“Tại hạ có hai điều kiện. Thứ nhất mặc kệ các vị phải trả gì thế nào, trong thời gian ngắn khiến tại hạ tấn thăng vô hoàng cảnh giới mà không phải hi sinh tiềm lực, tin rằng việc này với các vị không khó...”

“Nếu người thật sự khiến bọn ta áp chế được Diệp Phong thì giúp người tấn nhập vô hoàng không phải việc gì khó khăn.” Ngũ tông tông chủ gật đầu, đối phương càng đòi hỏi nhiều thì càng yên tâm, người có yêu cầu bao giờ cũng dễ bị khống chế.

“Thứ hai, miễn cần tiểu sư muội.” Nam tử nói nghiêm túc.

“Việc này không khó gì.” Thánh sơn vô hoàng đều mỉm cười, nếu họ đánh bại Vô hoàng đồng minh, lẽ nào còn không có được một tiểu nha đầu? Còn tiểu nha đầu và tiểu tử này có tình nghĩa không thì liên quan gì đến họ?

“Ngoài ra, tuy tại hạ trợ giúp các vị nhưng không có nghĩa là tại hạ đầu quân cho thánh sơn, khi các vị thực hiện lời hứa xong, tại hạ sẽ đưa tiểu sư muội về đại lực ẩn cư, sau này các vị không được quấy nhiễu. Còn nữa, trước khi tại hạ cho biết tin, các vị phải lấy danh thánh điện thẻ độc, không được hủy lời hứa thì tại hạ mới yên tâm.” Nam tử có vẻ nghiêm túc.

“Chuyện đó...” Chúng vô hoàng hơi do dự, đối phương không theo thánh sơn cũng không sao, họ không thiếu một vô hoàng, như lấy danh thánh điện thẻ độc thì không đùa được.

“Chư vị nếu không có ý gia hại mõ, sao không thẻ độc nhỉ?” Nam tử cười lạnh.

“Được, bọn ta đồng ý với người.” Các vô hoàng đều thề, chỉ cần biện pháp của nam tử khả thi, họ sẽ không có lòng gia hại y. Chỉ cần giải trừ được mối uy hiếp từ Diệp Phong, nam tử Bách Thảo cốc này không đáng cho họ để ý.

541. Chương 541 : Lưới .

Màn đêm bao trùm thánh sơn, trong không khí chỉ thấy một dải u quang mờ mờ, phảng phất như tấm lưới cực lớn bao bọc thánh sơn.

Có chương ngại năng lượng do thánh giai bố trí này, thánh sơn không hề lo lắng gì bị địch nhân đánh lén. Nhờ thế mà năm năm nay, đều là thánh sơn chủ động công kích, tứ đại thế lực đều bị bức phải ứng chiến.

Thánh sơn sơn môn đột nhiên bạo phát tiếng nổ động trời, bạch quang chói lòa vút lên, chương ngại như bị xé toạc ra một khe hở, năm thân hình bao bọc nguyên lực màu khác nhau nhanh chóng lao ra.

“Mấy tên nhãi nhép các người dám mai phục tại thánh sơn, thật sự coi thánh sơn không người hả...” Tiếng quát mang theo nguyên lực hùng hồn vang khắp bốn phương tám hướng...Tứ bề dấy lên cuồng phong, cát bay đá chạy, thanh thế cực kỳ tráng quan.

Tiếng nói vang vọng, trong vòng mấy trăm dặm quanh thánh sơn, mấy chục thân ảnh mang theo đủ màu nguyên lực năng lượng thi nhau hiện thân. Họ là tôn cấp và hoàng cấp cường giả của Vô hoàng đồng minh mai phục tại thánh sơn. Giờ thấy thánh sơn vô hoàng bày ngũ hành chiến trận thì đều kinh hãi.

Những nhân thủ phong tỏa thánh sơn thực lực không hẳn là đỉnh nhọn trong đồng minh. Nhiệm vụ của họ chỉ là đề phòng tin tức lọt lên thánh sơn, nhưng do hôm qua gặp sơ sót trong lúc áp giải nhân mã nên năm con tin của Ngũ hành tông bị nhân thủ làm phản cứu mất, hơn nữa thành công quay về thánh sơn. Không cần nói cũng biết thánh sơn biết tin nên thị uy.

Toán cường giả phong tỏa thông đạo tụ tập ngoài xa, không dám đến gần quá...Họ không đối phó được uy lực của ngũ hành chiến trận.

“Minh chủ có lệnh, cường giả chủ lực của đối phương xông ra thì chúng ta rút lui.” Để bảo tồn thực lực, Diệp Phong không yêu cầu họ ngạnh tiếp, nên chúng nhân đều cẩn thận rút lui mấy trăm dặm mới hơi yên tâm.

Phe thánh sơn, ngũ hành chiến trận do Vệ lão dẫn đầu dùng thần niệm quét xung quanh, xác nhận không có nhân mã mai phục mới từ tốn thu lại khí thế.

“Quả nhiên như tiểu tử đó nói, nhân mã của đối phương không dám giao phong với chúng ta.” Vệ lão thập phần mãn ý gật gù.

“Nhân cơ hội này, chúng ta lập tức lên ra khỏi thánh sơn, tiếp hành kế hoạch tiếp theo.” Một vô hoàng khác nói. Song phương hiện tại cách nhau bốn, năm trăm dặm, tu vi của họ cũng cao hơn các vô hoàng và vô tôn đến canh gác. Chỉ cần họ cẩn thận một chút là sẽ thần bất tri quỷ bất giác rời khỏi thánh sơn.

“Không sai, tất cả cùng thu liễm khí tức, ngũ tông tông chủ ở thánh sơn sẽ tạo ra giả dạng mê hoặc để yểm hộ cho chúng ta rời khỏi.” Vệ lão quan sát hoàn cảnh chung quanh một lần nữa rồi dặn.

Năm hắc sắc thân ảnh được màn đêm yểm hộ lao vào rừng, ép khí tức toàn thân xuống mức thấp nhất, áp sát mặt đất mà lướt đi ngược hướng với địch nhân, lén vào phạm vi Vô Nguyên đại lục. Họ là năm trung giai võ hoàng, tinh minh hơn nhiều nhưng thám tử được phái đi lúc trước. Võ hoàng đồng minh không phát hiện được họ cũng là đương nhiên.

Sáng sớm, năm võ hoàng được Vệ lão dẫn đầu tiến vào địa giới Bộ châu, ẩn mình trong Vụ Ẩn sơn mạch... Tất cả đều diễn ra trong lúc Võ hoàng đồng minh không biết gì.

“Vệ lão, ban này mấy dung binh đó cho biết, mộ Dung thành cách đây chừng một nghìn bốn trăm dặm, còn vạn niên linh trì ở ngay cạnh Mộ Dung thành. Với cảm tri của chúng ta, chỉ cần trong vòng trăm dặm là cảm thụ được linh khí như thế.” Gần đó thì thể một đội dung binh nằm ngang dọc, tuy đã đáp như thật nhưng vẫn bị diệt khẩu tàn nhẫn.

“Tiểu tử đó nói hai nữ nhân của Diệp Phong ở trong trung tâm vạn niên linh trì để bế quan đột phá, chỉ cần chúng ta bắt được thì không lo Diệp Phong không cúi đầu nghe lệnh...” Một võ hoàng khác cười gằn.

“Tin tức này cho đến giờ không có vấn đề gì, dung binh ban này cũng đã thấy Diệp Phong lộ diện ở Mộ Dung thành, chỉ có một nữ tử đi cùng. Tiểu tử đó bảo hai nữ nhân của hắn ở trong linh trì tu luyện cũng là sự thật.”

Vệ lão nghiêm mặt, tỏ vẻ ngưng trọng: “Ta không hoài nghi tin tức, chỉ là nếu chúng ta bắt được nhìn nữ, diệp Phong sẽ thật sự chịu phép? Nếu gã là người độc ác thì cách của chúng ta chỉ tổ chọc giận hắn.”

“Việc này thì xin Vệ lão yên tâm, chắc Vệ lão cũng nghe đến quá khứ của Diệp Phong. Hắn từng vì một nữ đệ tử Bích Thủy cung mà mạo phạm Ninh tông chủ, sau đó còn lớn mật giết cả đội ngũ cầu thân của Duệ Kim tông. Thực lực của hắn lúc đó không đáng cho chúng ta để ý... Còn nữa, nha đầu của Mộ Dung gia đó, diệp Phong vì ả mà không ngại va chạm với Liệt Hỏa tông. Có thể nói hắn là kẻ vì nữ nhân mà bất chấp tất cả.” Một võ hoàng Ngũ hành tông mỉm cười phân tích.

“Lão phu biết thế nhưng vì sao lão phu lại cứ thế sự tình có gì đó không ổn.” Vệ lão xưa nay tin vào trực giác, nên hơi do dự.

“Vệ lão bất tất cả nghĩ, từ các nguồn tin thì đệ tử Bách Thảo cốc đó nói không sai, nếu hắn có ý đồ xấu thì sao lại không có sơ hở? Hà huống hắn cũng nhấn mạnh lần này chưa chắc chúng ta nhất định thành công. Diệp Phong ở cách linh trì không xa, nếu chúng ta không thể nhanh chóng đắc thủ thì e sẽ phải đối diện với lửa giận của hắn...”

Vệ lão tỏ vẻ quyết liệt, khẳng khái: “Vì cơ nghiệp thánh sơn, lão phu đã bỏ ngoài sống chết... Nếu chúng ta may mắn đắc thủ, sẽ có ngũ tông tông chủ cùng cao giai chiến trận tiếp ứng. Nếu bất hạnh thất bại, chúng ta chia ra đào tẩu, phúc hay họa là do mệnh trời.”

“Chính có ý này.” Bốn võ hoàng khác cũng khẳng khái.

“Được rồi các vị điều tức một chút đi, chính ngộ chúng ta sẽ bắt đầu tấn công. Việc này liên quan đến sinh tử tồn vong của thánh sơn, chỉ được thành công, không được thất bại.” Vệ lão nói xong, xếp bằng nhắm mắt. Tuy đi cả đêm với cường giả như họ thì không là gì nhưng cực diện sắp phải đương đầu, mỗi phần thực lực đều có thể đóng vai trò quan trọng đến thánh bại, nên phải cẩn thận.

OOo

Chính ngộ, thái dương treo cao trên đầu...

Năm võ hoàng đồng thời mở bừng mắt nhìn nhau gật đầu, năm thân ảnh vút lên không, chỉ còn lại tiếng nổ tí tách giữa không trung.

Tốc độ của bọn Vệ lão tuy nhanh nhưng che giấu khí tức cực kỳ cẩn thận. Trừ phi là cường giả cùng cấp tra xét ở cự ly gần thì khó chú ý được năm võ hoàng thực lực cực mạnh đang lướt về phía vạn niên linh trì.

Tất cả... Tựa hồ đều phi thường thuận lợi. Họ đều thấy linh vụ xanh nhạt lan tràn trên tầng không linh trì, như cây nấm khổng lồ trên không... Nhìn lệch sang một chút là một ngôi thành nhỏ, cũng là Mộ Dung thành co Diệp Phong mà thánh sơn e dè nhất ở đó.

Bất quá đến giờ Mộ Dung thành vẫn chưa có động tĩnh gì, hành tung bọn Vệ lão không bị phát giác.

“Cơ hội đến rồi.” Mắt Vệ lão ánh lên mừng vui, gầm lên trầm trầm. Ở cự ly này mà phát động công kích, trong vòng nửa phút chắc chắn Diệp Phong không đến cứu viện kịp. Thời gian này đủ cho họ ra tay.

“Bổ trận.” Năm võ hoàng cùng phát ra khí thể thật sự, ngũ sắc linh vực hoàn mỹ đan nhau, hình thành một vòng năng lượng đại tuần hoàn huyền ảo lại đặc biệt. Lấy Vệ lão làm chủ đạo, kim nguyên linh vực bàng bạc tăng lên chóng mặt, uy thế kinh thiên...

“Lên.” Lợi trảo khổng lồ vàng rực hóa thành lưu tinh trên không chụp xuống vạn niên linh trì. Chỉ mấy giây ngăn ngủ đã đến tầng không vạn niên linh trì, hung hãn chụp xuống.

Khí thể hùng hồn đột nhiên này khiến những võ hoàng trong Mộ Dung thành và vạn niên linh trì phát giác.

“Xảy ra chuyện gì?” Khí tức cường giả tập kích rất lạ lẫm, nhiều võ hoàng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

“Là ngũ hành chiến trận của thánh sơn, địch tập, thánh sơn tập kích.” Võ hoàng ở ngục sơn từng nhiều lần đối trận với đối phương nên biết khí thế này.

“Chúng đến tìm cái chết hả?” Mười mấy đạo khí tức không kém hơn võ hoàng xuất hiện. Tuy họ là con tin ở linh trì nhưng Diệp Phong không bạc đãi, giờ có thể lập công trong lúc địch tập, chưa biết chừng sẽ được gã tín nhiệm mà được khôi phục tự do.

Ngay khi đối phương bạo phát khí thế, họ đều phản ứng như điện từ trong linh trì bắn ra, không hề kém cạnh nghênh đón. Chúng võ hoàng hình thành nửa vòng tròn, thi triển tuyệt chiêu. Tuy bọn Vệ lão không thi triển được cao giai chiến trận nhưng trung giai chiến trận cũng không thể coi thường với các võ hoàng tầm thường. Nếu không nhờ ưu thế nhân số, e rằng họ không chặn được đối phương xung kích.

Họ tuy không biết mục đích của đối phương là gì, đều cho rằng muốn thị uy với Võ hoàng đồng minh, nên phải thể hiện khí phách cho phe mình. Trong trung tâm linh trì, cạnh thạch ốc mà Tử Thanh và Hồng Diệp bế quan, hỏa lân thú đang nằm với vẻ tinh ranh, lăm lăm: “Khó khăn lắm mới có một trận đánh nhỏ mà Tiểu Phong tử lại không cho ta được thoải mái...Ồ...Năm giây phải thoải lui, vậy lão tử cho chúng một đòn rồi chạy cũng được, thú vị...”

Mộ Dung thành. Diệp Phong và Hỏa Vân tà hoàng bình thần nhìn năng lượng trên không. Gã khẽ nhếch môi mỉm cười: “Lưới đã giăng rồi, cá nhỏ cắn câu rồi...Không biết phía sau có cá lớn hay không...”

“Đi thôi, chúng ta không tới, e rằng đối phương sẽ nghi ngờ.”

542. Chương 542 : Cá Lớn .

Kim sắc cự trảo sắc bén không hề e ngại mười mấy võ hoàng ngăn trở, cứ chụp xuống. Mỗi ngón tay đều mọc ra vô số cái gai nhọn, cực kỳ đáng sợ.

Xoạt. Linh vực của ba võ hoàng đi đầu lập tức bị cự trảo xé tan, họ bị chấn bay đi thập phần thảm, rơi xuống không biết sống chết thế nào.

Các võ hoàng làm con tin trong linh trì, tu vi tối cao cũng chỉ trung giai, đối diện linh vực của ngũ hành chiến trận ảo hóa thành, đặc biệt là đòn mãnh liệt thì khó lòng chống cự hữu hiệu. Nếu họ đồng lòng, có lẽ còn miễn cưỡng đấu một lúc, nhưng khi ba võ hoàng chịu kết cục thảm liệt thì số còn lại đều kinh sợ, cùng tách ra.

Lập công cố nhiên trọng yếu, nhưng tính mạng còn hơn thế.

Từ phía Mộ Dung thành, mấy cao giai võ hoàng, kể cả Diệp Phong đều phát ra khí thể kinh nhân, nhanh chóng lao về phía linh trì. Cự trảo vừa va chạm với các con tin võ hoàng, chỉ chần chờ một giây còn bọn Diệp Phong muốn đến nơi phải mấy chừng hai chục giây.

Còn nhiều cơ hội. Bọn Vệ lão hú vang, ngũ hành chiến trận linh vực lại ngưng kết, chụp xuống thạch ốc ở trung tâm linh trì.

“Gừ.” Từ dưới linh trì vang lên tiếng gầm, một con yêu thú khổng lồ toàn thân bao phủ hỏa diễm đằng không. Hai con mắt như đèn lồng bắn ra thanh sắc hỏa diễm rừng rực, uy thế kinh nhân.

“Bọn rùa đen ở đâu ra dám đến địa bàn của lão tử gây sự.” Hỏa lân thú xuất hiện thập phần đột ngột, như thể đã mai phục gần đó, bọn Vệ lão do nóng lòng bắt nhĩ nữ, nhất thời không nhận ra. Hỏa lân thú há miệng phun ra một luồng bản nguyên liệt diễm, năng lượng cuồng bạo kêu tanh tách như lôi quang lao vào đối phương.

“Không ổn, không nên coi thường ngọn lửa này.” Lòng tay cự trảo hơi lệch đi, tạm thời không chụp thạch ốc mà nắm lại thành cự quyền, đập vào hỏa cầu.

Ầm! Không trung rực lên hai màu vàng và đỏ, uy lực quét khắp toàn trường bức các võ hoàng nhao nhao lui lại, trung tâm vạn niên linh trì lập tức trống không.

“Trận thế của năm tên rùa đen này tổ thành cũng có đôi chút thú vị, ngay cả bản mệnh hỏa diễm của ta cũng không làm gì được.” Hỏa lân thú thầm nhủ, nó còn dư lực nhưng được Diệp Phong dặn dò nên chịu lép thối lui. Bằng không sẽ lỡ mất việc lớn.

Kim sắc cự trảo tan biến trong tiếng nổ, bọn Vệ lão bị xung kích không nhẹ, nhưng trong khoảnh khắc sau, linh vực năng lượng quanh ngũ hành chiến trận biến đổi, ngưng tụ thành tấm lưới màu nước biếc tràn vào Hỏa lân thú. Ngũ hành chiến trận hàm chứa ngũ hành tuần hoàn hoàn mỹ có thể tùy ý thay đổi tính chất nguyên lực và người chủ trì.

Vệ lão và Hỏa lân thú va nhau, bị xung kích ít nhất, nhanh chóng từ vị trí chủ trì chiến trận thành phụ trợ.

Thủy vồng trời chặt Hỏa lân thú, không khí liên tục bốc lên khói trắng do thủy nguyên năng lượng của thủy vồng giao phong với hỏa nguyên năng lượng của Hỏa lân thú. Hiển nhiên, hỏa lân thú tuy thiên phú dị bẩm nhưng không so được với trận thế do năm võ hoàng tu vi tương đương tổ thành. Hai giây sau, nó thét lên thê thảm, tránh xa lưới nước, lao đi vun vút không còn bóng dáng.

Bọn Vệ lão không truy kích Hỏa lân thú, giờ bọn Diệp Phong đã đuổi được một phần ba cự ly, thêm mười mấy giây nữa là họ không còn cơ hội.

Hiện tại trước mặt họ không còn gì ngăn cản nữa. Hỏa lân thú xuất hiện càng kiên định nhận xét của bọn Vệ lão rằng nhĩ nữ ở trong thạch ốc. Còn nhân vật quan trọng nào nữa mà cần yêu thú như nó bảo vệ?

“Đừng thương tổn đến họ, đều là con tin quan trọng đấy.” Bất quá, vệ lão lo bò trắng răng, thủy nguyên linh vực ôn nhu nhất, thủy vồng khê trùm lên căn thạch ốc rồi nhỏ lên không. Tiếp đó thủy vồng chuyển hóa thành thủy cầu gói trọn gian nhà vào giữa.

“Không sai, trong nhà có hai nữ nhân.” Thạch ốc tuy có năng lượng cấm chế nhưng lập tức tan vỡ dưới áp lực thủy nguyên. Chỉ cần quét thần niệm vào là biết hết tình huống.

Biết mục tiêu đến tay rồi, vệ lão tức thì hớn hở ra mặt, xung kích sau lần va chạm với Hỏa lân thú cơ hồ tan sạch. Lão quay lại giữ quyền chủ đạo chiến trận, kim nguyên linh vực hóa thành cầu vòng lao vút về phía thánh sơn.

“Mau thả người xuống, tiểu gia sẽ tha mạng cho các ngươi. Bằng không sẽ xé các ngươi thành trăm mảnh.” Diệp Phong như bị kích thích dữ dội, tốc độ nhất thời tăng vọt, thu ngắn khoảng cách với đối phương.

“Ha ha ha! Diệp Phong tiểu tử, nếu ngươi muốn...” Vệ lão thấy tốc độ của chiến trận không thể thoát được, thậm chí còn bị đối phương nhanh chóng áp sát thì định dùng con tin bức Diệp Phong không truy kích nữa.

Nhưng dưới chân gã chợt vang lên tiếng nổ, thân hình như thuận di lao đến trước trận thế, mặc kệ bọn Vệ lão định nói gì, như ý bỗng giơ lên, cả người và bỗng như được bơm căng, lập tức lớn vụt lên.

“Bọn rùa đen đáng chết.” Như ý bỗng giáng mạnh vào chiến trận linh vực, hất nửa câu Vệ lão chưa nói xong nuốt ngược lại.

Dải cầu vòng rung động, năm võ hoàng ở trong đều bị xung kích mãnh liệt, mặt trắng nhợt đầy sợ hãi. Chỉ một bỗng thuận tay đã có uy lực thế này, xem ra Diệp Phong có thực lực đấu được với cao giai chiến trận không phải vô căn cứ.

Bất quá không hiểu Diệp Phong vì giận quá mất khôn gã không chú ý mà nhất bồng của gã tuy đánh cho đối phương liều xiêu nhưng lĩnh vực cũng mượn uy lực của lực đạo mà nhanh chóng kéo giãn cự ly, tiếp tục điên cuồng lao về phía thánh sơn.

Tạm thời thoát được, vệ lão cũng thầm hô may mắn. Lão vừa bị cắt lời, giờ lại định bồn cữ soạn lại, hít sâu một hơi, định mở lời.

“Hỗn nguyên nhất khí đạn!” Diệp Phong lý nào còn cho lão cơ hội? Hắt bay đối phương xong, trước ngực gã nhanh chóng ngưng tụ một quả hỗn nguyên cầu to lớn, ném mạnh về phía lão.

Bọn Vệ lão không nhận ra tuyệt chiêu của gã, tưởng là sát thủ lợi lại nên vội dốc hết lĩnh vực năng lượng ngăn đón. Cuồng phong lướt qua, kim nguyên lĩnh vực lập tức tiêu tan vô ảnh vô tung, ngũ vị vô hoàng lộ hết ra ngoài, căn thạch ốc cũng rơi xuống theo.

“Quái quỷ gì thế hả!” Cũng may năm vô hoàng đều có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, lập tức chuyển đổi chủ thứ của ngũ hành chiến trận, hảo nguyên đồ rực dâng lên, đón lấy căn thạch ốc có nhị nữ, đồng thời liều mạng lao về phía thánh sơn.

Diệp Phong tựa hồ vì quá sức khi phát ra hỗn nguyên cầu, khí tức đột nhiên sững lại, trở mắt nhìn đối phương đi xa mới tiếp tục đuổi theo được.

“Diệp Phong tu luyện thể nào nhỉ, không chỉ đáng sợ mà thủ đoạn cũng quỷ dị đến thế.” Lĩnh vực nguyên lực ngang với điên phong vô hoàng bị quét sạch, trong những trận chiến từng trải, chúng nhân đều chưa từng gặp phải. Chỉ cần nghĩ đến cảnh đang bị bao giờ mà Diệp Phong dùng chiêu này diệt gọn lĩnh vực của họ, tất nhiên kết cục sẽ nát xác vì không còn nguyên lực lĩnh vực bảo vệ.

Quá đáng sợ!

“Kiên trì! Liều mạng cũng phải kiên trì! Ngũ tông tông chủ sẽ đến tiếp ứng nhanh thôi.” Vệ lão hiện giờ khổ để đầu cho hết, vốn có nhị nữ trong tay, có thể uy hiếp Diệp Phong để thoát khỏi khốn cảnh nhưng mỗi lần định nói ra là bị đối phương phần nộ công kích cắt ngang khiến lão không biết làm gì nữa.

Diệp Phong ở phía sau đuổi riết, lão cơ hồ không tìm được lúc nào rảnh để lấy nhị nữ ra uy hiếp. Chỉ cần hơi chậm lại là công kích lôi đình của gã đã ập tới, không cần thận là mất mạng ngay. Có cộc trong lúc sắp chết đuối nhưng không có cơ hội phát huy tác dụng, năm vô hoàng đều âm ức cực độ.

Nhưng họ cũng không dám lấy nhị nữ ra đỡ đòn, nhờ may có gì sơ sót, Diệp Phong chắc chắn sẽ liều mạng. Thành ra Vệ lão tuy nắm trong tay sinh tử của nhị nữ nhưng Diệp Phong như hoàn toàn không ý thức được, điên cuồng truy sát chúng nhân. Thạch ốc lại trở thành gánh nặng cho bọn Vệ lão.

Cũng may Diệp Phong tựa hồ đang mất trí, công kích loạn xạ, lần nào cũng khiến năm người trong lĩnh vực nếm đủ khổ đau nhưng vẫn có cơ hội tạm thời thoát thân. Các vô hoàng truy kích phía sau nhất thời chưa bắt kịp, không thể hình thành vòng vây hữu hiệu.

“Diệp Phong, nếu người không dừng tay, lão phu nhất định khiến người hối hận...” Vệ lão định cho cho gã biết nữ nhân tâm ái của người trong tay ta, người phải hiểu hoàn cảnh của mình, ngoan ngoãn khuất phục mới đúng.

“Tiểu gia nhất định giết các người.” Gã không hề phản ứng, trừ ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên tia ranh mãnh thì như một tên điên nổi giận, có cơ hội là tấn công.

Mỗi đòn của gã đều hàm chứa hung mãnh, lần nào cũng khiến năm vô hoàng rợn tóc gáy từ tận đáy lòng. Sức mạnh đó tuyệt đối giết chết được họ. Chỉ là...Lần nào sức mạnh đó cũng không được phát ra hoàn mỹ lên mình bọn Vệ lão, khiến họ vừa sợ vừa thầm lấy làm may mắn.

Cứ vậy, một toán vô hoàng truy đuổi nhau đầy hoạt kê suốt hơn nửa canh giờ. Bọn Vệ lão nếm đủ đau khổ, chờ đợi viện thủ.

543. Chương 543 : Chân Tướng .

Từ chân trời phía thánh sơn đột nhiên bạo phát một đạo hắc sắc u quang, thổ nguyên khí tức kinh nhân ập tới trong khoảnh khắc.

Diệp Phong đang lúc điên cuồng, không kịp trở tay, bị hắc sắc năng lượng đại thủ từ trên trời giáng xuống trúng người. Sức mạnh kinh thiên hất gã như viên đạn pháo văng vào một ngọn núi. Cả ngọn núi rung chuyển, đỉnh núi cơ hồ bị đạo năng lượng gọt nhẵn, chồi vùi gã trong đồng đổ nát.

“Cao giai ngũ hành chiến trận!” Bọn Hỏa Vân tà hoàng theo sau Diệp Phong lập tức nhận ra đạo công kích đó từ đâu. Họ không ít lần bị ném đòn từ chiens trận này.

Tiếp đó một đạo kim quang lướt đến phía trước bọn Vệ lão khiến cả nhóm thở phào. Ngũ tông tông chủ tự thân đến tiếp ứng, họ coi như thoát nguy cơ. Tâm trạng phấp phồng vừa buông lỏng, họ đều cảm thấy mệt mỏi, toàn thân như tan rã.

“Đắc thủ chưa?” Kim tông tông chủ hỏi.

“Ồ đây.” Linh vực của bọn Vệ lão vừa thi triển, một bàn tay cấu thành từ nguyên lực đẩy ngôi nhà đá vào trong.

“Được, có con bài này, diệp Phong không đáng sợ nữa.” Ngũ tông tông chủ đều cười ha hả, thập phần đắc ý.

“Diệp Phong. Công kích đó chắc không lấy được mạng người, trốn trong đó giả chết, có phải sợ nữ nhân của người đã lọt vào tay bọn ta?” Ninh Thu Vũ gầm lên với đồng đồ nát trên ngọn núi ngoài xa.

Xoạt! Đồng đá bắn tung, thân ảnh quen thuộc lại nhảy lên không. Diệp Phong không còn thần thái điên cuồng như trước mà mỉm cười ung dung.

“Có ra vẻ trấn định hả?” Kim tông tông chủ nhú mày rồi lại giãn ra, kim sắc viên cầu được linh vực không chế bóc từng tầng đá của thạch ốc ra, bên trong có hai nữ tử đang kinh hoảng.

“Không ngờ thánh sơn xưa nay tự cho là thần thánh cũng dùng thủ đoạn hạ bét này, trói hai nữ tử để làm gì?” Diệp Phong cực kỳ thần nhiên cười lạnh hỏi.

“Diệp Phong, đừng có giả bộ. Bọn ta đã xuất thủ thì phải biết trong linh trì có nữ nhân của người.” Kim tông tông chủ hắng giọng: “Nếu người muốn họ an toàn thì phải nghe lệnh của bọn ta.”

“À, vậy hả?” Diệp Phong nhướn mí mắt lên, thái độ trấn định hơn đối phương dự liệu.

Cùng lúc, các cường giả đỉnh nhọn của Võ hoàng đồng minh bám theo cũng đến gần, tạo thành một vòng vây trên không, bao chặt hai đạo ngũ hành chiến trận.

“Người định làm gì? Lẽ nào không cần cả tính mạng nữ nhân của mình?” Thanh sơn vốn tưởng nắm chắc phần thắng nên không phản ứng với hành động của chúng võ hoàng. Giờ bị vây chặt rồi mới nhận ra không ổn.

“Ha ha!” Diệp Phong lắc đầu nhìn Ninh Thu Vũ: “Lão yêu bà, chả lẽ không nhận ra đệ tử của mình?”

Ninh Thu Vũ ngẩn người, thần niệm quét vào nhị nữ trong linh vực, liền biến sắc.

“Sao lại như vậy. Không thể nào.” Bà ta thất thanh.

Tứ tông đều nhận ra điềm không lành trong phản ứng của Ninh Thu Vũ, dùng thần niệm quét vào. Hai nữ tử trong nhà qua nhiên là đệ tử Bích Thủy cung được phái đi thăm dò tin tức, chỉ là dung mạo đã bị dịch dung thành Hồng Diệp và Tử Thanh. Bọn Vệ lão bị truy sát quá gấp nên quên kiểm nghiệm mục tiêu có chính xác hay không. Hơn nữa họ không sao ngờ được chốn tu luyện tuyệt vời như trung tâm linh trì lại để cung phụng cho người của mình.

Lẽ nào...Chúng võ hoàng lập tức tỉnh ra.

“Diệp Phong, người thật bỉ ổi.” Kim tông tông chủ gầm vang.

“Các người quá ngốc mà thôi.” Diệp Phong cười khẩy trào lộng.

“Mục đích của người là dẫn dụ bọn ta ra ngoài?” Ninh Thu Vũ sầm mặt.

“Không sai, nếu để các người rút cổ rùa trong thánh sơn thì với trận thế phòng ngự ở đó, phá được đâu có dễ.” Khóe môi Diệp Phong nhếch lên lạnh lùng: “Hiện giờ là cơ hội tốt để giải quyết các người. Ninh Thu Vũ! Còn nhớ ta từng bảo sẽ quay lại lấy mạng người không?”

“Bằng vào người hả?” Ninh Thu Vũ giận phát cuồng, hiện giờ bà ta có cao giai ngũ hành chiến trận làm chỗ dựa, không có gì phải sợ gã. Dù đầu không lại, lẽ nào còn không về thánh sơn được? Bà ta không tin gã có thực lực hơn cả thánh giai.

“Ta đã bày ra cái bẫy này dẫn các người ra thì phải nắm chắc giải quyết được các người, không tin...Cứ thử xem.” Diệp Phong cười lạnh, khí thế dâng lên cấp tốc.

“Chậm đã.” Vệ lão đột nhiên cắt ngang: “Mưu kế của người này, lão phu còn nhiều điểm chưa hiểu. Bọn lão phu phái đệ tử thăm dò tình thế đại lục chỉ mới mấy ngày, người sao có thể trong thời gian ngắn đó bố trí được cái bẫy thiên y vô phòng thế này? Lão phu từng dò hỏi qua nhiều nguồn tin, đều không thấy sơ hở, người...Làm sao mà làm được?”

“Nể tình các người đều là cường giả một phương, ta để các người chết được minh mạch.” Diệp Phong hừ khừ: “Còn gì không hiểu cứ hỏi.”

“Trong cục thế này, đệ tử Bách Thảo cốc đó có tác dụng quan trọng nhất, hẳn là nội gián của người phái đi?”

“Không sai!” Diệp Phong gật đầu,

“Người bằng vào đâu mà cho rằng y được bọn lão phu tín nhiệm? Màn biểu diễn cuồng vọng của y cũng do người sai? Người không sợ trong chúng ta có người không nín được mà đánh chết y? Như thế thì chẳng phải mọi bố trí của người đều thành công cốc hết sao?” Đó là điểm Vệ lão không hiểu nhất, nếu đệ tử ngoan ngoãn vâng lời, lại xúi giục họ cướp người thì phải có tật trong lòng, nhưng thái độ không sợ chết của đối phương khiến lão triệt để bỏ nghi ngờ.

Nhưng cách này cực kỳ mạo hiểm, vô hoàng cường giả lại cho phép một võ tôn hỗn xược trước mặt mình? Người này được an toàn khiến cả Vệ lão cũng kinh ngạc.

“Đơn giản lắm. Chỉ là một thứ: Thế!” Diệp Phong nhạt nhẽo đáp: “Vì trước đó, nữ đệ tử được y cứu nhất định sẽ cho các người biết tin mờ xuất hiện đại lục, hơn nữa các người cũng sẽ biết đại lục vô hoàng lại kết hợp với nhau. Cục thế đó sẽ khiến các người có cảm giác về nguy cơ, như thế thì tin tức y nắm trong tay sẽ có sức hấp dẫn lớn với các người. Thành ra thái độ cuồng vọng của y không những không tạo cho các người sát tâm mà còn tăng thêm tín nhiệm.”

“Bị người đoán đúng rồi...” Vệ lão cười khổ hỏi: “Thám tử quay về đó là sao? Chắc hẳn phải vai trò trong việc này chứ? Bất quá lão phu thấy hẳn không dám phản bội thánh sơn.”

“Hắn đương nhiên không phản bội thánh sơn. Hắn biết cách lợi dụng hướng đi ngược để mê hoặc nhân thủ phong tỏa. Tiếc là...Hắn có một sai lầm trí mạng.” Diệp Phong mỉm cười: “Hắn không nên giả trang thành bình dân. Nghĩ mà xem, quanh thánh sơn linh khí sung mãn như thế, dù dã thú thông thường cũng có sức uy hiếp ngang với nhất giai yêu thú. Hắn không có chút thực lực nào, lại y phục lam lũ, sao có thể xuất hiện ở gần thánh sơn?”

“Người đã tìm ra, vì sao y còn chạy về được?”

“Kỳ thật trong mưu kế này vốn không có vị trí của hắn. Chỉ là hắn bị phát hiện muộn một ngày, mờ thấy có thể lợi dụng được nên đùa với hắn mấy ngày. Nhất cử nhất động tại đại lục của hắn đều bị giám thị, sau cùng lúc hắn quay lại, ta cố tình để lộ sơ hở trong vòng phong tỏa, để hắn có cơ hội vào báo tin.”

“Hắn về đúng ngay sau khi đệ tử Bách Thảo cốc đến, vừa hay cho bọn ta có cơ hội nghiệm chứng tin tức. Hắn không báo câu nào sai nên thám tử của bọn ta lại thành người làm chứng cho nội gián của các người đạt được tín nhiệm.” Vệ lão đã hiểu, ưu thế lớn nhất trong cục thế này của Diệp Phong là tính chân thật.

Mọi tin tức đều là thật, yếu điểm của Diệp Phong cũng là thật, thậm chí kẻ sách đối phương hiển cho cũng thật. Duy nhất không thật là Diệp Phong đổi nhị nữ thành nữ đệ tử Bích Thủy cung. Rồi gã mượn đà đó

câu dẫn ngũ tông tông chủ rời thánh sơn.

Họ tính toán đủ đường vẫn không ra tất cả đều nằm trong tay Diệp Phong.

“Câu hỏi sau cùng!” Vệ lão đột nhiên nheo mắt trầm giọng.

“Cứ nói.” Diệp Phong trên cột đối phương.

“Nội gián của người hiện đang ở thánh sơn, bọn ta mà thất bại, y cũng sẽ bại lộ. Lẽ nào người mặc kệ mạng y? Hay y chỉ là con tốt thí của người?” Vệ lão hỏi với vẻ bất cam tâm: “Một đệ tử Bách Thảo cốc sao lại được người tín nhiệm?”

“Thứ nhất, y không phải đệ tử Bách Thảo cốc, mà là tộc nhân của ta - Diệp Lam. Y nhờ cơ duyên xảo hợp mà tu luyện Huyết độc công của Bách Thảo cốc mà thôi.” Diệp Phong mỉm cười: “Cho y đi làm nội gián, ta rất yên tâm.”

“Hơn nữa, y cũng không phải tốt thí...Trước khi việc này bại lộ, y đã an toàn rời khỏi thánh sơn.”

“Không thể nào, y mới là võ tôn tứ giai, làm cách nào thoát được dưới mắt chúng võ hoàng?” Vệ lão không tin: “Hà huống thánh sơn có bố trí thánh giai cấm chế, không ai giúp thì y thoát ra sao được.”

“Không có gì cả! Các hạ chắc chưa quên thánh sơn từng ban cho mỗi một tấm ngọc bài có thể mở được thông đạo từ bên trong đi ra. Y được các vị tín nhiệm, thì dùng ngọc bài rời khỏi thánh sơn có khó gì.” Do nhặt nhều đáp.

“Nhưng hấn đào tẩu thì chẳng phải sẽ bại lộ thân phận? Dù ra khỏi thánh sơn, với tốc độ của hấn thì người của bọn ta vẫn đuổi kịp được.” Vệ lão cười lạnh, nội gián này rất quan trọng với Diệp Phong, bắt được y có lẽ có thể mang ra uy hiếp gã để giải mỗi nguy hôm nay.

“Lêu lêu.” Tiếng Tiểu Hôi chế nhạo vang lên non nót: “Bọn ngu xuẩn đó bị đệ bỏ xa lác rồi.”

Tiểu Hôi đã biến thân thành khổng lồ, nhảy vọt đến trước mặt Diệp Phong, trên tay nó có một người ngồi, không phải Diệp Lam giả trang thành đệ tử Bách Thảo cốc thì còn ai nữa?

544. Chương 544 : Khai Chiến .

“Chư vị! Chúng ta lại gặp nhau.” Diệp Lam cười gian trá, ngũ tông tông chủ và bọn Vệ lão đều biến sắc, nghiêng rằng nhìn y. Một toán lão nhân thành tinh mà bị một tiểu tử chưa ráo máu đầu hí lộng.

Y không e ngại ánh mắt muốn ăn thịt người của đối phương, nở nụ cười chế nhạo, ha hả nói: “Chư vị còn chưa động thủ, phải chăng đợi viện binh từ thánh sơn?”

Nghe Diệp Lam nói toạc tâm tư thì sắc mặt chúng nhân càng âm trầm. Họ đích xác có biện pháp liên hệ với đồng bọn trong thánh sơn, chắc giờ đang lên đường rồi. Ban này Vệ lão hỏi gã, một mặt vì muốn hiểu mưu kế của gã, một mặt là kéo dài thời gian đợi viện quân.

“Nếu thật sự như vậy, mỗi khuyên các vị đừng vọng tưởng nữa.” Diệp Lam cười bảo: “Các cường giả Võ hoàng đồng minh đã chặn đường nhân mã tăng viện của các vị. Tuy họ vị tất ngăn được ngũ hành chiến trận, nhưng không dễ chiến trận nhúng tay vào chiến cục bên này thì không thành vấn đề.”

Vệ lão nhìn Diệp Phong, khóe môi gã nhếch lên lạnh lẽo. Hóa ra...Tất cả nằm trong vòng khống chế của thanh niên yêu nghiệt này. Họ trừ liều mạng ra vốn không còn con đường thứ hai.

“Đến nước này nói nhiều cũng vô ích.” Kim tông tông chủ sầm mặt, nhìn Diệp Phong chằm chằm: “Chúng ta động thủ là xong.”

“Bọn ta cũng muốn xem tiểu tử người có bản lĩnh gì đấu với cao giai ngũ hành chiến trận?”

“Thật ra người cũng không có lòng tin thắng được bọn ta, không thì cần gì phải kéo ngần này cao giai võ hoàng đến trợ trận.” Hỏa tông tông chủ nhìn quanh một vòng rồi gằn giọng: “Tiếc rằng thực lực cách biệt, không chỉ dựa vào số lượng võ hoàng là đủ bù lại.”

Diệp Phong mỉm cười, từ từ giơ tay khê phát. Các võ hoàng bao vây quanh đó lập tức lùi ra một đoạn. Nhưng họ vẫn giữ chặt các hướng, chỉ là phạm vi rộng hơn mà thôi.

“Mỗ biết các ngươi muốn khích tướng, nhưng từ ban đầu mỗ đã không định để họ tham chiến. Đối phó các ngươi...Mình mỗ là đủ.” Gã lắc lư cổ, lĩnh vực đặc biệt mở ra trong tích tắc, bao bọc lấy ngũ tông tông chủ.

“Họ chỉ muốn đề phòng các ngươi bỏ chạy thôi.” Lời gã đầy tự tin tất thắng.

“Tiểu bối cuồng vọng! Chốc nữa xem ngươi huênh hoang kiểu gì.” Ngũ tông tông chủ tin chắc mình không thể thua, bởi uy lực cao giai chiến trận đã vượt hoàng cấp, chỉ cần Diệp Phong chưa tấn nhập thánh giai, họ sẽ bắt bại.

m! Chiến trận lĩnh vực khổng lồ bay lên, hình thành thân thể hùng vĩ.

Bọn Vệ lão lãnh tinh lui sang bên, bị chúng võ hoàng giám thị nên không thể đào tẩu được. Nhưng chúng võ hoàng tạm thời không có ý bắt họ. Thắng bại giữa Diệp Phong và ngũ tông tông chủ mới đóng vai trò quan trọng.

Thân hình chiến trận phát ra nguyên lực khí tức cực kỳ hùng hậu, khí thể kinh nhân này chỉ khi đối diện thánh sứ, gã mới thật sự cảm nhận được. Bất quá trước khi gã chỉ biết ngưỡng vọng và run rẩy đối đầu thì giờ gã đối diện với tâm thái bình đẳng, thậm chí coi thường địch nhân.

Vì gã có thực lực tuyệt đối để chiến thắng đối phương!

“Cao giai chiến trận chỉ thế này hả?” Diệp Phong cười lạnh, ngũ khí khinh thị chọc vào lòng đối phương.

“Muốn chết!” Ngũ tông đồng thời gầm lên giận dữ, đối thủ dưới thánh giai đấu với cao giai chiến trận xưa này toàn thảm bại. Dù là Diệp Phong cũng không ngoại lệ.

“Bình sơn đại thủ ấn!” Trên đầu gã lại ngưng tụ một bàn tay đen nhánh khổng lồ, năng lượng cuộn cuộn, u quang lấp lóe.

Chiêu này, gã từng lĩnh giáo rồi, một dạng công kích giống thánh ấn nhưng kém hơn một chút, có uy hiếp cực lớn với các võ hoàng. So với lúc trước còn vội vàng, lần này uy lực của đại thủ ấn đáng sợ hơn nhiều. Quanh gã dấy lên áp lực dày đặc, thủ ấn chưa vỡ xuống mà đã có cảm giác như ngọn núi giăng ngang khiến gã nghẹt thở.

“Được lắm.” Diệp Phong không chịu kém, hỗn nguyên lực bàng bạc tràn ra, áp lực giảm hẳn. Như ý bỗng nắm trong tay giơ lên khỏi đầu, đôi con ngươi đen nhánh rừng rực lửa chiến.

Hắc sắc đại thủ ấn nhanh chóng hình thành, cùng với tiếng sấm động ầm ầm, vỡ mạnh xuống Diệp Phong. Thân ảnh gã vươn thẳng, thân bóng khổng lồ liên tục vươn lên như cây trụ kinh thiên, lực đạo cực kỳ hỗn hậu thuận theo thân bóng tạo thành sóng chấn mãnh liệt nghênh đón.

Chát. Hai công kích kinh nhân như núi non va vào nhau, thanh thế vô tận, năng lượng ẩn chứa trong không khí bị chấn đến độ vỡ tan, thi nhau trút xuống. Ở trung tâm va chạm, đột nhiên phun ra một cột đen ngòm, hình thành những gợn sóng hình cầu tản đi tứ phía.

Thiên địa cũng run rẩy, sóng năng lượng hùng hồn dâng ào ào che kín bầu trời. Vẫn vũ suốt mấy phút, năng lượng mới tan dần, còn các võ hoàng trên không cũng lặng ngắt nhờ tờ quan sát, không ai không kinh hãi. Nếu hai đạo công kích kia phát nổ cạnh họ thì e rằng không ai chống nổi xung kích hung hãn đến thế.

Lực phá hoại này tuyệt đối đã vượt khỏi cấp võ hoàng.

Làn sóng đen trên không tan dần, hai bên cũng lộ rõ thân hình. Ngũ tông tông chủ tựa hồ không có gì quá đặc biệt, chỉ là lĩnh vực quanh họ bị tước mất một nửa. Diệp Phong ở đối diện hiện tan nát hết ý phục, hỗn nguyên lực tan hết, sắc mặt hơi nhợt nhạt, khí tức cũng nặng nề hơn.

Qua lần giao phong này, gã hơi lép vế.

“Mình chủ vẫn không đấu nổi cao giai chiến trận hả?” Có võ hoàng lo lắng. Thành bại của Diệp Phong quan hệ đến vận mệnh của họ, không ai dám bỏ qua thắng bại của trận này.

“Ta thấy vị tất, lẽ nào người quên đó không phải trạng thái mạnh nhất của mình chỉ. Nếu mình chủ thi triển toàn bộ thực lực, ta nghĩ sẽ hơn cao giai chiến trận một chút.” Tuy chỉ thoáng thấy Thần thông biến của gã nhưng uy thế vượt hơn tất cả khiến họ rùng mình, đến giờ còn sợ hãi.

“Vậy thì tốt.” Chúng nhân hơi yên tâm, tiếp tục tập trung quan sát sáu người trong trường, xem chiến cục phát triển thế nào.

Ninh Thu Vũ thấy Diệp Phong như vậy thì cười lạnh: “Xem ra người cũng không lợi hại như bản cung tưởng tượng. Nếu thế hôm nay bản cung nhất định lấy mạng người.”

“Hắc hắc hắc! Lão yêu phụ, đắc ý có sớm quá không.” Thân thể Diệp Phong dấy lên tử hắc năng lượng, năng lượng khí tức bị chấn tan trong làn giao phong vừa rồi lại tăng vọt, hơn nữa vượt xa lúc trước khiến đối phương biến sắc.

“Sao người nhanh quên trạng thái mạnh nhất của ta thế hả?” Tử hắc sắc điện hồ liên tục lóe lên quanh gã, trông không khác gì năng lượng thực chất, tâm tạng ngũ tông đều chìm xuống. Định nhân mạnh đến mức khiến họ run rẩy.

Tuy gã biến mất khỏi đại lục năm năm liền nhưng hình ảnh tiểu tử với tu vi vô tôn bức cho thánh giai cũng phải thận trọng lại hiện về trong óc tất cả. Trạng thái gã bạo phát lúc xưa chính là như thế này.

Giờ gã đã từ sơ giai vô tôn đề thăng thành ngang ngửa với cao giai vô hoàng, thì khi biến thân sẽ thể hiện thực lực đến mức nào? Chỉ nghĩ thôi cũng khiến ngũ tông lạnh mình. Gã...Có thần uy của thánh giai không?

“Hiện tại mỗ trả lại cho các vị những lời ban nãy, nếu các vị chỉ có thế thì hôm nay để lại mạng thôi.” Gã vung tay, lĩnh vực bao phủ toàn trường hùng hậu thêm mấy phần. Như ý bổng giờ lên cao, năng lượng càng kinh nhân cấp tốc ngưng tụ vào gã.

Thăm dò ban nãy khiến gã biết rõ uy lực của cao giai chiến trận, dù công kích ban nãy không phải là mạnh nhất của đối phương thì cũng chỉ tăng thêm được hữu hạn. Khi thi triển trạng thái Thần thông biến, thực lực của gã hoàn toàn cao hơn đối phương.

“Nhất Bí!” Sóng chấn cuồng mãnh từ thân bỗng tràn ra, lướt qua lĩnh vực của gã thì càng tăng lên nhanh chóng. Sóng âm thanh kỳ dị do sóng chấn tạo ra lọt vài tai vài vô hoàng thực lực không đủ, khiến họ đầu váng mắt hoa, suýt nữa ngã xuống đất, sau rút phải toàn lực điều động thể nội nguyên lực mới ổn định lại được.

“Đáng ghét.” Ngũ tông đồng thời nghiêng rằng, không dám chậm trễ tí nào. Nguyên lực đủ màu từ thể nội họ tràn ra liên miên, dồn vào đại tuần hoàn của ngũ hành chiến trận. Lĩnh vực bao quanh họ sau cùng cấp tốc hình thành một biển ‘lửa’ màu lam. Nói là biển ‘lửa’ kỳ thật cũng không đúng, lồng lộn trong đó là thủy nguyên lực sôi trào, chỉ vì cuộn lên cuộn xuống nên cảnh tượng mới giống một đại dương rực lửa.

“Hải thiên mạc tường!” Làn sóng rợp trời vươn cao chặn trước Nhất Bí của Diệp Phong. Chiều này là phòng ngự ảo nghĩa tinh thâm nhất của Bích Thủy cung, thủy nguyên lĩnh vực cũng là lĩnh vực năng lượng thiên về bảo vệ nhất, giờ được ngũ hành chiến trận đại tuần hoàn tăng cường, độ bền chắc cực kỳ đáng sợ, dù thánh giai cũng không dám chắc chắn đánh thủng.

545. Chương 545 : Ngũ Hành Diệt Thức Ấn .

Ầm, ầm, ầm. Thịnh không vang lên tiếng gầm như sấm động, năng lượng xung kích tựa thủy triều liên tục khuếch tán giữa song phương.

Hải thiên mạc tường do ngũ hành chiến trận thi triển bị bức lui hơn trăm thước trước lực hung hãn của Nhất Bí. Màn nước trong veo vốn không tỳ vết giờ nét chằng nứt chặt rồi vỡ vụn, rơi rải rác phiêu tán trong không khí.

Nhưng dù thế nào, ngũ tông cũng chặn được đòn công kích của Diệp Phong, tuy sắc mặt ai cũng nhợt nhạt nhưng không thụ thương nghiêm trọng. Chúng nhân đều tỏ vẻ kinh hãi, không ngờ uy lực nhất bổng của đối phương lại đạt đến trình độ thánh giai công kích.

“Xem ra, các người không cũng không quá kém cỏi.” Diệp Phong kỳ thật cũng kinh hãi, nhất Bí vừa rồi cơ hồ là toàn lực của gã mà bị đối phương chặn được. Uy lực của cao giai chiến trận quả nhiên danh bất hư truyền, có được thánh giai thực lực.

“Nhưng các người còn gượng được bao lâu nữa?” Diệp Phong cười lạnh, thi triển Nhất Bí với gã không có gì là gánh nặng, còn đối phương hiển nhiên không được vậy.

Ngũ tông nhìn nhau, mắt đều tỏ ra ngưng trọng. Diệp Phong mạnh hơn dự liệu, vốn họ cho rằng dù không giết được gã thì chút ít cũng cân tài cân sức. Nhưng lần giao phong vừa qua khiến họ nhận ra, cứ đấu tiếp thế này, có lẽ họ sẽ mất mạng tại trận.

“Chư vị, có khi phải thi triển chiêu đó.” Kim tông tông chủ truyền âm cho bốn người kia, mắt ánh lên quyết liệt.

“Năm chắc không? Nếu thi triển chiêu đó, nguyên lực tiêu hao rất lớn. Nếu không trọng thương được Diệp Phong thì chúng ta sẽ không còn sức kháng cự nữa.” Thổ tông tông chủ ngần ngừ.

“Cứ đấu thế này, chúng ta sớm muộn cũng bại. Chi bằng dốc toàn lực liều một phen, bản nhân tán đồng ý kiến của Kim tông.” Ninh Thu Vũ hận gã thối xương, tin rằng gã cũng vậy. Một khi ngũ tông lạc bại, bà ta là kẻ khó thoát nhất, nên bà ta tuyệt đối không thể bại trong tay gã.

Hỏa tông và Mộc tông còn trù trừ, không liều thì có thể vì không chống chọi được lâu mà thất bại, nhưng liều thì cực kỳ mạo hiểm. Nên cả hai không quyết được.

Nhưng Diệp Phong không đủ kiên nhẫn đợi họ thương lượng xong xuôi, khí trường quanh gã lại điên cuồng dâng lên, đòn Nhất Bí thứ hai mang theo âm ba vang vọng giáng tới.

m!

Ngũ tông vẫn thi triển Hải thiên mặc tường ngăn chặn công kích của gã, có điều thể nội chúng nhân càng lúc càng nhộn nhào. Diệp Phong ngược lại không có vẻ gì bị ảnh hưởng, nếu cho gã cơ hội, ngũ tông không hoài nghi gã có thể liên tục giáng xuống mười mấy nhất. Họ, không đấu nổi.

“Chư vị còn do dự gì nữa? Lẽ nào định để địch nhân ép đến kiệt sức?” Ninh Thu Vũ rít lên. Là chủ đạo của hải thiên mặc tường, bà ta chịu xung kích lớn nhất, huyết mạch đang điên cuồng sôi lên, cảm giác khó chịu như muốn thổ huyết.

“Liều thôi.” Hỏa tông và Mộc tông cũng nhận ra lay lắt chống chọi không phải cách, sau rút mắt họ cũng ánh lên quyết liệt.

“Dù chiêu này không thể chiến bại gã thì chúng ta vẫn có cơ hội thoát thân.” Lời Kim tông lập tức thu hút chú ý của chúng nhân. Tứ tông đều gật đầu, hiển nhiên lòng tin đã cao hơn.

Diệp Phong ở gần đó, thấy khóe môi ngũ tông mấp máy, nhưng không biết họ thương thảo điều gì. Có điều không cần đoán cũng biết, nhất định đang tính sách lược phản kích hoặc chạy trốn. Diệp Phong tuy chiếm ưu thế nhưng không dám lơ là trước Ngũ hành tông truyền thừa mấy vạn năm mà thi triển ngũ hành chiến trận.

Gã không còn là tay mơ lần đầu đại chiến, biết cách đối diện với địch nhân hùng mạnh. Trước khi đối phương không còn uy hiếp thì không được thả lỏng.

“Tiếp thêm một chiêu.” Như ý bỗng lại phát ra tiếng ong ong, đòn Nhất Bí thứ ba cấp tốc ngưng tụ.

Đồng thời, ngũ tông cũng thể hiện động tĩnh khác thường.

Bắt đầu từ Kim tông, đơn điền sang lên kim sắc kích quang chói lòa, hóa thành một sợi tơ vàng rực, cực kỳ chuẩn xác bắn trúng đơn điền khí hải của Ninh Thu Vũ. Tiểu phúc bà ta dấy lên một vòng gợn sóng nhẹ, kim ti tràn vào thì dần biến thành màu nước biếc, rồi một sợi tơ màu lam xạ vào Mộc tông.

Tình hình tương tự tiếp tục xảy ra với tam tông còn lại, thanh ti của Mộc tông xạ và Hỏa tông, hồng ti của Hỏa tông xạ vào Thổ tông, sau cùng một đạo hắc ti của Thổ tông bắn vào thể nội Kim tông. Năm người, năm đạo năng lượng ti hình thành một hình ngũ giác khổng lồ khiến nguyên lực gần đó sôi lên kịch liệt, khí tức phẳng phất tăng lên mấy lần trong tích tắc, uy thế cực kỳ kinh nhân.

Cường giả Võ hoàng đồng minh ở ngoài xa đều tỏ vẻ kinh hãi. Trước đây họ đấu với ngũ tông, chưa được linh giáp áp lực cỡ này. Nếu đang giao chiến, họ không hề hoài nghi dòng năng lượng cuồng bạo đó đủ xé tan xác mọi cao giai võ hoàng tại trường.

“Sức mạnh thánh giai thật sự...” Vệ lão lẩm bẩm: “Không ngờ Diệp Phong lại bức được ngũ tông đến mức này, nếu không trừ hẳn đi thì sau này hẳn sẽ là ác mộng lớn nhất của thánh sơn.”

“Nhưng ngũ tông nhất định sẽ thắng chứ?” Võ hoàng đứng cạnh Vệ lão, cẩn thận hỏi.

“Lão phu cũng không biết... Theo lý thì Diệp Phong không phải thánh giai thật sự, không tiếp nổi sức mạnh đó.” Ngũ khí Vệ lão không dám xác định.

Chỉ mấy hơi thở, song phương đều hoàn thành chuẩn bị cho đòn công kích sau cùng. Diệp Phong cũng cảm thụ rõ khí thế bất phạm của đối phương, lần giao phong này không thể nhẹ nhàng như trước. Gã phải dốc toàn lực.

“Chịu chết đi. Ngũ hành diệt thức ấn!” Kim tông trừng hau mắt, lĩnh vực hùng hồn trong sát na biến thành rực rỡ kim quang, không khí đầy kim nguyên lăng lệ, một đạo kim quang trông như thánh ấn vút ra.

“Nhất Bí!” Khí tức của Diệp Phong cũng bùng lên, không hề e dè ghênh đón.

Nơi kim ấn vạch qua, đuôi quỹ tích kéo theo một vệt đen nhánh, đây là hiệu quả đáng sợ sau khi không gian bị hủy diệt. Còn mạnh hơn chấn động không gian do cự bồng của Diệp Phong tạo thành.

Chát. Song phương lại lao vào nhau. Như ý bồng giáng lên kim ấn, thân bồng dội lại kinh khí lăng lệ khó kháng cự lại, rung chấn thổ nguyên trên đó lập tức như bị cá bị bóc vảy, tan đi từng lớp, rồi biến mất trong không khí.

Vừa tiếp xúc, chuông cảnh báo trong đầu gã rung lên liên hồi, liên kinh hãi thôi động hồn nguyên lực bảo vệ quanh mình.

Kim ấn đánh tan uy lực của Nhất Bí thì cũng tan mất quả nửa năng lượng, phần còn lại lập tức bị hồn nguyên lực hấp thu sạch sẽ, không tạo thành uy hiếp với Diệp Phong.

Nhưng không hiểu sao cảnh báo trong lòng gã không tan mất càng lúc càng rõ. Nguồn gốc của cảnh báo là khí thế vẫn dâng lên ào ạt từ vị trí ngũ tông.

Sắc mặt ngũ tông đều ngạo nghễ, hiển nhiên không quá bất ngờ trước việc kim ấn bất lợi, chiêu Ngũ hành diệt thức ấn này không đơn giản như thế.

Xoạt. Khí tức của ngũ tông lĩnh vực lại đạt đến đỉnh điểm, một đạo thanh sắc mộc ấn có uy lực không kém gì kim ấn lại vút đến trước mặt gã.

“Lẽ nào...” Diệp Phong chợt nảy ra dự cảm không lành, chiêu này là Ngũ hành diệt thức ấn, có phải cùng uy lực với thánh ấn, lại liên tục xuất ra năm đạo?

Một đạo thánh ấn, bằng vào thực lực của gã hiện giờ không khó đón được, kim ấn đã nghiệm chứng điều đó. Nhưng liên tục năm đạo trong lúc gã không kịp lấy hơi mà công kích không ngớt thì không phải phổ thông thánh giai có nổi thực lực đó.

Tuy uy lực thánh ấn không vượt được phổ thông thánh giai nhưng uy lực tổng hòa của Ngũ hành diệt thức ấn lại vượt thánh ấn đơn lẻ. Khó trách lòng tin của ngũ tông với chiêu này lại lớn đến thế, nếu Diệp Phong chỉ có trình độ như lúc chặn kim ấn thì năm thánh ấn này đủ trọng thương, thậm chí giết gã.

“Hồn nguyên nhất khí thuận!” Trong lúc bất ngờ, gã chỉ kịp phát ra hồn nguyên lực còn lại, bố trí phòng ngự trước mặt.

Ầm! Mộc ấn bổ xuống, hồn nguyên nhất khí thuận hóa thành cuồng phong thổi mạnh thân thể gã bị khí lưu thổi xa. Dù thân thể cứng như thép luyện nhưng gã cũng bị mộc ấn khiến cho choáng váng, mấy chỗ trên mình tóa máu, thập phần thâm hiểm.

“Thắng rồi hả?” Vệ lão hoan hỉ, cường giả của Võ hoàng đồng minh đều nhợt nhạt mặt mày.

Gã mà bại trước Ngũ hành diệt thức ấn thì cũng không trách được, bởi chiêu thức này quá biến thái. Liên tục năm luồng công kích sánh ngang thánh giai toàn lực, thì dù gã có thánh giai thực lực cũng không thể hoàn toàn tiếp nổi.

Không ngờ uy lực của cao giai chiến trận lại đến mức đó.

546. Chương 546 : Tan Rã .

Không để cho gã kịp lấy hơi, đạo thứ ba là thủy nguyên thánh ấn tiếp nổi tràn tới, chưởng ấn khổng lồ như tấm lưới mở rộng chụp lên gã.

“Thần thông biến - tứ trọng!” Tuy toàn thân gã đầy vết thương nhưng dù gì cũng có thân thể hoàng cấp linh vực, những vết thương đó chỉ là ngoại thương, hồn nguyên lực đã làm tiêu tan quá nửa uy lực của thánh ấn nên gã tất nhiên không bị trọng thương.

Tình thế không cho phép lạc quan, ngũ hành diệt thức ấn mới xuất ra hai đạo, đạo thứ ba bắn tới với tốc độ nhanh hơn, nếu hai đạo còn lại tiếp tục gia tốc thì dù có năng lực chống nổi cũng sẽ vì thể nội tiêu hao quá độ.

Bị bức bắt đắc dĩ, gã đành phát ra sức mạnh cao nhất chống lại Ngũ hành diệt thức ấn. Chân nguyên chuyển hóa thành tử kim sắc, một luồng năng lượng sung mãn từ thể nội gã tràn ra, thân thể lại ngập trong cảm giác sức mạnh.

“Tiễn khí không gian!” Được năng lượng của tứ trọng Thần thông biến dồn vào, tiễn khí lăng lệ hiện lên trong linh vực của gã, nhanh chóng quay chung quanh, hình thành năng lượng phong bạo với khí tức kinh nhân.

Nói ra rất dài, kỳ thật song phương cơ hồ chỉ trong khoảnh khắc đã hoàn thành công kích. Thủy nguyên thánh ấn đến đỉnh đầu gã thì một đạo kim sắc tiễn lưu hình thành năng lượng giao long từ dưới vút lên, uy thế kinh nhân nghênh đón.

Tiếng nổ liên hồi vang trên không, tiễn khí phong bạo hiển nhiên chiếm ưu thế, giữ chặt thủy nguyên chưởng ấn rồi kinh khí lăng lệ liên tục chai cắt rồi đánh tan thủy nguyên năng lượng.

Các võ hoàng quan chiến há hốc miệng, thánh ấn chứa đầy sợ hãi với họ bị kim sắc giao long nuốt lấy thì chung quanh xuất hiện vô số tiểu hắc động rồi sập xuống, chỉ mấy hơi thở mà chưởng ấn khổng lồ hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại mấy mảnh vụn, hoàn toàn không còn uy hiếp gì được nữa.

Vù. Kim sắc giao long tuy bị giảm bớt sức mạnh nhưng khí thể vẫn hung hãn, ngùn lên lạnh lạnh, thủy lam chưởng ấn bị đánh tan hoàn toàn, hóa thành năng lượng hư vô, phiêu tán trên thình không.

Ngũ tông tông chủ ở năm góc trận thế, cũng bị sức mạnh của Diệp Phong khiến cho kinh hãi. Vốn họ cho rằng Nhất Bí là đòn công kích mạnh nhất của gã, nhưng không ngờ gã còn con bài cỡ này. Nếu họ không kích hoạt bí pháp ngũ hành chiến trận, đốt cháy khí hải bản nguyên thì chắc chắn không phá được giáo sát tiễn khí do Tiễn khí không gian hình thành.

Trong lúc kinh hãi, đạo thánh ấn thứ tư đã hình thành, chưởng ấn đỏ rực do hỏa nguyên ngưng tụ thành vẫn lao vào Diệp Phong với thanh thế kinh nhân. Kinh khí của gã sau khi va chạm với thủy nguyên thánh ấn đã tiêu tan quá nửa, không còn là địch thủ của hỏa ấn.

“Nếu hỏa ấn không uy hiếp được Diệp Phong thì chúng ta phải làm sao?” Ninh Thu Vũ hơi sợ, run giọng truyền âm.

“Nếu thế, chúng ta chỉ còn cách bỏ chạy...” Sắc mặt Kim tông tông chủ cực kỳ khó coi, theo dự liệu của lão, khả năng Diệp Phong có thể chống nổi Ngũ hành diệt thức ấn không quá hai phần mười, nhưng biểu hiện của gã lại vượt xa tưởng tượng, tam ấn đã qua mà không thương tổn gì đến gã. Nếu đạo thánh ấn thứ tư không thu được hiệu quả thì phải tính đến vấn đề bỏ chạy.

Ngũ hành diệt thức ấn quá tổn hao năng lượng với họ, phải nhân lúc chiến trận linh vực chưa tan hết chạy về thánh sơn thì mới có một chút sinh cơ.

m! Hỏa ấn chi uy, quả nhiên bắt phạm, hỏa nguyên khắc chế kim nguyên, cộng thêm uy thế của giáo sát tiên khí không còn như lúc đầu nên chỉ va vào nhau một chút là toàn diện tiêu vong, còn hỏa ấn thiêu cháy vô số đạo tiên khí xong thì mang theo khí thể đó ấn vào thân thể Diệp Phong.

Gã dù gì chỉ có một mình, năng lượng trong khí hải hữu hạn, tất nhiên không thể liên tục thi triển công kích nhiều tầng như Ngũ hành diệt thức ấn. Tiên khí không gian là chiêu gã dốc toàn lực, tuy không sa vào trạng thái hư nhược như ngũ tông nhưng vẫn cần thời gian để thu gom năng lượng vào khí hải, đạo hỏa ấn thứ tư xuất hiện hiển nhiên không cho gã thời gian làm việc đó.

Chát. Một thân thể bị liệt hỏa bao trùm hất bay ra, vô hoàng quanh đó đều hít một hơi khí lạnh.

“Khí tức của mình chủ không hề...Giảm đi nhiều.” Sau phút kinh hãi, chúng nhân lại vui mừng hơn hở.

Tình trạng của Diệp Phong khá thê thảm, nhưng khí trường vẫn mạnh như trước. Hiển nhiên hỏa ấn không thương tổn gì nặng nề với gã, chỉ vì thể nội nguyên lực điều độ không kịp nên nhất thời khó chống cự được.

Tuy chúng nhân đều biết Diệp Phong không còn năng lượng thì làm cách nào chống lại được uy lực của hỏa ấn, nhưng chỉ cần gã không bại là được.

“Đáng ghét, chạy thôi...” Đệ ngũ đạo thánh ấn nhanh chóng ngưng hình, nhưng đạo thổ ấn sau chót này công kích về hướng nào thì ngũ tông lại cực kỳ mâu thuẫn.

Diệp Phong trông có vẻ không chống nổi nhưng không ai dám chắc đạo thổ ấn sau cùng xuất ra gã có trọng thương hay không. Trọng thương được là kết quả tốt nhất, nhưng nếu không thì ngũ tông không còn con bài gì nữa sẽ trở thành đối tượng cho gã trả đũa.

Hà hưởng tại trường còn có nhiều cao giai vô hoàng, dù họ lưỡng bại câu thương với Diệp Phong thì có lợi nhiều nhất không phải họ.

“Chạy!” Kỳ dư tứ tông nghiêng răng nhìn Diệp Phong chưa kịp lấy hơi, nếu còn do dự chút nữa thì tất cả sẽ chậm mất. Gã mang lại cho họ chấn động quá lớn, họ hoàn toàn không dám chắc thổ ấn có thể triệt để kích bại gã.

Chúng nhân rất quả quyết chọn lợi dụng đòn sau cùng để đánh tan vòng vây của chúng vô hoàng. Đó là đề nghị của Kim tông, nếu tứ ấn của Ngũ hành diệt thức ấn không thể đánh bại gã thì họ chỉ còn cách lợi dụng thánh ấn sau cùng để phá vòng vây, và chút năng lượng tàn dư khi đốt cháy bản nguyên khí hải để chạy về thánh sơn.

Ầm ầm! Chiến trận lĩnh vực của ngũ tông đột nhiên chuyển hướng đến trước một toán vô hoàng. Mấy cao giai vô hoàng luống cuống, không kịp chuẩn bị tâm lý, ngũ tông và Diệp Phong đang giao đấu cơ mà, sao lại vụt đến trước mặt họ?

Nhưng ngũ tông không giải thích gì với họ, thổ ấn hùng hồn vô cùng ngút trời ập tới toán cường giả chỉ ở mức vô hoàng này. Uy lực thánh giai của thổ ấn thi triển ra toàn bộ, kinh thiên động địa!

Sau tiếng nổ ầm vang, ba cao giai vô hoàng không kịp kêu lên thì đã bị năng lượng đen như mực hút vào, ngay cả tro tàn cũng không còn, bị nghiền nát thành bột. Hai vô hoàng ở xa hơn, dù phản ứng cực nhanh tránh khỏi thổ ấn chính diện công kích, nhưng vẫn bị lực xung kích hất văng đi như điều đứt dây, thổ máu ào ào, rơi thê thảm từ trên không xuống.

Chúng vô hoàng kinh hãi, nhất thời không biết nên làm gì, trơ mắt nhìn ngũ tông mở tốc độ lao đi khỏi vòng vây.

“Ngu xuẩn, đuổi theo mau, chúng làm gì còn dư lực.” Thoáng sau mới vang lên tiếng Tiểu Hôi. Nó hóa thành một đạo thanh quang lướt theo.

Nó không lo lắng gì cho Diệp Phong. Công kích ở mức đó sẽ không ảnh hưởng đến gã lâu.

Mọi vô hoàng còn lại nhìn nhau, đều thi triển lĩnh vực đuổi sát.

Tốc độ của Tiểu Hôi cực nhanh, dù ngũ hành chiến trận gần đạt tới thánh giai thực lực nhưng về tốc độ thì còn xa mới đạt đến thánh giai. Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, tiểu Hôi đã bắt kịp ngũ tông.

“Tốc độ của tiểu yêu thú đáng ghét này tuy nhanh nhưng thực lực chắc không ra sao hết. Giải quyết nó xong rồi chạy.” Tiểu Hôi bỏ xa lắc chúng võ hoàng nhưng lại tạo cơ hội cho ngũ tông.

Tuy họ bắt đầu hư nhược nhưng nguyên lực của bản nguyên khí hải đốt cháy chưa tiêu tan hết, còn duy trì được một thời gian nữa. Chỉ cần không phải đối thủ quá mạnh thì sẽ có thể ung dung ứng phó. Đáng về Tiểu Hôi không khác gì trẻ nít chưa hết hơi sữa nên tạo cho họ cảm giác sai lầm.

“Cứ thế đi.” Ngũ tông ngừng chạy, xoay hướng tụ linh vực thành một thân thể to lớn, giơ quyền đầu giáng xuống Tiểu Hôi. Nó vốn nhỏ bé, đứng trước quyền đầu khổng lồ, khác nào một con thuyền nhỏ bé trong tránh trong sóng dữ, phẳng phất lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Nhưng thoáng sau, ngũ tông không nghĩ vậy nữa. Giữa ánh mắt kinh hãi của họ, thân thể Tiểu Hôi lớn bổng lên trong khoảnh khắc, còn lớn hơn cả linh vực của họ, cũng vung quyền đầu lên, mắt nó hiện rõ nụ cười giễu cợt, giáng mạnh xuống.

Chát. Tiểu Hôi hơi lắc người, thanh quang trên mình liên tục lóe sáng, nhanh chóng ổn định lại.

Ngũ tông không may mắn như thế, họ đều không trong trạng thái ngũ hành chiến trận đỉnh cao, lại vì tiết kiệm nguyên lực và khinh thị đối phương nên một quyền vừa rồi chỉ phát huy chưa đầy sáu phần uy lực, bị Tiểu Hôi đánh trúng trước.

Ngũ hành nguyên lực trận thế vốn hoàn mỹ nhưng bị thanh sắc mộc nguyên của Tiểu Hôi xâm nhập thì hơi rung động. Cả ngũ hành chiến trận như bị giọt nước tràn ly, lập tức tan rã.

547. Chương 547 : Giết Ninh Thu Vũ .

Quyền kinh của Tiểu Hôi mang theo lực xuyên thấu mọi nguyên lực phòng ngự, ngũ tông nhất thời sợ ý, bị sức mạnh này xuyên thấu linh vực, trực tiếp xâm nhập vào tuần hoàn của ngũ hành đại tuần hoàn. Nếu là bình thường, đòn của Tiểu Hôi mang lại cho họ phiền hà nhưng không đến mức đánh gục được ngũ tông, nhưng giờ ngũ tông đều cạn kiệt cộng thêm khinh địch, lập tức khiến ngũ hành chiến trận triệt để tan rã.

“Chát!” Ngũ hành chiến trận phát ra quang mang chói mắt, tan thành năm mảnh. Thân thể ngũ tông bị hất văng đi, đồng thời ai nấy đều tổ vể kinh hãi không tin nổi.

Không ai ngờ một con tiểu yêu thú không có gì đặc biệt lại có thực lực không ngờ, cả công kích nguyên lực cũng thập phần quý dị. Ngũ hành chiến trận vốn là vòng tuần hoàn cực kỳ ổn định mà bị sức mạnh cùng cấp chấn tan, thật sự vượt ngoài tưởng tượng của họ.

Tiếc là tình thế hiện tại không cho họ cơ hội suy nghĩ, ngũ hành trận thế tan rã, họ rơi vào cảnh thập phần nguy hiểm. Họ đã được thấy tốc độ của Tiểu Hôi, muốn tụ lại chiến trận là bất khả thi, còn các cao giai võ hoàng ở phía sau đang cấp tốc áp sát, Diệp Phong lúc nào cũng có thể đuổi đến, so với đợi đối phương lập lại vòng vây thì thà rằng liều một phen.

“Phân tán ra mà đào tẩu!” Kim tông tông chủ cao giọng quát, quay mình chạy sang hướng khác đầu tiên. Lão không chọn đường chạy thẳng về thánh sơn vì hiển nhiên, đường đó không đủ an toàn.

Tứ tông cũng tỉnh ngộ, tiểu độ của Tiểu Hôi có nhanh nữa cũng chỉ là một con yêu thú mà thôi, dù nó đuổi theo tông chủ nào thì những người khác đều không bị cầm chân. Những cao giai võ hoàng còn lại, ngũ tông có tu vi tương đương nên dù bị đuổi kịp cũng không ngại. Sợ chỉ là Diệp Phong đến kịp.

Nhưng dù gã đuổi kịp cũng chỉ có thể đuổi theo một tông chủ và tám phần người đó là Ninh Thu Vũ có hiềm khích với gã. Thành ra tông chủ hỏa, thổ, mộc tam tông tất nhiên không bỏ qua cơ hội, tự chọn một hướng lao đi. Dù thế nào ít nhất cũng có ba tông chủ về được thánh sơn, còn hơn mất sạch toàn quân.

Ninh Thu Vũ tuy ý thức được rằng tách ra thì mình bất lợi nhất nhưng không còn được lựa chọn nữa. Đại nạn đến thì ai có thân tự lo, bản ta không vọng tưởng tứ tông trong tình huống này còn liều mạng cùng mình. Chỉ thăm hy vọng tốc độ của Diệp Phong không quá nhanh.

Ngũ tông phân tán đào tẩu khiến Tiểu Hôi đang hào hứng luống cuống. Nó chỉ là tiểu yêu thú còn ấu trĩ, giờ Diệp Phong không có mặt, không ai đưa ra chủ ý cho nó, nên cứ đứng ngẩn ra, không biết nên truy kích tông chủ nào. Chúng vô hoàng đến nơi, không ai dám nó, chỉ tự chọn mục tiêu rồi đuổi theo.

Ngũ hành chiến trận phân tán, họ không bỏ lỡ cơ hội đánh hời.

Mấy phút sau, diệp Phong đã hoàn toàn khôi phục khỏi công kích của hỏa ấn, với tốc độ nhanh nhất đuổi theo khí tức của Tiểu Hôi, thấy mình nó ngẩn ra thì ngạc nhiên: “Tiểu Hôi, định nhân đâu rồi?”

Nó thấy gã thì bĩu môi khả ái nói đầy ai oán: “Chúng giờ trò chia ra chạy, đệ không biết nên đuổi theo ai.”

Diệp Phong cười ha ha véo má nó: “Được rồi, chỉ cần cho ta biết nữ nhân đó chạy theo hướng này.”

“Chắc là bên này.” Tiểu Hôi nhớ rõ, đưa tay ra chỉ. Chính thị chỗ Ninh Thu Vũ ẩn trốn.

“Vậy chúng ta giải quyết lão yêu phụ này trút giận chp sư phụ và Thẩm Lan.” Gã không trách Tiểu Hôi đuổi hực mục tiêu, chỉ cần ngũ tông không hợp lại, cao giai chiến trận sẽ không thể nào phát huy uy lực nữa, cũng không uy hiếp được đến gã. Chỉ cần giải quyết Ninh Thu Vũ, thánh sơn cũng sẽ không còn sức mạnh đấu với hành Vô hoàng đồng minh. Trừ diệt toàn bộ sớm hay muộn không quan trọng lắm.

Tiểu Hôi thu nhỏ lại, nhảy lên vai gã. Diệp Phong giậm chân, như ánh sao băng lao theo.

Tốc độ của gã cực nhanh, thoáng sau đã vượt khỏi các vô hoàng truy kích Ninh Thu Vũ, hơn nữa cũng cảm ứng được khí tức của bà ta. Phát hiện mục tiêu, chân nguyên của gã lại tăng tốc, thân hình như thuận đi lướt đi, vẽ ra tàn ảnh trên không, nhanh chóng thu ngắn cự ly.

“Lão yêu phụ! Hôm nay đừng mơ đào tẩu nữa.” Diệp Phong gầm lên như sét nổ trên không khiến Ninh Thu Vũ tam hồn xuất khiếu, sợ run người.

Phiền hà như dự liệu cuối cùng vẫn đến. Ninh Thu Vũ kinh hoảng, giờ bà ta có một mình, làm cách nào cũng không phải địch thủ của gã, liền mạng thôi động linh vực, gầm lên the thé: “Diệp Phong, đừng có khinh người quá mức. Bất nạt nữ lưu như ta thì là bản lĩnh gì.”

“Nữ lưu? Khinh người quá mức?” Diệp Phong vừa nhanh chóng áp sát vừa cười lạnh: “Lúc xưa Bích Thủy cung tuyển thân thì ai khinh ai quá mức? Nếu lúc đó ta không có Vô Nguyên thánh lệnh, thẩm Lan và ta lại không bị người chia cắt chắc? Năm năm trước, nếu không có vô hoàng ngục sơn xuất hiệp kịp thời thì người tha cho ta sao? Lúc đó sao người không nghĩ mình là nữ lưu? Hiện giờ nói ra không thấy mình vô sỉ hả.”

Ninh Thu Vũ ghen hòng, rồi thở phào, dịu giọng cầu xin: “Nhưng hai việc đó người đều không thiệt hại gì. Thẩm Lan đã theo người, bằng thi do thánh sử để lại trong Vạn niên hàn điều cũng bị người lấy đi, cả một phong chủ của Bích Thủy cung cũng vì thế mà đi mất. Bản cung không kể ân oán với người nữa, người cũng không bức ép bản cung, được không?”

“Bản cung về thánh sơn sẽ khuyên chúng nhân giao toàn quyền không chế đại lục cho người. Sau này bọn ta không ra khỏi thánh sơn nữa nước, người thấy điều kiện đó đã vừa ý chưa?” Thấy Diệp Phong không có ý bỏ qua, ninh Thu Vũ lập tức bổ sung, quyền thống trị cả đại lục là miếng bánh cực kỳ hấp dẫn.

“Đúng là giả dối. Người coi tiểu gia là tên ngốc chắc? Hiện tại thánh sơn các người đã thất bại, quyền không chế có nằm trong tay nữa đâu mà lấy ra làm điều kiện? Hà huống, ta không hứng thú thống trị đại lục.” Diệp Phong hừ lạnh rồi nói: “Các người co đầu vào thánh sơn có phải để sống yên lành đâu mà đợi thánh điện chi viện thôi.”

Bị gã nói toạc ra ý đồ, ninh Thu Vũ biến sắc, để lộ nét mặt hung ác vốn có, gầm lên: “Người định đuổi tận giết tuyệt hả!”

“Có phải đuổi tận giết tuyệt hay không ta không biết nhưng tính mạng lão yêu phụ người, chắc chắn ta sẽ lấy hôm nay.” Diệp Phong không tỉ về gì thương xót: “Năm xưa người thi triển quỷ kế đánh lên Lăng Ba tiên tử, có nghĩ đến ngày hôm nay không?”

“Con tiện nhân Thu Tổ Thanh?” Ninh Thu Vũ ngạc nhiên rồi hỏi đầy ác độc: “Tên khốn người có quan hệ gì với ả?”

“Trước khi chết mà người còn ăn nói như vậy thì đúng là lão yêu phụ vô sỉ.” Diệp Phong hừ lạnh, đã bắt kịp Ninh Thu Vũ, đối phương hoàn toàn nằm trong phạm vi công kích. Gã giơ tay, chân không pháo to lớn giáng vào lưng bà ta.

“Ta để người chết được minh bạch, lăng Ba tiên tử không chỉ là sư mẫu của ta, còn là mẹ Thẩm Lan.” Diệp Phong nói lạnh lùng bằng giọng chỉ bàn ta nghe được.

“Cái gì! Người và người đó...” Ninh Thu Vũ không kịp nói xong, lập tức thì triển một màn nước trên lĩnh vực để hộ vệ.

m! Ninh Thu Vũ chấn động, màn nước bị Chân không pháo phá tan, sắc mặt bà ta thêm nhợt nhạt.

“Ta thay mặt sư phụ và Thẩm Lan đến mấy cái mạng ti tiện của người.” Gã lướt đến phía trên đầu bà ta, như ý bỗng lớn vụt, như cự chùy giáng xuống: “Đây là của Thẩm Lan báo mối thù mẹ ruột bị người đánh lén.”

Bốp. Uy lực hùng hồn của Nhất Bí khiến Ninh Thu Vũ phun máu, thân thể văng ngược lại. Gương mặt cực độ yêu điểm của bàn ta đầy vết máu, cực kỳ ghê rợn.

Diệp Phong hạ thủ rất có chừng mực, buộc Ninh Thu Vũ chịu đau đớn nhưng lực đạo không giết bà ta ngay lập tức. Tiểu Hôi đã được gã dẫn trước, thanh quang loáng lên trên không, đáp xuống đất với tốc độ còn nhanh hơn, một tay to hắt ra vùng quyền đánh Ninh Thu Vũ văng lại lên không.

“Đó là ta thay mặt sư phụ đòi lại nỗi đau mất thê tử.” Diệp Phong lại giơ bỗng đập lên hai chân bà ta. Lĩnh vực bao quanh Ninh Thu Vũ đã liêu xiêu, thêm nhất bỗng này thì tan tành, chân bà ta nát vụn.

“Ngao!” Ninh Thu Vũ gào lên thê thảm, cơn đau xộc vào tim khiến bà ta suýt ngất đi. Nhưng Diệp Phong đã mượn thân bỗng truyền một tia nguyên nguyên lực vào để giữ cho bà ta ý thức hoàn chỉnh.

Thân ảnh gã lắc lư, một tay từ trên hư không thò ra tóm lấy đầu Ninh Thu Vũ.

“Đòn sau cùng này, ta đòi hộ sư mẫu...” Tay gã dấy lên khí bạo kịch liệt, toàn thân Ninh Thu Vũ bị đánh tan y phụ cùng với da thịt. Từng khối thịt vụn đỏ lôm bay khắp trời, cực kỳ ghê rợn.

Chỉ vì ân oán của mình, gã không đời nào tàn nhẫn đến thế. Nhưng chỉ nghĩ đến vì nữ nhân đáng ghét này mà hơn hai mươi năm nay sư phụ không được nhìn thấy mặt người tâm ái, chịu đựng vô vàn đau khổ. Thẩm Lan phải trải qua cảnh sống không cha không mẹ bao nhiêu năm, đến giờ Yêu vương vẫn chưa dám nhận con, thì lòng gã lại dùng dùng lửa giận.

Dù thủ đoạn tàn nhẫn như thế cũng không hóa giải được một phần vạn phần nộ trong lòng gã. Tuy đối phương là nữ lưu nhưng gã không hề thương xót.

Ninh Thu Vũ biến thành người máu, không thở ra mà chỉ hít vào, trừ gương mặt lên bắn ra cái nhìn oán độc thì bà ta cũng không còn cách nào biểu hiện được hận ý. Nhưng Diệp Phong coi như không thấy gì...

“Người cứ ở đấy chịu đau đớn, đợi cái chết ập tới.” Diệp Phong kết thành một cái lồng năng lượng phong tỏa bà ta, ném vào trong rừng. Gã không cần tự tay giết Ninh Thu Vũ, không lâu nữa sinh mệnh bà ta sẽ tiêu vong, chỉ có điều trước giây phút đó là một khoảng thời gian khắc cốt铭 tâm. Ngay cả năng lực tự sát bà ta cũng không còn nữa.

548. Chương 548 : Tàn Cuộc .

“Sau cùng cũng làm được gì đó cho sư phụ lão nhân gia...” Xử lý xong Ninh Thu Vũ, gã lại hực hăng, lực lượng chống cự mạnh nhất của thánh đã tan rã về cơ Bản. Gã đứng im trầm ngâm một lúc rồi đưa Tiểu Hôi lao về phía thánh sơn.

“Phong ca ca, chúng ta không đuổi theo bốn kẻ kia?” Tiểu Hôi hiếu kỳ.

“Bốn tên chia ra chạy trốn, dù tốc độ của ta có nhanh hơn cũng không thể đuổi được.” Diệp Phong cười bảo: “Đằng nào mục đích của chúng cũng là về thánh sơn, chúng ta về đó đợi là được.”

“Ca ca thông minh lắm.” Nó cười khả ái, thể hiện rõ tâm tính trẻ con.

Tuy gã mất thời gian với Ninh Thu Vũ nhưng tứ tông cũng không chọn con đường về thánh sơn gần nhất, nên coi như ngang bằng. Tốc độ của gã hơn xa tứ tông, không có gì bất ngờ thì sẽ về trước để kịp chặn đường.

Thình không lóe lên một dải cầu vồng màu vàng tía, với tốc độ cực cao lướt về thánh sơn.

Lúc Diệp Phong đến thánh sơn, thấy một toán cường giả của Võ hoàng đồng minh vây chặt sơn môn. Nhưng họ tụ tập lại một chỗ, có vẻ bất lực với sơn môn nên đang thương nghị gì đó.

Toán võ hoàng này lúc trước được gã phái đi ngăn chặn viện binh của thánh sơn, theo tình hình thì Võ hoàng đồng minh đã thắng lợi.

Chúng nhân thấy gã tới đều tỏ ra vui mừng, ủa lên nghênh đón.

“Diệp minh chủ, kết quả thế nào rồi.” Dáng vẻ Diệp Phong như vừa kịch chiến xong, kỳ thật gã không đáp thì những người khác cũng đoán được kết quả. Chỉ là họ muốn chính miệng gã xác nhận.

“Chúng ta thắng rồi.” Gã mỉm cười, chúng võ hoàng lập tức hoan hô như sấm nổ, đồng thời rũ bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng. Đối thủ của họ là thánh sơn từng thống trị đại lục, bảo là không có áp lực gì là nói dối.

“Bất quá hiện tại chưa phải lúc chúc mừng, trong ngũ tông chỉ có Bích Thủy cung Ninh Thu Vũ bị tại hạ giết, tứ tông chỉ ra chạy trốn. Tại hạ tính rằng không lâu nữa chúng sẽ chạy về đến nên quay lại đợi.” Gã đợi chúng nhân hoan hỉ một chốc rồi nghiêm mặt thối.

Nghe nói Ninh Thu Vũ bị giết còn tứ tông bỏ chạy, các võ hoàng đều tỏ vẻ kính sợ. Trước đây họ tập hợp toàn bộ sức mạnh lại cũng không làm gì được cao giai ngũ hành chiến trận, giờ Diệp Phong một thân một mình vẫn chiến thắng, thực lực của gã lại triệt để chấn nhiếp chúng nhân.

“Các vị sao lại tụ tập ở đây?” Gã cũng hiểu kỳ.

“Bọn lão phu làm theo lệnh của minh chủ, mai phục trên đường từ thánh sơn đến Mộ Dung gia. Sau đó...” Đối phương nhìn Tiểu Hôi đứng đưa trên vai gã, hiển nhiên có ấn tượng rất sâu với tốc độ của nó.

“Lúc nó đưa Diệp Lam xông qua, thánh sơn cũng có ba ngũ hành chiến trận truy đuổi. Bọn lão phu bèn đột nhiên hiện thân đánh cho chúng không kịp trở tay, lập tức đánh tan một tổ.” Các võ hoàng đều tỏ vẻ đắc ý, họ chỉ có thực lực trung và sơ giai, trong chớp nhoáng có được thành quả đó cũng không dễ dàng gì.

“Sau đó thì sao?”

“Rồi bọn lão phu đấu với hai tổ trận thế còn lại. Thực lực của chúng cao hơn nhưng chúng ta có ưu thế đông người, nhất thời ngang ngửa nhau.” Ông ta giới thiệu lại đơn giản tình hình, rồi tiếp tục: “Vốn thực lực của chúng ta không thể chiếm được thượng phong nhưng ban nãy hai tổ chiến trận tự loạn trận cước, bị bọn lão phu tấn công dồn dập thì rút hết vào trong thánh sơn.”

“Quanh thánh sơn có phòng ngự cấm chế phi thường lợi hại. Dù chúng ta liên thủ cũng không thể lay chuyển. Lực lượng tàn dư của thánh sơn dựa vào chướng ngại này mà cạm cự với chúng ta.”

Gã gật đầu, phòng ngự cấm chế của thánh sơn có thể chặn được thánh giai toàn lực công kích. Nếu trận thế có người chủ trì thì càng chắc chắn hơn.

“Đối phương tự loạn trận cước, chắc vì tin tiền phương triệt để chiến bại, nên mới buộc phải quay lại thánh sơn.” Diệp Phong hơi ngẫm nghĩ rồi phân tích: “Nhất định chúng phải có cách liên hệ với nhau.”

“Minh chủ nói không sai. Bọn khốn thánh sơn đó không chỉ có trận thế lợi hại như ngũ hành chiến trận mà còn có thánh khí được thánh địa ban cho, có thể giao lưu ở cách nghìn dặm cũng không lạ.”

“Như vậy có thể sẽ có chút phiền hà.” Gã nhíu mày: “Mỗi có thể nghĩ được việc đợi ở thánh sơn để chúng tự đâm đầu vào lưới thì chúng cũng tuyệt đối không ngốc. Nếu tứ tông thương lượng cùng xông vào thánh sơn thì với sức một mình mỗi không thể đồng thời cầm chân tất cả.”

“Còn có Tiểu Hôi, tiểu Hôi có thể cầm chân một tên.” Tiểu Hôi nhảy ra tự đắc.

Diệp Phong bật cười, vuốt đầu nó: “Đúng. Lần này Tiểu Hôi lại có thể lập công.”

“Hai tông còn lại để bọn mõ chi làm hai cánh chặn đường.” Những võ hoàng khác nhất tề xin đi.

“Cứ thế đi.” Diệp Phong nhất thời không nghĩ ra kế vẹn toàn, nên chấp nhận đề nghị.

“Các vị, ninh cung chủ đã không còn nữa.” Mộc tông, hỏa tông, thổ tông, cùng nhận được tin từ Kim tông qua một vật thể nhỏ bên mình. Dù đã chuẩn bị tâm lý mà vẫn rùng mình.

Họ mới phân tán đào tẩu hơn mười phút mà Ninh Thu Vũ đã lặng lẽ mất mạng, nên nếu bị Diệp Phong đuổi kịp thì sẽ gặp hậu quả gì? Chúng nhân đều có nỗi buồn thổ tử hồ bi.

“Hiện tại đường sống duy nhất của chúng ta là trốn vào thánh sơn, dựa vào phòng ngự đại trận để ngăn địch.” Kim tông lại truyền tin.

“Nhưng Diệp Phong đã giết Ninh cung chủ, hẳn tất nhiên sẽ biết đường chặn chúng ta ở quanh thánh sơn.”

“Đó là việc mõ định nói với các vị, để chắc chắn chúng ta có hy vọng trốn về thánh sơn, trong bốn người phải hy sinh một.” Kim tông trầm mặc một chốc rồi truyền tin.

“Ý Kim tông là?”

“Các vị đều có truy binh, bất quá tại hạ thấy không có gì uy hiếp.” Ngũ tông đều có trong tay thánh khí uy lực vô cùng, tuy tu vi của họ không thể phát huy uy lực thánh giai nhưng đối phó mấy cao giai võ hoàng thì không vấn đề gì.

Trước đó nếu Diệp Phong không xuất thủ quá gọn ghẽ, không cho Ninh Thu Vũ cơ hội thi triển thánh khí, bằng không tất gặp phiền hà không nhỏ.

“Bất kể dùng giá nào cũng phải rũ bỏ được truy binh, để bớt phiền hà.” Kim tông ngữ khí nghiêm túc truyền âm.

“Giải quyết truy binh không khó nhưng sử dụng thủ đoạn sau cùng rồi thì gặp Diệp Phong sẽ thế nào? Uy hiếp thật sự của chúng ta không phải truy binh.” Tam tông còn lại chưa hiểu ý Kim tông.

“Các vị cho rằng với thánh khí trong tay thì chống nổi Diệp Phong? Các vị tự so thực lực với Thủy tông thì sao?” Kim tông lạnh lùng nhắc: “Trước đây chúng ta sử dụng sức mạnh thánh giai chân chính còn không là đối thủ của hắn, mấy món đồ chơi chỉ phát được sức mạnh ngụy thánh giai sao có thể ngăn được hắn!”

“Vậy chúng ta nên làm sao?” Tam tông hiển nhiên cũng hiểu điều đó, mặc nhận tình hình.

“Cắt đuôi truy binh xong, chúng ta ước định thời điểm, cùng xông vào thánh sơn. Diệp Phong mạnh đến đâu cũng chỉ ngăn được một người...”

“Vậy người đó sẽ...” Tam tông cũng hiểu ý, lấy một tông chủ làm con mồi thu hút chú ý của Diệp Phong, tam tông sẽ nhân cơ hội chạy về thánh sơn.

“Chỉ còn cách đó giúp ba trong số chúng ta an toàn về được thánh sơn.” Kim tông nói: “Nhưng chỉ cần chúng ta còn lực lượng, diệp Phong và Võ hoàng đồng minh sẽ còn e dè, có lẽ vị tông chủ trong tay hắn không nhất định sẽ mất mạng.”

“Hắn đã dám giết Thủy tông thì tất nhiên không hạ thủ lưu tình với chúng ta.” Hỏa tông vẫn không yên tâm. Trừ Ninh Thu Vũ thì lão là người có xung đột với Diệp Phong sâu nhất.

“Chúng ta liều thôi.” Hai tông còn lại tán đồng. Liều thì còn một tia sinh cơ, nếu cứ chạy lung tung thì kết quả tất nhiên là tất cả đều xong đời. Kim tông nói rất có lý, chỉ cần thánh sơn còn chút uy nhiếp, diệp Phong sẽ không dám làm quá.

Họ tuy không đối phó được Diệp Phong nhưng Võ hoàng đồng minh còn không ít người không phải đối thủ của họ. Hơn nữa gã cũng còn vướng víu như Mộ Dung gia và Vô Song môn.

Tam tông đều tán đồng, hỏa tông không còn gì để phản đối. Bốn người chia ra chạy.

Mộc tông đang lao đi thì thấy một toán võ hoàng chặn đường. “Các hạ bó tay chịu trời?” Hỏa Vân tà hoàng lộ vẻ trào lộng.

“Bằng vào các người chưa xứng.” Mộc tông đánh mặt, trong tay xuất hiện một cây mộc côn xanh biếc, khí hải nguyên lực điên cuồng tràn ra, mộc côn tự động dâng không, hình thành một hư ảnh cự chùy khí tức bàng bạc, năng lượng ẩn chứa trong đó khiến người khác rùng mình.

“Không được, tránh mau.” Cự chùy ngưng tụ chỉ trong tích tắc, hung hãn giáng vào mấy võ hoàng truy đuổi, họ đều biến sắc, cùng dốc sức ngăn chặn luồng công kích đáng sợ này.

m! Mấy võ hoàng thổ máu văng đi, mộc tông thu mộc côn lại, ung dung đi mất.

“Còn dám đuổi theo thì các người sẽ càng phải trả giá nghiêm trọng.” Bị Mộc tông uy hiếp hạ, bọn Hỏa Vân tà hoàng tỏ vẻ kinh hãi, đứng ngoài xa không dám đuổi theo.

549. Chương 549 : Bắt Sống Hai Tông .

Tình hình tương tự cũng xuất hiện ở hai hướng khác, các cao giai võ hoàng truy kích vì bị chấn nhiếp trước uy lực của thánh khí nên không dám tiếp tục truy kích, dù mấy võ hoàng không cam lòng vẫn bám theo, song đối phương giao hoạt nên sau rất mất đầu.

Họ thương nghị một hồi, sau rốt đành quay về.

Quanh thánh sơn, Diệp Phong đã an bài xong xuôi, gã và Tiểu Hôi chặn ở phía đông và tây, hai nhóm võ hoàng cường giả chặn ở hướng nam và bắc. Chúng nhân nín thở đợi mục tiêu đến.

Nửa canh giờ sau, từ chân trời xuất hiện bốn đạo khí tức cực mạnh, không phải tứ tông quay về thì là ai? Chúng võ hoàng tim đều đập nhanh, nguyên lực ngấm lưu chuyển, sẵn sàng phát động lôi đình nhất kích.

“Các vị, quả nhiên không ngoài dự liệu, địch nhân tựa hồ mai phục quanh thánh sơn.” Kim tông nheo mắt, tu vi của chúng võ hoàng vốn thấp hơn, cộng thêm lúc mai phục hơi kích động nên không ẩn tàng khí tức kín đáo. Còn cách thánh sơn chừng mười dặm đã bị phát hiện.

“Nhưng Diệp Phong ẩn thân ở đâu?” Mộc tông hỏi.

“Không rõ, nhưng khí tức bộc lộ như thế chưa biết chừng là kẻ nghi binh của hắn.” Hỏa tông hiển nhiên suy nghĩ xa hơn.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Thổ tông hơi nghi hoặc.

“Chúng ta chỉ có thể dĩ bất biến ứng vạn biến, Diệp Phong dù ẩn mình ở đâu cũng chỉ có một. Chúng ta đồng thời từ bốn phía lao vào, tông chủ không gặp Diệp Phong sẽ nhanh chóng chạy vào thánh sơn. Bất kỳ ai sống sót cũng phải dốc sức cứu các tông chủ khác. Các vị, rõ chưa?”

“Chỉ đành thế thôi.” Tuy không tông chủ nào muốn chạm trán Diệp Phong nhưng trong tình huống không rõ ràng, họ đành liều mạng, ai gặp phải là xui xẻo.

“Ai gặp Diệp Phong thì cố gắng dùng thánh khí kéo dài thời gian.” Kim tông dặn xong câu cuối cùng, khẽ quát: “Đi, xông lên.”

Bốn thân ảnh lao tới với tốc độ nhanh gấp mấy lần, như sao băng từ các hướng lao vào thánh sơn. Chỉ cần họ tới được trận thế là sẽ an toàn vào trong vòng bảo vệ của thánh sơn.

“Chư vị, chặn chúng lại!” Đối phương không hề do dự khiến Diệp Phong hơi kinh ngạc, lập tức hiện thân trên không, quát vang vọng khắp thánh sơn.

“Người ở lại thôi.” Diệp Phong biết rõ thực lực của Tiểu Hôi không sợ tứ tông nhưng muốn bắt được đối phương thì không dễ. Bất quá với tốc độ của nó, đối phương muốn cắt đuôi cũng khó. Còn về hai toán võ hoàng kia thì không cần cầm chân lâu, gã sẽ dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết Kim tông.

“Xem ra lão phu xui xẻo nhất.” Kim tông cười tự giễu, lùi lại thật nhanh, đồng thời nguyên lực điên cuồng dấy lên, trải lĩnh vực đến mức cao nhất.

“Ném thử Nhất Bí.” Diệp Phong không có thời gian vòng vo, chân nguyên tràn ra, thân hình như thiểm điện lướt tới, như ý bóng giáng mạnh xuống.

Thân hình Kim tông tiếp tục lùi lại, đồng thời lấy ra một chiếc bánh xe vàng rực cơ hồ cao ngang với người lão, mở rộng cửa bao quanh không khác nào vầng thái dương tỏa ánh, phát ra quang mang cực kỳ lừng lẽ.

“Nhật miện kim luân, xuất!” Chiếc bánh xe quay tít, lĩnh vực năng lượng quanh Kim tông bị hút hết vào, hình thành một vòng xoáy vàng rực trên không, chính giữa phát ra khí thể đáng sợ.

Vùng xoáy vàng rực tụ thể, kim nguyên năng lượng chung quanh sắc như đao phong, hung hãn nghênh đón như ý bỗng.

m! Tay Diệp Phong rung lên, sức mạnh thánh khí phát ra quả phi phạm, dù gã chuẩn bị trước nhưng vẫn bị phản lực hất văng đi xa. Còn bánh xe vàng chói, kim nguyên năng lượng dấy lên đã tan rã hoàn toàn, sau sát na va chạm với gã thì lẻ loi rơi xuống đất, mất hết uy lực.

Nhân lúc gã bị ngăn trở, kim tông thối lui liền mấy dặm. Lão không mong thoát được, chỉ hy vọng cự ly này có thể cầm chân gã thêm một chút thời gian.

“Thánh sơn chắc chắn thất bại, ngươi liều mạng chống cự cũng có ý nghĩa gì.” Diệp Phong thầm bội phục đối phương, bất quá không hề nường tay. Giải quyết thêm được tông chủ nào là khi công kích thánh sơn bớt được phần áp lực ấy. Gã giẫm lên hư không lao tới.

“Tiếp được chiêu này, lão phu sẽ bó tay chịu trời.” Mắt Kim tông ánh lên tinh mang, dốc hết nguyên lực ra, kim nguyên lĩnh vực nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành cây lợi kiếm khổng lồ chém vào Diệp Phong.

“Trò vật vĩnh!” Gã ngưng tụ Hồn nguyên nhất khí đạn, ném vào kim sắc lợi kiếm. Cả hai van nhau, xoáy khí quét qua ào ạt, sắc mặt Kim tông nhợt nhạt lơ lửng trên không, quanh mình không còn nguyên lực bảo vệ.

“Ta đầu hàng...” Kim tông thập phần lãnh tĩnh, lão đương nhiên không ném cả mạng mình vào, chống cự đến lúc nào là lão đã tận lực. Chỉ cần thánh sơn chưa hoàn toàn thất thủ, lão vẫn còn giá trị lợi dụng, Diệp Phong sẽ không giết lão.

Óc gã lóe lên vô vàn ý nghĩ, sau cùng phong tỏa khí hải của Kim tông, xách lên lao về hướng khác.

Lúc gã đến phía nam, võ hoàng mai phục tại đó đang tụ tập, tựa hồ tranh cãi nhau. Đối tượng cản ngăn cản đã mất bóng.

“Sao vậy? Người các vị phụ trách đâu?” Gã hỏi.

“Đều do mấy tên nhát gan, đối phương lấy ra thánh khí uy lực cực mạnh là chúng đều sợ.” Một võ hoàng chỉ trích: “Mấy người bọn tại hạ không ngăn được, bị đối phương vượt qua.”

“Nói láo, bọn ta rõ ràng đều chuẩn bị từ bên sườn vòng lại bao vây đối phương, nào ngờ các người không chống nổi một tích tắc nên để đối phương chạy mất. Các người mới không tận lực.” Các võ hoàng bị chỉ trích đều tỏ ra bất phần.

“Im hết đi.” Gã gầm lên giận dữ khiến các võ hoàng run như ve sầu mùa lạnh. Họ đều có tư tâm, trong tình huống đại cuộc đã định thì đời nào chịu lấy tính mạng ra đùa? Chỉ trích nhau chẳng qua là cái cớ. Giờ Diệp Phong phát nộ thì đều lo lắng.

“Không tranh cãi nữa. Tên này giao cho các vị, mổ sang bên Tiểu Hôi.” Diệp Phong tất nhiên hiểu hết tâm tư họ, nhưng lúc nào không tiện phát tác, có điều nhớ thật kỹ. Muốn không làm mà ăn với tiểu gia hỏa, các người sớm muộn gì cũng hối hận.

Diệp Phong ném Kim tông cho chúng nhân, thân hình lại vạch lên tàn ảnh cực nhanh, lao đến vị trí của Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi đang giao chiến hăng say. Không hiểu Thổ tông sử dụng thánh khí gì thao tung một tảng đá lớn như ngọn núi đầu với nó.

Thực lực của nó không tệ nhưng thiên phú là tốc độ linh xảo và tu vi thật sự kém hơn, cộng thêm đối phương sử dụng thánh khí có uy lực vô cùng, dù nó biến thành cự viên thì vẫn không dám ngạnh tiếp với ngọn núi của Thổ tông.

Nhưng Thổ tông thao túng tảng đá cũng phi thường cật lực, chậm rãi cực độ. Lão chỉ còn cách vừa đập tảng đá sang hai bên để phòng Tiểu Hôi công kích vừa từ từ di động về phía thánh sơn. Chỉ còn cách lớp chướng ngại chưa đầy một dặm nữa, tiểu Hôi gãi đầu gãi tai oanh kích loạn xạ chung quanh nhưng không thể gần bước được đối phương.

“Tiểu Hôi, được lắm. Huynh đến đây.” Giọng nói quen thuộc khiến Tiểu Hôi hơi hở, còn Thổ tông sắp thoát thân thì biến sắc.

“Sức sinh đáng chết, cút ngay.” Thổ tông kinh hãi, thôi động kịch liệt ngọn núi, giáng mạnh vào Tiểu Hôi, đồng thời thân thể hóa thành hắc mang lao về phía thánh sơn. Lão mặc kệ có lấy lại được thánh khí hay không, giữ được mạng cái đã.

Chướng ngại ngoài thánh sơn ngay trước mắt, tay Thổ tông vạch lên trận quyết, định mở thông đạo tiến vào.

“Khí vực không gian!” Gã chưa tới nơi thì linh vực đã trùm lên Thổ tông.

Chỉ hơn mười thước ngắn ngủi nữa mà thành niềm tiếc nuối vĩnh hằng. Lão chặt vật giầy giữa trong không gian phong tỏa, cơ hội ngay trước mắt mà cuối cùng lại mệnh mông. Tuy khí vực không gian chỉ ngăn Thổ tông trong mấy giây nhưng lúc đó Diệp Phong đã đến trước mắt lão.

“Người hết cơ hội rồi.” Diệp Phong khẽ nhếch mép, quyền đầu giáng mạnh lên mặt lão.

Chát. Thổ tông vắng đi, đứng ngay hướng Tiểu Hôi. Nó không có hảo cảm gì với lão mập giao đầu với mình, thấy lão bay đến thì không khách khí vùng quyền, đâm Thổ tông lún xuống đất.

Mặt đất nổ vang, vị trí Thổ tông đáp xuống lập tức xuất hiện một hố sâu, tấm thân béo phì của lão đầy máu, hữu khí vô lực nằm thoi thóp ở dưới.

Đáng ghét, nếu không bị tiểu súc sinh ngăn cản, lão đã về được thánh sơn từ lâu. Vốn lão cho rằng không gặp Diệp Phong là thần may mắn đã mỉm cười, tiếc rằng không gặp phải sát thần mà không thoát khỏi cảnh bị bắt.

Trạm tiếp theo, gã không ôm nhiều hy vọng, biểu hiện của toán võ hoàng ban nãy cho thấy, toán võ hoàng này muốn chặn được Hỏa tông là si tâm vọng tưởng. Không ngờ trong tay tứ tông vẫn còn thánh khí uy lực cỡ này, gã thu tảng đá của Thổ tông vốn không còn nguyên lực cung cấp cho nên thu nhỏ lại, cộng thêm kim luân của Kim tông, cũng không hẳn chuyện này không có thu hoạch.

550. Chương 550 : Thánh Sơn Cấm Chế .

Không ngoài dự liệu của Diệp Phong. Các võ hoàng ở phía bắc vì lòng riêng tư mà không toàn lực ngăn chặn Hỏa tông, để đối phương đột phá trốn vào thánh sơn. Gã thầm nhớ vụ bắt mẫn này lại, đợi giải quyết thánh sơn xong, các người sẽ hối hận.

“Minh chủ, hiện tại chúng ta nên làm gì?” Cả toán võ hoàng đều hỏi thẹn, diệp Phong và Tiểu Hôi đều hoàn thành nhiệm vụ, còn họ đông nhất nhưng lại vô dụng. Bất quá họ sợ nhất là bị gã trách phạt.

Giờ gã cũng không còn lòng dạ truy cứu họ không tận lực, quan sát chướng ngại một lúc rồi nheo mắt: “Không biết phòng ngự cấm chế này chắc chắn đến mức nào...”

Một võ hoàng bước lên giới thiệu: “Lúc từ ngục sơn thoát thân, võ hoàng của cả mười bảy ngục phong toàn bộ hợp lực mới phá được chướng ngại này để đi ra. Diệp minh chủ thực lực kinh nhân, hơn cả thánh giai, lão phu thấy phá được chắc không khó.”

Diệp Phong từ từ lắc đầu: “Có lẽ công kích của mỡ không kém các vị liên thủ, nhưng lúc trước các vị công kích từ bên trong, mà chướng ngại này mạnh về phía ngoài. Nếu có sức mạnh gấp mấy lần hơn trăm võ hoàng liên thủ thì e khó phá được đạo phòng ngự cấm chế này.”

“Các vị tránh ra, để mỡ thử xem sao.” Khí tức của gã lại dâng lên, các võ hoàng đều lui xuống, bay đi thật xa, chờ đợi gã hành động.

Khí trường quanh gã rung lên, không gian đầy cảm giác nặng trĩu, điểm kỳ diệu của hỗn nguyên linh vực là có thể mô phỏng bất kỳ loại nào trong bốn nguyên lực, hơn nữa chân nguyên cũng dung hợp thập phần hoàn mỹ.

Đồng thời, thân hình gã lớn bổng lên, dưới ánh mắt kinh hãi của các võ hoàng, biến thành một cự nhân cao hơn hai trượng. Như ý bổng cũng dài ra thành mấy chục thước, đường kính cực kỳ đáng sợ. Dù thân hình gã đã gấp mấy lần nhưng như ý bổng trông vẫn không khác nào một cây bổng chùy cực lớn.

Một đạo tử hắc chân nguyên liên tục chảy trên thân bổng, sức mạnh hồn hậu liên miên bất tuyệt tụ lên như ý bổng. Đứng xa cảm thụ mà các võ hoàng cũng kinh hãi, khí thế này không khác nào một ma thần thông thiên triệt địa.

“Nhất Bí!” Gã lách đi, như ý bổng mang theo thổ hệ chân nguyên kinh nhân giáng vào phòng ngự cấm chế.

“Ầm ầm!” Cả khu vực thánh sơn rung lên. Chỗ cấm chế bị gã công kích rực hào quang bảy màu, hóa giải quá nửa lực phá hoại đáng sợ đó. Cấm chế thậm chí không nứt mẻ gì, chứng tỏ lực phá hoại của gã còn xa mới phá được tầng phòng ngự này.

“Quả nhiên không dễ.” Gã thu người lại, ánh mắt thêm phần ngưng trọng.

“Ha ha! Các hạ bất tất phí công, phòng ngự cấm chế của thánh sơn có thể chống nổi thánh giai. Các hạ tuy có thực lực không kém thánh giai nhưng muốn phá được chướng ngại này là không thể nào.” Kim tông chợt bật cười.

“Lão tặc, im ngay cho lão tử.” Võ hoàng trông coi lương tông tặng cho Kim tông một quyền, bất mãn mắng.

“Đòn này lão phu nhớ kỹ, sau này có cơ hội sẽ trả gấp đôi.” Kim tông lạnh lẽo nói với võ hoàng đối diện khiến đối phương rùng mình.

“Người cho rằng các ngươi còn cơ hội?” Diệp Phong nhạt nhẽo chế nhạo.

“Thực lực của Diệp Phong các hạ, lão phu thập phần bội phục, nhưng chi cần các hạ không công phá được thánh sơn, thánh điện sẽ sai tân thánh sứ xuống. Lúc đó có lẽ các hạ còn sức chống cự, nhưng chúng...Ha ha!” Kim tông cười âm lạnh.

Chúng nhân đều lạnh buốt trong lòng, kim tông nói không sai, chỉ cần thánh sơn không bị phá, thánh sứ sau này giá lâm, biết được chân tướng sẽ đời nào tha cho nhóm tù phạm bạo động như họ. Nghĩ vậy, chúng nhân đều hướng mục quang sang Diệp Phong.

“Không cần chúng xuống, mỗi tự lên tìm.” Gã hừ lạnh.

“Các hạ...Định tiến nhập thánh địa?” Kim tông kinh ngạc rồi bật cười: “Đừng nói hiện tại các hạ không phá được thánh sơn, dù thánh sơn thật sự lọt vào tay các hạ thì làm cách nào các hạ biết cách an toàn qua được đường hầm năng lượng? Không có thánh sứ trợ giúp, vào đó chỉ tổ chết uống.”

“Vào thánh địa thế nào là việc của mỗi, không cần các hạ phí tâm.” Diệp Phong tất nhiên không giải thích với Kim tông, lạnh lùng nói: “Còn về phòng ngự cấm chế của thánh sơn tuy hơi phiền hà nhưng không hẳn không có cách phá được. Các hạ nói nhiều như vậy, lẽ nào định cầu xin?”

“Các hạ là người thông minh, thực lực cũng hơn xa phổ thông võ hoàng. Tại hạ có một lời, mong các hạ cân nhắc.” Ngữ khí Kim tông đột nhiên chậm lại: “Ở đại lục này, có lẽ các hạ đã vô địch, dù sau này có tân thánh sứ thì tại hạ cũng nghĩ là họ khó làm gì được các hạ. Nhưng khi đối diện với lực lượng thánh điện thì các hạ vẫn chỉ là một đại lực cường giả nhỏ bé, căn bản không uy hiếp được gì đến thánh điện. Tại hạ thấy các hạ không có chí xưng bá, sao phải khổ sở đối địch với thánh điện?”

Gã liếc mắt, nhạt nhẽo hỏi: “Thật ra người định nói gì?”

“Lão phu muốn nói là dù các hạ từng giết người thánh tộc, hiện tại giết cả Thủy tông, dù các hạ từng tạo ra bạo loạn tại thánh sơn ngục phong, mạo phạm thêm nhiều thứ mà với các võ hoàng khác là không thể tha thứ. Nhưng với tiềm chất và thực lực các hạ có, thì những điều đó với thánh điện cũng không phải việc không thể bỏ qua.”

Kim tông thấy gã không phản ứng thì nói tiếp: “Hiện tại các hạ quay đầu vẫn còn kịp. Chỉ cần các hạ hiệp trợ thánh sơn chấn chỉnh trật tự ở đại lục, đưa nhóm vô hoàng đó thành lực lượng của thánh sơn thì sau này thánh điện sứ giả xuống đây, các hạ cũng chỉ có công mà thôi. Với tư chất của các hạ, tiến nhập thánh địa sẽ có tiền đồ không ước lượng được. Chuyện đó...Dù gì cũng hơn là đối địch với thánh điện chứ?”

“Các hạ cho rằng mỡ sợ bị thánh điện truy cứu những việc từng phạm nên mới bắt đắ dĩ đối kháng thánh sơn?” Diệp Phong thầm cười lạnh nhưng ngoài miệng không để lộ.

Đngs như sư phụ đoán, chỉ cần thánh điện không biết, quan hệ giữa và và Yêu điện, không biết gã kế thừa Nguyên Thần quyết của Yêu vương thì từ quan điểm ‘ái tài’ của thánh điện, những việc gã phạm không đáng gì.

“Lẽ nào không phải?” Kim tông nhú mày lấy làm lạ, những vô hoàng phản kháng thánh sơn, trừ có cừu hận với Ngũ hành tông thì cơ bản đều sợ sau này bị thánh sơn truy cứu.

“Người cứ việc nghĩ thế.” Gã đương nhiên không cần giải thích với đối phương, nhạt nhẽo đáp: “Bất quá ta sẽ hành sự theo cách của mình...”

Kim tông nói thế cũng là một cách để an toàn tiến nhập thánh địa, nhưng Sinh mệnh điều linh trên mình Yêu vương sắp đến kỳ bạo phát, ai biết lúc nào thánh điện mới phái thánh sứ xuống? Gã không thể lấy an nguy của sư phụ ra mạo hiểm. Công chiếm thánh sơn, đột nhập vào thánh địa mới là cách nhanh nhất.

“Người sẽ hối hận.” Kim tông thấy gã không mảy may động lòng, bắt giắc thăm rửa.

Gã cười nhạt ngó lơ đối phương, dặn chúng vô hoàng: “Tạm thời chúng ta lui lại, đợi tập hợp xong lực lượng sẽ công chiếm thánh sơn.”

Hiện tại ngũ tông đã mất một, tứ tông còn lại bị bắt sống hai, chỉ cần phòng ngự cấm chế của thánh sơn bị công phá, thì bị chiếm là tất nhiên. Cần thiết bây giờ là tìm ra cách phá cấm chế.

Diệp Phong và chúng vô hoàng nhanh chóng quay về, đến chỗ đại chiến với ngũ tông lúc trước, thấy ngay cảnh bất ngờ.

Hỏa Vân tà hoàng và các cao giai vô hoàng vây chặt bọn Vệ lão, còn Vũ Hân đang đầm đìa nước mắt chặt trước mặt họ. Bọn Hỏa Vân tà hoàng sát khí đằng đằng, nếu không có Thẩm Lan ở sau lưng Vũ Hân chắc họ đã động thủ rồi. Ban nãy Diệp Phong đánh tan ngũ hành chiến trận, vì thực lực tiêu tan hết, bị Vô hoàng đồng minh bắt sống.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp Phong thấy dáng vẻ Vũ Hân, đoán được nguyên do, bắt giắc thở dài.

“Diệp Phong, xin người đấy. Đừng để họ sát hại tộc nhân, bọn ta chỉ vâng lệnh quản lý thánh sơn mà thôi.” Vũ Hân thấy gã thì như thấy cứu tinh, lập tức lao đến ôm tay cầu xin.

“Minh chủ, không hiểu nữ nhân này là...” Chúng vô hoàng biết Thẩm Lan nhưng không biết Vũ Hân. Vốn cô ở bên Thẩm Lan thì họ cũng mặc nhưng giờ cô lại ra xin xỏ cho bọn Vệ lão, xem ra có quan hệ với thánh sơn tuần sát sứ thì thật họ không hiểu được.

“Nàng ta là bằng hữu của mỡ, có việc gì các vị cứ nói.” Gã phát tay.

“Thế này, năm con chó săn thánh sơn này, để lại cũng vô dụng, để trừ hậu hoạn, bọn tại hạ thấy đem ra xử tử hết là hơn, nhưng vị bằng hữu này của minh chủ lại ngăn cản, không cho động thủ...” Hỏa Vân tà hoàng không biết thái độ của Diệp Phong nên từ từ nói: “Lan tiên tử tuy không bảo vệ người thánh sơn nhưng bảo bọn tại hạ không được thương tổn vị cô nương này, thật không hiểu có ẩn tình gì chẳng.”

“Cho các vị biết cũng không sao, vũ Hân vốn là tuần sát sứ cấp thấp trong thánh sơn.” Gã không giấu, với thực lực và địa vị của gã, không ai dám nghi ngờ ý kiến.

“Cừu địch của các vị là Ngũ hành tông, trước đây thánh sơn tuy tù cầm các vị nhưng không lấy tính mạng nên thánh sơn tuần sát sứ không có cừu hận ghi xương với các vị. Chi bằng Diệp mỡ đưa ra một phương án xử lý, các vị thấy có được không?” Gã nói vậy, các vô hoàng sao dám dị nghị, cứ nghe xem thế nào đã.

Diệp Phong lấy một chuỗi cầm cổ thánh khí trong nguyên trạc ra mỉm cười: “Họ từ cầm các vị mấy trăm năm, hôm nay chúng ta cũng tù cầm họ lại, đợi trăm năm nữa sẽ theo tình hình mà thả ra, chứ vị đồng ý không?”

Các võ hoàng nhìn nhau, gã xử lý như vậy đúng là trút được cục tức cho họ, quan trọng nhất là Vũ Hân tiểu cô nương này có quan hệ không tệ với gã, họ cũng không cần thiết phải lấy mạng bọn Vệ lão, đặc tội với Diệp Phong để làm gì? Vũ Hân cũng nói chỉ cần giữ được tính mạng của tộc nhân là cô vừa lòng rồi. Hiện tại chiến bại là phía thánh sơn, mong Diệp Phong tha cho họ là không thực tế.

551. Chương 551 : Lạc Nhật Thần Tiên .

Nghe Diệp Phong nói xong phương thức xử lý, bọn Vệ lão thở phào, giữ được mạng vẫn hơn chết đi vô vị.

Diệp Phong cầm cổ năm người xong, đưa thánh khí cho Vũ Hân.

“Sau này tộc nhân do cô nương quản lý, chỉ cần họ ngoan ngoãn ở một chỗ, miễn đảm bảo họ được an toàn.”
Diệp Phong bình thần: “Nhưng nếu cô nương cố ý giải khai cầm cổ cho họ, họ lại định gây rối thì...Mối không cho họ cơ hội nữa đâu.”

Hành động của gã tuy hơi mạo hiểm nhưng cũng vì có niềm tin tuyệt đối vào thực lực của mình. Gã tin Vũ Hân biết cân nhắc, thực lực năm người bị cầm cổ tối đa chỉ thất giai võ tông, bằng vào tu vi của Vũ Hân có thể áp chế được. Họ lại cùng là người một tộc, giao tiếp với nhau dễ hơn nhiều.

Nếu cô thả người mà đối phương có ý đồ bất lợi cho đồng minh thì gã có đủ lý do để triệt để diệt trừ.

Vũ Hân đương nhiên không biết suy nghĩ của gã, nhưng đối phương chịu tin thì cô phi thường cảm động. Ở gần lâu nay, cô hiểu gã là người thế nào nên kích động gặt đầu.

“Họ nhất định không uy hiếp người nữa, ta chắc chắn đấy.” Vũ Hân đỏ mặt, vội vàng hứa.

Thẩm Lan nhìn ra, bật cười véo tay Diệp Phong: “Lại một nữ hài bị huynh lừa mất trái tim.”

Gã xòe tay cười khở, nhún vai bất lực, ra vẻ vô tội.

“Diệp Phong, lão phu muốn biết tình huống hiện tại của thánh sơn thế nào?” Vệ lão hít sâu một hơi rồi hỏi. Lão thấy nhị tông bị bắt, sớm đã có chuẩn bị.

“Tuy người của các vị còn chống cự nhưng kết cục thánh sơn bị mất là chắc chắn.” Gã liếc Vệ lão, nhạt giọng: “Lẽ nào các hạ còn ôm hy vọng?”

“Hiểu.” Vệ lão cúi đầu, sắc mặt phẳng phất già đi hẳn, nói đầy chua chát: “Bọn lão phu sẽ không gây thêm phiền hà cho các hạ nữa nhưng xin các hạ đừng tăng thêm giết chóc. Có thể xử lý mọi người bị bắt như bọn lão phu...”

Gã lắc đầu cắt lời Vệ lão, quả quyết: “Việc này, các vị không có tư cách can thiệp.”

Vệ lão nhìn Vũ Hân, cô hiểu ý, đến trước mặt gã, đỏ mặt lên ngưỡng ngừng, tỏ vẻ đáng thương: “Diệp Phong, những tộc nhân khác của ta, người tha cho họ có được không?”

Gã thở dài, hồi lâu mới giải thích: “Xử lý người thánh sơn thế nào không so mình miễn làm chủ. Cô nương cũng rõ thánh sơn và đại lục võ hoàng chinh chiến nhiều năm, kết không ít nợ máu, nếu võ hoàng trong đồng minh muốn báo thù, miễn sẽ không ngăn cản.”

Vũ Hân xịu mặt, Diệp Phong lại chuyển chủ đề an ủi: “Bất quá, chỉ cần người không có thâm cừu với đồng minh, miễn tuyệt đối không lạm sát. Chỉ cần họ biết điều, miễn sẽ nhốt lại giao cho cô nương quản lý. Như vậy cô nương đã yên lòng chưa.”

“Đạ tạ!” Vũ Hân biết đó là cực hạn gã có thể làm được.

Xử lý xong xuôi, gã quay lại nói với các võ hoàng: “Hiện tại, địch nhân đều co rút đầu trong phòng ngự cầm chế. Chỉ cần chúng ta phá được cầm chế này là sẽ thắng lợi.”

“A a a!” Chúng vô hoàng khí thế ngút trời, cùng hét vang. Bao lâu nay họ chưa từng chiếm ưu thế khi đấu với thánh sơn, nhưng giờ được Diệp Phong lãnh đạo thì chỉ một trận đã nắm chắc phần thắng.

Trận này đã đưa uy vọng của gã từ chỗ trước đây họ chỉ kính sợ thực lực của gã thành triệt để bá phục! Một lãnh đạo thành công trừ thực lực quán tuyệt quần hùng thì công tích giành được cũng là nhân tố phi thường trọng yếu. Diệp Phong đánh bại cao giai chiến trận không thể chiến thắng với chúng vô hoàng, giết chết rồi bắt sống hai tông chủ, đương nhiên tạo thành địa vị cực cao trong lòng chúng nhân.

Đến giờ, nhiều vô hoàng vốn chỉ phục thực lực của gã cũng dần thành thâm thần phục. Sự thật chứng minh, theo gã là hoàn toàn chính xác.

Gã cười mỉm, đưa tay ra hiệu cho toàn trường yên tĩnh.

“Bất quá, chướng ngại sau cùng của thánh sơn, phòng ngự cực kỳ kiên cố. Bằng vào mình tại hạ rất khó phá vỡ nên muốn mời các vị, triệu tập vô hoàng cao thủ trong đồng minh cùng liên thủ công phá.”

“Tuân mệnh!”

“Vô hoàng đồng minh uy vô!”

“Diệp minh chủ thiên hạ vô địch!”

Tiếng hô vang vọng từ vị trí các vô hoàng phát ra, lan đi rất xa, rất xa.

Chỉ thoáng sau, hơn trăm vô hoàng của đồng minh cơ hồ tụ tập đủ hết. Vô số cường giả đỉnh nhọn của đại lục, thi triển linh vực đủ màu lao bổ vào thánh sơn.

Quanh thánh sơn có bố trí phòng ngự trận thế chống lại công kích từ bên ngoài, vững chắc hơn Diệp Phong dự liệu nhiều. Tuy lần này hợp sức hơn trăm vô hoàng cường giả nhưng có thuận lợi phá được hay không thì gã không chắc.

Nếu không được, e rằng gã chỉ còn cách bộc lộ liên hệ với Yêu điện, liên hợp với lực lượng Yêu điện đến tấn công thánh sơn. Gã không thể chần chừ nữa, vụ chú trong thân thể sư phụ đang từng chút một ăn mòn sinh mệnh lực của Yêu vương.

“Chư vị, phát động toàn lực thôi.”

Thánh sơn phòng ngự cấm chế có thể chống nổi thánh giai công kích, diệp Phong tuy có thực lực cao hơn hư thánh nhưng chưa vượt khỏi đẳng cấp đó. Dù có hơn trăm vô hoàng tại trường tương trợ nhưng họ không phải là nhất thể, nên lực phá hoại họ bạo phát ra e rằng còn không bằng mình gã.

Bất quá có phá được cấm chế không, phải thử mới biết.

“Các vị hãy tập trung tinh lực, nhất định phải phối với sức mạnh của tại hạ, cùng công kích vào một điểm.” Gã dặn câu sau cùng, chân nguyên toàn thân liền bùng lên, thân hình cũng to lớn hẳn lên.

Chúng vô hoàng đều không bất tài, tất nhiên biết cách phối hợp. Họ đều phát ra khí thế cao nhất, thỉnh không bị các loại linh vực năng lượng lan tràn, khí tức kinh nhân khiến không gian rung chuyển, phẳng phát có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Bất quá chúng nhân ở gần thánh sơn, linh khí sung mãn, tốc độ tu bổ không gian cũng cực nhanh, rung động như vậy không khiến không gian dao động thái quá kịch liệt.

“Chuẩn bị! Nhất Bì!” Diệp Phong quát to, chân nguyên toàn thân dồn hết vào như ý bồng, thỉnh không phẳng phát vạch lên một tia chớp đen ngòm khổng lồ cùng tiếng sấm ầm ầm, không khí cơ hồ bị xuyên thấu. Gã giơ cự bồng giáng mạnh vào một điểm của thánh sơn cấm chế.

Cùng lúc, các vô hoàng thể hiện thủ đoạn công kích mạnh nhất. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ - các loại nguyên lực hư ảnh do ngũ hành linh vực ảo hóa thành, trong sát na hiển hiện rõ trên không, cơ hồ theo cùng phương thức với Diệp Phong, bổ vào cùng một điểm. Trước mắt họ lúc đó không có địch nhân, chỉ có một lớp phòng ngự cấm chế kiên cố đến đáng sợ, không ai cố kỵ gì, thậm chí không để lại dư lực.

“Ầm ầm!” Dưới luồng sức mạnh liên hợp này, thánh sơn có phạm vi mấy trăm dặm rung chuyển, cấm chế năng lượng liên tục ánh lên hào quang rực rỡ, cường độ sánh ngang với thái dương trên thỉnh không. Tiếng nổ ầm vang vọng mãi không tan quanh dãy núi.

Chúng võ hoàng chăm chú nhìn, lớp phòng ngự vốn cực dày nhanh chóng uốn cong, mỏng đi với tốc độ mất thường thấy rõ, nhưng khi còn mỏng như tờ giấy trong suốt thì năng lượng lập tức chảy nhanh, tụ lại ở vết thương, lỗ sắp thủng thì được thể trận tự bổ sung, dần lành lại...

“Đáng ghét, thêm một lần nữa.” Diệp Phong không cam lòng, nếu các võ hoàng liên thủ tập trung vào một điểm chuẩn hơn nữa thì có lẽ ban này đã phá được phòng ngự.

“Thần thông biến, tứ trọng!” Bao quanh gã, tử hắc chân nguyên chuyển hóa thành tử kim chân nguyên. Đồng thời, gã lấy ra con bài sau cùng - Tru Thần cung.

Thật ra uy lực của Tru Thần cung chủ yếu tập trung tại lực sát thương, lực phá hoại không bằng Nhất Bí. Muốn phá được cấm chế có chính thể cực kỳ vững chắc này, nhất Bí thích hợp hơn. Nhưng gã vẫn muốn thử.

Vì khí trường đặc biệt của mình, gã có thể thay đổi phương thức công kích của Tru Thần cung, như đã thay đổi thổ nguyên võ kỹ.

Tử kim sắc chân nguyên chi lực nhanh chóng nhảy nhót quanh Tru Thần cung, một làn điện hồ dài loảng ngoảng chạy khắp người Diệp Phong, khí thể càng kinh nhân. Mũi Tru thần tiễn thoát nhìn đã thấy đáng sợ bắt đầu hình thành trên dây cung. Mũi tên, tử kim sắc tiểu thái dương chói lòa phát ra năng lượng khí tức hùng hồn.

“Lạc nhật thần tiễn!” Đó là tiền kỹ mà Tiễn Hoàng cũng chưa từng thi triển, do gã tự thân lĩnh ngộ. Vầng thái dương trên mũi tên là lợi dụng thần thông ngự khí dung hợp mọi kim tiễn của Tập quang tiễn thúc lại. Đủ thấy khi tiểu thái dương phát ra năng lượng của mình thì uy lực kinh thiên động địa thế nào.

Các võ hoàng đứng quanh đều kinh hãi nhìn Tru Thần cung. Lạc nhật thần tiễn mang lại cảm giác có thể hủy diệt tất cả, không gì kháng cự được. Chấn kinh một lúc họ mới tỉnh lại, cùng hợp lực chuẩn bị phối hợp với gã. Nếu lần này không phá được phòng ngự cấm chế, e rằng Võ hoàng đồng minh phải nghĩ cách khác.

552. Chương 552 : Đại Cuộc Đã Định .

Trong phòng ngự cấm chế, hơn mười tuần sát sử và số võ hoàng còn lại của Ngũ hành tông đang đàm địa mồ hôi tụ tập ở trận nhân. Cứ năm người một tổ tạo ra bốn ngũ hành chiến trận.

Ở trận nhân, thiên địa linh khí liên tục được hút vào rồi nhanh chóng được chuyển hóa thành năng lượng của phòng ngự cấm chế, đẩy lên lớp chướng ngại. Bốn tổ ngũ hành chiến trận, theo phương pháp đặc thù, dốc hết nguyên lực tụ tập được vào trận nhân để phòng ngự cấm chế càng kiên cố.

“Các vị, nhất định phải kiên trì. Chúng ta có linh khí cả thánh sơn làm hậu thuẫn, chỉ cần đối phương không được phòng ngự cấm chế, nhất định sẽ không dai sức bằng chúng ta.” Một tuần sát sử nghiêng răng cật lực nói.

“Đòn ban này qua đáng sợ, nếu không có chúng ta liều mạng tiếp sức, e phòng ngự cấm chế không ngăn nổi.” Một võ hoàng khác nhấn nhó; hơn trăm võ hoàng cường giả và Diệp Phong ngang với thánh giai liên thủ cùng nhau, hiển nhiên không dễ ứng phó.

Trận thể phòng ngự này lấy linh khí từ thánh địa tiết xuống làm căn cơ, rồi rút linh khí trong cả thánh sơn làm năng lượng, bao trùm ngọn núi. Cường độ chính thể thì dù Diệp Phong lợi hại gấp mười cũng không thể hủy được cả đại trận.

Nhưng ở một điểm thì nếu có đủ uy lực công kích, chưa hẳn đã không phá được cấm chế. Nên thánh sơn võ hoàng cần gánh đỡ việc thao túng năng lượng cấm chế, ngưng tụ nhiều hơn ở một điểm để phòng đối phương vào được.

Song phương giao phong lần đầu, thánh sơn hơi chiếm ưu thế, không để bọn Diệp Phong đắc thủ. Nhưng thắng lợi đó không dễ dàng.

“Các vị bắt tất quá lo lắng, diệp Phong có bao nhiêu nguyên lực? Lẽ nào so được với linh khí của cả thánh sơn? Đợi khi hao tận năng lượng thì sẽ biết khó mà rút.”

“Không sai, dù hẳn có năng lượng hùng hậu nhưng hơn trăm võ hoàng kia khẳng định không gánh đỡ được công kích ở đẳng cấp đó lâu. Chúng ta nghiêng rằng thì có thể chống chọi được.” Chúng võ hoàng có lại lòng tin, không có hơn trăm võ hoàng kia trợ lực, công kích của mình Diệp Phong không tạo thành uy hiếp quá lớn với họ.

Một tia hào quang rực rỡ từ trận nhãn rực lên, tràn vào trận nhãn. Tia hào quang di chuyển quanh khu vực bọn Diệp Phong công kích, lúc nào cũng sẵn sàng đón đỡ địch nhân xuất thủ.

“Không ổn. Đối phương lại phát động công kích, các vị cố gắng lên.” Cảm ứng được khí thế của Diệp Phong từ trên không, các võ hoàng thánh sơn đều biến sắc. Đòn này chắc còn lợi hại hơn nhiều lúc trước.

Được mọi võ hoàng nỗ lực, hào quang phòng ngự lại ngưng kết lại.

“Lạc nhật thần tiên, xuất!” Chân nguyên lan tràn bên ngoài thân thể gã bị Tru Thần cung hút hết vào, một vàng tử kim sắc tiểu thái dương treo ở mũi tên, xé không khí ràn rạt lao vào phòng ngự cấm chế. Chúng võ hoàng cũng cực kỳ phối hợp phát ra đợt công kích thứ hai.

Ầm, ầm. Lạc nhật thần tiên bắn trúng cấm chế, lập tức tranh đoạt kịch liệt với năng lượng phòng ngự củ cấm chế.

Cấm chế lún vào. Lạc nhật thần tiên như bánh xe vàng tía, ngoài rìa liên tục phát ra uy lực kinh nhân khiến phòng ngự cấm chế rung chuyển, từng lớp từng lớp phòng ngự bị bóc ra, cấm chế liên tục mỏng đi.

Tiếp đó, đòn công kích mạnh nhất của chúng võ hoàng giáng vào cấm chế, lực đạo không kém gì Lạc nhật thần tiên, chỉ tiếc là chúng nhân cùng phát ra, độ ngưng tụ không thể bằng Diệp Phong, song cũng không thể coi thường.

Hào quang phòng ngự do thánh sơn võ hoàng tích tụ đang đợi sẵn, lập tức hành động. Ở điểm cấm chế và Lạc nhật thần tiên giao kích, hào quang năm sắc rực lên, cấm chế tổn hao quá nửa từ từ tu bổ lại. Đòn liên thủ của hơn trăm võ hoàng không phát huy nhiều tác dụng với đạo hào quang này, từ từ bị phong ngự nuốt chửng rồi tiêu tan...

“Nổ.” Diệp Phong quát khẽ, thời khắc quan trọng đã tới.

Sau tiếng nổ kinh thiên, tiểu thái dương trên đầu mũi tên chợt bắn ra kim quang chói lòa, tiễn khí bị bao bọc bên trong hoàn toàn phát ra. Khu vực cấm chế lập tức bị trùm trong tử kim năng lượng hình cầu, chướng ngại phòng ngự nhanh chóng bị ăn mòn.

“Chư vị, liệu thôi.” Cảm nhận được năng lượng dao động kịch liệt ở trận nhãn, thánh sơn võ hoàng biết tình hình không ổn, mặc kệ có đỡ tiếp được nữa hay không, dốc hết năng lượng ở khí hải lên, để phun trào ra ngoài.

Lại một đạo hào quang ngưng kết hơn lóe lên, lao vào khu vực cấm chế mà song phương giao phong.

Ánh mắt Võ hoàng đồng minh lúc này đều tập trung lên nửa quả cầu tử kim sắc. Phòng ngự cấm chế bị vô số đạo giáo sát tiễn khí công phá, cấp tốc thu nhỏ lại, tuy có năng lượng liên tục bổ sung nhưng không thể vãn hồi thể yếu đã quá rõ ràng.

Cách, cách. Cấm chế phòng ngự sau cùng cũng thủng một lỗ, đường thông lên thánh sơn đã được mở ra.

Chúng võ hoàng đều hớn hở, chỉ là thông đạo bị Lạc nhật thần tiên phát ra tiễn khí bao trùm nên chưa dám lại gần. Khóe môi Diệp Phong cũng nhếch lên vừa ý.

Ngay khi tiễn khí sắp tan, diệp Phong và các võ hoàng định tràn vào thì một tia hào quang bắn chéo tới, như cái kim khâu lại vết thương trên phòng ngự cấm chế.

Chát, chát, chát. Liên tục mấy vị võ hoàng va vào đạo hào quang, không phòng bị nên bị chấn lùi.

“Đáng ghét.” Lúc đó Diệp Phong đã biết phía sau phòng ngự cấm chế đang có người khống chế, hào quang nếu xuất hiện sớm hơn thì đã bị tiễn khí nghiền nát, căn bản không có tác dụng kháng cự, nhưng nó lại nhân lúc uy lực kết thúc mà bay ra chặn đường chúng nhân. Đó là thủ đoạn mà một vật chết như trận thể không thể có.

Bị hào quang ngăn trở, phòng ngự cấm chế có thời gian bồi bổ, lỗ khuyết cực lớn được năng lượng bổ sung nên từ từ khép lại.

Chân nguyên còn lại của gã không còn bao nhiêu. Lạc nhật thần tiên đã hút hết chân nguyên bạo phát của gã, giờ muốn tụ lại năng lượng thì không thể hoàn thành trong tích tắc được.

Chúng võ hoàng cũng tương tự, họ không bớt lại chút xíu nguyên lực nào, nên dù cường độ vầng hào quang hữu hạn nhưng đủ ngăn họ không thể vào được. Vết thủng ở cấm chế lành lại đến mức độ nhất định thì hào quang rực lên nhập vào, và lành nốt khe hở sau cùng.

Lần này tất cả há hốc miệng, thông đạo vất vả lắm mới mở được mà lại biến mất như thế? Chúng nhân mới thi triển hai lần công kích, nhưng đều dốc toàn lực, giờ họ không còn ở trạng thái hoàn mỹ, khó lòng phát ra được thể công như vừa rồi nữa.

Diệp Phong tuy khá hơn nhưng Lạc nhật thần tiên tiêu hao quá nhiều chân nguyên của gã, mũi thứ hai tuyệt đối không sánh được với uy lực mũi trước.

“Minh chủ, làm sao bây giờ?”

“Tiếp tục tấn công thì đối phương đã chuẩn bị tâm lý, ngay cả đòn mạnh nhất của chúng ta mà chúng cũng đỡ được, nếu tấn công loạn xạ chỉ e lãng phí khí lực!” Diệp Phong cũng ngần ngại, lẽ nào phải mời các yêu hoàng Yêu điện đến mới phá được cái mai rùa này?

“Minh chủ xem kia.” Một võ hoàng chợt sáng mắt lên, chỉ vào một khu vực cấm chế hô to.

Gã nhìn theo, trong khu vực cấm chế đó thấp thoáng một nhóm người, chỉ vì cấm chế năng lượng che chắn nên không nhìn rõ. Nhóm người này tuy thân phận bất minh nhưng trong cấm chế lại bùng lên tiếng nổ, rồi hào quang phòng ngự liên tục lóe sáng, hiển nhiên đang công kích phòng ngự từ bên trong.

“Chư vị, dùng chiêu cuối cùng nào.” Gã biết không thể để lỡ thời cơ, lập tức gầm lên quyết đoán: “Liên hợp mọi lực lượng, lập tức tấn công điểm này.”

Cấm chế có hiệu quả cực kỳ hữu hạn với công kích từ phía trong. Bọn Diệp Phong liên thủ vốn còn thiếu một chút là hoàn toàn phá được phòng ngự, giờ bên trong có người hiệp trợ, thật sự là trời ban thời cơ. Phản ứng của cấm chế cho thấy nhân thủ công kích có thực lực tựa hồ ở mức võ hoàng, có họ phối hợp, phá cái mai rùa này cũng đơn giản hơn nhiều.

“Lạc nhật thần tiên!” Gã lại kéo dây Tru Thần cung, chân nguyên hùng hậu nhanh chóng tràn vào, tuy uy thế kém lần đầu nhưng uy lực thì đủ giết một hư thánh cũng không thành vấn đề.

Chúng võ hoàng thi nhau phát động lần công kích thứ ba. Qua hai lần phối hợp, tuy tổng thể năng lượng giảm đi nhưng độ ăn rơ lại tăng lên. Thành ra lực phá hoại thật sự không giảm mà tăng.

m! Lần thứ ba bọn Diệp Phong liên thủ, phòng ngự cấm chế sau rốt cũng bị khoét một lỗ lớn hơn. Các thánh sơn võ hoàng ở trận nhân đều nhợt nhạt mặt mày ngồi thụp xuống, ánh mắt đầy tuyệt vọng.

“Đám man nhân này lại nhân lúc này mà gây thêm loạn. Trời không giúp thánh sơn.” Một tuấn sát sứ bất cam tâm gầm lên.

Đồng thời chỗ thủng của thánh sơn cấm chế, một tấm thân xinh đẹp nhanh chóng thoát ra, lao đến chỗ Diệp Phong...

553. Chương 553 : Thử Độc .

“Ca ca!” Trong lúc Diệp Phong kinh ngạc, hạ Kỳ Lạp hân hoan lao ra, nhảy vào lòng gã. Ôm tấm thân của đối phương, hồi lâu gã vẫn chưa định thần lại.

Gã nãy giờ đoán xem các cường giả mai phục trong thánh sơn giúp họ phá phòng ngự cấm chế là ở đâu ra, nhưng không ngờ là Vu vô di tộc. Không phải gã quên hẳn họ, mà gã không sao ngờ được, chỉ mấy năm mà họ lại xuất hiện nhiều vu hoàng như vậy, xem ra tu luyện Vu vô công pháp đích đích xác xác có chỗ bất phạm.

“Ca ca, hạ Kỳ Lạp biết ca ca nhất định sẽ đến tìm.” Hạ Kỳ Lạp thập phần cao hứng nín tay gã, thân mật dính sát gã như trước. Mấy năm không gặp, vị muội muội như tinh linh này càng lúc càng xinh đẹp, đặc biệt là phong tình đặc biệt dào dạt trên mình cô khiến nhiều võ hoàng suýt rớt trông.

Diệp Phong cười khỏ, lần này gã để không vì Hạ Kỳ Lạp, bất quá không thể nói ra. Gã đang định hỏi Hạ Kỳ Lạp thật ra là chuyện gì thì đột nhiên cảm giác được sau lưng lạnh buốt, lòng chợt khẩn trương hẳn.

Quả nhiên, lúc gã quay lại thấy Thẩm Lan mỉm cười nhìn Hạ Kỳ Lạp, dáng vẻ đầy mũi của hũ giấm chua, ngữ khí có phần trách móc: “Vị tiểu muội muội này là ai?”

“Đây là Vu vô di tộc mà ta từng nói với muội, bị thánh điện tù cầm tại ngục sơn...” Gã kéo Hạ Kỳ Lạp sang bên để thể hiện hai người không thân mật như thế.

“Trong ngục sơn có Vu vô di tộc thì huynh quả có nói với muội, nhưng còn một muội muội xinh đẹp thế này...” Thẩm Lan hơi bất mãn: “Nếu để Tử Thanh và Hồng Diệp thư thư, họ sẽ không tha cho huynh đâu.”

Họ từng nhiều lần hỏi gã có qua lại với nữ tử nào nữa không, gã đều kiên quyết phủ nhận, nên tổng lòng ba cô, tối đa chỉ coi Vũ Hân là đối tượng thành thử muội trong tương lai, giữ lại mọt ra một tiểu muội muội như tinh linh này, thoạt nhìn là thấy có quan hệ không tệ với gã. Không phải họ quá ghen mà vì không thích việc gã không nói thật, dù tính cách mềm mỏng như Thẩm Lan cũng nổi giận.

“Người là ai?” Không đợi gã đáp, hạ Kỳ Lạp ưỡn ngực chặn trước mặt Thẩm Lan, nhìn đối phương đầy địch ý. Vì Thẩm Lan xuất hiện nên Diệp Phong mới gạt cô ra, với tâm tư đơn thuần, cô liền coi Thẩm Lan địch nhân.

“Tiểu kỳ lạp, đừng gây loạn.” Diệp Phong cuồng lên, vội kéo Hạ Kỳ Lạp lại, ngược ngừng vuốt mũi giải thích: “Ta không giấu gì các nàng, thật sự ta không có gì với nàng ta. Muội nghĩ xem, năm, sáu năm trước nàng ta mới bao lớn, ta chỉ coi là tiểu muội muội.”

“Còn hiện tại?” Thẩm Lan tựa hồ không định tha cho gã, trêu đùa: “Tiểu muội muội năm xưa là đại mỹ nữ rồi.”

Hạ Kỳ Lạp lập tức phối hợp ưỡn ngực ra, tựa hồ cố ý thị uy với Thẩm Lan, đắc ý dương dương. Lần này càng khiến gã vã mồ hôi, nhưng không tiện phát tác, đành kéo Hạ Kỳ Lạp sang một bên, trừng mắt nhìn rồi chỉ vào Thẩm Lan giới thiệu: “Vị thư thư này là nữ nhân của ca ca, muội không được hỗn hào, phải gọi là thư thư”

Hạ Kỳ Lạp trước kia rất ngoan ngoãn nhưng lần này không phục: “Nữ nhân của ca ca, là ý gì? Muội không quen, vì sao phải gọi là thư thư.”

“Nữ nhân của ca ca là...Người rất thân mật với ca ca.” Gã biết Hạ Kỳ Lạp tâm tư đơn thuần, không hiểu nhân tình thế thái, cũng không biết phải dạy thế nào nên miễn cưỡng giải thích.

“Hạ Kỳ Lạp cũng muốn rất thân mật với ca ca, hạ Kỳ Lạp cũng muốn làm nữ nhân của ca ca.” Hạ Kỳ Lạp ôm chặt tay gã lắc mạnh, tấm thân mềm mại cọ cọ vào người gã như muốn dính chặt.

Thẩm Lan đứng cạnh vừa giận vừa buồn cười, với tính cách của cô thì không quá trách cứ gã, hà huống cô hiểu cảm thụ của gã, không khó để làm gì mà chỉ hừ khê: “Được rồi, đừng có dài dòng ở đó, thông đạo thánh sơn đã mở, làm việc chính thôi.”

Gã gật đầu, dùng mục quang ‘uy hiếp’ ngăn động tác làm nũng của Hạ Kỳ Lạp lại, đoạn lệnh cho mọi võ hoàng xông vào cấm chế thông đạo đã được mở. Tàn cuộc này không cần gã xuất thủ, hơn trăm cường giả của đồng minh mà không hạ được thánh sơn võ hoàng kém cả về số lượng và tu vi thì đúng là sống uống.

Bất quá gã vẫn theo vào, tránh để đối phương chó cùng dứt đuôi, tạo cho đồng minh thương tổn không cần thiết, nhất định cần gã tọa trấn. Hạ Kỳ Lạp theo sát, không chịu rời.

Trận chiến diễn ra rất đơn giản. Thánh sơn võ hoàng vì chống lại bọn Diệp Phong tấn công cấm chế mà đã kiệt sức, cộng thêm biết không thể thắng được nên nhanh chóng bị Võ hoàng đồng minh bắt sống toàn bộ.

“Thần trí tộc nhân của muội đã khôi phục chưa?” Gã thấy theo sau Hạ Kỳ Lạp là bảy, tám Vu vô tu vi đã đạt hoàng cấp thì hiểu kỳ hỏi.

Hạ Kỳ Lạp ngẩng mặt lên đáp: “Còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng từ khi tu luyện công pháp của ca ca thì tộc nhân đều bình thường hơn. Ít nhất...Hiện tại có thể nhanh chóng đề cao tu vi.”

“Họ hình như rất sợ ta?” Gã hơi buồn phiền hỏi, toán Vu vô này thấy gã thì đều kính sợ, không dám đến quá gần.

Hạ Kỳ Lạp cười hì hì: “Đương nhiên, vì ca ca là vu vương đại nhân của Vu vô tộc. Muội là muội muội của vu vương nên được tộc nhân cử làm công chúa, họ đều nghe lời muội.”

Lúc đó Diệp Phong mới nhớ ra họ từng xưng hô gã như vậy, không ngờ toán Vu vô di tộc này thật sự tin như vậy. Bất quá trong lòng họ, người biết công pháp cao thâm của Vu vô tộc lại tinh thông thần thông thuật không phải vu vương thì là ai?

“Vậy đưa họ đến giúp bọn ta là chủ ý của muội?” Diệp Phong trầm lắng làm may mắn. Nếu không có Vu vô tại thánh sơn tiếp ứng, muốn phá được cá mai mùa này còn phải tốn không ít công sức.

“Ca ca đến đón Hạ Kỳ Lạp, hạ Kỳ Lạp đương nhiên không thể tự thủ bàng quan, giúp một phần mới được chứ.” Hạ Kỳ Lạp lại lao vào gã nhưng bị gã ngăn lại.

“Hiện tại, ngục sơn đã giải phóng, muội và tộc nhân muốn về đại lục sinh hoạt hay tiếp tục ở lại ngục sơn tu luyện?” Ngục sơn là chốn tu luyện tốt nhất, thống trị của thánh sơn đã tan rã, nơi đó không còn là chốn tù cấm ai.

“Ca ca là vu vương, tùy ca ca an bài. Tộc nhân đều sẽ nghe theo. Bất quá Hạ Kỳ Lạp nhất định phải theo ca ca, không muốn chia xa ca ca nữa.” Hạ Kỳ Lạp tỏ ra đầy ảm ức, năm năm chia xa là năm năm cô phải nhớ gã.

“Thẩm Lan...Chuyện đó...” Gã vẫn coi là Hạ Kỳ Lạp là muội muội, không nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu của thiếu nữ khả ái này, nhưng cũng cần tính đến cảm thụ của ba cô, nhất thời sa vào cảnh lưỡng nan.

“Huynh muốn làm gì thì làm, đằng nào cũng có lương vị thư thư tính sổ với huynh.” Thẩm Lan nói vậy là đã chấp nhận sự tồn tại của Hạ Kỳ Lạp. Cô vĩnh viễn tin Diệp Phong, nếu gã coi đối phương là muội muội thì không cần phải chia cách hai người, dù gã có tư tâm khác thì vì sao phải khiến gã không vui?

Diệp Phong nhìn cô, khẽ kéo đến bên mình đặt môi lên gương mặt nõn nà. Tất cả không cần phải nói bằng lời.

“Muội cũng muốn! Muội cũng muốn.” Hạ Kỳ Lạp thấy vậy cũng kêu ầm lên khiến hai người cười khổ liên tục.

OOo

Nửa tháng sau, sóng gió ở đại lục lại phẳng lặng.

Trận chiến giữa Võ hoàng đồng minh và thánh sơn, dưới sự lãnh đạo của gã mà thắng lợi hoàn mỹ. Thánh sơn tuần sát sứ đều bị gã dùng cấm cố thánh khí cấp cấm cố lại, giao cho Vũ Hân quản lý tại một nơi an toàn.

Trong số môn nhân Ngũ hành tông, có một số người có huyết cừ rất sâu với cường giả Võ hoàng đồng minh, thôi thì mặc họ xử trí. Một số võ hoàng không có cừ hận gì lớn thì trừng phạt xong, nhốt vào cùng chỗ với các tuần sát sứ. Nhưng đệ tử thực lực chưa đạt võ tôn thì được giải tán đi các nơi khắp đại lục, chỉ cần đầu óc họ không có vấn đề gì thì sẽ không chống đối Võ hoàng đồng minh nữa.

Thánh sơn từ rầy rạt vào tay Võ hoàng đồng minh.

Xử lý xong xuôi mọi sự đến lúc phân chia lợi ích chiến thắng. Trong đó quan trọng nhất là phân phối địa vực thánh sơn. Các võ hoàng trong đồng minh hiểu rõ, muốn nhanh chóng đột phá đến trung giai, cao giai, hoặc sau cùng đạt đến thánh giai thì những nơi khác ở đại lục không thể thực hiện được. Ngay cả vạn niên linh tri của Mộ Dung gia cũng không thể so được với hoàn cảnh tu luyện của thánh sơn.

Thánh sơn dài mấy trăm dặm, luận địa vực đủ cho mọi võ hoàng ở đại lục. Nhưng trong thánh sơn cũng có cách biệt về nồng độ linh khí. Ví như ở vòng ngoài chỉ bằng một phần năm gần lối vào thánh địa thông đạo. Còn cả nhưng nơi đặc biệt, linh khí còn gấp mấy lần nhưng nơi tâm thương trong thánh sơn.

Vì việc phân phối địa vực thánh sơn mà mấy chục thế lực lớn nhỏ trong đồng minh tranh nhau sút đầu mẻ trán. Diệp Phong không muốn lãng phí tinh lực vào việc này nên để đồng minh tự thương lượng được kết quả rồi gã đứng ra mở đại hội thương thảo để quyết định.

Gã cùng Thẩm Lan vào chỗ Tử Thanh và Hồng Diệp tu luyện. Đương nhiên, hạ Kỳ Lạp cũng đi theo, một vụ hờn trách nội bộ gia đình được mở màn...

OOo

“Phong tiểu tử, bách Thảo cốc Tạ lão đầu đến gặp.” Một hôm, mộ Dung Yên đến nơi, thấy gã là nói ngay. Ông ta biết gã đối đãi phương nên đến báo tin.

554. Chương 554 : Hiệp Nghị .

Không lâu sau, diệp Phong và Mộ Dung Yên cùng xuất hiện tại Mộ Dung thành. Trong đại sảnh Mộ Dung gia, bách Thảo cốc Tạ Vân lão đầu đang lặng lẽ đợi.

“Tạ cốc chủ, vẫn khỏe chứ.” Gã vòng tay, nể mặt Trương Bách Cường nên gã vẫn giữ lễ trưởng bối với Tạ Vân.

“Ha ha, thứ Diệp minh chủ cần, lão phu đã có đủ.” Tạ Vân khách khí. Tuy vì phải về cốc tìm các loại độc, tạ Vân không tham dự thánh sơn đại chiến, nhưng Bách Thảo cốc có phái võ hoàng đến.

Nghe nói trong lúc đại chiến, diệp Phong thể hiện ra vô thượng thần uy, ông ta quyết định lợi dụng quan hệ giữa tôn nữ và Trương Bách Cường để đưa Bách Thảo cốc kiên định đứng về phía gã, dù hiện tại hay sau này thánh sứ lại xuống đại lục. Ông ta tin vào nhân quang của mình, đại lục này sớm muộn gì cũng triệt để thoát ly sự khống chế của thánh địa.

Giúp gã lần này, tạ Vân dốc toàn lực, tìm được mấy công thức gã cần.

“Hả?” Nghe tin này, gã nhướng mày hơn hớn: “Xin được nghe Tạ cốc chủ giới thiệu tường tận.”

“Lão phu chính có ý đó.” Tạ Vân cẩn thận lấy từ trữ vật giới ra sáu, bảy lọ ngọc hình dạng khác nhau đựng đầy độc được mà gã cần.

Tạ Vân chỉ vào một lọ độc dược: “Đây là Thất huyết phệ cốt thủy, tại Bách Thảo cốc không được coi là quý giá lắm nhưng theo lão phu thì có thể có hiệu quả với thánh giai hơn hết.”

Mắt Diệp Phong ánh lên kinh ngạc nhưng không nói gì, biết đối phương sẽ giải thích.

“Độc này có độc tính cực mạnh, dính vào huyết nhục một chút cũng đủ ăn mòn xương dịch nhân. Độc này phát sinh tác dụng với huyết nhục nên muốn sử dụng, trước hết phải phá được nguyên lực phòng ngự của đối phương, trực tiếp bôi lên mình. Nhưng loại độc này có khuyết điểm là dễ bị năng lượng phân giải, nên trong chiến đấu không thực dụng lắm.”

Diệp Phong hiểu ra, loại độc này không được Bách Thảo cốc đánh giá cao vì không có cách phối hợp với nguyên lực của võ giả để chiến đấu. Nếu có khả năng xé được nguyên lực phòng ngự thì không cần sử dụng độc thủy cũng đủ trọng thương đối phương. Khuyết điểm lớn nhất của loại độc này là không thể dung hợp với năng lượng.

“Tức là mỡ cho độc vào mình đối phương mà nếu đối phương còn sức phản kháng thì sẽ có thể dồn năng lượng trừ độc?” Diệp Phong hơi thất vọng, xem ra giá trị loại độc này không cao.

“Chính thế.” Tạ Vân hơi ngượng ngùng. Diệp Phong cần chất độc có thể uy hiếp thánh giai, bách Thảo cốc tuy nghiên cứu chất độc mấy vạn năm nhưng không dễ tìm được đối tượng là thánh giai. Ông ta cũng tìm kiếm rất lâu mới được mấy vị thuốc, còn có đáp ứng nhu cầu của gã hay không thì không biết trước được.

“Tại hạ thử độc tính trước đã.” Gã không định bỏ cuộc, quyết định xem đã rồi tính, mở lọ khế dốc lên ngón tay.

“Diệp minh chủ cẩn thận, loại độc này ăn mòn nguyên lực cực mạnh, không thể thử bừa bãi.” Tạ Vân kinh hãi.

“Không sao!” Gã mỉm cười, một giọt dịch thể tanh lờm rơi lên ngón tay.

Đầu ngón tay gã bốc khói, độc thủy nhanh chóng ăn mòn da, gã sớm ẩn nguyên lực ở lòng tay liên búng mạnh, hất giọt độc thủy đi.

“Quả nhiên lợi hại!” Gã thâm kinh ngạc trước uy lực của độc thủy. Nhục thân của gã e rằng Thánh điện thiên thánh còn không so nổi, độc thủy có thể ăn mòn được thì thánh giai cường giả khẳng định không chống nổi.

Chỉ tiếc chất độc này quá mẫn cảm với năng lượng, chỉ cần một chút sức mạnh là hóa giải được. Hơn nữa lúc sử dụng cần triệt để phá được phòng ngự của đối phương. Các loại hạn chế công lại khiến gã không biết loại độc này có tác dụng gì. Trầm mặc một lúc thì gã đột nhiên sáng mắt.

Xoạt, lòng tay gã ngưng tụ một xoáy khí, là dải khí do khí lưu thuần thuần túy túy ngưng thành, không hề chứa chút xíu nguyên lực nào. Lọ ngọc đựng đầy độc thủy nổ tung trong dải khí, độc thủy bị khí lưu bao quanh, không hề hấn gì.

Nghĩ thông rồi, gã hơn hở quay lại hỏi Tạ Vân: “Tạ cốc chủ có thể luyện với số lượng lớn độc thủy này chăng?”

Tạ Vân ngăn người rồi đáp: “Nguyên liệu luyện chế tuy có mấy vị đặc thù nhưng không quá khó tìm, không hiểu Diệp minh chủ cần nhiều là bao nhiêu?”

“Mỗi cân là một phần, chí ít cũng luyện được trăm phần.” Gã mỉm cười.

Da mặt Tạ Vân giãn giãn: Mỗi cân một phần? Ngần ấy độc thủ đủ ăn mòn một người từ đầu đến chân mười mấy lần, diệp Phong thật ra định làm gì? Bất quá đối phương không nói thì lão cũng không hỏi gặng, mà đáp: “Cho thời gian hợp lý, lão phụ làm được.”

“Được, cứ thế đi.” Gã nhướn mày, chỉ vào mấy cái bình còn lại: “Tạ cốc chủ xin cứ nói tiếp.”

Hai người lại thương nghị hồi lâu, diệp Phong mới mỉm cười vừa ý đưa Tạ Vân rời Mộ Dung gia. Đoạn gã lập tức đến Yêu điện, hỏa nguyên thánh sứ đang bị chúng yêu hoàng nhốt ở đó.

Mấy kỳ độc khác Tạ Vân mang đến đều có hạn chế về độc tính, chỉ có điều họ chưa nghiệm chứng được hạn chế đó đến đâu. Trong số này có một loại sản sinh hiệu quả trăm phần trăm với cao giai võ hoàng, theo Tạ Vân thì có thể uy hiếp đến thánh giai, những loại khác thì hiệu lực đối phó võ hoàng đã bắt đầu giảm, có tác dụng với thánh giai hay không cần Diệp Phong tự thân kiểm nghiệm.

Nên để biết tác dụng cụ thể, gã quyết định lấy Hỏa nguyên thánh sứ ra thí nghiệm.

OOo

Trong một sơn cốc nhỏ ở Yêu ma sâm lâm là nơi Hỏa nguyên thánh sứ bị nhốt. Các yêu hoàng không hoàn toàn hạn chế hoạt động của lão, chỉ cần lão không rời sơn cốc thì họ can thiệp.

Hỏa nguyên thánh sứ bị thánh khí cấm cố, chỉ còn thực lực vô tôn. Tuy có thể phi hành nhưng bị cả toán yêu hoàng để ý thì thực lực đó sao thoát thân được? Trốn đi chỉ tổ tự rước khổ đau, nên Hỏa nguyên thánh sứ tỏ ra cực kỳ ngoan ngoãn.

“Thánh sứ đại nhân, vẫn khỏe chứ?” Thân ảnh Diệp Phong đáp xuống, mỉm cười ôn hòa với Hỏa nguyên thánh sứ đang tĩnh tọa.

“Người...Người đến để làm gì!” Hỏa nguyên thánh sứ mắt ánh len hoảng loạn. Mấy năm trước, lão vì bị các yêu hoàng hành hạ nên đã khai hết, giờ gã đột nhiên đến đây khiến lão hoài nghi vì mình hết giá trị lợi dụng nên đối phương muốn trảm thảo trừ căn!

“Thánh sứ đại nhân bất tất khẩn trương, đến đây để giao dịch.” Gã thản nhiên tìm một tảng đá rồi ngồi lên, bình thần nói.

“Giao dịch? Lão phu có gì để giao dịch với người?” Hỏa nguyên thánh sứ thập phần bất phần, lão đường đường thánh giai, từng là nhân vật hô phong hoán vũ của Võ Nguyên đại lục mà phải khuất nhục bị tù. Tuy tính mạng nằm trong tay gã nhưng lòng lão bất bình không để đâu cho hết.

“Những gì các người muốn biết, ta đã cho biết cả rồi. Huyết chú của Yêu vương, ta không giải được. Với người ta còn giá trị lợi dụng gì nữa? Nếu thấy lão phu không vừa mắt thì cứ giết đi cho rảnh.”

Gã không tức giận, nghe đối phương phát tiết xong mới mỉm cười: “Các hạ chí ít vẫn là thánh giai cường giả, đúng không?”

“Thánh giai...A! Người cầm cổ tu vi của lão phu, giờ đến lấy điều đó ra sỉ nhục phỏng?” Khó trách Hỏa nguyên thánh sứ kích động như vậy, bị gã bắt đang lúc kiệt lực vẫn là việc lão phi thường bất mẫn, nếu không vì vận khí xui xẻo, đời nào lão lọt vào tay gã? Bị tù cầm trong tâm trạng phấp phỏng lâu nay, dù ông phỏng cũng phải nổi giận, hà huống lão đường đường là thánh sứ được Thánh điện phái xuống.

“Lần này mỗ đến là chuẩn bị giải khai cấm cổ cho các hạ. Thánh sứ đại nhân thấy thế nào?” Ngữ khí Diệp Phong nhẹ tênh, nhưng với đối phương lại như sét đánh, hồi lâu không nói lên lời.

“Người...Thật ra có ý đồ gì?”

“Mỗ giải khai cấm cổ xong, các hạ cũng phải theo yêu cầu của mỗ làm ba việc. Xong ba việc này, các hạ sẽ được khôi phục tự do.” Khóe miệng gã nhếch lên.

“Dù lão phu đáp ứng, người dựa vào đâu mà tin lão phu không nuốt lời?” Lần này Hỏa nguyên thánh sứ cùng hồi hộp.

Yêu vương trúng Sinh mệnh điều linh, thực lực bị hạn chế, nếu lão được giải khai sức mạnh thánh giai, yêu điện còn ai chế trụ được? Lão tuy khát vọng giải khai cấm cổ nhưng không cho rằng Diệp Phong ngu xuẩn như thế.

“Các hạ không có tư cách cãi lời.” Diệp Phong ngạo nghễ lắc đầu khiến Hỏa nguyên thánh sứ hơi hoang mang. Lão không biết trận chiến giữa Võ Nguyên đại lục và thánh sơn, nên cũng không biết thực lực thật sự của gã không kém gì lão.

“Lão phu cũng đang muốn biết người muốn lão phu làm ba việc gì.” Hỏa nguyên thánh sứ cân nhắc một hồi, việc này xem ra không có gì xấu, chỉ cần được giải khai cấm cổ, quyền chủ động lại nằm trong tay lão.

Diệp Phong tất nhiên nhận ra tâm tư đối phương, nhưng không lật tẩy, cười bảo: “Thứ nhất, các hạ phải giúp mỗ tiến nhập thánh địa!”

“Cái gì! Người dám đến thánh địa tìm cái chết?” Hỏa nguyên thánh sứ lạc giọng. Diệp Phong cũng biết trong các thánh giai cường giả của Thánh điện thì hư thánh chỉ ở mức thấp nhất, dù gã có thực lực không sợ gì lão nhưng đối diện địa thánh, thiên thánh thì sao?

“Ai bảo mỗ tự tìm chết? Mỗ là thánh tiềm giả, thánh điện sao lại gây bất lợi?” Gã cười lạnh, nhìn đối phương đầy thâm ý.

“Người rõ là người Yêu...” Nói được một nửa, hỏa nguyên thánh sứ lập tức tỉnh ngộ, vốn cũng tinh minh lão hiểu ý ngay: “Người muốn lấy lão phu ra yểm hộ thân phận để lên Thánh điện?”

555. Chương 555 : Thả Thánh Sứ .

“Muốn lão phu phản lại Thánh điện? Người tưởng được sao?” Hỏa nguyên thánh sứ sầm mặt cười lạnh.

“Có gì mà không được?” Diệp Phong cười lạnh thản nhiên: “Hợp tác với mỗ, các hạ có thể giữ được mạng, tương lai còn được tự do. Còn không hợp tác...Ha ha, các hạ nghĩ xem mình còn giá trị lợi dụng gì nữa không?”

“Nếu lão phu phản lại Thánh điện, ngay sau tin tức bại lộ, sớm muộn gì cũng chết, còn có thể liên lụy đến người thân. Lão phu vì sao phải rũ bỏ danh dự và tộc nhân để nghe người?” Hỏa nguyên thánh sứ nổi giận, tuy sợ chết nhưng không có nghĩa là lão dễ dàng khuất phục.

“Trước hết, các hạ không có lựa chọn khác.” Diệp Phong bình thản: “Tiếp nữa, nếu mỗ đảm bảo tương lai không liên lụy đến các hạ thì các hạ có tình nguyện giao dịch không?”

Gã biết rõ muốn Hỏa nguyên thánh sứ tâm cam tình nguyện phối hợp thì cần đập tan lo lắng trong lòng lão. Nếu chỉ dùng thủ đoạn cưỡng bách thì chắc chắn còn không ít ẩn hoạn. Với thực lực của gã hiện thời, đột nhập vào thánh địa thì nguy hiểm không nhỏ, không cần thiết phải tăng thêm biến số nguy hiểm một cách vô vị. Hỏa nguyên thánh sứ, gã nhất định phải thu phục.

Có một thánh sứ phối hợp, thân phận của gã mới thiên y vô phùng. Hơn nữa đến thánh địa xong, còn nhiều việc gã không biết, cần đối phương giúp mới xong.

“Người đảm bảo bằng cách nào?” Hỏa nguyên thánh sứ hơi động lòng, tuy nhiên tôn nghiêm của thánh giai khiến lão hơi cần cá nghe lệnh của gã nhưng sau cùng vẫn là sợ chết hơn.

“Chắc các hạ cũng biết tin tức qua lại giữa Thánh điện và đại lục đều phải qua không gian thông đạo ở trung tâm thánh sơn. Thông đạo đó chỉ vô hoàng và hư thánh mới có thể an ổn thông qua. Nói cách khác, thánh điện muốn biết tin của Vô Nguyên đại lục thì phải thao túng không gian thông đạo mới được.”

“Vậy thì sao, thánh sơn không phải vẫn do Thánh điện nắm hay sao...” Nói đến đây, hỏa nguyên thánh sứ ngẩng phắt lên nhìn gã đầy kinh ngạc, tựa hồ đã hiểu ra.

“Được lắm! Hiện tại thánh sơn đã rơi vào tay mỡ, sau này Thánh điện muốn có được tin tức từ đại lục chỉ có thể qua kênh của mỡ.” Diệp Phong mỉm cười.

“Người không sợ Thánh điện lại phái thánh sứ xuống? Yêu vương hiện tại thực lực đại tổn, nếu thánh sứ xuống hơn một người thì Yêu điện sao chống nổi?” Hỏa nguyên thánh sứ không hề hoài nghi lời gã. Thánh sơn không còn thánh giai, bị gã hạ được không có gì lạ.

“Việc đó không cần các hạ lo, hơn nữa nếu các hạ là người nắm quyền Thánh điện, sẽ ưu tiên phái ai xuống?”

“Chuyện đó...” Hỏa nguyên thánh sứ tỉnh ngộ, chỉ cần địa vị của lão còn thì việc giám sát đại lục sẽ lại đến tay. Cũng có nghĩa tất cả vẫn nằm trong phạm vi Diệp Phong thao túng.

“Các hạ đã lĩnh giáo thủ đoạn chiến đấu của mỡ, chỉ cần các hạ không nói, thánh điện tuyệt đối không ai biết mỡ và Yêu vương có quan hệ sư đồ. Tương lai mỡ có gây ra chuyện gì, các hạ chỉ là thánh sứ dẫn đường, đâu phải chịu trách nhiệm?” Diệp Phong mỉm cười, nhìn đối phương đầy thâm ý: “Nếu mỡ bất hạnh thất bại, không phải các hạ lại được tự do sao?”

“Để lão phu suy nghĩ kỹ đã.” Hỏa nguyên thánh sứ liên tục đảo mắt, việc này quan trọng, nếu đi sai một bước là sa xuống vực sâu không đáy, không thể quay lại được nữa. Phản bội Thánh điện là tội không nhỏ.

“Các hạ không cần cân nhắc, không đồng ý là chết. Đồng ý thì ít nhất cũng sống thêm một khoảng thời gian. Trong quãng thời gian này, các hạ có nhiều cơ hội thay đổi tình cảnh là phần đồ của mình. Các hạ là cường giả sống mấy nghìn năm, chút đạo lý này lẽ nào lại không biết?” Diệp Phong biết đây là lúc cần dẫn thêm, nếu đến lúc đối phương lãnh tỉnh lại, muốn lão đáp ứng sẽ không dễ dàng nữa.

“Nếu người bại, sẽ không kéo lão phu vào chứ?” Hỏa nguyên thánh sứ nghiêng răng gằn giọng.

“Diệp Phong mỡ là người biết tri ân, các hạ giúp mỡ lần này, ân oán với sư phụ sẽ tiêu tan. Chúng ta vốn không ân oán, chỉ cần các hạ không có gì không phải với mỡ, mỡ vì sao phải hãm hại các hạ!” Câu này gã nói rất kiên quyết. Hỏa nguyên thánh sứ tin nửa phần.

“Vậy còn hai việc nữa là gì?” Tuy không tỏ điều gì, hỏa nguyên thánh sứ kỳ thật đã lựa chọn xong.

“Thứ hai là nhờ các hạ thử độc hộ.” Diệp Phong thấy Hỏa nguyên thánh sứ nghe xong biến sắc thì mỉm cười giải thích: “Chỉ thử mà thôi, các hạ phối hợp thì mỡ đã có giải được, không tổn hại gì đến các hạ.”

Hỏa nguyên thánh sứ thở phào, điều kiện này với một thánh giai có hơi mất mặt nhưng so với điều kiện đầu thì dễ thực hiện hơn. Cả việc phản bội Thánh điện lão còn đồng ý thì danh dự có là gì?

“Việc thứ ba, lúc ở thánh địa, xin các hạ vô điều kiện giúp đỡ mỡ.” Diệp Phong nói xong vỗ tay đứng dậy, đến cạnh Hỏa nguyên thánh sứ nhìn chằm chằm, chờ lão trả lời.

“Việc này rõ ràng người coi lão phu là nô bộc.” Hỏa nguyên thánh sứ thập phần khí phẫn gầm gừ.

“Việc này mỗ đành chịu. Mỗ không hiểu gì về tình huống ở thánh địa, để đảm bảo an toàn cho mình và thân phận các hạ không bị bại lộ thì chắc chắn các hạ phải toàn lực phối hợp với mỗ.” Ngữ khí Diệp Phong hòa hoãn hơn: “Bất quá, mỗ hứa là không vạn bất đắc dĩ, mỗ không bao giờ làm phiền các hạ. Tương lai tiến nhập thánh địa, chúng ta không thể biểu hiện thân thuộc quá mức, đề phòng bị lộ quan hệ này.”

Hỏa nguyên thánh sứ hơi dụ sắc mặt, sau rốt cũng gật đầu.

“Lão phu đáp ứng là xong, hy vọng người giữ lời hứa.”

“Chúng ta thành giao, điệp Phong sẽ giải khai cấm cố cho các hạ.” Khóe mắt gã lóe lên ý vị thâm sâu.

Hỏa nguyên thánh sứ hơi hờn hờ nhưng không để lộ. Lão hơi cúi đầu, nét khác lạ lướt qua mắt, không hiểu đang nghĩ gì.

Diệp Phong tựa hồ không để ý đến đối phương, thập phần tùy ý lấy cấm cố thánh khí phong ấn Hỏa nguyên thánh sứ ra, khẽ phát tay, một vòng sáng màu xám quay lại thánh khí, đồng thời nguyên thần trong thánh khí cũng được gã phát ra.

Trong sát na, đầu Hỏa nguyên thánh sứ này giờ cúi gầm chột ngẩng lên, hai mắt trợn trừng, tinh quang như thực chất bắn lên. Khí thể hung hãn chỉ thuộc về thánh giai như phảng phất con hổ tỉnh giấc từ thể nội lão phun trào khiến không gian quanh đó rung rinh, cả sơn cốc chấn động theo.

“Ha ha, thực lực của lão phu quay lại rồi.” Hỏa nguyên thánh sứ không biết có phải vô ý không, thoải mái phát ra thánh giai khí tức, hỏa nguyên tụ lại ào ạt khiến một vật cây cối bị thiêu thành tro.

Diệp Phong đứng cách đối phương không xa nên hứng chịu hỏa nguyên xung kích tương đối cuồng bạo, nhưng gã chỉ đẩy lên một tầng hồn nguyên chi lực, biến toàn bộ hỏa nguyên nhắm vào mình thành hư vô.

Hỏa nguyên thánh sứ hơi nheo mắt, cảm giác Diệp Phong mang lại cho lão có vương khí tức nguy hiểm. Lúc còn bị thánh khí cấm cố, tu vi rơi xuống mức vô tôn, năng lực cảm ứng của lão không kém đi nên có cảm giác đó; có điều lão cho rằng vì thực lực chưa khôi phục, khiếp sợ khi đứng trước Diệp Phong là đương nhiên. Hiện giờ dù đã có lại sức mạnh thánh giai nhưng cảm giác nguy hiểm đó vẫn hoàn toàn tồn tại.

Tựa hồ phát hiện đối phương quan sát mình, khóe môi Diệp Phong nhếch lên, ánh mắt chạm vào đối phương, trong mắt ánh lên bình đạm, nhưng con người sâu thẳm đó như lòng giếng không thấy đáy, khiến Hỏa nguyên thánh sứ hoàn toàn không nhìn thấu.

Song phương trầm mặc một lúc, cùng có thâm ý riêng, bầu không khí đầy mùi vị đặc biệt, hơi khẩn trương hơn.

Ánh mắt Hỏa nguyên thánh sứ lảng lệ hẳn, có thực lực rồi, tâm thái lão khẽ biến hóa. Ban này lúc đạt thành hiệp nghị với Diệp Phong, lão không nghĩ nhiều, bởi quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay gã. Nhưng giờ gã không còn sức mạnh chế ước được lão, vì sao lão phải thực hiện cái việc khuất nhục đó nhỉ?

Bất Diệp Phong là sẽ được tự do. Từ đáy lòng Hỏa nguyên thánh sứ liên tục thôi thúc. Lựa chọn này với lão tựa hồ không khó. Cùng gã lên thánh địa mạo hiểm, có khác gì bị gã thao túng.

Nhưng khí thể nguy hiểm từ Diệp Phong phát ra mới là nguyên nhân chủ yếu khiến lão trừ trừ.

Diệp Phong không phải kẻ ngốc mà tinh minh hơn lão tưởng tượng nhiều. Gã dám thả lão ra thì phải có dựa khác, nhưng Hỏa nguyên thánh sứ không nhận ra quanh đó có ai ngăn được lão. Chỉ có gã...

Lão cố nén ngứa ngáy trong lòng, điệp Phong ở ngay trước mắt, động thủ hay không? Lão khó quyết định được. Sau cùng khi khí thể của song phương sắp bạo phát thì lão nén được. Đối phương bình tĩnh một cách cao thâm mạc trắc, và cả uy nhiếp thoáng lộ ra khiến Hỏa nguyên thánh sứ vốn tự tin cực độ cũng tỉnh táo lại.

Không thể mạo muội động thủ. Nhất định có cạm bẫy.

Nghĩ vậy, lão từ từ thu liễm bớt khí thể, nhún chân vút lên tầng không.

“Nể tình người giải trừ cấm cố, hôm nay lão phu không khó dễ. Nhưng bảo lão phu chịu nhún phục vụ người thì không dễ đâu.” Hỏa nguyên thánh sứ thâm cười lạnh, lão phu không chịu khống chế của người nữa,

không công kích người thì ta đi khỏi cũng có sao? Khôi phục sức mạnh thánh giai rồi, rồi Yêu ma thâm lâm dễ như trở bàn tay. Dù đối phương bày trò gì, lão cũng không sợ.

Trừ Yêu vương, đại lục không ai là đối thủ của lão. Lão phải mau đến thánh sơn, báo cho Thánh điện biết tình hình của đại lục mới được. Yêu vương... Chắc không sống được lâu nữa.

556. Chương 556 : Hoàng Cấp Đối Quyết Thánh Giai .

“Xem ra các hạ chuẩn bị nuốt lời.” Diệp Phong không giận mà cười, thân hình từ từ bay lên theo, đối diện Hỏa nguyên thánh sứ.

“Lão phu nuốt lời thì sao? Lúc xưa không phải lão phu trọng thương vì đấu với Yêu vương thì sao lại bị tiểu tử đáng ghét người bắt? Hôm nay lão phu lừa người để báo mối thù mũi tên ngày đó.” Hỏa nguyên thánh sứ không coi Diệp Phong ra gì, thực lực của gã cao nhất cũng chỉ chạm ngưỡng thánh giai, sánh sao được thánh giai thật sự như lão.

Diệp Phong cười lạnh, nhặt nhẻo thốt: “Chắc thánh sứ đại nhân không phục việc hôm đó.”

“Không phục thì sao? Hiện tại lão phu đã được giải khai cấm cố, dù Yêu vương tự thân đến thì trạng thái hiện nay của hãn vị tất làm gì được lão phu.” Hỏa nguyên thánh sứ phi thường huênh hoang, cười vang: “Có bản lĩnh thì cứ bắt lão phu.”

“Chính có ý đó.” Mắt Diệp Phong ánh lên tinh mang, khí tức hùng hậu dấy lên, thân hình như ảo ảnh lao vào Hỏa nguyên thánh sứ.

“Xú tiểu tử không biết lượng sức.” Hỏa nguyên thánh sứ nổi giận, lão chưa động thủ mà gã dám chủ động công kích.

Chát. Công kích của cả hai va nhau, không gian gợn sóng, khuếch tán một chốc rồi nổ tung, đá núi tan tành. Như đỉnh núi lún xuống, cả sơn cốc biến thành một đồng đồ nát. Trong lòng cốc toàn là đá tảng và cây cối ngã nghiêng.

Một thân ảnh từ trung tâm va chạm đi ra, chính là Diệp Phong. Hỏa nguyên thánh sứ thấy vậy thì cười lạnh: “Người tưởng lão phu cũng dễ cho người vồ nặn như lúc trọng thương trước kia hả? Sức mạnh thánh giai thật sự, người còn chưa hiểu được.”

“Xem ra lão phu đánh giá người quá cao, tưởng người còn con bài gì đáng sợ cơ. Hóa ra chỉ là không biết lượng sức. Đã vậy hôm nay lão phu sẽ giáo huấn người một phen.” Động thủ xong, hỏa nguyên thánh sứ lại cực độ tự tin, diệp Phong có vẻ thật sự đến một mình, không hề mai phục hay bày ra bẫy rập gì.

m! Hỏa nguyên thánh sứ đột nhiên bùng phát thánh giai lĩnh vực, khí thể bàng bạc cao hơn bất kỳ võ hoàng nào từ thể nội lão dâng lên, khí tức lan xa mấy trăm dặm, lập tức thu hút chú ý của các yêu hoàng.

“Ồ. Tiểu điện chủ sao lại giải khai cấm cố cho lão tặc này rồi?”

“Nghe điện chủ đại nhân nói, tiểu điện chủ muốn lợi dụng lão tặc này để đến thánh địa, cần được lão giúp.”

“Nhưng hãn phát ra khí tức hùng hãn thế kia làm gì? Lẽ nào định động thủ với tiểu điện chủ?”

“Ha ha! Dù được giải khai cấm cố thì lão tặc này cũng không làm được trò trống gì trước mặt tiểu điện chủ. Nhân lúc bắt đầu, chúng ta đến xem náo nhiệt.”

Một nhóm yêu hoàng bay đến chỗ có khí tức bạo phát để xem kịch hay.

Động tĩnh của các yêu hoàng không giấu được cảm ứng của Hỏa nguyên thánh sứ, chỉ là không cảm ứng thấy Yêu vương thì lão không để tâm. Số lượng có nhiều nữa cũng chỉ là một toán hoàng cấp, không uy hiếp được đến lão.

“Người đợi đám yêu hoàng này đến giúp thì phí công thôi.” Hỏa nguyên thánh sứ cô ngạo cười lạnh: “Chỉ cần nửa phút là ta bắt được người.”

Diệp Phong khê đứng vững lại, vẫn thản nhiên cực độ, lắc lắc đầu nói: “Đến thử xem nào.”

Mắt Hỏa nguyên thánh sứ ánh lên hung quanh, lĩnh vực ngưng thành một ngọn hỏa trảo nóng rực, ngọn lửa màu lam sẫm như đốt cháy cả không gian, hung hăng chụp vào gã: “Lão phu cho ngươi thấy thánh giai không phải xú tiểu tử như ngươi có thể khinh khi.”

Khóe môi Diệp Phong hơi nhếch lên, đưa tay lên ngực, hỗn nguyên nhất khí đạn ngưng tụ nhanh chóng trong lòng tay, thoáng sau đã lớn cỡ đầu người. Hỏa trảo chưa chụp tới, gã đã ném Hỗn nguyên nhất khí đạn ra.

Xoạt. Trong lúc Hỏa nguyên thánh sứ kinh ngạc vô kể thì hỏa trảo tan trong khoảnh khắc, thậm chí lão còn không biết chuyện gì xảy ra. Hỗn nguyên chi lực, e rằng Thánh điện cường giả cũng không biết.

Trong lúc lão còn ngây ra thì Diệp Phong đã lướt đến trên đầu lão, toàn thân phủ trong một lớp chân nguyên dày đặc - Thần thông biến phụ thể. Gã nhẹ nhàng thủ thế, sức mạnh kinh nhân dồn lên quyền đầu sẵn sàng phát ra khiến Hỏa nguyên thánh sứ cũng giật mình.

“Xem quyền! Nhất Bí!” Sau tiếng quát, quyền đầu của Diệp Phong giáng ra, sóng năng lượng tím đen hung hãn lao vào mặt Hỏa nguyên thánh sứ.

“Không ổn!” Thần kinh thánh giai miễn dục khiến Hỏa nguyên thánh sứ phản ứng cực nhanh, cơ hồ không cần suy nghĩ là biết uy lực đòn này của gã đủ uy hiếp đến mình. Lão mặc kệ gã lấy đầu ra sức mạnh đó, ngưng tụ một tấm hỏa nguyên thuẫn như ánh chớp trước mặt, năng lượng trong lĩnh vực tràn vào đó liên miên bất tuyệt.

Quyền phong cực mạnh vút tới, giáng vào hỏa thuẫn.

Cạch. Hỏa thuẫn vỡ tan, một đạo hắc quang xuyên thấu lĩnh vực của Hỏa nguyên thánh sứ khiến thân thể lão run lên rồi vắng đi. Lão cảm giác được lực đạo không thể kháng cự nổi ẩn mình xuống đất, vùi vào trong sơn cốc tan tành.

Diệp Phong điểm chân tỏ vẻ trêu cợt lướt đến trên đầu Hỏa nguyên thánh sứ, nhạ giọng: “Sức mạnh thánh giai cũng chỉ thế mà thôi.”

“Ngươi...Ngươi.” Hỏa nguyên thánh sứ kinh hãi tột cùng, diệp Phong lần này không trọng thương lão nhưng đả kích trầm trọng đến tâm lý. Chỉ năm năm ngắn ngủi, thánh giai như lão cơ hồ đứng yên còn gã đã vượt mức vô hoàng đạt đến ngưỡng thánh giai, hoàn toàn toàn toàn có được sức mạnh của đẳng cấp đó.

Có nghĩa là một nhân vật như Yêu vương sắp xuất hiện.

“Thế nào? Các hạ hiện tại phục chưa?” Diệp Phong còn cần lợi dụng Hỏa nguyên thánh sứ, nên không muốn lấy mạng. Nhưng muốn đối phương nghe lời thì dùng thực lực chấn nhiếp là tất yếu.

“Lão phu không tin. Dù ngươi có thực lực thánh giai cũng không làm gì được lão phu.” Hỏa nguyên thánh sứ đã bỏ ý dây dưa với gã, chỉ mong thoát khỏi Yêu ma sâm lâm, sau này sẽ về thánh địa tìm viện binh.

Diệp Phong cũng mới đạt đến trình độ này, luận thực lực vị tất mạnh hơn lão. Lĩnh vực của lão lại đẩy lên liệt hỏa, mang theo bản thân lão vút lên trời lao về hướng bắc.

“Muốn chạy?” Ánh mắt Diệp Phong lạnh lại, lắ mình như chớp đuổi theo.

“Hừ, lão tặc này vô dụng quá, bọn lão tử còn chưa xem được náo nhiệt thì đã bại rồi.” Các yêu hoàng vây lại đều ngoác miệng mỉm cười, bắt quá thần sắc đầy chế giễu.

“Ha ha, không phải lão tặc vô dụng mà là tiểu điện chủ lợi hại. Có bản lĩnh, ngươi cứ đi tìm lão tặc đó mà đấu một trận, xem có bị lão đánh cho tóa đái không.” Một yêu hoàng chỉ vào đồng bạn cười vang.

“Cút, dù lão tử không phải đối thủ thì ngươi hơn lão tử sao? Có dám rèn luyện một trận với lão tử không?”

“Luyện, luyện chứ, luyện chứ! Lão tử sợ ngươi chắc!”

Chúng yêu hoàng không được xem náo nhiệt thì ồn ào lên, đằng nào với thực lực của Diệp Phong cũng không sợ Hỏa nguyên thánh sứ, họ không cần dính vào làm gì.

Tốc độ phi hành của gã nhanh kinh người, cao hơn cả Hỏa nguyên thánh sứ. Chỉ mấy hơi thở là bắt kịp lão. Hỏa nguyên thánh sứ kinh hãi vô cùng, dù lão bạo phát nguyên lực đề cao tốc độ cũng không bắt đuôi được. Đến nước này, lão mới hiểu gã giải khai cấm cố cho lão vì gã nắm chắc có thể chế trụ được lão.

“Xem ra các hạ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Diệp Phong chặn trước mặt đối phương, khoanh tay trước ngực quát khẽ: “Khí vực không gian!”

Khí lưu trối buộc hùng hậu tràn ra, lập tức hình thành khí tường như thực chất trước mặt Hỏa nguyên thánh sứ, bao trùm lấy lão.

Cảm giác được quanh mình bị trối buộc, gương mặt gì nua của Hỏa nguyên thánh sứ tỏ ra sợ hãi. Sức mạnh kinh thiên không phải do năng lượng phát ra này khiến lão không lần ra manh mối, như dã thú sa chân vào đầm lầy, cố gắng vẫy vùng.

Thực lực thánh giai tất nhiên hơn xa võ hoàng, nhưng khí vực không gian của Diệp Phong vẫn tạo thành hiệu quả không tệt, hành động và tốc độ của Hỏa nguyên thánh sứ chỉ còn sáu, bảy phần mười. Tuy vẫn hơn võ hoàng nhưng muốn thoát thân thì không thể ngay lập tức.

“Vốn các hạ mà thật thà một chút thì trong lúc thử độc, mỗ sẽ để các hạ được nhẹ nhàng một chút. Nhưng giờ thì không cần nữa.” Gã cười quỷ dị, độc được lấy từ Bách Thảo cốc đã nằm trong tay.

“Thử loại này xem sao.” Chân nguyên trong tay gã cuốn lên độc phần, ấn mạnh vào ngực đối phương, thể như thiểm điện.

“Thêm loại này.” Lại một chưởng nữa, độc được như huyết thủy được chân nguyên dồn vào hóa thành ngọn thác đổ đổ vào Hỏa nguyên thánh sứ.

Mấy lần liền, hỏa nguyên thánh sứ liều mạng giãy giụa trong khí vực không gian, gã tổng hết mọi độc được, trừ Thất huyết phệ cốt thủy, vào thể nội đối phương. Động tác của gã vừa hoàn thành thì khí vực không gian tiêu tan.

“Hắc hắc! Các hạ cảm giác thế nào?” Diệp Phong khoanh tay trước ngực, lướt ra xa cười lạnh với Hỏa nguyên thánh sứ.

“Chuyện gì vậy...A!” Lão kêu lên thê thảm, từ trên không rơi xuống.

557. Chương 557 : Bí Mật Của Thánh Địa : Hồn Lực .

Khí tức trong thể nội Hỏa nguyên thánh sứ cực kỳ hỗn loạn, nhưng thực lực không bị ảnh hưởng. Từ trên mấy trăm thước rơi xuống cũng có linh vực làm đệm, không bị thương tổn.

Trên da lão liên tục mọc lên từng cục bong bóng máu rồi vỡ tung, chảy ra huyết dịch màu đỏ sẫm, thậm chí có chỗ hơi chuyển màu đen. Ngực lão đen bầm, toàn thân đau đớn như bị ức vụn con kiến cắn xé.

Diệp Phong sờ cảm, từ từ lướt đến đỉnh đầu đối phương, lẩm bẩm: “Xem dáng vẻ lão thì có vẻ trúng Hủ tâm độc. Xem ra trong mấy loại, hủ tâm độc có hiệu quả rõ nhất với thánh giai...”

“A, giúp...Giúp lão phu...” Hỏa nguyên thánh sứ gào lên đứt quãng, lão vốn không thụ thương nặng lắm nhưng cơn đau xé gan xé phổi này khiến lão không chịu nổi. Đặc biệt trong huyết dịch lão như có nhiều dị vật to lớn đang dao động, xâm thực thần trí khiến lão thiếu điều phát cuồng. Ở trạng thái này, dù có thực lực thánh giai cũng khó lòng phát huy được.

“Giúp người? Các hạ không phải định chạy, định giáo huấn mỗ sao? Một thánh giai không còn giá trị lợi dụng, lại không có ý tốt với mỗ thì cứ để làm gì?” Diệp Phong thản nhiên trên.

“Ta...Ta đáp ứng điều kiện của người, tuyệt đối...Không trái lời.” Hỏa nguyên thánh sứ chật vật bò dậy, giơ cánh tay vô lực lên gần như van xin: “Ta thề.”

“Xem ra, uy lực của Hủ tâm độc không tệt, bức được cả thánh giai từ bỏ tôn nghiêm để cầu xin...Tạ lão đầu lần này cho ta một lễ vật không tệt.” Gã cực kỳ vừa ý, dù những loại độc khác hiệu quả hữu hạn thậm chí vô hiệu cũng không hề hấn gì

Độc không cần nhiều mà cần tinh.

Gã lấy giải được Hủ tâm độc khê búng vào miệng đối phương. Hỏa nguyên thánh sứ vội vàng nuốt xuống, thoáng sau đau đớn trên mình giảm đi, há miệng thở hồng hộc, nằm bất động.

“Mỗi nhắc các hạ lần cuối, nếu các hạ không còn giá trị lợi dụng, mỗi sẽ không do dự giết ngay. Hy vọng các hạ đừng làm việc gì gu ngược.” Gã lạnh lùng nhìn Hỏa nguyên thánh sứ mềm nhũn dưới đất.

“Lão phu, nhận mệnh...” Tuy lão khuất phục có phần vì không chịu nổi Hủ tâm độc dày vò nhưng thực lực Diệp Phong thể hiện mới là nguyên nhân căn bản. Gã có đủ sức mạnh khống chế, lão không thể thoát khỏi lòng tay gã.

Đã vậy, hỏa nguyên thánh sứ đương nhiên không tự rước khổ làm gì.

“Trên mình các hạ còn gì khác lạ không?” Nhận được câu trả lời vừa ý, diệp Phong gật đầu hỏi tiếp.

“À, còn hơi ngứa...Khí hải tựa hồ hơi trở ngại...” Ban nãy quá đau đớn, hỏa nguyên thánh sứ không chú ý đến ảnh hưởng phụ này, giờ Diệp Phong hỏi, lão mới kiểm tra thân thể, đẩy lên nguyên lực tổng hết các loại độc ra ngoài.

“Xem ra, chỉ Hủ tâm độc có tác dụng.” Hủ tâm độc có thể khiến độc tính xâm thực vào huyết mạch và tâm tạng địch nhân, trực tiếp phát sinh công hiệu. Dưới cơn đau đó, dù tu vi không bị ảnh hưởng nhưng thần trí không thể khống chế nguyên lực, nên không có cách nào dùng năng lượng trừ độc tính. Có lẽ vì thế mà Hủ tâm độc có tác dụng với cả thánh giai.

Hỏa nguyên thánh sứ điều tức một lúc rồi nhìn gã với ánh mắt phức tạp: “Các hạ mạo hiểm đột nhập thánh địa để giúp Yêu vương tìm cách giải cứu?”

“Không sai, các hạ có cách?” Mí mắt Diệp Phong nhướng lên, nhìn Hỏa nguyên thánh sứ với vẻ hơi kích động: “Nếu các hạ giúp mỗi hoàn thành mục tiêu, mỗi đảm bảo tương lai các hạ nhất định sẽ được tự do.”

Lão cười nhún nhó lắc đầu: “Lão phu tuy muốn có tự do, nhưng việc này...Khó lắm.”

“Vì sao?” Ngữ khí Diệp Phong lạnh trở lại.

“Tuy lão phu không biết cách giải cứu cụ thể nhưng theo hiểu biết thì không ngoài hai kiểu. Thứ nhất là do vu thánh thi triển vu chú tự thân giải cứu, điều này hiển nhiên bất khả thi. Thứ hai là dùng cách giải cưỡng ép, nghe nói cách này có liên quan đến người thi triển. Nhưng đối phương là địa giai vu thánh, lại là nhân vật trọng yếu để Thánh điện đối phó Vu ma nhất tộc nên luôn được bảo vệ phi thường nghiêm mật. Dù các hạ lấy thân phận thánh tiềm giả tiến nhập thánh địa, cơ hội tiếp xúc với vu thánh đó gần như không tồn tại...”

Hỏa nguyên thánh sứ hiện tại triệt để không còn ý niệm phản kháng nữa, nên biết gì cũng đáp thành thật hết.

Diệp Phong gật đầu, hai phương pháp giải cứu đối phương nói đều chính xác, chứng tỏ Hỏa nguyên thánh sứ không còn tư tâm. Nhưng theo tình huống đối phương giới thiệu thì sau khi gã tiến nhập thánh địa, muốn trong thời gian ngắn lấy được tinh huyết và tính mệnh của phản đồ Vu vô đó cơ hồ là không thể nào. Nhưng sự phụ không thể đợi quá lâu...

“Phải có thân phận gì mới được gặp vu thánh?” Diệp Phong hỏi dồn.

“Nếu có giao tranh quy mô lớn một chút thì vu thánh đó có lẽ sẽ hiện thân tại Thánh điện. Nhưng tình huống đó đa phần là cùng các đại nhân vật, cơ hội tiếp xúc riêng lẻ gần như bằng không. Bình thường, trừ thiên thánh đại nhân biết nơi ẩn ở, lúc nào cũng có thể gặp thì những người khác đều khó biết được nơi ẩn ẩn thân.” Hỏa nguyên thánh sứ lại bổ sung: “Nhưng nếu chấp hành nhiệm vụ đặc thù một chút, cần vị vu thánh đó ra mặt thì cũng có cơ hội tiếp xúc...Trước khi bọn lão phu xuống đại lục đối phó Yêu vương, được hẳn hạ vu chú lên mình...”

“Được rồi, ta đã biết. Việc này đợi vào thánh địa xong, mỗi sẽ nghĩ cách.” Dù tình thế khó khăn thế nào, gã cũng không từ bỏ cơ hội cứu sư phó

“Còn một việc mờ không hiểu lắm.” Diệp Phong trầm tư một lúc rồi hỏi: “Tuy Thánh điện và Vu vô nhất tộc có ân oán mấy chục vạn năm, nhưng lâu như vậy rồi mà vẫn không phân thắng bại được ở thánh địa, vì sao còn liên tục tranh đấu làm gì nữa? Cứ thế không những không phân thắng bại được mà còn làm yếu đi lực lượng của mình, không có lợi cho bên nào. Thánh điện và Vu vô đều không ngốc, chắc phải hiểu điều đó chứ?” Tranh đấu lật vật, chỉ bằng tích tụ sức mạnh để phá tan đối phương.

Đạo lý đơn giản này, ngay các phương thế lực của Võ Nguyên đại lực đều hiểu rõ.

“Các hạ nói không sai, tuy song phương ân oán lâu đời nhưng nguyên nhân tranh đấu lại không phải vì cừu oán.”

“Vậy thì vì sao?”

“Ở đại lực thì nhân tố nào khiến hai thế lực tranh đấu?”

“Các hạ nói là...Lợi ích?” Diệp Phong sáng mắt.

“Vô giả trên đại lực đều cho rằng ở thánh địa thành tựu được thánh giai vì linh khí đủ nồng độ, kỳ thật không hẳn.” Hỏa nguyên thánh sứ tựa hồ đã chấp nhận tất cả, không hề do dự mà thổ lộ luôn bí mật của thánh địa: “Nguyên nhân thật sự vì thánh địa có một loại vật liệu tu luyện rất quý giá. Thánh điện và Vu vô tranh đấu, phần lớn vì tranh đoạt thứ đó.”

“Còn có việc này? Sư phụ ta sao lại không biết?” Yêu vương từng phục dịch ở Thánh điện, nếu có loại nguyên liệu quý giá như thế thì nhất định đã cho gã biết.

“Việc đó bình thường thôi, yêu vương khi xưa thực lực tuy kinh diễm nhưng chưa trở thành hạch tâm của Thánh điện nên không biết được bí mật. Đại lực đưa lên thánh tiềm giả, tuy phần lớn đều tham dự chiến đấu nhưng bị che mắt, không hiểu nguyên liệu tranh đoạt về thật ra có tác dụng gì.”

“Tài nguyên đó thật ra có tác dụng gì?” Gã lấy làm hứng thú.

“Đó là một thứ sức mạnh rất kỳ lạ, tại Thánh điện được gọi là Hồn lực!” Hỏa nguyên thánh sứ khẽ giật giật da mặt, rồi từ tốn nói: “Hút hồn lực này sẽ nhanh chóng đề cao linh hồn cảnh giới của vô giả, qua đó dễ dàng tham ngộ được bí ảo của thiên địa mà đề thăng ý cảnh đầy huyền diệu. Thánh giai trở lên, linh hồn cảnh giới có tầm quan trọng vô cùng, dù có bao nhiêu linh khí mà không có cảnh giới tương ứng thì không thể đề cao thực lực.”

“Hóa ra thế!” Gã bất giác nhớ lại đêm đầu tiên với Thẩm Lan, cảm ngộ huyền ảo lần đó hai người có được e không thoát khỏi liên can đến hồn lực cảm ngộ. Cảnh giới được đề thăng rồi mới tu luyện thì tốc độ đích xác tăng cực nhanh.

“Tức là chỉ cần ta có đủ hồn lực là sẽ có thể đề thăng thực lực trong thời gian cực nhanh. Có đủ thực lực là sẽ giành được địa vị tại Thánh điện, từ đó có cơ hội tiếp xúc với vu thánh phản bội?” Diệp Phong nhanh chóng có phản ứng, hỏi ngay.

“Tuy nói vậy nhưng có đủ hồn lực nào có dễ? Từ hoàng cấp tấn nhập thánh giai không cần nhiều hồn lực, dù chỉ thuần túy hút linh khí cũng có cơ hội đột phá. Nhưng khi các hạ đạt đến thánh giai, không có hồn lực trợ giúp thì tu luyện gần như không thể tiến bộ. Nên ở Thánh điện, hồn lực là thứ phi thường trân quý, phải có đủ công tích mới có được.” Hỏa nguyên thánh sứ nhìn gã, do dự một lúc rồi nói: “Thực lực của các hạ hiện tại cao hơn lão phu một bậc nhưng tối đa ngang với Vu vô hư thánh. Tuy có thể dễ dàng lấy được hồn lực nhưng muốn trong một thời gian ngắn lấy được nhiều thì không dễ.”

“Ở Thánh điện, số lượng địa giai vô thánh không ít nhưng mỗi Thánh điện chỉ có vài thiên thánh đại nhân, đủ thấy muốn thành thiên thánh không dễ tí nào.” Chỉ khi đạt đến thiên thánh mới được dự phần vào không chế Thánh điện, tiếp xúc được mới phản đồ vu thánh đó.

558. Chương 558 : Động Thân .

Diệp Phong hít sâu một hơi, xem ra vùng nước đục thánh địa này không dễ tranh. Chính như đối phương nói, thánh điện vô giả nghìn nghìn vạn vạn, mỗi vị thiên thánh nắm quyền đều trải qua ít nhất mấy nghìn

năm mài giũa phần đầu mới có được địa vị đó. Tuy tốc độ tu luyện của gã siêu phàm nhưng muốn chỉ trong mấy năm đạt đến thành tựu đối phương tốn cả vạn năm thì quá tham tâm rồi.

Đồng thời gã cũng lấy làm mừng đã để lại Hỏa nguyên thánh sứ cho ngày này, đúng là lựa chọn sáng suốt. Hiểu biết về Thánh điện của lão hơn xa Yêu vương, tin rằng tương lai sẽ giúp ích không ít cho việc hành sự ở thánh địa.

“Tốt lắm.” Gã gật đầu với Hỏa nguyên thánh sứ, biểu hiện của lão cho đến giờ khiến gã phi thường mãn ý. Đoạn gã tiếp lời: “Giờ các hạ cần nhớ mình đã phản bội Thánh điện, trở thành thành viên của bọn mõ. Chỉ cần các hạ tận tâm tận lực trợ giúp, có lẽ tương lai sẽ nhận được nhiều hơn Thánh điện cho các hạ nhiều...Hy vọng các hạ không làm việc gì ngu xuẩn.”

Hỏa nguyên thánh sứ lạnh buốt cõi lòng, người khác nói vậy sẽ bị lão cho là nói khoác, một tiểu tử thực lực bất quá hư thánh, có tài năng gì mà so với Thánh điện? Để cho lão lợi ích nhiều hơn của Thánh điện mang lại? Nhưng từ miệng gã nói ra thì lại có cảm giác e sợ đầy tự nhiên.

“Bất quá để phòng vạn nhất, mõ phải thực hiện chút ước thúc nho nhỏ với các hạ.” Diệp Phong nói đoạn, khí tức Thần thông biến bùng lên, chân nguyên lưu chuyển trong thân thể, ngón tay ngưng tụ ra một giọt tinh huyết.

Gã vỗ tay lên trán đối phương.

“Không được phản kháng!” Gã khê quát, hỏa nguyên thánh sứ vốn định phát ra lĩnh vực vì kinh hãi chợt chấn động, trong tích tắc điện quang hỏa thạch đó, tinh huyết trên ngón tay Diệp Phong đã bắn vào thiên linh cái lão, chạm vào trán mà thấm qua da ngay.

Tinh huyết mang theo năng lượng kỳ dị, chảy khê trong óc Hỏa nguyên thánh sứ, không khiến lão thấy có gì không ổn mà khiến thân thể ấm hơn. Thoáng sau, một sợi tơ vàng nhạt thuận theo trán Hỏa nguyên thánh sứ chui vào tay Diệp Phong.

Mắt Hỏa nguyên thánh sứ ánh lên kinh nghi, không biết gã định làm gì. Lão vận nguyên lực kiểm tra một vòng không thấy có gì khác. Lẽ nào đối phương bố trí thủ đoạn gì trên mình lão?

“Các hạ yên tâm, phước hồn Thần thông chú không ảnh hưởng gì đến thân thể hay uy hiếp đến tính mạng các hạ.” Chân nguyên quanh Diệp Phong tan đi, sợi tơ vàng chui vào tay gã dần bò lên vai rồi dừng ở phía dưới cổ.

“Tác dụng của đạo Thần thông chú này là rút một tia phân thần của các hạ để lưu lại trong thể nội mõ, tương lai mà các hạ hai lòng thì mõ sẽ cảm ứng được đầu tiên. Tuy phân thần không thể truyền tư tưởng cụ thể cho mõ nhưng ý định có lợi hay hại thì cực kỳ dễ dàng phán đoán được.” Diệp Phong mỉm cười giải thích.

“Lão phu không dám!” Hỏa nguyên thánh sứ đầm đìa mồ hôi, biết Diệp Phong làm vậy là để lão vĩnh viễn không dám phản bội. Đúng, ngay cả ý niệm còn không dám có nữa kia, vạn nhất bị gã hiểu lầm thì dù không làm việc bất lợi cho gã cũng sẽ bị tính sổ.

Bị Thần thông chú giám thị, hỏa nguyên thánh sứ triệt để dẹp tan hy vọng mong manh, đành phục vụ gã vô điều kiện.

OOo

Những ngày tiếp theo, để phân chia lợi ích ở thánh sơn, vô hoàng đồng minh và các thế lực đều dự đại hội đàm phán.

Tuy vì tranh chấp lợi ích mà có đôi chút sóng gió nhưng trước thái độ kiên quyết của Diệp Phong, ý kiến nhanh chóng được nhất trí.

Đầu tiên, gã giành lấy cho Vô Song môn và Mộ Dung gia một khu vực đắc địa, phối hợp cùng vạn niên linh ngọc mà lập tụ linh đại trận, tân vạn niên linh trì lập tức có điều kiện tu luyện tăng gấp mấy lần. Gã là minh chủ, lập công lớn nhất, không ai có ý kiến gì về việc phân phối này.

Tiếp đó gã cho Bách Thảo cốc được chọn một khu vực. Quyết định này khiến các thế lực hơi bất mãn, vì Bách Thảo cốc trong quá trình đối phó thánh sơn không ra sức nhiều, tạ Vân không cả lộ diện, giờ được quyền chọn trước thì đa số không phục. Nhưng Diệp Phong chỉ nói một câu khiến tất cả đều im lặng.

“Chiếm lĩnh thánh sơn không có nghĩa là hết hậu hoạn, nếu các vị có đủ lực lượng đối kháng thánh giai thì mỗ sẽ để các vị tự chọn lựa.” Tuy chúng nhân không biết lực lượng đối kháng thánh giai mà Bách Thảo cốc lấy ra là gì nhưng gã nói thế tức là không thể thay đổi được, họ đành mặc nhận,

Gã lại liệt kê mấy thế lực, đẩy quyền lựa chọn khu vực xuống cuối cùng. Những thế lực này đều vì bảo tồn thực lực mà không dốc sức khi ngăn chặn Ngũ hành tông chủ. Họ đương nhiên không phục nhưng thái độ của Diệp Phong chém đĩnh chặt sắt, không dốc toàn lực khi chiến đấu mà muốn được ưu tiên hưởng phần thắng lợi, có đâu dễ thế? Các thế lực khác tất nhiên vui vẻ, cũng không ai đại gài mạo hiểm đắc tội gã để vun vào cho mấy thế lực đó.

Xử lý xong xuôi những việc đó, nguyên tắc phân phối cứ chiếu theo quyết sách được Vô hoàng đồng minh thương nghị từ trước mà tiến hành.

Thánh sơn mấy vạn năm thống trị đại lục, sau cùng cũng hạ đài. Vô Nguyên đại lục bước sang một trang mới, nhân vật lịch sử khai sáng ra trang sử này là một cường giả trẻ tuổi mới tu luyện chưa đầy ba mươi năm, ở tuổi hơn ba mươi đã đạt tới mức hoàng cấp diên phong. Cả đại lục sẽ nhớ mãi cái tên này: Diệp Phong!

OOo

“Phong ca ca, chúng ta khi nào thì đến thánh địa chơi?” Thân ảnh Tiểu Hôi liên tục nhấp nhô quanh Diệp Phong, nhảy lên nhảy xuống cực kỳ tinh nghịch, không hề nhàn hạ.

“Ha ha!” Diệp Phong xuất thủ như điện, chụp lấy đuôi nó kéo lên vai mình, ấn mạnh vài trán nó mắng: “Chúng ta đến thánh địa không phải để chơi, nếu đệ nghịch thế này thì không đưa đệ theo nữa.”

“Ô ô! Tiểu Hôi ngoan nhất, tiểu Hôi xưa nay không nghịch bao giờ.” Tiểu Hôi lập tức ra vẻ ngoan ngoãn, nhưng đôi mắt linh động vẫn đảo đi đảo lại đầy ranh mãnh, hiển nhiên không chịu ngoan ngoãn thật sự.

Thẩm Lan tựa vào tay trái gã, còn Hạ Kỳ Lạp như muốn tranh phần, níu lấy tay phải gã, liên tục nhìn sang Thẩm Lan với ánh mắt gầy hần. Tuy vậy, hạ Kỳ Lạp không bất mãn với bọn Thẩm Lan, chỉ là thỉnh thoảng Diệp Phong thập phần thân mật với ba cô thì Hạ Kỳ Lạp vì không được như thế mà bực tức một mình.

“Tử Thanh và Hồng Diệp, hiện tại đang trong thời khắc quan trọng nhất để đột phá vô hoàng, tin rằng không lâu nữa sẽ thuận lợi xuất quan. Lúc đó chúng ta sẽ đến thánh địa.” Diệp Phong khẽ vuốt lớp lông mềm mại của Tiểu Hôi, cười bảo: “Hỏa thánh sứ đang chuẩn bị tại thánh sơn, chỉ cần tập trung đủ là chúng ta sẽ xuất phát.”

“Lần này đi thánh địa, ba chúng ta...À, bốn.” Thẩm Lan mỉm cười nhìn Hạ Kỳ Lạp đang trợn trừng mắt, đổi giọng: “Với thực lực mà nói đều chỉ có hoàng cấp, hạ Kỳ Lạp muội muội mới đạt đến vô tôn, e rằng sẽ liên lụy đến Phong. Nhưng muội không đành xa huynh.”

“Đừng lo.” Gã khẽ ôm cô, đưa tay dí vào mũi cười tự tin: “Thánh tiếm giả xưa kia đều với hoàng cấp thực lực tiến nhập thánh địa. Họ vẫn có người sống sót thì ta tin vào thực lực của mình, đủ để bảo vệ bọn muội không sao.”

“Tiểu kỳ lạp, muội thật sự muốn đi cùng?” Diệp Phong quay lại nghiêm túc hỏi Hạ Kỳ Lạp.

“Ca ca đi đâu, hạ Kỳ Lạp theo đó. Ca ca không thể bỏ muội lại.” Hạ Kỳ Lạp cũng nghiêm nghị đáp.

“Vây...Được. Bất quá muội tu luyện Vu vô công pháp, nếu bị người Thánh điện phát hiện thì sẽ gặp không ít phiền hà.” Gã ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Ca ca sẽ phong ấn muội thành một thiếu nữ không còn thực lực, rồi để Hỏa thánh sứ an bài cho muội một thân phận, như thế sẽ không bị Thánh điện hoài nghi. Muội nhất định phải nghe lời, bằng không ca ca sẽ đưa muội về với tộc nhân.”

“Ca ca tốt nhất. Hạ Kỳ Lạp nhất định nghe lời ca ca.” Hạ Kỳ Lạp lao vào lòng gã làm nũng khiến gã lắc đầu cười khổ.

Gã lẽ nào còn không biết thiếu nữ tình hoài của Hạ Kỳ Lạp nhưng gã chỉ coi cô là muội muội, cộng thêm quan hệ với ba cô nên không còn lòng dạ chấp nhận thêm thiếu nữ như tinh linh này. Có lẽ tương lai cô lớn lên, hiểu biết hơn, sẽ chuyển tình cảm cho người khác...

OOo

Ba tháng sau, tử Thanh và Hồng Diệp cũng đột phá vô hoàng. Mọi việc ở đại lục đã xử lý xong xuôi, các phương thế lực cũng phân chia khu vực ở thánh sơn xong xuôi. Mộ Dung gia và Vô Song môn tuy không có thực lực mạnh nhất nhưng có Hỏa Vân môn và Ứng Thửu bang chống lưng thì trấn áp được tình thế.

Tiếp nữa, yêu vương vì muốn phục sinh Thu Tổ Thanh, cần một nơi có linh khí cực kỳ sung mãn, nên đến ẩn cư tại vạn niên linh trì mới. Có lão nhân và cả Yêu điện làm hậu thuẫn, dù Hỏa Vân môn và Ứng Thửu bang không trấn trụ nổi thì tình thế thánh sơn vẫn trong tay gã. Nên khi rơi đại lục lên thánh địa, gã không còn gì lo lắng.

“Lên đường thôi.” Hỏa nguyên thánh sứ đã mở thông đạo thông lên thánh sơn. Diệp Phong, tiểu Hôi, thẩm Lan, mộ Dung Tử Thanh, đông Phương Hồng Diệp, cả Hạ Kỳ Lạp xếp hàng ở cửa.

“Đợi đã.” Tiếng nói thanh thót vang lên sau lưng, tất cả ngoái lại, vũ Hân mặt mũi đỏ bừng đuổi theo, lí nhí: “Ta cũng về thánh địa, ta có thể giúp người...”

559. Chương 559 : Thánh Địa .

Thánh địa thông đạo sâu thăm thẳm bí như cự long há cái miệng khổng lồ, liên tục phun ra thiên địa linh khí nồng đậm. Trong sâu thẳm ánh lên tinh mang màu lục nhạt đặc biệt, năng lượng điên cuồng xoáy chuyển trong đó như dòng xoáy đáng sợ khiến người ta không dám lại gần.

“Chúng ta cứ thế này tiến vào? Trong thông đạo có nguy hiểm không?” Diệp Phong nhíu mày, hỏi với vẻ không xác định. Gã không cự tuyệt Vũ Hân, cô vốn thuộc thánh tộc, giờ về Thánh điện tất nhiên không thành vấn đề.

“Từ đại lục tiến nhập thánh địa đi xuôi chiều thông đạo, võ giả thông thường không chịu nổi năng lượng phong bạo trong này, nhưng tu vi đạt đến vô hoàng có thể dựa vào linh vực để an toàn qua được.” Hỏa nguyên thánh sứ kiên nhẫn giải thích, lão đang bị Phục thần chú chế ngự nên không dám nói dối.

“Ừ. Trừ Tiểu kỳ lạc và Vũ Hân, tất cả đều đạt đến vô hoàng. Thế này đi, hỏa thánh bảo vệ Vũ Hân, mỗi bảo vệ Tiểu kỳ lạc, được không?” Thánh giai linh vực cao hơn vô hoàng, bảo vệ thêm một người không thành vấn đề. Diệp Phong tuy không phải thánh giai nhưng thực lực còn cao hơn hư thánh, bảo vệ một người là nằm trong tầm tay.

Hỏa thánh ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Như thế cũng được. Vào trong thông đạo, các vị không được triển linh vực xung kích năng lượng phong bạo, chỉ bảo vệ mình là được. Bằng không khiến năng lượng phong bạo tấn công ngược thì dù tu vi thiên thánh cũng không thoát được kiếp nạn.”

“Hiểu rồi.” Chúng nữ cùng gật đầu.

“Vậy xuất phát thôi, tất cả nên cẩn thận.” Diệp Phong hít sâu một hơi, cuốn Hạ Kỳ Lạp vào linh vực. Chúng nhân cũng hoàn toàn thi triển linh vực, được gã ra hiệu, cùng cẩn thận lướt vào thánh địa thông đạo.

Vào thông đạo là cảm nhận được linh khí dày đặc tràn tới khiến ai cũng cảm thán. Đoạn đầu không có năng lượng phong bạo nên chúng nhân tăng tốc.

“Cẩn thận, phía trước là khu vực năng lượng phong bạo. Nhất định phải nhớ, không được lơ đãng công kích, áp lực xuôi dòng thì vô hoàng linh vực là đủ bảo vệ rồi.” Hỏa thánh lại dặn, rồi đưa Vũ Hân lao vào năng lượng phong bạo.

Khi Hỏa thánh tiến vào, dòng năng lượng xoáy tròn lập tức tràn đến chỗ vị khách không mời, giáng lên linh vực của lão phát ra tầng tầng hỏa quang, phạm vi linh vực bị ép từ mỗi chiều hơn một trượng xuống còn mỗi chiều chừng nửa trượng. Bên ngoài Hỏa thánh và Vũ Hân, linh vực như lớp giáp mỏng dính sát thân thể, chỉ đủ bảo vệ cho dòng năng lượng không ảnh hưởng đến thân thể.

“Thẩm Lan, muội và Tử Thanh, hồng Diệp đi trước, ta đi sau đoạn hậu, tiểu Hôi đi cạnh ta.” Diệp Phong gạt đầu với ba cô, cả ba tiến vào dòng xoáy năng lượng.

Dòng năng lượng không xung kích lĩnh vực của ba cô kịch liệt như Hỏa thánh, tử Thanh và Hồng Diệp mới tấn nhập vô hoàng nên chỉ cần không xảy ra việc gì kinh tâm động phách, lĩnh vực của ba cô đủ giữ an toàn.

Diệp Phong thở phào, đưa Hạ Kỳ Lạp tiến vào sau cùng. Tiểu Hôi hiểu kỳ đi trước, thực lực của nó chỉ đứng sau Diệp Phong và hỏa thành, thuộc nhóm đỉnh nhọn trong các vô hoàng nên dòng xoáy năng lượng không làm gì được.

Dòng xoáy năng lượng chảy về hướng thánh địa, vô hình trung đánh động chúng nhân. Không hiểu thánh địa thông đạo này sâu bao nhiêu, chúng nhân phi hành một lúc thì Hỏa thánh lên tiếng.

“Sắp đến khu trung tâm của năng lượng phong bạo, ở đây phải áp chế lĩnh vực chặt chẽ, dù có áp lực cũng chỉ cần không thụ thương là được. Qua được là cơ bản an toàn.”

Diệp Phong đi trong dòng năng lượng, lúc đầu vẻ mặt còn bình thản, sau đó không hiểu sao nhíu mày trầm tư. Càng đi vào sâu trong thông đạo, gã càng tỏ vẻ ngưng trọng và nghi hoặc.

“Kỳ quái! Tình hình của Hỏa thánh và bọn Thẩm Lan cho thấy họ đều bị dòng năng lượng áp bức, nhưng vì sao khi ta thi triển lĩnh vực thì dòng năng lượng lại không phản ứng gì?” Gã nhớ lời Hỏa thánh dặn, chỉ thi triển không khí ngưng áp lĩnh vực bao phủ lấy mình và Hạ Kỳ Lạp. Tuy gã không cố ý cảm nhận nhưng thấy rõ lĩnh vực không hề bị năng lượng xâm thực.

Gã như đang bơi từ từ trong không gian, cực kỳ thoải mái.

“Lẽ nào...Vì lĩnh vực của ta không do năng lượng hình thành?” Gã thầm đoán, nhưng tình huống hiện tại không thể chứng thực.

Sau rốt gã không nén được lòng hiếu kỳ, để Hạ Kỳ Lạp ở lại trong lĩnh vực còn mình thì hơi thò thân thể ra ngoài. Theo gã đoán, dòng năng lượng chỉ phản ứng với năng lượng tiến vào thì nhục thân ngang với vô hoàng lĩnh vực của mình chắc sẽ không bị dòng năng lượng công kích.

Nhưng sự thật không như gã dự liệu. Một đợt sóng năng lượng dữ dội xung kích vào, nửa thân thể gã hứng chịu công kích cực kỳ hung hãn, buộc gã phải thu thân thể vào trong lĩnh vực mới không bị thương nặng hơn.

“Ca ca định làm gì?” Hạ Kỳ Lạp ở bên, giật mình, vai trái gã liên tục rỉ máu.

“Không sao! Chỉ định thử xem năng lượng phong bạo lợi hại đến thế nào!” Gã đỏ mặt, không tiện thừa nhận mình đoán sai mà ném đòn. Nếu không nhờ thân thể sánh với hoàng cấp lĩnh vực thì một tích tắc vừa rồi đủ khiến vai gã hóa thành hư vô.

Xem ra năng lượng phong bạo trong thông đạo quả nhiên quỷ dị! Tuy chưa dò ra ảo bí nhưng gã không buồn, chỉ cần thuận lợi đến được thánh địa thì những thứ khác đều chỉ là thứ yếu. Xuôi chiều trong thông đạo mà năng lượng đã như thế thì khi từ thánh địa ngược dòng, năng lượng phong bạo sẽ mạnh đến mức nào? Chả trách thiên thánh cao hơn hư thánh hai đẳng cấp không thể đi ngược thông đạo mà về Vô Nguyên đại lục.

Chúng nhân đi chừng hơn mười phút, sau cùng thấy một tia sáng khác với năng lượng phong bạo đập vào mắt. Dòng năng lượng chảy hung hãn quanh mình dần hiền hòa, thậm chí tan biến.

“Nơi này...Đã là phạm vi thánh địa rồi.” Hỏa thánh tỏ vẻ nhăn nhó giới thiệu. Không ngờ khi quay lại thánh địa lại với thân phận phản bội, bất giác lão cũng ừ ừ.

Không bị năng lượng phong bạo quấy rối, áp lực quanh chúng nhân nhẹ hẳn, rồi lập tức cảm thụ được thiên địa linh khí nồng đậm. Nồng độ linh khí ở đây không hiểu gấp bao nhiêu lần cửa vào thánh địa thông đạo, chỉ hít một hơi mà Thẩm Lan, tử Thanh và Hồng Diệp đã cảm giác được tu vi có dấu hiệu tăng tiến một chút xíu.

“Chả trách được xưng là thánh địa. Quả nhiên là chốn tu luyện tuyệt vời.” Tam nữ đến nơi mới, lập tức hoan hô lên. Tiểu Hôi cũng hưng phấn, triệt thoái lĩnh vực, lộn nhào mấy vòng trên không.

“Chư vị nhìn cho kỹ. Lục địa của thánh địa khác hẳn Võ Nguyên đại lục.” Hỏa thánh cảm khái một chốc thì chấp nhận sự thật. Lão mỉm cười chỉ quanh, khẽ nói.

Chúng nhân lúc đó mới quan sát chung quanh, kể cả Diệp Phong và Tiểu Hôi, mỗi người từ Võ Nguyên đại lục đến thánh địa lần đầu đều ngỡ ngàng.

Trên thình không ngoài xa, giữa vân vụ mông lung hiện lên vô số vùng đất như đỉnh núi, chỉ là đỉnh núi này nổi lơ lửng trên không theo chiều ngược lại, phần chân núi bằng phẳng vốn tiếp xúc với mặt đất thì ở đây lại thành mặt trên của tiểu đảo.

Những đỉnh núi ngược này cũng không bằng nhau mà gần xa, cao thấp, to nhỏ đủ cả, theo quy mô của đỉnh núi mà diện tích đất bằng cũng khác nhau. Ngoài xa tấp, điệp Phong loáng thoáng thấy một đường thẳng tấp đen ngòm, chắc đó là một vùng đất cực kỳ rộng lớn.

Thánh địa là một khu vực thình không lập thể, chỉ là trong đó có nhiều lục đảo lơ lửng. Có lục đảo ở chỗ rất cao nhưng có lục đảo lại nằm ở rất thấp. Cả thánh địa cực kỳ rộng lớn, ngay cả Hỏa thánh ở đây mấy ngàn năm rồi cũng không biết nơi cao nhất và thấp nhất của thánh địa ở đâu.

Nhưng có thể chắc chắn rằng khu vực tập trung lục đảo là nơi Thánh điện cùng Vu vô sinh tồn và đấu tranh, nằm ở trung tâm. Cơ hồ mọi lục đảo đều dồn hết lại trong khu vực đó, hồn lực - nguồn tranh chấp của hai bên cũng tập trung phần lớn ở đây.

Thánh địa tuy mênh mông nhưng nơi thật sự có ý nghĩa với nhân loại chỉ là khu vực Thánh điện và Vu vô chiếm cứ. Cách xa nơi đó, trừ thiên địa linh khí vô cùng vô tận thì là hư không. Thánh điện từng phái nhân thủ đi tìm nhưng nơi có thể có lục đảo nhưng đều công cốc, thậm chí nhân thủ phái đi không trở về, có lẽ đã lạc đường trong hư không vô tận.

“Ha ha ha! Lần này là ai về đây?” Ngoài xa vang lên âm thanh thập phần hùng hồn, khí tức không kém gì Hỏa thánh lướt đến chỗ bọn Diệp Phong trong tích tắc.

Đối đối phương đến gần, cả bọn mới thấy một lão mập gần như tròn ung ung, mặt mũi hồng hào đáp xuống gần Hỏa thánh.

560. Chương 560 : Lão Mập Xui Xẻo .

Thấy có người tới, hỏa thánh hơi tỏ ra khấn trương, cũng may người này không để ý, mà nhìn bọn Diệp Phong với vẻ hiếu kỳ.

“Ồ, đây là tiểu cô nương Vệ tộc hả? Lâu lắm không gặp, sao lần này lại về một mình?” Ánh mắt lão mập dừng lại ở Vũ Hân cười ha hả. Vũ Hân đang không biết trả lời thế nào thì đối phương lại tỏ vẻ không hứng thú lắm, chuyển ánh mắt sang Hạ Kỳ Lạp.

“À, tiểu cô nương này chắc không phải thánh tiềm giả chứ?” Diệp Phong dùng bí pháp của Vu vô tộc che kín hết khí tức của Hạ Kỳ Lạp, tu vi của cô lại không cao nên đối phương không phát hiện. Theo lão thấy, hạ Kỳ Lạp giống một tiểu nha đầu tu vi thấp kém nên mới lấy làm nghi hoặc.

“À...” Hỏa thánh ngần ngừ một lúc rồi tỏ vẻ ngượng ngùng, cười vuốt: “Nha đầu này có chút liên quan đến lão phu, nên nhân cơ hội này đưa về thánh địa, xin Mộ đại nhân không báo cáo lên...Sau này lão phu sẽ báo ơn.”

“Ha ha ha, có phải con riêng của Hỏa sứ ở đại lục không?” Lão mập cười đầy nhếch nhếch, rồi không hỏi Hỏa thánh về việc đó nữa. Hỏa thánh đã bảo sẽ hậu tạ thì lão cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Hà huống, đưa một tiểu nha đầu không có tu vi gì lên cũng không nghiêm trọng lắm.

“Chuyện đó...” Hỏa thánh ra vẻ quẩn bách, coi như thừa nhận suy đoán của đối phương, rồi lái sang câu chuyện khác: “Toán thánh tiềm giả lần này tư chất đều thập phần ưu dị, tin rằng các vị đại nhân ở Thánh điện vừa ý lắm.”

Lão mập lại nhìn Diệp Phong và tam nữ, lúc thần niệm quét qua Diệp Phong thì từ đáy lòng lão đột nhiên rung mình, cực kỳ bất an. Lão tỏ vẻ ngưng trọng, nhìn gã chăm chăm.

“Tên của vị này chắc Mộ đại nhân không lạ gì.” Hỏa thánh sợ bàn tử nhận ra sơ sót nên vội giải thích: “Là Diệp Phong, có tên ở Hỏa điện đây.”

“À, là tiểu tử làm thịt trọng tôn của thiên thánh đại nhân, thảo nào khí thế...Đặc biệt quá.” Lão không muốn lộ ra mình bị khí thế của gã chấn nhiếp nên lái sang từ khác.

“Y không phải bị kim, mộc nhị sứ nhốt vào ngục sơn rồi hả? Sao lại mang cả y theo trong lần này? Hỏa điện thiên thánh đại nhân còn chưa nguôi lửa giận, biết y đến thì đầu bỏ qua.”

“Nguyên nhân phức tạp lắm. Xin Mộ đại nhân mau cho qua, tại hạ còn phải đến bẩm cáo điện chủ việc gấp.” Hỏa thánh có tật giật mình, tất nhiên không muốn nói lảm với lão mập trông coi thông đạo này.

“Vì việc của Yêu điện hả?” Lão mập kéo hỏa thành sang bên, hỏi bằng giọng bọn Diệp Phong không nghe rõ. Lão là người coi thông đạo, tất nhiên biết mục đích bọn Hỏa thánh xuống đại lục.

“Ừ!”

“Vì việc này mà các điện chủ đã nổi giận mấy lần rồi. Các vị xuống lâu như thế mà không có tin đưa lên, có mấy vị đại nhân còn cho rằng nên trị tội không tận chức trách của các vị. Các hạ tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.” Lão mập ‘hảo tâm’ nhắc nhở, gương mặt tròn vo hiện rõ nét tham lam.

Hỏa thánh mắng thầm, ngoài mặt lại cười vuốt: “Đa tạ Mộ đại nhân nhắc nhở, lão phu báo cáo xong sẽ đến cảm tạ.”

“Không vội, không vội. Chính sự quan trọng hơn, ha ha.” Lão mập cười ha hả, xua tay ra vẻ không màng.

“Vậy lão phu đưa họ qua.” Hỏa thánh ôm quyền, ngậm liếc mắt ra hiệu cho Diệp Phong. Gã hiểu ý đưa chúng nhân theo sau, nhanh chóng lướt về phía một sợi đen dài ở ngoài xa.

“Đợi đã.” Lão mập đột nhiên gọi với chúng nhân lại khiến Hỏa thánh giật mình.

“Yêu...Yêu thú này!” Lão mập run run chỉ vào Tiểu Hôi trên vai Diệp Phong: “Sao lại thế được, hoàng cấp yêu thú chưa được hai mươi tuổi.”

“Đây là tiểu huynh đệ của tại hạ, mộ đại nhân thấy có đề gì sao?” Diệp Phong không biết lão mập có ý gì, lạnh lùng nhìn đối phương đầy cảnh giác.

“Lão mập đáng chết, nếu không để bọn ta qua, cần thận ra đánh người.” Tiểu Hôi bập bẹ giơ quyền đầu lên, tròng mắt kêu.

“Ha ha!” Lão mập lúc đó mới phản ứng lại, nở nụ cười nhăn nhở, ghé sát Diệp Phong: “Để tiểu tử này lại cho ta, ta cho ngươi mười La hồn quả, thế nào?”

“La hồn quả?” Diệp Phong nhú mày, hiển nhiên không hiểu ý.

“Hỏa sứ, nhưng thường thức cơ bản ở thánh địa mà ngươi cũng chưa cho họ biết hả?” Lão mập lấy làm lạ quay lại hỏi.

“Lão phu định gặp các vị điện chủ xong sẽ cho họ biết.” Hỏa thánh nhìn Diệp Phong, định giải thích La hồn quả là gì thì Diệp Phong cắt lời.

“Dù La hồn quả là gì, tiểu Hôi là huynh đệ của mõ, không phải thú cưng, không thể cho ai khác. Nếu nó đồng ý theo các hạ, mõ không ngăn cản.” Diệp Phong tỏ ra lạnh lùng nói.

“Lão mập đáng chết, dám lấy ta ra giao dịch, ta đánh người.” Mắt Tiểu Hôi ánh lên thanh quang, thân thể lao lên không nhanh chóng lớn vụt, quyền đầu đầy lông là như từ hư không mọc ra, đâm vào đầu lão mập.

Vị Mộ đại nhân mập ú này không ngờ thú cưng của thánh tiêm giả từ đại lục lên lại dám xuất thủ với lão. Chỉ một tích tắc ngắn người là đã bị hất bay, lăn mấy vòng như quả bóng dưới đất, cực kỳ khó coi.

“Tiểu súc sinh, ngươi dám đánh lão tử?” Quả cầu thịt bắn lên, lớp thịt trên mặt Mộ đại nhân rung rung, đáng vẻ cực kỳ hung hăng. Lão phụng mệnh trần thủ thông đạo, các thánh sứ qua qua lại lại lần này cũng cực kỳ khách khí, nói gì đến các thánh tiêm giả. Ai thấy lão cũng như thấy thân mình, thiếu điều quỳ xuống bái lạy.

Lão chỉ muốn đổi lấy một con tiểu yêu thú rất có tiềm lực từ tay Diệp Phong, ai ngờ lại bị ăn đòn. Tuy công kích của Tiểu Hôi không thương tổn gì thật sự đến lão nhưng đường đường cửu tinh hư thánh sao lại chấp nhận được việc bị hoàng cấp yêu thú vũ nhục?

Yêu thú, tại Thánh điện là nô thú, nói dễ nghe hơn thì là vật cưng. Nếu việc bị yêu thú đánh đập lan ra thì sau này sẽ thành trò đùa của cả Thánh điện, lão không chịu nổi.

“Đánh người thì sao?” Tiểu Hôi thè lưỡi tinh ranh, thu thân hình lại quay về vai Diệp Phong, cười nhạo: “Hư thánh rầm chó gì đó bị đệ một quyền đâm bay, đúng là vô dụng quá.”

“Ta phải giết người.” Lão mặt tím bầm mặt mày, uy lực thánh giai không ngừng tràn ra, năng lượng khí tức cho thấy thực lực cao hơn Hỏa thánh một mức.

“Ta sẽ biến tiểu súc sinh người thành nô thú cấp thấp nhất, mỗi ngày đều giày vò người sống không bằng chết.” Mộ đại nhân thi triển lĩnh vực, thổ nguyên hắc trảo lăng lệ chụp vào vai Tiểu Hôi trên vai Diệp Phong. Với tu vi đường đường thánh giai của lão, bắt hoàng cấp yêu thú tất nhiên không mấy may mắn.

Chát. Lĩnh vực của lão rung lên, hắc trảo do thổ nguyên ảo hóa thành đã tan thành năng lượng hư vô trước khi đến chỗ Diệp Phong. Đồng thời lĩnh vực quanh lão như bị cự lực đẩy mạnh, bắn lùi cả chục trượng trên không rồi mới đứng vững lại.

Diệp Phong đã cảm như ý bỗng, khí trường cũng phát ra uy thế kinh nhân, dấy lên từng vòng gợn sóng từ vị trí của gã. Gã khẽ véo má Tiểu Hôi, mắng: “Tiểu Hôi, đệ lại nghịch rồi, còn nhớ đã đồng ý gì với ta không?”

“Ai bảo tên mập đó nói lung tung.” Tiểu Hôi bĩu môi âm ỉ.

“Diệp Phong, người cũng dám động thủ với ta?” Mộ đại nhân sầm mặt, con ngươi ánh lên mực quang lạnh lẽo. Bất quá lão cũng thăm chần kinh, đòn ban nãy tuy chưa phải thực lực thật sự nhưng là sức mạnh thánh giai, diệp Phong ung dung đỡ được chứng tỏ võ hoàng nhỏ xíu này mà có thực lực cao thâm mặc trác đến thế. Kết hợp với chút rung mình khi nhìn gã lúc mới đến, bất giác lão sinh lòng cảnh giác với gã.

“Các hạ nghĩ mình là ai?” Diệp Phong ngoái lại, mắt rực hàn quang, trên mình lan tràn sát ý lạnh liệt: “Dám động thủ với Tiểu Hôi trước mặt mỗ, lại định biến nó thành nô thú... Các hạ chắc không muốn sống nữa.”

Mộ đại nhân giận dữ đến độ suýt nữa ngã nhào từ trên không xuống. Thế đạo gì đây? Một thánh tiềm giả mới lên thánh địa mà dám nói thế với cửu tinh hư thánh như lão! Gã tưởng Thánh điện là chốn thế nào mà mặc gã ngang ngược.

“Hỏa thánh! Đây là thánh tiềm giả người đưa lên hả? Không biết quy củ gì cả, người có dạy chúng không?” Mộ đại nhân giận dữ gầm vang.

Hỏa thánh cười khở, đối phương tưởng Diệp Phong là phổ thông thánh tiềm giả để tùy ý lăng nhục sao? Bản thân lão còn phải làm người hầu cho gã kia. Có điều ngoài mặt lão không để lộ, cất tiếng ho bước lên định mở miệng thì Diệp Phong hỏi trước: “Hỏa thánh đại nhân, tại hạ muốn biết nếu tại hạ giết lão mập này thì Thánh điện sẽ phản ứng thế nào?”

Hỏa thánh liếc nhìn lão mập kinh hãi trước những gì gã vừa nói, bất giác đồng tình đôi phần. Mộ đại nhân chạm vào ai không chạm lại chạm đến sát tinh này. Ban nãy lão mở miệng muốn mua Tiểu Hôi, hỏa thánh đã thăm nử không ổn, có điều Diệp Phong vì đại cuộc nên không tính toán. Ai ngờ Tiểu Hôi nhất thời nghịch ngợm khiến sự tình rối lên.

Bất hạnh nhất là lão mập ngu xuẩn này lại mấy lần lên tiếng vũ nhục Tiểu Hôi rồi xuất thủ với Diệp Phong. Nếu gã còn có thể ẩn nhẫn bất phát, thì không còn là Diệp Phong nữa.

Mộ đại nhân đáng thương nếu có địa cấp tu vi, có lẽ còn thoát nạn được. Tiếc là...Lão không có.

561. Chương 561 : La Hồn Quả .

Hỏa thánh đồng tình liếc Mộ đại nhân rồi đáp: “Trong phạm vi Thánh điện thống trị, võ giả đều phải tuân theo một quy tắc quan trọng: Người có thân phận thấp phục tùng vô điều kiện người có thân phận cao hơn.

Mỗi đẳng cấp thánh giai đều theo tu vi thực lực và công huân của mỗi người mà chia thành từ nhất tinh đến cửu tinh. Mộ đại nhân này là cửu tinh hư thánh.”

Lão mập tỏ vẻ ngạo nghễ, khinh miệt liếc Diệp Phong tựa hồ muốn nói xú tiểu tử hiện tại biết thân phận của bản đại gia chưa?

“Bất quá...” Hỏa thánh chuyển lời, bổ sung: “Phục tùng như thế cũng được xây dựng trên cơ sở thực lực. Thân phận các hạ không bằng đối phương nhưng thực lực cao hơn thì có thể không cần tôn trọng đối phương làm gì, thánh điện là nơi tôn trọng cường giả.”

“Hỏa thánh, lỗi nhai những thứ đó để làm gì? Các hạ tưởng một thánh tiềm giả nhỏ nhoi có đủ tư cách khiêu chiến lão phu sao?” Lão mập vốn đang đắc ý liền tỏ vẻ âm trầm. Thái độ của Hỏa thánh khiến lão nghĩ được mùi vị không lành.

Diệp Phong mỉm cười, như ý bỗng rung lên vù vù, tỏ vẻ gần như trào lộng: “Tức là phải xem quyền đầu của ai lớn hơn.”

“Xác thật như thế! Thánh điện sẽ không ra mặt cho kẻ kém cỏi, nhưng cường giả có thể đòi quyền lợi cho mình. Đó là quy củ.” Hỏa thánh hơi gật đầu, bồi thêm một câu: “Bất quá, tại khu vực tranh đấu của Thánh điện, không được tổn thương tu vi hay tính mạng đối phương, không thì sẽ bị Thánh điện trách phạt nghiêm khắc!”

Diệp Phong nhướng mày, thánh điện chế định quy tắc đó để đề phòng nội đấu không khống chế được rồi tự tiêu hao thực lực. Dịch nhân lớn nhất là Vu vô nhất tộc vẫn còn uy hiếp.

“Hỏa thánh, ông đứng về bên nào.” Lão mập giận dữ gầm lên, cho đến giờ lão vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì. Tôn quý như Hỏa thánh, nếu Diệp Phong chỉ là một phổ thông thánh tiềm giả thì Hỏa thánh chịu cung kính đứng sau lưng gã nói chuyện sao?

“Mộ đại nhân, nể tình chúng ta quen nhau, lão phu khuyên một câu...Đại nhân...Tốt nhất là nên xin lỗi.” Hỏa thánh lắc đầu, thở dài.

“Đánh rắm. Lão tử đường đường...” Lão mập chưa dứt lời thì thân hình Diệp Phong đã loáng lên, thần thông biến phụ thể trong tích tắc, tử hắc chân nguyên chảy khắp toàn thân.

“Nhất Bí!” Diệp Phong giáng xuống một bóng, ép những lời đối phương chưa nói xong phải nuốt ngược lại cổ họng.

Khí tức Diệp Phong phát ra khiến Mộ đại nhân lạnh buốt cõi lòng, đó đâu phải là vô hoàng thánh tiềm giả mà là uy lực không kém gì hư thánh. Diệp Phong chỉ hơn ba mươi, lấy đâu ra thực lực đáng sợ như vậy? Tu...Tu vi của gã đích đích xác xác là một vô hoàng.

Thời gian không cho lão cả nghĩ, như ý bỗng mang theo lực đạo kinh thiên giáng xuống. Thổ nguyên lĩnh vực của Mộ đại nhân nhanh chóng cuốn lại, trên đầu xuất hiện một tấm thổ thuẫn khổng lồ.

m! Nhất Bí xuyên thấu thổ thuẫn, xung kích vào lĩnh vực của Mộ đại nhân tự. Y cảm nhận được cự lực tràn vào thể nội, hắt văng đi xa.

“Tuy không giết người nhưng phải giáo huấn một phen. Không phải ai cũng có thể tùy tiện chạm vào được đâu.” Giọng Diệp Phong lại lạnh lùng vang bên tai Mộ đại nhân. Lão còn chưa định thần khỏi đợt công kích vừa rồi thì gã lại lướt đến đỉnh đầu lão.

“Ném tiếp một bóng của ta.” Như ý bỗng lại hung hãn quật vào lĩnh vực của Mộ đại nhân, ầm lão lún xuống lục đảo. Nham thạch cấu thành lục đảo rất cứng, nhất bóng của Diệp Phong, nếu ở đại lục đủ đánh một ngọn núi nhỏ vỡ làm bốn, năm mảnh, nhưng ở thánh địa chỉ khiến mặt đất xuất hiện một miệng hố lớn, không sâu lắm.

Phụt. Mộ đại nhân không chịu nổi nữa, phun ra một ngụm máu, kinh hãi đến cực độ. Thấy Diệp Phong còn muốn giáng ra đòn thứ ba thì vội nói: “Đợi đã, ta nhận thua.”

Là cửu tinh hư thánh trấn thủ thông đạo lâu năm, lão rất biết tiến thoái, bằng không chỗ màu mỡ này đâu đến lượt lão. Ban này lão coi Diệp Phong là phổ thông thánh tiềm giả nên mới dám bắt nạt, nhưng khi gã

thể hiện thực lực rồi thì lão tỉnh ngộ ngay, ở hoàng cấp mà thi triển được uy lực này, tương lai nhất định không thể vô danh. Lão đang hối hận vô vàn, lẽ ra không nên đắc tội với gã.

Diệp Phong mới đến, không muốn sự tình quá đà khiến người khác chú ý. Đối phương chịu nhún thì cũng mềm lòng, hơn nữa đã trút giận cho Tiểu Hôi nên gã dừng lại lạnh lùng nói: “Nếu các hạ xin lỗi Tiểu Hôi, mỗ sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Mộ đại nhân giãn giãn da mặt, xin lỗi tiểu yêu thú hả? Đương nhiên là việc cực kỳ mất mặt. Lão liếc sang Hỏa thánh mới kinh ngạc nhận ra thái độ của Hỏa thánh với Diệp Phong đầy kính sợ. Lần này tầm quan trọng của gã trong mắt lão lại tăng thêm.

Tuyệt đối không được đắc tội tiểu tử này, bằng không khi gã có quyền thế tại Thánh điện thì lão không còn đất dung thân. Mộ đại nhân nghiêng răng, cúi đầu nói khẽ: “Tiểu Hôi các hạ, tại hạ xin lỗi.”

“Nói nhỏ quá, ta không nghe thấy.” Tiểu Hôi cười ha hả, không chịu buông tha.

Mộ đại nhân hít sâu một hơi, cổ nén lửa giận lấp lại lần nữa. Tiểu Hôi lúc đó mới chịu vừa ý hếch cằm lên.

“Thôi việc này coi như xong. Diệp Phong, chúng ta phải đi bái kiến các vị Thánh điện đại nhân. Xuất phát.” Hỏa thánh đứng ra dẫn hòa.

“Đi thôi.” Diệp Phong không chần chừ, làm lơ lão mập ủ rũ cúi đầu đứng đó, cùng Hỏa thánh và năm cô lướt về phía Thánh điện.

OOo

“Hỏa thánh, mỗ giáo huấn lão mập đó, liệu có gì phiền hà không?” Dài đen ngoài xa chính là căn cơ Thánh điện, cũng là lực đạo lớn nhất trong thánh địa. Từ đây nhìn ra không xa lắm nhưng để đến được sẽ tốn không ít thời gian.

“Nếu có phiền hà thì chi bằng trừ khử hẳn luôn, hủy thi diệt tích. Chắc người Thánh điện sẽ không hoài nghi chúng ta.” Hỏa thánh là lực tinh hư thánh, không phải đối thủ của Mộ đại nhân, bọn Diệp Phong lại là thánh tiềm giả mới tiến nhập thánh địa, sẽ không ai hiềm nghi họ giết được một cử tinh hư thánh.

Chỉ cần gã không lập tức biểu lộ thực lực, tin rằng sẽ vạn vô nhất thất.

“Việc đó không cần thiết.” Hỏa thánh lắc đầu: “Hậu đài của Mộ đại nhân không chắc lắm, sẽ không vì địa nhân mà ra mặt chống đối một thánh tiềm giả tiềm lực cực cao như Diệp Phong các hạ, hơn nữa việc này do chính Mộ đại nhân gây ra, chắc sẽ không dám cho ai biết. Mất mặt đã đành mà nếu để cao tăng của Thánh điện biết thì món hời trần thủ thông đạo này giữ sao nổi. Chỉ cần chúng ta không đề cập thì việc này cũng sẽ không bị đồn ra.”

“Vậy thì tiện nghi cho y rồi.” Lúc đó Diệp Phong mới bỏ ý định trầm thảo trừ căn, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “La hồn quả mà tên mập nói đến là gì?”

“La hồn quả là loại tiền tệ nhỏ nhất trong thánh địa. Đồng thời là tu luyện chi vật tốt nhất cho hoàng cấp võ giả mới tấn cấp hư thánh hấp thu hồn lực.” Hỏa thánh giải thích.

“À, trong La hồn quả có chứa hồn lực?” Diệp Phong hơi động tâm niệm.

“Không sai, la hồn quả là linh quả do Thánh điện lợi dụng hồn lực bồi dưỡng được. Tuy hồn lực ẩn chứa trong đó rất ít nhưng với võ hoàng và hư thánh mới tấn cấp thì rất tốt rồi.”

“Hỏa thánh nói vậy là Thánh điện còn nguồn hồn lực cao cấp hơn?” Còn một đoạn nữa mới đến Thánh điện, Diệp Phong hỏi luôn.

“Đích xác như thế! Tại không gian đặc thù như thánh địa, do thiên địa linh khí quá dày, hoặc do nhân tố nào đó mà cạnh các lực đạo thỉnh thoảng lại ngưng tụ được một loại linh thạch đặc biệt. Linh thạch này quý ở chỗ hàm chứa hồn lực phong phú, cũng như ở Võ Nguyên đại lực, tinh thạch hàm chứa linh lực vậy. Linh thạch này được gọi là hồn thạch - nguồn hồn lực duy nhất trong thánh địa.”

“La hồn quả lấy hồn lực từ đâu?” Diệp Phong ngạc nhiên, hỏa thánh nói vậy không phải tự mâu thuẫn sao?

“La hồn quả cần có hồn thạch bón vào mới kết quả được. Bồi dưỡng La hồn quả, kỳ thật là pha hồn lực từ hồn thạch có nồng độ cao ra từng quả. Các thánh tiềm giả đều với tu vi vô hoàng tiến nhập thánh địa, thánh điện vì muốn nhanh chóng bồi dưỡng họ thành lực lượng chiến đấu nên cấp La hồn quả để tu luyện. Hàm lượng hồn lực của hồn thạch quá cao, cho vô hoàng tu luyện hiển nhiên quá ư lãng phí, hơn nữa...” Hỏa thánh ngẩng lên nhìn gã rồi mới thổ lộ: “Thánh tiềm giả kỳ thật đại bộ phận là tốt thí trong chiến tranh, thánh điện đương nhiên không đầu tư nhiều cho họ.”

“Hóa ra thế!”

“Tại Thánh điện, la hồn quả và hồn thạch các cấp đều có thể sử dụng như tiền tệ để giao dịch với người khác.” Hỏa thánh lại bổ sung.

“Hồn lực là căn bản để tu luyện vậy thì vật quý giá gì mà cần hồn lực để trao đổi nhỉ?” Diệp Phong lấy làm lạ.

“Ha ha, lợi dụng hồn lực để thăng tu vi là quá trình từng bước, nhưng có những thứ có thể trực tiếp đề thăng thực lực như: Yêu thú thiên phú cực cao, các loại thánh khí cấp cao...Hồn lực tuy quý giá nhưng phải kiến lập công huân thì mới có được. Có những bảo bối đó là có thể thuận lợi giành được công huân, đổi lấy nhiều hồn lực hơn. Mua bán như thế không thiệt.”

562. Chương 562 : Câu Đố Về Tiểu Hôi .

“Yêu thú thiên phú cực cao? Tại thánh địa có phải thường xuyên bắt yêu thú làm trợ thủ?” Diệp Phong chợt nhớ ra Mộ đại nhân tựa hồ rất hứng thú với Tiểu Hôi, mười La hồn quả không lớn lắm với một cửu tinh hư thánh, nhưng với thánh tiềm giả vừa tiến nhập thánh địa thì là con số trên trời.

“Tình huống xác thật như vậy.” Hỏa thánh gật đầu, giải thích: “Ở thánh địa, trừ Thánh điện và Vu ma nhất tộc còn không ít yêu thú sinh tồn. Kỳ thật, yêu thú mới là cư dân của không gian này, mọi chủng loại yêu thú ở đại lục đều từ thánh địa lưu truyền xuống.”

Diệp Phong gật đầu, được Vu vô truyền thừa nên gã cũng hiểu lai lịch thánh địa. Hỏa thánh hơi kinh ngạc, dù là yêu vương cũng không hiểu rõ lắm về lịch sử thánh địa mới đúng, thế mà Diệp Phong lại tỏ vẻ đã biết. Lão càng ngày càng thấy gã cao thâm mịt mịt.

“Thực lực của yêu thú cùng cấp có thể sánh với Vu ma, nên với các võ giả Thánh điện, đó là trợ thủ tốt nhất. Các địa thánh và thiên thánh thì có yêu thú trợ lực hay không không quan trọng, nhưng họ còn con cháu và tộc nhân, những người này đều không có tu vi quá cao, thành ra Thánh điện cường giả thường đem yêu thú thu phục được tặng cho người thân để giữ mình. Hơn nữa, nhưng võ giả còn trong giai đoạn hư thánh như lão phu, nếu thuận phục được yêu thú thiên phú cực cao, trưởng thành nhanh lại thực lực không kém thì đương nhiên đã đề cao thực lực tự thân một cách rõ rệt.”

“Như tiểu yêu thú của Diệp Phong các hạ, tuy lão phu không biết chủng loại nhưng nó chỉ chưa đầy mười tuổi đã đạt đến tu vi hoàng cấp thì thiên phú quả hiếm thấy. Chỉ cần một lòng bồi dưỡng, sau này tiềm lực của nó không thể ước lượng được. Ai có nó, sau này dù thực lực không cao cũng có chỗ dựa vững vàng, mộ đại nhân động lòng cũng là bình thường.” Hỏa thánh lại nhìn Tiểu Hôi, lão đã thấy không ít yêu thú ở thánh địa nhưng hoàn toàn không lần ra chủng loại của nó.

“Lão đầu, yêu thú bọn ta không phải là thú cưng của các ngươi. Còn nói lằng nhằng, cẩn thận ta đánh ngươi.” Tiểu Hôi giận dữ giơ quyền.

“Đừng giận, tiểu Hôi!” Diệp Phong vỗ an nó: “Hỏa thánh chỉ giới thiệu tình hình ở thánh địa, đừng trách. Xưa nay ca ca có coi đệ là thú cưng bao giờ đâu.”

“Phong ca ca là tốt nhất. Lúc trước không được ca ca cứu thì Tiểu Hôi đã chết rồi.” Nó ôm cổ gã, hân hoan: “Suốt đời này Tiểu Hôi theo ca ca.”

“Còn bọn ta?” Mộ Dung Tử Thanh cũng thích nó, nên hỏi trêu.

“Tam vị thư thư đều là người tốt, tiểu Hôi cũng thích các thư thư.” Nó đáp đầy khả ái, thắm Lan và Hồng Diệp tươi cười, tìm cảm ấm áp lan tràn. Vũ Hân tỏ vẻ hiếu kỳ, từ đáy lòng thấy khao khát vô vàn, chưa bao giờ cô được biết đến tình cảm như vậy.

“Còn ta, còn ta.” Hạ Kỳ Lạp không muốn bị quên, cướp lời xen vào.

“Tiểu thư thư chỉ quán lấy Phong ca ca, chưa từng quan tâm đệ.” Tiểu Hôi không khách khí, vẻ mặt hoạt kê của nó khiến chúng nhân cười ha hả.

Hạ Kỳ Lạp giận dữ định bắt Tiểu Hôi nhưng tốc độ sao so được. Hai thành viên nhỏ tuổi nhất nhóm đuổi nhau quanh Diệp Phong khiến gã lắc đầu bất lực, mặc cho cả hai đùa nghịch.

“Nhưng như mỗ biết. Yêu thú, đặc biệt là chủng loại huyết mạch tôn quý đều rất cao ngạo, đâu có dễ thuần phục, dù thực lực không bằng đối phương cũng thà chết chứ không khuất phục. Qua những gì mỗ nghe Hỏa thánh nói thì hình như thuần phục yêu thú là việc rất đơn giản?” Diệp Phong quay lại, lấy làm lạ hỏi Hỏa thánh: “Lẽ nào yêu thú ở thánh địa dễ thuần phục hơn ở đại lục?”

Hỏa thánh lắc đầu: “Đương nhiên không phải, yêu thú của thánh địa khó thuần phục hơn đại lục nhiều. Nên tuyệt đại đa số yêu thú bị thuần phục ở đây không phải theo cách thông thường mà là cưỡng ép.”

“Cưỡng ép thu phục? Là việc gì?” Gã hiếu kỳ hỏi.

“Nói đơn giản thì là lợi dụng thánh khí Tẩy hồn dẫn do Thánh điện chế tác, triệt để tiêu trừ tâm tính ngạo nghễ trong linh hồn của yêu thú bị chế phục. Tuy nhiên kiểu trừ mất một phần linh hồn này sẽ ảnh hưởng nhất định đến thực lực nhưng khiến yêu thú triệt để phục tùng chủ nhân. Đó là thứ ban nãy Mỗ đại nhân nhắc đến: Nô thú.” Hỏa thánh cố ý hạ giọng, sợ Tiểu Hôi nghe thấy.

Tiểu Hôi tuy đùa nghịch với Hạ Kỳ Lạp nhưng tai vẫn thính kinh người. Nó chợt dừng lại, đôi mắt non nớt chợt xanh biếc lên, từ thể nội tràn ra khí tức kinh thiên. Khí thể cuồng bạo đột nhiên bạo phát.

Khí thể chỉ tồn tại trong tích tắc nhưng khiến tất cả đều cả kinh thất sắc. Ngay cả thực lực mạnh nhất như Diệp Phong hay tu vi cao nhất như Hỏa thánh đều bị uy áp khó lòng hình dung đó trấn trụ bất động. Diệp Phong có cảm giác vô lực như lúc còn là võ tông gặp thánh giai sứ giả, hoàn toàn không dám kháng cự.

Hỏa thánh cảm thụ được nỗi sợ run rẩy, nỗi sợ không giải thích nổi đó dù lúc lão đối diện thiên thánh cũng không thấy.

Tiểu Hôi bạo phát xong, khí thể lập tức tiêu tan vô ảnh vô tung. Nếu không vì cảm nhận của chúng nhân chính xác thì ai cũng cho đó là ảo giác. Diệp Phong ngăn người không nói thành lời, đến giờ gã không biết huyết mạch của Tiểu Hôi là gì. Nếu khí thể ban nãy Tiểu Hôi bạo phát ra là thực lực của nó thì thật ra nó đạt đến trình độ nào?

Trong lúc chúng nhân còn hoang mang, không hề biết rằng khắp các lục đảo ở thánh địa, hơn nghìn yêu thú tu vi vượt thánh giai đều dậy lên cảm giác kính sợ, cùng nhìn về một vị trí, là nơi Tiểu Hôi đang đứng.

“À...” Tiểu Hôi cơ hồ hư nhược hẳn, đột nhiên ngã xuống, Diệp Phong vội vàng đỡ lấy, nhìn kỹ thì nó đã ngất xỉu.

“Chuyện đó... Là sao hả?” Hỏa thánh run giọng ấp úng hỏi.

“Mỗ cũng không biết...” Diệp Phong nhú mày không nghĩ ra nguyên nhân. Gã từng hỏi sư phụ về vấn đề của Tiểu Hôi nhưng sư phụ cũng chỉ qua thần niệm cảm ứng được tiềm lực của nó thập phần kinh nhân. Còn cả toán yêu hoàng cũng chỉ qua truyền thừa ký ức mà phán đoán huyết mạch của Tiểu Hôi là chủng loại thượng cổ thập phân tôn quý, nhưng cụ thể là gì thì không biết chính xác. Họ kích hoạt huyết mạch của Tiểu Hôi cũng chỉ là một phần sức mạnh, hơn nữa thì không thuộc phạm trù năng lực.

“Tình hình vừa xảy ra ban nãy, hi vọng Hỏa thánh bưng kín miệng bình, không để Thánh điện biết.” Mất Diệp Phong ánh lên lạnh lùng nhìn Hỏa thánh, không hề khách khí ra lệnh.

“Lão phu hiểu!” Hỏa thánh đỏ mặt hôi rùng rùng, vội đáp. Lão cảm giác được, nếu hơi do dự là Diệp Phong sẽ lập tức trở mặt giết lão ngay. Lão cũng hiểu tầm nghiêm trọng của việc này, nếu bị Thánh điện cường giả biết Tiểu Hôi có tiềm lực như vậy thì e thiên thánh cường giả cũng động lòng. Diệp Phong hiện giờ ngay

cả địa thánh cũng không chống nổi. Lão đã thành người phe gã thì làm gì cũng phải đứng trên lợi ích của Diệp Phong mới mong được an toàn.

“Chúng ta đi vòng một thời gian rồi đến Thánh điện. Tiểu Hôi gây ra động tĩnh này, thánh điện nhất định sẽ đến điều tra, nếu chạm phải mà chúng ta không giải thích được thì sẽ bị hoài nghi.” Hỏa thánh cẩn thận nêu lên kiến nghị.

“Ở đây các hạ quen thuộc, các hạ tự quyết định.” Gã không thấy tâm thần dao động của đối phương có gì khác lạ, nên làm theo lời Hỏa thánh kiến nghị.

Cả nhóm vừa đi chưa được bao xa, mấy chục đạo thân ảnh với đủ màu nguyên lực lướt nhanh tới.

“À...Chỗ này còn năng lượng khí tức của khí thể bạo phát ban nãy.” Người đến toàn là cường giả trứ danh của Thánh điện, có cả thiên thánh. Một vị tra xét cẩn thận rồi nhíu mày: “Nhưng quanh đây không phát hiện khí tức của đối phương, kỳ quái thật.”

“Theo khí thể ban nãy thì tu vi của đối phương tuyệt luân, không kém chúng ta. Chúng ta không biết đối phương rồi đi cũng là bình thường, miễn chỉ lấy làm lạ sao trong khu vực của Thánh điện mà đột nhiên xuất hiện cường giả như vậy? Đối phương hiển nhiên không phải người Thánh điện, cũng không phải Vu ma, lẽ nào là...”

“Đích xác giống với khí tức yêu thú, nhưng không tính trong phạm vi thánh địa, yêu thú tàn dư không có ai đạt thực lực đó, chỉ mỗi việc y vô duyên vô cớ xuất hiện tại Thánh điện, bạo phát khí thể này ra, lẽ nào để thị uy với chúng ta?” Người này tự phân tích: “Nếu muốn thị uy, y hiện thân chẳng phải càng có sức uy nhiếp sao? E rằng chúng ta ở đây không có ai là địch thủ...”

“Nói chung việc này lạ lùng lắm. Nhất định phải điều tra cho kỹ. Còn nữa, thánh điện cũng phải tăng cường giới bị hơn, đề phòng địch nhân đột nhiên tập kích.”

Trong khi các Thánh điện cường giả nghỉ thần nghỉ quỷ, bọn Diệp Phong đã đi xa, dừng chân ở một lục đảo không người.

563. Chương 563 : Hồn Thạch Xuất Hiện .

“Phù, đúng là may mắn.” Hỏa thánh thở phào nhẹ người, nhìn Diệp Phong với vẻ bội phục: “May mà năng lượng các hạ tu luyện có thể diệt hết nguyên lực khí tức của chúng ta, không thì với cảm tri của các thiên thánh tất sẽ truy ra chúng ta. Lúc đó thì phiền hà không nhỏ.”

“Đương nhiên, ca ca xuất chúng nhất.” Hạ Kỳ Lạp tự hào ôm tay gã, cười vui vẻ.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ? Mọi đại nhân biết thời gian chúng ta đến thánh địa, nếu dằng dai quá, e sẽ bị Thánh điện hoài nghi.” Thẩm Lan khẽ nói, cô tinh tế cẩn thận nên hơi lo lắng.

“Về điểm này, lan cô nương bất tất lo lắng. Thánh điện không quy định thánh tiềm giả tiến nhập thánh địa là phải đến báo kiến ngay. Lão phu có thể nói rằng dẫn các vị về nơi ở, dạy dỗ các việc cần chú ý khi báo kiến sau đó mới đến Thánh điện. Việc đó rất bình thường.” Hỏa thánh giải thích.

“Vậy thì chúng ta quan sát Thánh điện đã, coi như xem xét tình hình.” Diệp Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng. Đột nhiên đến nơi lạ lùng, tất yếu phải xem xét hoàn cảnh thế nào đã.

“Các vị nên quan sát tình hình. Nhưng phải chú ý, ở những khu vực không người thường có nhân viên tuần tiểu, để bị họ phát hiện tung tích thì rắc rối to.” Hỏa thánh nhắc.

“Nhân viên tuần tiểu, tu vi như thế nào?”

“Nhân viên tuần tiểu bình thường chỉ có tu vi hư thánh. Bất quá nhân viên cao cấp thì tu vi đều là địa giai. Nhưng không có tình huống gì đặc thù, nhân viên cao cấp sẽ không dễ dàng tự thân đi tuần.”

“Tức là chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, miễn sẽ che giấu nguyên lực khí tức của mọi người, thì hư thánh ở khu vực này nếu không ở quá gần sẽ không phát hiện được tung tích của chúng ta.” Diệp Phong tỏ ra cực kỳ tự tin, hồn nguyên chi lực của gã không có sức phá hoại nhưng trong một số trường hợp có tác dụng rất

rõ. Ban nầy cũng nhờ hỗn nguyên lực che giấu cho nguyên lực khí tức của chúng nhân mà toán thiên thánh tu vi cực cao đó cũng không nhận ra tung tích của họ.

“Được, để lão phu dẫn đường, giới thiệu qua qua hoàn cảnh, thực lực phân bố của các khu vực trong Thánh điện.” Hỏa thánh cũng thấy với bản lĩnh của Diệp Phong sẽ không có vấn đề gì nên sẵn khoải đáp ứng.

Được Hỏa thánh chỉ dẫn, khu vực Thánh điện thống trị tuy rộng nhưng Diệp Phong chỉ cần hiểu được hoàn cảnh phân bố, nên không cần xem xét từng điểm, hỏa thánh chỉ rõ ở mỗi phương vị và chung quanh có địa điểm hoặc nhân vật nào quan trọng, khiến gã biết trước là được.

Trong lúc chúng nhân phi hành, nguyên lực khí tức phát ra đều bị hỗn nguyên lĩnh vực của Diệp Phong hút sạch sẽ. Lúc nhân mã tuần tiểu qua đây cũng không cảm ứng được trước đó không lâu có khá nhiều người đi qua.

Thánh địa không phân ngày đêm, tu vi đến cấp hoàng, cấp thánh thì nghỉ ngơi và điều tức không phân đêm ngày. Chúng nhân theo Hỏa thánh lang thang khắp Thánh điện trong thời gian chừng hai ngày ở đại lục, hiểu được tám phần mười tình huống. Chỉ trừ một vài căn cứ quan trọng và địa vực có nhiều cường giả trấn giữ, không được đến gần, thì những khu vực không người đều đặt chân đến.

“Lục đảo này là biên giới sau cùng mà Thánh điện thống trị. Nhưng điểm đặc biệt là từ đây đi theo tinh diệu phương hướng thì sẽ đến khu vực trung lập của Vu ma và Thánh điện, tiếp tục đi theo tinh diệu phương là sào huyệt của Vu ma.” Hỏa thánh chỉ về xa, giữa hư không cơ hồ bị quang mang rực rỡ, cực kỳ đẹp đẽ.

Thánh địa không có đất bằng, mọi khu vực đều là lập thể nên nhận biết phương hướng không thể theo phương pháp ở đại lục. Tại thánh địa, ở hư không xa lắc sẽ hiện lên ba cảnh tượng thập phần ổn định, bất biến, cơ hồ phân bố theo hình tam giác. Thánh điện xác định phương hướng thành ba loại: Tinh diệu, nhật diệu và nguyệt diệu.

Tinh diệu là phương hướng thể hiện qua tinh quang ở hư không rất xa, màu hơi ngả vàng nhạt. Nguyệt diệu là phương hướng ở hư không xa xôi thể hiện qua hình vầng trăng, màu vàng đậm hơn. Nhật diệu là cảnh tượng tròn vo xán lạn rực rỡ ở hư không xa tắp, màu vàng cam đậm.

Tam diệu phương hướng này, thánh điện lại dựa vào tiêu chí đặc thù mà chia mỗi hướng thành 12 điểm để chỉ hướng cụ thể. Ví như từ điểm thứ hai đến chín theo tinh diệu phương hướng là khu vực thống trị của Vu ma, trong đó điểm thứ sáu là trung tâm sào huyệt Vu ma. Điểm thứ sáu tinh diệu tương đương với 15 độ theo hướng đông nam, cứ vậy theo phương thức này sẽ chỉ rõ được các địa điểm.

“Vu vô nhất tộc...” Từ đáy lòng gã nổi sóng, hạ Kỳ Lạp cũng tỏ vẻ hoang mang. Cô được gã cho biết lai lịch của cả tộc, giờ nghe nói tiên tổ tộc nhân ở các xa thì cũng ngấy ra cảm khái.

“Chỗ này không tiện ở lâu. Vì khu vực trung lập thường có Vu ma cường giả tuần thị, bị phát hiện thì khó thoát khỏi xung đột.” Hỏa thánh tra xét một hồi, có vẻ khẩn trương hơn.

“Vì sao đây là địa bàn của Thánh điện, chính thể thực lực của Thánh điện cũng chiếm ưu thế, sao lại giống như Vu ma áp chế Thánh điện nhỉ?” Đông Phương Hồng Diệp hỏi.

“Việc này chư vị không biết rồi. Vu ma thánh giai cường giả, thực lực mạnh đã đành, đáng sợ nhất là năng lực khôi phục, chỉ cần không thể triệt để giết chúng thì chỉ vài tháng là thương thể nặng đến đâu cũng sẽ lành lại hoàn toàn. Cường giả Thánh điện không có năng lực đó, nên khi không có chiến tranh, thánh điện đều tránh phát sinh xung đột với Vu ma.” Hỏa thánh cười khổ giải thích.

“Trong tình huống nào, hai bên sẽ xảy ra giao chiến?”

“Chỉ một tình huống là tranh đoạt hồn thạch. Nếu xuất hiện hồn thạch ở khu vực trung lập sẽ dẫn đến tranh đoạt kịch liệt. Cướp được hồn thạch là ảnh hưởng đến cân cân thực lực hai bên, thánh điện và Vu ma đều sẽ dốc toàn lực.”

“Lẽ nào mục đích của song phương không phải là triệt để tiêu diệt địch nhân?” Diệp Phong lầy lăm lầy.

“Tiêu diệt địch nhân thì hai bên đều muốn nhưng đấu tranh mấy vạn năm, cả hai đều hiểu muốn triệt để tiêu diệt một bên là không thể nào. Ngược lại hồn thạch có thể giúp cường giả đỉnh nhọn của cả hai bên

tiên lên cảnh giới cao hơn, nên những người nắm quyền của cả hai bên đều nhiệt tình tranh đoạt. Một khi cường giả đỉnh nhọn của hai bên cách biệt thực lực thì coi như đã quyết định tồn vong của hai thế lực.”

“Bất quá tình hình hiện tại thì song phương chỉ duy trì được cục diện bình ổn.” Hỏa thánh không giấu gì Diệp Phong.

Gã toét miệng cười: “Chuyện này...Nằm ngoài dự liệu của mõ. Tức là cứ mười năm, thánh điện đưa một nhón thánh tiềm giả tiến nhập thánh địa chỉ để lợi dụng lực lượng này đi đoạt hồn thạch? Nhưng một nhóm hoàng cấp đối diện siêu cấp cường giả của Vu vô thì dù đông đến đâu cũng khác nào tự tìm cái chết?”

“Tranh đoạt hồn thạch kỳ thật theo một phương thức rất vi diệu...” Hỏa thánh định thích, đột nhiên, tại cự ly không đầy trăm dặm cách điểm thứ 8 theo tinh diệu phương hướng dấy lên phản ứng năng lượng đặc thù. Bọn Diệp Phong chưa hiểu gì thì lão biến sắc.

“Hồn thạch...Xuất hiện rồi!” Chỉ nghe Hỏa thánh lẩm bẩm.

“Hồn thạch?”

“Hồn thạch!..”

Diệp Phong và chúng nữ đều tỏ vẻ ngạc nhiên, vận khí của họ chả lẽ tốt đến thế? Tùy tiện đi một vòng xem xét Thánh điện cũng gặp cơ hội thế nào? Tình huống này cũng như một võ giả cấp thấp ở Võ Nguyên đại lục vô tình vớ được một món tinh tề.

Hồn thạch xuất hiện là thiên địa linh khí chi tinh hoa trong tình huống đặc thù ngưng thành kết tinh. Tính trên phạm vi cả thánh địa thì tỷ lệ hồn thạch xuất hiện không thấp nhưng đặt vào một nơi thì tỷ suất này gần như bằng không.

“Chúng ta có nên lập tức đến đó, lấy chỗ hồn thạch đó làm sở hữu riêng? Dù số lượng bao nhiêu thì cũng là một món.” Mộ Dung Tử Thanh kích động.

“Không đơn giản như thế. Hồn thạch mà xuất hiện sẽ thu hút cả hai phe đến, chúng ta tham lam chút hồn thạch có thể sẽ bị nhân mã song phương truy sát. Vu ma sẽ nhận định chúng ta thuộc Thánh điện, còn Thánh điện cũng sẽ trừng phạt hành vi đoạt hồn thạch làm của riêng này, sẽ giết không tha...” Hỏa thánh tỏ ra khẩn trương, nói tiếp: “Hồn thạch lần này năng lượng dao động không mạnh, chắc chỉ thuộc loại nghèo nàn, nhân mã hai bên được cử đến đều không quá mạnh, chỉ bằng chúng ta đi ngay, sẽ không bị phát hiện tung tích.”

“Không cần thiết.” Diệp Phong đột nhiên nói: “Nếu hồn thạch xuất hiện ở gần, chúng ta ít nhất cũng nên đến xem đó là thứ gì chứ, lẽ nào lại cứ thế mà đi? Hỏa thánh đã nói thực lực nhân mã song phương phái đến không mạnh lắm, thì chúng ta cứ đến xem xét trước, mõ có cách tránh được họ.”

“Nhưng...” Hỏa thánh định khuyên can, diệp Phong phất tay ngăn lại.

“Đừng lãng phí thời gian, mõ đi trước một bước, các vị cố bám theo. Chúng ta gần vị trí hồn thạch hơn hai thế lực, ít nhất còn hơn mười phút để lợi dụng, nếu có cơ hội thu lấy mớ hồn thạch này thì không nên khác khí.” Hồn thạch có nghĩa là tu vi, thực lực. Diệp Phong có thể vô địch tại Võ Nguyên đại lục, nhưng tại thánh địa, tối đa chỉ thuộc nhóm hư thánh đỉnh nhọn chứ chưa phải mạnh nhất. Cửu tinh hư thánh cũng chia ra đẳng cấp.

Một khi có cơ hội lấy được hồn thạch để đề thăng thực lực nhanh chóng, diệp Phong không muốn bỏ lỡ. Dù cơ hội là mạo hiểm, gã cũng chấp nhận.

564. Chương 564 : Thu Hoạch Lớn .

Chân Diệp Phong giẫm mạnh phát ra lực xung kích cực mạnh, thân ảnh như một đạo tử sắc thiểm điện lướt ngang. Hỏa thánh và chúng nữ theo sau, lao về vị trí hồn thạch hình thành. Lúc này họ không che giấu khí tức nữa, đằng nào nhân mã Thánh điện cũng nhắm vào mục tiêu hồn thạch, sẽ không chú ý đến nguyên lực khí tức còn tồn ở xung quanh. Dù họ phát hiện, chỉ cần chúng nhân không bị lộ hành tung thì Thánh điện sẽ hoài nghi đến.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, điệp Phong đã đến chỗ hình thành hồn thạch.

Gần đó lơ lửng một lục đảo không lớn lắm. Lục đảo này ở giữa hư không, một không gian chi động màu trắng bạc, hơn nữa còn ánh lên màu tím nhạt đang nỗ lực xé hư không chung quanh ra, từ từ lớn lên. Giữa đại động màu tím bạc này liên tục chảy ra một dòng năng lượng đặc thù thập phần kỳ diệu. Diệp Phong chưa đến gần lắm đã cảm thấy cực kỳ thư thái khiến tinh thần hơi chấn động. Cảnh giới Nghi thể của Nguyên Thần quyết phảng phất được hoàn toàn kích hoạt, lỗ chân lông gã toàn thân mở rộng, chìm vào trong thiên địa, hút lấy từng tia năng lượng đặc thù trong không khí.

“Lẽ nào đó là hồn lực?” Gã hớn hở, cảm thụ rõ ràng rằng nhờ hồn lực tẩy phạt, cảm ngộ về cảnh giới chí cao trong lần đầu với Thẩm Lan như hiện về. Tuy không rõ ràng như thế nhưng ít nhất cũng khiến gã lần lại được cảm giác huyền ảo đó.

“Mới chỉ hấp thu hồn lực phiêu tán mà hiệu quả đã rõ ràng thế này, nếu chân chân chính chính hấp thu thì chẳng phải cảnh giới tu vi của ta sẽ tăng nhanh sao?” Gã nhủ thầm, tốc độ không hề giảm xuống, thoáng sau đã đến trước cửa động màu trắng bạc.

Không gian màu trắng bạc đó mỗi bề chừng nửa dặm, điệp Phong lơ lửng bên trong như một con kiến nhỏ bé. Ở giữa lòng động, tử tinh dịch thể tỏa ra ngân bạch quang mang đang từ từ chảy rồi ngưng kết, hình thành một loại khoáng thạch đầy góc cạnh cực kỳ cứng chắc. Lòng động lớn như thế nhưng hồn thạch ngưng thành chỉ lớn hơn đầu gã đôi chút.

“Xem ra...Hồn thạch chưa hoàn toàn sinh thành, nếu lấy đi thì có biến cố gì không.” Diệp Phong cân nhắc, lần đầu tiên gã gặp hồn thạch nên không dám vọng động, cứ đứng im đợi bọn Hỏa thánh đến.

Thoáng sau, chúng nhân cũng tới. Hỏa thánh nhìn hồn thạch đang lúc ngưng kết, mắt hiện rõ vẻ khao khát. Lão chỉ là lục tinh hư thánh, bình thường không nhận được bao nhiêu hồn lực, mớ hồn thạch này đương nhiên là một món lớn với lão.

“Hỏa thánh! Nếu giờ mỡ lấy đồng hồn thạch này đi, có vấn đề gì không?” Diệp Phong vội hỏi, thời gian của gã không nhiều.

“Không được, nếu hồn thạch chưa hoàn thành ngưng kết, không gian hồn động sẽ lập tức sụp đổ, đại bộ phận hồn thạch còn lại sẽ tiêu tan. Tuy không ảnh hưởng nghiêm trọng đến chúng ta nhưng giờ hai thể lực đang đến, nếu phát hiện hồn động bị hủy trong lúc thành hình thì sẽ tìm kiếm thủ phạm.” Hỏa thánh vội cản lại: “Dù là Thánh điện hay Vu ma, đều sẽ quyết tâm trừ diệt người phá hoại hồn thạch sinh thành.”

Thấy gã vẫn nhấp nhồm, hỏa thánh đầm đìa mồ hôi, khuyên tiếp: “Dù Diệp Phong các hạ có năng lực che giấu khí tức, không bị phổ thông hư thánh nhận ra nhưng họ chỉ cần phong tỏa khu vực này rồi mời địa thánh hoặc thiên thánh có tu vi cao hơn đến thì chúng ta khó thoát kiếp nạn. Hy vọng các hạ đừng lỗ mãng hành sự, tránh ảnh hưởng đến các cô nương...”

Nghe nói chúng nữ có thể gặp nguy hiểm, gã liền nén lòng xuống, tỏ vẻ bất cam: “Lẽ nào khó khăn lắm mới có cơ hội mà chúng ta lại về tay trắng?”

“Kỳ thật cũng không hẳn không có lợi gì, nhân lúc nhân mã còn chưa đến, chúng ta cố gắng hút lấy hồn lực trong hồn thạch, coi như là một món tài phú nhỏ. Chắc đủ cho các vị tu luyện trong một tháng.” Hỏa thánh nhấp nhồm, ở đây tu vi của lão cao nhất, đương nhiên sẽ hút được nhiều nhất.

“Được rồi, các vị cố mà hấp thu, mỡ sẽ nghĩ cách.” Diệp Phong gật đầu, hỏa thánh hớn hở, cho chúng nữ biết cách hút lấy hồn lực, rồi bắt đầu thực hiện luôn.

Dòng ngân bạch sắc năng lượng ti như sợi tơ tằm từ hồn thạch chưa hình thành bị rút ra rồi tan vào trán chúng nhân. Ai nấy đều nhắm mắt, tiến vào trạng thái tu luyện, cố gắng dùng hồn lực mới chảy vào thể nội, tưới nhuần cho linh hồn. Sợi hồn ti của Hỏa thánh rút được lớn nhất, gấp mười lần chúng nữ, hơn tất cả cộng lại.

Diệp Phong không vội lấy hồn lực. Đối diện món tài phú đột ngột này, nếu chỉ lấy một chút thì gã không thể vừa lòng. Dù không lấy hết thì cũng phải đủ vốn mới được, bằng không há chẳng mạo hiểm không công?

Đã có quyết định, gã cúi đầu xuống nhìn nguyên trạc trên cổ tay. Nguyên trạc là do sư phụ tặng gã, có thể thu thập các loại dị bảo về nguyên lực và năng lượng, tại Vô Nguyên đại lục, gã chưa thấy loại năng lượng nào không bị nguyên trạc thu nhận. Hồn lực tuy là đặc sản của thánh địa nhưng chắc cũng không ngoại lệ.

Khí thể của gã hơi biến đổi, vận Nguyên Thần quyết điều động năng lượng từ thiên địa vạn vật đưa thần niệm vào hồn thạch, bắt đầu hút lấy hồn lực từ nguyên trạc.

“Quả nhiên, hồn lực không bài xích việc tiến nhập nguyên trạc!” Cảm thụ được hồn lực chảy vào, năng lượng không gian trong đó có thêm một dòng năng lượng trắng bạc.

“Bất quá...Tốc độ rút hồn lực của ta hình như hơi chậm.” Gã nhíu mày, sau khi ngộ thấu Nghĩ thể của Nguyên Thần quyết thì tốc độ tụ thiên địa linh khí đạt tới mức kinh nhân, nhưng về phương diện hút hồn lực thì không bằng Hỏa thánh, lẽ nào chỉ có tu vi bản thân mới ảnh hưởng được đến tốc độ hút hồn lực?

Động tác của gã không dừng, đầu óc chuyển động cực nhanh. Gã khác chúng nữ, chỉ đơn thuần hút lấy hồn lực chứ không dùng linh hồn tiêu hóa ngay, dù hồn lực dồn ra bao nhiêu cũng không ảnh hưởng đến gã. Giờ nhân mã hai phe đang tới, gã không có nhiều thời gian thu lấy hồn lực.

“Mặc kệ, liều thôi.” Gã thấy Hỏa thánh đang chăm chú hút hồn lực, hơn nữa đối phương vị tất biết việc gã làm sẽ có hậu quả gì nên gã quyết định tự hành động.

Gã hơi run người, khí trường đặc biệt như tấm lưới mở ra, trùm lên hồn thạch còn đang ngưng kết. Gã vận chuyển bốn khí hải, hồn nguyên chi lực lan tràn, bao lấy hồn thạch.

“Cũng may, hồn nguyên lực không hút hồn lực, chắc không có vấn đề gì.” Diệp Phong hớn hử, lập tức điều động hồn nguyên lực trong hồn nguyên khí trường tạo ra một khu vực không có năng lượng gần như chân không ở bề ngoài hồn thạch. Mất đi áp lực từ ngoại giới, áp lực năng lượng bên trong hồn thạch nhất thời tăng vọt, bề mặt hồn thạch rực lên màu trắng bạc mờ mờ.

Có hiệu quả. Gã giật mình, vội dồn hồn lực từ hồn thạch phát ra vào nguyên trạc. Dung lượng của nguyên trạc, theo tu vi của gã, mà gần như trở thành vô hạn, chỉ hai tích tắc, luồng hồn lực cực kỳ kinh nhân đã lọt vào túi gã.

Tìm được biện pháp nhanh chóng thu lấy hồn lực, gã sẽ không khách khí. Trừ để Hỏa thánh và chúng nữ thỏa thuê hút, gã dùng hồn nguyên linh vực tạo ra những khu vực năng lượng chân không bên ngoài hồn thạch khiến áp lực bên trong tăng vọt, hồn lực bị áp lực đẩy nhanh ra ngoài, được gã thu hết vào nguyên trạc.

Gã cứ hút, hồn thạch vốn ánh lên màu tím nhạt trong màu trắng bạc thì ngân bạch quang mang tan dần, màu tím rõ dần. Hỏa thánh mà mở mắt ra lúc này chắc sẽ cực kỳ kinh ngạc, hồn khoáng thạch vốn đang khuếch đại thể tích giờ đã cố định, hàm lượng hồn lực từ từ giảm đi. Nhưng hồn thạch vẫn ngưng kết, hồn lực vẫn được bổ sung, bằng không cách hút của Diệp Phong đã làm cạn sạch cả tảng.

“Ồ, gần được rồi...” Gã lau mồ hôi trán, quá trình rút tĩa hồn lực với tốc độ này khiến gã tiêu hao không ít tinh lực. Gã dừng lại không vì biết tri túc mà tâm thần cảm ứng sắc bén của gã đã cảm nhận được ngoài xa có năng lượng phản ứng đang cấp tốc lao tới. Nếu bị người khác biết việc lấy cấp hồn lực từ hồn thạch thì sẽ gặp không ít phiền hà trong việc triệt để thoát thân.

“Hỏa thánh!” Gã khẽ quát, chúng nhân lập tức tỉnh lại. Chúng nữ lần đầu được trải nghiệm lợi ích của hồn lực, nhất trời còn say sưa, gã hô mấy lần họ mới hoàn toàn tỉnh lại.

“Nhân mã hai bên sắp đến rồi, tất cả thu liễm khí tức, ẩn mình vào lục đảo kia.” Gã chỉ vào một lục đảo gần đó. Bọn Hỏa thánh tuy không đành nhưng hiểu rõ lợi hại, cùng mở bừng mắt.

565. Chương 565 : Đáp Án .

“Chuyện đó...” Thấy tình trạng của hồn thạch, chúng nữ chưa kịp phản ứng gì, vì không quen thuộc. Hỏa thánh cũng ngẩn người, lúc họ đến hồn thạch đã ở kích cỡ này, giờ hút một thời gian mà hồn thạch không tăng trưởng tí nào, màu sắc cho thấy hàm lượng đã giảm đi không chỉ một cấp.

Tại sao nhỉ? Lão không cho rằng cả nhóm mới hấp thu một chút mà hồn thạch khoáng tồn thất ngàn ấy hồn lực. Nên biết lần này tuy là bản tích hồn khoáng sinh thành nhưng số lượng hồn lực không hề ít. Với cả Thánh điện hoặc Vu ma nhất tộc thì không là gì nhưng với một người thì là tài phú không nhỏ.

Hỏa thánh kinh hãi nhìn Diệp Phong, thấy mắt gã đầy hân hoan. Gã đã rút mất quá nửa hồn lực của đồng hồn thạch này? Gã làm bằng cách nào?

Nên biết, hồn lực là loại năng lượng thập phần đặc thù, nếu không có hồn thạch để ký thác, cũng không bị linh hồn hấp thu thì sẽ nhanh chóng tiêu tan trong thiên địa. Thánh điện hao phí mấy vạn năm nghiên cứu cũng không tìm ra thánh khí nào có thể đựng được hồn lực, sau cùng lợi dụng phương pháp bồi dưỡng La hồn quả mới có thể chuyển di được hồn lực. Muốn bảo tồn hồn lực phải cấy đến hồn thạch hoặc La hồn quả. Hai điều kiện này, gã đều không có.

Bảo gã trong thời gian hút cạn chỗ hồn lực đó thì tuyệt đối không thể; hấp thu hồn lực phải thông qua linh hồn tu luyện giả mới có thể đưa vào thể nội. Tốc độ hấp thu của linh hồn do linh hồn cảnh giới cũng là tu vi của tu luyện giả quyết định. Thực lực của Diệp Phong cực cao nhưng cảnh giới vị tất cao hơn lão, mà dù cao hơn cũng không nhiều. Đồng hồn thạch này như thể bị hơn trăm hư thánh cùng hút, tuyệt đối không thể do Diệp Phong làm được.

Diệp Phong nhận ra lão kinh ngạc, cười bảo: “Hồn lực đã lấy được, chốc nữa nói tiếp. Chúng ta ẩn mình đi xem hai bên tranh đoạt.”

Nhân lúc nhân mã Thánh điện và Vu vô chưa đến, gã và chúng nhân vội thu liễm khí tức, ẩn mình vào một lục đảo khá kín đáo, tiếp đó gã thi triển hồn nguyên lĩnh vực bao lấy hết nguyên lực của mọi người, không để lộ mấy may. Trừ phi nhân mã song phương cố ý đến sát, bằng không tuyệt đối không biết quanh hồn thạch có người ẩn thân.

Thoáng sau, từ phía Vu vô nhất tộc lướt đến một đội ngũ chừng mười người, tu vi đều chưa vượt hư thánh, có ba người thậm chí chỉ hoàng cấp.

Trong đó vũ vô có vẻ là người cầm đầu nhú mày nhìn hồn thạch đang dần hình thành, hạ lệnh: “Tất cả chuẩn bị chiến đấu. Di Tu, đà Phù trông chừng hồn thạch, một khi thành hình hoàn tất thì đoạt ngay, những người khác theo ta, chặn bọn tạp chủng Thánh điện, không cho chúng lại gần hồn thạch.”

Ngay khi phe Vu vô bố trí hoàn tất, thánh điện cũng đến nơi. Số lượng người Thánh điện đông gấp mấy, nhưng hoàng cấp chiếm đa số, hơn ba mươi vị, ngoài ra còn có tám hư thánh dẫn đội, vội vàng lao đến.

Nhân mã song phương vốn là tử địch, thấy mặt nhau là nóng mắt, cộng thêm hồn thạch ở trước mắt, đội ngũ Thánh điện không nhiều lời, hơn ba mươi vũ hoàng tổ thành sáu ngũ hành chiến trận, phối hợp với tám hư thánh, thi triển sức mạnh cao nhất xung kích phòng tuyến của Vu vô.

Nhân mã Vu vô đương nhiên không chịu kém, ai nấy lớn vút lên, thần thông thuật phụ thể, thân thể như thiên thần chặn trước mặt địch nhân.

Lĩnh vực vs Thần thông thuật, một trận chiến kịch liệt diễn ra.

Song phương quần lấy nhau giao đấu hăng say. Bọn Diệp Phong ẩn thân ở lục đảo gần đó thở phào, hai bên bắt đầu giao chiến thì không thể phát hiện ra họ nữa.

“Kỳ quái, vì sao Thánh điện và Vu vô nhất tộc đều chỉ phái nhân mã từ hư thánh trở xuống đến tranh đoạt hồn thạch? Nếu một bên có thêm địa thánh chẳng phải nhanh chóng phân thắng bại sao?” Câu hỏi của Thẩm Lan cũng là của chúng bọn Diệp Phong.

“Chẳng lẽ song phương đều không có địa thánh cường giả ở gần đây sao?” Gã hỏi tiếp.

“Đương nhiên không phải thế. Dù cứ điểm gần đây nhất không có địa thánh thì quanh đó kiểu gì cũng có, chỉ cần địa thánh xuất mã, họ lập tức đến ngay.” Hỏa thánh lắc đầu.

“Ý các hạ là...Tranh đoạt số hồn thạch này không cần địa thánh ra tay? Lẽ nào Thánh điện hiềm lượng hồn thạch này ít, không đáng xuất động địa thánh?” Diệp Phong càng nghi hoặc, hồn thạch có ít thì cũng là hồn lực, vào tay mình vẫn hơn tiện nghi cho đối thủ chứ nhỉ?

Hơn nữa nhân mã Vu vô nhất tộc xuất động tựa hồ rất tương đồng với Thánh điện, cũng không có địa giai võ thánh.

“Không phải không cần mà không cho phép...” Hỏa thánh cười khở: “Trước đây các hạ hỏi lão phu sao Thánh điện cần nhiều thánh tiềm giả thì đây là đáp án.”

“Xin Hỏa thánh nói rõ.” Diệp Phong và chúng nữ đều hồ đồ.

“Lúc Thánh điện và Vu ma nhất tộc mới đến thánh địa, hai bên thể như nước lửa, cộng thêm hồn lực trợ giúp cho tu vi quá nhiều, vì tranh đoạt hồn thạch dù là loại nghèo nàn nhất, hai bên đều dốc toàn lực, phát động lực lượng mạnh nhất để cướp đoạt. Kết cục là hai bên thương vong cực lớn, đặc biệt là những võ giả và Vu ma tu vi không cao đều trở thành vật hy sinh cho đợt giao phong đầu tiên. Không ít cường giả đỉnh nhọn từng uy chấn đại lục cũng không thoát được kiếp nạn.” Hỏa thánh nói đến đây, không khỏi hơi buồn bã.

“Một thời gian sau, thực lực Thánh điện và Vu ma đều đại tổn. Nếu song phương cùng giảm bớt thực lực thì không sao nhưng họ đều quên mất, ở thánh địa còn một thể lực khác, là cư dân nguyên bản của nơi này - yêu thú.” Hỏa thánh nhìn Tiểu Hôi còn ngủ trên vai Diệp Phong, nó khiến lão nhớ đến một lời đồn từ rất xa xưa đã lưu truyền tại Thánh điện.

“Yêu thú sau khi Vô Nguyên đại lục thì nguyên khí đã đại thương. Cộng thêm Thánh điện và Vu ma có nhiều cường giả, yêu thú lại không phải chỉnh thể đoàn kết, nên chúng vì tránh nhân loại mà ẩn mình vào chỗ kín đáo, mặc cho hai bên đấu tranh. Đợi khi nguyên khí song phương cùng đại thương, một vài cường giả của yêu thú xuất hiện tiêu diệt cường giả các bên. Nên không vì quần thể yêu thú phân tán, không có lãnh đạo tập trung thì lúc đó, với thực lực của yêu thú đã diệt sạch cả hai bên.”

“Bị bức bất đắc dĩ, thánh điện và Vu ma lại liên thủ để sinh tồn. Nhưng lần này hai bên không còn tín nhiệm nhau nữa, mà chỉ không phát sinh xung đột, còn trong quá trình đấu với yêu thú vẫn tự tiến hành.” Hỏa thánh tỏ vẻ hồ thẹn, dù gì thì việc năm đó cũng là Thánh điện bội tín khí nghĩa.

“Ưu thế lớn nhất của nhân loại là đoàn kết, chỉnh thể rất mạnh. Khi song phương tề tâm hiệp lực, yêu thú lại bị đánh bại, nhiều cường giả bị nhân loại liên thủ tiêu diệt. Sau trận đó yêu thú suy tàn, đến giờ còn chưa hồi phục nguyên khí, vẫn bị nhân loại áp chế. Thánh điện chế ra thánh khí nô dịch yêu thú cũng vì muốn hạn chế yêu thú phát triển.”

Diệp Phong nghe đến đây thì hiểu đại khái, tiếp lời: “Nên Thánh điện và Vu vô khi tranh đoạt hồn thạch đều nhường nhau một chút phải không? Không còn động can qua vì một mỗ bản tích hồn khoáng nhỏ?”

“Không sai, không chỉ vậy, mấy vạn năm tranh đấu khiến cả hai bên hiểu rằng, nếu cường giả đỉnh nhọn một bên không có ưu thế thực lực vượt trội thì không thể triệt để trừ được phe kia. Thành ra cả hai hình thành một ước định ngầm, chỉ phái lực lượng tương ứng khi tranh đoạt các loại hồn khoáng, cùng một số quy tắc được mặc nhận.”

“Được lắm...Chả trách đội ngũ hai bên phải đi có thực lực ngang nhau.” Diệp Phong nhìn vào giữa chiến trường.

Số lượng nhân mã của Thánh điện hơn nhiều nhưng cá thể Vu vô thực lực cực cao. Mỗi hư vu thánh ngang với hai võ thánh cùng cấp, ba Vu vô hoàng cấp tu vi cũng cực kỳ dẻo dai, dù ứng phó ngũ hành chiến trận một cách thập phần gian khổ nhưng vẫn giữ vững không lùi khiến mấy chục cao thủ Thánh điện không tài nào tiến thêm nửa bước.

Song phương cứ thế giao chiến, hồn khoáng ở sau lưng đã bước vào giai đoạn kết thúc thành hình. Dòng dịch thể trắng bạc chảy trên hồ thạch dần thu lại, ngưng kết trong tử tinh khoáng thạch.

“Lần này hồn thạch hàm lượng rất kém, chúng ta không cần thiết liều mạng, đi.” Bị ba vu hoàng cầm chân ba ngũ hành chiến trận nên Thánh điện kém thế hơn. Hư thánh dẫn đầu nhìn hồn thạch đang thành hình, lập tức bỏ cuộc.

Vu vô cũng không truy kích địch nhân đào tẩu, đợi hồn thạch ngưng kết hoàn thành mới thu vào trữ vật giới.

“Đúng là tệ hại, phí sức như thế mà chỉ được một mớ hồn khoáng nghèo nàn. Đây là hồn khoáng hàm lượng tệ nhất mà lão tử từng thấy, nếu không phải hồn lực không thể bị người ta lấy mấy thì lão tử đã cho là có kẻ đi trước chúng ta.” Vu thánh cầm đầu lẩm bẩm, hiển nhiên không vừa ý với thu hoạch lần này.

Cả nhóm không nhận ra cách không xa có có sáu người thân phận bất minh. Hồn khoáng nghèo nàn mà họ vừa lấy được là bị một trong sáu người đó lén rút mất.

566. Chương 566 : Phiền Phức .

“Xem ra, nhân mã hai bên đều đi rồi.” Hỏa thánh đang căng như dây đàn cũng lỏng người ra, tỏ vẻ nhẹ lòng: “Quanh chỗ sinh thành hồn thạch, thiên địa tinh hoa sẽ bị tiêu hao một phần, trong thời gian ngắn sẽ không bị các thể lực chú ý.”

“Ha ha! Lần này Hỏa thánh thu hoạch không nhỏ nhỉ?” Diệp Phong trêu, gã nhận ra vẻ hưng phấn của lão.

“Lão phu nhờ phúc các hạ nên kiếm được chút tiện nghi...Diệp Phong, có phải hồn lực trong đồng hồn thạch đó bị các hạ rút đi?” Hỏa thánh nhớ lại tình huống không tin được đó, tỏ vẻ kinh ngạc.

Diệp Phong mỉm cười gật đầu, không giấu đối phương: “Lần này mạo hiểm, quả nhiên không uổng, thu hoạch rất khá. Tuy mờ không biết hồn lực trong tay phân lượng thể nào, nhưng theo tốc độ hấp thu ban nãy thì đủ cho tất cả tiêu hao trong một tháng không vấn đề gì.”

Kỳ thật gã vẫn đánh giá thấp hồn lực trong tay, phương thức của Hỏa thánh và chúng nữ ban nãy là cứ hút lấy để tranh thủ thời gian, tốc độ đó không thể duy trì lâu, bởi hồn lực nhập thể cần được tiêu hóa dần, lượng họ hút vào ban nãy đủ chu tu luyện trong hơn mười ngày mới hoàn toàn tiêu luyện thành linh hồn tự thân. Tức là hồn lực của gã đủ cho chúng nhân tu luyện cả năm.

Bất quá chỉ vì chúng nhân cơ bản đang ở hoàng cấp, nên hồn lực tiêu thụ được rất hữu hạn. Nếu đổi lại là mấy hư thánh, thậm chí địa thánh thì hồn lực trong tay gã không có tác dụng nhiều...Nói chung, lần này đã phát tài nho nhỏ.

Hỏa thánh bất giác cảm thán: “Thật không hiểu các hạ thu gom hồn lực bằng cách nào nữa, nếu các hạ công hiến phương pháp này cho Thánh điện, lão phu nghĩ sẽ được thưởng vô số công huân, đổi được nguồn hồn lực cực lớn.”

Gã cười khê cho qua. Nguyên trạc là dị bảo do Diệp Phong luyện thể, người không tu luyện Nguyên Thần quyết không sử dụng được, dù có thể thì gã cũng không đời nào dâng cho Thánh điện. Thánh điện là địch nhân của sư phụ và gã.

“Không hiểu công huân này là vật thể nào?” Gã chuyển sang chủ đề khác.

Hỏa thánh thấy gã không muốn nói ra bí mật thì không dám hỏi gặng, lão hắng giọng rồi đáp: “Công huân là phương pháp tính mức độ cống hiến của mỗi võ giả cho Thánh điện. Vì hồn khoáng xuất hiện ở địa bàn Thánh điện hay tại địa khu trung lập thì đều quy về Thánh điện sở hữu. Mọi người muốn có hồn lực phải qua kiến lập công huân đổi lấy.”

“Có nhiều cách để lấy được công huân, ví như thắng lợi khi tranh đoạt hồn khoáng với Vu ma, tiểu đội đó sẽ được chia công huân theo thực lực tu vi. Hoặc tra xét được từ trước thời điểm hồn khoáng sinh thành cũng có được công huân tương ứng. Ngoài ra, mọi cống hiến có ích cho Thánh điện đều được thưởng công huân.”

“Đồng thời, công huân có thể nâng cao thân phận. Tích lũy công huân càng nhiều thì tinh cấp càng cao, chú ý là phân chia chủ yếu là theo tu vi thực lực. Một cửu tinh hư thánh dù có nhiều công huân đến đâu cũng không thể bằng nhất tinh địa thánh, dù địa thánh đó có thể không có tí công huân nào.”

Gã khê gật đầu cười bảo: “Nói cho cùng, tất cả do thực lực quyết định, đúng không? Kể cả kiến lập công huân, không có thực lực thì chỉ ăn cơm thừa canh cặn của người ta mà thôi.”

“Không ai, cũng như chiến thắng trong việc tranh đoạt hồn khoáng, cùng một đội ngũ thì thành viên có thân phận khác nhau sẽ được chia công huân khác nhau.” Hỏa thánh gật đầu.

“Xem ra, thánh điện là nơi đầy cạnh tranh. Bất quá...Đó là điều mong mỏi, không có cạnh tranh thì lấy đâu ra cơ hội?” Diệp Phong mục quang kiên định nhìn về Thánh điện, miệng lẩm bẩm.

Chỉ khi nhanh chóng leo lên địa vị cao của Thánh điện mới có hy vọng lấy được tin về phản đồ Vu vô rồi tìm ra thứ giải cứu sư phụ...Dù người là ai, tính mệnh người, ta lấy chắc.

OOo

Một mỏ hồn khoáng sơ xác bị đoạt, với Thánh điện không phải việc gì ghê gớm, không mấy ai chú ý đến.

Trừ việc yêu thú siêu cấp xuất hiện trong khu vực Thánh điện thì việc được chú ý nhất là Võ Nguyên đại lục lại có thánh tiềm giả mới lên được đưa lên.

Thánh tiềm giả không có gì bắt mắt hết. Vì cứ mười đến hai mươi năm lại có một toán được đưa lên, có gì mà hiếm thấy đâu. Thời gian đó với thánh giai cường giả chỉ là một nháy mắt.

Thánh tiềm giả lần này được chú ý vì một người: Diệp Phong.

Cái tên này tám năm trước từng vang bóng một thời, là nhân vật không khác gì lâu la của Thánh điện ở Võ Nguyên đại lục mà dám giết một người thánh tốc cấp cao, thân phận cực kỳ tôn quý. Điều đó khiến các thành viên thánh tộc khó tưởng tượng được. Quan trọng hơn, thánh tiềm giả sáu kiến đó không những không mất mạng vì giết thánh tộc cấp cao mà còn đường hoàng lên được thánh địa!

Lẽ nào gã không biết Hỏa điện Liệt thiên thánh đến giờ còn lẩn cẩn vì chuyện này? Lần này cừu nhân đến nơi, liệt thiên thánh há chịu bỏ qua.

“Boong!” Kim chung trên thiên đỉnh Thánh điện vang vọng, đó là nghi thức đặc biệt nghênh tiếp thánh tiềm giả.

Tuy các thánh tiềm giả thăng nhập thánh địa, sau rốt tuyệt đại đa số biến thành tốt thí chiến tranh nhưng cũng xuất hiện cường giả đỉnh nhọn khiến người ta kinh diễm. Một thiên thánh hiện tại của Kim điện là thánh tiềm giả khi xưa, nên dù thế nào, thánh điện cũng phải trọng thị nhất định các thánh tiềm giả mới đến nơi.

Từ ngoài điện vào trong là con đường lớn vàng rực. Nghe tiếng chuông triệu hoán xong, hỏa thánh dẫn bọn Diệp Phong thông thả đi trên con đường đó vào điện.

“Hỏa thánh, mấy tiểu tử nhỏ nhẻ kia là thế nào?” Sắc mặt gã hơi âm trầm, ánh mắt thoáng hiện hàn ý.

Hai bên đường có không ít người muốn xem náo nhiệt. Nếu chỉ thế, gã cũng mặc kệ, không tính toán với họ làm gì. Nhưng trong đám đông có không ít thanh niên nhìn cực kỳ lưu manh, đều dùng ánh mắt không e dè gì nhìn bọn Thẩm Lan, thỉnh thoảng còn cười bỉ ổi, tùm lại thì thâm, như thể bàn luận đánh giá.

Nếu không phải đang ở Thánh điện, diệp Phong lại cảm nhận được rõ ràng chung quanh có không ít cường giả đáng sợ gã không địch nổi đang ẩn thân. E rằng gã đã nổi nóng lâu rồi.

Hỏa thánh hiểu nguyên nhân gã nổi giận, cười khổ nói khẽ: “Họ cũng là thánh tộc như Liệt Diễm bị các hạ giết.”

“Thánh tộc?” Hàn ý trong mắt gã càng đậm, lạnh lùng nói: “Thánh tộc tại Thánh điện thật ra có thân phận thế nào?”

“Thánh tộc tại Thánh điện là quần thể đặc thù, có không ít đặc quyền.” Hỏa thánh tăng tốc, nếu để Diệp Phong bạo phát thì thế nào cũng có sóng gió.

“Họ không cần kiến lập công huân cũng được Thánh điện cung cấp hồn lực theo định kỳ. Đẳng cấp của thánh tộc cũng khác nhau, cao nhất là có tư cách ngang với địa thánh cường giả, liệt Diễm bị các hạ giết là thánh tộc cấp cao, địa vị ngang với ngũ tinh địa thánh. Thánh tộc cấp trung bình và cấp thấp không bằng, nhưng kém nhất cũng ngang với ngũ tinh hư thánh.”

Hỏa thánh lại bổ sung: “Đó không phải là điểm phiền hà nhất của thánh tộc, mà là họ đều có hậu đãi rất vững. Phạm có được thân phận thánh tộc đều vì người chí thân có công lao cực lớn với Thánh điện, rất có địa vị trong ngũ điện. Võ giả tầm thường không mấy khi dễ dàng chọc vào chúng.”

“Nếu chúng chủ động gây sự với người khác?” Giọng gã có phần lạnh lùng.

“Về nguyên tắc, thánh điện không cho phép. Bất quá...Có những việc không phải người nắm quyền Thánh điện nói một là một, nên nhẫn được thì cứ nhẫn, để tránh rước họa.” Hỏa thánh hơi lo lắng nhìn Diệp Phong, gã tựa hồ có dấu hiệu bạo phát, lập tức cướp lời: “Nhưng dù thế nào, thánh điện cũng là nơi coi trọng tài năng, chỉ cần các hạ có thực lực và tiềm lực, cống hiến cho Thánh điện thì mấy tên thánh tộc đó không dám mạo phạm.”

Ý ngầm của lão là nhắc gã, chỉ cần có địa vị tương tự ở Thánh điện thì không lo thánh tộc làm phiền. Với tiềm lực của gã, việc đó có khó gì.

“Nếu ta giết thêm mấy thánh tộc thì sẽ có kết quả gì?” Diệp Phong thấy ba thanh niên trông có vẻ là người thánh tộc đang bám theo, ý đồ hiển nhiên nhắm vào tam nữ. Chỉ vì chúng e dè gì đó nên mới không ngăn mình gã lại.

“Vậy thì họa lớn đấy...Đương nhiên, thánh điện không xử ác hạ đền mạng vì Thánh điện không bao giờ lãng phí chiến lực. Thông thường, võ giả phạm tội giết người thì đều căn cứ theo mức độ phạm tội mà ghi lại, muốn rửa sạch chỉ có cách tham dự chiến tranh tương xứng.” Hỏa thánh khẽ giải thích: “Ví như các hạ giết Liệt Diễm, luận tội thì phải tham dự chiến đấu tranh thứ cấp hồn khoáng, đảm nhiệm nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Tranh đoạt cỡ này có cả địa vị thánh tham dự.”

“Nếu các hạ sống sót sau những nhiệm vụ đó, lại có đủ công huân thì mọi tội lỗi sẽ được rửa sạch. Chỉ là...Việc đó ở Thánh điện chưa có tiền lệ, mọi võ giả phạm tội tàn sát đều chết trong chiến đấu.”

567. Chương 567 : Kinh Ngạc Tứ Thánh .

“Hừ, coi như chúng may mắn hơn người mà thôi.” Ngữ khí Diệp Phong lạnh lùng, cố nén lửa giận trong lòng.

Trước khi có thực lực đấu với Thánh điện, tất phải ẩn nhẫn. Giết mấy thánh tộc chỉ được thông khoái nhất thời nhưng lại đẩy mình vào nguy hiểm. Quan trọng nhất là nếu bị phản tội thì sau này không ai bảo đảm an toàn cho chúng nữ nữa.

Bất quá tuy thu liễm sát tâm không có nghĩa là gã không làm gì, có kinh nghiệm từ vụ Liệt Diễm, gã biết đối với những kẻ tự hủ tôn quý thì càng chịu nhún càng khiến chúng được đẳng chân lân đẳng đầu. Nên gã phải cảnh cáo đối phương...

Đang đi, khí tức vốn bình tĩnh của gã đột nhiên cuồng bạo, chân nguyên lực hung hãn từ thể nội phun ra, quét qua phạm vi rất rộng. Dị biến xảy ra quá đột nhiên, mấy vị Thánh điện cường giả ẩn tàng trong bóng tối chưa kịp phản ứng thì gã đã hành động.

Xoạt, xoạt, xoạt. Hồn nguyên lực như thủy triều ngoài khơi từ vị trí của Diệp Phong khuếch tán tứ phía. Đám đông bị xung kích đều cảm giác nguyên lực quanh mình như bị nuốt chửng từng khối, đều kinh hãi thất sắc, tự giác lùi ra một quãng.

Ba thanh niên thánh tộc đứng gần nhất lãnh đủ xung kích. Diệp Phong định lấy cả ba ra làm gương nên đại bộ phận hồn nguyên lực đều tràn vào chỗ ba tên xui xẻo đó.

Sau tiếng nổ đùng đục như pháo rang, toàn trường dấy lên cuồng phong. Khí lưu này không có sức phá hoại lắm nhưng ba thanh niên thánh tộc gần gã nhất, từ đầu đến chân, cả lĩnh vực và nguyên lực, không hiểu sao lại tiêu tan vô ảnh vô tung, trần trụi đối diện với đòn tập kích. Tuy chúng ít nhất cũng có thực lực hoàng cấp nhưng đối diện với luồng gió thì hoàn toàn không có sức kháng cự, như cành liễu bị gió lùa, thổi tung lên không.

Phong lực hùng hậu không hề lưu tình, xé tan y phục trên mình ba kẻ xui xẻo, thân thể trần trụi bị xoay vùn trên không, phảng phất sẽ bộc lộ chỗ thâm kín nhất của mình ra trước bàn dân thiên hạ.

Bọn Thảm Lan khẽ lùi bước, đỏ mặt hổ thẹn liếc gã, tựa hồ trách gã sao không nhắc nhở họ, để họ phải thấy cảnh xấu xa này. Chỉ Hạ Kỳ Lạp hiểu kỳ định xem kỹ, bị Thảm Lan đưa tay che mắt kéo sang một bên.

Bịch, bịch, bịch!

Cuồng phong đột nhiên dừng lại, ba người thánh tộc từ trên không rơi phịch xuống. Úp mặt xuống đất.

“Đó là thủ đoạn công kích gì nhỉ? Ta không cảm thấy nguyên lực dao động...” Chúng nhân quan tâm nhất không phải kết quả của ba tên xui xẻo, vì ai cũng thấy cả ba không bị thương gì, chỉ là hơi khó coi mà thôi.

“Ta cũng thấy lạ lắm, nguyên lực bảo vệ bên ngoài thân thể ban nãy như bị thứ gì đó ăn mất, hoàn toàn không còn dấu tích.” Chúng nhân nghị luận nhai nhao, không đưa ra kết luận gì. Thủ đoạn của Diệp Phong quá quỷ dị, vượt khỏi phạm trù lý giải của họ. Lúc nhìn gã, họ đều thấy thêm phần thần bí và kính sợ.

Thánh điện là nơi như thế, chỉ cần có thực lực, sẽ được người khác tôn kính vô điều kiện. Đương nhiên, thực lực gã thể hiện ra chỉ khiến hư thánh vô giả ngạc nhiên, phần lớn là sinh lòng hiếu kỳ.

Cùng lúc ba người thánh tộc dửng dưng về cực kỳ bỉ ổi ngã dưới đất, mặc kệ mình không mặc gì, lớn tiếng mắng: “Tiểu tạp chủng không biết sống chết là gì kia, lại dám động thủ với bọn lão tử.”

“Thánh tiềm giả nhỏ nhoi mà dám mạo phạm thánh tộc, biết tội gì không!”

“Hôm nay ngươi không giải thích vừa lòng bọn ta thì lão tử nhất định khiến ngươi sống không bằng chết.” Ba thánh tộc khí thế hung hung như muốn ăn sống người khác, hiển nhiên đã quá giận, quên cả mặc y phục.

“À.” Diệp Phong ra vẻ “hoang mang”, mỉm cười trong lúc ánh mắt đối phương chỉ chực sát nhân: “Ba vị nói là tại hạ công kích các vị? Sao tại hạ không biết gì nhỉ?”

“Tiểu tạp chủng đừng có giả vờ, ai cũng thấy rõ, ban nãy ngươi đột nhiên đánh lén ba chúng ta, còn dám giả bộ để thoát tội hả?” Một thánh tộc gầm lên.

“Vậy xin các vị làm chứng nói xem ban nãy tại hạ đã làm gì?” Diệp Phong ra hiệu cho Hỏa thánh dẫn chúng nhân đến Thánh điện trước, còn gã đứng lại “tranh cãi lý luận” với ba thanh niên thánh tộc: “Tại hạ có biết chút ít về quy củ Thánh điện, nếu bảo đánh lén thì thương thế của các vị đâu? Bị công kích kiểu gì? Có gì chứng minh những thứ đó liên quan đến tại hạ?”

Gã nói một thôi một hồi khiến ba thanh niên trở mặt ếch nhìn nhau. Bình thường chúng cậy vào thân phận thánh tộc đi bắt nạt kẻ khác, có bao giờ bị người ta lý luận đâu? Hơn nữa thủ đoạn của Diệp Phong dùng nói chúng mà ngay cả một vài địa thánh có mặt cũng không biết. Toàn thân chúng lại không có thương thế do bị công kích, chỉ có thân hình trần trụi và bị ném đi xa, không còn dấu tích gì nữa.

Tuy ai cũng nhìn thấy gã động thủ nhưng không có chứng cứ, chỉ biết nhìn nhau hoang mang.

“Tiểu tạp chủng dẻo mỏ, nhưng đừng tưởng giả bộ vài câu là thoát thân được. Bọn ta tuyệt đối không tha cho ngươi, một thánh tiềm giả nhỏ xíu thôi mà, thánh tộc bọn ta muốn giết ngươi cũng dễ như giết kiến.” Ba thánh tộc gầm lên hung hãn.

“Tác là tại hạ có thể cho rằng ba vị cố tình gây chuyện?” Mắt gã lạnh lại, cười cười: “Theo quy củ của Thánh điện, bất kỳ ai khi bị gây hấn đều có thể phản kích đối phương, chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mạng và tu vi. Thân phận song phương thế nào cũng mặc...”

“Gây hấn ngươi thì sao...” Một tên nhảy ra, khí trường trải rộng, định thi triển lĩnh vực động thủ.

“Từ từ đã.” Một vị đồng bạn khác ngăn hãm lại. Thanh niên thánh tộc này tỉnh táo hơn nhiều, biết Diệp Phong đang kích tướng, nên ngăn đồng bạn xung động.

Chúng có thân phận thánh tộc còn Diệp Phong chỉ là thánh tiềm giả. Tuy giáo huấn một thánh tiềm giả thông thường không có chuyện gì, nhưng hiện giờ có đông người chứng kiến thế này, nếu chúng quá đà, chọc nữa gã đến Thánh điện diện kiến chư vị đại nhân mà kể lại thì việc không hay cho lắm. Nói cho cùng, quy củ Thánh điện mới là lớn nhất. Công nhiên gây hấn với quy củ Thánh điện khác gì tự rước phiền hà.

“Dù tất cả mọi người không biết thủ đoạn của ngươi, nhưng không thể che dấu sự thật là ngươi động thủ đánh lén bọn ta trước.” Thánh tộc khôn ngoan hơn hung hãn nói: “Việc này bọn ta đúng lý, đáng về của bọn ta là chứng cứ tốt nhất.”

Đoạn còn lắc lắc thân thể trần trụi, lập tức nhận ra điểm không ổn, lấy y phục đơn giản trong trữ vật giới ra mặc vào.

“Hóa ra ba vị nói đến việc đó...” Diệp Phong nhướn mày nở nụ cười xán lạn, nói với vẻ ‘hối lỗi’: “Trận gió ban nãy là tại hạ không cẩn thận đánh rầm mà thôi. Tại hạ từ bé có bệnh là khi đánh rầm thì năng lượng trong bụng quá mạnh, nên động tĩnh hơi lớn một chút.”

“Ba vị vừa nãy theo tại hạ gần quá nên bị quả rầm đó ảnh hưởng...” Diệp Phong hơi khom người: “Tại hạ rất lấy làm tiếc vì việc này, xin được xin lỗi ba vị ở đây.”

Hì hì. Một nữ tử khá xinh đẹp trong đám đông không nén được cười, tức thì khiến cả đám cười vang.

Tuy ai cũng thấy gã xiên xỏ, mượn cơ hội làm nhục ba địch thủ, song vẫn có người ngây thơ nghĩ rằng, một người đánh rầm mà động tĩnh được như thế sao?

“Ngươi...Ngươi, đồ tiểu...Tiểu tạp chủng! Nói lăng nhăng.” Cả ba giận thiếu điều ngất xỉu, việc này mà đồn ra rằng bị một quả rầm biến thành đáng về này thì sau này chường mặt ở thánh tộc bằng cách nào nữa? Lại còn không biến thành trò hề cho tất cả sao?

Diệp Phong vẫn thong thả nói: “Tại hạ thấy chư vị cứng cáp khỏe mạnh, chắc không bị ảnh hưởng gì, việc này chỉ bằng cho qua, tại hạ xin được xin lỗi ba vị. Bất quá tam vị phải nhớ, nếu không có việc gì thì đừng theo sát đít tại hạ quá, bằng không nhờ may tại hạ lại đánh rầm thì e sẽ kinh động đến ba vị mất.”

“A! Diệp Phong này lớn mật lắm, bản lĩnh cũng khá...” Trong chỗ kín đáo, một thân ảnh lăm lăm: “Mới vào Thánh điện đã gây ra việc này, lẽ nào gã không biết bọn thánh tộc này khó trêu vào nhất? Đúng là kẻ không cho người khác yên.”

“Bất quá thực lực và thủ đoạn của y lợi hại lắm, theo lão phu thì y mới chỉ hoàng cấp nhưng khí thế bạo phát ban nãy tự hồ đạt đến hư thánh rồi. Trong lịch sử Thánh điện chúng ta, thế là thiên tài hiếm có.” Một bóng đen khác không biết từ đâu xuất hiện, tiếp lời.

“Tức là các vị đều quyết định rồi? Xử trí với Liệt thiên thánh thế nào?” Bóng đen ban đầu mỉm cười hỏi.

“Lão phu cũng tán thành bồi dưỡng Diệp Phong, còn mối thù mất cháu của Liệt thiên thánh thì đành để y bỏ qua thôi...Chúng ta làm vậy cũng là tăng cường thực lực cho Thánh điện. Nếu Diệp Phong sau này bất hạnh táng mệnh trong chiến đấu, coi như đã báo thù cho Liệt thiên thánh.” Lại một bóng đen xuất hiện.

“Tứ điện chúng ta đã nhất trí, hỏa điện có kháng nghị cũng vô ích.” Giọng nói đầu tiên cười ha hả: “Hi vọng Liệt thiên thánh lần này không giận quá, ha ha.”

“Đi thôi, bảo điện vệ dẹp yên vụ này, rồi bảo Diệp Phong vào gặp.” Bốn thân ảnh mơ hồ tan biến trong không khí, đám đông vẫn không ai nhận ra.

568. Chương 568 : Liệt Thiên Thánh

Ở phía khác, trên đường cái vàng rực dẫn đến đại điện, ba người thánh tộc đang cãi vã với Diệp Phong.

Diệp Phong khoanh tay trước ngực, vẻ mặt thản nhiên trò chuyện đầy ung dung với đối phương. Gã đã giáo huấn ba tên này đến nơi đến chốn khiến chúng mất hết danh dự, coi như đạt đến mục đích cảnh cáo kẻ khác, tin rằng các thành viên thánh tộc có tấm gương này sẽ không gây hấn với gã nữa.

Gã xuất thủ rất chừng mực, không tạo thành thương tổn gì thực chất với ba người mà chỉ chú trọng làm nhục. Ở nơi dùng thực lực để nói chuyện như Thánh điện, hơi lộ chút thủ đoạn mới không khiến người khác coi thường. Chắc thủ đoạn này của gã đủ khiến các nhân vật quyền thế của Thánh điện chú trọng thực lực sẽ phải nhìn gã khác đi, tuyệt đối không trách tội chút việc con con này.

Thoảng sau, từ đại điện xuất hiện một võ thánh cấp thấp mặc kim sắc nhuyễn giáp, mặt mũi uy vũ, dùng giọng nói vang khắp Thánh điện tuyên bố: “Điện chủ các điện cho Diệp Phong vào, nhưng kẻ không liên can không được cản đường, vi phạm sẽ bị xử theo tội nặng nhất.”

Ba thanh niên thánh tộc rụt cổ lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Chúng chỉ là thánh tộc cấp thấp và cấp trung bình, thân phận không bằng Liệt Diễm bị Diệp Phong giết khi xưa, hiện tại điện chủ các điện đã hạ lệnh, chúng tỏ họ đã biết sự tình. Các điện điện chủ không trách tội Diệp Phong mà còn chỉ trích chúng chặn đường, rõ ràng đó là thái độ của các đại nhân vật.

Chúng không dám kéo nhèu, thập phần phối hợp nhường đường. Tuy ánh mắt còn phần hận nhưng bề ngoài không dám để lộ.

Diệp Phong hừ khẽ chế nhạo, không hề khách khí, nghênh ngang đi qua mặt ba người.

Vừa vào đại điện, gã cảm nhận được khí thế hùng hậu ép tới khiến gã nghệt thở.

Phía trên đại điện, chừng mười thiên thánh cường giả khí phách bất phàm, tướng mạo uy vũ ngồi theo hình nửa vòng tròn, chính giữa là năm chiếc ghế sơn son thiếp vàng rực rỡ nhưng không ai ngồi khiến Diệp Phong hơi ngạc nhiên.

Hỏa thánh và bọn Thẩm Lan đều đứng giữa đại điện, xem ra không tự nhiên lắm. Chắc uy áp lan tràn trong điện khiến họ khó chịu...

“Người... Là Diệp Phong? Xem ra không có gì đặc biệt?” Vị thiên thánh bên phải xem ra thập phần nghiêm túc, thấy gã thì chỉ hừ khẽ. Đây là hỏa nguyên thiên thánh.

“Tại hạ chính thị Diệp Phong, vốn không có gì đặc biệt.” Gã biết đối phương nói thế là có liên quan đến việc mình giết Liệt Diễm, nên ung dung đáp lời. Gã đã đến đây thì tin lời sư phụ, chỉ cần có được tiềm lực và thực lực hơn người thì sẽ được Thánh điện trọng thị. Họ sẽ không truy cứu việc giết Liệt Diễm.

“Người đứng là khá lắm, trước mắt hai thánh sứ mà dám giết tôn nhi của lão phu, giờ lại dám đến trước mặt lão phu hả?” Một lão giả dưới cảm mọc râu đỏ rực vỗ bàn đứng dậy, thanh âm như chuông đồng ngân nga khiến cả đại điện rung lên.

“Xin hỏi vị đại nhân này là nếu đại nhân thấy tôn nhi bị người ta truy sát thì sẽ thế nào?” Diệp Phong nhìn thẳng vào đối phương hỏi ngược.

“Lão phu sẽ xé xác kẻ đó thành vạn mảnh, để hắn không được chết yên lành,” tổ gia gia của Liệt Diễm - Liệt thiên thánh gầm lên.

“Vậy tôn nhi của đại nhân làm nhục nữ nhân của tại hạ, tất nhiên chết chưa hết tội tại hạ giết y cũng là việc thiên kinh địa nghĩa.” Diệp Phong tuy đầu khẩu với Liệt thiên thánh nhưng đã nắm cực kỳ chuẩn xác tình hình trong điện.

Với tính tình của Liệt thiên thánh, nếu không vì e ngại thì sớm đã xuất thủ diệt gã lâu rồi, còn dài dòng lý luận làm gì? Lão không động thủ, chứng minh còn trở ngại trong việc giết gã báo thù cho tôn nhi... Nhìn về mặt thiên thánh các điện khác, gã đoán được phần nào. Đối phương không động được đến mình thì không việc gì phải chịu nhún nhường.

“Tôn nhi của lão phu trêu đùa nữ nhân của người trước nhưng nó không đắc thủ, người giết nó tức là không coi lão phu ra gì.” Liệt thiên thánh mắt đỏ ngầu, toàn thân đầy sát khí.

Gã thâm kinh hãi nhưng dám chắc thiên thánh các điện sẽ không tự thủ bàng quan, nên hừ mũi đáp: “Nếu tại hạ không có thực lực bảo vệ nữ nhân của mình, chẳng phải hắn đã đắc thủ? Hắn đã không coi tại hạ ra gì, vì sao tại hạ phải tha cho hắn? Lẽ nào còn đợi sau này hắn quay lại báo thù?”

“Xú tiểu tử mục trung vô nhân.” Liệt thiên thánh bất động, khí thế kinh nhân từ trên ép xuống đỉnh đầu Diệp Phong.

Ầm! Lốp đá cứng dưới chân gã tan tành, cẳng chân lún sâu xuống đến tận mắt cá. Thân thể gã bị ép không ngẩng lên được, nhưng gã vẫn kiên trì đứng chứ không quỳ.

Chúng nữ đều kinh hô, nếu không có Hỏa thánh ngăn lại, e rằng mọi việc đã loạn hết lên.

Diệp Phong nghiêng răng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Liệt thiên thánh, không hề có ý khuất phục.

“Lão phu xem ngươi còn chống chọi được bao lâu.” Liệt thiên thánh mắt ánh lên kinh ngạc, rồi cơn giận dâng tràn. Một hoàng cấp thánh tiềm giả nhỏ nhoi mà dám cứng cỏi trước mặt lão.

“Thôi.” Một đạo kim mang từ bên xẹt tới, chắn ta uy áp của Liệt thiên thánh.

Một vị thiên thánh mặc kim bào, bề ngoài vẫn là trung niên tỏ vẻ bất mãn: “Liệt thiên thánh, các hạ đi quá giới hạn rồi đấy.”

Để dẹp yên bất mãn của Liệt thiên thánh, cũng để Diệp Phong sau này không còn gì lo lắng ở Thánh điện, nên thiên thánh các điện mới đồng ý để Liệt thiên thánh thị uy với gã, định nhân cơ hội này ép gã chịu nhún mà xin lỗi, rồi cho qua việc này. Không ai ngờ rằng gã cứng cỏi như thế, liệt thiên thánh không tan được lửa giận mà cừu hận bị kích phát triệt để.

Thấy sự tình diễn biến xấu đi, kim điện thiên thánh đành xuất thủ cắt ngang xung đột giữa hai bên.

“Kiếm Vô Phong, xú tiểu tử không biết điều này mà ngươi định che chở hả?” Liệt thiên thánh điên tiết.

“Việc khi xưa không thể đổ hết cho Diệp Phong. Lệnh tôn tự ý xuống đại lục, gây ra mọi sự xấu xa sau cùng mất mạng, hỏa điện thiên thánh khó lòng chối bỏ phần trách nhiệm.” Kiếm Vô Phong cũng quát to: “Ban này tất cả thương nghị xong, không khó để Diệp Phong nữa, lẽ nào các hạ định lật lại kết quả?”

Liệt thiên thánh hung hăng nhìn Diệp Phong rồi quay đi không nói. Tứ điện thiên thánh đều đứng về phía Kiếm Vô Phong, hỏa điện không thể dẫu lại. Dù lão không cam lòng tí nào cũng đành tạm nhẫn nại. Bất quá, lão không dễ bị xoa dịu như thế.

Kiếm Vô Phong lại nhìn sang Diệp Phong, dặn dò: “Việc ở Vô Nguyên đại lục đến đây là thôi. Bất quá ngươi nên thu liễm một chút, việc lấy mạng người loạn xạ như thế không thể tái phạm tại thánh địa, bằng không bản thiên thánh cũng không che chở được.”

Diệp Phong rút hai chân từ dưới nền điện lên, vòng tay với Kiếm Vô Phong: “Chút tình này, diệp Phong đều nhớ, ngày sau sẽ báo đáp.”

Các thiên thánh đều không nghe ra chữ ‘đều’ của gã. Dù là cảm tạ Kiếm Vô Phong hay lửa giận với Liệt thiên thánh, gã đều không cam chịu, chỉ là thực lực hiện thời còn kém đối phương xa quá nên ẩn nhẫn... Quân tử báo cừu, mười năm không muộn, sẽ có ngày gã có thực lực cao hơn thiên thánh, chờ mà xem.

“Được rồi, giờ bàn vào việc chính.” Một thiên thánh khác cũng phát tay, thu hút hết mọi ánh mắt.

“Lần này có bốn thánh tiềm giả, trong đó ba nữ tử tu luyện thủy, mộc, hỏa ba loại khí hải, vừa hay thuộc về Thủy điện, mộc điện và Hỏa điện...”

“Đợi đã.” Diệp Phong cắt lời đối phương, lạnh giọng: “Hong Diệp không thể thuộc về Hỏa điện.”

Liệt Hỏa thánh liếc Đông Phương Hồng Diệp, như nghĩ ra gì đó, nở nụ cười nanh ác: “Lão phu suýt quên, tiểu ny tử Đông Phương gia này là nguồn gốc liên lụy tôn nhi của lão phu thảm tử. Ha ha ha, giờ ngươi rút vào tay lão phu coi như ngươi xui xẻo...”

“Các vị không cho mỗ báo thù Diệp Phong, không nói là không được động đến con nhóc này...” Liệt thiên thánh như tìm được chỗ trút giận, hưng phấn hẳn lên.

Diệp Phong lắc mình chặn trước mặt Đông Phương Hồng Diệp: “Hong Diệp mà thuộc về Hỏa điện thì bọn mỗ liều mạng chống cự.”

“Bằng vào ngươi, một hoàng cấp thánh tiềm giả nhỏ nhoi mà dám can thiệp vào Thánh điện quyết nghị?” Liệt thiên thánh phì cười, không coi uy hiếp của gã vào đâu.

Đông Phương Hồng Diệp nắm chặt tay gã, cảm thụ niềm quan tâm truyền lại. Cô tỏ vẻ quyết liệt: “Đánh không lại thì chết, vẫn hơn rơi vào tay lão thất phu.”

“Nếu Hong Diệp thư bị đẩy về Hỏa điện, bọn tiểu nữ đều liều mạng một phen.” Thẩm Lan và Tử Thanh cũng đứng ra, mặt như sương lạnh nhìn các thiên thánh.

Từ con mắt đen nhánh của gã ánh lên hàn quang, gã hiểu liều mạng cũng không có cơ hội. Kỳ thật gã đang đánh cược với mức độ Thánh điện trọng thị mình, nếu muốn Thánh điện bất chấp tất cả mà che chở cho thì gã phải thể hiện thực lực và tiềm lực tương xứng.

Nghĩ vậy, gã không cần ẩn tàng thực lực nữa, tứ trọng Thần thông biến được vận lên trong tích tắc, khi tức hùng hậu đó trong mắt các thiên thánh không có tí uy hiếp nào, nhưng khi nghĩ đến việc chỉ là một thánh tiềm giả có tu vi hoàng cấp phát ra thì sắc mặt ai cũng biến đổi.

Họ còn đánh giá quá thấp thực lực của Diệp Phong, một thánh tiềm giả sơ nhập hoàng cấp mà có khí thế kinh nhân cỡ đó...

569. Chương 569 : Đối Tượng Lập Uy Tự Đưa Đến Cửa

“Muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi...” Liệt thiên thánh thẹn quá hóa giận, hỏa nguyên khí tức bá đạo lại tràn ra, ép xuống chúng nhân.

Vốn lão không định động thủ nhưng thái độ của Diệp Phong khiến lão không xuống nước được, nếu không thể hiện uy thế của thiên thánh thì còn mặt mũi gì nữa?

“Liệt Mãnh, ngươi đường đường là thiên thánh, mà đi xuất thủ với mấy tiểu tử hoàng cấp, quá mất thân phận rồi đấy.” Những thiên thánh khác đều động khí thế, lập tức ép uy áp của lão xuống.

“Mối thù Diệp Phong giết tăng tôn nhi, lão phu nghe theo quyết nghị của các điện, không tính toán với hần. Nhưng ban này bọn hần miệt thị, nhục mạ lão phu thì xử lý thế nào? Thánh điện có quy củ: Nếu coi thường người trên sẽ bị người trên trừng phạt.” Liệt thiên thánh hừ lạnh.

“Họ tuy có lời lẽ không phải nhưng vì Liệt thiên thánh uy hiếp trước. Họ mới đến Thánh điện, còn chưa thuộc quy củ, hơi mạo phạm thì cũng có thể cho qua chứ nhỉ?” Liệt thiên thánh đưa quy củ của Thánh điện ra, nhất thời thiên thánh các điện khó xử.

“Tội nặng thì có thể miễn, nhưng phải trừng phạt nhẹ, không thì sau này Thánh điện cai quản các võ giả bằng cách nào?” Liệt thiên thánh cười âm lạnh. Bọn Diệp Phong nhất thời xung động, bất cẩn phạm vào quy định của Thánh điện, dù thiên thánh các điện muốn bênh vực cũng khó.

“Ý Liệt thiên thánh là...”

“Đắc tội người trên, nếu thực lực thắng được thì miễn trừng phạt...Lão phu không phải người không giảng lý, cứ theo quy củ Thánh điện mà làm.” Liệt thiên thánh cười khẩy.

“Bảo một thánh tiềm giả mới vào Thánh điện đấu với thiên thánh như ngươi, không được.” Kiểm Vô Phong lắc đầu phủ quyết.

“Lão phu không bảo là tự thân xuất thủ, mà sẽ chọn một hư thánh của Hỏa điện ra so tài.” Liệt thiên thánh đã xác định sẵn nên cười lạnh đầy giả dối: “Nếu Diệp Phong thắng, lão phu sẽ không truy cứu. Nhưng hần không thắng được thì sẽ bị trừng phạt theo mức độ cho phép, không ảnh hưởng đến tu vi và tính mệnh, chứ vị không còn dị nghị gì chứ?”

“Đề nghị này công bằng lắm, lão phu tán thành.” Kiểm Vô Phong liếc Diệp Phong, gật đầu đồng ý.

Họ đều thấy thực lực của gã, biết gã đâu được với hư thánh...Hơn nữa gã không thắng cũng chỉ nếm chút đau khổ nhưng vẫn giữ được tính mệnh và tu vi, chúng thiên thánh đều không có ý kiến. Việc này là đẹp được cơn giận của Liệt thiên thánh, họ cũng sẵn lòng hy sinh gã.

“Diệp Phong, ngươi thấy có vấn đề gì không?”

“Không, tại hạ chỉ hy vọng sau trận này, dù kết quả thế nào, liệt thiên thánh đại nhân cũng sẽ không làm phiền bọn tại hạ.” Diệp Phong giờ cũng hồi hận vì xung động ban này, trước khi có đủ thực lực mà lỗ mạng là việc ngu xuẩn. Gã không chỉ có một mình, còn cả chúng nữ cần gã bảo vệ an toàn. Trong tính huống này, gã chọn cách ẩn nhẫn...

Bất quá ẩn nhẫn như thế không có nghĩa là gã e sợ và thoái lui, gã chỉ muốn ẩn nhẫn kỹ hơn để mình không bại lộ trước địch nhân quá mạnh. Gã phải ẩn trong bóng tối quan sát địch nhân, đợi khi thời cơ đến, sẽ đánh gục địch nhân, không cho cơ hội lật lại thế cờ.

Cảm thụ hồn lực kinh nhân trong nguyên trạch, lòng gã đang rực lửa giận cũng từ từ nguôi đi. Hồn lực sẽ giúp gã có được thực lực mạnh hơn, gã tuyệt đối không thể bị người khác giẫm dưới chân.

OOo

Rất nhanh, quảng trường ngoài Thánh điện kín đặc người đến xem náo nhiệt.

Diệp Phong - nhân vật từng giết thánh tộc Liệt Diễm tại Vô Nguyên đại lục, lên Thánh điện lại đắc tội với Liệt thiên thánh, bị Thánh điện trừng phạt bằng cách cho đấu với một hư thánh, đã triệt để khiến các võ giả hiếu kỳ.

Trong số khán giả không ít người có thân phận thánh tộc, kể cả ba người xung đột với Diệp Phong lúc trước.

“Hừ, tiểu tử này không biết trời cao đất dày, dám coi thường cả Liệt thiên thánh, thánh điện không trị tội hắn thật là quá tiện nghi cho hắn.”

“Tiện nghi cho hắn? Vị tất.” Một thánh tộc hắc hắc cười lạnh: “Nghe nói lần này xuất chiến là một cửu tinh hư thánh của Hỏa điện, hơn nữa là đệ nhất cường giả trong các cửu tinh hư thánh, thiếu chút nữa là tấn cấp địa thánh...Diệp Phong gặp y, không có mấy may cơ hội.”

“Tên khốn đó cậy có chút thiên phú, được Thánh điện trọng thị nên coi thường cả thánh tộc bọn ta. Lần này cho hắn ném khổ đau để biết, làm người không nên quá ngông.”

“Hỏa điện đã có tin rằng chỉ cần không đánh chết hoặc tàn phế Diệp Phong thì cứ tùy ý hành hạ hắn trong lúc giao đấu, ha ha, lần này có kịch hay xem rồi.”

“Phải như thế, không thì sao trút được cục tức trong lòng.”

Ba thánh tộc từng mất mặt trước đám đông đang đàm luận đầy hả hê với thành việc khác của thánh tộc. Trong tầng lớp thánh tộc, tên Diệp Phong hiển nhiên đã biến thành tâm bệnh, thánh tộc tiêu điều tại Thánh điện lâu như vậy, lần đầu tiên gặp phải người không nể mặt...Nhân vật tiêu chí - Liệt Diễm đã bị gã không hề khách khí giết đi, lần này nghe nói gã sắp ném đau khổ, chúng nhân đều hào hứng muốn thấy tận mắt.

“Kiếm thiên thánh thấy trận này thế nào?” Một trung niên nữ tử xinh đẹp của Thủy điện cười ha hả hỏi.

“Thắng bại ngang nhau.” Kiếm Vô Phong cười cười đáp ngay.

“À, kiếm thiên thánh coi trọng tiểu tử này như vậy sao?” Một vị Thổ điện thiên thánh mập mạp xen vào: “Liệt mãnh lão đầu lần này phái cửu tinh hư thánh mạnh nhất của Hỏa điện, nghe nói đơn độc cũng ngang với hư vu thánh. Diệp Phong chỉ là hoàng cấp, dù công pháp tu luyện huyền diệu khiến y thi triển được một phần uy lực thánh giai nhưng hai bên cách nhau cả cảnh giới, sao lại thắng bại ngang nhau được?”

“Ha ha, nếu bảo cân nhắc kỹ thì Kiếm mỗ cho rằng Diệp Phong không có cửa thắng...Nhưng trực giác cho mỗ biết, trường tỷ đấu này khẳng định sẽ long tranh hổ đấu, các vị không nên bỏ qua.” Kiếm Vô Phong cười ha hả.

“Thế hả...Mỗ phải xem cho kỹ, diệp Phong tương lai sẽ là tinh anh của Thổ điện, nếu y biểu hiện thần dũng, bản thiên thánh sẽ trọng thưởng.”

“Đôn bàn tử ngươi nói thế là gì? Diệp Phong song sinh khí hải, bằng vào đâu mà thuộc Thổ điện? Nghe nói thủ đoạn công kích sở trường nhất của y là một cây kim cung uy lực vô cùng, đương nhiên thuộc về Kim điện.” Kiếm Vô Phong không vui phản bác.

“Kim điện các vị thực lực mạnh nhất rồi, ngũ điện cân cân bằng một chút, thổ điện quyết lấy được Diệp Phong này.” Thiên thánh mập mạp kiên quyết.

“Vấn đề không phải là cân bằng mà Diệp Phong có kim nguyên khí hải lợi hại, phải do Kim điện bồi dưỡng, thổ điện các ngươi chỉ lãng phí tư chất của y mà thôi.”

“Nói nhăng.”

Hai người còn định tranh cãi tiếp, trung niên nữ tử yêu kiều chợt phát ổng tay áo can ngăn: “Thôi, hai vị cần gì phải tranh nhau, thánh điện chia ra làm năm không phải để tranh đấu mà vì phát triển tốt hơn. Hai điện đều đánh giá cao Diệp Phong thì đồng thời thuộc cả hai, chỉ cần các vị chịu bỏ ra thánh kỹ và hồn lực là được.”

“Điều sống mấy ngàn năm rồi sao còn tranh cãi như trẻ con thế.” Nữ tử bịt miệng cười, yêu kiều cực độ: “Bất quá tiểu cô nương Thẩm Lan đó, thủy nguyên thể mạch thuộc hàng nhất đẳng, coi như Thủy điện lần này có thu hoạch...”

“Mộc nguyên tiểu nha đầu cũng khá, tu vi không cao lắm nhưng cảnh giới hơn hẳn thánh tiềm giả bình thường, rất cả tiền đồ.” Mộc điện thiên thánh gật gù.

“Tiếc là tiểu cô nương có phượng hoàng huyết mạch lại đắc tội Liệt thiên thánh...Hỏa điện không nhận thì để Thủy điện đi.” Nữ tử thở dài: “Tuy không có hỏa nguyên thánh kỹ nhưng chút hồn lực thì Thủy điện gánh được, ai bảo nhân số Thủy điện luôn ít nhất.”

“Yên tĩnh nào, giao đấu bắt đầu rồi.” Trên quảng trường, trước mặt đám đông, diệp Phong cầm thanh sắc trường bồng, cước bộ khẽ điểm, nhẹ nhàng đáp xuống giữa. Đối diện, một hồng sắc thân ảnh vút lên không rồi như vắn thạch cấp tốc lao xuống khiến cả quảng trường rung lên.

“Hỏa điện Viêm Lục, ngươi là Diệp Phong hả? Chốc nữa ta sẽ không hạ thủ lưu tình, ngươi cẩn thận đấy.” Đối phương tỏ vẻ hung hãn, ngay cả chào hỏi cũng không thèm nề mặt Diệp Phong.

Hắn xuất trường rình rang như thế khiến đám đông hoan hô, nhóm thánh tộc hô to hơn hết. Chúng đều hi vọng Viêm Lục giáo huấn Diệp Phong đến nơi đến chốn trong giao đấu, lấu lại một phần danh dự cho thánh tộc.

Gây hấn của đối phương không khiến Diệp Phong xáo động. Gã chỉ lặng lẽ quan sát, hỏa nguyên hùng hồn từ thể nội đối phương tràn ra cho thấy hắn tuy là cửu tinh hư thánh nhưng thực lực hơn xa lão mập họ Mộ. Đạt đến đẳng cấp cửu tinh không chỉ có thực lực mà còn công huân. Lão mập nhiều năm bảo vệ thánh địa thông đạo, tích lũy lâu dài thì thăng nhập cửu tinh là bình thường.

Diệp Phong không nói gì, viêm Lục cho rằng gã sợ, cười lạnh khinh thường: “Hiện tại hối hận đã muộn, dám giết Liệt Diễm thiếu gia, lại vô lễ với Liệt thiên thánh đại nhân thì ta sẽ dùng sự thật cho ngươi biết, thánh điện không phải chỗ cho ngươi cuồng vọng.”

Diệp Phong mỉm cười, múa như ý bồng rồi nói: “Vì sao mỗi phải hối hận? Liệt thiên thánh đưa đến một đối tượng lập uy thích hợp thể này, mỗi vui còn không kịp nữa là.”

570. Chương 570 : Nhất Chiến Sính Uy

“Muốn chết.” Viêm Lục cũng nóng tính như Liệt thiên thánh, nghe Diệp Phong gây hấn thì còn nhịn thể nào được, khí trường quanh hắn bạo phát, linh vực lao vút ra, nhiệt độ bao trùm toàn trường khiến không khí đỏ rực uốn cong đi.

“Kịch hay bắt đầu rồi.” Liệt thiên thánh không hiểu từ đây quay về giữa chúng thiên thánh, mặt hiện rõ nụ cười lạnh âm hàn.

Lão đã dặn Viêm Lục phải từ từ làm nhục, không để Diệp Phong thất bại thống khoái. Giao đấu kiểu này, bên yếu thể không được nhận thua nên lão tin rằng lần này có thể dày dạn Diệp Phong cho hả cơn giận.

Chát. Hỏa nguyên nóng rực của Viêm Lục giáng vào vị trí của Diệp Phong. Một thân ảnh nhẹ nhàng từ hỏa diễm lướt ra, quanh mình dấy lên thổ nguyên hồn hậu, gã giơ như ý bồng, giậm mạnh chân lướt sang sườn Viêm Lục, hung hãn phản công.

“Quả nhiên không phải phổ thông vô hoàng.” Ngữ khí của Viêm Lục thoáng có ý khen ngợi, nhưng hàm ý coi thường và miệt thị nhiều hơn. Một võ hoàng lợi hại đến đâu cũng hữu hạn còn hắn đã đạt đến hư thánh đỉnh phong, tất nhiên không coi trọng gã.

Trong lĩnh vực của Viêm Lục thò ra một cây hổ tiên lớn như đuôi mãng xà, hỏa nguyên năng lượng ngưng luyện tiêu đốt không khí kêu tanh tách. Hỏa tiên quật mạnh vào như ý bồng.

Trong trường vang lên tiếng nổ mãnh liệt, hỏa quang xung thiên, điệp Phong lại vắng đi.

“Người nên biết hoàng cấp và thánh giai là khoảng cách không vượt được, ngoan ngoan chịu đòn đi.” Thân hình Viêm Lục loáng lên đuổi theo Diệp Phong, hỏa nguyên lại xuất ra...Hắn xuất thủ phi thường chừng mực, chỉ dùng sức mạnh sơ nhập hư thánh công kích đối thủ. Uy lực này không lấy mạng nhưng khiến Diệp Phong nằm đủ đau khổ.

Diệp Phong khẽ hừ mũi, hơi nhếc mép lên.

“Thần thông biến.” Diệp Phong đang thoái lui chợt giận chân, thổ chân nguyên hồn hậu tràn ra khiến khí thế của gã tăng lên mấy cấp.

“Nhất Bí.” Thân bỗng lại tăng vọt về thể tích, như ngọn núi giáng vào lĩnh vực của Viêm Lục, đòn công kích của hắn cũng bị uy lực ngọn bỗng hất lùi toàn bộ.

Chát. Viêm Lục hoàn toàn không ngờ Diệp Phong ẩn tàng thực lực sâu như vậy, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, hắn không thể ngưng tụ được thêm hỏa nguyên năng lượng, bị nhất bỗng của Diệp Phong quật bay lên không, lĩnh vực cơ hồ tan rã.

“Xú tiểu tử giáo hoạt.” Ném đòn xong, viêm Lục mới hiểu Liệt Hỏa thánh bảo hắn rằng Diệp Phong đủ thực lực đấu với hư thánh không phải là quá lời. Đó là kinh dịch, lần đầu tiên gã tỏ vẻ ngưng trọng.

Chát, chát, chát. Cự lực thuật dung hợp vào mỗi bộ vị khiến khí tức của gã tăng thêm mấy phần. Diệp Phong hơi nheo mắt, cười nửa miệng nhìn đối phương.

“Quả nhiên đã coi thường ngươi...Bất quá, ngươi không còn cơ hội nữa rồi.” Công kích của Diệp Phong khiến Viêm Lục phần nào nhận ra đối phương có thực lực ngũ tinh hư thánh. Tuy phải mất chút khí lực nhưng đối với cửu tinh hư thánh đạt đến đỉnh phong thì giải quyết Diệp Phong không thành vấn đề.

“Để ngươi được thấy thánh giai trừ tu vi còn có bản lĩnh khác: Thánh kỹ.” Viêm Lục tỏ ra ngạo nghễ, lĩnh vực hơi rung lên, thoáng sau từ chính giữa tách làm đôi. Tiếp đó hai hóa thánh bốn, sau cùng hóa thành tám khối lĩnh vực năng lượng.

“Môn thánh kỹ này của ta dù nhất tinh địa thánh cũng phải cẩn thận ứng phó. Bất quá đối phó ngươi chỉ cần năm thành thực lực là đủ.” Trong lúc nói, tám khối lĩnh vực chợt nổ tan, hóa thành hỏa cầu khổng lồ như sao băng, thân ảnh hắn tan biết giữa mớ hỏa cầu, chìm trong hỏa nguyên năng lượng cháy rực...

“Hừ, đối phó một võ hoàng mà sử dụng cả thánh kỹ, liệt Mãnh, đó là phong cách hành sự của Hỏa điện hả?” Kiếm Vô Phong bất mãn rõ ràng.

“Diệp Phong chẳng phải cũng có thực lực hư thánh sao? Viêm Lục đối diện hư thánh thì triển thánh kỹ thì có vấn đề gì?” Liệt thiên thánh hừ lạnh.

“Ảo hỏa tàn ảnh lĩnh vực này, mỗi đạo tàn hỏa đều phát huy được tám phần mười uy lực công kích cuốn gười thi triển, bản thể lại ẩn tàng tại các lĩnh vực, nếu tàn hỏa công kích khiến đối thủ lộ sơ hở thì bản thể sẽ nhân cơ hội lực xuất ra lôi đình nhất kích, lấy mạng đối thủ.” Kiếm Vô Phong bình thản nói: “Với tu vi của Viêm Lục chắc thi triển được mười sáu đạo tàn hỏa ảnh? Coi như y biết điều, không dốc toàn lực.”

“Hừ, lão phu nói là không lấy mạng hắn thì sẽ không nuốt lời...” Liệt thiên thánh lại nhìn vào trong trường.

Tám hỏa cầu khổng lồ của Viêm Lục, quả nào cũng hàm chứa năng lượng đáng sợ, xoay tít quanh Diệp Phong, phong tỏa toàn bộ các hướng khiến gã không còn đường tránh né. Rồi cả tám quả cùng đổ vào Diệp Phong.

“Như ý bồng, lên.” Gã khẽ quát, như ý bồng vốn cực lớn lại tăng thêm thể tích, tu vi của gã hiện tại có thể khiến cây bỗng dài thành mấy chục trượng, uy lực không kém gì Tru Thần cung.

“Nhất Bí.” Diệp Phong cầm cự bỗng có kích thước hơn xa thân thể xoay mạnh, một bóng xanh quét qau tám quả hỏa cầu. Không khí liên tục nổ vang, ảo hỏa tàn ảnh do Viêm Lục thi triển biến thành hư vô trong khoảnh khắc, đồng thời bản thể cũng bị như ý bồng quật trúng, thập phần thê thảm vắng đi.

“Khụ.” Viêm Lục phun máu, sắc mặt nhợt nhạt. Lục đạo nhất bổng của Diệp Phong không nhẹ.

“Các hạ có thể trở thành cửu tinh hư thánh, chắc kinh nghiệm chiến đấu không ít, lẽ nào không biết khinh thị địch nhân sẽ phải trả giá?” Trong lúc khán giả há hốc miệng quan sát thì Diệp Phong khẽ hếch cằm lên mỉm cười: “Thánh kỹ, các hạ tựa hồ chưa tu luyện đến độ.”

“Xú tiểu tử, đừng có huênh hoang.” Trước mặt ngằn này người của Thánh điện, bị một võ hoàng nhỏ nhoi đã thương. Cục tức này, viêm Lục không sao nuốt trôi, ta phải giáo huấn xú tiểu tử này, dốc toàn lực ra.

“Ảo hỏa tàn ảnh linh vực - thập lục trọng tàn hỏa.” Thân ảnh Viêm Lục dần mờ đi, khí thể linh vực chợt tăng vọt, liên tục vỡ vụn, phân thành mười sáu đạo tàn hỏa linh vực.

Mười sáu đạo tàn hỏa linh vực trải ra, quay tít vây lấy Diệp Phong.

“Người còn thủ đoạn gì thì sử dụng đi, bằng không khi ta phát động công kích, lỗ tay giết người thì đáng tiếc lắm...” Ngữ điệu lạnh lẽo của Viêm Lục vang lên quanh Diệp Phong, nhất thời không thể phân biệt được phương vị của hắn.

Mười sáu đạo tàn hỏa linh vực đều do Viêm Lục ngưng tụ ra nên Diệp Phong khó lòng dùng thần niệm biện nhận được hắn ở linh vực nào...Quan trọng hơn, hắn có thể biến ảo phương vị trong tàn hỏa linh vực, tìm cơ hội thích hợp phát động đòn tấn công.

“Bằng vào người chưa xứng cho ta thi triển toàn lực.” Diệp Phong nhếch khóe môi cười lạnh.

“Xem người còn cứng miệng được bao lâu.” Viêm Lục nổi giận, lập tức phát động thể công, mười sáu quả hỏa cầu từ các phương vị đồng thời đổ tới, tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn. Quỹ tích của hỏa cầu không theo đường thẳng, hiển nhiên muốn mê hoặc phán đoán.

“Thập lục trọng tàn hỏa, dù là cửu tinh hư thánh cũng khó đỡ...Viêm Lục nhờ thủ đoạn này mới được vinh thăng Hỏa điện đệ nhất hư thánh.” Kiếm Vô Phong thở dài, hiển nhiên không đánh giá cao Diệp Phong, nhưng nếu gã bại mà dẹp được lửa giận của Liệt thiên thánh thì cũng tốt.

“Hy vọng y không trọng thương quá mức.” Kiếm Vô Phong lẩm bẩm.

Diệp Phong bị mười sáu đạo tàn hỏa vây kín, không khí quanh đó cũng bị nhiệt độ khiến cho sắp sửa bốc cháy. Bất quá gã không kinh hoàng như chúng nhân tưởng mà hơi ngưng thần quát khê: “Khí vực không gian.”

Khí lưu trói buộc hùng hồn khuếch tán từ Diệp Phong. Trong không khí gần như ngưng kết, mười sáu quả hỏa cầu trở nên cực kỳ chậm chạp.

“Trò gì nhỉ?” Chúng nhân đều kinh hô, ngay cả các thiên thánh cũng trợn trừng mắt, họ cũng chưa bao giờ thấy việc gì thần kỳ như thế.

Thập lục trọng tàn hỏa linh vực là thánh kỹ có thể đánh gục cửu tinh hư thánh, giờ lại bị chặn đứng quanh Diệp Phong như rùa bò.

Tàn hỏa không dừng hẳn, chỉ là với nhãn quang thánh giai thì tốc độ toàn toàn không uy hiếp được đó không khác gì đứng im.

Bất quá, năng lực trói buộc của khí vực không gian hữu hạn, tàn hỏa linh vực chỉ bị ngăn trở trong tích tắc thì lại lao nhanh tới. Nhưng chỉ tích tắc đó đủ cho gã làm nhiều việc.

“Xin lỗi, chân thân của người xong rồi...” Ngữ khí của Diệp Phong như u linh lọt vào tai Viêm Lục, thân ảnh tử hắc sắc lướt đến trước một đạo tàn hỏa linh vực. Như ý bổng giơ cao lên, đập xuống không hề lưu tình.

“Nhất Bì.” Cùng tiếng quát lời đình, viêm Lục bị đánh văng đi. Tàn hỏa linh vực chỉ tương đương tám phần mười thực lực tiêu chuẩn, tuy thánh kỹ này có nhược điểm phòng thủ nhưng sau khi dung nhập vào ảo thân, chỉ cần tu vi song phương không quá cách xa thì không dễ bị địch nhân tìm ra bản thể.

Trước đó gã không tìm được bản thể Viêm Lục, nhưng trong khí vực không gian, tốc độ tàn hỏa linh vực bị làm chậm lại mấy chục lần, hành tung của Viêm Lục trở nên rõ mồn một. Nhân lúc cảm ứng với hắn chưa ta đi, gã phát động công kích.

Chát. Thân thể Viêm Lục vắng đi hơn ngàn thước, thâm va vào thiên điện, khoét một lỗ lớn trên tường. Ngay cả hô lên cũng không kịp, hấn bị Nhất Bí chắn cho ngắt xiu.

Diệp Phong thắng.

571. Chương 571 : Phần Thưởng

Kết quả sau cùng vượt ngoài ý liệu tất cả, chúng nhân đều ngỡ người trên lưng chừng không, toàn trường lặng ngắt như tờ, chỉ thì thoảng vang lên tiếng hít khí lạnh. Đặc biệt là các thanh niên thánh tộc ban này còn hào hứng bàn xem Diệp Phong bị hành hạ thế nào, nét mặt đó còn chưa tan đi thì đã cứng lại trên mặt, cực kỳ hoạt kê.

Bọn Kiếm Vô Phong trên đài cũng không ngờ Diệp Phong lại chiến thắng Viêm Lục, hơn nữa thắng rất gọn ghẽ. Phảng phất thực lực hai bên quá chênh lệch, và gã mới là người có tu vi cao hơn đối phương.

“Khụ.” Ngẩn ra một lúc Kiếm Vô Phong mới miễn cưỡng ho khan, ánh mắt nhìn Liệt thiên thánh không được tự nhiên lắm. Vốn định để Diệp Phong chịu chút khổ đau trong trận này, trút giận cho Liệt thiên thánh nhưng kết quả lại không phát triển theo hướng họ chờ đợi...

Liệt thiên thánh vốn mặt mũi đỏ au, huyết sắc lại dâng lên, cổ họng hơi gào gừ, đủ thấy phần nộ và hổ thẹn thế nào. Đường đường cửu tinh hư thánh tối lợi hại của Hỏa điện mà không đánh nổi một võ hoàng thánh tiềm giả, vậy thì mặt mũi Hỏa điện thiên thánh biết vứt đi đâu?

“Liệt thiên thánh, nghe Kiếm mỗ khuyên một câu, các hạ nên cho qua mọi việc thôi...Tiềm lực của Diệp Phong vượt xa chúng ta tưởng tượng, có lẽ tương lai y sẽ thành địa thánh hoặc thiên thánh, chắc lúc đó các hạ không muốn có thêm đối đầu như thế chứ?” Kiếm Vô Phong thập phần thành khẩn khuyên nhủ.

“Hừ, cảnh giới địa thánh cùng thiên thánh lại dễ đột phá thế hả?” Liệt thiên thánh hiển nhiên không nghe lời Kiếm Vô Phong, chỉ hừ lạnh rồi giậm chân lướt đến chỗ Viêm Lục. Lão phất tay chụp vào hư không, lực hút kinh nhân hút lấy hấn lên tay.

“Đúng là phế vật.” Nói đoạn, liệt Mãnh không nhìn Diệp Phong và Kiếm Vô Phong, lập tức biến mất.

“Xem ra Liệt thiên thánh không chịu bỏ qua, hy vọng y đừng làm gì quá mức...” Kiếm Vô Phong thở dài lắc đầu, mục quang nhìn vào Diệp Phong cảm như ý bỗng, uy phong lẫm lẫm trong trường: “Tiểu tử này về sau thành tựu không thể lường trước, dù là Yêu vương bốn mươi năm trước siêu tuyệt nhất thời cũng không bằng.”

“Yêu vương khi tiến nhập thánh địa cũng chỉ với tu vi sơ giai võ hoàng chiến thắng nhất tinh hư thánh...Diệp Phong hiện có hoàng cấp tu vi, tuy lão phu không nhìn rõ nhưng y tấn nhập võ hoàng chưa lâu. Đúng là hậu sinh khả úy.” Thiên thánh một điện khác gật đầu cảm khái.

“Lúc xưa nếu không vì thần sơn có lệnh dụ bảo chúng ta bắt Yêu vương thì giờ y đã là lực lượng trung kiên của Thánh điện...”

“Lệnh dụ của Hư thần sơn không phải thứ chúng ta có thể bàn luận.” Thổ điện thiên thánh lộ vẻ kính sợ, cảnh cáo đồng bạn: “Diệp Phong chắc không khiến thần sơn hứng thú, y tuy công pháp thần diệu nhưng không phải ngũ hành khí hải toàn diện, thần tôn sẽ không quan tâm.”

“Hi vọng như vậy...Chiến tranh giữa chúng ta và Vu ma, chúng ta luôn lép vế ở thực lực tầng trung trở xuống nên Thánh điện không thể trấn áp Vu ma, để chúng có không gian phát triển, hi vọng Diệp Phong sẽ thay đổi tình hình này.” Kiếm Vô Phong gõ gõ lên trán, tỏ vẻ phiền náo: “Chỉ là tiểu tử này tựa hồ không gán bó đối với Thánh điện, không biết có phải vì Liệt thiên thánh không. Xem ra lão phu phải vỗ yên y, không để song phương tranh chấp không tất yếu.”

Mọi thiên thánh khác đều cười nhạo.

Trận này triệt để xác định địa vị của gã tại Thánh điện. Dễ dàng đánh bại cửu tinh hư thánh, tức là gã cũng ngang với đẳng cấp này, dù tu vi chưa đạt đến tiêu chuẩn của Thánh điện. Nhưng ở hoàn cảnh trọng thực lực, thì thực lực mới là tiêu chuẩn tối trọng yếu để đánh giá một người.

Toán thánh tộc cũng dẹp ý niệm đối phó gã. Tuy nhiều kẻ có địa vị hơn cửu tinh hư thánh nhưng luận thực lực không ai bằng Viêm Lục. Quan trọng nhất là Diệp Phong không chỉ có thực lực khiến chúng e dè mà tiềm lực tương lai của gã xán lạn. Khi tiến nhập hư thánh cảnh giới, thực lực của gã sẽ tới mức nào nữa? Không ai muốn có đối đầu như thế.

Mỗi thù của Liệt Diễm, nếu không cần trả giá cao quá thì các thánh tộc đó có lẽ sẽ không tiếc sức trút giận họ. Nhưng hậu quả đắc tội Diệp Phong còn nghiêm trọng hơn nhiều, có ai ngu xuẩn đến mức mạo hiểm vì một Liệt Diễm đã chết, lại không có giá trị gì? Thế lực đằng sau đám thánh tộc này cũng không muốn...

Lúc thấy khán giả ở ngoài đều tỏ vẻ kính nể, diệp Phong hiểu rằng hiệu quả...Lập uy đã đạt được.

OOo

“Diệp Phong, bọn ta đã thương nghị xong, do người kiêm hai khí hải thổ, kim nên đồng thời thuộc về Thổ điện và Kim điện. Hồn lực cũng gấp đôi người khác. Người...Có dị nghị gì không?” Kiếm Vô Phong và chúng thiên thánh ngồi trong đại điện nhìn xuống Diệp Phong và chúng nữ.

“Tại hạ không dị nghị gì.” Diệp Phong không ngốc, ty trong tay gã có nhiều hồn lực nhưng thứ này có ai hiếm nhiều? Thánh điện tình nguyện cho đại lễ, gã đương nhiên vui vẻ đón nhận.

“Thẩm Lan, đông Phương Hồng Diệp, phân về Thủy điện. Mộ Dung Tử Thanh, phân về Mộc điện. Vệ Vũ Hân, lần này người về cùng Hỏa sứ, được Hỏa sứ báo công, sau này người ở lại Vệ tộc, ban cho thân phận thánh tộc. Phần thưởng hồn lực của người, cứ đến Thổ điện mà nhận...”

“Tạ ơn thiên thánh đại nhân...” Vũ Hân thần tình phức tạp nhìn bọn Diệp Phong rồi lui xuống.

Kiếm Vô Phong đọc được trong mắt gã không phải kiêu cảm kích như tưởng tượng, bất giác nhíu mày nhưng không nói ra, tiếp tục dùng giọng ôn hòa: “Chắc Hỏa sứ đã cho người biết một số tình huống của Thánh điện. Thánh tiềm giả mới lên thánh địa đều có ba đến năm năm tu luyện, nhanh chóng đề thăng thực lực, tương lai mới cống hiến được cho Thánh điện.”

“Trong thời gian này, thánh điện phát cho các người La hồn quả để nhanh chóng đề thăng cảnh giới. Tu luyện kỳ kết thúc thì thánh tiềm giả như các người sẽ chính thức là người Thánh điện, muốn có hồn lực phải đổi bằng công huân. Hiểu chưa?”

“Hiểu.” Diệp Phong gật đầu: “Tại hạ yêu cầu được tu luyện cùng nhóm Thẩm Lan, xin thiên thánh đại nhân chuẩn y.”

“Không vấn đề gì. Tuy các người thuộc về các điện, nhưng trừ nhận hồn lực và tu luyện thánh kỹ thì được tự do, cùng tu luyện cũng được. Đây là phân bố của các lực đảo gần Thánh điện, người chọn lấy một, sau này là chỗ tu luyện của các người, không được phép sẽ không được tự tiện vào khu vực của tu luyện giả khác, nên nhớ.” Kiếm Vô Phong lấy ra một tảng đá lớn, ghi rõ mọi lực đảo quanh Thánh điện, chỗ nào có đầu mũi tên đã là có chủ...

Số lượng lực đảo tuy nhiều nhưng gã nhanh chóng chọn được vị trí, một nơi tương đối vắng vẻ, lại gần chỗ Hỏa thánh. Ở đó gã dễ dàng tránh được tai mắt người khác, tĩnh tâm tiềm tu, muốn liên hệ với Hỏa thánh cũng tiện.

Thấy gã chọn xong, kiếm Vô Phong gật đầu, bảo thủ hạ mang một cái phổ thông trữ vật giới ra nói: “Đây là hai mươi La hồn quả, ba nha đầu được mỗi người ba quả, người được gấp đôi...Còn lại...Là các điện thưởng cho người, hy vọng người nhanh chóng đề cao tu vi, tương lai có đất dụng võ.”

Gã cảm tạ xong, kiếm Vô Phong phát tay cho gã và tứ nữ lui đi rồi hỏi Hỏa thánh: “Hỏa sứ, việc về Yêu vương...”

OOo

Diệp Phong và chúng nữ quay về lực đảo của mình, triệt tiêu cấm chế Thánh điện bố trí. Không có gì đặc biệt, thánh điện sẽ không đến quấy nhiễu.

“Đây là La hồn quả?” Diệp Phong lấy một “viên đá” lớn cỡ nắm tay màu tím bạc từ trữ vật giới ra, khê nhếch môi.

Vật này giống một viên hồn thạch nhỏ, chỉ là bề mặt nhẵn nhụi hơn mà thôi.

“Mặc kệ nó trông thế nào, chỉ cần có chứa hồn lực là tốt rồi.” Mộ Dung Tử Thanh vội cướp lấy La hồn quả từ tay Diệp Phong, dồn thần niệm vào xem có chứa bao nhiêu hồn lực.

“Hừm, chút xíu hồn lực này còn không bằng lần trước chúng ta hút lên hồn thạch.” Mộ Dung Tử Thanh bĩu môi bất mãn, ném La hồn quả xuống đất.

“Chỉ có chút xíu này, thánh điện đúng là keo kiệt.” Đồng Phương Hồng Diệp cũng tỏ vẻ coi thường: “Ba La hồn quả, tối đa chỉ đủ cho chúng ta tu luyện hai tháng, làm sao đủ cho ba đến năm năm tu luyện.”

“Các nàng coi thánh tiếm giả là gì? Chỉ là tốt thí trong chiến tranh với Vu vô mà thôi, thánh điện đời nào đầu tư nhiều cho họ? Tu luyện đến trình độ nhất định, chúng ta phải đi giành lấy công huân, trong quá trình này, thánh tiếm giả mất mạng là đối tượng bị đào thải, còn sinh tồn mới có cơ hội thành lực lượng hạch tâm của Thánh điện, mới có đủ nguồn hồn lực.” Diệp Phong cười ha hả giải thích, trong tay gã có nhiều hồn lực, phân cho tứ nữ tu luyện cũng đủ trong thời gian dài.

Đương nhiên đó chỉ là tương đối, tu vi của chúng nhân đều không cao, tiêu hao hồn lực rất ít.

“Hai mươi La hồn quả cũng là con số không iys. Chúng ta tu luyện thôi, tiêu hao hết La hồn quả thì ta sẽ cung cấp cho các nàng hồn lực cần thiết.” Gã và chúng nữ tính toán một lúc rồi bắt đầu chuẩn bị tu luyện.

Ở thánh địa, không có thực lực thì không thể đứng vững. Tuy gã đã để lộ đôi chút nhưng hiểu rõ thực lực hiện tại...Còn chưa đủ.

Vì sư phụ, vì chúng nữ mà nỗ lực.

572. Chương 572 : Nhiệm Vụ Của Thánh Điện

Thời gian bình tĩnh trôi qua, Diệp Phong và chúng nữ ẩn cư tu luyện tại lục đảo được một năm.

Một năm nay, gã không xuất hiện tại Thánh điện, liệt thiên thánh tạm thời cũng không chủ động gây phiền. Hạ Kỳ Lạp vì là “con riêng” của hóa thánh nên ở chỗ lão, nhưng thật ra thường ở cùng bọn Diệp Phong, cùng hưởng hồn lực.

Tuy chỉ một năm ngắn ngủi nhưng được hồn lực sung túc cung ứng, tu vi của chúng nữ tăng nhanh, thậm chí là thần tốc. Cảnh giới vô hoàng không cần nhiều hồn lực nên họ không gặp nhiều trở ngại, thiên địa linh khí tại Thánh điện dày gấp nhiều lần Vô Nguyên đại lục, nên chúng nữ phần nào chạm được ngưỡng thánh giai...

Tu vi của gã khá đặc biệt, cảm nhận được mình đang tăng nhanh nhưng vốn gã đã bước vào cảnh giới vô hoàng điền phong, không hề có dấu hiệu tăng thêm, tu vi vẫn đứng nguyên, nhưng thực lực được đề cao không ít.

Tình trạng quỷ dị này khiến gã mù tịt, đành thuận theo tự nhiên.

OOo

“Hỏa thánh, thế nào rồi? Có tin tức về mục tiêu không?” Diệp Phong đứng trên một ngọn núi ở lục đảo, hỏa thánh đứng cạnh.

“Thân phận của lão phu tại Thánh điện rất thấp nên không có cơ hội biết được tin tức quan trọng...” Hỏa thánh hơi ngượng ngùng đáp.

“Không sao, mỗi sẽ tự tìm cách...” Gã biết Hỏa thánh đã tận lực nên không cưỡng cầu, lòng thầm tính toán.

“Bất quá lão phu mới được Thánh điện triệu hoán, giao cho nhiệm vụ mới. Về việc của Yêu vương...” Hỏa thánh hạ giọng.

“Nói rõ xem nào.” Nghe nói liên quan đến sư phụ, Diệp Phong cũng khản trương hẳn. Lẽ nào Thánh điện chuẩn bị động thủ?

“Lão phu làm theo lời các hạ, báo lại kết quả giao chiến giữa bọn lão phu và Yêu vương theo sự thật. Nhưng việc thánh sơn bị mất thì lão phu không nhắc đến.”

Yêu vương trúng vu chú, chắc vu thánh đó phải có cảm ứng nên không giấu được Thánh điện. Việc thánh sơn bị mất, trừ Hỏa thánh và gã không còn ai ở Thánh điện biết...Chỉ cần Hỏa thánh không tiết lộ thì Thánh điện không thể biết được...

Gã gật đầu, hàm ý Hỏa thánh nói tiếp.

“Các điện thiên thánh nghe nói Yêu vương trọng thương thì đều hoan hỉ. Mục đích của họ không cần tính mạng Yêu vương, vì lão phu quen thuộc Vô Nguyên đại lục nên họ lện cho lão phu nghĩ cách bắt sống hoặc thu phục Yêu vương.”

Mục đích của Thánh điện là Nguyên Thần quyết mà Yêu vương tu luyện, tất nhiên không để Yêu vương chết. Chúng không biết Yêu vương đã có truyền nhân, truyền nhân này còn ẩn mình trong Thánh điện, còn được chúng rất coi trọng. Diệp Phong biết rõ, hỏa thánh thì không nhưng gã không tiết lộ, cứ lặng lặng nghe tiếp.

“Lão phu biết các hạ muốn hành sự trong thánh địa nên đã nghĩ ra cách kéo dài...” Hỏa thánh mỉm cười: “Lão phu nói là Yêu vương mới trọng thương, tính lại cứng cỏi, giờ phái người bức bách thì có thể không đạt mục đích. Lão phu kiến nghị Thánh điện đợi thêm năm hoặc mười năm nữa, yêu vương bị Sinh mệnh điều linh giày vò thì có lẽ sẽ khuất phục, cử người xuống đàm phán, biết đâu lại hiệu quả.”

“Thánh điện phản ứng thế nào?” Gã hơi máy động, biện pháp kéo dài thời gian của Hỏa thánh rất được.

“Thánh điện chấp nhận kiến nghị của lão phu, năm năm nữa sẽ phái thêm một hư thánh, cùng lão phu xuống đại lục bắt Yêu vương.”

“Coi như ta còn năm năm để tìm cách giải cứu cho Diệp Phong...” Diệp Phong khẽ lẩm bẩm rồi nói với Hỏa thánh: “Việc này còn cần Hỏa thánh chu toàn, cứ ở lại chỗ này tu luyện nửa tháng.”

Hỏa thánh hờn hờ...Diệp Phong cho phép ở lại tu luyện thì là cho lão được quyền toàn lực hấp thu hồn lực trong nửa tháng. Với tu vi hư thánh, lão sẽ hấp thu được gấp mấy chúng nữ, quả là món tài phú lớn.

“Tiếp theo các hạ định thế nào? Tiếp tục ẩn cư tu luyện chăng?” Hỏa thánh hỏi.

“Không, mỗi phải nhanh chóng nâng cao địa vị tại Thánh điện.” Diệp Phong hơi nhíu mày: “Mỗi vốn định đột phá hư thánh giai xong mới triển khai hành động nhưng tình huống này thì đột phá không biết bao giờ mới xong...Có lẽ đổi phương thức tu luyện lại thích hợp hơn. Với thực lực của ta, có thể tiếp nhận một số nhiệm vụ đơn giản của Thánh điện ban bố. Ta không hề dựa vào nguồn hồn lực này, cần khai nguồn mới được.”

Hồn lực trong nguyên trạch của gã, sau khi bản thân, chúng nữ và Tiểu Hôi tiêu hao thì đã mất một phần ba. Chúng nhân mới chỉ là hoàng cấp, sau này gã tấn nhập thánh giai, hồn lực cần tới không hề ít tí nào. Nên gã cần nhiều hồn lực hơn mới giữ được tốc độ tu luyện này, mọi người sẽ nhanh trở thành cường giả hơn.

Hỏa thánh gật đầu: “Với thực lực hơn cả cửu tinh hư thánh của các hạ thì nhiệm vụ cho hư thánh không có gì nguy hiểm...Có thể thử xem.”

“Nửa tháng sau, đưa ta về Thánh điện.”

O

Oo

“Diệp Phong, nghe Hỏa sứ nói người định chấp hành nhiệm vụ?” Kiếm Vô Phong ngồi trên Kim điện, hỏi với vẻ kinh ngạc: “Vì sao nóng lòng như vậy? Ít nhất người còn hai năm để tu luyện, sao không tiếp tục đề thăng tu vi?”

“Ha ha, sau khi trải nghiệm việc hút hồn lực để tu luyện thì tiến độ bình thường thật khó khiến người ta chịu được.” Diệp Phong mỉm cười, đáp đầy trấn định: “Các võ hoàng cũng có thể tiếp thụ nhiệm vụ kiếm công huân, chắc với thực lực của tại hạ không có vấn đề gì.”

“Ha ha ha, diệp Phong người được lắm.” Kiếm Vô Phong cười: “Người có lòng ra sức cho Thánh điện thì ta không cần nữa...Ở đây có nhiệm vụ thích hợp cho hư thánh giai cấp hành, người chọn đi. Công huân giành cho nhiệm vụ hư thánh cao hơn nhiều hoàng cấp, người nên chọn nhiệm vụ không mạo hiểm lắm, từng bước mà tiến.”

Kiếm Vô Phong trải một màn sang qua, trên đó ghi các nhiệm vụ mà hư thánh cường giả có thể nhận. Gã lướt một vòng, lập tức có quyết định.

“Tại hạ chọn nhiệm vụ thăm dò.” Ngón tay gã khẽ điểm, nhiệm vụ đã nhận liền mở ra, ghi rõ ràng mọi thứ.

Tại thánh địa, trừ địa bàn Thánh điện và Vu vô thống trị, còn có khu vực trung lập mà song phương đồn trọng điểm giao phong vào, ngoài ra là hư không không ai hiểu biết. Hồn khoáng có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào, bao quát cả ngoại hư không.

Nhiệm vụ thăm dò mà Thánh điện ban bố nằm trong khu vực thống trị và khu vực trung lập. Lấy được hồn khoáng trong hư không đều trông vào may mắn nên tỷ lệ thành công không cao, nhưng phần thưởng rất lớn.

“À...Nhiệm vụ này khá nguy hiểm, tỷ lệ thành công rất thấp, người xác định chọn nó chứ?” Kiếm Vô Phong nhú mày, định khuyên can.

“Nhưng thù lao đáng để mạo hiểm, đúng không?” Gã cười tự tin, thể hiện mình không đổi ý.

“Người quyết tâm thì bản thiên thánh cũng không có gì để nói. Nhiệm vụ thăm dò hư không không phải đi thăm dò không gian xa xôi, nhiệm vụ đó mà hư thánh giai đi có khác gì chết uống.” Kiếm Vô Phong giới thiệu: “Nhiệm vụ này nằm trong khu vực hư không từng được thăm dò rồi, hơn nữa có không gian địa đồ. Nên nguy hiểm không đến từ hư không lạ lắm mà từ Vu ma tập kích.”

“Vu ma?” Mí mắt Diệp Phong hơi nhướng lên nghi hoặc.

“Không sai, vì khu vực do vu Thánh điện và Vu ma thống trị, cả khu vực trung lập đều được khai phá cả vạn năm nên nguồn hình thành hồn khoáng đã rất ít. Vu ma và Thánh điện đều bắt đầu thăm dò ngoài hư không, nhưng số lượng Vu ma không nhiều, thăm dò lại là việc cực hao nhân lực nên chúng chọn cách bám theo, đoạt lấy tin tức của Thánh điện.”

“Chỉ cần có Thánh điện võ giả xuất hiện, đều có thể sẽ bị Vu ma bám theo. Một khi phát hiện hồn khoáng có thể sinh thành, vu ma sẽ xuất thủ đoạt lấy. Ở hư không, thánh điện không thể phòng ngừa Vu ma đánh lén, nên chấp hành nhiệm vụ này rất nguy hiểm, người tuy có thực lực không kém cường giả hư thánh nhưng thực lực hư thánh của Vu ma cũng không kém gì, hà huống, tại khu vực hư không chúng còn mai phục cả địa giai vu thánh, chạm mặt chỉ còn đường chết.”

Kiếm Vô Phong nhìn gã, chậm rãi nói: “Hiện tại, người còn kiên quyết nhận nhiệm vụ không?”

“Phú quý hiểm trung cầu, tại hạ chọn nhiệm vụ này.” Diệp Phong gật đầu, không hề e dè. Nhiệm vụ này tuy nhiên nguy hiểm nhưng cho gã tự do. Quan trọng hơn, gã muốn có thêm hồn lực chỉ dựa vào phần thưởng của thánh địa e không đủ. Hư không không có người ngoài, dù phát hiện hồn thạch, gã sẽ không nộp hết cho Thánh điện. Mục đích thật sự của gã là như vậy.

Kiếm Vô Phong gật đầu tán thưởng: “Bạn lữ cũng đi cùng người để nhận nhiệm vụ?”

“Họ đương nhiên sẽ đi cùng.” Bốn người cùng chấp hành nhiệm vụ, công huân sẽ chia bốn, gã không đời nào bỏ qua.

“Thế này...Thánh tiếm giả lần đầu đi chấp hành nhiệm vụ đều theo tổ ngũ hành, do Thánh điện truyền thụ ngũ hành chiến trận để cao chiến lực chinh thắng. Giờ các người còn thiếu một kim nguyên hoặc thổ nguyên tu luyện giả là đủ ngũ hành, người có cần chọn đồng bạn?” Kiếm Vô Phong thu màn sáng lại hỏi.

573. Chương 573 : Tao Ngộ Vu Vô

Lời Kiếm Vô Phong khiến gã trầm mặc hẳn.

Từ đáy lòng mình, chấp hành nhiệm vụ là không muốn người ngoài tham dự. Diệp Phong có nhiều bí mật không thể để Thánh điện biết, có thêm người ngoài thì phiền hà không ít. Đối phương mà phát hiện manh mối, báo cho Thánh điện thì gã cũng sẽ như sư phụ, bị Thánh điện truy sát.

Nhưng nếu trực tiếp cự tuyệt Kiếm Vô Phong, gã sợ đối phương sẽ hoài nghi. Ai biết được có phải lão đang thăm dò gã? Thêm đồng bạn sẽ tăng thêm chiến lực chính thể cho tiểu đội, thông thường sẽ không ai cự tuyệt.

Thấy gã do dự, kiếm Vô Phong cười vang phẩy tay: “Ha ha, ta không trêu ngươi nữa, kỳ thật Vệ tộc tiểu nha đầu cùng về Thánh điện từng xin rằng nếu người chấp hành nhiệm vụ thì xin được đi cùng...Tiểu nha đầu tu luyện thổ nguyên khí hải, vừa đủ cùng các người tổ thành đại ngũ hành chiến trận, chắc người không cự tuyệt chứ?”

Gã hơi ngạc nhiên rồi tính ngộ, kiếm Vô Phong nhất định đang hiểu lầm gã và Vũ Hân có gì đó ám muội. Bất quá gã không giải thích, về Vũ Hân, gã có thể tin được nên đáp ứng ngay.

“Đã vậy, đây là bí tịch tu luyện ngũ hành chiến trận của Thánh điện, người và chúng nữ luyện tập cho thành thạo. Ta sẽ thông tri cho Vệ tộc tiểu nha đầu đến tìm người. Nhiệm vụ thăm dò hư không hồn khoáng không có thời hạn nhưng có hai điểm cần chú ý...”

“Thứ nhất, thánh điện sẽ phát cho người trữ vật giới chuyên dùng để gom hồn thạch, phải đeo nó thì mới tìm được...”

“Thứ hai, thánh khí này sẽ ghi lại thông tin phát hiện hồn khoáng, người chấp hành nhiệm vụ mỗi tháng phải về Thánh điện kiểm tra một lần, đề phòng việc ở lại hư không lâu dài, tham ô nhiều hồn thạch.”

Rất dễ lý giải kiểu hạn chế này của Thánh điện, giả như võ giả chấp hành nhiệm vụ phát hiện hồn khoáng xong không về báo cáo mà ở lại khu vực hư không lợi dụng hồn thạch để tu luyện thì Thánh điện sẽ tổn thất rất lớn. Thành ra họ yêu cầu mỗi thánh mỗi người chấp hành nhiệm vụ phải quay về để tra xét thánh khí xem người này có phát hiện hồn khoáng hay không.

Vì thánh khí thu tập hồn thạch bị khống chế cực kỳ nghiêm ngặt nên người chấp hành nhiệm vụ không thể giấu được...Đương nhiên, thánh điện cho phép trong lúc thăm dò được toàn lực hấp thu, chỉ vài người hấp thu trong một tháng thì không tổn thất bao nhiêu. Bởi không cho thì Thánh điện cũng không thể nắm được.

“Hiểu.” Gã hơi gật đầu, mắt loáng lên tia tinh ranh.

Võ giả tầm thường có lẽ không có cách nào tham ô nhiều hồn thạch trong điều kiện tra xét nghiêm ngặt thế này, nhưng với người có nguyên trạch như gã thì không thành vấn đề. Lần trước chỉ ở bần tích khoáng mạch mà gã đã thu hoạch rất lớn, nếu sau này tại hư không phát hiện thứ đẳng, trung đẳng thậm chí phú nhiều hồn khoáng thì lượng hồn lực lấy được sẽ cực kỳ kinh nhân.

Gã cảm giác rõ ràng nhiệm vụ này lập ra là dành cho mình.

“Cuối cùng, công huân của nhiệm vụ này có ba phương pháp giành được. Thứ nhất là tự lấy được hồn thạch sẽ được thưởng nhiều nhất. Thứ hai là phát hiện quan hồn thạch có địch nhân, báo cho Thánh điện phái nhân thủ tương ứng đến tranh đoạt, nếu thành công thì công huân nhận được bằng một phần ba tự thân lấy được hồn thạch. Thứ ba, nếu tranh đoạt thất bại, thánh điện cũng cho người phát hiện một ít công huân, tất nhiên con số này không nhiều.”

Sắp xếp xong xuôi, gã rời Thánh điện.

OOo

“Diệp Phong, thăm Lan, tử Thanh muội muội, hồng Diệp thư thư.” Hai ngày sau, vũ Hân đến lục đảo như đã định. Cô đỏ mặt hổ thẹn, sáng vẻ thập phần khả ái...Cô không dám nhìn thẳng Diệp Phong, bị bọn Thẩm Lan kéo sang một bên.

“Ha ha, sau này tất cả là bạn, vũ Hân cô nương không nên khách sao.” Gã mỉm cười gật đầu với cô. Nghe gã bảo mình là người cùng phe, mắt cô thoáng vui.

“Cách tu luyện ngũ hành chiến trận này, vũ Hân cô nương có cần tập luyện không?” Thẩm Lan hỏi.

“Bất tất, ngũ hành chiến trận phải học của thánh tộc, tôi thuộc lòng rồi.”

“Vây tất cả cùng phối hợp một lần xem sao, nếu không có vấn đề, chúng ta sẽ đi chấp hành nhiệm vụ.” Cách tu luyện ngũ hành chiến trận không phức tạp, tứ nữ và gã hiểu nhau nên dễ dàng hình thành được phối hợp.

Chiến trận tất nhiên lấy gã làm chủ đạo. Thực lực của gã cao nhất, có thể mượn nguyên lực tuần hoàn của tứ nữ dung hợp với khí hải và nguyên nguyên lực để thi triển Thần thông biến mạnh mẽ hơn.

Cảm ứng hòa hợp với gã, chúng nữ có thể dựa vào chân nguyên hùng hồn của gã để tạo thành phòng ngự cho mình. Ngũ hành chiến trận của năm người tuy không khác về bản chất với của Thánh điện nhưng vì có nhân tố đặc thù như Diệp Phong mà uy lực vượt xa chiến trận do hoàng cấp tầm thường tổ thành. Gã và tứ nữ hình thành chỉnh thể, dù gặp địch thủ có thực lực cao hơn thì bọn Thẩm Lan cũng không trở thành gánh nặng mà còn trợ lực cho gã.

OOo

Hư không vô tận không có điểm kết thúc. Nhiệm vụ của bọn Diệp Phong không cần thăm dò khu vực quá xa. Toàn bộ đều tập trung trong mấy chục vạn dặm mà Thánh điện thống trị.

Vì diệu phương hướng là vị trí tương đối, tâm là thánh điện, nếu cách Thánh điện quá xa, khoảng vài trăm vạn dặm thì cảnh tượng nhật diệu, nguyệt diệu, tinh diệu sẽ biến hóa khác nhau rành rành, người thăm dò có thể vì thế mà lạc phương vị, vĩnh viễn không về được Thánh điện.

Trong phạm vi Thánh điện chế định, biến hóa của ba diệu phương hướng không rõ, cộng với kinh nghiệm và địa đồ của người đi trước để lại thì bọn gã sẽ không lạc đường.

“Loại hồn lực thu tập khí này khá mới mẻ, có thể thăm dò được chung quanh có hồn khoáng mạch sắp hình thành hay không...” Trán gã đeo một vật phẩm như vòng kim loại, chính là hồn lực thu tập khí được Thánh điện phát cho tiểu đội.

Tuy hồn khoáng xuất hiện không có dấu hiệu gì, cũng không có quy luật, nhưng trước khi hồn động xuất hiện thì hồn thạch đã bắt đầu tích tụ, chỉ là quá trình rất nhẹ nhàng, không có năng lực cảm tri siêu việt thì không thể nhận ra.

Hồn lực thu tập khí căn cứ vào không gian, thiên địa linh khí chung quanh và vài nhân tố khác để phán đoán xem gần đó có hồn khoáng xuất hiện hay không. Đương nhiên, thủ đoạn này không phải trăm phần trăm, nhưng xác suất cũng cao, bằng không phạm vi hư không lớn như thế, dù xuất động cả Thánh điện cũng không tìm được nhiều hồn khoáng...

“Diệp Phong, lần trước ngươi được một món hồn lực rất nhiều, sao ta không có phần?” Vũ Hân bĩu môi, nửa cười nửa không hỏi.

“Cái đó...Nếu cô nương cần, tại hạ sẽ chia.” Diệp Phong hơi quẫn bách. Một năm nay gã đã quên mất Vũ Hân, hơi lấy làm hổ thẹn.

“Hi hi, đùa với ngươi thôi.” Vũ Hân trở lại khả ái, cười bảo: “Ta về Thánh điện, theo công huân ở Võ Nguyên đại lục mà được nhận một lượng hồn lực lớn, hiện tại tu vi đã đạt đến tam giai võ hoàng.”

Thẩm Lan với thiên thủy huyền âm mạch trác tuyệt, đề thăng đến võ hoàng lục giai. Dung Tử Thanh và Đông Phương Hồng Diệp theo sau, đạt tới ngũ giai võ hoàng.

“Bất quá, ta đoán gười chọn nhiệm vụ thăm dò là có ý tư tui. Sau này mà có thu hoạch, nhất định phải có phần ta, không thì ta sẽ cáo mật với Thánh điện.” Vũ Hân cười cười nhìn Diệp Phong, đôi mắt linh động lấp lánh như đang chứa bí mật.

“Ha ha, sau này tất cả là bạn, mỗ tuyệt đối không để cô nương thiệt.” Gã biết Vũ Hân đùa nên cũng cười ha ha.

“Ta đã nói rồi, vũ Hân muội muội khẳng định không thoát khỏi tay tiểu sắc lang này mà.” Đông Phương Hồng Diệp nhìn hai người, thẩm Lan và Tử Thanh cũng cười đầy ám muội.

“Hong Diệp thư thư nói lung tung gì vậy?” Vũ Hân hổ thẹn “lùi lại”, mặt đỏ bừng.

“Cô nương nghĩ gì, hồng Diệp thư thư nói điều đó.” Mộ Dung Tử Thanh cũng trêu.

Đang lúc cười đùa, đột nhiên óc gã rung lên, tín hiệu của hồn lực thu tập khí xuất hiện, chứng tỏ gần đó có thể xuất hiện hồn khoáng. Gã mừng thầm, không ngờ nhanh chóng có thu hoạch như vậy.

“Đợi đã, có động tĩnh.” Diệp Phong dừng lại, thần tình trở nên ngưng trọng.

“Phong, sao vậy?” Chúng nữ hơi kinh hãi, dừng ồn ào trêu nhau, cùng nhìn sang gã.

Diệp Phong hơi nhắm mắt, một lúc mới nói: “Tựa hồ có người bám theo khí tức của chúng ta.”

“Sao vậy? Lê nào Thánh điện nhận ra sơ hở, phái người đến giám thị?” Tứ nữ rúng động, vội hỏi.

“Thánh điện không hoài nghi gì nữa, chắc không làm vậy. Mỗ nghĩ...Chúng ta gặp phải Vu vô nhất tộc cũng đang thăm dò.” Kiếm Vô Phong trước đây đã cảnh cáo gã, trong khu vực hư không, người Thánh điện đi tìm hồn khoáng, còn Vu vô nhất tộc lại đi tìm người Thánh điện. Cứ như bọ ngựa bắt ve, chim sẻ sau lưng.

Gã lần đầu chấp hành nhiệm vụ, nhất thời sơ ý, không che giấu kỹ khí tức của chúng nhân nên để cao thủ tìm kiếm của Vu vô tộc phát hiện dấu tích.

“Tu vi người đến thế nào?” Thẩm Lan hỏi.

“Theo dấu tích ta biết thì không phải địa giai vu thánh. Không loại trừ khả năng có địa giai cường giả trà trộn vào mà ta không cảm tri được. Để an toàn, chúng ta ẩn tàng quan sát đã.” Diệp Phong thì triển hồn nguyên lĩnh vực, xóa tan khí tức của chúng nữ rồi ẩn thân vào một lục đảo.

574. Chương 574 : Tranh Đoạt Hồn Thạch

Diệp Phong và chúng nữ ẩn mình vào lục đảo, lặng lẽ chờ đợi.

Chỉ mười phút sau, bọn Thẩm Lan cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ đó cấp tốc lao tới. Nửa canh giờ sau, sáu thân ảnh xuất hiện trong địa điểm gã vừa phát hiện có người bám theo. Sáu người này đều râu quai nón, cơ nhục cường tráng, quả nhiên là nhân mã Vu vô nhất tộc.

“Sao vậy? Năng lượng khí tức sao lại hoàn toàn tan biến hết thế nhỉ.” Một tráng hán tóc tím tỏ vẻ nghi hoặc, cảnh giác nhìn quanh nhưng không phát hiện dấu tích này.

“Lê nào đối phương phát hiện chúng ta bám theo nên xóa hết khí tức?” Một tráng hán thắc mắc.

“Không thể nào, theo khí tức còn lại thì đội ngũ này chỉ do vô hoàng tổ thành, sao có thể phát giác tung tích của chúng ta, tiểu đội của chúng ta đều là hư thánh cường giả...” Vu vô cường tráng nhất có vẻ không tán đồng.

“Có lẽ Thánh điện ném đòn nhiều nên đã ngoan ngoãn hơn hoặc địch nhân vì đề phòng chúng ta đánh lên nên dùng sách lược mới, ta nghĩ đối phương chỉ vì cẩn thận, nên dùng bảo bối gì đó che đi khí tức.”

Nhưng Vu vô khác đều gật đầu tán đồng.

“Tiếp theo chúng ta làm gì?” Mất mục tiêu tập kích, toán Vu vô này đều hoang mang.

“Đối phương chọn chỗ này để che giấu khí tức, chắc không phải xảo hợp, chi bằng xem xét một chút rồi tính.” Nói đoạn tử phát tráng hán lấy ra hồn lực thu tập khí giống hệt cái đeo trên trán Diệp Phong...

“Thánh điện về mặt chế tạo thánh khí có điểm hơn người, thực lực võ thánh của họ thường thôi.” Cây hồn lực thu tập khí này là họ đoạt được từ một đội ngũ thăm dò, giờ có chỗ dùng.

Bọn Diệp Phong ẩn thân ngoài xa đều mừng thầm, không ngờ đối phương cẩn thận như vậy, huyệt mục tiêu thì không quên xem xét tình hình. Gần khu vực này đích xác tồn tại khả năng có hồn khoáng sắp hình thành, e rằng không giấu được nữa.

Quả nhiên, hồn lực thu tập khí của tử phát tráng hán phát ra tín hiệu khiến y hoan hỉ.

“Gần đây có hồn thạch, toàn bộ giới bị, mục tiêu có thể vẫn ở quanh đây.” Biết có hồn khoáng, tinh thần năm Vu vô chấn động, cảnh giác trải thần niệm ra tứ phía.

Từng đạo thần niệm tiếp xúc với hồn nguyên lĩnh vực của Diệp Phong, không thấy gì đặc thù nên nhanh chóng đi qua, hành tung của bọn gã không bị phát hiện.

“Phong, chốc nữa mà có hồn khoáng xuất hiện thì nên làm gì?”

“Nếu hồn khoáng thật sự xuất hiện, chỉ còn cách cưỡng đoạt thôi.” Đối phương gồm sáu hư thánh, thực lực đều hơn cửu tinh hư thánh của Thánh điện, Diệp Phong có lẽ không ngại nhưng muốn đoạt hồn thạch từ tay đối phương thì không dễ.

“Thực lực chúng ta hơn một chút nhưng đối phương đông hơn, phải tìm các vụn toàn.” Vũ Hân phân tích rất thấu triệt. Tứ nữ tu vi chỉ hoàng cấp, khẳng định không thể đơn độc ứng chiến, nếu tổ thành ngũ hành chiến trận, họ là một thể, đối phương chỉ cần phái một vu thánh đi đoạt hồn thạch còn những người khác cầm chân chiến trận thì bọn Diệp Phong chỉ còn nước bó tay.

“Ha ha, các vị quên rồi sao? Còn Tiểu Hôi nữa.” Diệp Phong vừa nói xong, gương mặt khả ái của Tiểu Hôi từ trong lòng gã thò ra.

“Phong ca ca...Gọi Tiểu Hôi dậy có việc gì? Đệ mệt quá.” Tiểu Hôi dụi mắt, vẫn còn ngái ngủ.

Từ khi bạo phát khí thể siêu cường một năm trước, nó rất hay ngủ...Đặc biệt là khi Diệp Phong cung cấp cho nhiều hồn lực, một năm nay cơ hồ nó ngủ suốt. Từng trải hoạn nạn lúc thiếu niên với nó nên gã hiểu nó càng ngủ lâu thì tu vi tăng trưởng càng nhanh, trong tình huống không có gì đặc biệt, gã không bao giờ gọi nó. Lần này thật sự cần đến Tiểu Hôi xuất lực rồi.

Trong số chúng nhân, tiến độ tu vi nhanh nhất không phải Thẩm Lan mà là Tiểu Hôi. Đồng thời, lượng hồn lực nó hấp thu còn cao hơn cả Diệp Phong cộng với tam nữ, sau giấc ngủ dài, giờ thực lực Tiểu Hôi đạt đến mức nào thì gã cũng không dám xác định. Tuy nó chưa tấn nhập thánh giai nhưng thực lực chắc chắn không kém hơn ngũ tinh hư thánh, cộng thêm tốc độ siêu phàm thì cửu tinh hư thánh cũng không dám nói bắt được nó.

“Chốc nữa mà thật sự có hồn khoáng xuất hiện, ta sẽ hiện thân giao chiến với đối phương.” Diệp Phong bắt đầu dặn: “Ta sẽ cố gắng cầm chân sáu người phe địch. Khi hồn khoáng thành hình, chúng sẽ tách một người ra đoạt hồn thạch, lúc đó sẽ Tiểu Hôi đột nhiên tập kích, ngăn chặn y lại. Ta giao cho các nàng hồn lực thu tập khí, có cơ hội thích hợp thì lập tức đoạt lấy hồn thạch. Sau đó ta và Tiểu Hôi sẽ lập tức phối hợp với tất cả, chỉ cần hồn thạch đến tay thì sáu hư thánh này không làm gì được chúng ta.”

“Để cho Tiểu Hôi.” Nghe nói có đánh nhau, tiểu Hôi hết hăn lơ dờ, trở thành kích động, hưng phấn.

Diệp Phong và phe Vu vô đều rất kiên nhẫn chờ đợi...Thời gian hồn khoáng hình thành không lâu lắm, nhưng cũng không nhanh. Song phương đều mong ngóng.

“Đến rồi.” Tử phát trắng hán rung động, không gian và linh khí trong hư không gần đó kịch liệt dao động. Đây là dấu hiệu hồn động sắp mở.

“Xem ra khó tránh được giao chiến.” Diệp Phong thì thầm, tuy gã và Vu vô không có cừu oán, nhưng vì hồn thạch, song phương tất phải ác đấu.

Một đạo ngân tử sắc quang điểm sáng lên chói lòa, từ từ khuếch trương. Hồn động lần này, mức độ thiên địa linh khí dao động mạnh hơn nhiều bản tích hồn khoáng lần trước, tin rằng hồn thạch cũng cao hơn.

Sáu vu thánh cố nén kích động, chiếm cứ mọi lối vào hồn động, cảnh giác nhìn quanh.

“Đợi khi hồn khoáng xuất hiện, ta sẽ xuất thủ.” Diệp Phong và chúng nữ nhìn nhau: “Hồn nguyên lực không gian ta để lại còn duy trì được nửa canh giờ, chác đủ để che đi khí tức cho các vị.”

Nói đoán, gã dùng hồn nguyên lực che kín, rời khỏi lục đảo mà chúng nữ ẩn mình, cẩn thận lại nhanh chóng lướt đi.

Giữa hồn động, một đồng hồn thạch lỏng đang từ từ ngưng kết. Sáu vu thánh trấn thủ ngoài hồn động cũng hơi kích động.

Cơ hội đến rồi, Diệp Phong chỉ đợi giây phút chúng nhân lơ lửng này. Chân nguyên của gã điên cuồng tràn ra, tốc độ tăng vọt như tia chớp lao vào Vu vô ở gần nhất.

“Có địch tập.” Tử phát trắng hán kinh hãi, thần kinh mất duệ khiến y phản ứng nhanh nhất, nhắc nhở đồng bạn. Nhưng hành động của Diệp Phong còn nhanh hơn một bước.

“Tiền khí không gian.” Vô số đạo kim quang xuất hiện trong lĩnh vực của Diệp Phong, ảo hóa thành từng mũi chân nguyên tiễn, khí thế cực kỳ lăng lệ. Đối phương là vu thánh có thực lực cửu tinh hư thánh nhưng vẫn bị sát khí của Diệp Phong đột nhiên thể hiện khiến cho rùng mình.

“Ngưng phu Thần thông thuật.” Vu vô bị công kích nắm chặt song quyền, toàn thân được phủ trong một vảy dày. Vu thánh nhục thân vốn mạnh mẽ, lại thi triển phòng ngự Thần thông thuật thì lớp vảy chắc chắn kinh người. Dù cửu tinh hư thánh dốc toàn lực cũng khó lòng thương tổn thực chất đến họ.

Tiền khí của Diệp Phong nhanh chóng vây quanh đối phương, lập tức hình thành không gian nghiền nát như con trót. Vô số đạo tiễn khí bạo phát kim quang chói lòa, cấp tốc lao tới hung hãn trong nửa hình cầu quay tít. Tiễn quang đi qua đâu là thoáng có một vết đen kéo theo, tựa hồ hư không bị cắt đứt.

“Ngao.” Vu thánh bị nghiền xé thét lên kinh thiên động địa. Tiễn khí giao sát nổ vang, thân ảnh bầy nhầy máu thịt bắn ra. Đòn đánh lên của Diệp Phong khiến đối phương cực kỳ thê thảm nhưng sinh mệnh khí tức vẫn rất mạnh. Độ dai sức của vu thánh quả thật phi phàm. Nếu là phổ thông cửu tinh hư thánh, e rằng đã tan xương.

“Ta phải giết ngươi.” Vu thánh đó gầm lên, hiển nhiên phần nộ đến cực điểm.

Diệp Phong chỉ là võ hoàng mà chớp mắt đã khiến y nếm đòn, việc này chưa từng xảy ra trong quá trình Vu vô và Thánh điện giao phong. Đòn đả độc đầu, vu vô cơ hồ không thể thua võ giả có tu vi thấp hơn. Họ có kiêu ngạo riêng, dù chính thể Thánh điện tuy mạnh hơn nhưng thực lực cá nhân thì Vu vô luôn hơn hẳn võ giả cùng cấp. Đòn này của Diệp Phong khiến các vu thánh nổi điên.

Bất quá Diệp Phong không để ý đến kẻ bị công kích, chân giậm mạnh vòng qua đối thủ, chụp vào hồn khoáng.

“Chặn hẳn lại.” Năm vu thánh tại trường đều hoàn toàn định thần, tử phát trắng hán hành động nhanh nhất, thân ảnh loáng lên, từ bên sườn lao vào Diệp Phong.

“Trường thể thuật.” Tay tử phát trắng hán đột nhiên dài ra đầy quỷ dị, bổ mạnh vào đầu Diệp Phong.

Diệp Phong vừa thi triển toàn lực, không còn dư lực ngăn tiếp đối phương. Hơn nữa ý đồ của gã là khiến cửu hận và lửa giận của đối phương bốc cháy để lôi kéo địch nhân đi xa. Nên gã vừa lao đi là lại vòng về, lao vào vu thánh vừa bị nghiền nát huyết nhục, đối phương hiển nhiên chưa hồi phục, ở vết thương, huyết nhục còn đang nhuyển động.

“Cút.” Quyền đầu của gã giáng mạnh vào mặt đối phương, vu thánh đáng thương đó văng đi cả trăm trượng. Tiếng xương vỡ vụn vang lên giòn tan, y há miệng phun ra hai cái răng dính đầy máu.

575. Chương 575 : Tụ Hợp Chân Không Pháo

Lúc đó, năm vu thánh quanh đó cũng đuổi kịp, trừ tử phát trắng hán, bốn người kia vẫn truy kích Diệp Phong. Trong tình huống đông hơn, tiểu đội đó chưa bao giờ thua thiệt thế này, tất nhiên không tha cho gã.

“Thương thế của ngươi thế nào?” Tử phát trắng hán đỡ đồng bạn thụ thương lại, hỏi gấp.

“Còn chưa chết được.” Vu thánh đó nghiêng răng nghiêng lợi rít lên: “Các vị nên cẩn thận, tiểu tử đó thập phần quỷ dị, thực lực chân chính vượt xa tu vi. Quyền ban nãy rõ ràng là sức mạnh nhục thân, có bóng dáng Thần thông thuật của bản tộc.”

“Sao lại như vậy, ban nãy hắn thi triển lĩnh vực, rõ ràng là khí tức võ giả cơ mà?” Tử phát trắng hán kinh ngạc.

“Nên ta mới nói tiểu tử đó rất quý dị, dám đơn thương độc mã gây chiến với chúng ta thì thực lực không thể xem thường...” Nhớ lại Tiễn khí không gian, vu thánh đó lại hít một hơi khí lạnh, nỗi sợ như gặp mặt tử thần đó, y vĩnh viễn không quên bởi chưa từng gần với hơi thở tử vong đến thế.

“Từ dấu vết chúng ta truy kích cho thấy hán còn đồng bạn. Nên...” Tử phát trắng hán nheo mắt thoáng nghĩ ngợi: “Mục đích của hán chắc là thu hút chúng ta rời khỏi hồn khoáng để đồng bạn có cơ hội đoạt lấy.”

“Chắc vậy, bất quá đồng bạn của hán không có thực lực như hán, bằng không với nhân số của chúng, hoàn toàn đánh bại được chúng ta.”

“Không sai, vậy người ở lại đây dưỡng thương, bảo vệ hồn thạch...Mấy võ hoàng còn lại chắc không làm gì được người. Ta đi đối phó tiểu tử đáng ghét đó.” Tử phát trắng hán nhìn về phía Diệp Phong, tuy bốn vu thánh đang vây công nhưng gã cực kỳ dũng mãnh, không những không hạ phong mà còn có xu thế lấn át.

“Yên tâm, ta không lặp lại sai lầm đâu.” Vu thánh cơ hồ đều tâm cao khí ngạo, hai lần chịu nhục trong tay Diệp Phong thì đã giận càn hông, nếu hồn khoáng mà cũng không giữ nổi thì còn có tác dụng gì nữa.

Tử phát trắng hán vỗ vai đối phương gật đầu: “Bọn ta không try kích quá xa, một khi có chuyện gì thì lập tức cảnh báo.”

Nói đoạn, thân thể tử phát trắng hán kêu lên tanh tách, lớn mấy mươi mấy lần, chính là Thần thông thuật có tính tiêu chí của Vu võ nhất tộc - Cự đại thuật. Chân y giậm mạnh, chân không pháo nổ vang, thân thể như mũi tên rời dây cung lao vào vị trí của Diệp Phong.

“Tiểu tử, nạp mệnh đi.” Tử phát trắng hán trong tích tắc đã đến trước mặt Diệp Phong, bàn tay như ngọn núi nhỏ mang theo khí thể rợn người chụp tới. Chỗ này bàn tay vút qua, không gian rung lên kịch liệt, cơ hồ đổ sập bất cứ lúc nào.

“Cự lực thuật.” Tay Diệp Phong đột nhiên to hăn lên, cự lực dâng tràn...Tuy quyền đầu của gã không là gì so với đối phương nhưng khí thể không hề kém cỏi.

Ầm! Quyền đầu của gã giáng vào tay đối phương, thân thể cự nhân của tử phát trắng hán lắc lư đứng nguyên, còn Diệp Phong như con diều chao chát bay xa. Thực lực của tử phát trắng hán cao hơn các vu thánh khác một chút, ngang ngửa với gã.

“Người quả nhiên có sức mạnh nhục thân.” Con mắt như đèn lồng của tử phát trắng hán chợt tròng lên, từ con ngươi bắn ra hàn ý, gằn giọng: “Nói, người học lên công pháp Vu võ nhất tộc từ đâu?”

“A, ai bảo người là ta tu luyện công pháp của Vu võ nhất tộc?” Diệp Phong bổ sung, ta chỉ tu luyện Thần thông thuật còn về công pháp trong thiên hạ còn thứ gì sánh được với Nguyên Thần quyết?

“Đừng ở đó mà giả bộ, nếu không học lên Vu võ công pháp thì sức mạnh nhục thân của người ở đâu?” Tử phát trắng hán liên tục đổi sắc mặt, không hiểu đang nghĩ gì...

“Ai bảo chỉ có Vu võ công pháp mới có thể tu luyện nguyên nguyên lực?” Diệp Phong khẽ giơ tay, một dải nguyên nguyên lực xuất hiện trong lòng tay: “Áo diệu của thiên địa đại thể đâu chỉ công pháp của Vu võ nhất tộc bao gồm hết.”

Chiêu này của gã khiến tử phát trắng hán cả kinh. Vu võ tu luyện tuy là nguyên nguyên lực nhưng bản lĩnh dùng nhục thân thao túng năng lượng nguyên nguyên lực thì không không làm được. Nguyên nguyên lực là một cách họ nuôi dưỡng nhục thân, chứ không có nghĩa đã tham ngộ thấu triệt nó.

“Lẽ nào Thánh điện đã bắt đầu nghiên cứu nguyên nguyên lực?” Ý niệm này khiến từ đáy lòng tử phát trắng hán lạnh buốt, nếu võ giả Thánh điện cũng có nhục thân cao cường thì ưu thế lớn nhất của Vu võ nhất tộc sẽ không còn.

“Ha ha, cho người biết ta không phải nô tài của Thánh điện. Thánh điện cũng không có ai tu luyện được công pháp của ta.” Diệp Phong mỉm cười. Gã không lo lắng bí mật của mình đến tai Thánh điện, không tính việc tử phát trắng hán không bao giờ đến Thánh điện cáo mật, dù như vậy thì lẽ nào Thánh điện lại đi tìm một vu thánh?

Mục đích gã tiết lộ thông tin vì muốn thể hiện thái độ...Gã chỉ muốn hồn thạch chứ không đối địch Vu vô nhất tộc. Đối phương có chấp nhận thiện ý hay không không phải việc gã quyết định được, dù chiến hay hòa, gã đều không sợ.

“Người bảo mình không phải bọn khốn Thánh điện, có chứng cứ không?” Tử phát trắng hán ngần ngừ một lúc rồi hỏi: “Với công pháp đặc thù của người, sao ta tin được? Trong thánh địa này, người không phải người bản tộc, thì trừ Thánh điện ra còn phe thứ ba là nhân loại sao?”

Tuy thánh giai yêu thú khả dĩ hóa thành nhân hình, nhưng không phải là Diệp Phong...

“Các hạ tin thì tin, đằng nào hồn khoáng ở đây cũng do mỡ phát hiện trước, nên thuộc về mỡ.” Diệp Phong phát ra bá khí ràn rạt.

“Hừ, hồn thạch là quà tặng của thiên địa, đâu phải người nói thuộc về người thì là thuộc về người.” Mặc kệ Diệp Phong là ai, muốn đoạt hồn khoáng từ tay Vu vô tộc thì đều là địch nhân của họ. Tử phát trắng hán hừ lạnh, lại thủ thế.

“Vậy dựa vào bản lĩnh mà tranh đoạt thôi.” Diệp Phong biết Vu vô sẽ không thoái lui, chân nguyên dân tràn, sẵn sàng giao đấu. Tử phát trắng hán gia nhập khiến chính thể Vu vô tăng hẳn thực lực.

“Ta cũng định bảo thế...” Bốn vu thánh cạnh Tử phát trắng hán cũng thi triển Cự đại thuật, năm cự nhân cao hơn bảy trượng vây kín mít quanh Diệp Phong, cùng quát vang, đồng thời tấn công.

Ầm! Ầm! Ầm!...

Song phương giao đấu kịch liệt ở địa điểm cách hồn khoáng không đầy năm dặm. Đơn đấu, chiến lực của Diệp Phong còn hơn tử phát trắng hán một bậc, nhưng vu thánh hơn xa võ thánh, dù thể công lăng lệ của gã luôn chọn đúng thời cơ đả thương đối phương nhưng y chỉ cần một chút thời gian là lại hồi phục, trừ phi trọng thương trí mạng, bằng không không ảnh hưởng đến thực lực của trắng hán.

Nhân số đối phương đông hơn, dù một vu thánh ném đòn thì bốn người khác sẽ yểm trợ ngay. Tiểu đội này bình thường phối hợp với nhau rất ăn ý, nên kho không có ưu thế tuyệt đối, nên gã chỉ duy trì được cự diện ngang ngửa.

“Hồn khoáng sắp thành hình, đừng lằng nhằng nữa, xuất tuyệt chiêu.” Tử phát trắng hán khê quát, khí tức bốn vu thánh lập tức cao lên.

Trong óc gã xuất hiện tiếng chuông cảnh giác, năm vu thánh đều lần lượt xa luân chiến với gã. Hiện tại có vẻ sắp liên hợp xuất thủ, không hiểu có trận thế như ngũ hành chiến trận hay không, nếu có thì thực lực như gã khó chống nổi.

Lòng tay năm vu thánh đồng thời ngưng tụ từng dải bạch khí trắng toát như thực chất. Năm người đứng theo năm phương vị, tổ thành trận thế năm góc. Khí toàn ngưng kết hoàn tất, họ nhất tề phát ra Chân không pháo vào gã.

Năm khí trụ trắng toát thập phần chuẩn xác và nhau. Không nổ tung kịch liệt như tưởng tượng, năm đạo khí lưu năng lượng, tại vị trí trung tâm va chạm lại tụ thành một dải xoáy khí chân không mạnh hơn, phát ra khí tức rừng mình trên đỉnh đầu Diệp Phong. Công kích này không đột ngột tăng thêm năng lượng như ngũ hành tuần hoàn, nhưng tụ đòn toàn lực của năm vu thánh làm một thì uy lực không thể coi thường.

“Thánh kỹ: Kiếm ấn.” Một cây năng lượng kiếm phát ra quang mang tử kim sắc như từ thể nội Diệp Phong mọc ra, vươn thẳng lên trời cao. Đó là thánh kỹ gã học được từ Kim điện, uy lực tuy không bằng Tiên khí không gian nhưng tiêu hao ít năng lượng hơn nhiều.

“Tụ hợp Chân không pháo.” Năm vu thánh đồng thời gầm lên khê khê, khí toàn tụ lại phun ra một dòng khí trắng hung hãn đổ vào vị trí Diệp Phong đứng. Gã không chịu kém, tử kim cự kiếm xung thiên nghênh đón Tụ hợp Chân không pháo.

Tích tắc công kích của song phương va nhau, vu thánh thụ thương bảo vệ hồn khoáng cũng bị chấn động năng lượng thu hút chú ý. Gần đó, hồn khoáng ngưng kết gần như hoàn thành, hồn động bắt đầu co lại. Tiểu Hôi ẩn tàng cạnh đó, được Diệp Phong ra hiệu liền lao vút ra, thân thể biến thành cự viên trước ánh mắt kinh ngạc của đối phương, tung quyền đấm mạnh.

576. Chương 576 : Tài Phú Tăng Vọt

“Sớm biết các ngươi có trò này rồi.” Vu thánh đó tuy hơi thất thần nhưng không buông lỏng cảnh giác, giờ Tiểu Hôi đột nhiên tập kích, y lập tức phản ứng.

Chát. Tiểu Hôi và đối phương song song văng đi, ngang ngửa nhau.

Sắc mặt vu thánh thụ thương hung hãn, ban nãy Diệp Phong đánh lên nên hiện tại thực lực của y tổn hại, công thêm sức mạnh của Tiểu Hôi có sức mạnh xuyên thấu khiến vết thương chưa lành hẳn trong thể nội y hơi đau nhói lên.

“Hoàng cấp yêu thú nhỏ xíu mà dám đánh lên lão tử, chán sống rồi hử.” Khí tức của vu thánh thụ thương tăng vọt, ban nãy y xuất thủ vội vàng còn Tiểu Hôi dốc toàn lực, lực công kích của y hơn xa tiểu yêu thú này. Nên y vốn tâm cao khí ngạo lại phần nộ, không hề phát tín hiệu cho bọn tử phát trắng hán, vì cho rằng mình sẽ giải quyết gọn đối phương.

Tử phát trắng hán tuy nhận ra Tiểu Hôi xuất hiện nhưng vì đang giao đấu với Diệp Phong đến giai đoạn hăng say, không thể rút nhân thủ ra chi viện. Hơn nữa vu thánh thụ thương không yêu cầu, họ lại luôn tin tưởng đồng bạn nên cứ để nguyên hiện trạng.

“Tên to xác ngu ngốc, tinh tướng cái gì. Phong ca ca cũng là hoàng cấp mà ban nãy ngươi không tiếp nổi một chiêu.” Tiểu Hôi nói bập bẹ rất khả ái nhưng lọt vào tai đối phương lại cực kỳ khó nghe. Ấu thú cũng biết lấy việc này ra làm nhục hử, bảo sao hử không nổi giận.

“Tiểu tử, lão tử sẽ nghiền nát mi.” Thân thể vu thánh thụ thương lại lớn vọt, hình thái cự viên của Tiểu Hôi không là gì so với đối phương.

“Có bản lĩnh bắt kịp ta rồi tính.” Tiểu Hôi ranh mãnh thè lưỡi, thân hình hóa thành một đạo thanh sắc thiểm điện, lướt đi cực nhanh.

Vu thánh thụ thương tuy vừa giận vừa bức nhưng không mất lý trí. Phe Diệp Phong không chỉ có hai người nên vẫn còn đồng bạn ẩn náu ở đâu đó. Tuy y không tìm ra nhưng chỉ cần mục đích của đối phương là hồn khoáng thì nhất định sẽ xuất hiện ở gần đó.

Y liếc hồn khoáng chỉ còn vài phút nữa là hình thành, tuy cực hận Tiểu Hôi nhưng còn gánh vác trách nhiệm tranh đoạt hồn khoáng nên đành án binh bất động, lạnh lùng nhìn nó.

“Đồ to xác ngu ngốc, sợ ta hử!” Cách khích tướng của Tiểu Hôi không hề cao minh, nhưng phối hợp với ánh mắt ngây thơ mà kiêu ấu trĩ vốn có thì khiến đối phương suýt hộc máu. Vu thánh thụ thương liên tục bảo mình phải lãnh tĩnh, lãnh tĩnh! Lấy xong hồn khoáng sẽ xử lý tiểu yêu thú đáng ghét đó.

Thấy mục đích không đạt, tiểu Hôi đảo mắt, lập tức thay đổi sách lược.

“Không muốn đánh thì nhận thua đi. Người thua không còn tư cách đoạt hồn thạch.” Tiểu Hôi vẫn dùng ngữ khí chọc giận đối thủ, nhưng thân ảnh vòng lại chủ động công kích.

Tiểu Hôi tự tìm đến, vu thánh thụ thương đương nhiên không khách khí. Tuy y trọng thương, thực lực chỉ còn năm, sáu phần nhưng đối phó hoàng cấp thì không thành vấn đề. Y cười gằn, cực lực dồn lên tay xuất quyền.

Phụt! Quyền đầu của y chuẩn xác đánh trúng Tiểu Hôi nhưng không có cảm giác đánh trúng thực thể. Y thảm kinh hãi, tàn ảnh hử?

Đồng thời một bóng xanh xuất hiện phía sau y. Tiểu Hôi giơ chân đá vào mông vu thánh thụ thương, hất y văng đi mấy trăm thước. Lần này y chật vật lồm cồm đứng vững được, tiểu Hôi lại lướt đến đỉnh đầu, hai bàn tay đầy lông hợp thành quyền đầu khổng lồ, giáng vào mặt.

Phụt! Máu từ mũi vu thánh bắn ra, cơ hồ sống mũi bị Tiểu Hôi đâm lõm vào, gương mặt vốn chưa hồi phục lại càng trở nên đáng sợ.

“Nhất định ta sẽ thịt ngươi.” Vu thánh thụ thương giận điên người, hồn khoáng hay nhiệm vụ già đó đều bị gạt khỏi đầu óc hết. Mấy lần bị Diệp Phong và Tiểu Hôi làm nhục, y đã nổi điên thật sự.

“Ô ô ô! Phong ca ca, có người bắt nạt đệ.” Mắt Tiểu Hôi lóe lên tinh ranh, dáng vẻ như uất ức lắm, lùi lại thật nhanh. “Tên to xác người thực lực kém quá mà dám hung hãn, tiểu Hôi không đùa với người.”

“Muốn chạy, không dễ đâu!” Vu thánh thụ thương đương nhiên không bỏ qua cho nó, y chưa bao giờ khuất nhục như thế, nữa là đối phương chỉ là yêu thú cực kỳ non nớt? Hiện giờ lòng y đầy oán hận, nếu không trút ra chắc sẽ phát điên.

Tốc độ khi sử dụng Chân không pháo cực nhanh, nhưng so với Tiểu Hôi có thiên phú tốc độ thì không là gì. Với tu vi hư thánh giai của y, tốc độ tuyệt đối đích xác hơn nó một chút nhưng nó lại có ưu thế thân hình linh hoạt, không so kè phi hành theo đường thẳng mà liên tục đổi hướng, tốc độ dựa vào Chân không pháo bạo phát nhanh đến đâu cũng không thể bằng nó xoay chuyển. Nên nó quyết tâm cầm chân thì vu thánh không những không chiếm tiện nghi mà còn bị nó khiến cho lửa giận bùng bùng.

“Ta không tin người chạy thể này được mãi.” Tốc độ không bằng thì so sức bền. Ta đường đường hư thánh, dù đuổi đến tận đâu hư không cũng không tha cho người.

“Ha ha, người mắc lừa rồi.” Tiểu Hôi lại lách ngang, không quên ngoái lại thè lưỡi trêu: “Hồn khoáng mất rồi, lêu lêu.”

Câu này như dội một gáo nước lạnh khiến y giật mình tỉnh lại. Y đã bị Tiểu Hôi lôi kéo đi cách trung tâm hồn khoáng mười mấy dặm, với hư thánh chỉ mất nửa phút là đến được, nhưng thời gian đó đủ thay đổi tất cả mọi sự.

Hồn khoáng đã hoàn thành ngưng hình, một đồng hồn thạch như hòn núi nhỏ ánh lên quang mang ngân tử sắc, xuất hiện trước mắt chúng nhân. Bọn Thẩm Lan biết cơ hội đã tới, từ hồn nguyên không gian lao bổ đến chỗ hồn khoáng.

“Đầu nhi! Cướp lấy hồn khoáng!” Vu thánh thụ thương quát to với tử phát trắng hán gần y nhất.

“Cái gì!” Tử phát trắng hán vẫn bị Diệp Phong cầm chân, không chú ý đến tình hình đồng bạn, giờ nghe đồ đối phương nhắc nhở, mới phát hiện chúng nữ đang thu thập hồn thạch thì cuống lên.

“Ha ha! Kết thúc thôi.” Diệp Phong vẫn đợi khoảnh khắc này, chân nguyên toàn thân tràn ra điên cuồng, linh vực toàn lực phát ra, tiền khí không gian lại được thi triển.

“Tiền khí: Giáo sát!”

Tiền khí phong bạo lăng lệ quay tít quanh Diệp Phong, hình thành không gian nghiền nát giống hình một cái kén tằm. Bọn tử phát trắng hán biết lợi hại, cùng thi triển Thần thông thuật phòng ngự mạnh nhất, thân hình lùi nhanh, tránh trở thành vật hi sinh trong tiền khí phong bạo.

“Nổ.” Diệp Phong khẽ quát, tiền khí không gian đột nhiên nổ tung, vô số tiền khí đầy uy lực sát thương tung hoành ngang dọc không theo quy luật nào, trúng bốn vu thánh thì đều để lại dấu máu rất sâu trên thân thể cứng rắn của họ. Gã nhân lúc vòng vây mở ra, thân ảnh lập tức hóa thành tia chớp lao về phía chúng nữ.

Chúng nữ đã lấy được hết hồn thạch vào thu tập khí, tiểu Hôi cũng nhân lúc Vu vô thụ thương sơ ý mà chạy thoát về phía bọn Thẩm Lan. Rất nhanh, cả nhóm tụ lại, tứ nữ cùng dốc ra nguyên lực, hình thành ngũ hành đại tuần hoàn hoàn mỹ, diệp Phong thi triển linh vực, cường độ khí tức lập tức tăng vọt.

“Ta nói rồi, bọn ta không phải nô tài của Thánh điện. Hiện tại hồn thạch đã lấy được, mỗi người không muốn lấy mạng các vị...Các vị đi đi.” Tổ thành ngũ hành chiến trận, thực lực của gã cao hơn một phần, có đủ tư cách giết một hư thánh.

Bọn tử phát trắng hán biến sắc thành cực kỳ khó coi, hồn thạch đã bị đoạt, thực lực Diệp Phong lại đáng sợ như thế. Hiện giờ gã có ngũ hành chiến trận trợ lực, họ càng không thể thắng, nhưng bỏ đi thì không cam lòng. Xưa nay tiểu đệ của họ đã bao giờ chịu thiệt trước tổ hợp vô hoàng? Dù là tổ hợp hư thánh, họ cũng chưa bao giờ thoái lui.

“Tiểu tử, có dám lưu lại danh hiệu không?” Tử phát trắng hán trầm mặc hồi lâu mới lớn tiếng hỏi.

“Tại hạ Diệp Phong, kỳ thật không có ý đối địch với Vu vô nhất tộc, nhưng hồn thạch...Mổ phải lấy.” Gã cũng lớn giọng đáp.

“Diệp Phong...Nguyên Ô này nhớ rồi.” Tử phát tráng hán nhìn sâu gã đoạn phát tay: “Chúng ta đi.”

“À! Ta không muốn bị một nam nhân ghi nhớ.” Nhìn các vụ thánh rời đi, diệp Phong nhún vai tự trào, rồi hưng phấn quay lại hỏi Thẩm Lan: “Lần này thu hoạch thế nào?”

Thẩm Lan cười cười, lấy hồn lực thu tập khí ra, nhả hết hồn khoáng thu được. Lúc đó Diệp Phong mới có cơ hội quan sát kỹ linh thạch kỳ dị chỉ có ở thánh địa.

Bản thể hồn thạch ánh lên màu tím, giống tử tinh của đại lực nhưng rực rỡ và cứng hơn, ngân bạch quang mang chảy ở giữa hàm chứa hồn lực năng lượng. Chất lượng hồn thạch lần này khá hơn lần trước, quan trọng nhất là thu hoạch được thứ đẳng hồn khoáng, số lượng hồn thạch gấp hơn mười lần cả bản tích hồn khoáng.

Hồn khoáng chia thành: Bản tích, thứ đẳng, trung đẳng, phú nhiều, hàm lượng hồn thạch mỗi loại đều cách biệt nhau mười lần, thậm chí là trăm lần.

“Hồn thạch lần này, chúng ta nộp cho Thánh điện đổi công huân hay là...” Thẩm Lan hỏi. Cô biết gã có thủ đoạn nhưng thu hoạch lần này hơn lần trước nhiều.

“Hồn lực thu tập khí đã ghi lại lần này, muốn tham ô toàn bộ là không thể. Ta còn phải nộp hồn lực đổi lấy công huân mới được Thánh điện trọng thị.” Diệp Phong thấy chúng nữ tỏ vẻ thất vọng thì bật cười: “Nhưng chúng ta không cần nộp hết, hồn lực thu tập khí không phân biệt được đẳng cấp hồn khoáng, chúng ta lấy ra một phần, coi như nộp lên bản tích khoáng mạch cũng được không ít công huân rồi.”

Một phần mười thứ đẳng hồn khoáng là bằng số lượng của bản tích hồn khoáng. Còn lại tất nhiên rơi vào túi gã. Món hồn thạch này với những người còn ở mức vô hoàng như họ là con số trên trời.

577. Chương 577 : Nô Thú

“Lần này chúng ta phát tài rồi.” Chúng nữ nghe Diệp Phong nói thì đều kích động.

Hồn lực kiếm được lần trước hiển tu vì chúng nhân đều tăng cao. Lần này còn thu hoạch gấp mười, không chỉ đủ cho họ đạt đến thánh giai mà sung túc tu luyện những bước về sau.

“Phát tài, phát tài rồi, tiểu Hôi cũng muốn có phần.” Tiểu Hôi khả ái đáp xuống vai Diệp Phong, mắt ánh lên rõ ràng, rõ ra dáng mê của.

“Đã lúc nào thiếu phần của đệ đâu? Mỗi lần đều là tiểu tử đệ hút nhiều nhất, nếu không mau thăng nhập thánh giai, sau này không chia hồn lực cho đệ nữa.” Gã cười trêu.

“Đệ vẫn nỗ lực nhưng thánh giai cần nhiều, nhiều hồn lực lắm mới được...” Tiểu Hôi rướm lệ, tỏ ra ‘ám ứ’, đáng vẻ đáng thương đó khiến chúng nữ đồng tình. Ở thánh địa một năm, chúng nữ đều thích tiểu hầu khi khả ái này, bình thường Diệp Phong chỉ cần mắng nó là bị chúng nữ nhất trí phê bình. Tiểu Hôi cỡ hồ trở thành đứa trẻ trong đại gia đình, chút bản năng từ mẫu của họ khiến Diệp Phong đỡ khóc đỡ cười nhưng cực kỳ ám áp.

Gã tách một phần mười số hồn thạch thu được, tương đương sản lượng của bản tích hồn khoáng rồi cho vào thu tập khí, còn lại được nhét vào nguyên trạc.

Nguyên trạc không chỉ có thể trực tiếp rút lấy hồn lực tổng hồn thạch mà có thể chứa được hồn thạch...Trữ vật giới thông thường không thể so được. Sau này chúng nữ tu luyện, không cần ở ở bên cung cấp hồn lực, mà có thể trực tiếp sử dụng hồn thạch.

Hơn nữa hồn thạch có thể biến thành tiền tệ giao dịch trong Thánh điện, đổi lấy mọi thứ để đề cao thực lực.

OOo

“Thật là, chúng ta tìm hơn mười ngày trong hư không, sao cả bản tích hồn khoáng cũng không thấy thế này.” Mộ Dung Tử Thanh ai oán.

“Ha ha, nếu hồn khoáng dễ phát hiện thì Thánh điện và Vu vô nhất tộc đâu cần đấu tranh kịch liệt như thế.” Diệp Phong mỉm cười: “Trong một tháng phát hiện được thứ đẳng hồn khoáng lại chiếm dụng gần hết thì tiện nghi cho chúng ta quá rồi...Sau này cứ mỗi tháng đều phát hiện thì chúng ta chắc không dùng hết hồn lực.”

“Đúng, tử Thanh thư thư, nếu chúng ta may mắn phát hiện được một mỏ phú nhiều hồn khoáng thì hồn lực để tu luyện sẽ không lo gì nữa.” Thẩm Lan phụ họa.

“Phú nhiều hồn khoáng cần thời gian ngưng kết và tích tụ năng lượng rất lâu, dao động phát ra cũng cực mạnh. Nếu chúng ta thật sự phát hiện phú nhiều hồn khoáng thì e Vu vô và những tiểu đội thăm dò khác cũng biết. Để đẳng tranh đoạt khoáng mạch cỡ này, thánh điện và Vu vô nhất tộc khẳng định sẽ dốc hết tinh nhuệ, chúng ta không có thực lực mạo hiểm với chúng để tranh đoạt miếng thịt béo đó.” Diệp Phong mỉm cười lắc đầu.

“Gặp tình huống đó, chúng ta chỉ có thể nhanh chóng truyền tin cho Thánh điện?”

“Chỉ như vậy thôi, truyền tin về đầu tiên được thưởng không ít công huân...” Gã gật gù: “Lần này tranh đoạt thứ đẳng hồn khoáng, kỳ thật chúng ta khá mạo hiểm, cũng may đối phương không biết về thực lực của chúng ta nên chúng ta mới may mắn đắc thủ. Sau này gặp Vu vô phải cẩn thận hơn mới được.”

“Phong nói có lý...” Thẩm Lan gật đầu: “Dù là trung đẳng hồn khoáng, vu vô nhất tộc tất đã xuất động địa giai vu thánh, thực lực hiện tại của chúng ta không thể ngạnh tiếp.”

“Đúng, chúng ta không thể nuốt chửng tất cả. Mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta là nhanh chóng đề thăng tu vi, chỉ khi có đủ thực lực, chúng ta mới có tư cách tham dự tranh đoạt lợi ích lớn hơn.”

Diệp Phong nhìn thời gian trên hồn lực thu tập khí, bảo: “Hạn kỳ một tháng sắp đến rồi, chúng ta về Thánh điện.”

OOo

“À, ha ha, diệp Phong lần đầu tiên đi làm nhiệm vụ đã một mình đoạt lại một mỏ hồn khoáng. Xem ra ta quả nhiên không nhìn lầm.” Kiếm Vô Phong nhanh chóng nhận được tin báo từ thủ hạ.

“Tuy chỉ là bản tích khoáng mạch, nhưng cướp được từ tay Vu vô thì đúng là kinh ngạc.” Ở bên ngoài hư không, do thực lực Thánh điện không thể vươn tới nên khi tranh đoạt hồn khoáng, thông thường Vu vô chiếm ưu thế.

Hơn nữa, khu vực này không như khu trung lập, một khi đội thăm dò của Thánh điện gặp Vu vô thì phần lớn lành ít dữ nhiều, thánh điện đã mất không biết bao nhiêu người vì thế. Số lượng hồn khoáng ở ngoài hư không lại kém xa khu trung lập, thánh điện không thể dồn trọng điểm ra, chỉ đành né n nhận. Lần này Diệp Phong không cần Thánh điện chi viện cũng chiến bại được tiểu đội Vu vô, đoạt được hồn thạch, tất nhiên Thánh điện thiên thánh phải vui mừng.

“Ta thấy phải thưởng thôi.” Một vị Thổ điện thiên thánh vỗ bàn, liệt thiên thánh hừ khê.

“Ta cũng tán thành trọng thưởng Diệp Phong.” Mộc điện thiên thánh phụ họa.

Trừ Hỏa điện, tứ điện thiên thánh đều đồng ý tưởng thưởng. Liệt thiên thánh tuy không vui vẻ gì nhưng không kháng nghị vô vị, coi như mặc nhận quyết nghị...

“Được rồi Diệp Phong, lần này hồn thạch được đổi thành công huân hết.” Kiếm Vô Phong cười ha hả: “Hy vọng phần thưởng này sẽ là tấn gương trong Thánh điện, cho mấy tên nhát chết đó biết, vu vô cũng thể mà thôi.”

Đổi toàn bộ hồn thạch thành công huân tức là số hồn thạch đã nộp được chuyển thành công huân trong túi Diệp Phong, hơn nữa gã được điểm tích lũy không ít. Gã nộp hồn thạch không những không tổn thất gì mà còn được thưởng lớn, quả thật thu hoạch hai mang đầy bất ngờ.

Rất nhanh, diệp Phong đang đợi ở chỗ đổi công huân thì nhận được tin mừng. Chúng nữ cùng nhận nhiệm vụ với gã cũng được gấp đôi...

“Tốt quá, biết thế này chúng ta nộp thêm hồn thạch, thì đã được nhiều công huân hơn.” Ai cũng vui vẻ, công huân là đẳng cấp, chỉ khi đẳng cấp đủ cao thì do mới tiếp xúc được nhiều hơn bí mật của Thánh điện.

“Dù thế nào, lần này chúng ta cũng kiếm được một món lớn. Hiện tại trong tay chúng ta có hồn thạch, đến Thánh điện giao dịch trường sở đổi lấy những thứ có lợi.” Gã lại nói. Gã không yên tâm nhất là chúng nữ, tu vi vô hoàng tại thánh địa không có gì an toàn, nếu cho họ mấy loại thánh khí lợi hại phòng thân thì khi giao chiến gã sẽ bớt e dè hơn.

“Được.” Thích mua bán là thiên tính của nữ nhân, ngay cả Thẩm Lan cũng không ngoại lệ...Tuy giao dịch trường sở toàn bán tu luyện chi vật nhưng vẫn khiến chúng nhân hoan hô.

Cả toán rình rang đến chỗ giao dịch của Thánh điện.

Trong giao dịch trường sở ngút ngàn vật phẩm khiến cả nhóm hoa mắt. Vũ Hân tuy sinh ở thánh địa nhưng chỗ giao dịch cao cấp này, cô mới tới lần đầu. Trừ một vài thánh khí phổ thông, chúng nhân cơ hồ không nhận ra gì khác. Diệp Phong ngó người, không biết nên chọn thế nào.

Hơn nữ những thánh khí uy lực đều giá cao giắt mình, một viên Phích lịch lôi hỏa đạn có thể trọng thương địa thánh giá đến một vạn La hồn quả khiến Diệp Phong giắt giắt khóe miệng, mãi không khép lại được.

Một trăm La hồn quả bằng với một khối hồn thạch tiêu chuẩn. Có nghĩ là trọng thương địa thánh cần tới một trăm khối hồn thạch, có khác gì vác tiền ra ném. Nhưng thánh khí đắt tiền đó có thị trường riêng. Phích lịch lôi hỏa đạn hoàn toàn không cần tu vi cá nhân, uy lực ẩn tàng ở trong, đến lúc quan trọng có thể là vật cứu mạng.

Ngoài ra còn một vài thánh khí có thể tăng cao thực lực nhưng giá đều không rẻ, diệp Phong tuy túi đầy nhưng có thể đem ra giao dịch lại thấp phần hữu hạn, tổng công huân lần này được một trăm hai mươi khối hồn thạch tiêu chuẩn, nếu lấy ra nhiều hơn để giao dịch mà Thánh điện biết được thì tất sẽ bị điều tra. Diệp Phong đời nào làm việc ngu xuẩn như vậy.

Nhưng thánh khí giá rẻ lại không đạt đến yêu cầu của gã. Chúng nữ sử dụng thánh khí này cũng chỉ đề cao thực lực một cách hữu hạn, vị tất có thể giữ mình. Nhất gã đâm ra khó xử.

“Ồ, cái gì kia?” Lúc họ đến giữa chợ, trong một tiểu điện nhỏ trống không ở góc vắng bên phải. Trong điện, một nam tử và nữ tử cường tráng gần như ở trần, chỉ dùng da rách che kín những chỗ quan trọng, cổ còn đeo một thứ như cổ nguyên hoàn, mắt nhìn trống rỗng.

Bên cạnh toán nam tử và nữ tử đó đều có một vị võ giả bình thường, tựa hồ đang bán mua.

“Thánh điện cũng bán nô bộc?” Mộ Dung Tử Thanh kinh ngạc, chúng nữ đều nhú mày.

“Không đúng...Đó có lẽ là nô thú.” Thần niệm của Diệp Phong mạnh mẽ, thoáng quan sát là hiểu ngay. Chúng nhân quan sát kỹ càng, phát hiện trong các góc điện còn trối không ít thú hình yêu thú. Những yêu thú ảo hóa được nhân hình thì thực lực đạt đến thánh giai khiến Mộ Dung Tử Thanh đến lần đầu nên hiểu lầm.

Tiểu Hôi vốn say ngủ trong ngực gã, không hiểu sao đã tỉnh lại. Đang lúc gã lo lắng rằng nó có bạo phát khí tức như lần trước không thì yêu thú trong điện, dù là hình hay thú hình đều gầm lên.

Mọi yêu thú đều gầm lên trầm trầm, ban đầu tiếng gầm khá loạn xạ, như rên rỉ vì đau đớn. Nhưng không lâu sau, tiếng gầm càng lúc càng cao, tiết tấu chỉnh tề dần, sau cùng hơn trăm tiếng gầm phẳng phát hòa làm một, khiến tường điện rung lên kịch liệt, mặt đất cũng lắc lư.

578. Chương 578 : Đấu Thú

“Chuyện gì thế?” Trong điện giao dịch nô thú, các võ giả loạn hết lên, yêu thú đều bị cấm cố linh hồn, không thể gây ra động tĩnh như vậy, hà huống là mọi yêu thú đồng thời phát cuồng.

“Đáng chết, yên tĩnh cho ta.” Nhiều thánh giai giao dịch giả bức bối mắng nô thú, có người thậm chí còn phạt nặng.

Nô thú không hề chịu im, tuy vì linh hồn bị cấm cố, không thể phản kháng chủ sở hữu nhưng tiếng gầm càng lúc càng lớn, đồng thời nô thú phát ra khí tức hung hãn. Nhiều võ giả có tu vi thậm chí không bằng nô thú của mình, đều kinh hãi tránh đi, sợ nô thú đột nhiên phát cuồng.

“Tiểu Hôi, đừng kích động.” Diệp Phong nhận ra Tiểu Hôi trong lòng khác lạ thì vội khuyên. Không cần đoán già cũng biết xáo động này có liên hệ với nó. Tuy gã không hiểu vì sao nhưng để Thánh điện cường giả biết nó có huyết mạch đặc thù này thì gã sẽ đối diện với phiền hà vô tận.

Như nghe lời gã khuyên thân thể Tiểu Hôi hơi run run dần bình tĩnh lại. Nô thú quanh đó như được lệnh, từ từ im lặng. Tuy nhiên, các nô thú đều khác hơn ngày thường, nhãn thần đồ dẫn thoáng lóe lên tinh quang.

Thấy tình cảnh được khống chế, các võ giả giao dịch nô thú mới thở phào.

“Đệ biết các yêu thú?” Diệp Phong đi khỏi đám đông, ôm Tiểu Hôi từ trong ngực áo ra hỏi khẽ. Tiểu Hôi vẫn là câu đố trong lòng gã, nhưng ngay cả nó cũng không biết phụ mẫu mình là ai, vì sao lại xuất hiện tại Ninh Tinh sâm lâm.

“Tiểu Hôi không biết nhưng hình như Tiểu Hôi hiểu được bị ai và phần nộ trong lòng họ, lúc cảm thụ thấy nổi thống khổ đó, trong huyết mạch như có xung động không thể khắc chết, muốn lao ra khỏi. Nhất định đệ có liên hệ gì đó với các yêu thú này, nên họ hiểu được khí tức tình cảm của đệ.” Tiểu Hôi nhìn Diệp Phong, đầm đìa nước mắt: “Phong ca ca, cứu các yêu thú này đi.”

Diệp Phong nhìn một vòng rồi cười khổ lắc đầu: “Ca ca biết Tiểu Hôi muốn cứu chúng nhưng hiện tại chúng ta chỉ có một trăm hai mươi khối hồn thạch để dùng, dù ta mạo hiểm lấy hết hồn thạch ra cũng không đổi được hết toàn bộ...Đặc biệt là thánh giai yêu thú, mỗi con đều cao giá, ca ca muốn nhưng vô lực.”

“Họ đáng thương quá...” Tiểu Hôi biết Diệp Phong nói thật, tuy toàn bộ hồn thạch nắm trong tay là con số không nhỏ, nhưng so với cả chợ giao dịch nô thú này thì không là gì.

“Tình cảnh này của yêu thú ở thánh địa đã cả vạn năm, muốn cứu giúp thì không phải ngày một ngày hai mà được. Tiểu Hôi không nên bận lòng, ca ca bảo đảm, có cơ hội sẽ cứu tất cả. Hiện tại việc quan trọng nhất của chúng ta là nâng cao thực lực, chỉ khi có thực lực thì mới là được nhiều việc tại thánh địa.” Diệp Phong khẽ khuyên, tiểu Hôi chăm chú nghe một lúc rồi gật đầu, đồng thời thân thể nhỏ bé phá ra khí tức kiên định, phảng phất hạ được quyết tâm.

Khí tức của nó vừa thể hiện lập tức hấp dẫn mấy võ giả gần đó chú ý. Trong đó một vị hư thánh giai võ giả đang đợi giao dịch nô thú, tra xét Tiểu Hôi xong thì mắt ánh lên kinh hãi.

“Tiểu huynh đệ, tại hạ là cửu tinh hư thánh của Mộc điện: Ô Mông!” Người này tuy khách khí nhưng ngữ khí lộ rõ vẻ khinh miệt. Hắn đã cảm tri, toàn bộ bọn Diệp Phong đều chỉ có tu vi võ hoàng nên hắn tất nhiên có cảm giác mình ưu việt.

“Các hạ có việc gì?” Diệp Phong nhíu chặt chân mày, không biết đối phương định làm gì.

“Ha ha, ô mỗ rất thích tiểu yêu thú của tiểu huynh đệ, chi bằng tiểu huynh đệ ra giá để mỗ mua.” Ô Mông nói với vẻ kích động. Hắn thậm chí mong tiểu tử này không hiểu giá trị của yêu thú nên không đưa ra giá cao quá.

Tuy Tiểu Hôi chỉ là hoàng cấp yêu thú nhưng nó với mười tuổi mà thôi. Một yêu thú non chưa thành niên đã đạt đến hoàng cấp tu vi thì sau này trưởng thành sẽ cực kỳ đáng sợ. Dù nó nhờ cơ duyên đột phá đến hoàng cấp thì cũng là thiên phú dị bẩm, tôn quý cực phẩm trong các yêu thú.

Chỉ cần dốc lòng bồi dưỡng thì nó tấn nhập địa giai diên phong là đương nhiên. Tượng tượng cảnh có một con địa giai diên phong yêu thú thì huy hoàng làm sao? Hơn nữa khi chấp hành nhiệm vụ của Thánh điện, tỷ lệ thành công và an toàn cũng cao hơn nhiều. Nên dù Diệp Phong ra giá nào, hắn cũng sẽ mua, hoàng cấp yêu thú thì giá không thể ngoài tầm chịu đựng của hắn, trước khi các võ giả có nhãn quang khác chú ý, hắn phải nhanh tay.

“Hừ! Tiểu Hôi không phải nô thú, không có giá nào mua được. Các hạ tránh ra.” Thấy đối phương nhắm vào Tiểu Hôi, sắc mặt tiểu hôi lập tức lạnh lại.

“Tiểu huynh đệ!” Ô Mông thấy gã định đi thì cuống lên ngăn lại: “Không phải nô thú cũng không sao, chúng ta có thể thương lượng. Mỗ dùng hư thánh diên phong đao hổ này cùng mười khối hồn thạch để đổi, được ko?”

Ô Mông gọi một đại hán tráng kiện ở sau lưng ra, chỉ cho Diệp Phong xem. Đao hổ cũng là một chủng loại yêu thú khá lợi hại, tối cao tu luyện đến địa giai, nhưng sau khi bị cấm cố linh hồn và thần trí hậu, yêu thú phần lớn không thể tăng trưởng thực lực.

“Mỗ nói rồi, tiểu Hôi là vô giá. Hơn nữa mỗ không bán, các hạ từ bỏ đi.” Diệp Phong cự tuyệt thẳng thừng, nói từng chữ. Tiểu Hôi trong lòng nếu không được gã ôm chặt thì đã nhảy ra nổi giận lâu rồi.

Ở nơi giao dịch cho động thủ nên gã đành cố nén lửa giận.

Ô Mông tươi cười này giờ lập tức lạnh mặt lại, dùng ngữ khí bề trên uy hiếp: “Tiểu tử, nên biết là người đang đối diện với một vị cửu tinh hư thánh tôn quý. Ta dùng thứ có giá trị vượt xa yêu thú của người để trao đổi mà người cự tuyệt thì ta sẽ coi đó là vũ nhục tôn nghiêm của bề trên.”

“Các hạ cho là như thế, mỗ cũng mặc. Bất quá, thứ các hạ cho là giá trị vượt xa Tiểu Hôi thì trong mắt mỗ không bằng một sợi lông của nó.” Diệp Phong cười nhạt, thái độ trấn định khiến Mông ngạc nhiên ngẩn ra.

Hắn liếc đội ngũ tuần tra gần đó, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Đừng tưởng ở trong giao dịch trường sở không được động thủ thì người có thể coi thường người trên. Chỉ cần rời khỏi đây, ta sẽ khiến người muốn chết không được, muốn sống không xong, trong phạm vi Thánh điện cho phép.”

Chúng nữ đều nhường mảy, định nổi đóa thì bị gã ra hiệu ngăn lại. Gã nhếch môi mỉm cười ôn hòa, quý dật: “Mỗ rất mong chờ, các hạ thử xem...”

“Ta nhận ra y, là thánh tiềm giả mới lên, đã đánh bại Viêm Lục.” Trong đám đông xem náo nhiệt đột nhiên có người buột ra một câu khiến lửa giận của Ô Mông tắt ngấm.

Viêm Lục là ai? Hỏa điện đệ nhất hư thánh. Ô Mông tuy cũng là cửu tinh hư thánh nhưng còn chưa phải đối thủ. Nghe nói Viêm Lục thảm bại dưới tay Diệp Phong, hắn làm phiền gã có khác nào rước nhục? Bất giác trán gã ứa mồ hôi lạnh, lấy làm may mắn vì có người chỉ ra thân phận của gã, bằng không thì hỏng bét.

Nhưng trước mặt đồng người thế này, gã không muốn tỏ ra khiếp nhược. Hà huống cực phẩm yêu thú như Tiểu Hôi càng khiến hắn ngứa ngáy, đầu óc liên tục chuyển động mới nghĩ ra một cách.

“Hóa ra người là Diệp Phong, thảo nào ngông nghênh như vậy. Cùng có thực lực hư thành thì động dụng võ lực là thừa.” Ô Mông nói thế khiến đám đông cười khẩy nhưng hắn vẫn không hề đỏ mặt nói tiếp: “Chỉ bằng chúng ta đổ đầu yêu thú theo quy củ của giao dịch trường sở, thế nào?”

“Cái gì là yêu đổ đầu yêu thú?” Diệp Phong không hiểu quy củ, nhưng biết đối phương không tốt lành gì.

“Ban này người nói là nô thú của ta không bằng một sợi lông iểu yêu thú của người. Vậy người có dám dùng nó đấu với nô thú của ta? Nếu người thắng thì nô thú này thuộc về người, ta còn tặng thêm năm mươi khối hồn thạch. Nhưng tiểu yêu thú của người thua...Hắc hắc, ta không cần người trả hồn thạch, chỉ cần tiểu yêu thú thôi.” Ô Mông đắc ý dương dương: “Ta sẽ mời chấp pháp đội đếm đảm bảo công bằng.”

Diệp Phong nhíu mày, tiểu Hôi tuy thực lực bất phàm nhưng vẫn ở hoàng cấp, bằng tốc độ có thể nghiền chiến hư thánh giai yêu thú nhưng muốn thắng thì không dễ. Vạn nhất có gì sơ sẩy khiến nó thất bại thì gã không vui tí nào, gã không muốn lấy nó ra làm vật cợt.

Gã hơi máy môi định cự tuyệt nhưng Ô Mông cướp lời: “Nếu người không dám thì những lời người vừa nói chỉ là khoát lác, hơn nữa còn có ý vũ nhục ta, ta yêu cầu người xin lỗi ta trước mặt đồng người.”

Ô Mông đã tính chắc, nếu Diệp Phong ứng chiến, nô thú của hắn sẽ dễ dàng thắng được hoàng cấp tiểu yêu thú, không nhiên mà hắn có thêm một con cực phẩm nô thú. Nếu đối phương không dám, gã sẽ dựa vào đó để vớt vát lại danh dự, tuy hứng thú với Tiểu Hôi nhưng Diệp Phong không dễ trêu vào, giữ được danh dự mà giải quyết xong việc này thì gã có thể chấp nhận được.

“Phong ca ca, đồng ý đi.” Tiểu Hôi đột nhiên truyền âm: “Tiểu Hôi không thua đâu, sẽ thắng lấy yêu thú đó.”

579. Chương 579 : Uy Lực Của Tiểu Hôi

Diệp Phong máy động trong lòng, nếu có một yêu thú hư thánh diên phong hộ thân thì gã có thể yên tâm hơn nhiều. Tuy không biết Tiểu Hôi sao lại nắm chắc như vậy nhưng qua việc nó có thể ảnh hưởng nô thú tại trường thì không phải nó đang sánh cường.

“Tiểu Hôi, chắc chứ?”

“Ô Mông đó thua chắc rồi. Phong ca ca yên tâm.” Tiểu Hôi lộ ra khí thế tự tin chưa từng có, lập tức khiến Diệp Phong quyết định.

“Được, chúng ta cá một trận.” Diệp Phong cười lạnh khiến Ô Mông hơi hoảng.

Bất quá Ô Mông nhanh chóng bị niềm vui làm cho mờ mắt, hoàng cấp ấu niên yêu thú dù có thiên phú thế nào cũng không thể thắng được diên phong hư thánh yêu thú. Tuy vì cấm cố nô hóa khiến thực lực Đạo hồ giảm mất một chút nhưng trong hàng ngũ hư thánh vẫn thuộc nhóm đỉnh nhọn. Ngay cả hắn cũng không chắc thắng được nô thú của mình.

Hắn vốn tưởng Diệp Phong sẽ cự tuyệt, ai ngờ đối phương lại xung động như vậy. Chẳng phải cực phẩm tiểu yêu thú đó đến tay mình sao? Mất hắn ánh lên tham lam, mừng ra mặt.

“Người đồng ý rồi, đừng nuốt lời. Có chấp pháp đội làm chứng, kẻ ủy ước sẽ bị trừng phạt.” Ô Mông không quên nhắc nhở.

“Đến lúc đó chỉ hi vọng các hạ không rút lời.”

Đấu thú là phương thức đồ đấu rất bình thường ở giao dịch trường sở. Thánh điện còn thiết lập đấu thú trường ở đây để những người bán nô thú có thể cho nô thú tham gia chiến đấu nhằm chứng minh thực lực và giá trị. Lấy đấu thú làm phương thức giao dịch như Diệp Phong và Ô Mông cũng không hiếm.

Rất nhanh, ô Mông tìm được chấp pháp đội của giao dịch trường sở. Chấp pháp đội là nhân thủ được Thánh điện ban cho quyền lực duy trì trật tự ở đây, tu vi đều đạt đến địa giai nhất tinh tới lục tinh, dù cứu tinh hư thánh gây loạn thì họ cũng ngăn chặn được. Lấy họ ra làm chứng là quy tắc được mặc nhân, bên thắng sẽ lấy một phần thành quả ra hiệu kính đội viên chấp pháp đội. Chỉ mỗi việc này, thu nhập một tháng của chấp pháp đội cũng không tệ tí nào.

Được chấp pháp đội an bài, đấu thú trường nhanh chóng xếp xong chỗ đấu.

“Nghe đồn, diệp Phong là tiểu tử thập phần lợi hại, ai ngờ lại là loại ngu xuẩn xung động này. Dùng hoàng cấp yêu thú chưa thành niên đấu với nô thú hư thánh diên phong, chẳng phải tự thua rồi sao?” Khán giả vây quanh chỉ trò bàn luận.

“Hắc hắc! Hắn có thể thắng vượt cấp không có nghĩa là yêu thú của hắn cũng vậy. Có thể tiểu tử này siêu cường, cho rằng hư thánh giai không đáng gì chẳng?”

“Tiểu yêu thú cạnh hắn xem ra cũng bất phàm, hắn mới lên Thánh điện sao vận may đổ hết vào hắn nhỉ?” Ai cũng cho rằng Tiểu Hôi là do Diệp Phong tìm được ở thánh địa.

“Vận khí tốt đẹp thì sao? Trận này mà thua, yêu thú có cực phẩm hơn nữa cũng còn quan hệ gì với y.”

Ô Mông khoanh tay ngồi trên ghế nghe tiếng nghị luận chung quanh, bất giác lấy làm đắc ý. Hắn bắt đầu ảo tưởng đến việc có được Tiểu Hôi xong, chỉ cần bồi dưỡng một ít hồn lực là trong vòng trăm năm sẽ biến nó thành diên phong địa giai thánh thú. Lúc đó dù hắn không đột phá địa thánh thì địa vị cũng tăng cao, trở thành tầng lớp trung kiên của Thánh điện.

Diệp Phong và tứ nữ ngồi ngoài, lặng lẽ đợi chiến đấu bắt đầu.

Trong trường, tiểu Hôi vẫn với hình dáng bé nhỏ thập phần khả ái đứng một bên. Dao hổ đũa diện tuy khí thế hùng hậu nhưng mắt ánh lên kính sợ, khác hẳn với tính cách hung hãn. Ô Mông chưa thôi động nó chiến đấu nên không nhận ra.

Chấp pháp đội viên đi ra ngoài, thanh la vang lên, chiến đấu bắt đầu.

“Dao hổ! Xông lên kích bại đối thủ!” Ô Mông nắm nô hóa thánh khí ra lệnh: “Bất quá, không được đã thương đối thủ nặng quá, sau này nó là đồng bạn của ngươi...Ha ha ha!”

Diệp Phong tuy tin Tiểu Hôi nhưng thực lực của Dao hổ cũng không thể coi thường, tu vi hiện thời của Tiểu Hôi mà muốn chiến thắng đối thủ là không thể. Nên gã vẫn hơi thấp thỏm.

“Gừ.” Dao hổ được nô hóa trang trí thôi động, gầm lên vang vọng với Tiểu Hôi khiến trường đấu chấn động. Nhưng nó không làm gì, không hề định công kích.

“Cái gì vậy? Lao lên kích bại đối thủ.” Ô Mông tạm thời không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn giục thêm. Hẳn hy vọng kết thúc trường đồ đấu này cho nhanh để lấy Tiểu Hôi về.

Dao hổ lại gầm lên nhưng không có dấu hiệu gì là công kích.

Tiểu Hôi ở trong trường thể hiện khí thế Diệp Phong chưa từng thấy. Khí thế này khiến nó tuy ti vi vẫn là hoàng cấp nhưng khiến tất cả đều có ảo giác, cơ hồ Dao hổ mới là bên có tu vi thấp, còn Tiểu Hôi giống như một vương giả.

Tiểu Hôi cũng không phát động công kích, chỉ kêu chí chí, nhìn Dao hổ với ánh mắt chán nản.

Dao hổ nhũn hai gối quỳ xuống trước khí thế của Tiểu Hôi.

“Sao lại như thế được!” Ô Mông kinh hãi suýt nhảy bật lên. Dao hổ là yêu thú hung hãn trứ danh. Đừng nói Tiểu Hôi chỉ là hoàng cấp ấu niên yêu thú, dù đối diện địa giai thánh thú, đao hổ cũng không hề khiếp sợ, sao lại chịu bái phục một tiểu hầu nhi như thế?

“Đứng dậy, mau kích bại đối thủ!” Ô Mông tăng lực ở nô hóa thánh khí, đao hổ rên lên nhưng vẫn quỳ bất động. Nô thú phản kháng chủ nhân, việc này rất hiếm thấy trong lịch sử Thánh điện.

Nô thú tuy bị cấm cố một phần linh hồn và thần trí, để giữ lại chiến lực nên nô hóa trang trí không phong ấn hoàn toàn linh hồn. Nên chỉ có mệnh lệnh đi ngược với bản năng mới bị nô thú kháng cự. Ví như sai nô thú con giết mẫu thân thì nhất định nó sẽ không chấp hành.

Nhưng Dao hổ và Tiểu Hôi dù từ góc độ nào cũng không thể có liên hệ gì, vì sao Dao hổ kháng cự mệnh lệnh? Hẳn không thể hiểu nổi. Hẳn bắt đầu phát hoảng, nếu Dao hổ còn không động thủ, cứ quỳ ở đó thì chấp pháp đội nhất định sẽ phán Tiểu Hôi thắng lợi, lúc đó hẳn thiệt đơn thiệt kép, không chỉ mất hư thánh hiền phong nô thú mà phải trả thêm năm mươi khối hồn thạch nữa.

Hắn dám cá cược vì nắm chắc Tiểu Hôi không phải là đối thủ của Dao hổ. Nhưng hiện tại Dao hổ lại không dám động thủ thì thật vượt ngoài ý liệu.

“Mẹ kiếp, ngươi dám trái lệnh, lão tử phế ngươi.” Sức mạnh cấm cố của Ô Mông tăng đến mức tối đa. Cường bách kiểu này, sau thời gian nhất định, linh hồn Dao hổ sẽ tan vỡ, lúc đó cũng không khác gì chết.

“Chậm đã.” Diệp Phong đột nhiên nói: “Nô thú trong tay các hạ là vật cược giao đấu. Nếu mỡ thắng thì nó thuộc về mỡ. Hiện tại các hạ làm vậy là tổn hại lợi ích của mỡ, mỡ có quyền không cho các hạ làm thế.”

Gã nói xong, quay sang nhìn đội viên chấp pháp đội. Đối phương trầm ngâm trầm ngâm một chốc rồi gật đầu: “Ô Mông, trước khi trận đồ đấu này kết thúc, ngươi không được tùy ý xử trí nô thú.”

Đội viên chấp pháp đã nghe nói đến Diệp Phong, cũng biết Kim điện thiên thánh - Kiếm Vô Phong đứng đầu trong năm điện rất trọng thị gã. Gã lại nói có lý, tất nhiên phải đứng về phía gã.

Da mặt Ô Mông giãn gật, không dám cãi lời chấp pháp đội, đành giảm bớt sức mạnh cấm cố cho Dao hổ. Nó thở hồng hộc một lúc rồi quỳ trong trường, không dám động đậy.

“Nô thú của ta có vấn đề, ta yêu cầu thủ tiêu trận đồ đấu này.” Ô Mông không cam lòng thua thế này.

“Hừ! Đồ đầu là do các hạ chủ động đề xuất, hơn nữa lại là hư thánh giai áp chế hoàng cấp. Mỗ không có lý do đáp ứng các hạ.” Thánh thú sắp đến tay, điệp Phong đương nhiên không khác khí, cũng không đồng tình với tổn thất của Ô Mông.

“Nhưng hiện tại, hai yêu thú căn bản không phát sinh chiến đấu thì làm sao mà phân thắng bại.” Ô Mông cuống lên.

“Muốn đấu hả? Có ngay.” Diệp Phong mỉm cười, tiểu Hôi lập tức hiểu ý.

Một bóng xanh loáng lên, quyền đầu của Tiểu Hôi giáng vào tiểu phúc Dao hổ, hất đối thủ bay xa. Dao hổ không có vẻ gì phản kháng, nằm dưới đất như chết rồi.

“Lần này phân thắng bại chưa?” Diệp Phong cười chế nhạo, gã cũng không ngờ Tiểu Hôi thắng dễ dàng như thế. Thực lực của Dao hổ rõ ràng vượt xa nhưng lại tỏ vẻ thành kính với Tiểu Hôi, thật không biết nó là yêu thú nào nữa?

“Tiểu xảo, nhất định là tiểu xảo. Ta không phục.” Ô Mông suýt phát cuồng, hắn không sao ngờ được lần đồ đầu thắng chắc lại thua thảm đến thế, quý dị đến thế. Dao hổ căn bản không phát huy thực lực mà đã bại, diệp phong hư thánh yêu thú và năm mươi khối hồn thạch với cửu tinh hư thánh như hắn cũng là tài phú cực lớn.

“Bảo mỗ dùng tiểu xảo thì phải có chứng cứ. Nỗ thú của các hạ sợ hãi chứng tỏ Tiểu Hôi lợi hại, các hạ có tư cách gì không phục?” Diệp Phong cười lạnh, quay sang chấp pháp đội: “Hiện tại, có thể tuyên bố kết quả chưa?”

Chấp pháp đội hiển nhiên không ngờ phát sinh cục diện quý dị này, nhưng sự thật bày ra trước mắt ngàn này người, nên họ thảo luận một chút rồi tuyên bố: “Trận đồ đầu này, diệp Phong thắng. Nỗ thú Dao hổ thuộc về Diệp Phong, ngoài ra Ô Mông phải trả thêm năm mươi khối hồn thạch. Nếu không trả, bọn ta sẽ cưỡng chế người chấp hành, trừng phạt theo đúng pháp quy của Thánh điện.”

Ô Mông ngồi phệt xuống, trận này thua thảm quá.

580. Chương 580 : Thánh Tôn Đại Nhân

Bị chấp pháp đội coi xét kỹ càng, ô Mông buộc phải giao cấm cố trang trí ra, hơn nữa bù thêm năm mươi khối hồn thạch. Lúc bỏ đi, ánh mắt hắn đầy oán độc, tựa hồ nhớ kỹ mối nhục này, sau này sẽ đòi lại.

Diệp Phong đương nhiên không để ý đến ánh mắt uy hiếp của Ô Mông, một cửu tinh hư thánh nhỏ nhoi không gây ra được sóng gió gì cho gã. Trận đồ đầu này, gã dễ dàng có được hư thánh diệp phong yêu thú cùng lượng hồn thạch không nhỏ, coi như vớ bẫm. Dao hổ mà đổi thành hồn thạch, ít nhất cũng một trăm khối.

Chúng nhân lại đi một vòng quanh giao dịch trường sở, diệp Phong chăm một loại thánh khí thuần phòng ngự - áo choàng hộ thân. Thánh khí này khá giống với Phích lịch lôi hỏa đạn ở chỗ chỉ tiêu hao được một lần. Áo choàng hàm chứa hộ thân năng lượng cực mạnh, một khi gặp phải công kích không thể kháng cự, kích hoạt công năng hộ thân thì có thể chống lại nhất tinh địa thánh.

Vì là thánh khí phòng ngự, năng lượng chỉ sử dụng được một lần, nên giá của áo choàng không đáng sợ như Phích lịch lôi hỏa đạn, mỗi thuộc tính khí hải đều bốn mươi khối hồn thạch.

“Nếu mỗ mua một lần bốn cái, các hạ có thể giảm giá không?” Diệp Phong ngẫm nghĩ một lúc, mấy cái áo choàng hộ thân này quả là thánh khí thực dụng với chúng nữ, cơ hội hóa giải được công kích của nhất tinh địa thánh thì vào thời khắc quan trọng có thể vẫn hồi sinh mạnh bọn Thẩm Lan.

Tuy hiện tại, diệp Phong và chúng nữ không rời nhau nhưng trong thánh địa này, ai biết được sẽ có nguy hiểm gì? Có thêm chút bảo hiểm là tất yếu.

“Tiểu huynh đệ nếu thành tâm giao dịch thì một trăm năm mươi khối hồn thạch.” Hư thánh này bán năm cái áo choàng kim mộc thủy hỏa thổ, diệp Phong muốn mua bốn cái liền, đương nhiên là đại sinh ý nên y ân cần tiếp đãi.

“Cái áo hộ thân này của các hạ công năng tuy thực dụng nhưng chỉ sử dụng được một lần. Nếu gặp cường địch thì một lần hộ thân đầu đủ, nói gì đến cứu mạng. Cái giá bốn mươi khối hồn thạch một cái là quá cao, bằng không sao các hạ không bán được cái nào?” Diệp Phong vốn không cả nghĩ, đối phương chịu bốn mươi khối hồn thạch là gã định đồng ý nhưng Đông Phương Hồng Diệp đã ngăn lại.

“Đúng. Ban nãy ta thấy người đến hỏi giá không ít nhưng sau cùng đều lắc đầu bỏ đi. Rõ ràng giá các hạ đưa ra quá cao.” Mộ Dung Tử Thanh chen vào.

Hư thánh này thấy sinh ý sắp thành thì bị nhị nữ chen vào thì khí phần cực độ. Nhưng nhị nữ là người của Diệp Phong, mà gã là khách sộp nên y không dám đắc tội, chỉ cười vuốt: “Lưỡng vị cô nương nói vậy sai rồi, chỉ nguyên phòng ngự năng lượng tích tụ trong cái áo cũng hao phí vô số tài liệu, kể cả vật liệu chế tạo thì bốn mươi khối là giá gốc rồi, tại hạ bốn mươi khối là đã chịu thiệt.”

“Hừ! Đừng có gạt người ta. Vệ tộc chúng ta cũng có người chế tác thánh khí này, tuy ta không biết rõ từng loại vật liệu nhưng giá gốc tối đa chỉ hơn mười khối hồn thạch.” Vũ Hân cũng xen vào, tam nữ mỗi người một câu, ý tứ rất rõ ràng, áo choàng tuy tốt nhưng giá này không chấp nhận được. Nếu không bán rẻ chút nữa cho chúng ta thì vĩnh viễn người không thể bán được.

Sau cùng, tam nữ ỉ ôi năn nỉ, bốn cái áo choàng được chốt giá một trăm khối hồn thạch. Ba cô ra mặt liên tiếp kiếm được cho Diệp Phong năm mươi khối hồn thạch, chúng nhân đều vui vẻ rời giao dịch trường sở.

Về đến lục đảo cư trú, chúng nữ mặc áo choàng lên. Sau này nhờ may Diệp Phong có lúc nào đó không chiếu cố được thì họ có thể tự giữ mình trong thời gian nhất định. Đương nhiên, để giữ mình thì cách tốt nhất là tăng cường thực lực.

“Phong ca ca, có thể bỏ nô hóa trang trí của Đạo hồ đi không? Trông đáng thương quá.” Tiểu Hôi đột nhiên nhảy lên xin xỏ.

“Giải trừ nô hóa trang trí cũng được, nhưng nếu nó khôi phục rồi thì có công kích chúng ta không?” Diệp Phong không yên tâm.

“Tiểu Hôi đảm bảo Đạo hồ sẽ không dám. Hiện tại linh hồn của nó bị cấm cố, nhiều thông tin về yêu thú, tiểu đệ không thể biết được.” Tiểu Hôi nói thật lòng.

“À...Tiểu Hôi, đệ và yêu thú ở thánh địa có quan hệ gì?” Diệp Phong rất hiếu kỳ chuyện này. Xem ra Tiểu Hôi không giống với tiểu yêu thú sinh trưởng tại Vô Nguyên đại lục, không thì vì sao yêu thú ở thánh địa cảm ứng được khí tức của nó thì lại phản ứng kịch liệt như vậy?

“Tiểu Hôi không biết...Tiểu Hôi chỉ biết trong mình như có giọng nói khác thúc giục Tiểu Hôi giúp đỡ họ. Giọng nói đó rất thân thiết với Tiểu Hôi, tiểu Hôi cũng muốn giúp các yêu thú bị Thánh điện tù cấm nô hóa. Thánh điện đúng là đáng ghét.” Từ giao dịch trường sở quay về, Diệp Phong phát hiện Tiểu Hôi tựa hồ hơi biến hóa.

Biến hóa đó không ảnh hưởng đến quan hệ giữa nó và Diệp Phong nhưng tựa hồ trưởng thành chỉ trong khoảnh khắc, thường tỏ vẻ khiến Diệp Phong không hiểu được. Bất quá, những điều đó không quan trọng với gã, chỉ cần Tiểu Hôi vẫn là bạn tốt là đủ rồi.

“Được rồi, ta sẽ giải trừ linh hồn cấm cố cho Đạo hồ.” Diệp Phong cân nhắc một lúc, diệp phong hư thánh yêu thú không uy hiếp được gã. Gã cũng tin Tiểu Hôi.

Cạch một tiếng giòn đanh, chiếc vòng trên cổ Đạo hồ được mở ra, rơi xuống.

“Gừ.” Tròng mắt trống rỗng của Đạo hồ chuyển thành trong veo, một phút sau thì như tỉnh khỏi giấc mộng, thấy Diệp Phong và chúng nữ liền găm lên kinh thiên khiến cả lục đảo rung động.

Diệp Phong tỏ ra giới bị chặn trước chúng nữ, sẵn sàng xuất thủ.

“Ồ...” Lúc nhìn sang Tiểu Hôi, khí thế hung hãn của Đạo hồ được thu liễm toàn bộ, ánh mắt chuyển từ giận dữ sang kính sợ, đánh giá một lúc rồi mới cung kính hỏi: “Tiểu...Tử, ngươi có quan hệ gì với thánh tôn đại nhân?”

“Thánh tôn đại nhân?” Diệp Phong và Tiểu Hôi đồng thời ngẩn ngơ, không hiểu ý Đạo hồ.

“Tiểu tử không biết thánh tôn đại nhân? Trên mình ngươi có khí tức của thánh tôn đại nhân rất rõ, ngươi phải biết tung tích của đại nhân chứ.” Đao hổ cuống lên hỏi: “Hiện tại yêu thú nhất tộc đang nguy ngập, cần thánh tôn đại nhân dẫn dắt chống lại nhân loại đáng ghét.”

Nói đoạn yêu hổ lại hung hãn liếc Diệp Phong. Nếu không phải quan hệ giữ Tiểu Hôi và gã không tệ thì Đao hổ đã động thủ rồi.

“Ta...Thật sự không biết ai là thánh tôn đại nhân.” Tiểu Hôi mê mang lắc đầu, vất óc mãi cũng không nhớ ra mình từng gặp thánh tôn đại nhân gì đó.

“Không thể nào, thể nội ngươi có khí tức của thánh tôn đại nhân, ta không thể nhận lầm.” Ánh mắt Đao hổ ngưng trọng, nói chêm đinh chặt sắt: “Nếu không vì ngươi quá ít tuổi, ta sẽ cho ngươi là bản tôn của thánh tôn đại nhân.”

“Đợi đã, ngươi nói thánh tôn đại nhân đó là như thế nào? Có thể giải thích rõ không?” Diệp Phong cũng đag mù mờ, đành đứng ra hỏi.

“Nhân loại! Ở đây ngươi không có tư cách. Nếu không nể mặt tiểu tử này, hiện giờ ngươi đã là tử thi rồi.” Đao hổ hung ác thốt lên.

“A, ngươi tựa hồ bị nô hóa trang trí cấm cố quá lâu, vẫn chưa rõ tình huống.” Diệp Phong bật cười, hơn nữa nhìn nó với ánh mắt trào lộng.

Đao hổ tỏ vẻ hung hăng, không chịu nổi ánh mắt của Diệp Phong nữa, cùng lúc, thể nội gã bùng lên khí thể kinh nhân.

“Tam trọng - thổ nguyên Thần thông biến!” Gã khê quát, như ý bóng xuất hiện trong tay, đồng thời thiên địa linh khí cấp tốc ngưng tụ, chân nguyên điên cuồng tràn ra, hình thành sóng chấn hùng hậu trên thân bóng, sẵn sàng phát ra.

“Nhất Bí!” Đao hổ chỉ kịp phát ra thực lực, công kích của Diệp Phong đã đến đỉnh đầu nó.

m! Khói đen tan đi, mặt đất xuất hiện một hố sâu, đao hổ bị vùi ở dưới, năng lượng hộ thân bị đánh tan tác, không thi triển nổi nữa điểm khí lực.

Trong lúc nó chấn kinh, Diệp Phong hừ khê: “Ngươi nên rõ một điểm, ngươi chỉ là nô thú, ta giải phóng được cho ngươi thì cũng cấm cố lại được, biến ngươi thành một nô thú còn thần trí.”

Đao hổ hơi run lên, trong óc lại hiện về những ký ức không lấy gì làm hay ho. Nó tuy bị nô hóa cấm cố nhưng ký ức về việc đó không mất đi. Trước đó vì mới hồi phục bình thường nên không nhớ đến, quan trọng hơn là không dám nhớ đến, giờ bị nhắc lại thì vẻ bi phẫn hiện rõ.

“Hiện tại...Đã chịu ngoan ngoãn trả lời câu hỏi chưa?” Diệp Phong thu liễm khí thể và như ý bóng, nhạt nhẽo nói: “Nể mặt Tiểu Hôi, chỉ cần ngươi không vô lễ thì ta cũng sẽ không cấm cố ngươi trở lại.”

Tiểu Hôi cũng nhảy lên vai gã, nhìn Đao hổ với vẻ đồng tình rồi nói: “Đao hổ, phong ca ca là người thân nhân của ta. Ca ca không có ác ý với yêu thú, nên có việc gì, ngươi cứ nói thật. Ta cũng muốn biết vị thánh tôn đại nhân đó là ai?”

581. Chương 581 : Câu Đố Về Hành Tung

Đao hổ nằm trong đồng đồ nát, trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Thánh tôn đại nhân là vương giả của yêu thú nhất tộc, là người thống trị không gian cổ xưa này.”

“Vậy vị thánh tôn đại nhân đó sao lại biến mất?” Diệp Phong khoanh tay trước ngực, trầm ngâm một lúc rồi hỏi.

“Vốn trong không gian này toàn là yêu thú nhất tộc, thánh tôn đại nhân là thủ lĩnh của bọn ta...” Diệp Phong đã thuộc lịch sử thánh địa. Lời Đao hổ kể không khác những gì Vu võ và Thánh điện vẫn lưu truyền.

“Mấy vạn năm trước, không hiểu sao không gian ở đây phát sinh dị biến, một khu vực rất thần bí đột nhiên mở ra thông đạo đến nơi khác...Lúc đó nhiều yêu thú trong thánh địa đều hiếu kỳ xem đầu kia thông đạo

là nơi nào, nên nhao nhao tiến vào, đến nơi nhân loại vẫn gọi là Võ Nguyên đại lục.” Dao hổ chỉnh lý lại ý nghĩ rồi nói.

“Đương thời nhân loại ở Võ Nguyên đại lục, thực lực rất yếu, hoàn toàn không phải đối thủ của yêu thú nhất tộc, ai cũng cho rằng chinh phục lục địa đó rất dễ dàng, còn thánh tôn đại nhân đang lúc đột phá quan trọng nên không chú ý nhiều đến việc đó. Nhưng...”

Những việc tiếp theo, không cần nói, Diệp Phong cũng biết. Yêu thú tuy mạnh nhưng nhân loại chiến đấu ở quê hương, lợi dụng đủ mọi điều kiện, sau cùng triệt để kích bại yêu thú xâm nhập Võ Nguyên đại lục... Trong trận chiến lâu dài đó, thực lực nhân loại tiến bộ nhiều, xuất hiện không ít siêu cường võ giả.

Sau cùng võ giả và Vu võ chuyển chiến trường lên thánh địa, còn Vu võ ở đại lục bị võ giả triệt để đánh bại, thậm chí gần như bị diệt vong hết.

“Vốn dù nhân loại xâm nhập thánh địa nhưng lực lượng mạnh nhất của yêu thú nhất tộc vẫn còn, hơn nữa thánh tôn đại nhân thực lực vô địch, nhân loại vốn không có cơ hội.” Dao hổ tỏ ra thập phần kích động, nét mặt đầy phẫn hận.

“Vì sao sau cùng yêu thú nhất tộc lại bị nhân loại chiếm mất nhà?” Tuy Diệp Phong là nhân loại nhưng phải nhìn vào sự thật... Thánh địa đích xác là nhà của yêu thú.

“Vì thánh tôn đại nhân đang tham ngộ vô thượng cảnh giới, nhân loại từ Võ Nguyên đại lục tấn công lên thánh địa, thánh tôn đại nhân cũng không thể đứng ra lãnh đạo yêu thú nhất tộc nghênh địch. Về phần yêu thú, do thống lĩnh các đại chủng tộc không ai chịu phục ai nên ở chiến tuyến đối kháng nhân loại, thể lực vốn cực mạnh bị chia thành nhiều thể lực nhỏ, và bị bức xuống thế hạ phong.”

Diệp Phong nhướng mày hỏi với vẻ không hiểu: “Theo bọn ta nhớ thì từ lúc yêu thú xâm nhập Võ Nguyên đại lục đến khi nhân loại phản công thánh địa đến hơn vạn năm cơ mà? Thời gian dài như thế, lẽ nào thánh tôn đại nhân cứ bế quan tham ngộ?”

“Việc đó Tiểu Hôi biết.” Tiểu Hôi đột nhiên lên tiếng giải thích cho Diệp Phong: “Thọ mệnh của yêu thú cao hơn nhân loại, dù tu vi cách nhau nhưng thọ mệnh của yêu thú luôn cao gấp mấy chục, thậm chí hàng trăm lần... Tu vi của yêu thú cơ bản đến từ huyết mạch truyền thừa, nên khi mới tu luyện, cao đẳng yêu thú nhờ vào huyết mạch mà tốc độ vượt xa nhân loại.”

“Nhưng tu vi của yêu thú đạt đến trình độ tiếp cận huyết mạch cực hạn thì giảm hẳn.” Tiểu Hôi ít tuổi nhưng trong mười năm đã đạt đến hoàng cấp điên phong thì không thể tách khỏi huyết mạch thần bí của nó, tốc độ tu luyện đó dù Diệp Phong cũng không thể sánh nổi.

“Yêu thú cũng không hẳn không có khả năng đột phá huyết mạch cực hạn... Chỉ là khả năng đó gần như bằng không, hơn nữa cần nhiều thời gian và tinh lực. Với cảnh giới của thánh tôn đại nhân thì bế quan cảm ngộ một lần tốn mấy trăm đến ngàn năm là bình thường. Còn tham ngộ cảnh giới cao hơn thì tu luyện mấy vạn năm cũng không có gì lạ...” Dao hổ tiếp lời Tiểu Hôi.

“Hóa ra là vậy...” Diệp Phong gật đầu, lại hỏi: “Vậy thánh tôn đại nhân vì sao lại thất tung?”

“Yêu thú không đoàn kết, còn nhân loại ban đầu tu vi không bằng yêu thú nhưng năng lực linh ngộ, học tập, tu luyện lại cao hơn nhiều. Trong chiến tranh, tập đoàn nhân loại liên tục xuất hiện cường giả ở cấp cao hơn, dần thu hẹp khoảng cách với tu vi của yêu thú nhất tộc, sau cùng thì vượt qua. Yêu thú nhất tộc lập tức đối diện với họa diệt vong, nhiều yêu thú cường giả bị nhân loại giết chết, nhiều chủng tộc tôn quý vì thế mà tuyệt diệt... Thánh tôn đại nhân tuy đang tham ngộ bế quan nhưng không có nghĩa là không biết những gì xảy ra ở bên ngoài, khi yêu thú nhất tộc sắp diệt vong, thánh tôn đại nhân phá quan xuất hiện.”

“Tu vi của thánh tôn đại nhân thật ra đạt đến mức nào?” Diệp Phong hiếu kỳ.

“Cụ thể thì ta không biết nhưng chí ít cũng trên mức thiên thánh.” Dao hổ thoáng tự hào: “Vì thánh tôn đại nhân phá quan lưng chừng nên thủ hồn huyết mạch bị tổn hại, không thể phát huy thực lực ở thời kỳ toàn thịnh. Dù vậy vẫn khiến các thiên thánh của hai thể lực nhân loại liên thủ tổn thất thảm trọng, không dám coi thường yêu thú nhất tộc...”

“Rồi sau đó?”

“Rồi...Không còn yêu thú hoặc nhân loại nào thấy thánh tôn đại nhân nữa.” Đao hổ buồn bã rồi nhìn sang Tiểu Hôi với vẻ kích động: “Hôm nay, ta lại thấy trong thể nội người vô thượng vương giả khí tức, chắc hẳn người có liên can đến thánh tôn đại nhân.”

Diệp Phong xách hai tay Tiểu Hôi lên, đưa tới trước mắt xem xét hồi lâu rồi tỏ vẻ hồ nghi: “Tiểu Hôi và yêu thú thánh tôn thất tung mấy vạn năm trước có quan hệ? Nhưng nó là tiểu yêu thú ta thấy ở Vô Nguyên đại lục kia mà.”

“Tiểu Hôi không biết...Từ lúc Tiểu Hôi mở mắt ra đã một mình, cho đến khi gặp Phong ca ca...” Tiểu Hôi lắc đầu không biết, tỏ ra hoang mang...

“Thánh tôn đại nhân của các người là yêu thú thể nào?” Diệp Phong đột nhiên hỏi.

“Chuyện đó...” Đao hổ ngần ngừ rồi cười khổ: “Tuy thánh tôn đại nhân đích xác có bản thể yêu thú, nhưng bản thể của ngài thể nào thì yêu thú tầm thường như ta không thể biết. Đạt tới hư thánh giai, nhục thân yêu thú có thể biến hóa vô vàn, còn như thánh tôn đại nhân thì bản thể là gì không còn quan trọng nữa.”

“Theo người thì Tiểu Hôi có phải đời sau của thánh tôn ở Vô Nguyên đại lục chăng?”

“Không, dù là đời sau của thánh tôn đại nhân, thừa huyết mạch của ngài thì thể nội cũng không thể có khí tức của đại nhân. Mỗi yêu thú có khí tức khác nhau. Nếu không vì thú hồn của Tiểu Hôi chỉ mới mười năm thì ta đã khẳng định đó là thánh tôn đại nhân.” Đao hổ thập phần xác định.

“Có phải thánh tôn đại nhân dùng bí pháp đặc hữu nào đó, trùng sinh tại Vô Nguyên đại lục? Tiểu Hôi là cơ thể mới của y nên thú hồn mới có mười năm thôi?” Diệp Phong suy đoán vậy nhưng bản thân y cũng không dám tin vào suy đoán này.

“Không phải...Yêu thú tộc đích xác có bí pháp trùng sinh nhưng nếu thánh tôn đại nhân trùng sinh, thú hồn của ngài sẽ không tiêu vong. Thú hồn quyết định huyết mạch, nếu cả thú hồn cũng trùng sinh thì hành vi này của thánh tôn đại nhân khác gì tự sát. Trong thú hồn của Tiểu Hôi không có khí tức của đại nhân...” Đao hổ ngẫm nghĩ rồi phủ nhận suy đoán của gã.

Diệp Phong nghe vậy cũng thở phào. Từ đáy lòng mình, gã không hi vọng Tiểu Hôi chỉ là cái vỏ của một yêu thú cổ xưa.

“Thật ra là chuyện gì?”

Đao hổ cũng khổ não lắc đầu: “Ta không biết, chỉ biết muốn tìm thánh tôn đại nhân thì phải từ Tiểu Hôi. Xin Tiểu Hôi đại nhân theo tôi về gặp thống lĩnh các tộc yêu thú, có lẽ họ sẽ có kết luận hợp lý.”

“Không được.”

“Ta không đi.”

Diệp Phong và Tiểu Hôi đồng thời cự tuyệt.

“Vì sao?” Đao hổ cuống lên.

“Người đừng quên mình chỉ là nô thú. Ta giải phóng cho người không phải để người đưa Tiểu Hôi đi, không có cửa đâu.” Diệp Phong không hề khách khí.

“Ta không rời khỏi Phong ca ca.” Tiểu Hôi do dự một lúc rồi gật đầu.

“Tiểu Hôi đại nhân quan hệ đến tung tích của thánh tôn đại nhân, yêu thú nhất tộc tuyệt đối không dám chần chừ, nếu các hạ chịu nhượng bộ, sẽ được toàn tộc tôn trọng và hữu hảo.” Đao hổ tựa hồ nhận ra gã không phải vào lừa với Thánh điện nên lời lẽ rất thẳng thắn, không e dè gì.

“Ta đồng ý hiệp trợ yêu thú nhất tộc tìm tung tích của thánh tôn, có thể để Tiểu Hôi phối hợp. Nhưng tất cả đều do ta làm chủ.” Diệp Phong biết rõ thực lực của Tiểu Hôi mà hợp tác với yêu thú nhất tộc khác nào chơi với hổ. Yêu thú nhất tộc không có ác ý đã đành nhưng nếu có biến cố gì, hoặc tìm thánh tôn cần Tiểu Hôi phải trả giá không thể ước lượng được thì họ không có cả cơ hội phản kháng. Nên giờ chưa phải cơ hội hợp tác.

“Các hạ định thể nào?” Đao hổ hỏi.

“Hiện tại không phải thời cơ để Tiểu Hôi đến yêu thú nhất tộc, khi thời cơ thích hợp, không cần mời, ta và Tiểu Hôi sẽ tự thân bái phỏng.” Con người Diệp Phong ánh lên tinh mang, ngữ khí không hề nhún nhường.

Đao hổ do dự một lúc rồi quyết định: “Thời gian này, đao hổ sẽ theo Tiểu Hôi đại nhân.”

“Ta không nói là đồng ý tha cho ngươi.” Diệp Phong nhếch mép lên cười, thấy Đao hổ định nổi giận thì xoa tay: “Kỳ thật, ta định giao dịch công bằng với ngươi.”

582. Chương 582 : Thiên Phú Của Đao Hổ

Đao hổ nén giận: “Chúng ta có giao dịch gì để bàn, ta ở đây không phải vì nhân loại người mà vì bảo vệ an nguy của Tiểu Hôi đại nhân.”

“Vậy thì các hạ nên nghe cho kỹ giao dịch này.” Diệp Phong không giận, tiếp tục cười bảo: “Mỗi chỉ cần khi các hạ bảo vệ Tiểu Hôi thì bảo vệ luôn các vị ở đây. Mỗi...Sẽ cung cấp đủ hồn lực cho các hạ thăng nhập địa thánh giai, thế nào?”

Đao hổ ngẩn ra, lòng dậy sóng.

Hồn lực với yêu thú nhất tộc cũng là tài liệu tu luyện quý giá. Nhưng hiện tại các địa vực quan trọng của thánh địa đều bị Thánh điện và Vu vô chiếm cứ, phần của yêu thú rất thiếu thốn...Không vì thế năm xưa nó đã chẳng dừng chân mãi ở cảnh giới hư thánh điện phong mà không thể đột phá, sau cùng thất thủ bị Thánh điện bắt sống, biến thành nô thú.

Nó hiểu rõ hơn ai hết tầm quan trọng của thực lực với yêu thú nhất tộc. Diệp Phong có thể cung ứng đủ hồn lực cho nó thì dù thế nào cũng là dụ hoặc cực lớn với nó.

“Giúp ta thăng nhập địa thánh giai...Ngươi có biết cần bao nhiêu hồn lực không?” Đao hổ sầm mặt, với tu vi của Diệp Phong dù có thực lực hư thánh cũng không có nhiều hồn lực như thế.

“Hi hi, đao hổ, phong ca ca gì thì không có chứ hồn lực thì ta dám chắc, đủ cho ngươi tiến giai...Nên ngươi cứ yên tâm.” Tiểu Hôi nói đỡ cho Diệp Phong, hồn lực trong tay gã đủ cho một võ giả mới tiến nhập hư thánh tu luyện đến địa thánh, thậm chí cao hơn. Đao hổ đã là thị hư thánh điện phong, hồn thạch có cần nhiều hơn thì với gã cũng không đáng gì.

Hà hưởng làm nhiệm vụ thăm dò ở hư không, gã có cơ hội lấy được nhiều hồn thạch.

“Được, chỉ cần ngươi giúp ta tấn nhập địa thánh giai, ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ an toàn cho các ngươi.” Đao hổ ngẫm nghĩ một chút rồi bổ sung: “Nhưng gặp địch thủ quá mạnh, ta sẽ ưu tiên bảo vệ an nguy của Tiểu Hôi đại nhân, chứ không phải các ngươi.”

“Chuyện đó...Không vấn đề gì...” Diệp Phong cười thoải mái: “Chúng ta thành giao.”

OOo

Ở đầu kia thánh địa, trong khu vực do Vu vô nhất tộc thống trị. Trong một thần điện đồ nát.

“Ngươi nói là tiểu tử đó cũng có sức mạnh của tu luyện nhục thân?” Người lên tiếng cơ nhục cường tráng, làn da cổ đồng sáng rực. Từ khí thế cho thấy địa vị trong tộc không hề thấp.

“Chính là tiểu tử Diệp Phong đó, cường độ nhục thân không kém gì tu vi, hơn nữa hắn còn kiêm tu khí hải nguyên lực. Võ giả như thế, lần đầu tiên Nguyên Ô gặp.” Hồi đáp là tử phát trắng hán đã giao phong với Diệp Phong.

“Hắn còn nói mình không phải người Thánh điện?” Vu vô lên tiếng đầu tiên lại hỏi.

“Đích xác là ý đó, nhưng hắn lại mang theo hồn lực thu tập khí. Đồng bạn của hắn cũng là người Thánh điện, nên thuộc hạ không dám phán đoán bừa, xin thiên vu đại nhân định đoạt.” Nguyên Ô cung kính đáp.

“Bẩm báo thiên vu đại nhân, hình như Diệp Phong còn thông hiểu Thần thông thuật của bản tộc, lúc hắn công kích thuộc hạ có hàm chứa Cự lực thuật cực mạnh và cả năng lượng như ngũ hành nguyên lực, vì thế thuộc hạ mới hai lần chịu lép vế.” Vu vô bị Diệp Phong trọng thương cung kính báo cáo.

Chát. Tráng hán được xưng là thiên vu đại nhân võ mạnh xuống bàn đá, mọi vật thể quanh đó hóa thành bột, đại điện cũng lắc lư.

“Nếu chỉ luyện nhục thân thì không sao, bọn vương bát đần Thánh điện cũng biết tác dụng của nguyên nguyên lực, chỉ là chúng không có tinh lực nghiên cứu...” Thiên vu tráng hán sầm mặt, giọng nói như chuông đồng sang sảng: “Nhưng Thần thông thuật là bất truyền chi bí của Vu võ nhất tộc chúng ta; nếu không có Vu võ công pháp phụ trợ thì không thể thi triển được. Tiểu tử Diệp Phong này sao lại biết?”

“Chuyện đó e chỉ mình hần biết.” Nguyên Ô kính sợ cúi đầu.

“Hần nói mình không phải người Thánh điện, hơn nữa lại không phải người Vu võ nhất tộc chúng ta, ở thánh địa, trừ yêu thú còn thể lực thứ ba nào nữa?”

“Đúng, cùng đi với Diệp Phong có một ấu thú rất mạnh, có vẻ nó không phải nô thú do Thánh điện thuần hóa, mà là yêu thú bình thường...” Vu thánh thụ thương đột nhiên nhớ ra Tiểu Hôi, vội bổ sung.

“Lẽ nào y thuộc phe yêu thú? Không thể nào... Y là nhân loại, không có lý do gia nhập yêu thú nhất tộc, bởi nào có lợi ích gì.” Thiên vu trầm tư hồi lâu rồi nói: “Muốn biết tiểu tử đó có bí mật gì thì chỉ còn cách bắt sống mới xong.”

“Ta có hữu lý do hoài nghi hần và phản đồ của bán tộc có liên hệ mật thiết, lẽ nào phản đồ đó đã tiết lộ bí mật của Vu võ với Thánh điện? Thánh điện cũng bắt đầu bồi dưỡng cao thủ kiêm tu nguyên lực và Thần thông thuật?” Ý nghĩ này khiến mọi Vu võ tại trường đều đổ mồ hôi lạnh, thánh điện mà biết Thần thông thuật thì ưu thế lớn nhất của Vu võ nhất tộc sẽ biến mất... Họ không thể để tình huống đó phát sinh.

“Không tiếc giá nào cũng phải bắt Diệp Phong đến Vu điện.” Thiên vu nghiêm giọng: “Thông tri cho địa vu quản lý khu vực hư không tuần tra nghiêm mật, một khi phát hiện tiểu tử đó thì bắt ngay, ta muốn gặp người sống...”

“Tuân mệnh.” Bọn Nguyên Ô lập tức lui xuống, truyền đạt mệnh lệnh của thiên vu.

Hành động vây tiểu được triển khai trong khi Diệp Phong không hề biết gì.

Nhưng khu vực ngoại hư không mênh mông, số lượng nhân thủ của Vu võ không đủ... Thời gian xuất hiện của Diệp Phong không theo quy luật nào, phạm vi hoạt động cũng bất định, nên muốn tìm gã không dễ dàng.

OOo

“Đao hổ, tại Thánh điện đông người, người tốt nhất nên giả như vẫn bị nô hóa, tránh để bị chú ý.” Bọn Diệp Phong chuẩn bị xong xuôi, quyết định lại đến hư không chấp hành nhiệm vụ thăm dò, lần này đội ngũ có thể hư thánh điện phong Đao hổ. Thực lực tăng vọt.

“Hừ.” Đao hổ tuy bất mãn nhưng hiểu rõ lợi hại, đành làm theo.

Rời khu vực trung tâm Thánh điện, bóng ngựa thừa thốt dần, khi chúng nhân đặt chân vào địa vực hư không thì trừ phi đặc biệt xảo hợp, gần như không thể gặp đội ngũ thăm dò khác. Mà tỷ lệ gặp Vu võ nhất tộc lại cao hơn.

Ở cùng bọn Diệp Phong, đao hổ được thấy ngọn hồn thạch hùng hậu của gã, nói sẽ giúp nó thăng nhập địa thánh không phải ngoan ngôn tí nào. Nó dĩ nhiên cực kỳ hoan hỉ nhưng lại thêm phần hiếu kỳ với gã, toán người này không trung thành với Thánh điện, trong tay lại có lượng hồn thạch không ít, quan trọng nhất là ấu thú Tiểu Hôi có thể có liên hệ với thánh tôn đại nhân cũng thuộc nhóm này.

Đao hổ rất hiếu kỳ trước mục đích và lai lịch của bọn Diệp Phong. Bất quá song phương tạm thời cùng chiến tuyến nên nó không có ý định gì xấu, chỉ đơn thuần sinh nghi mà thôi.

“Tìm loạn xạ như các người mà đòi thấy hồn khoáng?” Đao hổ theo chúng nhân tứ xứ bôn ba mấy ngày, chợt buột miệng...

Diệp Phong nhìn nó đầy kỳ quái: “Hồn khoáng sản sinh và phân bố không có quy luật, không có dấu tích để tìm, không dựa vào cách tìm theo vận khí thì chẳng lẽ có kỹ xảo nữa chăng?”

“Ai bảo người là không thể tìm được nơi hồn khoáng sản sinh và phân bố?” Dao hổ cười lạnh chế nhạo.

“Lẽ nào không phải...” Diệp Phong nói nửa chừng thì dừng lại, tỉnh ngộ ngay. Yêu thú mới là dân gốc của không gian này, thời gian sinh tồn tại thánh địa hơn nhiều Thánh điện và Vu võ, đương nhiên sẽ hiểu về hồn khoáng hơn.

Yêu thú luôn là tử địch của nhân loại, nên tất nhiên không thể cho Thánh điện và Vu võ nhất tộc biết hiểu biết về hồn khoáng.

“Cũng may nhân loại chưa phát hiện quy luật này, không thì yêu thú nhất tộc chả còn cháo mà húp.” Dao hổ tự trào, thời thượng cổ, yêu thú tại thánh địa được thánh tôn đại nhân dẫn dắt mới phồn vinh cỡ nào, nhưng giờ bị thế lực nhân loại bức bách đến mức chỉ còn biết tìm hồn thạch ở ngoài hư không, nơi nhân loại chưa vươn tay tới, để duy trì yêu thú nhất tộc phát triển, thực đáng buồn sao.

“Vậy chúng ta tìm bằng cách nào?” Mắt Diệp Phong sáng lên, nếu đúng như Dao hổ nói có dấu tích để tìm hồn khoáng thì tốc độ giành được công huân và hồn thạch của gã sẽ tăng nhanh.

“Hừ, ta không cho người biết. Đó là chỗ dựa duy nhất để yêu thú nhất tộc an sinh lập mệnh, nếu bị nhân loại biết thì yêu thú sẽ sa vào tuyệt lộ.” Diệp Phong tuy không cùng phe với Thánh điện nhưng gã vẫn là nhân loại.

Sắc mặt Diệp Phong lạnh lại: “Người không chịu nói thì lắm lời thừa thế làm gì.”

“Ta tuy không thể cho các người biết phương pháp tìm hồn khoáng nhưng có thể chỉ dẫn chỗ có. Coi như vì Tiểu Hôi đại nhân và chính ta.” Dao hổ lạnh lùng.

Phương pháp tìm kiếm liên quan đến sinh tồn của yêu thú nhất tộc. Nếu chỉ là chỉ dẫn Diệp Phong tìm kiếm hồn khoáng thì không ảnh hưởng đến lợi ích của yêu thú nhất tộc, hơn nữa nó cũng có mục đích khác...

“Vậy mời Dao hổ các hạ dẫn đường.” Diệp Phong biết rõ e ngại của Dao hổ không phải vô lý. Đừng nào kết quả cũng vậy, chỉ cần lấy được nhiều hồn thạch là được.

583. Chương 583 : Song Song Tấn Cấp

“Khu vực này đại khái chừng mười ngày sẽ xuất hiện một vạt hồn khoáng.”

“Khu vực này đại khái bốn mươi ngày nữa sẽ xuất hiện một vạt lớn hồn khoáng.”

OOo

Phương pháp tìm hồn khoáng của Dao hổ rất đặc biệt. Nó đưa bọn Diệp Phong tìm kiếm cực nhanh mỗi góc của hư không, rồi với thiên phú cảm ứng hồn khoáng sản sinh đặc hữu của yêu thú nhất tộc, cho gã biết địa vực nào sẽ có.

Trong tay Diệp Phong có hư không phương vị đồ của Thánh điện đặc chế, mỗi khi Dao hổ chỉ ra vị trí nào là gã đánh dấu, ghi lại thời gian. Với hiệu suất đó, chỉ bảy, tám ngày là chúng nhân đã tìm hết các địa vực thuộc nhật diệu phương hướng.

So với hiệu suất thăm dò trước kia, có Dao hổ chỉ dẫn, tốc độ tăng cao. Trước đó, bọn gã chỉ biết tìm từ từ từng khu vực nhỏ, dừng lại một thời gian ngắn khi hồn lực thu tập khí hoàn toàn không có phản ứng mới tìm sang khu vực khác, hồn lực thu tập khí, tối đa chỉ có phản ứng với khu vực trong ba ngày tới sẽ xuất hiện hồn khoáng.

Thiên phú của Dao hổ có thể cảm ứng được không gian dao động của khu vực sẽ sản sinh hồn khoáng trong một tháng tới. Nếu là hồn khoáng lớn thì trước hai tháng, Dao hổ đã miễn cưỡng cảm ứng được. Tuy tỷ lệ thành công của nó không bằng hồn lực thu tập khí nhưng thời gian sớm hơn nên tốc độ thăm dò nhanh, có thể bù lại cho khuyết điểm sai số.

Ví như trong bảy, tám ngàn dặm này, Dao hổ tổng cộng suy đoán được sáu điểm hồn khoáng, ghi lại trên hư không phương vị đồ thượng. Chỉ cần một nơi thật sự sản sinh hồn khoáng thì hiệu suất đã hơn nhiều trước kia. Hà huống, Dao hổ cũng nói tỷ lệ thành công của nó là ba phần mười, trong sáu điểm có thể có từ

hai điểm có hồn khoáng trở lên. Với hiệu suất đó, bọn Diệp Phong giành được thành quả gấp mười, thậm chí gấp mấy chục lần trước kia.

“Vị trí này, thời gian đoán trước hồn khoáng hình thành sắp đến, chúng ta thăm dò xem sao.” Diệp Phong chỉ vào một vị trí trên hư không phương vị đồ. Còn hai ngày nữa theo suy đoán của Đạo hồ là sẽ có động tĩnh.

Chúng nhân nhanh chóng tiến về đích.

“Yêu thú các ngươi có bản lĩnh tìm hồn khoáng, sao không tự đi tìm mà chỉ dẫn cho nhân loại như ta, không phải như vậy tổn thất lớn hơn sao?” Diệp Phong vẫn còn dè chừng Đạo hồ, luôn cho rằng việc nó dẫn chúng nhân đi tìm hồn khoáng không hề đơn giản.

Đạo hồ mỉm cười, thập phần thần nhiên: “Yêu thú bọn ta có thể phát hiện hồn khoáng, nhưng không có nghĩa là lấy được hồn thạch.”

“Là ý gì hả?”

“Trước khi nhân loại xâm nhập thánh địa, phương thức lấy hồn lực của yêu thú bọn ta là cả đàn tụ tập tại chỗ hồn thạch sinh thành để hút lấy.” Đạo hồ nhìn hồn lực thu tập khí trên trán gã, tỏ vẻ ghen tị: “Hồn thạch không như những thứ khác, không thể cho vào phổ thông trữ vật giới, yêu thú bọn ta lại không có vật gì để lưu trữ hồn thạch, nên dù phát hiện hồn khoáng cũng không thể lấy được nhiều hồn thạch.”

“Hơn nữa, khu vực hư không này tuy lớn nhưng chỗ nào cũng có thể gặp nhân loại đi tìm hồn thạch. Mang theo hồn thạch đi ở đây, nếu gặp cường giả có thực lực cao hơn thì không lấy được hồn thạch đã đành, thậm chí còn bị bắt, trở thành nô thú của Thánh điện. Nên xưa nay, yêu thú nhất tộc đều nhân lúc hồn động chưa hình thành, lấy đi lượng nhỏ hồn thạch có thể mang theo rồi hủy đi hồn động, không tiện nghi cho nhân loại.”

“Hóa ra là vậy!” Diệp Phong gật đầu tỉnh ngộ, chẳng trách Thánh điện không hiểu vì sao ở ngoài hư không, sản lượng hồn khoáng ít hơn nhiều trong khu vực thống trị, té ra là bị yêu thú phá hoại. Tuy hành vi này của yêu thú hại người mà không lợi mình nhưng có thể qua đó hạn chế thực lực của nhân loại tăng trưởng, cũng là cách biến tướng để bảo vệ yêu thú nhất tộc.

“Nên người có thể thu gom hồn thạch, còn ta có thể thăm dò, chúng ta hợp tác là lựa chọn sáng suốt, ta cũng có thể có được nhiều hồn lực để tu luyện. Tuy hiện tại ta không tín nhiệm người nhưng người không phải thuộc phe Thánh điện, còn Tiểu Hôi đại nhân là bạn người...ta nghĩ ít nhất chúng ta cũng không phải địch nhân.” Lúc đó Diệp Phong mới phát hiện gã đã coi thường yêu thú nhất tộc ở thánh địa, họ không chỉ hóa thành hình người mà trí tuệ và thủ đoạn cũng không kém gì.

“Nói hay lắm, chúng ta...đích xác không phải địch nhân.” Diệp Phong cũng cười.

Chính như Đạo hồ nói, tỷ lệ thành công suy đoán hồn khoáng sản sinh khoảng ba phần mười, trong sáu điểm đã ghi lại, bọn gã thu hoạch được hai hồn khoáng, một bản tích khoáng mạch và một thứ đẳng khoáng mạch. Chưa đầy một tháng mà dễ dàng thu được một mớ hồn thạch, là việc không thể tưởng tượng nổi với những người thăm dò thông thường trong Thánh điện.

Diệp Phong giữ lại hai phần ba hồn thạch, chỉ nộp cho Thánh điện không đầy một phần ba. Dù thế cũng khiến cao tăng của Thánh điện kinh ngạc, Kiếm Vô Phong tán thưởng liên hồi, cho rằng gã là phúc tinh, vì tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ của gã cao hơn người khác nên Thánh điện cũng lập tức thưởng thêm.

Lần này tuy không thưởng toàn bộ hồn thạch cho gã nhưng tăng gấp đôi công huân. Phần thưởng công huân cho nhiệm vụ thăm dò ở hư không vốn rất cao, Diệp Phong lại một mình thu hoạch hồn thạch nên lượng công huân giành được không kém gì lần đầu.

Quy củ của Thánh điện là chỉ khi đạt đến thánh giai thì mới căn cứ vào công huân để tính tình cấp. Diệp Phong tu vi chỉ hoàng cấp nhưng thực lực không kém hư thánh. Kiếm Vô Phong phá lệ ban cho gã hư thánh giai, theo số công huân hiện tại thì gã là nhị tinh hư thánh.

Vào thánh địa có một năm đã đạt nhị tinh hư thánh, lịch sử Thánh điện chưa từng có việc đó.

“Hi hi, thường cách đó thì nếu chúng ta may mắn phát hiện trung đẳng hồn khoáng, chẳng phải Phong sẽ trực tiếp thành cửu tinh hư thánh sao?” Tạm thời dừng chân ở Thánh điện báo cáo nhiệm vụ rồi chúng nhân lại vào hư không, tiếp tục thăm dò. Có thiên phú của phú Dao hỗ trợ, lập công đối họ trở nên rất dễ dàng.

“Nhưng chúng ta cứ dễ dàng tìm được hồn khoáng lập công như vậy thì Thánh điện có hoài nghi không?” Thẩm Lan đột nhiên hỏi.

Diệp Phong mỉm cười bảo: “Muội lo lắng không sai, nên chúng ta không thể lần nào cũng có thu hoạch. Hơn nữa hiện giờ chúng ta có nhiều hồn thạch, đủ để tu luyện mấy năm. Mấy tháng này, không cần chú ý tìm kiếm hồn thạch, cứ an tâm tu luyện!”

“Chỉ cần chúng ta về tay không vài lần, Thánh điện sẽ cho rằng chúng ta may mắn hơn người khác mà thôi.” Gã bổ sung: “Hơn nữa chúng ta nên cố gắng tìm kiếm hồn khoáng có hàm lượng cao một chút. Như vậy không bắt mắt mà lại có được nhiều công huân.”

Chúng nhân đều tán đồng, Dao hỗ tất nhiên không phản đối. Chỉ cần Diệp Phong cho nó đủ hồn lực thì nó không ngại ra sức.

Ba tháng tiếp theo, bọn gã tìm được một lục đảo yên tĩnh ở ngoài hư không, điên cuồng tu luyện. Chỉ là thời gian làm nhiệm vụ sắp kết thúc, phải quay về Thánh điện.

Liên tục ba tháng không thu hoạch được gì, khiến các nhân vật cấp cao đặt hy vọng rất lớn vào Diệp Phong hơi thất vọng. Bất quá đồng thời họ cũng dẹp tan nghi ngờ, xem ra gã không có thủ đoạn tìm hồn khoáng đặc thù gì, chỉ vì vận khí tốt mà thôi...

Người đi thăm dò thông thường một năm chỉ được một, hai mỏ hồn khoáng, Diệp Phong chỉ hai tháng mà được ba mỏ thì Thánh điện nghi ngờ cũng là bình thường.

Mặt khác, Vu vô cũng đang ráo riết tìm kiếm tung tích gã. Tiếc rằng gã suốt ba tháng liên không hành động gì, nên Vu vô nhất tặc cũng công cốc. Nhưng họ không dễ dàng bỏ cuộc, vì với cao tăng của Vu vô, bí mật của gã liên quan đến sinh tử tồn vong của cả tộc, nếu không hiểu rõ, họ tuyệt đối không cam lòng.

Mỗi khu vực phân bố tại ngoại hư không, Vu vô đều phái địa thánh cường giả tọa trấn, một tấm lưới lớn đang giăng sẵn trên đầu Diệp Phong. Tuy nhân thủ Vu vô không thể rải khắp mỗi góc hư không, nhưng chỉ cần gã chấp hành nhiệm vụ thăm dò, thì hai bên gặp nhau chỉ là việc sớm hay muộn...

OOo

Lại đến tháng thứ ba cần nộp hồn thạch, trên một lục đảo mà bọn gã tu luyện.

Vù, vù, vù, vù. Trong tiểu sơn cốc ở giữa lục đảo, Tiểu Hôi đang được một dải thanh sắc mộc nguyên năng lượng bao lấy. Chung quanh vì mộc nguyên năng lượng khuấy động mà liên tục xuất hiện xoáy khí va vào vách đá phát ra tiếng khí lưu rít gào.

Gần đó, Diệp Phong, Thẩm Lan, Tử Thanh và Hồng Diệp đều bị biến cố lạ lùng của Tiểu Hôi thu hút, thi nhau mở mắt, ánh mắt chưa đầy kinh ngạc và hoan hỉ.

“Tiểu Hôi tựa hồ sắp đột phá thánh giai!” Diệp Phong và tứ nữ tụ lại, nhưng không kinh động Tiểu Hôi. Tuy họ chưa kinh qua đột phá thánh giai nhưng năng lượng phản ứng của nó cho thấy trừ tấn cấp thì không còn khả năng nào khác.

“Dao hỗ tựa hồ sắp đột phá.” Tiếp đó chúng nhân lại kinh ngạc. Quá xảo diệu.

Gần Tiểu Hôi nhất, năng lượng dao động trong thể nội Dao hỗ cũng tăng vọt, tràn ra ào ạt như hưởng ứng. Biến hóa đặc biệt này khiến cả Dao hỗ cũng kinh ngạc.

584. Chương 584 : Trung Đẳng Hồn Khoáng

Dao hỗ tự biết muốn đột phá đến địa thánh, trong tình huống hồn lực sung túc cũng cần ít nhất nửa năm một năm. Khi Tiểu Hôi đột phá thánh giai thì huyết mạch yêu thú đặc hữu của nó đột nhiên như được dẫn

động, lập tức bạo phát sức mạnh vô cùng. Vốn nó còn cách lĩnh ngộ địa thánh ý cảnh một khoảng nữa, đột nhiên đồn ngộ.

Hồn lực trong hồn thạch trước mặt Tiểu Hôi bị hút sạch trong tích tắc, thú hồn đột nhiên được tưới nhuần, huyết mạch thần bí được kích hoạt cực nhanh, bắt đầu đặt bước chân đầu tiên vào thánh giai.

“Tốc độ tu luyện của Tiểu Hôi quá đáng sợ, thật sự chỉ là tiểu hầu nhi mà huynh tìm được ở Vô Nguyên đại lục?” Bọn Thẩm Lan kinh ngạc, ấu thú còn chưa thành niên mà đã đạt đến thánh giai, dù Diệp Phong cũng không có tốc độ tu luyện kinh nhân cỡ đó.

“Ta cũng không rõ, lúc trước ta chỉ thấy Tiểu Hôi rất đặc thù nhưng không ngờ thiên phú đến mức đó.” Diệp Phong lắc đầu cảm khái: “Tốc độ tu luyện của yêu thú do huyết mạch quyết định. Trước khi đạt đến huyết mạch cực hạn thì tiến độ tu luyện cực nhanh, xem ra cực hạn huyết mạch của Tiểu Hôi là thiên thánh...Lẽ nào nó thật sự có liên hệ gì đó với thánh tôn của yêu thú nhất tộc?”

“Dù thế nào, Tiểu Hôi đạt đến hư thánh, thực lực của chúng ta tăng cao, còn Đao hổ đột phá địa thánh thì dù gặp địa thánh cường giả, chúng ta cũng không sợ.” Mộ Dung Tử Thanh thập phần hưng phấn.

“Xem ra chúng ta phải cố gắng lên.” Ba tháng khổ tu, chúng nữ lại tăng được một cấp, còn Diệp Phong vẫn chưa tìm được thời cơ đột phá khiến gã vô cùng phiền muộn.

Nửa ngày sau, Đao hổ thành công tấn nhập địa thánh, còn quá trình tấn cấp của Tiểu Hôi rất dài, vẫn còn tiếp tục.

“Tiểu Hôi đại nhân nhất định có liên hệ sâu sắc với thánh tôn đại nhân.” Trong quá trình Tiểu Hôi tấn cấp, Đao hổ cảm ứng rõ thấy thú hồn khí tức của thánh tôn, vì được thánh tôn thú hồn ảnh hưởng nên nó với đồn ngộ mà đột nhiên đột phá. Đao hổ càng kiên định quyết tâm đưa Tiểu Hôi về yêu thú nhất tộc hồng tìm tung tích của thánh tôn đại nhân.

“Ha ha ha, chúc mừng Đao hổ các hạ tấn nhập địa giai.” Diệp Phong bước lên chúc mừng, đồng thời thăm dò. Hiện tại ở đây thực lực mạnh nhất là Đao hổ mà Đao hổ hiển nhiên chưa phải đồng bạn có thể hoàn toàn tín nhiệm.

Đao hổ nheo mắt lại, hiển nhiên nhận ra Diệp Phong giới bị, tuy nó không có địch ý với bọn gã nhưng lại nhắm vào Tiểu Hôi. Nó trầm mặc một lúc rồi lên tiếng: “Diệp Phong, ta hy vọng có thể đưa Tiểu Hôi đại nhân về yêu thú nhất tộc một chuyến. Sau này mà tìm được thánh tôn đại nhân, các vị là bằng hữu vĩnh viễn của yêu thú nhất tộc.”

“Mồ nghi...vấn đề này mồ đã trả lời rồi, đợi thời cơ thích hợp, mồ sẽ tự đến bái phỏng yêu thú nhất tộc.” Mắt gã ánh lên tinh quang, khí hải cũng bắt đầu tích tụ, chuẩn bị ứng phó với phản ứng của Đao hổ.

Tuy Đao hổ đã là địa giai yêu thánh nhưng gã có con bài để chống lại, có điều chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, gã không muốn trở mặt với nó.

“Hừ, khi nào mới là thời cơ thích hợp?” Đao hổ hỏi với vẻ bực dọc.

“Ít nhất, nếu yêu thú nhất tộc có gì bất lợi với Tiểu Hôi thì chúng ta phải có thực lực để giữ mình.” Gã lãnh đạm đáp.

“Phải đợi đến năm nào?” Yêu thú nhất tộc cũng có thiên giai yêu thánh, Diệp Phong và Tiểu Hôi muốn có thực lực giữ mình chỉ ít cũng phải có tu vi địa giai diên phong. Đạt đến cấp đó đâu phải nửa năm một năm mà được.

“Yêu thú các vị khổ nạn mấy vạn năm rồi, lẽ nào còn ngại chờ thêm một chút thời gian?” Diệp Phong cười nhạo: “Các hạ không hoài nghi huyết mạch thiên phú của Tiểu Hôi, tư chất của mồ chắc các hạ cũng thấy, đạt đến mục tiêu chắc không phải đợi quá lâu.”

Đao hổ biến sắc liên tục, sau cùng bỏ ý định động thủ; không phải nó e dè thực lực của Diệp Phong mà cân nhắc đến quan hệ giữa gã và Tiểu Hôi, động thủ sẽ có những hậu quả không hay.

Đao hổ liếc Tiểu Hôi còn đang tấn cấp, sau cùng hạ khí thế xuống...Cứ đợi đấy, ta sẽ có biện pháp đưa Tiểu Hôi đại nhân về yêu thú nhất tộc.

Tiểu Hôi đột phá kéo dài ba ngày mới từ từ giảm đi. Sau khi thành công tấn cấp, nó lại ngủ say, Diệp Phong nhét nó vào ngực rồi lại dẫn chúng nhân đi tìm hồn khoáng.

Đội ngũ của họ đã có biến hóa vi diệu, Đào hổ và Diệp Phong đều có ý lợi dụng đối phương, lại đều giữ miếng với nhau. Bất quá có Tiểu Hôi, hai bên lại không ân oán gì, tạm thời quan hệ còn ổn định, nhưng ổn định đến bao giờ, chỉ ông trời mới biết...

“Hai mươi ngày nữa, khu vực này có thể xuất hiện hồn khoáng.” Cứ hai, ba ngày là Đào hổ lại phát hiện manh mối.

“Đào hổ các hạ có đoán được hàm lượng của hồn khoáng sắp xuất hiện?” Diệp Phong không vội làm dấu mà đột nhiên hỏi.

“Hàm lượng cụ thể thì ta không đoán được, nhưng có thể nhận ra chủng loại hồn khoáng.” Đào hổ không hiểu ý gã nên đáp như thật.

“Thế là đủ rồi.” Diệp Phong mỉm cười: “Sau này chúng ta không cần lãng phí nhiều thời gian vào bần tích và thứ đẳng hồn khoáng, chuyên tâm tìm từ trung đẳng trở lên.”

“Nhưng từ khi nhân loại ào ạt xâm nhập thánh địa, trung đẳng và phú nhiều hồn khoáng cực kỳ hiếm khi xuất hiện, một khi xuất hiện sẽ khiến cả hai phe nhân loại tranh đoạt kịch liệt, đặc biệt là phú nhiều hồn khoáng, lần nào cũng khiến Thánh điện và Vu vô giao chiến dữ dội, không ít thiên thánh cường giả cũng tham chiến.” Đào hổ cực kỳ kinh ngạc trước quyết định của gã.

“Ha ha, việc đó thì mỗ đã cân nhắc. Trung đẳng hồn khoáng xuất hiện sẽ khiến không gian dao động không quá mạnh, nếu chúng ta may mắn thì có thể nuốt trọn. Nếu gặp Vu vô thì có Đào hổ các hạ là địa thánh cường giả, tin rằng chúng ta có cơ hội đoạt được, ít nhất là đoạt được một phần. Còn về phú nhiều hồn khoáng, mỗ sẽ chuyển tin tức cho Thánh điện, công huân giành được sẽ cực nhiều.” Diệp Phong tự tin.

Dù nuốt trọn trung đẳng khoáng mạch hay là báo tin phú nhiều hồn khoáng thì công huân và hồn thạch mà bọn gã nhận được đều gấp mười mấy lần, không cần tháng nào cũng có thu hoạch. Chỉ cần mấy tháng có thu hoạch một lần cũng đã hơn nhiều trước, quan trọng hơn là không quá bắt mắt, không bị Thánh điện hoài nghi.

“Được, nơi này người làm chủ, ta làm theo là được.” Đào hổ bắt đầu bỏ qua những nơi có bần tích và thứ đẳng hồn khoáng, chú ý tìm kiếm hồn mạch có hàm lượng cao.

OOo

Liên tục mấy tháng, bọn gã đều về tay trắng, Đào hổ tuy ba lần đoán rằng có khả năng xuất hiện trung đẳng hồn khoáng nhưng không thành công. Chúng nhân cũng không nóng lòng, hồn thạch vẫn đủ dùng cho họ.

“À...bên đó...” Đào hổ đột nhiên tỏ vẻ ngưng trọng, thân hình lướt tới.

“Hà, xem ra Đào hổ lại có phát hiện, hy vọng lần này không hụt nữa.” Diệp Phong đang cười nói với chúng nữ, tất cả đang chờ đợi trung đẳng hồn khoáng - khoáng mạch có hàm lượng hồn thạch gấp mấy chục lần thứ đẳng hồn khoáng.

“Dự cảm của muội cho thấy lần này không hụt nữa.” Mộ Dung Tử Thanh cười hi hi trên.

“Tử Thanh muội muội lần nào cũng có dự cảm, nhưng chưa đúng bao giờ.” Đông Phương Hồng Diệp bật cười.

“Ha ha.” Thẩm Lan và Vũ Hân cùng cười, Mộ Dung Tử Thanh ngênh mặt giận: “Đợi đấy, lần này dự cảm của muội nhất định chuẩn xác.”

Diệp Phong cũng vui vẻ ôm có thơm nhẹ: “Nếu Tử Thanh lần này đoán trúng, bản đại gia trọng thưởng toàn bộ.”

“Lui.” Chúng nữ, kể cả Vũ Hân chưa có quan hệ với gã, đều đỏ mặt, đều hiểu ‘thưởng’ mà gã nói đến là việc gì. Vũ Hân thì tim đập thình thịch như trống trận, gã nói toàn bộ, tức là kể cả cô? Lẽ nào gã thật sự muốn...Nghĩ vậy thôi, mặt cô còn đỏ hơn ba người kia, hổ thẹn mãi không thôi.

Diệp Phong mà biết cô nghĩ như vậy tất sẽ kêu to oan uổng, gã nói vậy vì không chú ý đến có người ngoài là cô. Bất quá gã kỳ thật không coi cô là người ngoài, có điều không tiện nói ra.

Đao hổ nhanh chóng thăm dò có kết quả, quay lại bảo: “Khu vực này có tỷ suất xuất hiện trung đẳng hồn khoáng không nhỏ, thời gian chừng năm ngày nữa.”

“Năm ngày?” Thời gian này, Diệp Phong hiểu phần nào về thiên phú thăm dò của Đao hổ, thời gian càng gần thì tỷ lệ thành công càng cao. Thời gian ngắn thế này, dự đoán của nó khá chắc chắn, xem ra lần này có cơ hội thành công.

“Vậy chúng ta tìm một nơi kín đáo gần đây tĩnh tu, đợi hồn khoáng xuất hiện, nếu không ai đi qua là hay nhất, còn gặp Vu vô nhất tộc hoặc tiểu đội thăm dò nào thì chúng ta cũng ở trong tối, tùy cơ ứng biến.”

An bài cận kề xong, bọn gã ẩn thân tại một lục đảo cách hồn khoáng hai trăm dặm, chỉ cần không để lộ động tĩnh quá rõ thì sẽ không bị ai chú ý.

585. Chương 585 : Cường Địch

Bọn Diệp Phong mai phục cách hồn điểm hai trăm dặm, đợi hồn khoáng sản sinh.

Ngày đầu, quanh khu vực này không có Vu vô hoặc người tìm khoáng đi qua.

Hôm sau, vẫn không có ai.

Đến ngày thứ ba, một tiểu đội khí tức không mạnh lắm tiến vào địa bàn bọn Diệp Phong trấn thủ khiến thần kinh họ chột căng ra.

Lúc này, hồn lực thu tập khí trên trán gã hơi dao động, chứng minh ở đây sắp hình thành một hồn thạch khoáng mạch. Xác suất Đao hổ cảm ứng hồn khoáng sản sinh tuy không cao nhưng dự cảm loại linh hồn khoáng lại hiếm khi sai. Ba ngày nữa nhất định sẽ xuất hiện trung đẳng hồn khoáng!

Nhưng đúng lúc quan trọng này lại xuất một nhóm người ngoài, làm gì có chuyện gã không khẩn trương?

Nhóm người này đến gần, bọn gã phát hiện đó là một tiểu đội hư giai vu thánh. Họ cũng cầm hồn lực thu tập khí đoạt được từ Thánh điện, hiển nhiên cũng nhận thấy thu tập khí phát ra tín hiệu.

Vì quá xa nên bọn Diệp Phong không biết đối phương thương lượng gì, chỉ lạ ở chỗ toán Vu vô này trừ hơi hưng phấn thì tỏ ra rất cẩn thận, không giống với phản ứng kích động khi phát hiện trung đẳng hồn khoáng.

“Hiện tại nên làm gì? Chúng ta có nên bắt chúng không?” Tiểu đội này có năm vu thánh, luận thực lực, đương nhiên không phải đối thủ của bọn Diệp Phong có cả địa giai yêu thánh. Nên Đao hổ hỏi nhỏ.

“Không nên dả thảo kinh xà! Hư giai vu thánh không có thực lực như các hạ và mỗi một nếu chúng ta xuất thủ, chúng chạy được một người thôi thì sẽ xuất hiện vu thánh cường giả lợi hại hơn.”

Gã khẽ lắc đầu, hiển nhiên không định khinh cử vọng động: “Quan sát đã, xem có động tĩnh gì không rồi tính.”

Thoáng sau, đối phương tựa hồ đã quyết định, một trong năm vu thánh cáo biệt đồng bạn rút đi trước. Bốn vu thánh còn lại cảnh giới quanh chỗ hồn khoáng sản sinh.

“Đối phương chuẩn bị làm gì?” Diệp Phong nhíu mày, cảm giác có điều dị thường.

“Có phải vì hồn khoáng hàm lượng phong phú nên chúng gọi thêm người?” Đao hổ cũng lấy làm lạ.

“Không phải...Hành tung của chúng ta không bị bại lộ, nên chúng cho rằng chúng phát hiện đầu tiên. Chỉ cần trong hai ngày không có ai đi qua, chúng sẽ dễ dàng lấy được hồn khoáng, cần gì viện binh.”

“Có khi đối phương thận trọng thì sao?”

“Có khả năng này, nhưng ta thấy họ có mục đích khác...” Diệp Phong trầm ngâm hồi lâu mới quyết định: “Mặc kệ đối phương chuẩn bị làm gì, chúng ta ở trong tối là có tiên cơ. Đợi khi hồn khoáng hoàn toàn thành

hình, sẽ do Đao hổ các hạ xuất thủ ngăn chặn đối phương, chúng ta nhân cơ hội đoạt lấy hồn khoáng, đặc thủ là rút ngay.”

“Hảo!”

Ngày thứ năm, hồn động mà bọn gã mong chờ từ từ xuất hiện. Phạm vi của hồn động lớn gấp mấy chục lần hồn động lớn nhất mà bọn gã từng thấy. Đó là minh chứng hùng hồn nhất rằng hồn khoáng này là trung đẳng khoáng mạch!

“Trung đẳng hồn khoáng ngưng kết mất chừng sáu canh giờ. Hình như đối phương không có viện binh, tình thế rất thuận lợi với chúng ta.” Đao hổ cũng hưng phấn, lâu lắm rồi nó không thấy hồn thạch nhiều thế này.

“Không được sơ ý. Nhất định phải đợi cho hồn khoáng hoàn thành ngưng kết thì mới xuất thủ.” Lòng tay chúng nhân đều đầm mồ hôi lạnh, không phải vì địch nhân quá mạnh mà vì hồn khoáng này quá lớn, ai cũng thập phần kích động!

Thần may mắn tựa hồ còn thương đến bọn gã. Vu vô không hề có dấu hiệu sẽ có viện binh, còn hồn thạch ngưng kết sắp xong. Điều duy nhất khiến gã không hiểu là bốn Vu vô này không chú ý đến hồn khoáng bằng bọn gã, tựa hồ họ chờ đợi việc gì đó xảy ra nhưng kết quả khiến họ thất vọng.

“Động thủ!” Bất quá, Diệp Phong cũng không còn thời gian nghĩ xem vì sao đối phương phản ứng như vậy, vì tài phú đã ở trước mắt, hơn nữa đã ở giai đoạn thành hình sau cùng.

Đao hổ bạo phát địa giai khí thể kinh nhân, thân ảnh hóa thành dải cầu vòng vàng rực, lao vào bốn Vu vô.

Tiếp đó Diệp Phong và chúng nữ kết thành ngũ hành chiến trận, cùng Đao hổ chia làm hai nhanh, định đoạt lấy kho tài phú này.

“Là Diệp Phong!” Một trong bốn Vu vô đột nhiên kinh hô, đồng bạn của y cũng tương tự.

Gã nghi hoặc liếc Vu vô hô lên đầu tiên, lúc đó mới thấy hơi quen mắt, tựa hồ là một người trong nhóm của tử phát tráng hán lần trước? Bất quá đối phương sao lại phản ứng kỳ quái như vậy? Quen gã sao?

Đao hổ chặn trước mặt bốn Vu vô, dùng tu vi hoàn toàn áp đảo phát ra vô thượng địa giai uy áp, ép bốn đối thủ đứng nguyên tại chỗ, không dám động đậy gì.

Chát. Đao hổ xuất ra công kích cực mạnh hất văng bốn Vu vô, bốn người này tựa chiếc lá trong cuồng phong, đập vào một lực đảo ở ngoài xa, tiếng âm ầm vang lên không ngớt.

“Ha ha! Thuận lợi quá.” Đao hổ cười vang, lần đầu tiên sử dụng thực lực địa giai, nó thấy rất thoải mái: “Diệp Phong, lấy hồn thạch nhanh lên.”

Gã không ngờ sự tình lại đơn giản như thế, hiện tại đã kích hoạt hồn lực thu tập khí, hồn khoáng khổng lồ ngay trước mắt, tựa hồ đưa tay ra là chạm vào được. Chỉ cần mấy phút ngắn ngủi là món tài phú này sẽ lọt vào túi. Chúng nhân đều thập phần kích động.

“Chân không pháo!” Hư không xa xôi đột nhiên vang lên tiếng quát như sấm nổ, hàm chứa cả chấn động linh hồn cực mạnh khiến óc gã đau nhói. Đồng thời, quang mang chói lòa vút đến trước mặt gã trong tích tắc.

“Như ý bồng, lớn lên!” Trong lúc điện quang hỏa thạch, như ý bồng lớn vụt lên như thuần bài khổng lồ chặn trước mặt, Chân không pháo đánh hết vào như ý bồng, sức mạnh không thể kháng cự hất gã và chúng nữ văng đi, tổ hợp ngũ hành chiến trận suýt nữa tan rã.

“Địa giai vu thánh!” Con người Diệp Phong co lại thật nhanh, trong lúc quan trọng này, đối phương lại có viện binh như thế, sắc mặt gã trở nên cực kỳ khó coi.

Đồng thời từ hướng khác cũng xẹt tới một đạo Chân không pháo, mục tiêu là Đao hổ đang đắc ý. Nó kinh hãi, vội dốc năng lượng toàn thân ngăn chặn. Chân không pháo nổ vang, thân thể Đao hổ văng đi như bị sét đánh.

“Còn một địa giai vu thánh nữa?” Diệp Phong trầm hô không ổn, khó khăn lắm mới ổn định được chúng nữ và ngũ hành chiến trận, quả nhiên lại thấy từ hai hướng lướt tới hai bóng người cực nhanh. Thực lực hai người này siêu phàm, chỉ nháy mắt đã từ mấy chục dặm ngoài xa đến trước mặt bọn gã.

“Ha ha! Xem ra quả nhiên công phu không phụ người có lòng, cuối cùng người cũng thò mặt ra.” Địa giai vu thánh công kích gã cười vang. Sau lưng hắn còn ba hư giai vu thánh nhanh chóng áp sát.

Diệp Phong và chúng nữ cùng dao động đối diện với hai địa giai vu thánh và bảy hư giai vu thánh. Tình thế hiển nhiên thập phần bất lợi!

“Chư vị, hồn khoáng này các vị thích thì nhường lại cho các vị.” Diệp Phong cân nhắc tình hình, biết là không nên làm căng. Hồn thạch thì ngày sau có thể lấy được, không cần thiết phải đưa mình và chúng nữ vào cảnh nguy hiểm.

Nói đoạn, gã đưa mắt ra hiệu cho Đào hổ định bỏ đi ngay. Gã cho rằng phe mình có một địa giai yêu thánh, hơn nữa ngũ hành chiến trận của mình và chúng nữ tuy không bằng địa thánh nhưng cũng có thể đấu một phen, mục đích của đối phương là hồn thạch, sẽ không sống chết với họ.

Nhưng khi bọn gã vừa hành động, thân ảnh địa giai vu thánh cũng loáng lên, chặn trước mặt.

“Các hạ có ý gì? Mỗ đã từ bỏ hồn thạch, lẽ nào các vị còn định đuổi tận giết tuyệt?” Diệp Phong hơi nổi giận, đồng thời ngũ hành chiến trận phát ra khí thế hùng hồn hòng tạo áp lực cho đối phương.

“Ha ha ha! Hồn thạch bọn ta sẽ lấy, nhưng hai bọn ta xuất động lần này là vì người, sao lại để người chạy mất?” Hai địa giai vu thánh một tiền một hậu kẹp lấy gã, người đứng trước cười to.

“Vì ta?” Óc gã thoáng qua dự cảm không lành.

“Không sai, mấy tháng liền không phát hiện tung tích người, bọn ta đành lợi dụng trung đẳng hồn khoáng này làm mồi câu cho người hiện thân.” Đối phương đắc ý.

Sau cùng gã cũng biết hóa ra Vu vô tiểu đội phát hiện hồn khoáng xong thì báo cho địa giai vu thánh trấn thủ gần đây bày ra cái bẫy dẫn dụ gã mắc câu. Không ngờ vì tham hồn thạch mà gã dễ dàng mắc hố, chẳng trách trước đó gã cứ thấy bứt rứt, hóa ra mục đích của Vu vô lại là chính gã.

“Không biết các vị tìm tại hạ vì mục đích gì?” Diệp Phong hơi bức mình, lẽ nào vì lần trước gã cướp hồn khoáng của Vu vô? Việc này xảy ra không biết bao nhiêu lần giữa Thánh điện và Vu vô, lẽ nào đến mức phải xuất động hai địa giai vu thánh đến bắt gã?

“Đợi lúc được bọn ta đưa về Vu điện, người sẽ biết nguyên nhân.” Đối phương không coi bọn gã ra gì. Ngũ hành chiến trận tuy nguy hiểm nhưng vẫn không phải đối thủ của địa thánh. Đào hổ tuy đã là địa thánh nhưng thời gian tấn cấp quá ngắn, luận thực lực thì còn kém địa giai vu thánh, cộng thêm bảy hư giai vu thánh bao vây nữa thì bọn gã mọc cánh cũng khó thoát.

586. Chương 586 : Hoàng Cấp Đối Quyết Địa Giai

Nghe thấy đối phương nói đầy khinh miệt, sắc mặt Diệp Phong lạnh lại. Chúng nữ cùng gã tổ thành trận thế cũng dốc sức dồn khí hải nguyên lực, liên miên tuần hoàn vào thân thể gã. Khí thế của gã tăng vọt, tứ kim chân nguyên hùng hồn như lửa cháy rừng rực trào ra, bao trùm cả tứ nữ.

Lần đầu tiên gã lợi dụng ngũ hành chiến trận thi triển Thần thông biến, tuy thể nội gã có bốn khí hải không kém hơn bất kỳ ai trong tứ nữ nhưng tứ trọng Thần thông biến vẫn thiếu thủy nguyên, không thể hình thành ngũ hành đại tuần hoàn hoàn mỹ. Giờ có tứ nữ, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành nguyên lực đủ cả, sau cùng tuần hoàn dung hợp lại, uy lực không chỉ là thêm một khí hải. Thực lực trong tay gã hiện giờ không kém gì địa giai.

Tuy bằng vào thực lực này, gã không thể địch nổi địa giai vu thánh, nhưng vẫn còn trong tay mấy con bài tẩy như Tru Thần cung và độc dược của Bách Thảo cốc. Dốc toàn lực, chưa chắc gã đã thua.

Từ miệng đối phương, gã biết lần này họ nhắm vào mình. Vu vô nhất tộc thậm chí đem cả trung đẳng hồn khoáng làm mồi câu, kỳ thật cực kỳ mạo hiểm, vạn nhất Thánh điện có nhiều cường giả đi ngang thì họ không những không dụ được gã mà mất không một món hồn lực quý giá.

Dù thế này, lần này Vu vô nhất tộc đã thành công thu hút gã, buộc gã phải giao chiến. Trước khi biết rõ mục tiêu của họ, gã tuyệt đối không cam tâm bị bắt.

“Đao hổ các hạ, mong các hạ cầm chân một địa giai.” Gã nắm quyền đầu, lập tức thi triển không khí lĩnh vực khiến một địa giai vu thánh nhướng mày. Bản lĩnh chế ngự khí lưu này tương tự Ngự khí thuật của Vu vô tộc nhưng thủ đoạn và phạm vi của Diệp Phong lại cao hơn địa giai như y, thật khiến y không hiểu nổi.

Đao hổ nhủu mày, từ đáy lòng mình, nó không muốn dốc toàn lực vì Diệp Phong, đặc biệt khi đối thủ là địa giai cao cường hơn nó. Nhưng hiện tại Tiểu Hôi còn trong ngực áo gã, nếu gã bất hạnh chắc Tiểu Hôi không thoát được. Tuy nó mặc kệ vận mệnh Diệp Phong nhưng an nguy của Tiểu Hôi thì không thể đùa được.

Do dự một chút, Đao hổ liền dốc toàn lực, khẽ lắc mình chặn một cao thủ địa giai lại.

Hành động của Đao hổ khiến Diệp Phong nhẹ lòng, gã sợ nó mặc kệ cả nhóm mà bỏ đi. Gã đồng thời nghênh chiến hai địa giai thì thật lành ít dữ nhiều. Tuy bớt được một đại địch nhưng tâm thần gã vẫn không dám lơ lửng. Gã nhìn chăm chăm vào địa giai, thân thể căng ra như dây cung, ẩn tàng sức mạnh bùng nổ đáng sợ.

Thấy gã cẩn thận như lâm đại địch, địa giai cười lạnh, hai ngọn quyền đầu cứng đánh va vào ngực, thân thể kêu tanh tách lớn vụt lên, đồng thời sức mạnh nhục thân cũng tăng theo.

“Mấy tên tép riu hoàng cấp mà định kháng cự? Để lão tử xem các ngươi có tư cách gì.” Địa giai đó nở nụ cười lạnh, ngay cả Thánh điện địa giai còn không được y coi ra gì nữa là mấy hoàng cấp.

Diệp Phong thần nhiên, không hề phản ứng gì, nhưng đầu óc chuyển động thật nhanh tìm đối sách. Trong tình huống thực lực kém xa đối phương, hiển nhiên tận dụng con bài tẩy của mình thế nào sẽ thánh nhân tổ quyết định đến thắng bại.

“Mau ngoan ngoãn nằm xuống đi.” Địa giai vu thánh đã biến thành cự nhân mấy chục thước, tay xòe ra như tấm lưới sắt chụp xuống. Tay y lướt qua chỗ nào, khí lưu hình thành kinh phong đáng sợ, xé gió ràn rạt.

“Cự đại thuật!” Chân nguyên lưu động, thân thể gã cũng lớn vụt, đồng thời như ý bóng cũng từ nguyên trạc vụt ra lòng tay, lớn lên theo.

Chát.

Bàn tay cứng như thép luyện vút đến trước mắt gã trong tích tắc, tay địa giai vu thánh vươn dài quỹ dị, trong tình huống thân thể bất động mà vẫn có thể phát động thế công.

Không gian trước mặt gã chợt dao động, bóng xanh loáng qua, như ý bóng và lực đạo hung hãn không hề khách khí giáng ngược lại, từ điểm va chạm vang lên tiếng động như sấm, rồi sóng chấn như gợn sóng nhanh chóng khuếch tán, cả không gian cũng run rẩy.

Vai địa giai vu thánh khẽ hất, áp lực từ như ý bóng bị đẩy đi hết, Diệp Phong và chúng nữ lui bước liên tục mấy dặm mới miễn cưỡng đứng vững lại được.

“Khá lắm, sức mạnh của ngươi đã siêu việt hư thánh giai, còn biết thi triển Thần thông thuật của Vu vô nhất tộc.” Địa giai vu thánh hơi kinh ngạc, liếc nhìn như ý bóng của gã chăm chăm.

“Như ý bóng của Lý Thần Thông.” Mắt hắn nhanh chóng co rút lại, như thấy việc gì đó không thể tin, ánh mắt nhìn lên cây bóng đầy phức tạp, sùng kính!

“Tiểu tử, lấy được cây bóng này ở đâu?” Địa giai vu thánh lạnh lùng nhìn gã, uy nghiêm kinh nhân tràn ra.

“Nói rườm rà thế, như ý bóng trong tay ta đương nhiên là do chủ nhân của nó truyền cho.” Diệp Phong đáp hàm hồ, gã cũng không biết Lý Thần Thông có phải lý gia lão tổ, cũng không biết thái độ của đối phương với Lý Thần Thông là gì.

“Đánh rầm! Người không phải người Vu võ nhất tộc, Lý Thần Thông sao lại truyền như ý bổng cho người.” Địa giai vu thánh gầm như sấm, ánh mắt hung hãn đầy nghi hoặc, Diệp Phong tuy biết thi triển Thần thông thuật, nhưng công pháp hoàn toàn khác với Vu võ. Hà huống ngũ hành chiến trận, chân nguyên và khí hải, đều là tiêu chí của Thánh điện tu luyện giả, khiến đối phương không lần ra bài tẩy của gã.

“Có gì không được. Cho ta biết mục đích các người bắt ta, có lẽ còn đàm phán được.” Diệp Phong cho rằng có lẽ Lý Thần Thông cũng có địa vị tại Vu võ nhất tộc, may ra tránh được giao chiến với người này.

“Đừng có giả thần giả quỷ, chỉ cần bắt người thì mọi việc sáng tỏ thôi mà.” Thân thể địa giai lại vang lên tiếng xương cốt nổ như sấm động, khí thế càng hùng tráng.

“Vương bát đản, đúng là không chịu hiểu lý lẽ.” Diệp Phong giận dữ ngoạc miệng mắng. Đến giờ gã vẫn không hiểu vì sao võ nhất tộc vì thập yêu nhất định bắt mình.

“Với người Thánh điện, không cần lý lẽ gì hết.” Địa giai vu thánh gầm vang, tay ngưng thành khí lưu trắng toát trong tích tắc. Diệp Phong rung động, đó là ảo nghĩa cao cấp của Thần thông thuật - Chân không pháo của Vu võ nhất tộc.

Chân nguyên của gã nhanh chóng tràn ra, chân ngưng tụ sức mạnh, sẵn sàng tránh né.

“Hừ! Ngự khí phục!” Vu thánh ngưng ánh mắt, khí lưu của gã lưu lập tức như bị khống chế, trói chặt lấy gã, chính là thủ đoạn gã lên học được ở thánh tiếm tuyển bạt tái, lần này dụng phải hành gia.

Bị Ngự khí phục của địa giai vu thánh trói buộc, tốc độ trận thế của bọn gã bị ảnh hưởng sáu phần, cộng thêm thực lực song phương chênh lệch, e rằng khả năng thoát ra được không đầy ba phần.

“Chân không pháo!” Trói Diệp Phong xong, địa giai vu thánh mới vung tay phát ra khí pháo trắng toát vào. Lần này y tích tụ Chân không pháo rồi mới phát ra, uy lực cao hơn lúc đánh lên gã. Địa giai vu thánh thoáng cười lạnh, nếu Diệp Phong ngênh tiếp, ngũ hành chiến trận chỉ e sẽ tan vỡ ngay, bản thân gã cũng mất đi chiến lực.

Nhưng sự thật lại như đùa cợt với y. Bọn Diệp Phong chỉ hơi run người, rồi với tốc độ đầy bạo phát tránh khỏi địa giai Chân không pháo. Tiếp đó, bọn gã không có ý gì thoái lui, sau lưng ngũ hành chiến trận nổ vang, hư không rực lên một sợi màu tím, thoáng sáu đã đến sát vu thánh.

Đồng thời, hai tay gã khê chấp lại, khí lưu trong mấy dặm cấp tốc ngưng tụ theo trạng thái đối phương khó tưởng tượng được.

“Khí vực không gian!” Lần này đến lượt địa giai vu thánh nhúc óc. Hiệu quả của loại thần thông như ngự khí phục do Diệp Phong thi triển cao hơn y nhiều. Tuy có Cự lực thuật phụ thể, tu vi lại cao siêu nhưng trong khí vực không gian thì hành động vẫn bị ảnh hưởng nhiều.

“Cho người ném Chân không pháo của ta.” Diệp Phong giơ tay, xoáy khí xanh biếc tràn ra, lớn vụt lên thành hơn cả kích cỡ thân thể gã. Gã giơ tay quá đầu, cười lạnh vẩy mạnh, xoáy khí đổ vào đối phương.

“Ngự khí thuần!” Địa giai vu thánh như chìm vào đầm lầy, không thoát khỏi khí vực không gian. Y là địa giai, kinh nghiệm chiến đấu không thiếu, thể nội nguyên nguyên lực tụ lại như nước triều, hình thành một lớp khí trắng toát trước ngực.

Nguyên nguyên lực không có đặc tính chiến đấu nên phòng ngự của Vu võ, trừ nhục thân ra chỉ còn một thủ đoạn là ngự khí phòng ngự. Chỉ vậy thôi cũng khiến Thánh điện tu luyện giả ném đủ đau khổ.

Vù. Khiến hấn kinh ngạc là xoáy khí của Diệp Phong đập vào ngự khí thuần không nhưng không bị trở ngại mà tựa hồ hút luôn, khí thuần chỉ phát ra tiếng kêu khê rồi hoàn toàn tiêu tan tại hư không.

Đoạn Chân không pháo mang theo uy lực hùng hồn ầm mạnh lên ngực địa giai vu thánh, làn da cứng như đá chợt nứt toác. Cùng với đó, khí lưu năng lượng ngưng thành khí vực không gian cũng bị sức nổ này khiến cho nổ theo. Vị trí của địa giai vu thánh rực lên quang trụ chói lòa, không gian rung động, một thân ảnh khổng lồ văng khỏi tiếng nổ, va mạnh vào lục đảo khiến cả lục đảo rung chuyển.

587. Chương 587 : Tam Đầu Lục Tí

“Ồ...tiểu tử này đánh bay được cả một địa giai.” Ngoài xa, Dao hổ đang cảm chân một địa giai vu thánh cảm thụ được động tĩnh. Nó đấu với một địa giai vu thánh chính tông, có phần cật lực, cũng may đối phương không hứng thú với nó, không dốc toàn lực nên dù nó hạ phong nhưng còn kiên trì được không ít thời gian.

Nhưng Diệp Phong cùng chúng nữ chỉ có hoàng cấp tu vi lại hơi chiếm thượng phong khiến Dao hổ có cảm giác hư ảo.

“Cũng may khi trước ta không trở mặt với y, không thì kết quả khó nói lắm.” Dao hổ lúc này rất hoài nghi việc mình thắng được gã.

“Ha ha, tiểu tử này xem ra nổi giận rồi.” Vu thánh đối chiến với Dao hổ không có cảm giác khẩn trương, mà cười khê: “Như thế càng ném mùi đau khổ mà thôi.”

Bảy hư giai vu thánh bao vây vòng ngoài không vì địa giai phe mình bị gã đánh bay mà tỏ ra lo lắng. Họ lặng lẽ giữ vững các vị trí, nếu gã định bỏ chạy tất sẽ bị ngăn lại ngay.

Xoạt, xoạt, xoạt. Thân thể hơn mười trượng từ trong đồng đồ nát từ từ bò ra, địa giai vu thánh sầm mặt, khẽ phát tay qua lồng ngực lõm vào vì công kích của Diệp Phong, nguyên nguyên lực đầy sinh cơ liên tục từ chỗ xương sườn gãy tràn qua, cốt nhục thụ thương của y lành lại với tốc độ cực nhanh.

“Hay lắm, hay lắm. Từ khi lão tử tiến nhập địa giai đến nay, chưa từng bị bọn rác rưởi Thánh điện đánh cho thế này, người là kẻ đầu tiên khiến ta trọng thương đến mức này. Lại còn chỉ là hoàng cấp.” Địa giai vu thánh hoàn toàn âm lạnh lại khiến người ta lạnh buốt cõi lòng, khí thế hung hãn từ thể nội y tràn ra.

“Xem ra lão tử đã coi thường người, đã vậy...ta cho người xem thủ đoạn thật sự của địa giai.”

Diệp Phong cẩn thận lướt ra xa, chăm chú giới bị. Cảm thụ áp lực kinh hồn từ thể nội đối phương không ngớt tràn ra, gã hiểu rõ đây là địch nhân mạnh nhất mình gặp từ lúc tiến nhập thánh địa.

Ban này gã dễ dàng chặn được Chân không pháo của đối phương, hơn nữa lợi dụng chân không khí toàn trọng thương địch thủ vì lĩnh vực của gã là cảnh giới tối cao và khống chế khí lưu - không khí lĩnh vực. Ngự khí Thần thông thuật của đối phương với gã khác nào trẻ con.

Đối phương ném đòn lần này, nhất định sẽ đề phòng năng lực ngự khí của gã, gã không còn cơ hội thứ hai như thế nữa. Hà huống, dù gã ở trạng thái ngũ trọng cực trí Thần thông biến, thi triển chân không khí toàn uy lực cao nhất cũng không thật sự ảnh hưởng đến đối phương được. Quá lắm chỉ giảm bớt được một phần năng lượng của y.

“Người có cách khắc chế ngự khí ảo nghĩa Thần thông thuật của Vu võ nhất tộc thì ta sẽ cho người lĩnh giáo cảnh giới tối cao của nhục thân Vu võ - Tam đầu lục tí!” Địa giai vu thánh cười gần, cơ nhục trên vai nhuộm động kịch liệt, một cái đầu giống hệt đầu y mọc ra ở vai trái, tiếp đó cần cổ mọc tiếp vai, thò ra hai cái tay giống hệt thì mới dừng sinh trưởng.

“Đó là Thần thông thuật cổ quái gì hả?” Diệp Phong và chúng nữ đều hít khí lạnh, trong truyền thừa gã nhận được từ Vu võ, không có thông tin về Thần thông thuật này. Một người vô duyên vô cớ mọc ra một cái đầu, thật khiến gã không tin được.

Nhưng thế vẫn chưa hết, vai phải đối phương cũng mọc ra thêm hai cánh tay và một cái đầu theo cùng phương thức để hoàn thành biến thân. Phối hợp với thân thể cao cả chục trượng, hình dáng Tam đầu lục tí này khiến người ta rùng mình hoảng sợ.

“Tiểu tử, hiện tại hối hận cũng muộn rồi.” Chưa dứt lời, Tam đầu lục tí giật giật da mặt nở nụ cười âm lạnh, thân hình di động trong tích tắc, tàn ảnh vạch ngang tầng không, chân thân như quỷ mị bắn đến trước mặt gã.

Diệp Phong rùng mình, tốc độ của địa giai vu thánh quả nhiên nhanh đến đáng sợ. Hơn nữa đối phương chỉ dựa vào nhục thân cũng thi triển được tốc độ cao hơn ban này.

Trong lúc đầu lóe lên ý niệm đó, tay gã cũng không chậm trễ, như ý cự bồng tùy tâm mà động, xé tan không khí mang theo chân nguyên hùng hồn giáng vào một cái đầu.

Chát. Như ý bóng giáng xuống, Tam đầu lục tí không tránh, hai tay phát lên như ảo ảnh, ngạnh tiếp cây bóng, phát ra tiếng động đùng đục. Tiếp đó, từ một bên của y, hai cánh tay lại đánh tới với tốc độ tia chớp, nắm chắc như ý bóng đã mất hết lực đạo.

Như ý bóng bị đối phương nắm lấy, Diệp Phong hơi biến sắc. Trước đây gã chưa bao giờ gặp địch nhân có sáu cánh tay, thật sự phiền hà. Gã chưa nghĩ ra cách gì giật lại như ý bóng thì vu thánh đối diện lập tức công kích.

Y còn hai tay, đột nhiên dài ra, cong thành hình trảo, chụp vào mặt Diệp Phong như tia sét. Với thanh thể này, nếu bị chụp trúng thì hộ thể chân nguyên của gã hoàn toàn không chống nổi.

Nhưng bị tấn công ở cự ly gần thế này, như ý bóng lại bị đối phương giữ chặt, gã hoàn toàn không thể tránh né. Cũng may kinh nghiệm đánh xáp là cả của gã cực kỳ phong phú, tay còn lại như phản xạ có điều kiện nắm lại thành quyền giáng vào hai ngọn cự trảo của đối phương.

“Cự chùy thuật!” Quyền phong xuất ra, tay và quyền đầu của gã cũng to lên, tuy không bằng đối phương nhưng uy lực cực kỳ hung mãnh.

Cả hai va nhau, Tam đầu lục tí chỉ hơi run người, lực đạo của Diệp Phong bị hấn hóa giải thành vô hình. Hai cự trảo hơi ngừng lại trên không một chút rồi bám sát gã như coi dòi trong xương.

Vù, vù. Quyền đầu Diệp Phong nứt ra mấy vết, máu rỉ ra. Gã mượn phản lực của cả hai, mang theo chúng nữ cấp tốc lùi lại, đồng thời như ý bóng đột nhiên thu nhỏ lại, khiến đối phương chụp hụt, gã nhân cơ hội thoát khỏi tay đối phương. Cự trảo lại bức tới.

Coi như tránh thoát được trói buộc của tay đối phương, gã khẽ quát: “Khí vực không gian!”

Khí lưu trước mặt ngưng kết khiến cự trảo sắp chụp tan đầu gã ngừng lại. Diệp Phong mặc kệ thương thế trên quyền đầu, lại phát ra chân nguyên, mang theo chúng nữ tránh khỏi công kích của đối phương.

“Hừ! Cũng có chút bản lĩnh.” Nhanh nhạy và quả quyết gã thể hiện trong lúc giao chiến khiến đối phương cũng khen ngợi. Bất quá y lập tức cười lạnh, thân hình lướt tới, lại phát động công kích, tựa hồ không cho gã cơ hội lấy hơi. Hai tay khác của y như trường xà vươn mình, sáu cánh tay tựa râu bạch tuộc biến hóa linh hoạt, có tay nắm thành quyền đầu, có tay ngưng thành cự trảo, có tay hóa thành thủ đao lăng lệ..

Các loại thể công được Tam đầu lục tí và hình thể Thần thông thuật đạt tới hóa cảnh vận dụng, công kích Diệp Phong và chúng nữ như cuồng phong bạo vũ, buộc ngũ hành chiến trận liên tục thoái lui. Lúc đó Diệp Phong mới hiểu vì sao Tam đầu lục tí được xưng tụng là tối cao ảo nghĩa của hình thể Thần thông thuật. Bốn phương tám hướng như đồng thời bị ba địa giai cường giả bao vây, không thể chống nổi.

Song phương nhanh chóng ngạnh tiếp mấy lần, Diệp Phong liên tục hự lên, hiển nhiên chịu áp lực chưa từng có từ thể công siêu cường đó. Nếu không nhờ lĩnh vực của gã thập phần đặc thù, đối phương vì e dè không thể thi triển ngự khí Thần thông thuật nên còn miễn cưỡng chống chọi được, không lập tức thảm bại!

“Hừ, đó là toàn bộ thực lực của ngươi?” Địa giai vu thánh ngông cuồng, thể công không hề giảm bớt: “Một hoàng cấp đối diện địa giai, mọi thủ đoạn đều vô dụng, mau chịu trối đi.”

Chát!

Như ý bóng lại va vào cự quyền, lực đạo hùng hồn như nước triều liên miên bất tuyệt từ quyền đầu của đối phương khiến gã run lên, khóe miệng rỉ máu. Đồng thời ngũ hành chiến trận ổn như bàn thạch, vì gã thụ thương mà lộ sơ hở, ngũ hành tuần hoàn lập tức không còn hoàn mỹ nữa.

“Ha ha ha! Đến đây là hết.” Là địa giai vu thánh chiến đấu mấy vạn năm với Thánh điện, đối phương hiển nhiên không bỏ qua cơ hội này, bốn cánh tay còn lại tấn công như chớp, ba trong đó dòn vào Diệp Phong, áp chế dư lực còn lại của gã, cánh tay cuối cùng cắt vào điểm yếu nhất của trận thể.

“A!” Tiếng nữ tử kêu lên, lập tức khiến gã thần cấp đại loạn. Ngũ hành chiến trận hình thành một lớp chân nguyên bị tay đối phương cắt đứt. Giữ vị trí thổ trong ngũ hành chiến trận, Vũ Hân lại biến thành mục tiêu công kích đầu tiên của đối phương.

Bàn tay xuyên qua chân nguyên do Diệp Phong thi triển, đánh thẳng vào Vũ Hân. Bàn tay to bằng cả người cô, sau khi phá trừ chân nguyên đã giảm bớt không ít uy lực nhưng trúng cao thủ hoàng cấp thì vẫn có uy lực không nhỏ. Sắc mặt Vũ Hân nhợt đi như tờ giấy, phun máu có vòi, thê thảm vắng khỏi ngũ hành đại tuần hoàn.

588. Chương 588 : Tiểu Hôi Tỉnh Lại

“Bùng!” Ngũ hành chiến trận lập tức tan rã. Diệp Phong kinh hãi, dốc hết lực đạo đánh vào tay đối phương rồi thân thể tá lực bắn ra, chân nguyên năng lượng mềm mại bao lấy tam nữ cuốn theo, đoạn nhanh chóng lao về phía Vũ Hân rơi xuống.

“Vũ Hân!” Mấy lần nhô lên hụp xuống, gã đã bắt kịp, thần niệm tràn vào, thấy cô chỉ còn một ngụm khí, miễn cưỡng duy trì được sinh mệnh. Gã móc ra một viên Sinh hóa đơn nhét vào miệng cô, đồng thời nguyên nguyên lực điên cuồng dồn vào.

“Vũ Hân muội muội!”..

Ba cô cực kỳ nóng lòng, nhiều ngày gần nhau, họ đã hình thành tình cảm thâm sâu, giờ thấy Vũ Hân thoi thóp thế này, họ sao lại không lo lắng?

“Phong ca ca, xảy ra chuyện gì?” Bị công kích chấn động, tự hồ Tiểu Hôi ở trong lòng gã cũng kinh động, thò đầu ra với vẻ mê hồ.

Diệp Phong chưa kịp đáp, quanh đó lại xuất hiện khí thế mạnh mẽ, địa giai Tam đầu lục tí đã đuổi tới.

“Ha ha ha! Thiếu một tên, không có ngũ hành chiến trận, để ta xem ngươi dựa vào đâu đấu với ta.” Hắn tự thấy đã chắc thắng nên không vội công kích. Hắn nhận được lệnh bắt sống, còn tính mạng những người khác thì mặc kệ.

“Tiểu Hôi, hiện tại Vũ Hân trọng thương, đệ có cầm chân hắn một lúc được không?” Diệp Phong hỏi với vẻ không chắc chắn. Tiểu Hôi lúc còn hoàng cấp có thể miễn cưỡng đấu với hư giai, giờ nó tấn nhập hư thánh, chắc có thể đấu một trận với địa giai. Nhưng vì nó bị đánh thức, nên gã không dám chắc nó hoàn toàn tấn cấp chưa, hơn nữa vì sơ nhập thánh giai, nó còn chưa thông thuộc một số thủ đoạn chiến đấu.

“Ai đã thương Vũ Hân thư thư? Tên to xác kia hả?” Tiểu Hôi thấy bộ dạng đáng thương của Vũ Hân thì đôi mắt ngái ngủ trong veo lại ngay. Trong lòng nó, Diệp Phong và chúng nữ là người thân nhất, họ bị thương thì nó đương nhiên không bỏ qua.

“Là hắn, đệ nên cẩn thận, hắn là địa giai cường giả, đừng miễn cưỡng quá.” Diệp Phong không hy vọng nó có thể chiến thắng đối phương, chỉ là hiện giờ gã cần xử lý thương thế của Vũ Hân, nếu Tiểu Hôi lợi dụng thiên phú tốc độ cầm chân đối phương là được rồi.

“Yên tâm, Phong ca ca, Tiểu Hôi nhất định giáo huấn tên xấu xí này.” Thân thể nó hóa thành bóng xanh, như tia chớp nhảy khỏi ngực Diệp Phong, chặn trước mặt Tam đầu lục tí.

“Một con yêu thú non mà cũng dám lớn lối.” Thần sắc Tam đầu lục tí đánh lại, mục quang lăm liệt mang theo uy áp vô cùng tràn vào Tiểu Hôi.

“Quai vật xấu xí, ngươi dám đã thương Vũ Hân thư thư, ta sẽ cho ngươi biết tay.” Thân thể nhỏ bé của Tiểu Hôi lớn vụt, thánh giai khí tức tràn ra ào ào, không hề e sợ địa giai khí thế của đối phương. Thoáng sau, thân thể nó cũng cao hơn hai trượng, tuy còn kém xa Tam đầu lục tí nhưng so với hình thái lúc trước thì đã gấp đôi.

“Hư giai yêu thú non?” Tam đầu lục tí ngẩn người, yêu thú thiên phú cỡ này, lần đầu tiên hắn thấy. Ngay khoảng khắc hắn ngậy ra đó, thân ảnh Tiểu Hôi đã động.

Vù. Tam đầu lục tí cảm giác mắt hoa lên, Tiểu Hôi để lại tàn ảnh rõ ràng ở chỗ đứng, còn sức mạnh công kích hùng hồn từ trên đỉnh đầu hắn đổ xuống. Tuy hắn thân là địa giai, thân thể cứng như thép luyện nhưng vẫn thấy cảnh giác.

“Đáng chết.” Tam đầu lục tí hiển nhiên không tránh được, vội giơ hai tay lên, mặc kệ vị trí cụ thể của Tiểu Hôi, tung đòn ngược lên nghênh đón. Ngọn quyền lăng lệ mang theo sức mạnh hung hãn xé tan không khí, kêu lên chói tai.

Đòn đánh của hắn, bất ngờ lại đánh trúng hư không. Thế công khiến hắn cảnh giác đã tan biến vô ảnh vô tung, chỉ một tích tắc phân thần, Tam đầu lục tí chợt cảm giác được phía dưới có dấu hiệu cảnh giác.

Tốc độ của Tiểu Hôi cực nhanh, lúc ở cùng Diệp Phong đã trải qua không ít lần sinh tử chiến đấu nên kinh nghiệm phong phú. Đối phương ba đầu sáu tay, cơ hồ nhìn rõ mọi phương hướng, nên mỗi lần nó tấn công đều chọn phía trên hoặc dưới rồi căn cứ vào đặc tính hình thể mà tìm góc chết của đối phương để ra đòn.

Tuy thánh giai cường giả không cần dùng mắt để cảm quan hành động của địch nhân, nhưng thiếu mất thị giác, phản ứng tất nhiên chậm hơn.

Chát. Quyền đầu của Tiểu Hôi giáng vào tiểu phúc Tam đầu lục tí, hất đối phương văng đi.

Nhục thân của địa giai vu thánh cứng như kim cương, nhưng trong lực đạo của Tiểu Hôi có lực đạo xuyên thấu đặc biệt, sau khi nó tấn nhập thánh giai thì lực đạo nào càng đáng sợ. Ngoài da đối phương còn chưa có cảm giác, ngũ tạng lục phủ lại như bị cự chùy giáng vào, khí huyết sôi lên.

“Khụ.” Ba cái đầu của địa giai vu thánh đều đỏ lên, cổ họng hơi ngòn ngọt. Y hít mạnh mấy hơi mới áp chế được lực đạo đó. Tam đầu lục tí lộ vẻ hung hãn, lửa giận ngút trời nói: “Tiểu súc sinh, ta sẽ giết ngươi.”

“Tiểu Hôi mới không sợ ngươi.” Tiểu Hôi ở lưng chừng không ảo hóa ra vô số đạo tàn ảnh, như từ bốn phương tám hướng đồng thời ập tới.

“Chưởng nhãn pháp mà dám huênh hoang trước mặt lão tử.” Tam đầu lục tí gầm lên, sáu cánh tay co lại còn chừng hơn hai trường, nhưng độ thô thấp thì tăng thêm một phần.

“Toàn phong vũ!” Thân thể Tam đầu lục tí cấp tốc xoay tít, bên ngoài thân thể được ngự khí Thần thông thuật phụ trợ, dấy lên cuồng phong. Đồng thời, sáu cánh tay to lớn như cổ thụ vạn năm giơ lên theo đà xoay thân thể, từ bàn tay đến vai đều hàm chứa sức mạnh vô song. Đối diện với tốc độ quay như thế, dù bị quyền phong hoặc trảo phong chạm vào thì đủ trọng thương một hư thánh.

Chát. Tiểu Hôi tiếp xúc với Toàn phong vũ của đối phương, thân thể lộn mấy chục vòng trên không mới đứng lại được. Một tay nó run rẩy, hiển nhiên bị thương không nhẹ trong lần giao phong vừa xong.

“Ha ha ha! Tiểu súc sinh ngươi sẽ hối hận vì ban nãy dám xuất thủ với ta.” Tốc độ Toàn phong vũ của Tam đầu lục tí rất nhanh, thân ảnh phiêu hốt bất định tại hư không, lúc tả lúc hữu khiến người ta không rõ y sẽ từ hướng nào ập vào. Khí lưu quanh y được Toàn phong vũ khuấy động, tạo thành lực hút, một khi Tiểu Hôi lọt vào, tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng tốc độ.

Đối chiến Diệp Phong, hắn không thể lợi dụng Ngự khí Thần thông thuật, nhưng với Tiểu Hôi thì không cần e dè điều gì.

Tiểu Hôi chạm vào đòn của đối phương, chỉ lợi dụng ưu thế tốc độ tự thân nhảy nhót xung quanh. Vì cần bảo vệ bọn Diệp Phong nên nó không dám chạy đi quá xa, sau mấy lần truy đuổi, nó dần bị cuốn vào khu vực bên ngoài cuồng phong, tốc độ lập tức bị trở ngại.

“Phong ca ca, nhanh lên. Tiểu Hôi không kiên trì được lâu nữa.” Chiến lực của nó không thấp, vừa tấn nhập hư giai đã ngang với cường giả sơ nhập địa giai. Nhưng đối thủ của nó là địa giai vu thánh gần như đứng đầu cùng cấp, thực lực cách biệt với nó rất rõ ràng.

Ở khu vực ngoài luồng gió lốc, nó còn chật vật tránh được, một khi bị cuốn vào thì kết cục là sẽ bị nghiền nát. Tiểu Hôi hiện bị kiềm chế tốc độ, dần bị Toàn phong vũ của Tam đầu lục tí bức sát, không lâu nữa e rằng sẽ hoàn toàn bị hút vào.

“Tiểu Hôi! Tránh ra.” Giọng Diệp Phong vang lên kịp thời, năng lượng dao động hùng hậu vang lên sau lưng khiến nó thổ phào, mộc nguyên tràn ra, di ngang cực xa.

“Lạc nhật thần tiên!” Văng tử kim sắc tiểu thái dương, chung quanh là mấy quảng sáng rực rỡ mang theo uy thế vô cùng từ Tru Thần cung bắn ra. Mục tiêu chính thị Toàn phong vũ của Tam đầu lục tí.

“Khí vực không gian - Ngự khí bác đoạt!” Tên bắn ra, Diệp Phong thu lại Tru Thần cung như chớp rồi thi triển không khí lĩnh vực.

Đối phương đang múa may đầy thoải mái, đột nhiên khí lưu chung quanh như không chịu nổi chế nũa, từ vận tốc cao dừng phắt lại ngưng thành khí tường dày dặn khiến Toàn phong vũ mất đi gần nửa uy lực. Lực hút điên cuồng lập tức tan biến vô ảnh vô tung.

Lạc nhật thần tiên cực kỳ dễ dàng lướt qua cơn lốc, ‘thân mật tiếp xúc’ với bản thể Tam đầu lục tí theo cách cực kỳ chấn động.

Chát. Vòng sáng đầu tiên nổ tung lực phá hoại hung hãn lập tức khiến y quay tròn tròn, thân thể đang xoay tít triệt để mất cân bằng, lắc lư loạn xạ trên không như say rượu.

Chát. Lại một vòng sáng nữa phát ra uy lực, còn hơn lần trước. Trên mình Tam đầu lục tí xuất hiện vô số vết thương, máu phun như suối. Đồng thời thân hình bị giữ cố định lại, Toàn phong vũ không còn hung hãn như lúc đầu.

Phập, phập!

Lạc nhật thần tiên lại phát ra hai vòng sáng, uy lực khiến tử kim sắc tiểu thái dương cắm vào vòng lốc xoáy do tay đối phương hình thành, cơ hồ tiếp xúc với thân thể y ở cự ly gần nhất. Tam đầu lục tí liên tục bị oanh tạc, khó lòng đứng vững thân hình, liên tục thoái lui.

“Đáng chết.” Y thể hiện rõ sức mạnh, sáu cánh tay đồng thời chập lại, nắm lấy Lạc nhật thần tiên, hồng với vô thượng thần lực chặn mũi tên của Diệp Phong lại. Bốn vòng sáng nổ tung vừa nãy không tạo thành thương tổn nghiêm trọng với y.

Địa giai vu thánh, thực lực quả nhiên phi phàm!

589. Chương 589 : Thất Huyết Phệ Cốt Thủy

“Oa nha nha!” Địa giai vu thánh nổi vòng gân xanh trên sáu cánh tay, như những con mãng xà bò lên. Lạc nhật thần tiên bị y nắm chặt trong tay, Lạc nhật tiên phong cắt thành rất nhiều vết máu sâu nhưng không thể triệt để phá hủy nhục thân như kim cương của y.

“Nổ.” Khí thể của Diệp Phong dâng lên, Lạc nhật thần tiên nổ vang, hình thành tử kim quang cầu chói lòa trên hư không. Vô số đạo tiên khí sắc bén như bạo vũ lê hoa trút xuống, chân nguyên năng lượng cuồng bạo nuốt chửng Tam đầu lục tí vào trong vòng sáng màu vàng tía.

“Giết.” Thuộc tính chân nguyên của Diệp Phong thay đổi, từ kim thành thổ. Ngạc nhiên là tuy Vũ Hân đã hôn mê, nhưng tam nữ còn lại vẫn cùng gã tổ thành ngũ hành chiến trận hoàn chỉnh, Thần thông chi biến của gã vẫn ở trạng thái hoàn mỹ nhất.

“Nhất bí!” Diệp Phong nhảy lên, vạch thành tàn ảnh trên không, như ý bóng to ra hết cỡ, đường kính đầu bóng chừng chừng hai trượng, dài hơn tám trượng, cơ hồ che kín cả thân thể Tam đầu lục tí.

Diệp Phong biết Lạc nhật thần tiên khẳng định không thể trọng thương đối phương, tu vi của gã và một địa giai vu thánh cách nhau quá xa nên nhân lúc Lạc nhật thần tiên đạt uy lực cao nhất, không để lỡ thời cơ, đồng thời phát động đòn công kích khác.

Đơn lẻ thì thổ nguyên Thần thông biến của gã tối cao chỉ thi triển được tam trọng, nhưng giờ có nguyên lực tuần hoàn của ngũ hành chiến trận trợ lực, gã có thể thi triển mức tối cao - ngũ trọng. Có chân nguyên ngang với hư thánh, như ý bóng có được uy lực không kém gì Tru Thần cung, cùng là ngũ trọng Thần thông biến nên uy lực Nhất Bí không kém Tru thần tiên kỹ!

Điểm mạnh của khai thiên hỗn độn chi khí thể hiện trong phút này.

Chát. Tiếng nổ tưởng chừng chấn tan không gian vang vọng, âm ba hùng hậu lan tràn khiến bọn Dao hổ giao chiến kịch liệt ngoài xa cũng giật mình, không hẹn mà cùng nhìn sang.

Bảy hư thánh vẫn bao vây quanh đó run lên, suýt nữa từ hư không rơi xuống. Từ đáy lòng, họ đều dấy lên nỗi sợ, thân thể không chịu nổi chế cũng rung động, bị cơn sóng không gian hất bay đi.

“Ầm ầm ầm!” Một thân ảnh to lớn bị như ý bóng đập bay đi, như vì sao băng rơi xuống, đập mạnh vào một lục đảo. Lục đảo không lấy gì làm lớn này nổ vang trời, lắc lư kịch liệt. Nơi Tam đầu lục tí va vào xuất hiện một hố sâu đen xì, không thấy được đáy. Hai bên hố là những vết nứt nhằng nhịt như tia chớp, như bị cự phủ vô hình từ từ chẻ ra, liên tục vươn dài, cho đến tận rìa lục đảo.

Cả lục đảo bị vỡ làm đôi sau cú va chạm. Đủ thấy uy lực của Nhất Bí kinh nhân cỡ nào.

Học...học. Diệp Phong thở hồng hộc, liên tục thi triển hai chiêu tuyệt sát, chân nguyên của gã dần cạn đi, sắc mặt tam nữ trong đó cũng hơi nhợt nhạt, hiển nhiên tiêu hao rất nhiều.

Tuy thiếu thổ nguyên khí hải của Vũ Hân nhưng thể nội Diệp Phong cũng có. Gã thử dẫn hỏa nguyên của Đông Phương Hồng Diệp vào thể nội, cùng thổ nguyên khí hải sinh ra kim nguyên chi lực, không ngờ lại thành công.

Phát hiện này khiến thực lực của gã tăng lên nhiều. Tức là chỉ cần thủy nguyên khí hải của Thẩm Lan phụ trợ, gã đều có thể dựa vào bốn khí hải của mình để phối hợp hoàn thành ngũ hành đại tuần hoàn. Tuy mỗi lần sử dụng thêm một khí hải là nguyên lực tổn thêm nhưng so với một mình giao chiến, không thể hình thành ngũ hành đại tuần hoàn thì thực lực đã tăng tiến nhiều.

“Lần này đối phương dù không chết chắc cũng trọng thương?” Bọn Thẩm Lan đều thở phào, nhẹ giọng.

Gã tỏ ra ngưng trọng lắc đầu, gọi Tiểu Hôi đến bên mình, giao Vũ Hân vẫn hôn mê cho nó: “Tiểu Hôi, Vũ Hân trông vào đệ bảo vệ. Ta thấy đối phương không dễ bị đánh bại như thế.”

Sắc mặt Vũ Hân hiện lên đôi chút huyết sắc, hô hấp dần bình ổn lại, xem ra không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

“Không thể...bị tấn công như thế mà hãn còn sống đã là kỳ tích, sao lại còn chiến đấu tiếp được?” Tam nữ đều không dám tin vào phán đoán của gã.

“Nếu là địa giai võ thánh có lẽ không được nhưng các nàng đừng quên đối phương là Vu võ, vu thánh có cơ thể dẻo dai hơn nhiều võ thánh.” Đối với mức độ tu bổ thân thể của nguyên nguyên lực, gã hiểu hơn ai hết.

Chúng nhân lặng lẽ đứng trong hư không, nhìn vào đồng đồ nát của lục đảo, ngay cả Dao hổ và một địa giai vu thánh ở ngoài xa, quên cả trận chiến của mình, cực kỳ phối hợp lùi ra, giữ cự ly nhìn về phía Diệp Phong.

“Y đã thi triển Tam đầu lục tí mà vẫn bị Diệp Phong đánh cho tê thảm thể kia hả? Thật ra vừa xảy ra chuyện gì?” Vu võ kia nhíu chặt chân mày, có cảm giác như sa vào mây mù. Trong số vu thánh của họ, không hư giai nào có thể uy hiếp địa giai, Diệp Phong với tu vi hoàng cấp mà đấu được với địa giai đến mức đó thì nếu tu vi của gã tiến thêm một bước...

Nếu Diệp Phong là song tu cường giả do Thánh điện và phản đồ đó liên thủ bồi dưỡng thì vận mệnh Vu võ nhất tộc khó ai nói trước được sẽ thế nào.

Y cực kỳ tức giận liếc Dao hổ, nếu không bị nó cầm chân thì y đã có thể liên thủ với đồng bạn bắt Diệp Phong. Xem ra, không thể nương tay nữa, phải nhanh chóng giải quyết yêu thú này để tăng viện cho người cùng phe.

Nhất định phải bắt nhân vật nguy hiểm như Diệp Phong về Vu điện. Địa giai đó bưng lên khí tức mạnh hơn, xem ra chuẩn bị toàn lực đấu với Dao hổ.

Dao hổ lạnh buốt trong lòng, chợt tỏ vẻ nhăn nhó, ban nãy nó cực kỳ cật lực mới cầm chân được đối thủ, hiện tại đối phương tăng thêm áp lực, thật khó nói nó kiên trì được bao lâu nữa. Diệp Phong...Nếu người vẫn không có biện pháp triệt để thoát thân hoặc kích bại đối thủ thì đừng trách ta bạc tình. Ta sẽ mang Tiểu Hôi đại nhân đi, mặc kệ an nguy của người.

Mục tiêu của đối phương là Diệp Phong, nó mang Tiểu Hôi đi chắc không bị ngăn trở nhiều. Với thực lực địa giai của nó, chạy đi nào khó gì.

Xoạt, xoạt, xoạt. Trong lục đảo đồ nát, mấy tảng đá lớn tung lên, một bóng người dầm dìa máu chui ra. Tam đầu lục tí vẫn còn nhưng trông cực kỳ thê thảm và đáng sợ.

Sáu cánh tay gãy mất ba, trong đó một cánh tay gãy không còn thành hình dạng gì. Báu cái đầu giống hệt nhau giờ đã khác, một cái đều có vết thương nhìn cực kỳ đáng sợ, mắt trên một cái đầu cơ hồ rớt ra ngoài. Thất khiếu không ngừng chảy máu, nguyên nguyên lực từ thể nội vụ thánh này chảy qua thật nhanh, thương thể mới lành lại theo tốc độ mắt thường thấy rõ.

Nói thì chậm còn tốc độ lành lại vết thương khiến người không không thấy rõ, với khí hải tu luyện giả thì thương thể này không chết đã là may mắn rồi, nói gì đến khí thể của địa giai vụ thánh này không sa sút đẳng cấp. Tuy kém hơn lúc trước nhiều nhưng y vẫn là địa giai cường giả thật sự.

“Được, được lắm.” Tam đầu lục tí toàn thân nhuộm máu này, mắt ánh lên hung ý khiến người ta rùng mình, hung hãn nhìn Diệp Phong: “Lần này bắt ngươi về, một khi Vu điện phán ngươi tội chết thì lão tử nhất định sẽ tự thân động thủ bóc từng chút da và xương ngươi ra, để ngươi hiểu được thể nào là sống không bằng chết.”

“Bất tử? Ngươi dựa vào đâu? Vào đáng vẽ người không ra người quỷ không ra quỷ này hả?” Diệp Phong lạnh giọng, không hề khách khí.

Sắc mặt đối phương sầm xuống, hiển nhiên bị gã chạm vào nỗi đau, lạnh lùng nói: “Phải nói rằng với tu vi hoàng cấp thì triển hai đòn vừa này thì thực lực của ngươi đích xác có thể uy hiếp ta phần nào. Nhưng chiêu số ban nãy chắc là mạnh nhất của ngươi hả? Tiếc là...cùng một chiêu không thể phát huy tác dụng hai lần trước mặt ta. Ngươi hiện giờ muốn đào tẩu khỏi tay ta chỉ là si tâm vọng tưởng!”

Diệp Phong mỉm cười, thần niệm tiến vào nguyên trạch, móc ra một cái lọ nhỏ đặc biệt. Loại bình này là thứ lưu trữ đặc biệt của Bách Thảo cốc, giữ được lượng được vật cực lớn.

“Ngươi nói không sai. Ta không còn công kích lợi hại hơn. Nhưng...ta không định đào tẩu.” Ánh mắt Diệp Phong dần lạnh lại, liếc Vũ Hân giờ đã lành lại, nói với giọng lạnh tanh: “Vốn ta không định đối địch với Vu vô nhất tộc vì chúng ta không có cừu oán gì, thậm chí tương lai ta cũng không uy hiếp được các ngươi.”

“Nhưng hành vi ban nãy của ngươi khiến ta không chịu được, bất kỳ kẻ nào thương tổn đến bằng hữu và thân nhân thì đều phải lấy mạng ra đền.” Gã phát tay, một là hắc thủy tanh ngòm từ trong lọ bay ra, được khí lưu khống chế, uyển chuyển như hắc long lơ lửng trên không, nhẹ nhàng múa vuốt với địa giai Tam đầu lục tí.

590. Chương 590 : Đàm Phán

“Thứ quỷ quái gì đây, dựa vào món đồ chơi này mà muốn lấy mạng lão tử?” Tam đầu lục tí tỏ rõ vẻ trào phúng, cười lạnh khinh thường: “Ngươi tưởng hư trương thanh thế kiểu đó thì lão tử sợ hả?”

Huyết nhục trên mình y nhanh chóng nhuyển động, được nguyên nguyên lực đầy sinh mệnh khí tức tưới nhuần, nhanh chóng lành lại vết thương. Ngay cả cánh tay có vết thương nghiêm trọng nhất cũng bắt đầu hoạt động được, chiến lực từ từ khôi phục.

Khóe môi Diệp Phong khẽ nhếch lên, tựa hồ mặc cho đối phương dưỡng thương, nhật nhèo nói: “Có phải hư trương thanh thế hay không, thử là biết ngay.”

Độc thủy trong trữ vật được bình này là Thất huyết phệ cốt thủy gã lấy từ Bách Thảo cốc. Thất huyết phệ cốt thủy đối phó nhục thân thì thể hiện rõ tính ăn mòn rất cao nhưng không hề kháng được với các loại nguyên lực chiến đấu. Một khi nhục thân không còn nguyên lực bảo vệ mà nhiễm độc thủy này thì sẽ lập tức bị xâm thực da và xương, bá đạo cực độ.

Địch nhân này là Vu vô nhất tộc trừ danh về nhục thân, thể nội họ chứa nguyên nguyên lực đầy sinh mệnh lực, nhưng nguyên nguyên lực không có sức phá hoại, Diệp Phong đã tự thân thí nghiệm, biết nguyên nguyên lực chỉ có tác dụng bảo vệ nhất định với vết thương bị ăn mòn nhưng không triệt để trừ được độc thủy.

Một vài giọt Thất huyết phệ cốt thủy có lẽ không uy hiếp được địa giai vụ thánh nhưng trong tay gã mấy ngàn cân độc thủy. Nên biết tu vi thể nào thì tính chất kháng độc của nguyên nguyên lực cũng cố định

nhưng độc tính của Thất huyết phệ cốt thủy tăng theo số lượng độc thủy. Vì thế mà lúc trước gã muốn lấy số lượng độc thủy lớn như thế với Tạ cốc chủ.

Lĩnh vực của gã có đặc tính khổng chế khí lưu, khí lưu lại không phá hoại độc thủy, nhờ đó mà gã có thể thao túng Thất huyết phệ cốt thủy, nếu là tu luyện giả bình thường, dù là Vu võ hay võ giả đều không có cách nào khổng chế lượng lớn độc thủy công kích địch nhân.

“Hừ! Muốn chết!” Thương thể trên mình địa giai đã khôi phục quá nửa, tuy không bằng lúc trước nhưng thực lực vẫn là địa giai. Hà hướng trong con mắt của Vu võ nhất tộc, độc dược là thủ đoạn vô dụng nhất, nguyên nguyên lực hùng hậu khiến họ không sợ bất kỳ độc tố nào.

Tam đầu lục tí thủ thế chiến đấu, lao bổ vào Diệp Phong, năm cánh tay đã hoàn toàn khôi phục lại xé không khí tạo thành từng tàn ảnh hung hãn giáng vào gã.

“Đến đúng lúc lắm.” Diệp Phong hơi ngưng ánh mắt, Thất huyết phệ cốt thủy hóa thành hắc long, được không khí lĩnh vực thao túng, tách ra làm năm con lao vào năm cánh tay của Tam đầu lục tí.

“Hừ!” Y hừ lạnh trào phúng, tay đã sớm vận Thiết bì thuật. Tuy y không cho rằng độc thủy có thể uy hiếp được mình nhưng mấy lần ném đòn rồi nên y cũng cẩn thận hơn.

Xoạt, xoạt, xoạt!

Diệp Phong khổng chế năm đạo hắc thủy lao vào đối phương, hư không liền đầy lên mùi tanh hôi nồng nặc. Địa giai còn chưa cảm thấy cơn đau trên tay thì đã kinh hãi nhận ra, bộ vị trên tay vị hắc thủy xâm thực lộ ra cả xương.

“Không thể nào.” Địa giai vu thánh kinh hãi gầm lên, nguyên nguyên lực trong huyết mạch y điên cuồng tràn lên tay hòng hóa giải độc thủy. Nguyên nguyên lực bảo vệ tuy có thể áp chế nhất định Thất huyết phệ cốt thủy phát huy độc tính nhưng thân thể y to lớn, chỗ trúng độc thủ quá nhiều nên tác dụng của nguyên nguyên lực rất hạn chế.

Từng mảng da thịt trên tay y hóa thành chất nhầy rơi xuống tí tách. Những nơi lộ ra xương trắng xuất hiện nhiều vết đen, cả xương cũng bị ăn mòn, xem ra cực kỳ ghê rợn.

“Hiện tại, ngươi còn cho rằng ta hư trương thanh thế sao.” Diệp Phong cười lạnh, độc thủy từ trong bình tràn ra, hóa thành hắc mãng khổng lồ lao vào.

“Đáng ghét!” Tam đầu lục tí biết độc thủy lợi hại, thân ảnh loáng lên định tránh đi. Nhưng hắc mãng được khí lưu của Diệp Phong thao túng, linh hoạt không thua gì chính gã, khẽ uốn mình trên không, lại nhắm trúng mục tiêu lao tới.

Ngoài xa, Đào hổ cũng mắt tròn mắt dẹt.

“Độc thủy gì mà lợi hại như thế, có thể bức được một địa giai chạy tứ tán?” Nó lẩm bầm. Đối thủ của gã đang bị độc thủy hắc mãng truy sát khắp hư không, mấy lần suýt bị hắc mang nuốt chửng, nhưng chỉ lướt qua cũng có một mảng da lớn bị bóc xuống.

“Không xong!” Địa giai đấu với Đào hổ thấy đồng bạn bất lợi, thâm hô không ổn, định lắc mình lướt tới tăng viện.

Đào hổ không cho y thoát thân. Lúc trước nó cho rằng Diệp Phong bất lợi nên định rút lui nhưng hiện tại cục diện nằm ngoài ý liệu, Diệp Phong dựa vào độc thủy thần bí chiếm ưu thế hoàn toàn. Nó chỉ còn phải tận lực cầm chân đối thủ là xong.

“Gừ.” Sau lưng Đào hổ ảo hóa ra kim mao cự hổ có hai cánh, chính là năng lượng hư ảnh bản tướng của nó. Nó quyết định dốc toàn lực, đạo năng lượng hư ảnh gầm vang trời, hai cánh giăng ra lao vào đối thủ.

Dù thế nào nó cũng là địa giai yêu thánh thật sự, một khi thi triển tuyệt chiêu thì địa giai vu thánh cũng không dám coi thường. Tuy địa giai này lo lắng cho đồng bạn nhưng cần phải ứng phó Đào hổ đã.

“Ầm!” Địa giai vu thánh bị chắn lùi liên tục, Đào hổ thi triển bản tướng công kích thì thực lực nghiêm nhiên tăng thêm một bậc.

Về phía Diệp Phong, Tam đầu lục tí biết tránh né không phải cách, liền hít sâu một hơi, giậm mạnh chân.

“Chân không bạo!” Lấy Tam đầu lục tí là trung tâm, gió lốc cuồng bạo dấy lên thổi tan hắc mãng đang truy kích. Nhưng khí bạo không phải là nguyên lực năng lượng, tuy chấn tan độc thủy nhưng không thể phá hủy được.

Y chỉ cần cơ hội lấy hơi này, thân hình lập tức bắn tới, mục tiêu là Diệp Phong. Chỉ khi đánh gục gã thì mới triệt để giải trừ uy hiếp từ độc thủy.

Nhưng Diệp Phong lẽ nào không chuẩn bị? Luận thực lực, gã kém đối phương, nhưng hiện giờ không cần thiết phải ngạnh tiếp.

Diệp Phong máy động, được linh vực thao túng, hắc thủy bị đánh tan lại tụ hợp, từ phía sau đuổi theo Tam đầu lục tí. Gã lấy tiếp ra một dòng Thất huyết phệ cốt thủy nghênh đón đối phương.

“Khí vực không gian!” Ngay lúc Tam đầu lục tí xoay mình, tránh không cho hai luồng Thất huyết phệ cốt thủy giáp công thì Diệp Phong đã dựng lên khí lao quanh đối phương khiến động tác của y chậm lại.

“A!” Hai đạo Thất huyết phệ cốt thủy chạm vào nhục thân Tam đầu lục tí khiến y rống lên thê thảm vạn phần.

Bộ vị trúng độ trên mình y như bị đàn sói cắn xé, rơi xuống từng mảng, hơn nửa còn nổi lên bóng bóng đen xì, vỡ ra thì tỏa ra mùi tanh lợm giọng. Độc tính liên tục xâm thực thân thể y, nhanh chóng tiêu hao nguyên nguyên lực hộ thân. Thoáng sau, thân thể Tam đầu lục tí co lại, lưỡng đầu tứ tí kia không thể duy trì được, y trở lại với diện mạo và thể hình vốn có.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, khí tức của y suy nhược đến cực điểm, địa giai khí tức sa sút hẳn, không còn uy hiếp được nữa.

“Không phải ngươi huênh hoang lắm sao?” Diệp Phong giờ như ý bỗng lên, liên tục quật vào mình đối phương vốn vì mất đi đại bộ phận thực lực mà không thể phòng ngự hữu hiệu, liên tục thoái lui, đồng thời những chỗ xương thịt bị thổi rữa trên mình bị lực đạo của như ý bỗng chấn tan. Một chốc sau, toàn thân y không còn nguyên lành, hơi thở thoi thóp.

“Dừng tay!” Bấy giờ giai vụ thánh bao vây Diệp Phong không nén được, định xuất thủ cứu viện.

Diệp Phong cười lạnh, như ý bỗng lại dồn đầy chân nguyên, bổ vào bảy người. Bảy hư giai vụ thánh bị hất văng, gã có ngũ hành chiến trận chi viện, thực lực hơn nhiều hư giai.

Đối thủ của Đạo hồ thấy tình hình không ổn thì thi triển tuyệt chiêu, khí thể nhục thân bùng lên, không gian quanh đó có cảm giác như núi lở. Đạo hồ chính diện nghênh đón, khí thể đó khiến nó rung mình, biết không chắc tiếp được đòn này, bởi nó đã đến lúc kiệt quệ.

“Ngươi không muốn tên này mất mạng lập tức thì dẹp bỏ công kích ngay.” Giọng Diệp Phong vang lên đúng lúc, một tay nắm đầu đối thủ, vừa nhặt nhèo quát to. Đạo hồ liền thở phào.

Khí thể của địa giai ngưng trệ, ngăn ra hồi lâu mới hỏi: “Ngươi muốn thế nào?”

Mất một địa giai vụ thánh là tổn thất khá lớn với Vu vô nhất tộc, để bắt một hoàng cấp mà phải trả giá đó thì họ không chịu thấu.

“Ta hỏi các hạ, ta và Vu vô nhất tộc cơ hồ không có ân oán, vì sao các vị phải bắt mổ? Thậm chí không tiếc lấy cả trung đẳng hồn khoáng ra làm mồi nhử?” Diệp Phong nheo mắt, trầm giọng hỏi.

Không làm rõ vấn đề này, gã không thể có lựa chọn chính xác để ứng đối Vu vô nhất tộc. Giết một địa giai dễ nhưng vì thế mà bị cả Vu vô nhất tộc cừu hận thì không đáng. Nhưng nếu đối phương có lý do đặc biệt nào đó không thể bỏ qua cho gã thì gã không cần mềm lòng. Giết một địa giai sẽ chấn nhiếp đối thủ không nhỏ.

“Việc này...” Địa giai còn lại ngần ngừ hồi lâu rồi ấp úng nói ra: “Vì ngươi là một khí hải tu luyện giả lại biết thủ đoạn của Vu vô, Vu điện không thể xác định ngươi có uy hiếp đến bọn ta hay không...”

Lý do bắt gã không phải bí mật gì nên địa giai đáp rất hàm hồ.

591. Chương 591 : Kết Minh

“Ha ha! Hóa ra là vậy.” Diệp Phong tỉnh ngộ, việc này vốn không phức tạp gì, chỉ vì gã chưa từng nghĩ tới khía cạnh đó.

“Vu vô nhất tộc không sợ thực lực của mõ, mà sợ bí mật của thực lực Vu vô bị tiết lộ cho Thánh điện?” Diệp Phong hiểu ngay, cười ha hả.

“Chính thế.” Địa giai đó thấp thỏm đáp. Thái độ của Diệp Phong khiến y không hiểu được, nhưng hành vi của đối phương thì tựa hồ không phải người Thánh điện. Không thì gã cứ việc giết địa giai trong tay rồi cùng Dao hổ vây công thì y chỉ còn nước bỏ chạy, làm gì có tư cách đàm phán.

Được đối phương khẳng định, Diệp Phong mới thở phào, nếu chỉ vì hoài nghi gã và phản đồ nọ có liên quan thì không có gì đáng lo. Chỉ cần giải thích rõ, tất Vu vô sẽ không tiếp tục khó dễ đến gã.

Gã giờ như ý bỗng lên cười hỏi: “Các vị biết cây bỗng này?”

“Huyền thiên như ý bỗng! Vũ khí đặc ý của Thần Thông lão tổ, sao lại trong tay các hạ?” Địa giai này đấu với Dao hổ nên không chú ý đến Diệp Phong, giờ nhìn kỹ thì phát hiện binh khí của gã bất phàm, liền lạc giọng kêu.

Diệp Phong trầm ngâm, lập tức hiểu ra, Lý gia lão tổ chính là Lý Thần Thông - Thần Thông lão tổ của Vu vô. Địa vị của ông ta tại Vu vô nhất tộc rõ ràng không thấp, bằng không mấy vạn năm rồi mà một Vu vô ở lại đại lục sao vẫn còn uy danh tại thánh địa.

“Mõ chỉ biết vị tiền bối đó họ Lý, còn không biết tiền bối có thân phận gì tại Vu vô nhất tộc?” Diệp Phong hỏi.

“Thần Thông lão tổ là đệ nhất cường giả của Vu vô nhất tộc lúc còn ở đại lục. Lúc chống lại yêu thú xâm nhập đại lục, lão nhân gia đã lập được chiến công hiển hách, giết được vô số cao giai yêu thú. Sau này bọn khí hải tu luyện giả của Thánh điện bội tín, nhân lúc yêu thú sắp bị diệt, Vu vô vì thế nguyên khí đại tổn mà phát động phản loạn.”

“Chúng bày kế để cao thủ trong bản tộc đến thánh địa, còn khí hải tu luyện giả ở lại đại lục thì bắt đầu vây tiễu Vu vô tàn dư. Khi đó, trừ Thần Thông lão tổ, nhiều cường giả không có mặt tại địa lục nên thực lực bản tộc không chống nổi địch nhân. Sau cùng, Thần Thông lão tổ một mình cầm Huyền thiên như ý bỗng ngăn chặn thiên quân vạn mã của đối phương...” Nói đến đây, địa giai này tỏ vẻ sùng kính. Tâm thần bọn Diệp Phong cũng sôi lên, đủ thấy khi xưa Lý Thần Thông uy phong hiển hách thế nào. Một mình một bỗng ngăn chặn ngàn vạn cường giả, chẳng trách đến giờ Vu vô nhất tộc vẫn chưa quên.

“Vì có Thần Thông lão tổ cầm chân lực lượng hạch tâm nhất của địch nhân nên Vu vô còn lại ở đại lục sau cùng cũng thoát thân, lên được thánh địa. Lúc đó cường giả bản tộc ở thánh địa còn chưa biết bọn khí hải tu luyện giả vô sỉ đó đã bày độc kế để quét sạch một mẻ với họ. Cũng may tộc nhân chạy vào thánh địa đã báo lại việc khí hải tu luyện giả phản bội nên họ biết được quỷ kế của đối phương nên Vu vô nhất tộc đã thoát nạn.”

“Thần Thông lão tổ là cứu tinh và anh hùng của Vu vô nhất tộc. Vu điện hiện vẫn cung phụng tượng của lão nhân gia, được bản tộc vạn thế kính ngưỡng.” Y nói đoạn cúi người thành kính về phía Vu điện.

“Các hạ có như ý bỗng của Thần Thông lão tổ, chắc biết tung tích của lão tổ, nếu cho Vu vô nhất tộc biết, tất sẽ được toàn tộc kính ngưỡng.” Đối phương lại sáng mắt lên nhìn gã.

Gã cười khổ, xoay như ý bỗng hai vòng rồi nói: “Các vị cũng biết nếu không có hồn lực tu luyện, cực khó đột phá thánh giai. Thần Thông lão tổ lưu lại đại lục mấy vạn năm, với tu vi của ông ta, làm cách nào sống được lâu đến thế?”

Về mặt địa giai vu thánh mờ đi, thở dài tự trào: “Kỳ thật...Thần Thông lão tổ sao đó không tiến nhập thánh địa, người bản tộc đã đoán ra lão tổ rời nhân thế rồi. Chỉ là ban nãy thấy Huyền thiên như ý bỗng thì không nên được mà hỏi. Bất quá...Huyền thiên như ý bỗng nhận các hạ làm chủ thì các hạ tất cả hậu nhân hoặc truyền nhân của lão tổ? Biết thủ đoạn của bản tộc cũng không có gì ngạc nhiên.”

“Không sai! Mổ quả thật được Thần Thông lão tổ truyền thừa, hơn nữa được nhiều lợi ích từ đó nên xưa nay không muốn đối địch với Vu võ, mục đích mổ lên Thánh điện lần này không phải theo chúng, các vị có thể yên tâm.” Diệp Phong nói rất hàm hồ, theo người ngoài thì là gã mặc nhân mình là truyền nhân của Thần Thông lão tổ, chân tướng kỳ thật chỉ mình gã biết.

“Các hạ thật sự là truyền nhân của Thần Thông lão tổ?” Địa giai bất chợt kích động. Thần Thông lão tổ tại Vu võ nhất tộc được coi như thần linh, tuy Diệp Phong còn tu luyện khí hải nhưng cũng tu luyện Vu võ Thần thông thuật. Trong tình huống đại lục bị Thánh điện khống chế, gã chọn tu luyện cả hai là việc Vu võ nhất tộc tiếp nhận được.

Gã mỉm cười không đáp. Chân nguyên trong thể nội lại dâng lên, thân thể kêu tanh tách, Cự đại thuật, Trường thể thuật, Cự trảo thuật, Cự chùy thuật...được thi triển như đèn cù trôi qua. Đồng thời gã truyền cho đối phương mọi hình ảnh được Thần Thông lão tổ truyền thừa ghi lại quá trình chiến đấu của ông ta, khiến đối phương tâm thần sôi trào, thân thể hơi run lên.

Nếu Thần thông thuật còn có thể do phản đồ tiết lộ thì những hình ảnh đó không thể do Thánh điện hoặc Diệp Phong ngụy tạo được. Diệp Phong bảo mình được Thần Thông lão tổ truyền thừa không phải nói dối.

“Các hạ là truyền nhân của Thần Thông lão tổ thì việc trước đây chỉ là hiểu lầm, mời các hạ đến Vu điện cùng mổ, các hạ là truyền nhân của lão tổ, tất được bản tộc đón tiếp bằng lễ ngộ cao nhất. Bất tất bán mạng cho Thánh điện.” Đối phương mời mọc nhưng thoáng có ý thăm dò.

“Không, tại hạ ở lại Thánh điện là có ý đồ khác, tạm thời chưa thể đến bái phỏng Vu điện.” Gã trực tiếp cự tuyệt: “Nể tình Thần Thông lão tổ, Vũ Hân lại không nguy hiểm đến tính mạng, việc đả thương Vũ Hân lần này, mổ không truy cứu nữa.”

Gã khẽ phát tay, đưa địa giai gần chết vào tay đồng bạn, biểu lộ thành ý.

Đối phương xem xét thương thế của đồng bạn, bất giác chặc lưỡi. Nếu không vì địa giai tu vi nguyên nguyên lực hùng hậu vô kể, bảo vệ chặt chẽ ngũ tạng lục phủ thì y đã mất mạng lâu rồi. Dù vậy lần này quay về e cũng phải mời thiên giai vu thánh dùng ngoại lực chữa trị mới có thể hoàn toàn khỏe lại. Độc thủy trong tay Diệp Phong quả thật kinh nhân.

“Các hạ sao lại không cùng mổ về Vu điện? Lẽ nào hoài nghi thành ý của Vu võ nhất tộc?” Địa giai không cam lòng hỏi. Nếu không vì y tự thấy không địch nổi Diệp Phong và Dao hổ liên thủ, e rằng đã ‘mời’ gã về.

“Nhất định mổ sẽ đến bái phỏng Vu võ nhưng trước mắt thì chưa được.” Cần ở lại Thánh điện lấy tin tức là một nguyên nhân, quan trọng nhất là gã không muốn giao vận mệnh mình vào tay người khác. Đến Vu điện, đối phương cường giả như mây, tuy gã có thân phận truyền nhân của Thần Thông lão tổ nhưng ai dám chắc đối phương không gây bất lợi cho gã? Gã không đưa Tiểu Hôi đến yêu thú nhất tộc cũng vì thế.

“Các hạ có việc gì mà không thể đi cùng?”

“Ha ha! Chính có liên quan đến phản đồ của các vị.” Đối phương hỏi như vậy, gã liền máy động.

“Phản đồ đó hả?” Đối phương lập tức nghiến răng, phản đồ này ít nhất đã khiến Vu võ nhất tộc tổn thất mấy trăm tinh anh, đúng là mối họa tâm phúc.

“Không giấu các vị, mục đích quan trọng nhất mổ lên Thánh điện lần này là vì hấn. Không hiểu quý tộc có hứng thú liên thủ hợp tác với mổ để trừ diệt y đi chăng?” Tay gã khẽ chém lên không làm động tác giết chết.

“Các hạ có diệu kế gì?” Đối phương hớn hở, để trừ diệt phản đồ này, Vu điện đã nghĩ ra không biết bao nhiêu cách nhưng Thánh điện bảo vệ hấn cực kỳ chặt chẽ, hoàn toàn không cho họ cơ hội. Vu điện vì thế mà tổn thất nhiều cường giả mà vẫn chưa được thỏa nguyện. Nếu Diệp Phong vì hấn mà đến thì với Vu điện, chính là tin cực tốt. Bề ngoài gã là người Thánh điện, có tin về phản đồ này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Tạm thời chưa có kế sách, địa vị hiện tại của mổ ở Thánh điện còn thấp, chưa biết được nhiều thông tin, nên mới chăm chỉ tích lũy công huân để lọt vào tầng lớp hạch tâm.” Gã lắc đầu.

“Các hạ có dám thề là chuyện đó không phải dối trá?” Việc này quan trọng, đối phương không dám tin ngay.

“Diệp Phong mỗi có nửa câu giả dối sẽ bị anh linh Thần Thông lão tổ ở trên trời đoạt mệnh câu hồn, hình thần đều bị diệt.” Diệp Phong không hề do dự thề ngay.

“Hảo!” Đối phương hơn hử, Diệp Phong lấy danh nghĩa của Thần Thông lão tổ để thề, còn y lại cho rằng gã là truyền nhân của lão tổ. Tại Võ Nguyên đại lục, lời thề này có sức uy nhiếp hơn hết, y đã tin bầy, tám phần.

“Việc này tại hạ sẽ bẩm báo cho Vu điện biết, Vu vô nhất tộc sẽ giúp đỡ các hạ hết mình trong phạm vi cho phép. Thánh điện công huân phần lớn giành được khi giao chiến với bản tộc, muốn giúp các hạ tấn thăng đẳng cấp thì rất dễ. Chỉ là...làm cách nào cho các hạ biết quyết nghị của Vu điện?” Đối phương nhìn sang đợi gã trả lời.

“Các hạ để lại tọa tiêu ở một khu vực hư không, ít thì một tháng, lâu thì ba tháng mỗi sẽ tìm cơ hội đến bái phỏng Vu vô nhất tộc. Lúc đó chúng ta sẽ bàn cụ thể tình hình, được chăng?” Gã đoán rằng trong ba tháng, tam nữ sẽ tìm được thời cơ đột phá, khi tấn nhập thánh giai, thực lực của họ tăng tiến nhiều, có đến bái phỏng Vu vô nhất tộc cũng thêm phần bảo đảm.

“Vậy quyết định như thế.” Đối phương cũng vỗ bàn tán đồng.

592. Chương 592 : Tấn Nhập Thánh Giai

“Vậy số hồn thạch này...” Song phương đàm phán xong, địa giai liếc hồn khoáng đã ngưng hình ngoài xa.

“Các hạ mang hết hồn thạch đi cũng chỉ tiện nghi Thánh điện, chi bằng để mỗi mang về Vu điện. Còn việc các hạ kiến lập công huân cứ để bản tộc lo.” Y không biết Diệp Phong lên giữ lại hồn thạch nên vô ngực bảo đảm. Hồn thạch của trung đẳng hồn khoáng là con số không nhỏ với Vu vô.

“Chuyện đó. E là không được.” Diệp Phong cười thập phần khách khí: “Chỗ hồn thạch này rất quan trọng với mỗi, mỗi không mang về tiện nghi cho Thánh điện. Nếu chỉ vì công huân thì mỗi sao phải mạo hiểm ở khu vực hư không này? Nhưng để biểu thị thành ý, mỗi có thể chia một phần cho quý tộc, còn lại mỗi sẽ có cách xử lý.”

“Hảo!” Đối phương cũng sòng phẳng, nâng lên được thì đặt xuống được. Một trung đẳng hồn khoáng mà đổi được tính mạng của phần đồ thì rất đáng. Hà huống tranh đoạt hồn khoáng thì họ đã thất bại, không có tư cách bàn điều kiện với Diệp Phong.

“Để biểu hiện thành ý của Vu vô nhất tộc, các hạ có thể lấy vật này về Thánh điện đổi công huân.” Đoạn khí tức của địa giai đó bùng lên, pháp tướng Tam đầu lục tí hiển hiện khiến Diệp Phong hơi kinh ngạc.

Cách. Trong lúc chúng nhân kinh ngạc, y hung hãn bỏ một cái đầu xuống, máu me đầm đìa đưa cho Diệp Phong.

“Ha ha! Trát Mộc này cũng là địa giai cường giả được Thánh điện treo thưởng, các hạ mang cái đầu này về, Thánh điện thế nào cũng ghi công lớn.” Một cái đầu bị ngắt xuống, khí tức của y giảm đi nhiều nhưng vẫn cười to: “Năm xưa không có Thần Thông lão tổ, tại hạ đã mất mạng tại Võ Nguyên đại lục, giờ thấy truyền nhân của lão tổ thì Trát Mộc phải tận một phần tâm lực.”

Diệp Phong chấn động vô cùng, không ngờ đối phương thần dũng như vậy, vì ơn cứu mạng của Thần Thông lão tổ năm xưa mà bỏ một cái đầu để báo đáp cho truyền nhân của ông ta. Tuy đầu không phải là bản thể nhưng hiển nhiên sẽ vì thế mà đại tổn nguyên khí, muốn khôi phục phải mất rất nhiều năm.

Diệp Phong nghiêm túc hẳn nói: “Diệp mỗi đảm bảo Vu vô nhất tộc làm những việc này không hề uống phí.”

“Truyền nhân của Thần Thông lão tổ, quả nhiên phi phạm a! Trát Mộc ta hôm nay đã được kiến thức.” Trát Mộc thu hồi Tam đầu lục tí, cười vang: “Vậy thì tại hạ lấy một phần tư hồn khoáng, còn lại do các hạ tự xử lý. Vu vô nhất tộc lúc nào cũng sẵn sàng cung hầu đại giá.”

Trát Mộc lưu lại hư không tọa tiêu để ước định rồi dẫn đồng bạn và một phần tư hồn khoáng đi.

“Xem ra Vu vô nhất tộc khá hơn mấy tên Thánh điện giả dối nhiều.” Tiểu Hôi hiển nhiên chấn động trước hành động của Trát Mộc, tỏ vẻ kính trọng.

“Vì họ coi ca ca là bạn, với đồng bạn, Vu vô nhất tộc đích xác trọng tình trọng nghĩa. Nhưng nếu là địch nhân...” Diệp Phong cười ha ha: “Giao chiến ban này là đủ nói lên tất cả.”

“Nói chung, việc quan trọng của chúng ta là nhanh chóng tăng tiến thực lực. Trở thành gánh nặng cho Phong thì thật không cam lòng...” Tao ngộ của Vũ Hân khiến chúng nữ ý thức được nguy cơ. Ngũ hành chiến trận tuy có thể nâng cao chính thể thực lực nhưng một khi bị đối phương bức đến lộ ra sơ hở thì họ có thể trở thành gánh nặng cho Diệp Phong. Lần này may mắn Tiểu Hôi tỉnh lại, giúp gã có chút thời gian, nhưng còn lần sau, ai sẽ trợ giúp?

Chúng nhân đều dấy lên nguyện vọng biến mình thành mạnh hơn. Diệp Phong, cũng không ngoại lệ.

OOo

Giao một phần nhỏ hồn thạch và đầu Trát Mộc cho Thánh điện, Diệp Phong một lần nữa lại trở thành tiêu điểm.

Trát Mộc là người thế nào? Là địa giai cường giả có tiếng của Vu vô nhất tộc, nhiều địa giai cường giả của Thánh điện từng ném mùi đau khổ với y, nhưng giờ trong lúc giao đấu lại bị Diệp Phong chém được một trong Tam đầu lục tí, tuy không khiến đối phương mất nhưng cộng thêm với việc đoạt được một phần hồn thạch (Diệp Phong hư cấu) thì cũng là công tích phi thường rồi.

Chiến tích này dù cho tiểu đội do địa thánh tổ thành cũng vị tất hoàn thành. Tuy Diệp Phong cho biết do đối phương khinh địch nên gã mới có cơ hội trọng thương địch thủ nhưng trong mắt Thánh điện chúng nhân, tiểu đội của gã đã lập được kỳ tích.

Lâu nay Thánh điện khi thăm dò ngoài hư không đều bị Vu vô thần xuất quỷ một áp chế, nhiều thánh giai thả ra chiến trường chính diện chiến đấu cũng không muốn mạo hiểm ra hư không. Lần này có Diệp Phong làm gương, tin rằng có thể thuyết phục nhiều thánh giai ra khu vực hư không tranh đoạt hồn thạch.

Cũng may có địa giai ‘nô thú’ Dao hổ nên gã bớt nhiều khẩu thiệt giải thích quá trình chiến đấu. Có điều công huân thì không bị trừ đi tí nào.

Cao tăng Thánh điện vì xác định gã được bao nhiêu công huân mà thương nghị chẵn ba ngày. Ba ngày sau mới đưa ra kết luận.

Công huân này đủ khiến tất cả thèm muốn, nếu với đẳng cấp thánh giai tầm thường ra để đánh giá thì số công huân này đủ cho gã trực tiếp đạt đến cửu tinh địa thánh, chúng nữ cũng đều có thể đạt được nhị tinh hoặc tam tinh địa thánh. Chỉ là thực lực của họ chưa đạt đến mức đó, không ngưng với đẳng cấp.

Vì thế, nhận thưởng xong, Diệp Phong tuyên bố sẽ bế quan tu luyện hai tháng. Giờ họ có đủ công huân đổi hồn thạch, quyết định như vậy không khiến ai bất ngờ. Thánh điện đúng như cao tăng dự liệu, dấy lên làn sóng đổ ra ngoài hư không thăm dò. Tầm gương phát tài nhanh chóng kia khiến nhiều người điên cuồng...

OOo

Hơn năm chục ngày sao, tầng không lục đảo bọn Diệp Phong ở dấy lên vô vàng gợn sóng. Thần niệm cực kỳ hùng hậu cùng với năng lượng cuộn trào khiến lục đạo rung rinh.

“Phong tấn cấp sao?” Chúng nữ bị chấn động này khiến cho tỉnh khỏi tu luyện, nhìn về chỗ cao nhất của lục đảo...nơi Diệp Phong tu luyện. Vũ Hân lúc đó đã lành, cùng tam nữ đẳng không lướt tới.

Từ hơn chục ngày trước tam nữ đã lần lượt đột phá thánh giai, đương nhiên là nhờ gã lợi dụng Nguyên Thần quyết tụ tập vô vãn linh khí khiến họ có đủ điều kiện, rồi cộng thêm hồn thạch chất lại khiến họ xung phá được chướng ngại. Tại thánh địa, chỉ khi đạt đến thánh giai mới có tư cách xưng là cường giả, hơn nữa là cường giả mức thấp nhất.

Vũ Hân còn cách đột phá một bước nữa, nhưng chỉ gần đây thôi. Trong quá trình vận hành Nguyên Thần quyết, Diệp Phong bất tri bất giác tham ngộ được một cảnh giới kỳ diệu, cũng do gã có bốn khí hải. Theo cảm thụ của tam nữ lúc tấn cấp thì hư thánh chi lộ của gã khác xa phổ thông khí hải tu luyện giả.

Sau khi ngưng thần tĩnh tu mười ngày, hôm nay Diệp Phong bạo phát, thiên địa dị tượng này còn hơn cảnh tượng tấn cấp của tam nữ không biết bao nhiêu lần. Đương nhiên khi gã tiến nhập thánh giai, thực lực sẽ

tăng gấp mấy lần họ.

“Ầm, ầm, ầm!” Lực đảo vốn không lớn lắm bị năng lượng quanh Diệp Phong lay động, xuất hiện vô số vết nứt ngang dọc, lan đến tận đáy lục đảo, tựa hồ định cắt lục đảo thành mấy mảnh.

Linh khí quanh lục đảo, thậm chí từ những lục đảo cách mấy chục dặm cũng tràn về vị trí của gã, như con cá kinh đang há miệng hút nước, gã hút một lượng rất lớn linh khí năng lượng. Nếu không vì lúc trước gã chọn một khi vực vắng vẻ làm nơi ở thì động tĩnh này chắc đã khiến hàng xóm đổ đến xem.

Dù vậy, trên những lục đảo cách mấy trăm dặm, người Thánh điện cũng cảm nhận được năng lượng dao động ở đó. Bất quá họ không biết là chỗ Diệp Phong ở, chỉ cho là động tĩnh của vị hư thánh nào đó đột phá địa thánh. Nên họ chỉ tỏ vẻ hâm mộ rồi lại chìm vào tu luyện.

Trong thể nội gã, bốn khí hải kim mộc hỏa thổ đang biến hóa vô cùng tại đơn điền.

Vốn mỗi khí hải một nơi giờ như cừu nhân thấy mặt nhau, liều mạng công kích khí hải khác. Cũng may thể nội gã có đủ nguyên nguyên lực để ức chế thuộc tính khác nhau giữa các khí hải phản ứng kịch liệt khi gặp nhau. Bốn khí hải cắn xé nhau, nhanh chóng khiến đơn điền gã đầy nguyên lực tản mát do bốn loại khí hải khác biệt sinh ra, còn trong quá trình công kích nhau, cả bốn khí hải gần như tiêu hao hết.

Xoạt. Đơn điền của gã thu lại, nguyên lực rải rác như bị áp lực dồn nén, nhanh chóng ngưng kết vào trung tâm đơn điền. Khi các nguyên lực khác nhau ngưng kết đến mức độ nhất định thì giao chiến giằng dai.

Dải năng lượng dâng lên rồi lại co lại, sắc mặt Diệp Phong cũng thập phần thống khổ, chúng nữ cũng lo lắng thất lòng. Gã có nhục thân siêu tuyệt nên hiếm khi thống khổ kiểu này, đủ thấy gã đang bị dày vò đến thế nào.

Sau cùng, đơn điền bị năng lượng giày vò suốt hai canh giờ. Gã nghiêng răng, đơn điền ngưng lại.

Cạch. Tiếng động trong đơn điền chỉ gã nghe thấy vang lên, dải năng lượng do bốn loại nguyên lực ngưng thành sau rốt cũng tụ lại thành một khí hải hoàn toàn mới. Khắp thân thể gã tràn đầy loại năng lượng kỳ diệu vừa lạ vừa quen.

593. Chương 593 : Phiền Phức Đến Rồi

“Đó là...hỗn nguyên lực?” Diệp Phong từ từ mở mắt, thể nội sung mãn năng lượng khiến gã có cảm giác xưa nay chưa từng. Toàn thân như được trùng sinh, thư thái vô cùng. Cảm giác năng lượng quen thuộc khiến gã nhớ đến hỗn nguyên lực.

Gã xòe tay, một dải bạch sắc nguyên lực từ từ tích tụ trong lòng tay. Năng lượng này giống với hỗn nguyên lực trước kia nhưng lại hơi khác.

Cạch, cạch, cạch.

Năng lượng cầu trong tay gã liên tục vang lên tiếng nứt vỡ khe kẽ, đồng thời màu sắc năng lượng liên tục biến ảo. Màu vàng, màu xanh, màu đỏ lửa, màu đất...chính là bốn loại nguyên lực trong khí hải của gã.

“Hóa ra hỗn nguyên lực chân chính có thể tự do chuyển đổi tính chất năng lượng. Hiện tại khí hải của ta chắc là hỗn nguyên khí hải...” Gã mỉm cười lầm bầm. Trước đó, gã muốn thi triển hỗn nguyên lực phải điều động bốn khí hải đồng thời vận chuyển mới được, hiện giờ khí hải chứa đựng luôn hỗn nguyên chi lực nên dễ dàng chuyển đổi thành các nguyên lực khác, loại nào cũng đạt tứ trọng.

Trước khi gã tấn nhập thánh giai, mộc nguyên lực chỉ có thể thi triển nhất trọng, hỏa nguyên lực nhị trọng, thổ đạt tam trọng và kim tứ trọng. Thân thông biến đại thể là vậy. Nhưng hiện giờ tứ trọng khí hải dung hợp làm một, dù hỗn nguyên lực chuyển biến thành nguyên lực nào thì đều có uy lực tứ trọng.

“Sau này khi giao đấu sẽ bớt được nhiều phiền hà.” Trước đây khi gã chuyển đổi khí hải để thi triển võ kỹ phải nhân lúc cách quãng, giờ có hỗn nguyên lực tại thể nội có thể tùy ý chuyển đổi tính chất, thậm chí đồng thời thi triển võ kỹ có tính chất nguyên lực khác nhau. Một tay thi triển Nhất Bí thuộc thổ nguyên, tay kia triển tiến khí không gian thuộc kim nguyên mà không trở ngại gì.

“Phong!” Chúng nữ vậy đến, cảm thụ được thánh giai khí tức bàng bạc trong thể nội gã thì đều hoan hỉ. Tấn cấp rồi, thực lực của gã nhất định tăng cao. Lúc còn hoàng cấp, gã đã có thể uy hiếp địa giai, gã tấn thăng thánh giai thì e chỉ trừ thiên giai, chỉ có rất ít địa giai đỉnh nhọn có thể đấu được.

“Ha ha! Khí hải của ta biến thành thể này, không biết có thể cùng các vị tổ thành ngũ hành chiến trận.” Gã cảm nhận một lượt, cách vận dụng nguyên lực vẫn như trước, thậm chí còn tiện lợi hơn nhiều.

“Vậy thử là biết ngay.” Chúng nữ bày ngũ hành trận thế, nắm luồng nguyên lực tuần hoàn tương sinh lập tức dồn vào thể nội gã.

Gã quát khẽ, thể nội ngũ hành đại viên mãn dễ dàng hình thành tuần hoàn, khí thể ngút trời tràn ra, mạnh hơn lúc đối chiến địa giai vu thánh. Giờ mà Trát Mộc có mặt, gã dám chắc không cần Thất huyết phệ cốt thủy cũng thắng được.

“Tốt quá rồi. Lần này chúng ta chấp hành nhiệm vụ, không sợ đối phương xuất động địa giai cường giả.” Mộ Dung Tử Thanh hơn hớn.

“Ha ha! Hiện tại Vu vô nhất tộc có quan hệ đồng minh với chúng ta, gặp họ cũng không sao.” Diệp Phong cười ha hả, lại bảo: “Giờ chúng ta không thiếu công huân, thực lực cũng đạt rồi, đến lúc phải tìm phản đồ Vu vô đó. Mấy hôm nữa, ta quen thuộc với thánh giai cảnh giới xong sẽ đến Thánh điện đề thăng đẳng cấp lên cửu tinh địa thánh. Thân phận đó chắc biết thêm được một số thông tin.”

Chúng nhân đang đàm luận, đột nhiên từ xa dấy lên khí tức. Diệp Phong mỉm cười, Hỏa thánh đến rồi.

Hỏa thánh hồ nghi đáp xuống lục đảo, lúc đó đã tan tành dả nát, không khác gì một nơi hoang phế. Lão lấy làm lạ sao bọn Diệp Phong biến một chỗ ở tốt đẹp thành thể này. Ở cùng gã toàn là nữ nhân, chẳng lẽ khi giao đấu với nhau lại tạo ra hậu quả này? Thực lực tầm thường không thể nào thực hiện nổi.

Lúc thấy Diệp Phong, mọi nghi vấn đều được giải. Hỏa thánh ngạc nhiên há hốc miệng run rẩy hỏi: “Diệp Phong, các hạ đã...tấn nhập thánh giai?”

“Ha ha, không sai.” Diệp Phong mỉm cười gật đầu, chỉ vào bọn Thẩm Lan: “Họ cũng đã đột phá thánh giai.”

“Việc này...” Hỏa thánh lúc đó mới nhận ra trừ Vũ Hân, tất thấy đều có thánh giai khí tức. Lão tỏ vẻ ghen tị: “Chắc hao phí không ít hồn thạch?”

Diệp Phong mỉm cười, đương nhiên hiểu ý, có điều với lão, gã tất nhiên không thể khẳng khái như với chúng nữ. Hà huống, sau khi gã tiến nhập thánh địa đã cung cấp cho lão không ít hồn thạch nhưng đối phương không nghe ngóng được tin tức gì về phản đồ. Tuy lão quả thật địa vị hữu hạn, không thể nhận được nhiều tin tức nhưng thể thì gã sao phải lãng phí hồn thạch cho lão làm gì?

Nên gã chuyển chủ đề, hỏi: “Không hiểu Hỏa thánh đến đây có việc gì chăng?”

“Đúng rồi! Định nói với các hạ chuyện đó.” Hỏa thánh lúc đó mới nhớ ra mục đích: “Tiểu nha đầu các hạ gửi ở chỗ lão phu đang gặp phiền hà.”

“Tiểu kỳ lạp gặp phiền hà? Muội ấy thì có phiền phức gì?” Ánh mắt gã lạnh lại, sắc mặt sầm xuống nói: “Mấy hôm trước muội ấy còn đến đây, sao lại đột nhiên gặp phiền hà, hay là các hạ không bảo vệ muội ấy?”

Tu vi của gã hiện giờ cũng là thánh giai nhưng thực lực vượt Hỏa thánh từ lâu, khí thể bùng lên khiến lão nghệt thở: “Diệp Phong các hạ đừng kích động, kỳ lạp cô nương tạm thời không sao...”

Gã thu lại khí thể hỏi: “Thật ra là việc gì? Mau nói rõ đi.”

“Là thể này...” Hỏa thánh kính sợ liếc do, không ngờ đối phương tấn nhập thánh giai rồi lại tạo cho lão áp lực như thế, thật ra thực lực của gã đạt tới mức nào? Lão không dám vòng vo, kể ngay mọi sự.

Hóa ra mấy hôm trước đột nhiên có địa giai võ thánh bá phủng Hỏa thánh, nguyên nhân là vì Hạ Kỳ Lạp, muốn đưa cô về làm nữ nhân của mình. Trên danh nghĩa, cô là con riêng của Hỏa thánh nên đối phương đương nhiên phải hỏi ý lão.

Vốn con riêng của một hư thánh lại không có tu vi gì, được địa giai cường giả để ý thì với người khác chắc hoan hỉ không để đầu cho hết, con gái có chỗ dựa lại kết thân được với một địa giai thì có lý nào còn không

đáp ứng? Nhưng việc này lại làm khó Hỏa thánh, Hạ Kỳ Lạp không phải là con gái lão đã đành, chỉ với quan hệ không rõ ràng giữa cô và Diệp Phong, lão cũng không dám dâng cô cho địa giai đó.

Nhưng yêu cầu của địa giai, hư thánh như lão sao dám cự tuyệt? Không còn cách nào, lão đành tạm ứng phó rồi đến báo cho Diệp Phong.

“Tiểu kỳ lạp chỉ ở chỗ lão phu, cực hiếm khi gặp mặt người ngoài, địa giai đột nhiên xuất hiện này quả phi thường khả nghi.” Diệp Phong ve cầm trầm tư, địa giai này xuất hiện quá đột ngột.

“Hỏa thánh có biết địa giai đó?” Gã đột nhiên hỏi.

“Lão phu chưa từng gặp, nhưng hần có xưng tên - Ô Mông.” Hỏa thánh đáp.

“Ô Mông...Ha ha!” Diệp Phong đột nhiên bật cười, là cửu tinh hư thánh thu mất Dao hổ và năm mươi khối hồn thạch với gã tại nô thú cạnh kỹ trường.

“Hần là địa giai mới tấn cấp?” Lần đổ đầu đó cách đây rất lâu, một cửu tinh hư thánh tấn cấp địa giai cũng không có gì lạ. Chẳng phải gã cũng tấn cấp đấy sao?

“Hình như là vậy.”

“Đúng rồi, xem ra mục tiêu của đối phương không phải Tiểu kỳ lạp mà là ta.” Diệp Phong cười lạnh: “Ta vừa hay tấn cấp, đang ngứa ngáy chân tay, có kẻ tự tìm đến thì ta cũng không ngại ra tay để Thánh điện thừa nhận địa vị của ta...”

OOo

“Ha ha ha! Quả nhiên không ngoài dự liệu, lão quỷ đó đi báo cho Diệp Phong ngay. Tức là tiểu nha đầu là nữ nhân của hần.” Ngồi trên Hỏa điện là thiên thánh Liệt Mãnh, bên dưới là Ô Mông từng có hiềm khích với Diệp Phong.

“Không biết vì sao thiên thánh đại nhân cần phiền phức như vậy, với tu vi của tại hạ, cứ tùy tiện mượn có giáo huấn tiểu tử cuồng vọng. Là được.” Ô Mông không hiểu.

“Không thể được, tiểu tử này tiềm chất cực cao, liên tiếp mấy lần lập công lớn, đã là hồng nhân của Thánh điện. Nếu người làm phiền hần, e rằng sẽ bị Thánh điện can dự, khó lòng đạt đến mục đích.” Liệt Mãnh cười lạnh rồi gần giọng: “Hiện tại Thánh điện đang lúc cần người, lão phu không giết hần được, nhưng giáo huấn một chút, cướp đi nữ nhân của hần khiến hần đau lòng thì tứ điện cũng không làm gì được lão phu.”

“Vậy tại hạ nên làm gì?” Ô Mông hỏi.

“Đơn giản lắm, quan hệ giữa hần và nữ nhân này chưa công khai, người mới là người đề thân đầu tiên. Diệp Phong mà dám can dự, ha ha...còn cần lão phu dạy người sao?”

“Tại hạ hiểu.”

“Diệp Phong mà ra mặt, thực lực của hần có lẽ có thể chiến thắng cửu tinh hư thánh, nhưng không phải đối thủ của địa thánh như người. Việc này lý thuộc về người, dù tứ điện ra mặt can dự, lão phu cũng có thể khiến họ ngậm miệng. Hừ, nữ nhân này không nhen thuộc về người, nghe nói ả có phong tình dị vực, hắc hắc hắc!” Liệt Mãnh như thấy được nỗi đau khổ của Diệp Phong, gương mặt méo mó đi vì cười.

“Ha ha! Lúc trước hần khiến tại hạ mất danh dự lại tổn thất thâm trọng, món nợ này phải đòi lại toàn bộ.” Ô Mông cười gằn.

594. Chương 594 : Cược Cái Mạng Chó Của Người

“Đúng rồi, còn một việc nữa. Nô thú người thua Diệp Phong tựa hồ đã tấn cấp thành địa giai, hần dựa vào đó mà đánh bại cả địa giai vu thánh tại ngoại hư không. Quy củ của Thánh điện là khi võ giả quyết đấu khả dĩ cùng với nô thú liên thủ, người có chắc thắng được Diệp Phong và Dao hổ?” Liệt Mãnh đột nhiên nhớ ra.

Thánh điện không biết cụ thể trận chiến giữa Diệp Phong và Vu vô ở ngoại hư không, cho rằng gã chiến bại một địa giai phần lớn nhờ vào sức Đạo hổ.

“Cái gì! Đạo hổ tấn cấp thành địa giai?” Nghĩ đến nô thú vốn thuộc về mình, da mặt Ô Mông nhăn nhúm lại, hận y với Diệp Phong càng khắc cốt铭心. Địa giai nô thú đó vốn là trợ lực lớn nhất của hắn nhưng bị Diệp Phong đoạt mất, lại nhờ vào đó để lập công lớn, sao hắn nuốt trôi cục tức này?

Ô Mông đương nhiên không biết Đạo hổ tấn cấp trong thời gian ngắn như vậy thì nhờ vào hồn thạch của Diệp Phong, hơn nữa linh hồn cấm cố của nó được giải khai cũng có vai trò quan trọng. Nếu vẫn nằm trong tay hắn, thì muốn tấn cấp phải đi quãng đường mười vạn tám nghìn dặm nữa.

“Lão phu tận mắt thấy nô thú đó, đích xác là địa giai yêu thú!” Liệt Mãnh nhặt nhẻo xác định.

“Vậy...thì khó nói lắm.” Tuy hắn và Đạo hổ đều mới tấn cấp địa giai, nhưng yêu thú có huyết mạch thiên phú, thực lực còn cao hơn hắn. Tuy bị nô hóa xong, thực lực Đạo hổ không còn nguyên nhưng còn có Diệp Phong đầy quỹ dị trợ lực thì Ô Mông phi thường e dè. Hắn không chắc đồng thời chiến thắng hai đối thủ.

“Không cần lo lắng, lão phu đã chuẩn bị rồi.” Liệt Mãnh cười lạnh, khẽ vỗ tay, phía sau điện xuất hiện một hư thánh mang theo một trảng hán toàn thân phát ra khí tức kinh nhân, nhưng về mặt đỡ đỡ, hiển nhiên là địa giai nô thú.

“Phiên vân giao này cũng là địa giai. Có nó giúp đỡ, đủ để cầm chân Đạo hổ của Diệp Phong, ngươi chỉ lo đối phó với nó là được.”

Ô Mông hơi hờ, liên tục cảm tạ: “Vậy thì vạn vô nhất thất rồi.”

Liệt Mãnh gật đầu, ngữ khí thoáng có ý cảnh cáo: “Diệp Phong hiện giờ là đối tượng được Thánh điện trọng điểm bồi dưỡng, vì đại cuộc ta không thể giết hắn. Nhưng thù của tôn nhi không thể không báo, nó vì một nữ nhân của Diệp Phong mà mất mạng thì ta phải để hắn nếm nỗi đau mất một nữ nhân mới tiêu được mối hận trong lòng. Vì báo thù cho tôn nhi, ta đã tốn một mớ hồn thạch lớn để thăng người thành địa giai, còn ban cho cả địa giai nô thú, nếu ngươi không làm cho tốt...”

“Thiên thánh đại nhân cứ yên tâm, Ô Mông sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối không để đại nhân thất vọng.” Ô Mông thề thốt đảm bảo.

Có địa giai nô thú hiệp trợ, hắn tin rằng với tu vi của mình thì Diệp Phong tuyệt đối không phải địch thủ. Một khi hoàn thành việc này không chỉ có được một tiểu mỹ nhân kiều diễm mà còn được Liệt thiên thánh trọng thị, tiền đồ cực kỳ rõ ràng. Nghĩ thế là trong lòng Ô Mông lại bùng bùng lên.

OOo

Đồng thời Diệp Phong cũng Hỏa thánh đến lục đảo của lão.

Hạ Kỳ Lạp vốn một mình buồn bực, lúc thấy Diệp Phong thì càng bĩu môi.

“Thế nào, Tiểu kỳ Lạp? Ai bắt nạt muội?” Diệp Phong bước đến cười ha hả hỏi.

“Chính ca ca bắt nạt muội, không cho muội ở cùng nên tên xấu xa đó mới nhắm vào Hạ Kỳ Lạp. Nếu ca ca cho phép muội thể hiện thực lực, Hạ Kỳ Lạp nhất định đánh cho hắn rụng răng.” Hạ Kỳ Lạp hầm hừ.

“Ha ha, hoàng cấp tu vi của muội mà đòi đánh cho một địa giai rụng răng? Nói khoác cũng phải có căn cứ một tí chứ.” Diệp Phong véo mũi cô trêu.

“Không đánh được, Hạ Kỳ Lạp cũng phải cho hắn biết tay.” Hạ Kỳ Lạp kéo tay gã lắc lắc: “Muội mặc kệ, ca ca phải giúp muội trút giận.”

“Được, ca ca đến đây lần này, nhất định khiến tên không biết tốt xấu là gì đó không dám nhìn thẳng vào Tiểu kỳ Lạp nữa.” Gã xoa đầu Hạ Kỳ Lạp cười bảo. Lần này gã muốn vĩnh viễn trừ đi hậu hoạn khiến Ô Mông sau này không dám chạm đến mình, đồng thời thể hiện thực lực sánh với địa thánh cho Thánh điện thấy để được trọng dụng.

“Biết là ca ca thương muội nhất.” Hạ Kỳ Lạp chuyển thành vui vẻ, lao vào lòng gã làm nũng.

Chúng nhân đang đàm thoại thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm nổ, khí tức hùng hậu quét tới, bao trùm cả lục đảo.

“Hỏa sứ! Ô Mông đến bái phỏng. Không hiểu Hỏa sứ đã cân nhắc việc mấy hôm trước chưa? Lễ nào mở đường đưa địa giai lại không đủ tư cách lấy con gái hư thánh?” Phía ngoài vang lên giọng Ô Mông đầy kiêu ngạo, mọi lục đảo gần đó cũng cảm nhận được địa giai uy thế của hắn.

Ô Mông vốn định đến thị uy, hắn được Liệt Mãnh cho biết, Diệp Phong đã tới.

“Con rùa đen ngu xuẩn không biết lễ mạo nào mà dám la hét ở đây, lễ nào không biết Diệp Phong mở đang làm khách ở chỗ Hỏa sứ?” Diệp Phong biết thừa mục đích Ô Mông đến đây nên không khách khí dùng nguyên lực đưa thanh âm vang xa.

“Người là cái thá gì mà dám hỗn láo trước mặt lão tử.” Ô Mông biến sắc, không ngờ đã phát ra địa giai uy áp mà Diệp Phong không hề sợ hãi. Bất quá hắn lập tức nghĩ ra, nhất định gã dựa vào uy lực của Đạo hổ, càng thấy oán hận hơn.

“Người thì là loại gì mà dám to tiếng ở đây?” Diệp Phong vút ra, Đạo hổ và chúng nữ theo sát, đối diện Ô Mông.

“Diệp Phong, người chỉ là võ hoàng nhỏ xiu, đừng tưởng được Thánh điện coi trọng mà huênh hoang. Nên biết Thánh điện là nơi phân tôn ti.” Ô Mông sầm mặt lạnh lùng nói, lúc nhìn qua chỗ Đạo hổ, không nén được giần giật da mặt.

“Phân tôn ti? Ha ha, theo mở biết, tôn ti ở Thánh điện không chỉ dựa vào tu vi, không hiểu công huân của các hạ là thế nào?” Diệp Phong cười nhạo.

Khóe môi Ô Mông hơi giật, bị Diệp Phong nói cho tắt tiếng. Công huân của gã đủ để thăng lên thành cửu tinh địa giai, còn hắn dù có địa giai tu vi nhưng công huân không đủ để tấn thăng nhất tinh địa giai, về mặt này hắn còn kém gã xa.

“Hừ! Người bắt quá may mắn một chút thôi mà.” Ngữ khí Ô Mông đột nhiên thay đổi, nhạt nhẽo nói: “Hôm nay ta đến chỉ để bái phỏng Hỏa sứ chứ không thi khẩu thiết với người. Ta không có thời gian lãng nhăng.”

Ô Mông nhớ lời Liệt Mãnh dặn, Diệp Phong hiện được Thánh điện coi trọng, muốn giáo huấn gã phải có lý do khiến tứ điện không thể ngăn cản, nên hắn không thể xung đột với gã, bằng không khi giao thủ, Thánh điện sẽ thiên vị cho Diệp Phong. Gã phải kiên trì cầu thân, Diệp Phong tất nhiên sẽ ngăn cản, và như thế sẽ đuối lý, sau đó có xảy ra xung đột thì Liệt Mãnh sẽ danh chính ngôn thuận đứng về phía hắn.

“Nếu người đến vì Tiểu kỳ lạc thì ta thay Hỏa sứ trả lời luôn là người đừng si tâm vọng tưởng nữa.” Diệp Phong cười lạnh, nói dứt khoát.

“Diệp Phong, người đừng ngông cuồng.” Ô Mông ngoài mặt giận dữ nhưng trong lòng thầm cười lạnh: “Hiện giờ người tu vi thấp kém, công huân cao đến đâu cũng không có tư cách đề thăng đẳng cấp. Dù người là cửu tinh địa giai thì việc này ta cầu thân với Hỏa sứ, liên can gì đến người, Thánh điện làm gì có quy củ cho phép người chen vào.”

“Vậy để Hỏa sứ tự thân cự tuyệt người.” Diệp Phong hất cằm ra hiệu cho Hỏa sứ.

Hỏa sứ tuy e dè Ô Mông nhưng còn e dè Diệp Phong hơn, đành bước lên tìm lời lẽ nào đó uyển chuyển cự tuyệt đối phương thì Ô Mông cười lạnh cất ngang: “Đây là thủ dụ của Liệt Mãnh thiên thánh, Hỏa sứ xem xong rồi quyết định.”

Hỏa sứ hồ nghi đón lấy rồi biến sắc. Ô Mông bắt quá là địa giai mà lão còn không đắc tội nổi, Liệt Mãnh đứng đầu Hỏa điện, nếu lão không làm theo thì sau này đừng mơ được thoải mái ở Hỏa điện...

Hỏa sứ nhìn Diệp Phong với vẻ khó xử.

Ánh mắt Diệp Phong lạnh lại, không ngờ việc này không phải là chủ ý của mình Ô Mông. Có liên quan đến Liệt Mãnh. Bất quá Liệt Mãnh đẩy Ô Mông ra đối phó với gã chứng tỏ lão còn nhiều e dè. Gã mà chịu nhún, đối phương sẽ càng lấn tới, Thánh điện là nơi dùng thực lực để ăn nói.

Lập tức gã có tính toán.

“Không cần giả bộ nữa, mục đích của ngươi thì ai cũng biết. Đã vậy đừng vòng vo nữa, có thủ đoạn gì cứ giở ra.” Diệp Phong không muốn lải nhải lắm lời với Ô Mông, nói toạc luôn.

“Được, sẵn khoái lắm.” Ô Mông đắc ý cười vang: “Đổ đầu lần trước ngươi dựa vào quỷ kế cướp mất nô thú sắp tấn cấp của ta khiến ta tổn thất thảm trọng. Hiện tại ta cướp nữ nhân của ngươi coi như có đi có lại. Muốn ta từ bỏ nữ nhân này, trừ phi ngươi đem Đao hổ ra làm vật cược.”

“Trận này do các thiên thánh đại nhân tự thân làm chứng. Nếu ta thắng, không chỉ Đao hổ thuộc về ta mà nữ nhân của ngươi cũng thành đồ chơi của ta, ha ha ha.”

“Nếu ngươi thua thì sao?” Ánh mắt Diệp Phong càng lúc càng lạnh, đối phương xuất ngôn ô uế, làm nhục Hạ Kỳ Lạp đã kích phát sát ý của gã. Định nhân này mà để lại, tương lai tất thành hậu hoạn, hà huống hắn còn là địa giai cường giả.

“Vô hoàng như ngươi mà thắng được địa giai như ta sao? Nếu ngươi thắng thì ta tha cho nữ nhân đó là được.” Ô Mông coi thường.

“Không đủ...” Diệp Phong nheo mắt lạnh lùng: “Chi bằng cược thêm cái mạng chó của ngươi.”

595. Chương 595 : Tru Thần Lĩnh Vực

“Ngươi muốn cược mạng với ta?” Ô Mông ngạc nhiên rồi nhìn Diệp Phong thật kỹ. Đối phương bằng vào đâu mà nắm chắc như vậy.

Trận chiến giữa gã và Viêm Lục tuy hắn không tận mắt chứng kiến nhưng Liệt Mãnh có xem. Diệp Phong tuy thắng dễ dàng nhưng nhược luận thực lực chân chính, chỉ hơn Viêm Lục một chút, còn xa mới đạt đến mức địa giai. Hắn là địa thánh thật sự, dù mới tấn cấp thì cửu tinh hư thánh cũng không thể so được. Viêm Lục lúc trước mà đấu với hắn, e mười giây cũng không xong.

Lẽ nào...Diệp Phong đang hư trương thanh thế?

“Thế nào? Địa thánh như ngươi sợ gã?” Diệp Phong lạnh lùng trào phúng, lên tiếng khích.

“Ta mà sợ vô hoàng nhỏ xíu như ngươi hả.” Ô Mông quả nhiên bị khích tướng, nổi giận mắng: “Thánh điện có mệnh lệnh, vô giả không được tàn sát nhau, ta giết ngươi há chẳng tự rước lấy phiền hà.”

“Ta tự có cách khiến Thánh điện đáp ứng, chỉ cần ngươi trả lời có dám hay không.” Diệp Phong nhếch môi, ngữ khí lạnh lùng khiến Ô Mông càng không nhịn được: “Sợ chết thì rút ngay, đừng ở đây làm bẩn mắt ta.”

“Được, chỉ cần ngươi có biện pháp khiến Thánh điện đáp ứng, sát tử đối phương cũng không bị truy cứu thì lão tử đổ mệnh với ngươi.” Ô Mông giận run người, vất vả lắm hắn mới trở thành địa thánh nhưng mất Diệp Phong lại như mất con rối múa may, cảm giác bị coi thường đó khiến hắn kỳ nổi giận. Dù là vì cừu oán với Diệp Phong hay vì tôn nghiêm của địa giai, hắn đều không thể chịu nhún.

“Ba ngày sau, ở quảng trường Thánh điện, nhớ nộp cái mạng chó.”

OOo

“Cái gì? Đổ mệnh! Không thể nào.” Kiếm Vô Phong và thiên thánh các điện nghe nói Diệp Phong muốn cùng Ô Mông đổ mệnh thì đều lắc đầu cự tuyệt.

“Nên biết, một đại thánh với Thánh điện rất quan trọng. Vì chút ân oán cá nhân mà lấy mạng đối phương thì Thánh điện tuyệt đối không cho phép.” Chúng thiên thánh nghiêm túc giáo huấn gã.

“Nhưng tại hạ nhất định phải lấy mạng y thì sao?” Diệp Phong bất động, bình thản nói.

“Diệp Phong!” Kiếm Vô Phong vỗ mạnh tay, uy áp thiên thánh tràn ra, nhướng mày quát: “Đừng tưởng mấy lần lập công lớn là muốn làm gì thì làm ở Thánh điện. Ô Mông đã đột phá địa giai, ngươi dựa vào đâu mà thắng được y?”

“Địa giai thì sao...” Dưới áp lực của Kiếm Vô Phong, gã vẫn ngang nhiên đứng vững, hồn nguyên lực hồn hậu bằng bạc ngăn chặn uy thế của đối phương, sắc mặt gã vẫn thản nhiên như thường.

“Ô Mông...Mỗ sẽ giết hẳn, nếu Thánh điện truy cứu, mỗ sẽ chấp nhận.” Diệp Phong mỉm cười: “Nhưng lúc đó, Thánh điện mất đi không chỉ là một địa giai.”

Chúng nhân ngẩn ra rồi hiểu ý gã.

Nếu gã quyết tâm lấy mạng Ô Mông, đắc thủ cũng có nghĩ là vi phạm cấm lệnh của Thánh điện, lúc đó thì Thánh điện mền tài hơn nữa cũng phải xử trí gã để phục chúng. Như thế họ sẽ không chỉ mất một địa giai là Ô Mông mà mất cả hậu bối tiềm lực vô cùng như Diệp Phong.

Nhưng nếu họ đồng ý yêu cầu đổ mệnh của cả hai thì chỉ mất một, lại là bên yếu. So ra khía cạnh nào có lợi hại đã quá rõ. Hà huống, hai bên đều tự nguyện lấy mạng ra cá cược, không ảnh hưởng lắm đến Thánh điện.

Bọn Kiếm Vô Phong trầm ngâm một lúc, cùng thương lượng hồi lâu rồi Kiếm Vô Phong đáp: “Thánh điện có thể đồng ý yêu cầu đổ mệnh của các người nhưng có hạn chế.”

“Hạn chế gì?” Diệp Phong cũng thở phào, gã sợ thành điện không đồng ý thì sẽ phải mạo hiểm mà giết Ô Mông.

“Trận đồ đấu này không có bên nào tự động nhận thua, trừ phi đối phương bị giết chết. Nhưng bọn ta yêu cầu có thêm thời hạn, qua thời hạn đó mà bên kém thế không mất mạng thì việc này coi như xong, thế nào?” Kiếm Vô Phong nhìn gã.

Diệp Phong chìm vào trầm tư, ý bọn Kiếm Vô Phong rất rõ ràng, nếu gã có thể giết chết Ô Mông thì Thánh điện không truy cứu trách nhiệm, coi như hai bên đổ mệnh, một bên thiệt mạng là xong. Nhưng nếu trong thời hạn quy định mà gã không giết được Ô Mông thì sau này không còn cơ hội nữa.

Tuy bọn Kiếm Vô Phong không cho rằng gã thắng được Ô Mông nhưng gã tự tin như vậy tất có căn cứ nào đó. Chỉ là Ô Mông không phải hạng tầm thường, hai bên giao tranh tất nhiên sẽ long tranh hổ đấu, nếu song phương thực lực tương đương thì khó lòng lấy được mạng nhau. Hạn chế như vậy thì có nhiều cơ hội giữ được mạng cho cả hai.

Diệp Phong cân nhắc một lúc rồi từ từ ngẩng lên, nở nụ cười tự tin: “Cứ thế đi.”

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, tin tức gã và Ô Mông đổ mệnh như mọc cánh lan khắp Thánh điện. Trận đồ đấu này thành trận đấu được chú ý nhất trong gần nghìn năm nay. Vô số thánh giai cường giả nhao nhao đổ về Thánh điện, hi vọng được chứng kiến trường đại chiến này.

Thời gian chưa tới, những ồn ào trong Thánh điện về trận này vượt hơn không biết bao nhiêu lần trận gã đấu với Viêm Lục lúc trước. Bởi trước kia chỉ là hư giai võ thánh xuất thủ còn hiện giờ có một bên là địa giai võ thánh, danh tiếng của Diệp Phong cũng cao hơn lúc mới đến Thánh điện không biết bao nhiêu lần, hậu bối được coi là yêu nghiệt nhất lịch sử Thánh điện thật ra có năng lực gì mà dùng thực lực hoàng cấp nghênh chiến địa giai? Lê nào gã lại một lần nữa tạo ra kỳ tích?

Diệp Phong tiến nhập Thánh điện chỉ mới hai năm, lúc đó gã mới đột phá hoàng cấp, không ai nghĩ rằng trong thời gian ngắn ngủi này gã lại đột phá, đạt đến thánh giai chân chính. Nếu Ô Mông biết tin, không hiểu có hối hận chăng...

Không ai chú ý đến việc song phương đổ mệnh, phá hoại quy củ của Thánh điện, vì cả hai bên đều tự nguyện. Tất cả không dị nghị gì, mà chỉ chú ý đến trận này thắng bại, hấp dẫn thế nào. Thành ra Thánh điện cũng thở phào.

OOo

“Ha ha, hiện tại Thánh điện đang sôi lên vì trận đấu này. Ai cũng đoán xem Diệp Phong và Ô Mông ai sẽ thắng. Nhiều người còn thảo luận xem liệu có ai ngã xuống trong trận này không.” Thẩm Lan và chúng nữ ngồi trên lục đảo cười ha hả bàn luận.

“Phong lúc còn là võ hoàng đã thắng được cửu tinh hư thánh. Hiện tại huynh ấy là thánh giai thật sự, đánh bại Ô Mông đó gần như chắc chắn.” Mộ Dung Tử Thanh cười tự hào.

“Nhưng mục đích của Phong không phải chỉ là chiến thắng đối thủ mà là trong thời gian quy định giết chết đối phương, tránh để tên khốn đó sau này quấy nhiễu Kỳ Lạp muội muội hoặc uy hiếp người khác. Hắn là địa giai, trừ Phong ra thì chúng ta đều không phải đối thủ.”

Hạ Kỳ Lạp ngêng mặt, ưỡn ngực đầy tự tin: “Ca ca lợi hại, nhất định sẽ giết tên xấu xa đó.”

“Đúng, Phong lợi hại nhất.” Bọn Thẩm Lan ôm Hạ Kỳ Lạp, cười vui vẻ.

Lúc này gã đang lơ lửng ở một khu vực không người, lặng lẽ tham ngộ gì đó.

Gã tuy đột phá thánh giai nhưng chưa nắm vững thực lực của mình. Thánh giai là cảnh giới cực kỳ quan trọng, nhiều ảo nghĩa không hiểu nổi lúc còn là vô hoàng, hiện giờ như sáng rõ ràng.

Nếu chỉ cần chiến thắng Ô Mông thì thực lực hiện tại của gã đủ rồi. Nhưng muốn giết hắn trong một quãng thời gian không dài lắm thì gã không chắc. Gã từng với ngũ hành chiến trận đấu với địa giai cường giả, hiểu rõ địa giai lợi hại thế nào. Lúc trước mà không có Thất huyết phệ cốt thủy, gã không cách nào động đến địa giai được.

Thực lực của Ô Mông không bằng địa giai vu thánh nhưng thân là địa giai, thủ đoạn giữ mạng chắc không ít. Diệp Phong muốn thành công trấn áp, không cho đối thủ cơ hội thì ít nhất cũng phải lấy tiêu chuẩn như Trát Mộc để đánh giá trận chiến này.

Nếu gã nắm chắc trong một canh giờ giết được Trát Mộc, thì Ô Mông khẳng định không thành vấn đề...Nhưng hồi tưởng lại trận chiến với địa giai vu thánh, với thực lực hiện tại của gã thì không quá ba thành giết được đối phương. Tỷ lệ giết được Ô Mông cao hơn nhiều nhưng chưa đến mức chắc chắn mười phần.

“Địa giai cường giả phần lớn có thủ đoạn giữ mình bất phạm, nếu quyết tâm trốn tránh thì giết được không dễ. Trừ phi...Dùng thủ đoạn đặc thù trói buộc lại thì mới vạn vô nhất thất. Khí vực không gian tuy có hiệu quả đó nhưng thời gian và phạm vi quá ngắn, cần thủ đoạn khác cao cấp hơn mới được.” Gã nhắm mắt tĩnh tâm suy tư.

Mấy canh giờ sau, một đạo tinh quang đột nhiên từ mắt gã xẹt ra, lên tận trời xanh.

“Tiền khí không gian thăng cấp - tru thần linh vực!” Hồn nguyên linh vực của gã bắn ra vạn đạo kim quang, kim nguyên năng lượng lăng lệ bao quanh gã, như muốn cắt tan không gian.

Thần niệm của gã lay động, trong linh vực không gian xuất hiện vô số tiền khí sắc bén, lăng lệ hơn nhiều tiền khí không gian mà gã thi triển lúc còn tại vô hoàng cảnh giới. Tiền khí tụ lại, hình thành một vòi rồng vàng rực, trong vòi rồng như kém tăm được phong bế chặt chẽ, bao quang mà tiền khí dày đặc chuyển động nhanh, không có khe hở nào.

“Chương ngại tiền khí này không hiểu có thể tù cầm địa giai cường giả không...Ồ, hình như ở đây có một địa giai.” Nụ cười của gã nhếch lên, trong óc hiện rõ thân ảnh Đạo hổ.

596. Chương 596 : Tất Cả Đầu Kinh Ngạc

Chát, chát.

Thân ảnh Đạo hổ bị lớp tiền khí của tru thần linh vực hắt bắn trở lại, tuy tiền khí chỉ khê lướt qua linh vực của nó nhưng thân thể vẫn bị uy lực lăng lệ ảnh hưởng, ngực bị cắt mấy vết sâu hoắm.

“Không được, chương ngại tiền khí này tuy không chắc chắn lắm nhưng lực sát thương quá kinh nhân. Ta mà xông ra tất sẽ bị nghiền nát thân thể...” Đạo hổ đang ở trong tru thần linh vực, Diệp Phong khoanh tay trước ngực xem nó làm cách nào phá giải linh vực phong tỏa.

Đạo hổ tuy chỉ sơ nhập địa giai nhưng với huyết mạch truyền thừa thì thực lực ít nhất cũng cao hơn Ô Mông, nếu tru thần linh vực tù cầm được nó thì hắn lại càng dễ dàng.

Gừ. Tiếng gầm vang lên như sấm, sau lưng Đạo hổ hiện rõ hư ảnh. Một khi đã thi triển bản tướng chứng tỏ nó chuẩn bị dốc toàn lực.

Kim sắc cự hổ vỗ mạnh hai cánh, năng lượng trong tru thần lĩnh vực rung lên, không gian rền vang tiếng sấm, thanh thể hùng hồn. Cự hổ lại gầm lên, lao vào chướng ngại tiền khí như vì sao băng.

Hư ảnh năng lượng va vào chướng ngại năng lượng, giằng co kịch liệt. Ngọn trào sắc bén của cự hổ giằng xé tiền khí dày đặc, thân thể khổng lồ cũng đồng thời hứng chịu vô số đạo tiền khí đâm xuyên, chỗ song phương va nhau liên tục rực kim quang chói lòa, năng lượng dư ba hung hãn xé không gian đầy linh khí thành từng khe hở đen ngòm, những khe này hấp thu một lượng lớn năng lượng xong mới từ từ khép lại.

Giao tranh tuy kịch liệt nhưng chỉ trong một hơi thở, bản tướng của Dao hổ sau rốt không chịu nổi, nổ tan tành, còn chướng ngại tiền khí của tru thần lĩnh vực bị cự hổ xé mất nửa độ dày thì khi cự hổ hư ảnh nổ vang, lớp chướng ngại khá mong manh này cũng bị kim nguyên hùng hậu xé được một lỗ.

Dao hổ hớn hở, thân ảnh nhanh chóng lao qua, định thoát khỏi tru thần lĩnh vực, nhưng vừa đến rìa thông đạo thì khí tức lĩnh vực lại dấy lên, thông đạo được tiền khí chuyển động cấp tốc chung quang phong tỏa, lại khép vào. Chỉ một tích tắc đó thôi, Dao hổ như chìm trong biển tiền khí, toàn thân toát mồ hôi lạnh vì kinh hãi.

“Ầm!” Dao hổ chợt dấy lên năng lượng trong thể nội, mượn lực lui nhanh để tránh thoát. Tích tắc nó rời khỏi tru thần lĩnh vực, tiền khí lắng lệ kinh nhân vụt qua chỗ nó vừa đứng, nếu vẫn ở đó thì không chết cũng trọng thương.

“Diệp Phong, tru thần lĩnh vực này e chỉ có địa giai điển phong cường giả mới có cơ hội xông qua. Ta phục rồi.” Dao hổ ủ rũ, khó trách được, vì nó đường đường là địa giai mà không qua được chướng ngại năng lượng của Diệp Phong vừa tấn nhập hư giai, khiến nó vừa buồn giận vừa kính sợ gã.

“Ha ha! Xem ra bằng vào chiêu này tru sát Ô Mông là đủ rồi.” Gã cũng thập phần mãn ý. Tuy tru thần lĩnh vực là thăng cấp của tiền khí không gian nhưng khác nhau một trời một vực. Tiền khí không gian chỉ giải phóng hết năng lượng trong lĩnh vực để hình thành tiền khí tuyệt sát còn tru thần lĩnh vực là lĩnh vực khí trường hoàn chỉnh.

Tiền khí của tiền khí không gian bị phá hủy hoặc tiêu tan thì sẽ không còn tồn tại, còn tiền khí của tru thần lĩnh vực được khí trường khống chế, liên miên lấy linh khí từ hư không chuyển thành năng lượng, cơ hồ là vô cùng vô tận. Chỉ cần lĩnh vực của gã còn, tiền khí sẽ lại được bổ sung.

Tru thần lĩnh vực lấy lực phá hoại siêu đẳng làm căn cơ phong tỏa, không thể nào có chuyện không phải trả giá gì mà ung dung qua được. Trận này, Diệp Phong cực kỳ tin tưởng.

OOo

Trước quảng trường Thánh điện đông nghịt người, có đến mấy vạn thánh giai cường giả tụ tập. Chiến đấu giữa địa giai cường giả không phải dễ thấy.

Thánh điện cường giả đại đa số là hư thánh, địa giai chỉ chiếm một phần hai mươi, thiên thánh thì càng ít. Nên cường giả đột phá địa giai sẽ có địa vị khá cao. Địa giai cường giả giao đấu, phần lớn chỉ xảy ra khi tranh đoạt hồn khoáng với Vu vô nhất tộc, cực hiếm khi có hư thánh tham dự, nên nhiều hư thánh đã được thấy địa giai nhưng chưa từng thấy họ xuất thủ.

Đối thủ của Ô Mông tuy không phải địa giai nhưng Diệp Phong dám ứng chiến lại còn đề xuất sinh tử chi chiến, chắc chắn phải có căn cứ nào đó. Không ít khán giả biết gã có địa giai nô thú, tin này lan đi rất nhanh khiến tất cả càng hy vọng hơn vào độ hấp dẫn của trận đấu này.

“Hừ! Tiểu tử cuồng vọng câu nào cũng muốn đồ mạng đó sao còn chưa đến?” Liệt Mãnh ngồi vào vị trí hừ lạnh: “Lẽ nào khi sắp giao chiến thì lại sợ hãi?”

Chúng thiên thánh, kể cả Kiếm Vô Phong, đều ngồi trên đài cao, đợi chờ giao chiến. Chỉ là Diệp Phong đến giờ vẫn chưa hiện thân, chỉ mình Ô Mông đứng lẻ loi trên quảng trường, mặt lạnh như băng.

“Theo ta thì Diệp Phong không phải kẻ sợ hãi, chắc vì có việc nào đó vướng chân.” Kiếm Vô Phong cười ha hả.

“Xem ra Kiếm thiên thánh đại nhân nghiêng về việc Diệp Phong thắng trận này?” Liệt Mãnh chợt nở nụ cười trào lộng, nhại nhèo nói: “Cũng phải...tiểu tử đó có trong tay địa giai nô thú, nhờ thể mà đánh bại cả

địa giai vu thánh, đối phó Ô Mông đương nhiên không thành vấn đề.”

Tuy nói vậy nhưng Liệt Mãnh lại thầm cười lạnh. Chốc nữa các vị sẽ hối hận đã để cho Diệp Phong đổ mệnh.

Bọn Kiếm Vô Phong đồng ý cho gã đổ mệnh vì tin rằng có Dao hổ hiệp trợ, chí ít gã cũng không mất mạng. Nhưng họ không rõ Ô Mông dám gây sự với gã vì được Liệt Mãnh sai khiến, hơn nữa lão đã chuẩn bị sẵn địa giai nô thú cho hắn để chống lại Dao hổ.

Liệt Mãnh đang có phần mâu thuẫn, mối thù giết tôn nhi tất nhiên không đội trời chung nhưng lão thân là Thánh điện thiên thánh, hiểu rõ tầm quan trọng của gã. Nếu gã mất mạng trong tay Ô Mông thì quả là tổn thất lớn với Thánh điện. Vì việc này mà lão khó xử mãi.

Hừ, hôm nay Diệp Phong người sống sót thì say này lão phụ tha cho người. Nếu thực lực người kém cỏi mà thành vong hồn dưới tay Ô Mông thì coi như lão phụ đã báo thù cho tôn nhi. Tất cả trông vào mệnh trời.

“Thời gian đến rồi, tiểu tử đó còn giở trò gì nữa?” Kiếm Vô Phong nhú mày, nếu Diệp Phong không đến, lão cũng không biết phải xử lý thế nào. Song phương không chỉ đồng mệnh mà cả Hạ Kỳ Lạp, Dao hổ đều được đem ra cược. Một khi Diệp Phong bỏ cuộc thì những thứ đó đều thuộc về Ô Mông, ai cũng biết gã không bao giờ để việc như thế xảy ra.

“Tiểu tử sau cùng vẫn còn non lắm, giao chiến kiểu này không chỉ so sánh thực lực mà còn là khí thế. Y chần chừ chừ thế này, khán giả đều bức mình, sau cùng có đến thì đa số sẽ ngã về phía Ô Mông. Khí thế do hoàn cảnh tạo thành đó có lúc là yếu tố quan trọng cho chiến thắng.” Thủy điện thiên thánh hiển nhiên cũng mất bình tĩnh.

“Trận này không phải y thể hiện thực lực mà là nô thú của y. Nô thú chỉ biết nghe lệnh, không bị hoàn cảnh ảnh hưởng.” Một thiên thánh khác lên tiếng, xem ra tứ điện thiên thánh vốn kỳ vọng vào Diệp Phong hiện giờ đều hơi bất mãn.

Nếu gã sợ giao chiến, không dám thượng đài thì dù tiềm lực có cao hơn nữa thì địa vị cũng sẽ sa sút thê thảm. Thiên tài như thế đều ngã gục trong quá trình quật khởi. Cường giả thật sự, ý chí cũng cực kỳ quan trọng.

“Y không tới thì trực tiếp bị phán thua. Quy củ Thánh điện không thể cho phép y hết lần này đến lần khác vi phạm.” Nhìn đám đông bắt đầu xông xáo bên ngoài, Thổ điện thiên thánh sau rốt cũng bắt đầu nóng tính.

“Diệp Phong nhát chết!”

“Diệp Phong kém cỏi! ”...

Đám đông vang lên tiếng la ó bất mãn, nhiều người cất tiếng chửi mắng. Họ chờ đợi trận so tài giữa hai cường giả nhưng Diệp Phong lại thò thụt không xuất hiện, không ai muốn thấy cảnh đó.

Với các thánh giai sống lâu ở Thánh điện, hành vi trốn tránh bị khinh bỉ nhất. Tu vi Diệp Phong kém Ô Mông, dù chiến bại thì họ cũng không khinh thường gã, nhưng thề sống thề chết muốn đổ mệnh với người ta, giờ lại không dám hiện thân thì thật khiến tất cả thấy khinh rẻ.

Không có bản lĩnh thì không sao nhưng đừng gây chuyện. Danh vọng của Diệp Phong rơi xuống mức thấp nhất trong lòng chúng nhân.

Cả Kiếm Vô Phong cũng không ngồi yên, định đứng dậy tuyên bố Ô Mông chiến thắng thì ngoài xa xuất hiện khí tức hùng hậu mà lão quen thuộc. Chủ nhân khí tức thì các thiên thánh tại trường không lạ gì nhưng cường độ khí tức khiến họ kinh ngạc. Liệt Mãnh vốn đang đắc ý cũng tắt ngay.

Ô Mông trong trường với cười lạnh chế nhạo hành vi co đầu rút cổ của Diệp Phong, giờ cảm ứng được khí tức này thì bất giác rung mình.

Khí thế đó tuyệt đối có thể sánh với đại giai, chủ nhân của nó không phải Dao hổ mà là Diệp Phong. Không ai ngờ gã không còn là võ hoàng như hai năm trước, lẽ nào chỉ hai năm mà gã đã tấn cấp? Từ đáy lòng tất cả đều dấy lên câu hỏi đó.

597. Chương 597 : Địa Giai Thánh Kỹ

Một thân ảnh từ trên trời đáp xuống trước mắt tất cả, tiếp theo xé không khí chói tai vang vọng, thân hình đột nhiên dừng lại đối diện với Ô Mông.

Thân ảnh đó lao vào, năng lượng khí tức đẩy lên khí lưu cực mạnh. Thân ảnh dừng phắt lại, khí lưu đẩy lên rần rạt, gợn sóng năng lượng hùng hậu khiến chúng nhân xôn xao, kinh phong quét qua mình khiến họ hơi đau.

Ô Mông vì đứng đối diện nên càng chịu áp lực, Diệp Phong đến quá đột nhiên, hắn chưa kịp thì triển lĩnh vực, vị lực xung kích buộc phải lui bước liên tục, mặt đỏ lên vì hổ thẹn.

“Xin lỗi! Mỗ tham ngộ một vài thứ nên hơi mất thời gian, chắc vừa kịp lúc...” Phía đối diện vang lên giọng Diệp Phong, như sấm nổ vang vọng khiến toàn trường lặng ngắt.

“Y là Diệp Phong?” Một chốc sau đám đông mới thì thầm bàn tán. Nhiều thánh giai chưa thấy mặt gã, giờ mới được chứng kiến dung mạo.

Buộc phải nói rằng, phương thức xuất hiện ẩn tượng này không khiến khán giả ác cảm mà ngược lại đẩy lên mong chờ của họ. Nóng lòng vì gã chần chừ không xuất hiện tiêu tan theo thực lực hùng hậu gã để lộ ra. Ai cũng có tâm thái đến xem cường giả đối chiến, gã càng mạnh thì giao đấu càng hấp dẫn, họ đương nhiên không để tâm mấy việc nhỏ nhặt.

Hà hướng gã đã giải thích vì tu luyện nên trễ thời gian, nguyên nhân đó thập phần hợp lý, người tu luyện đều hiểu để thắng ý cảnh không phải cứ muốn là được, vì tham ngộ mà lỡ thời gian cũng là việc có thể tha thứ. Hà hướng giờ gã đã tới, xuất hiện với phương thức cực kỳ bá đạo, chấn tan toàn bộ những lời bình luận gã hèn nhất, khiến nhục lúc trước.

“Ha ha! Diệp Phong người đến rồi, tỷ đấu có thể bắt đầu bình thường.” Bọn Kiếm Vô Phong tan hết những điều không vui lúc trước, cùng cười ha hả. Khí tức của Diệp Phong kinh nhân như vậy thì chỉ có một kết luận: Gã đã tấn nhập thánh giai! Trong hai năm ngắn ngủi liên tục đột phá hoàng cấp và thánh giai, thiên phú kinh nhân như vậy thì sao họ còn bất mãn được nữa?

Trong lòng các thiên thánh, tầm quan trọng của Diệp Phong lại được đề cao.

“Hi hi, huynh ấy luôn thế, xuất hiện vào thời khắc quan trọng như muốn thể hiện.” Theo sao là chúng nữ và Dao hổ, chúng nữ đều vui vẻ cười nói, hoàn toàn không có vẻ gì cùng Diệp Phong tham dự một trận so tài tính mạng.

Sau khi thấy tru thần lĩnh vực của gã trói buộc Dao hổ thì họ không còn lo gì cho gã nữa. Kết quả giao chiến sẽ không có gì để nói, khác nhau chỉ là Ô Mông có thoát được kiếp này, giữ được cái mạng hay không mà thôi. Nhưng với cường độ của tru thần lĩnh vực thì tỷ lệ này gần như bằng không.

“Hừ! Ta còn tưởng người co đầu rút cổ không dám ứng chiến cơ.” Ô Mông sầm mặt cười lạnh. Diệp Phong bất ngờ tấn cấp, vượt ngoài ý liệu của hắn, tuy chỉ tiến nhập hư thánh nhưng rõ ràng gã không còn là tiểu võ hoàng mạnh hơn Viêm Lục một chút như trước mà là thánh giai chân chính. Không ai đoán được thực lực của gã tăng trưởng đến mức nào.

Hắn trào phúng vì muốn che đi nỗi bất an trong lòng. Chả trách Diệp Phong dám đổ mệnh, hóa ra vì gã đã đột phá. Bất tri bất giác, khí thế của Ô Mông giảm đi, tâm lý này sẽ ảnh hưởng quan trọng đến trạng thái chiến đấu của hắn.

“Chưa lấy mạng chó của người, sao ta lại không đến.” Diệp Phong cười lạnh, như ý bóng lọt vào tay.

“Muốn lấy mạng ta phải xem người có thực lực đó không đã.” Ô Mông lật tay, trước mặt xuất hiện một cây trường thương, là cao giai thánh khí. Có cây thương này, thực lực của hắn sẽ cao hơn hai phần, tuy khí thế kén hơn nhưng tin rằng với địa giai tu vi thì không thể nào trong một canh giờ lại mất mạng dưới tay hư giai như Diệp Phong.

“Không cần lắm lời, bắt đầu chưa?” Nửa câu sau, gã nói với các thiên thánh trên đài.

“Nô thú của ngươi có cùng xuất chiến không?” Kiếm Vô Phong trước khi tuyên bố chiến đấu bắt đầu, nhắc nhở gã.

“Bất tất...Mình mỡ đủ rồi.” Diệp Phong lắc đầu, Đao hổ đã được giải trừ nô hóa trang trí, tham dự thì chúng nhân sẽ dễ dàng nhận ra, tuy việc này không có gì quan trọng nhưng bị hỏi thì cũng khó giải thích. Có thể tránh được thì nên tránh.

Ô Mông hớn hở, trong tay hắn còn địa giai nô thú. Hắn đang chuẩn bị lên tiếng để lộ con bài, muốn nô thú tham chiến thì Liệt Mãnh đứng lên phát tay: “Vậy thì lập tức giao đấu luôn.”

Liệt Mãnh thân là thiên thánh nhưng không đến nỗi chỉ biết có xung động, cân nhắc một lúc, lão thấy không nên cho Ô Mông cùng tham chiến với địa giai nô thú. Tầm quan trọng của Diệp Phong lại tăng lên, nếu vì lão cho nô thú nhúng vào rồi khiến gã chết trong tay Ô Mông thì nhất định tứ diện thiên thánh không bỏ qua. Hà huống, vì đại cuộc, lão không có ý định lấy mạng gã, nên mới đột nhiên tuyên bố giao đấu bắt đầu luôn.

Ô Mông ngẩn ra, không hiểu sao Liệt Mãnh đột nhiên thay đổi nhưng không thể cãi lệnh thiên thánh, đành định thần, chuyên tâm chuẩn bị chiến đấu.

“Chuẩn bị sẵn sàng để chết chưa?” Ánh mắt Diệp Phong lạnh lại, như ý bóng trong tay lập tức to lên.

“Tiểu tử cuồng vọng, hi vọng chốc nữa ngươi còn khoa trương thế này được.” Thân là địa giai, thực lực của Ô Mông không tầm thường, khi bắt đầu thực sự chiến đấu, khí thế liền hung hãn hãn.

Trên thánh thương của hắn, lĩnh vực năng lượng nhưng tụ cực nhanh khiến thân thương hơi run lên. Tay phải Ô Mông khẽ rung, trường thương dấy lên thanh sắc nguyên lực ngưng kết, hóa thành một dải cầu vồng khổng lồ lao tới.

Diệp Phong đứng bất động, giơ cự bổng lên vung mạnh, chỗ quét vang nổ vang tiếng sấm, biến công kích của đối phương thành hư vô.

“Địa giai chỉ có thủ đoạn thế thôi hả?” Diệp Phong không có ý phản kích, chỉ lạnh lùng trào phúng.

Thủ đoạn công kích của võ giả là dùng lĩnh vực nguyên lực. Ô Mông và Diệp Phong bắt đầu giao chiến nhưng còn cách nhau mấy trăm thước. Phạm vi lĩnh vực của Diệp Phong khá hơn phổ thông thánh giai nhưng ở cự ly này thì không thể dùng tru thần lĩnh vực vây khốn Ô Mông, nên phải nghĩ cách đến gần đối phương mới có cơ hội hạ thủ.

Nhưng với kinh nghiệm chiến đấu của Ô Mông, nhất định cho gã lại gần, nên Diệp Phong không vội để lộ con bài tẩy mà kiên nhẫn đợi cơ hội.

“Địa giai thánh kỹ: Thiên ảnh tác hồn thương!” Tuy bị trào phúng nhưng Ô Mông từng trải nên không xung động, thánh thương phát ra năng lượng phản ứng chấn động lòng người, đầu thương rơi rung rung, đột nhiên sáng rực quang mang. Trong lĩnh vực hắn phát ra, nguyên lực như nước triều tụ về phía thánh thương.

Khi nguyên lực tụ lại đến đỉnh điểm, mũi thương của Ô Mông rực thanh mang, đồng thời hư không xuất hiện lực hút cực mạnh, hút sạch linh khí ở quảng trường.

Vù!

Trong thanh mang xuất hiện cả nghìn bóng xanh, ngưng kết lại trong lúc bay ra. Mỗi đạo thanh ảnh như một mũi thương năng lượng hàm chứa uy lực kinh nhân khiến người ta hoa mắt, cùng lao vào Diệp Phong.

“Khá lắm.” Diệp Phong hơi ngưng trọng, cảm giác rõ ràng Ô Mông với tu vi địa giai thi triển thánh kỹ này, uy lực ẩn chứa trong cây thanh sắc năng lượng thương đáng sợ thế nào. Dù gã có nhục thân thánh giai cộng thêm tứ trọng chân nguyên hộ thể cũng không dám chạm vào công kích đó.

Đối diện với với bóng xanh có thể đâm thủng hư không, chân gã giẫm mạnh, chọn cách tránh né.

Nhưng bóng xanh không chỉ bay theo đường thẳng, được Ô Mông thao túng nên phong tỏa chặt chẽ thân hình Diệp Phong. Dù tốc độ của gã nhanh đến đâu thì nghìn bóng xanh sau lưng vẫn như bóng với hình

bám sát. Thanh ảnh là năng lượng thể thuần túy, tốc độ dù cho Diệp Phong sử dụng tấn tạt Thần thông thuật cũng không bằng được.

Chát, chát, chát!

Diệp Phong phát tay đánh tay mấy bóng xanh, tay bị chấn đến tê rần, đủ thấy nếu cả nghìn bóng xanh đổ tới thì uy lực kinh nhân đến thế nào.

“Hừ! Xem ngươi kiên trì được bao lâu.” Thấy Diệp Phong ứng phó thanh ảnh xong, thân thể hơi run lên, Ô Mông bất giác thấy đặc ý. Xem ra tiểu tử này cũng thế mà thôi, chỉ miễn cưỡng đấu nổi địa giai, thánh kỹ của hắn thi triển ra là gã thất bại.

Nghĩ đến cảnh sau trận này, thanh danh của mình sẽ lên theo, hắn chợt cười vang. Địa giai thánh kỹ, một hư thánh sao chống chọi nổi.

“Ô Mông tuy mới tấn cấp nhưng xem ra đã nghiên cứu môn địa giai thánh kỹ này lâu rồi, uy lực thi triển không kém gì những địa thánh lão làng. Xem ra, lần này Diệp Phong khó thoát.” Một số thiên thánh tinh mắt, chợt buông tiếng than.

Thấy Diệp Phong liều mạng lao về phía mình, mắt Ô Mông ánh lên trào phúng, lẽ nào người tưởng đưa bóng xanh của Thiên ảnh tác hồn thương đến chỗ ta thì có thể công kích được ta? Thủ đoạn phản kích ngu xuẩn này, dù tại Vô Nguyên đại lục thì cũng chỉ những kẻ thực lực kém cỏi mới sử dụng, còn đối thủ của Diệp Phong là địa giai thật sự.

Gã tưởng địa giai thánh kỹ không bằng cả tiêu chuẩn của võ kỹ ở đại lục sao! Buồn cười thật.

598. Chương 598 : Giết Chết

Thánh thương trong tay Ô Mông khê rung lên ong ong, vạch thành quỹ tích kỳ dị trên hư không. Thanh ảnh sau lưng Diệp Phong chia thành hai nửa, từ hai bên ập vào, vượt qua gã một đoạn mới đột nhiên chuyển hướng, vô số thanh ảnh tựa lưới đánh cá trải ra đổ xuống chính diện.

Diệp Phong sau lưng có truy binh, trước mặt bị vô số thanh ảnh chặn đường, phảng phất muốn bao trùm cả gã và lĩnh vực.

“Khí vực không gian!” Chỉ thấy Diệp Phong ung dung xòe hai tay, không khí chung quanh như ngưng lại, cố định mấy trăm bóng xanh. Thanh ảnh rung lên kịch liệt trong khí vực không gian, xem ra muốn thoát khỏi trời buộc.

Chỉ tích tắc đó với Diệp Phong là đủ. Mỗi tay gã xuất hiện một viên Hồn nguyên nhất khí đạn, sau khi tấn nhập thánh giai, gã càng thao túng được nhiều hồn nguyên lực hơn, thể tích hai viên Hồn nguyên nhất khí đạn còn lớn hơn người gã.

“Mở.” Gã khê quát, hai quả Hồn nguyên nhất khí đạn lao vút ra, nghênh đón bóng xanh.

Bốp, bốp, bốp!

Thanh ảnh lao tới Diệp Phong đều bị hồn nguyên cầu hút hết rồi lớn vọt lên, càng lúc càng nhiều thanh ảnh bị hút vào, biến thành một phần của hồn nguyên lực.

Được Hồn nguyên nhất khí đạn yểm hộ, không gian trước mặt gã được mở toang, bong xanh trước mặt cơ hồ bị hồn nguyên cầu nuốt chửng, một phần bóng xanh còn cách gã cự ly nhất định. Gã không để lỡ thời cơ, giẫm mạnh chân xuống, thân hình lập tức như mũi tên rời dây cung, xuyên qua khe hở cùng màn bóng xanh, chỉ còn cách Ô Mông không đầy trăm thước.

“Thủ đoạn cổ quái quá.” Thanh ảnh bị Hồn nguyên nhất khí đạn dễ dàng phá mất, Ô Mông cũng ngạc nhiên. Bất quá số lượng thanh ảnh còn nhiều mà hồn nguyên lực chỉ hút được hữu hạn, sau khi hút hơn trăm đạo thanh ảnh, hai quả hồn nguyên cầu nổ vang hóa thành hai làn cuồng phong linh khí mát lạnh tiêu tan giữa hư không.

Phía sau Diệp Phong có mấy trăm bóng xanh đang truy kích.

“Người xong rồi...” Ngữ khí Diệp Phong nhạt nhẽo vang lên bên tai Ô Mông khiến hắn biết là không xong. Hắn nhận ra Diệp Phong có đủ thủ đoạn chống lại Thiên ảnh tác hồn thương, nhưng chắc chắn không phải dựa vào thực lực của gã, nhất định có âm mưu gì đó.

Hắn không còn dám dồn hết tâm thần thao túng thanh ảnh công kích Diệp Phong nữa mà thu lĩnh vực lại, định giữ cự ly với Diệp Phong.

“Muộn rồi.” Ô Mông đã hoàn toàn sa vào phạm vi lĩnh vực của Diệp Phong. Gã máy động tâm thần, tru thần lĩnh vực liền thi triển ra.

Nhất thời, tầng không trên quảng trường rực kim quang, vạn đạo hào quang sáng lên như phủ một lớp ráng vàng lên khu trung tâm Thánh điện, cực kỳ rực rỡ. Bất quá chúng nhân tại trường không lòng dạ nào hân thưởng cảnh đẹp đó, mà chú ý của họ đều bị khí thế lăng lệ từ lĩnh vực của Diệp Phong phát ra khiến cho kinh ngạc. Năng lượng phản ứng đó, dù họ không thể nhìn rõ trong trường xảy ra chuyện gì cũng biết thể công sắp tới của gã hung hãn thế nào.

Trong mấy giây ngắn ngủi, ở giữa quảng trường, tru thần lĩnh vực của Diệp Phong đã hình thành, bóng xanh sau lưng gã đâm hết vào chướng ngại tiền khí, hai loại công kích va nhau, phát ra tiếng nổ vang động, đồng thời tô thêm sắc thái cho thình không.

Sau cùng, tru thần lĩnh vực của gã có lĩnh vực hoàn chỉnh làm căn cơ, tiền khí liên miên bất tuyệt. Bóng xanh chỉ còn mấy trăm đạo, liều mạng quần lấy một chốc thì bị tiền khí của tru thần không gian gần gom lại. Trên quảng trường, hiện ra trước mắt chúng nhân chỉ có một quả cầu tròn vàng rực cơ hồ vươn lên mây cao. Diệp Phong và Ô Mông bị phong bế trong đó, không ai thấy được động tĩnh gì.

Quanh quả cầu được một lớp tiền khí dày đặc bao vây, chuyển động với tốc độ cực cao, năng lượng lăng lệ dấy lên như muốn chấn tan tất cả khiến người ta kính sợ. Bề ngoài quả cầu thình thoảng lại bắn ra gợn sóng năng lượng, thánh giai đứng xem vô tình chạm vào là bị cắt mất một miếng thịt.

“Kim nguyên lĩnh vực mạnh thật, tiền khí này có uy lực xem ra bất phàm.” Kiếm Vô Phong khẽ động thần niệm, buột miệng khen.

“Chướng ngại tiền khí này tựa hồ cắt đứt được cả thần niệm, hư giai thông thường không thể biết được tình hình trong đó.” Lại một thiên thánh bình luận. Thần niệm của họ có thể dễ dàng xuyên thấu tiền khí để nắm bắt tình hình phái trong, còn địa giai cường giả dốc hết tâm thần cũng có thể miễn cưỡng biết được. Riêng hư giai, thần niệm còn chưa kịp vào đã bị tiền khí dày đặc cắt đứt, không thể biết được tình hình bên trong lĩnh vực.

Phần lớn khán giả lúc này như mù mắt, hoàn toàn không biết trong tru thần lĩnh vực, Ô Mông và Diệp Phong làm gì. Chúng nhân thì thầm bàn tán đủ khả năng.

“Nhưng tác dụng của tiền khí lĩnh vực tựa hồ chỉ đề phòng ngừa đối thủ bỏ chạy. Vận dụng năng lượng thể kia thì Diệp Phong còn thực lực nào để quyết thắng bại với Ô Mông?” Thổ điện thiên thánh không khỏi nghi ngờ. Diệp Phong dùng cả lĩnh vực để vây khốn Ô Mông nhưng thực lực của hắn không giảm đi trong lĩnh vực còn Diệp Phong vì phải duy trì lĩnh vực, tất nhiên không thể còn nhiều dư lực nữa. Phương thức tổn công mà không có lợi này thật sự giúp gã chiến thắng Ô Mông?

Bất quá tình huống xảy ra lập tức giải đáp nghi vấn của Thổ điện thiên thánh, từ tru thần lĩnh vực dấy lên thổ nguyên khí tức hùng hồn đến độ khiến người ta kinh hãi.

“Sao lại như vậy! Diệp Phong sao lại có thể đồng thời vận dụng hai loại nguyên lực.” Chúng thiên thánh cùng kinh hô, tình huống quỷ dị này khiến họ tỏ ra cực kỳ phức tạp, tựa hồ bớt đi hoan hỉ mà thêm phần lo lắng.

Có hai khí hải, sử dụng được hai loại nguyên lực thì không có gì lạ, nhưng dù thế nào khi giao chiến cũng chỉ sử dụng được một loại tại một thời điểm. Thành ra người có song sinh khí hải trừ tổng lượng nguyên lực cao hơn phổ thông võ giả thì không có gì đặc biệt. Trong lịch sử Thánh điện, người đồng thời sử dụng hai loại nguyên lực để giao chiến chỉ có một - là Yêu vương.

Lĩnh vực của Yêu vương có đặc tính là phân hóa ra ngũ hành phân thân lĩnh vực, mỗi lĩnh vực lại có uy lực ngang với bản thân. Vì thế năm xưa bị vô số thánh giai truy kích mà ông vẫn về được Vô Nguyên đại lục.

Giờ nhân vật có thể đồng thời khu động nguyên lực khác nhau lại xuất hiện tại Thánh điện, các thiên thánh sao lại không kinh hãi.

“Việc này phải lập tức bẩm báo thần tôn!” Một vị thiên thánh Mộc điện nói nhanh, giọng run lên vì kích động.

“Nhưng...các vị không sợ việc của Yêu vương lại tái diễn hả? Nếu Diệp Phong cũng vì thế mà phản lại Thánh điện, chúng ta sẽ tổn thất lớn lắm.” Kiếm Vô Phong hơi do dự.

“Ta thấy phương thức Diệp Phong đồng thời khu động hai loại nguyên lực khác hẳn Yêu vương, hơn nữa y là song sinh khí hải. Có khi vấn đề của thần tôn không cần đến bí mật tu luyện của y.”

“Hơn nữa lần này chúng ta đã chuẩn bị trước. Nếu Diệp Phong vì thần tôn triệu kiến mà phản lại thì chúng ta sẽ không chế trước, không cho y cơ hội.” Liệt Mãnh chen lời, các thiên thánh đều việc có thể đồng thời khu động hai loại nguyên lực có ý nghĩa gì với thần tôn. Việc này mà có tiến triển, họ sẽ được thần tôn trọng thưởng.

“Vậy hi vọng không lặp lại tình hình của Yêu vương năm xưa...” Kiếm Vô Phong tuy tiếc tài nhưng phải nghe lệnh thần tôn.

Thoáng sau, một thân ảnh rời Thánh điện lướt vào hư không. Trên đài thiếu một thiên thánh, bất quá nhưng điều đó thì Diệp Phong ở trong tru thần lĩnh vực hoàn toàn không biết.

Hiện tại trong tru thần lĩnh vực, Ô Mông bị bức đến tuyệt lộ. Thân thể hắn đầy vết máu, nét mặt đầy kinh hãi, đáng sợ hơn là một cánh tay đã mất đầu không rõ, chỉ còn lại một cánh tay đầm đìa máu lũng lảng trên vai.

Hắn không sao ngờ rằng Diệp Phong lại thi triển được phong tỏa lĩnh vực đáng sợ như vậy. Hắn mấy lần định xông ra khỏi tru thần lĩnh vực nhưng đều bị chương ngại tiền khí ngăn lại, thậm chí mất cả một cánh tay. Diệp Phong vừa duy trì tru thần lĩnh vực vừa có thể thi triển thổ nguyên vô kỹ, như ý bóng dài mấy trượng, mỗi lần Nhất Bí gầm vang là khiến Ô Mông khốn khổ.

Tuy lúc mới vào tru thần lĩnh vực, hắn còn nguyên trăm phần trăm thực lực nhưng khi chính diện giao phong, hắn mới hiểu tiểu tử chỉ có hư giai đó đáng sợ thế nào. Dù hắn thi triển Thiên ảnh tác hồn thương cũng chỉ gây được đôi chút khó khăn cho gã, thủ đoạn vô cùng vô tận của đối thủ khiến Ô Mông cảm thấy tử thần đang vẫy gọi.

“Ta nói rồi, mạng của ngươi ta sẽ lấy.” Diệp Phong lại vung như ý bóng, hung hãn nhắm vào Ô Mông.

“Đợi đã.” Thấy sóng chấn của Nhất Bí cuốn đến đầu mình, Ô Mông kinh hãi thét lên: “Ta nhận thua, sau này ta không dám làm phiền ngươi nữa, ta sẽ cho ngươi toàn bộ hồn thạch tích lũy được, cho ngươi bất kỳ thánh khí nào. Ta cũng sẽ làm nô bộc cho ngươi, chỉ xin ngươi tha cho ta.”

Ô Mông đã mất đi đầu chí, điên cuồng cầu xin. Hắn đã sống hơn vạn năm, chưa từng tưởng tượng xem tử vong có phong vị thế nào, giờ vì muốn sống sót nên hắn không tiếc rũ bỏ tôn nghiêm mà cầu xin.

“Điều kiện của ngươi rất hấp dẫn...” Cự bóng của Diệp Phong hơi ngừng lại trên không, Ô Mông thảm thổ phào. Nhưng câu tiếp theo thì khiến hắn sa xuống hố băng: “Giết ngươi mới là cách an toàn nhất.”

Chát. Sóng chấn dữ dội, Ô Mông không hề phòng bị bị đập nát bét, tan nát giữa hư không.

599. Chương 599 : Đến Gặp Thần Tôn

“Đây là Ô Mông tự rước lấy.” Các thiên thánh trên đài biết Ô Mông chết dưới bóng của Diệp Phong nên thảm thổ dài. Nhưng giờ họ không tiếc vì tổn thất một địa giai, bởi giá trị của Diệp Phong rõ ràng vượt xa Ô Mông.

Nếu...Diệp Phong có thể giải được nghi vấn bấy lâu trong lòng thần tôn, dù là giá nào Thánh điện cũng có thể chấp nhận.

Trong quảng trường, kim quang từ tru thần lĩnh vực của gã tan đi, chướng ngại tiền khí từ từ tan biến. Trước mắt chúng nhân chỉ còn lại mình gã, Ô Mông như đã bốc hơi, không còn tung tích.

Tình hình đó khiến tất cả đoán được Ô Mông đã triệt để thất bại, bại đến độ cái mạng cũng để lại trong tru thần lĩnh vực.

Ánh mắt từ phía ngoài tụ hết lên chỗ các thiên thánh trên đài cao. Kiếm Vô Phong định đứng lên tuyên bố kết quả chiến đấu thì Liệt Mãnh lại cướp lời trước, nói bằng giọng cực kỳ hỗn hạo: “Ô Mông đấu với Diệp Phong, người thắng là Diệp Phong.”

“Ô Mông vì thực lực kém cỏi nên đã mất mạng trong tay Diệp Phong, vì song phương có ước định trước, mất mạng cũng sẽ tự chịu trách nhiệm, không liên can đến người khác. Thánh điện không truy cứu tội giết người của Diệp Phong, tương lai kẻ nào trách cứ y vì trận chiến hôm nay sẽ bị Thánh điện xử phạt thật nặng.”

Chúng nhân ở ngoài đều hít một hơi khí lạnh, giết chết một địa giai cường giả mà Thánh điện không những không trách tội, ngược lại có ý che chở, ai cũng hiểu Diệp Phong sau này coi như lên mây. Khó trách, một nhân vật với hư giai tu vi mà chính điện trảm sát địa gia thì dù thế nào Thánh điện cũng không thể quá mức hà khắc...Chúng nhân đều ghen tị, có điều họ không biết thái độ đó của Thánh điện không chỉ vì gã có tiềm chất tuyệt luân.

Diệp Phong liếc Liệt Mãnh đầy lạ lùng, phiền hà lần này vốn do lão tạo ra, sao hiện giờ lại như đứng về phía gã? Dù gã thể hiện thực lực cao thâm thì cũng không đến mức khiến Liệt Mãnh e dè như thế chứ nhỉ? Đáng vẻ đối phương như trút được gánh nặng, được giải thoát không bằng.

Liệt Mãnh lúc này đang thầm cười khở, đương nhiên lão không e dè thực lực của Diệp Phong nhưng phải e dè thái độ của thần sơn. Một khi thần tôn quyết định triệu kiến Diệp Phong, dù sau cùng kết quả thế nào thì gã cũng không còn là nhân vật lão có thể tùy ý nhào nặn nữa. Dù gã phản lại Thánh điện như Yêu vương thì lão cũng không có quyền lợi xử trí, hà huống kết quả lần triệu kiến này còn chưa biết.

Nên lão phải nhanh chóng tìm cách hòa giải bớt quan hệ căng thẳng với gã. Bằng không một khi gã đắc thế thì lão sẽ không dễ chịu gì. Nghĩ vậy, Liệt Mãnh miễn cưỡng mỉm cười “thiện ý” khiến Diệp Phong lạnh buốt trong lòng, toàn thân nổi gai ốc.

Chúng nữ ở ngoài quan chiến, cùng lên chúc mừng gã.

“Ca ca tốt nhất. Ca ca giúp Hạ Kỳ Lạp trút giận.” Hạ Kỳ Lạp theo sát cạnh gã như còn mèo khả ái.

“Ha ha, xem ra quan hệ giữa nha đầu của hỏa sứ và Diệp Phong không tệ.” Bọn Kiếm Vô Phong đột ngột xuất hiện cạnh Diệp Phong và chúng nữ, khiến gã hơi cảnh giác.

“Các vị thiên thánh đại nhân, không hiểu có chuyện gì?” Diệp Phong sinh nghi, toán đại nhân vật này cũng đến tìm thì không đơn giản.

“Không có gì đặc biệt, Diệp Phong người đến thánh địa hai năm rồi mà chưa tu tập thánh kỹ. Tuy võ kỹ người thi triển có uy lực không kém gì thánh kỹ nhưng trong Thánh điện không thiếu thủ đoạn có uy lực hơn thế nên bọn ta nhắc nhở người, mấy hôm nay nên ở lại Thánh điện, thánh kỹ của Kim điện và Thổ điện sẽ mặc tình cho người chọn miễn phí, thế nào?” Kiếm Vô Phong cười ha hả.

Gã bất giác động lòng. Trước đây gã không hứng thú lắm với Thánh điện thánh kỹ vì tru thần tiền kỹ hay nhất bí đều còn không gian tăng tiến, không kém hơn bất kỳ thánh kỹ nào. Nhưng giờ, trận chiến với Ô Mông cho gã thấy thánh kỹ cũng phân chia đẳng cấp.

Thiên ảnh tác hồn thương của Ô Mông, luận về uy lực e còn hơn nhất bí, gã phải nhờ vào uy lực của khai thiên hỗn độn chi khí của như ý bồng mới sánh được. Nhưng nếu gã tu luyện một môn thánh kỹ uy lực tương đương Thiên ảnh tác hồn thương rồi thi triển bằng như ý bồng thì sẽ càng kinh nhân. Đẳng nào biết nhiều không hại gì, đề nghị của Kiếm Vô Phong khiến gã thật sự động lòng.

Muốn học tập thánh kỹ tại Thánh điện phải đồng thời có cả công huân và hồn thạch mới đổi được. Ý bọn Kiếm Vô Phong là hình như gã không cần đổi gì cũng có thể học được thánh kỹ tối cao, thậm chí là hơn cả Thiên ảnh tác hồn thương.

“VẬY...KHÔNG BIẾT BẠN THẨM LAN...” Gã nhất thời không đoán được ý đồ của đối phương nên nhân cơ hội hỏi dò.

“KHÔNG VẤN ĐỀ GÌ. THÁNH KỸ CÁC ĐIỆN DƯỚI THIÊN GIAI TÙY HỌ LỰA CHỌN.” KIỂM VÔ PHONG BỔ SUNG: “KHÔNG PHẢI BẠN LÃO PHU KEO KIỆT MÀ TU VI CỦA HỌ HIỆN GIỜ TỐI ĐA CHỈ CÓ THỂ TU LUYỆN ĐỊA GIAI THÁNH KỸ.”

“VẬY DIỆP PHONG KHÔNG TỪ CHỐI NỮA.” LỢI ÍCH ĐƯA ĐẾN NƠI, GÃ KHÔNG CÓ LÝ DO CỤ TUYỆT. TUY GÃ BIẾT ĐỐI PHƯƠNG CÓ Ý ĐỒ NHƯNG XEM RA KHÔNG CÓ ÁC Ý, CHẮC VÌ COI TRỌNG THỰC LỰC VÀ TIỀM LỰC CỦA GÃ MÀ THÔI, DÙ KHÔNG BIẾT SẼ PHẢI TRẢ GÌ VÌ LỢI ÍCH NÀY NHƯNG CÓ CƠ HỘI ĐỀ THĂNG THỰC LỰC, GÃ TUYỆT ĐỐI KHÔNG BỎ LỠ.

THEO CÁCH THÔNG THƯỜNG, CÔNG HUÂN CỦA GÃ HIỆN GIỜ TỐI ĐA CHỈ HỌC ĐƯỢC ĐỊA GIAI THÁNH KỸ, VÀ PHẢI CHỈ THÊM RẤT NHIỀU HỒN THẠCH, GÃ ĐƯỢC TIẾP XÚC VỚI THIÊN GIAI THÁNH KỸ, MẶC KỆ CÓ THI TRIỂN ĐƯỢC HAY KHÔNG THI TƯƠNG LAI CŨNG CÓ LÚC DỪNG ĐẾN.

OOo

“TIẾP CHIÊU CỦA MUỘI: THIÊN ẢNH TÁC HỒN THƯƠNG!”

“COI PHẦN THIÊN MẠT NHẬT ĐIỂM CỦA TỶ!”

TRÊN KHÔNG, MỘ DUNG TỬ THANH VÀ ĐÔNG PHƯƠNG HỒNG DIỆP ĐANG SO TÀI BẰNG ĐỊA GIAI THÁNH KỸ MỚI HỌC ĐƯỢC. TUY RẰNG VỚI TU VI HƯ GIAI THI TRIỂN ĐỊA GIAI THÁNH KỸ, NĂNG LƯỢNG TỰ THÂN KHÓ DUY TRÌ ĐƯỢC LÂU NHƯNG UY LỰC CŨNG PHI THƯỜNG KINH NHÂN, TĂNG THÊM THỰC LỰC BẢO VỆ CHO CHÚNG NỮ. HIỆN TẠI NHỊ NỮ CHỈ MỚI HIỂU SƠ SƠ, UY NĂNG THỂ HIỆN RA ĐÃ VƯỢT XA THỰC LỰC LÚC TRƯỚC CỦA HỌ, NẾU QUEN THUỘC RỒI THI THỰC LỰC SẼ CÒN TIẾN XA.

“PHONG ĐANG NGHIÊN CỨU GÌ NHỈ?” THẨM LAN MỚI THAM NGỘ XONG, CÔ CHỌN ĐƯỢC MỘT MÔN ĐỊA GIAI THÁNH KỸ THÍCH HỢP THI TRIỂN BẰNG NGUYÊN LỰC - THIÊN CƯƠNG VẠN DIỆP VŨ. MỘT KHI THI TRIỂN CÓ THỂ ẢO HÓA RA VÔ SỐ BĂNG HỒ DIỆP DO NGUYÊN LỰC NĂNG LƯỢNG HÌNH THÀNH, CON NÀO CŨNG UY LỰC KINH NHÂN, LẠI BAY MÚA ĐẦY TRỜI KHIẾN NGƯỜI TA KHÔNG THỂ PHÒNG BỊ.

DIỆP PHONG HÉ CẶP MẮT ĐANG NHẮM, KÉO NGƯỜI NGỌC VÀO LÒNG, CẢM THỤ MÙI THƠM TỪ THÂN THỂ CÔ PHÁT RA, CƯỜI BẢO: “THỦ ĐOẠN CHIẾN ĐẤU MÀ THÁNH ĐIỆN TÍCH TỤ QUA MẤY VẠN NĂM QUẢ NHIÊN CÓ ĐIỂM HƠN NGƯỜI. THIÊN GIAI THÁNH KỸ MÀ TU LUYỆN ĐẾN CỰC TRÍ, UY LỰC KHÔNG KÉM GÌ THẦN THÔNG THUẬT TỐI CAO THÂM CỦA VU VÔ NHẤT TỘC. NHỜ THỂ MÀ UY LỰC THIÊN GIAI CỦA THÁNH ĐIỆN KHÔNG KÉM GÌ VU VÔ.”

“HUYNH CHỌN MẤY MÔN?”

“HA HA, THÁNH KỸ THÍCH HỢP VỚI MÌNH, MỘT MÔN LÀ ĐỦ RỒI.” DIỆP PHONG MỈM CƯỜI, NẮM TAY THÀNH QUYỀN, ĐÁM VÀO HƯ KHÔNG.

MỘT DẢI HẮC QUANG TỪ QUYỀN PHONG CỦA GÃ VÚT RA, CÁCH MẤY THƯỚC TRƯỚC MẶT, KHÔNG GIAN NHƯ SỤP ĐỔ THÀNH MỘT LỖ ĐEN LỚN. QUANH LỖ ĐEN, MỌI TỒN TẠI, KỂ CẢ THIÊN ĐỊA LINH KHÍ VÀ MỌI NĂNG LƯỢNG CÒN LẠI MÀ MẮT THƯỜNG KHÔNG NHÌN RÕ ĐỀU BỊ HÚT VÀO. TIẾP ĐÓ LỖ ĐEN NHƯ ĂN NO, TỪ TỪ KHÉP LẠI TỰA KHÉP MẮT.

“CHIÊU MÃN DIỆT HƯ KHÔNG NÀY THUẦN TÚY DO SỨC MẠNH HỒN HẬU PHÁT RA KHIẾN KHÔNG GIAN SỤP ĐỔ. TRỌNG LƯỢNG CỦA NHƯ Ý BỔNG THÍCH HỢP VỚI THỦ ĐOẠN NÀY, CÒN MỌI THIÊN GIAI THÁNH KỸ KHÁC ĐỀU LÃNG PHÍ NĂNG LƯỢNG VÀO KỸ XẢO HOẶC TỐC ĐỘ MÀ SA XUỐNG HẠ THỪA...CHỈ ÍT CŨNG KHÔNG HỢP VỚI TA THI TRIỂN.” GÃ LẮC LẮC THẨM LAN ĐANG BỊ THIÊN GIAI THÁNH KỸ KHIẾN CHO KINH HẢI, MỈM CƯỜI NÓI.

UY LỰC MÔN THÁNH KỸ NÀO SO VỚI NHẤT BÍ THI THỂ NÀO?

“UY LỰC CHỈ ÍT CŨNG GẤP ĐÔI, TRỪ LỰC ĐẠO CỦA BẢN THÂN CÔNG KÍCH THI MÃN DIỆT HƯ KHÔNG SẼ TẠO RA HẮC ĐỘNG KHI KHÔNG GIAN SỤP ĐỔ, NUỐT CHỨNG TẤT CẢ. HIỆU QUẢ NÀY CÓ LÚC LÀ UY HIẾP TRÍ MẠNG VỚI ĐỊCH NHÂN.” DIỆP PHONG CỤC KỶ VỪA Ý VỚI MÔN THÁNH KỸ NÀY.

“HỎA NGUYÊN THÁNH KỸ VÀ MỘC NGUYÊN THÁNH KỸ, ĐỂ TRÁNH BỊ THÁNH ĐIỆN HOÀI NGHI, KHÔNG HỌC CŨNG KHÔNG SAO. NGƯỢC LẠI VỚI KIM NGUYÊN THÁNH KỸ, VÌ TRU THẦN CUNG ĐÚC TỪ TIÊN THIÊN KIM NGUYÊN NÊN TĂNG LỰC CỰC MẠNH CHO KIM NGUYÊN KỸ NĂNG. TUY THIÊN GIAI THÁNH KỸ HƠN NHIỀU TRU THẦN TIỀN NHƯNG KHÔNG THÍCH HỢP CHO TRU THẦN CUNG THI TRIỂN. TRU THẦN TIỀN MÀ PHỐI HỢP VỚI TRU THẦN CUNG, UY LỰC KHÔNG KÉM BẤT KỶ THIÊN GIAI THÁNH KỸ NÀO.”

“TỨC LÀ HUYNH KHÔNG SỬ DỤNG KIM NGUYÊN THÁNH KỸ?” THẨM LAN TIẾC RỂ.

“Không hẳn...Thiên giai thánh kỹ tuy không phù hợp nhưng trong số địa giai thánh kỹ, ta phát hiện được một môn rất hay.” Diệp Phong co tay búng, Linh tê nhất chỉ xẹt ra, lúc tách khỏi ngón tya gã, kim quang chia thành ba đại, năng lượng khí tức không hề giảm bớt.

“Đó là...”

“Cần khôn tạo hóa thuật! Môn thánh kỹ này không phải thủ đoạn chiến đấu mà là kỹ xảo thi triển kim nguyên, phân hóa kỹ năng phòng ngự hoặc công kích thành ba đạo hoặc nhiều hơn. Với thực lực hiện giờ của ta thi triển Lạc nhật thần tiễn thì một tên thành ba tên, coi như tăng gấp ba uy lực.”

“Lợi hại vậy hả?” Uy lực một mũi Lạc nhật thần tiễn đã siêu phàm, nếu ba mũi cùng phát ra thì uy năng tuyệt đối kinh thiên.

“Ha ha ha!” Ngoài xa vang lên tiếng cười sang sảng, Kiếm Vô Phong tươi cười đến nơi, nói ngay: “Diệp Phong, Kiếm mỗ có tin vui báo cho người.”

“Tin tốt gì?” Gã tỏ vẻ hiếu kỳ, trong lòng máy động, đuôi chồn đã lộ ra rồi.

“Cường giả tôn quý nhất Thánh điện cũng là người sáng lập ra Thánh điện - Ngũ hành thần tôn đại nhân muốn triệu kiến người.” Kiếm Vô Phong nói xong, suýt nữa khiến Diệp Phong quỵ xuống.

600. Chương 600 : Hồn Tâm Khoáng

Ngũ hành thần tôn, dù ở Thánh điện cũng là cái tên trong truyền thuyết. Phổ thông võ giả vốn không có tư cách gặp họ, thậm chí không được đến gần thần sơn. Có thể nói chính tay họ sáng lập ra Thánh điện, vì năm nhân vật tu vi thông thiên này mà Vu vô nhất tộc gần như tuyệt diệt ở Võ Nguyên đại lục.

Giờ năm lão bất tử này muốn triệu kiến gã để làm gì? Gã nhớ rõ năm xưa chính Ngũ hành thần tôn vì thêm muốn Nguyên Thần quyết mà sau cùng bức Yêu vương phải chạy về Võ Nguyên đại lục.

Phản ứng của gã khiến Kiếm Vô Phong hơi kinh ngạc. Phàm người Thánh điện nghe nói được thần tôn triệu kiến thì chấn kinh là bình thường nhưng Diệp Phong ngoài ra còn có vẻ kinh hãi và sợ sệt.

“Diệp Phong, người sao thế?” Kiếm Vô Phong hơi nghi ngờ. Thần tôn triệu kiến là việc thập phần vinh hạnh, dù là các thiên thánh muốn cầu kiến cũng phải ở ngoài thần sơn truyền tin vào, được thần tôn ân chuẩn mới dám vào. Diệp Phong chỉ là hư giai mới tấn cấp, được vinh dự gặp thần tôn, sao lại phản ứng như vậy nhỉ?

“A...” Diệp Phong định thần lại trong tích tắc, thần nhiên như thường ngay. Vốn gã có tật nên nghe nói Ngũ hành thần tôn triệu kiến mình thì suýt nữa tưởng đã bại lộ nên mới có sơ hở. Nhưng thái độ của Kiếm Vô Phong thì thần tôn triệu kiến gã tựa hồ không phải để định tội, nhất định có nguyên nhân khác.

Gã nhanh trấn định lại, giả bộ ngượng ngùng: “Ban nãy mỗ tưởng thần tôn định trị tội Diệp Phong vì đã giết Ô Mông nên hơi hoảng loạn. Nhưng xem ra Diệp Phong đã cả nghĩ...”

“Ha ha!” Kiếm Vô Phong không nghi ngờ gì, lão cũng không tìm ra lý do gì mà Diệp Phong phải sợ thần tôn, bèn khuyên: “Việc một địa giai bị giết nhỏ nhất như thế thì sao lại cần tới thần tôn giải quyết. Họ triệu kiến người là vì nguyên nhân khác.”

“Không hiểu thần tôn đại nhân triệu kiến Diệp Phong vì lý do gì?” Diệp Phong thuận miệng hỏi.

“Đợi người đến thần sơn rồi thì sẽ hiểu.” Kiếm Vô Phong tựa hồ không định tiết lộ, chỉ hơi mỉm cười: “Tin Kiếm mỗ đi, việc này không hại gì đến người?”

“Thần tôn chỉ triệu kiến mình tại hạ?” Gã không yên tâm hỏi. Vạn nhất gã sơ sẩy gì ở thần sơn, thì dù thoát thân nhưng chúng nữ còn ở Thánh điện, có khác nào dê trong miệng cạp? Gã lại không thể nói ra lo lắng này, lòng như đánh trống trện.

“Chỉ mình người.” Kiếm Vô Phong nhìn chúng nữ mỉm cười: “Cứ yên tâm, tại Thánh điện, tuyệt đối không ai động đến họ được. Mỗ thề đấy.”

Đến thế gã cũng không còn cách gì, đành theo Kiếm Vô Phong đến thần sơn một chuyến. Chỉ hi vọng đúng như lão nói, đây không phải là việc xấu, bằng không thì hỏng bét.

“Thiên thánh đại nhân, thần tôn sao lại muốn triệu kiến tại hạ, đại nhân có thể thấu lộ đôi chút chăng?” Trên đường đến thần sơn, gã không nén được hỏi han: “Nếu không có chuẩn bị, tại hạ sợ chốc nữa vì tâm loạn mà nói sai, vạn nhất đắc tội thần tôn đại nhân thì hỏng bét.”

“Việc đó...” Kiếm Vô Phong do dự một lúc rồi nói: “Người có thể cho Kiếm mỗ biết sao lúc đầu với Ô Mông lại có thể đồng thời thi triển hai loại nguyên lực?”

Diệp Phong giật mình, hiện giờ gã tứ nguyên khí hải hợp nhất, tất nhiên có thể đồng thời khu động bốn loại nguyên lực khác nhau. Nhưng lời giải thích này sao có thể nói với Kiếm Vô Phong? Nên gã cân nhắc một lúc rồi đáp: “Kỳ thật, hai khí hải của Diệp Phong không phải trời sinh có sẵn...”

Gã lại đem những lời bịa đặt khi xưa từng nói với thánh sư ra nói cho Kiếm Vô Phong nghe. Trừ giấu việc mình là đồ đệ Yêu vương, tu luyện Nguyên Thần quyết thì còn lại những trải nghiệm của gã cơ hồ là thật hết, đặc biệt là việc thổ nguyên khí hải có lại và lấy được kim nguyên khí hải thì tả lại rất kỹ nên Kiếm Vô Phong không thấy gì sơ hở.

“Hóa ra khí hải của người từng bị hủy diệt, vì có được công pháp tu luyện nhục thân mới khiến khí hải phục nguyên, hơn nữa nhờ may mắn có được vũ khí đúc từ tiên thiên kim nguyên mà sinh thành kim nguyên khí hải...” Kiếm Vô Phong ve cằm suy nghĩ khiến Diệp Phong hơi thấp thỏm.

“Kỳ ngộ này thật khiến người ta bất ngờ, nhưng dù có hai khí hải cũng không thể khu động hai loại nguyên lực.” Kiếm Vô Phong nghi vấn.

“Không sai! Trước kia Diệp Phong phải đổi khí hải mới có thể thi triển nguyên lực khác nhưng sau khi tấn nhập thánh giai, không hiểu sao hai khí hải tự làm một, vì thế mà tại hạ có được thủ đoạn đồng thời khu động hai nguyên lực.” Gã lại nghiêng rằng nói thật, bởi biết bịa đặt khó lòng che mắt được Kiếm Vô Phong chứ đừng nói đến Ngũ hành thần tôn. Để không bị hoài nghi, chỉ bằng nói toạc ra những việc không quan trọng càng khiến đối phương tin tưởng.

Khí hải hợp nhất có lẽ rất khó hiểu với đối phương nhưng sự thật là thế, gã buông lỏng thể nội cho đối phương tra xét là rõ ngay. Nhưng khí hải từ hai hợp làm một hay bốn hợp làm một thì dù là thần tôn cũng không có cách nào đoán được.

Quả nhiên, Kiếm Vô Phong yêu cầu tra xét đơn điền, Diệp Phong sáng khoái đáp ứng ngay. Sau đó, Kiếm Vô Phong tỏ rõ vẻ kinh ngạc.

“Cơ duyên của người thật khiến người ta kinh ngạc...” Hồn nguyên khí hải, cả Kiếm Vô Phong cũng chưa từng thấy, ngẫm nghĩ một chốc rồi đáp: “Kỳ thật, ta cũng biết đôi chút mục đích thần tôn triệu kiến người. Bất quá người nên nhớ, chốc nữa dù thần tôn hỏi gì, người cứ đáp như là được. Như thế ta đảm bảo người không mắc tội còn được thần tôn thưởng lớn nữa.”

“Diệp Phong không dám giấu gì.” Trước khi tiến nhập thánh địa, gã đã chuẩn bị trước câu trả lời cho các vấn đề bị hỏi, trừ việc là đồ đệ Yêu vương, tu luyện Nguyên Thần quyết tuyệt đối không thể tiết lộ thì mọi trải nghiệm đều không cần giấu. Ngay cả việc có được Huyền thiên như ý bổng, được Vu vô nhất tộc truyền thừa thì vào lúc tất yếu cũng có thể cho biết.

Gã không phải Vu vô di tộc, không tu luyện Vu vô công pháp, Thánh điện sẽ không vì vậy mà gán cho gã là nội gian của Vu vô nhất tộc.

Kiếm Vô Phong gật đầu vừa ý, đưa gã đến thần sơn, Diệp Phong lại tự tính toán đối sách.

Lời đáp của Kiếm Vô Phong cho thấy Ngũ hành thần tôn tựa hồ rất hứng thú với việc gã có thể đồng thời khu động hai loại nguyên lực, nhưng theo lời đồn thì Ngũ hành thần tôn không hề có ai có hai khí hải. Họ đều là cao thủ tuyệt đỉnh tu luyện một loại nguyên lực, nhưng sao giờ lại hứng thú với nhiều loại? Lẽ nào...

Ngũ hành thần tôn không hứng thú với Nguyên Thần quyết của sư phụ mà với bí mật đồng thời thi triển ngũ hành nguyên lực? Diệp Phong bất giác có ý nghĩ này. Chỉ thế mới giải thích được vì sao Ngũ hành thần tôn từng triệu kiến sư phụ rồi giờ lại triệu kiến gã.

OOo

Thần sơn nằm ở một vùng hư không yên lặng cách Thánh điện nghìn dặm. Tên là thần sơn nhưng thật ra là một lục đảo không lớn lắm.

Chỉ là lục đảo lơ lửng này, chung quanh được một tầng hơi sắc năng lượng đặc biệt bao phủ. Chưa đến gần, Diệp Phong đã ngửi được trong đó mùi vị quen thuộc. Là mùi của hỗn nguyên lực.

Loại hơi sắc năng lượng này hình như còn có tính chấp cao hơn hỗn nguyên lực của gã nhiều, liên tục phát ra khí tức hùng hậu khiến Kiếm Vô Phong áp sát gã dần, hơi thở mỗi lúc một nặng nhọc. Diệp Phong khẽ phát ra lĩnh vực mới dễ chịu hơn.

Cơ sở cấu thành chương ngại năng lượng này là hơi sắc khoáng thạch lơ lửng phía ngoài. Thể tích khoáng thạch này không lớn nhưng khởi nguyên của hơi sắc năng lượng là từ đó. Không hiểu lục đảo có trận thế gì mà tụ hơi sắc năng lượng phát ra thành chương ngại đặc biệt, theo Diệp Phong thì dù tu vi của Kiếm Vô Phong cũng khó đột phá được. Đương nhiên, lão cũng không có gan xông vào thần sơn.

“Ha ha, nhất định ngươi muốn biết hơi sắc khoáng thạch đó là thứ gì hả?” Kiếm Vô Phong nhận ra gã đang hiểu kỳ, cười bảo.

“Thiên thánh đại nhân sẵn lòng chỉ dạy chăng?” Diệp Phong cảm giác được năng lượng do hơi sắc khoáng thạch phát ra có mối liên hệ nào đó, và khá tương tự với hỗn nguyên lực của gã. Nên gã muốn biết lai lịch của khoáng thạch này.

“Kỳ thật, khoáng thạch đó cũng xuất phát từ hỗn khoáng, có điều không phải là phổ thông hỗn thạch, mà là Hỗn tâm khoáng nằm ở chính giữa hỗn khoáng.” Kiếm Vô Phong liếc về kinh ngạc của gã rồi giải thích: “Hỗn tâm khoáng không xuất hiện trong khoáng mạch tầm thường. Chỉ trong phú nhiễu hỗn khoáng mới có thể sản sinh được khoáng thạch thần kỳ như thế.”

“Năng lượng của Hỗn tâm khoáng phát ra hình như không phải hỗn lực?” Diệp Phong quan tâm nhất là loại năng lượng màu xám đó.

“Ừ, thần tôn cũng không rõ lai lịch của hơi sắc năng lượng này. Nhưng qua vạn năm thần tôn nghiên cứu cũng nắm được một ít đặc tính, có điều bí mật đó thì Thánh điện không biết. Kiếm mỗ chỉ biết năng lượng này có thể chống lại năng lượng phong bạo khi đi ngược chiều thông đạo, bất quá cũng chỉ hữu hạn, chỉ có thể chống lại năng lượng phong bạo do hư giai võ thánh dẫn phát. Nếu người tiến vào có tu vi quá cao thì năng lượng phong bạo sẽ càng cuồng bạo, Hỗn tâm khoáng cũng không chống nổi, chắc chắn mất mạng.” Kiếm Vô Phong đã coi gã là nhân vật hạch tâm của Thánh điện nên giải thích cặn kẽ.

Gã chợt nhớ ra một việc, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

601. Chương 601 : Đạp Đi Làm Lại

Mục đích Diệp Phong đến thánh địa là để tìm cách giải trừ vu chú - Sinh mệnh điều linh cho sư phụ. Nhưng tìm được rồi còn phải về Võ Nguyên đại lục mới giúp được sư phụ thật sự khỏe lại.

Nhưng gã quên mất một phiền hà thập phần trọng yếu là quay về Võ Nguyên đại lục phải qua thông đạo ngược chiều. Lúc họ xuôi chiều tiến nhập thánh địa, năng lượng phong bạo không bị dẫn phát nên không hiểu được gian hiểm. Nhưng Thánh điện nghiên cứu mấy vạn năm không phá giải được nguy hiểm đi ngược dòng thì đủ thấy khi năng lượng phong bạo nổi lên đáng sợ thế nào. Dù là địa giai hoặc thiên giai đều không chống được dòng năng lượng cuồng đó.

Cũng may tu vi của gã chỉ là hư giai, hi vọng không dẫn phát năng lượng phong bạo quá mạnh. Nhưng dù thế nào, gã cũng phải lấy được Hỗn tâm khoáng để kháng cự năng lượng phong bạo này, bằng không hy vọng quay lại Võ Nguyên đại lục sau khi đạt thành mục đích sẽ biến thành bong bóng.

Nhưng Hỗn tâm khoáng chỉ sản sinh ở trung tâm khoáng mạch có phú nhiễu hỗn thạch. Hỗn khoáng này mà xuất hiện thì sẽ khiến Thánh điện và Vu võ tranh đoạt kịch liệt, với thực lực hiện giờ của gã không có tư cách tham dự...Sự tình, khá khó xử rồi.

“Ừ, Diệp Phong, người đang nghĩ gì?” Kiếm Vô Phong thấy sắc mặt gã hơi lại thì hỏi.

“Tại hạ nghe nói số lượng phú nhiễu hồn khoáng rất ít, còn thần sơn tiêu hao Hồn tâm khoáng tựa hồ không nhỏ. Thánh điện còn phải lấy một phần Hồn tâm khoáng cho thánh sứ về đại lục, như vậy có đủ dùng không?” Gã hỏi dò.

“Tất nhiên không đủ.” Kiếm Vô Phong cười khở lắc đầu: “Hồn tâm khoáng lấy được không dễ, một phần bị Vu ma nhất tộc cướp mất. Từ khi thần tôn vào thần sơn, số lượng Hồn tâm khoáng cần cho mỗi trăm năm là gánh nặng như nhẹ với Thánh điện. Nếu không nhờ lúc xưa Vu ma yếu thế, Thánh điện tích tụ được không ít thì e không chống chọi được đến giờ.”

“Chỉ là để cung ứng cho nhu cầu Hồn tâm khoáng của thần tôn mà gần nghìn năm nay, cơ hội Thánh điện phải thánh sứ xuống đại lục ngày càng ít...Nếu không vì đại lục còn việc quan trọng chưa giải quyết xong thì Thánh điện đâu đến nỗi quần bách như thế.” Kiếm Vô Phong nói đến việc trọng yếu là Yêu vương.

Để bắt Yêu vương, Thánh điện không ít lần sai hư thánh xuống đại lục nhưng không làm gì được ông mà còn tiêu hao nhiều Hồn tâm khoáng. Hiện giờ, trừ miễn cưỡng đáp ứng được yêu cầu của thần tôn thì Thánh điện không còn thừa Hồn tâm khoáng để sai thánh sứ xuống đại lục. Chả trách gã vào thánh địa hai năm mà Thánh điện không có động tĩnh gì, hóa ra vì Hồn tâm khoáng thiếu thốn nghiêm trọng nên đành gác việc đối phó Yêu vương lại.

Xem ra muốn đoạt Hồn tâm khoáng từ tay Thánh điện là việc bất khả thi. Gã tuy thêm muốn hôi sắc khoáng thạch lơ lửng quanh thần sơn nhưng biết Hồn tâm khoáng đó không thể động vào được. Trong thần sơn còn năm người thực lực cao hơn thiên thánh, định đoạt đồ trong tay họ khác nào tự rước lấy diệt vong.

Muốn lấy Hồn tâm khoáng phải tìm phương pháp khác.

“Được rồi, thần tôn đã cho phép người vào bái kiến, vào đi.” Chương ngại năng lượng của thần sơn từ từ mở ra một thông đạo hẹp như mời Diệp Phong vào. Gã không dám hỏi Kiếm Vô Phong làm cách nào báo tin cho thần tôn.

“Thiên thánh đại nhân không vào bái kiến Diệp Phong sao?” Gã ngần ngừ.

“Đơn độc triệu kiến, Kiếm mỗ không tiện vào theo.” Kiếm Vô Phong mỉm cười: “Người cứ yên tâm, chỉ cần thật thà trả lời thần tôn thì sẽ là việc tốt.”

Đến nước này, gã chỉ còn cách nghiêng răng đi vào thông đạo dẫn tới thần sơn.

“Loại hôi sắc năng lượng này tương tự với hỗn nguyên lực trong thể nội ta. Chỉ là càng tự nhiên, hoàn mỹ lại thần bí hơn...” Càng đến gần chương ngại xám xịt, gã càng cảm nhận được hôi sắc năng lượng và khí hải hòa hợp với nhau, có điều là khí hải của gã đang bái phục hôi sắc năng lượng còn đối phương thể hiện uy áp, khiến gã có cảm giác kính sợ như nhìn lên núi cao ngất trời.

Gã bất tri bất giác chậm bước lại, tâm thần chìm hết vào niềm kính sợ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói hư vô phiêu diêu: “Ha ha, tiểu tử, vào rồi sao còn chần chừ?”

Gã lập tức toát mồ hôi lạnh, ban nãy tâm thần gã như được hôi sắc năng lượng chỉ dẫn, thoáng chạm được đến cảnh giới chí cao trong sâu thẳm linh hồn, suýt nữa đã vận hành Nguyên Thần quyết mà tu luyện. Nếu tu luyện trong tình huống vô ý thức thì bí mật về công pháp của gã sẽ bại lộ, lại đang ở trong thần sơn, nếu để thần tôn phát giác sơ hở thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Cũng may giọng nói đột ngột của thần tôn khiến gã tỉnh khỏi trạng thái nhập định, bằng không hậu quả khó tưởng tượng. Gã hơi trấn định, nhanh chóng đi qua thông đạo, vào trong thần sơn.

Vào thần sơn, đập vào mắt là một tòa Kim điện hùng vĩ vươn lên sừng sững. Kim điện phát ra uy áp hùng hồn, khí thế tuyệt luân khiến gã khó ngẩng lên.

“Tiểu tử, đừng sợ, vào đi.” Giọng nói hư vô phiêu diêu vang lên, đại môn Kim điện từ từ mở ra, trước mắt gã hiện lên một tòa điện cao lớn, trống trải, năm cây trụ đủ cho mười người ôm mỗi cây sừng sững đứng ở các phương vị. Trên mỗi cây khắc vô số hình ảnh và văn tự cổ xưa, gã nhìn nhưng không hiểu gì.

Bất quá chính giữa năm cây trụ có khắc từng đạo phù, hàm nghĩa không lạ lẫm gì với gã, là ngũ hành nguyên lực - kim mộc thủy hỏa thổ.

Đến lúc này, gã không còn khẩn trương, trấn định bước vào trong điện.

“Tiểu tử khá lắm. Người khiến bản tôn nhớ đến một tiểu võ hoàng cách đây không lâu có đến bái kiến, tuy y...nhưng cũng là nhân vật rất khá.” Giọng nói phiêu diêu dừng lại, nói đầy hàm hồ.

Diệp Phong hiểu đối phương đang nói đến Yêu vương. Mấy chục năm với một thần tôn sống hơn mười vạn năm thì là không lâu lắm.

“Không rõ thần tôn triệu kiến tại hạ vì việc gì?” Gã không biết người nói chuyện với mình ở vị trí nào, chỉ thấy trong đại điện phía trước có năm bức tượng sống động toát ra khí tức uy nghiêm mà hùng hậu. Tượng khắc họa năm nhân vật uy phong lẫm lẫm, chắc là nguyên hình của Ngũ hành thần tôn được thờ phụng ở đây. Gã ôm quyền hướng về phía một bức tượng, cúi cung hỏi.

Giọng nói hư vô phiêu diêu lại vang lên: “Nghe nói người có thể đồng thời khu động hai loại nguyên lực, có thể thi triển cho ta xem không?”

Diệp Phong không hề do dự, lập tức thi triển tru thần không gian, quyền đầu tích tụ thổ chân nguyên dao động. Đẳng nào bốn khí hải của gã cũng dung hợp làm một, dù Ngũ hành thần tôn có thần thông quảng đại hơn nữa cũng không biết được trong thể nội gã có mấy khí hải?

Quả nhiên, thanh âm hư vô phiêu diêu ừ một tiếng có vẻ hài lòng. Đối phương trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Người có thể cho ta biết vì sao người lại thực hiện được không?”

Vấn đề này, từ lúc trò chuyện với Kiếm Vô Phong thì đã đoán được nên chuẩn bị sẵn rồi. Gã kể lại một lần nữa những gì đã nói với Kiếm Vô Phong, rồi bổ sung một câu: “Vì sao hai khí hải hợp lại, tại hạ không hề biết. Nhưng theo tại hạ đoán, có lẽ vì thổ nguyên khí hải của tại hạ bị hủy, sau này nhờ cơ duyên xảo hợp có được tiên thiên kim nguyên, không có gốc là bản nguyên khí hải nên hai khí hải mới đồng thời lớn lên.”

Lời giải thích này là gã bịa ra, lúc gã có Tru Thần cung thì đích thổ nguyên khí hải đã hình thành quy mô, thậm chí còn mạnh hơn lúc trước, gã có thể đồng thời tu luyện nhiều khí hải là dựa vào nguyên nguyên lực hồn hậu cân bằng lại, nhưng gã nói thể thì đối phương tất nhiên không thể phân biệt đúng sai, hà huống gã bịa đặt nhưng thoát nghe rất có lý, khiến người ta buộc phải tin.

Thanh âm phiêu diêu lại trầm mặc hồi lâu, tựa hồ đang suy nghĩ. Diệp Phong đứng trong điện, dáng vẻ cực kỳ tự nhiên, nhưng thực tế gã đang khẩn trương cùng cực, áp chế mình hết mức khiến mồ hôi lạnh cũng không dám toát ra. Nếu đối phương chỉ hơi nghi ngờ, e rằng gã sẽ lộ sơ hở, từ đó bại lộ việc đã nói dối.

Thần tôn không khiến gã đợi quá lâu, âm thanh phiêu diêu lại vang lên: “Đạp đi làm lại? Cũng là cách có thể...”

Da mặt Diệp Phong hơi giãn giãn? Lẽ nào họ không vừa lòng chỉ tu luyện một loại khí hải mà muốn tu luyện hai loại, thậm chí ngũ hành khí hải toàn tu? Nhưng với tu vi của họ thì sao lại có ý nghĩ kỳ quái đó?

Đạp đi làm lại! Nghe ra rất có lý, nhưng hung hiểm và gian nan trong đó đâu chỉ một câu là khái quát được? Hà huống phương pháp đồng tu khí hải này là do gã kết hợp trải nghiệm của mình mà bịa ra, không có Nguyên Thần quyết thì thành công hay không khó nói trước. Nhiều khả năng là đạp rồi mà không làm lại được.

Bất quá gã không tiết lộ là mình nói dối, Ngũ hành thần tôn chính thị thủ phạm bức hại sư phụ, nếu họ muốn đạp đi làm lại thì gã hy vọng chúng mất mạng hoặc tu vi tận phế, coi như báo thù cho sư phụ.

Đồng thời gã cũng lấy làm lạ, Ngũ hành thần tôn lẽ ra là năm người nhưng giọng nói thì hình như này giờ chỉ một người trò chuyện với gã, lẽ nào chỉ có một vị thần tôn có nghi vấn? Những thần tôn khác không hề hứng thú với việc đồng tu nhiều khí hải? Nhưng đó không phải việc gã quan tâm nhất, mà là đã cho đối phương biết ‘bí mật’ rồi, không hiểu sẽ được đối đãi thế nào...

602. Chương 602 : Xin Phần Thưởng

Giọng nói hư vô phiêu diêu lại hỏi han thật kỹ những gì gã trải qua, kể cả cảm thụ trong thần niệm và khí hải khi đồng thời vận dụng hai loại nguyên lực.

Gã không hiểu thần tôn nghiên cứu ngũ hành nguyên lực đồng tu đến mức nào nên không dám bịa đặt mà trả lời thật. Thanh âm trong điện liên tục gập gù, khi hỏi xong thì lại chìm vào trầm mặc.

Hồi lâu thần tôn mới từ tốn nói: “Người khá lắm, so với kẻ đến đây lần trước thì hơn nhiều.”

“Thần tôn đã hỏi xong chưa?” Gã cẩn thận nói. Hình như thần tôn không hoài nghi gì, gã chỉ mong nhanh chóng rời khỏi thần sơn quay về Thánh điện, cảm giác áp bức ở đây quá mức.

“Ha ha...Tựa hồ người sợ ta?” Thần tôn đột nhiên lên tiếng, khiến gã giật mình.

“Diệp Phong đâu dám, chỉ lần đầu gặp thần tôn đại nhân, tại hạ tất nhiên kính sợ.” Gã vội giải thích.

“Người rất thành thật, bản tôn rất vừa ý.” Giọng nói phiêu diêu khẽ cười rồi nói: “Người có duyên đến thần sơn một chuyến, bản thần tôn lại hỏi người nhiều vấn đề như thế, không thể để người đi không công, nên ban thưởng một chút mới được.”

“Đa tạ thần tôn!” Gã thầm thở phào, thần tôn định thưởng tức là tạm thời gã không sao hết. Không biết thần tôn định thưởng gì, người thống trị cao nhất của Thánh điện thì chắc món đồ đưa ra sẽ không tầm thường. Gã nhẹ lòng suy nghĩ, dù thưởng gì thì gã cứ chấp nhận là được.

“Bản thần tôn nghe nói tu vi của người không cao nhưng thực lực hơn hẳn tu vi, hơn nữa còn có tiên thiên chi vật không kém gì thánh khí, nên thưởng thánh khí sẽ không thể khiến người vừa ý. Các loại thánh kỹ thì bọn Kiểm Vô Phong đã cho người chọn thoải mái, cũng không thể thưởng thứ đó...Hơn nữa người mới vào Thánh điện hai năm, đã lập được không ít công lao, không thiếu hồn thạch để tu luyện. Thưởng gì cho người thật sự làm khó bản thần tôn...” Thần tôn như lẩm bẩm rồi chìm vào tĩnh lặng, cơ hồ đang suy nghĩ.

Diệp Phong đứng im chờ đợi. Thật ra Thánh điện trừ Hồn tâm khoáng khiến gã động lòng thì những vật còn lại không quan trọng lắm. Nhưng Hồn tâm khoáng đối với thần tôn tựa hồ cũng rất quan trọng, nếu mở miệng xin chỉ tổ công cốc, nên gã im lặng, mặc cho thần tôn tính toán.

Một lúc sau, thần tôn lại lên tiếng: “Thế này đi, người đề ra một nguyện vọng, bản thần tôn có lẽ sẽ thỏa mãn người...”

Coi như thần tôn đẩy câu hỏi sang cho gã. Yêu cầu gã đưa ra không vừa ý mình thì cũng không thể trách thần tôn keo kiệt. Lão nhân sống mười mấy vạn năm quả nhiên đều gian hoạt.

“Thần tôn đã hứa, chi bằng ta xin Hồn tâm khoáng, đối phương đường đường là thần tôn, nói sẽ giữ lời, dù không đành chắc cũng sẽ cho một chút.” Gã bắt đầu suy tính.

“Không được, không được. Như thế thần tôn sẽ truy hỏi ta lấy Hồn tâm khoáng làm gì, mục đích đó thì lại không thể nói ra. Yêu cầu này chỉ tổ khiến Thánh điện nghi ngờ và chú ý, tăng thêm phiền phức.” Tạm thời không về đại lục được, gã không nên vì chút Hồn tâm khoáng mà mạo hiểm.

“Vậy thì...mục đích quan trọng nhất của ta là tìm phản đồ Vu vô để giải chú cho sư phụ. Chi bằng bắt đầu từ thần tôn, tìm thông tin về hắn.” Nghĩ vậy gã liền xác định chủ ý.

Gã cung kính thi lễ với thần tượng rồi đáp: “Không giấu thần tôn, Diệp Phong sau khi khí hải bị hủy, nhờ cơ duyên xảo hợp có được công pháp tu luyện nhục thân, tuy sau đó khí hải trùng sinh, lại may mắn có được hai khí hải nhưng không bỏ rèn luyện nhục thân. Vốn tại hạ không hiểu nguồn gốc tu luyện nhục thân nhưng tiến nhập thánh địa rồi thì biết công pháp đó có liên quan đến Vu ma nhất tộc.”

“Ừ, việc đó bản thần tôn cũng nhận ra.” Giọng nói từ năm bức tượng phát ra. Nhục thân của gã đạt cỡ này sao giấu được thần tôn đã đấu với Vu vô nhất tộc mấy vạn năm?

“Tuy tu luyện ngũ hành khí hải mới là chính đạo nhưng nhục thân mạnh mẽ cũng mang lại cho Diệp Phong không ít lợi ích. Nên Diệp Phong muốn hỏi thần tôn đại nhân, Thánh điện và Vu ma nhất tộc đấu tranh lâu như thế, có giành được môn Thần thông thuật cao thâm nào, giao cho Diệp Phong tham ngộ chăng? Thần

tôn đại nhân cứ yên tâm, Diệp Phong chỉ muốn đề thăng thực lực nên mới làm thế còn tu vi chính vẫn là khí hải.”

“Ha ha! Vu ma Thần thông thuật đích xác có điểm độc đáo, người có nhục thân tương đồng với chúng, muốn nghiên cứu Thần thông thuật, bản thân tôn không có gì trách cứ. Tiếc là...Vu ma thập phần trọng thị đối với truyền thừa Thần thông thuật, cực hiếm có vật gì ghi lại ảo bí, đấu nhau mấy vạn năm mà Thánh điện cũng không có được bao nhiêu bí mật về cách tu luyện của Vu ma.” Giọng thần tôn hơi do dự, tựa hồ tiếc rẻ vì không thể thỏa mãn của gã, đường đường thần tôn lại không đáp ứng được yêu cầu của một hư giai nhỏ nhoi, quả thật rất mất mặt.

“Tiếc thật.” Diệp Phong ra vẻ chán nản thở dài: “Tại hạ lại không thể bắt được Vu ma cường giả, bức y nói ra ảo bí tu luyện.”

“Đợi đã.” Giọng thần tôn đột nhiên hưng phấn hẳn lên, Diệp Phong nói vậy khiến lão nhớ ra gì đó. Đó cũng là mục đích Diệp Phong cần. Nếu thần tôn thật sự lấy ra bí tịch tu luyện quý báu của Vu ma nhất tộc thì gã thật sự chỉ còn biết nhăn nhó tiếp lấy.

“Muốn nghiên cứu Thần thông thuật, vị tất cần đến bí tịch của Vu ma...” Thần tôn đắc ý hé lộ.

“Ý thần tôn là?” Diệp Phong cười thâm nhưng lại tỏ thái độ cực lực phối hợp với thần tôn. Đối phương chắc không biết gã nắm được Thánh điện có mặt phản đồ Vu vô.

“Tiểu tử cứ yên tâm. Việc đó ta sẽ giao cho Kiếm Vô Phong, nhất định thỏa mãn yêu cầu của người. Thật ra yêu cầu này của người đơn giản quá, còn gì nữa không? Ta có thể dặn dò thưởng thêm hồn lực cho người, khi nào tấn nhập địa giai rồi người sẽ biết cần nhiều hồn lực đến thế nào.” Có lẽ Diệp Phong ‘thành thật’ khiến thần tôn rất vui nên nhắc nhở.

“Lúc Diệp Phong mới đến thánh địa, không hiểu nghe ai đó nói Thủy điện tựa hồ còn một giọt tiên thiên thủy nguyên?” Tin tức này là Yêu vương cho gã biết, chỉ vì địa vị của gã mà không tiện dò hỏi và đi tìm, phải đợi thời cơ thích hợp. Giờ đã có manh mối về phản đồ Vu vô, gã nhân cơ hội nêu ra yêu cầu này.

Tuy bốn khí hải đã dung hợp nhưng ngũ hành vẫn khuyết một, dù thế nào cũng phải thử xem có thủy nguyên khí hải để dung hợp vào nữa không. Không biết khi ngũ hành khí hải đủ cả thì hồn nguyên lực sẽ như thế nào.

“Không sai! Thủy điện từng có một chút tiên thiên thủy nguyên, lẽ nào người định...” Ngừ khí thần tôn hơi lại, tựa hồ có gì đó khó xử.

“Diệp Phong không dám cầu xin tiên thiên thủy nguyên cho mình, chỉ vì còn ba vị hồng nhan tri kỷ cùng tiến nhập thánh địa, tại hạ nhân cơ hội này xin chút tiên thiên nguyên lực tưới nhuần khí hải của họ giúp đề thăng thực lực mà thôi. Nếu Thánh điện còn tiên thiên nguyên thể nào khác có thể cùng với tiên thiên thủy nguyên tách ra chút tiên thiên nguyên lực ban cho Diệp Phong chăng?” Diệp Phong lớn mật hơn hẳn, đằng nào thần tôn cũng rất thương thức gã, nên không cần khách khí.

Gã ôm hi vọng biết đầu Thánh điện có cả tiên thiên thổ nguyên để giúp sự phụ hoàn thành tiên thiên khí hải, thuận lợi tấn cấp thánh giai. Tuy sự phụ từng lên Thánh điện, không tìm được tiên thiên thổ nguyên nhưng giờ đã khác, biết đâu có cơ hội, nên thử xem sao.

“À...khụ.” Giọng thần tôn càng lúc càng cổ quái, trong tiếng ho có vẻ hơi ngưng ngừng: “Trong ngũ điện chỉ có Thủy điện và Kim điện tìm được tiên thiên nguyên thể, bất quá...Hiện tại người cần tiên thiên nguyên lực, chỉ e tạm thời không có.”

“Vì sao?” Nghe nói không còn tiên thiên thổ nguyên, gã thầm thất vọng, khi thần tôn bảo cả thủy nguyên cũng không còn thì gã ngạc nhiên.

Có tiên thiên nguyên thể sao lại không có tiên thiên nguyên lực?

“Bản thân tôn...À, năm vị thần tôn bọn ta đang tham ngộ một cảnh giới hoàn toàn mới, cần có tiên thiên nguyên lực trợ giúp nên tiên thiên nguyên lực hỏa và kim đã bị bản...À năm vị thần tôn tiêu hao hết. Nếu người cần thì phải đợi khoảng trăm năm nữa mới ngưng tụ được.” Lời đối phương đập tan hy vọng sau cùng của Diệp Phong.

Gần trăm năm nữa? Lúc đó gã e rằng cũng như Yêu vương, đã trở thành đối tượng bị Thánh điện thông tập. Sinh mệnh sư phụ nguy nan sớm chiều, gã không thể đợi gần trăm năm mới động thủ trừ diệt phản đồ Vu vô đó, trước đó e rằng thân phận gã đã bại lộ, dù tiên thiên thủy nguyên ngưng thành thì Thánh điện cũng không cho gã. Xem ra, muốn hoàn thành khí hải sau cùng, gã phải theo cách khác, còn tiên thiên thổ nguyên mà sư phụ vẫn thiếu, phải trông vào cơ duyên thôi.

“Kỳ thật, thánh giai trở đi thì lợi ích mà tiên thiên nguyên lực đem lại cho khí hải rất hữu hạn. Không cần cố chấp vào việc đó.” Thần tôn không hiểu ý gã, khuyên can: “Ta dẫn Thánh điện thưởng cho ngươi một vạn khối hồn thạch, hồn lực này đủ cho ngươi và nữ nhân của ngươi cùng tấn nhập địa giai diên phong. Như thế càng thực tế hơn tìm tiên thiên nguyên lực.”

“Cứ thế đi. Ngươi lui xuống, phần thưởng của ngươi ta sẽ dẫn Kiếm Vô Phong xử lý.” Nói đoạn, thanh âm hư vô phiêu diêu biến mất khỏi đại điện, lớp chướng ngại màu xám bên ngoài thần sơn từ từ mở ra thông đạo.

603. Chương 603 : Sĩ Nhục Của Vu Vô : Qua Bư

Diệp Phong vừa ra khỏi thần sơn, Kiếm Vô Phong đã tươi cười bước tới.

“Thế nào, Kiếm mỗ đã bảo chỉ cần ngươi thật thà trả lời câu hỏi của thần tôn là được thưởng lớn, đúng không?” Kiếm Vô Phong vỗ vai gã, nói đầy hòa ái.

“À...Thiên thánh đại nhân sao lại biết thần tôn thưởng cho Diệp Phong?” Gã hiểu kỳ hỏi. Gã mới từ thần sơn ra, chưa thấy Kiếm Vô Phong và thần tôn hội diện, sao Kiếm Vô Phong lại biết rõ gã được thưởng lớn gì lão đứng ở ngoài thần điện?

“Ha ha! Kiếm mỗ không chỉ biết thần tôn thưởng cho ngươi mà còn biết phần thưởng là một vạn khối hồn thạch, giúp ngươi tìm Thần thông thuật cao thâm của Vu ma nhất tộc để tham ngộ, đúng không?” Kiếm Vô Phong cười to: “Uy năng của thần tôn thì tu vi hiện tại của ngươi không thể tưởng tượng được.”

Lúc đó gã mới biết thần tôn không cần ra khỏi thần sơn cũng có thể truyền đạt mệnh lệnh cho Kiếm Vô Phong ở ngoài. Chả trách Kiếm Vô Phong nói rằng mấy nghìn năm nay thần tôn không rời khỏi thần sơn một bước. Năm lão tặc đó thật ra tu luyện thứ gì trong thần sơn? Gã rất hưng thú nhưng không dám nói ra cũng không dám thăm dò, chỉ đành vui sâu trong đáy lòng.

“Một vạn khối hồn thạch, ngươi cùng Kiếm mỗ đi lĩnh ngay, còn việc nghiên cứu Thần thông thuật thì thư thư lại mấy ngày, để Kiếm mỗ chuẩn bị đã.”

Diệp Phong biết rõ muốn gã tham ngộ Thần thông thuật, trừ kẻ đã phản bội Vu vô nhất tộc ra thì ở Thánh điện không còn ai. Bất quá đối phương biết gã hiểu chuyện đó, gã cũng không đời nào nói ra, cứ vâng vâng dạ dạ đáp ứng.

Chỉ cần tiếp cận được mục tiêu, đợi thêm mấy ngày cũng không sao. Nếu không nhờ thần tôn triệu kiến, không biết đến bao giờ gã mới được biết tung tích của phản đồ đó.

OOo

Nhận một vạn hồn thạch xong, Diệp Phong về chỗ chúng nữ. Họ thấy gã an toàn trở về thì đều thở phào, kinh hỉ vây lại.

“Ca ca, ca ca! Thần tôn gì đó có bắt nạt ca ca không?” Hạ Kỳ Lạp kéo tay gã đầu tiên, lên tiếng hỏi.

Gã vỗ vỗ đầu cô, cảm cầu: “Sao lại gọi là thần tôn gì đó, nếu bị người Thánh điện nghe được thì muội sẽ bị trị tội đại bất kính ngay. Sau này không được nói lung tung thế nữa. Ở đây chỉ có người phe mình, nói cũng không sao...Thần tôn gì đó hắc hắc! Thần tôn xuẩn ngốc đó tặng ta một món lễ vật lớn.”

“Xem ra lần này huynh thu hoạch không nhỏ.” Thẩm Lan tươi cười hỏi.

“Ha ha! Ta bịa ra một câu chuyện nửa thật nửa giả, thần tôn lén lút đó lại thưởng lớn, không chỉ cho ta một vạn khối hồn thạch, mà phản đồ Vu vô đó cũng có manh mối rồi.”

“Một vạn khối hồn thạch!” Chúng nữ đều kinh hô.

Trước đó Diệp Phong liều sinh liều tử giao đấu mới lấy được mấy nghìn khối hồn thạch của Thánh điện, gần nửa đã bị họ tiêu hao hết. Giờ chỉ cần nói mấy câu là được một vạn khối hồn thạch, thật khiến chúng nữ không dám tin. Cũng có nghĩa là dù sau này họ không mạo hiểm đi làm nhiệm vụ cũng có đủ hồn thạch để tu luyện hơn trăm năm.

Gã phất tay, một vạn khối xếp thành dãy, cơ hồ chất đầy căn phòng, phát ra ngân bạch quang mang chói lòa, chiếu sáng căn nhà. Bọn Thẩm Lan nhất thời hoa mắt.

“Hi hi! Xem ra sau này chúng ta không cần vất vả cũng có hồn thạch để sử dụng.” Mộ Dung Tử Thanh vuốt ve hồn thạch trước mặt, tỏ vẻ say mê, trông thập phần khả ái.

Vũ Hân há hốc miệng, tuy cô là người thánh tộc nhưng xưa nay chưa từng thấy nhiều hồn thạch đến thế. Tài phú cỡ này, phần lớn địa giai cường giả cũng không có, Diệp Phong lần này đã được lợi lộc rất lớn.

“Đệ đệ mau thu hồn thạch lại đi. Vạn nhất bị cường giả Thánh điện biết thì phiền hà.” Đông Phương Hồng Diệp vui xong thì lo lắng nhắc nhở.

“Hong Diệp thư bất tất lo lắng. Là đệ đệ gặp thần tôn được thưởng, Thánh điện sẽ không ai dám động vào, ngay cả Liệt Mãnh trước đây có hiềm khích với đệ, khi đệ đi nhận hồn thạch cũng thăm hi vọng làm lành với đệ, không dám chạm đến chúng ta nữa. Cả thiên thánh còn không dám thì tính gì người khác? Đệ nghĩ dù xếp số hồn thạch này ở giữa Thánh điện thì các thánh giai nhìn thấy trừ thâm ghen tị ra sẽ không dám nhắm tới.” Diệp Phong cười to, từ khi tiến nhập thánh địa, đây là lúc gã vênh vang nhất.

Ít nhất trước khi thân phận bại lộ, trong Thánh điện sẽ không ai dám động đến gã nữa, có thể một lòng một dạ giải quyết vấn đề cho sư phụ, tìm cơ hội giết phản đồ Vu vô rồi quay về Võ Nguyên đại lục. Tại Thánh điện không còn địch nhân, gã có thể ngầm hành sự mọi việc, đương nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

OOo

Hai ngày sau, Kiếm Vô Phong đến tìm Diệp Phong, đưa tới một địa điểm thần bí.

“Thiên thánh đại nhân, định đưa tại hạ đi đâu?” Gã ra vẻ không biết, cố ý hỏi.

“Không phải ngươi muốn tham ngộ Vu ma Thần thông thuật sao? Ta đưa ngươi đi gặp một người để thỉnh giáo Thần thông thuật cao thâm của Vu ma.” Kiếm Vô Phong cười thầy thần bí.

“Tại Thánh điện còn có nhân vật thông hiểu Thần thông thuật?”

“Ừ...Y cũng coi là người Thánh điện nhưng không hoàn toàn là vậy.” Kiếm Vô Phong trầm ngâm một chút rồi nói thật nghiêm túc: “Diệp Phong ngươi phải đảm bảo không được cho ai biết bất kỳ thông tin gì, cả chỗ ở với ai khác. Việc này quan trọng, ta hy vọng ngươi phát thệ.”

Diệp Phong hơi trầm ngâm rồi chấp nhận: “Diệp Phong lấy danh nghĩa thần tôn mà thề, sau này tiết lộ tin tức cho ai sẽ bị trời đánh, bị thần tôn xử phạt, chết không yên lành.”

Thề xong, Diệp Phong bắt giác cười thầm: Chúng nữ vốn đã biết việc Thánh điện che giấu Vu vô phản đồ, gã có ý nói là sau này không tiết lộ ra, rõ ràng có ý gạt chúng nữ ra ngoài. Họ đã biết thì sau này có tin gì mới, gã có thể nói thẳng với họ mà không coi là trái lời thề.

Lời thề của gã còn chốt đối tượng trong phạm vi người Thánh điện, tức là gã có tiết lộ cho người ngoài Thánh điện thì cũng không phải đã phá lời thề. Gã không có ai là người để tín nhiệm ở Thánh điện, lời thề này cơ hồ không có sức ước thúc gì. Dù tương lai lời thề ứng nghiệm thì trừng phạt cũng không giáng xuống đầu gã.

Kiếm Vô Phong thấy gã quả quyết thề thì vui vẻ, không chú ý đến lời thề của gã có uẩn khúc. Lão vốn cho rằng tương lai là nhân vật hạch tâm, hoàn toàn không có lý do gây ra những việc bất lợi cho Thánh điện.

Kiếm Vô Phong dẫn gã đi, không ra khỏi phạm vi Thánh điện mà đến một gian điện ngách không có gì đặc biệt.

Quanh tòa điện bap phủ một bầu không khí thần bí, nơi nào cũng thập phần quỷ dị. Thiên địa linh khí ở đây tựa hồ bị năng lượng đặc thù thao túng, phát ra khí vị mênh mang khiến người ta không thể nhìn rõ hay tra thám rõ trong điện có gì.

“Ha ha! Chắc người cũng nhận ra nơi này có bố trí mê trận rất lợi hại ở ngoài, thánh giai tầm thường dù đến gần cũng không thể vào được.” Kiếm Vô Phong giải thích.

Diệp Phong gật đầu, với cường độ thần niệm hiện tại của gã chỉ miễn cưỡng xuyên thấu mê trận này không đầy trăm thước, nhưng không biết được hết trong đó.

“Người này có thân phận gì mà được Thánh điện trông coi nghiêm ngặt thế này?” Diệp Phong tuy đoán được nhưng vẫn muốn chính miệng Kiếm Vô Phong xác nhận.

“Thân phận người này, với tu vi hư giai của người vốn không có tư cách biết. Nhưng thần tôn đã dặn, thực lực của người cũng siêu việt địa giai, cho người biết cũng không sao.” Kiếm Vô Phong hạ giọng nói: “Người này bị Vu ma nhất tộc coi là sỉ nhục, nhưng lại giúp đỡ rất nhiều cho Thánh điện.”

“Phản đồ Vu ma?” Diệp Phong lạc giọng, Kiếm Vô Phong tưởng gã kinh ngạc, thật ra chỉ mình gã biết là kinh hãi. Kiếm Vô Phong quả nhiên đưa gã đến gặp mục tiêu gã mong chờ bấy lâu.

“Người này tên Qua Bưu, là địa giai vu thánh! Vốn là tù nhân của Thánh điện nhưng vì tham sống sợ chết nên đi theo Thánh điện. Y thông hiểu mọi sự về Vu ma nên rất hữu dụng với chúng ta nên được giữ lại. Hơn nghìn năm nay cường giả đỉnh nhọn của Thánh điện tổn thất nghiêm trọng, thường bị lép vế khi tranh đoạt phú nhiều hồn khoáng. Nhưng từ khi Qua Bưu trở giáo thì tình thế dần xoay chuyển...vì thế mà Vu ma nhất tộc hận y thấu xương, không tiếc cả cách tự sát để tập kích, mấy lần xông vào Thánh điện giết hắn, có cả thiên giai vu thánh! May mà chúng chưa từng đắc thủ.”

“Qua Bưu có vai trò quan trọng trong việc Thánh điện đối phó Vu ma nên chúng ta bảo vệ y thập phần nghiêm mật. Ở đây trừ mê trận còn có hai thiên thánh cường giả thay nhau bảo vệ an toàn cho y. Nơi này cách trung tâm Thánh điện không xa, nếu Qua Bưu hạnh bị Vu ma phát hiện thì dù chúng cử đại đội nhân mã đến, chỉ cần hai thiên thánh chống chọi được một chốc là mọi thiên thánh khác sẽ đến nơi. Phòng ngự như vậy có thể coi là vạn vô nhất thất!” Kiếm Vô Phong thoáng đắc ý giới thiệu.

Nghe xong lòng Diệp Phong lạnh buốt. Nơi này còn hai thiên thánh, dù gã may mắn lấy mạng được Qua Bưu thì làm cách nào thoát thân được với họ? Hà huống, Qua Bưu cũng là địa giai vu thánh, có thể gã có thực lực giết được hắn nhưng hai thiên thánh luôn kề kề, gã hạ thủ bằng cách nào?

Một câu đố cực khó bày ra trước mặt gã.

604. Chương 604 : Gặp Mặt

“Theo ta vào trong.” Kiếm Vô Phong lấy ra một thanh kim kiếm nhỏ như lệnh bài, múa lên vài vòng trên mê trận, lập tức một thông đạo hiện lên rõ rệt. Kiếm Vô Phong đi trước, mời Diệp Phong vào cùng.

Gã không do dự, cùng Kiếm Vô Phong vào trong mê trận.

Dù thế nào, đã phát hiện mục tiêu thì không thể đi không chuyến này. Ít nhất cũng nhân cơ hội tìm hiểu tình hình mê trận, tiện cho việc tìm cách hạ sát mục tiêu. Gã luôn tin rằng dù khó khăn trở ngại thế nào cũng đều có phương pháp giải quyết. Lần này không ngoại lệ.

Vào mê trận, Diệp Phong mới phát hiện cảnh tượng khác hẳn bên ngoài. Từ phía ngoài nhìn vào, trong mê trận tựa hồ chỉ có một tòa điện trống nhưng vào trong thì không có gì, chỉ là một bãi đất trống trơn.

Gã ngẩng lên, nhận ra trên không lơ lửng một lục đảo rất nhỏ, từ đó phát ra hai luồng khí tức cực mạnh khiến gã thềm kinh hãi. Khí tức quét qua gã và Kiếm Vô Phong xong thì thu lại rất nhanh.

“Mê trận này trông có vẻ chỉ bao trùm một vùng lớn trên lục đảo, kỳ thật độ cao mấy trăm trượng trên không cũng nằm trong phạm vi. Chỉ là khi đứng ở ngoài, thánh giai bình thường không thể phát hiện.” Kiếm Vô Phong nhận ra nghi ngờ của Diệp Phong, khẽ giải thích.

Gã thăm chấn động, Thánh điện có lịch sử hơn mười vạn năm quả nhiên phi phàm. Mê trận này, gã nghĩ võ đầu cũng không ra mục tiêu được ẩn tàng thật sự lại là lục đảo ở cao cả nghìn thước. Địch nhân đến đánh úp mà không biết bí mật, cứ đánh vào mê trận thì chỉ tổ công cốc.

Gã cũng thăm lấy làm may mắn, vì có lệnh của thần tôn nên Thánh điện tự để lộ bí mật chỗ gã. Không thì với bản lĩnh của gã, tìm kiếm mười năm thậm chí trăm năm cũng không phát hiện được nơi ẩn náu của mục tiêu.

Kiểm Vô Phong dẫn gã từ từ lướt lên lục đảo cao, lúc đến gần, cạnh lục đảo đột nhiên phát ra dao động quỷ dị. Diệp Phong neho mắt nhìn chăm chăm làn sóng năng lượng, hai thân ảnh thần bí như treo sẵn ở đó, hiện ra cực kỳ đột ngột.

“Cổ thiên thánh! Đẳng thiên thánh! Đây là Diệp Phong mà thần tôn đã có lệnh đưa tới, xin hai vị cho y vào trong.” Kiểm Vô Phong không hề kinh ngạc với hai bóng người xuất hiện, ôm quyền bước lên nói.

Diệp Phong quan sát cẩn thận, lưỡng vị thiên thánh đồng thời cũng quan sát gã. Mục quang của đối phương cơ hồ nhìn thấu thân thể gã, khiến gã rất mất tự nhiên.

Đó là thực lực thiên giai sao? Diệp Phong nhíu mày, người trông coi nơi này thực lực càng cao thì sau này gã hành sự càng gặp nhiều ngăn trở. Chỉ ít, trước mắt gã cảm nhận rõ thực lực của mình và đối phương còn cách biệt rất xa. Dù gã dốc hết mọi con bài tẩy cũng không chắc thoát được khỏi tay chứ đừng nói đến kích bại đối phương.

“Người tu luyện nhục thân của Vu ma nhất tộc?” Cổ thiên thánh đột nhiên hỏi.

“Không sai. Tại hạ đích xác hiểu đôi chút.” Diệp Phong hơi gật đầu, ôm quyền cúi người.

“Có thể để lão phu xem qua không?” Tuy gã được thần tôn cho phép nhưng đối phương vẫn có vẻ cẩn thận, đủ thấy Thánh điện trọng thị phản đồ Vu võ này đến mức nào. Xem ra phạm vi thể lực Thánh điện tuy lớn nhưng thực lực thật sự không mạnh hơn Vu võ nhất tộc bao nhiêu.

Diệp Phong hoan hỉ đồng ý, thân thể như được bơm hơi kêu tanh tách lớn vụt lên hơn hai trượng, thuận tay vung quyền, sức mạnh hùng hậu ép không khí quanh đó thành khí pháp nén chặt, giáng xuống mặt đất nổ vang vọng.

“À...Quả nhiên là thủ đoạn của Vu ma. Nhưng tựa hồ không giống với Vu ma công pháp, có hàm chứa khí hải năng lượng hùng hậu, phương pháp tu luyện này lần đầu tiên lão phu được thấy.” Cổ thiên thánh hơi rung tà áo, tỏ vẻ kinh ngạc, giọng nói khàn khàn phát ra.

“Phương thức tu luyện của tại hạ là tự mò ra, khiến thiên thánh đại nhân cười chê.” Diệp Phong thu lại Cự đại thuật, khiêm hư cười cười.

“Còn trẻ thế này mà sáng tạo được công pháp hải nhân thể này, tư chất xứng danh thiên phú dị bẩm.” Đẳng thiên thánh khẽ thở dài với vẻ khen ngợi.

“Ha ha! Lưỡng vị lúc trước còn hoài nghi tiểu tử này với tu vi hư giai có thể chiến thắng địa giai, giờ đã tin rồi chứ.” Kiểm Vô Phong cười vang với vẻ đắc ý.

“Có khí thể này, chiến thắng địa giai không phải việc dối trá.” Lưỡng vị thiên thánh đồng thanh thừa nhận đạo, ánh mắt nhìn Diệp Phong nhu hòa hơn nhiều.

Gã ngẩn người, hóa ra đối phương không hoài nghi dụng tâm gã đến đây mà muốn thử xem gã có thực lực chiến thắng địa giai thật không. Xem ra vì quá lo lắng đến Qua Bư mà gã hơi cả nghĩ. Dù gì thần tôn tự thân hạ lệnh, lưỡng vị thiên thánh sao lại còn hoài nghi? Gã thăm cười nhạo mình, vẻ mặt lập tức nhẹ nhàng hẳn.

Lưỡng vị thiên thánh nhường đường, chỉ vào một thạch điện khá lớn ở giữa lục đảo: “Người có thể chỉ dẫn Thần thông thuật ở trong kia, trong thạch ốc. Bất quá tính khí của y không dễ gần, nếu muốn có được Thần thông thuật chân chính, phải dựa vào bản lĩnh của người.”

“Đa tạ!” Gã nén nổi cuồng hỉ trong lòng, thi lễ xong thì lướt đến thạch điện.

Cấu tạo của thạch điện không phức tạp, Diệp Phong bước vào thấy ngay một tráng hán đang ngồi xếp bằng. Người này lưng hổ eo gấu, thể hình rất giống nhưng Vu vô gã gặp lúc trước như Trát Mộc. Dáng vẻ hần rất xấu xí, thoạt trông thập phần hung ác. Diệp Phong vừa bước vào, hai luồng ánh mắt hung hãn đã rọi vào gã.

“Người là khí hải tu luyện giả có tu luyện nhục thân?” Tráng hán không hề khách khí, quát với giọng căm cầu.

“Các hạ là Qua Bưu?” Gã ngó lơ câu hỏi của đối phương, mà trực tiếp hỏi.

“Nghe nói được được thần tôn cho phép nên đến đây thỉnh giáo ảo bí Thần thông thuật với ta? Thế nào, thái độ cần nhờ là thế hả?” Qua Bưu nhếch môi cười lạnh trào lộng.

“Tại hạ đích xác cần nhờ người ta nhưng tiếc là không phải các hạ.” Diệp Phong ung dung đến gần mấy bước, khiến Qua Bưu cảnh giác, cơ nhục đối phương căng lên, khí tức của cường giả cấp thấp lan tràn, cơ hồ lúc nào cũng sẵn sàng bùng nổ.

Diệp Phong chỉ đến gần thêm mấy thước là dừng lại, xác định thiên thánh phía ngoài không giám thị nữa mới mỉm cười nói: “Người chỉ là tù nhân của Thánh điện, dù ta cần nhờ cũng là nhờ Thánh điện hoặc thần tôn! Tuy chỉ có người thông hiểu Thần thông thuật nhưng với thân phận hiện giờ, người dám nghịch lại ý chỉ của thần tôn hả?”

Mục đích của gã không phải đến học tập Thần thông thuật, mà để thăm dò tình hình và tìm cơ hội ám sát. Thành ra gã không cần xuống nước với Qua Bưu, thấy đối phương lần đầu là gã biết hần không phải hạng cam chịu khuất phục, nên dùng lời lẽ đả kích. Loại người này, chỉ khi mất hết lý trí mới có sơ hở.

“Tiểu tử! Đừng tưởng có mệnh lệnh của thần tôn thì có thể cuồng vọng ở đây.” Mắt Qua Bưu ánh lên hung hãn như muốn nhìn xuyên Diệp Phong. Hần nói tiếp: “Nếu ta không tiết lộ Thần thông thuật cho người thì Thánh điện làm gì được ta? Giờ họ dám giết ta chắc.”

“Nhưng như vậy thì có lợi gì cho các hạ?” Diệp Phong mỉm cười: “Cái hại rất dễ thấy là Thánh điện cho tới thần tôn sẽ bất mãn, một khi các hạ không còn giá trị lợi dụng, kết quả sẽ thế nào?”

“Người giáo huấn ta?” Qua Bưu hiển nhiên bị chạm nọc, hai tay nắm thành quyền kêu tanh tách.

“Mỗ khuyên các hạ đừng có động thủ, chắc rằng các hạ có biết đôi chút về mỗ. Với địa giai thực lực của các hạ chưa uy hiếp được mỗ đâu...” Mắt Diệp Phong lạnh lùng, thể nội phát ra khí thể uy nhiếp thoạt có thoạt không, phảng phất như thị uy với khí thể đối phương phát ra.

Hai luồng khí thể giao nhau, Qua Bưu liền cảm ứng được rõ ràng rằng tiểu tử này không dễ chơi. Hiện tại hần đang lay lắt sống nhờ vào người khác, đặc tội với kẻ được thần tôn coi trọng như Diệp Phong hiển nhiên không sáng suốt tí nào.

“Thật ra người có ý gì? Muốn biết ảo bí của Thần thông thuật mà lại làm nhục ta, tưởng Qua Bưu này dễ bắt nạt lắm hả?” Qua Bưu ngoài miệng còn nói cứng, hần cũng thoáng nhận ra Diệp Phong tựa hồ không đơn giản là đến thỉnh giáo Thần thông thuật.

Diệp Phong cười nhẹ tênh, lại đến gần thêm mấy bước, thái độ cứng cỏi của gã ngược lại đã khiến Qua Bưu bớt cẩn thận, dù hần vẫn giới bị nhưng không cho rằng gã uy hiếp gì đến mình. Cố nhiên hần không hạ được Diệp Phong nhưng gã cũng không làm gì được hần. Hơn nữa gã tựa hồ không có lý do gây bất lợi cho hần.

Lúc này thật ra gã rất mâu thuẫn, nếu lời đình xuất thủ, dốc hết mọi con bài, ít nhất cũng chắc nắm phần sẽ chế phục hoặc trọng thương Qua Bưu, nhưng đắc thủ rồi tất nhiên sẽ kinh động ba thiên thánh ở ngoài, lúc đó dù có tinh huyết giải cứu sư phụ cũng không thể quay về Võ Nguyên đại lục. Hà huống, chúng nữ vẫn ở Thánh điện, một khi thân phận gã bại lộ thì không ai thoát được.

Bất đắc dĩ, gã phải nén lòng giết Qua Bưu lại. Phải tính kế vẹn toàn mới được, giết hần tuy dễ nhưng muốn Thánh điện không biết để gã ung dung quay về Võ Nguyên đại lục thì cần phải tính toán cẩn mật. Đầu óc gã nhanh chóng xoay chuyển.

605. Chương 605 : Tính Toán Riêng

“Các hạ có dễ bắt nạt hay không thì mỗ không biết, nhưng mỗ vừa vào các hạ đã thị uy là ý gì?” Diệp Phong sau cùng cũng dừng bước, lạnh lùng thấy rõ. Đã không thể kích sát đối phương, thì không cần khiến cho không khí căng thẳng quá mức. Lời lẽ của gã đã cho đối phương lối xuống nước.

Qua Bưu hơi biến sắc, mỉm cười hiểu ra, bốt đi cảnh giác, ôm quyền nói: “Vừa nãy là Qua Bưu không đúng, xin được xin lỗi vị tiểu huynh đệ này.”

Diệp Phong mỉm cười, ngồi xuống một chiếc ghế đã, thái độ tỏ ra tương đối khách khí. Không khí kiếm bặt cung giương giữa hai bên tan biến vào hư vô. Cả hai trầm mặc một lúc, tiếp tục tính toán, đều hiểu rằng tiếp tục châm chích nhau cũng không ích gì.

“Tiểu huynh đệ, ta thấy huynh đệ là người có lòng, không hiểu có phải chăng?” Trầm mặc hồi lâu, Qua Bưu lên tiếng trước, nhìn Diệp Phong với vẻ nửa cười nửa không, lời lẽ có ý hỏi dò.

“À, các hạ đoán bằng cách nào?” Diệp Phong vẫn chưa có chủ ý nên hỏi.

“Tại hạ ở đây không thấy ai nhưng thường có Thánh điện thiên thánh đến thương nghị chiến sự. Họ đều có tu vi cao thâm, thực lực cũng bất phàm nhưng nhắc đến năm vị thần tôn ở thần sơn là đều tỏ ra sùng kính. Tiểu huynh đệ thì khi nhắc đến thần tôn tuy vẫn đủ lễ mạo nhưng không thấy ý gì tôn kính...” Qua Bưu nheo mắt, nhìn Diệp Phong chăm chăm quan sát phản ứng của gã.

Diệp Phong hơi giật mình, hẳn quả nhiên không tầm thường, vì ân oán giữa Yêu vương và thần tôn nên gã không có tí nào tôn kính thần tôn, dù bề ngoài có thể giả đồ nhưng trong lòng không che giấu được. Ban nãy ngằm xung đột với Qua Bưu, gã vô tình để lộ thái độ đó, cũng là sơ hở lớn nhất hiện giờ của gã. Thử hỏi người Thánh điện, ai dám bắt kính thần tôn?

“Ha ha! Các hạ nói vậy là ý gì?” Bất quá gã không kinh hoảng, ấn tượng gã lưu lại cho Thánh điện là cực độ cuồng ngạo, dù thỉnh thoảng không đủ tôn kính thần tôn thì cũng không bị Thánh điện hoài nghi. Hà huống, gã che giấu rất khéo với chúng thiên thánh, Qua Bưu định bắt bẻ gã từ việc này là việc phi thực tế.

“Ha ha! Tiểu huynh đệ đừng hiểu lầm. Ta nói thế không phải để bắt bẻ tiểu huynh đệ. Nếu tiểu huynh đệ có ý gì, Qua Bưu rất vui lòng giúp một tay. Tiểu huynh đệ muốn tham ngộ Thần thông thuật, Qua Bưu sẽ toàn lực giúp đỡ.” Qua Bưu hiển nhiên thấy được giá trị lợi dụng Diệp Phong nên lại thăm dò, nhưng hẳn vẫn sợ gã tiết lộ ý đồ nên cứ trừ trừ mãi.

“Các hạ có gì cứ nói thẳng ra, vòng vo làm gì?” Diệp Phong cực kỳ hiếu kỳ, Qua Bưu định làm gì? Nhất thời gã chưa có chủ ý gì, chỉ bằng xem đối phương có mục đích gì đã.

“Những lời này, mỗ hy vọng không lọt vào tai người thứ ba nữa.” Qua Bưu tựa hồ đã hạ quyết tâm, hạ giọng: “Mỗ hi vọng được cùng tiểu huynh đệ hợp tác!”

“Hợp tác? Chúng ta có gì để hợp tác?” Diệp Phong càng lúc càng hứng thú, Qua Bưu này xem ra mưu đồ không ít.

“Mỗ có thể truyền Thần thông thuật tinh thâm nhất nhưng tiểu huynh đệ phải cung cấp hồn thạch cho mỗ tu luyện.” Qua Bưu chủ động đến gần Diệp Phong, nói khẽ.

“A! Mỗ không cung cấp hồn thạch thì các hạ cự tuyệt truyền thụ Thần thông thuật sao?”

“Ta không thể cự tuyệt nhưng người vị tất có được Thần thông thuật lợi hại.” Qua Bưu cũng thoáng xác định được Diệp Phong không phải kẻ dễ dàng bị Thánh điện sai khiến, nhưng với lập trường của hắn chỉ cho rằng gã rất có dã tâm, muốn giành lấy quyền thế và thực lực tại Thánh điện, chứ không ngờ mục đích của gã là lấy mạng hắn rồi phản khỏi Thánh điện.

Diệp Phong cười nhẹ gật đầu. Ý Qua Bưu rất rõ ràng. Nếu gã không đồng ý, hẳn sẽ chỉ truyền thụ Thần thông thuật vô thưởng vô phạt cho gã, như vậy Thánh điện sẽ không thể chỉ trích được. Hẳn là Vu ma duy nhất tinh thông thánh giai Thần thông thuật ở Thánh điện.

“Các hạ có thể cho mỗ biết mục đích là gì không? Nếu các hạ sau này gây ra việc gì bất lợi cho Thánh điện thì Diệp Phong khó lòng chối được.” Gã không vội, ngồi xuống chiếc bàn đá, cực kỳ thư thái.

“Hoàn cảnh hiện giờ của ta thì còn mục đích gì nữa?” Qua Bưu cắn răng, hắn đã chịu đựng đủ cảnh bị giam lỏng này, tuy giữ được mạng nhưng thật sự sống không bằng chết. Lần này Diệp Phong đến là cho hắn cơ hội, cơ hội có lại tự do.

“Qua Bưu này không ngại cho các hạ biết, bị Thánh điện bắt giữ bao nhiêu năm là bấy nhiêu năm ta bị nô dịch. Dù ta lao tâm lao lực lập vô số công lao cho Thánh điện cũng không thể thay đổi được sự thật mình là Vu ma, Thánh điện không thể tín nhiệm ta. Ta sa vào cảnh này cũng vì một nguyên nhân là thực lực không đủ.”

“Nếu lão tử là một thiên giai, lúc trước đã không bị bắt. Dù bị bắt thì giả như lão tử tấn thăng thiên giai, bọn người Thánh điện này ai dám không trọng thị lão tử? Tộc nhân của lão tử có kẻ ào dám đến giết thiên giai vu thánh? Thứ ta cần nhất bây giờ là thực lực, thực lực không ai có thể chế trụ được.” Qua Bưu phảng phất như con sư tử phát điên, gầm lên trầm trầm với Diệp Phong, hai mắt đỏ ngầu, cực kỳ đáng sợ. Lần đầu tiên hắn bộc lộ bất mãn, suýt nữa không khống chế được.

“Khi các hạ có thực lực thiên giai rồi thì sao?” Diệp Phong vẫn thong thả hỏi.

“Lão tử đã phản lại Vu vô tộc, không còn đường về nữa. Dù tấn thăng thiên giai thì ta vẫn là thành viên Thánh điện, sẽ ra sức như trước. Lão tử chỉ hi vọng với tu vi đó khiến Thánh điện triệt để chấp nhận và tín nhiệm chứ không chỉ coi là một công cụ thuần túy để lợi dụng, sống lay lắt trong cảnh bị giam lỏng không bằng chó lợn thế này.” Qua Bưu thở hồng hộc, dần bình tĩnh lại.

“Thế nào? Mỗ thấy tiểu huynh đệ kỳ thật cũng giống mỗ, không phải hạng cam chịu bị sai khiến nên mới tìm mọi cơ hội để thăng thực lực. Việc về tiểu huynh đệ, ta đã được nghe các vị thiên thánh nói đến, tuy chỉ là hư giai nhưng thực lực không kém địa giai. Nếu tinh thông cả Vu vô Thần thông thuật thì khi trở thành địa giai chắc sánh ngang với thiên thánh chẳng? Mỗi hợp tác này, chúng ta đều có lợi.”

“Đề nghị này đích xác thập phần hấp dẫn, nhưng từ địa giai tấn thăng thiên giai, số lượng hồn thạch không ít đâu. Diệp Phong có tài đức gì mà cung cấp được cho các hạ ngần ấy hồn thạch?” Diệp Phong nhìn Qua Bưu, đợi hắn nói tiếp.

“Ha ha! Đã biết là tiểu huynh đệ thông minh. Tại hạ đương nhiên không mong tiểu huynh đệ một lần cung ứng đủ số hồn thạch đó, dù được thì tại hạ cũng không giấu nổi ngần ấy hồn thạch. Theo tại hạ biết, trước đây thần tôn đại nhân thưởng cho tiểu huynh đệ một món lớn, với tu vi hiện thời chắc tiểu huynh đệ không dùng đến.” Qua Bưu tham lam mỉm cười.

“Nhất thời không dùng đến, lẽ nào sau này cũng không?”

“Với thực lực của tiểu huynh đệ, muốn lấy hồn thạch dễ như trở bàn tay. Dù bớt một phần cho tại hạ thì cũng vẫn đủ dùng. Hơn nữa, tiểu huynh đệ đâu phải cho không số hồn thạch đó, Vu vô Thần thông thuật có thể khiến tu vi của tiểu huynh đệ tăng thêm hai đến ba thành.”

Qua Bưu đắc ý giải thích: “Hà huống, hồn thạch tại hạ cần để tấn thăng thiên giai không phải do mình tiểu huynh đệ gánh, cách một thời gian là Thánh điện lại đưa hồn thạch đến cho tại hạ tu luyện. Chỉ là họ đề phòng rất nghiêm, số lượng hồn thạch cung ứng phải mấy nghìn năm mới đủ cho tại hạ tấn cấp. Nhưng lúc đó vạn nhất Vu vô đã triệt để bại vong, chẳng phải mỗ sẽ bị vứt bỏ, thậm chí diệt khẩu vì không còn giá trị lợi dụng sao. Lão tử không cam lòng.”

“Vậy các hạ hi vọng mỗ cung cấp được bao nhiêu hồn thạch?” Diệp Phong thăm đánh giá, như vậy gã có thể tiếp xúc với Qua Bưu bất kỳ lúc nào, sau này muốn lấy mạng hắn cũng thuận tiện hơn. Phải trả một chút hồn thạch, đích xác xứng đáng.

“Các hạ mỗi tháng đến bái phỏng một lần, cung cấp hai trăm khối hồn thạch. Số lượng này, khẳng định tiểu huynh đệ chịu được. Sau trăm năm như vậy tại hạ sẽ chạm được ngưỡng thiên giai, lúc đó Thánh điện không còn lý do giam lỏng tại hạ ở đây nữa.” Thấy Diệp Phong có vẻ động lòng, Qua Bưu thập phần hưng phấn.

“Có thể. Nhưng thiên thánh đại nhân ở ngoài kia có để chúng ta gặp nhau thường xuyên không?” Diệp Phong thăm cười lạnh, Qua Bưu người không còn trăm năm để sống nữa đâu.

“Việc này cứ để tại hạ lo. Kỳ thật Thánh điện vẫn hy vọng có một người chân chính thuộc về Thánh điện có thể thay thế tác dụng của Vu ma mỗi đây. Chỉ cần mỗi tỏ ý hâm thờ các hạ, hơn nữa đồng ý tiết lộ tin tức mới về Vu võ tộc thì họ sẽ để các hạ tiếp xúc với mỗi.” Qua Bưu rất tự tin.

“Vậy thì chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.” Diệp Phong mỉm cười đưa tay ra, mắt loáng lên sát cơ.

“Tiểu huynh đệ đúng là người sáng khoái. Tại hạ cho rằng với tư chất hơn người của tiểu huynh đệ, sẽ đạt tới địa giai trước khi tại hạ tấn nhập thiên giai. Tất là trụ cột của Thánh điện. Sau này...chưa biết chừng chúng ta còn hợp tác sâu hơn, ha ha.” Qua Bưu nắm tay Diệp Phong cười vang.

“Nhất định sẽ có cơ hội.” Khóe môi gã nhếch lên, khẽ nói.

606. Chương 606 : Liên Hệ Với Vu Võ Nhất Tộc

Diệp Phong và Qua Bưu đều có tính toán riêng, xác định hợp tác xong, Diệp Phong lấy ra hai trăm khối hồn thạch cho đối phương khiến Qua Bưu càng tin hợp tác với gã là chính xác. Hắn truyền cho Diệp Phong đôi chút ảo nghĩa tối cơ bản của Vu võ Thần thông thuật.

Dù gì ảo nghĩa Thần thông thuật là con bài lớn nhất hiện giờ của hắn, trước khi nắm vững thì hắn không thể truyền toàn bộ cho Diệp Phong. Cũng may gã không có mục đích vào đó, chỉ lấy Thần thông thuật để làm cơ đối phó với đối phương và Thánh điện, nhằm mê hoặc chúng.

Sau đó Qua Bưu quả nhiên bảo với Cổ, Đẳng lương vị thiên thánh rằng Diệp Phong muốn nắm vững Thần thông thuật của Vu võ nhất tộc thì không phải việc ngày một ngày hai, cần liên tục đến tu luyện và tham ngộ. Hắn còn tỏ vẻ rất hòa hợp với Diệp Phong, cho gã biết nhiều bí mật của Vu võ nhất tộc, gã chỉ hé một chút đã khiến lương vị thiên thánh hơn hớn.

So với Qua Bưu, Diệp Phong đương nhiên được tín nhiệm hơn. Tuy tầm quan trọng của Qua Bưu không ai thay được nhưng nếu Thánh điện có thêm một nhân vật tinh thông Thần thông thuật lại rất hiểu Vu võ nhất tộc thì họ không đời nào từ chối. Hà huống Diệp Phong được thần tôn đại nhân tự thân coi là người cần được trọng điểm bồi dưỡng, chút yêu cầu đó thì thiên thánh các điện sẽ không ý kiến gì.

Trong mắt họ, Diệp Phong là thành viên hạch tâm, tương lai sẽ là thiên thánh, thường qua lại chỗ Qua Bưu hoàn toàn không có vấn đề gì.

Lương vị thiên thánh cho gã một tấm kim kiếm tiểu lệnh bài giống như của Kiếm Vô Phong lúc trước, là chìa khóa để mở mê trận. Sau này gã có thể tự do ra vào để thỉnh giáo ảo nghĩa Thần thông thuật với Qua Bưu. Có khác nào cấp thông hành chứng cho gã ám sát Qua Bưu khiến gã hơn hớn.

Không có cơ hội giết Qua Bưu, gã không dừng lâu, tức khắc cáo từ lương vị thiên thánh rồi cùng Kiếm Vô Phong về Thánh điện.

“Sau này ngươi muốn gặp Qua Bưu, không cần Kiếm mỗi dẫn đường nữa, cứ việc tự đến. Thiên thánh bảo vệ nơi này đã nhận dạng hình ảnh của ngươi, sẽ không ngăn cản.” Về đến Thánh điện, Kiếm Vô Phong mỉm cười với gã rồi cáo từ.

OOo

“Phong! Tình hình thế nào?” Chúng nữ, trừ Vũ Hân ra, đều biết mục đích gã lên thánh địa lần này, nhưng họ không có ý giấu cô. Vũ Hân từ lúc còn ở Vô Nguyên đại lục đã biết gã không có hảo cảm với Thánh điện, nhưng cô không rõ bỏ được hình ảnh từng vì bảo vệ cô mà không ngại giao đấu với cường địch, khiến cô khắc khoái đó. Dù cô biết Diệp Phong gây chuyện bất lợi với Thánh điện cũng sẽ không bán đứng gã.

Người chưa thể xác định lòng dạ còn có Đào hử. Bất quá Đào hử không phải người Thánh điện mà thuộc về yêu thú nhất tộc. Diệp Phong gây chuyện bất lợi với Thánh điện thì nó sẽ vui vẻ đứng xem, tuyệt đối không trợ giúp Thánh điện. Nên khi người ngoài đi hết, bọn gã trò chuyện bớt hẳn cố kỵ.

Đương nhiên cơ mật quan trọng nhất, gã không tiết lộ ra.

“Chỗ đó thường có hai thiên thánh trông coi, trong tình huống tầm thường, mỗi người không có cơ hội hạ thủ.” Diệp Phong lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng: “Trừ phi mỗi người có thực lực đấu nổi thiên giai, bằng không động thủ thì e sẽ liên lụy đến mọi người.”

“Phải làm sao đây? Thời gian của cha không còn nhiều nữa.” Tuy Yêu vương và Thẩm Lan chưa nhận nhau nhưng cô bái ông làm cha nuôi, nên quan tâm đến Yêu vương nhất trong số chúng nữ.

“Việc này không thể nóng lòng, sự phụ còn chịu được mấy năm, đủ cho chúng ta xử lý.” Diệp Phong đã nảy ra kế hoạch từ lúc ở chỗ Qua Bưu, giờ càng tự tin.

“Lẽ nào Phong nắm chắc sẽ lại tấn cấp trong thời gian tới?” Chúng nữ kinh ngạc. Hoàng cấp tấn thăng thánh giai không khó nhưng tấn cấp ở mức thánh giai trở lên thì cần tốn nhiều tinh lực và thời gian, thiên phú của gã tuy nhiên trác tuyệt nhưng muốn tấn cấp trong vài năm thì không phải việc dễ dàng.

“Muốn ám sát Qua Bưu, với thực lực hiện giờ của ta khá chắc chắn, nhưng sau đó muốn an toàn đưa các vị đi thì dù ta tấn cấp tiếp cũng không được. Việc này phải tính kỹ mới được.” Gã mỉm cười thần bí.

“Đừng lòng vòng nữa, cho bọn muội biết đi.” Chúng nữ nũng nịu khiến gã luống cuống, cân nhắc một lúc rồi tiết lộ kế hoạch.

“Bình thường Qua Bưu có hai thiên thánh bảo vệ, vị trí đó lại cách Thánh điện không xa, những thiên giai cường giả sẽ đến ngay khi chúng ta gây ra động tĩnh gì. Nên muốn tấn công, trừ phi chúng ta có thực lực chống lại được toán thiên thánh đó, bằng không là tự tìm đường chết.”

“Vậy làm cách nào mới có thể khiến hai thiên thánh bảo vệ đi khỏi, thần bất tri quỷ bất giác giết Qua Bưu?”

“Đương nhiên là tạo ra hỗn loạn. Một khi Thánh điện sa vào tình huống nguy cấp, dù Qua Bưu quan trọng đến đâu cũng không bằng căn cơ Thánh điện chứ nhỉ?” Diệp Phong cười hắc hắc.

“Nhưng từ khi Thánh điện sáng lập ở thánh địa đến này chưa từng gặp nguy cơ liên quan đến sinh tồn, sao Diệp Phong ngươi lại nắm chắc tạo ra hỗn loạn như thế?” Vũ Hân ở trong góc rụt rè hỏi. Bất tri bất giác, cô đã hòa vào nhóm với gã, mọi hành vi suy nghĩ đều từ góc độ của gã.

“Chỉ bằng chúng ta tất nhiên không có năng lực đó, nhưng địch nhân lớn nhất của Thánh điện thì có.” Gai tay Diệp Phong đập lại, khoe môi nhếch lên tinh ranh khiến chúng nữ sáng mắt lên.

“Ý Phong là mượn sức Vu vô nhất tộc?”

“Không sai! Vu vô nhất tộc hận Qua Bưu thấu xương, nếu có cơ hội trừ khử hẳn thì họ sẽ cực kỳ sẵn lòng ra tay. Cộng thêm ta làm nội ứng thì việc này sẽ thành.” Gã gật đầu.

“Biện pháp này khả thi, nhưng chính thể thực lực của Vu vô nhất tộc hơi đuối hơn, liệu họ có dốc sức vì trừ diệt một Qua Bưu không? Nếu Vu vô không uy hiếp đủ độ, mấy thiên thánh bảo vệ Qua Bưu sẽ không cần xuất thủ. Vu vô mà tấn công ồ ạt, họ sẽ đoán ra là vì Qua Bưu, tất sẽ canh chừng nghiêm ngặt hơn.” Thẩm Lan suy tính rất cẩn thận, dù Vu vô nhất tộc vui vẻ hợp tác thì mọi việc cũng không dễ dàng.

“Nên chúng ta phải trù tính kế hoạch kỹ càng, tìm ra phương án ăn chắc rồi mới đi liên hệ Vu vô nhất tộc hành sự.” Diệp Phong gật đầu, lực lượng họ có thể điều động tạm thời đủ dùng nhưng để vạn vô nhất thất, cần một kế hoạch tinh diệu mới được.

OOo

Một tháng sau, Diệp Phong lại lấy danh nghĩa chấp hành nhiệm vụ, dẫn chúng nữ, kể cả Hạ Kỳ Lạp rời Thánh điện đến khu vực ngoại hư không.

Ở khu vực ngoại hư không, bọn gã không còn địch nhân nữa, Vu vô nhất tộc khiến Thánh điện e dè nhất đã thành minh hữu của gã, ít nhất song phương gặp nhau cũng sẽ không xuất thủ. Vì thế mà gã dám mang theo Hạ Kỳ Lạp.

Hạ Kỳ Lạp là di mạch của Vu vô nhất tộc, đưa cô đi gặp tiền bối là đương nhiên. Hà hướng, Diệp Phong chỉ có công pháp và Thần thông thuật tu luyện đến hoàng cấp của Vu vô nhất tộc, từ thánh giai trở lên chưa được Qua Bưu tiết lộ hết, gã không mạo hiểm truyền thụ cho cô. Nếu có thể gã hi vọng Vu vô nhất tộc nể tình huyết mạch tương thông mà giao cho cô cách tu luyện tấn nhập thánh giai.

“Diệp Phong, người không giữ chữ tín.” Dọc đường, Dao hổ không nén được, lắc mình chặn trước mặt gã.

“Dao hổ! Ý người là gì?” Diệp Phong sầm mặt, lạnh lùng hỏi.

“Lúc trước người từng đồng ý với ta là thời cơ chín muồi sẽ cùng Tiểu Hôi đại nhân đến yêu thú nhất tộc, nhưng giờ hình như người đã quên.” Dao hổ không hề khách khí.

“Mỗ có nói thế nhưng người dựa vào đâu để nói thời cơ đã chín muồi. Việc này phải do ta mới đúng.” Diệp Phong lạnh lùng.

“Người đã tấn cấp hư thánh, thực lực sánh với địa giai, lẽ nào còn không phải thời cơ chín muồi?” Dao hổ chất vấn: “Người đồng ý đến yêu thú nhất tộc trước khi đồng ý với Vu vô, giờ người lại đến với Vu vô trước, lẽ nào coi thường sinh tử tồn vong của bản tộc?”

“Mỗ đến gặp Vu vô tộc trước, vì có cùng lợi ích và mục tiêu, quan hệ là cùng có lợi bên bớt được nhiều giới bị. Còn về yêu thú nhất tộc, các hạ có dám đảm bảo khi mỗ đưa Tiểu Hôi đến thì họ sẽ tôn trọng Tiểu Hôi như tôn trọng thánh tôn không?” Ánh mắt Diệp Phong lạnh lạnh trừng trừng nhìn Dao hổ khiến nó không thở được.

“Không cần đoán mỗ cũng biết yêu thú nhất tộc là thế nào. Một toán trong lúc sinh tử tồn vong, đối diện cường địch mà còn nội đấu thì bảo mỗ yên tâm giao Tiểu Hôi chỉ có tu vi hư giai cho hả? Thánh tôn của các vị có thể thống nhất yêu thú tộc vì có được thực lực vô địch, tiếc là Tiểu Hôi hiện tại không có thực lực đó, nên mỗ không cho rằng thời cơ đến yêu thú nhất tộc chưa tới.” Diệp Phong lại hừ lạnh: “Các hạ nói là mỗ không coi trọng sinh tử tồn vong của yêu thú nhất tộc...Đúng vậy, an nguy của yêu thú nhất tộc liên can gì đến mỗ, mỗ đồng ý cùng Tiểu Hôi giúp đỡ thì đó là vinh hạnh của các vị, mỗ không đồng ý thì sao?”

Lời gã khiến Dao hổ ghen hòng. Tiểu Hôi không phải thánh tôn đại nhân, nếu qua nó mà tìm được thánh tôn đại nhân để nhất thống yêu thú là hay nhất nhưng không tìm được thì khó chắc các thủ lĩnh yêu thú không lấy nó ra làm bia đỡ đạn hoặc lợi dụng quan hệ giữa nó và thánh tôn để tranh quyền đoạt thế.

Hơn nữa không ai xác định được liên hệ giữa Tiểu Hôi và thánh tôn, nếu vì tìm thánh tôn mà phải hi sinh Tiểu Hôi, chắc chắn Diệp Phong không đồng ý. Nên gã tạm thời không đến yêu thú nhất tộc là lựa chọn hợp lý nhưng từ lập trường của Dao hổ thì việc gì cũng không quan trọng bằng tìm kiếm thánh tôn đại nhân.

Song phương va chạm tóe lửa.

607. Chương 607 : Thiên Vu

Diệp Phong và Dao hổ giằng co một chốc, khí thế của Dao hổ dần bị ép xuống. Thực lực của Diệp Phong giờ khác trước, nó mới tấn cấp địa giai, không còn thực lực uy hiếp gã nữa. Sau trận chiến kinh thiên giữa gã và Ô Mông, trong đáy lòng Dao hổ rất sợ gã, tự nhận không phải là đối thủ.

“Dao hổ, nể tình các hạ trước kia từng giúp đỡ, mỗ không khó dễ.” Diệp Phong từ tốn thốt lên: “Hiện tại, mỗ đưa ra hai lựa chọn. Thứ nhất, các hạ tiếp tục theo mỗ, chỉ cần không có lòng dạ gì, mỗ đảm bảo tương lai khi mỗ biết rõ quan hệ giữa Tiểu Hôi và thánh tôn đại nhân của các vị, hoặc khi Tiểu Hôi đủ thực lực thì mỗ sẽ tận lực giúp yêu thú nhất tộc tìm được thánh tôn.”

“Thứ hai, các hạ rời đây, tự do về với tộc yêu thú. Chỉ là...việc tìm thánh tôn đại nhân, mỗ không hứa hẹn gì nữa. Trừ phi lão nhân gia tự hiện thân, mỗ không phí thêm tinh lực vào việc này nữa.”

Dao hổ liền trầm mặc. Đi khỏi cố nhiên được tự do, nhưng yêu thú nhất tộc vẫn như nắm cát vụn, không có thánh tôn đại nhân lãnh đạo thì không đầy mấy năm nữa, yêu thú chân chính sẽ triệt để tiêu vong tại thánh địa, còn lại chỉ là nô thú đã bị Thánh điện nô dịch. Dao hổ tạm thời tuy được tự do nhưng sau này vẫn nơm nớp sống những ngày đi lấy hồn thạch từ tay nhân loại. Nó không muốn quay lại những ngày đó.

Theo Diệp Phong tuy rất nguy hiểm nhưng bất tri bất giác, trong mắt nó, gã đã thành cường giả làm được mọi sự. Dù gã đối địch với cả Thánh điện, nó cũng tin rằng gã sẽ không thất bại. Hơn nữa theo Tiểu Hôi, tương lai sẽ có ngày tìm được manh mối về thánh tôn đại nhân.

Trâm ngâm một lúc, Đào hổ có quyết định, thở dài rồi ừ rừ: “Ta tiếp tục đi theo người nhưng hy vọng người phải nhớ lời.”

“Diệp Phong xưa nay chưa từng nuốt lời.” Gã nhếch môi, tựa hồ đã tính trước.

Tiêu trừ ẩn hoạn trong đội ngũ - Đào hổ xong thì chúng nhân lại đến địa điểm ước định với Vu vô nhất tộc. Lần đầu tiên gã và Vu vô tộc chính diện tiếp xúc, có giết được Qua Bưu, lấy được giải chú tinh huyết cho sư phụ không đều trông vào lần hội diện này.

OOo

“Ai đó?” Lúc bọn Diệp Phong đến gần tọa tiêu thì phies trước đột nhiên xuất hiện hai đại hán cao lớn, tu vi đều là hư giai vu thánh. Họ nhìn bọn gã với ánh mắt cảnh giác, sau cùng dừng lại trên mặt Diệp Phong.

“Tại hạ Diệp Phong, theo lời hẹn đến bái phỏng Vu vô tộc, xin hãy chuyển lời cho Trát Mộc đại nhân!” Gã ôm quyền thi lễ, thoạt nhìn đáng vẻ đối phương là gã biết Trát Mộc đã cho họ biết tin tức, chỉ là hiện thời họ không xác định được mà thôi.

Quả nhiên nghe gã giới thiệu xong, hai hư giai vu thánh tỏ vẻ vui vẻ, thăm thì một lúc rồi một hư giai vồng tay nói: “Các hạ đợi một chút, bọn tại hạ đi báo tin.”

Thoáng sau, lưỡng vị hư giai quay lại đưa tay mời: “Các hạ, thiên vu đại nhân mời vào.”

Thiên vu? Diệp Phong ngạc nhiên, gã đến đây lại kinh động cả thiên vu? Nhưng gã mạo nhận là truyền nhân của Thần Thông lão tổ, đối phương phải thiên vu tới chắc vì nể mặt Thần Thông lão tổ.

Diệp Phong không hề kinh hoảng, thái độ của đối phương cho thấy rất nể trọng thân phận truyền nhân của Thần Thông lão tổ của gã. Một thiên vu tự thân tiếp kiến tiểu bối, đủ thấy Vu vô nhất tộc trọng thị gã thế nào, hơn nữa lần này gã đến mới mười sáu tuổi, phải là nhân vật ở cấp cao nhất Vu vô tộc mới có tư cách quyết định. Dù đối phương không phải thiên vu đến, sau cùng gã cũng yêu cầu như vậy.

Như vậy sẽ bớt được được phiền phức.

Gã dặn dò chúng nữ một lúc rồi đưa bọn Thẩm Lan theo lưỡng vị hư giai đến cứ điểm của Vu vô nhất tộc.

Địa điểm Trát Mộc hẹn gặp là một cứ điểm bí ẩn của Vu vô tại ngoại hư không. Bình thường nơi đây là trạm trung chuyển khi giao chiến, hoặc khi có tung tích nhân mã Thánh điện thì lập tức có người báo đến đây rồi căn cứ vào số lượng và thực lực của địch nhân mà phái nhân mã tương ứng đến chi viện. Thông thường, trừ khi phát hiện phú nhiều hồn khoáng, cứ điểm không bao giờ có thiên vu. Lần này để gặp Diệp Phong, đối phương đã phá lệ.

Trong cứ điểm, Diệp Phong không cần lo hành tung bị tiết lộ về Thánh điện, thỉnh thoảng có đội thăm dò đi qua đều bị nhân mã Vu vô nhất tộc tiêu diệt hoặc đuổi đi. Dọc đường, Diệp Phong cảm nhận được không ít khí tức ẩn tàng chung quanh, không thiếu địa giai cường giả.

“Ha ha ha! Diệp Phong tiểu huynh đệ, hoan nghênh quang lâm Vu vô nhất tộc.” Đến một lục đảo, Trát Mộc đã đợi sẵn, thấy gã là nhiệt tình bước lên đón.

“Trát Mộc đại nhân khách khí quá.” Gã mỉm cười đáp lễ.

“Đừng gọi tại hạ là đại nhân, cứ xưng hô là lão huynh đi. Đại nhân thật sự đang ở trong điện đợi Diệp huynh đệ.” Trát Mộc mỉm cười mời gã vào một tòa điện to lớn ở trong lục đảo.

“Không ngờ lần này Diệp Phong đến thăm lại kinh động cả thiên vu đại nhân của quý tộc khiến tại hạ áy náy lắm.” Diệp Phong hỏi dò.

“Diệp huynh đệ bất tất khiên tốn, là truyền nhân của Thần Thông lão tổ, còn trẻ lại thực lực kinh nhân, dù là với Vu vô nhất tộc cũng thuộc nhóm nhân vật hạch tâm được trọng điểm bồi dưỡng. Thiên vu đại nhân nghe nói các hạ chấp nhận mạo hiểm vào Thánh điện để mong giết được phản đồ của bản tộc thì quyết định tự gặp mặt các hạ, đại nhân đã đợi ở đây mấy ngày rồi. Sau rốt huynh đệ cũng đến.” Trát Mộc thập phần kích động, hiển nhiên Qua Bưu khiến Vu vô nhất tộc phi thường trọng thị, cơ hồ đạt mức tột đỉnh.

Xem ra muốn cùng Vu vô nhất tộc đạt thành hiệp nghị sẽ không khó lắm. Gã nhủ thầm.

Đến gần đại điện, Diệp Phong cảm thụ được uy áp kinh nhân quét qua, gã biết là thiên vu đang tr xét, liền thần nhiên theo Trát Mộc đi vào. Vu võ trông coi bên ngoài vốn định ngăn chúng nữ và Dao hổ lại, nhưng khi Trát Mộc thấy ánh mắt kiên định của gã thì ngẫm ra hiệu cho thủ hạ để họ đi qua.

“Tại hạ Diệp Phong, bái kiến thiên vu đại nhân!” Trong điện, một cự hán cao gần một trượng đã chấp tay sau lưng quay lại phía bọn gã, nghe gã thi lễ thì từ từ quay lại, tinh quang trong mắt ánh lên, nhìn kỹ Diệp Phong.

“Các hạ là Diệp Phong. Quả nhiên khá lắm.” Thiên vu gật đầu, lại nhìn sang Dao hổ và chúng nữ nhưng không hứng thú gì lắm.

“Nghe nói các hạ được Thần Thông lão tổ truyền thừa tại Vô Nguyên đại lục, trừ như ý bồng ra, lão tổ còn vật nào nữa không?” Thiên vu nhìn gã, tựa hồ phát hiện lời mình quá đường đột nên giải thích: “Không phải bản thiên vu hoài nghi các hạ, chỉ là Thần Thông lão tổ có công đức vô song với bản tộc, nếu các hạ còn di vật của lão tổ thì Vu võ nhất tộc sẽ đem ra cung phụng.”

Thiên vu hiển nhiên biết như ý bồng là vũ khí không thể thiếu của gã, nên không thể lấy được, thành thử hỏi đến vật khác. Năm đó Thánh điện phát động đích tập kích quá đột nhiên, các Vu võ chạy lên thánh địa thậm chí không thấy Thần Thông lão tổ lần cuối, nói gì đến di vật khác. Nên vu điện, Thần Thông lão tổ trừ một bức tượng ra thì không còn vật kỷ niệm khác. Vu võ tộc thập phần trọng thị ân tình, từ đó cứ áy náy. Nên lần này y mới hỏi Diệp Phong.

“Việc đó...” Diệp Phong nhăn nhó, lắc đầu: “Tại hạ có được như ý bồng toàn nhờ cơ duyên xảo hợp, lão tổ để lại truyền thừa trong cây bồng, Diệp Phong không có thêm vật gì liên quan đến lão tổ.”

“Vậy thì đáng tiếc thật...” Thiên vu và Trát Mộc đều tỏ ra thất vọng.

Bất quá gã nói tiếp: “Nhưng nếu mục đích của quý tộc là để kỷ niệm lão tổ thì tại hạ có một cách không tệ.”

“Các hạ nói đi.” Thiên vu lộ vẻ hứng thú.

“Lúc tại hạ tiếp nhận lão tổ truyền thừa, có nhận được một số hình ảnh lão tổ chiến đấu lúc sinh tiền, bao gồm cả cảnh lão tổ độc chiến cường địch, đại triển thần uy. Tại hạ bất tài, có biết đôi chút về cách dùng tâm thần truyền hình ảnh, có thể truyền lại hình ảnh cho quý tộc, dồn vào hình ảnh của lão tổ, sau này người quý tộc sẽ thấy hình ảnh đó mà kỷ niệm lão tổ.”

Nếu chỉ luận thực lực chiến đấu, Yêu vương chưa thể sánh với Vu võ có lịch sử mười mấy vạn năm, nhưng Nguyên Thần quyết Diệp Phong ông sáng tạo ra tu luyện thiên đạo chi thuật, có nhiều thủ đoạn thần diệu mà toán người đơn thuần luyện nhục thân này không thể so sánh được.

Thánh điện và Vu võ đều chỉ biết cách lợi dụng sức mạnh tâm thần để lại truyền thừa, loại truyền thừa chi thuật này không thể đạt đến mục đích kỷ niệm lão tổ. Còn thủ đoạn của Diệp Phong là khiến linh hồn năng lượng của hình ảnh vĩnh viễn lưu lại trong bức tượng, bất kỳ ai đến tế bái lão tổ đều có thể hiểu được nội dung, như vậy sẽ có giá trị cao hơn di vật bình thường.

Nghe gã giải thích xong, thiên vu quả nhiên hớn hờ, lần đầu tiên tỏ vẻ kính trọng gã, dù có thiên giai tu vi: “Quả thật vậy hử, Diệp tiểu huynh đệ sau này là quý nhân của bản tộc. Vĩnh viễn được bản tộc tôn kính.”

608. Chương 608 : Bàn Luận Đại Kế

Để lại hình ảnh bằng năng lượng, với Diệp Phong dễ như trở bàn tay, hiện tại gã còn có hồn nguyên lực nên sử dụng để bao lấy hình ảnh rồi giao cho thiên vu. Với bản lĩnh của y thì còn lại không thành vấn đề.

Song phương giao lưu xong, nhanh chóng đi vào việc chính.

“Diệp Phong. Nghe Trát Mộc nói các hạ ở Thánh điện là có ý đồ khác, mục đích chủ yếu vì phản đồ của bản tộc, không hiểu có đúng không?” Thiên vu hơi trầm ngâm rồi hỏi.

“Chính như vậy, trước khi đến bái phỏng quý tộc, tại hạ vừa hay gặp mặt...” Gã hơi mỉm cười, khẽ gật đầu.

Được gã khẳng định, thiên vu và Trát Mộc đều kinh ngạc rồi hoan hỉ: “Các hạ biết chỗ ẩn thân của phản đồ đó?”

Vu vô nhất tộc vì tìm tung tích của hắn mà hao phí không biết bao nhiêu nhân lực nhưng vẫn công cốc. Nếu Diệp Phong có thể cho biết thì Vu vô nhất tộc sẽ không tiếc giá nào để diệt trừ hắn.

“Phản đồ các vị nói đến có phải tên Qua Bư? Đáng về thế này...” Diệp Phong tả lại qua qua hình dáng Qua Bư, ánh mắt kinh hãi của đối phương cho gã biết câu trả lời.

“Không sai! Đúng là tên khốn đáng băm vằm đó.” Thiên vu giậm chân, cả đại diện rung lên, mặt đất nứt nẻ.

“Nếu Diệp huynh đệ biết chỗ ẩn thân của Qua Bư, xin cho mỗ biết, Vu vô nhất tộc cảm kích vô cùng.” Trát Mộc ôm quyền thi lễ.

“Không phải Diệp Phong không muốn cho biết, dù các vị biết thì cũng vị tất lấy được mạng hắn. Không cần thận chỉ tổ dả thảo kinh xà.” Diệp Phong lắc đầu.

Kỳ thật gã còn nghi ngại, Vu vô nhất tộc nếu thật sự tấn công Thánh điện, dù giết được Qua Bư, gã cũng vị tất lấy được tinh huyết giải trừ vu chú cho sư phụ. Hà huống, Thánh điện phòng bị nghiêm ngặt như thế, giả như Vu vô thất bại, đối tượng duy nhất tiết lộ hành tung của Qua Bư sẽ là gã, chẳng phải tự rước lấy phiền hà sao?

“Dù Thánh điện bảo vệ nghiêm mật thế nào, Vu vô nhất tộc cũng phải lấy mạng phản đồ đó. Mong tiểu huynh đệ cho bọn mỗ biết nơi Qua Bư ẩn thân.” Ngừ khí thiên vu không cho phép nghi ngờ, thanh âm như chuông đồng sang sảng.

“Quanh chỗ Qua Bư có bày mê trận đáng sợ và hai thiên thánh ngày đêm trông giữ. Nơi đó lại không cách xa Thánh điện, quý tộc mà phái ít nhân mã, e rằng trong thời gian ngắn khó lòng đột phá được chương ngại của hai thiên thánh, chỉ e sẽ thu hút cả toán thiên thánh tới. Nhưng phái nhiều nhân mã, chưa đến mê trận đã bị Thánh điện phát giác.”

“Dù thế nào Vu vô nhất tộc phải thử xem mới biết có thành công hay không.” Thiên vu có phần mất kiên nhẫn.

“Thử mà thất bại càng khiến Thánh điện phòng bị nghiêm mật hơn.” Diệp Phong nhất định không để lộ tung tích Qua Bư cho đối phương biết.

“Các hạ thoái thác như vậy, lẽ nào không có thành ý với Vu vô nhất tộc? Thành công hay thất bại thì đều là Vu vô nhất tộc tổn thất, không cần các hạ phí tâm.” Nếu không vì Diệp Phong để lại hình ảnh chiến đấu của Thần Thông lão tổ thì e thiên vu đã lập tức bức cung gã một cách không hề khách khí.

Diệp Phong mỉm cười, thản nhiên nói: “Thiên vu đại nhân hà tất nóng lòng, nghe Diệp Phong nói xong đã.”

“Tại hạ trà trộn vào Thánh điện, mục đích lớn nhất là trừ diệt Qua Bư, có cùng mục tiêu, thiên vu đại nhân không cần hoài nghi Diệp Phong. Còn nguyên nhân...xin Vu vô nhất tộc đừng hỏi gặng.” Tuy Vu vô nhất tộc và Yêu vương không có gì mâu thuẫn nhưng gã vẫn phải cẩn thận. Ai biết được việc lấy tinh huyết Qua Bư mà bị Vu vô biết thì sẽ xảy ra chuyện gì?

“Tại hạ có kế vẹn toàn, nếu Vu vô nhất tộc chịu toàn lực phối hợp thì giết Qua Bư dễ như trở bàn tay, không hiểu ý thiên vu đại nhân thế nào?”

Thiên vu và Trát Mộc sáng mắt lên, tỏ vẻ mong chờ. Thiên vu phát tay: “Huynh đệ nói thẳng ra đi.”

“Chắc thiên vu đại nhân không phủ nhận chính thể thực lực của Thánh điện mạnh hơn Vu vô nhất tộc?” Diệp Phong vòng vo, mỉm cười hỏi.

“Việc này là thật, bản thiên vu không phủ nhận.”

“Diệp Phong muốn hỏi, hành động lần này, vũ vô có thể phái lực lượng có thể đối phó được mấy phần thực lực của Thánh điện?” Gã tì một tay vào cằm, mỉm cười hỏi.

“À...nếu kế hoạch Diệp Phong các hạ đưa ra khả thi, Vu vô nhất tộc sẽ xuất động lực lượng, đối phó quá nửa thực lực của Thánh điện không thành vấn đề. Lúc tất yếu, Vu vô có thể chấp nhận trọng thương, bạo phát chiến lực cao hơn. Điểm này thì lũ khốn Thánh điện không có.” Thiên vu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi khẳng định.

“Không chế được quá nửa lực lượng Thánh điện...Là đủ rồi.” Diệp Phong tỏ vẻ tự tin, tiết lộ: “Kỳ thật kế sách này không phức tạp, chúng ta cần tìm một món mồi câu thu hút chiến lực chủ yếu của Thánh điện, đặc biệt là thiên giai cường giả rời khỏi khu vực Thánh điện. Rồi Vu vô nhất tộc tập hợp nhân mã chủ yếu toàn lực công kích Thánh điện!”

“Công kích Thánh điện?” Thiên vu và Trát Mộc nhất tề kinh hãi, dù Vu vô nhất tộc và Thánh điện thế như nước lửa thì cũng chưa từng có ý nghĩ điên cuồng đó. Cơ hồ là đã khơi mào chiến tranh toàn diện giữa hai bên, với việc Vu vô nhất tộc đuối hơn thì kết quả hiển nhiên sẽ bất lợi.

“Ha ha! Công kích Thánh điện chỉ để che mắt, chứ không phải Vu vô nhất tộc liều mạng với Thánh điện. Thế nghĩ xem nếu nhân mã quý tộc xuất hiện tại Thánh điện thì chúng sẽ phản ứng thế nào?”

“Đương nhiên là dốc toàn lực nghênh kích.” Trát Mộc cướp lời.

“Nhưng nếu lực lượng của Thánh điện không chống nổi, các vị nghĩ lưỡng vị thiên thánh bảo vệ Qua Bưu có xuất thủ không?” Gã càng cười tươi hơn.

“Đương nhiên sẽ xuất thủ, Qua Bưu dù quan trọng đến đâu cũng không thể bằng căn cơ Thánh điện.” Thiên vu nheo mắt, tựa hồ hiểu ý: “Ý các hạ là lợi dụng công kích của bản tộc thu hút hai thiên thánh bảo vệ Qua Bưu? Vậy thì ai sẽ lấy mạng hắn? Người Thánh điện đâu phải ngốc, nhất định sẽ phòng vệ nghiêm ngặt mỗi vị thiên vu, Qua Bưu là địa giai vu thánh lão làng, trong tộc dù có địa giai thực lực hơn hắn nhưng muốn lấy mạng hắn không dễ.”

“Nhiệm vụ đó đương nhiên giao cho tại hạ.” Diệp Phong tỏ rõ tự tin, mỉm cười đáp.

“Các hạ? Bằng vào thực lực hoàng cấp...ờ, các hạ hình như tấn cấp rồi?” Thiên vu tâm thần sắc bén, thoáng tra xét là biết gã không còn là hoàng cấp tiểu tử như trước. Tốc độ tấn cấp kinh nhân đó khiến người ta kinh ngạc.

“Cách đây không lâu tại hạ đã tấn cấp hư giai.” Diệp Phong không hề che giấu phát ra khí thế sánh với địa giai, quét khắp đại điện. Trát Mộc cũng bị khí thế này ép cho nghẹt thở.

“Dù các hạ có tu vi đạt đến hư giai, cũng không đủ thực lực tru sát Qua Bưu. Tuy tại hạ được Trát Mộc cho biết thủ đoạn của các hạ nhưng không nên coi thường thực lực của Vu vô. Có thể Qua Bưu không phải đối thủ của các hạ nhưng hắn muốn chạy trốn thì vị tất cả hạ có thể thi triển thủ đoạn trí mệnh. Một khi thất bại chẳng phải hành động trước đó của chúng ta công cốc?” Thiên vu vẫn lắc đầu, tựa hồ không tin nhiệm gã.

“Không hiểu thực lực của Trát Mộc so với Qua Bưu thì thế nào?” Gã không biện bác, đột nhiên nhìn sang Trát Mộc.

“Lúc Qua Bưu làm phản, thực lực còn chưa bằng mõ, nhưng giờ hắn là chó săn của Thánh điện, dù thực lực tăng nhanh đến đâu cũng chỉ ngang với tại hạ. Diệp tiểu huynh đệ định...” Chiến ý trong mắt Diệp Phong rùng rục khiến Trát Mộc hiểu ngay ý đồ.

Diệp Phong lấy Trát Mộc làm tham chiếu, chứng minh thực lực với thiên vu rằng có thể tru sát Qua Bưu!

“Ha ha! Bản thiên vu cũng muốn xem các hạ với tu vi hư giai làm cách nào mà giết được một địa giai của Vu vô.” Thiên vu chợt thấy hứng thú, cười to: “Trát Mộc, người giả làm Qua Bưu đấu với Diệp Phong một trận.”

Trát Mộc hơi ngạc nhiên rồi lại nổi hứng, mỉm cười: “Giao thủ lần trước, tiếc rằng đối thủ của các hạ không phải tại hạ nên chưa được lĩnh giáo thủ đoạn cuardp huynh đệ. Lúc trước các hạ với hoàng cấp ngũ hành chiến trận đã khiến đồng bạn của tại hạ liên tục chịu thiệt, giờ tấn nhập hư giai, chắc sẽ không khiến Trát Mộc thất vọng...”

“Vậy thì thử xem sao. Bất quá Trát Mộc, người nên nhớ khi chúng ta tấn công, Qua Bưu đã thành kẻ sợ bóng sợ gió rồi. Một khi Diệp Phong để lộ sát ý, hắn sẽ không dây dưa mà tìm mọi cách bỏ chạy. Nên Diệp

Phong các hạ muốn chứng minh thực lực, phải không cho Trát Mộc cơ hội bỏ chạy...Được vậy Vu vô nhất tộc mới cân nhắc giao nhiệm vụ quan trọng nhất cho các hạ. Không thì kế hoạch này không thể nào khả thi.” Thiên vu nở nụ cười đầy thâm ý.

Gã cũng đáp lại bằng nụ cười tự tin, chúng nữ hiểu ý cùng Dao hổ lập tức lùi lại thật xa. Thấy thiên vu và Trát Mộc không hiểu, Diệp Phong giải thích: “Không cần phiền hà như thế, mỗi chứng minh cho thiên vu đại nhân thấy luôn.”

“Tru thần linh vực!” Kim quang rực lên trước mắt thiên vu và Trát Mộc, tiền khí hình thành một lớp chướng ngại năng lượng phong tỏa cả ba. Dù tu vi của thiên vu cao hơn gã nhiều nhưng thần niệm chạm phải chướng ngại này cũng thấy lạnh buốt cõi lòng.

Cơn lốc tiền khí cỡ này tuyệt đối đủ uy lực uy hiếp địa giai vu thánh.

609. Chương 609 : Mỗi Câu

Cơn lốc tiền khí vút lên tận đỉnh đại điện, khắp lòng điện cuộn cuộn gió lốc. Trụ đá và tường đều bị khí thể lăng lệ của tiền khí phát ra cắt thành những đường ngang dọc đan nhau sâu hoắm.

Trong tru thần linh vực, thiên vu và Trát Mộc còn đang chần động. Diệp Phong mỉm cười, chấp tay lùi sang bên nói: “Nếu Trát Mộc các hạ có thể an toàn rời khỏi tru thần linh vực thì chứng tỏ Diệp Phong không có thực lực trăm sát Qua Bưu, kế hoạch sẽ theo như thiên vu đại nhân quyết định. Nhưng nếu các hạ không thoát được, chứng minh thực lực của mỗi đủ để hoàn thành. Tin rằng thiên vu đại nhân đã thấy kết quả của địa giai lần trước, trong tay mỗi còn thiếu thủ đoạn để lấy mạng Qua Bưu.”

Lúc xưa gã nhờ vào Thất huyết phệ cốt thủy mới miễn cưỡng trọng thương cường địch, kích bại đối thủ. Nhưng giờ gã thuận lợi tấn cấp, không cần dùng độc thủy cũng có thể khiến Qua Bưu bó tay chịu chết. Hà huống là còn biết thêm hai môn thánh kỹ uy lực vô cùng, thực lực như hổ thêm cánh. Điều đó càng tăng thêm lòng tin cho gã.

Gã chỉ cần nhân mã Vu vô nhất tộc có thể cầm chân mọi thiên giai cường giả của Thánh điện. Như thế gã sẽ thần bất tri quỷ bất giác giết Qua Bưu xong, lấy tinh huyết rồi về Vô Nguyên đại lục.

Sau khi Diệp Phong thi triển tru thần linh vực, thiên vu bằng vào trực giác cũng đoán được với thực lực địa giai của Trát Mộc, dù xông ra được chướng ngại tiền khí cũng phải trả giá cực lớn. Trát Mộc không cam lòng nhưng liên tục thử mấy lần, suýt nữa bị trọng thương thì buộc phải thừa nhận, chướng ngại tiền khí của tru thần linh vực này uy lực kinh nhân, bằng vào nhục thân của y không thể thoát được.

“Được rồi, thu lại linh vực đi, bọn tại hạ tin rồi.” Thiên vu thò tay, bàn tay lớn vút lên từ từ cắt vào chướng ngại tiền khí. Tru thần linh vực lập tức nứt ra mấy khe rộng cả thước, thiên Vu mang theo Trát Mộc lướt ra. Bàn tay chạm vào tiền khí của y hơi run lên.

Động tác nhỏ nhất đó không khiến Diệp Phong và Trát Mộc chú ý. Chỉ có thiên vu thâm kinh hãi, lực phá hoại của tiền khí quá kinh nhân, đạt đến mức thương tổn được thân thể thiên giai của y. Diệp Phong mới chỉ là hư giai mà thôi. Trong số những người y gặp, chưa ai có thực lực và tu vi chênh nhau đến thế.

“Xem ra, Diệp Phong không chỉ được lão tổ truyền thừa! Thực lực của y quá đáng sợ, cũng may hiện giờ y không phải là địch nhân của Vu vô nhất tộc.” Thiên vu nhìn Diệp Phong từ từ thu liễm tru thần linh vực, trong óc lóe lên vo vòn ý nghĩ.

“Hiện tại, thiên vu đại nhân chắc đã tin Diệp Phong có thực lực giết Qua Bưu, hoàn thành nhiệm vụ rồi chứ.” Gã không hiểu thiên vu nghĩ gì, mục đích duy nhất của gã là tự tay giết Qua Bưu rồi lấy tinh huyết, nên không ngại thể hiện thực lực trước mặt thiên vu.

“Các hạ có bản lĩnh này, bản thiên vu không tin nhiệm thì quá thiếu thành ý.” Thiên vu cười ha hả, đảo mắt một vòng rồi hỏi: “Các hạ nói là kế hoạch này còn một chi tiết quan trọng là dẫn dụ chiến lực chủ yếu của Thánh điện đi. Vậy các hạ định dụ bằng cách nào? Nên biết những nhân vật quan trọng đó không dễ dàng rời đại bản doanh.”

Nhân mã Vu vô nhất tộc không ứng phó được với toàn bộ thực lực của Thánh điện. Diệp Phong đã nói đến việc này, nên thiên vu mới hồi gắng.

“Trong tình huống nào thì Thánh điện sẽ xuất động nhiều thiên giai và địa giai cường giả, chắc thiên vu đại nhân hiểu rõ hơn tại hạ?” Diệp Phong đã hoàn toàn thu liễm khí tức, cùng đứng với chúng nữ, mỉm cười bảo.

“Theo lão phu biết, chỉ một tình huống khiến Thánh điện xuất động nhiều thiên giai là phát hiện phú nhiều hồn khoáng!” Thiên vu trầm ngâm một lúc rồi ngẩng lên nhìn gã: “Ý các hạ là lợi dụng phú nhiều hồn khoáng xuất hiện để dẫn dụ Thánh điện xuất động phần lớn thiên giai, rồi chúng ta đánh lén?”

“Thiên vu đại nhân nói đúng lắm.” Gã gật đầu, nhìn đối phương nói: “Lúc trước quý tộc từng dùng cách này dẫn dụ Diệp Phong, giờ bọn cũ soạn lại câu con cá lớn Thánh điện cũng có thể thành công.”

“Phú nhiều hồn khoáng, mỗi câu này Thánh điện xác thật không cường nổi, dã tâm của chúng với phú nhiều hồn khoáng vượt xa các loại hồn khoáng khác, mỗi lần tranh đoạt, Vu vô nhất tộc dốc hết tinh anh cũng khó chiếm thượng phong.” Thiên vu gật đầu đầy thâm ý, tựa hồ tán đồng.

“Nhưng quý giá như phú nhiều hồn khoáng chỉ may mắn mà gặp chứ không thể cầu. Nên biết hồn thạch với Vu vô nhất tộc cũng rất quý giá, không nhiên cho Thánh điện một mỏ phú nhiều hồn khoáng, tộc nhân khác vị tất cam lòng.” Thiên vu vẫn lo lắng.

“Vậy thiên vu đại nhân có nghĩ đến việc khi Thánh điện thiên giai xuất động gần hết, phòng thủ sẽ bạc nhược, dù kho hồn thạch cũng không được chắc chắn. Lúc đó mà cường giả quý tộc còn dư lực, thuận tay dắt dê cũng không khó...” Nụ cười của Diệp Phong càng lúc càng ranh mãnh, lại bổ sung: “Vừa hay Diệp Phong biết vị trí kho hồn thạch của Thánh điện, nếu sau khi chúng ta giết Qua Bư, nhân mã Thánh điện xuất động chưa kịp về...Hắc hắc!”

“Hả, các hạ biết chỗ thánh địa cất hồn thạch?” Thiên vu lập tức phần chấn, số lượng Thánh điện giữ không nhỏ, nếu đoạt được số hồn thạch này thì cán cân thực lực song phương sẽ ngã về phía Vu vô.

“Tại hạ xác thật biết một kho chứa hồn thạch của Thánh điện, nhưng có phải kho duy nhất hay không thì không chắc.” Lúc được thần tôn thưởng một vạn khối, gã từng theo Kiếm Vô Phong đi nhận nên biết đại khái về vị trí kho.

“Dù chỉ là một nơi thì cũng không ít hồn thạch. Mỗi làm ăn này chấp nhận được.” Thiên vu phát tay coi như đồng ý. Tính kỹ thì hành động không quá mạo hiểm với Vu vô, nếu thành công thì không chỉ trừ được phần đồ Qua Bư mà còn lấy được tích lũy không biết bao nhiêu năm của Thánh điện, Vu vô nhất tộc cự tuyệt bằng cách nào?

“Việc thành rồi, Diệp Phong muốn được chia ba phần mười.” Diệp Phong xòe ba ngón tay đánh tan giấc mộng đẹp của đối phương.

“Tấn công kho hồn thạch sẽ gặp trở lực lớn nhất, Vu vô nhất tộc có thể phải trả giá rất đắt, các hạ chỉ việc chỉ điểm vị trí mà muốn ba phần mười, có phải quá đáng quá không.” Thiên vu sầm mặt, không vui vẻ gì: “Hà huống các hạ chỉ một mình, cần nhiều hồn thạch thế làm gì.”

“Tại hạ nếu thành công giúp quý tộc trừ được Qua Bư, không hiểu đã mang lại lợi ích thể nào cho Vu vô nhất tộc? Hơn nữa để biết được vị trí kho hồn thạch, Diệp Phong cũng đã mạo hiểm không ít, sao lại nói mớ không làm gì?” Diệp Phong biết trước thiên vu không đồng ý với mức ba phần, nhưng phân phối lợi ích thì phải đòi cho thật nhiều trước đã rồi từ từ mặc cả mới mong thu được lợi ích lớn nhất.

Một mình gã không cần nhiều hồn thạch đến thế nhưng còn chúng nữ, còn sư phụ và sư nương ở Võ Nguyên đại lục. Lần này trở về không biết còn cơ hội quay lại thánh địa không, vợ vết thêm chút hồn thạch sẽ tăng cường thực lực cho mình. Gã không cho rằng chạy về Võ Nguyên đại lục thì sự tình sẽ kết thúc.

Võ Nguyên đại lục không có cách nào lấy được hồn thạch, muốn cường giả phe mình tấn cấp thánh giai, phải trông vào gã cố gắng vợ vết mang về đại lục. Một khi có cơ hội, gã không bỏ qua chút hồn thạch nào.

“Dù thế nào Diệp Phong các hạ cũng đòi nhiều quá. Vu vô nhất tộc xuất động gần như toàn bộ tinh duệ, ít nhất cũng phải được chín phần. Một phần còn lại quá đủ cho các hạ tấn nhập thiên giai. Vu vô nhất tộc

không hề để các hạ thiệt.” Vu vô nhất tộc nhiều năm giao tranh với Thánh điện, chưa từng trải qua việc đàm phán tranh đoạt lợi ích nên vừa lên tiếng là Diệp Phong đã biết giới hạn.

Sau cùng, gã trở tài miệng lưỡi biện luận khiến thiên vu và Trát Mộc đầu văng mắt hoa, mơ mơ hồ hồ đáp ứng sẽ chia cho gã hai phần khi xong việc. Tuy rằng kết thúc đàm phán thì thiên vu giậm chân hời hợt nhưng Vu vô tộc xưa nay trọng tín nghĩa, nói ra là giữ lời, dù không muốn tí nào nhưng đành chấp nhận. Hơn nữa với tám phần này, Vu vô nhất tộc thu hoạch cũng khá, lấy được tuyệt đại bộ phận nên không định truy cứu sự gian trá của Diệp Phong.

Với Diệp Phong, lấy được hai phần số hồn thạch cướp của Thánh điện là món tài phú lớn bằng trời. Nên biết Thánh điện đến thánh địa đã mấy vạn năm, tuy đông người, tiêu hao cũng lớn nhưng có các điện khổng lồ nên tuyệt đối không có tình trạng thu vào ít hơn xuất ra. Đủ biết số lượng hồn thạch trong một kho lớn đến mức nào. Ít nhất khi Diệp Phong theo Kiếm Vô Phong đi nhận hồn thạch, rút một vạn khối ra mà Kiếm Vô Phong thậm chí không thèm chớp mắt.

Diệp Phong thầm tính một lượt, số lượng hồn thạch chỉ ít phải trên trăm vạn mới khiến Kiếm Vô Phong phản ứng như vậy. Tức là hành động lần này mà thành công, ít nhất gã cũng lấy được hơn hai mươi vạn hồn thạch, lẽ nào còn không hoan hỉ đến phát cuồng?

610. Chương 610 : Thượng Cổ Vu Mạch

Song phương lại thảo luận chi tiết kế hoạch, đến khi xác nhận không còn sơ hở nào nữa mới thôi.

Vì con mồi dẫn dụ Thánh điện - phú nhiều hồn khoáng phải đợi thời cơ mới có, gã và Vu vô nhất tộc ước định phương thức liên hệ rồi mới thở phào cáo từ.

“Đợi đã.” Diệp Phong vừa đứng dậy, định đưa chúng nữ và Đào hổ đi khỏi thì thiên vu đột nhiên gọi.

“Thiên vu đại nhân còn gì chỉ giáo?” Diệp Phong lấy làm lạ.

“Phương án lần này cơ hồ do mình các hạ đề xuất, Vu vô nhất tộc không hề hoài nghi thành ý của các hạ, nhưng...việc này quan trọng, một khi sơ sót gì thì Vu vô nhất tộc có nguy cơ diệt tộc.” Lời thiên vu đầy thâm ý, nhưng Diệp Phong hiểu rõ.

Vạn nhất gã là gian tế của Thánh điện, hoặc dù không phải nhưng có mục đích khác thì chưa hẳn không có khả năng sẽ bán đứng Vu vô nhất tộc làm con tốt thí cho mưu đồ nào đó. Kế hoạch do gã đề xuất, muốn gỡ trò quả đẽ như trở bàn tay. Lần này Vu vô nhất tộc phải đối diện với cả Thánh điện, một khi kế hoạch không phát triển như gã nói thì Vu vô sẽ gặp tổn thất không thể bù lại được...

Thiên vu lo lắng cũng có lý. Diệp Phong tuy là truyền nhân của Thần Thông lão tổ nhưng không phải Vu vô thật sự, không có quan hệ gì với Vu vô tộc, bảo thiên vu hoàn toàn tin gã là chuyện không thể nào.

Gã trầm mặc một lúc rồi nhấn nhá: “Vậy thế nào thì thiên vu đại nhân mới hoàn toàn tin Diệp Phong?”

“Bản thiên vu không phải không tin các hạ nhưng việc này quá quan trọng, mong các hạ để lại ít nhất một con tin.” Thiên vu liếc nhìn chúng nữ, hàm ý rất rõ ràng. “Chỉ cần kế hoạch thuận lợi, nữ nhân của các hạ sẽ được Vu vô nhất tộc đối đãi với lễ ngộ cao nhất, tuyệt đối không có vấn đề gì. Yêu cầu này không quá đáng chứ.”

Lời thiên vu khiến sắc mặt Diệp Phong sầm xuống, để một người trong nhóm Thẩm Lan ở lại Vu vô nhất tộc, tuy không hoài nghi họ có dụng tâm gì nhưng thật khó chấp nhận. Kế hoạch lớn thế này, ai biết được sẽ có biến cố gì? Vạn nhất Vu vô nhất tộc vì bị tổn thất mà đổ lên mình gã thì không phải con tin sẽ nguy hiểm phi thường sao?

Dù gã nắm chắc kế hoạch này nhưng cũng tuyệt không muốn chúng nữ mạo hiểm.

“Không được. Tại hạ mang thành ý đến đây, không cần để lại con tin.” Song phương có quan hệ hợp tác nên gã không tiện nổi giận, chỉ lạnh lùng nói: “Thiên vu đại nhân có thể đổi sang cách khác. Hoặc Diệp Phong để lại toàn bộ hơn vạn khối hồn thạch, khi nào xong việc sẽ đến lấy lại.”

“Ha ha! Hơn vạn khối hồn thạch xác thật không nhỏ, nhưng so với cả Vu vô nhất tộc thì cái giá này quá ít...” Chỉ riêng trong kế hoạch, đánh lén vào nơi Thánh điện cất giữ hồn thạch cũng mang lại cho Diệp Phong trăm vạn hồn thạch, chỉ hơn vạn khối không thể khiến thiên vu triệt để tin tưởng.

Thiên vu nghe nói lần trước gã vì một nữ đồng bạn bị trọng thương mà đại phát lôi đình, suýt nữa giết đồng bạn của Trát Mộc, nên y đoán rằng chúng nữ rất quan trọng với gã, quyết định lấy đó làm con tin. Tin rằng vì thế mà gã sẽ không giở trò sau lưng. Từ lập trường Vu vô nhất tộc thì yêu cầu này không có gì quá đáng nhưng Diệp Phong không thể chấp nhận.

Song phương làm gì, không ai muốn từ bỏ kế hoạch tuyệt vời này nhưng cũng không ai chịu lùi một bước. Thiên vu cố nhiên vì an nguy của toàn tộc còn Diệp Phong không đành để vị nữ tử nào mạo hiểm vì mình.

Đột nhiên sau lưng gã loáng lên một thân ảnh bé nhỏ giận dữ chỉ vào thiên vu mắng: “Ca ca thành tâm thành ý đến hợp tác mà các ngươi không tin. Hạ Kỳ Lạp không có tộc nhân như các ngươi. Các ngươi đều là hạng xấu xa.”

Biến cố đột ngột khiến Diệp Phong ngẩn ra, thiên vu và Trát Mộc cũng sững người trước những lời này? Cái gì? Tiểu nha đầu này cũng thuộc Vu vô nhất mạch?

Nhân thần thiên vu hơi ngưng lại, thần niệm như muốn nhìn thấu Hạ Kỳ Lạp, xem xét hoàn chỉnh kinh mạch và huyết mạch rồi hít một hơi khí lạnh.

“Thượng cổ vu mạch? Tiểu nha đầu, ngươi ở đâu?” Thiên vu thần tình vạn phần kích động, thân ảnh mờ đi, đến bên Hạ Kỳ Lạp run giọng hỏi.

Diệp Phong cực kỳ cảnh giác kéo cô ra sau lưng: “Muội ấy đến từ Vô Nguyên đại lục, là một chi Vu vô di tộc. Khi xưa Thánh điện...” Diệp Phong giới thiệu sơ qua lai lịch của Hạ Kỳ Lạp và tộc nhân, thiên vu liền tỏ vẻ kinh hãi.

“Các hạ nói là ở Vô Nguyên đại lục còn một chi Vu vô có huyết mạch thuần chính?”

“Đúng vậy.” Diệp Phong hồ nghi nhìn đối phương, không hiểu thiên vu có ý gì. Y nói là Hạ Kỳ Lạp và tộc nhân là Vu vô huyết mạch thuần chính, lẽ nào Vu vô nhất tộc tại thánh địa có huyết mạch không thuần chính? Thật sự gã không hiểu huyết mạch thuần chính đó là gì.

“Ha ha ha! Chính là trời giúp Vu vô nhất tộc!” Thiên vu đột nhiên cười vang, hớn hở ra mặt. Cười một lúc y chỉ vào Hạ Kỳ Lạp nói: “Các hạ để nha đầu này lại, hiệp nghị với Vu vô nhất tộc coi như đạt thành.”

“Thiên vu đại nhân có ý gì? Diệp Phong đã nói là không để lại con tin.” Hồn nguyên khí hải của gã sôi lên, cảnh giác cùng chúng nữ lùi lại mấy bước.

“Con tin? Ha ha! Lẽ nào các hạ hoài nghi mỗ sẽ làm hại tiểu nha đầu?” Thiên vu lắc đầu mỉm cười: “Kỳ thật với thân phận truyền nhân Thần Thông lão tổ thì mỗ đã tin các hạ chín phần. Nhưng hành động lần này quan hệ đến vận mệnh toàn tộc, chỉ một chút mạo hiểm cũng khiến mỗ phải cẩn thận.”

“Bất quá tiểu nha đầu này là thượng cổ vu mạch, việc này rất quan trọng với bản tộc. Ta có thể hoàn toàn tin tưởng các hạ. Ta tin các hạ không đành rủ bỏ tiểu nha đầu mà bán đứng bản tộc, chỉ cần để cô bé lại thì chúng ta có thể toàn tâm toàn ý liên thủ đối phó Thánh điện.”

Thiên vu ngừng lại, sắc mặt từ nhu hòa trở nên quyết liệt: “Hơn nữa các hạ có đồng ý hay không thì tiểu nha đầu này cũng phải ở lại. Việc này không thể thương lượng.”

Hạ Kỳ Lạp như con thỏ kinh hãi, trốn ra sau lưng Diệp Phong, khiếp hãi: “Muội không ở lại, muội muốn ở cùng ca ca.”

“Ha ha! Tiểu nha đầu, trên mình ngươi chảy dòng máu Vu vô nhất tộc, đương nhiên phải quay về với Vu vô, tại đây ngươi sẽ được lợi lộc vô vàn.” Thiên vu bất ngờ tỏ vẻ ôn hòa với Hạ Kỳ Lạp, thậm chí không tỏ vẻ ta đây thiên giai. Còn Hạ Kỳ Lạp bất quá mới là võ hoàng.

“Ta không thích.” Hạ Kỳ Lạp không sợ thiên vu nhưng biết y có đủ sức mạnh chia cắt cô và Diệp Phong, nên nắm chặt áo gã, lắc lắc mạnh.

“Thế nào, Diệp Phong, đã nghĩ kỹ chưa?” Từ mọi góc độ, thiên vu không muốn uy hiếp gã, nhưng sau lưng y là ngàn vạn Vu vô tộc nhân, y phải suy nghĩ cho lợi ích của họ. Y không khuyên Hạ Kỳ Lạp mà nhìn Diệp Phong. Y biết quyền quyết định về cô nằm trong tay gã.

Cưỡng bức Hạ Kỳ Lạp ở lại, chi bằng để Diệp Phong khuyên cô tâm cam tình nguyện ở lại thì có hiệu quả hơn.

“Các vị giữ Tiểu kỳ Lạp lại là vì sao?” Diệp Phong trù trừ hồi lâu mới ngẩng lên hỏi.

“Viễn cổ...Thời kỳ mà bản tộc thống trị Võ Nguyên đại lục, có một nhánh huyết mạch là vương tộc của Vu vô. Người thống trị cao nhất bản tộc đều do Vu vô của hệ huyết mạch này đảm nhiệm, được tộc nhân tôn xưng là - Vu vương!” Ngữ khí thiên vu cực kỳ nặng nề, tựa hồ nhớ lại một đoạn lịch sử đau lòng.

Vu vương? Diệp Phong nghe thấy danh xưng này thì tỏ vẻ kinh ngạc. Tộc nhân của Hạ Kỳ Lạp lúc thấy gã lần đầu đại triển thần uy cũng bá phục mà gọi là ‘Vu vương’. Như vậy tức là chi Vu vô di tộc ở ngục sơn có quan hệ lớn với Vu vương nhất mạch? Gã cúi đầu nhìn Hạ Kỳ Lạp đang nép cạnh tay, thầm đoán ra sự tình.

“Vu vương từng là cường giả lợi hại nhất bản tộc, đồng thời cũng là chi có Vu vô huyết thống tối thuần chính. Huyết thống này được tộc nhân tôn xưng là - thượng cổ vu mạch! Công pháp và Thần thông thuật của bản tộc đều do vu mạch này sáng tạo, có thể coi họ là người sáng lập lên Vu vô tộc.”

“Vậy thì vì sao thượng cổ vu mạch lại tiêu vong?” Diệp Phong từ lời lẽ của đối phương là đoán được kết quả, buột miệng hỏi. Hạ Kỳ Lạp cũng há há cặp mắt to, đồng tai lắng nghe. Thiên vu nói đến việc có liên quan đến cô, tất nhiên phải quan tâm.

“Sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì, Võ Nguyên đại lục xuất hiện một loại bệnh quái lại.” Thiên vu buồn bã: “Loại bệnh trí mạng này như trời sinh là khắc tinh của thượng cổ vu mạch khiến đại bộ phận vương tộc đều bị nhiễm. Dù tu vi của người bị nhiễm cao đến đâu, sau cùng đều khó thoát chết.”

“Nên thượng cổ vu mạch vì thế mà đứt đoạn? Nhưng...”

Thiên vu xua tay cắt lời Diệp Phong: “Quái bệnh lan nhanh, bao trùm cả vương tộc. Ngay cả Vu vương tu vi cao nhất cũng bị nhiễm. Sau cùng, để giữ lại chút cốt huyết sau cùng của thượng cổ vu mạch, mọi thành viên nhiễm bệnh của vương tộc được Vu vương dẫn đầu, đi đến quyết định tự rời bỏ địa bàn Vu vô nhất tộc sinh tồn, tự sinh tự diệt ở đại lục.”

611. Chương 611 : Vương Tộc Truyền Thừa

Hạ Kỳ Lạp chợt ngẩn lệt, biết thiên vu đang nói về việc rất có thể là chuyện của tổ tiên mình.

Diệp Phong cũng thầm than, Vu vô vương tộc mạnh mẽ như thế mà bị bệnh tật khiến cho suýt nữa tiêu vong. Bất quá quyết định của Vu vương và các thành viên vương tộc thật khiến người ta khâm phục, trong lúc hư nhược nhất mà vẫn lo lắng đến an nguy của tộc nhân, chấp nhận hi sinh thân mình để không liên lụy đến họ, quả thật là hảo hán.

“Rồi sau đó? Vu vương tự bỏ đi, vương tộc còn lại có thoát nạn không?” Hạ Kỳ Lạp không nén được, buột miệng hỏi.

“Vu vương hi sinh không hề lãng phí. Từ khi thành viên nhiễm bệnh sau cùng bỏ đi, mấy thành viên vương tộc trẻ tuổi còn lại không bị truyền nhiễm, may mắn sống sót.” Ánh mắt thiên vu ảm đạm, dừng lại hồi lâu rồi nói: “Nhưng...vì Vu vương để lại một thứ mà khiến thượng cổ vu mạch sau cùng không chống nổi vạn mệnh giày vò.”

“Vu vương thật ra lưu lại thứ gì?” Diệp Phong và Hạ Kỳ Lạp cùng hỏi.

“Một giọt truyền thừa tinh huyết của thượng cổ vu mạch. Theo lời Vu vương để lại thì chỉ người của vương tộc mang huyết thống thượng cổ vu mạch mới có thể kế thừa. Tinh huyết này ghi lại lai lịch của tổ tiên đời đầu vương tộc thượng cổ vu mạch cùng toàn bộ thần thông. Vương tộc sáng tạo được thần thông mới cùng

nhờ vào truyền thừa này. Hơn nữa Vu vô tộc còn lưu truyền lai lịch về tổ tiên vương tộc, họ không phải nhân loại sinh ra ở Võ Nguyên đại lục mà đến từ một thế giới thuộc không gian khác?”

Một thế giới thuộc không gian khác? Diệp Phong rung động, lai lịch của sư phụ Yêu vương cũng như vương tộc tổ tiên, là người của không gian khác. Thời không đó...Đầu óc gã như ngừng lại. Nhưng có thể khẳng định sư phụ và vương tộc tổ tiên không đến từ một không gian, vì ‘vô đạo’ họ tu luyện khác nhau. Sư phụ có thể xuyên việt đến Võ Nguyên đại lục thì vương tộc tổ tiên từ mấy chục vạn năm trước đến đại lục cũng không phải việc gì quá đặc biệt.

Thiên vu không biết gã nghĩ gì, tiếp tục nói: “Tuy Vu vương từng cảnh báo rằng truyền thừa tinh huyết chỉ vương tộc thượng cổ vu mạch mới có thể kế thừa. Nhưng thành viên vương tộc sống sót đều nhỏ tuổi, tu vi hữu hạn, chưa đạt đến yêu cầu kế thừa tinh huyết, nên những kẻ có dã tâm trong tộc không nén được...”

“Đó là những năm tháng hỗn loạn và hắc ám, bản thiên vu khi ấy chưa ra đời, không hiểu được sự tàn khốc đó. Nhưng chỉ theo lịch sử bản tộc ghi lại thì cũng hiểu được thành viên sống sót của vương tộc bị đối đãi tanh máu và tàn nhẫn thế nào.” Thiên vu cơ hồ rung động tận đáy lòng, run giọng: “Sau khi kẻ có dã tâm đầu tiên định kế thừa tinh huyết bị truyền thừa tinh huyết khiến cho tan xác thì những kẻ tham lam tiếp sau đã nuôi dưỡng thành viên sống sót của vương tộc, coi họ là công cụ thí nghiệm để phá giải bí mật của thượng cổ vu mạch.”

“Vì vương tộc cường giả vì nhiễm bệnh mà bỏ đi nên trong tộc cơ hồ không ai chế ngự được những kẻ tham lam nhưng hùng mạnh đó. Thực lực thành viên vương tộc còn lại rất kém, căn bản không thể phản kháng. Nên khi đó thành viên vương tộc bị dày dọa cùng cực, thượng cổ vu mạch vốn đã rất ít lại vì thế mà tổn thất quá nửa. Sau cùng, một thành viên vương tộc được một tộc nhân có lương tri trợ giúp chạy thoát khỏi ma quật bạo tàn đó, không rõ tung tích. Những thành viên vương tộc khác đều chết trong tay bọn tàn bạo đó.”

“Đáng ghét quá.” Diệp Phong nắm chặt quyền đầu, lửa giận dâng lên. Hạ Kỳ Lạp thì đầm đìa nước mắt.

“Sau rốt, hành vi của chúng khiến toàn tộc nổi giận, dù tu vi của chúng là đỉnh nhọn trong Vu vô tộc nhưng không chống nổi toàn tộc thảo phạt, bị bắt hoặc bị giết hết những thành viên vương tộc không còn ai quay về...Tộc nhân gìn giữ truyền thừa tinh huyết của Vu vương, hy vọng đón được thành viên vương tộc đã đào tẩu đó về kế thừa vị trí Vu vương. Nhưng trải qua thời kỳ hắc ám đó, thành viên này chắc không còn tín nhiệm Vu vô tộc, lựa chọn cách ẩn thế mai danh, không hiểu ẩn lánh ở đâu...”

“Tức là Tiểu kỳ lạc rất có thể là hậu duệ của một thành viên vương tộc sau cùng?” Diệp Phong lau nước mắt cho cô, buồn bã hỏi.

“Chắc là vậy.” Thiên vu chắc chắn hơn Diệp Phong.

“Chắc giọt truyền thừa tinh huyết đó còn được giữ gìn trong Vu vô nhất tộc...Các hạ định để Tiểu kỳ lạc kế thừa?” Nghe thiên vu kể xong, Diệp Phong hiểu đại khái ý đồ.

“Các hạ nên hiểu bản thiên vu tuyệt đối không gia hại cô nương ấy.” Thiên vu khẳng định suy đoán của gã, thở dài: “Nếu còn thượng cổ vu mạch, còn Vu vương thì toán khí hải tu luyện giả làm gì có cơ hội lật đổ thống trị của bản tộc...Chắc đó là sự trừng phạt của vaanh mệnh với Vu vô nhất tộc. Trừng phạt bản tộc đối đã không phải với thượng cổ vu mạch nên Vu vô ngày càng suy tàn như bây giờ.”

“Vậy thì mỗi không ngăn cản nhưng phải hỏi ý kiến Tiểu kỳ lạc, muội ấy đồng ý, mỗi sẽ giao cho các vị.” Diệp Phong tránh ra một bước, cúi đầu nhìn Hạ Kỳ Lạp hỏi khẽ: “Tiểu kỳ lạc, việc này do muội quyết định. Muội có đồng ý theo thiên vu đại nhân về Vu vô nhất tộc kế thừa truyền thừa tinh huyết mà tổ tiên để lại không?”

“Muội...” Hạ Kỳ Lạp há miệng, nhìn gã rồi nhìn thiên vu, thập phần do dự.

Gã và thiên vu đều không nói gì, đợi Hạ Kỳ Lạp quyết định.

“Nếu ta về tộc tiếp thụ truyền thừa, sau này còn gặp lại ca ca không?” Hạ Kỳ Lạp biết rõ Diệp Phong sẽ về Võ Nguyên đại lục.

“Một khi cô nương tiếp thụ tinh huyết truyền thừa thành công thì sẽ là vương giả của bản tộc, Vu vô nhất tộc sẽ do cô nương đứng đầu, muốn gặp Diệp Phong có ai dám cản.” Thiên vu nói như chém đinh chặt sắt, không hề do dự. Tu vi của Hạ Kỳ Lạp hiện tại chỉ hoàng cấp, nhưng dáng vẻ của y vẫn đầy tôn kính.

“Hảo! Hạ Kỳ Lạp theo các hạ.” Hạ Kỳ Lạp lưu luyến nhìn Diệp Phong rồi đứng cạnh thiên vu.

Ca ca! Hạ Kỳ Lạp hi vọng lần sau gặp lại sẽ không còn là gánh nặng cho ca ca, muối nhất định sẽ nỗ lực, tương lai trở thành trợ lực lớn nhất, làm cho ca ca bất cứ việc gì...

Hạ Kỳ Lạp tự thân lựa chọn, gã tất nhiên không cản. Nhưng ánh mắt gã ngưng lại, nói với thiên vu bằng ngữ khí cảnh cáo: “Mỗi hy vọng lần này Tiểu kỳ Lạp theo các hạ về Vu vô nhất tộc sẽ không biết thành công cụ cho kẻ có dã tâm lợi dụng. Nếu Tiểu kỳ Lạp có chuyện gì, mỗi không tiếc giá nào cũng phá hủy Vu vô nhất tộc.”

“Đừng hoài nghi lời mỗ, có lẽ hiện tại mỗ không có thực lực đó nhưng sẽ có ngày mỗ có. Hi vọng Vu vô nhất tộc không coi đó là gió thoảng qua tai.” Ngữ khí của gã dâng tràn tự tin đến cuồng ngạo, dù thiên vu có tu vi cao hơn hai đẳng cấp cũng bị khí thế của gã chấn nhiếp, bất giác gật đầu.

612. Chương 612 : Thăm Dò Phú Nhiêu Hồn Khoáng

“Thế nào Đào hổ, có tìm được tung tích phú nhiều hồn khoáng?” Diệp Phong và Đào hổ lang thang ngoài ngoại hư không, tìm phú nhiều hồn khoáng để dẫn dụ chủ lực Thánh điện.

Có thượng cổ vu mạch như Hạ Kỳ Lạp là sợi dây nối hai bên, hợp tác giữa gã và Vu vô nhất tộc cực kỳ chắc chắn. Thiên vu không có lý do hoài nghi gã.

Hạ Kỳ Lạp quyến luyến gã như thế thì khi cô thành công tiếp thụ vương tộc truyền thừa, địa vị của gã tại Vu vô nhất tộc cũng sẽ cao lên. Hà hưởng gã lại là truyền nhân duy nhất của Thần Thông lão tổ tại Võ Nguyên đại lục. Dù gã không phải là Vu vô thật sự thì Vu vô nhất tộc cũng không muốn đắc tội mà nỗ lực kết minh.

Nên hành động nhắm vào Thánh điện lần này, song phương không còn gì không tin nhau. Tất cả đã đủ, chỉ thiếu con mồi - phú nhiều hồn khoáng.

“Muốn tìm được phú nhiều hồn khoáng, trừ thiên phú thăm dò không gian dao động thì cần cả vận khí. Hồn thạch ngưng kết với quy mô lớn như vậy thì không nhiều ở thánh địa.” Đào hổ đáp với vẻ bất lực. Dù nó có thiên phú hơn cả hồn lực thu tập khí nhưng muốn tìm được phú nhiều hồn khoáng cũng không dễ dàng.

“Yêu thú nhất tộc các vị là cư dân gốc của thánh địa, tin rằng hiểu về phú nhiều hồn khoáng hơn nhiều Thánh điện. Lễ nào không có quy luật gì về việc phú nhiều hồn khoáng tập kết?” Không phải Diệp Phong nóng lòng nhưng gã tiến nhập thánh địa đã hơn hai năm, cự ly sinh mệnh điều linh mà sư phụ trúng bạo phát không còn nhiều, lần này khó khăn lắm mới có cơ hội giết Qua Bưu, lễ nào gã còn không nóng lòng như lửa.

Nếu không thể nhanh chóng tìm được phú nhiều hồn khoáng hoàn thành kế hoạch thì rất có thể Diệp Phong chấp nhận mạo hiểm đến thăm sát Qua Bưu rồi tìm cách quay về Võ Nguyên đại lục. Chỉ là thực lực hiện tại của gã thì cơ hội thành công không cao.

“Phú nhiều hồn khoáng ngưng kết không có quy luật nào hết. Thông thường địa điểm tích tụ nhiều hồn thạch như thế đều dày đặc thiên địa linh khí, không gian cũng không ổn định bằng những nơi khác. Địa điểm như thế, dù ở ngoại hư không mệnh mông cũng không quá một trăm.” Đào hổ ngẫm nghĩ thật lâu rồi đáp.

“Thế thì chúng ta cứ chọn những vị trí đó mà tìm không phải tiện hơn sao?” Diệp Phong hoan hỉ, chỉ tìm mấy chục vị trí thì cơ hội tìm thấy phú nhiều hồn khoáng cao hơn nhiều.

“Nhưng vị trí thế này tại thánh địa không phải bất biến. Cứ vài chục năm hoặc trăm năm là tọa tiêu đặc biệt lại trôi đi. Gần vạn năm nay, những nơi chủ chốt trong thánh địa đều bị nhân loại chiếm cứ, yêu thú hiếm khi tìm được những tọa tiêu đặc biệt thế này. Trừ phi...” Đào hổ hơi ngừng lời.

“Trừ phi gì?”

“Trừ phi người lấy được vị trí tọa tiêu phát hiện phú nhiều hồn khoáng tại ngoại hư không trong gần ngàn năm nay.” Dao hổ phát tay áo nói: “Tuy trong ngàn năm thì vị trí tọa tiêu đó có trôi nổi nhưng cự ly sẽ không quá xa. Ta chỉ cần phân tích cẩn thận sẽ tìm ra địa điểm có thể hình thành phú nhiều hồn khoáng, tần suất tìm kiếm tất nhiên tăng lên nhiều.”

“Toàn bộ tọa tiêu phú nhiều hồn khoáng phát hiện trong gần ngàn năm nay ở ngoại hư không?” Diệp Phong suy nghĩ một lúc, tin tức này ở Thánh điện có, với thân phận của gã hiện nay, muốn hỏi chắc không vấn đề gì.

“Được, chúng ta tạm về Thánh điện, nếu ta cung cấp đủ mọi thông tin về tọa tiêu, cần bao lâu thì người tìm được phú nhiều hồn khoáng?” Diệp Phong hỏi.

“Việc đó ta không dám chắc, còn phải căn cứ vào tin tức người cung cấp mà phán đoán. Nhưng chỉ cần vận khí không quá tệ thì trong một năm sẽ có manh mối.” Dao hổ cân nhắc một chốc rồi nói.

Một năm? Gã có thể chấp nhận được suy đoán này của Dao hổ. Sư phụ nói là ông có thể kiên trì ít nhất hai mươi năm nữa, đây là khi ông hoàn toàn không động dụng thực lực, một khi dùng đến năng lượng thì sinh mệnh điều linh sẽ bạo phát sớm hơn.

Yêu vương trừ vì phục sinh Thu Tổ Thanh mà hao tổn thực lực thì Võ Nguyên đại lực không còn địch nhân khiến ông phải xuất thủ nữa. Số lượng yêu hoàng của yêu điện không ít, dù có chuyện gì cũng vị tất cần sư phụ ra tay, trong năm năm mà gã về được cũng sẽ vạn vô nhất thất. Một năm nữa cũng mới chỉ là hơn ba năm từ khi gã tiến nhập thánh địa, sư phụ còn chống chọi được...

“Đi.” Diệp Phong mang theo Dao hổ về Thánh điện.

OOo

Không ngoài sở liệu của Diệp Phong, Thánh điện quả nhiên có ghi chép về vị trí tọa tiêu mỗi lần ngoại hư không xuất hiện phú nhiều hồn khoáng. Thánh điện cũng hy vọng từ ghi chép này mà tìm ra quy luật ngưng kết. Tiếc là...thời gian vào thánh địa đã mấy vạn năm nhưng so với lịch sử nơi này thì chưa là gì, hà huống thói quen ghi lại tọa tiêu của phú nhiều hồn khoáng chỉ từ gần vạn năm nay, muốn tìm ra quy luật từ đó không dễ.

Yêu thú nhất tộc truyền thừa tại thánh địa không biết mấy trăm vạn năm cũng chỉ mơ hồ biết được quy luật. Thánh điện hiển nhiên còn kém xa.

Diệp Phong tìm Kiếm Vô Phong xin ghi chép không khiến ai hoài nghi vì ghi chép này không phải bí mật gì, địa giai cường giả bình thường vẫn đến đọc, Thánh điện cũng treo thưởng vô số công huân và hồn thạch cho ai tìm được manh mối từ những ghi chép này. Hành động của gã không khiến Kiếm Vô Phong lấy làm lạ.

Qua một tháng Dao hổ dốc lòng nghiên cứu, sau cùng nó tính được hơn bốn mươi điểm thích hợp với kế hoạch của Diệp Phong.

Địa điểm thích hợp là phú nhiều hồn khoáng không nên quá gần Thánh điện, bởi như thế khi ở Thánh điện bạo phát chiến đấu, nhân mã bị dẫn dụ đi sẽ nhanh chóng quay về, hình thành thế giáp kích với nhân mã Vu vô, kế hoạch đánh lên giường đồng kích tây của Diệp Phong sẽ hoàn toàn phá sản! Vu vô nhất tộc cũng sẽ tổn thất không thể vãn hồi.

Nên địa điểm phú nhiều hồn khoáng phải ở xa Thánh điện.

“Trong hơn bốn mươi vị trí, có không đầy mười nơi có thể sản sinh phú nhiều hồn khoáng.” Dao hổ xoa vầng trán đau đến tê dại, sau cùng mới thả lỏng, báo với Diệp Phong. Tuy nhiều vị trí nhưng những nơi đã sinh sản phú nhiều hồn khoáng thì không thể trong thời gian ngắn lại ngưng kết được nhiều hồn thạch.

“Gần là bao lâu?” Diệp Phong nhíu mày.

“Trong vòng năm năm...Thời gian cụ thể thì phải xem xét kỹ mới xác định được.”

“Hi vọng vận khí không tệ quá.” Một năm hay năm năm với thời gian hình thành phú nhiều hồn khoáng không khác gì nhau. Nhưng với Diệp Phong thì lại quyết định đến sống chết của sự phụ.

“Người có manh mối thì lập tức tìm đi.” Diệp Phong không thể đợi thêm, chúng nữ vẫn ở lại Thánh điện, còn gã và Dao hổ lại tiến vào ngoại hư không.

...

“Chỗ này...không có dấu hiệu.”

“Chỗ này...cũng không có dấu hiệu.” Mỗi vị trí có thể, Dao hổ đều thăm dò kỹ trong vòng hai mươi ngày mới đưa ra kết luận.

Trong nửa năm, Diệp Phong và Dao hổ liên tục thăm dò tám vị trí đều không có dấu hiệu gì sẽ sản sinh phú nhiều hồn khoáng, không khỏi khiến gã hơi nóng lòng. Nếu mấy vị trí còn lại không phát hiện gì, có nghĩa là trong năm năm tới khả năng gã tìm được phú nhiều hồn khoáng là con số không.

“Vị trí tiếp theo.” Diệp Phong nhíu mày, cự ly này gần Thánh điện nhất, nhưng vẫn trong phạm vi có thể thực thi kế hoạch.

“Ồ...chỗ này có chút dấu vết.” Dao hổ đi một vòng, thoáng tỏ ra vui mừng.

“Có xác định không?” Diệp Phong hơi kích động.

“Tạm thời không thể xác định, dù có thì thời gian hồn khoáng bạo phát là ba tháng nữa, cần thêm thời gian mới có thể định luận. Nhưng khả năng là hơn năm mươi phần trăm.”

“Vậy cứ ghi lại nơi này, chúng ta thăm dò những vị trí khác, nếu có địa điểm hợp lý hơn thì bỏ qua.” Gã luôn thấy chỗ này quá gần Thánh điện, bất quá có một chỗ còn hơn không, ít nhất cũng có một phần hi vọng.

Mấy tháng sau, Dao hổ tìm lại mấy vị trí còn sót nhưng kết quả đều khiến Diệp Phong thất vọng.

“Vậy chỉ còn chỗ lúc trước.” Đã hơn hai tháng rồi, nếu nơi đó có phú nhiều hồn khoáng ngưng kết, Dao hổ có thể xác định được.

Gã và Dao hổ lại quay về tọa tiêu gần Thánh điện, lần này Dao hổ quả nhiên có tin đáng mừng báo cho gã.

“Diệp Phong, ta gần như xác định ở vị trí này, hai tháng nữa sẽ hội sản sinh không gian hồn động của phú nhiều hồn khoáng. Đó là phú nhiều hồn khoáng ngưng kết duy nhất trong thời gian tới.”

“Tuy hơi miễn cưỡng, bất quá...Tin rằng kế hoạch có thể thuận lợi tiến hành.” Diệp Phong thở phào, tuy vị trí này mà bố trí mỗi câu thì thời gian cho hành động tập kích hơi gấp gáp nhưng cơ hội vẫn rất lớn.

Từ vị trí này, lời cảnh báo Thánh điện phát đến tai nhân mã rồi khi toàn tốc lao đến mất chừng ba canh giờ, thời gian đó dành cho hành động của Diệp Phong và nhân mã Vu vô hành. Chỉ cần nhất thiết thuận lợi, đạt được mục tiêu hoàn toàn không thành vấn đề.

Chuyện đang cạn text: 61:

613. Chương 613 : Đại Chiến Bắt Đầu

“Cái gì? Người phát hiện không gian dao động có thể là phú nhiều hồn khoáng?” Kiếm Vô Phong đứng phắt dậy, nhìn Diệp Phong với vẻ không dám tin.

Thánh điện nghiên cứu nguyên nhân phú nhiều hồn khoáng sản sinh đã mấy ngàn năm nhưng vẫn công cốc. Mỗi lần phát hiện phú nhiều hồn khoáng đều nhờ hồn lực dao động kịch liệt khi hồn động khai mở, khiến cả Thánh điện và Vu vô đồng thời phát hiện. Giờ Diệp Phong lại nói có thể dự đoán trước, lẽ nào lão lại không kinh ngạc?

“Vâng...Thiên thánh đại nhân không lấy làm lạ vì sao Diệp Phong liên tục tìm được vị trí hồn khoáng rồi lập công sao?” Diệp Phong lúc đó bất chấp hậu quả, thành bại đều ở lần này, dù lừa gạt cũng phải khiến Thánh điện tin tưởng.

“Người từng nói là xảo hợp cơ mà? Lẽ nào...” Kiếm Vô Phong sáng mắt: “Người có cách thăm dò hồn khoáng?”

“Diệp Phong không biết có chuẩn xác không, chỉ là mỗi khi đi qua khu vực có thể sản sinh hồn khoáng, linh hồn ý thức sẽ hưởng ứng một cách đặc thù, số lượng hồn khoáng càng lớn thì hưởng ứng càng rõ.” Trước khi đến đây, gã đã bịa sẵn nên giờ thập phần trấn định đáp.

“Lúc trước Diệp Phong không để ý nhưng liên tục mấy lần đều ứng nghiệm thì tại hạ cho rằng mình có năng lực đặc thù. Hơn nữa thiên thánh đại nhân cũng biết, mấy hôm trước tại hạ lục lại nhiều ghi chép về hồn khoáng nhưng không có thu hoạch gì lớn. Lần này phản ứng linh hồn của Diệp Phong quá mạnh, thậm chí gặp nhiều lần lúc trung đẳng hồn khoáng xuất hiện nên mới đi bả cáo đại nhân.” Diệp Phong thập phần thần nhiên đứng phía dưới Kiếm Vô Phong, lặng lẽ đợi đối phương phản ứng.

“Vị trí đó hiện ở đâu?” Phản ứng của Kiếm Vô Phong không ngoài dự liệu của gã, như cầu của Thánh điện đối với phú nhiều hồn khoáng hơn xa Vu vô nhất tộc. Dù gì số lượng hồn thạch có thể bù lại bằng trung, thứ đẳng hồn khoáng, còn Hồn tâm khoáng do phú nhiều hồn khoáng sinh ra thì hồn khoáng bình thường không có.

Thần tôn bí mật tu luyện tại thần sơn, cần loại Hồn tâm khoáng có năng lượng đặc thù đó, Thánh điện luôn thà tin là có chứ không bỏ sót tin tức về phú nhiều hồn khoáng.

Lý do huyền diệu mà Diệp Phong nói rằng nhờ hưởng ứng linh hồn khi hồn khoáng sản sinh này thì họ không có thời gian chứng thực. Hà huống tại không gian thần kỳ thế này, việc gì cũng có thể xảy ra. Ngay như thực lực của Diệp Phong, với tu vi hư giai lại bạo phát thực lực siêu việt địa giai vốn cũng là việc không thể giải thích. Kiếm Vô Phong vì thế không quá chú ý vì sao gã có thể phát hiện hồn khoáng, xưa nay lão vốn giữ thái độ tin tưởng gã.

“Tại...” Gã hớn hỏ, lập tức chỉ rõ tọa tiêu hồn khoáng tại địa đồ ngoại hư không. Lúc đó chỉ còn không đầy mười ngày là đến lúc hồn động mở ra, theo suy đoán của Đạo hổ. Nếu Thánh điện phái người đến tra xét, sẽ nhanh chóng tìm được manh mối.

“Hảo! Ha ha ha, nếu lần này chứng thực năng lực dự đoán hồn khoáng sản sinh của người là đúng thì sau này người sẽ là nhân vật tối trọng yếu của Thánh điện. Địa vị của người sẽ một bước lên trời, thậm chí hơn cả Kiếm mỗ.” Kiếm Vô Phong hớn hỏ.

Gã cười khiêm tốn: “Còn phải đa tạ thiên thánh đại nhân đề bạt!”

Cao hứng đi, tin rằng các người không cao hứng được lâu. Ta sẽ thành nhân vật trọng yếu của Thánh điện, nhưng không thuộc về Thánh điện mà cũng như sư phụ, là nhân vật bị Thánh điện trọng điểm thông tập...

Kiếm Vô Phong đại nhân, xin lỗi! Tuy đại nhân luôn quan tâm đến Diệp Phong nhưng ơn thầy như núi, để giải trừ vụ chú cho sư phụ, Diệp Phong buộc phải đứng ở phía đối diện với đại nhân. Nếu...sau này có cơ hội, Diệp Phong sẽ không quên những lần đại nhân giúp đỡ.

Diệp Phong là người ân oán phân minh, tuy chắc chắn sẽ là địch nhân của Thánh điện nhưng không có nghĩa ai ở Thánh điện cũng sẽ là địch nhân của gã. Khi xưa sư phụ bị bức về Vô Nguyên đại lục, nguyên nhân do thần tôn chứ không phải Kiếm Vô Phong. Trong lòng gã, lão không phải địch nhân, hơn nữa từ khi tiến nhập thánh địa, gã được lão nâng đỡ nên mới nhanh chóng có cơ hội ám sát Qua Bư.

Từ đáy lòng gã không muốn đối địch với Kiếm Vô Phong, dù tình thế bắt buộc nhưng gã nhớ chút ân tình này, tương lai sẽ báo đáp. Đó là nguyên tắc xử sự của gã.

“Kiếm mỗ sẽ tổ chức nhân thủ thăm dò kỹ.” Kiếm Vô Phong lắc mình lướt khỏi kim điện.

Rất nhanh, nhân thủ Thánh điện phái đi thăm dò, sau ba ngày tìm kiếm cẩn thận đã phát hiện dấu hiệu hồn động sắp khai mở. Rồi qua nhiều nguồn luận chứng, nhân thủ thăm dò đều nhất trí xác định hàm lượng hồn khoáng này cực kỳ phong phú, có thể là phú nhiều hồn khoáng.

Tin tức này khiến cả Thánh điện chấn động.

Nguyên nhân chấn động cố nhiên vì Hồn tâm khoáng của Thánh điện cạn kiệt, khó đáp ứng được cho nhu cầu thần sơn tiêu hao, phát hiện phú nhiều hồn khoáng này có thể giải được nguy cấp. Nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là vì hưởng ứng linh hồn thần kỳ của Diệp Phong lại hơn cả công cụ tiên tiến nhất của Thánh điện, phát giác hồn khoáng sản sinh sớm hơn.

Thánh điện cũng không còn nhiều tinh lực truy hỏi gã, vì nhân thủ thăm dò cho biết quanh khu vực sản sinh hồn khoáng có địa giai cường giả Vu vô nhất tộc qua lại.

Tin tức này khiến Thánh điện đứng ngồi không yên, khó khăn lắm mới phát hiện phú nhiều hồn khoáng, không thể để sa vào tay Vu vô nhất tộc. Nhiều năm giao tranh, tranh đoạt phú nhiều hồn khoáng thì Thánh điện chiếm thượng phong tuyệt đối còn tranh đoạt bản tích, thứ đẳng, trung đẳng hồn khoáng, Thánh điện hoàn toàn lép vế.

Tranh đoạt phú nhiều hồn khoáng, song phương đều không hạn chế thực lực nên các vị thiên thánh của ngũ điện tụ lại thương nghị đối sách.

“Tin rằng các vị hiểu rõ tình thế, Hồn tâm khoáng của chúng ta cạn kiệt, không thể đáp ứng nhu cầu trong trăm năm tới của thần tôn. Nếu lần này trong phú nhiều hồn khoáng xuất hiện Hồn tâm khoáng, chúng ta sẽ qua được trăm năm nữa, lại có cơ hội thu gom thêm. Dù thế này cũng phải cướp bằng được mớ hồn khoáng này.”

“Kiểm thiên thánh, bắt tất quá cẩn thận, lần tranh đoạt phú nhiều hồn khoáng trước chẳng phải chúng ta thắng lợi sao? Số lượng thiên thánh cường giả của chúng ta vượt xa man tử, hồn khoáng này nhất định là vật trong túi chúng ta.” Một Thổ điện thiên thánh gầm lên.

“Tuy nói vậy nhưng chúng ta không thể coi nhẹ. Hà huống Thánh điện vẫn cần lực lượng phòng thủ, đề phòng yêu thú và man tử đánh lén.” Thánh điện từng ném đòn kiêu này nên không dám sơ sót phòng thủ. Nhưng lần này họ không ngờ được Vu vô nhất tộc dốc hết tinh anh, dù Thánh điện tập trung toàn bộ thực lực cũng không dễ dàng ngăn chặn được, hà huống là chia làm đôi...

Phương án chiến đấu nhanh chóng được xác định. Thánh điện xuất động phần lớn cường giả cùng một toán đông địa giai cường giả đến khu vực hồn khoáng để canh giữ. Theo thông lệ, chiến lực này đủ chấn nhiếp Vu vô nhất tộc.

OOo

“Đáng ghét! Đám man tử này bị sao vậy, trong ba ngày liên tục phát động mười bảy đợt tấn công, lẽ nào chúng không phát hiện chúng ta có bảy thiên thánh ở đây? Với thực lực của chúng sao có thể chiếm được ưu thế?” Một thánh điện địa giai nhỏ nước bọt, gầm lên giận dữ.

Sau khi nhân mã Thánh điện bố trí xong trận thế phòng ngự quanh khu vực hồn khoáng thì Vu vô nhất tộc liên tiếp phái người đến quấy nhiễu, hết đợt này đến đợt khác, lực lượng được Vu vô phái đến rất tinh nhuệ, hai thiên vu quấy nhiễu chủ lực của Thánh điện, trong ba ngày giết chết hai địa thánh khiến các thánh điện địa giai khổ không để đâu cho hết.

Tuy thực lực Vu vô không sánh được với Thánh điện nhưng nhân mã Thánh điện tụ tập một chỗ còn Vu vô thần xuất quỷ một quấy nhiễu. Thánh điện cực kỳ bị động.

“Đám man tử này, lần này phản ứng bất thường quá. Chúng thật ra muốn gì?” Kiểm Vô Phong cũng tham dự tranh đoạt hồn khoáng, còn là người phụ trách.

“Lẽ nào chúng cho rằng chiến thuật này sẽ đuổi được chúng ta?” Một thiên thánh khác giận dữ.

“Việc này hơi quỷ dị, xem ra Vu vô có ý đồ tiêng. Tuy số lượng thiên thánh của chúng đích xác kém chúng ta nhưng những lần trước tranh đoạt phú nhiều hồn khoáng, chỉ ít chúng cũng phái ba thiên giai trở lên, lần này chỉ có hai mà chủ động như thế. Ta cho rằng chúng có âm mưu.” Thủy điện thiên thánh là nữ tử, tâm tư cẩn thận nhất trong chúng thiên thánh, phân tích đưa ra khiến tất cả tán đồng.

“Như vậy chúng ta có nên ứng phó không?” Kiểm Vô Phong vì không chắc nên hỏi ý kiến người khác.

“Ta thấy chúng ta không thể cứ bị động thế này, phải chọn phương thức chủ động mới bức được man tử lộ ra mục đích thật sự.” Thủy điện thiên thánh trầm ngâm một lúc rồi kiến nghị.

“Ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý.”

“Vậy thì dặn nhân thủ tuần tra chặt chẽ hơn, một khi phát hiện tung tích Vu ma, lập tức bắt báo.” Kiếm Vô Phong nheo mắt hạ lệnh.

614. Chương 614 : Thiên Giai Đại Chiến

Quả nhiên khi Kiếm Vô Phong tăng cường phòng bị, Vu vô không hề thu liễm, không đầy hai canh giờ sau, tại điểm thứ bảy theo nguyệt diệu phương hướng ở khu vực hỗn khoáng lại phát hiện tung tích nhân mã Vu vô.

“Hừ! Để lại hai thiên giai trấn thủ, mọi người theo ta ra xem đám man tử không biết sống chết là gì đó.” Kiếm Vô Phong lập tức sầm mặt, đưa ra phản ứng.

Năm Thánh điện thiên giai dẫn theo hai, ba chục địa giai nhanh chóng đến chỗ có tung tích nhân mã Vu vô. Thần niệm năm thiên giai phát ra, lập tức biết hết tình hình.

“Hình như là mấy địa giai Vu ma, thiên giai cường giả của chúng đâu?” Kiếm Vô Phong hỏi địa giai trấn thủ ở đó.

“Xưa nay Vu ma quấy nhiễu đều như vậy, đầu tiên là phái mấy địa giai đến thăm dò tình huống, xác định không có lực lượng thiện giai của chúng ta là hai Vu ma thiên giai sẽ nhanh chóng đổ đến, phá hoại xong doanh trại, tập kích nhân mã thành công là chúng rút ngay.”

“Trò vật vĩnh này chỉ bọn man tử đó mới thi triển.” Kiếm Vô Phong hừ lạnh coi thường rồi dặn: “Các người cứ canh phòng như bình thường, coi như bọn ta chưa tới, đợi Vu ma thiên giai xuất hiện, bọn ta sẽ xuất thủ ngăn lại.”

Các đích thánh điện địa giai lập tức lĩnh mệnh lui đi.

“Ha ha ha! Thánh điện thiên giai cường giả đều là rùa rút cổ hủ, không dám ra đấu với lão tử sao.” Nửa canh giờ sau, trên tầng không khu vực của Thánh điện vang lên tiếng cười điên cuồng, hai luồng khí tức ngút trời cùng tiếng cười đổ tới chiến các thánh điện địa giai rung động.

“Các vị lật hết doanh trại Thánh điện lên cho lão tử, tuyệt đối không để chúng vững chân ở đây.” Một thiên giai gầm lên như sấm nổ khiến mấy trăm dặm quanh đó đều nghe rõ.

“Muốn lật tung doanh trại của bọn ta phải xem bọn Kiếm mỡ có đồng ý không.” Kiếm Vô Phong và bốn vị thiên giai như năm dải cầu vồng, từ ngoài xa lướt tới như chớp, vây thành nửa vòng tròn vây kín nhân mã Vu vô lại.

“Kiếm Vô Phong! Các người đã chuẩn bị trước?” Thiên giai của Vu vô và Thánh điện không hiểu giao thủ bao nhiêu lần với nhau, cơ bản quá quen mặt nhau. Lần này năm Thánh điện thiên giai hiện thân đều là lão làng, thực lực không tầm thường.

“Lặc Lôi, Mộc Chân! Các người lớn mật thật, biết bọn Kiếm mỡ trấn thủ ở đây mà dám đến gây loạn, chẳng lẽ coi Thánh điện thiên giai là ông phỗng hết hủ.” Năm Thánh điện thiên giai cùng phát ra linh vực bàng bạc, dao động cường liệt khiến không gian rung chuyển, gợn sóng nguyên lực trào ra, thanh thế kinh nhân.

“Hừ! Bọn vương bát đản Thánh điện chỉ biết cậy đông, có bản lĩnh thì Kiếm Vô Phong người đơn đấu với ta.” Lặc Lôi sầm mặt, nhếch mép hỏi.

“Lặc Lôi, đừng có ở đó mà lớn lối vô vị, có bản lĩnh cứ đánh bại năm người bọn ta xem nào. Bằng không bọn tứ chi phát triển các người biết điều rút ngay, đừng vương mắt nữa.” Một thiên giai sau lưng Kiếm Vô Phong quát vang chế nhạo. Tuy họ có năm thiên giai nhưng không thể nào hạ được hai thiên giai Vu ma.

Khiến Thánh điện khổ não nhất là nhục thân của Vu ma man tử quá kinh nhân, dù trọng thương cỡ nào cũng có thể nhanh chóng hồi phục. Bình thường Thánh điện mà không chiếm thượng phong vượt trội thì không muốn giao thủ với Vu ma thiên giai. Nhưng khi Thánh điện nhiều gấp mấy lần thì Vu vô thiên giai cũng đâu có ngốc, nhanh chóng đào tẩu, không cho Thánh điện cơ hội vây giết?

Nên lâu nay Vu vô thiên giai không tổn thất ai, Thánh điện thì luôn xuất động ít nhất năm người, không cho Vu vô cơ hội. Song phương cứ thế giằng co mấy vạn năm, không thể phân thắng bại.

“Đôn bàn tử, đừng tưởng các người đông người là lão tử sợ.” Cơ nhục và xương cốt Lạc Lôi kêu tanh tách, Thần thông thuật lập tức quán thể, bàn tay to như ngọn núi nhỏ cùng với sức mạnh cực kỳ hung hãn bổ vào Thổ điện thiên giai vừa nói.

“Ầm!” Đôn bàn tử kinh hãi bắn linh vực ra, va chạm với cự lực của đối phương, lăn mấy vòng mới hóa giải được hết lực đạo đó.

“Ngũ hành chiến trận! Lên!” Nếu luận đơn đả độc đấu, năm thiên giai Thánh điện dù liên thủ cũng không chống nổi hai Vu vô thiên giai. Nhưng họ thông hiểu ngũ hành tương sinh chi lực, một khi tổ thành trận thể thì thực lực còn hơn Vu vô thiên giai.

Ầm, ầm!

Hai thiên giai vu thánh không phải hạng ăn hại, không hề e dè xông lên. Song phương xuất thủ là không nương tay, đã tranh đấu không biết bao nhiêu lần, đã quá quen thuộc nhau, nếu sơ ý thì rất có thể mình sẽ chịu thiệt.

Thiên giai hai bên đấu với nhau, địa giai cũng không ngồi không. Hơn mười địa giai cường giả của Vu vô cũng hỗn chiến với hơn ba mươi địa thánh của Thánh điện. Tuy phe Vu vô vì số lượng ít mà lép vế hơn nhưng ai cũng biết ưu thế của Vu vô là dai sức và liều mạng. Trừ phi trọng thương trí mệnh, bằng không không thể coi thường bất kỳ Vu vô cường giả nào.

“Lạc Lôi! Các người cũng biết cứ đấu thế này không bên nào được lợi.” Song phương đấu hơn ba canh giờ, Kiếm Vô Phong không nén được thét lên.

“Thế thì sao?” Lạc Lôi và Mộc Chân không giảm thế công, vẫn toàn lực oanh kích chiến trận linh vực của đối phương, không gian tứ bề đầy lên gợn sóng tản đi. Nếu những gợn sóng này vô tình quét về phía địa giai chiến trường thì mấy chục địa giai phải dốc toàn lực mới hóa giải được.

“Các người đánh loạn thế này, cẩn thận hồn khoáng chưa kịp sinh thành đã bị hủy diệt.” Kiếm Vô Phong cuống lên.

Ngũ hành chiến trận giữ chặt chẽ khu vực hồn khoáng, vận dụng đủ mọi thủ đoạn huyền ảo hóa giải từng gợn sóng năng lượng tràn tới.

Hồn khoáng sản sinh tối kỵ bị năng lượng kịch liệt quấy nhiễu, hà huống là năng lượng dao động do thiên giai cường giả chiến đấu đẩy lên. Tuy chỗ này cách chỗ hồn khoáng sản sinh cả trăm dặm nhưng phạm vi bị ảnh hưởng lên đến mấy trăm dặm là bình thường.

“Hủy thì hủy, đằng nào phú nhiều hồn khoáng cơ hồ bị Thánh điện các người lấy được, Vu vô nhất tộc bọn ta không có lợi ích gì, nếu hồn khoáng bị hủy, đau lòng nhất chắc không phải bọn ta. Ha ha!” So với bọn Kiếm Vô Phong, hai thiên vu giao chiến rất thoải mái, không hề có áp lực. Thông thường, hai thiên vu không phải đối thủ của ngũ hành chiến trận thì giờ lại liên tục tiến công.

“Đáng ghét!” Kiếm Vô Phong bị đối phương khiến cho ghen hờn, Vu vô nhất tộc từ khi nào trở nên tinh ranh như vậy? Dù đối phương nói thật hay giả, bọn Kiếm Vô Phong đều phải đề phòng, bị hủy một mỏ phú nhiều hồn khoáng là tổn thất phi thường nghiêm trọng với Thánh điện.

Kiếm Vô Phong lập tức truyền âm cho hai thiên giai trấn thủ đại doanh đến tương trợ. Có họ bảo vệ cho khu vực hồn khoáng không bị năng lượng ảnh hưởng, ngũ hành chiến trận lập tức thể hiện uy phong.

“Lạc Lôi, Mộc Chân! Kiếm mỗ nhất định khiến các người trả giá.” Không còn lo lắng nữa, khí thế ngũ hành chiến trận dâng tràn, năng lượng khí tức hùng hồn tỏa khắp.

“Hừ! Chỉ biết cậy đông.” Đối phương hăng lên, Lặc Lôi và Mộc Chân lại dừng tay: “Đừng tưởng Vu vô nhất tộc chỉ có hai chúng ta là thiên giai, đợi mà xem.”

“Chân không pháo!” Lặc Lôi vung tay, khí trụ hùng hồn giáng vào chỗ các địa giai hỗn chiến. Tiếng nổ động trời vang lên, địa giai song phương đều bị hất ngã, cùng lui lại một quãng.

“Chúng ta đi, trận chiến này còn chưa kết thúc, Vu vô nhất tộc sớm muộn gì cũng quay lại. Thứ chúng ta không lấy được, Thánh điện cũng đừng mong có được.” Lặc Lôi và Mộc Chân dẫn tộc nhân, không quay đầu lại lướt đi, để lại bọn Kiếm Vô Phong há hốc miệng.

“Chuyện gì đây? Vu vô nhất tộc từ lúc nào mà rút đi gọn ghẽ như thế?” Theo kinh nghiệm trước đây, so sánh thực lực hai bên, Vu vô không kém thế hơn nhiều thì họ ít nhất cũng phải lưỡng bại câu thương mới chịu rút đi. Với Vu vô, lưỡng bại câu thương là chiếm ưu thế rất lớn rồi.

“Lặc Lôi trước khi rút đi có nói trường chiến đấu này chưa kết thúc...Lẽ nào chúng định phái thêm thiên vu đến phú nhiễu hồn khoáng này?” Mộc điện thiên giai lo lắng.

“Hắn còn nói thứ Vu vô không giành được thì Thánh điện đừng mong có. Thật khác gì uy hiếp chúng ta. Chúng ta hủy hồn khoáng cũng không để lọt vào tay chúng ta.” Một thiên giai cuống lên, ban nãy họ chiếm ưu thế thực lực nhưng chịu lép vế hồi lâu mới được đại triển thần uy thì hai thiên giai Vu vô lại bỏ chạy khiến lửa giận ngập lòng của họ không phát tiết được đi đâu.

“Nếu như vậy chúng ta phải phái thêm nhân thủ mới ngăn được chiến thuật vô lại này của đối phương.” Kiếm Vô Phong cũng cực kỳ điên tiết, Vu vô nhất tộc mà quyết tâm hủy hoại hồn khoáng thì thực lực của họ khó chống nổi đối phương đánh lên. Nếu Vu vô nhất tộc được tăng viện thì lực lượng thiên giai của họ ở đây sẽ thành giết gấu vá vai...

615. Chương 615 : Thánh Điện Trúng Kế

Lặc Lôi và Mộc Chân chạy được một đoạn mới giảm tốc độ, nhìn nhau cười vang.

“Ha ha ha! Đúng là thoải mái, không ngờ thất bại cũng thống khoái thế này.” Lặc Lôi gục gặc đầu, thu liễm Thần thông thuật, thân hình thu nhỏ đi mấy lần.

“Đúng là thoải mái, ban nãy ngươi có thấy vẻ mặt bọn Kiếm Vô Phong khi nghe nói bọn ta định phá hoại hồn khoáng không? Đúng là tuyệt diệu, cả đời ta sẽ không quên được rằng bọn khốn Thánh điện đổ vào lúc chiếm ưu thế mà lại có nét mặt đó. Thật sự mát lòng mát dạ.” Mộc Chân cũng cười hào sảng, nói đầy hớn hở.

“Mưu kế của tiểu tử Diệp Phong đó quả thật hay, trước kia chúng ta phái bốn thiên vu cũng không thể lay động được phòng tuyến mà Thánh điện bố trí, lần này chỉ cần hai chúng ta, thay đổi một chút chiến thuật là khiến Thánh điện liên tục thiệt hại, còn khiến bọn rùa đen đó ảm ức, thật không thể ngờ.” Lặc Lôi khen ngợi hết lời. Lúc tin do thiên vu liên hệ với Diệp Phong đưa về, một phần thiên vu của vu điện còn giữ thái độ do dự, Lặc Lôi là một trong số đó, nhưng sau lần này y đã triệt để xóa tan nghi ngờ, quyết định toàn lực hợp tác với Diệp Phong, thực hiện kế hoạch tấn công Thánh điện.

“Thánh điện trọng thị phú nhiễu hồn khoáng hơn chúng ta dự liệu. Chúng ta nhúng vào thế này, chắc chúng không ngồi yên được nữa. Ha ha, chúng thật sự cho rằng Vu vô nhất tộc sẽ không tiếc giá nào phá hoại hồn khoáng, Kiếm Vô Phong suýt nữa tức đến xanh mặt, ha ha.”

“Bất quá muốn bức bách Thánh điện tăng cường lực lượng, chỉ quấy rối thế này không đủ. Phải tăng thêm nữa.” Lặc Lôi há miệng, cười đầy cổ quái: “Lập tức thực hiện bước hai của kế hoạch, tăng thêm áp lực cho bọn Kiếm Vô Phong.”

Còn ba ngày nữa là đến lúc hồn động mở ra, cần thêm một ngày mới đủ cho hồn khoáng ngưng tụ kết tập. Trọng điểm của kế hoạch đánh lên Thánh điện là lợi dụng quãng thời gian này.

Hai hôm sau, cũng là ngày đầu tiên hồn động khai mở, nhân mã Thánh điện đều khẩn trương, nghênh đón lực lượng của Vu vô nhất tộc phản kích.

Lạc Lôi và Mộc Chân cũng hai thiên vu nữa dẫn hơn hai mươi địa vu tập kích đại bản doanh của Thánh điện với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Lại là một trận chiến kinh thiên động địa. Bốn thiên vu có chính thể thực lực không kém ngũ hành chiến trận do bọn Kiếm Vô Phong tổ thành, tuy Thánh điện còn hai thiên thành nữa nhưng công kích của Vu vô nhất tộc vẫn uy hiếp được đến khu vực hỗn khoáng sản sinh khiến bọn Kiếm Vô Phong toát mồ hôi.

Cũng may Vu vô thiên nghệ đánh xáp lá cà, Chân không pháo có uy lực vô cùng nhưng không thể sử dụng tùy tâm sở dục như lĩnh vực nên Thánh điện vì bảo vệ hỗn khoáng mà phải chọn thể thủ, nhưng lần nào cũng hữu kinh vô hiểm không để Vu vô đột phá được phòng tuyến, ảnh hưởng không hay đến hỗn khoáng sản sinh.

Chỉ là bọn Kiếm Vô Phong không biết rằng tình thế này do bốn thiên vu cố ý tạo thành. Vì thực lực của bốn thiên vu không vượt ngũ hành chiến trận nhiều, hơn nữa họ không thật sự cố ý phá hoại hỗn khoáng, Thánh điện lại liệu mạng bảo vệ nên Kiếm Vô Phong không nhận ra sơ hở nào.

Trận chiến kéo dài cả ngày, đến khi khu vực hỗn khoáng sinh ra hỗn lực dao động mãnh liệt, khe hở không gian như được mở ra. Hỗn động bắt đầu hé ra.

“Bọn rùa đen Thánh điện này đúng là ngoan cường.” Lạc Lôi nhổ nước bọt, tiếng quát như sấm vang vọng khắp chiến trường: “Hỗn động đã bắt đầu mở, chúng ta không nên lãng phí thời gian. Vu vô tộc nhân, tạm thời rút lui, đợi chốc nữa sẽ cho bọn khốn Thánh điện này biết tay.”

Lệnh ban ra, Vu vô thánh giai cùng rút khỏi chiến đấu, không dây dưa ham chiến nữa.

“Đi!” Gần ba mươi Vu vô rời khỏi chiến trường như gió lốc, gọn ghẽ cực độ.

“Đám man tử đáng ghét này thật ra định làm gì.” Kịch chiến lâu dài khiến thiên giai cường giả của Thánh điện hao tổn không ít nguyên lực, một thiên giai gần đỡ gằm lên.

“Xem ra lần này Vu ma man tử quyết tâm phá hoại thu hoạch của chúng ta.” Kiếm Vô Phong nhìn về phía sau, hỗn động đen thẫm đang từ từ mở ra.

Trung tâm hỗn động ánh lên màu xám rực rỡ, lập tức khiến chúng thiên thánh chú ý.

“Có Hỗn tâm khoáng!” Một thiên giai hơn hở.

“Không sai, xem ra sản lượng không thấp.” Quanh hồi sắc năng lượng là vô số ngân bạch sắc hỗn lực đang trôi nổi, hanh chóng che lấp làn sáng màu xám nhạt đi. Nhưng những biến hóa vi diệu đó không giấu được các Thánh điện thiên thánh kinh nghiệm phong phú.

“Mỏ phú nhiều hỗn khoáng này thập phần trọng yếu, tuyệt đối không được sơ sẩy.” Kiếm Vô Phong lập tức trở nên nghiêm túc hơn, trầm ngâm một lúc rồi dặn: “Lập tức phái người về Thánh điện, thông tri cho tam điện Hỏa, Mộc, Thủy cử mỗi điện một thiên thánh đến chi viện. Ngoài ra phái thêm mười địa giai và một nghìn hư giai đến đây.”

“Hành động lần này của Vu ma không tầm thường, chúng ta còn một ngày nữa mới thu hoạch hỗn khoáng. Trong thời gian này, bằng giá nào cũng phải giữ được địa bàn này, không để Vu ma man tử phá hoại hỗn khoáng.” Kiếm Vô Phong đề nghị vừa xong liền được các thiên thánh phụ họa.

Trữ lượng Hỗn tâm khoáng không nhỏ, đáng cho Thánh điện mạo hiểm.

Lại điều thêm ba thiên thánh tới, chỉ còn lại chín thiên thánh trông coi Thánh điện, trong đó có hai người bảo vệ Qua Bưu, có nghĩa là Thánh điện gặp chuyện gì cũng chỉ tối đa xuất động được bảy thiên thánh kháng cự.

Số lượng địa giai và hư giai còn lại của Thánh điện không nhiều. Bất quá Kiếm Vô Phong cho rằng chủ lực Vu ma khẳng định sẽ tập kích hỗn khoáng nên để quá nửa chủ lực Thánh điện trấn thủ ở đây cũng không sao. Hơn nữa nơi này cách Thánh điện không quá xa, nếu có tình huống gì đặc biệt xảy ra, họ sẽ nhanh chóng chia binh quay về.

Ngoài Vu vô nhất tộc chỉ còn yêu thú nhất tộc có thể uy hiếp được Thánh điện. Nhưng yêu thú nhất tộc sau khi bị nhân loại liên hợp vây tiễu, thiên giai cường giả không còn bao nhiêu, cộng thêm nội bộ phân liệt,

khả năng nhân cơ hội này tập hợp lại công kích Thánh điện không nhiều. Chỉ cần yêu thú không liên hợp, bảy thiên giai ở Thánh điện và lực lượng còn lại hoàn toàn đủ để chống chọi yêu thú xâm nhập một quãng thời gian.

Kiểm Vô Phong cân nhắc một lúc, sau cùng ra một quyết định khiến lão hồi hận mãi.

616. Chương 616 : Hành Động Của Diệp Phong

“Nhân mã Thánh điện hình như được điều động với quy mô lớn.” Diệp Phong đang ở Thánh điện, có động tĩnh gì là gã đều biết. Đặc biệt việc bảy nghìn hư giai tập kết khiến cả Thánh điện chấn động.

“Tính ra đúng hôm nay là hôn động khai mở, chắc Vu vô đã thành công mê hoặc Thánh điện.” Thẩm Lan bước lên khẽ áp mặt vào vai gã, lòng tay cũng ướt mồ hôi vì khẩn trương.

Mộ Dung Tử Thanh và cả Đông Phương Hồng Diệp, Vũ Hân đều đến bên gã, tỏ vẻ lo lắng, hiển nhiên họ đều không yên tâm trước hành động sẵn mỗi lần này.

“Mọi người không cần lo, nơi Qua Bưu ở chỉ có hai thiên thánh trông coi, không còn ai nữa. Chỉ cần ta điều được họ đi thì nắm chắc trăm phần giết chết hẳn.” Diệp Phong cười sáng khoái, tỏ rõ vẻ tự tin. Gã nhìn chúng nữ, khẽ khuyên: “Đợi chốc nữa, mọi người lên về chỗ chúng ta ở, đợi tin vui của ta.”

“Đao hổ, Tiểu Hôi! Ta không có mắt, thực lực hai người cao nhất trong số chúng nhân, nhất định phải bảo vệ an toàn cho bọn Thẩm Lan.” Nửa năm trước Tiểu Hôi tỉnh dậy, tấn nhập thánh giai rồi, hình thể ảo hóa thành một đứa bé khả ái chừng mười tuổi, luôn nở nụ cười ranh mãnh. Đối với Tiểu Hôi, Diệp Phong không lo lắng gì, nhưng khi gặp nguy cơ thì Đao hổ khó nói được sẽ phản ứng thế nào.

Tiểu Hôi hóa thành nhân hình nhưng vẫn thích lên vai gã đùa nghịch, nó bập bẹ đảm bảo: “Phong ca ca yên tâm, ai dám làm phiền các thư thư thì Tiểu Hôi đánh chết kẻ đó. Đao hổ, người phụ trách bảo vệ ta.”

Đao hổ nhún nhó thở dài, nếu chỉ chúng nữ thì nó mặc kệ nhưng không thể bỏ mặc an nguy của Tiểu Hôi. Tiểu Hôi tuy ngoài mặt non nớt nhưng thật ra rất tinh ranh, tuy nó không phải thánh tôn đại nhân thật sự nên không thể ra lệnh cho Đao hổ nhưng nó biết địa vị của mình trong lòng đối phương.

Nếu xảy ra tình huống nguy cấp, chỉ cần nó bất chấp tất cả bảo vệ chúng nữ thì Đao hổ cũng không thể ngồi yên. Đao hổ, địa giai yêu thú, bị gã và Tiểu Hôi điều khiển. Quả thật đó là bi ai, cũng là may mắn của nó...

“Được rồi, nhân mã Thánh điện tập kết đã bắt đầu xuất phát, chắc phía Vu vô biết tin này sẽ lập tức hành động. Các vị nhân lúc nhân mã Thánh điện xuất động mà lảng lạng bỏ đi thì sẽ không bị chú ý.” Với địa vị hiện tại của Diệp Phong, dù chúng nữ có hành động gì kỳ lạ thì cũng không ai hỏi. Nhưng cần tắc vô ưu, không bị chú ý càng hay.

“Đó là Hồn tâm khoáng ta lấy được từ Vu vô nhất tộc, vừa đủ cho Thẩm Lan, Tử Thanh, Hồng Diệp, Vũ Hân sử dụng lúc đi ngược thông đạo. Các vị mang trên người sẵn, đến lúc tắt yếu...thì cứ về Vô Nguyên đại lục trước.” Gã lấy một mớ Hồn tâm khoáng từ nguyên trạc ra, đưa cho chúng nữ.

Vu vô nhất tộc và Thánh điện giao tranh mấy vạn năm, tất nhiên có thu hoạch được một ít phú nhiễu hồn khoáng. Chỉ là họ không hiểu tác dụng của hồn sắc khoáng thạch này, lại không có hứng thú với nguyên lực năng lượng nên cứ vứt xó. Diệp Phong để ý nên xin về.

Chỉ tiếc Vu vô thu hoạch được không nhiều phú nhiễu hồn khoáng, trong đó một phần Hồn tâm khoáng không biết đã mất từ bao giờ, số lượng gã hỏi xin được chỉ đủ cho bốn người quay về Vô Nguyên đại lục.

“Phong! Huynh cho bọn muội hết Hồn tâm khoáng thì huynh làm thế nào?” Tứ nữ cùng kinh hãi, nếu đến lúc tắt yếu như gã nói, việc trăm sát Qua Bưu bại lộ, cả Thánh điện truy sát gã. Lúc đó trong tay gã không có Hồn tâm khoáng để rời khỏi thánh địa thì tình cảnh càng nguy hiểm vạn phần.

“Không được, nếu thế bọn muội tình nguyện cùng huynh chiến đấu đến giây phút cuối cùng.” Thẩm Lan kiên định lắc đầu, không chịu nhận Hồn tâm khoáng. Tử Thanh và Hồng Diệp cũng tương tự, ngay cả Vũ Hân cũng mím môi, mắt ầng ầng nước nhìn gã, không chịu bỏ gã mà đi trong lúc nguy cấp.

“Ngốc quá, nếu mọi người ở bên, ta làm gì còn tinh lực lo lắng cho? Nếu chỉ mình ta ở lại thánh địa, dù nguy hiểm đến đâu thì với thực lực hiện có cũng đủ đấu với Thánh điện. Hà huống, mọi người đừng quên, ta còn là anh hùng Vu võ, truyền nhân của Thần Thông lão tổ, cùng lắm là theo Vu võ nhất tộc, tin rằng Thánh điện cũng không làm gì được.” Gã mỉm cười, lại khuyên: “Hà huống, ta chỉ tính đến trường hợp xấu nhất, có lẽ...Mọi người cứ yên tâm đợi, ta sẽ mang theo tinh huyết của Qua Bư về gặp.”

“Nhưng khi huynh giết Qua Bư, đối tượng bị hiềm nghi nhất là huynh. Lúc đó chúng ta chỉ có bốn phần Hồn tâm khoáng, làm cách nào đưa được sáu người về Võ Nguyên đại lục?” Chúng nữ nói đến họ, Diệp Phong và Tiểu Hôi. Đạo hồ thuộc yêu thú nhất tộc, không cần lo đến nơi dừng chân của nó.

“Ha ha, việc đó ta đã tính rồi, các vị đừng lo.” Nu cười của gã ẩn chứa sự tự tin khiến chúng nữ an tâm hẳn. Chỉ có điều họ không đoán được, gã tính rồi nhưng không...dám chắc lắm.

Mục đích của gã là lúc cướp kho hồn thạch, may chăng phát hiện Hồn tâm khoáng, có điều gã cũng biết khả năng này không cao. Hồn tâm khoáng là thứ Thánh điện coi trọng nhất, là tu luyện chi vật thần tôn cần đến, không để ở chỗ phổ thông hồn thạch là bình thường. Nhưng gã không muốn cho chúng nữ biết, sợ họ sẽ lo lắng.

Đợi chúng nữ đón lấy Hồn tâm khoáng xong, gã nhìn sang phía Đạo hồ nói: “Đạo hồ, mỗi hi vọng một khi xảy ra tình hình không thể đoán trước thì các hạ đưa Tiểu Hôi về yêu thú nhất tộc. Chỉ cần không tổn thương đến Tiểu Hôi, mỗi chấp nhận cho yêu thú nhất tộc tìm yêu thú thánh tôn từ đệ ấy.”

Đạo hồ hớn hở, tiếp đó sắc mặt nghiêm lại nói: “Nhưng sự tình chưa phát triển đến mức đó mà các hạ cưỡng ép Tiểu Hôi đi thì ta dám chắc không chỉ Tiểu Hôi không phối hợp với các vị tìm thánh tôn đại nhân mà tương lai yêu thú nhất tộc sẽ gặp họa vong tộc.”

Đạo hồ rung mình không dám phản bác, Tiểu Hôi nghiêng chặt răng, nói đầy ngây thơ: “Tiểu Hôi nghe theo Phong ca ca.”

“Đạo hồ, mỗi biết các hạ e dè vì mỗi không giúp các hạ tìm thánh tôn đại nhân. Mỗi không nói những lời thừa thãi nữa, lần này nếu các hạ giúp, tương lai dù ở đâu mỗi cũng sẽ giúp yêu thú nhất tộc tìm tung tích của thánh tôn đại nhân.” Diệp Phong ngừng một chút, ngữ khí thành khẩn hơn: “Các hạ đừng lo việc mỗi về Võ Nguyên đại lục trốn tránh, sẽ có ngày mỗi lại đến thánh địa.”

Đạo hồ liên tục biến sắc sau cùng thở dài: “Nét tình lúc xưa người giải trừ nô hóa trạng thái cho ta, ta sẽ lần cuối cùng đặt thành hiệp nghị với người. Ta thề với danh nghĩa thánh tôn đại nhân, sẽ dốc tất cả sức lực đảm bảo an toàn cho các vị.”

“Đa tạ! Chút tình này, Diệp Phong nhất định sẽ nhớ.”

Sắp xếp xong xuôi mọi sự, gã mới thở phào. Dù hành động lần này phát sinh chuyện gì bất ngờ thì...ít nhất bọn Thẩm Lan và Tiểu Hôi cũng an toàn thoát ly nguy hiểm. Gã dù thế nào cũng phải đấu với Thánh điện, vì chính gã và vì sự phụ. Không còn gì vương vấn, dấu chí của gã cũng bùng bùng cháy lên.

Qua Bư! Ta nhất định lấy mạng người.

Một toán hư giai và mười địa giai được bọn Liệt Mãnh dẫn đầu, rời khỏi Thánh điện. Chúng nữ và Tiểu Hôi cũng lên rồi đi trong lúc Thánh điện lộn xộn. Diệp Phong ở lại, lặng lẽ đợi Vu võ nhất tộc hành động.

“Diệp Phong đại nhân, Cổ thiên thánh dặn tại hạ đến thông báo, trước khi các vị thiên thánh đại nhân về Thánh điện, mỗi thánh giai phải giữ trạng thái cao nhất, đề phòng tình huống phát sinh bất ngờ.” Thoảng sau một hư giai đến chỗ gã ở để thông báo.

Diệp Phong hơi gật đầu, bảo đối phương lui đi.

“Kỳ quái...Diệp Phong đại nhân không phải có bốn vị nữ quyến như hoa sao, ban này trong phòng sao lại không có ai?” Hư giai đó vội vàng đi thông báo những nơi khác, bất giác lăm lăm. So với lệnh của thiên thánh đại nhân, đó chỉ là tiểu tiết không quan trọng, y không để tâm làm gì.

OOo

“Liệt thiên thánh, các vị đến rồi.” Thấy thân ảnh tam vị thiên thánh, hòn đá đè nặng trong lòng Kiếm Vô Phong được rũ bỏ.

Có mười thiên thánh tổ thành hai ngũ hành chiến trận, dù Vu vô nhất tộc dốc hết thiên vu cũng đừng hòng phá được phòng tuyến một cách dễ dàng. Kiếm Vô Phong lại nhìn hơn mười địa giai và ngút trời hư giai lao tới, gật đầu thập phần mãn ý.

Có phòng ngự này, tin rằng Vu vô nhất tộc không có cơ hội tiếp cận hồn động đang mở ra?

“Kiếm thiên thánh, tình huống thế nào rồi?” Bọn Liệt Mãnh vừa đến liền hỏi ngay.

“Trước mắt thì Vu ma đã bốn canh giờ không động tĩnh gì.” Kiếm Vô Phong kể sơ qua tình hình, nhú mày lấy làm lạ: “Chúng bình tĩnh đến mức quỷ dị.”

“Sợ cái gì? Đến đâu thì đối phó đến đó, thực lực chúng ta mạnh thế này lẽ nào còn sợ Vu ma man tử giở trò gì.” Liệt Mãnh cười vang coi thường, lập tức bố trí hơn nghìn hư thánh phân tán đi các nơi, tạo thành một lưới tuần tra khổng lồ. Chỉ cần Vu ma có động tĩnh gì, đại doanh trung tâm lập tức kịp thời phản ứng.

“Ha ha! Hi vọng Kiếm mỗ cả nghĩ.” Kiếm Vô Phong tự trào, Thánh điện đã dốc sức thế này, dù Vu ma giở trò gì cũng không thành vấn đề.

617. Chương 617 : Giương Đông Kích Tây

Bầu không khí trong Thánh điện khẩn trương hẳn lên. Nhiều hư giai được bố trí quanh lục đảo Thánh điện tọa lạc để tuần tiễu, một vài địa giai còn ở lại đảm nhận trông nom những chỗ quan trọng của Thánh điện.

Diệp Phong vì địa vị đặc thù nên Thánh điện không an bài nhiệm vụ cụ thể gì. Để tránh bị hoài nghi, gã rời chỗ ở, tỏ ra nghiêm túc đi khắp nơi xem xét tình hình.

Theo nhân mã Thánh điện, gã đang tuần thị khắp nơi, còn mục đích của gã là quan sát tình hình phân bố thực lực của các nơi. Gã nhớ hết mọi thứ, đợi chốc nữa Thánh điện đại loạn thì sẽ càng dễ dàng đạt đến mục đích.

“Thời gian đến rồi, nhân mã Vu vô chắc sắp xuất hiện.” Nghĩ đến mục tiêu lâu nay sắp đạt thành, lòng gã lại kích động. Một mình gã lơ lửng gần thiên thánh đại điện, nhìn về hư không ngoài xa.

Quả nhiên một lúc sau, ngoài xa dấy lên mây luồng khí tức cực mạnh. Chủ nhân những khí tức này không có ý che giấu, còn cách lục đảo Thánh điện tọa lạc mấy trăm dặm đã phát ra ý gây hấn khiến mấy nghìn thánh giai đang giới bị đều biến sắc.

“Không xong, khí thế này chỉ thiên vu của Vu ma nhất tộc mới có.”

“Không thể nào. Khí tức có tới sáu lần, lẽ nào Vu ma xuất động tới sáu thiên vu đến tập kích Thánh điện?” Lúc này ở Thánh điện chỉ còn chín thiên thành, hai người đang trấn thủ trong mê trận có Qua Bưu, tức là chỉ còn bảy thiên thánh để đấu với địch nhân.

Bảy thiên thánh đấu với sáu thiên vu, các thánh giai có vô số kinh nghiệm chiến đấu với Vu ma nhất tộc đều biết một thiên vu có thể ngang với hai thiên thánh, đương nhiên Thánh điện hiện ở thế hạ phong.

“Vu ma nhất tộc không phải đang tranh đoạt hồn khoáng ở ngoài hư không với Thánh điện sao? Vì sao lại xuất hiện sáu thiên vu ở đây? Số lượng thiên vu của chúng tổng cộng không quá mười người cơ mà.” Một địa thánh biết rõ về Vu ma kinh hoàng kêu lên. Sáu thiên vu đến, với Thánh điện hiện thời thì đúng là tai họa.

“Không cần hoảng.” Tiếng quát khí thế hùng hồn từ thiên thánh đại điện phát ra, tức thì bảy thân ảnh vút lên cao ở trung tâm Thánh điện. Đồng thời ngũ hành lĩnh vực của bảy thiên thánh cũng phát ra, năng lượng khí tức bao trùm khắp nơi, thanh thế kinh nhân, nhấn chìm tiếng xì xào của chúng nhân.

Thấy thiên thánh phe mình xuất hiện, nhân mã Thánh điện như thấy được hy vọng, đều ổn định lại, không còn kinh hoảng thất thố như lúc đầu nữa.

“Địch nhân bất quá chỉ có sáu người, sợ gì mà sợ.” Lại một giọng nói quát to: “Dù chúng đều là thiên vu cường giả nhưng ngần đó mà dám đối phó Thánh điện thì thật coi thường chúng ta quá.”

Tuy bảy thiên thánh tim đập như trống trận nhưng nhờ kinh nghiệm đầy mình mà hiểu rằng phải võ an nhân mã Thánh điện đã, bằng không chúng nhân sẽ tự loạn lên.

Tuy thực lực của sáu thiên vu cao hơn bảy người nhưng với tu vi thiên giai của họ thì trong thời gian ngắn đối phương tuyệt đối không phá được phòng tuyến của họ. Tuy thực lực thiên giai giữa hai bên cách biệt nhưng Thánh điện còn nhiều nhân thủ cấp thấp hơn, tập hợp lại cũng là lực lượng không thể coi thường. Tin rằng để cầm chân đối phương đợi bọn Kiếm Vô Phong quay về thì không thành vấn đề.

“Ha ha ha! Bọn rùa đen Thánh điện, lẽ nào biết bọn lão tử đến nên đã bày trận thế nghênh tiếp?” Sáu thiên vu lướt đến phía ngoài lục đảo Thánh điện, bảy thiên thánh lên nghênh đón, song phương chăm chăm nhìn nhau cách mấy trăm thước.

“Khốn kiếp! Vu ma man tử, các người lại giở trò này đánh lên Thánh điện hả?” Một thiên thánh của Thánh điện khí thế hung hung quát to.

“Đánh lên?” Lặc Lôi bước ra đầu tiên, lắc lắc cái đầu trọc lóc, cười vang chế nhạo: “Đây không phải đánh lên mà bọn ta quang minh chính đại công kích! Vu vô nhất tộc không vô sỉ như Thánh điện, bọn ta thích chiến đấu đường đường chính chính.”

“Rầm chó.” Một kim điện thiên thánh nghiêng rằng: “Nếu các người đường đường chính chính, vì sao lại dùng thủ đoạn thu hút quá nửa nhân mã của bọn ta đi rồi mới đến Thánh điện gây loạn. Tì bỉ vô sỉ là bọn các người mới đúng.”

Bọn Lặc Lôi đến Thánh điện đúng lúc này, các thiên thánh đều không ngốc, đương nhiên hiểu đó là kế điệu hổ ly sơn của đối phương. Chỉ vì chú ý của Thánh điện bị phú nhiễu hồn khoáng và Hồn tâm khoáng thu hút, không ngờ Vu vô nhất tộc bày ra cái bẫy cho Thánh điện tự chui vào.

“Hừ! Thánh điện các người vẫn thích lấy nhiều đánh ít, lần này mới hơi thiếu nhân mã là đã hoảng rồi sao?” Mộc Chân cũng cười lạnh, lướt đến giữa song phương khiến các Thánh điện thiên thánh cảnh giác, theo ý thức lùi lại một đoạn, khiến Vu vô cười vang chế nhạo.

“Bọn ta phí công bày ra cái bẫy này là để tìm cơ hội đấu một trận công bằng. Hiện tại chư vị thiên thánh và bọn ta coi như ngang nhau, tuy các vị vẫn chiếm tiện nghi nhưng Vu vô xưa nay rộng rãi, không tính toán với Thánh điện. Thế nào, các vị có dám đấu với bọn mỡ?” Mộc Chân cười ha hả.

Bảy thiên thánh tắc tị, rồi một mộc điện thiên giai đáp: “Vu ma nhất tộc đến xâm phạm Thánh điện, lẽ nào còn muốn còn ta khách khí nữa? Có bản lĩnh thì sáu các người cứ xông vào phòng ngự đi.”

Được thiên thánh hạ lệnh, mấy chục địa giai và mấy nghìn hư giai cùng phát ra khí tức, tạo thành năng lượng phong bạo ép tới sáu thiên vu. Tuy tu vi song phương cách xa nhưng sức mạnh do ngần ấy thánh giai phát ra thì không thể coi thường.

Chát, chát, chát...

Bọn Lặc Lôi bị khí thế này bức lui liên tục, sau cùng thân thể sáu người lớn vụt lên, cùng bạo phát khí thế hung hãn mới đứng vững lại.

“Hà, thế nào hả? Các người tưởng với sáu thiên vu là có thể tung hoành ở địa bàn Thánh điện hả? Đúng là không biết lượng sức.” Thiên giai của Thánh điện cười vang, họ tuy kém hơn nhưng sau lưng còn đông đảo thánh giai, sáu thiên vu của đối phương không hẳn không thể chiến thắng.

“Hắc hắc! Đã biết ngay Thánh điện chó đen giữ mực, lại giở trò ỷ đông mà.” Bọn Lặc Lôi không hề sợ mà tỏ vẻ chế nhạo.

“Đừng nói bọn ta không cho Thánh điện cơ hội giao chiến công bằng, so nhân số...Vu vô nhất tộc vị tất kém các người.” Lặc Lôi vừa dứt lời, từ ngoài trăm dặm đột nhiên bùng lên khí tức cực kỳ kinh nhân, đều từ thánh giai trở lên, trong đó có mấy chục đạo đã đạt đến địa giai.

Mắt nghìn đạo khí tức phảng phất đột ngột mọc ra trên không, cực kỳ nhanh chóng tập kết lại sau lưng bọn Lạc Lôi. Tiếp đó mấy nghìn thiên vu gầm vang, cùng với khí thể ào ào tràn tới, ép lùi toàn bộ khí thể của nhân mã Thánh điện. Khí thể còn hắt ngả không ít thánh giai thực lực không cao, tình hình phe Thánh điện liền loạn xạ lên.

“Các...các người định toàn diện tuyên chiến với Thánh điện hả?” Các thiên thánh cuống lên, lực lượng của Vu vô nhất tộc đã nằm ngoài khả năng ứng phó hiện giờ của Thánh điện.

Hà hưởng đây là địa bàn Thánh điện, có nhiều vị trí quan trọng, nếu xảy ra giao chiến toàn diện thì chắc chắn Thánh điện sẽ tổn thất không để đâu cho hết.

“Ha ha! Thánh điện vương bát đản sợ rồi.” Mộc Chân hào sảng cười vang: “Toàn diện khai chiến thì Vu vô nhất tộc sợ gì. Nhưng ngoài cách đó, bọn ta chưa cho các người một con đường.”

“Cách gì?” Thánh điện thiên thánh đều sầm mặt đến cực độ, vốn họ định ngầm phái người đi thông tri cho bọn Kiếm Vô Phong nhưng đại đội nhân mã Vu vô vừa đến là phong tỏa mọi hướng khiến người báo tin không thể rời đi. Đương nhiên sẽ kéo dài thời gian bọn Kiếm Vô Phong trở về.

“Hai bên chọn ra mười lăm người mạnh nhất quyết đấu công bằng. Bên nào thua nhiều trận hơn sẽ thua chung cuộc. Thánh điện thắng thì bọn ta đi ngay, còn Thánh điện thua thì phải trả cho bọn ta gấp ba lần phú nhiều hồn khoáng.”

“Không thể nào, các người giỏi trò.” Thánh điện giận dữ, giao đấu cân bằng về nhân số, nhắm mắt cũng biết Thánh điện không có cơ hội thủ thắng.

“Vậy thì toàn diện khai chiến.” Lạc Lôi phát tay, mấy nghìn Vu vô sau lưng y đã xoa chân xoa tay chỉ muốn xông lên, đáng vẻ đầy dẫu chí, chỉ đợi y hạ lệnh là sẽ xông lên Thánh điện phá hoại.

“Đội đã.” Thấy đối phương bảo dừng tay, Lạc Lôi chợt nở nụ cười gian xảo.

618. Chương 618 : Vô Gian Đạo

“Chúng ta bắt đầu công bình quyết đấu!” Thánh điện chỉ còn cách thỏa hiệp, theo thực lực hiện giờ thì sẽ lưỡng bại câu thương. Nhưng Vu vô nhất tộc với nhục thân trác tuyệt nào ngại gì.

Với tích lũy mấy vạn năm của Thánh điện, hồn thạch của phú nhiều hồn khoáng nhiều gấp ba lần thì không hẳn là thứ không thể thua. Quan trọng nhất, chủ lực của Thánh điện giờ đang ở ngoại hư không gần đó, nhận được tin tức hoặc thu hoạch xong hồn khoáng là sẽ về ngay. Lúc đó thực lực song phương sẽ chuyển biến. Thánh điện đồng ý vì muốn kéo dài thời gian.

Chỉ cần trong mười lăm trận tỷ đấu này kéo dài thời gian một chút, trước khi chiến đấu kết thúc, viện quân của Thánh điện sẽ về đến.

“Coi như các người thông minh.” Phe Vu vô tựa hồ không nhận ra ý đồ của Thánh điện, đều cười thoải mái. Lạc Lôi bước lên nói: “Lần này phải để Thánh điện các người biết, chỉ có phương thức tu luyện của Vu vô bọn ta mới là vô đạo chân chính. Ngũ hành nguyên lực gì đó đều là rắm chó, ha ha ha.”

Nhìn mấy Vu vô huênh hoang, bảy thiên thánh đều thầm cười lạnh.

“Thiên giai đối thiên giai, địa giai đối địa giai! Chiến đấu bất kể sinh tử, có thể nhận thua. Thiên giai của bọn ta ít hơn một người, coi như các người được không một trận.” Mấy thiên vu thập phần cuồng ngạo, hét vang coi thường: “Bắt đầu từ địa giai, Thánh điện các người do ai đấu đầu tiên?”

Mấy thiên thánh nhìn xuống các địa giai nhưng tất cả nhìn hau, không ai dám bước lên. Nên biết với tu vi cùng cấp, địa vu hoàn toàn vượt trội địa thánh, tuy trong số thánh điện địa giai cũng có cao thủ nhưng không cần đoán cũng biết đại vu được Vu vô phái ra đều là hảo thủ.

Hà hưởng chiến đấu bất luận sinh tử, tuy có cơ hội nhận thua nhưng trận đầu cực kỳ quan trọng, nếu thua sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí, nói gì đến khuất nhục nhận thua? Trách nhiệm trọng đại này, không nắm chắc ai dám xông lên nghênh chiến?

Nhất thời, phe Thánh điện chìm vào trầm mặc.

“Ha ha ha! Hóa ra người Thánh điện đều là bọn rùa rút cổ.” Vu vô cười vang, giờ họ mạnh hơn đối phương, khó khăn lắm mới có cơ hội này, lẽ nào không tận tình phát tiết những bức dọc trong mấy vạn năm qua.

Thánh điện thiên thánh giận run người, không cam chịu nhục, định phải tinh anh ra thì đột nhiên có tiếng ứng chiến đầy tự tin vang lên: “Trận đầu tiên để tại hạ.”

Quay sang thấy Diệp Phong cầm như ý bổng, uy phong lẫm lẫm lướt lên không, mấy thiên thánh lập tức hơn hờ. Đúng rồi, sao lại quên mất yêu nghiệt này, chỉ có gã mới thắng được trận đầu.

“Hừ, lẽ nào Thánh điện không đành cử địa giai mà sai một hư giai lên chết uống?” Lạc Lôi tỏ ra không biết Diệp Phong, cười khinh miệt: “Nếu vậy bọn ta không nường tay.”

“Địa vu của các người nếu có bản lĩnh lấy mạng y thì cứ việc.” Các thiên thánh rất tin vào Diệp Phong nên cười lạnh nói.

“Thiên vu đại nhân! Thuộc hạ biết tiểu tử này, hẳn chém một cái đầu của thuộc hạ.” Trát Mộc đột nhiên từ sau lưng Lạc Lôi nhảy ra.

“Trát Mộc!” Lạc Lôi gọi to: “Người có dám ngênh chiến, rửa nhục cho mình không?”

“Sao lại không.” Trát Mộc lớn tiếng: “Lần trước hẳn cậy đông người mới thủ thắng được, lần này thuộc hạ sẽ rửa nhục.”

“Được, lên đi, thể hiện uy phong của bản tộc.” Trát Mộc và Diệp Phong ngằm đưa mắt nhìn nhau, đồng thời lao vào trong trường.

Nhân mã hai bên đều lùi ra mấy dặm, hình thành thế đối đầu, tất cả đều nhìn vào Diệp Phong và Trát Mộc, bất quá phe Vu vô khá bình tĩnh, không hiểu vì quá tự tin vào thực lực hay vì nguyên nhân nào khác...Người phe Thánh điện đều khấn trương, ngay cả các thiên thánh vốn tin vào Diệp Phong cũng lo lắng.

Tách tách. Toàn thân Trát Mộc kêu tanh tách, lớn vụt lên thành cự nhân cao cả chục trượng, hung hãn nhìn Diệp Phong: “Tiểu tử! Lần trước lão tử không cẩn thận mới để người đắc sủng, lần này phải bẻ cổ người.”

“Thần thông thuật hả? Cũng thế mà thôi.” Chân nguyên của Diệp Phong trà ra, thân thể cũng kêu tanh tách vươn lên thành hơn hai trượng. Tuy còn kém thể hình Trát Mộc nhưng không còn quá chênh lệch nữa.

Con mắt như đèn lồng của Trát Mộc tròng lên tung quyền vào Diệp Phong. Gã giơ như ý bổng nghênh đón, song phương phát ra khí bạo vang vọng khiến không gian quanh đó lắc lư.

“Thiên vu đại nhân muốn thử hỏi các hạ, nơi Thánh điện giữ hồn thạch ở đâu...” Cả hai đấu xáp lá cà, Trát Mộc hỏi bằng giọng cực khế.

“Cho thử biết cách chia chiến lợi phẩm sau khi thành công đã.” Diệp Phong dấm ra một quyền hất Trát Mộc bay đi nhưng uy lực ngọn quyền này không thương tổn được y.

Trát Mộc trước khi vắng đi, giơ ngang chân quét mạnh, đồng thời cẳng chân dài ra, thoáng sau đã đến trước mặt Diệp Phong.

Chát. Gã không kịp phòng bị, bị vắng đi như đạn pháo, cắm đầu xuống đất. Đá vắng tung tóe.

Trát Mộc nhân lúc sương xám chưa tan, lao bổ vào Diệp Phong ở dưới đất.

“Ầm!” Hai người lại quần lấy nhau.

“Các hạ đắc thủ thì lấy đầu Qua Bưu đến đổi hồn thạch.” Trát Mộc khê truyền âm cho Diệp Phong.

Người Thánh điện nhìn vào sẽ thấy gã và Trát Mộc đang kịch chiến. Tuy gã có chiến tích dễ dàng giết được địa giai nhưng Ô Mông là địa thánh mới tấn cấp, không thể so với lão làng như Trát Mộc. Dù gã chưa thi triển tru thần lĩnh vực như lúc kích sát Ô Mông nhưng không ai hoài nghi.

Hiện giờ phương thức xáp lá cà này xem ra càng thảm liệt. Có thể đấu xáp lá cà với địa vu, ở Thánh điện chỉ có yêu nghiệt như Diệp Phong mà thôi. Từ đáy lòng chúng nhân đều dấy lên ý nghĩ này.

“Bùng.” Như ý bóng của gã giáng trượt xuống đất, nham thạch tung tóe bắn lên, trong đó một tảng lớn hơn những tảng khác hai lần. Tảng lớn nhất này bị hất tung lên văng đi mấy dặm rồi mới hết đà rơi xuống.

“Phi hành theo hướng tảng nham thạch lớn nhất, cách đây chừng ba mươi dặm có một tòa nhà màu xám trắng rất bình thường. Đó là vị trí giữ hồn khoáng của Thánh điện...” Diệp Phong và Trát Mộc lại vút lên cao, kịch đấu lại tiếp diễn, ở độ cao này sẽ nhìn thấy rõ mọi công trình của Thánh điện.

Trát Mộc nhanh chóng hiểu ý, nhớ vị trí Diệp Phong đã chỉ điểm.

“Ồ đó có bố trí cấm chế, dù thiên vu xuất thủ cũng khó lòng phá được.” Diệp Phong tiếp tục lên truyền âm: “Nhưng phụ trách trông coi nơi cất hồn thạch là năm địa giai cường giả, quý tộc có thể hạ thủ từ họ.”

“Hiểu.” Trát Mộc liếc nhìn hiểu ý, khí thế của Diệp Phong bùng lên, chân nguyên hùng hậu tụ trên như ý bóng, đập xuống Trát Mộc.

“Nhất Bì!”

Trát Mộc đã ngằm vận phòng ngự Thần thông thuật, cơ nhục cứng như đá, thể nội khác nào xương đồng gân sắt, gơ tay lên nghênh tiếp Diệp Phong.

“Ầm!” Thân thể như ngọn núi của Trát Mộc lắc lư rồi phun máu, lùi lại liên tục, lăn mấy chục vòng trên không rồi mới được Lặc Lôi đón lấy.

“Trận đầu tiên, Vu võ nhận thua.” Sắc mặt Lặc Lôi thập phần âm trầm khiến các Thánh điện thiên thánh cho rằng y không thể chấp nhận với thất bại của Trát Mộc, vì vậy họ càng vui vẻ, cùng lên chúc mừng Diệp Phong lập công cho Thánh điện.

Gã khiên tốn ôm quyền, bình tĩnh lui xuống.

Kế hoạch đến giờ vẫn diễn ra như gã dự tính, thập phần thuận lợi.

Nhiệm vụ của Vu võ là cầm chân nhân mã Thánh điện, lại tạo ra đủ áp lực, bức đối phương phải dốc hết mọi con bài ra. Vốn Vu võ định trực tiếp tấn công, tạo thành hỗn loạn để tiện cho Diệp Phong hành sự nhưng sau khi gã cân nhắc thì họ chọn phương án quyết đấu này.

Vu võ không đến Thánh điện để liều mạng mà có hai mục tiêu. Toàn diện khai chiến thì dù hạ được một phần lực lượng Thánh điện nhưng họ cũng sẽ tổn thất phần nào. Hơn nữa bọn Kiếm Vô Phong lúc nào cũng là mối uy hiếp, bớt được chút thực lực nào là sẽ tiện đối phó với các tình huống đột phát. Nên Vu võ dù chiếm ưu thế nhưng án binh bất động, quyết đấu công bình với Thánh điện. Dù không cần dấy động can qua, chú ý của Thánh điện cũng sẽ dồn hết vào quyết đấu này.

Thánh điện lúc này trừ vài chỗ quan trọng vẫn có nhân mã trấn thủ thì gần như vườn không nhà trống.

“Thiên thánh đại nhân, Diệp Phong có một kế, chưa chắc chúng ta đã thua trường quyết đấu này.” Diệp Phong đột nhiên lên tiếng, trận tiếp theo sắp bắt đầu nhưng thánh điện địa giai hiển nhiên không phải đối thủ, thất bại là việc sớm muộn mà thôi.

“Hả, nói đi.” Chúng thiên thánh hiển nhiên bất ngờ, cùng giục.

“Các vị thiên thánh đại nhân, nếu tổ thành ngũ hành chiến trận có nắm chắc đấu ngang với năm thiên vu không?” Diệp Phong mỉm cười hỏi.

“Trong thời gian ngắn có lẽ không thất bại nhưng sau cùng vẫn không phải địch thủ của đối phương.” Các thiên thánh trầm ngâm rồi đáp: “Dù bọn ta đấu hòa với năm thiên vu, mười trận còn lại cũng không có hy vọng thắng.”

“Vị tất!”

619. Chương 619 : Lệnh Bài Đến Tay

“Lẽ nào Diệp Phong người có cách để thắng lợi?” Các thánh điện thiên thánh hỗn hởi, nếu giao đấu với thực lực hiện thời, Thánh điện thua chắc, trong lúc quan trọng này, họ không cho rằng gã nói nhăng nói cuội.

“Vu ma tựa hồ không nói rõ phải một đấu một, nên năm đấu với năm cũng là công bằng. Thánh điện phải ra năm thiên giai tổ thành ngũ hành chiến trận, phải thêm năm địa giai lập ra chiến trận nữa thì dù không thắng cũng có thể hòa...Mười lăm trận mà hòa mười thì chỉ cần trong năm trận còn lại thắng được ba là thắng lợi sau cùng, không sai chứ?” Diệp Phong khẽ nhếch môi cười hỏi.

“Tại hạ đã thắng trận đầu, chốc nữa các vị chỉ cần thắng được hai trận đơn đả độc đấu là sẽ thắng lợi sau cùng. Cơ hội như vậy sẽ hơn nhiều đơn đả độc đấu mười lăm trận.” Lời gã được chư vị thiên thánh tán đồng.

Một thiên thánh lên tiếng với vẻ còn nghi ngờ: “Nhưng trừ thiên giai chúng ta nhiều hơn Vu ma ra thì những trận còn lại muốn thắng không dễ. Tiếc rằng Thánh điện không có địa giai nào lợi hại như người, không thì đấu đến nỗi nguy hiểm như bây giờ.”

Quy tắc giao đấu là thiên giai đối thiên giai, địa giai đối địa giai nhưng Thánh điện thiên giai nhiều hơn một người, coi như không đấu cũng thắng, nhưng những trận cùng cấp còn lại, phe Thánh điện không có hy vọng gì.

“Các vị thiên thánh đại nhân, đừng quên Thánh điện còn hai vị thiên giai nữa...” Gã đột nhiên mỉm cười nhắc nhở.

“À, không sai. Người không nói, bọn ta suýt quên mất họ.” Một vị thiên thánh hô khẽ, liếc Trát Mộc đang bị phía Vu ma trách mắng ngoài xa: “Chúng ta mời thêm một thiên giai đến thì vạn vô nhất thất.”

Những thiên thánh khác cũng gật đầu đồng ý, không hề do dự khen ngợi Diệp Phong. Nếu lần này Thánh điện có thể giải trừ nguy cơ thì công lao của gã lớn nhất. Trong lòng chư vị thiên thánh càng thêm tín nhiệm gã.

“Vạn vô nhất thất thì chưa chắc.” Mắt Diệp Phong ánh lên ranh mãnh, cúi đầu nói nhỏ: “Thành hay không còn phải xem phe Vu ma có đồng ý không. Bất quá tại hạ thấy chúng ta đừng tiết lộ trong Thánh điện còn thiên giai thì Vu ma tất sẽ sợ ý.”

“Ta ra giao thiệp với chúng.” Một thiên thánh giỏi ăn nói bước ra lớn tiếng với phe Vu ma: “Man tử, có dám quần chiến với Thánh điện?”

“Có gì không dám.” Vu ma tộc cường giả dễ bị kích động, đồng ý ngay. Lục vị thiên thánh hơn hử, thầm mừng vì Vu ma mắc câu.

“Bọn ta phải ra năm thiên giai cùng công bình quyết đấu với năm thiên giai của các người, bên thắng coi như thắng năm trận, thế nào?”

Lặc Lôi lớn tiếng: “Các người chỉ biết dựa vào ngũ hành chiến trận, bọn ta sợ gì. Nhưng quần chiến tối đa chỉ một canh giờ, nếu chưa phân thắng bại thì coi như hòa.”

Phe Vu ma không cho Thánh điện cơ hội kéo dài thời gian. Đương nhiên, họ đã hẹn sẵn với Diệp Phong.

“Được.” Thánh điện đã tính trước nên đồng ý ngay: “Hơn nữa bọn ta cũng yêu cầu địa giai quần chiến năm người luôn. Quy tắc vẫn thế.”

Lặc Lôi giả dò nhú mày rồi gật đầu: “Thánh điện thích tốc chiến tốc quyết, bọn ta cho các người cơ hội khiến các người tâm phục khẩu phục!”

Thánh điện chư vị thiên giai đều mừng thầm, như vậy, họ chỉ cần mời thêm một thiên giai thì cơ hồ thắng chắc.

“Diệp Phong, người đấu xong rồi, rút đi sẽ không bị để ý, lập tức đến mê trận mời một vị thiên thánh ra cự địch.” Một thiên thánh mặc điện nói nhỏ.

“Việc trông giữ mê trận quan trọng, với lời của mình Diệp Phong thì sao lưỡng vị thiên thánh đại nhân lại dễ dàng tin được? Thiên thánh đại nhân có thể cho tín vật, như thế do mới mời được hai vị thiên thánh đại nhân đó.” Gã đợi mãi câu này, mê trận chỉ có một mình người không đạt thiên giai như gã ra vào tự do, tất nhiên nhiệm vụ thông báo sẽ đến tay.

“À...cũng đúng.” Địa vị của gã không như thiên giai, muốn mời được lưỡng vị thiên thánh thì cần lý do danh chính ngôn thuận.

Trong các thiên thánh ở lại, địa vị tối cao là một vị Thổ điện thiên thánh, lấy ra một tấm lệnh bài nhỏ xíu, chất liệu rất hiếm có, đưa cho gã: “Lệnh bài này là tín lệnh khi Thánh điện gặp cường địch dùng để điều động cao thủ. Chỉ cần người đưa ra, lưỡng vị thiên thánh sẽ biết ngay có chuyện gì.”

“Diệp Phong sẽ không nhục mệnh.” Cổ nện kích động trong lòng, gã tỏ ra thập phần bình tĩnh đón lấy lệnh bài.

Có lệnh bài này, gã sẽ dễ dàng cử lưỡng vị thiên thánh trong mê trận đi, lúc đó chỉ còn lại gã và Qua Bưu, lấy mạng hắn dễ như trở bàn tay.

Diệp Phong trước khi đi đã ngẫm ra hiệu với Lặc Lôi rằng mục đích đã đạt, Vu vô thể tùy ý triển khai hành động.

Diệp Phong vừa đi, Thánh điện còn đang xem năm thiên giai nào nghênh chiến thì Lặc Lôi đột nhiên mỉm cười quỷ dị.

“Đợi đã...ta đổi ý.” Lặc Lôi đưa mắt ra hiệu, ba thiên vu sau lưng lập tức lao lên không: “Đối phó ngũ hành chiến trận, bọn ta chỉ cần xuất động ba thiên giai là đủ.”

“Lặc Lôi, ý ngươi là gì?” Phe Thánh điện lập tức biến sắc.

“Không có gì, bọn ta lấy ba địch năm, để các ngươi có ưu thế còn không được sao?” Lặc Lôi cười ha hả với vẻ trào lộng: “Đấu từng trận quá lãng phí thời gian, chi bằng mười bốn trận còn lại đồng thời khai chiến luôn.”

Lặc Lôi chưa dứt lời, chín Vu vô địa giai lướt ra chặn trước các địa giai vô thánh, hai thiên vu còn lại cũng cầm chân thiên thánh của Thánh điện, song phương lại hình thành thế giằng co nhau.

Hơn nữa hơn nghìn hư giai của Vu vô cùng phát ra khí thế, áp chế nhân mã Thánh điện, tình thế sẵn sàng bùng nổ.

“Những kẻ không liên can trong Thánh điện không được vọng động, bằng không đừng trách Vu vô nhất tộc không khách khí.” Lặc Lôi quát to, Vu vô chỉ còn y rồi rã, lại có nhiệm vụ quan trọng nhất là tập kích điểm chứa hồn thạch của Thánh điện.

Hiện giờ ba thiên vu cầm chân thiên giai ngũ hành chiến trận, hai thiên vu còn lại khống chế hai thiên thánh, về lực lượng thiên giai thì Vu vô không hề hạ phong, dù hai thiên thánh trong mê trận đến thì cũng không thể tổ thành ngũ hành chiến trận, không làm gì được hai thiên vu.

Lực lượng Vu vô lúc này mạnh hơn Thánh điện. Về phần hư giai, Thánh điện hoàn toàn lép vế.

Thánh điện vẫn chưa biết Lặc Lôi định làm gì, chỉ biết nếu toàn diện giao chiến thì chắc chắn mình thiệt thòi.

“Mười lăm trận quyết đấu là do man tử các ngươi đưa ra, lẽ nào định nuốt lời.” Các thiên thánh phẫn nộ gầm lên. Họ không sao ngờ rằng sự tình trong chớp mắt đã biến hóa kinh thiên. Đến giờ họ vẫn không hiểu, Vu vô nhất tộc dốc toàn lực, mục đích không chỉ là sổ hồn thạch gấp ba lần phú nhiều hồn khoáng mà còn âm mưu lớn hơn.

“Bọn ta không nuốt lời...Hiện tại nhân mã của mười bốn trận đều ở đây, cùng đấu luôn đi. Chỉ cần nhân mã của Thánh điện không vọng động thì bọn ta cũng không động thủ.” Lặc Lôi cười vang: “Khó khăn lắm mới đến được Thánh điện, lão tử”

Vừa dứt lời, thân hình Lặc Lôi lướt đi như chớp, lao vào Thánh điện khiến các thiên giai cả kinh thất sắc!

“Đứng lại.” Họ định chặn nhưng đối thủ đã chuẩn bị đời nào bỏ qua. Năm thiên vu và chín địa vu đủ chặn hơn hai mươi người mạnh nhất phe Thánh điện khiến họ không thể ngăn cản Lặc Lôi.

“Cút.” Lần này Thánh điện thiên giai thật sự hoảng hồ, nếu Lặc Lôi gây ra việc gì thì họ sẽ thành thiên cổ tội nhân. Nhất thời họ đều dốc hết thực lực, muốn đột phá phòng tuyến của các Vu vô cường giả.

Nhưng lần này, Vu vô đã trù tính kỹ càng, cộng thêm nội tuyến là Diệp Phong cung cấp tin tức nên phân phối thực lực cực kỳ hợp lý. Ba thiên vu tuy hơi kém hơn thiên giai ngũ hành chiến trận nhưng có thể cầm chân, hai thiên vu còn lại càng ung dung, có thể tiếp ứng những chỗ có đột biến. Lực lượng địa giai và hư giai được Vu vô đưa tới đều là tinh duệ của Vu vô nhất tộc, Thánh điện cử đi quá nửa lực lượng rồi thì không còn thực lực chống lại.

Kịch chiến lập tức nổ ra.

OOo

“Cái gì? Vu ma man tử dốc hết lực lượng tập kích Thánh điện?” Diệp Phong vào mê trận, báo cáo tình hình bên ngoài với hai thiên thánh bảo vệ.

Mê trận chỉ che mắt được hư không mà còn cách tuyệt năng lượng khí tức. Nếu Diệp Phong không đến, dù Thánh điện lật nhào thì hai vị thiên thánh cũng không biết.

“Diệp Phong, việc này không thể nói đùa được.” Một vị thiên thánh sầm mặt, hiển nhiên không tin.

“Diệp Phong sao dám gạt thiên thánh đại nhân, lưỡng vị đại nhân xem đi, đây là lệnh bài.” Gã xòe tay, lệnh bài lạng lẽ nằm trong đó.

Thấy tám lệnh bài độc nhất vô nhị này, hai thiên thánh đều kinh hãi.

“Giờ Vu ma đang ở cửa Thánh điện, lưỡng vị ra xem là biết ngay.” Gã hít sâu một hơi, không để lộ vẻ kích động.

620. Chương 620 : Đắc Thủ

“Chúng đến vì Qua Bưu hả?” Hai thiên thánh hỏi nghiêm túc, có tín lệnh chứng tỏ Diệp Phong không nói đùa, Thánh điện thật sự gặp nguy cơ.

“Có thể...việc này Diệp Phong không thể khẳng định với lưỡng vị đại nhân.” Diệp Phong lắc đầu tiếc rẻ rồi nói: “Nhưng hành động rình rang lần này của Vu ma thì ý đồ của chúng không đơn giản là giết Qua Bưu.”

“Hà huống hiện giờ sáu thiên vu đang đấu với bảy vị thiên thánh đại nhân, chúng đang chiếm thượng phong. Chỉ cần lưỡng vị đại nhân đến kịp, tin rằng sẽ chế trụ được Vu ma thiên vu. Không còn thiên vu uy hiếp, dù đối phương phát hiện mê trận cũng không dễ dàng lấy mạng Qua Bưu được.” Gã phân tích rất hợp lý.

Chín thiên thánh tuy không thể hình thành hai tổ ngũ hành chiến trận nhưng cầm chân sáu thiên vu thì không thành vấn đề. Qua Bưu cũng là địa giai Vu vô, muốn giết hẳn cần nhiều địa giai Vu vô phối hợp mới có cơ hội.

“Không sai.” Hai thiên thánh vốn còn lo cho an toàn của Qua Bưu, nghe giải thích thì yên tâm ngay. Hơn nữa, so với tính mạng Qua Bưu, cơ nghiệp Thánh điện hiển nhiên quan trọng hơn.

“Hà huống Diệp Phong có thể thay lưỡng vị đại nhân trấn thủ ở đây, trừ phi đối thủ là thiên vu, bằng không Qua Bưu tuyệt không bị Vu ma nào giết chết.” Diệp Phong đầy tự tin.

Lưỡng vị thiên thánh hiểu rõ thực lực của gã, tuy còn cách xa thiên giai nhưng đủ chống lại mấy địa vu, có gã bảo vệ, Qua Bưu coi như được an toàn. Nếu Vu ma thiên giai xuất hiện tại đây thì không thể trách gã việc Qua Bưu bị giết mà là thiên thánh như họ thất chức.

“Được, bọn lão phu sẽ lập tức đến tăng viện cho Thánh điện đại quân, người ở lại lo cho an toàn của Qua Bưu.” Hai thiên thánh không có thời gian suy nghĩ, lập tức rời mê trận đến khi vực giao chiến.

“Ha ha! Mồ chỉ đảm bảo Qua Bưu không chết trong tay Vu ma chứ không đảm bảo hẳn không chết trong tay ta.” Thấy lưỡng vị thiên thánh đi khỏi, gã nở nụ cười lạnh băng.

Qua Bưu đang ở trong điện, không biết bên ngoài biến hóa vô cùng, chỉ thấy khí tức lưỡng vị thiên thánh tan biến rất nhanh rồi Diệp Phong đi vào.

“À, người lâu quá không đến, ta còn tưởng người tiếc hồn thạch nên không chấp nhận giao dịch.” Qua Bưu thấy gã đến, chỉ nở nụ cười lạnh trào phúng.

Thời gian gần đây vì tìm phú nhiễu hồn khoáng nên gã không đến cung cấp hồn thạch cho Qua Bưu, dĩ nhiên hẳn rất không vừa lòng. Bất quá hẳn chưa truyền thụ Thần thông thuật gì cho Diệp Phong, coi như ăn không hai trăm khối hồn thạch mà không tổn thất gì.

“Ha ha, gần đây mỗi bận rộn nên không đến bái phỏng các hạ, mong được bỏ quá.” Diệp Phong mỉm cười, ra vẻ vô hại, từ từ đến gần Qua Bưu.

Hắn không để ý, chỉ hỏi khẽ: “Lưỡng vị thiên thánh sao lại rời đi? Lễ nào Thánh điện phát sinh việc gì quan trọng lắm hả?”

Thông thường, lưỡng vị thiên thánh bảo vệ ở đây không dễ dàng bỏ đi, dù thỉnh thoảng quay lại Thánh điện thì họ cũng cho hẳn biết. Lần này họ đi vội vàng khiến hẳn lấy làm lạ.

“Thánh điện xác thật phát sinh đại sự...” Nụ cười của gã càng rõ, càng quỷ dị. Gã từng bước lại gần Qua Bưu. Gã đợi giây phút này lâu lắm rồi, không xuất thủ thì thôi, xuất thủ thì phải như sấm sét, tuyệt đối không cho hẳn cơ hội thoát thân.

“Việc gì?” Hẳn thoáng nhận ra có chuyện không ổn, nhưng không cho rằng Diệp Phong sẽ gây bất lợi cho mình, nên tuy cảnh giác nhưng không quá để tâm.

“Vu vô tộc nhân đang dốc toàn lực tiến công Thánh điện!” Diệp Phong bình thản nói.

“Cái gì?” Qua Bưu hãi hùng nhảy lên, suýt nữa rớt phịch xuống đất, sắc mặt nhợt đi, giọng nói run rẩy cơ hồ gào khe khẽ: “Không thể nào. Vu vô tộc sao lại có thực lực xâm phạm Thánh điện! Họ...Họ không thể đánh vào đây.”

“Vu vô tộc xuất động sáu thiên vu.” Lời Diệp Phong khiến Qua Bưu như sa xuống hố băng. Sáu thiên vu cơ hồ là tuyệt đại bộ phận lực lượng thiên giai của Vu vô nhất tộc.

“Bất quá Thánh điện còn chín thiên thánh, tin rằng thiên vu của đối phương không có cơ hội tìm đến đây.” Diệp Phong bổ sung một câu, Qua Bưu lập tức thở phào. Hẳn sợ nhất là thiên vu vì địa vu cường giả khó lòng lấy được mạng hẳn.

Gã chờ đợi giây phút hẳn lơ lửng này, giây phút hẳn sau khi hoảng sợ sẽ giảm ý thức cảnh giác với gã xuống mức thấp nhất. Lúc này Qua Bưu chỉ nghĩ đến việc làm cách trốn chạy khỏi nguy cơ lần này, không để bị Vu vô tộc truy sát, Diệp Phong ở gần trong gang tấc nhưng không được hẳn trọng thị đúng mức.

Hai người rất gần nhau, chính là cơ hội tốt để xuất thủ.

“Qua Bưu, chịu chết đi.” Khí tức của Diệp Phong cao vọt lên, chân nguyên bàng bạc đếm ỨC KINH NHÂN từ thể nội gã rực cháy rồi nổ vang. Lực đạo mà thạch điện tọa lực rung chuyển, bề mặt nền thạch điện nứt nẻ như mạng nhện, thuận theo tường lan lên tận đỉnh điện.

“Mẫn diệt hư không!” Diệp Phong xuất thủ là dốc toàn lực, sử dụng luôn thiên giai thánh kỹ mới học được không lâu.

Chát. Nhục thân của Qua Bưu bị quyền đầu của Diệp Phong đánh trúng, không gian hắc động nhanh chóng hình thành, theo sát ngọn quyền của gã. Lực phá hoại do hư không tan nát hình thành hút hết mọi vật chất và năng lượng vào lỗ đen, thân thể Qua Bưu cũng không ngoại lệ.

“Khốn kiếp!” Qua Bưu gầm lên, không sao ngờ Diệp Phong đột nhiên bùng lên sát cơ, xuất thủ cực kỳ hung hãn, chỉ lực đạo xuất quyền cũng khiến xương cốt hẳn tan nát ở điểm bị đánh trúng, thụ thương trong khoảnh khắc. Lỗ đen uy lực vô cùng đó còn hút cả thân thể hẳn, cơ hồ muốn cuốn vào khe nứt hư không.

Chát, chát...Qua Bưu kiệt tận toàn lực cũng chỉ giữ được phần thân thể chủ yếu không bị hư không nuốt mất, một tay và một chân bị phân giải thành hư vô, không còn tung tích. Lỗ đen lúc đó đã uống đủ thiên địa linh lực, khe hở nhanh chóng khép lại, lực hút cũng tan đi.

“Ầm!” Qua Bưư còn đang giãy giụa bắn vào bức tường thạch điện, đập thủng một lỗ. Hắn không nghĩ ngợi gì, thậm chí không hỏi vì sao Diệp Phong muốn giết mình, giậm chân, thân hình như mũi tên rời dây cung định thoát khỏi cự ly công kích của Diệp Phong.

“Tru thần linh vực!” Đã chuẩn bị trước, tuy uy lực Mẫn diệt hư không cao cường nhưng gã chỉ có hư giai tu vi, không thể hoàn toàn phát huy được uy lực của thánh kỹ. Gã không mong có thể giết Qua Bưư ngay nên Mẫn diệt hư không vừa thi triển xong là lại phát động chương ngại tiền khí phong tỏa hắn.

Gã hiện tại tứ nguyên hợp nhất, năng lượng có thuộc tính khác nhau vận chuyển trơn tru, Qua Bưư chưa kịp kéo giãn cự ly đã bị tiền khí phong bạo bao lấy.

“Cái gì!” Qua Bưư lại không kịp trở tay, va mạnh vào chương ngại tiền khí, da thịt toàn thân bị cắt nát, bị thương càng nặng hơn. Hắn cuống lên, không vận nổi năng lượng, bị tiền khí hất văng trở lại, đập đánh bạch xuống đất.

“Người tưởng mình chạy được sao?” Giọng Diệp Phong lạnh lùng vang lên tai.

“Vì sao! Sao ngươi lại xuất thủ với ta. Ngươi không sợ Thánh điện trách phạt hả?” Qua Bưư méo mó mặt mày vì đau đớn gầm lên bất cam: “Ngươi cũng biết tầm quan trọng của ta với Thánh điện, nếu ngươi giết ta, Thánh điện nhất định không bỏ qua.”

“Ta dám giết ngươi thì tất nhiên sợ gì Thánh điện.” Qua Bưư hiện tại đã thành con mồi đợi giết, Diệp Phong không vội động thủ. Hắn mất một tay một chân, một nửa lồng ngực trọng thương, căn bản không có sức thoát khỏi tru thần linh vực.

“Nhưng giết ta thì ngươi được lợi gì?” Qua Bưư mắt đỏ lên, giận dữ gầm vang.

“Lợi? Ta cần tinh huyết và tính mệnh ngươi.” Diệp Phong lạnh lùng, thổ nguyên năng lượng hồn hậu nhanh chóng tụ trên quyền đầu, thêm một chiêu Mẫn diệt hư không, Qua Bưư khẳng định sẽ bị mất mạng.

“Đợi đã.” Qua Bưư kinh hãi, vội hét to.

“Còn di ngôn gì không?” Diệp Phong chậm lại, muốn nghe xem hắn định nói gì.

“Ngươi cần tinh huyết và tính mệnh ta để giải vụ thuật Thần thông chứ?” Qua Bưư thân là Vu võ, hiểu rõ tác dụng của hai thứ đó.

“Không sai!” Diệp Phong không giấu: “Coi như ngươi tự làm tự chịu, không phải vì ngươi khiến sư phụ ta trúng Sinh mệnh điều linh thì ta hà tất mạo hiểm đến giết ngươi. Tất cả đều do ngươi tự gây ra.”

Diệp Phong nói xong lại định động thủ.

Qua Bưư thét lên: “Muốn giải Sinh mệnh điều linh, vị tất cần lấy mạng ta, ta có cách giải chứ.”

621. Chương 621 : Thủy Mạc Thiên Hoa

“Ngươi đồng ý giao tinh huyết giải chứ?” Diệp Phong hơi ngừng tay, lạnh lẽo hỏi. Qua Bưư là người thi triển chú thuật đương nhiên có thể chủ động giải chú cho Yêu vương, chỉ là hai người ở hai nơi, nếu muốn giải được hoàn toàn, bắt buộc hẳn phải tổn hao nguyên khí chế tác tinh huyết giải chú.

“Chỉ cần ngươi không giết, ta sẽ hiến tinh huyết giải chứ!” Qua Bưư vội đáp, hắn vốn sợ chết, bằng không năm xưa đã không khuất nhục đầu hàng Thánh điện, trở thành nô tài cho tử địch của tộc nhân.

“Nhưng giết ngươi rồi thì cũng giải được chứ, lại không còn hậu họa gì.” Diệp Phong cười lạnh, tuy không lập tức hạ thủ nhưng không định tha cho hắn.

“Ngươi giết ta không có lợi gì mà còn rước lấy không ít phiền hà. Ta chết rồi, Thánh điện nhất định sẽ truy cứu đến cùng, mê trận lại chỉ có ta và ngươi, ngươi không thể thoát được. Nếu ngươi không giết ta, sẽ không trở mặt với Thánh điện, việc hôm nay ta sẽ không tiết lộ ra.” Qua Bưư biết muốn giữ được mạng phải khiến cho Diệp Phong yên tâm đã, nên câu nào của hắn cũng có dụng ý.

“Hà hướng, giết ta thì hiệu quả khẳng định không ổn thỏa như ta tự thân giải chú. Vạn nhất có gì sai sót thì Sinh mệnh điều linh sẽ không thể giải được...” Qua Bưu bổ sung.

“Ta dựa vào đâu mà phải tin người?” Diệp Phong nheo mắt, lời Qua Bưu khiến gã hơi do dự. Tuy giết người thì triển chú thuật lấy tinh huyết có thể dùng cách giải chú thông dụng của Vu võ là xong, nhưng thông tin gã có được từ truyền thừa của Thần Thông lão tổ đã qua mấy vạn năm còn hiện giờ Vu võ nhất tộc sớm đã vượt qua hoàng cấp, đạt đến thánh giai.

Sinh mệnh điều linh là Vu chú Thần thông thuật từ thánh giai trở lên mới sáng tạo ra, dùng cách giải chú thông dụng do Thần Thông lão tổ truyền thừa có tác dụng hay không thì còn là câu hỏi với gã.

“Ta sẽ hiến dâng cả bản mệnh tinh huyết cho người sai khiến.” Vì giữ mạng, Qua Bưu không cần gì, dâng nào cũng là nô tài của Thánh điện, biến thành thủ hạ của Diệp Phong cũng thế mà thôi.

“Được, người giao tinh huyết giải chú của Sinh mệnh điều linh ra đây.” Diệp Phong từ từ thu liễm năng lượng, hạ lệnh cho Qua Bưu.

Hắn tuy trọng thương nhưng địa vụ nhục thân phi phạm, nghiêng rằng dùng máu đang chảy ra, nén cơn đau đơn để chế tác tinh huyết giải chú.

Từng dòng máu được rút khỏi huyết mạch Qua Bưu, liên tục ngưng tụ rồi thu nhỏ trước mặt hắn, cả bát máu lớn sau cùng chỉ còn bằng một giọt. Đồng thời, nguyên nguyên lực của hắn cũng theo phương thức phi thường đặc thù và huyền diệu hòa vào tinh huyết. Diệp Phong đứng cạnh giám sát kỹ càng, đề phòng hắn giở trò.

Gần nửa canh giờ sau, giọt tinh huyết giải chú hoàn thành. Qua Bưu thở hồng hộc giao cho Diệp Phong rồi nhấn mạnh: “Lần này người vừa ý rồi chứ.”

“Đây là tinh huyết giải chú cho Sinh mệnh điều linh?” Diệp Phong biết các loại vu chú Thần thông thuật dưới thánh giai nhưng còn trên đó thì không biết gì mấy, gã hỏi với vẻ không xác định.

“Ta không cần phải lừa người. Người đến đây để giải trừ Sinh mệnh điều linh thì ta nghĩ...người chắc là có quan hệ với người tên Yêu vương ở Võ Nguyên đại lục?” Qua Bưu từ khi đầu hàng Thánh điện cơ hồ không có cơ hội xuất thủ, nói gì đến thi triển Vu chú Thần thông thuật. Lần duy nhất là hiệp trợ thánh sứ thi triển Sinh mệnh điều linh, nên Diệp Phong vừa biểu lộ mục đích là hắn đã đoán được tám phần

“Không sai, đó là sự phụ ta.” Diệp Phong nhạt nhẽo nói, không có ý giấu hắn.

“Hóa ra là vậy, Yêu vương xem ra là nhân vật phi phạm. Thánh điện hao phí không ít nhân lực vật lực mà không làm gì được một kẻ chưa đạt đến thánh giai, giờ y lại dạy được một đồ đệ như người, ha ha.” Qua Bưu vừa nói vừa ngẫm điều tức. Diệp Phong thấy hết nhưng không phản ứng.

“Ta và Yêu vương không liên can gì, y trúng Sinh mệnh điều linh cùng vì ta bị Thánh điện hạ lệnh. Y chết hay sống quan hệ gì tới ta. Ta không cần thiết lãng phí tinh huyết chế tác thứ giải chú giả hạ y. Hà hướng sau này ta là người của người, hạ Yêu vương chẳng phải muốn chết sớm sao?” Thương thế của Qua Bưu khôi phục cực nhanh, cơ nhục và cốt cách lành lại.

“Vậy giao bản mệnh tinh huyết ra, ta có thể không giết người.” Diệp Phong lấy tinh huyết giải chú cho Sinh mệnh điều linh, đồng thời lạnh lùng nói với Qua Bưu.

“Rút bản mệnh tinh huyết sẽ hao tổn lượng máu hơn nhiều giải chú, với hiện trạng của ta, lấy bản mệnh tinh huyết có khác gì tự sát? Để ta hồi phục một chút đã, được không?” Qua Bưu rút rờ giải thích, đồng thời cười khở.

“Tốt nhất người đừng giở trò.” Diệp Phong lấy ra một viên sinh hóa đơn, búng vào miệng hắn.

Nếu có thể thu phục Qua Bưu, tạm thời sẽ không cản trở mặt với Thánh điện, cũng không bại lộ thân phận, sau này càng dễ tìm được cách về Võ Nguyên đại lục. Nên gã chân chừ, chỉ cần Qua Bưu giao bản mệnh tinh huyết thì không thể giở được trò gì nữa.

“Ta còn giở được trò gì? Thực lực của người như vậy, dù ta đạt mức toàn thành cũng không thoát khỏi tiền khí phong tỏa của người.” Sinh hóa đơn vừa vào miệng, Qua Bưu lập tức lấy lại tinh thần, nở nụ cười quỷ

dị.

“Giờ ngươi có thể giao bản mệnh tinh huyết rồi.” Diệp Phong đợi một chút cho hiệu quả Sinh hóa đơn hoàn toàn công hiệu thì xòe tay lạnh lẽo nói.

Gã đương nhiên không để Qua Bưu hoàn toàn khôi phục thực lực, thấy sắc mặt hắn hồi phục thì lập tức giục. Chỉ khi nắm được bản mệnh tinh huyết của hắn, gã mới yên tâm.

“Sắp được rồi...” Qua Bưu ứng phó với vẻ lạ lùng, không hiểu lấy đâu ra một bảo vật như viên ngọc phát ra thủy nguyên năng lượng cực mạnh khiến Diệp Phong thầm kêu không ổn.

“Dám giở trò, muốn chết.” Gã gầm lên giận dữ, tay tích lực lôi đình, chân nguyên hung hãn giáng tới. Mẫn diệt hư không phát ra cuồng bạo.

Qua Bưu cũng không chậm, nắm chặt bảo vật hình viên ngọc, tức thì một lớp thủy lam sắc năng lượng hoa lệ trùm kín hắn, phát ra lam quang mê hoặc, thủy nguyên khí tức bức nhân.

“Bốp.” Mẫn diệt hư không hung hãn cực độ lại giáng lên màn nước màu lam, uy lực kinh hồn chưa kịp phát ra đã bị thủy nguyên nhu hòa hóa giải vô ảnh vô tung. Màn nước chỉ gợn lên mấy làn sóng màu lam rồi bình tĩnh như thường.

“Ha ha! Thủy mặc thiên hoa này là vật bảo mệnh sau cùng mà Thánh điện cho ta, do ba Thủy điện thiên thánh liên thủ phong ấn lực phòng ngự thiên giai vào đó, đủ chống lại đòn công kích trí mạng của thiên giai một lần. Ngươi chỉ là hư thánh, muốn giết ta khác nào si tâm vọng tưởng!” Qua Bưu sau cũng cũng tỏ rõ khía cạnh hung ác, đứng trong màn nước gầm lên huênh hoang.

“Mẫn diệt hư không!” Diệp Phong nghe nói là sức mạnh mượn từ bảo vật thì hiểu ngay. Thánh điện coi trọng Qua Bưu như vậy, để cho hắn vật như thế cũng là bình thường. Bất quá là năng lượng ngoại lai thì uy lực sẽ có cực hạn, chỉ cần gã liên tục công kích màn nước, sớm muộn gì cũng phá được.

Lại thêm một đòn, màn nước bên ngoài Qua Bưu rung lên, năng lượng lập tức bớt đi. Theo xu thế này, Diệp Phong liên tục giáng mười tám quyền thì lam sắc năng lượng của Thủy mặc thiên hoa sẽ tiêu tan. Lúc đó Qua Bưu sẽ chỉ còn nước mặc cho Diệp Phong làm thịt.

“Hừ! Chương ngại tiền khí đáng ghét.” Qua Bưu nhanh chóng liếc tru thần linh vực phong tỏa quanh mình, tỏ vẻ khấn trương. Hắn đương nhiên hiểu được nhược điểm của bảo vật, chỉ trách uy lực công kích của Diệp Phong quá mạnh, gấp mấy lần địa giai cường giả. Không phải thế thì màn nước này ít nhất còn chịu được mấy chục lần nữa.

Quyền thứ ba của Diệp Phong lại giáng tới. Qua Bưu thấy thủy nguyên năng lượng liên tục giảm đi thì hạ quyết tâm. Hắn giậm mạnh chân, thân thể đằng không vút lên, được Thủy mặc thiên hoa bao trùm lao vào tru thần linh vực.

Hắn định dựa vào phòng ngự cấp thiên giai của Thủy mặc thiên hoa để thoát khỏi tiền khí phong tỏa.

Cạch...cạch! Keng, keng, keng, keng...

Thủy mặc thiên hoa bao quanh hắn lập tức bị vô số tiền khí vây lấy. Tiền khí lăng lệ điên cuồng đổ tới, liên tục xuyên qua xuyên lại, Thủy mặc thiên hoa giảm bớt năng lượng với tốc độ mắt thường thấy rõ, chỉ mấy giây ngắn ngủi mà màn nước giảm đi quá nửa. Đủ thấy uy lực của tiền khí phong bạo trong tru thần linh vực đến mức nào.

Chát, thân thể hắn chui ra khỏi được vòng tiền khí, tuy không bị thương tổn gì nhưng Thủy mặc thiên hoa gần như tan rã, lam sắc quang mang nhàn nhạt cơ hồ tan biến bất cứ lúc nào, mờ đến cực độ.

“Khốn kiếp! Diệp Phong, ngươi nhớ cho ta, nhất định ta sẽ báo cho Thánh điện biết ngươi là đồ đệ của Yêu vương, lúc Thánh điện bắt được ngươi, ta sẽ khiến ngươi chết không được sống không xong.” Qua Bưu cuống lên, vừa gầm vang vừa lao nhanh ra ngoài mê trận. Chỉ cần thoát được ra ngoài, phát ra khí tức là Thánh điện hiền thánh sẽ tới, khi ấy mạng hắn vẫn còn.

“Ngươi không thoát được đâu.” Diệp Phong nhanh chóng thu liễm tru thần linh vực, thân ảnh như thiểm điện lao theo.

Thực lực của Diệp Phong cao hơn Qua Bưu một mức, hơn nữa hắc trọng thương chưa lành, thực lực càng giảm đi một mức. Tuy vậy, gã muốn bắt kịp trước khi hắc thoát khỏi mê trận cũng không phải việc dễ dàng. Phạm vi mê trận không lớn lắm, Qua Bưu liên tục lắc mình hai lần đã đến sát rìa, sắp sửa lao ra...

622. Chương 622 : Câu Đố Của Lạc Lôi

(là chương 634)

“Cần khôn tạo hóa thuật! Lạc nhật tam liên xạ!” Diệp Phong vẫn thản nhiên, lấy Tru Thần cung từ nguyên trạc ra, dây cung lập tức xuất hiện năng lượng do Lạc nhật thần tiên hình thành.

Cần khôn tạo hóa thuật tuy chỉ là một môn địa giai thánh kỹ nhưng có thể biến mọi công kích thành ba lần, hơn nữa uy lực mỗi phần đều ngang với công kích đầu tiên. Nói đơn giản là nó có thể phục chế thêm hai luồng công kích nữa.

Tuy môn địa giai thánh kỹ này chỉ hiệu quả với kỹ năng dưới thiên giai, có nghĩa là thiên giai thật sự không coi môn thánh kỹ này ra gì. Uy lực thật sự của thiên giai thánh kỹ vượt xa địa giai tầm thường, chứ không chỉ ba lần. Với Diệp Phong, hiện tại tu vi của gã chỉ là hư giai, Tru thần tiên tuy uy lực hùng hậu nhưng không thể đạt đến mức thiên giai thánh kỹ. Quan trọng nhất, uy lực lớn nhất của Tru thần tiên là đến từ Tru Thần cung đức bằng tiên thiên kim nguyên, có thể tăng hiệu quả cho kim nguyên năng lượng.

Hiệu quả phục chế công kích của Cần khôn tạo hóa thuật cực kỳ phát huy với Tru thần tiên có đẳng cấp công kích không quá cao. Hai loại thủ đoạn này kết hợp, tuy không bằng uy lực của thiên giai cường giả thi triển nhưng đối phó địa vu thì có thừa.

Dây cung trên tay Diệp Phong khẽ phụt, ba mũi Lạc nhật thần tiên giống hệt nhau vút ra, trong sát na đến sát Qua Bưu. Lúc đó hắc chỉ còn không đầy một trăm thước là thoát khỏi mê trận.

Một trăm thước với địa giai Vu vô như Qua Bưu không đáng gì, cơ hồ không đến nửa giây. Nhưng hiện tại hắc không thể thoát được quãng đường đào thoát sau cùng này. Hắc cảm thụ ba luồng sát cơ cực kỳ lăng lệ từ sau lưng, nếu xung phá mê trận thì sẽ bị sát cơ đó đánh tan thành bột trong tích tắc.

“Đáng ghét!” Qua Bưu gầm lên, hơi dừng tấm thân trọng thương lại, đồng thời nhục thân vang lên tiếng xương cốt tanh tách, lớn gấp mấy lần, gân và mạch máu nổi lên như những con rắn bò ngoằn ngoèo, cực kỳ đáng sợ. Sức mạnh của phòng ngự Thần thông thuật lan khắp toàn thân, lướt ngang cực nhanh, định tránh khỏi ba mũi thần tiên kinh nhân của Diệp Phong.

“Tật!” Ba mũi Lạc nhật thần tiên đột nhiên tăng tốc, với thế sét đánh không kịp bưng tai trúng vào hắc.

“A!” Qua Bưu lập tức thét lên động trời, toàn thân chìm trong kim quang chói lòa. Lạc nhật thần tiên bạo phát lực sát thương khủng khiếp, như cuồng bạo bạo vũ trảm lên thân thể hắc, ba mũi Lạc nhật thần tiên ngang với gấp ba lần uy lực một mũi Lạc nhật thần tiên. Dù chỉ là một mũi thì Qua Bưu hiện tại cũng khó ứng phó nổi, nói gì đến gấp ba lần.

“Ầm ầm ầm!” Không gian ở vị trí hắc đứng rung lên kịch liệt, rồi năng lượng tan đi, lộ ra cảnh tượng sau chót.

Hạ thân Qua Bưu bị đánh tan nát, còn thượng thân thì hai tay cũng xương thịt rời nhau, lộ rõ xương trắng và máu đỏ đầm đìa. Ngực hắc còn một vết lõm vào trí mạng, ngay cả thở cũng cực kỳ khó khăn. Hắc chỉ còn đầu là hoàn chỉnh, chỉ bị mấy vết thương không đáng kể.

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, hắc dùng tứ chi bảo vệ chặt chẽ cái đầu cực kỳ quan trọng với Vu vô nên mới giữ được tính mạng trong tru thần phong bạo.

Diệp Phong khẽ giậm chân, lướt đến phía trên đích Qua Bưu đang thoi thóp, nhìn thân thể quần quai bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Đừng...đừng...giết ta.” Qua Bưu đau đớn đến độ nói cũng không rõ, sinh mệnh lực đang nhanh chóng tan đi. Dù Diệp Phong không ra tay, hắc cũng sống được lâu nữa, trừ phi có người khác tha tu luyện nguyên lực dồn sang thì may ra hắc mới giữ được mạng.

“Ta...ta tình nguyện...giao tinh huyết...” Hắc chạt vật nói xong thì cúi đầu phục xuống, không thể động đậy.

“Giờ mới nguyện ý giao tinh huyết thì muộn rồi.” Diệp Phong giơ tay ấn mạnh vào đầu hắc.

Mất diệt hư không!

Tay gã rung lên, đầu Qua Bưu lập tức hóa thành một mớ nát bét, lỗ đen cỡ nhỏ xuất hiện giữa lòng tay hút nửa người Qua Bưu vào rồi mới từ từ khép lại.

Lúc trước thân thể Qua Bưu chỉ hơi trọng thương, che giấu một chút là Thánh điện thiên thánh khẳng định không thấy sơ hở. Nhưng hiện giờ hắc không còn ra hình người, dù thật sự giao tinh huyết, hoàn toàn thân phục Diệp Phong thì cũng không giấu được Thánh điện. Qua Bưu không còn tác dụng che giấu thân phận giúp gã nữa thì gã cần gì một kẻ sắp chết?

“Để loại tiểu nhân phản phúc vô thường như ngươi cạnh mình chỉ tổ họa hại.” Diệp Phong lạnh lùng nói, xòe tay dùng phương pháp lấy tinh huyết theo truyền thừa của Vu võ, hút hết máu từ thân thể tàn dư của Qua Bưu lên không. Lần này máu được gã khống chế, liên tục co lại, sau cùng chỉ còn một giọt, là tinh huyết của chính Qua Bưu.

Tuy gã đã lấy được tinh huyết giải chú, Qua Bưu đích xác không cần gỡ thủ đoạn khiến gã hoài nghi nhưng cẩn thận một chút không thừa. Hiện tại gã có hai phương pháp để giải chú cho sư phụ, coi như vạn vô nhất thất.

“Vu võ chắc bắt đầu hành động rồi.” Giải quyết Qua Bưu xong, sự tình vẫn chưa kết thúc, gã xử lý thi thể hắc rồi cho vào nguyên trạch làm chứng cứ trao cho Vu võ nhất tộc.

Lấy mạng Qua Bưu đổi lấy hai phần mười hồn thạch của Vu võ nhất tộc thu hoạch từ Thánh điện thì gã tất nhiên không bỏ qua.

“Nên đi thôi, khi Thánh điện thiên thánh đến tất nhiên sẽ phát giác, khi đó có thể ta và bọn Thẩm Lan sẽ bị truy kích.” Gã trầm ngâm một chút rồi lẩm bẩm: “Cũng may phần lớn tinh lực Thánh điện bị Vu võ nhất tộc cầm chân, nhất thời không phát hiện ta có gì khác thường. Chỉ cần dẫn bọn Thẩm Lan rời khỏi Thánh điện trước khi Vu võ nhất tộc rời đi là an toàn.”

Gã trầm sát Qua Bưu không mất nhiều thời gian, còn đủ để thực hiện tiếp bước thứ hai.

“Đi.” Gã phá mê trận, dùng hồn nguyên lực che giấu khí tức lao đến chỗ chứa hồn thạch.

OOo

Ở một trí rất kín đáo trong Thánh điện, bên một công trình xám trắng.

Lặc Lôi đang hung hãn trừng mắt nhìn hai thánh điện địa giai, chung quanh là mấy thi thể là các hư giai bảo vệ nơi này. Kho hồn thạch trọng yếu thể này thường có một thiên giai tọa trấn, bất quá hiện tại Thánh điện thiên giai đều bị Vu võ cầm chân, không biết chỗ này xảy ra chuyện gì.

“Các ngươi có nói cách mở phòng ngự trận này không?” Lặc Lôi giậm chân, sóng chân hung mãnh tràn đến hai địa giai khiến họ thổ huyết.

Cả hai đã bị Lặc Lôi chế trụ nhưng dù y uy bức lợi dụ thế nào họ cũng không hé răng nửa câu. Thánh điện giao cho hai địa giai quản lý chỗ quan trọng thế này, hiện nhiên họ đều là phần tử trung kiên.

Quanh chỗ cất hồn thạch có một phòng ngự trận thể cực kỳ chắc chắn. Thực lực của Lặc Lôi cũng không thể phá được lớp phòng ngự này ngay. Quan trọng là khi y công kích phòng ngự trận thể thì thanh thể sẽ kinh động các thiên giai của Thánh điện. Tuy năm thiên vu cầm chân chín thiên giai không thành vấn đề nhưng nếu Thánh điện biết kho chứa hồn thạch bị công kích tất sẽ bất chấp tất cả đến cứu viện. Lúc đó năm thiên vu khó lòng ngăn được toàn bộ thiên thánh.

Lặc Lôi vẫn hy vọng có thể dùng cách thông thường phá được phòng ngự trận thể để lấy hồn thạch.

“Mẹ nó chứ, các ngươi không nói, có tin lão tử thịt các ngươi không?” Lòng kiên nhẫn của Lặc Lôi dần bị mài mòn hết, khí thể lộ rõ sát ý lẫm lẫm.

“Dù các người không nói ra phương pháp mở trận thì lão tử cũng có cách, dù phải dụng lực mở ra thì lão tử cũng mở được.” Lặc Lôi gầm lên.

“Hừ, có bản lĩnh thì man tử ngươi cứ thử xem, e là chưa phá khai phòng ngự trận thì các vị thiên thánh đại nhân đã phát giác động tĩnh ở đây.” Lần này, một địa giai đã lên tiếng, y hiểu rõ tình thế nên không hề e dè.

“Biết thì sao? Lẽ nào lão tử sợ bọn rùa đen Thánh điện.” Lặc Lôi vung chân đá bay địa giai đó đập vào phòng ngự trận, dấy lên một vòng gợn sóng nhưng không hề rung rinh.

Địa giai đó cũng có cốt khí, thổ ra một ngụm máu thì cười thảm, lạnh lùng nói: “Ngươi không sợ Thánh điện, có gan thì cứ giết hai chúng ta rồi phá trận thử xem nào. Ngươi dám không?”

Họ biết sa vào tay Lặc Lôi khó tránh khỏi cái chết, nếu giữ được hồn thạch, họ sẽ là công thần, thân nhân tộc nhân nhất định được Thánh điện đền bù chiếu cố. Đẳng nào cũng chết, hà tất phải chết như phản đồ?

623. Chương 635 : Dọa Khiếp .

“Tưởng lão tử không dám giết các người chắc!” Sát khí của Lặc Lôi tăng vọt, lúc mạnh liên miên dồn lên tay, xem ra chuẩn bị hạ sát thủ. Y thân là thiên vu, chưa từng bị địa giai miệt thị như thế bao giờ, đối phương khích tướng là y mắc ngay.

“Thiên vu đại nhân khoan đã.” Lặc Lôi định động thủ thì ngoài xa đột nhiên vang lên giọng Diệp Phong. Y ngăn người, từ từ thu liễm sát khí, ngẩng lên nhìn.

Thoáng sau, thân ảnh Diệp Phong đáp xuống trước mặt Lặc Lôi, cười ha hả: “Thật ra việc gì mà khiến thiên vu đại nhân nổi giận như vậy?”

Lặc Lôi liếc gã với vẻ lạ lùng, lòng thầm kinh ngạc. Y biết rõ nhiệm vụ của gã là tru sát Qua Bưu, gã mới đi có một chút mà Qua Bưu dù gì cũng là địa giai của Vu vô nhất tộc, thực lực không thể coi thường. Có lẽ y không phải đối thủ của Diệp Phong nhưng theo Lặc Lôi, gã muốn giết hẳn cũng phải phí chút công sức mới đắc thủ!

Nhưng thần thái của gã thì tựa hồ đã đắc thủ, hơn nữa không có vẻ gì là gã phải chiến đấu kịch liệt. Thực lực của gã quả thật kinh nhân. Chỉ với tu vi hư giai mà giết một địa vu cực kỳ dễ dàng. Sau này gã tấn nhập địa giai, chẳng phải thiên giai cũng không chế trụ nổi sao? Lặc Lôi thầm mừng vì gã không phải địch nhân của Vu vô nhất tộc, bằng không sẽ rất đau đầu với đối thủ thế này.

“Diệp Phong, Qua Bưu...” Lặc Lôi chưa dứt lời, Diệp Phong lấy nửa thi thể Qua Bưu ra, mỉm cười.

“Theo ước định, tại hạ lấy được mạng Qua Bưu, trừ đi mối uy hiếp quan trọng cho Vu vô nhất tộc, thì được lấy hai phần mười số hồn thạch ở đây.”

Lặc Lôi quét thần niệm, biết là thi thể Qua Bưu, thấy hẳn chết thảm như vậy thì trong lòng thập phần thống khoái. Phản đồ này không biết đã hại chết bao nhiêu tộc nhân, sau cùng cũng bị báo ứng.

“Diệp Phong tiểu huynh đệ, Lặc Lôi đại biểu cho Vu vô nhất tộc, trình trọng cảm tạ các hạ trừ mối hại cho bản tộc. hai phần mười hồn thạch này, Vu vô tộc tuyệt không sai lời.” Lặc Lôi ôm quyền, y cảm kích từ đáy lòng, nếu không gặp Diệp Phong, Vu vô tộc có thể vĩnh viễn không giết được phản đồ.

“Ha ha! Không cần dài dòng nữa, thiên vu đại nhân chưa xử lý xong ở đây hả?” Diệp Phong nhìn quanh, lập tức hiểu ngay tình hình.

“Hừ! Hai tên này kín miệng lắm, chết cũng không chịu tiết lộ cách mở phòng ngự trận.” Lặc Lôi khá hổ thẹn, Diệp Phong thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, còn y đường đường là thiên giai lại không xử lý được hai địa giai, thật khiến người ta đỏ mặt.

“Hóa ra là vậy...” Diệp Phong ve cằm một lúc rồi nói: “Thiên vu đại nhân, chi bằng để Diệp Phong thử xem, được không?”

“Các hạ có cách khiến chúng ngoan ngoãn khai ra?” Lặc Lôi ngạc nhiên.

“Thử xem sao.” Diệp Phong không nói chắc, mỉm cười bảo: “Nếu Diệp Phong thành công, xin thiên vu đại nhân đáp ứng tại hạ một việc.”

“Các hạ nói đi.” Lặc Lôi đang lúng túng, nếu Diệp Phong moi được từ miệng hai địa giai này phương pháp mở trận thù yêu cầu chỉ cần không quá đáng là y đáp ứng liền.

“Nếu trong đó có loại hoi sắc khoáng thạch, tại hạ lớn mật xin thiên vu đại nhân chuyển cho mỗ.”

“Việc nhỏ thôi mà.” Lặc Lôi nhẹ lòng, yêu cầu này không là gì.

“Vậy xin thiên vu đại nhân phối hợp.” Nói đoạn, gã từ từ i đến trước mặt hai thánh điện địa giai.

“Tên phản đồ Diệp Phong. Người dám theo Vu ma nhất tộc, nếu thiên thánh đại nhân biết thì người chết không có đất chôn.” Hai địa giai đều biết Diệp Phong, thấy gã câu kết cùng Lặc Lôi thì nghiêng rằng gian dữ.

Diệp Phong mỉm cười thản nhiên, lắc đầu: “Mỗ vốn không phải nô tài của Thánh điện, tất nhiên không hề phản bội. Còn theo Vu vô nhất tộc, thì mục tiêu chỉ là hợp tác...”

“Hiện tại mỗ cho hai vị một cơ hội, nếu chịu nói ra phương pháp mở phòng ngự trận sẽ bớt phải nếm mùi khổ đau. Các vị nên cân nhắc.” Diệp Phong tỏ vẻ cực kỳ nắm chắc, mỉm cười đến trước mặt cả hai khê nói.

“Đừng mơ, dù người giết hai chúng ta thì cũng đừng mơ được biết chút bí mật nào.” Ngay cả thiên giai như Lặc Lôi mà họ cũng không sợ thì có coi hư giai như Diệp Phong ra gì? Thủ đoạn của gã sao bằng được vu thuật Thần thông chú của Lặc Lôi.

“Ha ha! Giết các vị? Không cần thiết.” Diệp Phong lắc đầu: “Xem ra mỗ đành đắc tội.”

Gã móc một bình độc phần tử trong nguyên trạc ra, dùng nguyên lực chia làm hai phần nổi lơ lửng trước mặt hai địa giai, cười hỏi: “Loại độc này là Hủ tâm độc. Một khi vào trong thân thể là các vị sẽ ngứa ngứa đau đớn như vụn con kiến cắn xé. Không biết nhị vị kiên trì được bao lâu...”

“Dừng, tưởng người có thủ đoạn lợi hại nào, hóa ra là loại trò vặt dùng độc này. Tuy thực lực của hai bọn ta bị phong bế nhưng tu vi vẫn còn, độc vật sao uy hiếp được.” Một địa giai cực kỳ khinh bỉ hừ lạnh.

Trong Thánh điện có thánh tiem giả của Bách Thảo cốc, độc công họ tu luyện đối với phổ thông hư giai đã không có tác dụng, hà huống là địa giai? Thánh địa vẫn cho rằng thực lực phải trông vào tu vi, ngoại lực đều không quan trọng, dù các loại thánh khí cũng chỉ có tác dụng phụ trợ.

Lặc Lôi cũng nhíu mày, Vu vô nhất tộc càng khinh thị độc được, cả y cũng không tin một chút độc phần tử của Diệp Phong có thể bức được hai địa giai phun ra bí mật về phòng ngự trận. Nhưng ban nãy y đồng ý với gã nên giờ không tiện lên tiếng ngăn lại.

“Vậy ư? Hai vị thử nhé.” Diệp Phong mỉm cười, hai ngón tay cắm vào thân thể hai địa giai.

Độc vào thể nội, sắc mặt họ lập tức cực kỳ khó coi. Loại độc này không hề ảnh hưởng đến tu vi nhưng khiến thân thể có cảm giác rất khó chịu. Tiếp đó độc khí lan khắp thân thể, đặc biệt là trong huyết mạch như sôi trào mãnh liệt.

Bộp, bộp... Từng bong bóng máu nổi ra ngoài da rồi nhanh chóng vỡ tung, máu màu đỏ sậm bắn tứ tán. Đồng thời ngực hai người đen bầm khiến họ đau đơn cực độ, thần trí có cảm giác không thể khống chế nguyên lực. Bất quá họ dù gì cũng có địa giai tu vi, tình huống tệ hơn Hỏa sử khí xưa gấp mấy lần nhưng vẫn chịu đựng được.

Diệp Phong tự hồ không vội, hiểu rõ chỉ với đau đớn sẽ không thể khiến hai địa giai triệt để khuất phục. Gã từ từ đi đi lại lại đợi thống khổ do Hủ tâm độc tạo thành với hai người đạt đến đỉnh thì mới lên tiếng.

“Mỗ biết các vị nghĩ gì, chắc các vị đều cho là đằng nào cũng chết thì chết cho oanh oanh liệt liệt, sẽ được Thánh điện coi là công thần, sẽ đối đãi tốt với thân nhân và tộc nhân.” Diệp Phong nói bằng ngữ khí nhạ nhèo: “Nhưng mỗ... có thể khiến các vị không làm anh hùng được.”

“Các vị cũng thấy Qua Bưu đã bị mổ giết, nhưng việc này Thánh điện tạm thời chỉ hai vị biết, nếu mổ gán cái chết của Qua Bưu cho hai vị thì liệu các vị còn trở thành anh hùng được nữa chăng?” Gã nói với vẻ trên cột.

Hai địa giai đau đớn đến không nói thành lời, nhưng ánh mắt hiển nhiên không tin Diệp Phong có thể quy kết cái chết của Qua Bưu lên mình họ - những người được Thánh điện tin tưởng.

Diệp Phong liếc nhìn Lặc Lôi rồi nói: “Nếu... hiện giờ mổ chạy về phía các thiên thánh đại nhân, vị thiên vu đại nhân này mang theo hai vị đuổi phía sau, các vị nghĩ thiên thánh đại nhân sẽ nghĩ thế nào? Hình như thiên thánh đại nhân khá tin tưởng mổ, nếu mổ chứng thực rằng hai người câu kết với Vu ma đánh lên mê trận, mổ vì thực lực kém cỏi, không thể bảo vệ an toàn cho Qua Bưu nên phải chạy về báo tin. Các vị nghĩ thiên thánh đại nhân sẽ tin lời mổ hay tin hai vị?”

Diệp Phong vừa dứt lời, hai địa giai vốn đầm đìa mồ hôi lạnh lập tức dấy lên hàn ý thấu xương. Chiêu này của gã quá độc địa. Họ bị Lặc Lôi khống chế, lời nói hay sắc mặt đều theo ý y, Lặc Lôi muốn họ có dáng vẻ im lặng pha hổ thẹn thì không khó gì. Hơn nữa có thi thể Qua Bưu làm chứng, dù thiên thánh tín nhiệm họ đến đâu thì cũng sẽ đổ cái chết của hắn lên đầu họ.

Lúc đó họ không còn là công thần anh dũng bất khuất mà là phản đồ vô sỉ, là thiên cổ tội nhân, sẽ bị Thánh điện trừng phạt nghiêm khắc nhất. Thánh địa tuy lớn cũng không còn chỗ cho họ dung thân, quan trọng nhất là vì họ phản bội, Thánh điện sẽ xử lý mọi thân nhân và tộc nhân quan hệ thân mật với họ.

Nghĩ đến hậu quả đó, mắt cả hai ánh lên kinh hãi.

Lặc Lôi ban đầu còn không hiểu ý, giờ nghe ra thì cười ha hả: “Ha ha ha! Trò này bản thiên vu lần đầu tiên tham gia, xem ra rất thú vị. Mổ không ngại phối hợp với các hạ.”

Y hiểu Diệp Phong chỉ muốn đánh gục ý chí của hai người, nên lên tiếng rất hợp lý. Kỳ thật, trước khi lấy được hồn thạch của Thánh điện, đời nào y chịu thu hút thiên thánh đến đây? Chẳng qua là thủ đoạn lừa gạt.

Nhưng hai địa giai này đã bị Hủ tâm độc giày vò đến độ mất đi quá nửa năng lực suy nghĩ. Cộng thêm câu nào của Diệp Phong cũng đánh vào lòng khiến họ không chống nổi kiểu phá hoại tinh thần đó. Chỉ mấy giây ngắn ngủi, cả hai cơ hồ suy sụp hẳn.

624. Chương 636 : Chia Phần , Tổn Thất Thảm Trọng . (1)

Diệp Phong biết lúc này ý chí của cả hai phi thường bạc nhược, chỉ dựa vào lòng trung thành lâu này với Thánh điện mà chống chọi. Nên gã ném ra quả tạc đạn cuối cùng.

“Mổ hiểu rõ lắm chứ, hai vị không muốn phản lại Thánh điện. Nhưng ngoan cố như hai vị cũng không có lợi gì cho thân nhân và bản thân. Giờ mổ có một cách, trong hai vị, có ai thành thật nói ra cách mở phòng ngự trận, mổ đảm bảo tha mạng cho người đó, hơn nữa...” Diệp Phong dài giọng, nhấn mạnh: “Khiến người đó không phải mang tiếng phản đồ, tương lai vẫn được các thiên thánh đại nhân tín nhiệm.”

“Hành vi phản bội nếu không ai biết thì cần gì phải phản bội...” Gã mỉm cười.

Hai địa giai bị đày đoạ đều rùng mình, câu này của gã đánh trúng nhược điểm trong lòng họ. Họ lẽ nào muốn bị Hủ tâm độc hành hạ, nhưng một khi tiết lộ bí mật, họ sẽ thành tội nhân, dù Diệp Phong không giết thì thủ đoạn tương lai Thánh điện đối đãi họ chắc chắn không kém hơn Hủ tâm độc. Giờ Diệp Phong có thể khiến họ không phải gánh tội danh phản đồ thì quả thật mang lại hy vọng.

Diệp Phong qua ánh mắt họ, biết là thời cơ chín muồi, từ từ thốt: “Hai vị đều biết bí mật mổ được phòng ngự trận, nhưng mổ và thiên vu đại nhân chỉ cần một người cho biết là đủ. Nên... ai nói trước, kẻ còn lại sẽ thành quỷ thể tội, thành phản đồ tiết lộ bí mật phòng ngự trận. Người tiết lộ cùng lắm phải chịu trách nhiệm bảo vệ bất lực. Các vị chắc hiểu ý mổ.”

“Cơ hội chỉ đến rồi qua, các vị nên cân nhắc cho rõ.” Gã nói đoạn, tay vung lên như chớp dồn giải dược Hủ tâm độc vào thể nội cả hai, thân thể hai địa giai nhẹ hẳn, gục xuống như cây chuối, thở hồng hộc liên hồi.

Hai người nhìn nhau, nhận ra trong mắt đối phương hàm ý không lành. Kế ly gián của Diệp Phong sử dụng rất hợp lý. Hai địa giai vốn một lòng, gắng gượng chống chọi không để lộ bất cứ câu nào, nhưng gã nói xong thì cả hai lập tức nghi ngờ nhau.

Ta không tiết lộ nhưng còn đối phương? Ai dám chắc người kia chống nổi dụ hoặc của mạng sống? Hơn nữa một khi thổ lộ bí mật thì kẻ kia sẽ thành con dê thế tội, cũng có nghĩa mình sẽ được an toàn, còn kẻ kiên trì giữ bí mật lại bị xử trí như phản đồ, không chỉ bản thân không yên lành mà thân nhân và tộc nhân cũng bị liên lụy.

Chính như gã nói, hành vi phản bội mà không bị Thánh điện biết thì không phải là phản bội. Cả hai liền đi đến quyết định.

“Ta nói.”

“Ta chấp nhận.”

Cả hai cơ hồ dị khẩu đồng thanh kêu lên, một bên là vực sâu một bên là thiên đường, chỉ cần không ngu xuẩn thì đều biết nên chọn bên nào. Họ chỉ hận tốc độ của mình không đủ nhanh, không chớp lấy cơ hội trước đối phương.

“Ha ha ha! Diệp Phong, tiểu tử ngươi có thủ đoạn lắm, vài lời là khiến hai tên khốn này khuất phục.” Lặc Lôi ngo ngoét cái lên tán dương, tiếp đó y cười bảo: “Bất quá cả hai hình như cùng lên tiếng, chúng ta nên chọn ai?”

Hai địa giai đồng thời nhìn Diệp Phong với vẻ khát vọng, không ai muốn biến thành con dê thế tội, ai cũng muốn là người sống sót.

“Đơn giản lắm, ai nhanh hơn, giúp bọn ta mở được đạo phòng ngự trận này kẻ còn lại sẽ là con dê thế tội.” Ánh mắt Diệp Phong hàm chứa nét khinh bỉ, lạnh lùng nói.

“A, chìa khóa.” Hai địa giai cũng hô lên, lao vào một bức tượng cạnh tòa điện tháp.

“Cút, trận thế này luôn do ta mở.” Một địa giai xuất quyền, thực lực của họ đều bị Lặc Lôi triệt để phong bế, chỉ còn cách dùng cận chiến phân thắng bại.

“Ta mới là người phụ trách chính thức, phải là ngươi cút đi.” Địa giai còn lại không hề khách khí trả đũa, cả hai quần lấy nhau.

Chiến đấu giữa địa giai với nhau có lẽ lần đầu tiên theo phương thức xáp lá cà ấu trĩ này, cả hai không nương tay nên cực kỳ kịch liệt, đồng thời không kém phần hoạt kê.

Diệp Phong mặc kệ hai người giao chiến dưới đất, thân hình gã loáng lên, xuất hiện cạnh bức tượng trang trí, sờ mó cẩn thận một lúc, nhanh chóng tìm được chìa khóa – thật ra là một thánh khí hình tròn có thể khóa chế phòng ngự trận. Gã cũng tu luyện khí hải, nên không lạ gì thánh khí của Thánh điện, khẽ thăm dò là biết phương pháp mở trận.

Gã nhếch môi, dùng thần niệm kích hoạt chìa khóa xong thì ném đi. Thánh khí phát ra hào quang chói lòa, chìm vào màn năng lượng của phòng ngự trận, lập tức xuất hiện một thông đạo hẹp đủ cho một người qua.

“Tốt quá.” Lặc Lôi hơn hớn: “Xử lý hai người này thế nào?”

“Họ không còn giá trị lợi dụng nữa...” Diệp Phong lạnh lùng đáp. Nếu hai địa giai này tỏ ra có cốt khí một chút, có lẽ gã sẽ cân nhắc tha mạng cho, nhưng thấy được khía cạnh xấu xa của họ rồi, gã không còn thấy thương xót gì nữa.

“Diệp Phong, ngươi không giữ lời hứa.” Hai địa giai kinh hãi, đồng thời kinh hô.

“Ta đâu có không giữ lời? Các vị đồng thời muốn trả lời, hơn nữa không ai mở trận thế trước, nên các vị không thuộc phạm vi mỗ phải giữ lời.” Diệp Phong cười lạnh, ngó lơ hai người.

Lặc Lôi mặt đầy sát khí, như hung thần ác sát đi về phía họ.

Xử lý hai địa giai xong, Lặc Lôi cười ha hả nói: “Giờ chúng ta vào hân thưởng hồn thạch Thánh điện tích lũy mấy vạn năm nay.”

“Ha ha, chắc lần này chúng ta đều có thu hoạch không nhỏ.” Diệp Phong cũng mỉm cười để Lạc Lôi đi trước, cả hai cùng vào trong trận thế phòng ngự.

Xuyên qua chướng ngại năng lượng, Lạc Lôi đẩy cửa tòa điện thấp, Diệp Phong chưa vào đã bị hồn lực khí tức thấp phần hùng hậu ép cho suýt không thở được.

“Con bà nó chứ, Thánh điện lại có nhiều hồn thạch thế này, phải hơn gấp mười tổng lượng của Vu vô nhất tộc.” Lạc Lôi cũng cảm nhận được hồn lực khí tức, tức thì hớn hở.

Kết cấu gian điện thấp rất đơn giản, đi theo một hành lang thẳng tắp, hai bên là từng gian phòng hình vuông chính chính quy quy lớn bằng nhau, cơ hồ đến hai mươi gian như thế trong điện. Trong kho chất đầy hồn thạch một cách chỉnh chỉnh tề tề, tính sơ sơ cũng thấy mỗi gian ít nhất chứa được ba mươi vạn khối hồn thạch.

“Tráng quan thật.” Diệp Phong cũng sôi lên, số lượng hồn thạch kinh nhân như thế này thì phần của gã nhất định sẽ không khiến gã thất vọng.

“Mau lên, xem trong đó có bao nhiêu gian chất đầy hồn thạch.” Lạc Lôi không nhịn được, lớn tiếng.

Cả hai tra xét cẩn thận, kho hồn thạch có mười gian chất đầy, gian thứ mười một không có bao nhiêu, chín gian còn lại đều trống rỗng.

Xem ra tổng số hồn thạch trong điện đạt tới hơn ba trăm vạn khối, vượt xa dự liệu của Diệp Phong và Lạc Lôi. Đây chỉ là một kho của Thánh điện, vậy thì thật ra Thánh điện có lượng hồn thạch đến cỡ nào thì họ cũng khó tưởng tượng được.

“Kho này có mười gian chất đầy hồn thạch, vừa hay dễ chia. Hai gian thuộc về mõ còn lại là chiến lợi phẩm của thiên vu đại nhân và Vu vô nhất tộc.” Hai gian tương đương với sáu mươi vạn khối hồn thạch, gã rất vừa ý với thu hoạch này.

Lúc trước thần tôn thưởng một vạn khối hồn thạch đã khiến Diệp Phong và bọn Thẩm Lan kinh ngạc, giờ con số đó gấp sáu mươi lần thì đủ biết nếu mang được về Vô Nguyên đại lục sẽ tạo ra bao nhiêu thánh giai cường giả? Lực lượng này là vốn để gã đối kháng Thánh điện sau này.

“Được, chúng ta chia nhau theo ước định.” Lạc Lôi bề ngoài đáp ứng rất sảng khoái, kỳ thật trong lòng hồi hận vô cùng, nếu biết trước Thánh điện có lắm hồn thạch thế nào, lúc xưa y không nên đồng ý phân chia theo cách của Diệp Phong. Hiện giờ phải chi ra một lần sáu mươi vạn khối hồn thạch, y sao lại không đau lòng?

Nhưng giờ Diệp Phong đang hợp tác với Vu vô nhất tộc, cộng thêm Hạ Kỳ Lạp có huyết mạch vương tộc quan hệ đặc thù với gã, Lạc Lôi tất nhiên không nuốt lời. Đẳng nào lần này Vu vô nhất tộc cũng kiếm chác đủ, ngang với thu hoạch trong mấy nghìn năm, lẽ nào y còn không vui vẻ?

Ba trăm vạn khối hồn thạch, dù thu gom bằng hồn lực thu tập khí cũng không dễ dàng, bởi trừ vật giới thông thường không chứa được vật chất đặc thù như hồn thạch. Cũng may cả hai có đủ thời gian, sau hai canh giờ, Lạc Lôi lấy xong khối hồn thạch sau cùng thì cả gian điện trống trơn.

Lúc các Thánh điện thiên thánh về thấy hồn thạch trong kho không cánh mà bay thì sẽ giận dữ thế nào? Lạc Lôi chỉ cần nghĩ vậy cũng thấy sảng khoái vô cùng.

625. Chương 636 : Chia Phần , Tổn Thất Thẩm Trọng . (2)

“Vừa nãy bản thiên vu đã kiểm tra kỹ, không hề có loại hôi sắc khoáng thạch đặc thù đó, không hiểu Diệp Phong các hạ có thu hoạch gì không?” Lạc Lôi tỏ vẻ khó xử, thua hoạch lần này gã có công lớn, không có gã thì Lạc Lôi phá được phòng ngự trận hay không rất khó nói trước.

Nhưng loại hôi sắc khoáng thạch gã cần không thì tìm được nửa khối, thật khiến y khó xử.

Gã cười khổ lắc đầu than: “Mõ không phát hiện gì...”

Hồn tâm khoáng là nguồn tài nguyên Thánh điện coi trọng nhất, gấp trăm lần hồn thạch, nên không đặt cùng phổ thông hồn thạch cũng không có gì lạ. Số Hồn tâm khoáng gã nắm trong tay chỉ đủ đưa bốn hư thánh về Võ Nguyên đại lục, nhưng cộng thêm gã và Tiểu Hôi thì ít nhất phải cần phần cho sáu người. Câu đó lớn nhất với gã bây giờ là làm cách nào đưa tất cả an toàn quay về Võ Nguyên đại lục.

“Bỏ qua những thứ đó, chúng ta chần chừ lâu qua rồi, chắc bọn Kiếm Vô Phong đã biết tin, đang toàn lực quay về.” Lặc Lôi gật đầu nói: “Nếu nhân mã chủ lực của Thánh điện quay về, bản tộc chắc không chống nổi, mục đích đã đạt được, chúng ta nên rút lui.”

“Không hiểu các hạ tính thế nào? Nếu Thánh điện không dung, Vu vô nhất tộc luôn mở rộng cửa hoan nghênh các hạ.” Thực lực của gã để lại ấn tượng rất sâu với Lặc Lôi nên mới cực lực lôi kéo, ít nhất cũng để lại dấu ấn tốt về nhau. Dù Diệp Phong cự tuyệt cũng không sao, gã không thành địch nhân của Vu vô nhất tộc là y đã đạt được mục đích.

“Tại hạ còn chút việc phải xử lý, e rằng không thể Lặc Lôi đại nhân về Vu vô nhất tộc.” Diệp Phong lễ mạo đáp. Hiện tại đang vội, phải đưa chúng nữ về Võ Nguyên đại lục, Vu vô nhất tộc có lẽ bảo vệ họ được một thời gian nhưng sự phụ ở đại lục không thể đợi lâu thêm nữa.

“Vậy thì các hạ nên cẩn thận, mỗ dẫn tộc nhân rút lui, chúng ta chia tay. Say này nếu các hạ đến ngã Vu vô nhất tộc, Lặc Lôi tất long trọng cung nghênh, quyết không sai lời.” Lặc Lôi vòng tay trịnh trọng.

Diệp Phong cũng trịnh trọng đáp lễ, hai người cùng rời khỏi phòng ngự trận, chia ra hai hướng lướt đi.

oOo

Ở lối vào Thánh điện, kịch chiến vẫn đang tiếp tục.

Lưỡng vị thiên thánh vốn trông coi mê trận giờ cũng gia nhập vòng chiến, mỗi người liên thủ với một thiên thánh giao đấu với một thiên vu. Thiên giai chiến trận của Thánh điện áp chế chặt chẽ ba thiên vu kia.

Ở cấp thiên giai, Thánh điện hơi chiếm ưu thế nhưng chút ưu thế này không đủ chuyển hóa thành thắng lợi, Vu vô lại chủ ý cầm chân, không chính diện nghênh tiếp mà xảo diệu lợi dụng các loại ảo nghĩa Thần thông thuật khiến đối phương bị khống chế chặt chẽ, không còn thừa tình lực lo cho cả đại cuộc.

Ở chiến trường địa giai, Vu vô nhất tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, tuy số lượng địa giai của Thánh điện nhiều hơn nhưng thực lực của Vu vô cao siêu, nếu Thánh điện không có ngũ hành chiến trận e đã bị đánh tan tác lâu rồi.

Về phần hư giai, Thánh điện kém thế rõ ràng, lại bị Lặc Lôi uy hiếp nên các hư giai võ giả đều không dám động đậy. Vu vô nhất tộc đưa đến mấy nghìn hư giai vu thánh, khí thế uy năng phát ra hùng hồn lại chăm chú quan sát nhân mã Thánh điện khiến họ run như ve sầu mùa lạnh, lấy đầu ra chiến ý?

Lặc Lôi đi đã mấy canh giờ, Thánh điện thiên thánh đều lòng như lửa đốt. Họ không biết Lặc Lôi có ý đồ gì, tuy suy đoán liên tục nhưng không dám chắc chắn, cộng thêm trong Thánh điện không có động tĩnh gì nên họ cứ do dự mãi, giao đấu cứ thế dang dai.

“Ha ha ha! Trong lúc lão tử đi xem phong quang của Thánh điện, các vị phân thắng bại chưa.” Một dải cầu vòng từ ngoài xa lao vút tới, cùng tiếng nói hồn hậu của Lặc Lôi. Y lắc mình mấy cái đã đến gần, phách không vung tay, cánh tay lập tức vươn dài, quyền đầu to lớn cực độ đập mạnh vào thiên giai chiến trận.

“Ầm!” Năm thiên thánh run người, công kích đột ngột khiến họ không kịp trở tay, tách khỏi vòng chiến với ba thiên vu.

“Lặc Lôi, ngươi lên vào Thánh điện, thật ra để làm gì.” Một thiên thánh nộ khí xung xung quát to.

“Ha ha, lão tử đi một vòng thuận tay lấy mấy thứ, hà tất phải kinh ngạc.” Lặc Lôi cười tùy ý, đằng nào cũng đạt được mục đích, không còn lòng dạ nào dây dưa với Thánh điện nữa.

“Các vị chiến đấu lâu như vậy vẫn chưa phân thắng bại, coi như hòa đi. Nhưng trận đầu Thánh điện thắng lợi, vậy thì lần quyết đấu này coi như Thánh điện thắng.” Giọng Lặc Lôi như chuông đồng vang khắp chiến trường. Phe Vu vô biết đó là ám hiệu, cùng rút khỏi vòng chiến.

“Vu vô nhất tộc xưa nay quang minh lỗi lạc, định ra ước định là giữ lời, lần này không khó để Thánh điện nữa, tất cả rút mau.” Lặc Lôi dứt lời, chúng Vu vô cùng phát ra Chân không pháo, gọn ghẽ rút đi, mấy nghìn thân ảnh vút đi cực nhanh trên không, như vạn kiếm tề phi, thanh thế thập phần rình rang. Thoáng sau đã mất hút.

“Khốn kiếp! Mau về kiểm tra các nơi xem có gì sơ sót không.” Thánh điện chúng nhân bị Vu vô khiến cho kinh ngạc, ai nấy ngẩn ra hồi lâu, mấy thiên thánh định thần lại trước.

Họ không dám truy kích Lặc Lôi, sợ sa vào bẫy, chỉ tức giận mắng vớ theo. Mọi Thánh điện vô giả khác lúc đó mới tỉnh lại, tủa đi các nơi kiểm tra.

Thoáng sau kết quả đưa về chỗ các thiên thánh. Mọi chỗ đều không bị phá hoại hay tổn thất gì, chỉ có kho hồn thạch số một bị cướp sạch, không còn một khối nào.

Phụt. Hai thiên thánh đang kích động nghe tin xong thì phun máu ra, sắc mặt các thiên thánh khác cũng âm trầm đáng sợ. Nên biết kho hồn thạch số một là kho lớn nhất của Thánh điện, chiếm đến tám phần mười tổng lượng, những kho khác vì để thuận tiện nên Thánh điện thiết lập ở các góc, chỉ chứa lượng không đáng kể.

Giờ hồn thạch ở kho số một bị Vu vô nhất tộc cướp sạch, kết quả tích lũy hơn vạn năm mất trắng thì họ tiếp nhận thế nào được.

“Quanh kho số một có Thiết quái càn khôn trận do chính tay thần tôn bố trí. Tu vi của Lặc Lôi có cao nữa cũng không thể so với thần tôn, sao lại không tạo thành động tĩnh gì mà phá được Thiết quái càn khôn trận?” Một thiên thánh tức giận hỏi: “Còn nữa, người trông nom kho đâu? Kho bị tập kích mà chúng không phát ra cảnh báo, đúng là bọn phế vật vô năng.”

Hư giai báo tin quỳ dưới đất nhả nhó: “Thiết quái càn khôn trận của thần tôn bày ra không bị phá nhưng được mở bằng chìa khóa. Người coi kho đều chết quanh đó, không ai thoát được.”

“Lặc Lôi sao lại biết địa điểm kho hồn thạch? Sao lại tìm được chìa khóa?” Một vị thiên thánh trừng mắt tức giận.

“Việc này... tiểu nhân không biết. Bất quá trong kho số một còn phát hiện nửa thi thể Vu ma lạ mặt, mời các vị thiên thánh đại nhân xem xét.” Hư giai này thân phận thấp kém, tất nhiên không biết đến nhân vật quan trọng như Qua Bư.

Y mang thi thể Qua Bư ra, mấy thiên thánh cùng hít khí lạnh. Qua Bư sao lại chết trong kho hồn thạch số một?

“Thật ra là việc gì? Thật ra là việc gì?” Một thiên thánh tính khí nóng nảy giậm chân gầm lên. Đúng là họa vô đơn chí, Thánh điện không chỉ tổn thất hồn thạch tích lũy trong cả vạn năm mà phần đồ Vu ma suy nhất cũng bị Vu vô nhất tộc diệt khẩu. Sau này họ muốn đối phó Vu vô sẽ cực kỳ khó khăn.

“Qua Bư không phải vẫn ở trong mê trận, do Diệp Phong bảo vệ sao? Hà cố xuất hiện tại kho hồn thạch số một.” Hai thiên thánh từ mê trận ra đâu, cực kỳ kinh ngạc.

“Đúng rồi! Diệp Phong đâu? Hiện trường không có thi thể y.”

“Tại hạ tìm kiếm rất kỹ, hiện trường không còn thi thể ai nữa, chỉ có Vu ma này và người trông coi.” Người báo tin vội đáp, y có biết Diệp Phong nên nhanh chóng phản ứng lại.

“Diệp Phong hiện giờ ở đâu?” Mấy thiên thánh đều đầy kinh nghiệm, nhanh chóng nhận ra mùi âm mưu.

“Vào trong mê trận xem sao.” Một thiên thánh lao lên trời, lướt vào mê trận.

“Nhị vị, lập tức đến chỗ Diệp Phong, nếu thấy y hoặc nữ nhân của y thì lập tức đưa đến đây.” Một thiên thánh kinh nghiệm phong phú vội nói: “Nhưng trước khi mọi việc rõ ràng thì đừng thường tổn đến họ.”

“Thiên thánh đại nhân...” Giọng nói khê khàng cất lên. Chúng nhân nhận ra là hư giai vô thánh đến báo tin giới bị.

“Việc gì?”

“Tại hạ từng đến thông tri cho Diệp Phong đại nhân tăng cường giới bị, phát hiện trong phòng chỉ còn lại mình đại nhân, còn mấy vị nữ đồng bạn lúc đó không có mặt.” Việc này quan trọng, y vội đáp.

“Cái gì, có việc đó hả?” Diệp Phong để nữ quyến đi, bình thường thì không có gì đặc biệt, nhưng giờ Thánh điện gặp biến cố, tổn thất thảm trọng, gã là nhân vật quan trọng bảo vệ Qua Bưu, gã thất tung còn gia quyến lại lạng lẹ đi mất, cộng thêm những hành động lúc trước của gã, nếu các thiên thánh cường giả còn không biết gã giữ trò gì thì đúng là sống uống.

“Diệp Phong, người không thoát được đâu.” Tầng không Thánh điện vang vọng tiếng cách thiên thánh cuồng nộ gầm gừ, ong ong trong tai các võ giả.

626. Chương 637 : Không Chạy Thoát .

Rất nhanh, các thiên thánh đến mê trận và chỗ Diệp Phong ở quay về, không phát hiện tung tích gã. Cũng có nghĩa là gã sợ tội trốn biệt, càng khẳng định tội danh câu kết Vu ma, phản lại Thánh điện.

“Khốn kiếp! Đáng ghét! Thánh điện không hề bạc đãi y, vì sao y lại câu kết với Vu ma tự hủy tiền đồ, lẽ nào lợi ích của đám man tử đó cho y còn lớn hơn Thánh điện mang lại?” Tuy các thiên thánh đều nhất trí nghi ngờ gã nhưng họ vẫn không hiểu động cơ của gã là gì. Gã không phải Qua Bưu, không bị bắt hay bị bức bách.

“Bất hấn về, nghiêm hình bức cung là rõ hết thôi.” Một thiên thánh hung hãn gầm lên.

“Vấn đề bây giờ là Diệp Phong sợ tội chạy mất rồi. Thánh địa rộng như vậy, y trốn tránh thì muốn tìm được không dễ.”

“Không sai! Hà huống thực lực của y thì dù địa thánh cũng không chế trụ được. Trừ phi chúng ta xuất thủ, không thì dù phát hiện tung tích y cũng khó bắt về Thánh điện được.” Chúng thiên thánh nhao bàn luận, nhất thời không có cách giải quyết.

Thoáng sau, Kiếm Vô Phong dẫn nhân mã chủ lực - - năm thiên thánh và phần lớn địa thánh vội vàng về Thánh điện, chỉ lưu lại một phần nhân mã ở lại ngoại hư không thu hoạch hồn khoáng sắp thành hình.

“Cái gì, Diệp Phong phản lại Thánh điện, giết chết Qua Bưu? Toa rập với Vu ma cướp kho hồn thạch lớn nhất của Thánh điện?” Nghe thấy tin này, Kiếm Vô Phong không phải nộ hỏa xung thiên mà cực độ ngạc nhiên. Lão không sao tin được một thanh niên được thần tôn coi trọng, có tiềm lực vô hạn lại gây ra việc đại nghịch bất đạo như thế.

“Lão phu đã biết tiểu tử đó không ra gì, hiện tại quả nhiên lộ nguyên hình!” Liệt Mãnh không nén được buột miệng, trước đó Diệp Phong được thần tôn ban thưởng nên lão buộc phải giao hảo với gã, giờ đã chứng thực gã phản lại Thánh điện, hai bên đã thành thế bất lưỡng lập, nợ cũ nợ mới chồng nhau, đẩy lên trong lòng Liệt Mãnh.

“Sao lại thế được, Diệp Phong không có lý do làm vậy.” Kiếm Vô Phong không dám tin, xưa nay lão đều tín nhiệm và coi trọng gã cực độ.

“Hừ! Kiếm thiên thánh, Diệp Phong xưa nay đều do các hạ đề bạt, giờ Thánh điện tổn thất lớn thế này, Kiếm Vô Phong các hạ lần gười đầu tiên đáng tội.” Liệt Mãnh vốn bất mãn trước việc Kiếm Vô Phong thiên vị Diệp Phong, giờ nhân cơ hội đả kích.

“Liệt Mãnh! Người có ý gì? Lẽ nào người nghĩ Diệp Phong và Kiếm mỗ đồng mưu?” Kiếm Vô Phong giận dữ, khí thế bùng lên.

“Ta không nói thế.” Kiếm Vô Phong phát nộ, Liệt Mãnh rút lại, chỉ hừ lạnh.

“Người đừng quên Diệp Phong là do Hỏa điện sứ giả đưa lên Thánh điện, muốn truy cứu trách nhiệm, Liệt Mãnh khó thoát.” Kiếm Vô Phong vốn chỉ định phản bác đối phương, đột nhiên sắc mặt ngưng lại, như tỉnh ra.

“Đúng rồi! Hỏa sứ!” Kiếm Vô Phong giận chân, sai thủ hạ: “Mau đưa Hỏa sứ đến đây.”

Địa giai vâng lời đi ngay.

Liệt Mãnh lập tức tỏ vẻ bất mãn: “Kiếm Vô Phong người có ý gì? Lẽ nào định đổ trách nhiệm cho Hỏa điện?”

“Hừ, Kiếm mỗ lẽ nào nhỏ mọn như thế.” Kiếm Vô Phong liếc Liệt Mãnh rồi giải thích: “Từ khi Diệp Phong tiến nhập Thánh điện, trừ Liệt thiên thánh các hạ từng khó dễ thì Thánh điện luôn có ơn với y. Nếu y chỉ là phổ thông thánh tiềm giả thì tuyệt đối không có lý do phản lại Thánh điện.”

“Ý Kiếm thiên thánh là gì?” Những thiên thánh khác cũng bị thu hút, họ đều muốn hiểu rõ vì sao Diệp Phong được thần tôn ban ơn mà vẫn phản lại Thánh điện. Thông thường, một thánh giai võ giả không có lý do theo Vu ma mà bỏ qua tiền đồ rõ ràng ở Thánh điện.

“Tất cả... đợi khi Hỏa sứ đến sẽ biết ngay.”

Rất nhanh, Hỏa sứ run run rẩy rẩy bị đưa đến trước mặt chúng thiên thánh. Thấy các vị thiên thánh đại nhân đều lạnh lùng, Hỏa sứ nhũn chân quỳ xuống.

“Hỏa sứ! Thánh điện phát sinh việc gì chắc người đã biết.” Kiếm Vô Phong lên tiếng đầu tiên: “Diệp Phong là do người dẫn lên Thánh điện, người cũng rõ rất thân phận của y ở Võ Nguyên đại lục. Nói đi, vì sao y phản lại Thánh điện, thật ra y là ai?”

Kiếm Vô Phong lập tức phủ đầu Hỏa sứ.

Hỏa sứ run người, thầm rửa Diệp Phong gây ra sóng gió đại họa cỡ này tại Thánh điện. Gã không chỉ giết Qua Bư mà còn cùng Vu ma cuỗm sạch số hồn thạch Thánh điện tích lũy vạn năm qua. Tội ác ngập trời này, chỉ một tội danh cũng đủ chết mấy vạn lần, hà huống gã hoàn thành tất cả chỉ trong một lần.

Đáng hận nhất là khi hành động, Diệp Phong không hề để lộ phong thanh cho lão khiến sự việc xảy ra, lão không kịp trở tay, cả cơ hội trốn đi cũng không có.

“Thuộc hạ... Diệp Phong...” Hỏa sứ không biết nên nói thế nào, trong thể nội còn lưu lại Thần thông chú, một khi nói ra là Diệp Phong biết liền.

“Người còn ấp áp ứng ứng, không nói thật có tin lão tử bỏ chết người ngay không.” Liệt Mãnh nộ hỏa xung thiên gầm lên, dáng vẻ này của Hỏa sứ chứng tỏ lão biết bí mật của Diệp Phong.

Nói, hay là không nói? Hỏa sứ nhanh chóng quyết đoán.

Diệp Phong đã trốn đi, dù lão tiết lộ cũng không thể uy hiếp đến gã. Hà huống hành động của gã lần này coi như đã tự làm lộ thân phận, những bí mật còn lại, lão nói ra hay cũng không thay đổi được việc gã trở thành đối tượng bị Thánh điện thông tập.

Nhưng nếu còn che giấu cho Diệp Phong, rất có thể đầu sẽ rụng ngay, nên lão không cần cân nhắc nhiều, lập tức lựa chọn.,

oOo

Ở ngoại hư không, Diệp Phong dẫn chúng nữ cẩn thận phi hành.

Vốn gã định để chúng nữ về Võ Nguyên đại lục trước, mang theo tinh huyết giải chú cho Sinh mệnh điều linh và sinh mệnh tinh huyết của Qua Bư giao cho sư phụ. Giải trừ uy hiếp cho người đã rồi tính.

Bản thân gã, tạm thời không còn Hồn tâm khoáng nên sẽ ở lại thánh địa một thời gian đợi thời cơ. Có Đạo hồ hiệp trợ, tin rằng sẽ có cơ hội tìm được phú nhiều hồn khoáng để lấy Hồn tâm khoáng quay về đại lục.

Nhưng vì thánh địa thông đạo nằm gần con đường bắt buộc phải qua khi bọn Kiếm Vô Phong về Thánh điện. Để tránh cho chúng nhân bị phát hiện, gã buộc phải dẫn bọn Thẩm Lan đi vòng rồi từ ngoại hư không về thánh địa thông đạo.

Thành ra tốn thêm rất nhiều thời gian. Bọn Kiếm Vô Phong quay về Thánh điện, Diệp Phong tổn mất mấy chục phút nữa mới đến được thông đạo.

“Ồ...” Óc gã run lên khiến chân mày nhíu lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Phong!” Thẩm Lan dịu giọng hỏi.

“A, Hỏa sứ đã tiết lộ bí mật rồi.” Diệp Phong mỉm cười, giờ gã đã công nhiên phản lại Thánh điện, Hỏa sứ có tiết lộ hay không không quan trọng nữa. Tin tức có giá trị duy nhất lão nắm giữ – gã là đồ đệ của Yêu vương.

“Hừ! Đã biết là lão tặc đó không thể tin được.” Mộ Dung Tử Thanh tức giận.

“Khó trách được lão, chắc giờ này lão cũng thân bất do kỷ. Lúc đi chúng ta đã quên mất lão.” Diệp Phong bình thản cười nhẹ: “Đằng nào hiện tại Thánh điện cũng chỉ muốn xé xác ta thành vạn mảnh, còn về quan hệ giữa ta và sư phụ chỉ là đổ dầu vào lửa thôi.”

“Ha ha! Bất quá chúng ta đã rời khỏi phạm vi Thánh điện, muốn tìm được đâu có dễ.”

“Chỉ cần đưa mọi người về đại lục thì ta yên tâm rồi.” Thứ gã lo lắng là an nguy của chúng nữ, tuy tu vi của họ đều đạt đến thánh giai nhưng với thể lực như Thánh điện, chỉ cần sơ ý là tạo thành bi kịch không thể vãn hồi. Năm xưa sư phụ và sư mẫu thiếu chút nữa âm dương cách biệt là tấm gương tày liếp.

Có vết xe đổ của sư phụ, tất nhiên gã không dám sơ ý. Chỉ cần đưa chúng nữ an toàn rời thánh địa, dù Thánh điện báo thù hung hãn thế nào, gã cũng tự tin mình có thể độc lập ứng phó.

“Chúng ta sắp đến không gian thông đạo, chắc Thánh điện không kịp phản ứng. Phong, huynh cứ yên tâm.” Chúng nữ đều đỏ mắt nhìn gã, sắp chia tay, ai cũng lưu luyến, nhưng họ hiểu còn ở bên gã chỉ tổ liên lụy mà thôi.

“Hi vọng nhất thiết thuận lợi.” Gã nhìn về phía thông đạo, thầm nhủ.

Mười phút sau, bọn gã đã thấy dòng năng lượng liên tục tràn ra từ không gian thông đạo, mục tiêu ngay trước mắt mất rồi. Gã vốn đang lo lắng cũng lỏng người được đôi chút.

“Những lời rườm rà không cần nói nữa.” Diệp Phong vừa lao nhanh đến thông đạo vừa dặn chúng nữ: “Mọi người giao hai giọt tinh huyết cho sư phụ, lão nhân gia thủ đoạn thông thiên, tất nhiên biết cách giải trừ vu chú. Nên nhớ những lời Hỏa sứ nói về cách lợi dụng Hồn tâm khoáng bảo vệ mình khỏi năng lượng phong bạo... Tất cả, phải cẩn thận.”

“Phong!” Sắp chia tay, chúng nữ đều ánh lệ, cùng bước lên ôm gã.

Vũ Hân cũng sụt sịt: “Chi bằng... Diệp Phong và mấy vị muội muội về Võ Nguyên đại lục. Ta là người thánh tộc, có lẽ thiên thánh đại nhân không khó dễ gì.”

“Đừng ngốc nữa, cô nương theo bọn tại hạ lâu như vậy mà không tiết lộ tin tức gì? Thánh điện chịu tin sao? Về đi, không phải tộc nhân của cô nương đều ở đại lục hử.” Gã mỉm cười, vỗ vỗ đầu Vũ Hân.

Chúng nữ lưu luyến, sau cùng đành buông ra, định vào không gian thông đạo...

627. Chương 638 : Bị Dồn Đến Chân Tường .

Cảm thụ được khí thế tràn tới, sắc mặt Diệp Phong trắng nhợt đi. Gã đương nhiên đoán được chủ nhân của các khí tức đều là thiên giai cường giả của Thánh điện.

Liệt Mãnh, Kiếm Vô Phong và mấy thiên thánh của các điện như từ hư không đột ngột hiện ra quanh gã và chúng nữ. Đối diện với thiên giai khí thế ngút trời, chúng nữ chỉ có tu vi hư giai đều run lên, linh vực cũng không ngoại lệ.

Đao hổ đứng sau lưng gã, biến sắc mấy lần. Bảy thiên giai bao vây, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có.

“Chạy mau, mau vào trong thông đạo.” Diệp Phong lao đi như tia sét, thân thể lớn vụt thành ngọn núi nhỏ, vùng tay cuốn chúng nữ vào không gian thông đạo.

Vào được thông đạo, người chỉ có hư giai tu vi sẽ dựa vào Hồn tâm khoáng bảo vệ mình không bị năng lượng phong bạo tác động. Dù thiên giai cường giả cũng không dám mạo hiểm đi vào. Với Diệp Phong, chỉ cần tứ nữ an toàn vào được là gã không còn gì e ngại nữa.

“Hừ! Định đào tẩu, si tâm vọng tưởng!” Cùng tiếng hừ, bức tường năng lượng hồn hậu xuất hiện trước cửa vào thông đạo, chúng nữ vốn với lực đẩy của Diệp Phong có thể lao vào nhưng bức tường xuất hiện thì họ va vào, cùng bị hất lùi lại.

Gã lắc mình, chặn trước tứ nữ, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

“Các vị thiên thánh đại nhân, Qua Bưu do mổ giết, hồn thạch cũng do mổ và Vu vô nhất tộc lấy đi, không liên can đến họ. Chỉ cần các vị để họ đi, Diệp Phong chấp nhận bó tay chịu trói.” Gã ôm chút hy vọng sau cùng, chỉ ít chúng nữ cũng thoát được, sẽ cứu được sư phụ.

“Ha ha ha! Diệp Phong người trở nên ấu trĩ như vậy từ lúc nào? Người không bó tay chịu trói, lẽ nào thất vị thiên thánh bọn ta còn không bắt được mất tên nhóc các người?” Liệt Mãnh cười âm lạnh. Lần này sẽ không ai giúp gã nữa, còn lão có thể danh chính ngôn thuận báo thù cho tôn nhi.

“Diệp Phong, từ khi người tiến nhập Thánh điện, ta không bạc đãi người, nhưng người lại gây ra việc không thể tha thứ này thật khiến ta thất vọng... Nể tình thần tôn từng ban thưởng, các người chịu trói đi. Thánh điện nhất định sẽ phán xử công bằng...” Kiếm Vô Phong lắc đầu thở dài.

“A! Kiếm đại nhân, đáng tiếc. Tại hạ là đồ đệ của sư phụ nên chắc chắn không đội trời chung với Thánh điện. Tại hạ hỏi Kiếm đại nhân một lần cuối, có thả bọn Thẩm Lan không, Diệp Phong sẽ mặc tình cho các vị xử lý.” Cơ nhục của gã căng lên, như tảng đá cứng, chân nguyên điên cuồng chảy trong gân mạch, thể nội khí tức tăng vọt, cơ hồ sẵn sàng bạo phát bất cứ lúc nào.

“Si tâm vọng tưởng!” Liệt Mãnh cướp lời cười vang: “Người định kháng cự thì bản thiên thánh sẽ cho người ném mùi đau khổ, để người biết dù thiên phú cỡ nào, thủ đoạn đến đâu thì trước tu vi thiên giai đều vô dụng, không đáng một xu.”

“Liệt lão vương bát đản! Có bản lĩnh thì thử xem thiên giai như người có dễ dàng bắt được Diệp Phong không. Người, dám không!” Diệp Phong quát to, khí thế tăng lên đỉnh cao, khí lưu quanh mình vì năng lượng khí tức tràn ra mà rung lên ong ong, hình thành một chướng ngại không khí trước mặt gã.

Nghe gã nhục mạ như vậy, sắc mặt Liệt Mãnh âm trầm cực độ, gằn giọng: “Diệp Phong, lão phu biết người khích tướng nhưng lão phu nguyện ý mắc lừa, để xem người có bản lĩnh gì mà dám đơn đấu với lão phu.”

“Hừ, người nói có giữ lời không?” Diệp Phong tỏ vẻ khinh miệt, liếc bọn Kiếm Vô Phong.

“Lão phu nói sao lại không tính?” Liệt Mãnh bị thái độ của gã khiến cho thẹn quá hóa giận, cổ họng gào lên khe khẽ, quay lại giận dữ nói với lục vị thiên thánh: “Lão phu đấu với Diệp Phong, chư vị đừng nhúng vào, bằng không đừng trách Liệt Mãnh này trở mặt.”

Bọn Kiếm Vô Phong nhăn nhó, Liệt Mãnh quá xung động nên dễ dàng bị trúng kế khích tướng của Diệp Phong. Nhưng họ không thể coi nhẹ danh dự của lão, hà huống không ai cho rằng Diệp Phong có cơ hội chiến thắng Liệt Mãnh.

“Người muốn khiêu chiến Liệt thiên thánh, bọn ta không có ý kiến. Bất quá... dù kết quả thế nào, bọn ta cũng không tha cho người.” Kiếm Vô Phong đáp.

Thái độ của Thánh điện rất rõ ràng, dù Diệp Phong có thủ đoạn gì đó may mắn thắng được Liệt Mãnh, bọn Kiếm Vô Phong cũng không để gã thoát.

“Diệp Phong tự biết hôm nay khó thoát, chỉ cần các vị đáp ứng, nếu hôm nay may mắn thắng được Liệt Mãnh thì để bọn Thẩm Lan đi khỏi đây.” Gã cười buồn, nhậm nhèo đáp.

“Việc đó...” Chúng thiên thánh thương nghị một lúc, thấy tính mạng tứ nữ không quan trọng, Thánh điện chấp nhận được vụ cá cược này.

“Vậy được, nếu người thắng Liệt thiên thánh, Thánh điện có thể đồng ý không khó dễ bốn người bọn họ. Bất quá...” Kiếm Vô Phong đổi ngữ khí: “Họ phải giao Hồn tâm khoáng ra. Họ ở lại thánh địa, Kiếm lão hứa sẽ giữ an toàn cho họ, chắc chắn không nuốt lời.”

“Ha ha! Kiếm đại nhân quả nhiên lợi hại, biết họ có Hồn tâm khoáng.” Diệp Phong có vẻ mất hết hi vọng, chỉ bình thần đáp.

“Diệp Phong người tính toán cẩn thận lắm, nhưng vẫn còn sơ hở một điểm.” Kiếm Vô Phong khẽ cười: “Người nghĩ vì sao bọn ta lại chặn trước ở đây?”

“Kiếm đại nhân nguyên ý tứ giáo, Diệp Phong rửa tai lắng nghe.” Diệp Phong quả thật cực kỳ phiền lòng, bọn gã hành động cực nhanh nhưng Thánh điện như đã biết trước, mai phục sẵn bảy thiên thánh chặn đường. Thật sự gã không hiểu.

“Bọn ta được Hỏa sứ cho biết người là đồ đệ của Yêu vương, tất nhiên y cũng cho ta biết động cơ người giết Qua Bưu. Bọn ta biết người sẽ phải về Vô Nguyên đại lục cứu Yêu vương, thì không gian thông đạo là nơi phải đi qua, bọn ta chỉ cần ở đây ôm cây đợi thỏ là được. Chỉ là ta không ngờ người không phòng bị gì, dễ dàng mắc câu thế thôi...” Kiếm Vô Phong cười lạnh, thở dài lắc đầu.

“Không sai! Là Diệp Phong sơ ý.” Lòng gã đầy hối hận, sơ hở quá rõ ràng này mà gã không nhận ra, vì lúc trước mọi hành động quá thuận lợi nên gã coi thường Thánh điện, dẫn đến cảnh đưa mọi người vào tình cảnh này.

Dù thế nào, phải đưa bọn Thẩm Lan về Vô Nguyên đại lục! Gã nghiêng răng, thầm phát thệ.

628. Chương 639 : Không Còn Gì Để Mất

“Hừ! Hối xong rồi, lần này Diệp Phong người có thể chết nhắm mắt rõ ràng.” Liệt Mãnh hừ lạnh, thể nội dấy lên hỏa nguyên lực, linh vực hung hãn dâng lên, toàn thân như vàng dương rực cháy, phát ra hơi nóng tỏa đi tứ phía.

“Ai chết thì chưa nói trước được.” Diệp Phong vẫn giữ vẻ trào lộng khiến chúng nhân kinh ngạc khôn cùng. Ngay cả Liệt Mãnh cũng lầm bầm, lẽ nào gã thật sự có con bài tẩy có thể uy hiếp được lão?

Lão nhất định phải cẩn thận hơn, trước đây gã không chỉ một lần thể hiện bản lĩnh vượt cấp chiến thắng đối phương! Nên lão không thể sơ ý, tin rằng với thiên giai tu vi, Diệp Phong có tuyệt chiêu gì thì lão cũng đón đỡ được.

“Kiếm đại nhân, sáu vị có dám thề là không nhúng tay vào giao đấu hay không?” Diệp Phong nheo mắt, kỳ thật hơi run lên vì khẩn trương. Cơ hội... chỉ có một, nếu bị đối phương nhận ra thì triệt để hết hi vọng.

Kiếm Vô Phong và mấy thiên thánh nhìn nhau, gật gù: “Chỉ cần người không định chạy, bọn ta sẽ không xuất thủ.”

“Được, mỗ tin lời Kiếm đại nhân.” Diệp Phong hơi lỏng người, khẽ lắc tay, Tru Thần cung lập tức xuất hiện.

“Cây cung này là ý tượng của người?” Liệt Mãnh thấy Tru Thần cung, khóe môi nhếch lên trào phúng. Lão từng thấy gã thi triển cây cung, uy lực Lạc nhật thần tiễn xác thật kinh nhân nhưng với tu vi cao hơn hai đẳng cấp thì chỉ cần lão cẩn thận ứng phó thì công kích cỡ đó vô dụng.

“Liệt lão cầu, dám tiếp một mũi tên của ta không?” Hồn nguyên khí hải của gã rung động, năng lượng quanh mình chuyển thành kim chân nguyên lực, được Tru Thần cung hút vào thân cung.

“Nhường người một chiêu thì sao?” Liệt Mãnh biết chắc Lạc nhật thần tiễn không thể uy hiếp được mình, giết gã cũng không phải mục đích của lão. Lão phải từ từ dày dạn gã để trả mối thù mất tôn nhi, và những lần gã mạo phạm uy nghiêm của lão từ khi đến Thánh điện. Nên lão không vội xuất thủ.

Xẹt, xẹt, xẹt... Quanh thân cung, kim chân nguyên lực liên tục liên tục ngưng tụ, hơn nữa liên tục phát ra kim sắc điện hồ kêu tanh tách. Khí thể của gã cũng lên đến đỉnh điểm.

Đòn này vạn phần trọng yếu, liên quan đến an nguy của chúng nữ và tính mạng sư phụ, buộc gã phải dốc toàn lực.

Tru Thần cung... nhờ vào người! Nhất định phải thành công!

Thân thể gã phát ra tiếng nổ vang, Lạc nhật thần tiễn hình thành trên dây cung.

“Cần khôn tạo hóa thuật!” Thần niệm huyền ảo tràn vào Lạc nhật thần tiễn, năng lượng khí tức trên thân tiễn dâng cao. Diệp Phong quát to, hai bên phân hóa thành hai lạc nhật hư ảnh.

“Ha ha! Không ngờ y lại tu luyện môn thánh kỹ đó, phối hợp với cây kim nguyên chi cung quả thật hiệu quả. Chỉ tiếc tu vi của y quá thấp, bằng không có thể phân ra được năm đạo công kích.” Kiếm Vô Phong thân là Kim điện thiên thánh, tất nhiên quá quen thuộc Càn khôn tạo hóa thuật, cả lão cũng không cho rằng mũi tên uy uy hiếp được Liệt Mãnh đang sẵn sàng.

“Bất quá, chẳng trách y dễ dàng giết được Qua Bưu, tha tu vi hư giai mà thi triển được công kích có uy lực này thì thánh địa không có người thứ hai. Đáng tiếc...” Một thiên thánh lắc đầu than. Chúng nhân tất nhiên hiểu ý.

“Lão phu thấy Diệp Phong không phải hạng cuồng ngạo, y phải biết cách biệt giữa mình và thiên giai, vì sao rất tin tưởng vào mũi tên này? Lẽ nào là cùng đường rồi?” Thiên thánh này hiểu rõ thái độ của Diệp Phong, tựa hồ gã cho rằng mũi tên này đủ để kích bại Liệt Mãnh nhưng thực tế thì còn kém xa.

“Ha ha, cùng đường rồi thì tưởng cần càn là sẽ phát sinh kỳ tích chắc! Chấp nhận làm gì.” Một thiên thánh khinh miệt.

Là đối thủ của Diệp Phong - - Liệt Mãnh, hiện giờ cũng không hiểu tâm tư của gã. Uy thế mũi tên cho thấy có thể uy hiếp được lão, nhưng phải trong tình huống lão không đề phòng. Hiện giờ lão đang chăm chú chuẩn bị phòng ngự, thì dù uy lực của tăng thêm hai thành, lão cũng có thể ung dung ứng phó.

Hừ, sẽ cho người biết dám giết tôn nhi của ta thì phải trả giá thế nào.

“Lạc nhật tam liên xạ!” Khí thế của Diệp Phong lên đến đỉnh điểm, mũi tên này đã tích năng lượng đến điểm cao nhất.

Nhưng chúng nhân kinh ngạc vì gã đột nhiên quay mình, mục tiêu không nhắm vào Liệt Mãnh mà về phía chúng nữ.

Phụt. Tiếng rời dây cung vang lên bên tai chúng nhân. Ba mũi kim tiễn như ba dải cầu vồng vút ra.

“Không xong! Hắn muốn phá hoại lớp phòng ngự.” Mục tiêu của Diệp Phong đương nhiên không phải bọn Thẩm Lan mà là lớp phòng ngự dày mật sau lưng họ.

Chúng nữ tuy bị chướng ngại năng lượng hất bắn lại nhưng chỉ cách thánh địa thông đạo mấy chục thước, chỉ cần phá được chướng ngại là con đường đào sinh của họ mở ra. Diệp Phong chỉ chờ có thế.

Gã hiểu rõ thực lực của mình không có cơ hội chiến thắng Liệt Mãnh, mà chỉ tỏ vẻ cực kỳ tự tin để mê hoặc chúng thiên thánh, khiến họ tưởng gã có con bài nghịch thiên nào đó nên đều chú ý vào giao chiến mà quên mất bọn Thẩm Lan.

Đặc biệt là Liệt Mãnh, tuy gần chúng nữ nhất nhưng lão e dè thủ đoạn của Diệp Phong, luôn giữ thế phòng bị, không ngờ gã lại dùng chiêu này. Lạc nhật tam liên xạ bắn ra trong lúc lão không kịp định thần nên không ngăn chặn.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, ba mũi Lạc nhật thần tiễn bắn vào chướng ngại năng lượng.

Chướng ngại năng lượng do thiên giai thi triển tuy phòng ngự kinh nhân! Nhưng sau rốt vẫn là thủ đoạn Kiếm Vô Phong thi triển vội vã, ngăn chặn chúng nữ chỉ có hư giai tu vi thì có thừa nhưng đòn này của Diệp Phong tụ tập toàn bộ sức mạnh của gã, cộng với hiệu quả tăng lực của Tru Thần cung. Dù một thiên thánh mà không phòng bị cũng không dễ dàng ngăn được ba mũi tên này, nói gì tử vật như chướng ngại năng lượng?

“Chát, chát, chát...” Ba mũi Lạc nhật thần tiễn xuyên qua trung tâm lớp năng lượng, từng mảnh vỡ năng lượng tan đi như pha lê vỡ, bay táo tác đầy mỹ lệ lên trên không, như chuẩn bị tiến chân bọn Thẩm Lan.

“Mau lên, chạy vào trong thông đạo.” Diệp Phong nghiêng răng quát to với chúng nữ. Đồng thời, trước mặt gã quét qua một bóng xanh, dây lên từng làn sóng năng lượng khiến không gian rung lên ong ong, như ý bóng lập tức xuất hiện trong tay.

Thẩm Lan và Diệp Phong đôi lòng tương thông, sớm đã hiểu ý gã. Cô biết cơ hội chỉ trong tích tắc hàn băng lĩnh vực lập tức được thi triển, cuốn lấy Hồng Diệp, Tử Thanh và Vũ Hân, đẩy lên gió lạnh thấu xương, lướt qua khe hở của chướng ngại năng lượng.

“Khốn kiếp, dám giở trò này trước mắt lão phu, muốn chết hả.” Liệt Mãnh then quá hóa giận, không ngờ trong tình hình này mà Diệp Phong còn một lần nữa giở trò với lão, thật khiến lão biết giấu mặt vào đâu?

Hỏa nguyên linh vực lao tới, hóa thành cự trảo hung hãn chụp vào gã.

Bọn Kiếm Vô Phong cũng nhú mào, tốc độ của mấy người nhóm Thảm Lan tuy nhanh nhưng với các thiên thánh như họ thì không đáng gì.

“Ầm ầm!” Công kích của Liệt Mãnh giáng trúng mình gã. Thân thể cao mười mấy thước của gã run lên, da cháy lên bùng bùng, ngọn lửa cuồng bạo đốt cháy tan nhục thân gã, máu lại phun ra.

Tuy trúng một đòn của Liệt Mãnh, nhưng gã không lùi bước. Sau lưng gã hình thành một bức tường do khí lưu ngưng lại, giữ cho gã đứng im. Vì khí tường nên gã lãnh đòn càng nặng hơn.

Chúng nhân đều biết, nếu vắng đi thì thân thể lùi lại có thể đẩy bớt một phần uy lực, vết thương cũng nhẹ hơn. Nhưng gã làm thế coi như hoàn toàn hứng chịu uy lực công kích, nếu nhục thân của gã chưa đạt tới thánh giai thì đòn này của Liệt Mãnh e rằng đã lấy mạng gã.

Vì gã chống đỡ nên công kích của Liệt Mãnh không lan đến chỗ chúng nữ. Thảm Lan đã mang theo tam nữ, đến cách thông đạo không đầu mười thước.

“Phong!” Thấy gã trúng đòn nặng như vậy, chúng nữ đều đau lòng. Thân hình Thảm Lan hơi cứng lại.

“Đi mau.” Hai mắt, lỗ mũi, tai và cả miệng gã đều rỉ máu, hình dáng cực kỳ đáng sợ. Gã điên cuồng thôi động năng lượng, vừa chữa lành thương thể vừa tụ hợp vào như ý bổng.

“Chư vị đừng quên lời hứa, chỉ cần Diệp Phong không chạy thì sẽ không xuất thủ.” Thấy bọn Kiếm Vô Phong định thi triển thủ đoạn ngăn chúng nữ, gã nở nụ cười thâm, trào phúng đầy khắc bạc.

Gã không còn sức ngăn các thiên thánh, đành lợi dụng kế ban nãy hạn chế đối phương. Còn đối phương có giữ lời không thì gã không khống chế được.

“Việc này...” Bọn Kiếm Vô Phong hơi sững người. Hiện tại mới tỉnh ngộ, Diệp Phong bức bọn lão thê là vì như vậy.

Tuy gã là đại địch của Thánh điện nhưng họ là thiên thánh chi tôn, vừa đồng ý xong lẽ nào lại nuốt lời? Trong lúc chần chừ này, bọn Thảm Lan đã đến sát thông đạo. Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Thảm Lan vẫn do dự ngoái nhìn Diệp Phong...

“Đi ngay, bằng không các người không còn là nữ nhân của Diệp Phong.” Gã trợn trừng mắt gầm lên, không chỉ là an nguy của tứ nữ, còn cả tính mạng sư phụ, không thể chần chừ được.

Phong. Nếu huynh chết, sau này bọn muội sẽ bắt cả thánh địa trả mạng cho huynh.

Chúng nữ trào nước mắt, Thảm Lan quay đầu lao vào thông đạo...

629. Chương 640 : Thánh Tôn Hiện Thân

Thân ảnh bọn Thảm Lan tan biến trong thông đạo. Bọn Kiếm Vô Phong lắc đầu, bỏ ý định đuổi theo. Họ không dám lấy thân mạo hiểm với năng lượng phong bạo trong đó, đằng nào nhân vật quan trọng là Diệp Phong vẫn ở thánh địa.

Diệp Phong khê thở phào, chỉ cần chúng nữ an toàn thoát thân, gần không còn gì phải lo lắng nữa. Cùng lắm thì liều một phen, sống hay chết là so số trời.

“Đao hổ! Tiểu Hôi giao cho ngươi, nếu cơ hội thì chạy đi.” Diệp Phong lên truyền âm cho Đao hổ. Hiện tại vương vấn duy nhất của gã tiểu đệ bầu bạn bấy lâu này.

Tiểu Hôi ban đầu còn bị chấn nhiếp trước khí thế của các thiên thánh, thân thể hơi run lên, giờ nghe Diệp Phong nói giao nó cho Diệp Phong thì nín chặt tay gã, không chịu buông: “Ca ca! Tiểu Hôi muốn cùng ca ca giao chiến.”

Gã vuốt đầu nó, lắc đầu bảo: “Tiểu Hôi mau nghe lời, chốc nữa ca ca toàn lực nghênh chiến địch nhân, đệ không thể để ta phải phân tâm chứ.”

Đao hổ kéo Tiểu Hôi sang bên, nhú mào quan sát tình thế, tìm cơ hội thoát thân. Bấy thiên thánh vây quanh, muốn đào tẩu không dễ.

“Được, được lắm.” Liệt Mãnh sầm mặt, dáng vẻ cực kỳ đáng sợ, nghiêng răng nói từng chữ: “Người lại dám hí lộng lão phu, đúng là chán sống.”

Liệt Mãnh không quan tâm việc bọn Thảm Lan đào thoát mà bức bội vì ngay trước mắt lão, Diệp Phong lại dám bốn cợt một lần nữa. Lão vừa mới thể sẽ đơn độc thu thập Diệp Phong thì chỉ trong tích tắc mấy con mồi tướng nằm trong túi như bọn Thảm Lan lại bị gã dùng kế cứu mất. Tất nhiên lão phải phẫn nộ đến phát cuồng.

“Người, yêu thú và nhóc con kia. Đừng mong thoát được ai.” Liệt Mãnh nhìn cả ba, mắt ánh lên sát ý vô cùng.

“Liệt thiên thánh, đừng quên là không thể giết Diệp Phong, phải giao cho thần tôn đại nhân xử trí!” Kiếm Vô Phong nhắc.

“Lão phu minh bạch! Chốc nữa sẽ giữ mạng cho hần nhưng khiến hần đỡ sống đỡ chết, tin rằng thần tôn đại nhân không dị nghị gì.” Liệt Mãnh hiện tại hận Diệp Phong thấu xương, không dằn dũa gã sống không được chết không xong thì khó tiêu được mối hận trong lòng.

Kiếm Vô Phong trầm mặc, coi như chấp thuận hành động của Liệt Mãnh.

Dáng vẻ Diệp Phong ngưng lại biết lần này Liệt Mãnh không cho mình cơ hội nữa, như ý bỗng rung lên, thổ chân nguyên hỗn hậu dồn vào khiến không gian quanh đó rung lên vì năng lượng dâng tràn, từ thân bỗng tỏa ra từng vòng sóng hư không.

“Tiên hạ thủ vi cường!” Con người Diệp Phong co lại, tích tụ đủ sức mạnh rồi, cự bổng vung mạnh lên đập vào vị trí Liệt Mãnh.

Hư không mẫn diệt! Hư không mẫn diệt do như ý bổng thi triển thì khác. Như ý bổng quét qua, hắc sắc hư không sụp đổ hình thành một màn đen quỷ dị, linh khí quanh đó bị hút vào, tạo ra năng lượng phong bạo dữ dội theo quỹ tích của cây bổng.

“Trò vật vãnh. Nổ.” Liệt Mãnh thoáng tỏ ra kinh ngạc, nhưng thiên giai thánh kỹ đó cũng chỉ tạo được hiệu ứng như thế với lão mà thôi. Lão cười lạnh, hỏa hồng linh vực ngưng thành quyền đầu to lớn giáng vào như ý bổng.

“Ầm!” Tiếng nổ động trời vang lên, hai luồng sức mạnh đáng sợ một đỏ một đen va nhau, không gian trong vòng mười dặm rung rinh. Diệp Phong run người, cảm giác luồng phản chấn chỉ lực cực kỳ đáng sợ thuận theo như ý bổng truyền vào thể nội.

Phụt. Máu từ miệng gã trào ra như suối, lúc nào gã đang ở trạng thái cự nhân, máu phun ra cơ hồ nhuộm đỏ một vạt hư không. Mấy giọt rơi xuống nhuộm đầm quanh Đao hổ, cả Tiểu Hôi cũng ngửi thấy mùi tanh lợm giọng.

Gã lùi lại hơn trăm trượng, sắc mặt kinh hãi, đó là thực lực thiên giai chân chính sao? Chỉ một đòn mà không những khiến thiên giai thánh kỹ gã thi triển biến thành vô dụng, còn khiến gã trọng thương. Dù gã có nhục thân ngang với vu thánh thì một đòn này vẫn nằm ngoài khả năng của gã.

“Hừ! Trò chơi giờ mới bắt đầu thôi.” Không cho gã kịp lấy hơi, tiếng cười của Liệt Mãnh lại vang bên tai.

Lưng gã ướt đầm mồ hôi lạnh, mặc kệ khí huyết còn sôi trào, khí bạo dưới chân lại nổ vang, lách ngang cực nhanh.

“Hỏa liên phong!” Giữa hư không đột nhiên mọc ra sáu chiếc lá sen đỏ rực bao kín trên dưới trước sau Diệp Phong. Sáu lá sen không đợi gã lướt ra mà khép lại, lập tức vây khốn.

“Bị hoa sen lửa của ta vây khốn thì ngươi cứ từ từ ở trong đó hưởng thụ mùi vị bị vô thượng chân hỏa thiêu đốt. Nhất định sẽ khiến ngươi đau đớn không muốn sống nữa, nhưng không nhanh chóng mất mạng đâu... Ha ha ha!” Liệt Mãnh tỏ vẻ tàn nhẫn rồi từ từ nhìn sang Tiểu Hôi trong tay Đao hổ.

“Diệp Phong, tựa hồ ngươi rất quan tâm nhóc con này... Vậy ta lấy nó ra khai đao đầu tiên để ngươi ném mùi mất đi thứ quý giá nhất.” Vì phải giao Diệp Phong cho thần tôn xử trí, Liệt Mãnh chỉ có thể dày dạn gã chứ không được lấy mạng, nhưng Tiểu Hôi và Đao hổ thì không cần.

Biểu hiện của Diệp Phong với Tiểu Hôi đều được lão chứng kiến, giờ định giết nó để gã đau khổ hơn. Món nợ mất tôn nhi phải trả lại gấp mười cho Diệp Phong.

“Lão tặc, Tiểu Hôi không sợ ngươi.” Tiểu Hôi gầm lên, giật khỏi tay Đao hổ, thân thể kêu tanh tách lớn vọt lên thành cự viên. Đồng thời thân ảnh nó mờ đi, hiển nhiên vì di động với tốc độ cao, tạo thành hư ảnh.

Trước mắt lão, thân thể to lớn của nó ảo hóa thành hơn mười khiến người ta hoa mắt, không biết đâu là thật là giả.

“Mau thả Phong ca ca, không thì Tiểu Hôi sẽ cho lão bắt tử ngươi một trận.” Giọng Tiểu Hôi như từ khắp hư không vọng lại, cơ hồ mọi thân ảnh đều lên tiếng. Hơn mười thân ảnh đồng thời ập tới, quanh Liệt Mãnh lấp lóe bóng xanh khổng lồ.

“Ồ, tiểu tử này có chút bản lĩnh, tốc độ lại đạt đến mức này.” Liệt Mãnh không ngờ mình lại bị hư giai tiểu yêu thú mê hoặc ánh mắt, liền hơi kinh ngạc.

Bất quá cường giả như lão thì phán đoán vị trí của đối thủ không chỉ bằng nhãn lực mà cả linh hồn thần niệm. Tốc độ của Tiểu Hôi tuy tuyệt luân nhưng trước mặt thiên giai như Liệt Mãnh thì không có đất dụng võ.

Liệt Mãnh cười lạnh gơ tay, linh vực lập tức xẹt ra một cây hỏa diễm đại đao, năng lượng cuồng bạo trên thân đao nổ vang như sấm, chém ngang cực mạnh. Đao hổ kinh hãi nhìn thấy Tiểu Hôi như cánh điều đứt dây văng đi, rớt phịch xuống đất.

“Tiểu Hôi đại nhân!” Đao hổ kinh hồ, năng lượng lập tức điên cuồng dấy lên, bạch hổ hư ảnh có hai cánh sau lưng hình thành trong tích tắc lao tới Liệt Mãnh.

Sinh tử của Tiểu Hôi liên quan đến thánh tôn đại nhân, đến vinh nhục của yêu thú nhất tộc, buộc nó phải liều mạng.

“Lại thêm nghiệt súc không biết lượng sức.” Liệt Mãnh nắm tay lại, quyền đầu đỏ rực tống ra, linh vực lập tức hình thành một cơn lốc xoáy hỏa nguyên hình mũi dùi nghênh đón hư ảnh bản tướng của Đao hổ.

“Ầm!” Đao hổ run người, sắc mặt nhợt đi lùi lại mấy trăm thước. Sức mạnh va chạm chưa trực tiếp tiếp xúc với thân thể mà nó đã không chống nổi. Thực lực giữa nó và Liệt Mãnh cách nhau quá xa.

Dù nó dốc hơn trăm phần trăm sức lực cũng không thể lay động Liệt Mãnh chút nào. Thánh điện thiên giai cường giả, tu vi quả thật kinh nhân.

“Đùa với các ngươi các ngươi chán chết.” Liệt Mãnh hừ lạnh, hỏa nguyên kinh nhân lại tụ trước mặt: “Sớm giải quyết các ngươi, lão phu sẽ chuyên tâm xử lý tên khốn Diệp Phong. Chịu chết đi.”

“Quá mạnh... với thực lực của ta không thể bảo vệ được Tiểu Hôi đại nhân!” Đao hổ cười thê lương, Diệp Phong đã bị khốn trong mớ sen lửa, không biết phải chịu dày dạn thể nào, Tiểu Hôi bị hỏa diễm đao chém cho bất động, nằm dưới đất không rõ sống chết thế nào. Còn nó, tuy vẫn còn sức đấu một trận nhưng thực lực cách nhau một trời một vực.

Nhận mệnh đi... Vì thánh tôn đại nhân mà chết thì cũng đáng. Đao hổ nhắm mắt, chuẩn bị đợi chết.

“Thật nhóc con này đã.” Liệt Mãnh biết Diệp Phong yêu thương Tiểu Hôi nhất, lão phát tay, hỏa nguyên công kích đủ giết chết địa giai lao bỏ vào vị trí của Tiểu Hôi.

“Lớn mật, còn ai dám thương tổn hài tử của bản tôn.” Trong lúc Diệp Phong bó tay, Đao hổ tuyệt vọng thì trong thân thể Tiểu Hôi đột nhiên bùng lên khí tức khiến Liệt Mãnh cũng rùng mình. Tiếp đó phía trên nó không biết từ khi nào ngưng tụ được hư ảnh khổng lồ phát ra vô thượng thần uy.

Hư ảnh xem ra do năng lượng ngưng thành nhưng toàn thân không hề có năng lượng phản ứng. Nhưng chỉ khí thể phát ra cũng khiến bảy thiên thánh tại trường như lâm đại địch, mục quang nhìn chăm chăm vào.

Hư ảnh có đầu như đầu kỳ lân, đỉnh đầu mọc hai sừng, thân thể lớn như thân rồng, phát ra kim quang chói lọi, uốn lượn trên không, phía dưới là năm ngọn trào sắc bén, phẳng phát có thể phá tan mọi vật. Thân thể hư ảnh dần thành hình, không gian thoáng xuất hiện tiếng gầm như sấm nổ, còn cả uy áp kinh nhân khiến tất cả đều không thở nổi.

“Thánh... Thánh tôn đại nhân!” Đao hổ phẳng phát thất thần, mắt không giấu được niềm vui, lạc giọng gọi.

630. Chương 641 : Phụ Thể

“Yêu tộc thánh tôn!” Kiếm Vô Phong và chúng thiên thánh cũng lâm bầm.

Trận chiến năm xưa giữa Ngũ hành thần tôn và yêu tộc thánh tôn, họ đều thấy tận mắt nên không lạ gì hư ảnh này. Lúc đó thực lực Ngũ hành thần tôn chưa đạt đến mức hiện tại, năm đầu một nhưng nếu không vì yêu tộc thánh tôn tu luyện gặp trắc trở, thực lực tự tổn gần hết thì e người thắng trong trận chiến với yêu thú nhất tộc không phải là Thánh điện.

Những thiên thánh này đều nhớ rõ môn một thực lực của yêu tộc thánh tôn, dù hiện tại họ đều là thiên thánh lại có tới bảy người nhưng trong lòng đều lạnh buốt.

“Y còn chưa chết hả? Sao lại thế được?” Liệt Mãnh cách Tiểu Hôi gần nhất, khí thể thánh tôn phát ra ép vào lão, thậm chí lão không đứng thẳng lên được, mồ hôi lạnh đầm đìa, suýt nữa bỏ chạy.

Lão từng tận mắt thấy yêu tộc thánh tôn tiêu tan thân thể vì tự chấn nổ, vì sao lại đột nhiên xuất hiện tại thể nội Tiểu Hôi? Không ai trả lời được câu hỏi đó.

“Nhân loại vô sỉ, dám dẫm thương hài nhi của ta. Muốn chết.” Thánh tôn hư ảnh trợn trừng mắt, sóng linh hồn đặc biệt tràn ra bao trùm mọi thiên thánh: “Tỏa thần phong hồn thuật!”

Nhất thời bọn Kiếm Vô Phong, kể cả Liệt Mãnh, sắc mặt đều như ngưng lại, đứng đờ người tại chỗ, mắt tan hết thần thái, không thấy tí thần khí nào như người thường, tựa hồ biến thành người chết. Chỉ một chiêu của thánh tôn đã thao túng được bảy thiên giai cường giả, tu vi thật sự kinh thể hãi tục!

Đao hổ tỉnh khỏi kinh hỉ, thấy toàn bộ địch nhân bị thao túng thì bước lên quỳ trước hư ảnh khóc to: “Thánh tôn đại nhân, ngài vẫn bình an là may mắn cho yêu thú nhất tộc. Sao hiện giờ ngài mới hiện thân.”

Đao hổ không khó đoán được, kỳ thật thánh tôn đại nhân luôn ẩn tàng tại thân thể Tiểu Hôi.

“Tình hình hiện tại của ta không thích hợp xuất hiện... Nhưng hôm nay nếu không vì tình thế nguy hiểm, ta cũng không hiện thân.” Thánh tôn tựa hồ có điều khó nói, khe thở dài lắc đầu, nhìn xuống mớ hoa sen lửa vây khốn Diệp Phong, dặn Đao hổ: “Hiện tại tình thế gấp rút, người giúp Diệp Phong thoát khốn đã rồi tính.”

Đao hổ tuy hoang mang nhưng bảy thiên thánh đều bị thánh tôn chế trụ, tình thế còn gì nguy hiểm nữa? Nhưng lệnh của thánh tôn với nó là thánh chỉ, tuyệt đối không dám cãi lời.

Hoa sen lửa của Liệt Mãnh tuy mạnh nhưng năng lượng chủ yếu tập trung ở trong để thiêu đốt Diệp Phong, nên khi Đao hổ trợ lực, linh vực của gã chợt nổ vang, thoát khỏi trói buộc của hoa sen, rút phịch xuống đất.

Toàn thân Diệp Phong bị thiêu không còn ra hình người, nếu bị hỏa liên vây khốn nửa canh giờ nữa, đến chín phần tính mạng của gã không còn...

Thoát khỏi hoa sen lửa, nguyên nguyên lực của gã điên cuồng chảy qua, sinh mệnh chỉ lực hùng hậu tưới nhuần, sau cùng gã cũng ho mạnh, hơi há miệng hỏi: “Các hạ là... yêu thú thánh tôn?”

Gã ban nãy tuy bị khốn trong hoa sen lửa thiêu đốt nhưng vẫn hiểu được tình hình. Mục đích của Liệt Mãnh là khiến gã tận mắt thấy cảnh Tiểu Hôi và Đao hổ bị giết nhằm tăng thêm thông khổ, nên ban nãy Tiểu Hôi bị thương, gã nhìn rất rõ, chỉ vì thực lực không đủ, không thể thoát được hoa sen lửa vây khốn.

Thánh tôn xuất hiện khiến gã cực kỳ kinh ngạc, không sao ngờ rằng trong thân thể Tiểu Hôi còn cao thủ cỡ đó.

Nhìn Diệp Phong, ánh mắt thánh tôn nhu hòa hẳn, nét mặt uy nghiêm thoáng cười, gật đầu: “Đúng, ta là yêu tộc thánh tôn!”

“Đa tạ thánh tôn xuất thủ cứu giúp!” Diệp Phong tạm thời không động dậy được, chỉ hơi gật đầu thi lễ.

“Không cần cảm tạ. Bản tôn cũng vì muốn giữ mình mà thôi.” Thánh tôn như bị Tiểu Hôi ảnh hưởng, yêu thú vương giả xưa nay lạnh lùng uy nghiêm mà thái độ với Diệp Phong cũng khác hẳn.

“Mấy năm nay không nhờ người một lòng chiếu cố khiến Tiểu Hôi đạt đến thánh giai trong thời gian ngắn như vậy thì hôm nay bản tôn muốn cứu các người cũng vô năng. Bất quá, bản tôn hiện giờ thực lực hữu hạn, không thể trói buộc mấy nhân loại cường giả này quá lâu. Muốn giải trừ nguy hiểm phải tìm cách khác.” Thánh tôn thở dài.

“Thánh tôn đại nhân chế trụ được chúng, sao không giết luôn cho rảnh?” Đao hổ lấy làm lạ hỏi.

“Không phải bản tôn không muốn mà không thể.” Thánh tôn lắc đầu: “Các người chắc cũng thấy, bản tôn chỉ là thú hồn, không có nhục thân để chứa năng lượng, lấy đâu ra sức giết chúng?”

“Đao hổ tình nguyện thay đại thánh tôn xuất thủ, nhân lúc này, ít nhất cũng trọng thương chúng.” Đao hổ nói xong là định động thủ. Tuy nó chỉ có địa giai tu vi nhưng khi bọn Kiếm Vô Phong không phòng bị thì đủ thực lực khiến họ trọng thương.

“Không được.” Thánh tôn ngăn lại: “Giờ chúng chỉ trùng phong hồn chi thuật do sức mạnh thú hồn của ta thi triển nhưng bản tôn không có nhục thân, chiêu này không hoàn mỹ. Một khi người công kích sẽ khiến chúng tỉnh lại, lúc đó thì phiền hà.”

“Giờ chúng ta nên làm thế nào?” Đao hổ kinh hoảng. Nó đã hiểu sao thánh tôn nói rằng nguy cơ chưa qua. Hóa ra bọn Kiếm Vô Phong chẳng qua tạm thời bị phong ấn linh hồn, đợi khi tỉnh lại thì thánh tôn không còn thủ đoạn nào khống chế được nữa.

“Thánh tôn có đối sách chăng?” Diệp Phong đã lấy lại được chút sức, thấy vẻ mặt thánh tôn là biết đối phương nắm chắc.

“Bản tôn xác thật có cách tạm thời giải trừ nguy cơ.” Thánh tôn nhìn gã đầy hân thưởng, mỉm cười.

“Xin cứ nói... nếu có chỗ nào dùng được Diệp Phong, xin thánh tôn nói rõ.” Diệp Phong thông minh, nghiêm mặt trả lời. Dù thế nào thánh tôn cũng ở trong thể nội Tiểu Hôi lâu năm, tựa hồ quan hệ với nó không tệ. Xem ra ông ta sẽ không hại gã.

Hiện giờ gã đã cùng đường, không có thánh tôn tương trợ, e rằng hôm nay khó thoát kiếp nạn.

“Bản tôn cần một thân thể có thể tạm dung nạp thú hồn. Như thế ít nhất bản tôn có thể phát huy một phần sức mạnh, chấn lùi bọn khốn Thánh điện này không thành vấn đề.” Thánh tôn liếc Diệp Phong, bình thản nói.

“Thánh tôn cần thân thể Diệp Phong?” Gã nghi hoặc.

“Ha ha! Tạm thời không nói đến trạng thái này của người không gánh được tu vi của bản tôn mà dù thân thể người khỏe mạnh thì thú hồn của bản tôn cũng không hòa hợp với thân thể một nhân loại, ta cần thân thể yêu thú.”

“Tức là... cần thân thể Tiểu Hôi?” Diệp Phong lại hỏi, nhưng gã thăm lấy làm kỳ quái, thánh tôn từ trong thể nội nó chui ra, nếu cần thân thể nó thì hà tất cần phải hiện thân ở trạng thái thú hồn?

“Tiểu Hôi tu vi không đủ, thân thể tuy có thể dung nạp thú hồn của bản tôn nhưng bản tôn khó phát huy sức mạnh cao hơn tu vi của nó.” Thánh tôn từ từ nhìn sang Đao hổ, ý tứ quá rõ. Đao hổ tu vi đã đạt đến địa giai, hơn nhiều Tiểu Hôi.

“Thánh tôn đại nhân cần gì, Đao hổ dù chết cũng không từ nan.” Thân là yêu thú, Đao hổ biết mối nguy hiểm khi bị thú hồn phụ thể nhưng nó không hề do dự.

“Vậy thánh tôn đại nhân cần Diệp Phong làm gì?” Gã hiểu thánh tôn vòng vo như thế tuyệt đối không vì những việc không đầu.

“Thuộc tính nguyên lực của Đạo hồ khác bản tôn, nên bản tôn cần khí hảo sản sinh bản nguyên nguyên lực...” Thánh tôn thấy Diệp Phong kinh ngạc thì mỉm cười: “Cứ yên tâm, bản tôn không cần khí hải của người mà cần một chút tiên thiên mộc nguyên.”

“Như ý bồng?” Diệp Phong ngẩn ra rồi hiểu ngay. Gã nhìn cây bồng, trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Thánh tôn đại nhân định sử dụng thể nào?”

“Chế một mộc nguyên khí hải không hao tổn tiên thiên mộc nguyên của người. Mộc nguyên có thể sinh trưởng, bản tôn chỉ mượn một chút bản nguyên năng lượng là được.” Thánh tôn thông thả nói, đồng thời một ngọn thảo hư ảnh khẽ chụp lấy như ý bồng, tay ông ta đẩy lên hào quang, như ý bồng tựa hồ bị đả kích, rung lên mãnh liệt.

“Người và tiên thiên mộc nguyên huyết mạch tương thông, bảo nó đừng kháng cự bản tôn.” Diệp Phong hơi máy động, nghe Diệp Phong nói thì lệnh cho như ý bồng dẹp tan ý thức phòng thủ.

Ngọn thảo của thánh tôn thò ra như chớp, một vật xanh biếc nhỏ cỡ viên ngọc từ đầu như ý bồng xuất hiện trước mắt chúng nhân. Lấy hạt tiên thiên mộc nguyên xong, thánh tôn trả lại cây bồng cho Diệp Phong.

“Được lắm, lần này ta có thể thi triển phụ thể chi thuật.” Thánh tôn gật đầu vừa ý, giọt tiên thiên mộc nguyên thập phần thuần chính, sau khi ông ta phụ thể thì có thể sản sinh mộc nguyên khí hải.

“Đạo hồ, chốc nữa ta phụ thể có thể sẽ tạo thành tổn hại cực lớn đến thân thể người. Nhưng không cần lo, chỉ cần người giữ cho thú hồn không bị bản tôn xâm hại, tương lai bản tôn trùng sinh sẽ trả lại gấp mười.”

“Giúp sức cho thánh tôn đại nhân, Đạo hồ chết cũng không tiếc.” Đạo hồ hớn hởi: “Dù thú hồn tiêu tan cũng không hối hận.”

“Tốt lắm, bảo vệ chặt chẽ thú hồn, bản tôn lập tức phụ thể.” Thánh tôn khẽ quát, Đạo hồ lập tức rung mình, thả lỏng thân thể, ý thức bảo vệ chặt chẽ bản thể thú hồn.

Chát. Hư ảnh thánh tôn thú hồn hóa thành một đạo thanh quang như sợi tóc chui vào trán Đạo hồ. Thân thể nó run lên dữ dội đoạn thể nội phát ra mộc nguyên khí tức kinh nhân khiến cả không gian rung rinh.

631. Chương 642 : Dọa Lui Cường Địch

Toàn thân Đạo hồ lắc lư mãnh liệt, sau lưng từ từ xuất hiện bản tướng của thánh tôn, phát ra uy thế vô cùng. Chỉ là thể tích hư ảnh này không thể lay động lòng người như lúc thánh tôn thú hồn hiện thân, mà chỉ đạt năm, sáu phần mười.

Dù vậy, khí thế này khiến thân thể Đạo hồ có dấu hiệu không kham nổi, da bị năng lượng khiến cho đỏ lên, nhiều chỗ bắt đầu nứt nẻ, từng giọt máu rỉ rả ra, thấm ướt y phục Đạo hồ.

Cơ nhục trên mặt Đạo hồ liên tục chuyển động, năng lượng khí tức cấp tốc tăng lên, nhanh chóng vượt qua địa giai tu vi vốn có, đạt đến mức cao hơn khiến Diệp Phong nằm dưới đất cũng khen ngợi mãi.

Thoáng sau, khí tức của nó đã vượt qua bọn Kiếm Vô Phong, đạt đến mức không thể tin nổi. Lúc đó Đạo hồ cơ hồ tới cực hạn, nếu thánh tôn tiếp tục đề cao tu vi, e rằng thân thể này sẽ nổ tung trước.

“Tu vi yêu thú thánh tôn thật ra đạt đến mức nào?” Thấy thánh tôn thực lực như thế, Diệp Phong thở phào, yên tĩnh nằm dưới đất, bắt giác hiếu kỳ.

Theo gã biết thánh giai chia làm ba cấp: hư giai, địa giai, thiên giai. Tu vi thánh tôn thể hiện ra bây giờ tuy chưa siêu việt phạm trù thiên giai nhưng ông ta cũng chưa thể hiện thực lực mạnh nhất, chỉ thể đã khiến khí tức của Đạo hồ gần đạt đến thiên giai cực hạn, vậy thì tu vi thật sự của ông ta phải trên thiên giai.

Cả vị thần tôn ẩn mình trong thần sơn mà gã tiếp kiến cũng có tu vi siêu việt thiên giai. Tuy gã chưa thấy chân thân nhưng chỉ bằng cảm thụ hôm đó, gã dám chắc thực lực đối phương không kém gì thánh tôn.

“Sẽ có ngày ta đạt đến mức đó. Ta... không thể để mình sa vào cảnh nhục nhã này.” Diệp Phong nắm chặt quyền đầu, thầm tuyên thệ. Nếu có cơ hội về Võ Nguyên đại lục, gã sẽ chuyên tâm tu luyện, đột phá cảnh giới cao hơn mới được.

“Ầm!” Quanh Đao hổ dấy lên gợn sóng năng lượng hùng hậu khiến mấy vị thiên thánh ngẩn ra lập tức định thần lại.

“À... xảy ra chuyện gì vậy?” Kiếm Vô Phong lắc lắc đầu, ánh mắt hoang mang như vừa trải qua giấc mộng.

“Đáng chết.” Liệt Mãnh như bị kích thích, đánh mạnh vào hư không, tỉnh lại rồi lão mới nhận ra trước mắt mình nào có địch nhân.

Nhưng thiên thánh khác cũng mù mờ, khi đầu óc tỉnh táo lại thì nhớ ra nhưng việc lúc trước.

“Yêu tộc thánh tôn! Sao y lại biến mất?” Một thiên thánh nhìn quanh, không nhận ra biến đổi của Đao hổ, mà chú ý tìm kiếm khí tức ban nãy khiến họ hoảng sợ. Nhưng hiện giờ khí thể đó đã tan biến.

“Lẽ nào vừa rồi đều là ảo giác?” Liệt Mãnh cũng kinh ngạc, nhưng lập tức thấy buồn cười với chính mình. Tu vi đạt đến thiên giai làm gì có chuyện vô duyên vô cớ xuất hiện ảo giác, nữa là bảy thiên giai cùng có ảo giác. Quả thật là chuyện đáng cười.

“Các người.. tìm bản tôn hả?” Đao hổ khẽ bước trên không, dấy lên gợn sóng không gian tản đi tứ phía. Tuy lúc nào nó toàn thân đồ rực, quý dị vô vàn nhưng mộc nguyên khí tức hùng hậu trong thể nội khiến chúng thiên thánh cả kinh.

“Người không phải là... không đúng, người không phải.” Liệt Mãnh nhìn Đao hổ chằm chằm, sau cùng cũng nhận ra Đao hổ không phải là Đao hổ lúc trước. Đao hổ hiện tại tạo cho lão cảm giác cực độ nguy hiểm.

“Ha ha ha! Bản tôn hiện giờ ở đây, sao lại không phải y?” Đao hổ tỏ vẻ khinh miệt, cười vang.

“Người là yêu tộc thánh tôn? Việc này... sao lại như thế?” Thú hồn của yêu thú sánh với thần tôn lại phụ thể vào địa giai, việc kỳ lạ này dù bảy vị thiên giai kiến đa thức quảng cũng không hiểu được.

“Thủ đoạn của yêu tộc truyền thừa hơn trăm vạn năm, mấy kẻ sống vạn năm như các người sao có thể tưởng tượng được.” Đao hổ khinh bỉ: “Năm xưa năm tên đó nhân lúc bản tôn tu luyện trắc trở mà liên thủ hủy mất nhục thân của bản tôn. Chúng tưởng bản tôn đã mất mạng, tiếc thật... giờ bản tôn quay về, sẽ thanh toán đầy đủ tội ác ngập trời mà các người phạm với yêu thú nhất tộc.”

Liệt Mãnh lùi lại giữa toán thiên thánh. Chúng nhân đều như lâm đại địch, mồ hôi trên trán nhỏ xuống tong tong. Yêu tộc thánh tôn là nhân vật thể nào thì họ quá rõ.

Năm xưa tu vi của Ngũ hành thần tôn cơ hồ đạt đến thiên giai, năm người liên thủ ngang với thiên thánh. Dù vậy hợp lực cả năm cũng chỉ ngang với thánh tôn trọng thương vì tu luyện, thực lực còn không đủ ba thành, sau đó mà thánh tôn không phát cuồng phát nổ thân thể thì thắng bại khó mà nói được.

Hiện tại thánh tôn quay lại thánh địa, tuy chỉ phụ thân lên Đao hổ nhưng khí tức này đủ khiến bọn Kiếm Vô Phong rùng mình. Họ hoàn toàn không có lòng tin thắng lợi, ngay cả bỏ chạy cũng không dám chắc.

Chiến hay là chạy? Bảy vị thiên thánh do dự mãi.

“Bản tôn vốn định lấy mạng các người nhưng như thế sẽ thành cây lớn hiếp nhỏ. Hơn nữa bản tôn cần người báo tin cho năm tên khốn vô sỉ đó là yêu tộc thánh tôn đã sống lại, sớm muộn gì cũng đến Thánh điện tính sổ với chúng, bảo chúng rửa cho sạch cổ mà chờ.” Uy thế Đao hổ phát ra mỗi lúc một nồng khiến Kiếm Vô Phong hoàn toàn không dám phản bác, chỉ biết ậm ừ nghe thánh tôn hủy hết uy danh của thần tôn.

“Bất quá, truyền tin chỉ cần một người là đủ...” Đao hổ cười âm lạnh khiến đối phương rùng mình.

Ý câu này có nghĩa là thánh tôn quyết định giết sáu người trong số họ? Chúng thiên thánh đều có ý liều mạng, thể nội khí hải điên cuồng chuyển động. Thánh tôn tuy lợi hại nhưng không có thân thể, phụ thể vào Đao hổ chưa chắc dễ dàng giết được họ.

“Nhưng bản tôn đồng ý cho các người một cơ hội, trao đổi công bằng.” Dao hổ chuyển lời khiến khí thế của đối phương đang tăng lên từ từ giảm đi. Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, không ai muốn đấu với địch nhân đáng sợ như thánh tôn. Muốn ứng phó ông ta, e rằng phải mời thần tôn mới có cơ hội thủ thắng.

“Thánh tôn đại nhân muốn đổi mạng bọn tại hạ lấy cái gì?” Chúng nhân đều bất an, nếu thánh tôn yêu cầu cao quá thì họ không biết lấy gì ra trả.

“Tính mạng sáu các người đổi lấy tự do cho toàn bộ yêu thú trong Thánh điện. Giao dịch này, chư vị có đồng ý không?” Ánh mắt Dao hổ lóe lên hàn ý, lạnh lùng nói.

“Việc đó không thành vấn đề.” Bọn Kiếm Vô Phong vội đồng ý.

Chỉ mấy nghìn nô thú, lại rất hiếm địa giai nô thú, phần lớn chỉ có thánh tộc và hư giai võ giả cần đến nô thú trợ giúp, thì dù thả hết cũng không tổn hại tới thực lực của Thánh điện. Nếu họ mất sáu thiên thánh ở đây thì mới là đả kích trí mạng đến Thánh điện.

Thấy thánh tôn đề xuất điều kiện đơn giản như vậy, chúng thiên thánh đều hớn hở, lập tức đáp ứng.

“Còn nữa, để lại thứ đó.” Dao hổ chỉ vào hồn lực thu tập khí của Kiếm Vô Phong. Bọn họ vừa từ phú nhiều hồn khoáng về Thánh điện, trong thánh khí này có chứa Hồn tâm khoáng và một phần hồn thạch.

“Việc này...” Kiếm Vô Phong do dự. Hồn thạch thì thôi, Thánh điện vừa mất một món lớn, thêm chút nữa cũng không sao. Nhưng khó khăn lắm mới lấy được Hồn tâm khoáng, để hiến cho thần tôn, nếu giao cho yêu tộc thánh tôn, tương lai thần tôn đại nhân trách tội...

“Hừ! Cần bản tôn tự thân xuất thủ nữa chắc?” Ngữ khí Dao hổ trở nên âm lạnh, khí tức càng hung hãn.

“Không dám phiền thánh tôn.” Kiếm Vô Phong phản ứng cực nhanh, nếu thánh tôn xuất thủ, chỉ e lão cũng không bảo vệ được Hồn tâm khoáng và hồn thạch, chỉ bằng cứ sáng khoái một chút còn đỡ ném mùi đau khổ.

Dao hổ đưa tay, hồn lực thu tập khí trong tay Kiếm Vô Phong tự động bay tới.

“Bản tôn nói là giữ lời, hiện tại các người đi được rồi.” Dao hổ phát tay, dấy lên sóng khí kinh nhân cuốn về phía bọn Kiếm Vô Phong, đẩy họ văng xa mấy chục dặm.

“Nên nhớ nếu Thánh điện dám thương tổn bất kỳ yêu thú nào hoặc dám tự ý lưu lại một thành viên yêu tộc nào, bản tôn nhất định sẽ trả lại gấp mười. Cút.”

Bọn Kiếm Vô Phong vốn còn nghi ngờ, vì thánh tôn phụ thể Dao hổ xong chưa hề thể hiện thủ đoạn khiến họ cho rằng ông ta không thể khống chế hoàn mỹ thân thể này. Có lẽ khi giao chiến, phe lão chưa chắc không có cơ hội, nhưng thánh tôn thể hiện chiếu đó xong thì họ không còn tư tưởng gì nữa, cất tay cũng hất bay được bảy thiên giai, thực lực đó họ chống nổi sao?

Nên bảy vị thiên giai không dám quay lại, cầm đầu chạy một chốc là khuất bóng.

632. Chương 643 : Thân Thể Tiểu Hôi

Lúc khí tức bọn Kiếm Vô Phong tan hẳn, Diệp Phong mới miễn cưỡng đứng dậy được. Gã từ từ đến cạnh Dao hổ, lấy làm lạ hỏi: “Thánh tôn đại nhân, ban này sao không giữ hết chúng lại?”

Thánh điện và yêu thú nhất tộc từ lâu đã không đội trời chung, Diệp Phong không cho rằng chỉ đơn giản vì muốn đổi lấy các yêu thú bị Thánh điện nô hóa mà thánh tôn tha cho bảy vị thiên thánh. Đây là cơ hội nghìn năm có gặp, chỉ cần thánh tôn giết sạch mấy thiên thánh này, không chỉ giảm bớt thực lực của Thánh điện mà tạo thành tổn thất không thể văn hồi với chúng. Hơn nữa bí mật thánh tôn trùng sinh cũng sẽ không lọt vào tai thần tôn.

Ngũ hành thần tôn là đối tượng duy nhất của Thánh điện có thực lực uy hiếp được thánh tôn. Thánh tôn vì mất thân thể, phải sống suốt mấy vạn năm dưới hình thức thú hồn, thực lực không tiến mà giảm. Còn Ngũ hành thần tôn lợi dụng thời gian này để đạt đến đẳng cấp không tin nổi. Song phương nếu tái chiến, thánh tôn dù khôi phục thực lực trước kia cũng không nắm chắc phần thắng.

Diệp Phong hiểu thánh tôn để bảy người đi là có nguyên nhân nào đó.

“Ha ha! Người tưởng bản thân không muốn bảy tên đó nằm lại đây hả?” Dao hổ lắc đầu than: “Bản thân không có năng lực đó.”

“Sao lại thế được? Uy lực một chiêu của thánh tôn đã hoàn toàn chấn nhiếp đối phương, sao lại bảo không có năng lực đó?” Diệp Phong tự thấy mình không nhìn lầm. Thánh tôn phụ thể Dao hổ xong, thực lực vượt xa bảy người kia liên thủ, khí tức kinh diễm tuyệt luân đó không thể giả mạo được.

“Diệp Phong, ngươi có biết bản thân không cách nào thi triển thủ đoạn như ban nãy chăng?” Dao hổ cười khổ: “Thân thể Dao hổ hơn nhiều Tiểu Hôi nhưng chỉ là địa giai sơ đoạn, thuộc tính nguyên lực lại khác với bản thân nên mỗi khi bản thân thi triển sức mạnh trên thiên giai là thân thể này phải chịu áp lực không thể gánh nổi...”

Dao hổ từ từ vén tay áo, cánh tay phát ra năng lượng giờ máu thịt bầy nhầy, như bị tảng đá đè phải, thê thảm vô cùng. Máu bắn ra bị nguyên lực của thánh tôn bao lại, không để lộ sơ hở.

“Lần này ngươi hiểu chưa? Nếu bản thân bức chúng động thủ thì kết quả là thân thể Dao hổ nổ tung mà vẫn không giải quyết được hết địch nhân.”

Diệp Phong hít một hơi khí lạnh, không ngờ tình hình lại nguy hiểm như thế. Nếu đối phương lớn mật hơn một chút, hoặc lỗ mãng hơn, liều mạng đấu với thánh tôn thì có thể phe gã đều sa vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Chiêu này của thánh tôn quá mạo hiểm nhưng là bất đắc dĩ, cũng may đối phương không nhận ra sơ hở, đám thiên thánh đó hiển nhiên cũng sợ chết nên bọn Diệp Phong mới yên ổn qua được cửa này.

“Sau này thánh tôn đại nhân định thế nào? Lẽ nào cứ ở trong thân thể Dao hổ?” Diệp Phong vừa hỏi vừa ôm Tiểu Hôi lên, tra xét thấy nó không hề hấn gì mới thở phào.

“Như thế tất nhiên không được, dù bản thân không dùng sức mạnh, thú hồn cũng sẽ xâm thực thú hồn của y, lâu dần Dao hổ chết chắc.” Dứt lời, một đạo thanh quang từ thể nội Dao hổ bay ra, hình thành hư ảnh thánh tôn tại không trung.

Phịch. Dao hổ ngã xuống, mất hết tri giác.

“Không cần lo lắng. Y chỉ tạm thời mất thần trí mà thôi, chốc nữa sẽ hồi phục.” Thánh tôn chăm chú nhìn Diệp Phong, bình thần nói.

Diệp Phong liếc Dao hổ nằm dưới đất, chợt nghĩ ra một việc, ngẩng lên trình trọng hỏi thánh tôn: “Thú hồn của thánh tôn đại nhân chỉ phụ thể Dao hổ một chốc mà Dao hổ đã tổn thương nghiêm trọng, trước đây các hạ ẩn trong thân thể Tiểu Hôi là vì sao?”

Ý gã rất rõ ràng, là lo lắng cho an nguy của Tiểu Hôi. Thánh tôn thú hồn từ thân thể nó chui ra, ông ta ẩn tàng lâu như vậy trong thân thể nó, khó nói có tạo thành ảnh hưởng gì bất lợi không. Tuy Tiểu Hôi tựa hồ không óc vấn đề gì nhưng ai biết được thánh tôn có quan hệ gì với Tiểu Hôi?

“Kỳ thật ngươi muốn hỏi bản thân và Tiểu Hôi có quan hệ gì hả?” Thánh tôn cười ha hả, nói toạc ý đồ của gã.

“Không hiểu thánh tôn có thể tứ giáo chăng?” Diệp Phong nói thẳng. Từ lúc thánh tôn xuất hiện đến giờ, kỳ thật không có ác ý với Tiểu Hôi, gã chỉ muốn biết là tại sao.

“Ngươi muốn biết, bản thân không giấu, hơn nữa bản thân còn cần người giúp... Đương nhiên, bản thân sẽ trả thù lao tương xứng.” Thánh tôn uốn hư ảnh khổng lồ, cười ha hả.

Diệp Phong lặng lẽ nhìn, đợi thánh tôn lên tiếng.

“Mấy vạn năm trước, khi nhân loại xâm nhập thánh địa cũng là lúc quan trọng bản thân tham ngộ đột phá cảnh giới. Lúc đó lực lượng yêu tộc mạnh hơn nhiều nhân loại, nên bản thân không để tâm việc đó, mặc cho các loại yêu tộc giao đấu với nhân loại. Lúc đó bản thân cho rằng dù yêu tộc tổn thất nhất định nhưng ít nhất cũng tiêu diệt được nhân loại ở thánh địa.” Thánh tôn nhìn về chân trời, từ từ nói.

“Ai ngờ được tiềm lực của nhân loại đến mức đó. Đối diện yêu thú tộc có thực lực gấp mấy lần, họ lại dẻo dai không nhờ. Vốn yêu tộc cho rằng chỉ cần mấy năm là tiêu diệt xong nhân loại nhưng trận chiến đó kéo dài hơn nghìn năm...”

“Trong thời gian đó, yêu tộc tổn thất không nhỏ, nhân loại tuy chết nhiều hơn nhưng những kẻ may mắn sống sót đều biến thành cường giả không kém gì đỉnh nhọn của yêu tộc. Nhân loại còn tinh thông mưu lược, liên tục lấy ít thắng nhiều khiến yêu tộc tại thánh địa ngày càng nguy hiểm. Nhân loại có hai phe nhưng khi đấu với yêu thú nhất tộc thì hai phe cùng nhất trí. Ngược lại mấy phe lớn trong yêu tộc thường công kích nhau khi thất bại, thậm chí còn nội đấu dữ dội...”

Diệp Phong gật đầu, gã biết câu chuyện cổ xưa này qua những gì Thánh điện và Vu vô nhất tộc ghi lại. Chính vì nhân loại đồng lòng còn yêu thú nhất tộc quàn long vô thủ nên họ mới lấy được thánh địa, trở thành chủ nhân của nơi này.

“Trong lúc yêu thú nhất tộc sinh tử tồn vong, bản tôn tu luyện cũng gặp trở ngại, cảnh giới đó đâu dễ đạt đến?” Thánh tôn tự trào: “Chính vì thế, thực lực của bản tôn tan gần hết, sau cùng mới thất bại khi giao chiến với năm tên khốn đó...”

“Thú hồn của thánh tôn đại nhân làm cách nào xuống được Vô Nguyên đại lục, thậm chí còn ẩn trong thể nội Tiểu Hôi?” Diệp Phong càng thấy hiếu kỳ, không nén được mà hỏi.

“Năm tên khốn đó tưởng bản tôn muốn đồng quy vu tận nên tự nổ thân thể. Thực tế thì là dù lúc đó không đấu với chúng, thân thể của bản tôn cũng không chống chọi được bao lâu nữa, sớm muộn gì cũng nổ tan.” Thánh tôn cười lạnh đắc sỉnh: “Tuy bản tôn mất thân thể, tan hết tu vi nhưng có thú hồn bảo vệ nên không tổn thương gì. Năm tên khốn đó trọng thương, không hiểu thú hồn của bản tôn đã bỏ chạy trong lúc thân thể nổ tung.”

“Thú hồn rời thân thể còn sống sót sao?” Gã chưa từng nghe thấy việc này nên hiếu kỳ.

“Khi người đạt đến đẳng cấp như bản tôn thì sẽ hiểu...” Thánh tôn không giải thích thêm, nói tiếp: “Thú hồn chỉ có thể bảo tồn cảnh giới cho bản tôn còn tu vi tan theo thân thể rồi. Nhưng bản tôn không cam lòng để yêu tộc bại trong tay nhân loại như thế, không cam lòng để yêu tộc về sau bị nhân loại nô dịch và tàn sát, nên đã thề phải báo thù.”

“Sao đó thì sao?” Diệp Phong thở dài, thánh tôn từ mấy vạn năm trước đã có thực lực ngang với thần tôn hiện nay, tiếc vì sai lầm mà mất thân thể trong tay thần tôn, chỉ biết nói là tạo hóa trêu người.

“Nhưng muốn báo thù, bản tôn phải tìm được thân thể thuộc về mình, chứa được thú hồn. Việc này... là vấn đề khó nhất phải đối mặt lúc đó.”

“Nên bản tôn suy tính rất lâu mới tìm được một cách khả thi. Bản tôn tìm một mỏ phú nhiều hồn khoáng, lợi dụng lượng hồn lực ở đây để chế tác một hồn cầu có thể phong ấn thú hồn của bản tôn. Vốn bản tôn định tìm một yêu thú mộc nguyên thiên giai, lợi dụng hồn cầu ẩn tàng trong ý thức của kẻ đó, rồi thông qua thú hồn truyền thừa chi pháp đặc biệt dẫn cách tu luyện bản tôn lĩnh ngộ được vào thú hồn của y khiến y nhanh chóng đề cao tu vi, đạt tới cảnh giới lúc trước của bản tôn.” Mất thánh tôn ánh lên hồi hận.

“Rồi các hạ sẽ từ hồn cầu giải phong ấn mà đoạt lấy thân thể đó?” Diệp Phong sầm mặt, lạnh lùng nói: “Có nghĩa Tiểu Hôi là yêu thú mà các hạ chọn? Tu vi của Tiểu Hôi tăng tiến cực nhanh cũng vì các hạ dồn cho tin tức truyền thừa nên đệ ấy hoàn toàn không có chướng ngại, đột phá cảnh giới như chẻ tre?”

“Các hạ giúp cho Tiểu Hôi cũng vì chuẩn bị một thân thể cho mình, đợi thời cơ thích hợp là sẽ đoạt xá trùng sinh! Thánh tôn đại nhân, nói có sai không?” Ngữ khí Diệp Phong càng lúc càng đánh lại, trong lòng gã, Tiểu Hôi là bạn thân nhất, bất kỳ ai muốn tổn hại nó đều phải trả giá đắt.

633. Chương 644 : Mộc Linh Thạch Hài

“Ha ha! Người nói vậy không sai, nhưng thực tế không hẳn như vậy.” Thánh tôn không nổi giận trước thái độ bức ép của Diệp Phong mà mỉm cười: “Diệp Phong, không cần quá kích động, nghe bản tôn nói xong đã...”

Gã hừ lạnh, tạm thời bình tĩnh lại.

“Bản tôn đã nói là muốn tìm một yêu thú mộc nguyên thiên giai, vì mộc nguyên linh thú chỉ khi tu vi đạt đến thiên giai mới có thể vươn tới đẳng cấp bản tôn kỳ vọng. Người đừng quên lúc Tiểu Hôi gặp người thì thực lực tối cơ bản cũng chưa có, hiện tại cũng mới chỉ là hư giai, kém rất rất xa mức bản tôn cần. Bản tôn mà có ý đoạt thân thể nó há chẳng lãng phí mấy vạn năm thời gian, mục tiêu sau cùng không biết bao giờ mới đạt được.”

Những lời này khiến Diệp Phong ngẩn người. Không sai, thánh tôn mà chọn thân thể, không bao giờ đến lượt Tiểu Hôi. Hà huống, Tiểu Hôi dẫn sinh tại Vô Nguyên đại lục mới chỉ chừng hơn mười năm, còn thánh tôn rơi rụng từ mấy vạn năm trước. Trong việc này nhất định có gì đó uẩn khúc.

Gã lập tức tỉnh ngộ, cười ngượng ngùng với thánh tôn.

Thánh tôn không chấp thái độ của gã mà kể tiếp: “Người bảo bản tôn định đoạt xá, thật ra không sai. Thú hồn của bản tôn bỏ chạy rồi thì lang thang trong thánh địa, tìm một đối tượng thích hợp để đoạt xá. Khi ấy yêu tộc tuy tổn thất thảm trọng nhưng thiên giai cường giả chưa tiêu điều như bây giờ, chọn một vị thiên giai mộc nguyên linh thú không khó.”

“Vậy thánh tôn đại nhân sao lại xuất hiện tại Vô Nguyên đại lục? Mấy vạn năm sau lại ẩn trong thân thể Tiểu Hôi?” Diệp Phong không nén được hiếu kỳ.

Thánh tôn khẽ thở dài, tỏ ra cảm khái: “Chỉ trách bản tôn không biết nhìn người, chọn một mộc nguyên linh thú bình thường vẫn thập phần tôn kính bản tôn, là thủ lĩnh một chủng loại yêu tộc. Bản tôn cho rằng thuộc hạ trung thành như thế sẽ tâm cam tình nguyện phụng hiến thân thể, nên khi gặp hắn, bản tôn đã nói hết, còn hứa rằng đoạt xá xong sẽ bảo vệ thú hồn cho hắn, tìm được thời cơ sẽ giúp hắn tự lại thân thể.”

“Kết quả thế nào?” Diệp Phong nghĩ đến lời yêu hổ, yêu thú nhất tộc vì tranh quyền đoạt lợi mà bỏ cả an nguy toàn tộc thì gã hiểu được. Yêu tộc cường giả phần lớn tự tư tự lợi, làm gì có chuyện dễ dàng từ bỏ thân thể hiến cho thánh tôn không còn thực lực?

“Bề ngoài hắn đáp ứng thập phần sảng khoái nhưng lại ngầm bày độc kế gia hại bản tôn! Quả là lòng dạ độc ác.” Thánh tôn nhắc đến việc này là oán khí xung thiên.

“Theo lời thánh tôn đại nhân thì với trạng thái thú hồn, đại nhân không thể uy hiếp được thiên giai linh thú đó. Y không muốn bị đoạt xá có thể trực tiếp cự tuyệt, hà tất còn gia hại đại nhân làm gì? Về danh nghĩa, y là con dân của ngài, tội danh gia hại thánh tôn đó đủ khiến y không có chỗ đứng trong yêu thú nhất tộc.” Diệp Phong nêu lên nghi vấn.

“Đó là nét âm hiểm của hắn. Mục đích của hắn không phải lấy mạng bản tôn mà muốn có được tu vi của bản tôn.” Thánh tôn lạnh giọng: “Hắn đáp ứng rồi, bản tôn liền truyền cho hắn một ít thông tin về cảnh giới cao hơn, nhờ đó tu vi của y tăng nhanh, trở thành linh thú mạnh nhất yêu tộc.”

“Bất quá bản tôn là đồ ngốc sao? Thứ bản tôn truyền cho hắn đều là cách tu luyện thân thể còn tin tức liên quan cảnh giới thú hồn rất ít. Việc đó khiến hắn phi thường bất mãn!” Thánh tôn nhìn gã rồi giải thích: “Tu vi của yêu thú nhất tộc cao thấp không như nhân loại phải dựa vào hoàn cảnh mà đề thăng. Nhiều chủng loại tuy hoàn cảnh kém cỏi nhưng nhờ sức mạnh huyết mạch mà đạt đến đẳng cấp cực kỳ cao thâm.”

Diệp Phong gật đầu hiểu ngay. Thánh tôn cần một thân thể có thể chịu được cho ông ta đoạt xá chứ không phải một yêu thú có tu vi giống hết. Nên tất nhiên không truyền thụ cho đối phương cách tăng tiến cảnh giới.

“Lúc đầu hắn còn giả dối cầu xin bản tôn, mượn cơ muốn đề thăng cường độ thú hồn để khi bị bản tôn đoạt xá, hắn có thể giữ được tàn hồn... Hắc hắc, thú hồn của hắn đã là thiên giai, tiến thêm một bước tương lai bản tôn đoạt xá chẳng phải khó hơn nhiều sao? Nên tất nhiên bản tôn không đồng ý. Thời gian ẩn tàng tại thể nội hắn giúp bản tôn nhận ra dụng tâm hiểm ác của hắn, đương nhiên càng phải phòng bị.”

“Sau cùng tắc tử đó không nén được mà lộ rõ chân diện mục, uy hiếp bản tôn nếu không truyền thừa cảnh giới thì hắn sẽ tiêu diệt thú hồn của bản tôn khiến bản tôn vĩnh viễn không thể siêu sinh!” Nói đến đây, sắc mặt thánh tôn cực kỳ âm trầm, khí thế quanh Diệp Phong cũng cực kỳ bức bối, gã cơ hồ không thở nổi.

Hiển nhiên, bị một thành viên yêu tộc từng được tín nhiệm phản bội đã để lại hận ý không phai trong lòng thánh tôn.

“Bất quá tặc tử này cho rằng bản tôn chỉ còn trạng thái thú hồn, mất hết tu vi nên mắc sai lầm là th bản tôn vào thú hồn ý thức của hắn. Nếu thú hồn của bản tôn ở ngoài thân thể hắn, thật sự chỉ còn cách mặc cho hắn xử trí.” Thánh tôn cười lạnh.

“Kết quả sau cùng thế nào?” Lúc đó Tiểu Hôi trong lòng gã cũng tỉnh lại, ngơ ngẩn nhìn thánh tôn không không, vừa lạ vừa quen. Diệp Phong khẽ vuốt ve nó rồi hỏi.

“Trong thể nội, hắn muốn động thủ cũng không thể sử dụng nhục thân và năng lượng để ứng phó bản tôn, chỉ có thể sử dụng thú hồn.... Đấu thú hồn, bản tôn sợ hắn sao? Nhưng thân thể đó dù gì hắn cũng là chủ nhân, trong lúc giao đấu quả thật hắn hơi chiếm ưu thế, nhưng vì bản tôn đã phòng bị, linh ngộ cảnh giới thú hồn cao hơn hắn nhiều, nên sau cùng tặc tử đó bị bản tôn triệt để tiêu diệt, bản tôn cũng phải đoạt xá thân thể đó trước thời hạn.”

“Nhưng thân thể đó còn xa mới đạt đến trình độ bản tôn cần. Thú hồn của bản tôn tuy thắng lợi nhưng vì thể mà trọng thương, không thể hoàn toàn khống chế thân thể yếu ớt đó. Bản tôn điều khiển thân thể đó tìm một nơi vắng vẻ chuyên tâm luyện hóa. Nhưng... dọc đường vì vết thương quá nặng, thú hồn không áp chế được nguyên lực tràn ra, thân thể đó lại một lần nữa tan tành.”

“Địa điểm thân thể phát nổ cách không gian thông đạo thông xuống Võ Nguyên đại lục không xa, thú hồn của bản tôn bị năng lượng phong bạo cuốn vào...” Thánh tôn cười khổ thở dài.

Diệp Phong hiểu ra, hóa ra thánh tôn vì xảo hợp mới xuống Võ Nguyên đại lục. Nhưng... ông ta đến đại lục mấy vạn năm thì làm những gì? Vì sao sau cùng lại ở trong thân thể Tiểu Hôi? Gã vẫn còn nghi ngờ.

“Bản tôn mang theo thú hồn trọng thương, cứu tử nhất sinh trong không gian thông đạo mới may mắn xuống được Võ Nguyên đại lục.” Thánh tôn khẽ thở dài: “Nhưng đại lục đó, dù là nhân loại hay yêu thú, tu vi đều quá kém... Bản tôn cần bản không tìm được đối tượng đoạt xá thích hợp.”

“Quan trọng nhất là thú hồn của bản tôn trọng thương một lần nữa thì đã mong manh lắm rồi. Nếu trong trạng thái toàn thành thì bản tôn có thể mặc cho thú hồn lơ lửng trăm năm cũng không tan mất hồn lực. Nhưng trạng thái khi đó thì bản tôn không thể chần chờ phút nào nữa, phải tìm được thân thể để ẩn tàng ngay mới không tổn hại. Nên...” Ông ta chợt nhìn sang Tiểu Hôi, ánh mắt đầy yêu thương.

“Trong khu rừng đó, bản tôn tìm được một khối mộc linh thạch sung mãn linh khí làm nơi tạm thời ẩn thân.” Lúc thánh tôn kể lại, Tiểu Hôi cũng hiếu kỳ trừng mắt lên, như thể biết ông ta đang giới thiệu thân thể của nó mà chăm chú lắng nghe.

“À. Thánh tôn chọn một khối mộc linh thạch làm chỗ dung thân?” Diệp Phong ngăn người, tử vật cũng có thể dung nạp thú hồn sao?

“Ha ha! Có gì không được?” Thánh tôn cười bảo: “Mộc linh thạch là linh vật do thiên địa tạo hóa sinh thành, trừ không có sinh mệnh thì độ bền chắc dù hoàng cấp yêu thú cũng không so được. Quan trọng nhất là mộc linh thạch không có linh hồn, không hình thành xung đột với thú hồn của bản tôn để bản tôn được nghỉ ngơi.”

“Tức là... Tiểu Hôi là...” Diệp Phong thâm đoán ra, chả trách ở Võ Nguyên đại lục không có yêu thú nào như nó, hơn nữa nó sinh ra là không có phụ mẫu ở bên. Tất cả đều trở nên rõ ràng sau lời giải thích của thánh tôn.

“Không sai... thân thể thật sự của Tiểu Hôi là mộc linh thạch hầu!” Thánh tôn gật đầu, ghé sát cái đầu hư ảnh vào Tiểu Hôi nói đầy yêu thương: “Nó là sinh mệnh mới do thú hồn của bản tôn hút lấy thủ thiên địa chi tinh hoa sinh ra. Trong lòng ta, Tiểu Hôi là hài tử...”

Tiểu Hôi há miệng, mắt ầng ầng nước nhè thánh tôn, hai tay chuẩn bị ôm lấy đầu ông ta nhưng tiếc rằng ông ta chỉ là hư ảnh, tay nó xuyên qua, song không cam lòng mà chụp chụp một lúc mới nức nở bỏ cuộc.

“Thật ra là sao? Mộc linh thạch, sao lại biến thành Tiểu Hôi.” Diệp Phong vỗ về Tiểu Hôi, nhăn nhó hỏi.

634. Chương 645 : Đi Ngược Thông Đạo

Thánh tôn khẽ dùng cái đầu chỉ còn là hư ảnh chạm vào Tiểu Hôi rồi giải thích: “Mộc linh thạch vốn không có sinh mệnh, nhưng bản tôn ẩn tàng vào rồi, thì vì thú hồn thụ thương nghiêm trọng, cần nhiều sinh mệnh khí tức để tu bổ. Nhưng linh khí ở Vô Nguyên đại lục kém xa thánh địa, sinh mệnh khí tức càng hiếm hoi...”

“Nên thú hồn của bản tôn kinh qua rất nhiều năm tháng mới dần lấy đủ sinh mệnh khí tức, hồi phục phần nào. Nhưng... khi bản tôn tỉnh lại thì bất ngờ nhận ra do mộc linh thạch trường kỳ tắm trong sinh mệnh khí tức nên sản sinh ra một sinh mệnh mới. Sinh mệnh này được thú hồn của bản tôn ảnh hưởng mà có một phần truyền thừa, từ đó có ý thức độc lập.”

“Sinh mệnh mới đó là Tiểu Hôi!?” Diệp Phong hơi chấn kinh, thiên địa bao la có đủ chuyện lại, Tiểu Hôi lại từ tảng đá chui ra.

“Không sai!” Thánh tôn gật đầu, khẳng định suy đoán của gã.

“Tiểu Hôi là thạch hầu... Thánh tôn là phụ mẫu Tiểu Hôi...” Tiểu Hôi thương tâm òa lên khóc, khó khăn lắm nó mới biết thân thể thì lại ly kỳ như thế. Thánh tôn sinh thành ra nó vì mất thân thể mà chỉ còn trạng thái thú hồn.

Diệp Phong ôm chặt nó hỏi tiếp: “Lúc Diệp Phong và Tiểu Hôi gặp nhau chắc Tiểu Hôi mới sinh ra? Thánh tôn đại nhân ở trong mộc linh thạch lâu như vậy, lẽ nào không bị đại lục cường giả phát hiện?”

Ninh Tĩnh thâm lâm không phải chỗ quá nguy hiểm, một khối mộc linh thạch tồn tại mấy vạn năm mà sao lại không bị phát hiện? Diệp Phong cực kỳ hiếu kỳ.

“Ha ha! Bản tôn tuy nhiên gặp nạn, lại không còn tu vi nhưng trạng thái thú hồn cũng vẫn có thể thi triển một chút thủ đoạn nho nhỏ giữ mình, để một khối mộc linh thạch không bị phát hiện chỉ là việc nhỏ.” Thánh tôn mỉm cười.

Diệp Phong hiểu ngay, cả các thiên thánh như Kiếm Vô Phong còn bị thủ đoạn của thánh tôn chế trụ thì cường giả Vô Nguyên đại lục tất nhiên không đáng một xu với ông ta.

Mọi nghi vấn đều được giải. Tiểu Hôi là mộc linh thạch được thánh tôn thú hồn và sinh mệnh khí tức kết tụ nhiều năm mà thành, truyền thừa ký ức trong huyết mạch nó đều từ thánh tôn. Tuy chỉ là một phần nhưng là của vương giả yêu thú nhất tộc - - thánh tôn, nên huyết mạch của Tiểu Hôi cao quý hơn bất kỳ yêu thú nào.

Diệp Phong lại trầm mặc một lúc rồi ngẩng nhìn thánh tôn: “Thánh tôn đại nhân có nói cần Diệp Phong giúp đỡ, hơn nữa sẽ trả công tương xứng, hiện tại có thể cho tại hạ biết là việc gì không?”

“Ha ha! Bản tôn định nói với ngươi chuyện này.” Đầu thánh tôn hơi ngẩng lên, trườn lên không trung nói: “Ngươi cũng biết bản tôn hiện tại thiếu thân thể, nếu không tìm được thì sức mạnh của thú hồn sẽ từ từ tan đi cho đến ngày tiêu vong...”

“Có việc đó sao? Thánh tôn trước đây ẩn tàng tại thể nội Tiểu Hôi, không phải vẫn ổn sao?” Diệp Phong cả kinh hỏi.

“Vì trước đây bản tôn dùng bí pháp phong ấn thú hồn trong ý thức Tiểu Hôi, không thì dù bản tôn không thương tổn nó, thú hồn cũng sẽ khiến ý thức của Tiểu Hôi tiêu tan. Hôm nay Tiểu Hôi nguy nan, bản tôn phải phá khai phong ấn, thú hồn xuất khiếu... Một khi bản tôn xuất khiếu, thú hồn không thể quay lại thể nội Tiểu Hôi, cố tình quay lại thì nó sẽ như Đào hồ ban nãy.” Thánh tôn nhún nhún giải thích.

“Vậy tại hạ giúp gì được thánh tôn?” Không tính việc ông ta là người tạo ra Tiểu Hôi, chỉ riêng việc ban nãy xuất thủ cứu giúp, gã cũng không cự tuyệt. Chỉ là gã không biết thánh tôn cần gã trả giá gì.

“Ta cần tiên thiên mộc nguyên của ngươi...” Thánh tôn nhìn gã đầy thâm ý, khẽ nói.

Như ý bóng!? Gã ngăn người, vũ khí này theo gã nhiều năm, nhiều ân nhờ vào nó mà thắng được địch nhân có thực lực cao hơn, giờ thánh tôn lại cần nó?

“Ban tôn biết cây tiên thiên mộc nguyên này thập phần trọng yếu với người nhưng không vì hết cách thì bản tôn không bao giờ lên tiếng lấy thứ người khác cần.” Thánh tôn giải thích với vẻ áy náy: “Chỉ có tiên thiên mộc nguyên mới giúp được bản tôn tạo lại thân thể, giữ cho thú hồn không tiêu tan.”

“Bản tôn không lấy không của người, bản tôn biết người muốn về Vô Nguyên đại lục, cần thứ gọi là Hồn tâm khoáng này. Ban này bản tôn đoạt hồn lực thu tập khí của Thánh điện, trong đó có món đồ chơi này. Chỉ cần người cho bản tôn tiên thiên mộc nguyên thì Hồn tâm khoáng và cả hồn thạch đều thuộc vào người, giúp người thuận lợi về được Vô Nguyên đại lục, thế nào?”

Diệp Phong động lòng hân. Đương nhiên gã muốn về đại lục ngay. Vì tứ nữ tuy an toàn vào được thông đạo nhưng không biết có thuận lợi về được Vô Nguyên đại lục không? Còn cả Sinh mệnh điều linh sư phụ trúng đã được giải trừ chưa. Gã có nhiều mối quan tâm ở đại lục, nên tuyệt đối không bỏ qua cơ hội trở về.

Tuy thánh tôn không uy hiếp thực chết đến gã, Đạo hồ còn hôn mê dưới đất, dù gã đoạt hồn lực thu tập khí thì cũng không ai ngăn được, nhưng gã không phải loại người đó. Thánh tôn là thân nhân của Tiểu Hôi, lại vừa giúp mình, gã sao có thể lấy oán báo ơn như thế được?

Như ý bỗng tuy tăng được hai thành thực lực cho gã nhưng vì về được đại lục gặp chúng nữ và sư phụ thì không hân không từ bỏ được.

Gã nhanh chóng quyết định, từ từ ngẩng lên nói khẽ: “Nếu thánh tôn đại nhân cần, Diệp Phong cũng không tiếc. Chỉ không hiểu... Hồn tâm khoáng này có đủ cho tại hạ và Tiểu Hôi cùng về Vô Nguyên đại lục chăng?”

“Ha ha! Tiểu Hôi không thể về cùng người... Bản tôn muốn tạo lại thân thể thì không thể thiếu nó trợ giúp.” Thánh tôn đáp.

“Thánh tôn muốn giữ Tiểu Hôi lại?” Gã nhìn nó với vẻ không yên tâm.

Tiểu Hôi ngoẹo đầu nhũ mây ngẫm nghĩ một lúc rồi bập bẹ nói: “Phong ca ca! Tiểu Hôi quyết định lưu lại thánh địa, giúp cha tạo lại thân thể, ca ca không cần lo, cha sẽ không xử tệ với Tiểu Hôi đâu.”

“Tiểu Hôi đã quyết định, ca ca không miễn cưỡng đệ. Đệ yên tâm, tương lai ta nhất định sẽ quay lại tìm đệ.” Diệp Phong biết thánh tôn yêu thương nó không kém gì mình, nên không lo lắng. Một khi thánh tôn tự lại được thân thể, tất nhiên khôi phục thực lực trước kia, có ông ta bảo vệ, Tiểu Hôi càng an toàn.

Như vậy gã có thể yên tâm quay về Vô Nguyên đại lục.

“Vậy thì quyết định thế đi. Người để lại tiên thiên mộc nguyên, giải trừ liên hệ huyết mạch rồi giao cho Tiểu Hôi. Tiểu Hôi, mang theo Đạo hồ cùng ta đến một nơi.” Ngữ khí thánh tôn trở nên mờ ảo: “Chúng ta mau chia ra, bản tôn đã nhận ra toán người Thánh điện hình như nghi ngờ rồi, đang thận trọng quay lại đây.”

Biết tình huống nguy cấp, gã không dám chần chừ, lấy như ý bỗng ra vuốt ve một lúc rồi cắt đứt liên hệ huyết mạch với nó, đặt vào tay Tiểu Hôi. Từ đây, cây hồn độn vũ khí cái thể vô song đó không thể cùng gã chiến đấu nữa.

Tiểu Hôi lưu luyến nhìn gã rồi đưa thánh tôn và Đạo hồ như sao băng lao đi.

“Ta nên quay về Vô Nguyên đại lục rồi...” Gã khẽ cảm khái, tra xét hồn lực thu tập khí, quả nhiên có mấy khối Hồn tâm khoáng, đủ cho gã đi ngược chiều thông đạo.

oOo

Mười phút sau, bọn Kiếm Vô Phong lại đến gần thông đạo, biết quanh đó không có ai mới cùng tụ lại.

“Xem ra chúng đều đi rồi.”

“Các vị bảo là yêu tộc thánh tôn đã phục sinh?”

“Lão phu thấy chưa chắc. Chúng ta vì sợ hãi nên quá cẩn thận. Nếu thánh tôn có bản lĩnh giết chúng ta thì sao lại dễ dàng tha cho như vậy? Chắc các vị cũng chú ý thấy thân thể đó tựa hồ có dấu hiệu không kham nổi...”

“Ừ, ban này yêu tộc thánh tôn nhất định là hư trương thanh thế! Đáng ghét! Lỡ mất cơ hội bắt Diệp Phong. Liệt Mạnh nổi giận.”

“Hiện tại, Diệp Phong chỉ là phụ. Yêu tộc thánh tôn xuất hiện, nếu y phục sinh thì thật bất hạnh cho Thánh điện. Việc này phải lập tức bẩm cáo thần tôn.” Kiếm Vô Phong lãnh tĩnh.

“Diệp Phong lấy Hồn tâm khoáng chắc đã về Vô Nguyên đại lục. Y và Yêu vương liên hợp, tạm thời không làm gì được chúng.” Kiếm Vô Phong nói tiếp: “Thần tôn từng nói rằng lần gặp mặt hôm đó, Diệp Phong có lẽ đã giải được nghi vấn của người. Thánh điện không cần dồn tinh lực vào việc bắt Yêu vương nữa...”

“Tức là thần tôn đã tìm được cách đột phá?” Chúng nhân hớn hở, tu vi của họ đều nhờ vào thần tôn chiếu cố. Nếu thần tôn tiến bộ, họ có hi vọng tương lai đạt đến mức hiện tại của thần tôn.

Có thể dễ dàng thực lực, ai lại không thích? Nên trừ Liệt Mãnh, chúng nhân đều bỏ quên Diệp Phong và Yêu vương.

“Thần tôn không nói sai, việc này tạm thời không nên đồn ra... Quan trọng nhất là tìm được tung tích thánh tôn thú hồn, đề phòng y uy hiếp đến Thánh điện.” Kiếm Vô Phong từ tốn nói.

“Đúng. Phát động lực lượng toàn Thánh điện tìm cho ra tung tích của yêu tộc thánh tôn. Việc không thể chần chừ, chúng ta lập tức về Thánh điện bố trí.” Mọi thiên thánh đều gật đầu, xác nhận tứ phía không còn ai thì nhanh chóng lướt đi.

635. Chương 646 : Quay Về Đại Lục

Tạm gác lại chuyện Thánh điện rình rang tìm kiếm tung tích thánh tôn. Diệp Phong đã vào không gian thông đạo ngay trước khi bọn Kiếm Vô Phong đến.

Đoạn đầu là khu vực khá hòa hoãn, tuy tứ phía đều là năng lượng sôi trào nhưng chưa đến mức uy hiếp được Diệp Phong. Nhưng vào khu vực giữa thì tình huống lập tức thay đổi.

Tuy gã từng qua đây một lần nhưng lần này vào trung tâm thông đạo, cảnh tượng khác hẳn. Lần trước, năng lượng phong bạo như sóng dâng ngút trời thì đi ngược thông đạo, năng lượng thủy triều tựa núi lở biển gầm khiến người ta không dám nhìn vào.

Diệp Phong chưa đến gần đã cảm nhận được áp lực kinh nhân ép đến khiến gã lùi lại mấy bước mới chặt vật đứng vững được.

“Quả nhiên như Hỏa sứ nói, năng lượng phong bạo ở trung tâm thông đạo căn cứ vào tu vi của người đi vào mà tự phát hình thành thủy triều có thể nuốt chửng người đó. Cũng may tu vi của ta là hư giai nhưng thực lực còn trên địa giai nên mới không bị dòng năng lượng cuốn vào...” Gã lẩm bẩm đầy hoảng sợ, lấy Hồn tâm khoáng từ nguyên trực ra.

Hồn tâm khoáng nằm trong tay gã phát ra hồi sắc thanh mang. Lần đầu tiên gã cảm thụ năng lượng trong Hồn tâm khoáng. Trực giác cho thấy loại năng lượng này có mối liên hệ không chia rời với thể nội hồn nguyên lực.

“Nếu... loại hồi sắc năng lượng này cũng là hồn nguyên lực thì qua mức độ năng lượng cho thấy hồn nguyên lực này cao cấp hơn thể nội ta.” Hồn nguyên khí hải của gã do bốn loại nguyên lực dung hợp mà thành, nếu năng lượng của Hồn tâm khoáng cao cấp hơn thì chỉ có một khả năng – hồn nguyên lực đó do đủ loại ngũ hành nguyên lực dung hợp thành.

Gã thử dồn hồn nguyên lực vào Hồn tâm khoáng, bề ngoài khoáng thạch phát ra quang mang rực rỡ rồi hút lấy hồn nguyên lực của gã. Thoáng sau, luồng hồn nguyên lực đó mất đi liên hệ với tâm thần gã. Đồng thời, sau khi dung nhập vào Hồn tâm khoáng, hồn nguyên lực của gã trở nên có tính chất y hệt năng lượng trong khoáng thạch...

“Ồ. Hồn tâm khoáng hút được hồn nguyên lực của ta?” Phát hiện này khiến gã hơi kinh ngạc, nhưng càng khẳng định thêm suy đoán. Năng lượng trong Hồn tâm khoáng là một loại hồn nguyên lực cao cấp hơn.

Đồng thời trong óc gã nảy ra một ý nghĩ cực kỳ táo bạo. Nếu cao cấp hồn nguyên lực trong Hồn tâm khoáng có thể chống lại năng lượng phong bạo thì hồn nguyên lực do tứ nguyên dung hợp liệu có hiệu quả nhất định với năng lượng phong bạo khi ngược chiều thông đạo chẳng?

Diệp Phong quyết định thử một ohen. Gã nắm chặt Hồn tâm khoáng, đi từng bước vào trung tâm thông đạo, một khi có biến đổi sẽ phát động năng lượng Hồn tâm khoáng bảo vệ mình.

Xoạt, quanh người gã nổ vang, hỗn nguyên lực được phát ra hình thành một khu vực cực kỳ ngưng tụ bao lấy thân thể.

Chát, chát, chát... Diệp Phong vừa đi ngược chiều dòng năng lượng ở trung tâm thông đạo, năng lượng từ tứ phía đổ vào liền như bị hai bàn tay khổng lồ vén ra, để lộ một khe hở rõ ràng. Năng lượng điên cuồng trong thông đạo tựa hồ sợ hãi hỗn nguyên lực, chỉ tung hoành bên cạnh chứ không phá được chướng ngại do hỗn nguyên lực hình thành.

“Quả nhiên như thế! Hỗn nguyên lực tựa hồ là khắc tinh của năng lượng phong bạo này...” Gã cảm nhận được linh vực của mình chịu đựng công kích cực mạnh, nhưng khả năng uy hiếp kém xa một hư thánh phải chịu khe đi trong năng lượng phong bạo thể này.

Gã tuy chỉ có hư giai tu vi nhưng có thực lực trên địa giai, vì thế giảm cho gã không ít áp lực. Tiếp nữa, nếu ngũ hành hỗn nguyên có thể hoàn toàn ngăn lại năng lượng phong bạo thì tứ hành hỗn nguyên chỉ phải chịu áp lực bằng một phần năm. Hư thánh bình thường đều là nhất nguyên khí hải, nên phải hứng chịu bốn phần năm uy lực.

So với Thánh điện hư thánh, gã nhẹ nhàng hơn nhiều khi đi giữa năng lượng phong bạo. Cơ bản vốn có thể dễ dàng cuốn bay hư thánh, với gã không khác gì một trận gió mạnh...

“À, chống lại năng lượng phong bạo kiểu này hình như sẽ cực kỳ nhanh chóng đề thăng tu vi.” Gã cảm giác rõ ràng rằng hỗn nguyên linh vực liên tục bị năng lượng phong bạo gặm nhấm nên hỗn nguyên khí hải của gã cũng điên cuồng tràn ra, liên tục bổ sung hỗn nguyên lực cho linh vực.

Nếu theo tình hình này, không đầy nửa canh giờ là thể nội hỗn nguyên lực của Diệp Phong hao tổn hết. Nhưng trong thông đạo ngược chiều này, thiên địa linh khí đầy tràn, lại bị ép xuống, dù nơi có linh khí dày nhất ở thánh địa cũng không bằng một phần trăm ở đây. Được linh khí này bổ sung, cộng thêm gã phát động Nguyên Thần quyết theo Nghĩ thế, khí hải vừa hao tổn năng lượng cực nhanh vừa liên tục hút linh khí vào bù lại.

Quanh Diệp Phong hình thành một vòng tuần hoàn đặc biệt, hỗn nguyên lực liên tục bị năng lượng phong bạo hao tổn, khí hải lại điên cuồng hút linh khí chung vào chuyển thành hỗn nguyên lực. Tuy tốc độ hút vào không bằng hao tổn nhưng khí hải của gã cũng vì thế liên tục trưởng thành.

Gã biết đây là cơ hội tu luyện nghìn năm khó gặp, nhân thời cơ khí hải tăng tiến thì lấy hồn thạch trong nguyên trạch ra, bắt đầu rút hồn lực tu luyện.

Linh khí có thể nâng cao trình độ khí hải của gã. Hồn lực có thể nâng cao cảnh giới linh hồn, hiện giờ cả hai đều bị do nhanh chóng hút lấy và tiêu hóa trong tình huống thập phần đặc biệt. Cứ vậy, tốc độ tu luyện của gã đạt tới mức khó tưởng tượng nổi. Gã triệt để say mê trong cảm giác tăng trưởng thực lực cực nhanh này, quên hết mọi tạp niệm, chuyên tâm đứng giữa trung tâm thông đạo, nhận lấy phần tặng của năng lượng phong bạo.

“Hư giai tấn nhập địa giai, thiên phú cao đến đâu, có cả đầy đủ hồn lực cũng cần thời gian tu luyện một trăm năm mới có thể đột phá.” Câu nói này, Kiếm Vô Phong thân là thiên giai từng cho gã biết. Một trăm năm nay cũng là lão suy đoán theo lý thuyết còn Thánh điện tọa lạc tại thánh địa mấy vạn năm rồi nhưng chưa từng có hư giai nào tấn cấp địa giai trước năm trăm năm.

Dù gã thiên tư trác tuyệt, lại có đủ hồn thạch nhưng chỉ ít cũng cần hai trăm năm nữa mới có hi vọng tấn cấp.

Kiếm Vô Phong suy đoán rất có lý, theo tình huống bình thường, Diệp Phong cần hai trăm năm, thậm chí lâu hơn mới có thể tấn nhập địa giai. Có điều lão không ngờ rằng trong không gian thông đạo, ở địa vực có linh khí sung mãn không ngờ này, Diệp Phong lại có thể ung dung tu luyện, hơn nữa tiến độ nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Có lẽ không lâu nữa, gã lại đột phá. Hơn nữa, cùng lúc tu vi tăng nhanh thì hiện tượng lạ lùng khác cũng lặng lẽ xảy ra...

636. Chương 647 : Tình Thế Đại Lục

Vô Nguyên đại lục.

Tại thánh sơn được Diệp Phong phân chia rõ ràng cho các thế lực đỉnh nhọn chiếm cứ lúc này dày đặc bóng người trên không, liên tục qua lại. Bầu không khí cực kỳ khẩn trương lan tràn khắp thánh sơn.

Đám đông trên không chia làm hai phe.

Một nhóm do Yêu vương đứng đầu, còn cả mấy chục yêu hoàng của Yêu điện, thuộc phe ít người hơn. Trừ yêu thú của Yêu điện thì chỉ còn hoàng cấp cường giả của Vô Song môn, Mộ Dung thế gia và Bách Thảo cốc đứng ở phe này. Ngoài ra là Thu Tổ Nhã và một phụ nhân dung mạo kiêu diễm, rất giống Thẩm Lan cũng đứng cạnh Yêu vương.

Nhóm còn lại do năm nhân vật phát ra thánh giai lĩnh vực đứng đầu. Sau lưng chúng tập hợp gần như đủ hết nhân mã các phương thế lực khi xưa có tư cách tiến nhập thánh địa tu luyện, kể cả Hỏa Vân môn, Ưng Thứ bang, thậm chí Đông Phương thế gia từng theo Diệp Phong cũng có mặt. số lượng hoàng cấp cường giả đạt tới hơn trăm, thanh thế cực kỳ kinh nhân.

Yên điện xem ra thế đơn lực cô, tuy số lượng hoàng cấp cường giả nhưng so với năm thánh giai của đối phương thì hơn ba mươi hoàng cấp không đáng gì. Chúng đều chú ý đến Yêu vương, tỏ ra cực kỳ e dè ông.

“Ngũ thánh! Đừng khinh người thái quá, lúc xưa nếu không có môn chủ bản môn, các người đã thành quỷ dưới đao của ngũ hành tông và thánh sơn rồi, có tư cách gì ở đó tung hoành. Bọn ta không chấp nhất người phản bội đã là nể mặt lắm rồi, người còn dám đến đây thì thật quá vô sỉ.” Vô Song môn Lý Ngọc hiện giờ đã trở thành tứ giai vô hoàng, nộ khí xung xung bước ra chỉ vào ngũ thánh mắng mỏ.

“Hắc hắc hắc! Thực lực làm đầu, cá lớn nuốt ca bé là pháp tắc vạn cổ bất biến ở đại lục. Lúc xưa Diệp Phong lợi hại, bọn lão phu tất nhiên thần phục y. Hà huống lúc đầu với ngũ hành tông và thánh sơn, bọn lão phu không xuất lực ít hơn y, bản thánh tự nhận mình không nợ gì.” Một thánh giai cười vang: “Nhưng giờ đã thay đổi, hiện tại thực lực bọn lão phu cao nhất, nên mọi thứ ở thánh sơn phải do bọn lão phu làm chủ.”

“Không sai! Hiện tại bọn ta chỉ yêu cầu Yêu điện nhường vạn niên linh trì chứ không phải muốn đuổi tận sát tuyệt. Dù khi xưa Diệp Phong có chút ân huệ nhỏ nhoi với bọn lão phu thì hiện giờ bọn lão phu đã nhân chí nghĩa tận rồi. Hi vọng Yêu vương và chư vị Yêu điện hiểu được đại cuộc.” Một thánh giai khác hừ lạnh.

Tuy chúng nói năng như tép nhảy nhưng thật sự khiến chúng e dè chỉ có mình Yêu vương. Tu vi của ông vẫn chỉ hoàng cấp, lại trùng vu chú Sinh mệnh điều linh, nhất thân thực lực tối đa phát huy được bảy phần, nhưng mấy lần giao phong, ngũ thánh không chiếm được tí ưu thế nào. Nên chúng mới không lập tức động thủ mà tỏ ra dọ dẫm đối phương.

Nếu thực lực Yêu điện không ra gì, e rằng đã tan nát dưới hiệu lệnh của ngũ thánh.

“Hừ! Các người chỉ là năm kẻ may mắn đột phá thánh giai, tưởng mình bất phàm lắm sao? Muốn đấu, bản vương phụng bồi đến cùng.” Yêu vương trừng mắt, không giận mà oai quát vang.

“Ha ha! Lão phu thấy Yêu vương nên cân nhắc kỹ việc này...” Một thánh giai dáng vẻ hòa ái bước ra cười cười: “Tuy Yêu vương có thực lực không kém gì thánh giai nhưng thân thể các hạ hình như bị xâm nhiễm, không thể giao đấu lâu với bọn lão phu, có đúng vậy chăng?”

Yêu vương sầm mặt, trầm mặc ứng đối. Lúc đầu, ông còn đủ thực lực hoàn toàn áp chế đối phương nhưng mỗi lần giao đấu, Sinh mệnh điều linh lại thêm ảnh hưởng đến ông, sinh mệnh khí tức ngày một kém đi khiến tu vi giảm dần. hiện tại ông chỉ còn đủ sức chống được ba người liên thủ.

“Bọn ta cho Yêu điện một canh giờ cân nhắc. Yêu vương, người cứ suy tính.” Nói đoạn thánh giai đó ra hiệu với mấy thánh giai khác, cùng nhắm mắt dưỡng thần trên không.

“Vô sỉ.” Mấy yêu hoàng sau lưng Yêu vương nổi giận, khú tức bùng lên, nhưng bị Yêu vương ngăn lại.

“Không được trùng quý kẻ của đối phương, các người xông lên sẽ bị đối phương bắt sống rồi uy hiếp Yêu điện!” Yêu vương thầm nhắc nhở: “Hiện tại địch mạnh ta yếu, kéo dài thời được tí nào hay tí ấy.”

“Năm lão tặc vô sỉ này, không hiểu may mắn thế nào mà phát hiện La hồn quả của thánh sứ đời xưa để lại. Số lượng lại không ít mới khiến năm diên phong vô hoàng lập tức tấn cấp thánh giai!” Người nói là một trong số thánh sơn tuần sát sứ bị bắt lúc trước. Nhân mã phe ngũ thánh phần lớn là ngục sơn vô hoàng, hận họ thấu xương nên họ đành phải theo Yêu điện, dựa vào quan hệ giữa Diệp Phong và Vũ Hân để mong được che chở.

Ngũ thánh này vốn chỉ là diên phong vô hoàng trong mấy thế lực, cùng liên hợp nhau lại chiếm được một địa bàn ở thánh sơn. Nhưng xảo hợp là địa bàn đó, từ mấy nghìn hoặc mấy vạn năm trước có vị thánh sứ nào đó giấu một lượng La hồn quả không ít.

Có lẽ khi xưa thánh sứ đó định tu luyện ở thánh sơn nên mới mang theo La hồn quả xuống đại lục, không hiểu vì cớ gì lại vội vàng về thánh địa rồi không quay lại Võ Nguyên đại lục! Sau rốt không rõ vì ông ta chiến tử hay quên mất nguồn tài nguyên quý giá vốn không thuộc về đại lục này... Tiện nghi cho năm kẻ không có gì nổi bật đó.

“Nguyên! Chi bằng... chúng ta tạm nhường vạn niên linh trì cho chúng.” Thiếu phụ dáng vẻ rất giống Thẩm Lan đứng cạnh Yêu vương đau lòng nói: “Vu chú trong mình huynh không thể tiếp tục kéo dài được nữa.”

“Sư thư nói đúng. Chi bằng chúng ta tạm lùi một bước, đợi khi Phong nhi và Thẩm Lan từ thánh địa về thì chúng ta tìm chúng đòi nợ.” Thu Tổ Nhã dịu giọng khuyên, ánh mắt đầy ôn nhu.

“Tổ Thanh, Tổ Nhã! Các nàng không biết đâu... nếu bản vương hiện tại lùi bước nào thì chúng sẽ nhận ra rằng ta đã cạn kiệt. Không còn sức uy nhiếp của bản vương, ngũ thánh nhất định sẽ không tha cho Yêu điện chẳng. Chúng tuyệt đối không để ai không thần phục mình sống sót.” Yêu vương lắc đầu cười khổ: “Chúng chưa dám động thủ vì bản vương còn sức uy nhiếp nhất định. Nên bản vương càng không thể kém thế.”

“Chúng ta nên làm thế nào?”

“Thần nhiên đối diện. Hy vọng chúng thấy chúng ta trấn định thì không dám phát động thế công toàn diện. Sẽ tranh thủ được thời gian cho bọn Phong nhi về.” Yêu vương trầm ngâm một lúc rồi neho mắt nói khẽ.

“Không biết Phong nhi và Lan nhi ở thánh địa giờ thế nào...” Thu Tổ Thanh - - cũng là mẫu thân Thẩm Lan tỏ vẻ nhớ nhung. Yêu vương hao phí tu vi nửa đời mới cứu được nữ nhân tâm ái, vì thế mà ông đại tổn nguyên khí, khiến Sinh mệnh điều linh bạo phát sớm năm năm.

Lại thêm mấy lần giao đấu với ngũ thánh càng làm thời gian bạo phát vu chú ngắn lại khiến Yêu vương lâm vào cảnh rất nguy hiểm. Nếu hôm nay lại khai chiến, e rằng vu chú sẽ bùng phát tức thì.

“Hi vọng... tất cả sẽ về nhanh.” Yêu vương tỏ rõ vẻ quyết liệt, nói đầy kiên định: “Bất quá, ta sẽ không để ngũ thánh thương tổn đến các nàng. Nếu vạn bất đắc dĩ, bản vương sẽ liều mạng đưa chúng xuống địa ngục theo, không cho chúng cơ hội nào.”

637. Chương 648 : Cha Con Gặp Lại

“Nguyên! Huynh nhất định phải yên lành, nếu đến lúc đó... muội sẽ đi cùng huynh...” Thu Tổ Thanh ôm chặt vai Yêu vương, nét mặt đầy nhu tình: “Chỉ tiếc chúng ta không kịp nhìn mặt con gái. Muội thật muốn thấy mặt Lan nhi, cả Phong nhi nữa.”

“Sư thư yên tâm, có Diệp Phong ở bên, Lan nhi sẽ không sao.” Thu Tổ Nhã an ủi, nhưng ánh mắt thể hiện rõ quyết tâm, nếu Yêu vương có mệnh hệ gì, bà ta tuyệt đối không bỏ lại ông mà sống một mình.

Yêu vương mỉm cười với hai người, có hai giai nhân hết lòng vì mình như thế, ông còn tiếc nuối gì nữa? Nam nhi đại trượng phu nếu không bảo vệ được nữ nhân của mình thì còn mặt mũi nào sống trên đời. Ba người nhìn nhau, tình cảm đọng hết trong ánh mắt.

Tiếc rằng sẽ có kẻ phá hoại cảnh ấm áp đó. Một lão giả mặc áo lục trong ngũ thánh mặt mũi âm dương quái khí bước ra trào phúng: “Hắc hắc! Đến nước này rồi mà Yêu vương các hạ vẫn còn ở đó mà nhi nữ tình trường? Các hạ đã nghĩ rõ chưa, có giao vạn niên linh trì hay không?”

“Muốn bản vương dâng vạn niên linh trì cho mấy lão thất phu các ngươi? Đúng là si tâm vọng tưởng! Có thủ đoạn gì cứ giở hết ra đi.” Yêu vương lạnh lùng bước ra, ánh mắt lăm liết bất khuất. Ông biết không thể lộ vẻ khiếp nhược, bằng không Yêu điện sẽ gặp đại họa.

“Yêu vương không uống rượu mời mà uống rượu phạt thì ngũ thánh đành phải thỉnh giáo cao chiêu của Yêu vương.” Tứ thánh còn lại cũng lướt tới hình thành trận thể hình nửa vòng cung, vây Yêu vương vào giữa.

“Nếu Yêu vương thua thì Yêu điện sẽ bồi táng vói ngươi.” Một thánh giai sắc mặt lạnh lùng uy hiếp.

“Sợ rằng các ngươi không có bản lĩnh đó.” Yêu vương vung tay, thể nội lập tức bạo phát năng lượng khí tức cực mạnh bức ngũ thánh lùi lại một bước. Tình thế trở nên cực kỳ khẩn trương, chiến đấu sắp bùng nổ.

“Hắc hắc! Yêu vương không hổ là Yêu vương... Tiếc thật, sao các hạ không thi triển Thần thông biến? Nếu các hạ thi triển bí thuật này, bọn lão phu chắc không làm gì các hạ.” Ngũ thánh hơi kinh hãi rồi lỏng ra.

Lục y thánh giai vẫn thăm dò, chúng không hiểu Sinh mệnh điều linh ảnh hưởng đến đối phương thế nào, thực lực của Yêu vương tạo cho chúng ấn tượng quá sâu, không dám làm gì quá đáng.

“Ứng phó các ngươi không cần như thế.” Yêu vương tuy nói cứng nhưng trong lòng cũng thấp thỏm. Ông lẽ nào lại không muốn thi triển Thần thông biến? Nhưng khi thi triển, năng lượng và khí hải đều vận chuyển với tốc độ gấp trăm lần, sẽ khiến Sinh mệnh điều linh phản ngược.

Yêu vương không sợ chết, nhưng trước khi chết phải trừ đi năm mối ẩn hoạn tâm phúc cho Yêu điện.

“Cùng lên.” Ngũ thánh nhìn nhau, cùng bạo phát ra linh vực, thánh giai khí tức lan tràn, áp lực như núi ép xuống Yêu vương.

Ngũ thánh nhất tề xuất thủ, công kích hàm chứa năng lượng hung hãn đổ vào Yêu vương. Sắc mặt ông ngưng lại, không dám chậm trễ, thể nội ngũ hành khí hải cấp tốc chuyển động, hình thành năm linh vực khác màu nhau bao quanh người. Mỗi linh vực ngưng thành một tấm năng lượng thuần, vây lấy ông ở giữa, nghênh đón năm đạo công kích.

“Ầm!” Yêu vương run lên, sắc mặt nhợt nhạt đi, thực lực của ông hiện tại còn không đầy bảy thành, ngạnh tiếp ngũ thánh, hiển nhiên lép vế hơn.

“Vô sỉ! Đường đường năm thánh giai mà còn lấy đông hiệp ít.” Yêu điện yêu hoàng không nhịn được, cùng mắng chửi.

“Ha ha! Bọn ta không ngại các ngươi phái thêm vài người. Dù thế nào ngũ thánh cũng tiếp hết.” Đối phương mặt dày cười vang.

Yêu điện không còn nhân thủ có thực lực như Yêu vương, dù phái thêm năm mươi hoàng cấp cường giả cũng không chống nổi một đòn của thánh giai. Hà hống, giao đấu ở mức thánh giai, hoàng cấp cường giả nhúng vào chỉ tổ vướng chân vương tay, liên lụy đến Yêu vương. Đối phương hiển nhiên biết rõ nên mới ngông nghênh khiêu chiến.

“Yêu vương! Trạng thái này của ngươi không phải là đối thủ của bọn ta.” Lục y thánh giai cười âm lạnh: “Vì sao còn không thi triển Thần thông biến? Lẽ nào ngươi không còn năng lực thi triển bí thuật nữa?”

Nêu Yêu vương không thể thi triển Thần thông biến thì ngũ thánh không còn gì vui hơn. Chỉ là chúng không dám xác định, bèn khích tướng: “Nếu Yêu vương chỉ có bản lĩnh này, hôm nay Yêu điện không ai thoát được.”

“Hắc hắc! Yêu vương, hai nữ nhân cuốn gười khá lắm, bản thánh rất có hứng thú.” Lục y thánh giai không hề e dè nhìn Thu Tố Thanh và Thu Tố Nhã, khóe môi nhếch lên.

“Muốn chết?” Yêu vương nổi giận, sát khí lảng lẹ tràn khắp toàn trường, biết đối phương nhận ra trạng thái thân thể của ông không thể đấu dài dai.

“Thần thông biến!” Yêu vương bất chấp tất cả kích hoạt chân nguyên chi lực, cảm giác cuồng bạo lan khắp thân thể, khí trường vốn bị khí thế của đối phương dồn ép thì bùng lên cùng với chân nguyên, chấn lùi ngũ thánh.

“Không xong!” Lục y thánh giai biến sắc, khí tức từ thể nội Yêu vương tràn ra khiến lão có cảm giác không lành.

Quan trọng nhất là khí thể của Yêu vương vượt xa lúc thi triển Thần thông biến trước kia, lẽ nào... ông ả tàng thực lực? Chúng đều bị ông giả bộ lừa gạt?

“Cầu tặc, chịu chết đi.” Nhãn thần sắc bén của Yêu vương rực hàn quang, thân hình như thiểm điện lao tới lục y thánh giai, thân thể ông lớn lên cực nhanh, bàn tay hóa thành lợi trảo cứng đanh, cùng với chân nguyên hung hãn chụp xuống.

“Mau tránh đi.” Tứ thánh thấy lục y thánh giai không tránh được, ba người xuất thủ tung ra đòn mạnh nhất vào sau lưng Yêu vương, buộc ông phải bỏ công kích để giữ mình.

Một thánh giai khác cũng nhanh chóng công kích vào lục y thánh giai, hất lão văng đi.

“Thiết bì thuật!” Yêu vương như không thấy công kích sau lưng, dùng nhục thân chống chọi, tay ông chợt dài ra đầy quỷ dị, vãn chụp vào lục y.

“Ầm!”

Phụt!

Công kích của ba thánh giai cơ hồ trúng vào Yêu vương, đồng thời cự trảo của ông cũng xé tan linh vực của lục y...

Lục y ở trong linh vực gào lên thê thảm. Hắn dựa vào thánh giai tu vi, nhanh chóng vút lên nhưng công kích của Yêu vương như sét đánh, tuy không chụp trúng đầu hắn song trúng nửa thân dưới... Máu rải khắp không trung, cùng với đó là vô số mảnh thịt vụn tan nát.

Một thánh giai lại không chịu nổi một hiệp với Yêu vương? Chỉ trong tích tắc đã nằm thoi thóp dưới đất.

Bốn thánh giai kia kinh hãi vô cùng, tuy đều biết Yêu vương lợi hại nhưng không ngờ khi ông nổi giận lại đáng sợ như thế. Một trảo ban nãy mà nhắm vào mình thì... trán tứ thánh đầm đìa mồ hôi, lòng chùn hấn lại.

Phụt. Nhất kích đắc thủ, mắt Yêu vương chứa sát cơ lạnh người, nhưng khi ông định tiếp tục hành động thì thể nội năng lượng như mất khống chế, chảy khắp huyết mạch, cổ họng ông ngọt lịm, phun ra một màn huyết vụ.

Ban nãy ông đốt cháy chút nguyên nguyên lực sau cùng để ức chế Sinh mệnh điều linh, khiến thực lực của thời kỳ đỉnh cao trở lại trong tích tắc. Ông định trước lúc Sinh mệnh điều linh triệt để bạo phát thì giết sạch ngũ thánh để tuyệt hậu hoạn!

Nhưng... ông đã giá thấp địa giai vu thánh... đánh giá thấp địa giai vu chú: Sinh mệnh điều linh...

Trong lúc Yêu vương tái kích phát thực lực, Sinh mệnh điều linh cũng bạo phát.

“Ha ha ha! Yêu vương, không ngờ ngươi cũng có hôm nay.” Tứ thánh hơi ngẩn ra rồi phản ứng lại, khí tức của Yêu vương sụt xuống, nếu chúng còn không hiểu thì thật ngu không để đầu cho hết.

“Nguyên!”

“Điện chủ!”

“Yêu vương đại nhân!”

Yêu điện vừa hoan hân cổ vũ vì Yêu vương đại triển thần uy giờ đều lo lắng cực độ.

“Giết Yêu vương tuyệt hậu hoạn.” Tứ thánh biết thời cơ không thể để lỡ, nhanh chóng sử dụng linh vực bổ vào Yêu vương.

“Mau bảo vệ điện chủ.” Các yêu hoàng cùng thể hiện thiên phú linh vực, xá mệnh bảo vệ Yêu vương.

Nhưng các yêu hoàng chỉ là hoàng cấp, dù yêu thú thiên phú được trời ban vẫn không thể sánh với thánh giai. Năng lượng song phương va nhau, nổ vang trời, thân thể Yêu vương bị sóng năng lượng hất đi như cánh điều đứt dây, khiến nhân mã Yêu điện đều thất lòng lại.

Tứ thánh hồn hờ, Yêu vương dã trọng thương, đòn liên thủ của chúng càng làm nặng thêm. Yêu vương không chết cũng mất đi sức uy hiếp. Thêm một đòn nữa, không có chúng yêu hoàng bảo vệ, Yêu vương chết chắc.

Thân ảnh tứ thánh như tên rời dây cùng lao tới. Các yêu hoàng dù muốn cứu viện cũng không thể theo kịp tốc độ của thánh giai.

“Đó là hậu quả không chịu thần phục Thánh minh. Yêu vương, chịu chết đi.” Tứ thánh không đợi Yêu vương rơi xuống, lại toàn lực phát động linh vực công kích!

“Ai dám dẫm thương cha ta.” Trên đỉnh thánh sơn, trong thông đạo nối với thánh địa đột nhiên vang lên tiếng quát.

Đồng thời, bốn luồng khí tức ngưng áp toàn trường, bao trùm thánh sơn. Khí thể của tứ thánh so với mấy luồng khí tức đều kém xa.

Biến cố đột nhiên khiến cả thánh sơn chìm trong khí tức hùng hậu đó. Khí thể của tứ thánh cũng tan biến trước khí tức này.

638. Chương 649 : Uy Thế Của Chúng Nữ

Tứ thánh không để ý đến bốn luồng khí tức đột ngột xuất hiện mà đều dồn hết tâm tư vào Yêu vương. Đồng thời, linh vực của chúng đều ngưng tụ năng lượng công kích kinh nhân, định triệt để giải quyết Yêu vương trước khi khách không mời nhúng tay vào.

“Giết.” Tứ thánh đồng thời quát khê, công kích do linh vực hình thành hóa thành bốn tia sáng bắn vào Yêu vương.

“Băng phong thiên lý!” Vẫn là tiếng quát lãnh lốt, hàm chứa cả cơn giận. Ngân quang chói lòa đột nhiên từ thông đạo chiếu xuống, nháy mắt đã đến trước mặt tứ thánh.

Cạch, cạch, cạch. Một lớp băng hàn chi khí quỷ dị đột nhiên bùng xuống, không gian trong mấy chục dặm như ngưng lại, đồng thời cả tứ thánh và linh vực cũng như công kích sắp phát ra đều ngưng đọng.

Trong không gian bị băng phong, thân thể tứ thánh đông cứng, chỉ có hai con người đảo đầy hoảng loạn, ánh mắt cả bốn đều kinh hãi. Khí tức trong thông đạo cho thấy đối phương cũng chỉ là hư giai chỉ cảnh, tuy tu vi cao hơn chúng nhưng thủ đoạn kinh nhân này thì thật không sao ngờ được.

Thực lực hư thánh cũng đạt đến mức đó? Lật tay là không chế được bốn cường giả cùng cấp. Năng lượng công kích và linh vực của tứ thánh đều bị ngưng kết trên không, tình hình vạn phần quỷ dị!

“Cha!” Một bóng trắng từ thông đạo lao ra, lướt đến chỗ Yêu vương. Sau lưng là tam nữ, chính thị Thẩm Lan, Tử Thanh, Hồng Diệp, Vũ Hân.

Bốn cô cực kỳ vất vả trong thông đạo, nhờ vào Hồn tâm khoáng sau cùng mới về được Vô Nguyên đại lục. Chỉ không ngờ khi mới về thì cảnh tượng đầu tiên là thấy Yêu vương thê thảm trọng thương, thân là con gái ‘nuôi’ của ông, Thẩm Lan tự nhiên lòng như dao cắt, phát động địa giai thánh kỹ, mới cứu được ông khỏi tay tứ thánh.

“Lan nhi... các con sau cùng cũng về.” Yêu vương tuy trọng thương nhưng vẫn nở nụ cười an ủi. Thẩm Lan ôm lấy ông, lòng đau nhói lên, nước mắt trong veo như băng tuyết chảy ra.

“Ha ha! Thấy các con đều trưởng thành, cha cũng yên lòng...” Yêu vương thở hồng hộc, cực kỳ hư nhược, khê vuốt tóc Thẩm Lan nói với về yêu thương: “Lan nhi, sau rốt cha cũng có thể cho con biết một bí mật: Con là con ruột của cha...”

Thẩm Lan ngăn người, không hề dậy sóng lòng mà như đã có dự cảm. Nhưng nghe Yêu vương thổ lộ chân tướng thì vẫn vui mừng khôn xiết. Hóa ra cô có thân sinh phụ mẫu! Hơn nữa luôn ở bên cô.

“Mẫu thân con... là Tổ Thanh.” Yêu vương gian nan ngoẹo đầu nhìn Thu Tổ Thanh ở gần đó.

Thu Tổ Thanh đứng ngẩn ra, mắt rướm lệ nhìn Thẩm Lan. Thiếu nữ giống bà đến tám phần này, nhìn thấy lần đầu là bà biết đó là con gái mình.

Ba người chứa chan huyết mạch thân tình, tất cả đều không cần nói ra.

“Thẩm Lan muội muội, mau đưa Yêu vương sư tôn đi giải chú, còn lại cứ để các sư muội xử lý.” Đông Phương Hồng Diệp mắt hơi đỏ lên, khẽ nhắc.

Trước khi họ đi, Diệp Phong đã giao hai giọt tinh huyết giải chú cho họ. Chỉ cần hóa giải được Sinh mệnh điều linh, thương thể này không làm khó được Yêu vương có tu luyện Nguyên Thần quyết.

Thẩm Lan liếc vào trong trường, hiệu quả của Băng phong thiên lý giảm dần, tứ thánh dù gì cũng là thánh giai, băng phong không thể trói buộc quá lâu. Nhưng cô tin vào thực lực của Hồng Diệp và Tử Thanh, song phương đều là thánh giai nhưng chúng nữ đã tu tập thánh kỹ, đồng thời có hồn thạch đề thăng cảnh giới thì thực lực mấy kẻ nhờ vào La hồn quả mới miễn cưỡng tấn nhập thánh giai so được sao?

Thẩm Lan gật đầu, mang theo Yêu vương lướt đến chỗ mẫu thân. Cả nhà sau cùng, ở thời khắc này, đã trùng phùng.

“Tuy chúng ta chưa biết là chuyện gì nhưng bốn lão tặc này dám dă thương sư tôn của Phong thì thật tội ác bằng trời.” Nghĩ đến việc gã còn ở lại Thánh điện, bị bảy thiên thánh vây tiễu, chúng nữ đều thống khổ như có dao cắt trong lòng.

Họ không biết gã đã được thánh tôn cứu nên không ngại phút nào lo lắng, thực lực của gã không đủ địch một hiệp với bảy thiên thánh. Đang lúc họ đau lòng cực độ thì lại thấy bốn kẻ không biết sống chết kia định giết chết sư tôn mà Phong tôn trọng nhất.

Bi khổ chất chứa lâu ngày trong lòng họ giờ được trút lên tứ thánh. Lửa giận lập tức như núi lửa phun trào trong lòng họ.

Tứ thánh kinh hoàng thất sắc tụ lại, thủ đoạn của Thẩm Lan khiến chúng rợn người. Tam nữ cũng có thánh giai tu vi, nếu thực lực đều như Thẩm Lan thì hôm nay chúng đều khó yên thân.

“Hợp lực đẩy lùi địch.” Cả bốn có chung ý nghĩ, lúc đối diện với băng phong thiên lý của Thẩm Lan, chúng cảm nhận rõ ràng mình không có sức chống lại, mấy nữ tử trẻ tuổi này không dễ chạm và. Mồm miệng cả bốn đắng ngắt, biết sau lưng Yêu điện có mấy thánh giai đáng sợ thế này thì vạn niên linh trì có hấp dẫn nữa cũng không thể khiến chúng vọng động.

Nếu trước khi Yêu vương thụ thương, có lẽ tứ thánh còn đường rút, có thể dùng thân phận thánh giai cường giả giảng hòa. Nhưng giờ đã kết nợ máu, dù tứ thánh nghĩ thế nào cũng không cho rằng mấy thánh giai nữ tử này sẽ tha cho chúng.

Chỉ còn cách liều mạng may ra mới còn đường sống.

“Lão tặc đáng ghét, chịu chết đi.” Lĩnh vực của Đông Phương Hồng Diệp bùng lên mưa lửa ngút trời, đốt thình không rừng rực cháy, nhiệt độ khiến không gian méo mó.

“Phản thiên mặt nhật diêm!” Cô coi tứ thánh như các thiên thánh vây bắt mình ở thánh địa, xuất thủ là mười hai thành thực lực.

“Thiên ảnh tác hồn thương!” Mộ Dung Tử Thanh có cùng cảm giác, xuất thủ là không nương tay, bóng xanh ngút trời vây quanh tứ thánh, năng lượng khí tức khiến đối phương rùng mình, cảm giác tử vong uy hiếp từ đáy lòng chúng dấy lên.

“Hám sơn đảo hải chưởng!” Vũ Hân cũng thi triển thánh kỹ. Công kích của ba người lợi hại gấp mấy lần thủ đoạn lợi hại nhất mà tứ thánh từng thấy. Chúng mà không dốc toàn lực, e rằng sẽ thật sự mất mạng.

Ba môn địa giai thánh kỹ dốc thẳng xuống tứ thánh. Không trung ầm ì như sấm động, thanh quang hỏa ảnh và hắc sắc cự sơn đồ nhất tề đổ tới, tứ thánh bị vây ở giữa chỉ thấy tiếng nổ tanh tách rồi cả linh lực không gian bị uy lực đó biến thánh lưu ly giòn tan, vỡ tan từng mảnh.

Không gian chi lực của Vô Nguyên đại lực không chắc chắn như thánh địa, tam nữ chỉ với tu vi hư giai thi triển địa giai thánh kỹ mà không gian đã không chịu nổi.

Với công kích kinh nhân này, tứ thánh chỉ biết dồn linh vực ngưng lại làm một, dốc thực lực ra chống cự.

“Ầm ầm!” Từng tiếng nổ động trời vang lên, bốn thân ảnh thê thảm văng đi, trên mình mỗi người hiện rõ dấu tích lõm vào, hiển nhiên bị công kích không nhẹ.

“Chạy.” Tứ thánh bỏ mặc cơn đau, cùng phát tay áp cuốn mấy chục hoàng cấp cường giả của Thánh minh và mấy trăm người nữa vào giữa chiến trường làm bia đỡ đạn để thoát thân.

Một khi đạt đến thánh giai, thọ mệnh sẽ tăng cao, nên tứ thánh đương nhiên không muốn táng mệnh ở đây, dù nghìn người phải chết thay thì chúng cũng cho là việc dĩ nhiên.

Dưới thánh giai, dù hoàng cấp cũng chỉ là sâu kiến.

639. Chương 650 : Xử Lý Những Kẻ Cơ Hội

Mấy trăm người đột nhiên bị kéo vào vòng chiến lập tức hoảng hốt. Họ sao có thể nhúng vào trận chiến giữa thánh giai với nhau? Để giữ mạng, ai nấy thi triển thủ đoạn mạnh nhất, nhất thời nguyên lực loạn xạ trong trường, thỉnh không rung lên dữ dội.

Tuy tu vi của họ không cao nhưng số lượng quá đông, hơn nữa còn mấy chục hoàng cấp cường giả, năng lượng loạn xạ phát ra, dù thực lực như tam nữ cũng không thể lập tức hóa giải hết.

Nhân lúc khắp trời toàn bóng người ngăn trở, tứ thánh thi triển linh vực bỏ chạy. Tuy uy lực võ kỹ của chúng kém tứ nữ xa lắc nhưng tu vi thật sự, hai bên ở cùng một cấp, cộng thêm chúng liều mạng bỏ chạy, khi tứ nữ áp chế xong tình hình thì tứ thánh đã thoát khỏi thánh sơn, không còn thấy tung tích nữa.

“Đáng ghét! Để bốn lão khốn đó thoát.” Mộ Dung Tử Thanh giậm chân không cam lòng.

“Chạy thì chạy, chúng chạy được một lúc chứ chả lẽ chạy suốt đời?” Đông Phương Hồng Diệp mỉm cười thập phần trấn định: “Với thánh giai tu vi của chúng, không thể vĩnh viễn trầm tịch tại Vô Nguyên đại lực, như thể thà giết chúng còn hơn. Một khi chúng dám thò đầu ra, chúng ta sẽ tìm tới trăm thảo trừ căn!”

“Quan trọng nhất bây giờ là ổn định các thế lực trong thánh sơn. Những năm chúng ta không có mặt, đại lực chắc xảy ra không ít chuyện...” Đông Phương Hồng Diệp từng là nhất bang chi chủ, về Đông Phương gia tộc cũng giữ trách nhiệm lớn nên hiểu được những việc này.

Họ còn chưa hiểu lai lịch ngũ thánh, thấy đối phương suýt lấy mạng Yêu vương thì phần nộ xuất thủ.

Nhân mã Thánh minh nhìn theo năm vị minh chủ cúp đuôi chạy cùng quá nửa cường giả bị cuốn vào chiến trường, trở thành những con rối trước mặt ba nữ tử kiêu diễm động nhân này thì ngẩn ra như phỗng.

Thánh giai có khác nào thần linh trong lòng họ. Dù tam vị nữ tử cũng có thánh giai tu vi thì ít nhất bốn minh chủ cũng phải đầu ngang ngựa mới đúng, sao lại chỉ tích tắc là bốn minh chủ cúp đuôi chạy ngay?

Hình tượng ngũ thánh cao vời trong Thánh minh lập tức sụp đổ tan tành. Tiếp đó họ đều sinh lòng kính sợ tứ nữ. Trong đó có mấy nhân vật biết chúng nữ, đều mặt mũi nhăn nhó, nội tâm thấp thỏm vô cùng nhìn về phía bọn Đông Phương Hồng Diệp.

“Ha ha! Tốt lắm...” Đông Phương Hồng Diệp nở nụ cười kiêu diễm, đoạn lạnh lùng lướt đến trước mấy võ hoàng, họ đều rụt cổ không dám nhìn thẳng vào cô.

“Đông Phương gia tộc! Ta và Phong rời đại lực mới mấy năm mà các ngươi lại phản bội... Hiện tại ta nên xử trí thế nào?” Bị Đông Phương Hồng Diệp soi là mấy người nắm quyền của Đông Phương gia tộc.

“Việc đó... Hồng Diệp diệt nữ...” Một trưởng lão cười ngượng, định giải thích.

“Câm ngay.” Đông Phương Hồng Diệp hiện có tu vi cao hơn mấy trưởng lão đó nhiều, vừa quát là sinh ra uy áp, gương mặt xinh đẹp hiện rõ hàn ý khiến họ không lạnh mà run.

“Ta không còn là tộc nhân Đông Phương gia tộc, ông không có tư cách xưng hô ta như vậy.” Trước khi rời đại lục, Hồng Diệp đã đưa ngoại công Đông Phương Minh thoát ly Đông Phương gia tộc.

“Nhưng thân thể diệt nữ có máu của Đông Phương gia tộc.” Trưởng lão định dùng thân tình lay động Hồng Diệp.

“Thế thì sao? Vì thế mà các vị phản bội Diệp Phong?” Nếu Đông Phương gia tộc không nên không phải với cô, có lẽ cô còn nể tình tộc nhân mà bỏ qua. Nhưng việc này liên quan đến tính mạng Yêu vương sư tôn mà Diệp Phong tôn trọng nhất, Đông Phương Hồng Diệp hiển nhiên không thể tha thứ cho họ.

“Ngũ thánh thể mạnh, Đông Phương gia tộc bắt đắc dĩ...” Một trưởng lão văn giả biện, bị Hồng Diệp trừng mắt thì lập tức nuốt những lời chưa nói lại.

“Hỏa vân tà hoàng, Thiết Cừu bang chủ... Khi xưa chiếm lấy thánh sơn, các vị cũng là người để Diệp Phong tin tưởng, không ngờ lại sẽ dằng theo về địch nhân, thật khiến người ta thất vọng quá.” Đông Phương Hồng Diệp ngoảnh lại nhìn sang hai người quen khác.

“À... Diệp Phong tiến nhập thánh địa xong không thấy quay về. Bọn lão phu vì lợi ích của thủ hạ nên phải chọn lựa.” Cả hai đều hổ thẹn nhưng vẫn biện giải.

“Hay cho câu bắt đắc dĩ, vì sao Mộ Dung thế gia, còn cả Bách Thảo cốc không phản lại? Kể cơ hội thì vẫn là kẻ cơ hội, cả cốt khí thừa nhận cũng không có.” Mộ Dung Tử Thanh cũng lướt tới hừ lạnh.

Những lời này mà do người khác nói, Hỏa vân tà hoàng và Thiết Cừu quyết không bỏ qua. Nhưng chủ nhân câu này là thánh giai, còn dễ dàng đánh bại bất kỳ ai trong ngũ thánh thì dù họ oán nộ ngút trời cũng không dám để lộ mảy may.

“Hồng Diệp thư! Chúng ta xử lý những kẻ cơ hội này thế nào?” Thường việc lớn thì chúng nữ đều do Thẩm Lan đứng ra nhưng giờ cô đang chuyên chú liệu thương cho Yêu vương, nhiệm vụ tự nhiên chuyển đến cho Hồng Diệp nhiều tuổi nhất.

Đông Phương Hồng Diệp trầm ngâm một lúc rồi lạnh lẽo: “Phong mà ở đây chắc cũng không đại khai sát giới! Đầu sỏ là năm lão khốn đó, nhưng toán người này đã phản lại Phong, tuyệt đối không thể lưu lại ở thánh sơn nữa.”

Các thế lực thuộc hạ của Thánh minh nghe Hồng Diệp nói không đại khai sát giới thì đều mừng thầm nhưng khi nghe cô bảo sẽ trục xuất tất cả khỏi thánh sơn thì cùng nhả lưỡi. Thánh sơn là thánh địa tu luyện, họ hòa theo ngũ thánh cũng vì giữ mình và muốn có điểm tu luyện tốt hơn. Bị đuổi khỏi thánh sơn là đả kích cực lớn với họ.

“Vậy đuổi hết tất cả khỏi thánh sơn. Dù thánh sơn trống trơn cũng không để cho bọn vong ân phụ nghĩa này ở lại.” Vũ Hân phẫn hận.

“Phải thế.” Đông Phương Hồng Diệp gật đầu nói: “Bất quá trước khi đuổi chúng đi, phải tính nợ đã.”

Đông Phương Hồng Diệp dụ sắc mặt lại đến phía Yêu điện khẽ hỏi Lý Ngọc: “Những kẻ gió chiều nào che chiều ấy này có từng tổn hại hoặc sát hại người của chúng ta?”

“Đương nhiên có!” Lý Ngọc mắt ánh lên âm lạnh, gằn giọng đáp.

“Vậy các vị chỉ hết những kẻ từng sát hại hoặc tổn hại huynh đệ của chúng ta ra. Những tên không phạm tội đại ác thì đuổi khỏi thánh sơn, không cho quay lại.” Phong cách của Đông Phương Hồng Diệp là gọn gàng, hạ lệnh xong là nhân mã Yêu điện khí thế hung hung lôi cổ cừu nhân ra.

Bị tam nữ uy hiếp, dù là hoàng cấp cường giả cũng không chống chọi được.

“Còn lại cút cho mau.” Mộ Dung Tử Thanh ghét ác như cừu, lạnh lùng quát vang, nhân mã Thánh minh chưa bị điểm mặt lập tức tản đi.

Giữ được mạng thì họ đã không mong gì hơn nữa.

640. Chương 651 : Tàn Hồn Ở Đáy Biển

Trong lúc Thánh minh bức cung Yêu điện, chúng nữ đột nhiên từ thánh địa thông đạo xông ra thể hiện thần uy thì từ một đỉnh núi vươn lên trời cao ở Vô Nguyên đại lục chợt rực lên kim quang.

Kim quang xẹt qua, vô số đạo kiếm quang phun trào, cắt đứt cả ngọn núi.

“Vì sao! Vì sao ta không đột phá được bước đó.” Tiếng gầm như sấm động từ đỉnh núi vang lên khiến mọi sinh vật trong mấy trăm dặm đều tan gan vỡ mật, dã thú ở gần thì thất khiếu lưu huyết, ô hô ai tai.

Một bóng người từ trong kim quang lao ra, là Sát Hoàng năm xưa có thực lực ngang với Diệp Phong ở ngục sơn.

Sát Hoàng lúc này không còn ung dung như trước mà mặt mũi méo mó, hai mắt đỏ ngầu, hung hãn đến lạnh mình. Từ thể nội ông ta, kim nguyên liên miên phun ra, hình thành cực nhiều kim sắc kiếm quang trên không, cắt mọi vật chạm vào tan thành hư vô.

“Rõ ràng cảnh giới đó trước mắt, mà ta không tìm được manh mối quan trọng. Bọn ngu xuẩn ở thánh địa vì sao có thể dễ dàng đột phá thánh giai! Thật ra là vì sao?” Sát Hoàng lúc đó như dã thú phát cuồng, gầm lên trên không khác nào đã tẩu hỏa nhập ma.

Xoạt, xoạt. Sát Hoàng điên cuồng phát tiết một lúc rồi mới từ từ thu liễm kích động lại, thở hồng hộc: “Xem ra, muốn đạt đến cảnh giới đó cần phải dựa vào thứ đó...”

“Nhưng thứ đó thật quá nguy hiểm. Hẳn chắc chắn không giúp ta không công, thế nào cũng có ý đồ... Bản hoàng trừ nhất thân thực lực thì còn gì có thể khiến hấn động lòng?” Sát Hoàng như đang lẩm bẩm, nhú chặt chân mày, tựa hồ hơi do dự.

“Dù thế nào bản hoàng cũng phải đột phá chướng ngại này.” Sát Hoàng sau rốt cũng hạ quyết tâm, mắt ánh lên quả quyết, thân hình lướt đi cực nhanh.

Đích đến của ông ta là cực bắc Vô Nguyên đại lục, một băng đảo không người hoang lương, quanh năm chìm trong lớp băng dày đặc, hơi lạnh thấm vào tâm phế. Dù võ tôn cường giả cũng không thể ở lại đây một canh giờ.

Băng đảo đó lại không có gì đặc biệt, nên bình thường không ai đi qua.

Tu vi của Sát Hoàng đạt đến hoàng cấp diên phong, có kiếm trận linh vực nên hàn khí không uy hiếp được. Ông ta liên tục lắc mình, không dừng một bữa cơm mà đến trước một bức tường băng ở phía bắc đảo. Kim sắc linh vực trải ra, lập tức hình thành một mũi khoan vàng quanh ông ta, lao thẳng vào lớp băng.

Lớp băng dày bị kiếm khí dễ dàng cắt nát từng mảng băng, nhưng lớp băng cực dày nên dù kiếm khí của ông ta cực kỳ sắc bén cũng chỉ từ từ phá từng lớp, từng lớp.

Sát Hoàng theo lớp băng đi xuống, lỗ hổng phía trên nhanh chóng bị gió lạnh thổi vào, lại hình thành một chướng ngại bạc trắng cực dày, phong bế chặt chẽ không còn dấu vết gì. Xuống cả trăm trượng, lớp băng cứng mới đạt đến tận đầu.

Xoạt. Sát Hoàng lao xuống biển, hết sức quen thuộc đường lối, chọn đúng một hướng lướt tới.

Ở đáy biển, một tia kim quang mờ mờ nhận ra khí tức của Sát Hoàng thì trở nên cực kỳ hưng phấn. Quanh tia kim quang có một lớp chướng ngại năng lượng cực kỳ mỏng manh. Tuy nơi này cách mặt biển mấy vạn thước, áp lực kinh nhân nhưng được chướng ngại đó bảo vệ, kim quang hoàn toàn không có vẻ gì bị đè nén, trôi nổi trong đó như mây khói.

“Sau rốt... người cũng đến.” Thân ảnh Sát Hoàng thoáng cái đã đến nơi. Kim quang nhàn nhạt đó hư chứa sinh mệnh, phát ra thần niệm giao lưu với ông ta.

Sắc mặt Sát Hoàng không hề lạ lẫm, như đã quá quen thuộc.

“Cho ta biết, làm cách nào mới đột phá được chướng ngại hoàng cấp, đạt đến thánh giai!” Sát Hoàng cũng dùng thần niệm giao lưu với đối phương, ngữ khí cực kỳ lãnh đạm, không hề có vẻ gì thỉnh giáo.

“Ha ha ha, cho người biết bí mật đó cũng được. Người nên biết việc gì cũng cần trả giá. Ta giúp người tấn thăng thánh giai, người giúp gì được ta?” Kim quang mờ mờ như khói này lắng lại càng mạnh hơn, tỏ vẻ thần nhiên.

“Người cần gì?” Sát Hoàng trầm mặc một lúc rồi hỏi.

“Ta cần gì? Đơn giản lắm. Tự do!” Tia kim quang hơi sáng lên, nói bằng giọng đầy khát vọng: “Ta ở đây lâu quá rồi, phát chán lên rồi. Ta phải ra ngoài, phải hồi phục thân thể.”

“Ta giúp người thế nào?” Sát Hoàng cân nhắc thật kỹ, tựa hồ thấy đối phương có mưu đồ, nên hỏi.

“Đơn giản lắm, cây kiếm của người vốn lấy ở đây, là vũ khí ta sử dụng năm xưa. Thân kiếm đúc từ tiên thiên kim nguyên có thể tạm thời dung nạp tàn hồn của ta, đưa ta ra ngoài.” Kim quang thấy Sát Hoàng có vẻ động lòng thì hưng phấn hẳn.

“Đơn giản thế thôi?” Sát Hoàng ngạc nhiên hỏi, ông ta vốn cho rằng đối phương sẽ đưa ra đề nghị rất khó khăn, nếu chỉ đưa về Vô Nguyên đại lục thì dễ thực hiện.

“Ha ha, người đưa ta khỏi đây trước, ra sẽ cho người nên làm gì tiếp theo.” Kim quang nóng lòng: “Yên tâm đi, mục đích của ta chỉ là tự do, tuyệt đối không hại người... Người có được thành tựu này không phải khi xưa ta cho người sao? Nếu không có ta tặng thần kiếm, truyền thụ thánh kỹ như kiếm trận linh vực, người lấy gì mà tung hoành đại lục? Ta hại người bao giờ chưa?”

Sát Hoàng hít sâu một hơi, biết đối phương nói thật nên gật đầu. Nhưng nội tâm ông ta lại cảm nhận thấy kim quang cực kỳ nguy hiểm. Nhưng nguồn gốc nguy hiểm ở đâu thì không rõ.

Có lẽ vì chủ nhân tàn hồn từng cực mạnh nên mới tạo cho ông ta cảm giác đó.

Sát Hoàng do dự một chốc, lúc trước ông ta vô tình xuống đây, phát hiện tàn hồn thì được tặng tiên thiên kim nguyên chi kiếm và kiếm trận linh vực xứng với cây kiếm. Đối phương đích xác không gây bất lợi gì cho ông ta, ngược lại ông ta luôn luôn phòng bị đối phương, nếu không vì tu luyện gặp khó khăn thì tuyệt đối không đến đây gặp tàn hồn.

“Người đưa bản tôn ra thì là ân nhân của ta. Bản tôn vô duyên vô cớ hãm hại ân nhân làm gì?” Tàn hồn phát ra kim mang nhàn nhạt, thần niệm ẩn chứa mị hoặc chi lực, Sát Hoàng đang say mê suy ngẫm nên không nhận ra.

Bất tri bất giác, Sát Hoàng bị mị hoặc chi lực đó ảnh hưởng, lòng giới bị với tàn hồn tan dần, gật đầu đáp ứng yêu cầu của tàn hồn. Ông ta bị khốn tại hoàng cấp quá lâu rồi.

Từ đáy lòng mình, ông ta có một mục tiêu kiên định. Ông ta phải vượt lên chính mình, vượt Diệp Phong.

Trận chiến với Diệp Phong tuy có vẻ ngang nhanh thực tế ông ta biết mình đã thua. Diệp Phong không chỉ tu vi thấp hơn mà tuổi tác cũng ít hơn ông ta nhiều, đủ thấy khu gã đạt tới tu vi ngang với ông ta thì ông ta không còn là đối thủ.

Sát Hoàng tuy chưa từng biểu lộ điều này nhưng luôn canh cánh trong lòng. Nhất đại cường giả tâm cao khí ngạo không thể chấp nhận có người hơn mình. Sát Hoàng mới là đệ nhất cường giả của Vô Nguyên đại lục, vĩnh viễn là đệ nhất. Ông ta phải dùng thực lực chứng minh điều đó.

641. Chương 652 : Biến Hóa Của Sát Hoàng

“Được, người lấy tiên thiên kim nguyên kiếm ra đây, ta sẽ dùng nguyên lực của người để ẩn vào thân kiếm, sau đó người đưa ta đi.” Tàn hồn yếu ớt lắng lại, xem ra rất kích động.

Sát Hoàng không do dự, một khi ông ta quyết định là không ai thay đổi được. Ông ta lấy Tru thần kiếm mới có tên từ khi đấu với Diệp Phong ra, dẫn một chút kim nguyên vào, đưa chướng ngại năng lượng vượt đến chỗ tàn hồn.

Tàn hồn đợi thời khắc này quá lâu rồi, lao vút vào tiên thiên kim nguyên, chướng ngại năng lượng bảo vệ lão cùng tan biến trong tích tắc đó.

“Tiếp theo... người đưa ta về đại lục, đến chỗ nào không người lại sung mãn linh lực, ta sẽ cho người biết nên làm gì.” Tàn hồn ẩn trong kim nguyên, thần niệm ra lệnh, mệnh lệnh ẩn chứa sức mạnh lôi kéo quỷ dị.

Sát Hoàng lúc này đã bị ma xui quỷ khiến, hoàn toàn không hoài nghi, cầm Tru thần kiếm, thân hình lao vút khỏi nước biển. Kiếm trận linh vực phá băng, nhanh chóng quay về đất liền.

“Người nói mình là võ thánh từ thánh địa lưu lạc đến đây, vì sao chỉ còn lại tàn hồn, còn bị khốn ở đây cực bắc chi hải này mà không thoát thân được?” Sát Hoàng lấy làm lạ, tuy đã tin đối phương nhưng câu hỏi này nêu ra là theo bản năng.

“Bản tôn... bị người tín nhiệm nhất phản bội nên mới có kết cục này.” Nhắc đến việc đó, tàn hồn lại dao động kịch liệt, phảng phất như nghiền răng nghiền lợi: “Hắn không chỉ phản bội ta mà phản bội tất cả. Hắn đoạt mất tất cả, kể cả thực lực của ta. Nếu không vì bản tôn nhận ra manh mối, không cần cả nhất thân tu vi mới giữ nửa mảnh tàn hồn này. Sau cùng mê mê hồ hồ bị thánh địa linh khí cuốn xuống Võ Nguyên đại lục, đến cực bắc chi hải này.”

“Những đồng bạn khác của người sau cùng thế nào?” Sát Hoàng buồn bã, bị người mình tín nhiệm phản bội thật không dễ chịu tí nào.

“Ba người kia đều tiêu vong... e làn tàn hồn cũng không còn... Tên khốn đó muốn lợi dụng tu vi cả đời của bọn ta giúp hắn tấn thăng lên cảnh giới mới. Ta nhất định không tha cho hắn.” Tàn hồn hung hãn nói.

Sát Hoàng và tàn hồn vừa bàn luận vừa lướt về Võ Nguyên đại lục. Tốc độ của ông ta cực nhanh, thoáng sau đã đến ngọn núi lúc trước bế quan tu luyện. Linh khí ở đây không quá sung mãn nhưng không tệ. Quan trọng nhất, tàn hồn yêu cầu một nơi vắng vẻ, nơi này từ khi Sát Hoàng đến thì cả yêu thú và võ giả có tu vi võ tông trở lên không dám đến gần trong vòng ngàn dặm.

“Chỗ này thế nào?” Sát Hoàng vẫy tay, tàn hồn từ Tru thần kiếm chui ra.

“Được lắm, tuy thiên địa linh lực hơi ít nhưng hoàn cảnh chung quanh không tệ, không có người và dã thú.” Tàn hồn thoáng tỏ ra vừa ý.

“Chúng ta bắt đầu thôi, ta giúp người tụ lại thân thể, khôi phục tu vi bằng cách nào?” Sát Hoàng có phần nóng lòng, hoàn thành tâm nguyện của tàn hồn là sẽ tấn nhập thánh giai, có thể đấu với Diệp Phong. Ông ta sẽ hoàn thành được khát vọng đường đường chính chính kích bại gã.

“Biện pháp đó rất đơn giản, với cảnh giới hiện tại của người ta không thể dùng lời lẽ giải thích được.” Tàn hồn ra vẻ trầm ngâm hồi lâu: “Liên quan đến linh hồn ý cảnh của thánh giai, phải qua ý thức giao lưu mới được.”

“Nên làm gì đây?” Tàn hồn nói rất có lý, khí hải của Sát Hoàng đạt đến mức đột phá từ lâu nhưng vì ngăn cách ý cảnh mà ông ta đến giờ chưa thể đột phá. Tuy không phá được chướng ngại nhưng ông ta vẫn ước tham ngộ được điểm mấu chốt của thánh giai là linh hồn ý cảnh, nên không hoài nghi gì lời của tàn hồn.

Cũng như khi ông ta muốn giảng giải ảo bí của hoàng cấp cho một võ tôn, thật khó mở lời. Cảnh giới song phương không cùng nhau, có những thứ không thể dùng lời mà hình dung được.

“Ta sẽ vào linh hồn thức hải của người, trực tiếp nối thông với ý thức. Nhưng vậy càng dễ cho người lĩnh ngộ thánh giai ý cảnh, đồng thời có lợi rất nhiều cho việc người tấn thăng thánh giai.” Tàn hồn phát ra kim mang mờ mờ, dụ hoặc.

“Cho người tiến nhập linh hồn thức hải?” Ánh mắt Sát Hoàng hơi ngẩn ra.

Thoát khỏi đáy biển, tàn hồn vì không cần chống lại áp lực nước, cộng thêm có tiên thiên kim nguyên để gửi thân thì sức mạnh mê hoặc ý thức càng mạnh. Nó không cần lên mê hoặc Sát Hoàng mà trực tiếp dùng hồn lực áp chế ý thức của đối phương.

“Không sai! Hút ta vào linh hồn thức hải của người... Như thế người sẽ tấn thăng thánh giai.” Không biết khi xưa tu vi của tàn hồn đến mức nào nhưng giờ linh hồn không còn đủ một phần mười mà ý thức của Sát Hoàng vẫn không chống nổi, bị thao túng dễ dàng.

Nguyên nhân quan trọng nhất là vì Sát Hoàng muốn thành tựu nhanh, khát vọng thực lực, khát vọng kích bại Diệp Phong nên để tàn hồn tìm được sơ hở.

Hai mắt Sát Hoàng vô thần, ý thức khẽ giãy giữa rồi theo lời tàn hồn, hút nó vào. Hai đạo linh hồn vừa chạm nhau, Sát Hoàng lập tức như tỉnh lại, gầm lên: “Người dám lừa ta, ta giết người.”

“Ha ha ha, muộn rồi.” Tàn hồn cười vang, nhân lúc ý thức của Sát Hoàng chưa kịp đề kháng, thuận theo linh hồn thông đạo lao vụt vào.

Lão chỉ là một tia tàn hồn, vốn không có năng lực cường ép đoạt xá, chỉ cần Sát Hoàng đóng chặt linh hồn thì trừ phi tàn hồn hoàn toàn phục nguyên, bằng không không thể uy hiếp được thức hải của ông ta. Nhưng... Sát Hoàng vì cố chấp vinh diệu đại lục đệ nhất, cố chấp đánh bại Diệp Phong nên khiến tàn hồn tìm được sơ hở để lợi dụng.

Tàn hồn tiến nhập thức hải Sát Hoàng là lập tức hành động. Ông ta không còn chú ý linh hồn nữa thì chỉ còn một cách là dùng linh hồn chi lực tử chiến với tàn hồn.

Thân thể Sát Hoàng cứng đờ trên không, hai mắt mờ hết thần thái, xám xịt như người chết. Bất quá quanh ông ta phát ra linh vực khí tức cực mạnh khiến các yêu thú không dám lại gần. Dù có người đi qua cũng khó tưởng tượng trong thể nội cường giả như cương thi kia có hai đạo linh hồn đang kịch chiến tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

“Buông xuôi đi, người không phải đối thủ của ta.” Tàn hồn tuy là linh hồn tổn thương nhưng tu vi khi xưa thì Sát Hoàng không thể sánh được. Dù chỉ còn lại một tia linh hồn cũng không phải thứ hoàng cấp linh hồn kháng cự được. Nếu chủ nhân thân thể này không phải Sát Hoàng khiến ông ta có ưu thế thì đã bị đối phương thanh toán từ lâu.

“Đừng mơ giờ trò với bản hoàng. Đồ đáng ghét.” Linh hồn Sát Hoàng liều mạng giãy giữa, hồn lực của đối phương khiến ông ta bất lực.

“Buông xuôi đi... bản tôn không bị bức bách bất đắc dĩ thì đời nào nhìn đến thân thể một hoàng cấp tiểu tử.” Tàn hồn âm u nói: “Ta hiểu tâm nguyện của người, đợi khi thân thể này triệt để thuộc về ra, ta sẽ giúp người hoàn thành. Thanh danh của Sát Hoàng người sẽ vĩnh viễn lưu truyền tại Vô Nguyên đại lục. Người... chẳng phải mong mỗi điều đó sao?”

“Khốn kiếp... nhớ giữ lời hứa.” Sát Hoàng không chống cự nổi nữa, linh hồn ánh lên ý thức bất cam lần cuối cùng mất đi tri giác.

“Phệ thần hấp hồn thuật!” Không bị linh hồn Sát Hoàng quấy nhiễu, hồn lực của tàn hồn lập tức lớn vụt, hấp lực quỷ dị hình thành trong thức hải sát hoàng, linh hồn thoi thóp của ông ta bị hút vào thể nội tàn hồn.

“Ừ...” Kim quang của tàn hồn tựa hồ hơi được tăng cường, như uống thuốc bổ, võ bụng no nê.

Bên ngoài, thân thể Sát Hoàng run lên, nhãn thần ảm đạm vô quang từ từ ánh lên tinh quang, như khôi phục như thường, nở nụ cười vừa ý.

“Ầm... Ầm!” Linh vực khí tức của Sát Hoàng trong khoảnh khắc tăng thêm đâu chỉ mười lần. Ngọn núi vốn bị tước mất một đoạn, giờ bị khí bạo hung hãn này chấn gãy ngang, đổ xuống ào ào khiến mây ngàn dậm quanh đó rung lên như địa chấn.

‘Sát Hoàng’ khẽ vận vẹo cổ, tựa hồ còn chưa quen, nhíu mày lẩm bẩm: “Thân thể có căn cơ không tệ. Tiếc là... linh hồn ta thụ thương quá nặng, giờ chỉ bạo phát tu vi được hư thánh nhất giai. Muốn tìm kẻ đó trả thù...”

Sát Hoàng thở dài lắc đầu: “Bất quá, bản tôn đã trùng sinh, sẽ có cơ hội khôi phục thực lực. Tuy khi xưa tổn thương trầm trọng nhưng trong mấy vạn năm bản tôn lại linh ngộ được một môn linh hồn bí thuật. Bằng vào đó, trở lại tu vi như xưa có lẽ không lâu lắm... Khốn kiếp, người đợi đấy.”

“Sát Hoàng, bản tôn đã mượn thân thể người thì sẽ không nuốt lời, sẽ hoàn thành tâm nguyện của người.” Tàn hồn thao túng Sát Hoàng, thần nhiên nói: “Trước đó bản tôn phải dung hợp với thân thể đã. Có bản tôn, người nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng là đại lục đệ nhất cường giả.”

Sát Hoàng vốn là người cô tịch, từ lúc tu luyện đã một mình, tuy thực lực cực cao nhưng không thạo giao tiếp với người khác. Vốn chương ngại đột phá thánh giai là hồn thạch, nếu ông ta hỏi han Diệp Phong thì gã tuyệt đối không giấu giếm, sẽ cho biết tất cả, như thế ông ta cũng không phải mạo hiểm nhờ tàn hồn giúp đỡ.

Tiếc cho ông ta, vì không thắng được Diệp Phong mà canh cánh mãi, sau khi gã thống nhất thánh sơn thì ông ta không xuất hiện tại đại lục nữa mà bế tử quan. Cố chấp nhất thời đã tổn táng một tuyệt thể cường giả, thật khiến người ta đau lòng...

642. Chương 653 : Giải Chú .

Thánh sơn vì chúng nữ xuất hiện kịp thời nên cứu được Yêu điện khỏi nguy cơ bị diệt. Bọn Đông Phương Hồng Diệp đuổi cường địch xong, thanh lý những thế lực trong Thánh minh thì thánh sơn lại bình tĩnh như trước.

Trừ vài thành viên Thánh minh tay đầy máu tanh, phạm tội đại ác thì còn lại chỉ là gió chiều nào che chiều ấy, dù theo Thánh minh không phải tử địch của Yêu điện. Những người này, chúng nữ không đuổi tận giết tuyệt mà chỉ đuổi khỏi thánh sơn. Những kẻ bị giữ lại đều có nợ máu với Yêu điện và Vô Song môn, sau cùng sẽ bị phán xét, lấy mạng ra đền cho tội nghiệt đã phạm.

Trong vạn niên linh trì mới, Thẩm Lan ôm chặt mẫu thân - - Thu Tổ Thanh, đứng cạnh là Thu Tổ Nhã, ba đôi mắt cùng nhìn Yêu vương nằm trên giường ngọc.

Toàn thân Yêu vương đỏ rực, hô hấp hỗn loạn, chìm vào trạng thái hôn mê. Tay Thẩm Lan cầm hai giọt tinh huyết đỏ sẫm, là vật quan trọng để giải chú cho ông. Nhưng rõ ràng cô không biết nên làm gì.

“Lan nhi! Diệp Phong đưa các con về, lẽ nào không cho biết cách giải chú?” Thu Tổ Thanh lo lắng hỏi.

“Phong nói là giao tinh huyết cho cha là cha biết cách giải chú.” Thẩm Lan khẽ cắn môi, đắng đót nói: “Muốn giải Sinh mệnh điều linh thì phải thông hiểu Vu chú Thần thông thuật. Thần thông thuật này chỉ có cha và Phong thì triển được, chúng ta vô năng...”

“Nhưng Nguyên đã hôn mê bất tỉnh, Sinh mệnh điều linh bắt đầu bạo phát, tính mạng nguy tại sớm chiều, sao còn biết tự giải chú? Diệp Phong hiện vẫn ở thánh địa, không có tin tức gì, nên làm thế nào đây.” Thu Tổ Nhã cơ hồ phát khóc, khó khăn lắm bà mới được ở bên Yêu vương, cùng sư thư chia sẻ nam nhân tâm ái, không ngờ phút vui ngắn ngủi đến vậy.

Trong lúc ba nữ tử cuống lên thì bọn Đông Phương Hồng Diệp đã xử lý xong mọi sự, về thăm Yêu vương ngay.

“Cái gì? Yêu vương sư tôn không có cách giải chú?” Nghe Thẩm Lan nói xong, Đông Phương Hồng Diệp cũng kinh hoảng.

“Làm thế nào bây giờ. Phong liều mạng đưa chúng ta về để mong cứu được Yêu vương sư tôn. Nếu... không phải huynh ấy uống mạng sao.” Mộ Dung Tử Thanh thương tâm bật khóc.

“Các vị...”

Giọng Vũ Hân nhẹ nhàng vang lên sau lưng, Thẩm Lan cầm tay cô hỏi gấp: “Vũ Hân thư thư nghĩ ra cách gì chẳng?”

“Tôi thấy bảo muốn giải chú cho Yêu vương cần người thông hiểu Thần thông thuật.” Vũ Hân hơi đỏ mặt: “Có khi tộc nhân của Kỳ Lạp muội muội giúp được cũng nên.”

“Đúng. Kỳ Lạp muội muội thuộc Vu vương huyết mạch, tộc nhân của muội ấy tu luyện Vu vô Thần thông thuật chính tông do Phong truyền thụ. Nhất định họ biết cách lợi dụng tinh huyết giải chú.” Gương mặt Thẩm Lan vốn khấn trương lập tức vui vẻ, kích động kêu lên.

“Việc không thể chần chừ, mau đi mời họ, bảo tất cả hoàng cấp cường giả của họ đến giúp.” Thu Tổ Thanh thấy có manh mối thì nhẹ lòng.

Tuy tinh huyết giải chú cần người thông hiểu Thần thông thuật mới thi triển được, Sinh mệnh điều linh là thủ đoạn của địa giai vu thánh e rằng Vu vô tu vi bình thường khó lòng hóa giải. Nên mới được càng nhiều Vu vô tới càng tốt.

“Ta đi ngay.” Dứt lời Đông Phương Hồng Diệp đã không còn trong phòng.

Mộ Dung Tử Thanh ôm Vũ Hân, thơm nhẹ lên mặt cô: “Vũ Hân thư thư nghĩ được cách hay quá. Phong quay về nhất định sẽ cảm kích lắm.”

Vũ Hân càng đỏ mặt, lòng thầm nhủ: Ai cần hẳn cảm kích.

Thẩm Lan bằng tuyết thông tuệ, lập tức nhận ra tâm tư Vũ Hân, cười ha hả nắm tay đối phương nói: “Yên tâm, nếu phong bình an quay về, dù phải bức ép, bọn muội cũng sẽ đứng về phía thư thư.”

Dù thế nào Vũ Hân cũng theo Diệp Phong chung hoạn nạn, tiếp tục để cô vô danh vô phận đi cùng chúng nữ thì không tiện. Tuy Diệp Phong không biểu lộ gì nhưng bảo Vũ Hân ra đi thì e không chỉ gã mà tam nữ cũng không chấp nhận được.

Chi bằng nhân cơ hội này tác thành cho cả hai phá tan chướng ngại mong manh đó. Cùng nhau trải bao hoạn nạn, nếu Diệp Phong yên ổn về được đại lục thì còn gì quan trọng hơn? Tử Thanh và Hồng Diệp nhất định sẽ tán thành.

Vũ Hân càng cúi gằm xuống vì hổ thẹn.

Rất nhanh, mấy tộc nhân vu hoàng của Hạ Kỳ Lạp được mời đến. Họ tôn Diệp Phong là Vu vương nên cũng tôn kính nữ nhân của Vu vương. Được gọi là đến ngay.

Những vu hoàng này chưa phụ hồi thần trí hoàn toàn nhưng không ảnh hưởng đến việc giao tiếp với bọn Thẩm Lan.

“Loại tinh huyết giải chú này thập phần cao thâm, chúng tôi cũng không thể hoàn toàn phát huy thần thông trong đó.” Nghiên cứu hồi lâu, một vu hoàng cung kính đứng ra nói.

“Không thể hoàn toàn phát huy công hiệu, vậy thì được mấy thành?” Thu Tố Thanh nóng lòng hỏi: “Có lay động được vu chú không?”

“Đại khái chỉ ba, bốn phần mười...” Vu hoàng nghiêm túc đáp: “Hoàn toàn giải trừ được vu chú cho Yêu vương thì không được, nhưng có thể trừ được một phần, tiếp tục áp chế thời gian bạo phát của vu chú lùi xa thêm.”

Chúng nhân thương lượng, chẳng nào Yêu vương cùng thế này rồi, nếu không để các vu hoàng xuất thủ, e rằng ông mất mạng bất cứ lúc nào. Họ nắm chắc áp chế vu chú thêm một thời gian nữa vẫn hơn là bó tay. Hà huống họ có hai giọt tinh huyết có thể giải chú, cầm chừng một thời gian thì sẽ có cách triệt để trừ được.

“Vậy thì làm phiền chư vị.”

Được đồng ý, vu hoàng có tu vi cao nhất lập tức lấy tinh huyết đặt lên ngón tay, đồng thời nguyên nguyên năng lượng tràn ra thật hanh, bức thêm một giọt tinh huyết ra đầu ngón tay. Hai giọt hòa lại, tổ thành hình thái cực đặc biệt, hàm chứa thần thông chỉ lực, loáng thoáng phát ra khí tức kinh nhân.

“Thần thông vạn pháp - - giải!” Chỉ trong mấy giây, toàn thân vu hoàng ướt đầm mồ hôi, nhũn người như cạn hết sức lực. Nhưng trước đó, tinh huyết ngưng thành hình thái cực đã chui vào trán Yêu vương.

Tinh huyết run run trên trán Yêu vương, tựa hồ có sức mạnh ngăn trở. Nửa phút sau, gần nửa tin huyết chui vào, nửa còn lại kêu lên tanh tách rồi hóa thành huyết vụ tiêu tan trong không khí.

Chúng nhân lập tức khấn trương nhìn Yêu vương, không biết tình hình thế nào.

Phụt. Yêu vương phun ra một ngụm máu đen bầm, màu đỏ khắp mình từ từ tan đi, nửa canh giờ sau thì tỉnh lại.

“Tố Thanh, Tố Nhã... Lan nhi?” Yêu vương từ từ mở mắt, tuy giọng hơi hư nhược nhưng khí tức rất trầm ổn, hiển nhiên không còn đáng ngại. Thấy mọi gương mặt thân thuộc, ông tỏ rõ vẻ kinh hỉ.

“Nguyên!”

“Cha!”

Thu Tổ Thanh và Thu Tổ Nhã, cả Thẩm Lan cùng lao vào lòng Yêu vương. Thẩm Lan khóc nức nở.

“Ha ha! Xem ra bản vương chưa đến lúc tuyệt mệnh.” Yêu vương hào sảng cười vang, tựa hồ thân thể rất khỏe mạnh.

“Cha cảm thấy thế nào? Sinh mệnh điều linh đã triệt để giải trừ?” Thẩm Lan lần đầu tiên biết đến hơi ấm của vòng tay cha, lập tức hỏi đầy quan tâm.

“Tuy chưa hoàn toàn trừ được ảnh hưởng của vụ chú nhưng uy lực giảm đi nhiều, với tu vi của bản vương, đủ áp chế thêm ba mươi năm. Lan nhi bất tất lo cho cha.” Yêu vương lại nhìn sang vụ hoàng vừa giải chú, trịnh trọng cảm tạ.

Yêu vương là nhân vật cỡ nào? Tĩnh lại liền hiểu hết, ông tạm thời thoát được vụ chú là nhờ vị vụ hoàng kia đã cố hết sức.

Tiến mấy vị vụ hoàng đi rồi, trong nhà chỉ còn Thu Tổ Thanh, Thu Tổ Nhã và chúng nữ. Yêu vương nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe Thẩm Lan kể lại những gì trải qua trong Thánh điện.

Yêu vương cảm khái: “Thu đồ đệ như Phong nhi là lựa chọn chính xác nhất trong đời vi phụ.”

Nhắc đến gã, chúng nữ đều rớm nước mắt, nhất là nghĩ đến cảnh gã một mình đấu với bảy thiên giai, lạnh ít dữ nhiều thì đều không nén được, thút thít khóc. Nếu không vì bảo vệ họ, không vì họ về đại lục cần quá nhiều Hồn tâm khoáng, chắc gã không phải sa vào khốn cảnh.

Bọn Thẩm Lan đều thấy tự trách.

Yêu vương nhú mày tựa hồ cảm ứng gì đó rồi nở nụ cười vui vẻ khuyên chúng nữ: “Không cần quá lo lắng, Phong nhi hiện không nguy hiểm gì.”

“Cha sao lại biết?” Thẩm Lan hớn hớn, cô tin Yêu vương không nói lung tung để an ủi họ trong lúc này.

“Khi xưa truyền thụ cho Phong nhi Nguyên Thần quyết, có để lại một tia phân thân trong thể nội nó. Tuy hiện tại không còn tác dụng gì nhưng vi phụ có thể thông qua đó cảm nhận tình hình của Phong nhi.” Yêu vương xoa đầu Thẩm Lan, khẳng định: “Phong nhi hiện tại đang trong trạng thái rất tốt. Vi phụ có dự cảm khi nó tái xuất hiện thì sẽ khiến chúng ta kinh ngạc một lần nữa. Ha ha...”

643. Chương 654 : Tứ Thánh Xui Xẻo .

Trên thình không cách thánh sơn rất xa, bốn bóng người nhếch nhác lao đi, không dám dừng lại tí nào. Chính là tứ thánh thất bại dưới tay bọn Hồng Diệp.

“Mẹ nó chứ, bốn xú bà nương đó sao lại lợi hại như vậy!” Thấy không ai đuổi theo, bốn người mới thở phào, một người buột miệng mắng.

“Thật ra tu vi của chúng chỉ hơn chúng ta một mức nhưng thủ đoạn thật quá đáng sợ... Cả thánh kỹ của thánh sứ năm xưa cũng không lợi hại thế.” Tứ thánh đương nhiên không biết thánh kỹ cũng chia thành đẳng cấp, thánh sứ ở Vô Nguyên đại lục cùng lắm chỉ thi triển được hư giai thánh kỹ còn bọn Hồng Diệp biết địa giai thánh kỹ, uy lực tất nhiên khác nhau.

“Chúng ta nên làm thế nào? Lão nhị không may chết trong tay Yêu vương, chỉ còn lại bốn chúng ta, đúng là đã mất phụ nhân lại thiệt quân.” Một thánh giai mặt mũi nói.

“Còn thế nào nữa? Lần trước chúng ta đã kết thù với Yêu điện, bốn xú bà nương đó tất nhiên không tha cho chúng ta. Giờ chỉ còn cách tạm thời ẩn mình, đề thăng thực lực để sau này Đông sơn tái khởi!” Lão đại trong ngũ thánh trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Đông sơn tái khởi? Chúng ta có thể sao?” Lão tam trong ngũ thánh nhăn nhó: “Đối phương từ thánh địa quay về, tu vi cao hơn chúng ta nhiều, còn tu luyện thánh kỹ uy lực hùng hậu, chúng ta có gì?”

“Đạt tới thánh giai rồi, chúng ta đều biết, muốn tiến bộ hơn phải dựa vào sức mạnh linh hồn, nhưng La hồn quả còn lại của chúng ta không bao nhiêu, dù hấp thu hết cũng không thể vượt được bốn xú bà nương đó. Hà huống chúng biết thánh kỹ, thủ đoạn hơn xa chúng ta, sau này chúng ta đâu sao lại.”

“Đáng ghét!” Ba người kia đều rõ, lão tam nói có lý, nên tỏ vẻ bất cam.

Tứ thánh trầm mặc một lúc, lão đại đột nhiên sáng mắt lên hỏi: “Trong tay các đệ còn bao nhiêu La hồn quả?”

“Lão đại, hỏi thế làm gì?” Ba người kia đều lấy làm lạ: “Tu vi của chúng ta gần như nhau, La hồn quả khi xưa cũng chia làm năm phần bằng nhau, lão đại còn bao nhiêu thì bọn đệ cũng thế.”

Lão đại xòe tay lấy ra La hồn quả, chừng mười trái tím sẫm lớn cỡ quả đào lơ lửng trong lòng tay.

“Ta còn mười ba La hồn quả. Các đệ chắc cũng vậy, bốn chúng ta cộng lại còn chừng năm chục quả.” Lão đại cười ranh mãnh nói: “Nếu đem hết La hồn quả tập trung cho một người để toàn lực đè thắng thực lực, có lẽ sánh được với mấy xú nương đó.”

“Lão đại! Thế là ý gì?” Ba người biến sắc, hiển nhiên hơi nổi giận: “Lão đại muốn nuốt tất số La hồn quả của bọn đệ?”

“Ha ha! Chư vị đừng hiểu lầm, nghe ta nói xong đã.” Lão đại trấn định nhếch môi cười: “Với tình hình hiện giờ của chúng ta, Vô Nguyên đại lục không còn đất dung thân nữa. Diệp Phong có thể đưa mấy nữ nhân tiến nhập thánh địa, sao chúng ta lại không?”

“Có lý. Nhưng giao La hồn quả cho một người thì liên quan gì?” Cả ba không hiểu.

“Nhưng thông đạo thông lên thánh địa ở thánh sơn. Các vị thấy chúng ta xông lên đó, tiến vào thông đạo thì cơ hội thế nào?” Lão đại cười lạnh hỏi.

“VẬY LÃO ĐẠI ĐỊNH...”

“Các đệ giao hết La hồn quả cho ta tu luyện, ta sẽ đạt đến thực lực ngang với bốn xú nương đó. Ta sẽ đảm bảo sẽ để các đệ thuận lợi vào được thông đạo, ta cũng sẽ thoát thân được.” Lão đại đạo mạo nói.

“Không được, lúc đó lão đại bỏ lại bọn đệ, một mình chạy vào thông đạo thì bọn đệ khác gì tự chui vào lưới?” Ba người khác cũng không ngốc, tranh đoạt tiến nhập thông đạo thì thực lực mạnh phần nào là thêm phần hy vọng ấy. Chúng không muốn giao vận mệnh cho người khác.

“Các vị không tin ta?” Lão đại thẹn quá hóa giận: “Ta mạo hiểm liều mạng với bốn nữ nhân đó, hiểm hộ các vị vào thông đạo mà còn bị hoài nghi là sao? Các vị cũng thấy thủ đoạn của bốn nữ nhân đó, dù sử dụng hết La hồn quả, e rằng cũng không phải đối thủ.”

“VẬY CHỈ BẰNG GIAO NHIỆM VỤ NGUY HIỂM ĐÓ LÃO TAM NÀY.” Lão tam không khách khí trả đũa. Ngũ thánh vốn vì lợi ích mà hợp lại đương nhiên không ai tin ai. Đặc biệt trong lúc thất thế này, ai cũng một lòng bảo vệ lợi ích của mình.

“Đệ cũng muốn chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm đó, chỉ bằng các vị giao La hồn quả cho đệ. Đệ trẻ nhất, chắc tư chất tu luyện cũng hơn các vị.” Lão ngũ xếp cuối cùng chen lời.

Tức thì tứ thánh tranh cãi xôn xao, tuy đều biết phương án lão đại đề xuất khả thi nhưng không ai chịu nhượng bộ cho người kia để thắng tu vi.

Đang lúc chúng tranh cãi thì không ai phát hiện ra đã lọt vào một khu vực im lìm. Mấy trăm dặm quanh đó không còn vật gì sống, cách không xa là một ngọn núi vươn cao, nửa đỉnh núi đổ xuống đất, xem ra bị nhân lực tạo thành.

Trong một sơn động đồ ở đỉnh núi đổ nát, một thân ảnh xếp bằng chợt mở mắt. Sơn động tối om như sáng lên ánh chớp, chiếu rọi tất cả.

“Mùi vị hồn lực?” Thân ảnh hít hà, tỏ vẻ kinh ngạc rồi lẩm bẩm: “Còn bốn kẻ tu vi đạt đến hư giai vô thánh? Vô Nguyên đại lục sao lại xuất hiện nhiều vô thánh như thế?... Kỳ quái, Thánh điện thánh sứ không phải bị tiêu trừ sạch rồi sao?”

Bóng đen đó là Sát Hoàng bị tàn hồn đoạt xá. Tàn hồn nuốt hồn lực của ông ta xong thì thuận tiện lấy luôn cả ký ức, hiểu được phần nào tình thế đại lục. Nhưng vì Sát Hoàng cô tịch, ông ta chỉ biết được việc Diệp Phong dẫn võ hoàng liên minh lật đổ sự thống trị của thánh sơn đồng thời thanh trừ mọi thánh sứ ở Võ Nguyên đại lục.

Những biến cố ở đại lục sau khi Diệp Phong tiến nhập thánh địa, Sát Hoàng do bế quan nên không quan tâm.

“Mặc kệ, bản tôn muốn nhanh chóng khôi phục linh hồn, cần nhiều hồn lực. Khí tức hồn lực này tuy yếu ớt nhưng linh hồn bốn hư thánh này là bổ phẩm tốt nhất cho bản tôn... Ha ha, không thể bỏ lỡ được.” Dứt lời, thân ảnh Sát Hoàng biến mất khỏi sơn động.

Tứ thánh trên không còn tranh cãi thì cảm giác quỷ dị cực độ nguy hiểm đột nhiên từ đáy lòng dâng lên. Cả bốn đều rung mình, bật tiếng tranh luận.

Mục quang cả bốn nhìn lại, không biết từ lúc nào xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

“Sát Hoàng?” Tứ thánh từng là nhân vật trong ngục sơn, tất nhiên không lạ gì Sát Hoàng, thấy vậy thì thở phào.

“Hừ! Sát Hoàng, ngươi trốn ở đó nghe lén chúng ta nói chuyện hả? Định đến thánh sơn báo tin, tiết lộ hành tung của bọn ta?” Tuy Sát Hoàng có vẻ cổ quái, toàn thân phát ra khí tức nguy hiểm nhưng tứ thánh vẫn dừng dừng.

Còn ở hoàng cấp, có lẽ chúng còn e dè Sát Hoàng, giờ chúng là thánh giai rồi, tuy thụ thương đôi chút nhưng thánh giai và hoàng cấp là khoảng cách không thể vượt qua. Dù Sát Hoàng từng là đệ nhất cường giả dưới thánh giai cũng vậy.

“Ồ, các ngươi biết chủ nhân thân thể này?” Sát Hoàng như lẩm bẩm, rồi cao giọng nói lạnh lùng: “Bất quá cũng không sao, giao hết hồn lực ra rồi cho ta biết các ngươi lấy được ở đâu. Bản tôn có lẽ để các ngươi chết được thống khoái.”

Quanh mình Sát Hoàng không hề có năng lượng khí tức nên tứ thánh không thể nhận ra tu vi của ông ta. Nhưng bốn người đã tấn nhập thánh giai hiểu rõ, không có hồn lực thì dù linh khí sung mãn đến đâu, tư chất trác việt đến đâu cũng không thể phá được chướng ngại.

Võ Nguyên đại lục không sản sinh hồn lực, chúng may mắn có được một mớ La hồn quả từ thành địa đưa xuống mới thành được hư thánh, nên chúng tin rằng Sát Hoàng khẳng định vẫn còn là hoàng cấp.

“Sát Hoàng! Đừng tưởng ngươi từng lợi hại thì có thể cuồng vọng trước mặt bọn ta.” Tứ thánh đánh mắt, đồng thời phát ra thánh giai khí thể, ép tới Sát Hoàng: “Ngươi nên biết hoàng cấp không có tư cách uy hiếp thánh giai.”

“Hừ! Mấy tên mới tiến giai hư thánh mà dám ngông cuồng trước mặt bản tôn, không biết lượng sức.” Sát Hoàng càng lúc càng tỏ vẻ lạnh lùng, không thể ông ta để lộ nguyên lực khí tức nhưng khí thể từ thể nội phát ra khiến tứ thánh biến sắc mặt.

Áp lực và sát khí cực độ này không phải một hoàng cấp có được. Lẽ nào Sát Hoàng đã đạt tới thánh giai? Sao lại thế được.

Hà huống dù hư giai cũng không thể có khí thể đó, thật ra là sao?

Tứ thánh thầm hô xui xẻo, cùng lấy làm hối hận đã phát sinh xung đột với Sát Hoàng khi chưa đầu vào đầu. Đúng là nhà đột gặp mưa rào, vốn tưởng tấn nhập thánh giai xong có thể tung hoành vô địch tại Võ Nguyên đại lục, ai ngờ đầu tiên là gặp Yêu vương rồi bị tứ nữ nghiêm trọng đả kích. Hiện tại cả một hoàng cấp nhỏ nhoi cũng trở nên lợi hại thế này.

Đại lục giờ thế nào nhỉ? Đường đường thánh giai lại có cảm giác bất lực, tứ thánh đều như nằm mơ, gào lên cay đắng trong lòng.

644. Chương 655 : Đại Lục Ma Tôn .

“Sát Hoàng các hạ, chúng ta không có thù oán gì, ban nãy bọn tại hạ mạo phạm, thứ tội! Thứ tội.” Thấy Sát Hoàng khí thế kinh nhân, tứ thánh vội cười vuốt xin lỗi.

“Hừ! Không nghe rõ hả? Giao linh hồn ra, bản tôn sẽ cho người biết lai lịch, sẽ để các người chết được thống khoái.” Sát Hoàng dấy lên sát ý, khí thế ép cho đối phương không thở nổi.

“Chạy.” Tứ thánh nhìn nhau, lao về các hướng. Sát Hoàng chỉ có một mình, không thể đồng thời truy kích tất cả.

“Chấn hồn thuật!” Sát Hoàng phát ra làn sóng tim tím khuếch tán cực nhanh, tràn vào thể nội tứ thánh.

Bốn người cứng đờ như ngưng lại trên không, ngẩn người vì mất hết thần trí.

“Phệ thần hấp hồn!” Sát Hoàng vung tay, đột nhiên xuất hiện một luồng hấp lực hút tứ thánh đến gần. Ông ta đan mắt, đặt tay lên đầu hai người, khẽ quát lên.

Hai người mềm nhũn lăn ra như bị rút hết linh hồn, từ trên không rớt xuống.

“Sát Hoàng tha mạng.” Hai người còn lại đã khôi phục ý thức, thấy cảnh đó đều kinh hãi, vội vàng cầu xin.

Nhưng Sát Hoàng đã bị tàn hồn khống chế lẽ nào lại tha cho chúng? Nên biết thánh giai linh hồn là bổ phẩm tốt nhất với ông ta, tuy chỉ là linh hồn sơ nhập hư giai nhưng hiệu quả vượt xa mấy chục La hồn quả.

Sát Hoàng bất động, lại đặt tay lên đầu nhị thánh, hút sạch linh hồn cả hai theo cách cũ.

Bốn hư giai linh hồn, dưới tác động của Phệ thần hấp hồn bí thuật, lập tức chuyển hóa thành hồn lực năng lượng hùng hậu, chảy vào thức hải Sát Hoàng. Kim sắc tàn hồn như được tưới nhuần, thể tích tăng cao. Hồi lâu Sát Hoàng mới thoải mái thở ra một ngụm trọc khí, tỏ vẻ vừa ý.

“Ha ha ha! Bổ phẩm không tệ.” Sát Hoàng cười vang, lẩm bẩm: “Hình như chúng còn một chút hồn lực, cố gắng hiển cho bản tôn luôn đi.”

Sát Hoàng cúi xuống lấy hết La hồn quả trên mình tứ thánh rồi há miệng, hấp lực quỷ dị xuất hiện bức hết hồn lực từ La hồn quả ra, nuốt chửng. So với linh hồn của bốn hư giai, thì chút hồn lực này không bỏ dính răng lão.

“À...” Tàn hồn hấp thu linh hồn cả bốn xong, bắt đầu lục lợi ký ức của họ.

Lão cần nhiều hồn lực hơn hoặc có thêm thánh giai linh hồn cũng được, chỉ thế mới nhanh chóng khôi phục cảnh giới, mới có tư cách tìm kẻ đó trả thù. Tứ thánh hiển nhiên cung cấp được tin tức hữu dụng.

“Thánh sơn... bốn nữ nhân?” Nhanh chóng, tàn hồn tìm được thông tin cần thiết.

“Chúng có tu vi hơn bốn tên này? Tức là linh hồn càng mạnh hơn...” Sát Hoàng trầm ngâm, tỏ vẻ e ngại: “Chúng tựa hồ biết cả địa giai thánh kỹ, thực lực vượt xa bốn tên này. Bản tôn muốn lấy linh hồn chúng e rằng phải phí công một chút.”

Tàn hồn dễ dàng chế phục tứ thánh vì sau khi khống chế thân thể Sát Hoàng, thực lực của lão không kém gì đối phương, còn cảnh giới linh hồn cao hơn nhiều. Với tạo nghệ linh hồn kinh nhân, cộng thêm tứ thánh đã trọng thương từ trước nên không kịp chống cự đã lọt vào tay tàn hồn, lão muốn đối phó bọn Thẩm Lan sẽ không dễ dàng như thế.

“Xem ra còn phải lợi dụng thân thể chúng.” Sát Hoàng trầm tư hồi lâu, gom đủ thân thể tứ thánh, xếp thành hàng trước mặt mình.

“Khôi lỗi phân thần!” Trán Sát Hoàng bắn ra bốn tia hồn quang bé xíu, chui vào trán tứ thánh. Thoáng sau, tứ thánh vốn mất hết sinh mệnh khí tức lại mở mắt, nhưng ánh mắt trở khắc, không còn thần thái.

Chúng đứng lên đầy máy móc, đến trước mặt Sát Hoàng, cung cung kính kính khom người. Sát Hoàng nở nụ cười tà quái: “Hắc hắc hắc! Tuy mấy con rồi mất toàn bộ linh hồn, lúc giao chiến hơi cứng nhắc nhưng vẫn có thực lực hư giai, giúp rập được bản tôn.”

“Bốn nữ nhân này tựa hồ có quan hệ rất mật thiết với Diệp Phong mà Sát Hoàng muốn chiến thắng. Nhưng lạ lùng là Diệp Phong hình như không xuất hiện trong trận chiến ở thánh sơn...” Sát Hoàng lẩm bẩm: “Vậy cũng tốt, nữ nhân của y mà có hư giai tu vi thất tinh bát tinh thì ít nhất y cũng có tu vi này, trước mắt bản tôn e rằng không phải đối thủ. Đợi bản tôn hấp thu linh hồn nữ nhân của hắn, có lẽ sẽ tu bổ tàn hồn đến địa giai, lúc đó dù gặp Diệp Phong thì bản tôn cũng không e dè gì nữa.”

Sát Hoàng phát tay đằng không lao đi, bốn con rối tứ thánh cũng theo về thánh sơn.

oOo

Trong thánh sơn, vì Yêu vương tạm giải được vụ chú, lại biết Diệp Phong không nguy hiểm, Yêu điện và các thể lực mình hữu đều hơn hở.

Lần này chúng nữ quay về đại lục, không chỉ mang theo tinh huyết giải chú mà còn rất nhiều hồn thạch.

Hồn lực là thứ quan trọng để tấn thăng thánh giai. Diệp Phong muốn họ mang hồn thạch về với mục đích bồi dưỡng ra thánh giai cường giả cho phe mình tại Vô Nguyên đại lục. Lúc già và Vu vô nhất tộc liên thủ, cơ hồ nhận được lượng hồn thạch cực lớn, số hồn thạch chúng nữ mang về này trừ đi nhu cầu của họ thì đủ để bồi dưỡng ra nhiều thánh giai.

Dù để giữ mình hay sau này chính diện xung đột với Thánh điện, lực lượng thánh giai đều không thể thiếu. Diệp Phong dù lợi hại đến đâu cũng không thể một mình đối kháng Thánh điện.

Có tám gương phản bội của ngũ thánh nên đích thân chúng nữ chủ trì, phân phát hồn thạch cực kỳ cẩn thận. Người được nhận nếu không từng cùng Diệp Phong vào sinh ra tử thì cũng qua nhiều năm khảo nghiệm, đáng để tín nhiệm. Rồi chúng yêu hoàng cũng nhận được cơ hội đột phá thánh giai.

Tuy vạn niên linh trì trong thánh sơn còn kém thánh địa về linh khí nhưng ở cấp thánh giai thì linh khí hiển nhiên không còn trọng yếu nữa. Quan trọng nhất là tu vi linh hồn cảnh giới! Không lâu sau, thánh sơn sẽ xuất hiện nhiều thánh giai cường giả!

“Báo cáo điện chủ! Tứ thánh đào tẩu mang theo một người rất quý dị đến ngoài thánh sơn.” Đang lúc chúng nữ tụ tập quanh Yêu vương, quan tâm tình trạng của ông thì một tuần vệ vào báo cáo.

“Bốn lão tặc này lớn gan thật, còn dám quay lại.” Mắt Thẩm Lan lạnh lại, định lao ra thì bị Yêu vương chặn lại.

“Đợi đã, tứ thánh đi cùng một người, là người thế nào?” Yêu vương cẩn thận hỏi, việc này có gì đó đáng ngờ, tứ thánh có ngu xuẩn hơn nữa cũng không quay lại tìm cái chết làm gì.

“Người này tự xưng đại lục ma tôn, thái độ cực kỳ huênh hoang, chỉ đích danh Lan tiểu thư, Hồng Diệp tiểu thư, Tử Thanh tiểu thư và Vũ Hân tiểu thư ra gặp.” Người đó phẫn hận: “Nếu không vì tứ thánh ở bên hắn thì mấy vị yêu hoàng đã xuất thủ giáo huấn hắn rồi.”

“Bảo họ không được khinh cử vọng động! Đại lục ma tôn... chưa từng nghe nói đến, tứ thánh dám dẫn hắn đến khiêu chiến bọn Lan nhi thì e sự tình không đơn giản.” Yêu vương nhíu mày, trong lòng thoát bất an.

645. Chương 656 : Hiểm Chiến Ma Tôn .

“Đi, cùng ra xem thế nào.” Thẩm Lan và Hồng Diệp nhìn nhau, mặt đầy sương lạnh.

Ở Vô Nguyên đại lục, hư giai là cường giả đỉnh nhọn nhất, họ lại là cao thủ đứng đầu hư giai, lẽ nào chịu được việc người ta gây hấn, hà hiếp họ và tứ thánh còn một món nợ chưa tính toán.

“Cẩn thận.” Yêu vương tuy sinh mệnh tạm thời không sao nhưng mất đi chiến lực, trừ phi Sinh mệnh điều linh triệt để giải trừ, không thì tu vi của ông không có đất dụng võ.

Tứ nữ gạt đầu, thân hình lập tức lướt ra.

“Tứ thánh lão thất phu, các người chán sống rồi hả.” Bên ngoài thánh sơn, bọn Thẩm Lan quả nhiên thấy tứ thánh thì đều nổi giận.

“Ha ha ha. Quả nhiên được lắm, ai cũng có tu vi hư giai thất tinh trở lên, đích xác là bỏ phẩm.” Tứ thánh nghiêm túc đứng hầu, không nói nửa câu, Sát Hoàng sau lưng chúng lại cười đầy tà quái.

“Sát Hoàng? Không đúng...” Tuy dung mạo Sát Hoàng không đổi nhưng linh hồn không chế thể xác thì đã đổi. Cảnh giới linh hồn của bọn Thẩm Lan cao hơn tứ thánh nên lập tức nhận ra.

“Các hạ là ai? Có liên quan gì đến bốn lão thất phu này?” Tử Thanh không nén được, nhảy ra hỏi.

“Tên của bản tôn trước kia đã thành mây khói qua mắt rồi. từ rày các ngươi cứ xưng hô là ma tôn.” Sát Hoàng tự xưng ma tôn lạnh lùng nhìn chúng nữ, cái nhìn đầy khinh thị.

“Ta mặc kệ ngươi là ma tôn hay cái gì tôn, hôm nay ta nhất định lấy mạng bốn lão thất phu này.” Đồng Phương Hồng Diệp lạnh lùng quát, mắt bắn ra hàn quang.

“Ha ha, các ngươi cần bốn tên này thì để chúng đùa với các ngươi.” Ma tôn khẽ phát tay, tứ thánh như được lệnh, phát ra linh vực hùng hậu, lao vào tứ nữ như đạn pháo.

Thấy hành vi quỷ dị của tứ thánh, tứ nữ đều kinh hãi. Hành vi của chúng khác xa trước đây. Rõ ràng biết thực lực không dấu lại mà dám ngạnh tiếp với họ?

Tuy họ đoán được hành vi lạ lùng của tứ thánh có liên can đến ma tôn nhưng đối phương tấn công dữ dội, họ cũng không sợ. Tứ nữ cũng phát ra linh vực, từng luồng nguyên lực mạnh mẽ nghênh đón.

“Ầm ầm ầm!” Tứ thánh bị chôn vùi trong năng lượng bạo phát, uy lực này đủ khiến bốn người mới bước chân vào hư giai trọng thương.

Trong lúc họ chuẩn bị hân thưởng cảnh tứ thánh thất bại thì trong dải năng lượng cuồng bạo đó có bốn thân ảnh lao tới như điện. Đồng thời trong linh vực của mỗi thân ảnh mang theo năng lượng công kích cực kỳ kinh nhân, hung hãn lao tới.

“Cái gì? Bốn lão tặc không hề hấn gì?” Bọn Thẩm Lan cả kinh, lách đi theo bản năng, tránh sang hướng khác.

Tuy tu vi tứ thánh không bằng họ nhưng toàn lực bạo phát thì cũng không thể coi thường.

“Hắc hắc! Cơ hội đến rồi.” Ma tôn nhắm chuẩn Vũ Hân có tu vi kém nhất, lách mình đến cạnh cô trong tích tắc.

“Giao linh hồn ra.” Ma tôn gầm lên, âm ba hàm chứa chấn hồn chi lực khiến Vũ Hân đứng đờ ra. Lão vung tay như ánh chớp chụp vào đầu cô.

“Cẩn thận.” Thẩm Lan thầm kêu không ổn, tuy cô biết ma tôn quỷ dị nhưng không ngờ thực lực của đối phương còn hơn xa tứ thánh, e rằng không kém gì cô. Nhưng thủ đoạn của lão thì vượt xa phạm trù hư giai.

“Băng phong thiên lý!” Một đạo ngân bạch hàn quang bao trùm ma tôn khiến lão hơi sững lại.

“Đáng ghét! Công kích cỡ này, nếu khi xưa, ngay cả một ngón tay bản tôn cũng không động đến được.” Ma tôn gầm lên, thể nội kim nguyên kiếm khí cuốn ra, cắt tan hàn khí đóng băng không gian của Thẩm Lan. Lão không muốn bỏ cánh tay đang chụp vào Vũ Hân.

Chỉ cần hút được linh hồn Vũ Hân thì tu vi của lão sẽ toàn diện siêu việt bọn Thẩm Lan, đấu tiếp sẽ đơn giản hơn nhiều. Thực lực hiện giờ của lão muốn chế phục tứ nữ e là không thể.

“Thiên ảnh tác hồn thương!” Mộ Dung Tử Thanh nhanh chóng phản ứng, thánh khí trường thương khẽ vẩy, vô số thương ảnh lập tức tập kết thành một con mãng xà cuốn vào tay ma tôn đang chụp Vũ Hân.

“Phản thiên mặt nhật diễm!”

Một đạo hỏa quang kinh nhân bùng lên giữa Vũ Hân và ma tôn. Thân thể cứng đờ của cô bị hỏa nguyên chấn động, lập tức khôi phục tri giác, trán đầm đìa mồ hôi. Cả thụ ma tôn mang lại cho cô ban nãy là tử vong khí tức, dù lúc bị bảy thiên giai bao vây, cô cũng không sợ hãi đến thế. Ma tôn chỉ là một hư giai có tu vi ngang ngửa cô.

“Ầm!” Mộ Dung Tử Thanh và Đông Phương Hồng Diệp giáp kích khiến ma tôn công cốc, bị chấn lui đi xa lắc, gương mặt thản nhiên giờ tỏ vẻ nanh ác thấy rõ.

“Dám làm hỏng hảo sự của bản tôn, hôm nay các ngươi đều phải chết.” Khí tức của ma tôn vụt lên, thân thể Sát Hoàng lấp lóe kim mang, cơ nhục nứt toác, máu trào ra đỏ lòm.

“Để linh hồn các ngươi thành bổ phẩm cho bản tôn mau.” Ma tôn cường ép phát ra cảnh giới của tàn hồn, định để tu vi của mình tạm thời đột phá địa giai, chỉ cần hút linh hồn tứ nữ thì dù linh hồn lão tổn thương đôi chút cũng đáng.

Ánh mắt tứ nữ đều hơi kinh hãi, tu vi ma tôn mà tăng theo tốc độ này thì sẽ nhanh chóng đột phá địa giai. Nếu là vậy, thực lực của họ cao hơn nữa cũng không thể vượt cấp giao đấu như Diệp Phong được.

Hà hướng thủ đoạn của ma tôn quỷ dị phi thường. Dù tu vi ngang nhau, họ cũng không phải đối thủ, hà huống đối phương hiện tại đang đạt đến mức cao hơn?

Tình thế, nguy cấp vạn phần! Không ai ngờ ở Vô Nguyên đại lục còn có địa giai cường giả!

“Nghiệt hồn ở đâu mà dá huỳnh hoang trước mặt bản vương.” Một đợt sóng ý thức xé không gian lao tới, nhập vào trán ma tôn.

“A!” Ma tôn thét lên thê thảm, toàn thân kêu như pháo nổ, da thịt nứt toác, huyết vụ bao trùm, đáng vẻ cực kỳ ghê rợn.

“Đáng ghét! Bản tôn còn chưa hoàn mỹ dung hợp với thân thể này nên để tên khốn đó tìm được sơ hở.” Ma tôn gầm lên, đồng thời cũng hơi sợ hãi.

Sóng linh hồn này không mạnh lắm nhưng phán đoán chuẩn xác như thế, thủ đoạn tinh diệu như thế chứng minh người này có linh hồn cảnh giới thấp phần lợi hại. Ma tôn hiện giờ sợ nhất là có người uy hiếp được lão về linh hồn, bởi thật ra một tàn hồn còn quá nhiều khuyết điểm, nếu không cẩn thận hủy mất thân thể Sát Hoàng thì đi đâu tìm được nhục thân thích hợp bây giờ?

Giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi. Ma tôn không tra xét xem ai xuất thủ đả thương mình, quay mình chạy ngay, đồng thời tứ thánh đã thành con rối cũng nhận được lệnh rút lui, theo ma tôn chạy mất bóng.

“Bản tôn nhất định sẽ quay lại, bọn khốn cứ đợi đấy, ta sẽ không tha cho các ngươi.” Thịnh không thoáng dăng còn vọng lại tiếng ma tôn, vắng vắng hồi lâu ở thánh sơn...

646. Chương 657 : Mười Năm Sóng Gió

“Đáng ghét! Đáng ghét! Thánh sơn sao lại có một cường giả tinh thông linh hồn như thế? Sao lại thể được.” Ma tôn đào tẩu, tứ nữ không truy kích vì lão quá mạnh, họ không dám mạo hiểm.

“Là ai? Ai...” Ma tôn thần sắc cực kỳ âm trầm lướt ra sau bốn con rối, nhíu mày nghĩ ngợi: “Lẽ nào là Yêu vương? Nhất định là y.”

Trong ký ức tứ thánh, Yêu vương để lại ấn tượng sâu nhất, nhưng vì khi chúng đào vong, Yêu vương trọng thương cơ hồ sắp chết nên ma tôn không để ý. Dù Yêu vương không chết cũng không thể uy hiếp đến lão.

Hiện tại lão nếm đòn, biết ngay Yêu vương có thể với hoàng cấp tu vi áp chế thánh giai, trừ thực lực siêu phàm thì linh hồn cảnh giới cũng vượt xa mọi hư giai. Tìm được sơ hở giữa tàn hồn của lão và nhục thân của Sát Hoàng để phát động linh hồn công kích chắc chắn chỉ có Yêu vương. Tu vi như tứ nữ cũng không có thủ đoạn đó.

Quả thật ma tôn đoán rất chính xác, chỉ tiếc lão không đoán được vì sao Yêu vương có linh hồn tạo nghệ cao như thế. Vì Diệp Phong cũng tu luyện Nguyên Thần quyết, lúc còn là hoàng cấp diên phong, cảnh giới linh hồn kém xa Yêu vương.

Nguyên nhân này là bí mật. Chỉ người chí thân với Yêu vương mới biết đôi chút – ông từ một thể giới khác linh hồn xuyên việt đến Vô Nguyên đại lục. Nên ông cực kỳ tinh thông về linh hồn, tuy tu vi bị vu chú hạn chế, nhưng linh hồn thì không, chúng nữ và ma tôn đại chiến là ông thoáng đoán ra tàn hồn ở đâu.

Đợi lúc tàn hồn bạo phát, cường ép đề thăng tu vi thì ông nhìn rõ sơ hở của đối phương, lập tức phát động linh hồn công kích khiến ma tôn bỏ chạy.

“Yêu vương có cảnh giới linh hồn đến mức đó, còn y ngày nào thì bản tôn muốn hút linh hồn của bốn nha đầu đó không dễ.” Ma tôn dám xông vào thánh sơn vì dựa vào bản lĩnh tinh thông linh hồn, dù tu vi còn kém chúng nữ cũng nắm chắc chế ngự được họ.

Nhưng đột nhiên mọc ra một Yêu vương tinh thông linh hồn không kém gì lão, có ông yểm hộ thì thực lực của lão không phải đối thủ của chúng nữ. Không cẩn thận lại lật thuyền trong cống, mất mạng ở thánh sơn cũng nên...

Đang lúc ma tôn trừ trừ, đột nhiên rung động.

Cách chừng trăm dặm phát ra gần nghìn luồng khí tức cực mạnh. Trong số này, hoàng cấp tới hơn trăm, đại bộ phận là diên phong võ tôn. Chính là thế lực Thánh minh bị bọn Thẩm Lan đuổi khỏi thánh sơn.

Toán người này tụ tập lại, trông có vẻ âu sầu, tựa hồ đang thương lượng gì đó.

“Giờ chúng ta nên làm gì?” Là đầu não thế lực mạnh nhất trong Thánh minh, Thửu bang Thiết Cửu thở dài hỏi chúng nhân.

“Còn làm thế nào nữa... Chỉ cần bốn nữ nhân đó còn ở Vô Nguyên đại lục ngày nào, chúng ta đừng mong xuất đầu lộ diện. Nếu Diệp Phong quay về, không biết có tính nợ với chúng ta không nữa.” Hỏa vân tà hoàng cười khổ, tỏ vẻ hối hận: “Biết vậy lúc xưa đừng theo Thánh minh, giờ đâu đến nỗi thế này.”

Họ không ngờ rằng chỉ mấy năm mà bọn Thẩm Lan vốn tu vi không bằng họ lại đạt tới mức khiến họ ngưỡng vọng. Đủ biết Diệp Phong còn có thực lực cao hơn giờ đáng sợ thế này. Cả toán chìm trong không khí bức bối, mỗi người đều hối hận vì tội lỗi của mình.

“Hiện tại nói những chuyện đó có ý nghĩa gì, chi bằng thương lượng xem sau này đứng vững ở đại lục bằng cách nào.” Một giọng nói chen vào, chúng nhân mới lãnh tỉnh lại, nhất thời thảo luận xôn xao.

“Ha ha ha, các ngươi không cần phí đầu óc nữa, bản tôn đã sắp xếp sẵn cho các ngươi rồi.” Giọng nói cực kỳ lạnh lùng vang lên bên tai chúng nhân, đồng thời dấy lên uy thế kinh nhân cùng sức mạnh khiến người ta chấn động tâm thần.

Hơn nghìn cường giả đều bị khí thế đó ép cho bất động, chỉ còn con người đảo loạn xạ trong hốc mắt, không hiểu vận rủi sắp tới là gì.

Ma tôn quỷ dị xuất hiện giữa chúng nhân, hai tay ngưng lại trên không, linh hồn Hỏa vân tà hoàng và Thiết Cửu như bị lưỡi câu giữ chặt, móc từ trán ra rồi bị lão nuốt chửng.

“Linh hồn các ngươi sẽ dung hòa làm một với bản tôn, còn thân thể các ngươi, bản tôn sẽ lợi dụng để đoạt lại thánh sơn. Giao dịch này công bằng chứ? Ha ha ha!” Ma tôn cười diên cuồng, không hề dừng tay, thoáng sau mọi hoàng cấp linh hồn đều bị hút cạn.

“Còn lại...” Ma tôn lại nhìn sang hơn nghìn võ tôn, ai nấy đều kinh hoảng trợn trừng mắt. Chỉ trong tích tắc hơn trăm võ hoàng đều từ thình rớt phịch xuống. Từ đáy lòng các võ tôn đều hoảng sợ cực độ với nhân vật đáng sợ đột ngột xuất hiện này.

“Tuy chất lượng những linh hồn này không cao nhưng số lượng rất được. Cộng lại cũng bằng mười mấy hoàng cấp linh hồn... Đủ để bản tôn no nê một bữa.” Ma tôn lạnh lùng, lại vung tay rút ra hơn trăm tôn cấp linh hồn.

Nửa canh giờ sau...

Ma tôn liếm cặp môi đỏ máu, mọi lỗ chân lông toát kha khói trắng, mọi vết thương do trúng phải linh hồn công kích của Yêu vương lành lại với tốc độ mắt thường thấy rõ. Thoáng sau, da Sát Hoàng lại mịn màng, đầy sinh lực, như chưa từng thụ thương.

Phù... ma tôn khê thổ ra một ngụm khí, tỏ vẻ cực kỳ hưởng thụ: “Toán người này cao nhất mới là hoàng cấp nhưng số lượng cộng lại miễn cưỡng bằng một linh hồn hư giai. Hiện tại độ dung hợp của bản tôn với

thân thể này đạt chín phần mười...Nếu tàn hồn khôi phục đến trình độ địa giai, bản tôn còn gì phải sợ linh hồn công kích của Yêu vương nữa.”

Trước khi gặp nạn, tu vi của ma tôn đã đạt đến mức khó tưởng tượng. Yêu vương dù là linh hồn xuyên việt nhưng tu vi linh hồn không thể bằng tàn hồn ở thời kỳ đỉnh cao. Một khi linh hồn ma tôn khôi phục đến trình độ nhất định, Yêu vương không thể chế trụ được lão nữa.

“Đợi đấy, thống khổ mấy nghìn năm mà bản tôn còn chịu đựng được thì hiện tại không cần nóng lòng. Ta sẽ tiếp tục tìm kiếm linh hồn thích hợp, đến khi tu vi đề thăng tới địa giai thì... Yêu vương hay bốn xú nha đầu đó đều thành vật trong túi bản tôn.” Ma tôn nhìn về phía thánh sơn, mục quang đầy oán độc.

Thoáng cái đã qua mười năm...

Trong thánh sơn, tổng bộ của Yêu điện.

Một tiểu đội nhân mã lao vào như bay. Bên trên, Yêu vương ngồi giữa, hai bên là Thu Tổ Thanh và Thu Tổ Nhã, họ được hồn thạch trợ giúp mà đã tấn nhập thánh giai nhưng chân mày hiện rõ nét ưu tư. Tứ nữ ngồi dưới, thần sắc cũng hết sức bất an.

“Bẩm cáo Yêu vương! Ma tôn... Ma tôn ban nãy...” Người dẫn đầu đội nhân mã thở hồng hộc, sợ hãi kêu to.

“Ma tôn vừa tới, bọn ta đã biết.” Yêu vương quát khê, ngữ âm hàm chứa sóng chấn thanh tĩnh tâm thần khiến người báo cáo tỉnh lại. Ông nói tiếp: “Lần này chúng ta tổn thất gì?”

“Một thánh giai Bách Thảo cốc bị ma tôn... bắt đi rồi.” Bên dưới chưa nói xong, Yêu vương và chúng nữ ở trên đều biến sắc.

“Sao lại như thế? Bản vương đã dặn là khi ma tôn xâm nhập thánh sơn thì mọi thánh giai phải tập trung về vạn niên linh trì cơ mà.” Yêu vương nổi giận, vô tình phát ra khí thể siêu phàm.

Một người không thể sử dụng tu vi mà còn uy nghi như thế, buộc người báo cáo cũng phải lạnh mình.

“Thánh giai vốn đến được cốc tuần tra, ma tôn xuất hiện cực kỳ đột nhiên, cơ hồ trong phạm vi công kích, lúc bọn thuộc hạ phát giác ra khí tức của hắn thì đã muộn...”

“Cha! Mười năm nay ma tôn đã lấy mất linh hồn ba thánh giai và hơn mười hoàng giả. Con e... hắn có thể đột phá bất cứ lúc nào.” Thẩm Lan lo lắng.

Mười năm nay, nhờ số lượng hồn thạch mang về, bọn Thẩm Lan đã tăng thêm cho thánh sơn mấy chục thánh giai. Lực lượng này mà đặt vào Võ Nguyên đại lục trước đây thì coi như vô địch, dù thánh sơn xưa kia cũng không so được.

Nhưng thánh giai so với ma tôn không khác gì thức ăn bổ dưỡng. Sau khi hấp thu linh hồn của hơn trăm võ hoàng và hơn nghìn võ tôn của Thánh minh, ma tôn trở thành ác ma bất khả chiến thắng với hư giai mới tấn cấp. Lão không chỉ có thủ đoạn vượt xa hư giai mà tạo nghệ linh hồn càng đáng sợ. Hư giai tâm thường gặp phải lão chỉ có đường chết.

Dù tứ nữ liên thủ cũng phải trong phạm vi được linh hồn Yêu vương bảo vệ mới dám đấu với ma tôn. Một khi ngoài phạm vi đó, dù mười năm nay thực lực của họ cao hơn nhiều cũng có khả năng mất mạng trong tay lão.

Nên sau khi bị ma tôn đánh lén một thánh giai, Yêu vương lệnh cho mọi thánh giai một khi phát hiện tung tích ma tôn thì lập tức rút về vạn niên linh trì. Nơi này không chỉ có đông thánh giai cường giả mà còn cả Yêu vương có thể chế ngự được ma tôn về linh hồn.

Tiếc rằng ông không thể thi triển tu vi, nên Yêu điện chỉ biết bị động cố thủ thánh sơn, không thể chủ động xuất kích. Nhờ thế ma tôn càng ngông cuồng, xông vào thánh sơn tìm cường giả bồi bổ tàn hồn.

Mười năm, Yêu điện tổn thất mười tám võ hoàng và hai thánh giai. Hôm nay lại thêm một thánh giai nữa.

647. Chương 658 : Di Biến Ở Thánh Địa Thông Đạo

“Đúng... lần trước ma tôn xông vào, ta đã phát giác hấn đạt tới ngưỡng đột phá. Lần này có thêm hư giai linh hồn thì không lâu nữa hấn sẽ tấn nhập địa giai.” Yêu vương cũng lo lắng.

Mười năm nay, vì ông không còn tu vi, không thể cùng tứ nữ rời thánh sơn truy sát ma tôn nên lão mới hết lần này đến lần khác đánh lên mà tăng tiến. Một khi ma tôn đột phá địa giai, e rằng linh hồn tu vi của ông không đủ để chế ước đối phương nữa.

“Chúng ta đuổi theo liều với hấn.” Mộ Dung Tử Thanh xung động: “Thánh sơn hiện có hơn mười vị thánh giai, cộng thêm bốn chúng ta liên thủ, vị tất không hạ được ác ma đó.”

“Không được...” Yêu vương xua tay ngăn lại: “Với thực lực hiện giờ của ma tôn, dù chúng ta liên thủ cũng không lấy mạng được hấn. Hà huống, nhiều ra khỏi thánh sơn thế này, ma tôn lại giảo hoạt, e rằng chỉ tổ dâng thêm linh hồn cho hấn. Nếu các con có ai bắt trắc... lúc Phong nhi về, vì sư ả nói với nó thế nào?”

“Đúng, có Phong ở đây, chúng ta việc gì phải sợ ác ma.” Nhắc đến Diệp Phong, Thẩm Lan u oán thở dài, tam nữ cũng tỏ vẻ nhung nhớt.

Mười năm rồi, gã bật tằm hơi. Tuy Yêu vương biết gã không nguy hiểm gì nhưng gã không xuất hiện, chúng nữ không thể yên lòng.

“Yên tâm. Phong nhi nhất định bình an vô sự quay về.” Yêu vương dịu giọng khuyên.

“Yêu vương diện hạ!” Vô tôn gục dưới đất lại nói: “Ma tôn trước khi đi có nói...”

“Nói đi.” Mắt ông ngưng lại, biết là không ổn.

“Hấn nói là trong mười ngày mà chúng ta giao hết hồn thạch, triệt để thần phục hấn thì hấn sẽ cân nhắc tha mạng cho mọi người ở thánh sơn...” Người này không dám thở mạnh, nói lại chính xác: “Nếu không thì đến kỳ hạn, hấn sẽ huyết tẩy thánh sơn, tru diệt Yêu điện!”

“Hừ! Ác ma này lại đột phá sao...” Ông đứng phắt dậy, kinh hãi.

Trong mấy năm gần gũi mà thánh sơn xuất hiện nhiều thánh giai như thế, ma tôn lại cực kỳ thông minh, tất nhiên đoán ra trong tay tứ nữ từ thánh đại trở về có nhiều hồn thạch. Hồn thạch là nguồn quan trọng để lão khôi phục thực lực, nên mười năm nay ý đồ của lão không đơn giản là lấy linh hồn tứ nữ mà còn hồn thạch trong tay họ.

Ma tôn dám lớn tiếng huyết tẩy thánh sơn vì có đủ điều kiện. Thoáng suy đoán là Yêu vương biết cộng thêm hư giai linh hồn gần đây, ma tôn đã đến lúc đột phá. Tàn hồn vốn có cảnh giới siêu phàm, giờ linh hồn được bổ sung đủ thì dễ thăng tu vi là tất nhiên, không có gì trở ngại.

Dù chỉ địa giai tầm thường, với tứ nữ và hư giai trong thánh sơn cũng khó lòng ứng phó được, hà huống địa giai này còn có linh hồn công kích quỷ dị, một song phương chân chính xung đột, phần thắng của thánh sơn gần như là con số không.

“Cha! Làm sao bây giờ?” Chúng nữ đều nhìn Yêu vương.

“Sau cùng cũng không thoát được nguy cơ này... Vậy thì chúng ta đành sẵn khoái ứng chiến. Sau khi ma tôn tấn cấp, linh hồn công kích của ta không còn uy hiếp được nhưng gây ra phiền hà cho hấn thì có thể.” Yêu vương tỏ vẻ quyết đoán: “Một khi các con tìm được sơ hở của ma tôn thì lập tức toàn lực công kích, có gắng khiến hấn thụ thương... Có vậy chúng ta may ra còn khả năng chiến thắng.”

“Dù phải trả giá đắt, chúng ta cũng quyết giết ác ma này.” Chúng nữ thề hạ quyết tâm, mười năm rồi, họ ảm nhẫn quá đối uất ức.

oOo

Mười ngày sau, trong thánh sơn vạn niên linh trì.

Thánh giai cường giả của Yêu điện, Vô Song môn, Bách Thảo cốc, Mộ Dung thế gia đều tề tụ trên không, hình thành thế trận, chuẩn bị nghênh tiếp ma tôn tấn công.

Võ hoàng cường giả cũng phân bố ở tứ phía bao quanh vạn niên linh trì.

Thủ hạ của ma tôn gồm tứ thánh và ba thánh giai bị bắt đi, cùng hơn trăm con rối hoàng cấp. Số con rối hoàng cấp này cũng cần nhân mã ngăn lại, bằng không sẽ tạo ra ảnh hưởng không ước lượng được với thánh giai chiến trường.

Qua mười năm phát triển, chính thể thực lực thánh sơn không kém con rối trong tay ma tôn, thậm chí còn hơn.

Nhưng chỉ bằng thần thông của một mình ma tôn đã hoàn toàn lật ngược ưu thế. Ma tôn, trong lòng các thánh sơn cường giả là cái tên ác ma, lão mạnh đến độ không thể hình dung bằng lời lẽ.

“Thẩm Lan muội muội lo lắng sao?” Vũ Hân khẽ hít một hơi hỏi.

“A! Bọn muội từ cùng Phong trải qua những hoàn cảnh nguy khốn hơn thế này, có gì mà khẩn trương?” Thẩm Lan mỉm cười: “Chúng ta sẽ thắng, nhất định.”

“Nhưng... trước đây có Phong, đối diện cường địch nào tỷ cũng yên tâm, nhưng hôm nay lại hơi khẩn trương.” Đông Phương Hồng Diệp cười khổ, xua tan bất an trong lòng.

“Đúng. Có Phong thì việc gì cũng giải quyết cho chúng ta, đương nhiên chúng ta không cần sợ.” Mộ Dung Tử Thanh cũng thở dài ai oán: “Thật muốn gặp mặt huynh ấy...”

“Ta cũng vậy...” Mắt chúng nhân đều đỏ lên, trầm mặc hẳn.

Trận chiến này, không biết kết quả thế nào, liệu còn cơ hội gặp gỡ không.

Bộp. Cách rất xa vang lên tiếng động. Đồng thời, mọi thánh giai cường giả đều cảm thụ được thánh giai áp lực khiến họ nghẹt thở, năng lượng dao động kịch liệt khiến họ đều biến sắc.

“Ma tôn đang tấn cấp! Hẳn quả nhiên đạt đến mức đó.” Yêu vương do Thu Tổ Thanh và Thu Tổ Nhã đỡ lên không.

“Chúng ta tiến tới, nhất lúc hẳn tấn cấp mà đánh lên. Nhất định có thể trọng thương ác ma này.” Đông Phương Hồng Diệp tâm niệm máy động.

“Vô dụng... hẳn không phải phổ thông hư giai đột phá địa giai! Hẳn dám ngang nhiên tấn cấp lúc chúng ta tra xét thì phải nắm chắc, lẽ nào các con không thấy năng lượng khí tức của ma tôn tăng cực nhanh, các con chưa đến nơi thì hẳn đã hoàn thành đột phá! Lúc đó các con mới không kịp trở tay...” Yêu vương lắc đầu: “Chúng ta tiếp tục phòng ở ở đây, đợi xem biến cố thế nào.”

Đang lúc chúng nhân kinh nghi thì tầng không trên đỉnh thánh sơn, ở lối vào thánh địa thông đạo phát sinh dị biến.

Trong thánh địa thông đạo, năng lượng cuồng bạo cấp tốc phun ra, linh khí bao trùm cả thánh sơn khiến chúng võ hoàng cường giả liêu xiêu, không ít võ hoàng cấp thấp không chịu nổi áp lực này, va vào các đỉnh núi, đáng về cực kỳ thâm hiểm.

Dù là thánh giai trong vạn niên linh trì, đứng trong năng lượng cuồng bạo này cũng khó vững bước. Ai nấy phát ra linh vực mạnh nhất mới không năng lượng phong bạo hất ngã.

Các vị cường giả thánh sơn đều tỏ vẻ kinh hãi không hiểu thánh địa thông đạo có biến cố gì. Dù là Yêu vương kiến đa thức quảng cũng không biết là chuyện gì.

Là phúc hay họa? Đúng thời khắc quan trọng ma tôn định xông vào thì thông đạo đột nhiên nảy sinh dị biến, thật ra có ý nghĩa gì?

Năng lượng cuồng bạo chỉ kéo dài chừng một phút thì lối vào thông đạo lại lại xuất hiện dị biến. Trong thông đạo như sinh ra một luồng hấp lực kinh nhân, rút sạch linh khí lan tràn trong thánh địa vào đó.

Thiên địa linh khí trên thình không nhanh chóng tụ lại, nhìn bằng mắt thường cũng thấy một đám mây linh khí màu xanh đậm ở cửa thông đạo, che kín cả vầng dương, không còn tia sáng nào lọt xuống.

Đám mây linh khí xanh đậm này nháy mắt sau đã hình thành một vũng xoáy quỷ dị, chỉ mấy hơi thở là hút vào trong thông đạo. Linh khí khắp thánh sơn hết sạch, dù các thánh giai ở trong vạn niên linh trì cũng nhận ra nồng độ linh khí cơ hồ hạ xuống mức kém cả phúc địa bình thường.

Sức mạnh cỡ nào như thế? Trong tích tắc hấp thu một lượng linh khí kinh nhân. Thật ra trong thông đạo xảy ra chuyện gì?

Nghi vấn đó dâng lên trong lòng mỗi người.

“Chúng ta tạm thời mặc kệ biến dị trong thông đạo.” Yêu vương nhú mày rồi ngưng trọng nói: “Ma tôn sắp đánh tới, các vị, chuẩn bị ứng chiến.”

Thông đạo sau khi sôi lên thì lại khôi phục bình tĩnh. Khí tức của ma tôn ở ngoài xa cũng bùng lên đến mức kinh nhân, khí thế này không lạ gì với chúng nữ, là khí tức của địa giai cường giả. Khí tức đó còn ẩn chứa thứ khiến linh hồn họ run lên vì hoảng sợ.

Ma tôn tấn cấp quả nhiên cực nhanh, khí tức hùng hậu lao tới thánh sơn, không hề có ý ẩn tàng, cơ hồ đang thị uy.

“Ha ha ha, Yêu vương! Lẽ nào các ngươi định chống đối đến cùng.” Ma tôn sau cùng cũng đột phá địa giai, tỏ vẻ cử kỳ cuồng ngạo. Tàn hồn của lão không còn nhược tiểu như trước mà dung hợp hoàn mỹ với thân thể Sát Hoàng. Yêu vương không còn uy hiếp được lão nữa.

“Bớt lảm lời đi, các hạ muốn điều mà chắc chắn sẽ khiến chúng ta không đội trời chung, đừng có giả đồ nữa.” Yêu vương gầm vang, chúng nữ cũng phát ra linh vực mạnh nhất.

Mười năm nay họ đều không ngơi nghỉ tu luyện, cơ hồ đạt đến hư giai diên phong. Nhưng dù tăng tiến thế nào vẫn không thể so với ma tôn chuyên đi hút linh hồn người khác.

“Hừ! Bản tôn không phải không cho các ngươi cơ hội, chỉ cần số lượng hồn thạch của các ngươi khiến bản tôn mãn ý thì sẽ tha cho các ngươi.” Ma tôn khí thế lẫm liệt.

648. Chương 659 : Diệp Phong Trở Về .

“Ác ma! Đừng tưởng dùng hoa ngôn xảo ngữ là gạt được bọn ta giao hồn thạch.” Thẩm Lan dấy lên hàn khí bước ra, gương mặt tuyệt mỹ hiện rõ nụ cười lạnh lùng: “Dù ngươi tha cho bọn ta thì cũng vì muốn bọn ta làm nô lệ cho ngươi. Si tâm vọng tưởng!”

“Bọn ta sẽ không giao hồn thạch cho ngươi.” Tam nữ cũng quát vang.

Ma tôn đành mặt cười lạnh: “Cứng đầu cứng cổ, vậy thì mau hiến linh hồn ra, thành một phần linh hồn của bản tôn. Hút được linh hồn các ngươi, lẽ nào còn không tìm được chỗ giấu hồn thạch? Ha ha ha!”

Hút linh hồn, lão đồng thời lấy được cả ký ức. Vốn lão định để lại tính mạng cho bọn Yêu vương vì cần một toán thủ hạ đắc lực, mấy con rối không có linh hồn thần trí không thể kham được nhiệm vụ quan trọng. Nhưng bọn Yêu vương quyết tử thì lão không cần khách khí nữa.

“Muốn chiến thì đến đây.” Bọn Thẩm Lan quát, khí trường hùng hậu tràn tới vị trí của ma tôn.

“Không biết lượng sức.” Sắc mặt ma tôn lạnh lại, khẽ quát lên, năm ngón tay khum khum, trước mặt lão đột nhiên xuất hiện năng lượng cực mạnh, va vào khí lưu của tứ nữ.

Chát. Tiếng nổ bùng vang lên, gợn sóng năng lượng lan tràn trên không, chấn lụi chúng nữ một đoạn mới đứng vững được. Tuy khí thế do tứ nữ hợp lực bạo phát không kém gì địa giai bình thường nhưng lúc này họ đang đối mặt với một địa giai khác thường, địa giai thánh kỷ trước mặt ma tôn cũng thành trò trẻ con.

“À...” Ma tôn vừa lãnh đòn trong lúc giao phong, tức thì mắt ánh lên tinh mang hung hãn, nhìn về phía Yêu vương đầy giận dữ.

“Đáng ghét! Ngươi tưởng với linh hồn công kích như thế là uy hiếp được bản tôn hả.” Ma tôn gầm giong, tựa hồ đang giằng giạt quyết định gì đó. Yêu vương cũng nghiêm mặt, trán rỉ mồ hôi.

“Hừ! Linh hồn công kích của bản vương không đủ trọng thương ngươi nhưng không chế một phần thực lực thì không vấn đề.” Yêu vương cười lạnh quát: “Lan nhi, các con công kích tăng tốc lên, đừng lỡ cơ hội.”

“Thiên cương vạn điệp vũ!” Hàn khí trong lĩnh vực của Thẩm Lan ảo hóa thành vô số băng điệp bay khắp trời.

“Phần thiên mật nhật diễm!”

“Thiên ảnh tác hồn thương!”

“Hám sơn đảo hải chương!”

Bọn Đông Phương Hồng Diệp cùng xuất thủ, bốn đạo công kích không hề do dự bỏ vào ma tôn.

“Ầm!” “Ầm!” “Ầm!”

Tàn hồn của ma tôn như bị ngăn trở, nhất thời không lấy đủ năng lượng chống lại, năng lượng kinh thiên động địa rung lên, thân hình ma tôn cấp tốc văng đi mấy chục dặm, toàn thân cực kỳ nhếch nhác.

“Khốn kiếp! Yêu vương quả nhiên có linh hồn tạo nghệ phi phạm.” Ma tôn không ngờ tàn hồn khôi phục đến địa giai mà vẫn bị Yêu vương ảnh hưởng. Lão không phải chủ nhân vốn có của nhục thân Sát Hoàng, linh hồn lại không hoàn chỉnh. Yêu vương nhận ra điểm đó nên mới dốc toàn bộ tu vi linh hồn ngăn cản được ma tôn.

“Các vị, cùng động thủ.” Thẩm Lan hét to, vang khắp các thánh giai cường giả tại trường.

Chúng nhân lúc đó mới định thần lại, cùng tỏ vẻ ngưng trọng. Họ hiểu trận này liên quan đến sinh tử tồn vong của tất cả nên không dám sơ ý. Ai nấy phát ra thực lực mạnh nhất, khí tức ngút trời từ các thánh giai Yêu điện điên cuồng tràn ra.

“Ha ha ha! Các ngươi tưởng bản tôn không có trợ thủ hả.” Ma tôn âm u nhìn chúng nhân, lộ ra hàm răng nhọn hoắt, mắt ánh lên sát khí quỷ dị.

Vù. Sau lưng lão, năng lượng quang tuyến đột ngột sáng lên chói lòa, mấy con rối thánh giai và hoàng cấp bị lão thao túng, sau cùng cũng đến thánh sơn.

Trong số mấy con rối thánh giai, năm kẻ tự đủ ngũ hành, cực kỳ chỉnh tề tổ thành ngũ hành chiến trận. Thực lực của con rối không bằng hư giai nhưng tạo thành chiến trận thì được phân thần của ma tôn thao túng, phối hợp còn chặt chẽ hơn ngũ hành chiến trận thông thường. Chiến trận này, về chỉnh thể thực lực không kém gì hư giai ngũ hành chiến trận thật sự.

Năm con rối bỏ tới, chặn được hơn mười hư giai của Yêu điện, song phương cùng phát ra khí trường, ngang tài ngang sức.

Tiếp đó ma tôn cười hắc hắc, phát tay cho hơn trăm con rối vô hoàng lao ra chia cắt đội ngũ hoàng cấp cường giả được thánh sơn bố trí. Mấy con rối cầm chân một hoàng cấp khiến nhất thời không ai tách mình ra giúp bọn Thẩm Lan được.

Xác định đối thủ xong, chiến đấu bạo pháp cực kỳ mãnh liệt. Tiếng năng lượng nổ liên hồi trên không khiến tứ nữ và Yêu vương đều biến sắc. Tuy chỉnh thể thực lực của thánh sơn cao hơn đại quân của ma tôn nhưng mấy con rối này không sợ chết, là quái vật không còn cảm giác.

Ma tôn hiển nhiên không tiếc gì số con rối đó, có sát thương thánh sơn cường giả là lão lệnh cho thủ hạ công kích điên cuồng, dù đồng quy vu tận thì lão cũng không thương xót... Mục đích của lão là linh hồn và hồn thạch mà thánh sơn có.

“Các ngươi tự tìm đường chết, bản tôn không có các ngươi cơ hội cầu xin nữa.” Mắt lão đầy sát ý, hiển nhiên hành động của Yêu vương và chúng nữ triệt để kích nộ lão. Giờ lão đã thích ứng với quấy rối của Yêu vương, tuy hơi trở ngại nhưng thực lực bị chế ngự rất hữu hạn.

“Liều mạng tử chiến thôi.” Bọn Thẩm Lan nhìn nhau, tỏ vẻ quyết đoán: “Nếu bất hạnh chiến bại, sử dụng bí pháp được Yêu vương truyền thụ kích nổ linh hồn, dù chết cùng phải kéo theo ác ma này.”

“Đúng.” Trước trận chiến này, Yêu vương đã tính tới khả năng xấu nhất. Nếu dốc toàn lực vẫn không ngăn được ma tôn thì cần phải để lại chút ấn tượng cho lão. Yêu vương thập phần tinh thông linh hồn, truyền thụ cho chúng nữa cách tự dẫn nổ linh hồn để khi ma tôn hấp thụ, sử dụng Linh hồn bạo phá cho lão một đòn đích đáng.

“Phong... nhất định sẽ về báo thù cho chúng ta.” Mắt chúng nữ ánh lên nhu hòa, nghĩ đến nam nhân mang lại cho họ cảm giác an toàn.

Bùng. Tầng không trên đỉnh thánh sơn, trong thánh địa thông đạo, linh khí nổ vang. Thông đạo sáng rực bạch mang, tiếp đó phun ra một luồng năng lượng màu xám trắng cực kỳ lạ lẫm. Năng lượng này vừa xuất hiện, ngũ hành nguyên lực sôi trào trong trường bị hút sạch vô ảnh vô tung khiến các thánh giai kinh ngạc.

Khí tức khiến bọn Thẩm Lan vừa quen vừa lạ bao trùm thánh sơn. Đồng thời trong luồng năng lượng mờ mờ, thân ảnh khiến chúng nữ nhớ nhung từ từ đi ra...

649. Chương 660 : Hồn Nguyên Lực Viên Mãn .

“Ồ, thánh sơn sao lại náo nhiệt như thế?” Người trong thông đạo chỉ nhắc chân là đến trước mặt bọn Thẩm Lan.

Gương mặt tiêu sái cùng nụ cười như ánh nắng đột ngột xuất hiện trước mặt chúng nữ. Bọn Thẩm Lan ngây ra mấy giây rồi rướm lệ, kích động lao vào lòng gã.

“Phong! Bọn muội nhớ huynh.” Chúng nữ nắm chặt tay áo gã, vùi đầu và hít hà hơi hướm thân thuộc. Họ đợi ngày này quá lâu rồi, đợi đến độ thậm chí cho rằng vĩnh viễn mất cơ hội trùng phùng.

“Ta cũng nhớ các nàng...” Gã nở nụ cười vui vẻ, lần lượt ôm từng người mà hôn, cả Vũ Hân cũng vậy, nha đầu khả ái này lập tức đỏ lựng mặt mày.

“Thật ra... đang có chuyện gì?” Gã nhìn rõ tình hình trong trường, gã xuất hiện khiến nhân mã thánh sơn xáo động nhưng mở con rối thủ hạ của ma tôn thì không còn ý thức, vẫn điên cuồng phát động công kích khiến thánh sơn phải toàn tâm toàn ý tiếp tục nghênh chiến.

Gã nhìn sang ma tôn với vẻ kinh nghi, thoáng tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Sát Hoàng? Không phải...” Chỉ thoáng liếc, gã đã nhận ra điểm khác thường của ông ta. Hiện giờ Sát Hoàng không còn là cái thể cường giả lãnh ngạo cô tuyệt khi xưa mà biến thành âm trầm như người chết.

“Ha ha! Phong nhi về rồi... Bất quá hiện tại không phải lúc hàn huyên, giải quyết phiền hà xong thì cứ việc thoải mái dốc lòng với nhau nhỉ?” Thấy gã xuất hiện, Yêu vương thở phào, đề nghị này xưa nay luôn khiến ông yên tâm, nên ông lên tiếng trêu chọc.

“Sư phụ.” Gã hơi ngượng ngùng thi lễ với Yêu vương, tách khỏi chúng nữ: “Thứ cho đồ nhi đến muộn.”

“Không muộn, không muộn. Vừa đúng lúc.” Yêu vương cười ha hả xua tay.

“Đây là phu quân của Lan nhi – Diệp Phong hả? Xem ra rất khá.” Thu Tổ Thanh lần đầu tiên gặp mặt Diệp Phong, nhìn gã bằng con mắt của mẹ vợ, gương mặt tuyệt mỹ chợt nở nụ cười vừa ý.

Không tính việc Diệp Phong vốn nghi biểu phi phạm, chỉ riêng khí thế của gã lúc xuất hiện và vô tình lộ ra khí tức địa giai cường giả là khiến Thu Tổ Thanh không thấy có gì chê trách được. Lan nhi có phu quân như thế thì mẫu thân như bà có thể yên lòng. Tuy bà không chỉ một lần nghe Yêu vương, Thu Tổ Nhã và Thẩm Lan nói về gã từng thân uy thế nào nhưng hôm nay gặp mặt thì triệt để thừa nhận vị nữ tể này.

“Sư mẫu xem ra đã phục nguyên, Diệp Phong chúc mừng sư phụ và sư mẫu.” Gã cười hắc hắc, không hề khách khí, càng khiến Thu Tổ Thanh tăng thêm mấy phần hảo cảm, lại thấy vẻ hạnh phúc của Thẩm Lan thì bà cũng vui lây.

“Còn cả Thu phong chủ... xưng hô là nhị sư mẫu mới đúng chứ?” Diệp Phong trêu một câu liền khiến Thu Tổ Nhã đỏ mặt, hừ khê nhìn gã đầy bức dọc.

“Ha ha ha!” Yêu vương cười vang: “Đừng đùa nữa, trước mắt còn có đại địch, tất cả giao cho Phong nhi.”

“Địch nhân?” Diệp Phong nghiêm mặt lại, nhìn sang ma tôn cũng đang quan sát gã. Kỳ thật vừa xuất hiện, gã đã đoán được tình hình, hiểu rằng địch nhân là người giống hệt Sát Hoàng kia.

“Diệp Phong...” Ma tôn cực kỳ kinh ngạc, dung mạo của Diệp Phong không khác gì nhưng khí chất toát lên phảng phất là một người khác.

Nếu chúng nữ không ở lâu bên gã, đã quen thuộc hơi hướm thì nhất thời không dám nhận. Hiện tại gã như ánh nắng ấm áp chói lòa khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng quan sát kỹ thì không thấy có gì đặc biệt. So với thiếu niên nổi bật khi xưa thì Diệp Phong hiện tại càng cao thâm khó dò.

Ngay cả linh hồn khí tức Diệp Phong để lộ cũng hơi biến hóa. Bất quá ma tôn vẫn theo ký ức của Sát Hoàng, mơ hồ nhận ra tiểu tử đột nhiên xuất hiện này là đối thủ mà chủ nhân của thân thể này tìm mọi cách mong chiến thắng.

“Thật ra ngươi là ai? Thân thể này từng là Sát Hoàng các hạ cơ mà?” Ngữ khí Diệp Phong toát lên hàn ý, tuy gã không có giao tình thâm sâu với Sát Hoàng nhưng nói chung rất nể vì ông ta, hơn nữa Sát Hoàng cũng từng giúp đỡ gã. Giờ thân thể Sát Hoàng bị một kẻ thân phận bất minh chiếm cứ khiến gã tiếc nuối, đồng thời dấy lên cơn giận.

“Ngươi là cái thá gì mà dám vô lễ với bản tôn.” Hai điểm đen trong mắt ma tôn ánh lên, thể nội kim nguyên khí hải điên cuồng tràn ra. Lúc hấp thu linh hồn Sát Hoàng, lão không coi Diệp Phong vào đâu thì gã xuất hiện bây giờ lại khiến lão thoáng có cảm giác nguy hiểm.

Diệp Phong bây giờ là địa giai hàng thật giá thật, tu vi ngang ngửa với lão. Lần này sẽ không dễ hạ được thánh sơn nữa rồi. Bất quá, ma tôn không lo lắng gì, lão rất tin vào sức mạnh linh hồn. Với thánh giai, linh hồn chỉ lực mới là sức mạnh chân chính.

“Không nói?” Diệp Phong nói lạnh tanh: “Đằng nào cũng là địch nhân, bắt ngươi đã rồi tính. Không cho ngươi ném chút mùi đau khổ thì ngươi không chịu ngoan ngoãn.”

“Tiểu tử ngông cuồng, vừa tấn nhập địa giai mà thôi, bản tôn sẽ cho ngươi thấy, thánh giai không chỉ có tu vi là đủ.” Ma tôn vung hai tay, bản lĩnh sở trường của Sát Hoàng - kiếm trận linh vực lan ra ngút trời, mỗi đạo kiếm khí ẩn chứa năng lượng sắc bén kinh nhân.

Khác với khi Sát Hoàng thi triển là kiếm khí còn mang theo tiếng xé không gian ong ong, âm thanh này có chứa linh hồn chỉ lực quá nhiều tâm trí, tại trường trừ Yêu vương thì dù thánh giai cường giả đều xáo động vì âm thanh này.

Diệp Phong tuy tu vi đạt đến địa giai nhưng tạo nghệ về linh hồn không tinh thâm như Yêu vương. Gã nhú mày, xem ra linh hồn chỉ âm chói lói đó cũng ảnh hưởng nhất định đến gã.

“Hỗn nguyên linh vực: Ngưng!” Diệp Phong không hề sợ, năng lượng hùng hậu từ thể nội tràn ra, nguyên lực trong linh vực có màu trắng xám, dù ma tôn sống hơn mười vạn năm kiến đa thức quảng cũng không biết loại nguyên lực cổ quái đó.

Thân thể gã hòa vào linh vực, nguyên lực hơi ngưng lại hình thành một tấm giáp năng lượng, linh hồn chỉ âm của kiếm trận linh vực phát ra, chạm vào lớp giáp là bị hút vào một cách quỷ dị, không hình thành nổi kích thích hữu hiệu với đầu óc gã.

“Đây là nguyên lực gì?” Ma tôn cả kinh, chỉ là nguyên lực linh vực mà lại chặn được công kích của linh hồn chỉ lực, hoàn toàn đi ngược với nhận thức trước đây của lão.

“Hỗn nguyên lực viên mãn!” Diệp Phong mỉm cười: “Ngươi sẽ nhanh chóng ném mùi lợi hại thôi...”

“Hỗn nguyên lực? Là gì nhỉ?” Ma tôn nhú mày này quát to.

“Tặc tử giấu đầu hở đuôi kia, vì sao ta phải cho ngươi biết.” Diệp Phong hiếu kỳ với thân phận ma tôn. Võ Nguyên đại lục tối đa chỉ có hư giai cường giả, tàn hồn này mạnh như vậy thì mọc ở đâu ra?

Đã thấy thánh tôn thú hồn mạnh đến thế nào, gã coi như hiểu đôi phần về linh hồn chỉ lực, tàn hồn của ma tôn đã như thế này, đến khi lão hoàn toàn phục nguyên thì còn thế nào nữa?

Gã đoán rằng tu vi của ma tôn ở thời kỳ toàn thịnh không kém hơn thánh tôn đại nhân. Ở thánh địa, có thể sánh với thánh tôn, ngoài Ngũ hành thần tôn không còn ai nữa. Ma tôn này là ai nhỉ?

“Dùng tưởng có chút thủ đoạn hạng bét đó là có thể chiến thắng bản tôn! Địa giai... Bản tôn tuy chỉ hồi phục tu vi ở mức này nhưng dù thiên giai cường giả cũng không làm gì được. Nếu người tình nguyện khuất phục, sau này bản tôn khôi phục thực lực sẽ không để người thiệt. Bản tôn đảm bảo tương lai người là nhân vật dưới một người trên vạn người ở Thánh điện, sư phụ và nữ nhân của người cũng nhờ địa vị của người mà được vô thượng tôn sùng, thế nào?” Thấy thực lực của Diệp Phong, ma tôn thật sự có lòng mến tài.

Tiềm lực của gã quá rõ ràng, sau này đạt đến cảnh giới lúc trước của lão cũng chưa biết chừng. Nhân tài thế này mà giết đi hấp thu linh hồn thì quá lãng phí. Địa giai khôi lỗi thì ở thánh địa thiếu gì, còn thủ hạ có khả năng trưởng thành như Diệp Phong chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

“À, hình như người rất hiểu Thánh điện, lẽ nào...” Gã thâm cười lạnh nhưng ngoài mặt tỏ ra hiếu kỳ.

Ma tôn khẳng định không phải cường giả của Vô Nguyên đại lục. Trước đó thánh tôn thú hồn bị cuốn xuống đây, nếu nói ma tôn cũng là tàn hồn từ thánh địa đào vong xuống thì cũng không phải việc không tin được. Xem ra lão tặc thậm chí siêu việt thiên giai này đáng để đoán thử thân phận xem sao.

650. Chương 661 : Đại Chiến Ma Tôn .

“Người bắt tất dò hỏi việc của bản tôn, chỉ cần người thần phục, bản tôn sẽ thực hiện lời hứa. Người vĩnh viễn không tưởng tượng được cảnh giới của bản tôn, chỉ cần người giao hồn thạch ra, giúp bản tôn khôi phục linh hồn cảnh giới thì lợi ích nhận được sẽ gấp trăm gấp nghìn lần. Hơn nữa bản tôn sẽ chỉ dẫn người tấn nhập thiên giai, thậm chí cảnh giới cao hơn...” Lời ma tôn đầy ý mê hoặc, ngay cả bọn Thẩm Lan cũng hơi thất thần, bị điều kiện lão đưa ra khiến cho động lòng.

“Dừng.” Yêu vương quát khê, linh hồn chi lực tràn ra, chúng nữ mới bừng tỉnh.

“Tặc tử này để cho Phong nhi ứng phó. Lan nhi, con ứng phó với mấy con rối thánh giai, chia bớt áp lực cho người khác.” Yêu vương khê dặn dò.

Chúng nữ gật đầu, lao đến chỗ ngũ hành chiến trận của năm thánh giai khôi lỗi. Có tứ nữ gia nhập vòng chiến, áp lực của chúng thánh giai giảm hẳn, cục diện lập tức đảo chiều. Nếu không vì thánh giai khôi lỗi không biết đau đớn thì e đã thất bại lập tức.

“A! Bắt tất dùng linh hồn chi âm công kích, các hạ nên biết việc đó vô hiệu với mỡ.” Hồn nguyên khải giáp của gã có thể ngăn trở linh hồn chi lực công kích. Ma tôn biến sắc.

“Bản tôn tuy dùng đôi chút thủ đoạn nhưng câu nào cũng nói thật, người nên cân nhắc.” Ma tôn thu lại Cổ hoặc hồn âm, không hề tỏ vẻ hổ thẹn.

“Cân nhắc... có thể. Bất quá mỡ rất hứng thú với thân phận của các hạ, dù muốn mỡ thần phục, các hạ nên tỏ thành ý, cho biết mỡ thần phục nhân vật thế nào chứ nhỉ?” Diệp Phong mỉm cười.

“Thân phận của bản tôn, cho người biết cũng không sao. Nhưng người phải để bản tôn cấy hồn ti vào linh hồn người, để đảm bảo người không phản bội ta.” Ma tôn âm lạnh.

Diệp Phong mắng thầm, ma tôn quả thật quá thận trọng, linh hồn lão như vậy, nếu gieo hồn ti vào linh hồn gã thì trời mới biết gã sẽ bị thao túng thế nào? Gã tự biết cảnh giới linh hồn của mình không sánh bằng ma tôn, quyết không thể chấp nhận đề nghị đó.

“Đã vậy, chỉ bằng chúng ta đối phương thức khiến các hạ nói ra thân phận nhỉ.” Diệp Phong lại tỏ vẻ uể oải, nhìn ma tôn đầy trào phúng.

“Phương thức gì?” Ma tôn nhất thời chưa định thần, nói theo ý thức.

“Đánh bại người thì người sẽ ngoan ngoan khai hết thôi.” Diệp Phong mỉm cười, hé hàm răng trắng tinh nói.

Sắc mặt ma tôn sầm đi, linh vực dâng lên khiến khí thế tăng cao, linh hồn chi âm từ cây kiếm ngân lên, nhanh chóng tăng tiết tấu. Linh hồn chi âm vô hình đâm vào hồn nguyên khai giáp của Diệp Phong, như đinh đâm vào gỗ, áo giáp của gã thủng lỗ chỗ.

“Người dám đùa cợt bản tôn.” Ma tôn gầm lên: “Người cho rằng bản tôn chỉ có chút thủ đoạn đó hử. Hồn nguyên lực viên mãn là cái rắc chó gì, bản tôn sẽ nuốt sống linh hồn người khiến người sống không bằng chết.”

“Muốn chiến thì chiến, rườm rà làm gì.” Diệp Phong không thèm để ý đến uy hiếp của đối phương, hồn nguyên khai giáp ngưng động dày hơn. Gã khẽ vung tay, hồn nguyên lực vực liền chuyển hóa thành tru thần linh vực, vô số đạo tiễn khí lập tức tung hoành trên không, không kém gì kiếm trận linh vực của ma tôn.

“Hừ! Chiêu này người học lên từ chủ nhân thân thể này, trong tay cũng có vũ khí đúc từ tiên thiên kim nguyên, học cũng không tệ quá.” Ma tôn hơi kinh hãi rồi cười lạnh: “Nhưng người không biết rồi, tuyệt chiêu kiếm trận này, bản tôn chưa truyền cho y, người lại định thi triển tuyệt chiêu của bản tôn để nghiền chiến bản tôn, buồn cười thật.”

“Vậy hử? Chiêu này thì thế nào?” Diệp Phong nhếch môi, mỉm cười trào phúng.

“Mẫn diệt hư không!” Một đạo hắc quang như thiểm điện vút ra, không gian giữ gã và ma tôn tan nát, dấy lên lực hút kinh nhân trần vào ma tôn.

“Cái gì, không thể nào.” Ma tôn ré lên chói tai đầy hoảng sợ, phảng phất thấy một việc không tin được.

Chát. Nhấc tay lên, kiếm khí của ma tôn đã tụ tập thành một cây năng lượng cự kiếm rực kim mang lạnh lẽo, va vào Mẫn diệt hư không của Diệp Phong. Thình không xuất hiện lỗ đen khổng lồ, hút sạch năng lượng dư ba cuồng loạn quanh đó vào. Lỗ đen như cái miệng há ra rồi từ từ ngậm lại, cơ hồ chưa có chuyện gì xảy ra.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Lúc xưa tu vi của bọn đã đạt tới thánh giai đỉnh phong cũng không thể lĩnh hội tinh túy của ngũ nguyên hợp nhất, một tiểu tử mới chưa đầy năm mươi sao lại có thể đồng thời thi triển hai loại nguyên lực.

Hồn nguyên lực! Hồn nguyên lực! Lẽ nào chỉ đến việc nhiều nguyên lực hợp nhất? Lẽ nào gã đã đạt đến tam nguyên, thậm chí tứ nguyên hợp nhất?

Ma tôn liên tục sầm mặt, nhìn Diệp Phong như muốn nuốt sống gã. Lão không thể tiếp nhận sự thật này. Lão, và cả cừu nhân đã phản lại mọi đồng bạn, phí mất vạn năm không chạm được cảnh giới chí cao, giờ một tiểu tử mới tu luyện chưa đầy năm mươi năm lại thể hiện mạnh mẽ lão cừ.

“Thế nào? Sợ hử?” Diệp Phong không biết ma tôn nghĩ gì, đối phương cất tay là chặn được thiên giai thánh kỹ, thực lực này quả không thể coi thường.

Thực lực của Diệp Phong hiện giờ, dù đối diện với bảy thiên giai cũng chắc chắn thoát thân được. Nếu đơn đả độc đấu với một thiên giai, chưa biết ai thắng ai bại. Nhưng ma tôn tuy tu vi chỉ địa giai, song mối uy hiếp không kém gì một thiên giai.

Hắc mang trong mắt ma tôn lại lóe lên, lão không chán kinh vì Diệp Phong thi triển tru thần linh vực cũng không vì Mẫn diệt hư không, mà vì gã đồng thời sử dụng hai loại nguyên lực. Thật sự là sử dụng hai loại nguyên lực chứ không phải người song sinh khí hải chuyển đổi nguyên lực.

“Tiểu tử này tu luyện bằng cách nào? Vì sao có thể dung hợp hoàn mỹ nguyên lực khác nhau trong thể nội?” Ma tôn vừa giận vừa kinh, đồng thời cảm thấy bất cam cực độ. Bọn lão từng là cường giả cao nhất của nhân loại mà lại không bằng một thanh niên? Điều đó khiến lão cảm thấy mất mát cực độ. Bất quá cùng với bất cam là tham dục và khát vọng ra mặt.

“Chỉ cần hút được linh hồn của tiểu tử là ta sẽ biết bí mật oàn mỹ dung hợp ngũ hành nguyên lực. Biết được bí mật này, có lẽ ta sẽ đạt tới cảnh giới chí cao nhanh hơn kẻ đó. Lúc đó dù là Võ Nguyên đại lục hay thánh địa đều rạp dưới chân ta, những kẻ từng phản bội ta sẽ phải trả cái giá gấp trăm lần.” Ma tôn thoáng cuồng hỉ, gầm lên trong lòng: “Ta là người vĩ đại nhất trên đời.”

“Lão tặc kỳ quái... sợ rồi hả?” Diệp Phong vẫn không hiểu, nhưng thâm giới bị, không biết ma tôn giả trò gì.

“Ha ha ha! Bản tôn quyết định rồi, nhất định phải lấy linh hồn ngươi, dù phải trả giá bằng nhục thân này cũng được.” Ánh mắt ma tôn long lên, nhìn do như hổ đói thấy đàn dê.

“Để ta xem loại nửa người nửa quỷ như ngươi có bản lĩnh gì.” Sắc mặt Diệp Phong ngưng lại, tiến khí quanh người bùng lên, kim quang lạnh lùng liên tục thụt thò, cơ hồ xé tan không gian chung quanh.

“Hừ, tên đáng thương kia, ngươi còn không biết linh hồn mình chứa kho báu thể nào hả, chỉ bằng để bản tôn giúp ngươi thể hiện...” Ma tôn lật tay, Tru thần kiếm mà Sát Hoàng từng sử dụng xuất hiện.

Khê giờ lưỡi kiếm lên, ma tôn cảm thụ được tiên thiên kim nguyên khí tức trong đó, kim nguyên khí hải cũng tăng vọt.

Trước đây khi chiến đấu, lão chỉ cần trạng thái hồn và nhục thân ổn định là được, như thể nhục thân sẽ không tổn thương vì sức mạnh của tàn hồn sinh ra. Giờ lão cưỡng ép đề thăng tu vi, sẽ phá vỡ sự cân bằng hoàn mỹ đó, lâu dài thì nhục thân Sát Hoàng không thể gánh được. Nhưng lúc này ma tôn bất chấp tất cả, để nắm chắc hạ được Diệp Phong, lấy được linh hồn gã thì lão quyết định mạo hiểm.

Tàn hồn của ma tôn đã khôi phục một mức nhất định, nên không sợ Yêu vương quấy nhiễu. Sau lần ném đòn lúc trước, ma tôn đã chặt vật tìm ra cách ngăn chặn. Chỉ cần đẩy tu vi nhanh chóng đề thăng đến địa giai diên phong, cộng thêm thủ đoạn trên cấp thiên giai thì Diệp Phong không thể kiên trì được lâu.

“Kiếm phê hư không!” Ma tôn giờ cao Tru thần kiếm, kiếm trận linh vực lập tức ngưng thành kim sắc cự long trên không. Kim long như từ mũi kiếm bay lên, nhẹ nhàng múa vuốt gầm vang khiến thính không rung động.

Tru thần kiếm chém mạnh xuống, kim long rực lên quang mang chói lòa, vô số đạo kiếm khí tụ thành thân thể nó ngưng thành năng lượng thực chất, hung hãn lao vào Diệp Phong. Uy lực đòn này ngang với mười thành thực lực của Liệt Mãnh khi xưa. Thủ đoạn của ma tôn có tu vi đạt đến địa giai diên phong quả nhiên không thể coi thường.

Diệp Phong khẽ thở ra, tỏ vẻ hưng phấn, hếch cằm lên nói: “Hỗn nguyên thiên địa đại di động!”

651. Chương 662 : Linh Hồn Công Kích - Ma Tôn , Bại!

Linh vực của Diệp Phong đột nhiên lại biến hóa. Nguyên lực năm màu: vàng, xanh, lam, đỏ, đen đan nhau, hình thành một vùng xoáy trước mặt gã. Trong vòng xoáy, hỗn nguyên lực cao màu xám trắng chuyển động cực nhanh như cái miệng há rộng nghênh đón công kích của ma tôn.

“Ồ... Phong nhi, ngũ hành khí hải đủ rồi hả?” Thấy Diệp Phong thể hiện thủ đoạn, Yêu vương sáng mắt, tỏ ra kinh hỉ. Hỗn nguyên lực trong vòng xoáy năng lượng này, ông cảm thụ được tiên thiên thủy nguyên thuần chính.

“Bọn Lan nhi nói là Diệp Phong ở thánh địa không tìm được tiên thiên năng lượng cơ mà? Lẽ nào mười năm nay y có kỳ ngộ?” Thu Tổ Thanh cũng hoan hỉ, càng lúc càng thích vị nữ tể này.

“Phong nhi cơ duyên không tệ, để nó đánh bại ma tôn xong, hỏi là biết.” Yêu vương mỉm cười gật đầu.

Trên thính không, vòng xoáy của Diệp Phong nuốt chửng kiếm khí kim long của ma tôn. Ma tôn nhếch môi cười, lão hiểu rõ vô số đạo kiếm khí ngưng tụ long thể hàm chứa kim nguyên năng lượng đến mức nào.

Hừ, vùng xoáy năng lượng kỳ quái này không tệ nhưng uy lực công kích của lão còn hơn. Cứng chạm cứng thì nhất định đối phương sẽ thua thiệt.

Ma tôn chém ra xong, hít sâu một hơi, điều tức tạm thời xong thì lại đẩy lên nguyên lực, chuẩn bị cho Diệp Phong một đòn đích đáng sau khi chiếm được ưu thế.

Nhưng tình cảnh khó tin đột nhiên xuất hiện. Kim long của ma tôn bị vùng xoáy hút vào, không hề dễ dàng tiêu diệt năm dải nguyên lực này mà bị hỗn nguyên lực chuyển động cực nhanh kéo theo, long thể dần

bị phân giải, mấy vạn đạo kim quang kiếm khí như bị ăn mòn, thoáng sau đã bị hút sạch vào dải sáng màu vàng.

“Công kích của ngươi trả lại cho ngươi.” Diệp Phong mỉm cười, vòng xoáy năm màu dấy lên, kim long với khí thể như trước đột nhiên thò ra, chỉ có điều đối tượng công kích chuyển thành ma tôn.

“Cái gì! Trò quỷ gì đây.” Ma tôn kinh hãi, lão định mượn uy lực của kim long khiến Diệp Phong không đỡ nổi rồi bồi thêm một đòn là thuận lợi hạ được gã. Ai ngờ chiêu Kiếm phệ hư không kinh thiên động địa này lại không mấy may khiến gã thương tổn, mà bị gã trả lại đầy đủ.

Tuy chiêu này do lão phát ra nhưng khi đối diện mới biết uy lực đáng sợ như vậy, thật sự khiến lão cũng phải run rẩy.

“Ầm ầm!” Nhân ngậm khí sau cùng, ma tôn cố gắng vận chuyển nguyên lực, lại xuất ra Kiếm phệ hư không. Hai chiêu thức giống hệt nhau va chạm trên không, uy lực ma tôn lần thứ hai kém hơn lần trước, thân ảnh bị năng lượng phong bạo hất văng đi. Dư ba đòn vào ngũ tạng lục phủ lão, đồng thời kiếm khí tứ tán đâm xuyên phòng ngự linh vực, để lại mấy vết máu sâu trên mình lão.

“Mẫn diệt hư không!” Diệp Phong hiển nhiên không có ý tha cho ma tôn, lắc mình lướt đến phía trên ma tôn, hắc quang hung hãn xuất ra.

Chát. Ma tôn lại dính đòn, thân thể cơ hồ gấp lại ngã xuống đất. Đồng thời lực hút do Mẫn diệt hư không phá sập không gian tạo thành hút mất quá nửa linh vực của lão rồi mới mẫn ý khép lại.

Yêu vương ở xa quan chiến cũng tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, hỗn nguyên lực của Diệp Phong không chỉ hấp thu nguyên lực công kích của đối phương mà có thể trả lại nguyên vẹn. Đáng sợ hơn là thủ đoạn đầu chuyển tinh di này được thực hiện khi tu vi của Diệp Phong kém hơn ma tôn.

Nếu thủ đoạn này không có hạn chế gì, chẳng phải Diệp Phong sẽ trở thành vô địch khi đấu với các võ giả? Vì dù đối phương thi triển tuyệt chiêu gì, gã đều bằng Hỗn nguyên cần khôn đại na di hấp thu rồi trả lại cho đối thủ.

Hỗn nguyên cần khôn đại na di là tấm thuẫn vững nhất, đồng thời có thể chuyển thành cây mâu sắc nhất.

“Mười năm nay Phong nhi trưởng thành đến mức nào!” Yêu vương bất giác cảm khái, thiếu niên từng cần ông che chở giờ đã đạt mức ông không sánh nổi. Ông vừa thấy tự hào, đồng thời thoáng mất mát.

“Tên khốn, thật ra ngươi đã làm gì? Có thể phản ngược chiêu của bản tôn thành công kích bản tôn. Tu vi của ngươi thấp hơn bản tôn, sao lại làm được như vậy.” Ma tôn từ dưới đất lau vút lên quát hỏi. Nhục thân trọng thương cơ hồ không ảnh hưởng đến tàn hồn của lão nhưng chỉ vì nhất thân tu vi đều trông vào thân thể Sát Hoàng, nên trong lúc kinh hãi, lão lùi lại cực nhanh giữ cự ly, đề phòng thân thể bị Diệp Phong triệt để hủy diệt.

“Ha ha! Đó là một đặc tính của hỗn nguyên lực mới phát hiện khi mới tấn cấp địa giai. Lần đầu tiên đem ra chiến đấu e rằng không hoàn mỹ, khiến các hạ thất vọng.” Diệp Phong nháy mắt, ra vẻ vô tội.

Ma tôn tắt tiếng.

Lần đầu tiên thi triển mà khiến lão vốn đạt địa giai diên phong tu vi, thực lực sánh với thiên giai quyết nữa bị hủy nhục thân, vậy khi thủ đoạn này hoàn mỹ thì sẽ đến mức nào nữa? Ít nhất, với vòng xoáy năm màu thì thực lực hiện giờ của ma tôn tuyệt đối không phá giải được.

Uy lực công kích càng lớn thì bị phản công càng nhiều. Đấu kiểu này còn tiếp tục được nữa sao?

Ma tôn cuống lên, kim sắc hồ ti quanh mình liên tục tu bổ lại thân thể thương tổn, gương mặt âm trầm không hiểu nghĩ gì.

“Thế nào? Các hạ còn chiêu số nào lợi hại hơn không thì thi triển xem đi.” Diệp Phong cười hắc hắc trêu cợt: “Nếu tu vi của các hạ đột phá thiên giai, có lẽ Kiếm phệ hư không còn uy hiếp được nữa, tiếc là...”

Diệp Phong có vẻ đang tự bộc lộ sơ hở nhưng kỳ thật ngầm chứa sát cơ. Gã cảm giác rõ ràng ma tôn tàn hồn đã bạo phát đến cực hạn, nếu miễn cưỡng đề thăng tu vi, kết quả sau cùng trừ hủy mất thân thể còn

ảnh hưởng đến tàn hồn. Gã khích tướng là để mong lão gây ra việc ngu xuẩn, rồi giải quyết một lần gọn nhẹ đối thủ. Ma tôn không còn nhục thân thì uy hiếp gì được nữa?

Hỗn nguyên cần khôn đại na di công thủ vẹn toàn nhưng thi triển cực kỳ hao phí năng lượng. Chỉ phản đòn Kiếm phệ hư không của ma tôn, gã đã tiêu hao một phần tư hỗn nguyên lực.

Đương nhiên, ma tôn không biết. Không thì chỉ cần lão liều mạng tấn công mấy lần là Diệp Phong sẽ cạn kiệt ngay.

“Hừ! Bản tôn đời nào mắc hỡm.” Ma tôn lạnh lùng: “Thực lực thì ta không làm gì được ngươi nhưng tu vi của ngươi cũng không uy hiếp được bản tôn.”

“Hình như vậy.” Diệp Phong khê nhếch môi, nhặt nhèo nói: “Nhưng ngươi cường ép đề thăng đến địa giai điền phong, thân thể chịu đựng được bao lâu.”

“Không lâu lắm đâu. Nếu công kích năng lượng không giải quyết được ngươi thì bản tôn dùng cách khác.” Ma tôn cười âm lạnh, mắt ánh lên u quang, toàn thân cực kỳ quỷ dị.

“Chấn hồn thuật!” Tử mang nhàn nhạt từ thể nội ma tôn tràn ra, tuy cách nhau mấy chục dặm nhưng tử mang không bị cự ly không gian hạn chế, bắn thẳng vào não hải Diệp Phong.

“Ong!” Thức hải Diệp Phong tối sầm, toàn thân sững ra cứng lại như tượng gỗ, hai mắt mất hết thần thái.

“Không xong rồi.” Thấy Diệp Phong trong trạng thái đó, Yêu vương kinh hô lên, cấp tốc vận linh hồn chỉ lực định ngăn cản ma tôn đang lao vào gã.

Ma tôn thi triển Chấn hồn thuật, hoàn toàn khác với Cổ hoặc hồn âm lúc trước. Đó là sức mạnh thật sự của linh hồn cảnh giới, hỗn nguyên lĩnh vực tuy có thể giảm bớt một phần hồn lực nhưng uy lực còn lại vẫn đủ tạo thành ảnh hưởng nhất định với gã. Giao đấu ở cấp địa giai, chỉ một tích tắc chần chừ là đủ quyết định thắng bại.

“Đồ vương mắt, cút ngay.” Thân hình ma tôn lao vào Diệp Phong không đổi, phát tay áo bấm ra mấy đạo kiếm khí lăng lệ xẹt vào Yêu vương như chớp.

Lão có tu vi địa giai điền phong, tùy tiện một đòn là dồn được Yêu vương vào tử địa.

“Hừ.” Thu Tổ Thanh và Thu Tổ Nhã quát to, chặn trước mặt Yêu vương, cùng thi triển thủy nguyên lĩnh vực nghênh đón kiếm khí.

Xoạt, xoạt, xoạt. Thủy nguyên do Thu Tổ Thanh và Thu Tổ Nhã hợp lực thi triển bị kiếm khí của ma tôn dễ dàng xuyên qua khiến họ biến sắc. Thân thể cả hai lao nhanh lại, đồng thời thể nội thủy nguyên điên cuồng tràn ra, liên tục cuốn vào công kích của đối thủ.

Bốp. Lương nữ bị uy lực kiếm khí nổ vang chấn văng đi xa cùng Yêu vương. Linh hồn Yêu vương định xuất thủ cũng bị cách đoạn.

Giải quyết Yêu vương xong, ma tôn đến trước mặt Diệp Phong, bàn tay như cái quạt nan xòe ra, tàn hồn xuất hiện hấp lực không hề nương tay chụp xuống óc gã.

“Giao linh hồn và bí mật tu luyện ra đi.” Mắt thấy sắp đắc thủ, Diệp Phong hiển nhiên chưa tỉnh lại khỏi cơn chấn động linh hồn, ma tôn chợt cảm thấy hoan hỉ đến phát cuồng. Tàn hồn của lão sau khi được tu bổ, uy lực Chấn hồn thuật hơn trước nhiều, dù tu vi linh hồn của Diệp Phong đạt đến địa giai nhưng khó lòng chống lại công kích này.

Diệp Phong lúc đó tỉnh lại, cảm giác được trong linh hồn mình đang bị sức mạnh không thể kháng cự kéo đi, phảng phất muốn rời khỏi thân thể. Tình hình này khiến gã hãi nhiên thất sắc!

“Thu lại!” Gã vừa nghiêng rằng, linh hồn dấy lên sức mạnh thu lại, kháng cự với phệ thần hấp hồn của ma tôn. Tiếng phản phật chói tai và cổ quái vang lên từ thân thể gã. Ngoài da gã dấy lên quang mang tím nhạt, như một lớp vỏ mỏng bao lấy thân thể. Song phương cùng giằng co tranh đoạt linh hồn.

“Hắc hắc hắc! Địa giai linh hồn cảnh giới, trong mắt bản tôn chỉ là trò vật.” Trán ma tôn thoát ẩn thoát hiện kim sắc quang diễm. Đột nhiên quang diễm sáng rực, hấp hồn chi lực của lão cũng tăng thêm một phần.

“Chống chọi cũng vô dụng. Dâng linh hồn ra đi.” Quang mang tím sẫm quanh Diệp Phong càng hư ảo hơn, cơ hồ trong suốt. Linh hồn gã đang từ từ bị rút ra, nếu hoàn toàn mất đi thân thể bảo vệ, linh hồn sẽ cực kỳ yếu ớt, hoàn toàn trở thành món ăn của ma tôn.

Thần sắc gã ngưng trọng cực độ, đột nhiên trong óc sáng rực linh quang, từ từ nhắm mắt lại. Trong linh hồn, ý thức không minh đột nhiên từ trong sâu thẳm bạo phát, phẳng phất như lưỡi kiếm sắc, thuận theo hấp hồn chi lực của ma tôn mà đâm vào tàn hồn của lão.

“A!” Ma tôn thét lên thê thảm, đau đớn đưa tay ôm đầu, lảo lộn trên không như phát điên.

Diệp Phong khôi phục lại bình thường, tử mang từ đỉnh đầu thu lại thể nội. Đồng thời, đám con rối thánh giai và hoàng cấp bị ma tôn thao túng tựa hồ vì tàn hồn của lão tổn hại, mất đi ý thức nên cứ dật dờ. Các thánh sơn cường giả có bọn Thẩm Lan tham chiến chiếm được thượng phong bèn nhân cơ hội xuất thủ, chế trụ toàn bộ.

“Hừ, nguy hiểm quá.” Diệp Phong kinh hãi, thấy linh hồn không sao thì mới thở phào.

“Nếu không vì trong sâu thẳm linh hồn ta có một tia ý thức lĩnh ngộ cảnh giới chí cao thì e hôm nay thật sự bại trong tay hắn.” Đem động phòng với Thẩm Lan, gã nhờ vào thiên thủy huyền âm mạch mà lĩnh ngộ một phần cảnh giới chí cao.

Tuy tia lĩnh ngộ cảnh giới chí cao hiện giờ chưa có lợi ích gì lớn với gã nhưng trong lúc nguy cấp hôm nay lại cứu gã một mạng. Dù ma tôn tự hủ tu vi linh hồn độc bộ thiên hạ, nhưng với cảnh giới chí cao thì không đáng gì. Nếu có ngày gã hoàn toàn lĩnh ngộ cảnh giới đó thì sẽ đạt đến mức nào?

Chỉ tiếc là tham ngộ về cảnh giới chí cao, gã mãi không lần được, nên đành để lại trong linh hồn.

“Ma tôn này quá nguy hiểm, không thể cho lão cơ hội nữa.” Nét mặt Diệp Phong lạnh đi, chỉ sợ ý nhất thời mà suýt nữa mất mạng trong tay đối thủ. Sai lầm ngu xuẩn này, gã không để mình phạm phải lần thứ hai.

“Cự đại thuật!”

“Cự lực thuật!”

Xương cốt gã kêu tanh tách, thân thể lớn vụt gấp mười lần, cự nhân như ma thần xuất hiện trước mắt chúng nhân. Có địa giai nhục thân, Thần thông thuật của gã càng lộ hỏa thuần thanh, uy lực cũng tăng gấp nhiều lần.

“Cự chùy thuật - - Mẫn diệt hư không!” Cánh tay khổng lồ chọt dấy lên không gian hắc động, ấn mạnh vào lĩnh vực của ma tôn còn đang rên xiết.

Chát. Lĩnh vực hộ thể lồm vào, sóng chấn mãnh liệt tản đi mỗi góc lĩnh vực, kể cả thân thể ma tôn cũng phải hứng chịu cự lực hung hãn, nhục thân thuộc về Sát Hoàng nứt nẻ, máu phun có vòi khiến thính không chung quanh bị nhuộm đỏ lôm.

“Cự trảo thuật - - Linh tê nhất chỉ!” Có được ngũ hành viên mãn hỗn nguyên lực, gã đã dung hợp Thần thông thuật và thánh kỹ, đồng thời thi triển, uy lực càng bất phàm.

Ngón tay thò ra tiến khí cực kỳ lăng lệ, nhẹ nhàng cắt đứt lĩnh vực của ma tôn thành mấy đoạn, bàn tay gã miết mạnh, lĩnh vực vỡ tan, tiêu tan trong hư không. Ma tôn cũng bị gã nắm trong tay như con gà con.

“Đồ lén lút, lập tức rời khỏi thân thể Sát Hoàng không thì ta sẽ khiến ngươi thân hồn cùng bị diệt.” Năng lượng trên tay gã thoát ẩn thoát hiện, sẵn sàng bạo phát bất cứ lúc nào. Không gian quanh ma tôn cũng bị khí vực không gian ngưng kết, tàn hồn không còn đường chạy nữa.

“Đừng, đừng hủy tàn hồn của bản tôn.” Ma tôn kinh hoảng thất thố ré lên, một sợi tơ vàng mong manh thò khỏi trán Sát Hoàng, nhưng không hoàn toàn thoát ly thân thể.

“Nếu người tha cho bản tôn, ta sẽ cho người biết một bí mật cực lớn của Thánh điện.” Tàn hồn do dự một chốc rồi nghiêng răng lớn tiếng cầu xin.

652. Chương 663 : Năng Lượng Phong Bạo Biến Mất

“À, bí mật của Thánh điện.” Diệp Phong nhướng mày mỉm cười: “Quả nhiên các hạ có liên quan đến Thánh điện. Bất quá, các hạ quá nguy hiểm, mỗ không thấy Thánh điện bí mật gì đối được mạng các hạ.”

Thả hổ về núi, di họa vô cùng! Ma tôn quả là địch nhân quá đáng sợ. Hôm nay lão chạy mất thì khó chắc ngày sau không trở thành mối uy hiếp lớn. Năng lượng trên tay Diệp Phong thập thò, cơ hồ sẵn sàng xé tan thân thể lão bất kỳ lúc nào.

“Đợi đã.” Ma tôn hãi hùng, mồ hôi lạnh đầm đìa kêu lên: “Bí mật bản tôn nói ra tuyệt đối không khiến các người thất vọng. Nếu người chịu liên thủ với bản tôn, với tiềm lực của người, sau này sẽ thống lĩnh cả Thánh điện, thành chí tôn cường giả!”

“Thống lĩnh cả Thánh điện?” Diệp Phong rung động, gã không thêm muốn vị trí Thánh điện chí tôn, nhưng sau khi phản lại Thánh điện thì tương lai sẽ phải trải qua một trận sinh tử chi chiến.

Thực lực các phe trong Thánh điện đã đành, hiện giờ thực lực của Diệp Phong đã đạt đến mức sánh được với thiên giai cường giả. Chỉ có Ngũ hành thần tôn ẩn cư tại thần sơn mới là địch nhân gã e dè nhất. Tuy chỉ ở thần sơn một lúc, thậm chí cảm nhận rõ ràng chủ nhân giọng nói đó đáng sợ thế nào.

Dù gã nhờ cơ duyên có được hồn nguyên lực ngũ nguyên hợp nhất, còn tăng tiến thành địa giai cảnh giới. Nhưng mỗi lần nhớ lại cảm thụ ở thần sơn thì vẫn kinh rợn.

Muốn triệt để đánh đổ Thánh điện, địch nhân lớn nhất phải đối mặt là Ngũ hành thần tôn. Diệp Phong tự nhận thực lực song phương không thể vượt qua. Hiện tại ma tôn này nói rằng đang nắm trong tay một bí mật đủ khiến gã tương lai thống lĩnh Thánh điện, trở thành chí tôn cường giả đứng trên vạn người. Việc đó và kết quả gã cần cơ hồ không khác gì nhau.

Không chế Thánh điện cũng có nghĩa là phải đánh đổ Thánh điện.

“Không sai! Bản tôn có thể khiến người có được cả Thánh điện, thậm chí thành chí tôn cường giả của cả thánh địa và đại lục. Chỉ cần người liên thủ với ta.” Ma tôn nhấn mạnh vào hai chữ ‘liên thủ’ để nâng tầm quan trọng của mình.

“Được, ta tạm thời không giết người.” Diệp Phong trầm mặc một lúc rồi cười. Quả thật bí mật ma tôn nhắc đến khiến gã phi thường hứng thú. Gã muốn biết đối phương dựa vào đâu mà có thể đối phó người thống trị chân chính của Thánh điện - Ngũ hành thần tôn!

“Bất quá tàn hồn của người rời khỏi nhục thân Sát Hoàng, chúng ta cùng đàm phán.” Sát Hoàng cũng là tiền bối cường giả, Diệp Phong từng tôn kính, gã muốn nhục thân của ông ta yên nghỉ.

“Hừ, người đùa cợt bản tôn hả!” Ma tôn gầm lên giận dữ: “Nếu không có thân thể này, bản tôn há chẳng thành đồ chơi trong tay người, muốn đối phó thế nào cũng được.” Cảnh giới của ma tôn có thể ngang với thánh tôn nhưng chỉ là tàn hồn, mất nhục thân rồi không còn linh hồn uy năng như thánh tôn.

“Hừ! Người tưởng hiện giờ mình vẫn có tư cách bàn điều kiện hả?” Sắc mặt Diệp Phong lạnh lại, sức mạnh tăng lên khiến ma tôn có cảm giác nghẹt thở.

“Nếu người còn không thò ra, mỗ không ngại hủy hoại thân thể này, tin rằng anh linh Sát Hoàng tiền bối trên trời cũng hiểu...” Ngực khí lạnh lùng của gã khiến ma tôn rùng mình. Tuy lão không đành lòng nhưng tình thế này, không làm theo lời Diệp Phong thì sẽ lập tức hồn phi phách tán!

“Hảo! Bản tôn ra ngoài! Hi vọng người giữ lời.” Ma tôn bó tay, tàn hồn chần chờ một lúc rồi mới từ trán Sát Hoàng bay ra,

“Các hạ chịu thiệt một chút.” Tay gã ngưng tụ một quả hồn nguyên cầu, hút tàn hồn của ma tôn vào.

Lúc đó, bọn Thẩm Lan đã cùng chúng thánh giai chế phục toàn bộ mọi con rối của ma tôn, thấy Diệp Phong đã thu phục ma tôn, tứ nữ lập tức hoan hỉ lao tới.

“Ha ha! Xong rồi.” Diệp Phong cười ôn hòa với chúng nữ, đưa họ đến chỗ Yêu vương.

“Phong nhi quả nhiên không khiến vi sư thất vọng! Ha ha!” Yêu vương tuy vừa bị ma tôn quay tít nhưng nhờ Thu Tổ Thanh, Thu Tổ Nhã bảo vệ nên không sao. Mắt ông đầy nụ cười, nhìn gã đầy tự hào.

“Đồ nhi về muộn khiến sư phụ chịu khổ, thật sự hổ thẹn.” Tu vi của gã hiện đã nhận ra Yêu vương chưa lãnh hẳn, tuy không biết vì sao nhưng nếu gã về sớm, có lẽ ông ít phải chịu đau đớn hơn.

“Phong nhi khá lắm, lúc lên Thánh điện mới chỉ có hoàng cấp tu vi, giờ đã là địa giai. Mới chỉ mười mấy năm thôi, dù vi sư năm xưa cũng không so được. Ha ha!” Yêu vương cười ha hả.

“Hắc hắc!” Diệp Phong cười ngượng, gãi đầu gãi tai: “Cũng như năm xưa sư phụ tài bồi nên Diệp Phong mới có thành tựu hôm này.”

“Đúng rồi!” Diệp Phong chợt nhớ ra một việc, nói với vẻ kích động: “Đồ nhi đi thánh địa lần này, tuy không tìm được tiên thiên thổ nguyên chi lực nhưng nhờ cơ duyên xảo hợp lại tìm ra phương pháp mới để ngưng tụ tiên thiên khí hải. Thủy nguyên khí hải nhờ thế mà ngưng thành.”

“Hả, không cần dùng tiên thiên ngũ hành chi lực cũng có thể ngưng chế khí hải? Không thể nào.” Yêu vương ngăn người không dám tin. Khí hải khởi nguồn từ tiên thiên ngũ hành chi lực, không có tiên thiên chi lực sao lại có thể ngưng tụ khí hải?

“Chính xác, sư phụ nhìn xem đây là gì?” Tay Diệp Phong chụp lên không, một quả năng lượng cầu nho nhỏ màu trắng xám nhàn nhạt hiện lên trước mắt Yêu vương.

“Chuyện đó...” Dù Yêu vương kiến đa thức quảng cũng nhú mày, ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ hỏi: “Hình như tính chất năng lượng Hỗn nguyên cần khôn đại na di con vừa thi triển có phần giống...”

“Ha ha! Sư phụ quả nhiên kiến thức hơn người, nhìn một cái là ra ngay.” Diệp Phong bật cười, vỗ mông ngựa Yêu vương khiến chúng nữ và vợ chồng ông đều cười vang.

“Quả năng lượng cầu này là gì vậy?” Yêu vương hiếu kỳ hỏi.

“Tiên thiên viên mãn hỗn nguyên lực!” Gã mỉm cười nhìn chúng nhân, nói bằng khẩu khí thần bí: “Trong không gian thông đạo lên thánh địa có năng lượng phong bạo mãnh liệt vì là nơi phát nguyên của tiên thiên hỗn nguyên chi lực. Theo đồ nhi đoán, trận đại chiến mấy vạn năm trước giữa Vu võ và võ giả trên đỉnh thánh sơn đã phá tan được chướng ngại tiên thiên hỗn nguyên phong ấn thông đạo khiến hai không gian nối liền.”

“Hỗn nguyên lực viên mãn là ngũ hành toàn vẹn hả?” Thẩm Lan hiếu kỳ hỏi. Cô hơi biết về việc gã tứ nguyên hợp nhất tu thành hỗn nguyên lực.

“Không sai! Tiên thiên hỗn nguyên lực hàm chứa tiên thiên chi lực do ngũ hành hợp nhất nên chỉ cần dùng chút thủ đoạn là có thể rút một loại tiên thiên nguyên lực ra...”

“Phong nhi, thủy nguyên khí hải của con luyện hóa bằng cách đó?” Yêu vương hơi biến sắc, kích động hỏi.

“Đúng vậy, bằng không đồ nhi không chần chừ mười năm mới quay về đại lục.” Diệp Phong gật đầu rồi tỏ vẻ tiếc nuối: “Tiếc rằng trong thông đạo có năng lượng phong bạo nên tiên thiên hỗn nguyên chi còn lại không nhiều, đồ nhi lấy được chút sau cùng ở đó. Bất quá giúp sư phụ luyện hóa thổ nguyên và kim nguyên khí hải là đủ.”

“Hảo! Hảo!” Thần sắc Yêu vương kích động, gật đầu liên tục, ông bị khốn vì thổ nguyên khí hải không cân bằng với tứ nguyên nên không thể tấn nhập thánh giai, kỳ thật cảnh giới của ông, nhờ có linh hồn đặc thù, dù không có hồn thạch cũng đã siêu việt hoàng cấp. E rằng đã đạt đến địa giai diên phong.

Một khí chướng ngại khí hải được giải quyết, tu vi của ông sẽ không còn gì ngăn cản nữa, tăng tiến cực nhanh. Tất cả đều bắt nguồn từ hạt tiên thiên hỗn nguyên chi lực trong tay Diệp Phong. Yêu vương vốn không còn hy vọng, giờ đột nhiên nhận được tin vui, làm gì có chuyện không kích động?

“Ha ha ha! Bản vương không bị ngũ hành khí hải không cân bằng gây trở ngại thì chỉ cần cho bản vương năm mươi năm tất sẽ trở lại thánh địa tìm Ngũ hành thần tôn báo cừu! Trả mối thù năm xưa chúng bức bách bản vương và Tổ Thanh, hại cha con vợ chồng thất tán mười mấy năm.” Mắt ông ánh lên tinh mang, sát ý ẩn chứa trong đó khiến người ta không lạnh mà run.

“Chuyện đó...” Diệp Phong nghe xong những lời hào khí của Yêu vương, đột nhiên nhăn nhó lắc đầu: “Vu chú mà sự phụ trùng, đồ nhi lập tức trừ được. Luyện hóa tiên thiên thổ nguyên chi lực cũng không phức tạp nhưng sự phụ muốn báo thù, e rằng Thánh điện không cho chúng ta năm mươi năm đâu...”

“Ồ, vì sao hả?” Yêu vương lấy làm lạ: “Có bảo năng lượng trong thông đạo làm chướng ngại, tuy trước mắt chúng ta không đấu nổi thực lực của Thánh điện, nhưng chúng cũng chưa uy hiếp được chúng ta. Phong nhi vì sao nói là không đầy năm mươi năm?”

Năm mươi năm với thánh giai chỉ là một cái búng tay, không đáng gì hết. Mấy vạn năm nay, Thánh điện chỉ dựa vào hư thánh để khống chế Võ Nguyên đại lục, hiện giờ hư thánh không còn uy hiếp nổi Yêu điện nữa.

“Đồ nhi lấy đi tia tiên thiên hỗn nguyên chi lực này, tựa hồ là mấu chốt khiến năng lượng phong bạo tung hoành trong thông đạo. Lấy đi tiên thiên hỗn nguyên chi lực rồi thì linh khí trong thánh địa thông đạo biến hóa lạ lùng... Con nghĩ, năng lượng phong bạo khi đi ngược chiều thông đạo không còn nữa.” Diệp Phong lắc đầu nhăn nhó: “Các vị có chú ý thấy linh khí ở thánh sơn dần sung mãn hơn không?”

Yêu vương và chúng nữ mới giật mình, khẽ tra xét thì thấy ở cửa thông đạo mà Diệp Phong vừa đi ra, thiên địa linh khí cuộn cuộn đang phun vào thánh sơn. Trong lúc gã đấu với ma tôn, nồng độ linh khí ở đây vốn lúc trước gần khô kiệt thì giờ gần gấp đôi vạn niên linh trì.

Chúng tỏ năng lượng hình thành lên cơn bão trong thông đạo đang tràn xuống Võ Nguyên đại lục. Sẽ có ngày năng lượng này cạn hết, năng lượng phong bạo tất nhiên không còn tồn tại.

653. Chương 664 : Bí Mật Của Ma Tôn

Chúng nhân nhìn nhau, biết năng lượng phong bạo khi đi ngược chiều thông đạo tan biến có ý nghĩa gì.

Có nghĩa là thánh địa thông đạo không còn là trở ngại với cao thủ trên hư giai của Thánh điện, địa giai cho đến thiên giai cường giả đều có thể thoải mái về Võ Nguyên đại lục. Tương lai người Thánh điện lúc nào cũng có thể xuất hiện tại Võ Nguyên đại lục, tạo thành mối uy hiếp không nhỏ với Yêu điện vừa trưởng thành.

“Tức là sau này chúng ta sẽ phi thường nguy hiểm?” Yêu vương nghiêm túc ngưng thần hỏi.

“Tạm thời, ở thánh sơn tương đối an toàn.” Diệp Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi phân tích: “Linh khí trong thông đạo còn tiết ra trong nhiều năm, trong thời gian này, dù người Thánh điện phát hiện thông đạo khác thường thì mấy tên thiên giai nhất gan đó vị tất dám mạo hiểm vào tra xét.”

“Đợi khi chúng hiểu rằng đi ngược thông đạo không còn nguy hiểm thì ít nhất cũng phải hai mươi năm nữa.” Diệp Phong nhướn mày, nhậm giọng: “Hai mươi năm, ta tin rằng nếu chúng ta chuẩn bị đầy đủ, vị tất không có khả năng đấu với Thánh điện.”

“Nhưng thiên giai thánh giả của Thánh điện rất khó đối phó.” Chúng nữ vẫn lo lắng.

“Thực lực của ta hiện giờ thì một hai thiên giai không đáng ngại. Ta cũng không cho rằng Thánh điện phải hết thiên giai xuống đại lục trong một lần. Hà huống, hai mươi năm nữa, thực lực của ta lại ở cảnh giới khác.” Chân mày Diệp Phong ẩn chứa tự tin vô vàn, trầm giọng nói: “Chỉ có Ngũ hành thần tôn ẩn thân trong thần sơn khiến ta e dè, nếu năm lão tặc đó xuống Võ Nguyên đại lục, e rằng...”

“Năm lão tặc đó, tu vi xác thật đạt đến mức khoáng cổ thức kim... Phong nhi thiên phú tuy siêu tuyệt nhưng không thể trong thời gian ngắn mà đấu được với chúng. Thật sự rất khó xử.” Yêu vương cũng tỏ vẻ lo lắng, trầm giọng.

“Bất quá sư phụ không cần lo lắng, có lẽ sự tình không xấu như tưởng tượng.” Diệp Phong đột nhiên mỉm cười.

“Hả, Phong nhi có cách đối phó chúng?”

“Đồ nhi không có, nhưng hắc thì có thể.” Diệp Phong lắc lắc quả hồn nguyên cầu phong bế ma tôn trước mắt Yêu vương, cười hăng hắc: “Hắc có lẽ liên quan không tệ với Ngũ hành thần tôn, chắc sẽ cung cấp được không ít tin tức quan trọng...”

Dẫn dò những người khác thanh lý chiến trường, phong ấn mấy con rối của ma tôn vào ngực phong xong xuôi, gã mới cùng Yêu vương và chúng nữ về đại điện tổng bộ Yêu điện.

Yêu vương, Thu Tổ Thanh, Thu Tổ Nhã, tứ nữ và Diệp Phong vây thành vòng tròn, ném hồn nguyên cầu phong bế ma tôn vào giữa. Diệp Phong để hồn nguyên cầu lộ ra một khe hở, kim quang nhanh chóng thò ra, tựa hồ định cướp đường chạy trốn.

“Định chạy?” Diệp Phong khẽ co tay búng, ngưng kết tàn hồn ma tôn trong không khí, trong kim mang mờ mờ, hình ảnh ma tôn thoát ẩn thoát hiện, tỏ ra cực kỳ sợ hãi.

“Xú tiểu tử! Người định làm gì?” Ma tôn rống lên, chung quanh thì Yêu vương và tứ nữ còn từng là tử đối đầu, lão có lý do để bất an.

“Các hạ không cần khẩn trương, mỗ đã nói không giết các hạ thì không nuốt lời.” Ngũ khí nhạt nhẽo của Diệp Phong khiến ma tôn thở phào nhưng những lời tiếp theo lại khiến lão giật mình lo lắng.

“Nhưng nếu tin tức người cung cấp khiến ta thất vọng... chắc người biết hậu quả là gì.” Diệp Phong cười lạnh khiến ma tôn sồn gai ốc.

“Bản tôn sao biết được sau khi tiết lộ bí mật rồi thì các người sẽ thả bản tôn? Trừ phi người phát thệ, biết bí mật xong sẽ hợp tác với bản tôn, hoặc ít nhất cũng để bản tôn an toàn ly khai!” Ma tôn thấy Diệp Phong có vẻ rất hứng thú với bí mật này, tức thì có ý trượng, không vội thỏa hiệp.

“Hừ! Các hạ tưởng mình còn chỗ để đàm phán hả?” Diệp Phong nhún vai lơ đãng, một ngón tay khẽ gãi lên tóc rồi nheo mắt cười lạnh: “Nếu bí mật đó có giá trị, mỗ đảm bảo không hủy diệt các hạ. Đó là giới hạn của mỗ. Nếu các hạ còn giở trò gì, mỗ không ngại rũ sạch ý thức của các hạ rồi mời sư phụ tìm kiếm thông tin trong ký ức của các hạ, kết quả cũng vậy thôi mà.”

“Ha ha! Bản vương tuy không có tu vi lợi hại như các hạ nhưng thủ đoạn sư hồn này thì hơi biết một chút. Nếu các hạ không ngoan ngoan khai ra, bản vương không ngại thử xem sao.” Yêu vương cười thập phần phối hợp, kỳ thật ông không có bản lĩnh đó, chẳng qua chỉ muốn dọa đối phương mà thôi.

Sức mạnh linh hồn của Yêu vương cuộn lên, tựa hồ chuẩn bị xâm nhập tàn hồn của ma tôn.

Ma tôn đời nào dám mạo hiểm, thứ lão đem ra đánh cược là tu vi và tính mệnh mấy vạn năm. Tuy lão hoài nghi Yêu vương chưa chắc có năng lực đó nhưng tạo nghệ về linh hồn của đối phương thật sự khiến lão không biết rõ.

“A.. dừng lại.” Ma tôn sau rốt cũng cúi xuống ủ rũ: “Ta nói, ta nói. Bất quá ta nói xong, Diệp Phong người không được nuốt lời, bằng không bản tôn dù hóa thành ác quỷ cũng không tha cho các người.”

Diệp Phong hơi trầm mặc một lúc rồi khẽ gật đầu: “Nói đi... thật ra người biết bí mật gì của Thánh điện. Nếu quan trọng, có thể ta không giết người.”

Ma tôn hít sâu một hơi rồi tuyên bố một câu: “Kỳ thật, từ vạn năm trước Ngũ hành thần tôn đã không còn tồn tại nữa.”

“Cái gì!”

“Không thể nào!”

Yêu vương và Diệp Phong đồng thời kinh ngạc kêu lên. Họ đều từng đối diện thần tôn, uy áp không thể kháng cự đó, nếu Ngũ hành thần tôn không ở trong thần tôn thì còn ai có được thực lực đáng sợ đến thế?

“Sao ngươi biết từ vạn năm trước Ngũ hành thần tôn không còn nữa? Vậy chủ nhân ẩn tàng trong Thánh điện thần sơn là ai?” Diệp Phong nhíu mày hỏi.

“Vì... bản tôn từng là một trong Ngũ hành thần tôn - Kim nguyên thần tôn!” Ma tôn nghiêng răng ken két nói: “Hiện ẩn thân trong thần sơn chỉ còn Hỏa Lệ, tên tiểu nhân phản bạn.”

“Hỏa Lệ? Là ai? Hỏa nguyên thần tôn sao?” Diệp Phong hơi nhướng mày như nhớ ra gì đó. Lần gã vào thần sơn cũng lấy làm lạ vì sao chỉ có một giọng nói trò chuyện với mình, hơn nữa không cảm nhận được khí tức khác.

Lúc đó gã còn cho rằng tứ vị thần tôn bế quan tu luyện nên không phát ra khí thế, giờ xem ra có điều mờ ám, nên tin lời ma tôn mấy phần.

Với cảnh giới như ma tôn, nếu bảo lão không phải một trong Ngũ hành thần tôn thì e không còn nhân vật nào có thể sánh được.

Vạn năm trước, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Hỏa Lệ, từng là hỏa nguyên thần tôn, vì sao mà phản lại tứ vị thần tôn kia?

Trong lòng chúng nhân đều vương một câu hỏi lớn.

654. Chương 665 : Cảnh Giới Chí Cao .

“Không sai. Hỏa Lệ là hỏa thần tôn năm xưa. Năm xưa bọn lão phu năm người tình như huynh đệ, cùng lật đổ thống trị của Vu vô tộc, lập lên cơ nghiệp như Thánh điện. Nhưng hắn lại vì... lại giết hết bọn lão phu, biến bọn lão phu thành phiến đá lót chân.” Ma tôn nghiêng răng.

Nhắc đến nguyên nhân, ma tôn tỏ ra rất hàm hồ, không hề nói rõ.

“Vì sao lão phải giết các người? Các người chết thì có ích gì cho lão tấn cấp?” Diệp Phong nhíu mày lạ lùng, không nghĩ ra điểm quan trọng trong chuyện này.

“Đó là bí mật trong bí mật.” Ma tôn đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn thẳng vào Diệp Phong: “Trừ phi ngươi khiến ta yên lòng, sau khi ta nói ra bí mật thì để ta khôi phục nhục thân rồi thả cho ta đi, bằng không ta tuyệt đối không tiết lộ.”

“Các hạ còn tư cách đưa ra điều kiện hả? Lẽ nào muốn ném mùi bị sư hổn.” Yêu vương nổi giận, cong năm ngón tay thành trảo định chụp vào tàn hồn của ma tôn, lòng tay ông toát lên linh hồn uy áp trùm tới khiến tàn hồn chao chất như cánh bèo trong nước lũ.

Hư ảnh của ma tôn tỏ vẻ hoảng sợ nhưng vẫn nói cứng: “Dù ngươi biết sư hổn chi thuật cũng tuyệt đối không tìm ra bí mật đó. Bí mật này không chỉ dùng ký ức là hiểu rõ, các ngươi chưa đạt đến cảnh giới đó, không thể hiểu được. Nếu bản tôn không được bảo đảm an toàn, các ngươi cùng đừng mơ sẽ biết được gì.”

“Ngươi uy hiếp ta?” Diệp Phong vẫn mỉm cười, mắt lại ánh lên hàn mang, lạnh lùng nói.

“Bản tôn cũng vì giữ mạng.” Ma tôn cố lên gân: “Không có ta trợ lực, với thực lực của các ngươi sớm muộn gì cũng bị Thánh điện truy sát, đều chết không có đất chôn. Diệp Phong ngươi đừng tưởng có thực lực sánh với thiên giai là đủ để bảo vệ mọi người. Đúng là si tâm vọng tưởng!”

Ma tôn quan sát tình hình, lại từ các nguồn có được một ít thông tin về Diệp Phong. Với quan hệ đối địch giữa Yêu điện và Thánh điện, theo những gì lão biết thì Thánh điện tuyệt đối không bỏ qua cho gã và Yêu vương.

Diệp Phong sầm mặt, trầm mặc hồi lâu. Ma tôn tuy có ý uy hiếp nhưng không phải không có lý. Nếu bí mật về thông đạo bị Thánh điện biết được thì họ sẽ bị truy sát vô cùng vô tận. Diệp Phong đương nhiên không sợ thiên giai cường giả nhưng còn bọn Thẩm Lan, còn các huynh đệ Vô Song môn và những người liên quan đến gã thì sao? Họ làm cách nào chống nổi Thánh điện?

“Bí mật ngươi nói ra có thể giúp ta kích bại Thánh điện? Thậm chí cả... Hỏa Lệ?” Diệp Phong lạnh lùng nhìn ma tôn, nhấn mạnh từng chữ.

“Bản tôn đương nhiên không thể đảm bảo trăm phần trăm, nhưng nếu không có bí mật này, các người sẽ bị Thánh điện tiêu diệt. Sáu thành! Bản tôn nắm chắc sáu thành khiến người có cơ hội đạt thành mục tiêu. Ta chỉ cần có nhục thân, hơn nữa được an toàn đi khỏi, mỗi giao dịch này người không thiệt chứ. Giết bản tôn người cũng không có lợi gì.” Ma tôn tàn hồn ánh lên kim quang, hư ảnh chao chất nói.

“Không tiêu diệt tàn hồn và cho người nhục thân, ta đều có thể đồng ý.” Diệp Phong ve cằm: “Nhưng để người đi thì không thể nào.”

“Vì sao! Lẽ nào người định tù khốn bản tôn?” Ma tôn nghĩ đến những ngày đen tối bị cầm cố ở đáy biển, bất chợt run lên, khàn khàn ré lên: “Nếu thế bản tôn thà chọn thần hồn đều bị diệt. Chúng ta đồng quy vu tận.”

“A! Các hạ hà tất kích động như thế?” Diệp Phong nheo mắt cười ha hả: “Mỗ có bảo sẽ phong ấn các hạ bao giờ không? Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Ma tôn bị gã khiến cho cuống lên, lão còn chưa muốn chết.

“Chỉ có điều các hạ từng là tuyệt đỉnh cường giả lừng lẫy một thời, nếu mỗ cho các nhục thân rồi để các hạ đi thì với thủ đoạn của các hạ, không bao lâu sẽ hoàn toàn phục nguyên, lúc đó chắc mỗ mới phải e sợ... Các hạ nói đi, mỗ có nên để các hạ đi khỏi không?” Diệp Phong nhếch môi, không hề mắc hỡm.

“Người định thế nào?” Ý đồ bị nhìn thấu, ma tôn hậm hực hỏi. Khi hai bên đàm phán đều từ giá cao giảm dần xuống thấp. Diệp Phong đã nhận ra mục đích của ma tôn, lão đành nhượng bộ trước.

“Đơn giản lắm, trước khi uy hiếp từ ma tôn các hạ với mỗ chưa giải trừ thì mỗ phải hạn chế một chút với nhục thân của các hạ...”

“Không thể nào, có khác gì giao tính mệnh bản tôn vào tay người, người muốn đối phó lúc nào thì bản tôn sao kháng cự được.” Ma tôn lắc đầu quầy quậy. Không có nhục thân tức là cô hồn không có cảnh giới, tu vi cao đến đâu cũng không thể thi triển!

“Các hạ tựa hồ chưa hiểu rõ tình hình. Hiện tại các hạ chỉ là tù phạm, mỗ cho các hạ nhục thân và tự do nhất định là nhượng bộ hết mức rồi. Chỉ cần các hạ không có mưu đồ gì sau lưng mỗ thì mỗ hà tất làm hại các hạ?” Diệp Phong ve cằm cười nhẹ: “Hơn nữa các hạ bị Hỏa Lệ phản bội, bị hấn hạ đến thành thế này, lẽ nào không muốn báo thù?”

“Muốn. Bản tôn không lúc nào không muốn báo thù.” Nghe đến tên Hỏa Lệ, sắc mặt ma tôn lập tức âm trầm.

“Vậy thì sao chúng ta không đi đến hiệp nghị hợp tác? Các hạ muốn đối phó Hỏa Lệ, mỗ muốn rũ bỏ phiền hà từ Thánh điện, sau cùng cũng phải trừ đi Hỏa Lệ, cùng chung mục tiêu, không nên làm địch nhân của nhau.” Diệp Phong cười bảo.

“Người khống chế nhục thân của bản tôn mà coi là có thành ý hợp tác hả?” Ma tôn tuy động lòng nhưng mặt vẫn sầm xuống.

“Ha ha! Các hạ thật quá nguy hiểm, sau khi giải phóng thực lực cho các hạ thì mỗ phải có chút vốn tự giữ mình chứ, lẽ nào không nên?” Diệp Phong ngẩng lên, niềm tự tin từ thể nội toát ra: “Bất quá các hạ tuy mạnh nhưng mỗ tin sẽ có ngày mỗ đạt đến thậm chí siêu việt các hạ. Đó là khi ma tôn các hạ được hoàn toàn tự do.”

“Được, nhưng sau này người không được lợi dụng nhục thân ép bản tôn nghe lệnh người. Bản tôn tuyệt đối không làm nô lệ cho người.” Diệp Phong nói thẳng ra, ma tôn biết đã đến giới hạn sau cùng của gã. Tuy còn bất cam nhưng hiện giờ lão không còn gì để mang ra mặc cả nữa, đành phải chấp nhận.

Điều kiện này khiến lão bị Diệp Phong khống chế nhưng so với thần hồn câu diệt, vĩnh bất siêu sinh thì hơn nhiều. Hơn nữa tiếp xúc lâu với gã, lão biết đối phương không phải hạng gian hiểm vô sỉ, chỉ cần lão không có địch ý thì không cần lo rằng gã sẽ đối phó mình. Diệp Phong vẫn cần vào lão để đối phó Thánh điện.

“Khả dĩ!” Diệp Phong cười vừa ý: “Về mặt nào đó, Diệp Phong còn cần các hạ chỉ giáo nhiều.”

Tuy Diệp Phong tạm thời đáp ứng nhưng nếu đến lúc cần thiết, gã sẽ mặc kệ tất nội dung hiệp nghị gì đó. Lúc cần lợi dụng ma tôn, gã tuyệt đối không mềm lòng.

“Hiện tại, ma tôn có thể cho bọn mỡ biết bí mật của bí mật đó là gì không?”

“Bí mật này do năm người bọn ta cùng nghiệm ra trong một lần liên hợp tu luyện.” Ma tôn như giở lại một trang ký ức xa xưa, từ từ nói: “Trên đời có tồn tại cảnh giới chí cao hư vô phiêu diêu nhưng xác thật là có. Một khi đạt đến cảnh giới chí cao, sẽ đứng ở tầng cao nhất của võ đạo. Từ đó vô địch thiên hạ!”

655. Chương 666 : Bí Mật Của Hỏa Lệ .

“Chí cao chi cảnh...” Một tia minh ngộ lóe qua óc Diệp Phong, trong quá trình tu luyện đột phá không chỉ một lần chạm vào cảnh giới đó, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không chạm tới độ cao.

Tuy ma tôn từng cảm ngộ được cảnh giới chí cao, nhưng Diệp Phong chắc trăm phần trăm rằng cảnh giới chí cao ma tôn nói đến cũng như tia ý thức trong sâu thẳm linh hồn gã. Nhận thức này tuy không có bằng chứng gì nhưng gã nhận định chắc chắn như thế.

“Không sai! Chỉ cần đạt đến võ đạo chí cao thì thử linh hồn và nhục thân sẽ bất tử bất diệt, trở thành Thần thật sự.” Ma tôn không biết Diệp Phong từng cảm ngộ cảnh giới đó, tàn hồn của lão lấp lánh kim quang, hư ảnh tỏ ra cực kỳ hưng phấn và kích động. Cảnh giới lão đạt đến trước kia có thể khiến lão sống mười vạn, thậm chí mấy chục vạn năm nhưng rồi sẽ có ngày suy kiệt, chỉ có đột phá cảnh giới chí cao mới không để tình huống đó xảy ra.

Đối với cường giả tu luyện đến mức như Ngũ hành thần tôn thì quyền thế, tài phú, thực lực đều không còn là thứ họ quan tâm nữa. Họ chỉ quan tâm đến xem bằng cách nào thật sự bất tử bất diệt, trở thành Thần vượt lên tất cả.

“Năm người các vị cảm ngộ thấy cảnh giới đó thì nên nỗ lực cùng tu luyện để sớm hoàn thành đột phá mới đúng. Vì sao Hỏa Lệ lại hạ độc thủ? Mỗ đoán không sai thì tốc độ tu luyện của các vị cao hơn võ giả khác vì sáng tạo ra một pho ngũ hành liên hợp tu luyện chi pháp. Bốn người chết rồi, với hấn làm gì có lợi ích?” Yêu vương đột nhiên hỏi.

“Người đoán không sai, bọn ta đúng là theo phương thức tu luyện ngũ nhân nhất thể lợi dụng năng lượng không gian tạo thành ngũ hành đại viên mãn mà đề thăng tu vi. Chính vì thế mà bọn ta không nghi ngờ nhau bao giờ, vì dù tổn thất ai thì sẽ tạo cho bốn người kia chương ngại tu luyện cực lớn. Lúc Hỏa Lệ lợi dụng lúc tu luyện mà đánh lén thì bọn ta không hề phòng bị.” Nhắc đến Hỏa Lệ, ma tôn lại nghiêng răng kèn kẹt.

“Hấn định làm gì? Lẽ nào có liên quan đến cảnh giới chí cao?” Diệp Phong hơi nhíu mày hỏi.

“Hấn định làm gì, khi ấy bản tôn đích xác không biết. Đồng bạn của bản tôn cũng trong lúc hoang mang bị Hỏa Lệ hạ thủ. Bản tôn không nhờ may mắn thì không thoát được tia tàn hồn này.” Mắt ma tôn ánh lên hàn quang, lạnh lùng nói: “Nhưng hiện tại bản tôn đã biết.”

“Biết cái gì?” Yêu vương và Diệp Phong cùng hỏi.

“Bản tôn thoát khỏi đáy biển, hút linh hồn của một vài cường giả ở đại lục, có được ký ức của họ.” Ma tôn đột nhiên nhìn Yêu vương và Diệp Phong, cười lạnh: “Năm xưa Yêu vương bị Thánh điện truy sát, có khi người cũng không biết nguyên nhân nhưng bản tôn và Hỏa Lệ nhất thể đồng tâm, không cần đoán bản tôn cũng biết ý đồ của hấn.”

Diệp Phong máy động, hỏi tiếp: “Lẽ nào cảnh giới chí cao và ngũ nguyên đồng tu liên quan đến nhau?”

“Không sai! Năm xưa bọn lão phu ản ước chạm được chí cao chi cảnh, nhưng cảm ngộ đó qua phiêu diêu. Võ đạo diên phong cảnh giới đâu dễ đạt đến? Bất quá trong quá trình cùng tu luyện, bọn lão phu cùng kết luận rằng nếu chỉ tu luyện nhất nguyên khí hải, vĩnh viễn không chạm tới chí cao chi cảnh.” Ma tôn tàn hồn lóe lên hai lần, nghiêm túc nói.

“Lúc đó bọn lão phu cực kỳ buồn bã, ngũ nguyên hỗn tu là bất khả thi, dù thật sự có phương pháp tu luyện đó thù cũng không có manh mối gì. Đến đẳng cấp như bọn lão phu thì thọ mệnh dài lâu nhưng không dám chắc sẽ tìm ra cách ngũ nguyên hỗn tu...” Ma tôn nhìn Yêu vương và Diệp Phong đầy ghanh tị: “Không ngờ sư đồ người tu luyện mới mấy chục năm lại tìm ra phương pháp ngũ nguyên đồng tu, Diệp Phong còn đạt tới mức tinh thâm hỗn nguyên nhất thể. Bản tôn nghĩ đó là nguyên nhân duy nhất Hỏa Lệ khó dễ các người.”

“Các hạ còn chưa cho mỗ biết vì sao Hỏa Lệ đánh lén các thần tôn khác, có quan hệ gì với tu luyện chí cao chi cảnh?” Diệp Phong bình thản hỏi: “Lúc xảy ra việc đó, sư phụ mỗ chưa tồn tại. Hẳn không tìm được phương pháp ngũ nguyên hỗn tu, sao lại mạo hiểm giết bốn người kia?”

“Vì hần cần khí hải của bọn lão phu.” Sắc mặt ma tôn sầm xuống, trầm mặc hồi lâu mới đáp: “Vì bọn lão phu tìm được cách duy nhất ngũ nguyên hỗn tu là hút tứ nguyên khí hải từ bên ngoài vào rồi nghĩ cách dung hợp làm một.”

“Nhưng hấp thu khí hải có thuộc tính khác từ ngoại giới không phải là việc thập phần nguy hiểm sao? Xưa nay chưa có ai thành công?” Diệp Phong lấy làm lạ.

“Ha ha! Như thế đích xác thập phần mạo hiểm. Năm người bọn lão phu khi xưa có tu vi thánh giai điền phong, hiểu về ngũ hành nguyên lực thâm sâu hơn người khác nhiều. Quan trọng hơn, tu vi cả năm như nhau, trừ thuộc tính khí hải ra thì cơ hồ hoàn toàn tương đồng. Nếu hấp thu ngoại giới khí hải để hỗn tu mà khả thi thì năm khí hải tu vi như nhau càng chắc chắn, càng dễ cân bằng.”

“Phương án này, các thần tôn khác không nghĩ đến sao?”

“Năm người bọn ta nhất thể đồng tâm, cùng có ý nghĩ này. Nhưng nếu giết bốn đồng bạn để lấy khí hải thì không tính việc có đủ nhẫn tâm không mà một địch bốn thì ai dám mạo hiểm? Dù thật sự có được bốn khí hải kia cùng chưa chắc sẽ thành công, nên ý niệm này chỉ lóe lên trong bốn người rồi thôi. Hỏa Lệ... là một tên điên.” Ma tôn run giọng.

“Sau cùng hần có thành công không?” Diệp Phong tuy đã đoán được nhưng vẫn không nén nổi, bật ra câu hỏi.

“Hừ! Đương nhiên không! Không thì hần cần gì trốn trong thần sơn, không dám gặp ai.” Ma tôn tỏ vẻ vui mừng, gằn giọng rít lên: “Tuy ta không biết hần hiện thể nào nhưng với biểu hiện qua vạn năm nay thì ta đoán rằng Hỏa Lệ tất nhiên đã thất bại, thậm chí còn trả giá rất đắt.”

“Hả, phán đoán của người có chắc không?” Diệp Phong máy động hỏi.

“Không ai hiểu Hỏa Lệ hơn bản tôn. Với tính cách huênh hoang của hần, nếu hấp thu khí hải thành công, dù một vạn năm không đủ để đạt tới cảnh giới chí cao thì thực lực cũng vô địch thánh địa, đời nào chịu trốn trong thần sơn, không ra ngoài gặp ai?” Ma tôn cười âm lạnh, cực kỳ vui sướng: “Thực lực của hần đại tổn, không còn khổng chế được Thánh điện cường giả nên mới ra về thần bí ẩn tàng trong đó, ít nhất về danh nghĩa, Thánh điện vẫn do hần thống trị.”

656. Chương 667 : Chuẩn Bị Phản Công .

“Nhưng lúc trước sư phụ mỗ từng vào thần sơn gặp Hỏa Lệ, uy áp ở đó không thể nào giả tạo được. Dù thiên giai cũng không thể tạo cho bọn mỗ cảm giác ấy.” Diệp Phong nhớ lại chuyến đi thần sơn, lòng thầm chấn động.

“Có gì khó đâu? Bản tôn không vì linh hồn thụ tổn, thì không cần nhục thân cũng tạo ra đợc uy áp đó.” Ma tôn khinh khỉnh: “Uy áp chỉ là khí thể của cảnh giới, chỉ cần linh hồn không sao thì không bị ảnh hưởng. Theo bản tôn, Hỏa Lệ thử dung hợp năm khí hải nhưng thất bại, ảnh hưởng đến tu vi, nhưng linh hồn cảnh giới của hần không hề hấn gì nên mới qua khí thể để che giấu chân tướng.”

“Hóa ra là vậy!” Diệp Phong ngẫm nghĩ ve cằm, khẽ nở nụ cười: “Tức là Thánh điện hiện tại thì thực lực mạnh nhất là toán thiên giai đó. Nếu có thể chiến thắng họ thì Thánh điện sẽ không bị tấn công cũng tự phá? Hỏa Lệ không còn chiến lực?”

“Chắc là vậy.” Ma tôn tàn hồn lấp lóe, lại hưng phấn liếm môi: “Thực lực của ngươi hiện giờ không kém gì thiên giai nào. Tuy đối phó cả Thánh điện thì chưa thể nhưng có bản tôn giúp sức, Thánh điện sẽ dễ dàng lọt vào tay ngươi. Rồi chúng ta cùng đối phó Hỏa Lệ thực lực thụ tổn, hấn chết thì Thánh điện sẽ do chúng ta làm chủ, thế naof?”

“Các hạ muốn có lại nhục thân, cùng mỡ liên thủ đối phó Thánh điện?” Diệp Phong mỉm cười hỏi.

“Không sai! Bản tôn có thể truyền cho ngươi minh ngộ về cảnh giới chí cao, tuyệt đối khiến ngươi tu vi đại tiến.” Mắt ma tôn ánh lên ranh mãnh, buông lời dụ.

Hắc hắc! Diệp Phong tiểu tử này tuy thực lực và tư chất đều siêu quần nhưng nhất định không chóng nổi dụ hoặc của cảnh giới chí cao. Đỉnh cao võ đạo, là người tu luyện thì sẽ hứng thú. Chỉ cần gã đáp ứng liên thủ với bản tôn đối phó Thánh điện, ở đó cường giả vô số, bản tôn hấp thu thêm linh hồn thiên giai và địa giai, sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn phục nguyên. Lúc đó linh hồn bản tôn khôi phục, dù Diệp Phong giữ trò gì với nhục thân thì cũng không thành vấn đề.

Đợi khi trừ xong Hỏa Lệ để báo thù, nếu Diệp Phong ngoan ngoãn hiến ra cách ngũ nguyên hồn tu, bản tôn sẽ tha mạng cho gã, bằng không bản tôn hấp thu linh hồn ký ức của gã là sẽ tìm ra. Nắm được biện pháp đó, với tu vi thánh giai diên phong của bản tôn, tiến lên cảnh giới chí cao chỉ cần một bước nữa thôi. Ha ha ha ha!

Lúc đó cả thế giới sẽ phải thần phục dưới chân ta. Hỏa Lệ, tên khốn ngươi cứ đợi mà xem, mục tiêu ngươi không đạt được nhất định sẽ đạt được với bản tôn.

“Ta và các hạ cùng đối phó Thánh điện... được chứ.” Diệp Phong hỏi đáp khiến ma tôn muốn phát cuồng vì vui sướng, nhưng gã lại chuyển lời: “Bất quá không phải liên thủ mà ngươi là thủ hạ của ta.”

“Cái gì! Bản tôn từng là đường đường thần tôn, ngươi dám bắt ta làm thủ hạ.” Ma tôn tàn hồn diên cuồng cháy lên, hiển nhiên phần nộ đến cực điểm.

“Ta mặc kệ ngươi là thần tôn rắm cho gì đó, chỉ biết hiện giờ ngươi là bại tướng dưới tay ta, tàn hồn cũng rơi vào tay ta. Tuy ta đồng ý không hủy diệt ngươi nhưng có thể phong ấn ngươi lại, đợi cho tàn hồn của ngươi vì không còn thân thể nương náu mà từ từ tiêu vong thì cũng không thể coi là đi ngược ước định... đúng không?” Diệp Phong cười âm hiểm khiến ma tôn rợn tóc gáy, lúc đó lão mới nhớ ra mạng mình nằm trong tay gã.

“Mục đích lớn nhất của các hạ là tìm Hỏa Lệ báo thù. Chúng ta có cùng mục tiêu.” Diệp Phong từ tốn nói: “Để ngươi làm thủ hạ của ta, mục đích cũng là đối phó Hỏa Lệ và Thánh điện, không có gì xung đột với mục tiêu của các hạ.”

“Đừng mơ...” Ma tôn chưa dứt lời thì Diệp Phong đã không khác khí cắt ngang: “Hai lựa chọn cho ngươi. Một là làm thủ hạ của ta cùng đối phó Thánh điện. Hai là bị phong ấn đến lúc linh hồn tiêu tan.”

“Tên khốn Diệp Phong, ngươi đã đáp ứng bản tôn, chỉ cần bản tôn nói ra bí mật thì sẽ không hạn chế tự do, ngươi định nuốt lời?” Ma tôn nổi giận đùng đùng, cảm giác khuất nhục chưa từng có lan khắp toàn thân.

“Cho ngươi một phút cân nhắc.” Diệp Phong lạnh lùng nói: “Sau khi đối phó Hỏa Lệ và Thánh điện xong, biết các hạ không uy hiếp đến bọn mỡ thì sẽ trả lại tự do cho các hạ. Đó là ngưỡng của mỡ.”

Kim điểm trong mắt ma tôn hư ảnh lóe lên kịch liệt. Lão cảm giác được Diệp Phong không nói đùa. Thấy khóe môi gã nhếch lên, ma tôn chột rùng mình, lão đã trải qua vạn năm không thấy ánh mặt trời, thật không muốn nếm lại mùi vị đó.

“Được, ta đồng ý.” Thủ hạ thì thủ hạ. Đợi lúc bản tôn lấy lại thực lực là khi Diệp Phong ngươi hối hận. Ma tôn nghiêng răng: “Trả lại nhục thân cho ta đã.”

“Không được. Sát Hoàng tiền bối có quen biết với mỡ, không thể để thân thể tiền bối cho các hạ.” Diệp Phong cự tuyệt ngay.

“Ngươi định thế nào!” Ma tôn nhảy chơi chơi, nếu không phải chỉ là tàn hồn chắc lão đã thổ huyết vì giận dữ, găm lên diên cuồng: “Thân thể này, ta vất vả lắm mới gặt được y dùng tiên thiên kim nguyên tôi luyện

mấy trăm năm, miễn cưỡng dung nạp tàn hồn của bản tôn. Người có biết luyện một thân thể khác thể này tốn bao nhiêu tinh lực không?”

“Thánh điện thiếu gì thiên giai tu luyện kim nguyên, thân thể của chúng mà đem luyện chế chắc không phí công lắm?” Chỉ một câu của gã là khiến ma tôn tắt tiếng.

Nhục thân thiên giai so với Sát Hoàng thì hơn nhiều lần. Cả thú hồn hoàn chỉnh của thánh tôn còn có thể lấy thân thể của thiên giai yêu thú thay thân thể mình thì tàn hồn như ma tôn đương nhiên càng không vấn đề. Diệp Phong hiểu điều đó, Sát Hoàng cần đến mấy trăm năm sử dụng Tru thần kiếm tôi luyện nhục thân vì tu vi của ông ta quá thấp, khí hải mong manh. Thân thể thiên giai thì không cần lo lắng điều đó.

“Người thật sự muốn giúp ta lấy được thiên giai nhục thân?” Ma tôn lập tức biến sắc, tham lam cười khan.

“Mỗ sẽ hạ vu chú vào thân thể đó, một khi phát hiện người có mưu đồ xấu thì ra sẽ hủy đi, khiến tàn hồn của người không có đất dung thân.” Diệp Phong cười lạnh: “Chỉ cần người ngoan ngoãn giúp ta đối phó Thánh điện và Hỏa Lệ, vu chú vĩnh viễn sẽ không bạo phát, ta còn cung cấp hồn lực cho người hồi phục tàn hồn.”

“Được! Thành giao!” Ma tôn biết đó là thủ đoạn của Diệp Phong để khống chế mình, chỉ là lão không thể phản kháng, vì báo thù và tính mạng, lão tạm thời phải nhẫn nại.

oOo

Đạt thành hiệp nghị với ma tôn xong, gã thu tàn hồn của lão lại. Thiên giai nhục thân là việc về sau, quan trọng nhất bây giờ là khuếch đại thực lực phe gã.

Biết Ngũ hành thần tôn chỉ còn lại một, hơn nữa Hỏa Lệ không còn chiến lực thì gã như thấy rõ hy vọng phá hủy Thánh điện. Tu vi của gã tuy vẫn là địa giai nhưng toàn lực giao chiến thì Thánh điện thiên giai không phải đối thủ.

Hơn nữa gã không một mình. Vu vô nhất tộc, nhờ quan hệ với Hạ Kỳ Lạp, có thể sẽ giúp gã, còn cả yêu thú nhất tộc, nếu Tiểu Hôi thuận lợi giúp thánh tôn luyện chế thành công thân thể thì yêu thú cường giả khẳng định sẽ thần phục dưới chân thánh tôn. Lúc đó mà khai chiến với Thánh điện, thánh tôn tuyệt đối không cự tuyệt.

Thực lực hai bên tuy đơn lẻ không bằng Thánh điện nhưng liên hợp lại thì có thể chia bớt áp lực với gã. Ít nhất ở cấp thiên giai, họ không kém hơn mười bốn thiên thánh của Thánh điện.

Ở cấp địa giai và hư giai có lẽ còn kém hơn nhưng lần này gã mang về nhiều hồn thạch, tại Vô Nguyên đại lục cũng có thể bồi dưỡng được không ít hư giai và một vài địa giai cường giả.

Kỳ thật cảnh giới của sư phụ đã cao hơn hư giai, lão nhân gia lợi dụng tiên thiên hỗn nguyên để có được ngũ hành khí hải hoàn toàn cân bằng rồi sẽ đạt đến mức nào, cả Diệp Phong cũng không đoán được. Nhưng có thể khẳng định thực lực chân chính của Yêu vương tuyệt đối không kém hơn bất kỳ địa giai nào, thậm chí có thể đấu với cả thiên giai.

“Thực lực của Thánh điện, theo như Phong nhi nói thì liên hợp Vu vô và yêu thú nhất tộc, cộng thêm chúng ta nữa thì đối kháng Thánh điện không thành vấn đề. Chỉ là...” Yêu vương ngừng lại một chút: “Hỏa Lệ dù gì cũng là Hỏa nguyên thần tôn, tổn thương vì dung hợp ngũ nguyên khí hải thất bại cũng chỉ là suy đoán của ma tôn. Dù lão đoán không sai thì cũng đã qua vạn năm, Hỏa Lệ khôi phục đến mức nào, không ai biết được. Nên nhất định phải cẩn thận khi đối phó Hỏa Lệ.”

“Sư phụ lo lắng đúng lắm. Đồ nhi cũng nghĩ vậy.” Diệp Phong gật đầu: “Hiện tại còn chưa phải thời cơ phản công Thánh điện. Hơn nữa dù là Tiểu kỳ lạc tiếp thụ Vu vương truyền thừa, hay Tiểu Hôi giúp thánh tôn luyện chế thân thể, đều cần thời gian. Khi đồ nhi đột phá thiên giai thì không cần lo lắng đến Hỏa Lệ nữa.”

“Phong nhi tính xem đột phá thiên giai cần bao nhiêu thời gian?” Yêu vương nhíu mày hiếu kỳ.

“Nếu ở thánh địa cần một trăm năm, còn ở thánh sơn e rằng phải nghìn năm...” Tuy thánh giai thì quan trọng là đề thăng tu vi hồn lực nhưng linh lực cũng là cơ sở tu luyện năng lượng. Thánh sơn tuy có thông

đạo liên tục phun ra năng lượng làm nguồn bổ sung nhưng mức độ so với thánh địa khác nào trẻ nít với người lớn. Điều kiện này phần nào hạn chế gã đề thăng tu vi.

“Nhưng thánh địa thông đạo tối đa chỉ vài chục năm sẽ bị Thánh điện phát hiện, lúc đó mà chúng phái cường giả xuất chinh đại lục, e rằng cơ nghiệp huynh gây dựng sẽ hủy trong một ngày.” Thẩm Lan lo lắng: “Chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Đừng lo, ta nghĩ đến một nơi tu luyện tuyệt vời... có lẽ so với lên vào thánh địa tu luyện, tốc độ còn nhanh hơn.” Khóe môi gã nhếch lên.

657. Chương 668 : Người Thánh Điện Tới

Trong sâu thẳm không gian thông đạo nổi thánh địa với Vô Nguyên đại lục, năng lượng phong bạo điên cuồng sôi trào, linh lực hung hãn như muốn xé tan tất cả, xoáy tròn với tốc độ mắt thường không nhìn rõ. Trong thông đạo này, trừ linh lực vô biên tựa hồ không còn gì nữa. Bất kỳ vật chất nào ở đây đều bị năng lượng phong bạo xé tan, không để lại dấu tích.

Tuy đã mười tám năm từ khi Diệp Phong lấy đi tiên thiên hồn nguyên chi lực nhưng năng lượng trong thông đạo không hoàn toàn tan biến. Tuy uy lực dòng năng lượng đã giảm, không còn uy hiếp được cường giả có tu vi trên thiên giai nhưng vô thánh tu vi từ địa giai trở xuống tiến vào thì cơn bão mãnh liệt này vẫn khiến họ khó chống chọi. Điểm khác là uy lực năng lượng phong bạo dần ổn định chứ không thay đổi theo tu vi người tiến vào.

Trong trung tâm khu vực linh lực này xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị. Một võ năng lượng năm màu lơ lửng ở chỗ mạnh nhất của linh lực phong bạo, không hề bị ảnh hưởng gì

Càng kinh ngạc hơn là cái võ năng lượng năm màu này điên cuồng hút lấy linh lực, phảng phất như vũng xoáy tham lam, bao nhiêu linh lực tràn vào cũng nuốt hết, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, tựa hồ đen không bao giờ đầy.

Trong làn sáng năm màu đó, tại khu vực không gian người thường không thể tiếp xúc đến, một bóng người ngồi xếp bằng, không phải Diệp Phong thì ai?

Lỗ chân lông toàn thân gã mở rộng, dẫn toàn bộ linh lực hút vào hồn nguyên khí hải, tiếp đó khí hải chuyển động cực tốc, chuyển hóa linh lực thành nguyên lực. Liền đó khí hải được ngưng luyện, khuếch đại, tốc độ hút linh lực càng ngày càng nhanh.

Nơi tu luyện tuyệt vời mà gã nghĩ tới là thông đạo nối với thánh địa.

Mức độ linh lực ở đây còn hơn cả thánh địa, quan trọng hơn vì có năng lượng phong bạo nên dù tốc độ hút linh lực của gã có nhanh cũng sẽ được bổ sung đầy đủ ngay.

Tu vi của gã chỉ địa giai nhưng linh lực cần để đề thăng tu vi vượt xa phổ thông địa giai! Chỉ riêng linh lực cần cho khí hải, nếu tính nhất nguyên khí hải tăng được một phần tu vi là một thì nhị nguyên khí hải sẽ tăng thành $2 \times 2 = 4$ lần. Tam nguyên khí hải càng kinh nhân hơn, tới chín lần...

Cứ theo cách tính đó, linh lực mà ngũ nguyên khí hải của Diệp Phong đề thăng cần thiết nhiều gấp hai mươi lăm lần so với tu luyện giả cùng cấp. Chưa tính đến lượng linh lực gã cần để chuyển hóa thành nguyên nguyên lực tôi luyện nhục thân. Quả thật linh lực gã cần là cực kỳ kinh nhân.

Cũng may gã có minh ngộ về cảnh giới chí cao, hơn nữa đủ số hồn thạch để bổ sung hồn lực. Tu luyện không gặp trở ngại gì, hồn thạch trong nguyên trạch giảm nhanh, tu vi của gã và lượng linh lực hấp thu tăng nhanh.

Thoáng cái đã mười tám năm, gã không bước chân khỏi thông đạo, tu vi cũng nhờ khổ tu mà tăng lên địa giai điển phong, chỉ một bước nữa là đạt tới thiên giai.

“Ồ... có động tĩnh.” Mười tám năm nay, Diệp Phong nhờ ngũ hành hồn nguyên lực bảo vệ nên không bị thương tổn gì trong năng lượng phong bạo. Nên gã ung dung vào giữa trung tâm cơn bão, tận tình hấp thu thiên địa linh khí. Bản linh này, dù thiên giai thậm chí thần tôn cũng vị tất có được.

Hơn nữa, tu luyện lâu dài ở đây, có lẽ vì thông đạo từng có chướng ngại tiên thiên hỗn nguyên nên hỗn nguyên lực của gã dần hòa làm một với thông đạo, gã có thể cảm tri được vô hạn theo phạm vi năng lượng phong bạo vươn tới.

Bất tri bất giác, cả không gian thông đạo như lọt hết vào óc gã, bất cứ chuyện gì xảy ra trong đó thì gã đều nhanh chóng cảm ứng được.

Lần này gã cảm nhận rõ ràng có một toán khách không mời lọt vào cảm tri không gian của mình.

“Ha ha! Xem ra là người quen...” Diệp Phong mở mắt, khóe môi hơi nhếch lên. Trong đám người này có hai thiên giai cường giả, một người là oan gia cũ của gã - - Liệt Mãnh.

Thiên giai còn lại là trưởng lão Kim điện, gã cũng biết. Ngoài ra còn chừng tám, chín người tu vi đạt đến địa giai. Cả toán đang ở cửa thánh địa thông đạo, tựa hồ muốn vào.

“Không biết vì chuyện gì mà năng lượng phong bạo trong không gian thông đạo mười mấy năm nay luôn kịch liệt nhưng giờ đã hoàn hảo đi nhiều...” Người nói là Liệt Mãnh, tuy chỉ đứng ở rìa lối vào thông đạo, nhưng ngôn ngữ và thần thái lọt hết vào cảm tri của gã.

“Đó là việc đáng mừng, hoành hành lâu như thế, có khi năng lượng trong thông đạo đã tiêu hao hết. Mục đích của chúng ta là tra xét xem có thể về Vô Nguyên đại lục hay không. Nếu được thì sẽ có biện pháp đối phó hai tên phản nghịch Diệp Phong và Yêu vương.” Giọng còn lại là một Kim điện thiên giai.

“Hừ!” Nghe đến tên Diệp Phong, sắc mặt Liệt Mãnh sầm xuống: “Tên khốn đó trốn ở đâu nhỉ, tìm cả thánh địa không thấy tung tích hần. Lần này có thể tiến nhập Vô Nguyên đại lục, lão phu nhất định bắt hết nữ nhân của hần, xem hần có hiện thân không.”

Nhân thần Diệp Phong lạnh lại, hàn quang rực lên, rồi bình tĩnh tiếp tục lắng nghe.

“Chưa biết chừng Diệp Phong đã về Vô Nguyên đại lục! Liệt thiên thánh còn nhớ không lúc xưa yêu tộc thánh tôn cướp hồn thạch của chúng ta, trong đó có Hồn tâm khoáng có thể giúp gã xuyên việt thông đạo. Có thể thánh tôn cho gã Hồn tâm khoáng cũng nên.”

“Nếu hần ở Vô Nguyên đại lục thì lão phu còn mong gì nữa. Lần này nhất định không tha cho hần.” Liệt Mãnh hung hãn.

“Không được.” Một giọng khác đột nhiên khản trương lên, ngăn cản: “Liệt thiên thánh đừng quên việc lớn. Diệp Phong không thể chết.”

“Hừ!” Liệt Mãnh phảng phất nghĩ ra, hừ lạnh bất cam rồi nói: “Yên tâm, lão phu không lấy tính mạng hần, tối đa cho hần ném mùi đau khổ là được.”

“Liệt thiên thánh tốt nhất đừng xung động, bắt sống Diệp Phong là được, đừng để hần thương tổn gì. Bằng không Thánh điện phiền hà không nhỏ đâu...” Giọng nói kia ngăn cản Liệt Mãnh.

Diệp Phong thầm lấy làm lạ, nếu bảo không giết gã vì lệnh của Hỏa Lệ hoặc Thánh điện muốn moi tin tức quan trọng gì từ miệng gã thì còn hiểu được, nhưng phản ứng của thiên giai kia thì tựa hồ rất quan tâm đến an nguy của gã nhưng không phải vì Thánh điện muốn che chở cho gã.

Thật ra duyên cớ gì khiến Thánh điện khản trương với gã như vậy? Lẽ nào chúng có nguyên nhân trọng yếu không thể thương tổn đến gã?

Diệp Phong lắc đầu, trầm tư suy nghĩ.

658. Chương 669 : Thiên Giai Giá Lâm

Giọng nói kia tiếp tục: “Hiện tại Thánh điện gặp đại địch, thần tôn lại ở trong thần sơn, tạm thời không thể ra chủ trì đại cục. Nếu Liệt thiên thánh xung động mà trọng thương Diệp Phong, Vu vô và yêu thú mà biết thì e sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.”

Liệt Mãnh hừ mũi, sắc mặt từ từ bớt đanh lại, gằn giọng: “Coi như tên khốn đó may mắn. Đáng ghét, nha đầu thân phận bất minh hần đưa theo lại có Vu vương huyết mạch! Tiểu hầu vớ vẩn mang theo lại

được thánh tôn truyền thừa! Vì sao bên cạnh hần toàn là hạng biến thái thế nhỉ. Lẽ nào hần được trời cao thương tưởng?”

“Diệp Phong không biết có được trời cao thương tưởng hay không...” Giọng nói khác cười khở: “Nhưng hiện tại tiểu yêu thú đó được yêu tộc thánh tôn trợ giúp đã có tu vi thiên giai, còn tiểu nha đầu có Vu vương huyết mạch vì có truyền thừa mà cũng tấn cấp thiên giai.”

“Hiện giờ chúng đã liên kết làm một, yêu thú nhất tộc được thánh tôn thú hồn kết nối mà hoàn toàn thống nhất khởi lai. Vu vô man tử môn và yêu thú nhất tộc đứng cùng chiến tuyến, thực lực không kém gì Thánh điện. Tiểu nha đầu và tiểu yêu thú đó nhờ có năng lực truyền thừa, thực lực còn trên cả thiên giai lão làng như chúng ta. Một khi chúng biết Diệp Phong nguy hiểm thì sẽ dốc toàn lực đến tấn công Thánh điện...”

Liệt Mãnh giần giật da mặt như còn hoảng sợ, tỏ vẻ e dè: “Lần trước chúng vì việc chúng ta vây tiểu Diệp Phong ở thông đạo mà đến Thánh điện gây loạn, suýt nữa khiến Thổ điện thiên thánh mất mạng, nếu không nhờ thần tôn từ thần sơn phát ra khí tức dọa cho chúng bỏ đi thì e Thánh điện tổn thất nặng nề...”

“Nên mục đích của chúng ta là bắt mấy nữ nhân của Diệp Phong, nếu hần cũng ở Vô Nguyên đại lục thì bắt luôn. Như thế khi về thánh địa, chúng ta có thể đem ra uy hiếp Vu vô man tử và yêu thú nhất tộc. Dù tạm thời không trừ được chúng thì Diệp Phong còn trong tay chúng ta là chúng không dám khinh cử vọng động.” Giọng nói khác cất lên.

“Các hạ nói đúng. Lão phu dù thống hận tên khốn đó hơn thì cũng phải tạm thời nén cừu hận lại, không ảnh hưởng đến chính sự. Chỉ cần chúng ta kéo dài thời gian đến lúc thần tôn xuất quan, hừ.” Liệt Mãnh mắt lóe hung quang, gằn giọng: “Dù Diệp Phong cũng thế, Vu vương truyền thừa hoặc thánh tôn truyền thừa đều chết hết.”

“Liệt thiên thánh lo cho đại cuộc thì tốt quá rồi.” Thiên thánh kia vui mừng: “Chúng ta vào thông đạo thăm dò, nếu có thể thì trực tiếp tiến nhập Vô Nguyên đại lục, thực hiện đúng kế hoạch.”

“Đi thôi!” Liệt Mãnh vung tay, hai thiên thánh dẫn theo một đội địa giai, cẩn thận lao vào thông đạo.

Ở đầu kia, Diệp Phong từ từ mở mắt, nắm rõ mọi sự ở phía đối diện như lòng tay, nghe trọn vẹn những lời bàn luận của bọn Liệt Mãnh.

“Sau cùng cũng đến.” Diệp Phong nở nụ cười, lẩm bẩm: “Xem ra Tiểu Hôi và Tiểu kỳ lạp mấy năm nay rất khá, đạt đến trình độ Thánh điện thiên giai cũng nhứt óc... Ha ha, yêu thú nhất tộc và Vu vô kết đồng minh khiến Thánh điện bó tay, nếu cộng thêm thánh giai cường giả được thánh sơn bồi dưỡng thì sẽ vượt trên Thánh điện một bậc.”

“Uy hiếp duy nhất chỉ còn là Hỏa Lệ ẩn tàng tại thần sơn. Bất quá xem ra hần chưa tìm được biện pháp về hồn nguyên ngũ hành khí hải. Đây là cơ hội.” Diệp Phong chưa dứt lời, ma tôn tàn hồn từ Tru thần kiếm chui ra.

Vô Nguyên đại lục không có thân thể thiên giai thích hợp cho ma tôn phụ thể nên tạm thờ ở trong Tru thần kiếm. Diệp Phong không yên tâm, e rằng lão sẽ gây chuyện khi gã vào thông đạo tu luyện nên đưa theo luôn. Ma tôn hiện chỉ trong trạng thái hồn thể, có Tru thần kiếm bảo vệ nên không sợ năng lượng phong bạo.

“Xảy ra việc gì?” Ma tôn vẫn ở trong cây kiếm, hôm nay hẳn cảm nhận ra điểm khác thường của gã nên chui ra hỏi.

Gã mỉm cười, đem những lời nghe được trong thông đạo cho ma tôn biết, đôi phương lập tức sáng mắt: “Hai thiên thánh đến đây, có người của Kim điện không?”

“Không nghe chúng nhắc đến.” Diệp Phong nhún vai.

“Thôi vậy, việc đó không quan trọng.” Ma tôn đột nhiên kích động: “Người đã có thực lực có thể đấu với Thánh điện thì lần này là cơ hội nghìn năm khó gặp. Tên rùa đen Hỏa Lệ đó khi Thánh điện nguy cấp cũng chỉ phát ra được khí thể dọa địch nhân chứng minh thực lực của hần chưa hoàn toàn khôi phục, theo bản tôn thì không phải hần không muốn hiện thân vân cứu Thánh điện mà đã vô năng, không thể rời khỏi thần sơn.”

“Tức này nếu bây giờ chúng ta phản công Thánh điện, Hỏa Lệ có thể không thể hiện thân chiến đấu?” Diệp Phong hiểu ý ma tôn, trầm giọng hỏi.

“Đúng. Hiện tại tuyệt đối là thời cơ tốt nhất để đối phó Thánh điện. Chỉ cần nhờ đi cái răng này thì đối phó Hỏa Lệ không thành vấn đề.” Ma tôn nói xong thì bổ sung một câu: “Diệp Phong, đừng quên lời hứa tìm cho ta thân thể thiên giai.”

“Yên tâm đi, thực lực hiện tại của ta dù cho người thân thể thiên giai cũng không uy hiếp được.” Diệp Phong mỉm cười gật đầu: “Mục đích cùng nhau, ta có lý do gì không giúp minh hữu, đúng không?”

“Vậy thì tốt.” Ma tôn vui mừng: “Yêu cầu của bản tôn cũng không cao, sau khi giết Hỏa Lệ để báo cừu, người để bản tôn được tự do tu luyện. Bản tôn tuyệt đối không đối địch với người.”

“Để sau hãy tính.” Diệp Phong nhếch môi cười nhẹ: “Hiện tại chúng ta nên chuẩn bị lễ vật ra mắt nghênh tiếp người Thánh điện đến Vô Nguyên đại lục...”

“Ha ha ha! Quả ra mắt này phải đủ ‘tâm’ mới được.” Ma tôn cũng cười vang.

oOo

Trong thánh địa thông đạo, Liệt Mãnh và một thiên thánh dẫn theo một đội địa giai vô thánh gian nan cất bước.

Vốn với tu vi của hai thiên thánh, dòng năng lượng tàn dư không uy hiếp được, nhưng số địa giai cường giả họ mang theo lại không dễ dàng như thế. Nhiều lúc, Liệt Mãnh và thiên thánh kia phải hao phí tinh lực bảo vệ thủ hạ.

Họ đều thầm hối hận, biết vậy không đem theo địa giai cường giả. Thành ra chuyến này đã lãng phí tinh lực gấp mấy lần mới miễn cưỡng đưa các địa giai rời khỏi thông đạo ở thánh sơn...

“Ha ha ha! Vô Nguyên đại lục, Liệt Mãnh ta về đây.” Tiếng cười vang vọng ngông cuồng vang lên khắp thánh sơn. Tuy điều kiện tu luyện ở thánh địa hơn xa nhưng Vô Nguyên đại lục là quê hương của nhân loại, dù tu vi Liệt Mãnh đạt đến thiên giai nhưng vẫn có cảm giác về lại quê cũ.

“Ha ha!” Một thiên thánh khác cũng kích động, vận đủ nguyên lực giữa mặt quát to: “Mọi tiểu tử hoàng cấp trở lên, lập tức đến đây bái kiến bản thánh.”

Giọng lão vang vọng mấy nghìn dặm. Mọi người ở Nguyên châu đều nghe thấy mệnh lệnh bá đạo cực độ nhưng chứa uy áp không thể kháng cự này.

Với thân phận thiên giai giá lâm, những võ giả hạng bét của Vô Nguyên đại lục được thấy cường giả như lão, nên cảm thấy vinh hạnh mới đứng chừ?

Hai thiên thánh bất giác cùng thấy đắc ý vô vàn.

659. Chương 670 : Đại Vây Tiễn

Liệt Mãnh và một thiên giai chưa dứt lời, thánh sơn liền dấy lên khí thế hùng hậu khiến cả hai chấn kinh!

Uy áp đó không phải khí tức của võ hoàng như họ dự liệu mà là thánh giai khí tức không thể quen thuộc hơn tại thánh địa. Không dưới mười đạo khí thế địa giai, thật khiến cả hai cả kinh. Vô Nguyên đại lục không có nơi nào sản sinh hồn thạch, vì sao xuất hiện nhiều thánh giai cường giả như vậy?

Tuy bọn lão cả kinh nhưng không kinh hoảng. Số lượng thánh giai tuy nhiều nhưng không uy hiếp nổi hai thiên thánh. Cả hai thầm tính toán, nếu như đưa số thánh giai này về Thánh điện, có lẽ sẽ tăng cường thực lực không ít.

Chát, chát.

Khí thế thánh giai này như từ dưới đất chui lên, nghênh đón bọn Liệt Mãnh. Trong nháy mắt tiểu đội nhân mã bọn lão mang theo bị đối phương vây kín, cực kỳ nghiêm mật.

“Ha ha ha! Bản vương đợi đã lâu.” Thịnh không vang lên tiếng cười, Yêu vương hiện thân! Tà áo trắng phiêu dật, toàn thân phát ra khí thể bàng bạc vượt xa địa giai cùng năm lĩnh vực từ khí hải dâng lên, vây bọc Liệt Mãnh vào giữa, khiến toàn địa giai cạnh lão nghệt thở.

“Chư vị... nhiều năm không gặp, còn nhớ bản vương không?” Yêu vương nhân thần ngưng lại, tinh quang lóe qua con ngươi, sát khí lan tràn.

“Yêu vương!” Liệt Mãnh hơi kinh ngạc, đảo mắt nhìn quanh, âm trầm nói: “Người đã đạt đến địa giai cảnh giới! Toàn thánh giai này là thủ hạ của người?”

“Các hạ cho là thế cũng được.” Yêu vương cười lạnh.

“Xem ra năm xưa bọn ta không diệt người là sai lầm.” Mắt một thiên giai khác ánh lên sát ý, lực lượng thánh giai này mà tiến nhập thánh địa, tuyệt đối sẽ thành một mối uy hiếp không nhỏ với Thánh điện.

“Hừ! Món nợ năm xưa, bản vương đang định tìm các người thanh toán. Nếu không vì tên khốn thần tôn đó thêm muốn công pháp của bản vương thì bản vương sao lại bị phải chạy về Vô Nguyên đại lục, suýt nữa mất mạng.” Nhớ đến việc Tổ Thanh gần như mất mạng trong tay Thánh điện, cơn giận trong lòng Yêu vương lại dâng lên, khí tức khiến hai thiên giai cũng cảm nhận được mối uy hiếp.

Mắt Liệt Mãnh ánh lên kinh ngạc, thực lực Yêu vương năm xưa tuy nổi bật trong số hoàng cấp nhưng chưa lọt vào pháp nhãn các thiên giai. Chỉ mấy chục năm ngắn ngủi mà đối phương tạo cho lão cảm giác uy hiếp, thật không tin được.

Lão liếc thấy gần đó bọn Thẩm Lan đứng cùng nhau, nhìn lão đầy giận dữ, liền lạnh lẽo nói: “Người tấn cấp địa giai chắc nhờ hồn thạch mấy tiểu ny tử mang về Vô Nguyên đại lục? Gần đây thánh giai cường giả... đều là tích lũy mấy vạn năm của Thánh điện, các người đều đáng chết.”

Thấy nhiều thánh giai tại trường như vậy, Liệt Mãnh hiểu ngay. Diệp Phong lấy được Thánh điện thưởng hồn thạch nhưng không đủ để bồi dưỡng ra ngàn ấy thánh giai. Chỉ có một khả năng đó là hồn thạch tích lũy qua vạn năm của Thánh điện. Chỉ nghĩ thế là lửa giận của lão lại bùng lên.

“Đáng chết là các người.” Chúng nữ cùng quát lên, thể nội dâng tràn năng lượng khí tức thập phần kinh nhân. Mười tám năm khổ tu đưa họ trở thành địa giai cường giả thật sự.

Đồng thời, các thánh giai cường giả cũng phối hợp phát ra khí tức ép tới bọn Liệt Mãnh.

“Địa giai mà cũng dám huênh hoang trước mặt lão tử.” Cổ họng Liệt Mãnh gầm vang, như tiếng sấm nổ bên tai chúng nhân. Đồng thời, hai luồng khí tức khiến thiên địa biến sắc từ lão và thiên giai còn lại phát ra, va chạm với khí tức của chúng nhân.

“Ầm!” Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên khiến cả thánh sơn chấn động.

Chúng thánh giai bao vây tự động lùi lại một bước, sắc mặt hơi nhợt đi. Thực lực thiên giai quá đáng sợ, không chỉ dựa vào số lượng là có thể bù lại.

“Ha ha ha!” Khí thể chiếm được thượng phong, Liệt Mãnh tỏ vẻ cuồng ngạo, phát ra hỏa nguyên lĩnh vực, cực kỳ huênh hoang: “Đều ở đây cũng tốt, lần này nhất định quét sạch một mẻ, không tên nào thoát.”

“Yêu vương và mấy tiểu ny tử này để tại hạ xử lý.” Thiên giai còn lại cười lạnh, phát ra kim nguyên lĩnh vực lai. Tuy chính thể thực lực thánh sơn không kém nhưng trong mắt hai thiên giai thì chỉ tạo được đôi chút phiền hà mà thôi. Thiên giai này sợ Liệt Mãnh nhất thời nóng tính mà giết chúng nhân nên mới tự ra tay, với Thánh điện, bất sống họ thì càng có giá trị.

Yêu vương neho mắt, khê lộ vẻ ngưng trọng, tuy ông với địa giai tu vi đích xác có thể đấu với thiên giai, nhưng thắng bại phải đấu xong mới biết hươu chết về tay ai. Quanh ông, ngũ hành lĩnh vực rung lên ồng ồng, khí thể liên tục dâng cao.

Liệt Mãnh hung hãn nhìn Yêu vương, cân nhắc hồi lâu thấy rằng nên làm theo sắp xếp của đồng bạn, hỏa nguyên lĩnh vực bùng lên, khí thể xung thiên, sát khí lập tức bao trùm mọi địa giai cường giả.

“Tạm thời không giết được Yêu vương thì dùng bọn không biết lượng sức các người thay vào.” Lão quyết định đại khai sát giới. Giết hết hơn mười địa thánh và một toán hư thánh, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Xin lỗi, đối thủ của ngươi là ta.” Đỉnh đầu Liệt Mãnh, không gian đột nhiên dao động quỷ dị, một dải năng lượng như sương xám đột nhiên xuất hiện, thân ảnh khiến Liệt Mãnh nhớ mãi hiện ra. “Mất diệt hư không!”

Năng lượng như màn sương xám trải ra như được bơm căng, hình thành một cây bồng khổng lồ trên không. Thân ảnh xuất hiện cảm hồi sắc năng lượng cự bồng giáng mạnh xuống đầu Liệt Mãnh. Nơi ngọn bồng quét qua, không gian như sụp đổ, vỡ thành vô số mảnh pha lê đen, phun như mưa rào.

“Ầm ầm!” Đòn đánh trông cực kỳ chậm rãi nhưng Liệt Mãnh lại có cảm giác không thể tránh được. Trong lúc lão kinh hãi, cự bồng giáng thẳng vào lĩnh vực dày dặn của lão.

Toàn thân Liệt Mãnh như đạn pháo găm vào đỉnh núi, cả ngọn núi rung rinh, quanh lòng động lồm vào lan ra nhiều vết nứt, rồi ngọn núi lắc lư đổ xuống.

“Ai, ai đánh lên lão tử?” Liệt Mãnh cố nén khí huyết sôi trào trong lồng ngực, nhảy vọt từ trong đồng đổ nát ra. Nếu lão không kịp đẩy lĩnh vực khí tức đến mức cao nhất thì e đã trọng thương.

Liệt Mãnh trợn trừng mắt, đằng trước là Diệp Phong đang nhìn lão cười lạnh đầy chế nhạo.

“Diệp Phong!” Liệt Mãnh rung động, cảm giác Diệp Phong mang lại cho lão vượt xa uy hiếp của Yêu vương, thậm chí lão đẩy lên từ đáy lòng cảm giác hoảng sợ. Nhưng Diệp Phong rõ ràng tu vi chưa đạt đến thiên giai, sao lại khiến lão có cảm thụ đó?

“Ngươi biết trước bọn ta đến, nên bố trí sẵn bẫy rập ở đây?” Liệt Mãnh không hổ sống lâu thành tinh, lập tức tỉnh ngộ.

Dải năng lượng như khói xám này, tuy lão không nhận ra nhưng biết có thể cách tuyệt thần niệm thăm dò. Lão mới xuống Vô Nguyên đại lục, tâm tình sôi lên, lại thêm Yêu vương hiện thân thành ra không để ý, bị Diệp Phong nhất kích đắc thủ.

Tuy không trọng thương nhưng sức uy nhiếp từ đòn ban nãy để lại trong lòng Liệt Mãnh bóng đen ám ảnh, tất nhiên ảnh hưởng lớn đến trạng thái chiến đấu của lão.

660. Chương 671 : Chiến Đấu Của Cấp Thiên Giai (1)

“Diệp Phong! Ngươi vẫn chưa chết!” Thấy gương mặt quen thuộc của Diệp Phong, con ngươi Liệt Mãnh co lại. Không chỉ thế, thực lực của Diệp Phong lại tăng tiến như bay, có thể uy hiếp đến lão!

Liệt Mãnh khó mà tưởng tượng! Chỉ mấy năm, Diệp Phong đã vượt qua một cảnh giới, khi xưa lão đột phá một cảnh giới ít nhất cũng mấy nghìn năm... Cảm giác vô lực chợt dâng lên trong lòng.

Diệp Phong mỉm cười, trào lộng: “Lão thất phu, ngươi đương nhiên hi vọng ta chết! Nhưng Thánh điện chưa bị hủy diệt, ta đời nào để các ngươi thỏa nguyện...”

“Lớn mật!” Nghe Diệp Phong nói, Liệt Mãnh gầm lên giận dữ: “Tên khốn không biết trời cao đất dày kia, ngươi cũng dám lớn lối hủy diệt Thánh điện, đúng là không biết sống chết là gì!”

Dứt lời, Liệt Mãnh lại nhớ ra nhiệm vụ, chuyển sang giọng khác, hàm hừ: “Diệp Phong tiểu bối, lão phu hôm nay không phải xuống đây trị tội ngươi. Thần tôn đại nhân đã hạ lệnh, nể tình ngươi có nhiều cống hiến cho Thánh điện, được thần tôn đại nhân ưu ái, lại thêm thiên tư trác việt, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn chịu trói, cùng bọn lão phu về Thánh điện nhận tội, tuyên thệ vĩnh viễn trung thành với Thánh điện thì tội nghiệt sẽ được cho qua!”

“Đó là ân sủng vô thượng của thần tôn đại nhân, ngươi nên quý trọng!” Liệt Mãnh thầm cười lạnh nhưng ngoài mặt tỏ vẻ hòa ái. Có điều trong mắt vẫn ánh lên hung quang, không thể khóa lấp.

“Chết cười!” Diệp Phong phất tay, ngửa mặt cười vang: “Lão tặc đừng hư trương thanh thế với tiểu gia. Ngươi tưởng tiểu gia không biết ngươi định giở trò gì hả?”

“Lão phu không nói sai nửa câu!” Liệt Mãnh giật giật da mặt, giải thích: “Lão phu sẽ lấy danh nghĩa thần tôn phát thế, Diệp Phong người chỉ cần ngoan ngoãn chịu trói, lão phu mà gia hại người thì sẽ bị thần tôn trừng phạt tàn khốc nhất!”

“Ha ha ha!” Diệp Phong cười vang, nét chế nhạo hiện rõ: “Người đương nhiên không dám động đến ta, Thánh điện cần một Diệp Phong nguyên lành để làm con tin, hóa giải nguy ngập hiện tại, kéo dài thời gian cho thần tôn xuất quan!”

Liệt Mãnh cả kinh, Diệp Phong làm cách nào biết được cơ mật mà Thánh điện mới quyết định?

Việc bắt Diệp Phong làm con tin bị đoán ra đã đành nhưng tin thần tôn sắp xuất quan thời chỉ có mấy Thánh điện thiên giai nắm quyền biết. Diệp Phong ở tận Võ Nguyên đại lục, sao lại biết rõ việc trọng yếu đến thế?

Khẩu khí của Diệp Phong chắc nịch, không hề có ý thăm dò!

Liệt Mãnh đang kinh nghi bất định thời Diệp Phong lạnh giọng: “Người đang thắc mắc sao ta lại biết hả?”

“Sao người lại biết!” Liệt Mãnh cuống lên, không che giấu cơn giận nữa. Lão thâm nhủ, không lẽ Thánh điện có thiên giai nội gian? Không thể nào! Điều là nhân vật đầu não ở Thánh điện mấy vạn năm, đời nào chịu làm nội ứng cho một tiểu tử mới xuất đạo!

“Ta không chỉ biết mục đích người đến đây mà còn biết tại thánh địa, Vu vô tộc và Yêu tộc đã liên minh, gần như ép cho Thánh điện ngạt thở.” Diệp Phong tiếp tục gõ vào thần kinh mong manh của Liệt Mãnh.

Tên khốn này, sao ở tận Võ Nguyên đại lục mà lại hiểu rõ việc ở thánh địa như thế? Liệt Mãnh gần như phát cuồng.

“Mau khai thật với lão phu, không thì đừng trách lão phu không khách khí!” Liệt Mãnh mắt lóe hung quang. Diệp Phong nhất định có bí mật riêng, bí mật này quan trọng, có thể còn liên can đến an nguy của Thánh điện nên lão quyết định đổi kế hoạch!

Diệp Phong, chỉ cần gã còn sống là vẫn có thể làm con tin uy hiếp Yêu tộc và Vu vô tộc.

“Ha ha! Nói lắm thế mà vẫn chưa vào trọng tâm!” Diệp Phong cười hào sảng, đồng thời khí thế tăng lên.

“Với bọn ô hợp các người mà dám đấu với lão tử!” Liệt Mãnh khinh miệt liếc quanh, tuy thánh sơn không thiếu thánh giai nhưng trừ Diệp Phong và Yêu vương thì chỉ có tứ nữ đạt thực lực địa giai đỉnh phong.

Trong chúng nhân, tu vi tối cao chỉ địa giai sơ cấp, không mấy may uy hiếp đến lão.

“Đối phó người...” Diệp Phong mỉm cười, thốt lên: “Mình ta đủ rồi!”

“Cuồng vọng!” Liệt Mãnh nổi giận, khí thế trong tích tắc dâng lên cực cao, hỏa nguyên năng lượng lan khắp toàn thân, như ngọn lửa rừng rực.

“Tiểu tử! Lần trước người may mắn thoát chết, lần này không còn nữa đâu!” Trước mặt Liệt Mãnh rực lửa, đổ vào Diệp Phong, uy thế thập phần hung hãn!

“Được lắm!” Diệp Phong hơi nhếch mép. Tu luyện mấy năm, đang lo vì đột phá xong không biết thực lực đạt đến mức nào, Liệt Mãnh chính là đối tượng tốt nhất còn gì?

Diệp Phong không hề e dè ngênh đón đối phương công kích.

...

“Tôn giá chắc là Kim điện thiên thánh?” Bên kia, Yêu vương dẫn bọn Thẩm Lan vây lấy thiên thánh kia. Yêu vương mỉm cười: “Năm xưa chỉ gặp qua ở thánh địa, bản vương chắc không nhớ lầm.”

“Yêu vương...” Thiên thánh quan sát tình thế, Diệp Phong đấu với Liệt Mãnh ở xa. Y tuy gặp nhiều đối thủ nhưng không ai đạt tới thiên giai cảnh giới. Tuy Yêu vương thần bí mịt mịt, nhưng không thể với thực lực địa giai chiến thắng thiên giai chẳng?

Địa giai và thiên giai cách nhau hơn mọi cảnh giới trước đó.

“Các hạ quả thật có thủ đoạn, chỉ ở Võ Nguyên đại lục mà vẫn thao túng Diệp Phong quấy loạn thánh địa! Xem ra năm xưa bản thiên thánh không giết người đúng là sai lầm lớn!” Kim điện thiên thánh nghiêng răng ken két.

Mỗi ngày hôm nay của Thánh điện hoàn toàn do một tay Yêu vương tạo thành! Làm gì có chuyện lão không nộ hỏa xung thiên.

“Phong nhi hử? Không sai! Nó đích xác do bản vương đề huề nhưng thành tựu của nó hôm nay cao hơn bản vương dự tính khi xưa, nên không phải bản vương tại thao túng nó!” Yêu vương khẽ lắc đầu: “Năm xưa Thánh điện bức hại, tại Võ Nguyên đại lục còn lệnh cho Ngũ hành tông truy sát bản vương và Tổ Thanh... Món nợ này nên tính luôn vào hôm nay.”

“Hừ! Vô danh tiểu bối cũng dám ngông cuồng trước mặt lão phu! Bản thiên thánh sợ người chắc!” Kim điện thiên thánh tuy lời lẽ huênh hoang nhưng thật ra vô cùng cẩn thận.

Yêu vương năm xưa mới hoàng cấp đã không kém hơn thánh giai. Giờ ông đạt địa giai thì thực lực đạt tới mức nào? Tuy y hơn ông một cảnh giới, nhưng không dám coi thường đối thủ!

Thấy địch nhân không ngừng tăng cường thiên giai uy áp, bọn Thẩm Lan dần tỏ ra ngưng trọng, đồng thời phát ra uy thế mạnh nhất, phối hợp với Yêu vương, phản kích kinh thiên động địa!

...

“Chát!!” Trong hỏa quang cuồng bạo, Diệp Phong cùng Liệt Mãnh song song bật lùi lại.

“Xú tiểu tử này giở ra mấy phần thực lực?” Liệt Mãnh nhíu chặt chân mày, qua mấy hiệp thăm dò, lão vẫn không lần ra thực lực của Diệp Phong.

Tuy lão chỉ dùng thực lực địa giai đỉnh phong đấu với Diệp Phong nhưng với kinh nghiệm chiến đấu mấy vạn năm cùng linh ngộ năng lượng ở cấp thiên giai, so với phổ thông võ thánh đạt địa giai diên phong thì không chỉ cao hơn một bậc.

Nhưng Diệp Phong thần nhiên ứng phó, mặc cho lão công kích cỡ nào, gã cũng ung dung hóa giải, công lực này e rằng địa giai diên phong không thể so được!

“Ha ha ha! Lẽ nào đường đường thiên thánh chỉ có thể thôi hử?” Diệp Phong tựa hồ không vội, cười cười trào phúng Liệt Mãnh.

“Hừ! Tên khốn đừng hư trương thanh thế, tưởng giả bộ thần nhiên thì lão phu e dè!” Liệt Mãnh rung rung cơ nhục trên mặt, hỏa nguyên năng lượng cuồng bạo dâng lên!

“Người sẽ hiểu thôi... Thiên giai cảnh giới thật sự không phải xú tiểu tử chỉ có địa giai tu vi như người coi thường!” Thân thể Liệt Mãnh vang lên tiếng sấm, nhiệt độ cao lên, như liệt hỏa đột nhiên nổ bùng, cả thánh sơn rung chuyển.

“Lão phu chỉ dùng thực lực thiên giai sơ cấp là đủ thu thập xú tiểu tử!” Diệp Phong thần bí đến độ Liệt Mãnh không nén được nữa, lão buộc phải bức gã dốc ra toàn bộ thực lực, tiếp đó mới nghĩ cách bắt sống!

Lão cho rằng Diệp Phong không thể có thực lực cao hơn lão. Duy nhất cần chú ý là đừng đánh cho đối phương quá thảm, Diệp Phong chết hoặc nửa sống nửa chết thì tương lai về Thánh điện sẽ là phiền hà không nhỏ!

“Vậy hử?” Diệp Phong mỉm cười, khí thế không tăng lên, chỉ là hơi sắc năng lượng bao trùm. Gã tỏ vẻ uể oải ngáp: “Biết ngay mà, không thì tiểu gia đâu buồn ngủ...”

“Đáng ghét!” Liệt Mãnh nổi giận đùng đùng, gương mặt méo mó, cánh tay vẩy mạnh, trường đao do hỏa nguyên năng lượng hình thành xuất hiện trong tay.

Dưới thánh giai, lĩnh vực năng lượng càng rộng thì diện tích bao trùm càng lớn. Nhưng thánh giai thì thực lực không do nguyên lực quyết định. Mà do mức độ khống chế nguyên lực! Nên chỉ khi luyện nguyên lực đến cực trí, mới là thực lực thể hiện ra.

Liệt Mãnh lúc này trừ một tầng hỏa nguyên khôi giáp mỏng manh thì hỏa đao gần như ngưng kết bảy phần mười linh vực năng lượng. Ngưng hỏa nguyên năng lượng cuồng bạo thành như thế... chứng minh tu vi của lão rất đáng sợ!

Liệt Mãnh vùng đao, không gian bị cắt như nước, một vùng xoáy không gian mờ mờ lướt qua lưỡi đao, chấn động nhanh chóng tản đi thành những tiếng rít ràn rạt.

661. Chương 671 : Chiến Đấu Của Cấp Thiên Giai (2)

“Lão tặc này, thực lực đáng sợ lắm!” Đứng xa lược trận, Lý Ngọc ghé tai Trương Bách Cường nói. Y thoáng tỏ vẻ e sợ.

“Không sai! Với địa giai tu vi của chúng ta, tối đa chỉ ngưng linh vực trong vòng năm thước...” Trương Bách Cường gật gù: “Nhưng linh vực của lão tặc này còn không bằng cả thân thể, uy lực nhất đao này e rằng chúng ta không thể tưởng tượng!”

“Bất quá... thực lực của Diệp Phong huynh đệ không ngại gì lão tặc này!”

“Đương nhiên! Diệp huynh đệ đã bao giờ khiến chúng ta thất vọng đâu!”

“Ha ha!” Cả toán lão bằng hữu đều cười thoải mái. Tuy khí thế của Liệt Mãnh gần như bao trùm thánh sơn nhưng tại trường không ai hoài nghi Diệp Phong sẽ bại trong tay lão.

Các thiên thánh bất khả nhất thể tại thánh địa giờ mà biết thánh giai nhỏ nhoi trong mắt họ đang nhìn nhận như thế về trận chiến giữa Liệt Mãnh và Diệp Phong, chắc sẽ giận đến độ từ thánh địa lao ra thổ huyết!

Thiên thánh, với thánh địa thì đều là cường giả đỉnh nhọn, là kẻ thống trị ở Thánh điện! Đã bao giờ bị coi thường như thế?

“Ngưng hỏa trăm!” Liệt Mãnh mắt lóe hung quang, đao quang hàm chứa hỏa nguyên hồn hậu xé không gian bổ đến Diệp Phong, đao quang đi qua chỗ nào, không gian như bị xé tan, hé ra khe nứt đen ngòm, tích tắc sau đã khép lại...

Đối phương công kích vạn phần lăng lệ nhưng Diệp Phong vẫn thông thả giơ tay lên, bàn tay và cánh tay như ngũ chỉ sơn tóm lấy hỏa nguyên đao quang.

Đao quang chém lên tay Diệp Phong, hồn nguyên năng lượng hùng hậu dấy lên, công kích của Liệt Mãnh bị nuốt chửng, giây giũa một chút rồi tan tành.

“Cái gì?” Liệt Mãnh tròn tròn hai con ngươi như chuông đồng, tỏ vẻ chấn kinh không tin nổi!

Lão chưa kịp phản ứng thì Diệp Phong đã mỉm cười, lật tay lại, hỏa nguyên năng lượng như đao quang của Liệt Mãnh lao nhanh tới, tốc độ không chậm hơn lúc bổ tới.

“Khốn kiếp!” Liệt Mãnh chém ngược hỏa nguyên đại đao, biến đòn công kích bị chuyển thành phản kích tan biến vào hư vô!

“Bị thủ đoạn của mình công kích, mùi vị thế nào?” Diệp Phong thu hình thể thần thông, cười nhạo.

“Trò vật! Lão phu sợ gì!” Liệt Mãnh cho tay ra sau lưng, vẫy vẫy cánh tay tê dại, thầm cảnh giác.

Tiểu tử này không hiểu dùng thủ đoạn gì mà có thể phản lại năng lượng công kích... Bất quá Diệp Phong coi đó là tuyệt chiêu vương bài uy hiếp lão thì quá coi thường thiên giai võ thánh lão làng như lão! Chấn kinh đoạn Liệt Mãnh lãnh tỉnh hẳn.

“Thủ đoạn chiến đấu không ít, nhưng thực lực chân chính phải trông vào tu vi...” Liệt Mãnh chưa dứt lời, thân hình đã hóa thành tàn ảnh mơ hồ như tia chớp công vào Diệp Phong.

“Vù!” Đao phong mang theo tiếng xé gió, nhất đao này là Liệt Mãnh trực tiếp dùng hỏa nguyên đại đao chém xuống, hỏa diễm nóng bỏng trên lưỡi đao như muốn đốt Diệp Phong thành tro.

Diệp Phong hơi biến sắc, thân hình cấp tốc lùi lại, tránh khỏi đòn đó, nhưng hồn nguyên năng lượng vương lại chạm vào đao phong thì chỉ hút được một phần hỏa nguyên là phồng lên như khí cầu nổ tung, hóa thành năng lượng phiêu tán vào hư vô.

“Ha ha! Thủ đoạn của ngươi mà gặp công kích cận thân thì sao?” Liệt Mãnh đắc ý cười to: “Năng lượng cổ quái của ngươi tuy có thể hút lấy và chuyển hóa hỏa nguyên lực của lão phu nhưng nếu công kích năng lượng đủ ngưng tụ thì ngươi vẫn không chống nổi!”

“Ném thêm mấy chiêu của lão phu!” Liệt Mãnh nổi sát tính, nhân lúc Diệp Phong lùi lại thì theo sát, hỏa nguyên đại đao liên tục vung lên, chém ào ạt vào gã.

Diệp Phong giậm lên hư không, thân hình với tốc độ bất khả tư nghị lùi nhanh. Mỗi nhát đao phẳng phất sắp chém trúng gã nhưng lần này gã cũng vừa hay tránh thoát khiến chúng nhân ngoài xa khẩn trương đổ mồ hôi.

“Hừ! Xú tiểu tử chỉ biết chạy hă!” Liệt Mãnh công kích liên tục vô hiệu thì thẹn quá hóa giận.

“Dù không chạy thì lão tặc làm gì được ta?” Thân ảnh Diệp Phong dừng lại, tay chụp lên hư không, lấy ra một cây bồng do hồn nguyên năng lượng hình thành. Diệp Phong cầm bồng nghênh đón đao của Liệt Mãnh.

“Oành!” Hai luồng năng lượng va chạm trên không trung, nổ vang như sấm, vách núi bị lực xung kích cán vỡ nứt nẻ, khuếch tán với tốc độ kinh nhân! Mấy ngọn núi gần đó bị sóng xung kích xô đổ.

“Khụ!” Liệt Mãnh bị Diệp Phong phản kích hất bay, ngực sôi trào khí huyết, suýt nữa thổ huyết. Ban nãy lão chỉ cảm cổ truy kích, nào ngờ Diệp Phong đột nhiên nghênh kích, uy lực không kém gì nên lão mới nếm đòn.

“Hắc hắc! Ban nãy ai khoắc lác là chỉ cần thực lực sơ cấp thiên giai là thu thập được mỡ nhỉ?” Diệp Phong cười nhạo: “Hay là nên nói lão tặc chỉ có chút bản lĩnh thế thôi?”

Sắc mặt Liệt Mãnh sầm xuống, hồi lâu mới bật ra tiếng gầm từ cổ họng: “Đồ khốn! Lão phu hôm nay không giáo huấn ngươi thì không phải họ Hiệt!”

“Ngươi muốn theo họ Diệp của tiểu gia? Phải cần tiểu gia đồng ý đã!” Diệp Phong chọc giận Liệt Mãnh, bật cười trêu cợt.

“Chát!” Thân thể Liệt Mãnh ẩn trong hỏa nguyên khôi giáp lớn vụt lên mấy lần rồi lập tức thu lại. Tích tắc đó, khí thế của lão so với trước thì một trời một vực.

Ban nãy khí tức của Liệt Mãnh như nước sông chảy mãi thì giờ khí thế tựa biển sâu gào rú, cuồng bạo đổ tới, tựa hồ định hủy diệt tất cả. Chúng nhân ở cách mấy nghìn thước cũng bị ép đến nghẹt thở.

Bọn Lý Ngọc đều đề đề khi, lùi nhanh hơn vạn thước mới thở phào.

“Phù!” Trương Bách Cường thở mạnh một ngụm trọc khí, mắng: “Đó là thực lực thiên giai sao? Đáng sợ thật! Chúng ta dù gì cũng có địa giai tu vi, vậy mà không có cả năng lực đến gần...”

“Đúng! Tu luyện quả nhiên không có điểm dừng, một cảnh giới mà cách biệt đến thế!” Lý Ngọc cảm khái lắc đầu.

“Vẫn là Yêu vương tiền bối lợi hại, tuy cùng địa giai nhưng tiền bối tựa hồ không bị ảnh hưởng, còn có thể bảo vệ người khác.” Cách chỗ Liệt Mãnh và Diệp Phong chiến đấu không đầy nghìn thước, Yêu vương dẫn chúng nữ đấu với thiên thánh còn lại.

Bọn Thẩm Lan tuy cũng là địa giai, nhưng thời gian tấn nhập địa giai khá dài, đạt tới địa giai diên phong, thành thử bị ảnh hưởng không như bọn Lý Ngọc. Cộng thêm có Yêu vương và khí thế của đối thủ cũng phân nào hóa giải khí thế của Liệt Mãnh nên họ gần như không bị quấy nhiễu.

“Thẩm Lan muội muội, lão tặc đã dốc toàn bộ thực lực rồi! Không hiểu mình Phong có ứng phó được không?” Liễu Hồng Diệp bình tĩnh.

“Hồng Diệp thư thư bất tất lo lắng. Cha nói là thực lực hiện tại của Phong còn hơn cả người!” Thẩm Lan mỉm cười: “Cha ung dung ứng phó thiên giai kia thì Phong càng không cần lo...”

“Nhưng... khí thế của Liệt Mãnh hiện tại tựa hồ cao hơn đối thủ của chúng ta!” Vũ Hân lo lắng.

“Yên tâm đi! Phong không phải vẫn còn Ma tôn sao? Y là người biết rõ mọi Thánh điện thiên thánh! Nếu y không chắc chắn rằng Diệp Phong ứng phó được Liệt Mãnh thì đã ra giúp rồi! Giờ y và chúng ta ngồi chung một con thuyền.” Mộ Dung Tử Thanh xua tay, ngữ khí thập phần khẳng định.

“Chúng ta cứ chuyên tâm đối phó lão tặc này! Xem ra... Y chưa giở toàn bộ thực lực!” Yêu vương nghe chúng nữ nói thì mỉm cười: “Bất quá... có con bài tẩy không phải chỉ mình y, ha ha!”

Kim điện thiên thánh cảm thụ được của khí tức Liệt Mãnh, bất giác nhú mày, Diệp Phong bất quá mới là địa giai mà bức được Liệt Mãnh dốc ra toàn bộ thực lực? Lẽ nào... Lần này quay về Vô Nguyên đại lục là sai lầm?

Dự cảm không lành dấy lên trong y, đối diện với Yêu vương, Kim điện thiên thánh không khỏi ngưng trọng, dần dà khí thế cũng đề thăng nhanh chóng!

...

“Diệp Phong tiểu nhi, ngươi nên biết, hỏa nguyên năng lượng tu luyện giả nổi giận thì thực lực sẽ đề thăng một thành!” Liệt Mãnh như to lớn hơn, cười gằn, hỏa nguyên đại đao tựa hồ càng sáng, khí tức càng cuồng bạo.

“Thế thì sao?” Trong khí thế của Liệt Mãnh như kinh đào hải lãng, Diệp Phong bất động trên không, tựa hồ không bị ảnh hưởng. Liệt Mãnh vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

“Tức là ngươi chọc giận ta thì chỉ còn đường chết!” Liệt Mãnh nhìn gã chăm chăm, tựa hồ muốn tìm nét hư trương thanh thế, nhưng ánh mắt gã thản nhiên, thậm chí còn hơi hưng phấn.

662. Chương 672 : Chiêu Thức Mới

Nên biết lúc Diệp Phong tại thánh địa chưa từng có cơ hội so tài với thiên giai võ thánh. Thậm chí không có cả tư cách cảm thụ một nửa thực lực của họ. Giờ ở trong linh lực thông đạo, thực lực tuy lên cao nhưng chỉ là tu vi đề thăng tịnh chứ chưa dung hội quán thông những gì chân chính linh ngộ.

Cách lĩnh ngộ bản lĩnh chiến đấu tốt nhất là thực chiến!

Liệt Mãnh đã dốc toàn bộ chiến lực, với người chưa từng trải qua chiến đấu ở cảnh giới này như Diệp Phong thì là cơ hội nghìn năm khó gặp!

Mạnh hay yếu? Thật ra gã có tư cách thiêu chiến Thánh điện chưa? Diệp Phong qua trận này mà thu nhận kinh nghiệm.

“Đến đây! Liệt Mãnh lão tặc, món nợ năm xưa tại thánh địa, giờ đến lúc thanh toán rồi!” Đối diện với thiên giai đối thủ, Diệp Phong tự tin dị thường.

“Đừng tưởng lão phu không dám giết ngươi thì sẽ e dè! Thực lực đạt đến mức như lão phu thì sức mạnh được khống chế vô cùng tinh diệu. Dù lão phu sử dụng sát chiêu đối phó, một khi thấy ngươi không chống nổi thì vẫn có thể khống chế năng lượng chỉ khiến ngươi trọng thương chứ không mất mạng!” Cảm thụ hỏa nguyên lực dâng lên, Liệt Mãnh chợt mỉm cười đắc ý.

Với thực lực này, một Diệp Phong nhỏ nhoi thì chống được bao lâu.

“Ha ha! Lão tặc nên cầu mong đừng thua quá thảm đi!” Diệp Phong trng tắc đã bỏ năng lượng lan đi toàn thân, không một tia nào tràn ra ngoài. Khí tức cũng tăng vọt!

Trong cơ nhục toàn thân tựa hồ hỗn nguyên năng lượng đã hòa làm một với nhục thân, không phải như võ thánh tầm thường, chỉ là nguyên lực bao lấy thân thể. Cơ nhục Diệp Phong ánh lên ngân hoi sắc quang hoa, như bảo thạch lấp lánh, sung mãn sức mạnh bạo phát.

Thần thông biến - - tiến hóa bản!

“Khí tức cỡ này còn được....” Liệt Mãnh hơi nhú mảy, hỏa nguyên đại đao càng tăng nhiệt, lắc đầu: “Lão phu chỉ cần một tích tắc là đủ giải quyết ngươi!”

Lão hơi run lên, thân hình bắn đi như thuấn di, để lại một tàn ảnh trên không, đại đao điên cuồng chém vào Diệp Phong...

Oành! Oành! Oành! Oành! Oành!

Hai người va chạm kịch liệt, thánh sơn hơi rung lên.

“Diệp huynh đệ quả nhiên lợi hại, tuy khí tức tựa hồ không như lão quái nhưng chỉ hơi hạ phong.” Trương Bách Cường kinh hỉ quan sát. Thiên giai cường giả toàn lực chiến đấu, tại Vô Nguyên đại lục gần như không thể thấy, đối với tấn cấp dễ thăng trong tương lai có hiệu quả phi thường.

“Nghe nói Diệp huynh đệ đã tu luyện được thủ đoạn cực kỳ lợi hại, bất quá xem ra Liệt Mãnh không khiến huynh đệ phải gở ra!” Lý Ngọc cũng thở dài.

“Thật muốn xem thế nào...”

“Xem kìa! Liệt Mãnh định phát uy!” Chúng nhân kinh hô, trận chiến ngoài xa đã có biến hóa.

“Lão tặc! Ngươi không phải bảo chỉ một tích tắc là hạ được ta hả? Hiện tại thời gian qua rồi...” Tuy Liệt Mãnh công kích do như cuồng phong bạo vũ như không mấy may động được đến Diệp Phong. Tuy cỡ vể Diệp Phong hạ phong nhưng qua thần thái song phương thì gã ung dung hơn nhiều.

“Tiểu tử, muốn chết!” Liệt Mãnh hít mạnh một hơi, khí tức đang tản ra đột nhiên thu lại, toàn thân lão trở nên đáng sợ và bùng nổ, năng lượng khí tức dễ thăng mấy lần.

Chát! Chát! Chát!

Lưng chừng không, hư ảnh của Liệt Mãnh lao nhanh, chỗ nào cũng có tàn ảnh. Trong một phần nghìn tích tắc, tàn ảnh đã vây kín bốn phương tám hướng quanh Diệp Phong. Đồng thời, mọi tàn ảnh gần như cũng lúc vùng hỏa nguyên đại đao...

Đây là chiêu số tuyệt sát Liệt Mãnh tham ngộ mấy vạn năm, với tốc độ của hỏa nguyên khiến thân hình liên tục lướt quanh địch nhân, hình thành vòng vây tử vong rồi phát ra hỏa nguyên công kích mạnh nhất!

Vô số đao quang tổ thành một vòng vây tàn khốc, Diệp Phong - - không còn đường thoát!

“Ha ha ha!” Liệt Mãnh cười cuồng vọng, lọt vào tai Diệp Phong. “Dù ngươi có thủ đoạn hất ngược năng lượng công kích nhưng nhiều đao quang thế này thì đồng thời ứng phó được mấy lần?”

“Ngươi có tránh thì đòn tấn sát của lão phu gần như không có kẽ hở. Ngươi tránh được bao nhiêu?” Liệt Mãnh hừ lạnh: “Mau thi triển phòng ngự mạnh nhất ra, đừng để bị thương quá thảm...”

Trong lúc nói, Liệt Mãnh loáng lên mấy trăm lần. Đao quang như nước triều liên miên bất tuyệt đổ vào Diệp Phong.

“Cực tốc!” Diệp Phong khê quát, thân thể dài ra, cơ nhục tựa hồ mềm oặt đi, phá tan mọi trở lực.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!...

Không trung lập tức hiện lên vô số tàn ảnh Diệp Phong. Tàn ảnh tinh diệu xuyên vào đao quang của Liệt Mãnh, bị đao quang đánh trúng cũng chỉ vang lên tiếng xé không khí, không mấy may trúng thực thể gã.

“Cơ hồ không có khe hở... Nhưng vẫn có khe hở để tìm.” Giọng Diệp Phong từ bốn phương tám hướng đổ lại, tựa hồ tịnh không bị công kích liên miên bất tuyệt ảnh hưởng, ngữ khí vẫn bình tĩnh: “Chiêu này là gặp đối thủ có tốc độ cao hơn thì chỉ là trò cười, lãng phí sức lực.”

“Không thể nào!” Liệt Mãnh gần như lòi mắt ra, tốc độ Diệp Phong bạo phát còn trên cả lão! Một địa giai sao lại có lực bạo phát đáng sợ thế này!

“Xem ra đây là toàn bộ bản lĩnh của người... Đúng là thất vọng!” Tựa hồ thấy chưa đủ đả kích Liệt Mãnh, ngữ khí Diệp Phong ngạo nghễ, gần như khiến Liệt Mãnh xi khối. Đường đường thiên giai mà bị khinh thị như thế!

“Hừ! Tốc độ của người hơn ta nhưng người còn chưa hoàn toàn phá giải chiêu này. Không phải cứ nhanh là thắng lợi!” Liệt Mãnh lên gân.

Tuy không đả thương được Diệp Phong nhưng Liệt Mãnh tự thị nguyên lực hùng hậu hơn nên không dừng tay. Nếu Diệp Phong sơ ý thì vẫn có thể bại tại màn đao quang công kích dày đặc. Chiêu này khiến thân hình Liệt Mãnh liên tục biến ảo, lại có hỏa nguyên công kích siêu phàm thay cho phòng ngự, trước khi năng lượng tiêu hao hết thì lão vẫn bất bại.

Cực tốc của Diệp Phong duy trì được bao lâu?

“Xem ra lão tặc chưa ngã lòng.” Diệp Phong ảo hóa ra tàn ảnh nhất tề lắc đầu thở dài: “Đành phải để người phục vậy, khi đó chắc người mới chịu đối diện hiện thực.”

“Người thử xem nào!” Liệt Mãnh gầm lên.

“Phong cuồng chi lực!” Thân hình Diệp Phong lớn bùng trong tích tắc, bất quá tốc độ giảm đi hẳn, xem ra không theo kịp tốc độ đao quang.

“Vô giải khả kích!” Ngay khi đao quang sắp chém trúng Diệp Phong, Diệp Phong lại quát khê, ngân quang chói lòa chảy khắp toàn thân, khiến thân thể gã như đúc bằng tinh thạch, không gì phá được!

“Chát!” ” Chát!” ” Chát!” ” Chát!”

Đao quang liên tục nổ vang trên mình Diệp Phong, bùng lên liệt diễm, nhiệt độ cơ hồ nung chảy không gian.

“Người xong rồi!” Liệt Mãnh hớn hở. Trúng ngàn này đòn công kích, Diệp Phong không chết cũng trọng thương!

“Được lắm, nhưng chưa đủ để đả thương tiểu gia!” Trong ngọn lửa, một bàn tay to lớn chụp nhanh vào chân thân Liệt Mãnh. Bàn tay có xu thế ngày càng to lên.

“Cái gì?!” Liệt Mãnh gần như không dám tin vào mắt mình. Tích tắc sau, tay Diệp Phong như ngọn núi phong tỏa mọi ngã tránh né của lão.

“Nhận thua đi!” Tay Diệp Phong ấn mạnh, cuồng lực không thể kháng cự phun trào, Liệt Mãnh cố vung hỏa đao kháng cự nhưng bị cự lực ấn xuống đất.

Oành!

Mặt đất cuộn sóng, mấy nghìn khe nứt to lớn đủ kết cả người xuống điên cuồng vươn xa, thoáng sau cả mặt đất và ngọn núi đều lở chỗ. Khe nứt vươn đi ngoài vạn thước, gần như chạm đến chỗ bọn Lý Ngọc đứng...

Bọn Lý Ngọc, Trương Bách Cường há hốc miệng, tuy tin là Diệp Phong tất nhiên sẽ thắng lợi, nhưng không ngờ thắng lợi đột nhiên như thế.

Chỉ nháy mắt, Diệp Phong đang bị động lại nghịch chuyển tình thế, bóp nát Liệt Mãnh như con kiến...

“Lão tặc chết rồi hả?”

“Ai biết được... Uy lực đó mà trúng ta thì khẳng định không sống sót.” Trương Bách Cường rụt cổ, tựa hồ chính mình bị đánh trúng.

Trong sát na, đao quang ngút trời tan đi, mây lửa vén lên, chỉ còn thân ảnh Diệp Phong cô ngạo lơ lửng trên không!

“Xem ra, thiên giai là đối tượng không nên coi thường. Trúng đòn như thế mà không trọng thương...” Diệp Phong nhìn tay mình, có vẻ kinh ngạc.

Những gì xảy ra lúc tấn cấp, lĩnh ngộ cảnh giới chí cao, thiên địa tạo hóa biến ảo tràn về trong óc, gã đã hiểu được ý cảnh dung hợp hồn nguyên lực và nhục thân.

Hai loại năng lực, kết hợp và dung hợp, cách biệt rất xa, nếu chỉ là kết hợp, tối đa là một thêm một bằng hai, nhưng còn dung hợp, thực lực có thể là một thành ba, bốn, thậm chí hơn nữa!

Thực lực của Diệp Phong được Thần thông biến - - tiến hóa bản dung hợp. Hồn nguyên lực là nhục thân, nhục thân là hồn nguyên lực! Thực lực của gã tăng lên nhiều lần, dễ dàng đánh bại thiên thánh lão làng như Liệt Mãnh.

Đồng thời, Diệp Phong cho rằng thủ đoạn chiến đấu của mình quá phức tạp: võ kỹ và thánh kỹ thuộc ngũ hành nguyên lực, Thần thông thuật của Vu vô tộc. Tuy như thế có nghĩa là phương thức chiến đấu phong phú nhưng thực lực thật sự quyết định ở ba điểm - - sức mạnh, phòng ngự và tốc độ.

Bất kỳ võ kỹ hoặc Thần thông thuật này, yếu tố quyết định uy lực đều chỉ có thế! Duy nhất không giống là phạm vi công kích. Nhưng khi đạt cảnh giới thánh giai thì phạm vi công kích cũng tùy tâm sở dục, không còn do thực lực cao thấp quyết định.

Diệp Phong tĩnh tu một năm vì việc này, dung hợp thủ đoạn cực trí thành ba loại: Sức mạnh không gì không phá được - - Phong cuồng chi lực. Phòng ngự chống được tất cả - - Vô giải khả kích. Tốc độ nhanh nhất - - Cực tốc!

Ba thủ đoạn này do hình thể Thần thông thuật dung hợp ngũ hành đại viên mãn hồn nguyên chi lực tạo ra nên uy lực khôn cùng, gấp mười Thần thông thuật hoặc ngũ hành thánh kỹ đơn thuần! Gã càng dung hợp linh ngộ thì mức chênh lệch càng tăng...

“Liệt lão quái! Đừng giả chết nữa, ta biết ngươi chưa chết!” Diệp Phong lặng lẽ cảm thụ đòn đánh kinh thiên đoạn mím cười, gọi to.

“Ầm!” Trong hố sâu dưới đất, một đạo hỏa hồng thân ảnh bắn lên không. Chúng nhân nhìn kỹ, Liệt Mãnh lúc này y phục tối tả, gương mặt và thân thể bóng bẩy lúc trước giờ đầy vết thương, máu đang chảy ra.

Liệt Mãnh nhăn nhó, mắt liên tục lóe hung quang, không hiểu đang nghĩ gì. Khí tức của lão so với trước kém hơn ba phần, vì hao tổn năng lượng phát động tuyệt chiêu lại bị Diệp Phong phản kích, trọng yếu hơn là tâm lý cũng bị đả kích.

Qua lần giao thủ này lão đã nhận ra Diệp Phong đã thành địch nhân ở đẳng cấp khác! Thực lực của gã dù chỉ có tu vi địa giai đã nhưng đã siêu việt lão! Cảm giác hoảng sợ tận đáy lòng dâng lên, ân oán giữ lão và Diệp Phong sẽ thế nào?

“Ngươi... Ngươi... Lẽ nào tham ngộ được cảnh giới mà thần tôn tham ngộ?” Liệt Mãnh run người, đột nhiên nghĩ ra. Không phải thế thì Diệp Phong sao lại biến thái thế này?

“Hỏa Lệ hả?” Diệp Phong cười nhạt.

“Danh hù của thần tôn há ngươi được khinh nhờn!” Liệt Mãnh tuy chiến bại, nhưng uy nghiêm của Thánh điện thiên giai vẫn còn, liền nổi giận.

“Thần tôn rắm chó cái gì! Hỏa Lệ là đồ vương bát đần!” Một giọng nói chói tai từ thể nội Diệp Phong vọng ra, nhưng không phải gã nói.

Liệt Mãnh kinh nghi bất định, nhìn quan không thấy ai thì quát: “Ai? Tên khốn nào dám vũ nhục thần tôn! Giấu đầu hở đuôi thì là bản lĩnh gì!”

Dưới thiên thánh thần niệm, dù người cũng có thiên thánh tu vi cùng không thể che giấu hành tung đến thế. Ngay cả Diệp Phong, thực lực còn hơn lão nhưng muốn tránh khỏi thần niệm tra xét là việc bất khả thi, người thần bí này là thần thánh phương nào?

“Hừ! Nhóc con, xem ta là ai!” Một làn khói tím từ tay Diệp Phong bay ra, tại không trung biến ảo thành hư ảnh.

663. Chương 673 : Phệ Hồn

“Đây là...” Liệt Mãnh ngẩn ra trước biến cố đột ngột.

“Hừ!” Xuất hiện là hồn thể của Ma tôn. Lão ẩn tàng tại thể nội Diệp Phong, Liệt Mãnh tất nhiên không phát hiện, nhưng vừa hiện thân là tràn lên linh hồn kinh nhân, ép cho Liệt Mãnh run rẩy.

“Thế nào? Bản tôn hơn vạn năm không xuất hiện, Liệt Mãnh tiểu tử đã không nhận ra hả!” Ma tôn gần giọng, mang theo uy áp khiến Liệt Mãnh không thể kháng cự, lão gần như quỳ xuống.

“Người... Ngài... là...” Liệt Mãnh tròn mắt, tìm kiếm trong óc!

Tạo được cảm giác đó cho lão, linh hồn chi lực cỡ này, lại dám xưng bản tôn, gọi lão là tiểu tử thì chỉ có... ngũ vị thần tôn đại nhân!

Tròng mắt Liệt Mãnh co lại với tốc độ không tưởng, mục quang đầy sợ hãi.

“Ngài là Kim thần tôn?!” Liệt Mãnh lạc giọng.

“Coi như ngươi chưa bị đánh đến hồ đồ! Ha ha, không sai! Bản tôn là Kim thần tôn năm xưa, Ma tôn hiện tại!” Ma tôn cảm giác được hỏa nguyên khí hải trong thể nội Liệt Mãnh thì lại nổi giận.

“Ma tôn?” Đầu óc Liệt Mãnh chưa kịp thích nghi, Kim thần tôn xuất hiện khiến lão nhất thời không hiểu gì, càng không hiểu sao đại nhân trong tình trạng này, còn tự xưng Ma tôn. Thần tôn đại nhân không phải vẫn ở tại thần sơn tu luyện thần đạo sao?

“Uy! Lão ma, thừa lời thế làm gì! Để ta giải quyết lão, giúp ngươi tìm thân thể mới!” Diệp Phong cười lạnh, thiên giai còn lại là Kim điện vô thánh, chỗ chứa cực tốt cho linh hồn Ma tôn.

“Người... người dám nói thế với thần tôn đại nhân?” Liệt Mãnh không dám tin, thần tôn đại nhân được các thiên thánh coi là thần minh mà bị Diệp Phong gọi là lão ma? Diệp Phong hiển nhiên không hề khách khí, phảng phất thần tôn đại nhân không là gì.

Liệt Mãnh tuy không biết vì sao thần tôn chỉ còn lại linh hồn thể, nhưng dù thế thần tôn uy nghiêm vẫn còn, lão cũng không dám vô lễ, cúi đầu khiêm cung, đồng thời đổ mồ hôi lạnh ở lưng.

“Hừ! Thần tôn đại nhân rầm chó gì! Lão ma không có ý kiến, lão tặc kích động làm gì?” Diệp Phong liếc Ma tôn có phần ngượng ngùng, cười lạnh trào phúng Liệt Mãnh đạo.

“Thần tôn đại nhân, thật ra là sao? Sao ngài lại đi cùng phản nghịch của Thánh điện này? Phát sinh biến cố gì chẳng? Linh hồn ngài bị tên khốn này cướp đi?” Liệt Mãnh không hiểu, khí thế lại dâng lên, định cùng Diệp Phong liều mạng.

Dù thế nào, đoạt lại linh hồn thể của thần tôn đại nhân đã!

“Phế vật!” Liệt Mãnh chưa kịp phát động đòn sau cùng thì đầu óc đã rung lên từ đáy sâu linh hồn. Khí tức lão vừa vận lên tan rã ngay.

“Tu luyện ngàn ấy năm đúng là phí hoài!” Ma tôn nháy mắt với Diệp Phong rồi quát.

Liệt Mãnh lắc lắc đầu, tỏ ra không hiểu: “Thần tôn đại nhân, thực ra là chuyện gì?”

“Hừ! Diệp Phong là kỳ tài tu luyện bọn ta mới đề bạt! Những gì y làm tại thánh địa là do ngũ vị thần tôn cố ý an bài. Thứ nhất để xem Thánh điện không còn bọn ta thì năng lực ứng phó nguy cơ thế nào, thứ hai để rèn luyện cho Diệp Phong. Không thì ngươi tưởng, y tu luyện ngàn ấy năm, lấy đâu ra thành tựu thể này?”

“Việc này...” Tuy lời Ma tôn hoang đường nhưng vì là lời của thần tôn đại nhân lão sùng tín nên Liệt Mãnh vẫn bán tín bán nghi, buông lỏng cảnh giác, định nghe Ma tôn giải thích tiếp.

“Hiện tại, thu lĩnh vực năng lượng lại. Bản tôn chỉ có linh hồn thể đi cùng Diệp Phong, vạn nhất bị hỏa nguyên lực của tên ngốc người ngộ thương thì ngươi gánh nổi sao?” Ma tôn quát.

“Nhưng...” Liệt Mãnh ngần ngừ.

“Nhưng cái gì? Người tưởng mình là đối thủ của Diệp Phong hả? Hà huống còn có bản tôn, lẽ nào ngươi định mưu phản?” Ngũ khí của Ma tôn trở nên lạnh lẽ.

Liệt Mãnh nghĩ kỹ, Ma tôn nói không sai, lão không phải đối thủ của Diệp Phong, đối phương muốn giết lão, còn có Ma tôn trợ giúp thì cần gì phải lừa gạt. Hà huống xưa nay lão sùng bái thần tôn đại nhân, nên không hoài nghi, thu quá nửa linh vực năng lượng.

“Bản tôn cho ngươi biết...” Linh hồn thể của Ma tôn từ từ đến gần Liệt Mãnh, tựa hồ muốn nói.

Đột nhiên hồn lực của Ma tôn bùng lên, bao trùm Liệt Mãnh. Đồng thời, Linh hồn thích cực kỳ sắc bén đâm vào não.

“A!” Liệt Mãnh kinh hoàng phản ứng, định phát linh vực ngăn cản đối phương, nhưng đã lọt vào vòng vây của Ma tôn. Đầu óc nổ vang, linh hồn Liệt Mãnh lại trúng đòn, nhất thời hỏa nguyên trong khí hải hoàn toàn hỗn loạn, không thể khống chế tùy tâm sở dục.

Tích tắc đó, mũi nhọn do Ma tôn dùng linh hồn thể hóa thành cắm vào trán Liệt Mãnh, tiến vào thể nội.

“Ha ha ha! Tiểu tử, giao linh hồn ra! Bản tôn cần linh hồn của ngươi làm bổ phẩm! Ha ha ha!” Đánh lén đắc thủ, Ma tôn đắc ý cười vang. Linh hồn của thiên thánh là bổ sung phi thường hùng hậu.

“Vì sao! Vì sao! Thần tôn sao lại cần của tính mệnh tiểu nhân!” Linh hồn Liệt Mãnh kịch liệt phản kháng, đồng thời không hiểu sao thần tôn đại nhân muốn giết mình.

“Hừ! Tên khốn Hỏa Lệ năm xưa mắc nợ bản tôn, ngươi là đệ tử của y, món nợ đó do ngươi trả!” Ma tôn vừa nói vừa vây tiểu linh hồn Liệt Mãnh.

“Không! A a! Không...” Liệt Mãnh thống khổ gầm lên, liều mạng chống lại, lão co linh hồn thành một cụm trong góc thể nội, không để linh hồn Ma tôn đắc thủ.

“Ngươi giãy giụa gì nữa? Chỉ tổ thêm phần thống khổ...” Ma tôn không hạ được linh hồn Liệt Mãnh, bắt đầu nóng ruột, phát động Linh hồn mị hoặc vốn hao tổn cực đại.

Sẽ phải chiến đấu lâu dài trong thể nội Liệt Mãnh, lão chỉ là kẻ xâm nhập, bị tiêu hao không ít. Nếu thất bại thì còn nguy hiểm hơn.

“Ta không muốn chết! Ta không thể chết! Cút... Cút khỏi thân thể ta!” Liệt Mãnh lợi dụng chút ý thức còn lại, thôi động hỏa nguyên trong khí hải quay ngược vào thể nội.

“Diệp Phong! Ngươi còn xem náo nhiệt cái gì mà không giúp!” Ma tôn cuốn lên truyền âm cho Diệp Phong. Nếu bị hỏa nguyên lực của Liệt Mãnh xông vào thì lão chỉ còn thất bại. Liệt Mãnh là thiên giai, linh hồn lão lại tàn khuyết nên muốn triệt để chinh phục thiên giai linh hồn thể không dễ.

Lão đã rũ bỏ tôn nghiêm để đánh lén, nhưng Liệt Mãnh ngoan cường quá đổi, thành ra lão phải cầu xin.

“Hả? Mỗ giúp thế nào?” Diệp Phong biết nhưng vẫn hỏi. Gã đương nhiên biết ý đồ của Ma tôn nhưng trước khi lão hành động không hề cho gã biết, việc này không phải tình huống gã muốn thấy, đằng nào hai bên cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, giờ tiện thể xem náo nhiệt. Để Ma tôn được giáo huấn, biết vẫn bị gã khống chế, không phải thích làm gì thì làm!

Nếu Ma tôn hút được linh hồn thể hoàn chỉnh của Liệt Mãnh thì cường độ sẽ đại tăng. Lúc đó sẽ khó chế trụ được lão. Ma tôn đột nhiên dùng chiêu này, Diệp Phong đương nhiên không để lão dễ dàng thỏa nguyện. Để lão tiêu hao hồn lực, càng có lợi cho gã.

“Ngươi phá khí hải, rồi công kích nhục thân của y là được!” Ma tôn vốn định tự mình nhưng giờ đành chịu lép, cúi đầu nhờ Diệp Phong vẫn hơn linh hồn bị tổn hại.

“Ta... ta triệt để hủy diệt y luôn!” Diệp Phong cố ý đẩy khí tức lên, tựa hồ định dốc toàn lực.

“Đợi đã!” Ma tôn cuồng lên: “Ngươi hủy nhục thân thì linh hồn y cũng tiêu vong, bản tôn còn được lợi gì nữa! Ngươi chỉ cần công kích thích đáng để y phân tâm là được!”

“Hóa ra thế... Công kích thế nào mới phù hợp?” Diệp Phong nhíu mày “khó xử”.

“Ngươi...” Ma tôn bị Diệp Phong chọc giận, linh hồn thể lập tức có sơ hở, hỏa nguyên của Liệt Mãnh xông ngược vào thần thức vây tiểu lão.

“Mau lên! Bản tôn sắp không chịu nổi nữa rồi!” Ma tôn vừa giận vừa bực: “Bản tôn tổn hại, Diệp Phong người cũng không có lợi gì!”

Diệp Phong biết thời gian kéo dài đủ rồi, miễn cưỡng nắm chặt quyền đầu...

Oành! Liệt Mãnh bị ấn xuống đất, đồng thời khí hải bị chấn động, hỏa nguyên đảo xung tiêu tan, Ma tôn bớt hẳn áp lực.

Lúc đó Ma tôn đang nguy ngập, nhân lúc đó thiêu đốt toàn bộ linh hồn năng lượng, phát động đòn quyết định với linh hồn Liệt Mãnh đang thoi thóp! Liệt Mãnh co rút vài cái rồi ngừng bật...

Một canh giờ sau, Ma tôn xanh lét mặt mày từ thân thể Liệt Mãnh chui ra, linh hồn thể tuy đã mạnh lên nhưng đáng vẻ cực kỳ khó coi.

“Cung hỉ Ma tôn các hạ, thực lực lại khôi phục thêm một tầng!” Diệp Phong tựa hồ không có việc gì xảy ra, tươi cười chúc mừng.

“Diệp Phong! Người làm thế đúng là không có hậu đạo?” Ma tôn giận run người hỏi.

Nếu lão thanh toán được linh hồn hoàn chỉnh của Liệt Mãnh thì cường độ linh hồn sẽ siêu việt thiên giai, thiếu chút nữa là hoàn toàn khôi phục. Nhưng Diệp Phong không phối hợp đúng độ nên linh hồn lão còn cách thiên giai một chút, chút xíu này nhưng ý nghĩa rất lớn.

“Ma tôn sao lại nói thế? Ban nãy tại hạ không xuất thủ tương trợ, Ma tôn chắc không có lợi gì mà còn nguy ngập!” Diệp Phong ra vẻ không hiểu, hỏi ngược.

“Được! Chúng ta tạm không nói đến những thứ đó...” Ma tôn bó tay với Diệp Phong, hiện lão không thể trở mặt với gã, hơn nữa cũng vừa được lợi nên đành lảng đi.

“Kim điện thiên giai kia là thân truyền đệ tử của bản tôn năm xưa, để bản tôn thu phục!” Ma tôn lại nhìn sang phía Yêu vương.

“Đừng vội, hiếm khi sư phụ chiến đấu hào hứng thế này, đợi phân thắng phụ đã.” Diệp Phong khoanh tay đứng trên không, mỉm cười quan sát.

664. Chương 674 : Gián Diệp

“Yêu vương tuy là sư phụ người nhưng chỉ có địa giai tu vi, lại không được lĩnh ngộ cảnh giới chí cao. Tuy có ngũ hành nguyên lực, nhưng đấu với một thiên giai thì e không thắng được!” Ma tôn hiển nhiên không đánh giá cao Yêu vương.

“Sư phụ dám đấu thì nhất định nắm chắc phần thắng!” Diệp Phong không cho là như vậy, cười thản nhiên.

“Hắc! Chốc nữa đối phương đã thương bảo bối nữ nhân của người thì đừng trách bản tôn không nhắc...” Ma tôn cười khan, không nói thêm nữa.

Ở thánh sơn, Yêu vương và Kim điện thiên thánh đang đấu đến lúc hăng say.

Kim điện thiên thánh phát ra linh vực, ảo hóa thành kim ti rợp trời, mỗi sợi kim ti chỉ như sợi tóc nhưng hàm chứa linh vực năng lượng mà thiên giai linh vực cũng có thể bị xuyên qua! Đó là tuyệt chiêu của Kim điện thiên thánh, phát ra thì Thổ điện thiên thánh phòng ngự đứng đầu cũng không dám chống chọi!

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Kim ti bắn nhanh vào Yêu vương, một phần tách ra công kích bọn Thẩm Lan.

Yêu vương thản nhiên, ngũ hành linh vực toàn diện phát ra, tạo thành một lớp ngũ sắc năng lượng quanh ông và chúng nữ! Kim ti tuy sắc bén nhưng xuyên qua ngũ sắc hộ giáp thì cạn đà, bị Yêu vương và chúng nữ cấp dễ dàng hóa giải.

“Tuy nhiên hiện tại còn chống nổi nhưng vẫn hạ phong. Sư phụ người còn chống được bao lâu?” Ma tôn mỉm cười: “Đối phương tựa hồ chưa bạo phát toàn bộ thực lực.”

Diệp Phong mỉm cười. Yêu vương lấy được toàn bộ ngũ hành tiên thiên chi nguyên, thực lực đã thoát thai hoá cốt. Tuy mấy năm nay Yêu vương tu luyện được gì thì gã không rõ nhưng với hiểu biết về sư phụ, lão nhân gia xưa nay cha từng làm gì không chắc chắn, hà huống ông còn dẫn chúng nữ nhất tề chiến đấu, rõ ràng muốn cho họ có thêm kinh nghiệm thực chiến.

Nếu có nguy hiểm, sư phụ sẽ không ơ hờ đẩy bọn Thẩm Lan vào nguy hiểm. Diệp Phong tin sư phụ!

Kim điện thiên thánh liên miên công kích, tuy tạo ra áp lực rất lớn với chúng nữ nhưng không ai nguy hiểm, tuy được Yêu vương bảo vệ nhưng thực lực của bọn Thẩm Lan cũng không thể coi thường.

Với linh ngộ của Diệp Phong và Yêu vương về ngũ hành nguyên lực, truyền thụ thủ đoạn giữ mạng và vận dụng sức mạnh thánh giai cho chúng nữ, dù họ chưa đạt thiên giai, nhưng có thể giữ mình trước thiên giai đối thủ.

“Hừ!” Mãi không hạ được Yêu vương, thiên thánh đó nóng lòng, nhận ra khí tức của Liệt Mãnh tan biến thì tâm thần bị quấy nhiễu nhất định. Nếu không thể đánh bại Yêu vương, e rằng hôm nay Thánh điện nhân mã sẽ tan rã.

Toán địa giai họ đưa theo bị Thu Tổ Nhã và Thu Tổ Thanh dẫn thánh giai đại quân vây khốn, không gây ra được sóng gió gì.

“Liệt thiên bộc vũ sát!” Tà áo thêu của thiên thánh này vung lên, kim ti khắp trời như sống động, tụ thành một mũi khoan vàng quay tít, phát ra năng lượng vô cùng đáng sợ, không gian thánh sơn rung lên.

Khí tức của đối thủ chợt tăng cao khiến chúng nữ hơi nghẹt thở. Nét mặt Yêu vương thêm phần nghiêm túc và thận trọng.

Mũi khoan vàng bắn tới chúng nhân, nếu bị chính diện đánh trúng thì e rằng sẽ bị cắt thành hư vô!

“Ngũ hành Vô cực Bát quái trận!” Ngũ sắc năng lượng của Yêu vương gợn sóng, hộ giáp bao quanh chúng nhân bắn lên không, dao động phi thường quỷ dị, hình thành phòng hộ năng lượng kính kiểu thuận bài.

Tám năng lượng kính được một đường thần bí và cổ xưa tách làm đôi, đồng thời hai bên án hên hai diêm màu đen và trắng, lấp lánh quang mang. Tầng không thánh sơn được năng lượng quái kính của Yêu vương chiếu thành cảnh tượng nửa sáng nửa tối, thập phần quỷ dị.

“Cái gì đây?” Ma tôn sống hơn mười vạn năm, chưa từng thấy năng lượng nào thần bí cổ quái, lai hàm chứa hơi hướm cổ lão hồng hoang vô cùng như thế.

“Ha ha! Sư phụ tổng luôn có những thứ không ngờ...” Diệp Phong cũng kinh ngạc, lưỡng cực năng lượng đặc thù này, tuy Yêu vương thi triển thì so với ngũ hành hỗn nguyên chi lực của gã còn kém hơn nhưng từ căn nguyên thì tính chất lưỡng cực năng lượng không kém gì ngũ hành hỗn nguyên chi lực!

Tiềm lực cực kỳ hùng hậu!

“Ầm ầm!” Trong khi Diệp Phong và Ma tôn đối thoại, kim sắc cự toản giáng lên Bát quái trận.

Kim sắc nguyên lực gặp hắc bạch lưỡng cực bát quái năng lượng thì mất đi khí thế hùng hãn nguyên bản, bị Bát quái trận từ từ hấp thu, đoạn Bát quái trận phát ra linh khí năng lượng nguyên thủy nhất! Công kích mạnh nhất của Kim điện thiên thánh bị phân giải thành vô hình!

Không chỉ Kim điện thiên thánh ngẩn ra, cả Diệp Phong và Ma tôn ở xa cũng không nói lên lời, năng lực như thế là cỡ nào! Công kích thế nào thì trước bát quái năng lượng trận đều không thể phát huy! Chẳng phải người thi triển sẽ bắt bại sao!

Mũi khoan bị hóa giải hai phần ba thì Bát quái trận sau rốt cũng rung lên, thánh không nổ vang, bát quái năng lượng trận tan rã nhưng cũng chấn tan năng lượng còn lại của mũi khoan, không còn uy hiếp gì nữa.

“Cung hỉ sư phụ lại có đột phá mới!” Diệp Phong định thần, lướt đến chỗ Yêu vương cười to.

“Ai! Tiếc là vi sư tham ngộ chưa đủ, không thể hoàn toàn phát huy uy lực. Không thì ban này Bát quái trận không đến nỗi vận chuyển một nửa đã tan đi...” Yêu vương vẫn tiếc nuối.

“Yêu vương đại nhân đúng là bất thế kỳ tài... Khó trách khi xưa Hỏa Lệ muốn bắt sống.” Ma tôn chua chát. Tu vi cảnh giới như lão tất nhiên nhận ra tiềm lực của hắc bạch lưỡng cực năng lượng.

Đoạn Ma tôn quay đi, khí thế biến thành uy áp trong tích tắc, linh hồn khí như nước triều đổ vào Kim điện thiên thánh đang ngẩn ngơ.

“Tiểu vương bát đản! Còn không xem lão tử là ai!” Tiếng quát khiến thiên thánh đó tỉnh lại, chú ý đến Ma tôn.

“Người... Người... Người là...” Kim điện thiên thánh từ ngẩn ngơ chuyển thành chấn kinh, lạc giọng lắp bắp: “Kim thần sư tôn!”

“Hừ! Khó lắm nhóc con mới nhận ra bản tôn!” Ma tôn cười khẩy: “Sao hả? Người định động thủ với bản tôn?”

“Đồ nhi không dám!” Kim điện thiên thánh quỳ trên không trung, hành lễ ba vái với Ma tôn.

“Niệm tình người còn cung kính với bản tôn nên tạm tha tội!” Mắt Ma tôn ánh lên, tựa hồ xác định chủ ý: “Người có biết vì sao bản tôn trở thành thế này không?”

Kim điện thiên thánh lúc đó mới ngẩng lên hỏi: “Chỉ mong sư tôn giải đáp, vì sao linh hồn sư tôn thoát thể, lại cùng...” Lão nhìn Diệp Phong, ngần ngừ không biết hình dung thế nào. Diệp Phong cười nhạt, tiếp tục hỏi sư phụ về bí ảo lưỡng cực hắc bạch năng lượng.

“Bản tôn sa vào cảnh này cũng vì tên khốn Hỏa Lệ đó!” Ma tôn giảo nha thiết xỉ đạo.

“Hỏa thần tôn?” Kim thiên thánh hít một hơi lạnh...

Ma tôn kể lại việc năm xưa Hỏa Lệ phản bội, Kim thiên thánh á khẩu hồi lâu. Ngũ vị thần tôn giờ chỉ còn một! Chả trách bao năm nay không thấy thần tôn đại nhân nào rời thần sơn nửa bước! Dù khi Thánh điện gặp nguy cơ cũng chỉ từ thần sơn phát ra thần niệm chứ thần tôn không hề động tĩnh gì!

Nhớ đến những việc lạ lùng ở thần sơn nhiều năm nay, Kim thiên thánh tin Ma tôn đến chín phần!

“Giờ người đi theo tên phản bội Hỏa Lệ đó, tiếp tục trung thành với Thánh điện không còn như xưa... hay bỏ tối đầu sáng, giúp bản sư tôn?” Nhãn thần Ma tôn sầm xuống, từ từ hỏi.

“Việc này...” Cân nhắc một lúc, Kim thiên thánh lập tức đáp đầy sáng suốt: “Đệ tử nhờ ơn năm xưa sư tôn đề huề, đương nhiên sẽ về theo sư tôn, thảo phạt Hỏa thần... à, tên phản bội Hỏa Lệ đó!”

“Tốt lắm!” Ma tôn thấp phần mãn ý gật gù: “Người đã lựa chọn chính xác thì bản tôn để lại tính mệnh cho người phục vụ bản tôn...”

“Cẩn tuân lời sư tôn dạy dỗ!” Kim thiên thánh toát mồ hôi, vội đáp.

“Lão ma...” Diệp Phong đột nhiên nghi hoặc. Kim thiên thánh là kim nguyên tu luyện giả, vốn là nhục thân tốt nhất cho Ma tôn, vì sao lão đột nhiên đổi chủ ý? Lẽ nào lão không muốn khôi phục thực lực?

“Không sai!” Ma tôn cắt lời Diệp Phong, giải thích: “Một nội gian còn sống hữu dụng hơn nhiều một linh hồn...”

“Hả? Thân thể của người thì sao?”

“Không phải vẫn còn một sao?” Ma tôn cười gian trá nhìn về phía Liệt Mãnh: “Tuy khí hải là hỏa nguyên, nhưng không phải Diệp Phong người có hồn nguyên chi lực, thay đổi được tính chất nguyên lực sao... Bản tôn sẽ tự luyện chế thêm, tuy mất công nhưng cũng đáng!”

Ma tôn thầm nhủ: Dù lão hút thủ linh hồn Kim thiên thánh thì có Diệp Phong giám thị, e cũng không được lợi nhiều, nhưng để lại Kim thiên thánh, vì có quan hệ sư đồ, tương lai tất nhiên là tâm phúc lớn nhất của lão, quay lại thánh địa thì còn sợ thiếu linh hồn bổ phẩm sao? Một khi thực lực khôi phục, Diệp Phong có tư cách gì khống chế lão?

Bất quá, trước mắt mục đích hai bên cùng nhau nên không cần trở mặt.

Diệp Phong ngẫm nghĩ một lúc, biết Ma tôn tính toán gì, bất quá thoáng sau đã mỉm cười gật đầu: “Lão ma có lý, quyết định thế đi! Để y làm nội gian cho chúng ta ở Thánh điện, nhất định khiến Thánh điện và Hỏa Lệ bỏ chừng!”

Mặt Kim thiên thánh nhăn nhúm như trái khổ qua. Không ngờ việc tưởng là dễ như trở bàn tay lại biến thành tiến thoái lưỡng nan...

665. Chương 675 : Biến Đổi Của Thánh Địa

Thánh địa, ở một khu vực cách Thánh điện vừa xa vừa hẻo lánh.

Lục đảo lơ lửng ở đây đều do rừng cây che phủ, sinh cơ ràn rạt. Giữa hơn nghìn lục đảo anh rờn có một lục đảo mọc một cây cổ thụ cực lớn, vang lên tiếng xé không khí.

“Không xong! Không xong rồi! Thánh tôn đại nhân!” Một đạo thanh ảnh nhanh chóng lướt qua khe cây cối, hóa ra trong bông cây là một động thiên.

“Việc gì mà hoảng hốt như thế? Đó là tôn vinh mà thiên giai nên có hử!” Ở đỉnh đại điện có một cây “bồng” kỳ quái, tuy là bồng nhưng từ hai đầu và đáy lại mọc ra một hàng trảo không ra trảo, tay không ra tay.

Thân thể Thánh tôn đại nhân còn giữ theo nguyên hình Như ý bồng nhưng luyện được cước trảo như nguyên bản. Ở mặt, đôi sừng bảy màu đang thành hình, mắt và miệng cũng nhô lên, hình dạng thập phần cổ quái và hoạt kê.

“Tiểu Hôi... Tiểu Hôi điện hạ...” Tuy Thánh tôn bộ dạng cổ quái, nhưng uy áp vẫn còn, người đó không dám ngẩng lên, hoảng sợ báo: “Tiểu Hôi điện hạ đánh ngất Hỏa yêu vệ và Lôi yêu vệ, không biết một mình đi đâu, thuộc hạ phát động mọi địa giai linh thú trong tộc những không tìm được tung tích!”

“Hài tử tinh nghịch... đúng là đau đầu. Ai!” Thánh tôn đại nhân vốn nhắm mắt lại từ từ mở ra, mục quang tỏ vẻ bất lực.

“Thuộc hạ vô năng! Xin Thánh tôn đại nhân giáng tội!” Hai yêu thú có thiên giai sơ cấp đi vào, cúi đầu nhận tội.

“Thôi đi! Thôi đi!” Thánh tôn đại nhân xua tay lắc đầu: “Không trách các ngươi, Tiểu Hôi hài tử... Ai!”

“Thuộc hạ nhất định tận toàn lực tìm kiếm, sẽ tìm Tiểu Hôi điện hạ về!”

“Thôi đi, y quyết tâm thì dù các ngươi tìm được cũng không phải đối thủ, đời nào y chịu quay về theo.” Thánh tôn đại nhân thở dài: “Y chỉ buồn bực một chút, tin rằng nghịch ngợm một chút lại quay về.”

“Ồ...” Thánh tôn trầm tư một chút: “Ta đã hạ lệnh ả Yêu tộc không nghe lệnh hài tử này đến gây sự với Thánh điện, chắc không ai dám cãi lệnh bản tôn. Một mình nó cũng không dám đến Thánh điện gây loạn! Với thực lực của nó thì cũng không gặp nguy hiểm gì! Cứ để nó đi chơi một phen cũng được!”

“Tuân mệnh!” Yêu thú còn lại cung kính lui xuống, Thánh tôn lại chìm vào suy tư.

...

Cùng lúc, tại trọng địa của Vu vô tộc.

“Đại sự không xong rồi! Thánh nữ điện hạ thất tung!” Vu vô tộc cũng đang xáo xáo, nhân vật tối trọng yếu trong tộc, thánh nữ Hạ Kỳ Lạp được Vu vương truyền thừa trốn khỏi thần điện.

“Thật ra là chuyện gì?” Mấy thiên giai trưởng lão của Vu vô tộc đang đại phát lời đình ở nghị sự điện.

“Thánh nữ điện hạ mượn cơ đi bái tế Thần Thông lão tổ, kết quả không hiệu lực dụng thủ đoạn gì, phối hợp với hình ảnh từ tượng Thần Thông lão tổ khiến các hộ vệ tạm thời thất thần. Lúc chúng hộ vệ định thần thì điện hạ đã vô ảnh vô tung!” Vu vô đến báo tin vội nói.

“Thánh nữ điện hạ sao lại không hiểu chuyện như thế!” Một trưởng lão thở dài: “Hiện tại Yêu tộc có Thánh tôn, bồi dưỡng mấy thiên giai cường giả cho Yêu tộc. Chỉ có Vu vô chúng ta, hi vọng vào ân trạch huyết mạch của Vu vương truyền thừa nhưng điện hạ trong lúc này lại... thất tung!”

“Mộc Chân trưởng lão bất tất quá lo lắng, chắc điện hạ bức vì chúng ta không chịu xuất động toàn tộc bảo cứu cho Diệp Phong nên mới thất tung. Bằng vào tu vi của thánh nữ, chỉ cần không xông vào Thánh điện gây loạn, tin rằng ở thánh địa không còn giữ uy hiếp được! Cứ để tiểu nha đầu ra ngoài tĩnh tâm, sớm muộn gì cũng quay lại nhờ chúng ta giúp đỡ.” Lặc Lôi suy nghĩ hồi lâu rồi mới cười ha hả.

“Nhưng... Ít nhất phải ban lần ân trạch huyết mạch đầu tiên, như thế Vu vô nhất tộc trong thời gian ngắn sẽ có thêm mấy thiên giai cường giả. Tu Long chưa biết chừng sẽ thành thiên giai trẻ nhất bản tộc!” Mộc Chân nhìn sang một Vu vô trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn, cơ nhục cuộn cuộn cùng khí thế hung hãn khiến các trưởng lão đều gật gù.

Là một Vu vô địa giai diên phong!

Lặc Lôi nhìn Vu vô đó, khen ngợi: “Lần ân trạch huyết mạch đầu tiên của thánh nữ, đối tượng nhất định là Tu Long. Việc này không vội được. Cần thánh nữ tâm cam tình nguyện mới xong, không thể bảo mấy lão bất tử chúng ta liên thủ giúp Tu Long gọt nấu thành cơm chứ?”

“Phì! Lão lồi người nói gì thế hả? Mấy vạn tuổi rồi mà không biết xấu hổ!” Một vị nữ tính trưởng lão lên tiếng.

“Được rồi, được rồi! Đừng làm loạn nữa.” Một vị trưởng lão khác can: “May mà tiểu tử Diệp Phong đó trong lần đại chiến trước bị thiên giai vây công, không rõ tung tích. Theo lão phu thì lành ít dữ nhiều!”

“Diệp Phong không có mặt, việc này dễ thôi. Thánh nữ điện hạ dù không hiểu chuyện thế nào thì cũng phải vì cơ nghiệp bản tộc mà hi sinh một chút? Hà huống Tu Long dù là thực lực, tính cách hay tư chất, đều đứng đầu lớp trẻ. Thánh nữ điện hạ tìm đâu ra nhân tuyển thích hợp hơn?”

“Không sai! Không sai!” Chúng trưởng lão thi nhau gật đầu.

Tu Long cũng kiêu ngạo ngẩng lên. Ở tuổi y mà đạt tới địa giai diên phong, tại lịch sử Vu vô tộc mấy vạn năm nay không mấy ai. Những tiền bối thiên tư trác tuyệt đó không ai không là nhân vật vĩ đại của Vu vô tộc, là nhất đẳng cường giả tung hoành một thửa, bao gồm cả mấy trưởng lão trong tộc.

Việc đó khiến y được tôn kính vô cùng, sao lại không thấy tự hào!

Nghĩ đến dung nhan kiều mỹ của thánh nữ điện hạ, Tu Long lại kích động. Ân trạch huyết mạch lần đầu tiên của thánh nữ điện hạ là của y! Không ai khác được! Y - - sẽ là người mạnh nhất Vu vô tộc!

“Thế đi! Dù gì thánh nữ điện hạ hiện tại không điều động lực lượng trong tộc để gây loạn, một mình ở ngoài không lâu thì cũng sẽ nghĩ ra! Đợi thánh nữ về thì dù thế nào cũng phải bức bách ban thưởng ân trạch huyết mạch lần đầu!” Lặc Lôi phát tay, coi như quyết định.

...

“Tiểu Hôi đệ đệ! Quả nhiên cũng trốn ra!” Trên một lục đảo vô danh ở thánh địa, thân ảnh Hạ Kỳ Lạp xuất hiện ngoài xa, trên đảo, Tiểu Hôi đang uể oải không hiểu mắng ai.

“Hạ nha đầu! Nói bao nhiêu lần rồi, ta lớn hơn, nên xưng hô là Tiểu Hôi ca ca!” Thấy Hạ Kỳ Lạp, Tiểu Hôi hớn hở nhưng vẫn nghiêm mặt chỉnh lời.

“Phì! Không biết xấu mặt, bản tiểu thư rõ ràng nhiều tuổi hơn, còn không mau gọi thư thư!” Hạ Kỳ Lạp không chịu kém, trừng mắt hạnh.

“Phì! Tiểu Hôi ta là mộc linh thạch, không biết tồn tại tại Vô Nguyên đại lục bao nhiêu vạn năm. Tiểu nha đầu lừa gạt mới sinh có mấy năm, dù ta chỉ bỏ số lẻ tí xú ra so thì cũng nhiều tuổi hơn ngươi nhiều! Mau gọi Tiểu Hôi ca ca!” Tiểu Hôi hếch mũi, đắc ý giáo huấn đối phương.

“Tiểu Hôi đệ đệ, Tiểu Hôi đệ đệ!” Hạ Kỳ Lạp không chịu thua, bĩu môi.

“Dừng! Dừng!” Tiểu Hôi xua tay: “Chúng ta tạm không bàn đến việc lớn nhỏ, Thánh tôn ba ba không để ta đưa lực lượng hạch tâm của Yêu tộc đến đánh Thánh điện, ta tức giận nên một mình đi ra ngoài. Tiểu nha đầu, sao lại một mình đến đây?”

“Ta lại không thể chắc. Mấy lão bất tử không chỉ không cho ta phát động toàn tộc báo thù cho Phong ca ca mà còn yêu cầu ta ban cho ân trạch huyết mạch! Tức chết mất!” Hạ Kỳ Lạp nói đến việc này thì lại đỏ mặt.

“n trạch huyết mạch, là cái gì hả?” Tiểu Hôi hiếu kỳ hấp háy mắt hỏi.

“Người mặc nó là gì, đẳng nào... đẳng nào ta cũng không cho chúng!” Hạ Kỳ Lạp hổ thẹn đỏ mặt, hàm hừ: “Ta chỉ cho Phong ca ca, mặc kệ là lần đầu hay lần thứ mấy! Người khác đừng si tâm vọng tưởng!”

“Đồ tốt gì thế? Chi bằng cho Tiểu Hôi ca ca một chút?” Tiểu Hôi càng hiếu kỳ, đòi hỏi.

“Cút!” Hạ Kỳ Lạp tức giận tung cước đá Tiểu Hôi văng đi, lục đảo rung rinh, chỗ Tiểu Hôi đứng nứt nẻ chân chim.

“Hừ! Không cho thì thôi, cần gì nặng chân nặng tay như thế!” Tiểu Hôi cuống cuống quay lại, tuy không thương nhưng trên mặt có một dấu chân, thập phần hoạt kê.

“Ai bảo người người nói nhăng!” Hạ Kỳ Lạp hơi e thẹn, nhưng nghĩ đến Tiểu Hôi như ban nãy thì lại giận dữ.

“Hóa ra đó là ân trạch huyết mạch!” Tiểu Hôi bịt miệng cười, nghe Hạ Kỳ Lạp giải thích, nó mới biết một cước ban nãy không oan.

Rồi nó tức giận: “Vốn tưởng giấu người tin Phong ca ca còn sống, người sẽ kích động tộc nhân đòi công đạo, phát động lực lượng quấy phá Thánh điện. Nhưng họ lại quá tự tư, chỉ muốn bảo tồn thực lực, không dám đắc tội Thánh điện!”

“Đúng thế! Từ lần chúng ta đại náo Thánh điện, khiến thần tôn rầm chó gì đó uy hiếp. Dù là Thánh tôn ba ba hay là trưởng lão Vu vô tộc đều sợ hãi, không chịu cùng Thánh điện chính diện xung đột! Đúng là nhát chết!” Hạ Kỳ Lạp phẫn hận.

“Cái gì mà tu dưỡng, mà giữ sức đề cao thực lực! Ta thấy họ đều nhát chết, sợ thần tôn rầm chó gì đó!” Tiểu Hôi khua tay, thập phần bất cam.

“Nhưng giờ hai chúng ta trợ trợ, làm cách nào đây?” Hạ Kỳ Lạp khổ não: “Tuy với thực lực của chúng ta đánh một, hai thiên thánh thì không thành vấn đề. Nhưng nếu chúng kết thành Ngũ hành chiến trận, e rằng chúng ta khó mà chiếm tiện nghi!”

“Có rồi!” Tiểu Hôi đột nhiên sáng mắt.

666. Chương 676 : Bị Khốn

“Có cách gì?” Hạ Kỳ Lạp nhảy lên hỏi.

“Tuy thực lực hai chúng ta không đủ đấu với Thánh điện. Nhưng chúng ta cứ đánh du kích!” Tiểu Hôi nói rõ.

“Đánh du kích?” Hạ Kỳ Lạp tròn mắt nghi hoặc.

“Đó là thủ đoạn đả kích địch nhân năm xưa Phong ca ca giỏi nhất!” Tiểu Hôi nhắc đến chuyện cũ thì nói văng nước bọt: “Tiểu Hôi ta năm xưa cùng Phong ca ca tại Vô Nguyên đại lục...”

Tiểu Hôi nói hào hứng còn Hạ Kỳ Lạp thì thấy thú vị, cả hai đều sùng bái Diệp Phong, nên Hạ Kỳ Lạp nghe Tiểu Hôi kể những việc không quan trọng nhiều lần mà không phiền, thỉnh thoảng còn chen vào mấy câu khiến Tiểu Hôi càng nói càng hăng.

Trong nháy mắt, mấy canh giờ qua đi...

Tiểu Hôi đi vào chính đề: “Đánh du kích là công kích mỗi lần một chỗ, tránh chủ lực của địch nhân, chuyên chọn chỗ địch nhân yếu kém mà hạ thủ. Khi tước bớt sức mạnh của địch nhân thì phát động đòn tấn sát!”

“Giờ chúng ta có thực lực đấu với Thánh điện thì lên đi đánh các địa thánh thực lực kém hơn, nếu gặp thiên thánh đi lẻ thì chưa biết chừng còn chiếm đại tiện nghi!”

“Được! Chúng ta đánh du kích!” Hạ Kỳ Lạp không thêm nghĩ, tán đồng đề nghị của Tiểu Hôi.

Nàng ta cho rằng đó là chiến thuật Phong ca ca thích nhất thì không hề có vấn đề gì! Hai kẻ lớn mặt bằng trời không có bao nhiêu kinh nghiệm xác định một sách lược cực kỳ mạo hiểm!

...

“Uy! Tiểu Hôi! Có làm không hả?” Ở một nơi trong Thánh điện, Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi bằng vào tu vi cao hơn thiên giai, lên vào đây.

“Yên tâm đi! Năm xưa ta theo Phong ca ca tung hoành Thánh điện rất lâu, mỗi nơi đều nắm rõ như lòng bàn tay. Không sai được, chỗ đó từng có nhiều địa thánh tu luyện. Chúng ta đột nhiên đánh lên, nhất định khiến Thánh điện không kịp trở tay!” Tiểu Hôi tự tin vỗ ngực.

“Vậy nhanh lên!” Hạ Kỳ Lạp hưng phấn giục.

“Đợi đã...” Tiểu Hôi đột nhiên hít hà: “Ở đây có ba chỗ, đằng kia...”

“Đệ không phải bảo là nắm chắc chỗ nào như lòng tay sao! Không lẽ lại khoác lác!” Hạ Kỳ Lạp mắng.

“Hừ! Ca ca lâu rồi không đến nên muốn xác nhận lại!” Tiểu Hôi trả treo: “Chắc... Chắc là ở đó. Đúng, không sai được!”

“Mau lên!” Hạ Kỳ Lạp tựa hồ đã không nén được nữa.

“Chúng ta nói rồi, chốc nữa ai hạ được nhiều địch nhân hơn thì người thua phải chịu nhận là bề dưới!” Tiểu Hôi dẫn Hạ Kỳ Lạp liên tục lướt đi, đồng thời khiêu khích.

“Bằng vào đâu mà ngươi sẽ thắng, ta nói rồi, ta thắng thì ngươi phải gọi ta là thư thư!” Hạ Kỳ Lạp không chịu kém.

“Chốc nữa sẽ dựa vào bản lĩnh xem ai hơn ai!” Cả hai đến một lục đảo khí thể trang nghiêm.

Quanh lục đảo này gần như không có ai bảo vệ, trung tâm lục đảo có một đại điện hùng vĩ tựa hồ bị trận thế bao trùm, tu vi như Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi cũng không nhìn rõ tình hình bên trong.

“Ở đây hả? Đây là chỗ Thánh điện địa giai tu luyện?” Hạ Kỳ Lạp nhìn kỹ một lúc rồi mới gật đầu: “Linh khí quả nhiên hùng hậu, là chỗ tu luyện tốt.”

“Thế nào? Tiểu Hôi ta không nhầm đường chứ!” Tiểu Hôi đắc ý.

“Nhưng trận thế bên ngoài có vẻ khó phá...” Trận thế ngoài đại điện phát ra khí tức mênh mông, thoát nhìn cũng thấy không phải phòng ngự trận tâm thường.

“Thánh điện toàn đồ nhất chết, ngàn ấy địa giai cùng tu luyện, còn bày ra đại trận lợi hại bảo vệ, vô dụng!” Tiểu Hôi bĩu môi, quan sát một lúc: “Xem ra muốn phá trận thế, phải tốn chút thời gian mới xong.”

“Không sao! Chúng ta đột nhiên đến đây, Thánh điện nhất định không phòng bị, dù chúng ta tấn công thì khẳng định trước khi thiên giai nhân mã của Thánh điện đến thì vẫn kịp quấy loạn!” Hạ Kỳ Lạp ghé con không sợ hổ, nói ngay.

“Thì tấn công vào!” Tiểu Hôi Không chịu kém: “Chúng ta thay nhau công kích đại trận, nếu bị ta phá thì đừng có mặt dày cướp công nhé!”

“Biết rồi! Nếu ta phá trận trước, người đừng có tranh công!” Hạ Kỳ Lạp hào hứng, khí tức cả hai dâng lên đỉnh điểm!

“Gừ!” Tiểu Hôi gầm vang trời, thân hình biến thành khổng lồ, toàn thân bao trùm thanh sắc năng lượng, sung mãn nét công kích.

“A!” Hạ Kỳ Lạp không chịu kém, thân thể dấy lên sóng không khí nhìn được bằng mắt thường, như chớp bổ đi bốn phương tám hướng, chạm vào đá núi và nham thạch thì đều bị khí lưu kinh hồn đều chấn vỡ.

“Phá!” Tiểu Hôi tung quyền, thân ảnh lướt xuống đất trong tích tắc, lực đạo đủ đánh tan lục đảo giáng vào trận thể.

Ầm! Đại điện lắc lư nhưng trận thể không có dấu hiệu gì bị phá!

“Coi thử thử này!” Hạ Kỳ Lạp run vai, hai tay to lên, dài ra như nhuyễn tiên, quyền đầu tựa ngọn núi đập xuống đại trận.

“Chát!” Đại điện lắc lư, trận thể vẫn như thường.

“Đáng ghét!” Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp không nhụt chí, lại thi triển thần thông. Sau một hồi oanh kích, trận thể sau rốt cũng sơ hở.

“Được rồi! Tăng lực so tài!” Tiểu Hôi vận sức mạnh cao nhất, chuẩn bị cho đại trận đòn sau cùng!

“Cách!” Tiểu Hôi chưa công kích xong, đại trận đột nhiên tan rã, đại lực của nó không có chỗ phát tiết, ngã nhào xuống cửa điện.

“Ha ha! Xem tên ngốc này này, phá trận mà cũng mất hết hình tượng!” Hạ Kỳ Lạp vỗ tay cười, đồng thời lướt đến trước điện: “Đừng bảo thử thử được lợi nhé, mau lên, chuẩn bị xông vào!”

Chát! Cửa đại điện đột nhiên mở ra, hơn mười người lao ra vây lấy Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi.

“Ha ha! Lão phu còn tưởng hai nhóc con này giỏi trò gì mới! Hóa ra là không biết trời cao đất dày, dám đến chỗ của Thánh điện thiên giai gây sự!” Một thân ảnh lên tiếng, không phải một trong các Thổ điện thiên thánh thì là ai?

Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp nhìn nhau, hơn mười thân ảnh đều là thiên giai tu vi, gần như mọi Thánh điện thiên thánh đều tập hợp tại đây.

“Ban đầu ta tưởng hai tên này chỉ đến dụ địch nhưng tìm khắp Thánh điện không thấy dấu hiệu địch nhân ẩn tàng, xem ra chúng tự đến gây sự rồi!”

“Hừ! Người nhận truyền thừa của Yêu tộc Thánh tôn và Vu vô tộc Vu vương. Các ngươi tuy có thực lực nhưng một mình đến đây thì khí số lưỡng tộc đã tận. Dám để nhân vật trọng yếu thế này đến tìm cái chết!” Kiếm Vô Phong tuy nghi hoặc, nhưng đối thủ đã đến tận cửa thì không thể tha.

Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi nhìn nhau, thầm kêu không ổn.

“Chạy!” Động phải mười mấy thiên giai, Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp tự đại đến đâu cũng không cho rằng có hi vọng thủ thắng.

“Không dễ đâu! Kết trận!” Kiếm Vô Phong vừa dứt lời, trận thể ban nãy lại xuất hiện. Bao lấy Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp.

“Sao thế, Tiểu Hôi! Người bảo đây là chỗ địa giai tu luyện cơ mà?” Bị trận thể khốn trụ, cả hai biết là hỏng rồi, tuy có thể phá được trận thể nhưng không phải nhanh chóng mà xong. Hà huống còn tới hơn mười thiên giai địch nhân, làm gì cho cả hai cơ hội đó?

“Ta vốn nhớ là đường này mà...” Tiểu Hôi tròn mắt, vô tình đã đưa bản thân và Hạ Kỳ Lạp vào vòng vây của địch nhân.

“Xuẩn ngốc! Phí công theo Phong ca ca lâu thế!” Hạ Kỳ Lạp cấm khẩu: “Phong ca ca lẽ nào dạy người cách tự đưa mình vào bẫy của địch nhân?”

“Được rồi! Được rồi! Hiện tại trọng yếu nhất không phải tranh luận mà là thoát thân!” Tiểu Hôi biết đuôi lý, sức mạnh rung lên, chặn trước Hạ Kỳ Lạp: “Ta tạm thời cầm chân chúng, người nhanh chóng phá trận, tranh thủ thoát ra.”

“Địch nhân đông thế này, người một mình chống nổi hay là chúng ta cùng giao chiến. Chúng ta liên thủ có lẽ còn hy vọng!”

“Thừa lời! Nếu chúng ta dây dưa với chúng thì sẽ bị mắc ở đây!” Tiểu Hôi cuống lên. Nó đã đành, không thể liên lụy đến Hạ Kỳ Lạp.

“Cẩn thận, đừng căng quá với đối phương, kéo dài thời gian!” Hạ Kỳ Lạp lên nói, đến nước này thì đành dốc sức.

Nàng ta sử dụng toàn bộ thực lực truyền thừa từ Vu vương, mỗi điểm trên mình đều bạo phát sức mạnh kinh hồn, giáng vào đại trận phong tỏa tứ bề!

Kiểm Vô Phong nhếch nụ cười trào lộng: “Phân ra hai tổ Ngũ hành chiến trận, bắt sống hai tiểu tử này! Không cần bọn liệt thiên thánh quay về, chúng ta cũng có thể giải quyết phiền hà từ Yêu tộc và Vu vô tộc...”

“Đừng mơ!” Thân thể Tiểu Hôi lại to lên, mắt bắn ra thần quang lừng lệ hung hãn, khí thế bức một tổ ngũ hành trận định bao vây Hạ Kỳ Lạp lùi lại.

“Chỉ cần ta chưa ngã xuống, bọn khốn kia đừng mơ!” Tiểu Hôi gầm lên giận dữ: “Lần này ta sẽ đòi công đạo cho Phong ca ca!”

“Giải quyết người đã!” Kiểm Vô Phong cho rằng với phòng ngự trận thì mình Hạ Kỳ Lạp không thể phá được trong thời gian ngắn, Tiểu Hôi thực lực tuy đáng sợ nhưng đấu với hai tổ Ngũ hành chiến trận, thì không chống được lâu.

Ầm! Song phương giao chiến kịch liệt ở đại điện!

667. Chương 677 : Trùng Phùng

Ở cửa thông đạo nối thánh địa và Võ Nguyên đại lục.

Năng lượng dao động hiện rõ, bốn Thánh điện địa giai trấn thủ tại thông đạo vội bước lên, khẩn trương nhìn vào cửa.

Vù! Một thân ảnh đáp xuống giữa chúng nhân.

“Duệ thiên thánh!” Chính là Kim điện thiên thánh cùng Liệt Mãnh hạ giới, bốn địa giai cung kính thi lễ.

“Vì sao chỉ có Duệ thiên thánh quay về? Liệt thiên thánh đại nhân đâu?” Một địa giai nghi hoặc hỏi.

“Liệt đại nhân lưu lại Võ Nguyên đại lục có việc. Các người qua đây, ta có việc dặn!” Duệ thiên thánh nheo mắt, dùng uy nghiêm không thể kháng cự hạ lệnh.

“Tuân mệnh!” Tứ vị địa giai nhanh chóng bước lên.

“Xoạt!” ” Xoạt!” ” Xoạt!” ” Xoạt!”

Trong tích tắc điện quang hỏa thạch họ không phòng bị, Duệ thiên thánh đột nhiên phát ra kim ti linh vực, bốn địa giai chưa kịp hiểu gì thì đã rơi đầu.

Tiếp đó, thông đạo dấy lên dao động kịch liệt. Một toán nhân mã hiện thân từ chướng ngại năng lượng. Từng thân ảnh quen thuộc loáng lên, là bọn Diệp Phong từ Võ Nguyên đại lục quay về thánh địa.

“Duệ thiên thánh hạ thủ đúng là gọn ghẽ...” Diệp Phong cùng Ma tôn, Yêu vương đi trước, phía sau là cả đám địa giai và hư giai cường giả. Ma tôn đã luyện hóa thân thể Liệt Mãnh, được Diệp Phong trợ giúp tụ lại kim nguyên khí hải, trở thành siêu thiên giai cường giả thật sự.

“Tiểu nhân đã tuyên thệ hiệu trung với sư tôn thì không bao giờ hai lòng!” Duệ thiên thánh vội đáp, mắt ánh lên cay đắng.

“Yên tâm đi! Chỉ cần người trung thành, vì sư đảm bảo vụ chú mà Diệp Phong gieo vào thể nội người không sao.” Ma tôn cười bảo, vỗ vai đối phương.

“Được rồi! Chúng ta đã tiến nhập thánh địa, tiếp theo làm gì?” Yêu vương ngưng vọng một lúc rồi hỏi: “Phong nhi định thế nào?”

Diệp Phong gật đầu đáp: “Tin chúng ta về thánh địa, hiện tại Thánh điện còn chưa biết. Bôn người trần thủ tuy nhiên thất tung, nhưng Thánh điện tạm thời không chú ý đến. Chúng ta mau tìm Yêu tộc và Vu vô tộc, liên hệ với họ rồi cùng thương nghị cách đối phó Thánh điện.”

“Chúng ta tìm bằng cách nào?” Ma tôn về chốn cũ, thập phần hưng phấn.

“Đến chỗ Vu vô tộc đã, hiện tại lưỡng tộc liên hợp, tìm được một cũng là được hai.” Diệp Phong bảo.

“Xuất phát!” Yêu vương gật đầu, bảo thánh giai nhân mã từ thánh sơn tiến nhập thánh địa phong tỏa khí tức, lên rút đi.

“Đợi đã!” Ma tôn đột nhiên xua tay, ngưng thần nhíu mày: “Thánh điện tựa hồ có năng lượng dao động! Năng lượng khí tức này rất quen.”

“Hả? Việc gì nhỉ?” Diệp Phong hỏi.

“Chắc là từ Tự linh đảo... Có người đang công kích thủ hộ đại trận ở chính điện!” Ma tôn phát hiện khí tức, thập phần khẳng định.

“Các hạ nói là hạch tâm Thánh điện bị công kích?” Diệp Phong nghi hoặc: “Nhưng ta không thấy Thánh điện có dấu hiệu chiến đấu.”

“Đại trận do ngũ vị thần tôn năm xưa cùng bố trí, nhất định không sai! Có người đang công kích chính điện... À, bị khốn tại chính điện, từ trong công kích ra!” Ma tôn gật đầu.

“Lạ thật, nếu Thánh điện bị công kích, địch nhân phải từ ngoài đánh vào chính điện mới đúng... Nếu đại trận bảo vệ chính điện vây khốn ai đó thì càng không thể, tên gốc nào chui vào đó làm gì, tìm đường chết hả? Thánh điện thiên giai đều tập trung tại chính điện!” Duệ thiên thánh đột nhiên chen lời.

Diệp Phong trầm tư một lúc: “Thế này đi, con và lão ma lên vào Thánh điện xem có việc gì! Chưa biết chừng sẽ có thu hoạch.”

“Sự phụ dẫn tất cả đến một lúc đảo cách chỗ Vu vô tộc lão nghìn dặm, bọn Thẩm Lan biết tọa tiêu, đợi con và lão ma về thì cùng đến bãi phỏng Vu vô nhất tộc.” Diệp Phong lại bảo Yêu vương.

“Vậy chúng ta chia làm hai!” Yêu vương chỉ huy chúng nhân lạng lẽ rời đi, chỉ còn lại Diệp Phong và Ma tôn.

“Đi thôi! Lão ma!” Diệp Phong mỉm cười, dùng hồn nguyên lực bao lấy khí tức, thân ảnh lướt đi, Ma tôn bám theo, cùng lướt về giữa Thánh điện.

Ma tôn tu vi tinh thâm, cảnh giới cực cao, toàn thân khí tức không hề lộ ra, Diệp Phong dựa vào tác dụng đặc thù của hồn nguyên lực nên người Thánh điện cũng không nhận ra khí tức.

Thoáng sau cả hai đã vào đến Thánh điện.

“À! Thánh điện quả nhiên có chuyện.” Diệp Phong cũng cảm nhận được năng lượng dao động, từng lần từng lần truyền ra.

“Người bị khốn có thực lực tựa hồ rất mạnh, đại trận cầu bọn ta năm xưa e rằng thiên giai thông thường khó mà lay động, mà hiện giờ có xu thế bị phá!” Ma tôn lấy làm lạ: “Sao thánh địa còn nhân vật như thế?”

“Khí... Khí tức này quen lắm!” Diệp Phong ngưng thần một chốc, đột nhiên biến sắc: “Không ổn! Là bọn Tiểu Hôi!”

“À? Tiểu tử được Yêu tộc Thánh tôn truyền thừa hả?” Ma tôn hấp thu linh hồn Liệt Mãnh nên không lạ gì Tiểu Hôi.

“Mau lên! Qua xem sao!” Diệp Phong mặc kệ Ma tôn, tốc độ lập tức gấp đôi.

...

Trong đại điện, Tiểu Hôi mình đầy thương tích, thân thể to lớn có hơn trăm vết thương, máu gần như nhuộm đỏ trước điện, nhưng vẫn kiên nghị chặn trước mặt Hạ Kỳ Lạp, ngăn chặn hai tổ Ngũ hành chiến trận hung hãn!

“Đáng ghét! Đại trận đáng chết, sao lại khó phá thế nhỉ!” Hạ Kỳ Lạp cuống cuống đến phát khóc, Tiểu Hôi gần như liều mạng giúp nàng ta tranh thủ thời gian, nhưng nàng ta vẫn chưa phá được trận thế.

“Chúng ta liều với chúng!” Hạ Kỳ Lạp có cảm giác tuyệt vọng, Tiểu Hôi lùi từng bước, khí tức giảm nhanh thì nàng ta không nhịn nổi nữa.

“Tiếp tục công kích đại trận!” Tiểu Hôi gầm lên trầm trầm, chấn động không gian, thể nội khí tức lại dâng cao, nó định thiêu đốt sinh mệnh đều liều mạng.

“Là ta liên lụy tiểu muội muội sa vào khốn cảnh, dù thế nào ta cũng phải để muội muội thoát đi, bằng không khi gặp Phong ca ca thì ta ăn nói thế nào!” Khí thế của Tiểu Hôi khiến bọn Kiếm Vô Phong thâm kinh hãi.

“Sức sinh này không duy trì khí tức được lâu nữa, chúng ta dừng ngạnh tiếp!”

“Nha đầu đó nhất thời không phá được đại trận, hạ nghiệt súc đã!” Hai tổ Ngũ hành chiến trận bạo phát khí thế, từ công kích chuyển thành phòng ngự.

Họ cũng nhận ra Tiểu Hôi bạo phát như thế sẽ không lâu, Tiểu Hôi ngã xuống thì Hạ Kỳ Lạp chỉ còn cách bó tay chịu trời.

“Khốn kiếp! Có bản lĩnh thì đấu với ta!” Tiểu Hôi lòng như lửa đốt nhưng không làm cách nào được, Hạ Kỳ Lạp dốc toàn lực, giáng vào đại trận.

Nhưng đại trận do Ngũ hành thần tôn bố trí, Hạ Kỳ Lạp chỉ có thể từ từ lay động, trong thời gian ngắn không thể phá được.

“Dù ta chết ở đây, tương lai Phong ca ca sẽ trả thù!” Tiểu Hôi cắn làn môi đã đỏ máu, đột nhiên quay lại phối hợp với Hạ Kỳ Lạp công kích đại trận.

“Hừ! Muốn chết!” Tiểu Hôi xoay người, lộ ngay ra sơ hở.

Thánh điện thiên giai tất nhiên không bỏ qua cơ hội, hung hãn công kích vào cả hai.

“Chát!” Tiểu Hôi dùng thân thể che cho Hạ Kỳ Lạp, lãnh trọn một đòn của đối phương. Nó rung động, phun máu.

“Tiểu Hôi!” Hạ Kỳ Lạp kinh hô.

“Mặc kệ ta! Cùng phá đại trận!” Năng lượng bao quanh Tiểu Hôi tụ hợp lại, hình thành phòng ngự khái giáp. Tiểu Hôi mặc kệ địch nhân sau lưng, tung quyền giáng vào đại trận.

Ầm! Cả hai hợp lực, quả thật hữu hiệu hơn mình Hạ Kỳ Lạp, đại trận rung lên kịch liệt.

“Muốn chạy hả, đừng mơ!” Kiếm Vô Phong sầm mặt, hai tổ Ngũ hành chiến trận bắt đầu tích súc nguyên lực, định phát động đòn tất sát. Trong trận, không khí bị năng lượng khí tức bùng lên chấn rung.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Phong và Ma tôn đã đến ngoài trận, song phương chuyên chú chiến đấu nên không phát hiện hai người đang ẩn tàng khí tức.

“Tiểu Hôi!” Diệp Phong thấy thảm trạng của Tiểu Hôi thì bùng lửa giận, ánh mắt lạnh lại, lao tới cứu người.

“Chậm đã!” Ma tôn đưa tay ngăn lại: “Diệp Phong, tin người về thánh địa không nên để Thánh điện biết!”

“Lẽ nào bảo mỗi trơ mắt nhìn Tiểu Hôi chiến tử?” Diệp Phong chuyển ngữ khí lạnh lùng, nhìn cho Ma tôn lạnh mình.

“Đương nhiên không!” Ma tôn giải thích: “Cứu hai nhóc đó, bản tôn xuất thủ là được, Diệp Phong người chưa nên bại lộ.”

“Người?” Diệp Phong suy nghĩ nhanh: “Nếu Tiểu Hôi có gì bất trắc, đừng trách ta trở mặt!”

“Yên tâm, trận này do bọn ta bố trí, cứu hai người chỉ là cắt tay!” Ma tôn tỏ ra chắc chắn.

“Mau động thủ đi! Ta sẽ theo dõi, nếu tất yếu thì ta ta sẽ thân tự xuất thủ.” Diệp Phong loáng lên, không rõ ẩn đi đâu.

“Hắc hắc! Không sao.” Ma tôn nhìn vào trận thế, Tiểu Hôi đang nguy ngập, bọn Kiếm Vô Phong công kích không ngừng!

Đòn này trúng Tiểu Hôi thì nó không chết cũng khó lòng đứng vững.

“Mở!” Ma tôn đột nhiên hiện thân tại vị trí Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi công kích đại trận, quát to một tiếng, địa trận tách ra một khe.

“Ai?” Ma tôn xuất hiện thì mọi người trong trận đều nhận ra.

“Đi!” Trận thế nứt ra, đột nhiên dấy lên một luồng năng lượng khí lưu hùng hậu, bao lấy Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp bị ném ra. Ngũ hành đại trận đánh hụt vào không khí.

Oành! Đại trận lắc lư, năng lượng hùng hậu đánh tan khe hở.

668. Chương 678 : Con Bài Tẩy Của Ma Tôn

“Đáng ghét! Đuổi theo! Không để chúng thoát!” Kiếm Vô Phong giậm chân, hơn mười thiên giai lao đi.

“Các người, đuổi theo hai tiểu tử. Thực lực của chúng không còn lại bao nhiêu, nhất định phải bắt được!” Kiếm Vô Phong sai một tổ Ngũ hành chiến trận đi bắt bọn Tiểu Hôi còn lảo đảo các thiên thánh lao như bay đuổi theo Ma tôn.

“Ha ha ha! Để bản tôn đùa với bọn nhóc!” Ma tôn không hiểu có ý gì, không lướt về phía đã hẹn với Diệp Phong.

“Các hạ thật ra là ai! Vì sao lại giúp địch nhân của Thánh điện?” Kiếm Vô Phong vừa đuổi vừa quát, đồng thời thầm cả kinh.

Hộ điện đại trận vốn để phòng ngự ngoại địch nên từ bên ngoài công kích vào sẽ khó phá được, nhưng cao thủ thần bí đó chỉ cất tay là phá được, lẽ nào tu vi còn trên bọn lão?

Ma tôn tuy nhiên kế thừa thân thể Liệt Mãnh nhưng thời gian tôi luyện thân thể đã khiến dung mạo cải biến. Hà hống linh hồn đã khác, nên người Thánh điện không ai nhận ra thân thể này thật ra là ‘Liệt Mãnh’.

“Muốn biết thân phận của bản tôn? Có bản lĩnh thì đuổi đi!” Ma tôn cười vang, tốc độ càng kinh nhân.

“Hừ!” Kiếm Vô Phong giận xì khói, năng lượng Ngũ hành chiến trận do y chủ trì bùng lên.

“Cực quang lưu không!” Năm thiên giai sáng rực kim quang, hóa thành một đạo quang ảnh, như thuận tới gần Ma tôn

“Mấy tiểu tử... được lắm!” Ma tôn nở nụ cười gian xảo khó nhận biết, thể nội nguyên lực bùng lên!

“Cực quang lưu không!” Ma tôn cũng vạch ra kim sắc quỹ đạo dài ngoằng, bỏ chúng thiên giai xa lắc.

“Cái gì!” Bọn Kiếm Vô Phong chấn kinh.

Cực quang lưu không là đỉnh cấp thiên giai thánh kỹ được Kim thần tôn truyền lại, thần bí nhân cổ quái này sao lại biết? Với tốc độ cho thấy tu vi người này thâm bất khả trắc, thiên giai thánh giả không so được.

Từ bao giờ thánh địa xuất hiện cường giả cỡ này?

“Các hạ thật ra là ai? Vì sao lại chống đối Thánh điện?” Kiếm Vô Phong cố nén nghi hoặc, ngữ khí thoắt khách khí: “Các hạ tinh thông Thánh điện thánh kỹ, tất nhiên có liên can đến bọn tại hạ n. Chỉ cần các hạ biểu lộ thân phận, bọn tại hạ sẽ lấy lễ tiếp đãi, không khó để các hạ!”

“Muốn làm khó ta, chỉ e các người không có bản lĩnh đó.” Ma tôn giảm tốc độ, đợi chúng nhân đến.

“Tu vi của các hạ, Kiếm mỗ vạn phần khâm phục, nhưng Thánh điện không thể để ai cười lên đầu. Nếu các hạ hôm nay không nói rõ, chỉ e thần tôn đại nhân bản điện mà biết thì e rằng cũng không bỏ qua!” Bọn Kiếm Vô Phong đuổi kịp, năm thân ảnh loáng lên vây lấy Ma tôn.

“Thế nào? Các người định động thủ hả?” Ma tôn thản nhiên cười nhạt: “E rằng chỉ tự rước nhục mà thôi!”

“Chỉ cần tôn giả biểu lộ thân phận, thần tôn đại nhân bản diện có khi có liên quan đến các hạ cũng nên, bất tất thương tổn hòa khí.” Kiếm Vô Phong e ngại thực lực đối phương thâm bất khả trắc, không dám động thủ mà dùng lời lẽ thăm dò.

“Đừng đem mấy cái thần tôn rầm chó ra dọa bản tôn! Bản tôn sợ gì!” Ma tôn không hề khách khí vũ nhục, khiến chúng thiên thánh nổi giận.

“Tôn giả biết thần tôn đại nhân, vì sao không chịu hiển lộ thân phận? Giấu đầu hử đuôi khác gì loài chuột.” Kiếm Vô Phong không chịu kém.

“Ha ha ha!” Ma tôn nhất cười to: “Kiếm Vô Phong, lớn mật thật, dám nói thế với bản tôn!”

Kiếm Vô Phong lạnh buốt trong lòng, y biết người này? Hình như khí tức quen quen...

“Kiếm phê hư không!” Ma tôn giơ tay, Tru thần kiếm lập tức xuất hiện trong tay, chém ra một con rồng vàng khí thế hùng hồn.

“Đây... đây là!” Kiếm Vô Phong tròn xoe hai mắt, chỉ tích tắc đó, kim long đã bỏ tới.

“Kiếm phê hư không!” Khí hải của Kiếm Vô Phong được bốn thiên giai khác trợ lực, vung tay phát ra kim long.

Oành! Hư không tan tành, khí lãng hùng hậu hất bọn Kiếm Vô Phong vây quanh Ma tôn văng đi, chúng nhân đập mạnh vào lực đảo ngoài xa, sóng xung kích nghiền nát mọi thứ trong vòng trăm dặm.

“Đội đã!” Kiếm Vô Phong nhếch nhác bay ra, thần tình kinh ngạc vô vàn gọi: “Tôn giả và Kim thần tôn có quan hệ gì?”

Tru thần kiếm là ngưng tụ thánh khí của Kim thần tôn năm xưa, Kiếm Vô Phong sao lại không nhận ra? Vì sao lại xuất hiện trong tay thần bí nhân này? Thánh kỹ thuận tay của Kim thần tôn mà y thi triển cũng tương tự. Kiếm Vô Phong đang cân nhắc xem khí tức quen thuộc đó từ đâu tới, giờ mới minh bạch là khí tức của Kim thần tôn.

Người này trừ tướng mạo khác đi và tu vi kém xa Kim thần tôn thì còn lại rất giống. Khó nói không có can hệ gì đến Kim thần tôn.

“Người nhận ra bản tôn rồi hả?” Ma tôn cười gằn.

“Các hạ thị Kim thần tôn? Không thể nào!” Kiếm Vô Phong lắc đầu: “Thần tôn đại nhân vẫn ở thần sơn, sao lại xuất hiện tại đây. Hà huống với tu vi...” Nhưng lời sau đó, Kiếm Vô Phong bất tất nói rõ, rằng Ma tôn kém xa!

“Tin hay không thì người đã hiểu rồi!” Ma tôn nheo mắt nhìn đối phương, Kiếm Vô Phong rợn tóc gáy. “Thần sơn không còn như vạn năm trước. Thần tôn cũng không phải thần tôn...”

Kiếm Vô Phong và tứ vị thiên thánh hiển nhiên nghe ra, chấn kinh hỏi dồn: “Các hạ có ý gì?”

“Là gì... Các người tự nghĩ. Vạn năm nay vì sao thần tôn cứ ẩn trong thần sơn mà không dám hiện thân, vì sao trong thần sơn chỉ có khí tức một người, vì sao các người gặp nạn mà y không chịu ra đỡ lui cường địch?” Ma tôn nói một hơi ra những nghi vấn bao năm nay của Thánh điện.

Câu hỏi này vẫn vương vấn chúng nhân, chỉ là không ai tìm hiểu kỹ, giờ bị Ma tôn nêu ra thì mới thấy không ổn, nhưng nhất thời chúng nhân chưa thể tiếp nhận!

“Thánh điện hiện tại đang trong lúc sinh tử tồn vong, các người... nên cân nhắc, không thì khi không giữ được mạng, đừng trách bản tôn không nhắc...” Ma tôn cười bảo.

“Các hạ muốn nói Thánh điện sắp có biến cố?” Chúng nhân đều cả kinh.

“Các người nên nhớ lời bản tôn, sau này sẽ hiểu!” Ma tôn không nhiều lời, phất tay áo như tia chớp lướt đi, bọn Kiếm Vô Phong trầm tư hồi lâu mới bỏ ý định truy kích.

“Bọn tại hạ về bàn bạc đã!” Kiếm Vô Phong xanh lét mặt mày, chúng nhân nhao nhao quay về Thánh điện.

Đến Thánh điện, Kiếm Vô Phong gặp năm thiên giai khác cũng nhăn nhó mặt mày vì truy kích bọn Tiểu Hôi.

“Thế nào? Để chúng chạy thoát hả?” Kiếm Vô Phong lạnh ngắt cõi lòng hỏi: “Hai tiểu tử đó đã cùng đường, sau lại thoát được truy kích?”

“Với hai tiểu tử đó đương nhiên không nhưng một thần bí nhân đột nhiên xuất hiện, cướp chúng ngang đường.” Đối phương lắc đầu.

“Các vị có với giao thủ đối phương? Tu vi thực lực thế nào?” Kiếm Vô Phong lại chấn kinh, cứu người thoát khỏi thiên giai Ngũ hành chiến trận thì thực lực tất nhiên cao hơn phổ thông thiên giai. Chỉ tích tắc sao lại xuất hiện hai siêu cấp cường giả thần bí?

“Không. Đối phương cướp hai tiểu tử xong là bỏ chạy. Bọn mõ... Không đuổi kịp...” Năm thiên giai tựa hồ hổ thẹn xen lẫn không dám tin.

“Thánh địa quả thật sẽ biến thiên!” Kiếm Vô Phong ngẩng nhìn trời lẩm bẩm.

...

Ở một nơi khác, Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp bị Diệp Phong lén bắt đi, phát động Cực tốc bỏ xa Thánh điện truy binh.

“Đa tạ các hạ! Không biết các hạ là ai? Tương lai Vu vô nhất tộc và Yêu tộc sẽ hậu tạ.” Hạ Kỳ Lạp ôm Tiểu Hôi hôn mê đã thu nhỏ thân hình lại, kích động cảm tạ.

“Ha ha! Tiểu Kỳ Lạp sao lại không quen ca ca?” Diệp Phong triệt hỗn nguyên lực linh vực, cười cười.

“A! Phong ca ca!” Hạ Kỳ Lạp ném Tiểu Hôi đi, lao vào lòng Diệp Phong khóc: “Muội biết Phong ca ca nhất định sẽ quay lại, Hạ Kỳ Lạp nhớ ca ca! Hạ Kỳ Lạp sợ lắm!”

“Tiểu nha đầu tinh nghịch!” Diệp Phong đón Tiểu Hôi trên không rơi xuống, dùng nguyên nguyên lực chưa trị. Thoáng sau thể nội Tiểu Hôi lại có sinh cơ.

“Hai tiểu tử sao lại nghịch ngợm như thế! Một mình dám đến Thánh điện gây loạn? Gây loạn cũng được nhưng sao lại dám đồng thời chọc đến mọi thiên giai? Hai người tưởng có được một chút truyền thừa chi lực là thiên hạ vô địch hả?”

“Người ta... Người ta chỉ đi nhầm thôi mà!” Hạ Kỳ Lạp ủy khuất bĩu môi, đột nhiên chỉ vào Tiểu Hôi: “Đều tại Tiểu Hôi, nói là đánh lén chỗ địa giai tu luyện, không hiểu sao lại đến chỗ thiên giai!”

Nhưng thấy của phẩm trạng Tiểu Hôi thì nàng ta bắt nhẫn kéo kéo tay áo Diệp Phong, rụt rè: “Phong ca ca đừng trách Tiểu Hôi, bọn muội chỉ muốn trút giận giúp ca ca... Nếu, nếu trách thì trách Hạ Kỳ Lạp là được, muội xúi Tiểu Hôi dẫn đi gây loạn.”

“Ha ha! Thôi, hiện tại không sao rồi.” Diệp Phong đau lòng vuốt đầu Tiểu Hôi rồi bảo Hạ Kỳ Lạp: “Nhưng hai người đến Thánh điện gây sự, sao Yêu tộc và Vu vô tộc lại bỏ mặc?”

“Kỳ thực... bọn muội trốn đi.” Hạ Kỳ Lạp ngượng ngùng cúi đầu.

669. Chương 679 : Ba Bên Hội Đàm

Qua Hạ Kỳ Lạp, Diệp Phong hiểu được tình thế của thánh địa. Biết Vu vô nhất tộc và Yêu tộc đang biến động.

Với Vu vô tộc, tuy từng được Diệp Phong giúp đỡ, còn tìm giúp truyền thừa giả của Vu vương huyết mạch là Hạ Kỳ Lạp, ân huệ cực lớn. Nhưng gã đã chết, món nợ đó coi như tan biến, gã chết không phải là tin xấu với họ.

Từ góc độ đạo nghĩa, họ không nên có ý nghĩa đó, nhưng vì lợi ích Vu vô nhất tộc thì không cần miễn cưỡng trả lại món nhân tình đó, tựa hồ tình huống cũng không tệ đi, cái chết của Diệp Phong không liên can đến họ, không cần phải ăn năn.

Trọng yếu hơn là khí thể hôm đó thần tôn từ thần sơn phát ra khiến họ hoảng sợ. Uy áp cả thiên giai cũng không thể chống nổi đó khiến tất cả không dấy nổi lòng tranh phong với Thánh điện. Ít nhất, trước khi Vu vô nhất tộc mạnh lên thì không dám chạm tới Thánh điện.

Yêu tộc thì tuy Thánh tôn thu lợi từ Diệp Phong nhưng hôm đó cũng giải nguy cho gã, giờ ông ta đang tụ lại thân thể, khi hoàn toàn thành công có lẽ còn có thể so cao thấp với thần tôn.

Tiểu Hôi dù sao cũng là người kế thừa của ông ta, đời nào ông ta chịu để nó là ‘sủng vật’ của Diệp Phong? Có được thân thể và thực lực, Thánh tôn cũng ý chí cao vọt, Diệp Phong tuy tiềm lực rất cao nhưng chưa đáng cho đẳng cấp của ông ta coi trọng.

Nói chung vấn đề song phương quan tâm nhất hiện tại là cố gắng đề thăng thực lực bản tộc để có thêm con bài khi khai chiến với Thánh điện.

Diệp Phong, nhân vật phong vân từng với sức mình quấy loạn cả Thánh điện, thời gian qua đi thì dần dần bị quên lãng...

“Tức là Vu vô tộc hoặc Yêu tộc, tạm thời đều không định trở mặt với Thánh điện?” Diệp Phong hàm hồ bất mãn.

Hạ Kỳ Lạp bĩu môi: “Tuy lưỡng tộc đã kết minh nhưng không một lòng, ai cũng có tính toán riêng, nếu không có muối và Tiểu Hôi tận lực thì lưỡng tộc liên minh chỉ được cái mẽ...”

“Giờ các trưởng lão đoạt lấy một phần quyền lực, hạn chế nhiều với muối. Yêu tộc Thánh tôn đã bắt đầu tôi luyện thân thể mới, với uy vọng của ông ta thì Yêu tộc tất nhiên nghe theo. Nên muối và Tiểu Hôi mấy năm nay không khống chế được cục diện nữa.”

“Bọn ngốc!” Diệp Phong tức giận: “Họ lẽ nào không biết thực lực lưỡng tộc tăng tiến nhưng sao bì được với căn cơ hùng hậu của Thánh điện thống trị thánh địa cả vạn năm? Hà huống còn có thần tôn cực độ nguy hiểm sẽ đột phá thánh giai bất cứ lúc nào, khi đó thực lực lưỡng tộc gấp mười cũng không phải đối thủ của thần tôn!”

“Ta chết thế này hả?” Tiểu Hôi sau rốt cũng tỉnh lại, mê mê hồ hồ lẩm bẩm.

“Tiểu Hôi đệ đệ! Tỉnh rồi hả! Mau xem ai này!” Hạ Kỳ Lạp hưng phấn xách Tiểu Hôi lên nhìn Diệp Phong.

“Ai u!” Tiểu Hôi đau ngoác miệng, lẩm bẩm: “Nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi Tiểu Hôi ca ca! À, quen quá... Sao chúng ta lại thoát hiểm...”

“Ờ!” Đột nhiên Tiểu Hôi gầm lên như sấm, nhảy vào lòng Diệp Phong: “Phong ca ca! Đúng là ca ca về rồi, Tiểu Hôi nhớ ca ca lắm!”

“Ờ, con quỷ tinh nghịch này, điếc tai ca ca rồi!” Diệp Phong cười khổ.

“Biết là ca ca sẽ đến cứu mà!” Tiểu Hôi mặt dày kéo Hạ Kỳ Lạp khỏi ngực Diệp Phong, một mình thư thư phức phức bá chiếm khí tức quen thuộc khiến Hạ Kỳ Lạp xị mặt.

“Ha ha! Ta đã về thì sau này không ai dám bắt nạt hai người nữa.” Diệp Phong vỗ vỗ trán Tiểu Hôi, nheo mắt: “Hơn nữa ta sẽ khiến tất cả kinh hãi...”

“Kinh hãi?” Hạ Kỳ Lạp đột nhiên nhớ ra: “Là thần bí nhân phá trận hả? Thực lực cực mạnh, muối và Tiểu Hôi liên thủ không phá được chương ngại trong khi y thần nhiên hóa giải.”

“Hả? Lẽ nào không phải Phong ca ca xuất thủ phá đại trận?” Tiểu Hôi hiếu kỳ.

“Đó chỉ là kẻ cùng ca ca lợi dụng lẫn nhau, kinh hãi lớn hơn là khác kia.” Diệp Phong mỉm cười: “Theo ca ca là biết!”

Thân thể mới của Ma tôn có vụ chú của Diệp Phong, nên gã vừa truyền tin là Ma tôn đã biết nơi tập hợp. Diệp Phong không đợi mà đưa Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi đến chỗ hẹn sẵn cùng bọn Thẩm Lan.

“Thời gian khẩn bách, chúng ta đến bãi phóng Vu vô tộc và Yêu tộc...” Diệp Phong nhìn từ xa, tỏ vẻ suy nghĩ.

...

Một ngày sau, Vu vô tộc và Yêu tộc đều nhận được thiệp mời của Diệp Phong.

“Hả? Diệp Phong sao lại mau quay về thánh địa thế, thật ra có tính toán gì?” Thánh tôn đại nhân thân nhiên, ông ta cho rằng có thêm Diệp Phong đối kháng với Thánh điện cũng không nhiều ý nghĩa. Lúc quan trọng này Diệp Phong mới đến bàn chuyện quan trọng, có nên phó ước không?

Ngược lại, Vu vô nhất tộc phản ứng mạnh hơn hẳn.

“Cái gì? Diệp Phong chưa chết?” Mấy trưởng lão Vu vô tộc cực kỳ kinh ngạc.

“Khi xưa Diệp Phong không phải bị hơn mười thiên giai vây công hả! Lẽ nào như thế mà y có thể thoát thân?” Lạc Lôi có phần không tin vào tai mình.

“Tiểu Hôi chính miệng nói Diệp Phong bị nhiều Thánh điện thiên giai vây công, nhờ Thánh tôn hiện thân mới may mắn thoát được. Dù Diệp Phong không chết thì cũng bị Thánh điện bắt về, lẽ nào kẻ đưa tin lần này có gì gian trá?”

“Không thể nào! Địa điểm mời đến là địa bàn Vu vô tộc và Yêu tộc khống chế, gần đây Thánh điện không có hành động đại quy mô gần đó, muốn qua mặt chúng ta là không thể nào!”

“Chúng ta có nên phó ước hay không?”

“Cẩn thận vẫn hơn, chi bằng chúng ta liên hệ với Yêu tộc. Yêu tộc Thánh tôn đại nhân quyết định phó ước thì chúng ta phái người cùng đến, như thế dù có biến cố, bằng vào lực lượng tinh duệ của hai tộc cũng không thiệt thòi.”

“Được! Quyết định thế đi! May mà thánh nữ điện hạ không có mặt, không thì trời mới biết chuyện gì xảy ra!”

...

Ba ngày sau, lưỡng tộc nhân mã hợp lại, Vu vô tộc phái ba thiên vu cùng một đại đội nhân mã. Yêu tộc Thánh tôn đại nhân không đến mà phái hai thiên giai yêu thú dẫn một đại đội thực lực không tệ đi cùng.

Nửa đường.

“Thánh tôn đại nhân thấy việc này thế này?” Mộc Chân hỏi Lôi Dực - - một thiên giai lôi bằng yêu thú.

“Thánh tôn đại nhân nói mặc kệ lần này Diệp Phong về thánh địa định làm gì cũng được...” Lôi Dực mỉm cười, có Thánh tôn đại nhân tọa trấn, Vu vô nhất tộc từng có thực lực vượt bản tộc cũng phải hỏi ý kiến, thành ra Yêu tộc vật vờ mấy vạn năm nay rất vừa lòng.

“Nhưng y đưa ra yêu cầu quá đáng thì sao. Các hạ cũng biết, Diệp Phong có giao tình với cả lưỡng tộc, nếu cự tuyệt e không hay...”

“Y còn có yêu cầu gì được? Cùng lắm là mượn lực lượng lưỡng tộc đấu với Thánh điện. Mục tiêu này cả ba bên đều giống nhau.” Lôi Dực nhếch môi: “Bất quá cụ thể thế nào thì Diệp Phong tựa hồ không có nhiều quyền nói...”

“Cũng đúng! Đối kháng Thánh điện thì Diệp Phong đích xác không làm chủ được.” Hiểu ý Yêu tộc, Mộc Chân trầm tính toán.

Không lâu sau, lưỡng đội nhân đến địa điểm ước định.

“Ồ! Phía trước có nhiều khí tức rất mạnh... Lẽ nào có mai phục?” Lôi Dực ngửi thấy năng lượng dao động, Yêu tộc nhân mã lập tức dừng lại.

“Việc này... chắc không phải?” Mộc Chân cảm nhận một lúc: “Tuy số lượng khí tức nhiều nhưng mạnh nhất mới là địa giai diên phong. Khí tức tựa hồ không hề che giấu, cũng không có địch ý. Nếu mai phục thì không như thế.”

“À!” Lôi Dực thấy có lý, họ có năm thiên giai cường giả, mang đến không ít địa giai cao thủ, tất nhiên không sợ nhân mã của đối phương.

“Bắt quá nên cẩn thận! Theo lý, Diệp Phong không lấy đầu ra ngàn này cường giả là thủ hạ...” Một Thiên vu đề xuất ý kiến.

“Ha ha ha! Hoan nghênh các vị quý khách Yêu tộc và Vu vô tộc. Diệp Phong không đón từ xa, thất kính thất kính!” Trong khi song phương thảo luận, trên lục đảo phía trước vang lên tiếng Diệp Phong cười hùng hậu hào sảng.

Nháy mắt sau, nhất đạo thân ảnh quỷ dị lướt đến trước mặt chúng nhân. Không phải Diệp Phong thì ai nữa?

“Các vị đã đến, vì sao còn dừng lại?” Diệp Phong mỉm cười, biết mà vẫn hỏi.

“À! Diệp Phong huynh đệ, toán thánh giai khí tức đó là nhân mã phương nào?” Diệp Phong được hỗn nguyên chi lực bao phủ toàn thân khiến đối phương không dò ra nông sâu. Khí thể của gã thần bí mạc trắc, khiến ngũ khí của Mộc Chân thập phần khách khí.

“Không sai, chính thị nhân mã của tại hạ.” Diệp Phong đưa tay mời: “Các vị đi mấy bước là có thể nhìn thấy, còn ngại gì nữa?”

Nhận ra khí thể thần bí của Diệp Phong, Lôi Dực vốn ngạo khí xung thiên cũng thu liễm khí tức. Lưỡng đội nhân mã cùng vào lục đảo.

Hơn trăm thánh giai, trong đó có hơn hai mươi địa giai, uy thế khiến Yêu tộc và Vu vô tộc chấn kinh. Nếu không tính thiên giai cường giả, thực lực thủ hạ của Diệp Phong gần như tụt ngang với bất kỳ tộc nào!

Ngàn này cường giả, Diệp Phong tìm ở đâu ra?

670. Chương 680 : Ai Làm Lão Đại?

Tam phương nhân mã dần ra, Vu vô tộc do bọn Mộc Chân đứng đầu, Yêu tộc do Lôi Dực và một thiên giai yêu thú chỉ đạo. Phe cuối cùng dĩ nhiên Diệp Phong làm chủ.

“Diệp Phong huynh đệ từ đâu về? Còn đưa theo một đội nhân mã thực lực không tệ?” Đàm phán, thực lực mới là con bài chân chính. Một mình Diệp Phong có lẽ đã không được hai phe trọng thị đến thế.

Nhưng hiện tại Diệp Phong có lực lượng thánh giai như thế trong tay, tu vi của gã bất phàm, coi như đã thị uy nho nhỏ với hai phe kia.

Ít nhất phía Yêu tộc không dám mấy may khinh miệt!

“Ha ha! Tại hạ từ Vô Nguyên đại lục quay lại, đây đều là bằng hữu tại đại lục.” Diệp Phong thần nhiên đáp.

“Được lắm! Được lắm!” Lôi Dực sau rốt cũng lên tiếng, nói thẳng luôn: “Chắc Diệp Phong huynh đệ hẹn bọn mõ đến đây vì việc liên thủ đối kháng Thánh điện.”

“Không sai!” Diệp Phong mỉm cười gật đầu.

“Thánh điện là đại địch chung, giờ ba bên chúng ta liên minh, cùng diệt trừ Thánh điện là đương nhiên! Có Diệp Phong huynh đệ gia nhập, thực lực chúng ta càng như hổ thêm cánh, thêm phần chắc chắn đánh bại Thánh điện!” Mộc Chân cười cười.

“Nhưng ba thế lực liên thủ, phải cử ra một người đứng đầu...” Yêu tộc xưa nay không vòng vo, Lôi Dực vận khí thể, lớn tiếng: “Chính là rồng không thể không đầu, chúng ta cần một minh chủ, để tương lai chiến đấu thì cũng không mạnh ai nấy đánh, ảnh hưởng đến đại kế lật đổ Thánh điện?”

Các thiên vu của Vu vô tộc tỏ vẻ không vui. Yêu tộc có Thánh tôn đại nhân tọa trấn, một khi luyện hóa thân thể hoàn tất, tất nhiên là cường giả mạnh nhất ba phe. Lôi Dực đề nghị cử ra minh chủ, chẳng phải bảo Thánh tôn thống lĩnh nhân mã ba bên là gì? Vu vô tộc tuy vẫn bị Thánh điện áp chế, nhưng mấy vạn năm nay vẫn là địch nhân Thánh điện e dè nhất, giờ giao quyền chủ động cho Yêu tộc, họ đời nào tâm cam tình nguyện?

“Không thể nói thế, ba bên chúng ta có cách tu luyện riêng. Cử ra mình chủ tuy đúng là nhất hô bách ứng, nhưng không hoàn toàn hiểu được tình huống, e rằng sẽ dẫn tới tổn thất vô vị...” Mộc Chân phản đối: “Chi bằng mỗi bên cử ra một đại biểu, có việc cần thì các đại biểu thương nghị rồi quyết định xử trí thế nào.”

“Không được! Một khi cùng Thánh điện khai chiến, thời cơ và chiến cục thoáng cái là qua. Đợi khi đại biểu ba bên thương nghị được kết quả, chẳng phải lỡ mất đại sự? Vạn nhất bên nào cũng có tư tâm, không dốc tận lực thì liên minh tác chiến chẳng phải là danh hảo?” Một Yêu tộc thiên giai phản bác.

“Các hạ sao dám chắc chắn mình chủ được cử ra không có lòng riêng tư?” Vu vô tộc không chịu kém, phản kích.

“Đã là cử ra thì cần cả ba bên công nhận và tín nhiệm! Ngồi lên vị trí mình chủ tất nhiên phải chọn người có uy tín và thực lực vượt hơn các phương cường giả...”

“Chi bằng các hạ bảo là Yêu tộc Thánh tôn làm mình chủ luôn đi!” Vu vô tộc trào phúng.

“Thánh tôn đại nhân không có tư cách hả?” Lôi Dực sầm mặt, tỏ vẻ uy hiếp.

“Vu vương truyền thừa của Vu vô tộc một khi kế thừa được ân trạch huyết mạch thì vị tất đã kém Thánh tôn!” Mộc Chân không chịu kém.

“Ha ha! Lượng vị hà tất tranh chấp kịch liệt như thế... Nếu không hiểu tình huống tất sẽ nghĩ hai bên đang không đội trời chung!” Diệp Phong nói đúng điểm yếu nên song phương nhũn nhặn hẳn.

“Ba bên có cùng mục tiêu là đối phó Thánh điện, đừng nên tổn thương hòa khí.” Diệp Phong cứ đứng ngoài quan sát hai bên tranh chấp, cơ hồ họ quên cả gã.

“Diệp Phong, các hạ tán thành ý kiến bên nào?” Lôi Dực khách khí hỏi.

“Diệp Phong huynh đệ, chắc huynh đệ không cho rằng một mình chủ là có thể thật sự thống lĩnh các phương nhân mã? Tình huống riêng thì vẫn là các tộc tự hiểu rõ nhất. Huynh đệ chắc cũng không hi vọng nhân mã của mình tổn thất vì những mệnh lệnh loạn xạ?” Mộc Chân tận lực lôi kéo Diệp Phong.

Ba bên, chỉ cần hai bên đứng về một phía thì bên còn lại thế cô. Thành ra ý kiến của Diệp Phong vào lúc này phi thường trọng yếu. Lôi Dực và Mộc Chân đều tỏ vẻ mong chờ, hi vọng Diệp Phong đồng ý với kiến nghị của mình.

“Tại hạ xin hỏi, lưỡng tộc đến đây do ai làm chủ?” Diệp Phong mỉm cười, hỏi ngược.

“À... Vu vô nhất tộc nghe theo thánh nữ điện hạ!” Mộc Chân do dự rồi đáp. Hạ Kỳ Lạp không có mặt, dù đàm phán bất lợi thì họ cũng có thể đổ thừa là mình không thể làm chủ để kéo dài thời gian.

Diệp Phong nể mặt Hạ Kỳ Lạp thì sẽ ngả về Vu vô tộc hơn chẳng?

“Yêu tộc tất nhiên nghe lệnh Thánh tôn đại nhân. Bất quá Thánh tôn đại nhân không còn tinh lực lo việc khác, đang chuyên tâm tôi luyện thân thể, nên Yêu tộc tạm thời nghe theo lệnh Tiểu Hôi điện hạ.” Lôi Dực cũng tính toán như Vu vô tộc, lợi dụng Tiểu Hôi lôi kéo Diệp Phong, dù Diệp Phong không ngả về Yêu tộc thì cũng không để Vu vô tộc chiếm tiện nghi.

Hà hưởng, Thánh tôn đại nhân sắp tạo lại thân thể, lúc đó với thực lực cao nhất thì đương nhiên sẽ ngồi lên ghế mình chủ.

“Hả? Hai vị nói thật chứ?” Diệp Phong mỉm cười quỷ dị, tỏ vẻ không tin: “Tiểu Hôi và Tiểu Kỳ Lạp đều mới được truyền thừa không lâu, e rằng không thể đại biểu cho lưỡng tộc?”

“Tiểu Hôi điện hạ tuy trẻ tuổi nhưng là huyết mạch của Thánh tôn đại nhân, thực lực trong Yêu tộc cũng chỉ đứng sau Thánh tôn đại nhân. Nên điện hạ đại biểu cho Yêu tộc, tại hạ không có gì để nói!” Lôi Dực khẳng định.

“Thánh nữ điện hạ cũng là vương tộc huyết mạch duy nhất của Vu vô tộc, tu vi tối cao. Thánh nữ đại biểu cho Vu vô tộc là đương nhiên.” Mộc Chân gật đầu.

Cả hai đều chung tâm tư. Chính chủ không có mặt, đàm phán thế nào thì quỳ, không phải do những người có mặt nói là xong? Mọi khi bất mãn với quyết nghị của đối phương thì chuyển quyền lợi phủ nhận cho người đại biểu. Dù thế nào cũng không thiệt!

“Được! Các vị đều không thể làm chủ, chi bằng mời người có thể đến bàn bạc nhỉ?” Diệp Phong mỉm cười: “Không thì bàn đến sang năm cũng không có kết quả.”

“Nhưng Tiểu Hôi diện hạ/thánh nữ diện hạ không ở trong tộc, ủy thác bọn tại hạ đến thương nghị!” Cả hai dị khẩu đồng thanh giải thích. Họ không biết Diệp Phong định thế nào!

“Bất tất! Đại biểu có thể làm chủ cho lưỡng tộc đang làm khách ở chỗ Diệp Phong...” Diệp Phong vỗ tay, Tiểu Hôi tỉnh ngộ và Hạ Kỳ Lạp cười cười đi ra.

“A! Lôi hộ pháp, ông nói đấy nhá, hôm nay do ta làm chủ. Đừng có tự vả vào mồm mình!” Tiểu Hôi đến chỗ Lôi Dục, nhìn y bằng ánh mắt hí lộng.

“Mộc Chân trưởng lão, khó lắm mới được trưởng lão giao quyền đàm phán liên minh, ta sẽ không để ông thất vọng!” Hạ Kỳ Lạp tinh ranh chặn trước Vu vô nhất tộc, hình thành cục diện Diệp Phong - - Tiểu Hôi - - Hạ Kỳ Lạp đối diện hội đàm.

“Việc này...” Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp xuất hiện, lưỡng tộc thiên giai thầm hô không hay, hóa ra Diệp Phong còn chiêu này? Lẽ nào hai tiểu tử đào tẩu là do Diệp Phong bày ra?

“Việc này... các bên đều có đại biểu làm chủ được thì thương nghị bắt đầu!” Diệp Phong bình tĩnh tuyên bố.

“Mỗi đại biểu cho Yêu tộc đề nghị lần này liên minh phải tuyển cho được một lão đại!” Tiểu Hôi Nói trước. Lôi Dục gật đầu, tiểu hầu tử này cũng khá, biết tranh thủ lợi ích cho Yêu tộc.

“Vu vô tộc tán thành!” Hạ Kỳ Lạp nói ra khiến Vu vô tộc bất mãn, bất quá Mộc Chân quan sát tình thế, biết phản đối cũng vô dụng nên tạm nhẫn.

“Vây... Các vị có đề nghị gì hay chăng?” Diệp Phong giả dò.

“Ta đề nghị! Lão đại nhất định phải thông minh duệ trí, uy vọng nhất định cao nhất trong ba phe!” Tiểu Hôi lại nói. Lôi Dục tức thì vỗ tay.

Tiểu Hôi diện hạ, sao trước đây lại không thấy y có gì tinh tế như thế này nhỉ?

“Thực lực cũng phải mạnh nhất trong cả ba phía!” Hạ Kỳ Lạp bổ sung. Vu vô tộc đều trợn tròn trắng!

Thánh nữ diện hạ sao lại nói giúp cho Yêu tộc? Như thế không phải đưa Yêu tộc Thánh tôn lên cái ghế mình chủ sao!

“Nên bọn ta kiến nghị...” Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi cùng nói: “Vị trí minh chủ nên thuộc về Phong ca ca!”

“Được... Cái gì!” Lôi Dục định hò reo, đột nhiên nhận ra không ổn nên dừng lại.

Vì sao lại là Diệp Phong? Lẽ nào Tiểu Hôi nói nãy giờ - - thông minh duệ trí, uy vọng cực cao, thực lực độc nhất vô nhị không phải là Thánh tôn đại nhân?

Gã... Diệp Phong chỉ là một nhóc con, có tư cách gì đảm đương? Cả Vu vô tộc cũng ngẩn ra, không ngờ vòng vo mãi, Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp lại nói đến Diệp Phong!

Buồn cười! Mấy Vu vô tộc thiên giai như Mộc Chân đều mỉm cười.

Hóa ra là một vở kịch... Nếu Tiểu Hôi đề nghị Thánh tôn đại nhân, có Hạ Kỳ Lạp giúp đỡ thì họ không tìm ra lý do phản đối. Nhưng đề cử Diệp Phong thì khác... Hai tiểu tử gây loạn, chắc Yêu tộc cũng không nguyên ý?

Họ hào hứng nhìn Lôi Dục còn chưa kịp định thần, tỏ rõ vẻ hớn hởi!

671. Chương 681 : Tranh Đoạt

“Đợi đã!” Lôi Dực định thần lại, giận dữ gầm lên: “Diệp Phong! Tiểu tử gian hoạt này bày kế hãm hại bọn ta!”

Diệp Phong thần nhiên hỏi Lôi Dực: “Tại hạ hãm hại chỗ nào?”

“Hừ! Người lén quay lại thánh địa, không biết dùng phương pháp gạt Tiểu Hôi điện hạ và thánh nữ điện hạ của Vu vô tộc, lợi dụng tín nhiệm của họ để hòng không chế lưỡng tộc!” Lôi Dực để lộ tính nóng, quát to: “Người đúng là si tâm vọng tưởng!”

“Diệp Phong huynh đệ, như thế là không đúng...” Mộc Chân cũng cười ruồi: “Hóa ra lời mời lần này chỉ là trò lường gạt, Vu vô tộc không thể để ai vo tròn bóp méo thế nào cũng được!”

Ánh mắt Diệp Phong lại lại, giọng nói trở nên lạnh tanh: “Nói về việc này, Diệp Phong còn món nợ cần tính với lưỡng tộc.”

“Nợ gì?” Lôi Dực bưng bưng khí thế, không hề khách khí.

“Lúc trước mỗi giao Tiểu Hôi cho Thánh tôn đại nhân, ông ta tự nhận sẽ chăm sóc cẩn thận, không để Tiểu Hôi nguy hiểm!” Diệp Phong thần nhiên đối mặt với thiên giai khí thế, ngữ khí lạnh: “Nhưng quay lại thì mỗi thấy gì?”

“Thế nào? Lê nào Thánh tôn đại nhân xử tệ với Tiểu Hôi điện hạ!”

“Nhưng Yêu tộc các người trông coi kiểu gì? Không phải vừa hay mỗi từ Vô Nguyên đại lục quay về, phát hiện Tiểu Hôi và Tiểu Kỳ Lạp bị khốn tại Thánh điện thì họ đã bị bọn vương bát đần đó hạ sát rồi!” Diệp Phong thật sự nổi giận, Tiểu Hôi như em ruột còn Hạ Kỳ Lạp là em gái của gã, cả hai có chuyện gì thì gã tuyệt đối không bỏ qua cho Yêu tộc và Vu vô tộc.

“Cái gì?” Lôi Dực ngoái nhìn Tiểu Hôi, lúc đó mới thấy nó còn vết thương chưa lành. “Sao lại như thế!”

“Thánh nữ điện hạ có bị thương không?” Mộc Chân vội hỏi Hạ Kỳ Lạp.

Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp thập phần trọng yếu đối với lưỡng tộc, đột nhiên nghe nói cả hai suýt bị Thánh điện giết thì tất cả đều hoảng lên.

“Hừ! Nếu Phong ca ca không đến kịp thì mấy tên nhát chết các người sao còn gặp lại bọn ta!” Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp hăm hừ.

“Hai người dám một mình xông vào Thánh điện! Quá lắm rồi!” Lôi Dực và Mộc Chân giật mình, nếu cả hai có bề gì thì thật không văn hồi được.

Lưỡng tộc thiên giai đều cung kính kính thi lễ với Diệp Phong, thành tâm cảm tạ: “Đa tạ Diệp Phong huynh đệ xuất thủ cứu giúp!”

“Bất tất! Tiểu Hôi và Tiểu Kỳ Lạp đều là người chí thân của mỗi, mỗi tất nhiên không xuôi tay đứng nhìn.” Diệp Phong hừ lạnh, sắc mặt mềm lại.

“Tuy Diệp Phong giúp lưỡng tộc một việc lớn nhưng việc cử mình chủ không phải trò đùa. Hai tộc có thể đáp ứng bất kỳ việc gì nhưng liên quan đến đại kế mệnh mạch của lưỡng tộc thì không thể giao vào tay Diệp Phong các hạ.” Cả Lôi Dực và Mộc Chân đều thành khẩn.

“Phong ca ca làm mình chủ sao lại tổn hại đến mệnh mạch của Yêu tộc và Vu vô tộc?” Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp không phục.

“Chúng ta liên minh để đối kháng Thánh điện, gian hiểm là đương nhiên. Xin thứ cho bọn mỗi nói thẳng, Diệp Phong tuy bất phàm nhưng bảo giao sinh tử tồn vong của lưỡng tộc vào tay y thì còn lâu mới đủ tư cách...”

“Hừ! Các vị nói xem thế nào mới là có đủ tư cách?” Lý Ngọc và Trương Bách Cường không nhịn được nữa.

“Như Tiểu Hôi nói ban nãy, vị trí mình chủ phải do người có trí tuệ, uy vọng, thực lực vượt mọi cường giả trong ba phe mới có tư cách...” Lôi Dực tỏ vẻ đắc ý.

“Không sai! Nếu Thánh tôn đại nhân có thân thể thì là nhân tuyển duy nhất.” Mộc Chân tán thành: “Nhưng giờ không tìm được nhân vật như thế, chúng ta cứ tạm cử mỗi bên một đại biểu để cũng dẫn dắt.”

Tuy cả hai đồng thời phản đối Diệp Phong, nhưng không quên tranh giành.

“Các người đều là hạng tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!” Tiểu Hôi đột nhiên nổi cáu: “Lẽ nào các người đã quên năm xưa ai bày kế khiến Thánh điện nếm đòn, Vu vô tộc mới thu được lợi lộc? Các người và Thánh điện đấu mấy vạn năm, có đủ cái gì mà thiên giai, Thần thông thuật, nhưng có chiến quả lần nào sánh được với mưu kế của Phong ca ca không! Các người có ai dám nhận mưu kế hơn Phong ca ca?”

“Còn nữa, luận uy vọng! Nếu không có kế mưu của Phong ca ca, Vu vô tộc có được vốn là ba trăm vạn hồn thạch để đứng lên hả? Ca ca mang lợi cho chúng ta nhưng các người sao lại không thấy?” Hạ Kỳ Lạp cũng nổi giận: “Cả Yêu tộc, nếu không có Phong ca ca từ bỏ vũ khí tối trọng yếu thì Thánh tôn của các người dựa vào đâu mà tự lại thân thể? Các người có hi vọng gì thống nhất, tranh lấy một chiếu tại thánh địa? Các người thu lợi của Phong ca ca còn ít sao?”

“Ai dám thừa nhận Phong ca ca không đủ uy vọng tại lưỡng tộc?”

Lôi Dực và Mộc Chân tắt tiếng, hồi lâu mới lên tiếng: “Nhưng lời này không phải không có lý nhưng...”

“Diệp Phong có trí tuệ và uy vọng đạt tiêu chuẩn, nhưng trọng yếu nhất là thực lực! Điểm này thì Diệp Phong huynh đệ e rằng chưa được.”

Thực lực, tại thánh địa càng trọng yếu. Không có thực lực mà muốn người khác kính phục là bất khả thi, nên dù Diệp Phong có uy vọng cỡ nào, trí tuệ không ai bì thì vẫn cần thực lực mới được thừa nhận.

“Tức là... Các vị muốn thử thực lực Diệp Phong?” Diệp Phong cười nhạt, bảo.

“Thân là minh chủ, thực lực phải mạnh nhất, không thì khó mà phục chúng!” Mộc Chân và Lôi Dực coi như thừa nhận, thực lực của Diệp Phong chưa đủ tư cách.

“Trong ba bên, thực lực cao nhất có phải Thánh tôn đại nhân?” Diệp Phong cười bảo.

“Đương nhiên! Lão nhân gia từ mấy vạn năm trước đã là thánh địa vương giả mạnh nhất...” Lôi Dực tự hào.

“Đấy là trước kia!” Mộc Chân không phục.

“Thánh tôn đại nhân khôi phục thân thể thì vẫn là vương giả như vạn năm trước!”

“Tại hạ chống mắt chờ xem lúc đó Thánh tôn đại nhân khôi phục được mấy thành thực lực!” Mộc Chân và Lôi Dực lại tranh cãi.

“Tức là... nếu thực lực tại hạ hơn Thánh tôn đại nhân, vị trí minh chủ sẽ do tại hạ làm?” Diệp Phong đột nhiên nói ra một câu khiến hai bên ngừng tranh cãi.

“Huynh đệ định khiêu chiến Thánh tôn đại nhân!” Lôi Dực tỏ vẻ không tin nhìn Diệp Phong, nhân quang đầy hồ nghi: “Bất quá huynh đệ cần chứng minh mình có tư cách đấu với Thánh tôn đại nhân đã?”

“Hả? Tư cách thế nào?” Diệp Phong cười.

“Ít nhất phải chứng minh trong số thiên giai không có đối thủ!”

...

“Ba bên thương nghị đồng ý, hiện là vấn đề phương thức liên minh, lấy kết quả chiến đấu để quyết định.”
Mấy ngày sau, nhân mã Yêu tộc và Vu vô tộc lại đến địa điểm đàm phán, khác biệt là lần này Yêu tộc do Thánh tôn thân tự xuất mã. Vu vô tộc cũng dốc hết tinh duệ.

Mọi cao thủ đỉnh nhọn của ba bên đều tập kết lên lục đảo Diệp Phong tạm dừng chân.

“Nếu đại biểu phe nào muốn ngồi lên vị trí minh chủ thì phải chấp nhận khiêu chiến từ hai phía. Phương thức là hai phe kia cử ra mỗi bên một người khiêu chiến. Minh chủ phải có thực lực đồng thời chiến thắng hai người khiêu chiến, không thì không có tư cách làm minh chủ.” Mộc Chân đại biểu cho Vu vô tộc nói tiếp.

“Nếu không ai có thể đồng thời chiến thắng hai người khiêu chiến thì cứ theo lời Vu vô tộc, mỗi bên cử ra một đại biểu thống lĩnh liên minh!”

Diệp Phong mỉm cười. Yêu tộc Thánh tôn cũng bình tĩnh gật đầu.

“Các vị đều đồng ý thì mỗi phe tuyên bố quy tắc. Mỗi phe chỉ có ba cơ hội, cử ra ba hậu tuyển nhân. Người khiêu chiến không có điều kiện hạn chế, nhưng chỉ được khiêu chiến một lần với mỗi nhân tuyển. Nếu không còn dị nghị thì bắt đầu!”

Mộc Chân vừa dứt lời, các phương nhân mã lập tức phấn chấn, không chỉ quan hệ đến địa vị tương lai của các phương trong liên minh mà còn là thịnh hội cường giả giao chiến. Những cao thủ Yêu tộc và Vu vô tộc tham dự ở đây đều là tinh anh hoặc tinh duệ trẻ tuổi, không ai muốn lỡ mất thịnh yến này!

“Diệp Phong, lâu rồi không gặp, để bản tôn xem tu vi của ngươi thế nào. Được chứ?” Thánh tôn mỉm cười: “Tiểu Hôi, lên đấu trước đi!”

Trừ Thánh tôn, Yêu tộc còn Tiểu Hôi. Thánh tôn rõ ràng định lợi dụng Tiểu Hôi thăm dò thực lực phe Diệp Phong. Tuy ông ta rất tin vào mình nhưng cẩn thận vẫn hơn, hà huống tu vi như ông ta mà không may may tra ra tu vi của gã.

Tiểu Hôi tuy sẽ không toàn lực khó dễ Diệp Phong, nhưng chỉ cần phối hợp với người Vu vô tộc tạo áp lực cho gã thì Thánh tôn tin rằng với nhãn quang của mình sẽ nhìn ra.

Nếu Diệp Phong không thân tự xuất thủ, Tiểu Hôi quyết không bại trận.

“Được!” Tiểu Hôi không khiêm nhượng, nhảy lên đài nháy mắt với Diệp Phong.

“Hiện tại mời Vu vô tộc và Diệp Phong, cử người thiêu chiến...” Thánh tôn nói.

“Lạc Lô xin lĩnh giáo!” Hạ Kỳ Lạp tuy là Vu vô tộc đệ nhất cao thủ, nhưng là con bài để khiêu chiến Thánh tôn! Trừ Diệp Phong ra, Hạ Kỳ Lạp sẽ không nường tay với ai.

“Diệp Phong! Bên các hạ là ai?” Chúng nhân đều nhìn Diệp Phong. Ai cũng cho rằng gã sẽ tự lên, vì trừ gã ra, trong số nhân mã thủ hạ không có cường giả đỉnh nhọn có thể tham dự vào trò chơi này...

“À... Bên tại hạ do ma lão thay mặt!” Diệp Phong ve cằm, đột nhiên cười bảo.

672. Chương 682 : Uy Chấn Lương Tộc

Một đạo kim quang đột nhiên từ đám đông bắn lên, khí thế cực kỳ hùng hậu bao trùm cả lục đảo.

Thánh tôn này giờ vẫn neho mắt chợt mở bừng, vô cùng chấn kinh. Diệp Phong còn có nhân vật ẩn tàng cỡ này? Chuyện gì đây?

Gã mới rời thánh địa mười mấy năm, tìm đâu ra nhân vật cỡ này?

Những người khác đều bị khí thế của Ma tôn chấn nhiếp! Khí tức trên cả thiên giai này, thảo nào trước đó không ai nhận ra Ma tôn tồn tại!

“À! Cha, con không đánh lại y, có thể nhận thua không?” Tiểu Hôi nói luôn.

“Việc này...” Thánh tôn không ngờ Diệp Phong có nhân vật cỡ này nên nhất thời không biết nên ứng đối thế nào.

“Tiểu Hôi, nên tận dụng cơ hội rèn luyện, rất có ích cho tu vi!” Diệp Phong cười bảo.

“Được! Lên đây!” Tiểu Hôi sáng khoái đáp. Nó tuy tu vi đề thăng cực nhanh nhưng chưa tròn toàn nắm vững sức mạnh truyền thừa. Đấu với cao thủ cỡ Ma tôn thì thu hoạch không ít. Nó biết Diệp Phong trợ giúp nên không cự tuyệt.

Một canh giờ sau, Tiểu Hôi và Lạc Lô thất bại thê thảm, đối thủ không cùng đẳng cấp, nếu Ma tôn không được Diệp Phong dẫn là rèn luyện Tiểu Hôi, thì thời gian chiến đấu kết thúc còn nhanh hơn.

“Ha ha! Diệp Phong, không biết các hạ tìm ở đâu ra đồng bạn lợi hại như thế?” Thánh tôn thoảng khách khí, hiện tại thân thể ông ta chưa hoàn toàn dung hợp, tự thấy thực lực tối đa chỉ hơn Ma tôn một chút. Hà huống Ma tôn có nương tay hay không vẫn là câu hỏi.

Có mặt Ma tôn thì hôm nay muốn lấy được vị trí minh chủ e rằng không dễ!

Thực lực cỡ này, ông ta đương nhiên không cho đó là thuộc hạ của Diệp Phong! Ông ta đã liệt Ma tôn thành uy hiếp lớn nhất, Diệp Phong tu luyện hơn mười năm, sao có thể đạt mức ngang với ông ta được? Ma tôn e rằng là chủ sự phe Diệp Phong! Thánh tôn nghĩ thế.

Diệp Phong mỉm cười, không đáp Thánh tôn. Như thế càng khiến Ma tôn thần bí mạc trắc! Ma tôn xuất hiện khiến nhân mã tại trường đều đánh giá phe Diệp Phong cao hơn!

“Được rồi! Đến lượt phe Diệp Phong cử đại biểu?” Mắt Thánh tôn ánh lên, nhìn Diệp Phong.

Diệp Phong xoa tay, tựa hồ miễn cưỡng suy ngẫm rồi cười: “Chi bằng do tôn sư của bản nhân xuất hiện!”

“A! Sư tôn của Diệp Phong?” Ai cũng hiếu kỳ, Diệp Phong yêu nghiệt như thế thì sư tôn của gã còn là nhân vật thể nào?

“Bản vương đành bêu xấu!” Yêu vương vòng tay, phi thân lên đài, khí thế phiêu dật cực kỳ nổi bật.

Nhưng chúng nhân nhận ra Yêu vương tựa hồ chỉ đạt địa giai, sao dám lên đài khiêu chiến?

“Lôi Dực! Người lên đấu với sư tôn của Diệp Phong.” Thánh tôn không biết Diệp Phong giả trò gì. Phái một địa giai thượng đài, trừ kéo dài thời gian thì còn tác dụng gì nữa?

“Mộc Chân linh giáo!” Vu vô tộc cũng không hiểu Diệp Phong nghĩ gì nhưng mục đích là tận lực ngăn cản hình thành ngôi minh chủ, dù ai lên đài cũng phải đánh bại.

Yêu vương đưa tay cười: “Mời!”

Tay ông vạch lên một vòng cung đẹp đẽ, tách hai màu đen trắng trước mặt làm đôi. Hai luồng năng lượng khí tức trái ngược đột nhiên bùng lên, uy thế không kém gì Ma tôn ban nãy!

Oành! Chúng nhân đều kinh hô! Lại một siêu cấp cường giả! Siêu cấp cường giả này tu vi chỉ là địa giai?

Không ai hoài nghi, Yêu vương tuy chỉ có địa giai tu vi, nhưng thực lực không kém Ma tôn! Thậm chí còn hơn! Hắc bạch lưỡng cực năng lượng này chưa ai thấy qua!

Đáy lòng Thánh tôn dấy lên kinh đào hải lãng. Diệp Phong chưa xuất thủ, nhưng liên tiếp phái ra hai cường giả trên mức thiên giai, không kém gì ông ta. Gã còn bao nhiêu bí mật?

Lẽ nào... Thánh tôn chợt nảy ra ý nghĩ: Lẽ nào thực lực của Diệp Phong còn hơn lưỡng vị siêu cấp cường giả này? Không thể nào!

Trên trường! Mộc Chân và Lôi Dực càng đấu càng kinh hãi.

Tuy Yêu vương chưa xuất thủ phản kích, nhưng chỉ với hắc bạch bát quái năng lượng trận đã khiến cả hai mệt mỏi. Không chỉ mọi công kích hung hãn không thể công phá Bát quái trận, mà hắc bạch năng lượng quỷ dị còn thường chuyển công kích của Mộc Chân sang Lôi Dực, từ Lôi Dực sang Mộc Chân.

Đâu phải Mộc Chân và Lôi Dực liên thủ đối phó Yêu vương, như thế Yêu vương khống chế hai người giao đấu, ai cũng nhận ra Yêu vương chưa tận toàn lực.

“Tam đầu lục tí! Quái lực Thần thông thuật!” Mộc Chân biến hóa, khí thế cao vút lên.

“Lôi bằng chân thân! Phong lôi diệt!” Lôi Dực ảo hóa ra bản tướng, kim sắc bằng điều, quanh mình có vô số điện quang, khí tức tăng gấp đôi.

Cả hai nhìn nhau, hiểu ý đối phương.

Dù thế nào, không thể thủ thắng cũng phải bức Yêu vương để lộ thực lực chân chính! Như thế thì khiêu chiến sau này sẽ có thêm tiên cơ!

Khí thể cả hai nối lại, tuy phương thức tu luyện bất đồng nhưng bằng vào thiên giai cảnh giới thì vẫn dần kết hợp tuyệt diệu lại được với nhau. Tuy nhiên lực công kích sẽ phần nào tổn thất, song Yêu vương cũng không thể dựa vào hắc bạch năng lượng hóa giải hai luồng công kích.

“Phá!” Tay Mộc Chân to lên, xuất ra thiên phú tuyệt diệu của Lôi Dực!

Quyền đầu được bọc kim sắc lôi điện giáng đến mặt Yêu vương, tựa hồ định đánh nát cả Bát quái trận trước mặt Yêu vương.

“Trường long phá kích thiểm!” Yêu vương khê quát, tích tắc công kích sắp đổ tới thì hắc bạch Bát quái trận thu lại, như hút cả tay Mộc Chân vào, năng lượng công kích quán trên tay y không được phát ra.

“Phá!” Mộc Chân giận giữ trừng mắt, tỏ vẻ không dám tin, sức mạnh của cánh tay này và tuyệt diệu của Lôi Dực cũng mất không chế.

“Đi!” Bát quái trận thổ ra, thân hình Yêu vương lướt đi.

Mộc Chân cảm giác được lực kéo không thể chống nổi, công kích của cả hai đột nhiên chuyển hướng, giáng vào Thánh tôn ở ngoài.

“Không xong!” Lôi Dực cả kinh.

“Chát!” Thánh tôn ngồi im, trước mặt không biết từ bao giờ có thêm một chướng ngại năng lượng, Mộc Chân công kích vào nhưng chướng ngại chỉ rung lên.

Thánh tôn tuy không hề hấn gì nhưng các thiên giai yêu thú ở cạnh thì bị xung kích liêu xiêu, địa giai yêu thú thậm chí lăn đi cả nghìn thước mới choáng váng đứng vững được.

“Vù!” Khí thể của Thánh tôn bùng lên, thân thể đứng lên, khí thể bàng bạc quét khắp toàn trường.

“Diệp Phong! Cung hỉ các hạ có hai trợ thủ thực lực như thế. Bản tôn tự thấy trước khi hoàn toàn luyện hóa thân thể thì không thắng được ai trong số đó. Vị trí minh chủ này, bản tôn chắc không lấy được!” Thánh tôn thần nhiên nói.

“Ý Thánh tôn là gì?” Diệp Phong cười mỉm.

“Nhưng bản tôn không cam tâm! Bản tôn hiện tại chỉ có sáu thành thực lực khi xưa! Nếu có thêm ba tháng, bản tôn sẽ hoàn toàn khống chế thân thể mới, ít nhất cũng khôi phục bát thành thực lực!” Thánh tôn hừ lạnh.

“Thánh tôn đại nhân định thế nào?” Diệp Phong vẫn mỉm cười.

“Bản tôn cho rằng liên hợp đối kháng Thánh điện là việc trọng yếu, chọn minh chủ cũng trọng đại. Chỉ bằng đợi ba tháng nữa, bản tôn có thể hoàn toàn phát huy thực lực thì mới tính?” Thánh tôn khí thể lăm lăm liệt: “Không hẳn bản tôn tham đồ vị trí minh chủ mà vì cho rằng không ai ở đây hiểu Ngũ hành thần tôn của Thánh điện hơn mình. Nếu nhường vị trí minh chủ cho người khác hoặc bị bó buộc thì không thể chân chính đối phó Thánh điện.”

“Tiếc là Thánh điện không cho chúng ta ba tháng!” Diệp Phong mỉm cười: “Thánh tôn đại nhân tuy nói có lý nhưng nếu bảo hiểu về thần sơn Thánh tôn thì Diệp Phong tự nhận không kém hơn Thánh tôn, thậm chí còn hiểu hơn...”

“Hừ! Tiểu tử ngươi chắc chưa thấy thần tôn là thế nào!” Thánh tôn không tin.

“Tiểu tử không gặp nhưng biết một vị là Hỏa Lệ, hiện tại thần sơn chỉ có mình y...” Diệp Phong tức thì khiến Thánh tôn chấn kinh.

“Ngươi vì sao lại biết danh huy của Thánh điện thần tôn? Hiện tại thần sơn chỉ còn một vị thần tôn, ngươi dựa vào đâu mà nói thế!”

“Lão ma, giải thích đi thôi!” Diệp Phong vung tay, mục quang chúng nhún đổ vào Ma tôn.

...

“Những lời này có chứng cứ không?” Nghe Ma tôn kể xong, Thánh tôn vẫn không dám tin.

“Ha ha! Thánh tôn đại nhân, đã quên trận chiến năm xưa?” Ma tôn khí thế lăng lệ hỏi ngược.

“Bản tôn tất nhiên không quên!” Thánh tôn hừ lạnh.

“Chiêu năm xưa đã thương đuôi ngài là Kiếm phệ hư không!” Dứt lời, Ma tôn bổ ra một kiếm, khí tức bức cho Thánh tôn nghẹt thở.

“Quả nhiên là người?” Thánh tôn ngăn ra, trận chiến kinh thiên năm xưa không có ai mục kích, hà huống đuôi ông ta bị thương chỉ là một tình tiết, biết được trừ Ngũ hành thần tôn năm xưa còn ai nữa?”

673. Chương 683 : Đấu Trí Với Địch Nhân

“Hiện tại Thánh tôn đại nhân hiểu chưa? Chúng ta không có nhiều thời gian.” Diệp Phong đột nhiên cao giọng: “Theo tin đồn trong Thánh điện, Hỏa Lệ thần tôn tựa hồ sắp đột phá. Tuy chúng ta không biết đột phá đến mức nào nhưng một khi y ra khỏi thần sơn được thì tiêu diệt Thánh điện sẽ khó hơn nhiều!”

“Vạn nhất... Hỏa Lệ thật sự tiến thêm một bước ở mức thiên giai thì...” Diệp Phong nhấn mạnh: “Kết quả không cần nghĩ cũng biết.”

“Diệp Phong các hạ định thế nào?” Thánh tôn và trưởng lão Vu vô tộc nhận ra tình thế nghiêm trọng, không cố giữ lợi ích quan hệ, vẫn dạn dĩ.

“Kỳ thực Diệp Phong về thánh địa lần này, tuyệt không vì khống chế Vu vô tộc và Yêu tộc. Vì hiện tại thời gian khẩn bách, đại địch trước mắt, nếu ba bên không một lòng liên hợp hoặc cứ có tính toán riêng thì khó thoát cảnh bại vong.” Diệp Phong nghiêm giọng.

“Dựa vào đâu mà các hạ chắc rằng chỉ cần bọn mỡ nghe theo an bài, nhất sẽ chiến thắng Thánh điện?” Vẫn còn những lời nghi ngờ.

“Bằng vào mỡ đã cấm nội ứng tại Thánh điện! Bằng vào việc mỡ hiểu Hỏa Lệ hơn ai hết! Bằng vào mỡ, chân chân chính chính muốn hủy Thánh điện!” Diệp Phong nói như chém đinh chặt sắt: “Còn nữa... Chỉ có mỡ mới đủ tư cách quyết thắng bại cùng Hỏa Lệ ở thần sơn!”

Chúng nhân xôn xao, những lời trước của Diệp Phong còn khiến hai tộc gật đầu thì câu sau chót liệu có khoát lác? Diệp Phong tu luyện mới bao lâu mà dám nói là sánh với thánh địa thần tôn!

Còn có Thánh tôn đại nhân, Diệp Phong nói thế thì để Thánh tôn vào đâu?

“Ha ha ha!” Thánh tôn không giận mà cười: “Diệp Phong các hạ nói vậy thì bản tôn cũng không phải đối thủ của các hạ rồi?”

Diệp Phong trầm mặc, không phủ nhận coi như mặc nhận. Lương tộc cường giả hoặc tỏ vẻ trào phúng, hoặc chấn kinh, hoặc hồ nghi... Nhưng không ai tin lời gã.

“Được! Bản tôn sẽ lĩnh giáo xem các hạ có bản lĩnh gì mà lớn lối như vậy!” Thánh tôn dấy lên khí thế, uy áp ngút trời đổ tới, chúng nhân bị áp lực đẩy lùi, để lại một khoảng trống.

“Dưới uy thế của bản tôn mà vẫn bất động, Diệp Phong quả nhiên có chút thủ đoạn.” Thánh tôn hơi kinh ngạc, lại nhìn gã thêm mấy lần.

“Nếu Thánh tôn đại nhân kiên trì muốn tỉ thí, Diệp Phong đành đắc tội!” Diệp Phong nheo mắt, thần quang bùng lên: “Tại hạ chỉ xuất một chiêu, Thánh tôn đại nhân có thể ung dung đỡ được thì những lời Diệp Phong nói ban này chỉ là không khí. Sau này Diệp Phong không nói gì nữa!”

“Ha ha! Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, hi vọng các hạ không chỉ nói được!” Thánh tôn văn tầm thâm tài luyện từ Như ý bỗng tanh tách, năng lượng kinh nhân chảy quanh, không gian cũng méo mó.

Phong cuồng chi lực! Thể hình Diệp Phong hơi to lên, mỗi khối cơ nhục uẩn hàm sức mạnh khiến không gian run rẩy, gã tắm mình trong ngân hôi quang mang chói lòa, như thiên thần thánh khiết giáng lâm!

“Trời đất! Khí thể này hơn thiên giai mười lần thậm chí trăm lần! Diệp Phong sao lại mạnh đến mức này?” Vu vô tộc liên tục kinh hô. Khí thể này khiến bọn Mộc Chân, Lạc Lôi bỏ ý định bác kiến nghị của Diệp Phong.

“Việc này... Uy thế tựa hồ còn hơn cả Thánh tôn đại nhân!” Yêu tộc cũng xôn xao bàn tán, tuy yêu thú đều sùng kính Thánh tôn nhưng so sánh khí tức thì khiến họ hơi bất an.

“Xem chiêu!” Diệp Phong công kích cực kỳ đơn giản, đâm thẳng quyền đầu. Ngân quang mắt thường không tổng rõ trực tiếp tống vào Thánh tôn.

Công kích chưa tới, Thánh tôn đã cảm nhận được áp lực kinh nhân, ông ta khẽ quát, năng lượng quanh mình điên cuồng tụ lại, tạo thành phòng ngự.

“Oành!” Năng lượng cự lãng như thủy triều từ Thánh tôn là trung tâm phun ra, không gian phẳng phát biến thành thực chất, khuấy lên từng vòng sóng, hất văng các thiên giai, địa giai.

Ngực họ đều như bị đại chùy đánh trúng, đầu óc tạm thời trống trơn, chỉ bị ảnh hưởng mà họ đã không chịu nổi, sức mạnh đòn này thật ra đạt tới mức nào!

“Ta... Khụ!” Thánh tôn biến sắc một chốc, phun ra một ngụm năng lượng hỗn loạn, tỏ vẻ uể oải hẳn.

Chúng nhân lại ngơ ngẩn, tu vi hơn xa mức thiên giai, thân thể tôi luyện từ khai thiên hỗn độn chi mộc nguyên mà không chịu nổi đòn này của Diệp Phong! Tu vi quá thực chấn cổ thước kim! Đừng nói Diệp Phong tu luyện đến hiện tại mới mười mấy năm!

“Bản tôn nhận thua... Nhưng thân thể bản tôn chưa thành...” Thánh tôn thở dốc, bị Diệp Phong cắt lời.

“Thánh tôn đại nhân nói thân thể này chỉ xuất được sáu thành thực lực khi xưa, nhưng có biết tại hạ sử dụng mấy thành lực đạo chăng?” Diệp Phong nhạt giọng.

“Mấy thành?” Thánh tôn ngạc nhiên.

“Năm thành!” Diệp Phong ngữ khí bình đạm, nhưng đám đông xôn xao, một quyền hủy thiên diệt địa mà chỉ là một nửa sức mạnh của Diệp Phong? Toàn bộ thực lực của gã còn đến mức nào?

Thánh tôn ngẩn ra rồi cười khổ lắc đầu: “Bản tôn... phục rồi...”

Ngay khi Thánh tôn triệt để chịu phục, chúng nhân còn chấn kinh bàn luận thì hư không đột nhiên dấy lên phản ứng năng lượng! Một tia sáng nhỏ xíu ánh lên!

Tia sáng bùng lên, hóa thành một quả ngũ sắc năng lượng cầu khổng lồ, quả cầu nổ tung, hư không rực rỡ sắc màu, mấy chục luồng khí tức hùng hậu đổ tới! Phẳng phát đột nhiên xuất hiện thân ảnh mấy trăm vị khách không mời.

“Ha ha ha! Kịch hay đến đây là kết thúc hả? Bọn ta xem còn chưa đã...” Chúng nhân định thần nhìn thì hồn phi phách tán! Toán khách không mời này đều là Thánh điện tinh duệ.

Trong đó có hơn hai mươi thiên giai cường giả, mấy trăm nhân mã còn lại là địa giai. Ngàn này cường giả tập hợp lại, khí thể khiến tất cả thấy run rẩy!

“Đáng ghét, Thánh điện sai lại ẩn thân ở đây?!” Lạc Lôi mắng thăm, nhân mã Yêu tộc và Vu vô tộc tại trường lập tức tụ về phía Diệp Phong, đối diện Thánh điện.

“Ban này là thủ đoạn gì? Người Thánh điện sao lại ẩn tàng ngay trước mắt mà chúng ta không phát hiện tung tích!” Yêu tộc có Thánh tôn đạt cảnh giới việt thiên giai. Phe Diệp Phong có Ma tôn cũng là nhân vật cảnh giới cực cao, Yêu vương và Diệp Phong cũng cao thủ trên mức thiên giai. Nhưng hơn hai mươi thiên giai và mấy trăm địa giai ẩn tàng ngay trước mũi mà không phát giác.

Thánh điện có thủ đoạn đó từ khi nào!?

“Hừ! Dù toàn bộ nhân mã tinh duệ của Thánh điện đến đây, bản tôn cũng không ngại gì!” Ma tôn thoáng kinh ngạc rồi cười gằn: “Luận thực lực, chúng ta hơn hẳn!”

Tuy tổng số thiên giai của ba bên không bằng Thánh điện nhưng có nhiều người vượt hơn thiên giai. Thực lực cường giả cấp cao nhất mới là con bài quyết định thắng bại.

“Không đúng...” Yêu vương lắc đầu nhú mày: “Thánh điện vốn chỉ có hơn mười thiên giai cơ mà? Nhưng giờ lại là hai mươi lăm. Quan sát kỹ thì... mười người tựa hồ là tân tấn thiên giai.”

“Sao trong thời gian ngắn như thế Thánh điện đột nhiên mọc ra số lượng thiên giai cường giả cỡ đó? Có lạ không!”

“Thế thì sao? Chúng có nhiều thiên giai hơn cũng làm gì được chúng ta?” Ma tôn tựa hồ khá tự tin, liếc về phía Thánh điện, đứng đầu là Kiếm Vô Phong.

Kiếm Vô Phong như không để ý, trào lộng nhìn phe Diệp Phong, tỏ vẻ nắm chắc.

“Không... Thánh điện không đơn giản như thế.” Vẫn ngưng thần nhắm mắt, Diệp Phong lên tiếng.

“Là sao?” Ma tôn không hiểu.

“Mỗ cảm giác được có khí tức nguy hiểm ẩn tàng gần đây!” Diệp Phong thần tình nghiêm túc: “E rằng đó mới là con bài tẩy của Thánh điện.”

“Không thể nào!” Ma tôn cẩn thận cảm tri nhưng không có manh mối, lắc đầu: “Diệp Phong, thực lực của ngươi hoặc giả hơn bản tôn nhưng linh hồn cảnh giới cảm tri mấy vạn năm của ta sao lại không tìm ra được... Chỉ e ngươi quá lo xa.”

“Không!” Diệp Phong cả quyết: “Khí tức mà mỗ rất quen thuộc, không thể nhầm! Sư phụ, Thẩm Lan, cẩn thận... Cao thủ ẩn tàng này cực kỳ đáng sợ.”

“Hừ! Diệp Phong ngươi hà tất hư trương thanh thế cho Thánh điện. Bản tôn sẽ chứng minh cho ngươi thấy toán tiểu tử Thánh điện này đến tự tìm cái chết!” Ma tôn vẫn không tin Diệp Phong, bưng lên khí thế lao tới.

Lão lao vào, cười vang: “Kiếm Vô Phong, hiện tại bản tôn lệnh cho ngươi dẫn người Kim điện đầu hàng bản tôn!”

Đám đông của Thánh điện yên lặng, không phản ứng gì. Kiếm Vô Phong liếc Ma tôn nhưng không nói gì!

“Kiếm Vô Phong! Ngươi quên bản tôn là ai hả? Dám kháng lệnh bản tôn!” Ma tôn cuống lên, khí thế bùng bùng, tựa hồ sắp xuất thủ.

Kim điện nhân mã vẫn bất động. Người điện khác nhìn lão với ánh mắt nhìn kẻ điên, trong khi lão giận dữ nhảy lên chơi chơi.

“Không xong!” Diệp Phong đột nhiên khinh hô.

Hư không đột nhiên thò ra một cánh tay khê búng, thân thể Ma tôn như con chim bị bắn rụng, rơi nhanh xuống...

674. Chương 684 : Liều Chết Quyết Đấu

“Chát!” Ma tôn gần như không chống nổi, bị ngón tay quý dị đó búng đi, thân thể như đạn pháo xuyên qua một lực đạo cách mấy nghìn thước mới dừng lại.

“Ha ha ha! Kim thần tôn bắt tất phí tâm. Họ tuyệt đối không nghe các hạ đâu... Ta mới là chủ nhân của họ!” Giọng nói ngông cuồng, hàm chứa nét đáng sợ chấn động linh hồn đột ngột vang khắp hư không.

Yêu tộc, Vu vô tộc và nhân mã phe Diệp Phong đều kinh hoàng thất thố nhìn quanh, không tìm được nguồn gốc thanh âm.

“Ngươi?! Hỏa Lệ!” Ma tôn đã quay lại, mũi rỉ máu, mắt ánh lên hận ý khắc cốt, năng lượng khí tức quanh mình đều chuyển hóa thành oán nộ, khiến những người đứng gần đều lạnh mình.

“Ha ha! Hơn vạn năm rồi nhỉ? Không ngờ Kim thần tôn còn nhớ được bản thân...” Nơi xuất hiện ngón tay lại có thêm một bàn chân, thân ảnh mơ hồ hiện ra trước mắt chúng nhân.

Đỉnh đầu người này rực lên ngũ sắc thần quang, mặt mũi trẻ trung, gần như ngang tuổi Diệp Phong. Khác với Diệp Phong dùng hồn nguyên chi lực bao lấy tu vi khí tức, người này không có mấy may năng lượng phản ứng, như một phạm nhân bình thường.

Nhưng người đó đứng ở đâu cũng có hùng uy bề ngễ thiên hạ, địa giai tu vi thậm chí không dám nhìn thẳng, khí thế vô hình trong tích tắc lan khắp toàn trường, ai nấy đứng im. Thánh điện nhân mã đều cung kính cúi đầu, tỏ vẻ cực kỳ khiêm cung.

“Cung chúc thần tôn đại nhân xuất quan!” Bọn Kiếm Vô Phong dị khẩu đồng thanh.

“Sau cùng người cũng có thể rời thần sơn!” Ma tôn dấy lên hận ý ngút trời, thân thể hơi run không rõ vì sợ hay kích động. Lão cảm giác mình động một ngón tay cũng khó.

“Không sai! Ta đã đạt cảnh giới đó! Cảm giác ấy đích xác không gì so được! Kim thần tôn, nhất định không thể hiểu cảm thụ kỳ diệu đó, ta thật muốn cho người và mấy vị huynh đệ biết đó là hưởng thụ mỹ diệu cỡ nào...” Mắt Hỏa Lệ ánh lên hưng phấn, như trẻ con được thưởng, không nén được kích động.

“Người còn dám nhắc đến tam vị đệ huynh Mộc, Thủy, Thổ! Nếu không vì tham niệm của người, bọn ta sao lại sa vào cảnh này!” Ma tôn phần hận run lên, trong lòng bớt đi mấy phần sợ hãi.

“Ha ha! Nhưng ta thành công!” Hỏa Lệ thản nhiên: “Lúc xưa ta không làm thế thì dù tu luyện mười vạn năm nữa cũng không thể chạm tới cảnh giới chúng ta tưởng tượng! Người biết chứ? Tích tắc lĩnh cảnh giới đó, ta mới phát hiện mình chỉ là con ếch ngồi đáy giếng! Thánh giai? Ha ha, không bằng rầm chó!”

“Một thành công vĩ đại tất nhiên cần hi sinh! Không cần tiếc... Kim thần tôn, người chưa chết thì tìm lấy một thân thể mới, ta cho phép người lại gia nhập Thánh điện!” Hỏa Lệ nhìn Ma tôn bằng ánh mắt thương hại: “Bất quá, người không còn tư cách cùng ta - - Ngũ hành thần tôn chân chính, đứng cùng một cấp. Người hay là người hầu tối trung thành của ta!”

“Si tâm vọng tưởng!” Ma tôn giận run người.

“Người tưởng mình có con bài chống lại ta?” Hỏa Lệ không giận mà cười nhạo: “Đừng nói mưu kế của người không đặc sĩnh, dù bọn Kiếm Vô Phong nhớ ân tình sư đồ, đứng về phía người thì dù cộng thêm lực lượng cả Thánh điện, bản thân tôn cũng thấy không đáng một xu!”

“Người tưởng... với việc thể hiện thân phận Kim thần tôn khi xưa, Kim điện sẽ nghe lệnh của người?”

Hỏa Lệ đảo mục quang sang phía Diệp Phong và Yêu vương, trào lộng: “Các người tưởng với thủ đoạn khổng chế Duệ trưởng lão thì y cam tâm thành nội gian, báo cáo nhất cử nhất động của Thánh điện để tiện hành sự?”

Lão nhìn quanh, tỏ vẻ khinh miệt: “Các người tưởng tập hợp lực lượng thì có tư cách khiêu chiến bản thân tôn hử!”

“Đáng tiếc... Nếu bản thân tôn chưa đạt tới mức đó, có lẽ các người còn cơ hội, thậm chí cơ hội lớn!” Hỏa Lệ cười nhạt: “Hiện tại, trong mắt bản thân tôn, các người chỉ là sâu kiến gãy chết! Có lẽ có mấy con kiến mạnh hơn nhưng vẫn là kiến...”

Thánh tôn, Diệp Phong, Yêu vương đều biến sắc cực kỳ khó coi. Tu vi thực lực đạt đmức như họ sao lại không cảm nhận được Hỏa Lệ không hề khoát lác, dù tất cả liên thủ cũng vị tất có tư cách đấu với lão một chiêu!

Đây là cảnh giới gì!

“Bất quá bản tôn đã tấn thăng thần giai, không còn hứng thú giết bọn sâu kiến các người.” Hỏa Lệ đổi giọng, ánh mắt tỏ vẻ kẻ cả.

“Người, người, cả người nữa...” Hỏa Lệ nhìn Diệp Phong, Yêu vương, Thánh tôn, Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp, khẽ nói: “Đều có tư cách như y, là người hầu cho thần!”

“Yêu tộc và Vu vô tộc, vĩnh viễn thành nô lệ của Thánh điện! Nếu có kẻ xuất loại bạt tụy thì được ban thân phận Thánh điện.” Hỏa Lệ cười điên cuồng: “Các ngươi vĩnh viễn phục thị duy nhất một người là thần linh vĩnh hằng!”

Bọn Diệp Phong nhìn nhau trầm mặc.

Sự tình phát triển đến mức này, không ai ngờ được. Hỏa Lệ đã đạt tới cảnh giới đó trước khi họ phát động phản kích, bao nhiêu công lao của chúng nhân đều thành lãng phí. Dù tính toán cẩn mật đến đâu, dù bố trí hoàn mỹ đến đâu thì trước thực lực tuyệt đối đều là hổ giấy.

Hiện tại dù phát động mọi lực lượng quyết chiến với Thánh điện, e rằng cũng không đầy một phần thắng lợi, chỉ là lấy trứng chọi đá.

“Thế nào? Cần cân nhắc hả?” Hỏa Lệ cười ha hả: “Các ngươi chỉ có hai con đường, một là thần phục bản thân tôn, vĩnh viễn thần phục bản thân tôn. Còn lại là hủy diệt... Không có con đường thứ ba! Hiểu chưa!”

Diệp Phong hít sâu một hơi, nhãn thần dần ngưng tụ, hồi lâu mới nói: “Việc hôm nay đúng là ngoài dự liệu. Thần tôn đại nhân tuy có ý đó nhưng có thể cho bọn tại hạ thời gian thương lượng chăng?”

“Diệp Phong! Ngươi...” Ma tôn nộ hỏa công tâm.

“Tin rằng đường đường thần tôn đại nhân không đến nỗi không có phong độ chứ? Hoặc là thần tôn đại nhân lo lắng bọn tại hạ có đồ mưu gì chăng?” Diệp Phong mặc kệ Ma tôn, nở nụ cười miễn cưỡng.

“Ha ha ha! Bản thân tôn sợ các ngươi?” Hỏa Lệ cười rung rinh, nói ngay: “Bất quá là một đàn sâu kiến, bản thân tôn sợ cái gì? Các ngươi giỏi trò gì cũng là tự tìm cái chết!”

Hỏa Lệ phát tay quay đi: “Bản thân tôn cho các ngươi thời gian vùng vẫy! Hi vọng các ngươi đừng si tâm vọng tưởng.”

“Đa tạ thần tôn đại nhân.” Diệp Phong có vẻ khiêm ti, quay sang bảo Ma tôn: “Lão ma, qua đây!”

Mắt Ma tôn ánh lên nghi hoặc, Diệp Phong phải đưa mắt thì mới không cam lòng lướt tới.

“Chát!” Diệp Phong phát ra một đạo hỗn nguyên chưởng ngại để cách âm. Yêu vương tăng thêm một tầng Bát quái trận bao lấy Diệp Phong, Yêu vương, Thánh tôn, Ma tôn, Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp cùng mấy chủ sự của Vu vô tộc.

Thánh tôn cẩn rằng, tăng thêm một tầng chưởng ngại nữa. Sau rốt Ma tôn cũng làm tương tự.

Tuy cảnh giới của Hỏa Lệ đã vượt phạm trù thánh giai nhưng lớp năng lượng do bốn người liên thủ bố trí cũng không phải tờ giấy. Hỏa Lệ có lẽ phá được nhưng bảo nghe lén mà cả bốn không biết gì là hoang đường.

“Diệp Phong! Ngươi có ý gì?” Ma tôn cuống lên: “Lẽ nào ngươi định thần phục tên vương bát đản khốn kiếp đó!”

“Ha ha!” Diệp Phong cười nhạt: “Sao lại không? Chúng ta không có hi vọng thắng!”

“Chúng ta thật sự ở đây thương lượng có nên thần phục Thánh điện?” Thánh tôn nhìn Diệp Phong như nhìn quái vật.

“Phong nhi, thời gian khẩn bách, nói thẳng đi!” Yêu vương hiểu Diệp Phong nhất, nghiêm túc nói: “Con kéo dài thời gian, có cách gì không?”

“Xem ra không ai thích làm nô lệ cho tên Hỏa Lệ ngông nghênh này, chỉ còn cách liều thôi!” Tuy đang lúc nguy cơ tồn vong nhưng Diệp Phong vẫn mỉm cười.

“Chúng ta còn thương lượng gì nữa, xông ra liều với tên khốn đó thôi!” Ma tôn không nhịn được.

“Tuy nhiên liều nhưng không thể phí mạng.” Diệp Phong sầm mặt: “Thực lực hiện giờ của chúng ta mà ra chỉ chết uống!”

“Ngươi bảo nên làm sao?”

“Dốc hết khả năng để tăng cường thực lực cho phe chúng ta.” Diệp Phong nói: “Chúng ta tuy đông nhưng đủ tư cách đấu với Hỏa Lệ chỉ có mấy chúng ta!”

“Thật ra tăng cường thực lực bằng cách nào?” Ma tôn hỏi: “Đừng vòng vo nữa!”

Diệp Phong nhìn Ma tôn, nói từng chữ: “Mỗi có thể hoàn toàn tín nhiệm các hạ?”

Ma tôn ngẩn ra rồi nghiêm túc: “Nếu Diệp Phong các hạ có cách kích bại Hỏa Lệ, bản tôn dám thề nghĩa bất dung từ!”

“Được!” Diệp Phong không ngần ngại: “Khi xưa năm thần tôn tham ngộ cảnh giới chí cao là gì, mỗi không biết. Nhưng hiện tại trong linh hồn thức hải của mỗi có chí cao chi cảnh, nhưng vì tu vi hạn chế, linh hồn hữu hạn, không thể nhìn được bản chất, thu hoạch không nhiều...”

Trong mắt Ma tôn ánh lên thần quang kích động: “Ý các hạ là?”

“Tại trường chỉ có Yêu tộc Thánh tôn và các hạ từng là Ngũ hành thần tôn có linh hồn tu vi tối cao.” Diệp Phong từ từ nói: “Nếu mỗi đồng ý cùng hưởng linh hồn thức hải, để các vị tạm thời thấy bản nguyên chí cao chi cảnh...”

“Tin rằng dù không thể khiến các vị đột phá đến cảnh giới chí cao nhưng ít nhất cũng bù lại được tổn hại năm xưa của linh hồn, khôi phục thậm chí vượt cảnh giới cũ, thực lực đại tăng!”

“Biện pháp này được!” Thánh tôn gật đầu.

“Vậy thì làm nhanh lên!” Ma tôn giục giã.

Tuy họ không quá tin tưởng linh hồn thức hải của Diệp Phong chứa chí bản nguyên linh ngộ về cao chi cảnh nhưng gã nói thể tất có linh hồn tham ngộ bất phàm. Nếu xem qua thì với họ chỉ có lợi mà thôi! Tình thế khẩn bách, thêm chút thực lực nào cũng quý.

675. Chương 685 : Thần Tôn Đáng Sợ

“Nhưng mỗi có điều kiện!” Diệp Phong nghiêm túc nói.

“Nói nhanh đi!”

“Các vị phải cống hiến tham ngộ linh cảm! Cùng chia cho bọn mỗi...” Diệp Phong nói: “Hỏa Lệ hiện tại đã đột phá cảnh giới chí cao, dù thực lực hai vị cao lên cũng không thể đạt tới như ý. Bọn mỗi cần các vị trợ giúp. Cùng hưởng linh hồn tham ngộ, ai cũng có lợi!”

“Việc này... được!” Thánh tôn hơi cân nhắc rồi đáp ứng. Chia sẻ linh hồn cảm thức rất đơn giản.

“Bản tôn không thành vấn đề! Hiện tại ngồi chung một con thuyền, không phải lúc nội đấu!” Ma tôn sáng khoái đáp: “Nếu hôm nay may mắn sống sót, hạ được Hỏa Lệ thì chúng ta tính toán với nhau sau!”

“Vậy đi!” Diệp Phong phát ra huyết ấn vào thân thể Ma tôn: “Để chứng minh, mỗi giải trừ vụ chú, để các hạ có thể toàn lực giao chiến!”

“Được! Bản tôn sẽ không giấu!” Đại địch trước mặt, mỗi người đều rũ bỏ tính toán riêng, chỉ muốn đấu với Hỏa Lệ.

Diệp Phong gật đầu, nhìn sang sư phụ. Hai sư đồ tâm ý tương thông, Yêu vương phụ trách giám thị Ma tôn và Thánh tôn, đề phòng họ giở trò. Tuy khả năng này không lớn nhưng tốt nhất vẫn nên phòng bị!

“Lưỡng vị xin hãy trải thần niệm ra, mỗi xác nhận thời cơ chín muồi thì sẽ mở linh hồn thức hải, giúp lưỡng vị tiến nhập. Hiểu được bao nhiêu là trông vào tạo hóa!” Diệp Phong hít một hơi, thầm ngưng thần: “Tiểu Hôi, Tiểu Kỳ Lạp, ừ sư phụ, các vị theo thần niệm của Ma tôn và Thánh tôn, tụ tập tâm thần chuẩn bị tiếp nhận tham ngộ!”

“Đến rồi!” Ma tôn và Thánh tôn không chậm trễ, từ từ ngưng tụ sức mạnh linh hồn hướng vào óc Diệp Phong. Bọn Yêu vương cũng chuẩn bị.

“Đinh!” Linh hồn Diệp Phong rung lên, biết linh hồn khác đã chạm vào rìa hồn hải.

Mở! Sức mạnh linh hồn trong hồn hải Diệp Phong điên cuồng dâng lên, mở một khe cho hai thần niệm lạ mặt tiến vào. Ma tôn và Thánh tôn không khách khí, tiến vào ngay.

Oành! Một lần Nhất cổ linh hồn mạch xung chấn động tâm thần chảy khắp linh hồn tàn phá của cả hai, cảm ngộ từ thời hồng hoang cổ lão cùng sức mạnh kinh nhân điên cuồng dâng lên trong sâu thẳm linh hồn họ.

Với tu vi cảnh giới siêu việt thiên giai của họ, linh hồn trong tích tắc cảm ngộ đó liên tục tăng trưởng, hoàn thiện, tu bổ! Chỉ một tích tắc, Thánh tôn và Ma tôn đã biến hóa khác hẳn, như được trùng sinh!

“Phù!” Trong khi tu vi cảnh giới với tốc độ điên cuồng bùng lên, linh hồn mạch xung cùng thần niệm linh ngộ thả lỏng của họ truyền vào linh hồn Tiểu Hôi, Hạ Kỳ Lạp, Yêu vương đang đợi ở phía sau, còn cả Diệp Phong là bản thể.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”

Thể nội bốn người bùng lên khí tức cao hơn trước kia, khí tức lan tràn quanh Yêu vương và Diệp Phong, hư không xuất hiện hai luồng khí thể cổ xưa hùng hậu!

“Có người tấn cấp!” Bọn Diệp Phong bố trí trùng trùng kết giới, nên không ai nhìn rõ bên trong xảy ra chuyện gì. Nhưng tất cả đều quen thuộc với khí tức tấn cấp này!

Hỏa Lệ nhếch môi cười khinh miệt, tựa hồ không để tâm, như thể việc có người tấn cấp không có gì đáng cho lão ngạc nhiên.

Mọi thủ đoạn trước cảnh giới chí cao đều là phù vân!

“Sau rốt cũng thiên giai rồi!” Diệp Phong nắm chắc quyền đầu, cảm thụ sức mạnh thư sướng chảy khắp toàn thân. Hồn nguyên khí hải lớn lên như đang bùng nổ.

Đồng thời, sâu thẳm linh hồn gã, những thứ lâu này không thể tham ngộ thì giờ thoáng đãng hẳn, hiểu được bản chất nhất! Ý niệm thoáng qua, Diệp Phong phát hiện cảnh giới mình linh ngộ đã hơn trăm lần lúc trước.

Yêu vương tựa hồ cũng thế. Ông nhắm mắt, hắc bạch năng lượng tách ra hai bên bắt đầu giao dung, vạch thành những đường cong không có quy tắc khiến không gian rung lên.

Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp vì đã tấn nhập thiên giai, tuy nhờ linh hồn mạch xung mà thu lợi lớn nhưng không thể bằng Diệp Phong và Yêu vương tấn cấp. Bất quá thực lực của cả hai cũng tăng trưởng nhiều.

“Chát!” Thân thể Thánh tôn nhanh chóng biến hình, nguyên bản còn thấy được nguyên hình Như ý bồng thì nhờ biến hóa và dung luyện, một cái đuôi màu lục đậm đột nhiên thò ra, vậy mạnh lên không.

Thân thể Thánh tôn to lên nhanh chóng, dài ra, thoáng sau xuất hiện hình thái như hư ảnh lúc cứu Diệp Phong khi xưa.

Khí tức của Ma tôn cũng tăng lên, cùng Thánh tôn hiện rõ bản tướng, dâng tràn năng lượng. Hai luồng sức mạnh nhất tề rung lên trong kết giới.

“Chát!” Bốn chướng ngại đồng thời nổ tung, ai nấy mới nhìn rõ.

Một Thánh tôn có thân thể hoàn mỹ! Còn cả Ma tôn được vạn đạo kim quang bao lấy như thiên thần! Hai lần khí tức hùng hồn lan khắp toàn trường, khiến Thánh điện chúng thánh vốn thần nhiên cũng biến sắc.

“Xong rồi hả?” Hỏa Lệ cười lạnh, từ tốn nhìn sáu người từ kết giới đi ra.

Mỗi người bị nhìn qua, kể cả Ma tôn và Thánh tôn vừa trùng sinh linh hồn đều dấy lên hàn ý thấu xương. Chỉ là giao phong nhân thân, Hỏa Lệ một địch sáu mà vẫn thắng!

Tuy mỗi người đều đột phá nhưng khi chân chính đối diện Hỏa Lệ mới phát hiện, song phương vẫn cách biệt quá xa, chỉ biết ngưỡng vọng lão.

Tuy cách biệt vẫn lớn, nhưng đến lúc này họ mới chân chân thiết thiết cảm thụ được tu vi của Hỏa Lệ cỡ nào!

“Xem ra... các ngươi chọn con đường không thông minh lắm.”

“Dù cá chết lưới rách thì cũng phải cho tên khốn vong ân phụ nghĩa ngươi biết tay!” Ma tôn liên tục dâng tràn khí thế, gầm lên.

“Muốn chết!” Hỏa Lệ mắt ánh lên tinh quang, linh khí năng lượng quanh Ma tôn đột ngột hình thành một đạo ngũ sắc quang quyển, tích tắc sau ngưng lại thành lợi kiếm đâm vào Ma tôn.

“Mở!” Trán Ma tôn nổi gân xanh, thể nội kim nguyên cấp tốc tụ tập, giờ Tru thần kiếm chém tới.

“Oành!” Tru thần kiếm vượt tay, thân thể Ma tôn bắn đi như đạn pháo.

“Không biết lượng sức!” Chưa thấy Hỏa Lệ động thủ, Ma tôn đã thảm bại. Cách biệt này khiến bọn Diệp Phong chôn chân.

“Quá mạnh!” Yêu vương buồn bã lắc đầu: “Chúng ta liên thủ cũng chỉ không đầy một thành thắng lợi.”

“Nhưng ít nhất cũng ta cũng có thực lực uy hiếp y.” Diệp Phong cả quyết: “Dù không thắng thì cũng phải khiến y trả giá cao nhất!”

“Đúng!” Yêu vương, Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi nhất tề hưởng ứng, mục quang trở nên kiên định.

Thánh tôn mỉm cười: “Bản tôn lấy lại được thân thể, coi như nhặt lại được tính mệnh. Giờ ông trời muốn lấy đi thì tùy!”

Tráng chí của chúng nhân dâng lên thì Ma tôn chợt xảy ra biến cố.

Ma tôn tuy bị Hỏa Lệ một chiêu kích bại, nhưng tình hình không tệ như những gì trông thấy, lão vạch một vòng cung trên hư không, với tốc độ không ngờ lao vào nhân mã Thánh điện.

“Yểm hộ cho Ma tôn!” Diệp Phong rung động, biết Ma tôn tính toán gì nên quát to.

“Long lân bào hao!” Sức mạnh kinh nhân từ thân thể Thánh tôn tràn ra, phát động thiên phú tuyệt chiêu! Công kích mang theo chấn động linh hồn từ miệng Thánh tôn như cự lãng nuốt chửng Hỏa Lệ.

Tiểu Hôi và Hạ Kỳ Lạp thiêu đốt sức mạnh cao nhất, phối hợp với công kích của Thánh tôn, nhất tề tấn công vào Hỏa Lệ.

Ba lực lượng chưa từng bao giờ hung hãn như thế, mỗi lần đều có thể hủy được Ngũ hành chiến trận do năm thiên giai tổ thành, giờ liền hợp lại công kích một địch nhân: Hỏa Lệ!

“Trò vật!” Hỏa Lệ hừ lạnh, linh khí đột nhiên tụ hợp, hình thành một cái chuồng năm màu, rung lên theo ánh mắt lão.

“Chát!” Sức mạnh âm ba cao hơn ‘Long lân bào hao’ tỏa rộng. Đòn công kích đáng sợ của bọn Thánh tôn bị âm ba chấn thành vô hình.

Đà của âm ba chỉ lực không giảm, càng với tốc độ hung hãn đổ vào nhóm hánh tôn.

“Phụt!” Thánh tôn há miệng phun máu, thân hình phảng phất con điều đứt dây rơi xuống, Hạ Kỳ Lạp và Tiểu Hôi cũng không thoát, bị khí cuốn tung, như bướm bướm gãy cánh chao chát trong gió bão...

“Hừ! Sâu kiến không biết lượng sức, tưởng với chút thực lực đó là đấu được với bản thân hả!” Hỏa Lệ cười to, mục quang nhìn sang phía Ma tôn lao vào Thánh điện.

Ma tôn xung kích nhân mã Thánh điện, rồi Thánh tôn xuất thủ bị đánh tan, tất cả chỉ một tích tắc, Ma tôn còn chưa có cơ hội xuất thủ!

“Muốn chết!” Hỏa Lệ mắt lóe hung quang, định đối phó Ma tôn.

“Sư phụ! Xuất thủ!” Diệp Phong và Yêu vương nhìn nhau, cực kỳ ăn ý, đồng thời dốc toàn lực.

“Cần khôn tạo hóa thuật! Tru thần chi tiến!” Tấn nhập thiên giai, Diệp Phong lần đầu tiên dùng Tru thần cung xuất thủ, khí thể bàng bạc khiến tất cả ngừng thở, kim cung chói lóa, ba mươi sáu mũi tên bén cơ hồ xuyên qua tất cả khiến không ai dám nhìn thẳng.

“Vô cực bát quái đấu chuyển trận!” Hắc bạch năng lượng của Yêu vương càng chói lóa, quy luật hai luồng năng lượng trái ngược dung hợp tựa hồ tiến hóa sâu sắc. Khí tức tuy không hung hãn nhưng tạo ra áp lực vô hình.

“À?” Cảm thụ được khí tức khá uy hiếp, Hỏa Lệ buộc phải bỏ qua Ma tôn, quay lại: “Mạnh hơn nữa cũng chỉ là sâu kiến! Vọng đồ hạ được thần? Ha ha ha!”

“Cây cung này của mỗ là Tru thần cung! Ai nói không thể tru thần!” Diệp Phong lạnh buốt mục quang, ba mươi sáu mũi tên quay lại chỉ vào Yêu vương.

“Đến đây!” Yêu vương tâm linh thần hội, hắc bạch năng lượng trong Vô cực bát quái đấu chuyển trận cấp tốc quay tít, hình thành hình ảnh thập phần quỷ dị.

“Xoạt...” Dây cung nhả ra, ba mươi sáu mũi Tru thần tiễn bắn vào Vô cực bát quái đấu chuyển trận. Năng lượng trong trận dâng tràn, phi thường kỳ diệu hút toàn bộ lại.

Phản chuyển!

Yêu vương mất ánh lên thần quang, ba mươi sáu mũi Tru thần tiễn bị hắc bạch năng lượng quỷ dị bó lại, bắn ngược đi. Càng thần kỳ là công kích phản xung này, uy lực so với ba mươi sáu mũi Tru thần tiễn cộng lại còn hơn mấy phần.

“Đến phiên đồ nhi!” Diệp Phong không hề kinh hãi, khí tức dâng lên: “Hỗn nguyên cần khôn đại na di!”

Công kích từ phía Yêu vương phản lại được hỗn nguyên lực của Diệp Phong bao lấy, tuy phương thức bất đồng nhưng công kích lại được khuếch đại, khí tức càng bàng bạc!

“Bắn!” Áp lực Diệp Phong chịu còn hơn Yêu vương một phần. Bất quá công kích vẫn tinh chuẩn bắn vào Yêu vương.

“Bát quái phản chuyển!”

“Hỗn nguyên cần khôn đại na di!”...

Cứ thế, chỉ trong tích tắc, ba mươi sáu mũi Tru thần tiễn ban đầu đã thành gấp mười mấy lần, khí tức ngút trời bao phủ toàn trường.

Diệp Phong và Yêu vương bị ép đến đỏ mặt tía tai, đạt tới cực hạn. Họ tự phản chuyển tuyệt chiêu, tuy có hiệu quả tăng cường công kích phản lại nhưng phản chuyển kiểu này cũng có cực hạn. Phản chuyển đích vẫn cần tu vi để khống chế.

Hai sư đồ càng lúc càng gần, sau rốt gần như đứng sát nhau không chế dãi năng lượng công kích liên tục tăng cường, lóe rạng kim quang, như văng mặt trời lao nhanh trên hư không! Hỏa Lệ ở ngoài xa sắc mặt cũng dần khó coi.

“Bản thân sợ gì các người!” Hỏa Lệ lần đầu tiên nghiêm túc, khí thể ngùn ngụt dâng tràn khiến linh khí trong cả hư không rung động.

“Xuất!” Yêu vương tựa hồ khó chịu đựng thêm, Diệp Phong cũng gần đạt cực hạn. Năng lượng cao hơn uy lực hai người liên thủ công kích mấy chục lần giáng vào mục tiêu!

“Đáng ghét!” Công kích cha tới, Hỏa Lệ đã cảm thụ thấy khí thể bức nhân, mắt lão khó mở to, lão không sao ngờ hai thiên giai tu vi kém xa, gần như không thể uy hiếp được lão còn có chiêu này.

Dù đã tiến giai thành thần, lão vẫn không dám chính diện hứng chịu công kích này.

“Hỗn nguyên nhất thể!” Hỏa Lệ chấp tay, hư không linh lực ngưng tụ quanh người.

“Nổ!” Ngũ sắc quang quyền chặn trước Diệp Phong và Yêu vương, hai luồng năng lượng khê tiếp xúc, nổ vang kinh thiên động địa.

Không gian rung rinh, cả Hỏa Lệ cũng không đứng vững được.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Quanh thân thể Hỏa Lệ nổ vang, linh khí như nước triều đổ về, liên tục chuyển hóa, đối kháng lực đạo từ không gian chấn động, lão bị chấn đứng im, không thể động đậy.

Diệp Phong và Yêu vương càng tệ hơn, không gian chấn động ép thân thể họ gần như biến hình, nhất thời vô số vết rách trên mình trào máu, mũi và miệng tuôn ồ ộc như suối, thập phần hãi nhân.

Chúng nhân ở xa hơn, bị xung kích yếu hơn nên vẫn có những người tu vi không đủ tinh thâm, bị không gian chấn động thành trọng thương.

676. Chương 686 : Nguy Hiểm Trùng Trùng

“Tiểu súc sinh, dám phản lại bản tôn! Nạp mệnh!” Nhân lúc Diệp Phong và Yêu vương tranh thủ, Ma tôn nhanh chóng hành động. Mục tiêu đầu tiên là Duệ thiên thánh vốn là nội gian của phe lão.

“Kết trận!” Thánh điện nhân mã hoảng loạn, không gian chấn động mà Diệp Phong, Yêu vương và Hỏa Lệ giao chiến ảnh hưởng lớn đến trận hình, giờ khó mà tập kết lại.

Ma tôn vì tu vi cực cao, bị ảnh hưởng không đáng kể, tích tắc đã bức đến trước Duệ thiên thánh.

“Sư tôn tha mạng!” Duệ thiên thánh hồn phi phách tán. Lão tuy tiết lộ bí mật của bọn Diệp Phong là vì cho rằng Hỏa Lệ có thể hoàn toàn che chở cho mình, Hỏa Lệ cũng giải trừ vụ chú mà Diệp Phong gieo cho lão.

Nào ngờ lúc này lại gặp sư tôn? Lúc này tu vi của Ma tôn không phải như lúc ở Vô Nguyên đại lục nữa.

“Linh hồn người mau thành một phần của bản tôn!” Ma tôn chụp xuống, hấp lực kinh nhân trời chặt Duệ thiên thánh, linh hồn y có cảm giác như phi thăng.

“Công kích!” Thánh điện nhân mã kết thành ba đạo Ngũ hành chiến trận, vội vàng toàn lực công kích Ma tôn.

Chết một Duệ thiên thánh cũng mặc, chỉ cần nhân cơ hội này trọng thương Ma tôn thì cũng đáng. Duệ thiên thánh đã cho Thánh điện biết Ma tôn có thể hút linh hồn bồi bổ bản thân nên không dễ để lão sính.

“Hừ!” Ma tôn thản nhiên vung tay kia, kim nguyên trùn xuống, ba Ngũ hành chiến trận công kích vào kim nguyên trảo chỉ hơi rung rinh.

“A!” Duệ thiên thánh thét lên thê thảm, Ma tôn triển khai phòng ngự thì không che cho y nên ba đại trận công kích có một phần đổ lên y khiến Duệ thiên thánh trọng thương.

“Lấy ra!” Ma tôn đợi giờ khắc này, hồn lực đối phương kháng cự kém đi thì sức mạnh hấp hồn của lão bùng lên, hút linh hồn đối phương vào thể nội.

Kim quang quanh Ma tôn càng sáng, lão nhắm mắt nhanh chóng hấp thu tiêu hóa.

“Đáng chết!” Kiếm Vô Phong mất ánh lên kinh hoàng. Hỏa Lệ vẫn ở xa chống lại không gian chấn động, khí tức của Ma tôn lại bùng bùng dữ dội.

“Kết Ngũ ngũ quy nguyên trận!” Năm Ngũ hành chiến trận chia ra, hình thành thêm một tầng Ngũ hành chiến trận ở ngoài Ngũ hành chiến trận. Với hạch tâm đại trận của Kiếm Vô Phong làm chủ đạo, bạo phát một cây trụ sức mạnh, ảo hóa thành một cây kim kiếm khổng lồ chém vào Ma tôn.

“Muốn chết!” Ma tôn mở bừng mắt, thần quang sắc bén bùng lên, khí thể bùng bùng: “Kiếm phệ hư không!”

Hai thanh kim kiếm khổng lồ va nhau trên hư không, Ma tôn học lên một tiếng, văng đi, va vào một tọa lục cách mấy nghìn thước. Lục đảo sụp đổ!

Ngũ ngũ quy nguyên trận của Thánh điện cũng tan tác sau khi hai luồng năng lượng va nhau, liêu xiêu nghiêng ngửa, một số cao thủ nhờ Hỏa Lệ đề bạt mà mới tấn nhập thiên giai, không chịu nổi xung kích há miệng phun máu.

“Để bản tôn thanh toán lũ tiểu tử này!” Ma tôn hiển nhiên không trọng thương, thoáng sau đã quay lại, mắt vẫn tia máu nhìn toán thiên giai tan tác, hình dáng rất đáng sợ.

“Vù!” Ma tôn chụp một mới thiên giai tấn cấp, hấp hồn chi lực thu lại, lấy thêm một linh hồn.

“Ha ha ha! Hỏa Lệ vương bát đản, đợi lão tử thu thập người!” Ma tôn lại rừng rực khí tức, cảm thụ tàn hồn liên tục được tu bổ, đồng thời thể nội liên tục tràn ra sức mạnh, lão lại dấy lên tráng chí.

“Vậy hả?” Hỏa Lệ ngoẹo cổ, hừ mũi. Không gian dư chấn bị năng lượng khoét thủng, như tia chớp đổ về phía Ma tôn.

“Chát!” Ma tôn chặn lại, toàn thân rung động như ngũ tạng lục phủ suýt đứt đoạn, thậm kinh hãi, không ngờ Hỏa Lệ vừa chống cự không gian chấn động vừa tùy ý phát chiêu mà lão suýt nữa không chống nổi.

Dư ba của Diệp Phong và Yêu vương hiển nhiên không duy trì được lâu, Ma tôn lại loạn lên, lao vào một thiên giai.

“Tránh ra!” Kiếm Vô Phong quát to, đồng thời thân hình lách nhanh.

Thánh điện chúng nhân tỉnh ngộ, tản đi. Quanh Ma tôn tức thì trống trơn.

“Kiếm Vô Phong, người dám chống lại bản tôn!” Hấp thu thêm một thiên giai, quanh Ma tôn đã trống trơn, muốn tìm một kẻ nữa sẽ lãng phí thêm thời gian, Hỏa Lệ hiển nhiên không cho lão thêm cơ hội.

“Sư tôn! Hiện tại thần tôn đại nhân đã gom đủ ngũ hành, phá nhập thần cảnh. Sao người lại đứng về phía tên phản nghịch Diệp Phong? Chi bằng theo về Thánh điện, đồ nhi tình nguyện giúp người!” Kiếm Vô Phong nói vọng từ xa, tốc độ bỏ chạy không giảm.

“Vô Phong! Được lắm!” Hỏa Lệ đã miễn cưỡng hoạt động thân thể, đồng thời năng lượng khí tức khuếch tán kinh nhân.

“Đợi bản thân thu thập đám sâu kiến cuồng vọng này xong nhất định sẽ trọng thưởng người!” Quanh lão vang lên tiếng canh cách, không gian chấn động trời buộc bị linh khí năng lượng thổi tan.

“Chát!” Hỏa Lệ thoát khốn! Sắc mặt bọn Diệp Phong càng khó coi hơn.

Ma tôn thần sắc ngưng trọng, lướt đến cạnh Diệp Phong, lén đưa một vật ánh lên màu lam tía cỡ nắm tay, phát ra linh hồn chi lực hùng hậu, tỏa rạng trong tay Diệp Phong như sóng nước.

“Nếu bản tôn bất hạnh bại vong, trách nhiệm báo thù nhờ vào người!” Ma tôn thận trọng truyền âm: “Đây là hồn lực bản tôn hiện hạ khó mà tiêu hóa, có cả toàn bộ linh ngộ của bản tôn đối với cảnh giới chí cao trong linh hồn người.”

“Hi vọng người tự biết xử lý! Đạt tới mức đó hay không là trông vào tạo hóa.” Ma tôn tỏ vẻ quyết liệt: “Bản tôn cảm giác được cảnh giới chí cao trong linh hồn người siêu việt Hỏa Lệ. Nếu y lấy được cảnh giới này, chúng ta không mấy may cơ hội thủ thắng.”

“Lão ma...” Diệp Phong không biết nói gì. Trong lúc này, cả hai không còn giữ kẽ mà là thật sự cùng chung cừ địch!

“Bản tôn sẽ tận lực kéo dài thời gian, người và Yêu vương mau lên!” Đoạn thân hình Ma tôn loáng lên nghênh đón Hỏa Lệ.

“Hỏa Lệ! Dám độc đấu với bản tôn không!” Ma tôn khiêu chiến.

“Bằng vào người?” Hỏa Lệ khinh khỉnh.

“Thế nào? Không dám hả!” Ma tôn nói: “Hiện tại các phương thể lực đều ở đây, chúng ta đánh cược xem ai mới là cường giả số một thánh địa!”

“Người muốn chết thì bản thân thành toàn!” Hỏa Lệ ngửa mặt cười vang: “Để những tên sâu kiến biết rằng đối đầu với bản thân chỉ có đường chết!”

“Chiến!” Ma tôn thiêu đốt sức mạnh xông lên.

...

“Sư phụ! Nào!” Ngoài xa Ma tôn và Hỏa Lệ kịch chiến, Diệp Phong và Yêu vương nhờ cảnh giới Ma tôn lưu lại mà linh ngộ hồn lực, bắt đầu đột phá.

“Hồn lực này không có lợi gì cho ta, chúng ta chưa từng tập theo cách của Ma tôn. Chúng ta chia ra chỉ e lãng phí.” Yêu vương nói.

“Sư phụ nói là?” Diệp Phong hiểu ý. Ma tôn để lại quá nhiều hồn lực, ban này lão hút một hơi mấy thiên giai linh hồn. Chúng nhân tuy thực lực đều siêu việt thiên giai, nhưng tu vi chưa siêu thoát phạm trù thánh giai, không thể hút thêm hồn lực.

“Trong đó có linh ngộ ý cảnh của Ma tôn, có thể hoàn toàn chia cho nhiều người.” Linh ngộ ý cảnh cũng như một cuốn sách, nhiều người cùng đọc được. Sách còn thì có thể cho bất kỳ ai đọc, nên linh ngộ ý cảnh không lo nhiều người.

“Hồn lực chi bằng chia cho Tổ Nhã và bọn Thẩm Lan, coi như họ có thêm khả năng giữ mình.”

“Cũng may sư phụ suy nghĩ chu toàn.” Diệp Phong hớn hởi: “Để Tiểu Hôi và Tiểu Kỳ Lạp cũng hưởng, thêm một phần sức mạnh là khi đối phó Hỏa Lệ sẽ chắc ăn hơn.”

Thời gian khẩn bách, chúng nhân vây thành vòng tròn quanh hồn lực và linh ngộ chi lực mà Ma tôn lưu lại, thần niệm cùng vươn ra, chìm vào trạng thái tham ngộ ý cảnh.

Chát!... Chát!... Chát!

Chúng nữ liên tiếp đột phá, thiên giai khí tức hùng hậu bao quanh bọn Thẩm Lan. Họ vốn đạt địa giai điền phong, giờ có được lượng hồn lực lớn đã tiêu hóa thì tất nhiên tấn cấp.

“Vạn vật ban đầu là một, phân thành hai rồi sinh bốn... Cảnh giới này và tu luyện chi đạo của ta khác biệt nhưng thiên địa đại ngộ đều nhất pháp thông thì vạn pháp thông! Chí cao linh ngộ cực kỳ huyền diệu, Vô cực bát quái chi lực của bản vương cũng có thể thu hoạch phần này!” Yêu vương xuất hiện dị trạng, hắc bạch năng lượng tách ra hình thành hai vũng xoáy, thoáng sau từ hai thành bốn rồi thành tám...

Yêu vương bị các dòng xoáy năng lượng bao trùm, xuất hiện khía tức khác hẳn chúng nhân. Không ai biết Yêu vương đang lộ xác thể nào.

Tiểu Hôi và Thánh tôn ngồi cùng nhau, xuất hiện mối dây liên hệ huyền diệu. Thân thể Tiểu Hôi như biến thành lỗ đen khổng lồ, hút năng lượng của Thánh tôn vào thể nội. Nhưng cả hai còn linh ngộ nên không nhận ra.

Rất nhanh, thân thể Thánh tôn do Như ý bồng luyện thành từ từ thu lại, trở lại là một cây bồng, linh hồn và năng lượng từ từ tan biến.

Ngược lại khí tức của Tiểu Hôi bùng lên, một đạo bích ngọc chi quang xung thiên từ hư không chiếu rọi khiến thân thể nó uy vũ bá khí như ma thần!

Hạ Kỳ Lạp không biến hóa gì về khí tức nhưng tỏ vẻ đang tham ngộ, như được khơi mở gì đó, mặt hơi đỏ lên, lộ rõ nét quyến rũ diễm đảo chúng sinh.

Vu vương huyết mạch dâng tràn trong thể nội, tựa hồ phải tìm chỗ thoát ra, khó lòng áp chế được!

“Chí cao chi cảnh! Hồn nguyên chi cảnh!” Trong óc Diệp Phong dấy lên vô số câu hỏi và tiếng kinh thán. Nét mặt biến đổi liên hồi.

“Hóa ra ngũ hành hồn nguyên chỉ là hồn nguyên tiểu cảnh! Hỏa Lệ đạt tới cảnh giới hồn nguyên tiểu cảnh mà thôi... Cũng như ta. Chỉ là y tu vi mấy vạn năm, hồn lực kinh thiên nên ta không chống nổi, nếu ta có tu vi và hồn lực như thế thì cũng không kém, theo cảnh giới thì ta và y ngang nhau!” Diệp Phong qua linh ngộ của Ma tôn mà nhận được tin tức mới.

Tin tức này mà do gã dùng tu vi lĩnh ngộ thì e rằng nghìn năm nữa cũng chưa chạm đến, coi như linh hồn tu vi của Ma tôn giúp gã tham ngộ, tất nhiên thần tốc vạn lần!

“Đó là chí cao chi cảnh thật sự, hơn nhiều hồn nguyên tiểu cảnh của Hỏa Lệ và ta. Nhưng... nhưng vẫn thiếu một chút!” Diệp Phong cảm thụ được mình cách chí cao chi cảnh kỳ thực chỉ một bước nhỏ nhưng cứ đứng mãi đấy, không thể tiến lên mấy may!

“Thật ra là gì, thiếu cái gì!” Trong thức hải gã, hồn lực cuộn cuộn nhưng không thể đột phá. Dần dần, một lòng muốn nghiên cứu đẳng cấp vốn ở đẳng cấp hiện nay của gã không thể chạm tới, linh hồn gã dần biến dị!

Vô tình, linh hồn gã sa vào trạng thái hỗn loạn. Não hải mê loạn, thần thức phi thường bất an, không bao lâu nữa gã sẽ mất thần trí, linh hồn sụp đổ, trở thành một năng lượng tái thể không còn thân xác.

Tình cảnh của Diệp Phong nguy hiểm đến cực điểm!

677. Chương 687 : Chí Cao Cảnh Giới . (Đại Kết Cục)

Oành!

Ma tôn bị Hỏa Lệ đánh rớt từ trên không, rớt cách chúng nhân không xa.

Thân thể lão tới tấp, tuy nhục thân là tái thể, nhưng đau đớn thấu tâm can vẫn lan khắp thẳm sâu linh hồn khiến lão khó chịu nổi.

Đấu với Hỏa Lệ chưa đầy mười phút thì lão đã bại, Hỏa Lệ còn chưa bạo phát thực lực chân chính.

“Bản tôn... Bản tôn không được nữa rồi. Nếu các người chưa hoàn thành, bản tôn đánh xuôi tay trước!” Ma tôn cười khổ. Lão hiển ra hồn lực và lĩnh ngộ chỉ lực coi như đánh bạc, thắng hay thua là do ý trời.

“Chát!” Toàn thân Tiểu Hôi phun ra khói xanh, nhảy khỏi vòng vây của chúng nhân, thân hình khoáng khắc đã trở nên khổng lồ, khí thế từ thể nội lan tràn, như biển gầm khắp toàn trường.

“Lại thêm một tên không sợ chết!” Hỏa Lệ cười lạnh, khí tức bùng lên, áp chế khí thế của Tiểu Hôi.

“Người là...” Ma tôn nghi hoặc nhìn Tiểu Hôi, nó cầm thanh sắc côn bổng cực lớn, khí tức khác hẳn!

“Ta là Tiểu Hôi, cũng là Thánh tôn lão ba!” Tiểu Hôi nhàn thần ngưng thành một sợi, tinh quang ràn rạt, Như ý bổng dấy lên từng làn thanh sắc năng lượng, sức mạnh khủng khiếp được hàm chứa, tìm thời cơ bạo phát.

“Chuyện gì hả?” Ma tôn còn chưa hiểu.

“Thánh tôn tàn hồn được lĩnh ngộ chỉ lực chỉ dẫn đã với dung hợp linh hồn của ta. Vì là linh hồn đồng nguyên nên dung hợp này khác nào phản phác quy chân.” Tiểu Hôi nhìn Hỏa Lệ, giải thích.

“Bất quá linh hồn tuy dung hợp nhưng ý thức không tan. Giờ ta có thần trí của Tiểu Hôi nhưng có cả ký ức của Thánh tôn lão ba. Có thể nói là ý thức hợp làm một, cảnh giới tu vi cũng thành nhất thể!” Tiểu Hôi hào khí nói: “Hiện tại ta còn mạnh hơn điên phong thực lực của Thánh tôn lão ba khi xưa!”

“Cẩn thận! Tên vương bát đản này lợi hại lắm. Tu vi của ta bây giờ cao hơn khi xưa mà vẫn không phải đối thủ.” Ma tôn thầm điều tức, khí tức hùng hậu lại dâng lên.

“Đến mức này rồi, dù y là thần linh thật thì cũng phải liều!” Tiểu Hôi gầm lên.

Hỏa Lệ cuồng vọng cười vang: “Ta là thần linh chân chính! Ha ha ha, các người không thần phục thì chết đi! Kệ các người dùng thủ đoạn gì để thắng thực lực, trước mặt thần với cảnh giới chí cao thì đều không nổi một đòn!”

Hỏa Lệ huênh hoang cực điểm! Lão hao phí mấy vạn năm, lừa cả tứ vị huynh đệ thân như thủ túc mới có được cảnh giới này, sao lại không khoe khoang một phen? Tuy biết bọn Diệp Phong gầm gở thủ đoạn nhưng cũng mặc.

Lão không tin trong thời gian ngắn thế có ai đột phá đến cấp của lão! Không thể nào! Nên lão mới thoải mái mèo vờn chuột.

“Khi các người thực hiện xong hết mà vẫn vô dụng, thảm bại trong tay ta thì tất cả sẽ thấy Hỏa Lệ này là thần linh chân chính! Lúc đó còn ai dám phản kháng thần uy!” Hỏa Lệ hé hàm răng trắng, cười vang thập phần cuồng vọng.

“Thừa lời! Ném một bóng của ta!” Tiểu Hôi nhấc cây bóng nghìn cân, bỏ xuống Hỏa Lệ.

Ma tôn vận lực giờ Tru thần kiếm lên.

Công kích của cả hai kinh thiên động địa, hư không được chiếu rọi kim bích huy hoàng!

“Để các người thấy sức mạnh của thần!” Đòn công kích khiến tất cả kinh sợ, với Hỏa Lệ lại không đáng một xu. Hai tay lão ép xuống, linh khí tụ lại, khí thế khó mà hình dung.

“Chỉ cần là hư không ta chạm tới, năng lượng đều do ta khống chế!” Hỏa Lệ cười to: “Năng lượng tính chất nào cũng không ngoài ngũ hành hỗn nguyên lực! Các người tưởng... Bằng vào chút trò vật này là so được với hư không năng lượng hả!”

Hỏa Lệ phát tay, linh khí tụ lại chuyển hóa thành hỗn nguyên năng lượng có ngũ sắc thần quang lưu chuyển, thông thả thoải tan công kích của Tiểu Hôi và Ma tôn. Luồng năng lượng này không giảm đà, bổ tiếp vào hai người.

Tiểu Hôi và Ma tôn cả kinh!

“Hắn nói không sai! Thực lực chúng ta dễ thắng kiểu gì, cũng không chống nổi việc y điều động năng lượng cả hư không...” Ma tôn xám ngoét mặt mày, toàn thân như bị rút hết lực khí, không dốc nổi sức chống lại.

“Cảnh giới cách biệt, năng lượng không bù nổi.” Ma tôn nhắm mắt, chuẩn bị đợi chết.

“Ngu xuẩn!” Một cây bóng từ sau Ma tôn thò ra nghênh đón hỗn nguyên năng lượng. Cây bóng rung lên, hất Ma tôn văng xa nghìn thước.

Oành!

Tay Tiểu Hôi bật máu, văng đi, cũng may Như ý bóng cực kỳ bền chắc mới chống nổi đòn phản kích của Hỏa Lệ.

“Chỉ cần không chết là con hi vọng!” Tiểu Hôi gầm lên: “Đừng quên còn có Yêu vương và Diệp Phong!”

Đúng! Ma tôn tỉnh táo lại, hắc bạch năng lượng của Yêu vương không kém gì ngũ hành hỗn nguyên! Ông chỉ thiếu tu vi và cảnh giới. Diệp Phong vốn cũng có ngũ hành hỗn nguyên, bản chất cảnh giới không thua Hỏa Lệ!

Nếu có người đột phá, vị tất không thể đấu với Hỏa Lệ.

“Tái chiến!” Ma tôn gầm lên: “Bản tôn dù chiến tử, cũng hơn chịu nhục nhận thua!”

“Xem các người kiên trì được bao lâu!” Hỏa Lệ mắt lóe hung quang, lần đầu tiên tích lực.

Linh khí từ hư không cực xa tràn tới, quanh Hỏa Lệ ngùn ngụt khí diễm, chỉ qua năng lượng bàng bạc này thì Tiểu Hôi và Ma tôn cũng lạnh buốt cõi lòng.

“Một chiêu! Đủ để các người thành bột!” Hỏa Lệ tỏ vẻ khát máu, như đang điều khiển sức mạnh thần linh này thì lão sẽ thành thần linh thật sự.

“Chư vị đừng sợ! Bản vương đến đây!” Ma tôn và Tiểu Hôi run rẩy, không biết chống lại bằng cách nào thì sau lưng vang lên tiếng nói âm lòng của Yêu vương.

“Lưỡng vị dốc toàn lực cho bản vương.” Yêu vương lướt tới, hắc bạch lưỡng cực quang hoa bao lấy Tiểu Hôi và Ma tôn.

Tiểu Hôi đứng trên phương vị hắc cực điểm trong bạch sắc năng lượng của Bát quái trận. Ma tôn đứng trên phương vị bạch cực điểm của hắc sắc năng lượng. Cả hai vừa đáp xuống, hắc bạch bát quái từ thể nội Yêu vương vươn ra liên tăng lên mười mấy lần, có xu thế sánh với năng lượng khí thể của Hỏa Lệ tích tụ.

“Cái gì đây!” Hỏa Lệ gầm lên, khiến chúng nhân gần như không đứng vững.

“Vô cực Bát quái trận!” Yêu vương bật cười: “Bằng vào trí tuệ của ngươi thì khó giải thích lắm. Chỉ cần nhớ đây là thứ lấy mạng ngươi cũng đủ rồi!”

“Đánh rắm!” Hỏa Lệ giận run lên.

Từ khi phá khai thánh giai, thành tựu ngũ hành hỗn nguyên nhất thể thì lão không cho rằng có ai chống được mình nữa. Duy nhất uy hiếp được chỉ có Diệp Phong. Tiếc là gã tuy cũng thành tựu ngũ hành hỗn nguyên nhưng thời gian tu luyện cực ngắn, tu vi kém xa, không đáng cho lão lo lắng.

Yêu vương triển lộ uy thế khiến lão cũng hơi thấy bị uy hiếp. Với năng lực cảm tri của lão tất nhiên biết Vô cực Bát quái trận không kém gì ngũ hành hỗn nguyên!

Tuyệt đối không thể như thế!

“Ta sẽ hủy diệt các ngươi!” Hỏa Lệ xuất thủ, năng lượng ngút trời cuốn tới.

“Toàn lực nghênh kích!” Yêu vương khê quát, Ma tôn và Tiểu Hôi tâm linh thần hội, sức mạnh toàn thân tràn ra, bị hắc bạch lưỡng cực điểm hút vào Bát quái trận.

Bát quái kính đang chảy một dòng khí tức cổ kính, Yêu vương dồn một đạo vô cực năng lượng vào thì hắc bạch lưỡng điểm bạo phát ánh sáng chói lòa, theo quỹ tích huyền diệu vạch lên hư không, nghênh đón công kích của đối phương.

Hai luồng năng lượng va nhau, không vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa nhưng năng lượng công kích của Hỏa Lệ bị Bát quái trận chặn lại, tuy về khí thể Hỏa Lệ chiếm thượng phong tuyệt đối nhưng hắc bạch bát quái ẩn tàng sức mạnh phòng ngự khó phá, từ từ xoay tròn.

Vòng xoay gia tốc, năng lượng của Hỏa Lệ từ từ bị thôn tính, hắc bạch trận đồ như nam châm, phân hóa hỗn nguyên năng lượng rồi làm tan đi.

“Không thể nào!” Hỏa Lệ vùng tay, hư không linh khí lại tụ tập, càng hùng hậu hơn đổ vào toán Yêu vương.

“Nổ! Nổ! Nổ!” Hỏa Lệ điên cuồng gầm lên.

Hắc bạch Bát quái trận rung chuyển, cả trận đồ bắt đầu lắc lư.

Thân hình Yêu vương rung rinh, sắc mặt nhợt nhạt đi nhiều.

“Lưỡng vị! Toàn lực chống đỡ!” Yêu vương vận hết sức mạnh, dồn vào Bát quái trận đồ. Ma tôn và Tiểu Hôi cũng dốc toàn lực, năng lượng dâng tràn bổ sung cho Bát quái trận.

“Ha ha ha!” Hỏa Lệ cười vang: “Trận đồ nát của ngươi đích xác khá lắm. Tiếc là tu vi thực lực không đủ, không thể sánh với bản thân!”

“Bản thân có sức mạnh vô cùng vô tận, dù ngươi chống được nhất thời nhưng để xem được bao lâu!” Nguồn gốc sức mạnh của Hỏa Lệ là linh khí vô cùng vô tận ở hư không, chỉ cần linh khí bắt diệt, lão vĩnh viễn không kém đi, đạt tới cảnh giới hỗn nguyên nhất thể thì nơi nào thần thức chạm tới thì là khí hải!

“Phong nhi! Sư phụ chỉ có thể giúp con kéo dài thêm chút thời gian!” Yêu vương thầm nhủ, biết với Vô cực Bát quái trận chỉ có thể giằng co với Hỏa Lệ nhất thời.

Ông gửi kỳ tích lên mình Diệp Phong.

Trên hư không vẫn giằng co, uy lực phòng ngự của Bát quái trận đồ quả nhiên bất phàm, Hỏa Lệ nhất thời không có cách gì, đành dựa vào năng lượng công kích vô cùng vô tận để tiêu hao Bát quái trận đồ của Yêu vương. Bọn Yêu vương toàn lực chống đỡ, cũng không đến nỗi thua nhanh.

Chỉ còn Diệp Phong nối với linh ngộ chi lực biến hóa lạ lùng.

“Phong! Huynh sao rồi!” Bọn Thẩm Lan đã tỉnh lại, không thể nhúng tay vào trận chiến phía trên, chỉ biết lẳng lặng đợi Diệp Phong.

Trên mình Diệp Phong, mồ hôi tuôn như suối, năng lượng khí lưu không bị khống chế chảy loạn trong thể nội. Gã nhắm mắt, run lên như hoàn toàn không có thần trí, trán nổi gân xanh, cực kỳ ghê rợn.

“Phong, sao vậy!” Chúng nữ kinh hoảng thất thố, Diệp Phong có hồn nguyên lực hộ thể, họ muốn đến xem xét cũng không thể.

“Có phải dấu hiệu tấn cấp?” Tử Thanh khiến tất cả có thêm kỳ vọng.

“Không thể nào! Phàm tấn cấp tuy có thống khổ nhưng đều thần thanh mục minh, thần trí cực kỳ ổn định mới đúng, không thể thì sao chịu nổi sức mạnh của không gian quy tắc giáng xuống? Diệp Phong rõ ràng ý chí hỗn loạn, không còn thần trí. Giả như thật sự tấn cấp, tiếp theo Diệp Phong cũng sẽ bị sức mạnh tấn cấp hủy diệt!” Thu Tổ Thanh hiểu biết hơn chúng nữ, chỉ ra điểm quan trọng.

“Vì sao Phong lại thế? Lại thành thể này!” Bọn Yêu vương đều từ lĩnh ngộ chi lực thu được lợi ích, chỉ có Diệp Phong có được lợi hay không thì chưa biết nhưng hiện tại lại sa vào cảnh chưa biết mất mạng lúc nào, chúng nữ sao lại không nóng lòng.

“Việc này... ta không rõ...” Thu Tổ Thanh lắc đầu thở dài: “Hiện giờ chỉ còn cách trông vào tạo hóa của Diệp Phong, nó qua được thì sẽ thành công, giả như...”

Thu Tổ Thanh không nói hết.

“Không! Phong nhất định sẽ tỉnh lại, huynh ấy chưa từng khiến chúng ta thất vọng. Lần này cũng vậy!” Thẩm Lan khóc: “Huynh ấy nhất định sẽ tỉnh lại, cùng tất cả đánh bại Hỏa Lệ!”

“Đúng!” Chúng nữ tuy ngôn ngữ kiên định, nhưng của tình hình Diệp Phong ngày càng tệ.

Thân thể Diệp Phong đỏ lên, hồn nguyên năng lượng hùng hậu trong thể nội điên cuồng chảy, tuy nhục thân siêu phàm nhưng bị sức mạnh đó khiến cho diện mục biến đổi, mắt mũi trào máu, nhưng bọn Thẩm Lan không thể phát giác ý thức của gã tồn tại.

Trên hư không, Bát quái trận đồ của bọn Yêu vương liên thủ bố thành đã lắc lư, xem ra không chịu được bao lâu.

“Lẽ nào... thật sự vô lực hồi thiên...” Thu Tổ Thanh thở dài, mục quang nhu tình nhìn Yêu vương, thần sắc quyết liệt ánh lên.

Thẩm Lan cũng tuyệt vọng, thầm nắm một đạo băng tinh năng lượng, nếu thấy Diệp Phong chết thì đi theo gã ngay. Chúng nữ cũng cùng tâm tư, khí tức bi tráng lan khắp phe Diệp Phong.

“Các vị thư thư... Hạ Kỳ Lạp có lẽ có cách cứu Phong ca ca!” Hạ Kỳ Lạp vẫn im lặng đột nhiên nói.

“Thật chứ? Muội không lừa bọn tỷ chứ!” Thẩm Lan kích động cầm tay Hạ Kỳ Lạp.

“Hạ Kỳ Lạp cũng không chắc trăm phần, nhưng nếu các vị thư thư cho Hạ Kỳ Lạp thử thì còn sinh cơ.” Hạ Kỳ Lạp nghiêm túc gật đầu.

“Đến lúc này rồi, Kỳ Lạp muội muội có cách thì thử thôi!” Mộ Dung Tử Thanh nóng tính nhất, nói ngay.

“Cách này có ảnh hưởng đến Phong không?” Hồng Diệp tinh tế, nhận ra Hạ Kỳ Lạp có ẩn tình, nên hỏi: “Nếu thật thì chúng ta phải thử, còn hơn nhìn Phong chết đi thế này!”

“Đúng!” Dù nguy hiểm, chúng nữ cũng tình nguyện thử.

“Nguy hiểm thì không. Chỉ là...” Hạ Kỳ Lạp đột nhiên đỏ mặt kề tai Thẩm Lan thì thầm.

“n trạch huyết mạch?” Thẩm Lan hơi đỏ mặt rồi gật đầu: “Cũng là một cách, Kỳ Lạp muội muội không cần ngại, cứ việc hành sự!”

“n trạch huyết mạch gì hả?” Chúng nữ hiểu kỳ.

“Chốc nữa muối sẽ giải thích. Cứu Phong đã!” Thẩm Lan bảo Hạ Kỳ Lạp: “Nhưng Phong có hồn nguyên lực hộ thể, làm cách nào muối đến gần được?”

Hạ Kỳ Lạp cười tự tin: “Ngũ hành hồn nguyên tuy khắc chế mọi năng lượng, nhưng không khắc chế nguyên lực của Vu vô nhất tộc. Phong ca ca giờ do vô ý thức hồn nguyên hộ thể, bằng vào tu vi của muối thì dễ dàng phá được.”

“Vậy nhanh lên! Cần bọn tỷ giúp? Hay bọn tỷ... tránh đi?” Thẩm Lan đỏ mặt.

Hạ Kỳ Lạp hổ thẹn: “Bất tất, ân trạch huyết mạch của Vu vương nhất tộc tự có cách.”

Đoạn nàng khẽ đi đến chỗ Diệp Phong, nhãn quang lộ rõ niềm ngưỡng mộ.

Lúc nàng ta ở ngục sơn, được Diệp Phong cứu thì đại ca ca này đã để lại hình bóng trong lòng. Nàng ta hi vọng có ngày mình sẽ báo đáp được gã!

Nhưng nam nhân đó thần thông quảng đại! Dù trong khốn cảnh gian nan nào cũng bằng sức mạnh xông qua, Hạ Kỳ Lạp vừa tiếc nuối vừa khắc sâu thêm hình tượng Diệp Phong vào tâm linh.

Không biết từ bao giờ, Hạ Kỳ Lạp đã quyết tâm, suốt đời trừ Phong ca ca, không ai khiến được trái tim thiếu nữ lay động! Sau khi thành người kế thừa Vu vương, biết ân trạch huyết mạch là gì thì đã thề...

Trừ Phong ca ca! Không ai đáng để nàng cho hưởng ân trạch huyết mạch!

Giờ khoảnh khắc đó đã tới!

“Chỉ cao chi cảnh... Hi vọng dự cảm Hạ Kỳ Lạp về Vu vương huyết mạch không sai!” Hạ Kỳ Lạp thầm nói: “Phong ca ca, nhất định phải đạt đến chí cao chi cảnh! Không thì bọn Thẩm Lan thư thư, Yêu vương thúc thúc, Tiểu Hôi đệ đệ, Hạ Kỳ Lạp và Phong ca ca đều không còn tồn tại nữa!”

Hạ Kỳ Lạp đến cạnh hộ thể hồn nguyên lực của Diệp Phong, giơ tay lên, sức mạnh bàng bạc tràn ra, kéo hộ thể năng lượng của gã hé mở.

“Dùng vu chi chân khí, đoạt thiên địa chi tạo hóa!” Toàn thân Hạ Kỳ Lạp ánh lên bích ngọc chi sắc, đi vào hộ thể năng lượng của Diệp Phong, y phục rách nát, hóa thành hư vô.

Đồng thời, Hạ Kỳ Lạp ánh lên một dải thanh lục sắc năng lượng, bao lấy mình và Diệp Phong. Thanh lục sắc năng lượng chuyển động cực nhanh, liên tục bành trướng, khí tức cũng tăng theo. Thoáng sau đã hình thành một bức tường bảo vệ khó lay động.

“Thật ra là ân trạch huyết mạch gì?” Chúng nữ hỏi Thẩm Lan đạo.

“Là...” Thẩm Lan giải thích.

...

Trong chướng ngại màu xanh, thân thể Diệp Phong yên lặng lơ lửng, y phục tan biến từ lâu, thân thể Hạ Kỳ Lạp quần lấy gã, tức khí bầu không khí trở nên ám muội mênh mông.

“Ừ! Ừ!...” Mây khói từ mình Diệp Phong và Hạ Kỳ Lạp dâng lên, hai thân thể quần lấy nhau, khẽ cựa quậy.

Trong ý thức hải vốn đã hỗn loạn của Diệp Phong, linh hồn bạo loạn đang điên cuồng chuyển động, như muốn thoát ra!

Đột nhiên một dòng khí mát từ hạ thể chảy vào linh hồn hải cầu gã.

Oành! Dòng khí mát này hàm chứa ý thức hồng hoang cổ lão mênh mông, với thể sét đánh không kịp bưng tai bao lấy linh hồn Diệp Phong rồi ‘khuyên răn’, chỉnh lý, sửa đổi... Bị ý thức này áp chế, linh hồn chi lực của Diệp Phong sau cùng cũng bình tĩnh lại.

“Ồ? Cái gì đây?” Trong óc Diệp Phong đột nhiên khôi phục một chút ý thức. Một giọt nước xanh biếc lơ lửng trước mặt, trong giọt nước tựa hồ có thanh âm đang gọi.

Diệp Phong thò ra khỏi thần thức, tan vào giọt nước xanh!

Oành!

Sức mạnh quen thuộc tràn vào ý thức Diệp Phong! Trong sức mạnh này có tin tức mà gã chưa từng tiếp xúc!

Hóa ra là thế! Hóa ra là vậy!

Ý thức của Diệp Phong thoáng dâng, như được đốn ngộ, não hải bùng lên thất sắc thần quang, chiếu sáng thức hải.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ! Ngũ hành năng lượng, bản nguyên quy nhất mới có thể hỗn nguyên.

Để cân bằng, cần có nguyên nguyên lực và thiên địa chi linh khí, chỉ khi bảy loại năng lượng này hợp nhất mới là đại thành cảnh giới của hỗn nguyên hợp thể!

Nguyên nguyên lực, gã vốn có! Linh khí là hình thái năng lượng ban đầu của thiên địa, phạm thiên địa tạo hóa chi vật đều có thể lấy được.

Hóa ra gã đã có đủ, chỉ thiếu gió đông!

Bảy loại năng lượng đã tồn tại trong thân thể, chỉ cần hợp nhất, cái thiếu là thời cơ!

Thời cơ ấy đã tới!

Một đạo thương mang chi âm vang vọng trong óc gã, bản nguyên quy tắc nguyên nguyên lực hàm chứa trong Vu vương huyết mạch trải ra, những nhân tố tất yếu tụ đủ trong sát na!

“Chát!” Bọn Yêu vương dốc sức duy trì Bát quái trận đồ sau cũng cũng không chống nổi Hỏa Lệ liên tục tấn công, khi Ma tôn kiệt lực thì tan rã!

“Chát!” Yêu vương rút phịch xuống trước chúng nữ, ông đã cạn lực, mỉm cười nhăn nhó, nhìn chướng ngại màu xanh không có động tĩnh gì: “Xem ra hôm nay chúng ta đều mất mạng ở đây!”

Diệp Phong còn chưa tỉnh lại, sức mạnh sau cùng đã tan vỡ, họ không còn hi vọng!

Tiểu Hôi uể oải rơi xuống cạnh Yêu vương, nhân thần đầy bất cam! Lẽ nào hôm nay đành trở mắt nhìn Hỏa Lệ giết sạch chúng nhân!

“Thủ hộ phong!” Chúng nữ tỏ vẻ quyết liệt, chỉ với sức mạnh thiên giai, bắt khuất chặn trước chướng ngại của Diệp Phong và Hạ Kỳ Lạp, chuẩn bị liều mạng.

“Được rồi, tụ tập đủ rồi!” Thấy chúng nhân tuyệt vọng, Hỏa Lệ chợt dấy lên khoái cảm. Đám sâu kiến phiền hà này sau cùng cũng bị hủy diệt!

Từ rày lão sẽ là thần tôn độc nhất vô nhị! Thần linh chân chính!

“Cùng tan biến đi!” Năng lượng đại triều hủy thiên diệt địa hung hãn quét tới, phe Diệp Phong không còn ai đủ năng lực hóa giải nguy cơ!

Lẽ nào... sẽ kết thúc?

Chúng nhân đều nhắm mắt đợi tử vong gọi tên!

“Hỗn nguyên tiểu cảnh mà cũng dám ngông cuồng!” Giọng nói quen thuộc vang lên, như mầm hi vọng trong lòng mỗi người đâm rễ. Chúng nữ như được dương quang rải xuống, đầy.

“Tan!” Lời chưa dứt, năng lượng Hỏa Lệ thi triển tan đi như làn khói, vô ảnh vô tung. Chúng nhân chỉ thấy gió mơn qua, hư không sáng sửa hân.

“Cái gì! Chuyện gì hả!” Hỏa Lệ gầm lên điên cuồng, dốc toàn lực, chuẩn bị dồn hết năng lượng lại! Nhưng... hư không linh khí cơ hồ động cứng, không bị lão khống chế.

“Ngũ hành hỗn nguyên mà thôi, có tư cách gì vọng xưng thần!” Sau lưng chúng nhân, chướng ngại màu xanh lục từ từ tách ra, một đạo hắc ảnh lướt tới.

Diệp Phong giữ nụ cười chúng nữ quen thuộc, ôm Hạ Kỳ Lạp khoác hờ một tấm y phục, tiêu sái xuất hiện trước mặt tất cả.

“Ha ha! Phong nhi, xem ra con hưởng diễm phúc thì lại đột phá!” Yêu vương phấn chấn tinh thần, hào sảng cười vang.

“Hừ! Tên xấu xa huynh khiến bọn muội lo quá!” Thẩm Lan hơi ửng đỏ con ngươi, khê trách.

“Huynh cứ việc ở trong đó vui vậy, bỏ mặc mọi người sống chết!” Liễu Hồng Diệp trừng mắt hạnh nhưng lại thoáng ần nộ cười.

“Đâu có! Phong ca ca mới tỉnh lại!” Hạ Kỳ Lạp đỏ mặt biện giải hộ Diệp Phong.

“Ha ha!” Diệp Phong trao Hạ Kỳ Lạp cho Thẩm Lan, nhẹ nhàng lướt lên hư không, đối diện Hỏa Lệ.

“Người tướng lĩnh ngộ ngũ hành hỗn nguyên, thì là đạt tới thần cảnh?” Diệp Phong nhếch nộ cười nhạo.

“Người... Không thể nào! Người cùng chỉ ngũ hành hỗn nguyên, tu vi cảnh giới kém xa ta, sao có thể là đối thủ!” Bản năng của Hỏa Lệ ngửi được trên mình Diệp Phong uy hiếp cực độ.

“Chí cao chi cảnh, không phải hạng tiểu nhân vô sỉ như người chạm đến được!” Diệp Phong chấp tay sau lưng, khí thế lẫm liệt áp toàn trường phát ra, gã không thi triển năng lượng, nhưng Thánh điện chúng nhân, kể cả Hỏa Lệ đều không thể động đậy.

“A! Áo giáp!” Hỏa Lệ điên cuồng gầm lên. Lão không cam tâm, thật sự không!

Lão bày mưu mấy vạn năm, hi sinh cả thủ túc huynh đệ, hi sinh vô số tinh duệ Thánh điện, trải qua mấy phen sinh tử kiếp nạn mới có được hỗn nguyên chi cảnh. Lão sao chịu nổi được việc trên hỗn nguyên chi cảnh còn có cảnh giới cao hơn!

Cảnh giới đó lại do Diệp Phong lĩnh ngộ!

“Đáng tiếc! Đó là sự thực!” Diệp Phong khê lắc đầu, từ từ giơ tay búng lên không.

Chát! Xương cốt Hỏa Lệ vỡ vụn, máu bắn tứ tán. Hỗn nguyên khí hải mà lão tự hào nhất, bị cái búng tay của Diệp Phong hủy diệt hoàn toàn.

“Để lại tính mạng cho người, làm nô lệ vĩnh viễn tại Vô Nguyên đại lục!” Một câu nói cũng là lời tuyên cáo kết cục tối bi thảm cho Hỏa Lệ.

...

Ở địa bàn Thánh điện, mấy chục vạn người Thánh điện chỉnh chỉnh tề tề xếp hàng trên không, như đang chờ đợi gì đó. Đặc biệt có hơn hai mươi thiên giai càng bất an như sắp rơi đầu, khí tức hoảng hốt lan tràn.

Trong chính điện, Ma tôn, Thánh tôn Tiểu Hôi, các thiên giai trưởng lão của Vu vô tộc và thiên giai hộ pháp của Yêu tộc đều ngoan ngoãn ngồi đúng vị trí, không dám thở mạnh. Ai nấy kính sợ nhìn lên nam nhân như thần ngồi ở trên - - Diệp Phong!

Tuy trước đây là quan hệ minh hữu nhưng khi thấy Diệp Phong hùng mạnh như thế - - nháy mắt diệt được Hỏa Lệ thì không ai dám dùng tư cách bình đẳng cãi lại gã Diệp Phong.

Diệp Phong hiện tại chỉ cất tay cũng diệt được bất kỳ ai. Đối diện với cao thủ như thế, ai mà không run rẩy?

Đương nhiên có ngoại lệ! Bọn Thẩm Lan và Yêu vương cười cười ngồi sau Diệp Phong, trò chuyện như chỗ không người.

Diệp Phong nhìn quanh, mỉm cười: “Các vị! Bất tất khẩn trương như thế...”

Bầu không khí trong điện ngưng lại, chúng nhân cười miễn cưỡng, còn khó coi hơn.

Diệp Phong mặc kệ, biết đạt đến cảnh giới này mà muốn nói chuyện bình thường với họ là nằm mơ giữa ban ngày. Thực lực làm đầu là quy tắc vĩnh hằng ở đây!

“Kỳ thực, đạt tới cảnh giới này. Không gian này không còn gì cho ta lưu luyến...” Chúng nhân ngẩn ra không hiểu ý.

“Chư vị không cần khẩn trương!” Diệp Phong không giải thích, mỉm cười: “Không lâu sau, Diệp Phong sẽ không còn tồn tại. Dù là ở Vô Nguyên đại lục hay thánh địa!”

“Lão ma! Thứ ta đáp ứng với ngươi, hiện tại sẽ doái hiện!” Diệp Phong cười: “Thánh điện hiện tại do ngươi thống lĩnh, thực lực của ngươi chắc không cần ta nhúng tay! Xử trí thế nào là tùy ngươi.”

Ma tôn chỉ biết gật đầu.

“Tiểu Hôi... hay là Thánh tôn?” Nhìn Tiểu Hôi, Diệp Phong tỏ vẻ dụ dỗ: “Có lẽ gọi là Thánh tôn hợp hơn. Hiện tại đệ có trách nhiệm mới với Yêu tộc thì cứ là Yêu tộc Thánh tôn!”

Tiểu Hôi tỏ vẻ phức tạp, trầm mặc một lúc rồi đầu.

“Còn Vu vô tộc... Tại hạ đã đem Vu vương huyết mạch truyền thừa của Tiểu Kỳ Lạp, trả lại cho các vị, sau này Vu vô tộc sẽ có Vu vương nhất tộc!”

“Sau này, Vô Nguyên đại lục và thánh địa không còn liên can đến Diệp Phong...” Diệp Phong đứng lên, chúng nhân vội thi lễ.

“Sau này ba bên tranh đấu hoặc hòa giải hoặc so kè kiêu gì cũng tùy. Bất quá Diệp Phong khuyên các vị, tu luyện chi cảnh không có cực hạn, cứ tranh quyền đoạt lợi thì chi bằng trải mắt ra khắp thiên địa, để siêu thoát bản nguyên! Không gian này quá nhỏ!” Lời Diệp Phong chứa huyền cơ khiến không ít người nghĩ ngợi.

Lúc chúng nhân định thần lại, Diệp Phong và Yêu vương, chúng nữ biến mất khỏi đại điện. Ai nấy xôn xao nghị luận.

...

“Nguyên! Quê hương địa cầu của huynh đẹp thế hả?” Thu Tổ Thanh mỉm cười.

“Tinh cầu đó xanh biếc như thủy tinh, không gian đó đều do tinh cầu tổ thành.” Yêu vương giải thích.

“Chúng ta có thể đến đó nhiều lần sao?” Thẩm Lan mỉm cười khả ái lướt đến cạnh Diệp Phong.

“Ha ha! Khi ta đạt đến chí cao chi cảnh của không gian, hơi linh ngộ được quy tắc liên quan đến không gian ảo diệu.” Diệp Phong véo má Thẩm Lan: “Chúng ta chỉ đang ở hạ đẳng không gian, quy tắc đối với thiên địa thương khung quá thấp kém.”

“Giờ ta chỉ coi như có được tư cách đến không gian cao cấp hơn! Có năng lực phá được không gian này mà đi!” Diệp Phong cảm khái: “Nếu nhờ vào ký ức của sư phụ, có lẽ con có thể dẫn tất cả xuyên việt đến không gian địa cầu.”

“Không nên chần chừ, vì sư nhớ nhà lắm rồi!” Yêu vương hơi kích động. Chúng nữ cũng hớn hở, một địa phương mới thì sẽ kinh hỉ thế nào?

“Được! Đờn sẽ đưa tin tức không gian tìm được vào ý thức của sư phụ, có phát hiện thì nguyện vọng sẽ thành!” Thấy chúng nữ và sư phụ cười tươi, Diệp Phong cũng thấy nhẹ lòng.

“Nào!” Từng hình ảnh không gian truyền vào não hải Yêu vương, đột nhiên một viên thủy lam sắc tinh cầu, bản đồ đại lục quen thuộc ánh lên.

“Ồ đây!” Yêu vương hưng phấn bỏ qua cả hình tượng, kích động nói.

“Chúng ta đi thôi!” Diệp Phong ngưng thần hồi lâu mới lộ ra nụ cười thắng lợi.

Tay gã vạch lên, một khe nứt huyền diệu từ từ mở ra, một tinh cầu lam biếc đang chuyển động nhanh quanh một vì sao nóng bỏng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nguyen-vo-ton>